

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

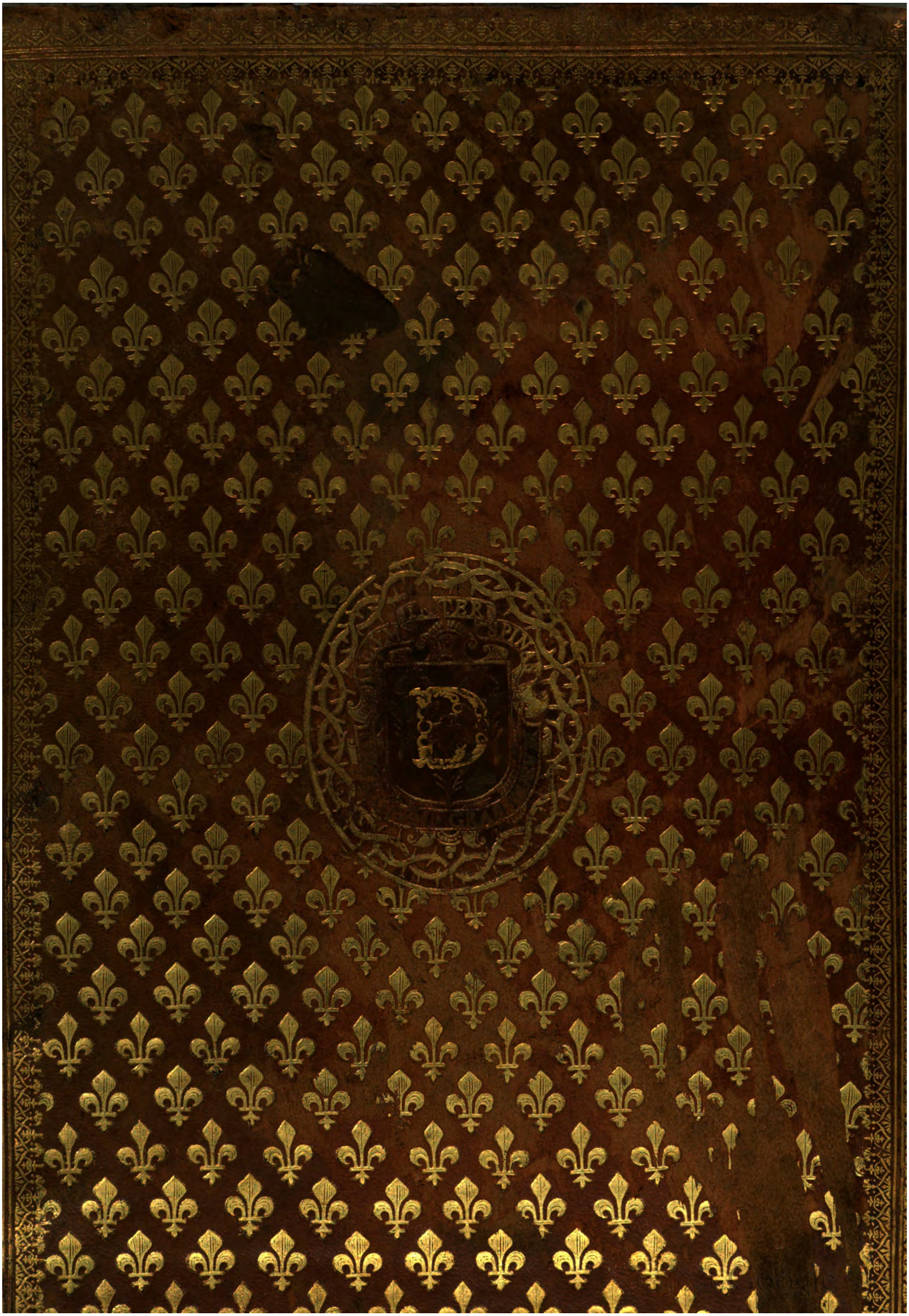
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

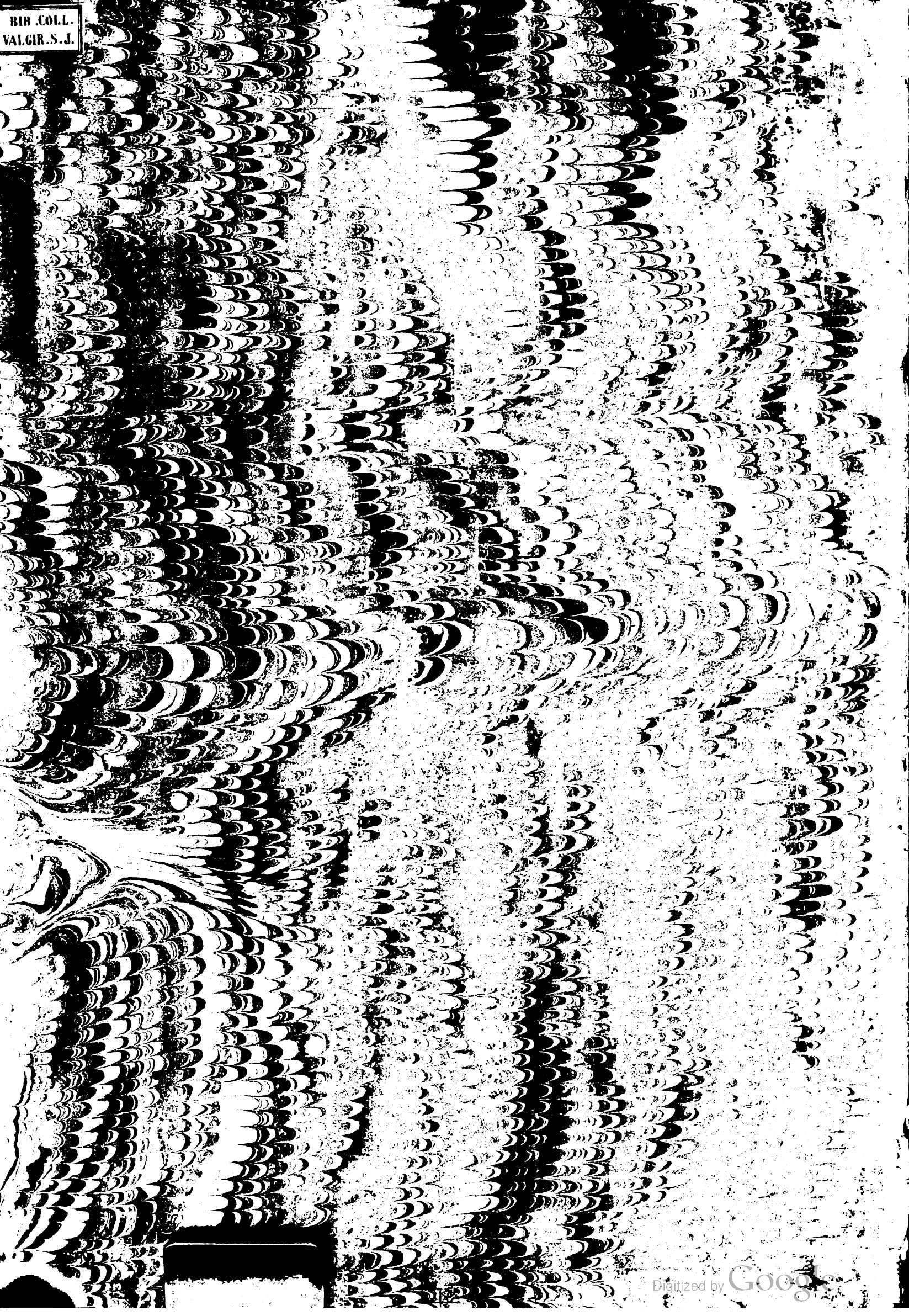
We also ask that you:

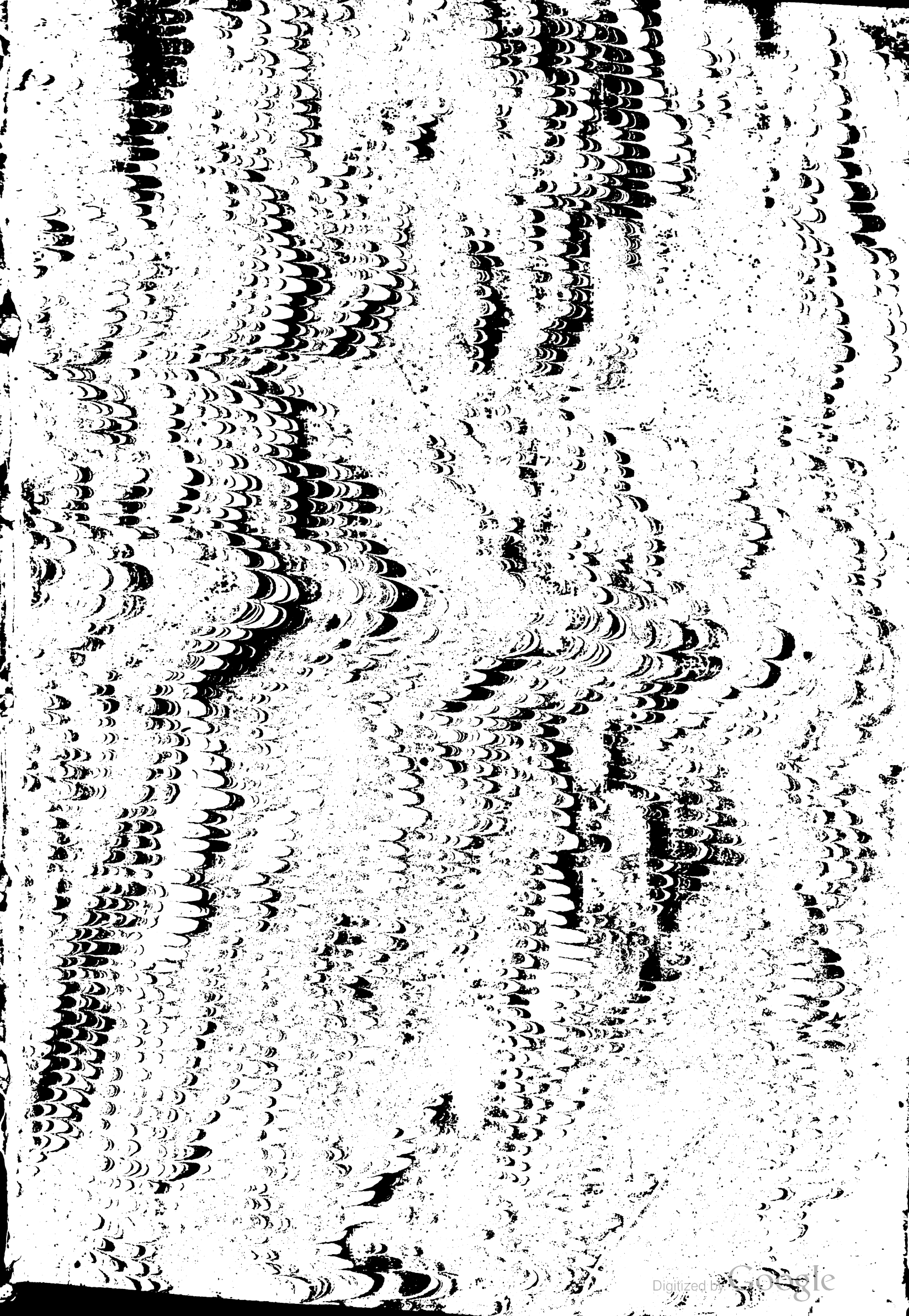
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

X 111

4 2

CHH p1973.

Per college de Vermont Beauvoir

X 669 / 6

BIBLIOTHEQUE S. J.
Les Fontaines
60 - CHANTILLY

COMMEN-

TARII LINGVAE GRAECAE, GVLIEL-
MO BVDAEO, CONSILIARIO RE-
GIO, SVPPPLICVMQVE LIBELLORVM
IN REGIA MAGISTRO, AVCTORE.

Venundantur Iodoco Badio Ascensio,
CVM PRIVILEGIO REGIO.

1529

PRIVILEGIUM

in hanc sententiam impetratum est a Regia maiestate.

CVM Gulielmus Budæus Regis Consiliarius, libellorumq; sup-
plicū in Regia Magister ordinarius, apud Regem verba fecisset
de Commentariis quos in linguam græcam conscribebat: postulans
vt de eorū editione priuilegiū irrogaretur auctoritate atq; imperio
Regio: de ea re Regi placuit priuilegiū sanciri in Budæi postulatō-
nem conceptum, ne fraudi esset ac dispendio chalcographorum ma-
gistro cui Budæus opus edendū mandauisset: si, vt sperabatur, emē-
datos eos eleganterq; conformatos edidisset, aliq; magistri postea
operē impēsæ atq; olei fructum ei præripuissent. eāq; ob rē regia ma-
iestas diploma iussit priuilegii. quo diplomate interdictum omnibus
voluit huius libri impressione quinquēnio proximo ab editione præ-
terq; cui quibuscūq; Budæus id licere voluerit. additumq; si qua alia in
prouincia extra Regis ditionem iidem Commentarii imprimerentur,
ne cuiquam liceat venales in regno publice proponere, nisi id per-
missu Budæi eiusve qui Budæi mandato ediderit, factum fuerit. Qui
contra hæc quippiam admiserit, poena est in sanctione æstimata: vt li-
bri impressi aut inter promercales habiti cum characteribus chalcog-
typis publicentur. Priuilegium a Roberteto subscriptū, signo Re-
gio maiore obsignatum est mense Nouembri anno duodecesimo
supra mille & quingentos.

BIBLIOTHÈQUE S. J.

Les Fontaines

60 - CHANTILLY

Digitized by Google

$\alpha \ddot{u}$

σείας, ἐφ' ἧς ἐξέειπε τοῖς ἀμφὶ τὰ γράμματα παρὰ δ' αὖτε τοῖς δόκιμοις, ὅτι ἐγκύκλιος παλαιά ἐστι δόμοις, καὶ τοῖς βυλομύτοις διὰ τὸν δόλιχον ἐπιτελέσαι, ἅπαντά γε τὰ πρὸς ξασώνῳ ἐπιτελέσει συγκαταστήσει ἐκπύως. ἔπειτα γὰρ ἡμῶν ἡν' ἐγκρινοσολύων τῇ σωνοικίᾳ τῇδε, πολλοὺς καὶ ὁιονὰ θοραπέειν ἡνὰ φανησόμενοι φησὶ Ἀθηνᾶς καὶ τ' ἡμεῶν. πάντες δ' ἡ φησὶ ἐπαγγελίας σὲ καὶ εἶναι ὑπερμέτρον οἱ προσδοκίαις ἀνθρώπων ἀκρατεῖς ὄντες φάσκουσιν. ἐμοὶ δὲ ὡς ἐγγύης ἐκείνης ὑποβιβάτω ἐπὶ κινεῖται, ἀξιούτως δ' ἔπειτα ἐπιτελεῖ τὴν ἐπαγγελίαν ταυτὶ καὶ πρὸς αὐτὴν, καὶ πολλὰ γὰρ ὁφλισκάνειν γέλωτα ἐπὶ τῇ τ' ἡσυχίας ἀναστροφῇ θοραπεύων πῶς ἀναλεχθεῖσιν. ὅτε δ' ἔνθα μέγας ἔταυτα τὰ ὑπερμήματα ἐστὶ ἡ μοι ἀναλιδέναι τῷ ἀξιωματῷ τῷ σὺ, ἀναμνήσονται σὶ δ' ἔπειτα φησὶ λαλαμπερμυλίας ἐπαγγελίας, ἄλλως περὶ νεωστὶ ἐφθες ἀναμνήσονται. ἅμα μὲν ταυτὰ τὰ ὑπερμήματα ἐπιφωμίσεις τῷ δόμοις τῷ σὺ, ἐδόκει μοι ἐν δικαίᾳ, ὡς ἐπ' αὐτῇ, ὅ μνήμης αὐτὰ καθιερῶσαι. ἄλλοις ἴσως ἀνάστημα καθ' αὐτὰ ἂν γυρομύνα. ἐγκαλλωπιᾶται γὰρ δ' διαπύνημα τὸ μὲν ποιῶν τῷ προσημαίῳ, ὅπως αὐτῷ γράειν πρὸς ἀμύματα ὅς νος ἀλεξιμάχως ὡς γὰρ ἡ γυμνασὶς καὶ ἡ λοιδορεῖν αὐτὰ βυλομύτων ἢ λυμαίνων. ἀλλὰ μὲν ὡς ἐφ' ἡμῶν, ἐγὼ γὰρ τὴν ἐγγύην ἐγκαλλώμαι ἡν' ὑπὸ σὺ κεχρησμεύων, (χεῖρος γάρ τ' ὅστις ἐστὶ καὶ ἄλλοι, τὸ ἀντικειμένως ὑπερμελῶν) σοὶ δὲ ἡδὴ προνοκτεῖν ὅπως μὴ τὴν βεβαιώσῃς δίκην ὁφλίσθης. σὺ γοῦν ἐπὶ πάντων καὶ δικασῶν, ὅ δ' ἐπὶ τῷ βήματι τῷ σὺ βεβαιώσθης μέλλεις τὴν δίκην μοι ἐκείνῳ, ἡν' ἡ περὶ ταυτὶ φύγει ὅπως οὐκ ὁ δαμονιῶτατε ἡν' βασιλείᾳ σὺ γὰρ τῷ τῷ χεῖρος διδῶν περὶ μεγαλοπρεπῶς ἀπαλλάξῃ. διθῶν δὲ καλῶ, ἐπαλᾶν τάχιστα ὁ καιρὸς περὶ ἐγγυρῆ, ὅ τῶν προσημαίων ἢ ἀφορμῇ τῷ τ' ἐνδέχεται. καὶ ταυτὰ μὲν δ' αὖτε ὑφ' ἡμῶν ἐγκυκλίῳ, ἡ μὲν τῷ σὺ ἀξιωματῷ δέσποτα σεβασμιώτατε, ὅ δ' αὖτε. ὅ γὰρ ἔτω περὶ τῷ τῷ ἐπὶ δὲ τῷ σὺ μεγαλοπρεπῆς, σωναγορεῖσθης μὲν τοῖς καὶ ἐμὶν τῷ σὺ ἐν λαοφωπίας, ἐμοὶ περὶ καὶ τῷ σὺ γωριμωτάτης. φησὶ βίβλος μὲν τοῖς περὶ ὁριστῆς καὶ ἔσθης τὸν δὲ λέγειν ἐκ ἀλαβήσομαι, τῇ ἐπιφάνει τῇ σὺ διαρρήσας, αὐτὸς μὲν ἐκ ἀρμύνης δ' αὖτε, ἡ γὰρ τίμησις αὐτῷ ἐκ ἐμῇ, ἀλλὰ τ' ἀναγνωσομύτων ἐστὶ μέγας γὰρ οὐκ ἐλλῶσι ἐδότην. σὺ μὲν τ' ἂν, ὅ δ' ὅτι ὅτι ἀρμύνης δ' αὖτε δέξομαι, καὶ τῇ δ' ὑπερμελῶν ὅστις αὐτὸς γὰρ καὶ τῇ ἡμετέρων ὡς καὶ τῷ διαρρήτων ἡν' ὑπαλῆ φέται ἐλπίς, σωναγομύτων μὲν ἐμῷ ἐμαυτῷ τ' οἰήσῃς φησὶ σὺ, ἐμὴν δέτοι συμφοροῦντος σοι. ὅ μὲν ἀλλὰ βυλομύτων ἂν τὸ ἀντὶ ἂν τὴν ὑπόληψιν, σὺ γὰρ καὶ πάντων καὶ τῶν ἡν' ὑπομνημάτων, ὅσπερ ἂν μεγίστη καὶ τῷ ἡμῶν ἐμοὶ συγκαταμύτων ἐκ. μέμνημαι γὰρ ταυτὰ γράφων, ἀκριβέστατα μὲν ἐμαυτῷ ἐπιστάς, ἔργον δὲ κακομύτων ταυτῇ τῇ σωτάξῃ ὅτι πολλοὺς ὄντας τῷ ἐλομαδίως διακαμύτων. καὶ μὲν καὶ τὸ φρόντισμα ποιῶν ἡν' ἴσως, ἐφ' οὗ καὶ ἡν' σοφωτέρων ὡς ἐμῷ, ἐλλείβον, ὡς ἐπ' αὐτῇ, προσπείλαται. ὅ δ' ἡ καρινάτης ἐπὶ πάλαι ὁ ἐπιχαρὴ μαζικός, γράτων ἢ λείων ἡ τῷ τῷ τῷ. τῶν δὲ τὴν ἐκπύνησιν τὸ δὲ σοὶ ἐστὶν καχρισμύτων πέπασμαι, ὅσων δ' ἡ σὺ γὰρ τῷ λόγῳ ἀπαβλέπει. τῷ δ' οὐδοκίμου τῷ αὐτῷ, ἐπὶ τῷ τῷ ὅπως αὐτὸν ἐπαυτῷ τῷ τῷ ἐφ' ἡμῶν καὶ ἐρασῶν τ' ἐλλῶνικῶν. ὅπως ἐγὼ ἀρμήσας καὶ ἀναλογισάμην, ἄλλως τε δ' αὖτε τῷ ἐλλῶν, ὡς συμπτῶν φησὶ παλαιάς τῷ τῷ ἀρχαίων, καὶ παρῆχον ἐμαυτῷ

πράγματ'α, τὸτ'ω ἔφ' ἔμειρε ἐμὲ φιλοσοφῶν. εἰρωνὴ δὲ καὶ πολλὰς ἤδη ὄντας, τὸν ἄν
 τω ἐλλωισμῷ διὰ πλὴν σὺν ὑπὸ λήϊν ἐμεινύς. πολλὰς δὲ τῶν ἀπαλότων τὰ
 τέκνα τῶν διδασκομένων. οὐλοῖ γὰρ ἄπαν τὸ μοι ἀρχέμειον φασί, τὰ μοι ἀρχαῖται
 καταδύμια, ἐπιτεκνίσαι καὶ διὰ παρθένους ἐχρήματοί τινες καδύκον ἔσαι τὸν τεῦ
 νη χριστιανικώτατε βασιλεῦς ὁ χρυσοῦς ἐρημνύς, τῶν τε φιλελλήνων προσοφείδαι καὶ
 πατρίδας ἐρῶντων, μὴ ἐπὶ σὺ βασιλεύοντι καὶ τὸ πάντα πελοπονημμένους ἐς τὸς
 ἄξιους εἶναι σοὶ δοκῶντας, τὸν τοῦ ἐπιζήμιου φανῆ, τὸν τοῦ τοῦ μαδύ
 μασιρ ὑποδιδεῖσθαι, οἷς σὺ γὰρ τὸν πάντας ἀρέσκειαι
 ὑπέλαψαι. ἔργω σοὶ κύριε ἐπισκεῖσθαι, καὶ διὰ
 βίον ὁκμέρεα. ἐκ παρισίων, ἔτα ἄν
 τὸν νεογονίας χιλιοσῶ πέν
 τακοσίου ἔνδον
 © ἄκρος.

INDEX κατά σελίδας

INDEX secundum pa-
ginarum numerum & ordinem
literarum, eorumque in his
Commentariis linguarum Græ-
cæ, marginibus potissimum
adnotata, latius exponun-
tur: reliqua vero, quæ aut
perstringunt, aut quæ quis
indice vix commode cõple-
ctatur, ut fit in plurimis
quaternionibus, affatim fre-
quenter suppeditabit lectio.

[illegible]

Ἄνω γῆ. 322.
 Ἀνώγειμοι. 172.
 Ἀνω γός. 325.
 Ἀνωθετης. 702.
 Ἀνωθετω. 702.
 ἈλεφΘ. 862.
 Ἀδέσποτον. 684.
 Ἀδέσποτος λόγΘ. 684.
 Ἀδεσπότως. 684.
 Ἄδελφον, ὄν, & familia imper-
 sonalia. n.
 Ἀδιάπτωτοι. 452.
 Εἰς αὐτὰ τὰ δοκίμαα
 τα. 209.
 Ἀδοκίμασοι. 56.
 Ἀδολεῖχα. 707.
 Ἀδελφία. 707.
 ἈδύλεχΘ. 707.
 Ἀδολεχῶ. 708.
 Ἀδοξῆρ, Ἀδοξῆαδ. 318.
 Ἀδρασείας νόμος. 164.
 Ἀφλογία. 151.
 ἌφρΘ γῆ. 239.
 Ἀφροβατω. 734.
 Ἀθάρα Θ Ἀθάρα. 693.
 Τῶν Ἀθλωσῶν ὄγκος καὶ ἐφῆβων
 ὄντων. 159.
 Ἀθλοθετῶ, Ἀθλοθετης. 702.
 Ἀθλοθεσία. 702.
 Ἀθριπιδέσας. 306.
 Ἀπωθς. 732.]
 ΑἰδέσιμΘ. 572.
 Αἰδεσις. 571.
 Αἰδήμων. 572.
 ΑἰδφΘ ἡκέτης. 572.
 Αἰδύμων. 571.
 Αἰδώς. 572.
 Αἰδ' ὄφελος. 810.
 Αἰκίας δίκη. 30.
 Αἰρομαι. 193, & 742.

Ἀ/ρ/θ̃ τῆς δ'ικλω.3.
 Ἀρω, Ἀρομαι.636.
 Ἀσυμνητέα.507.
 Ἀχροκέρεια Θ' ἀχροκορ̃
 δ'ια.697.
 Ἀχροκορ̃δ'ῆρ.725.
 Ἀχῶω, Ἀχῶομαι.673.
 Ἀτῆαδ̃ κρ̃ ἄξιῶω.125.
 Ἀτφ̃σαι, λαμβάνειν, καὶ τίθε-
 σαι.169.
 Ἀτιάζομαι.3.
 Ἐν αὐτίκῃ κτῆαδ̃.2.
 Ἐν αὐτίκῃ ἔναι.2.
 Ἀτίαν ὥσ' ἔχειδ̃, ἐπιφέρειν,
 ἔχειν, φέρεσθ̃.2.
 Ἀτίαν ὑπέχειν.898.
 Διὰ αὐτίας ἔχειν.2.
 Ἀτιῶμαι.2.
 Ἀῶρα.704.
 Ἀωρῶμαι.705.
 Ἀκακος.696.
 Ἀκακία.696.
 Ἀκατάσκηνος.482.
 Ἀκλυρ̃.18.
 Ἀκολασία.936.
 Ἀκολασαίην.936.
 Ἀκολοθῶ.561.
 Ἀκοσμεῖν, Ἀκοσμία.665.
 Ἀκόρη.917.
 Ἀκριβιάζω.674.
 Ἀκριβιασμός.674.
 Ἀκριβολογία.674.
 Ἀκριβολογῶ.673.
 Ἀκριῶ.674.
 Ἀκρισία.28.
 Ἀκρις.28.
 Ἀκροαματικά συγγράμματα.
 155.β.156.
 Ἀκροβιγῶ.61.
 Ἀκροθώραξ.839.

INDEX κατά στοιχείων:

ἀναδύχαιος δ' ἔγκλημα. 2.
 ἀνάδικον δίκην. 17.
 ἀναδύαδ. 137.
 ἀνάδυσιν. 137.
 ἀνάθεμα. 425.
 ἀνάθεσις. 425.
 ἀναθηματικὰ σκευή. 425.
 ἀναθηματῶν. 425.
 ἀναίρειν πλὴν γραφῶν. 193.
 ἀναίρειν τὴν διαδικασίαν. 147. 216.
 ἀναίρεσις, καὶ ἀναίρεσις. 193.
 ἀναίρεσις πλὴν συγχωρηῶν. 193.
 ἀναίρεσις ψήφου. 147. 8. 148.
 ἀναίδουμαι. 110.
 ἀνακαθαίρω, ἀνακαθαίρομαι. 277. 704.
 ἀνακάθαρσις. 277. 703.
 ἀνακάπῳ. 517.
 ἀνακιφαλαυθῶν. 116.
 ἀνακοινῶ, ἀνακοινῶμαι. 626.
 ἀνακομιδὴ. 287. 288.
 ἀνακομίτης, ἀνακομιζέω. 288.
 ἀνακόπῳ. 391. 753.
 ἀνακρίνειν. 27.
 ἀνακρίνειν. 132.
 ἀνάκρισις. 132. 391.
 ἀνακρύνομαι. 392.
 ἀνακρύειν ναυὶ καὶ πτενῶν. 391.
 ἀνακρύω. 391.
 ἀνακυκλῶ, ἀνακυκλεῖν. 923.
 ἀνακύνῃ. 60.
 ἀναλαμβάνειν. 231. 233.
 8. 410
 ἀναλαμβάνειν αὐτόν. 335.
 ἀναλέπαι. 558.
 ἀνάλεκτος. 558.
 ἀναληπτικόν. 234.

ἀναλήψις τῶν παίδων. 231.
 8. 234.
 ἀναλογίζομαι. 558.
 ἀναλιν. 170.
 ἀνάλυσιν. 170.
 ἀναμάτῳ, ἀναμάτῳ. 552.
 ἀναμύσθην. 552.
 ἀνανεῖμαι. 559.
 ἀναξιοπαθῆν. 690.
 ἀναπηπαζομαι. 559.
 ἀναπέμψαι. 637.
 ἀναπίπῳ. 454.
 ἀναπλάτῳ, ἀναπλαττομαι. 651.
 ἀναπλέκω. 521.
 ἀναρδίζω. 678.
 ἀναρλῶ. 559.
 ἀνάπῳ. 479.
 ἀνάπῳσις. 455.
 ἀναρπάξιν. 275.
 ἀναρπαστος. 275.
 ἀναρρήγνυμι, ἀναρρήγνυμαι. 657.
 ἀναρρῶ. 738.
 ἀναρτῶ, ἀναρτῶμαι. 614.
 ἀνασκηδάζω, ἀνασκηδάζομαι. 482.
 ἀνασκηδῶ. 482.
 ἀνασοβῶ. 589.
 ἀνάσπας. 274.
 ἀνάσσα καὶ ὁμοία. 89.
 ἀνάσσειν, ἀνασσεῖν ἀνασσεῖν. 401.
 ἀνασσεῖν. 401.
 ἀνασοιχάσις. 945.
 ἀνασοιχῶ. 606.
 ἀνασῆλψιν, ἀνασῆλψιν. 128.
 ἀναστραπιδόω. 584.
 ἀναστρέφω, ἀναστρέφομαι. 530.
 ἀνασύρω, ἀνασύρομαι. 606.
 ἀνάτασις. 584.

ἀνατάνω, ἀνατάνομαι. 584.
 ἀνατίθαι. 425. 8. 426.
 ἀνατίθημι. 424. 8. 426.
 ἀνατρέπω. 640.
 ἀνατυπῶμαι. 651.
 ἀναφέρειν. 347.
 ἀναφέρειν. 348.
 ἀναφορὰ. 83. 377. 378.
 ἀνάφορον. 349.
 ἀναχάζω, ἀναχάζομαι. 392.
 ἀναχατίζω. 392.
 ἀνδρα γινώσκειν. 55.
 ὡς ἀνδρας κληῖν. 8. 55.
 ἀνδραγδίζω καὶ ἀνδραγδίζομαι. 262.
 ἀνδρολογῶ. 677.
 ἀνδρῶντες. 55.
 ὁ πρὸς ἀνδρῶν. 86.
 ἀνέργω. 243.
 ἀνέπαφ. 69.
 ἀντιδίκος. 81.
 ἀντιστάμενοι. 401.
 ἀνιστὰς. 235.
 ἀνιστὰς. 459.
 ἀνέχομαι. 862.
 ἀνέτος. 460.
 ἀνέχομαι. 757.
 ἀνθοποιῶντες. 667.
 ἀνίκο. 728.
 ἀνίκο. 465.
 ἀνθῶν, καὶ ἀνθῶν. 824.
 ἀνθιπασία. 751.
 ἀνδομολογῶ. 674.
 ἀνδομολογῶμαι. 650. 674.
 ἀνδομολογῶ. 674.
 ἀνθ' ὅτου. 824.
 ἀνθρακίας. 758.
 ἀνθρῶπιν. 691.
 ἢ κατ' ἀνθρωπισμὸν παλῶν. 879.
 ἀνθρωπῶν. 690.

INDEX κατὰ στοιχεῖον

Ἀνθρωποπατὼ. 690.

Ἀνθυπαῖω. 338.

Ἀνθυπηρετώ. 287.

πρὶ τῆς ἀνθυπητάκτωρ. 814.

Ἀνθυπότακτα. apud latinos. 815. sicq; legendum ubiq; non ἀνθυπότακτα.

Ἀνθυπφέρω. 359.

Ἀνθυφορέω. 359.

Ἀνθῶ. 824.

Ἀνᾶσι καὶ ἀνᾶσι καὶ τὰ ὁμοία. 460.

Ἀνίεμαι. 460. 639.

Ἀνίεμν. 455.

Ἀνίημι. 458. 82. 459.

Ἀνιμῶ, ἀνιμῶμαι. 307.

Ἀνίσκημι. 401.

Ἀνοδῶ, Ἀνοδία. 289.

Ἀνομολογῶμαι. 649.

Ἀνταγορεύω. 77.

Ἀνταίρω. Ὁ Ἀνταίρωμαι. 611.

Ἀνταλλάττωμαι. 503.

Ἀνταπαθῶ. 304.

Ἀντισφύρω. 251. 82. 351.

Ἀντεκτένω. 587.

Ἀντεμβάλλω. 374.

Ἀντερόκνυμαι. 440.

Ἀντενδανύμηναι. 577.

Ἀντένδεξις. 577.

Ἀντεξέταξιν ἐαυτῶν. 77.

Ἀντεξετάξω. 77.

Ἀντεπιτίθημι. 430.

Ἀντηγίς. 590.

Ἀντιπροτροφῶ. 592.

Ἀντιπαλέω. 521.

Ἀντιδικῶ. 77. 137.

Ἀντιδικὸν ἐσάγω. 16.

Ἀντιδόναι πλὴν ἐσίου. 79. 82. 80.

Ἀντιδύω. 79.

Ἀντικαταλλάττωμαι. 504.

Ἀντιλαχάνει πλὴν μὴ ὄσων. 17.

Ἀντιλαχάνει. 45.

Ἀντιλαβῆ. 470.

Ἀντιλαμβάνω. 470.

Ἀντιλαμβάνομαι. 469.

Ἀντιλαχῶ. 16.

Ἀντιλαίω. 16.

Ἀντίληψις. 470.

Ἀντιλογίζω. 559.

Ἀντιμάω. 175.

Ἀντιμετρέω. 926.

Ἀντιπαθῶ. 689. 690.

Ἀντιπαθῆς. 690.

Ἀντιπαράγλω. 512.

Ἀντιπῶ. 675.

Ἀντιπῶ. 58.

Ἀντιπῶ. 587.

Ἀντιπῶ. 335.

Ἀντιπῶ. 465.

Ἀντιπῶ. 335.

Ἀντιπῶ. 454.

Ἀντιπῶ. 641.

Ἀντιπῶ. 267.

Ἀντιπῶ. 75.

Ἀντιπῶ. 677.

Ἀντιπῶ. 311.

Ἀντιπῶ. 528.

Ἀντιπῶ. 529.

Ἀντιπῶ. 529.

Ἀντιπῶ. 311.

Ἀντιπῶ. 311.

Ἀντιπῶ. 630. 631.

Ἀντιπῶ. 648.

Ἀντιπῶ. 139.

Ἀντιπῶ. 529.

Ἀντιπῶ. 139.

Ἀντιπῶ. 395.

πρὶ τῆς σιωπῆς π. ἀντωνυμιῶν,

Ὁ τῆς ἀντοπαθῶ. 19.

Ἀντιπῶ. 25.

Ἀντιπῶ. 120.

Ἀντιπῶ. 733.

Ἀντιπῶ. 304.

Ἀντιπῶ. 836.

μὴ ἀντιπῶ. 819.

Ἀντιπῶ. 835.

Ἀντιπῶ. 125.

Ἀντιπῶ. 872.

Ὁντιπῶ. 831.

Ἀντιπῶ. 685.

Ἀντιπῶ. 594.

Ἀντιπῶ. 271.

Ἀντιπῶ. 272.

Ἀντιπῶ. 271.

Ἀντιπῶ. 271.

Ἀντιπῶ. 639.

Ἀντιπῶ. 639.

Ἀντιπῶ. 185.

Ἀντιπῶ. 40.

Ἀντιπῶ. 181.

Ἀντιπῶ. 674.

Ἀντιπῶ. 514.

Ἀντιπῶ. 514.

Ἀντιπῶ. 581.

Ἀντιπῶ. 581.

Ἀντιπῶ. 510.

Ἀντιπῶ. 550.

Ἀντιπῶ. 486.

Ἀντιπῶ. 123.

Ἀντιπῶ. 612.

Ἀντιπῶ. 272.

Ἀντιπῶ. 659.

Ἀντιπῶ. 615. 82. 616.

Ἀντιπῶ. 617.

Ἀντιπῶ. 617.

Ἀντιπῶ. 616.

INDEX κατὰ σελήνην

Ἀπὸ τῶν ἀποδιδωμένων. 613.
 Ἀπαυχινίζω. 402.
 Ἀπαλῶμαι. 938.
 Ἀπάπαλς καὶ ἀπαπαῖρ. 40.
 Ἀπέρω. 243.
 Ἀπεροπάθεια. 690.
 Ἀπυλαύω. 753.
 Ἀπυμπαλῶ. 66.
 Ἀπυμπαλῶ. 441.
 Ἀπυνοκμῶ. 605.
 Ἀπυνοκ. 441.
 Ἀπυδῶ, Ἀπυδῶμαι. 589.
 Ἀπυκλυκῶ. 943.
 Ἀπύχαρ πλεῖων ἡμῶν. 893.
 Ἀπύχμα. 838.
 Ἀπύκμῶ. 146.
 Ἀπύκμῶ. 256.
 Ἀπύκμ. 257.
 Ἀπύκμῶ. 86.
 Ἀπύκμῶ. 758.
 Ἀπύκμῶ. 695.
 Ἀπύκμῶ. 695.
 Ἀπύκμῶ. 371.
 Ἀπύκμῶ. 547.
 Ἀπύκμῶ. 232.
 Ἀπύκμῶ. 293. ἄπο
 πύκμῶ. 294.
 Ἀπύκμῶ. 253. 554.
 Ἀπύκμῶ. 540.
 Ἀπύκμῶ. 491.
 Ἀπύκμῶ. 491. 492.
 Ἀπύκμῶ. 493.
 Ἀπύκμῶ. 557.
 Ἀπύκμῶ. 578.
 Ἀπύκμῶ. 556. 842.
 Ἀπύκμῶ. 477.
 Ἀπύκμῶ. 477.
 Ἀπύκμῶ. 477.
 Ἀπύκμῶ. 633.
 Ἀπύκμῶ. 532.

Ἀπύκμῶ. 6144.
 Ἀπύκμῶ. 230.
 Ἀπύκμῶ. 315.
 Ἀπύκμῶ. 56.
 Ἀπύκμῶ. 750.
 Ἀπύκμῶ. 477.
 Ἀπύκμῶ. 137. 8. 138.
 Ἀπύκμῶ. 424.
 Ἀπύκμῶ. 290.
 Ἀπύκμῶ. 302.
 Ἀπύκμῶ. 278.
 Ἀπύκμῶ. 617.
 Ἀπύκμῶ. 203.
 Ἀπύκμῶ. 202. 204.
 Ἀπύκμῶ. 203.
 Ἀπύκμῶ. 17.
 Ἀπύκμῶ. 753.
 Ἀπύκμῶ. 753.
 Ἀπύκμῶ. 555.
 Ἀπύκμῶ. 554.
 Ἀπύκμῶ. 555.
 Ἀπύκμῶ. 554.
 Ἀπύκμῶ. 278.
 Ἀπύκμῶ. 280.
 Ἀπύκμῶ. 201.
 Ἀπύκμῶ. 470.
 Ἀπύκμῶ. 835.
 Ἀπύκμῶ. 765.
 Ἀπύκμῶ. 559.
 Ἀπύκμῶ. 632.
 Ὁ 633.
 Ἀπύκμῶ. 559.
 Ἀπύκμῶ. 633.
 Ἀπύκμῶ. 252.
 Ἀπύκμῶ. 54.
 Ἀπύκμῶ. 54.
 Ἀπύκμῶ. 54.
 Ἀπύκμῶ. 139.
 Ἀπύκμῶ. 551.

Ἀπύκμῶ. 551.
 Ἀπύκμῶ. 613.
 Ἀπύκμῶ. 605.
 Ἀπύκμῶ. 759.
 Ἀπύκμῶ. 230.
 Ἀπύκμῶ. 230.
 Ἀπύκμῶ. 230.
 Ἀπύκμῶ. 254.
 Ἀπύκμῶ. 664.
 Ἀπύκμῶ. 230.
 Ἀπύκμῶ. 230.
 Ἀπύκμῶ. 956.
 Ἀπύκμῶ. 956.
 Ἀπύκμῶ. 597.
 Ἀπύκμῶ. 585.
 Ἀπύκμῶ. 40.
 Ἀπύκμῶ. 657.
 Ἀπύκμῶ. 740.
 Ἀπύκμῶ. 41.
 Ἀπύκμῶ. 937.
 Ἀπύκμῶ. 661.
 Ἀπύκμῶ. 282.
 Ἀπύκμῶ. 552.
 Ἀπύκμῶ. 554.
 Ἀπύκμῶ. 554.
 Ἀπύκμῶ. 481.
 Ἀπύκμῶ. 482.
 Ἀπύκμῶ. 710.
 Ἀπύκμῶ. 293.
 Ἀπύκμῶ. 402.
 Ἀπύκμῶ. 902.
 Ἀπύκμῶ. 402.
 Ἀπύκμῶ. 471.
 Ἀπύκμῶ. 126.
 Ἀπύκμῶ. 126.
 Ἀπύκμῶ. 161.

INDEX κατὰ σοιχφον.

Ἀρμότιω, Ἀρμότιομαι. 273.
 Ἀρεῖαι χαρῶν Ἀρεῖων. 112.
 Ἀρορεῖς καὶ Ἀρατῆς. 715.
 Ἀρράζαι. 659.
 Ἀρρηνωπία. 732.
 Ἀρρηνωπῆς. 732.
 Ἀρρεπῆς. 738.
 Ἀρρωδῆς. 693.
 Ἀρῶ. 617.
 Ἀρτιάξω. 617.
**Articuli triplex usus apud
 Græcos. 962.**
 Ἀρτίπῆς. 617.
 Ἀρτιμολῆς. 617.
 Ἀρτίπαγῆς. 617.
 Ἀρτίολῆς καὶ τὰ ὅμοια. 617.
 Ἀρτίπας. 617.
 Ἀρτίφρων. 617.
 ἈρτίφωνΘ'. 617.
 Ἀρτίχας. 617.
 Ἀρτισιτῆρ. 716.
 Ἀρτώμαι. 617.
 Ἀρχαῖκα φρονεῖν. 114.
 Ἀρχαῖκός. 114.
 Ἀρχαιολογία. 117.
 ἈρχαιόλογονΘ'. 117.
 Ἀρχαῖον. 115.
 ἈρχαῖονΘ'. 114.
 Ἀρχαιριστιάσαν. 124.
 Ἀρχαιρσία. 124.
 Ἀρχαιρσία. 124.
 ἈρχηρόνΘ'. 117.
 Ἀρχῆα. 115.
 Ἀρχαν. 112.
 Ἀρχή. 113.
 τὸ ἐν ἀρχῇ αὐτῶν. 124.
 καὶ ἐν ἀρχῇς ἐπιφάνει. 124.
 Ἀρχή ἐπὶ νόμωνΘ'. 133.
 ἈρχίζονΘ' καὶ ἀρχίφωτος. 117.
 Ἀρχικός. 113, 225.

Ἀρχιπρωία. 124.
 Ἀρχοφθής. 113.
 Ἀρχοντα πάντες. 218.
 Ἀρχοντες. 131.
 Ἀρχός. 116.
 τὰ ἄρ τοῦ Ἀρχω. 703.
 Ἀρχων. 113.
 ἢ ἀρχόντων ἐπώνυμος. 133.
 Ἀρωός. 658.
 Ἀσέλγης, Ἀσέλγεια 935.
 Ἀσιλαίνουσα. 935.
 Ἀσιπῆν. 716.
 Ἀσκαρδάμυκτω. 694.
 Ἀσκησις. 275.
 Ἀσκητήριον. 275.
 Ἀσκή, Ἀσκήμαι. 275.
 Ἀσάμυκτῶ. 401.
 Ἀσάμυκτῶ. 400.
 Ἀσοχῆν. 292.
 Ἀσράβη. 566.
 Ἀσύμβλυκτῶ. 540.
 Ἀσυνάλλακτῶ. 522.
 Ἀσύντακτῶ. 540.
 Ἀσφαλίξω, ἀσφαλίξομαι. 276.
 Ἀσφάλις. 277.
 Ἀσφάλισμα. 276.
 Ἀσωτόβομαι. 110.
 Ἀτακτῆν. 665.
 Ἀτάκτως. 665.
 Ἀταξία. 666.
 Ἀτάξ. 781.
 Ἀτίραμνῶ. 774.
 Ἀτράμων. 779.
 Ἀτίμα χρίματα. 80.
 Ἀτμία. 178.
 Ἄλμοι. 178. 242.
 Ἄλμῶσαι. 177.
 Ἀτίμωςτις. 178.
 Ἀτράνωτῶ. 743.
 Ἀτροφής. 692.

Ἀτροβία.692.
 Ἀτροφ.692.
 Ἀτροφῶ.σ92.
 Ἀτρά.831.832.
 Ἀτρά.832.
 Ἀτρώ.542.
 Ἀτίκισμός.41.
 Ἀτίκον ἐνΘ ἐπὶ τῷ σχήματι
 των.641.
 Ἀτίκον χῆμα.721.847. quare
 σχῆμα seu schema.
 Ἀτίκοι βολομέχοι.119.
 Ἀτυχεῖαι.934.
 ἈτυχέμωνΘ.934.
 Αὔ.791.
 Αὔανιδαι.463.
 Αὔανσις.463.
 Αὔέντης.683.
 Αὔεντία.684.
 Αὔεντικῶς.684.
 ΑὔλΘ διψα.927.
 Αὔλίξειαι.719.
 Αὔλος.719.
 Αὔλμα.939.
 Αὔλδ.719.
 πρὶ οἱ Αὔήσκω τῷ σχήματι
 των.65.
 Αὔανόμια διαζώ.65.
 Αὔήκοος.730.
 Αὔργωνμον.700.
 Αὔργωνμων.700.
 Ἀϋ τ' αὔ σιτηθῶ.832.
 Αὔρις ὅπλασις ἀνδρας εἰλαβη
 καὶ τὰ ὁμοιά.853.
 Αὔκηστως.34.243.
 Αὔνομήμα.718.
 Αὔνησσωπα.156.
 ΑὔτόπυξΘ.288.
 Αὔπάλως.399.
 Αὔρις ἀπὸ τοῦ εἰσπύου.19.
 B iii

INDEX κατὰ σοῦχῶς

Αὐτὸς ἕκαστος. 645.

Αὐτόσκητος. 485.

Αὐτοχρηστικός. 751.

Αὐτοχρηστικός. 751.

Αὐτοχρηστικός. 751.

Αὐτοχρηστικός. 683.

Αὐτοχρηστικός. 683.

Αὐτόφωτος. 7.

Αὐτόχρηστος. 683.

Αὐτοχρηστικός. 683.

Αὐχὼς. 308.

Αὐχὼς. 463.

Αὐτοχρηστικός. 198.

τὰ δὲ ἀφαιρέσεις. 199.

Αὐφανίνω, ἀφανίζω. 463.

Αὐφελής. 236.

Αὐφελής. 53.

Αὐφελής. 410. 697.

ὁ Αὐφελής ἐστὶ κληρονομία. 451.

Αὐφελής. 460.

Αὐφελής. 199.

Αὐφελής, καὶ ἀφίμω. 236.

Αὐφελής. 728.

Αὐφελής. 401.

Αὐφελής. 402.

Αὐφελής. 593.

Αὐφελής. 593. 85. 594.

Αὐφελής. 593.

Αὐφελής. 249.

Αὐφελής. 247.

Αὐφελής. 249.

Αὐφελής. 70.

Αὐφελής. 871.

Αὐφελής. 835.

Αὐφελής. 835.

Αὐφελής. 835.

Αὐφελής. 835.

Αὐφελής. 730.

Αὐφελής. 709.

Β.

Β. ΑΔΙΔΥΜΑΙ. 760.
ΒΑΔΩ, ΒΑΔΩ
ΛΟΜΑΙ. 369.
ΒΑΡΒΑΡΩΣΑΙ. 945.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ. 201.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ. 225.

ΒΑΤΡΑΧΙΖΩ. 609.

ΒΕΒΑΙΩ. 625.

ΒΕΒΑΙΩΜΑΙ. 625.

ΒΕΒΑΙΩ. 624. 625.

ΒΕΒΑΙΩΣΙΩΣ ΔΙΚΗ. 625.

τὰ ΒΕΒΑΙΩΜΕΝΑ. 938.

ΒΕΒΑΙΩΤΑΙ. 938.

ΒΕΒΑΙΩΜΕΝΟΝ. 240.

ΒΕΒΑΙΩ. 83.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 927.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ ΠΕΤΡΑΠΟΔΩΡ. 31.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ ΔΙΚΗ. 31.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ, ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 301.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 674.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 674.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 43.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 296.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 296. 369.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 369.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 674.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 733.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 142.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ, ΒΙΩΣΙΜΟΙ, ΚΑΙ

ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 200.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ, ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 622.

ΒΙΩΣΙΜΟΙ, ΒΙΩΣΙΜΟΙ. 893.

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤ.

ΛΙΚΗ. 850. 861.

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΑΓΟΡΑ. 857.

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ. 861.

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ. 312.

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ. 832.

Γ.

Γ. ΓΑΡ. 794.
ΓΑΡ. 772.
ΓΑΡ. 772.
ΓΑΡ. 772.

ΓΑΡ, ΑΝΤΙ ΤΩ Α ΔΕ ΜΗ. 855.

ΓΑΡ. 772.

ΓΑΡ. 772.

ΓΑΡ. 772.

ὅτι γὰρ ἡλικισμὸς ἐκλυττωρεῖ

τὰ πολλὰ φαινόμενα. 183.

ΓΑΡ. 770.

ΓΑΡ. 639.

ΓΑΡ. 770.

ΓΑΡ. 772. 777.

ΓΑΡ. 80.

ΚΑΤΑ ΓΑΡ. 76.

ΓΑΡ. 80.

Εἰς τὴν γὰρ γένεσιν ἡλικισμὸς

λαγνεία. 926.

ΓΑΡ. 770.

ΓΑΡ. 789.

ΓΑΡ. 680.

ΓΑΡ. 681.

ΓΑΡ. 770. 85. 771.

ΓΑΡ. 792.

ΓΑΡ. 692.

ΓΑΡ. 692.

ΓΑΡ. 692.

ΓΑΡ. 71. 85. 72.

τὸ γινώσκον τίμημα. 175.

τὸ γινώσκον ἀπὸ τῆς φύσεως

ταῖς. 48.

ΓΑΡ. 72.

ΓΑΡ. 673.

ΓΑΡ. dulce. 921.

ΓΑΡ. 91.

τὰ πρὸς τὸ γινώσκον. 699.

ΓΑΡ. 369.

ΓΑΡ. 232.

INDEX κατά σελήφον·

ΓΥΩΡΙΣ. 232.
ΓΥΩΡΙΣΜΑ. 232.
ΓΥΩΣΙΜΑΧΉΡ. 709.
ΓΥΝΤΘΕΡ. 610.
ΓΥΝΤΘΥΜΑ. 610.
ὁ γόνος γηγόνως πάϊς 88. 95.
ΓΥΨ. 770.
ΓΥΨΙΜΑ. 159. 88. 160.
ΓΥΨΙΜΑΤΉΑ ΔΙΑΔ. 160.
ΓΥΨΙΜΑΤΑ ΤΡΑΠΙΖΙΔΑ. 159.
ΓΥΨΙΜΑΤΣΟΡ. 159. 88. 160.
ΓΥΨΙΜΑΙΣΙΣ. 160.
ΓΥΨΙΜΑΡΧΙΦΩΡ. 161.
ΓΥΨΙΜΗ. 161.
ΓΥΨΙΜΙΑΙ ΑΠΟΔΕΞΑΙ. 161.
ΓΥΨΙΜΟΙ ΠΑΝΟΜΟΝ, ΚΑΙ ΥΨΙ-
ΦΩΡ ΠΑΝΟΜΑ. 37.
ΓΥΨΙ. 26. 490.
ΓΥΨΙΩΝ ΕΠΑΓΩΡ. 26.
ΓΥΨΙΩΝ ΑΠΟΦΕΙΝ. 148.
ΓΥΨΙΝΗ. 751.
ΓΥΨΙΩ, ΥΨΙΦΟΜΑΙ. 490.
ΓΥΨΙΩ. 490.
ΤΑ ΑΠ ΤΩ ΓΥΨΙΩ. 709.
ΓΥΨΙΟΜΑΝΙΑ. 702.
ὁ πρὸς γυναικῶρ. 86.
ΓΥΝΑΙΚΡΑΤΙΑ. 718.
ΓΥΝΑΙΚΡΑΤΩ. 717.

Δ.

 ΔΔοκοπᾶρ. 748.
 Δαδ'υργᾶρ. 748.
 Δαδ'ῆχᾶρ. 748.
 Δαδ'ῆχία. 748.
 Δαδ'ῆχΘ. 748.
 Δαί. 831.
 Δαίμονες. 837.
 ὁ Δαίμόνιον, ὁ βίον. 837.
 Δαίμων, ἢ κατὰ δαίμονα. 837.
 Δαπανῶ, Δαπανῶμαι. 270.
 Δασμολογῶ. 670.

Δδ. 788.
 Δε' ἀντί τῷ δ'η. 789.
 Δε' ἀντί τῷ εἰ. 790.
 Δε' γι. 789.
 Δε' δ'η. 789.
 Δε' ἐμύλιος ἀπαλογισθῶ. 252.
 Δε' ἐμύλιος. 314.
 Ὁι ἰστὸν φθί βελύξ δ' ἐφ' ὅ
 κίμασμινοι. 56.
 ὦς Δε' σὺ. 11.
 Δδ. 961.
 Δδ' δ'η. 789. καὶ τὰ ὅμοια. 561.
 Δδ' ἀντί τῷ δ'ε. 315.
 Δε' ἐμύλιος. 263.
 Δε' ἐμύλιος, ἀπαλογισθῶ. 675.
 Δε' ἐμύλιος. 690.
 Δε' ἐμύλιος, ἀπαλογισθῶ
 μ. 662. 263.
 Δε' ἐμύλιος. 263.
 Δε' ἐμύλιος. 196.
 Δε' ἐμύλιος. 832.
 Δε' ἐμύλιος. 833.
 Δε' ἐμύλιος. 832.
 Δε' ἐμύλιος. 714.
 ὦς Δε' σὺ. 11.
 Δε' ἐμύλιος. Δε' ἐμύλιος. 7.
 Δε' ἐμύλιος. 225.
 Δε' ἐμύλιος. 789.
 Δε' ἐμύλιος. 918.
 Δε' ἐμύλιος. 107.
 τὰ Δε' ἐμύλιος. 897.
 Δε' ἐμύλιος. 476.
 Δδ. 785.
 εἰς Δδ' ἀπαλογισθῶ
 ῥήματα. 371.
 Δε' ἐμύλιος. 681.
 Δε' ἐμύλιος. 681.
 Δε' ἐμύλιος. 682.
 Δε' ἐμύλιος. 682.

Δημοκοπῶν. 682.
 Δημοκρατῶ. 717.
 Δίπτρ. 791.
 Δίπτρῶν. 791.
 ἢ Διὰ προσήσεις ὧ τῇ
 σωθίσε. 284.
 Διὰ iterum. 849.
 Διὰ δ' οὐράτων μάχιον. 424.
 Δι' ἐμείγ. 849.
 Διὰ πλεόνων, βαχίωνων, μα
 κρῶ, πλῶ, γρόν, βί, πλε
 οῦ καὶ ὅμοια. 834.
 Διὰ ἡμῶς ἄγρ. καὶ ὅμοια. 324.
 Διὰ ἡγίτης. 836.
 Διαβάλλω. 383.
 Διαβαπῶν. 923.
 Διαβεβαίωμαι. 625.
 Διαβίω. 915.
 Διαγίνομαι. 915.
 Διαγίνωσκω. 36.
 Διαγρόνσεις. 64.
 Διαγρᾶμμα. 140.
 Διαγρᾶφω. 140.
 Διαγρᾶφῃ. 140.
 Διαγρῶ, διαγρῶμαι. 328.
 Διαγρῶν. 329.
 Διαδέχομαι. 475.
 Διαδικάζω καὶ Διαδικ
 αζέω. 82. 84.
 Διαδικασίαν γράφω καὶ
 ποιῶ. 83.
 Διαδικασίαν ἐν ἀγρῶ. 216. 147.
 Διαδικασία. 83. 84.
 Διαδικασμα. 83.
 Διαδικῶ. 83. 88.
 Διαδύω. 136.
 Διαδύω. 136.
 Διαδύσεις. 136.
 Διαδικῶ καὶ Διαδικῶ. 428.
 κατὰ Διαδικῶ. 76.

INDEX κατὰ στοιχείου

- Διάίρισις. 562.
 Διαίρεσις, διαίρεσις. 561.
 Διαίρεσις. 562.
 Διαίρεσις, διαίρεσις. 260.
 τὰ διαίρεσις. 34.
 Διαίρεσις. 130.
 ὅτι κατ' ἐπιτροπὴν καὶ κληρ.
 ρον διαίρεσις. 130.
 Διακαθαίρεσις. 277.
 Διακαθαίρεσις. 278.
 Διακρίσις. 635.
 Διακρίσις. 202.
 Διακρίσις. 288.
 Διακρίσις. 225.
 Διακρίσις. Διακρίσις. 285.
 Διακρίσις. 753.
 Διακρίσις. 666.
 Διακρίσις. 666.
 Διακρίσις. 674.
 Διακρίσις, Διακρίσις. 655.
 Διακρίσις. 655.
 Διακρίσις. 60.
 Διακρίσις. 471. 8.
 472. 8. 473.
 Διακρίσις. 751. 752.
 Διακρίσις, διακρίσις. 220.
 Διακρίσις. 220.
 Διακρίσις. 220.
 Διακρίσις. 472.
 Διακρίσις. 205.
 Διακρίσις. 68. 204. 205.
 Διακρίσις. 205. 504.
 Διακρίσις. 221.
 Διακρίσις. 220.
 Διακρίσις. 156.
 πρὸς τὴν Διακρίσις. 222.
 Διακρίσις. 220.
 Διακρίσις. 221.
 Διακρίσις. 53.
 Διακρίσις. 53.
 Διακρίσις. 74.
 Διακρίσις. 53. bis.
 Διακρίσις. 91.
 Διακρίσις. 91.
 Διακρίσις. 797.
 Διακρίσις. 174. 8. 177.
 Διακρίσις. 653.
 Διακρίσις. 102.
 Διακρίσις. 681.
 Διακρίσις. 637.
 Διακρίσις. 241.
 Διακρίσις. 452.
 Διακρίσις. 651.
 Διακρίσις. 521.
 Διακρίσις, διακρίσις. 628.
 Διακρίσις. 282.
 Διακρίσις. 203.
 Διακρίσις. 203.
 Διακρίσις. 267.
 Διακρίσις. 267.
 Διακρίσις. 749.
 Διακρίσις, διακρίσις. 658.
 Διακρίσις. 555.
 Διακρίσις, διακρίσις.
 481.
 Διακρίσις. 481.
 Διακρίσις. 521.
 Διακρίσις. 403.
 Διακρίσις. 402.
 Διακρίσις. 402.
 Διακρίσις. 127.
 Διακρίσις. 566.
 Διακρίσις. 566.
 Διακρίσις. 609.
 Διακρίσις. 541.
 Διακρίσις. 585.
 Διακρίσις, διακρίσις. 585.
 Διακρίσις. 34.
 Διακρίσις. 427. 8. 428.
 Διακρίσις. 571.
 Διακρίσις. 570.
 Διακρίσις. 836.
 Διακρίσις, διακρίσις. 545.
 Διακρίσις. 542.
 Διακρίσις. 629.
 Διακρίσις. 719.
 Διακρίσις. 720.
 Διακρίσις. 719.
 Διακρίσις. 719.
 Διακρίσις. 719.
 Διακρίσις. 148.
 Διακρίσις. 352.
 Διακρίσις. 720.
 Διακρίσις. 631.
 Διακρίσις. 631.
 Διακρίσις. 141.
 Διακρίσις. 141.
 Διακρίσις. 141.
 Διακρίσις. 144.
 Διακρίσις. 144.
 Διακρίσις. 637.
 Διακρίσις. 225.
 Διακρίσις. 30.
 Διακρίσις. 101.
 Διακρίσις. 171.
 Διακρίσις. 67.
 Διακρίσις. 67.
 Διακρίσις. 171.
 Διακρίσις. 243.
 Διακρίσις. 453.
 Διακρίσις. 453.
 Διακρίσις. 372.
 Διακρίσις. 83.

INDEX κατὰ σοιχέον

Δία πτωρῶν 354.
 Διαφέρω, Διαφέρωμαι. 353.
 Διάφορος, Διαφορὰ. 353.
 Διαφορῶ, Διαφορῶμαι. 353.
 Διεκδύομαι. 453.
 Διέκδυσσις. 137.
 Διεκπύωνν. 284.
 Διεκπύην. 284. 452. 453.
 Διελασία, Διελάννν. 751.
 Διέλχθν τόπ ἐαυτῷ ἄρισται. 910.
 Δίεμαι. 458.
 Δίεισι, τρῖνθ καὶ ἕλτα. 206.
 Διέξάτω. 542.
 Διέξῃ. 88.
 Διέξις. 90. 455.
 Διέξιλαύνν. 284. 752.
 Διέξερχθαι. 285.
 Διέξοδικός, Διέξοδός. 285.
 Διεκπλῆν, Διεκπλυσ. 284.
 Διῖν γὰρ μοι. 631.
 Διῖν γὰρ μοι. 238.
 Διῖν. 458. Διῖν κός. 402.
 Διῖν. 427.
 Διῖν. 60.
 Διῖν. 67.
 Διῖν καὶ διῖν. 460.
 Διῖν. 285.
 Διῖν. 458.
 Διῖν, Διῖν. 402.
 Διῖν. 26.
 Διῖν. 40. 357.
 Διῖν. 40. 245.
 Διῖν πρὸς ἀλλοῖς. 52.
 Διῖν. 750.
 Διῖν. 712.
 Διῖν. 310.
 Διῖν. 17.
 Διῖν. 26.
 Διῖν. 16. 217.
 Διῖν. 15.

Διαικῶν ἐκ ὅσων. 96.
 Διοικιζέτω. 136. 260.
 Διορίζω, Διορίζομαι. 592.
 Διορίζεσθαι. 693.
 Διορισμός. 593.
 Διοικῶ, Διοικῶμαι. 260.
 Διόμηνυμι. 139.
 Διομολογῶμαι. 649.
 Διομολογία. 650.
 Διοτυσίως ὁ θεολόγος. 745.
 Διορθῶ, Διορθῶμαι. 270.
 Διόρσις. 270.
 Διορῶσθαι καὶ Διορθῶν. 692.
 Διῶς ἀνέμινα. 65.
 Διῶς γεγραμμένα. 160.
 Δίκτυον, Δικτυωτός. 300.
 Διττολογία. 678.
 Διττολογεῖσθαι καὶ διττολογεῖν καὶ
 τάλαντος. 259.
 τὰ Διττολογεῖσθαι. 692.
 Διφθέρεω. 712.
 Διχογνωμονία. 700.
 Διχοτομία. 713.
 Διψῶ καὶ Διψή. 697.
 Διωκῶ, Διοκῶμαι. 302.
 Διωκός. 4.
 Διῶκος. 1.
 Διωμοσία. 139.
 Δίωσις. 303.
 Δοκεῖ μοι. 314.
 Δοκεῖν ἐμοί. 315.
 Δοκῆσις. 318. Δόκησις. 317.
 Δοκῶ καὶ σάβητα. 314.
 Δοκῆσις ἐξ ἑαυτοῦ. 318.
 Δοκῆσις ὁφείλει. 318.
 Δοκιμάζειν. 55.
 Δοκιμασία καὶ Δοκιμάσιον
 ἐπαγγέλλω. 56.
 Δοκῶ μοι. 314.
 Δοκῶ, Δοκῶμαι. 314.

[illegible]

INDEX κατὰ σοιχῆσιν

Εισαγωγή. 98
 Εισαγωγή. 60.
 Εισβάλλω. 374.
 Εισβολή. 374.
 Εἰς βασίλειον καὶ ἀντιστοιχίαν
 καὶ ὁμοίαν. 900.
 Εἰς δέου καὶ ἐν δέοντι. 899.
 Εἰ δὲ μὴ. 856.
 Εἰς δυνάμει. 900.
 Εἰς δυνάμει καὶ ἐν δυνάμει.
 ἔστιν. 900.
 Εἰς ἐμὲ. 900.
 Εἰς ἐξουσίαν καὶ ἐξουσίαν. 900.
 Εἰσκητὴς. 685.
 Εἰσκητὴς. 685.
 Εἰσὶν. 89.
 Εἰσὶ δὲ οἱ. 958.
 Εἰσιέναι ὡς τὸ ἀντιστοιχίαν καὶ
 ἐν δυνάμει. 97.
 Εἰσιέναι ἐπὶ γράφει. 96.
 Εἰσκήνω, ἐκκρίνω. 656.
 Εἰσκητὴς. 924.
 Εἰσκητὴς. 944.
 Εἰς τὸ παρὸν, καὶ ἐν τῷ
 παρόντι. 899.
 Εἰσκητὴς. 944.
 Εἰσκητὴς. 105.
 Εἰσκητὴς, ἐκκρίνω. 270.
 Εἰς σὺν καὶ ἐν καὶ ἐν
 τῷ. 899.
 Εἰσφύω. 251.
 Εἰσφύω, ἐκκρίνω. 351.
 Εἰσφύω. 351.
 Εἰσφύω. 942.
 Εἰσφύω. 551.
 Εἰσφύω. 350.
 ἢ ἐκ παρὸν καὶ ἐν τῷ
 παρόντι. 283.
 Εἰσφύω, ἐκκρίνω. 645.
 Ἀπὸ ἐκκρίνω. 645.

Πᾶς ἐκκρίνω. 645.
 Αἱ καὶ ἐκκρίνω ἀρεταί. 646.
 Τὰ καὶ τὰ καὶ ἐκκρίνω. 646.
 τὸ καὶ ἐκκρίνω, καὶ τὰ καὶ
 ἐκκρίνω. 646.
 οἱ καὶ ἐκκρίνω, καὶ οἱ καὶ
 ἐκκρίνω. 646.
 ἐκκρίνω. 737.
 ἐκκρίνω. 371. 572.
 ἐκκρίνω. 372.
 ἐκκρίνω. 945.
 ἐκκρίνω. 371.
 ἐκκρίνω. 372.
 ἐκκρίνω. 283.
 ἐκκρίνω. 475.
 ἐκκρίνω. 682.
 ἐκκρίνω. 37.
 ἐκκρίνω. 283.
 ἐκκρίνω, ἐκκρίνω. 87.
 ἐκκρίνω. 137.
 ἐκκρίνω, ἐκκρίνω. 137.
 ἐκκρίνω. 906.
 ἐκκρίνω. 247. 248.
 ἐκκρίνω. 249.
 ἐκκρίνω. 573.
 ἐκκρίνω. 41.
 ἐκκρίνω. 283.
 ἐκκρίνω. 39.
 ἐκκρίνω. 182.
 ἐκκρίνω. 9.
 ἐκκρίνω. 287.
 ἐκκρίνω. 287.
 ἐκκρίνω. 759.
 ἐκκρίνω. 627.
 ἐκκρίνω, ἐκκρίνω. 654.
 ἐκκρίνω. 654.
 ἐκκρίνω. 654.
 ἐκκρίνω. 233. 474.
 ἐκκρίνω. 543. 556.
 ἐκκρίνω. 544. 556.

ἐκκρίνω. 832.
 ἐκκρίνω. 556.
 ἐκκρίνω. 283.
 ἐκκρίνω. 544.
 ἐκκρίνω. 556.
 ἐκκρίνω. 283.
 ἐκκρίνω. 551.
 ἐκκρίνω. 607.
 ἐκκρίνω, ἐκκρίνω, ἐκκρίνω,
 καὶ ὁμοίαν. 832.
 ἐκκρίνω. 945.
 ἐκκρίνω. 690.
 ἐκκρίνω καὶ ἐκκρίνω
 τὰ. 833. 834.
 ἐκκρίνω, καὶ ἐκκρίνω
 τὸ. 834.
 ἐκκρίνω. 284.
 ἐκκρίνω. 283.
 ἐκκρίνω. 452.
 ἐκκρίνω. 283.
 ἐκκρίνω. 363.
 ἐκκρίνω. 100.
 ἐκκρίνω. 100.
 ἐκκρίνω, ἐκκρίνω. 628.
 ἐκκρίνω, ἐκκρίνω. 281.
 ἐκκρίνω. 284.
 ἐκκρίνω. 31.
 ἐκκρίνω καὶ ἐκκρίνω
 τὸ. 31. 82. 32.
 ἐκκρίνω. 657.
 ἐκκρίνω. 657.
 ἐκκρίνω. 654.
 ἐκκρίνω. 481.
 ἐκκρίνω. 405.
 ἐκκρίνω. 405.
 ἐκκρίνω καὶ
 ἐκκρίνω. 584.
 ἐκκρίνω. 565.
 ἐκκρίνω. 540.

INDEX κατὰ σειχφορ.

ἐκτάκτω. 540.
ἐκπός. 228.
ἐκτῆκομαι. 446.
ἐκτίθημι. 435.
ἐκτίναρ. 28.
ἐκτρίζω. 398.
ἐκτρυγχεῖν. 714.
ἐκτρίπτω. 570.
ἐκτρίπτω. 570.
ἐκτροπή. 570.
ἐκτροπία. 570.
ἐκτροπία. 758.
ἐκφαίνω. 167.
ἐκφαντορία. 167.
ἐκφαντορικὸς καὶ ἐκ
φάντωρ. 167.
ἐκφέρω. 758.
ἐκφέρω. 349.
ἐκφορᾶ. 349.
ἐκφορᾶ. 350.
ἐκφυλλοφορῶ. 670.
ἐκφορῶ. 349.
ἐκφορῶ. 350.
ἐκχύνω. 758.
ἐκχύνω. 758.
ἐλά. 750.
ἐλασις καὶ ἐλασία. 750.
ἐλατήριον. 750.
ἐλασέω. 749.
περὶ ἐλάτῃον. 262.
ἐλατῆον ἔχει. 340. 726.
ἐλατῆον φέρεται. 340.
ἐλάτῃον ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν
φύσιν. 910.
ἐλαύνει. 750.
ἐλαύνω καὶ συνάπτω. 749.
ἐλαῖν ἐξήμιλον. 16.
ἐλαδὶ διστάζω. 677.
ἐλάμνημι. 744.
ἐλάμνημι. 636.

ἐλαμνίς. 745.
ἐλαμνία. 633.
ἐλαπτικὸς λόγος. 852.
ἐλαπτικὸν καὶ ὡς ἔχει
μα. 844.
ἐλαίω. 633.
ἐλαίω. 633.
ἐλαίω. 816.
ἐλαίω. 302.
ἐλαίω. 863. 915.
ἐλαίω. 302.
ἐλαίω. 746.
ἐλαίω. 746.
ἐλαίω. 960.
ἐλαίω. 372.
ἐλαίω. 258.
ἐλαίω. 86.
ἐλαίω. 638.
ἐλαίω. 373.
ἐλαίω καὶ ἐλαίω. 373.
τὸ καὶ ἐλαίω. 647.
ἐλαίω. 653.
τὸ ἐλαίω. 647.
τὸ ἐλαίω. 836.
ἐλαίω. 690.
ἐλαίω. 690.
ἐλαίω. 65.
ἐλαίω. 936.
ἐλαίω. 452.
ἐλαίω. 6.
ἐλαίω. 651. 652.
ἐλαίω. 652.
ἐλαίω. 652.
ἐλαίω. 521.
ἐλαίω καὶ ἐν ποσὶ. 645.
ἐλαίω. 66.
ἐλαίω. 399. 731.
ἐλαίω. 32.
ἐλαίω. 263.
ἐλαίω. 464.

ἐλαίω. 441.
ἐλαίω. 441.
ἐλαίω. 256.
ἐλαίω. 441. 8 καὶ
ἐλαίω. 441.
ἐλαίω. 352.
ἐλαίω. 352.
ἐλαίω. 208.
καὶ ἐλαίω. 647.
ὁ καὶ ἐλαίω. 646.
ἐλαίω. 207.
καὶ ἐλαίω. 646.
ἐλαίω. 179.
ἐλαίω. 329.
ἐλαίω. 207.
ἐλαίω. 504.
ἐλαίω. 470.
ἐλαίω. 471.
ἐλαίω. 551.
ἐλαίω. 66.
ἐλαίω. 424.
ἐλαίω. 463.
ἐλαίω. 463.
ἐλαίω. 854.
ἐλαίω. 577.
ἐλαίω. 183. 576.
ἐλαίω. 876.
ἐλαίω. 27.
ἐλαίω. 183.
ἐλαίω. 183. 577.
ὁ ἐλαίω. 252.
ἐλαίω. 476.
ἐλαίω. 476.
ἐλαίω. 206.
ἐλαίω. 564.
ἐλαίω. 318.
ἐλαίω. 741.
ἐλαίω. 139.

INDEX κατὰ εἰρηφύου.

8p τῇ ἑαυτοῦ. 836.
 8 ἡ ἡμετέρα. 340.
 8 ἡμετέρα. 698.
 8 ἡμετέρα. 453.
 8 ἡμετέρα. 849.
 8 ἡμετέρα. 113.
 8 ἡμετέρα. 457.
 8 ἡμετέρα. 844.
 8 ἡμετέρα. 158.
 8 ἡμετέρα. 235.
 8 ἡμετέρα. 849.
 8 ἡμετέρα. 515.
 8 ἡμετέρα. 849.
 8 ἡμετέρα. 535.
 8 ἡμετέρα. 844.
 8 ἡμετέρα. 453.
 8 ἡμετέρα. 93.
 8 ἡμετέρα. 93.
 8 ἡμετέρα. 844.
 8 ἡμετέρα. 844.
 8 ἡμετέρα. 844.
 8 ἡμετέρα. 18.
 8 ἡμετέρα. 849.
 8 ἡμετέρα. 19.
 8 ἡμετέρα. 18.
 8 ἡμετέρα. 207.
 8 ἡμετέρα. 66.
 8 ἡμετέρα. 935.
 8 ἡμετέρα. 429.
 8 ἡμετέρα. 429.
 8 ἡμετέρα. 583.
 8 ἡμετέρα. 583.
 8 ἡμετέρα. 247.
 8 ἡμετέρα. 583.
 8 ἡμετέρα. 853.
 8 ἡμετέρα. 206.
 8 ἡμετέρα. 310.
 8 ἡμετέρα. 457.
 8 ἡμετέρα. 849.
 8 ἡμετέρα. 95.

ἐνὶ λόγῳ. 848.
 ἐνισάται. 94.
 ἐνίσταται. 93. 94.
 ἐνίχομαι. 408.
 ἐνιχυρίζεται. 86.
 ἐν καλῷ καὶ καλλίστῳ. 899.
 ἐν καλῷ τῷ ποιῆν τός τε. 899.
 ἐνλινδύμαι. 697.
 ἐννυε. 605.
 ἐννοῶ, ἐννοῶμαι. 605.
 ἐξανίστημι. 401.
 ἐνὸρ & similia imperf. II.
 ἐμ ὀργῇ εἶναι. 2η. 899.
 ἐνορμίσασθαι. 601.
 ἐνϑ. 206.
 ἐνοφθαλμιζω. 373.
 ἐνοφθαλμισμός. 373.
 ἐνοελιόμην. 162.
 ὅι ὦν ἀρεῖ ὕποχαί. 180.
 ἐνοχλῶ. 754.
 ἐμ ὥρῃ πύοντι καὶ ἐς τὸ πύον. 899.
 ἐνσημαίνομαι. 551.
 ἐνσημαίνω. 481.
 ἐνσασις. 95.
 ἐνσάτης. 94.
 ἐνσαίνος. 94.
 ἐνταλνός. 586.
 ἐντένω, ἐντένομαι. 585.
 ἐντήκω. 447.
 ἐντίθεται. 429.
 ἐντίθην. 428.
 ἐνὺλῳ. 755.
 ἐντρίχης. 931.
 ἐντρίχθα. 931.
 ἐντρίχθω. 931.
 ἐντρίβω. 586.
 ἐντρίψαι, ἐντρίψασθαι. 586.
 ἐντρυφῶ. 9
 ἐντρυφῶ

Ζομου.297.
 Ξινυραϊζομου.627.
 Ξζάγμ ιαντ.329.
 Ξζάγι501.179.
 Ξξάγω.329.
 Ξξαδ'ιωατω.283.
 Ξξαιρ'ω.199.
 Ξξαιρ'ω, Ξξαιρ'ω.626.
 Ξζατ'ω, Ξζατ'ω.36.37.
 Ξξαιρ'ω.674.
 Ξζαλ'ω.506.
 Ξξαμ'ω.733.
 Ξξαν'ω.137.
 Ξζαλ'ω.283.
 Ξξαιρ'ω.348.
 Ξζατ'ω.137.
 Ξξατ'ω, Ξζατ'ω.639.
 Ξξαιρ'ω.283.
 Ξζατ'ω.722.
 Ξξαιρ'ω.612.
 Ξξαιρ'ω.640.
 Ξξαιρ'ω.295.
 Ξξαιρ'ω, Ξζατ'ω.619.
 Ξζατ'ω.123.
 Ξξαιρ'ω.123.
 Ξζατ'ω.187.
 Ξξαιρ'ω.283.
 Ξζατ'ω, Ξζατ'ω.301.
 Ξξαιρ'ω, Ξζατ'ω.295.
 Ξξαιρ'ω.67.
 Ξξαιρ'ω.88-89.171.
 Ξξαιρ'ω.63.
 Ξξαιρ'ω.39-106.
 Ξζατ'ω.454.
 Ξξαιρ'ω.753.
 Ξξαιρ'ω.302.
 Ξξαιρ'ω.283.
 Ξξαιρ'ω.404.
 Ξζατ'ω.619.
 Ξζατ'ω, Ξζατ'ω.576.

INDEX κατά στοιχείου

- ἔξοχον. 283.
 ἔξοχον. 67.
 ἔξοχον. 85.
 ἔξοχον. 934.
 ἔξοχον. 663.
 ἔξοχον. 663.
 ἔξοχον. 403.
 ἔξοχον. 90.
 ἔξοχον. 301.
 ἔξοχον. 403. 404.
 ἔξοχον. 928.
 ἔξοχον. 109.
 ἔξοχον. 283.
 ἔξοχον. 682.
 ἔξοχον. 104.
 ἔξοχον. 945.
 ἔξοχον. 9. 10. 140.
 ἔξοχον. 283.
 ἔξοχον & similia imperf. II.
 ἔξοχον. 759.
 ἔξοχον. 759.
 ἔξοχον. 320.
 ἔξοχον. 601.
 ἔξοχον. 600. 601.
 ἔξοχον. 661.
 ἔξοχον. 7.
 ἔξοχον. 39. 106.
 ἔξοχον. 39.
 ἔξοχον. 900.
 ἔξοχον. 283.
 ἔξοχον. 253.
 ἔξοχον. 253.
 ἔξοχον. 533.
 ἔξοχον. 65.
 ἔξοχον. 155.
 ἔξοχον. 303.
 ἔξοχον. 303.
 ἔξοχον. 758.
 ἔξοχον. 9. 140.
 ἔξοχον. 155.
 ἔξοχον. 283.
 ἔξοχον. 56.
 ἔξοχον. 26.
 ἔξοχον. 325.
 ἔξοχον. 324.
 ἔξοχον. 325.
 ἔξοχον. 326.
 ἔξοχον. 259.
 ἔξοχον. 3.
 ἔξοχον. 417.
 ἔξοχον. 705.
 ἔξοχον. 511.
 ἔξοχον. 511.
 ἔξοχον. 561.
 ἔξοχον. 327.
 ἔξοχον. 326.
 ἔξοχον. 325.
 ἔξοχον. 508.
 ἔξοχον. 508.
 ἔξοχον. 506.
 ἔξοχον. 505.
 ἔξοχον. 803.
 ἔξοχον. 308.
 ἔξοχον. 602.
 ἔξοχον. 508.
 ἔξοχον. 371.
 ἔξοχον. 371.
 ἔξοχον. 60.
 ἔξοχον. 60.
 ἔξοχον. 349.
 ἔξοχον. 95. 461.
 ἔξοχον. 95.
 ἔξοχον. 960.
 ἔξοχον. 269.
 ἔξοχον. 269.
 ἔξοχον. 729.
 ἔξοχον. 138.
 ἔξοχον. 659.
 ἔξοχον. 179.
 ἔξοχον. 590.
 ἔξοχον. 640.
 ἔξοχον. 123.
 ἔξοχον. 720.
 ἔξοχον. 719.
 ἔξοχον. 719.
 ἔξοχον. 719.
 ἔξοχον. 7.
 ἔξοχον. 856.
 ἔξοχον. 809.
 ἔξοχον. 818.
 ἔξοχον. 904.
 ἔξοχον. 924.
 ἔξοχον. 943.
 ἔξοχον. 856.
 ἔξοχον. 283.
 ἔξοχον. 557.
 ἔξοχον. 752.
 ἔξοχον. 374.
 ἔξοχον. 87.
 ἔξοχον. 753.
 ἔξοχον. 87.
 ἔξοχον. 88. 89.
 ἔξοχον. 88.
 ἔξοχον. 89.
 ἔξοχον. 900.
 ἔξοχον. 614.
 ἔξοχον. 591.
 ἔξοχον. 900.
 ἔξοχον. 206.
 ἔξοχον. 533.
 ἔξοχον. 406.

INDEX κατὰ σοιχθόν

Ἐπείχθη γλῶσσαν· 534.
Ἐπηγελμύνθ'· 241.
Ἐπίκοος· 729. & · 730.
Ἐπιβολός· 378.
Ἐπικλυγάζω· 298.
Ἐπικλυγάζομαι· 298.
Ἐπικλυγίζομαι· 299.
Ἐπιβάλλομαι· 379.
Ἐπιβάλλω· 374-375.
Ἐπιβλημαί· 379. 381.
Ἐπιβολή· 376-378. 381.
Ἐπίγαμία· 614.
Ἐπίγαμθ'· 356.
Ἐπιγινώσκω· 231.
Ἐπιγηράβδ'· 498.
Ἐπιγηράφω τμήματα· 27. 499.
Ἐπιγηραφεύς· 498.
Ἐπιγηραφή· 498.
Ἐπιγηράφομαι· 499.
Ἐπιγηράφω· 498.
Ἐπιγηράφομαι· 498.
Ἐπιδαψιλόδομαι· 721.
Ἐπιδηλοκασμίνος· 82.
Ἐπιδήγμα· 576.
Ἐπιδάκνυμι, Ἐπιδάκνυμαι· 575.
Ἐπιδέξις· 575.
Ἐπιδέψινον· 717.
Ἐπιδιαιτέημα· 428.
Ἐπιδιέτης ἡμέρη· 109.
Ἐπιδιμάζειν αὐτὸν· 80.
Ἐπιδιμάσας θ' ἐπιδιμασάμενος
· differunt· 81. 82.
Ἐπιδιμασία· 81.
Ἐπιδιμός· 81.
Ἐπιδικθ' γυνή ηἱ δίκη· 81.
Ἐπιδόξπισμος· 717.
Ἐπιδόξτισμα· 717.
ἐπεὶ ἐμοί· 647.
Ἐπέναι τὸν ἀγῶνα καὶ πάλιν
ᾠεσθ'· 96.

ἔπι διέναι τῷ σιρ. 100.
 ἔπι θουμῶ, ἔπι θουμῶμαι. 937.
 ἔπι ἰση κρη) ὁμοία. 840.
 ἔπι τῷ ἰσοις κη) ὁμοίως. 840.
 ἔπικαλφρ, ἔπικαλφω. 55. 77.
 ἔπικαρω. 39.
 ἔπικαυπίξιναι. 38.
 ἔπι καταλαμβάνω. 473.
 ἔπικέρει. 737.
 ἔπικελθῶ, ἔπικελθόμεναι. 631.
 ἔπικεχθω σμύ. 919.
 ἔπικηρυκά. 600.
 ἔπικηρύττω χυμάτα. 21. 395.
 ἔπικηρυθόμεναι. 600.
 ἔπικληρος κη) ἔπικληρίζ. 81.
 ἔπικληρῶ. 202.
 ἔπικληρ. 321.
 ἔπικοπῆ. 756.
 ἔπικόπω. 756.
 ἔπικορψ. 43.
 ἔπικράτα. 17.
 ἔπικρατῆρ. 17.
 ἔπικύνμαι. 297.
 ἔπικύνσκω κρη) ἔπικύνσκο
 μαι. 297.
 ἔπικυνματίζω. 295.
 ἔπικύνττω. 60.
 ἔπικυνμίζω. 942.
 ἔπικυνμ. 942.
 ἔπιλαγχάνω, ἔπιλαγχᾶν. 201.
 ἔπιλαμβάνω κη) κτῆμα. 31.
 ἔπιλαμβάνω. 468.
 ἔπιλαμβάνομαι. 468.
 ἔπιλέγω, ἔπιλέγωμαι. 556.
 ἔπιλέτω. 633.
 ἔπιλεκτος. 556.
 ἔπιληπίζω. 469.
 ἔπιληπτος. 469.
 ἔπιληψία. 469.
 ἔπιληψιμος. 469.

[illegible]

INDEX κατὰ σοιχῶν

ἐπισμῆναι. 553. 643.

ἐπισμῆσαι. 553.

ἐπισκοπᾶν. 486. 487.

ἐπισκοπᾶν. 486.

ἐπισκοπᾶν. 486.

ἐπισκοπᾶν, ἐπισκοπᾶν. 110. 111

ἐπισκοπᾶν. 112.

ἐπισκοπᾶν. 290.

ἐπισκοπᾶν, ἐπισκοπᾶν. 290

ἐπισκοπᾶν. 272.

ἐπισκοπᾶν. 715.

ἐπισκοπᾶν. 100.

ἐπισκοπᾶν. 714.

ἐπισκοπᾶν, ἐπισκοπᾶν. 274.

ἐπισκοπᾶν. 447.

ἐπισκοπᾶν. 401.

ἐπισκοπᾶν. 414.

ἐπισκοπᾶν. 401.

ἐπισκοπᾶν. 405. 407.

ἐπισκοπᾶν. 414.

ἐπισκοπᾶν. 405. 407.

ἐπισκοπᾶν. 405.

ἐπισκοπᾶν, ἐπισκοπᾶν. 405.

ἐπισκοπᾶν ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῷ καθιζῶν

ὄν. 900.

ἐπισκοπᾶν. 607.

ἐπισκοπᾶν. 422.

ἐπισκοπᾶν. 608.

ἐπισκοπᾶν, ἐπισκοπᾶν. 607.

ἐπισκοπᾶν. 568.

ἐπισκοπᾶν. 535.

ἐπισκοπᾶν. 541.

ἐπισκοπᾶν. 541.

ἐπισκοπᾶν, ἐπισκοπᾶν. 541.

ἐπισκοπᾶν. 471.

ἐπισκοπᾶν. 471.

ἐπισκοπᾶν. 471.

ἐπισκοπᾶν. 525.

ἐπισκοπᾶν. 525.

ἐπισκοπᾶν. 541.

ἐπιτίθημι. 429. 82. 430.

ἐπιτίθημι τίμημα. 499.

ἐπιτίθημι. 430.

ἐπιτίθημι. 176.

ἐπιτίθημι. 176.

ἐπιτίθημι. 176.

ἐπιτίθημι. 181.

ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι καὶ

ματὰ. 180.

ἐπιτίθημι ἀντὶ. 181.

ἐπιτίθημι. 714.

ἐπιτίθημι. 129.

ἐπιτίθημι. 6.

ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι καὶ

καὶ. 109.

ἐπιτίθημι. 129.

ὅι καὶ ἐπιτίθημι δια

τηταί. 130.

ἐπιτίθημι. 6.

ἐπιτίθημι. 922. ἐπιτίθημι. 456

ἐπιτίθημι. 457.

ἐπιτίθημι. 471.

ἐπιτίθημι. 471.

ἐπιτίθημι. 355.

ἐπιτίθημι. 933.

ἐπιτίθημι. 933.

ἐπιτίθημι. 717.

ἐπιτίθημι, ἐπιτίθημι. 354.

ἐπιτίθημι, ἐπιτίθημι. 355.

ἐπιτίθημι. 457.

ἐπιτίθημι. 456. 82. 457.

ἐπιτίθημι. 457.

ἐπιτίθημι. 717.

ἐπιτίθημι. 417.

ἐπιτίθημι, ἐπιτίθημι

καὶ. 309.

ἐπιτίθημι. 61.

ἐπιτίθημι. 61.

ἐπιτίθημι. 146.

ἐπιτίθημι. 147.

ἐπιτίθημι. 291.

τὰ ἐπιτίθημι. 291.

ἐπιτίθημι. 291.

ἐπιτίθημι. 440.

ἐπιτίθημι. 694.

ἐπιτίθημι. 534.

ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι. 534.

ἐπιτίθημι. 534.

ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι. 177.

ἐπιτίθημι. 177.

ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι. 133.

ἐπιτίθημι. 133.

ἐπιτίθημι. 817.

ἐπιτίθημι. 724.

ἐπιτίθημι. 725.

ἐπιτίθημι, ἐπιτίθημι. 306.

ἐπιτίθημι. 307.

τὰ ἐπιτίθημι. 238.

ἐπιτίθημι. 235. 237. 238.

ἐπιτίθημι. 235. 238.

ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι. 235.

ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι. 237.

ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι. 237.

ἐπιτίθημι. 237.

ἐπιτίθημι. 238.

ἐπιτίθημι. 235. ἐπιτίθημι. 724.

ἐπιτίθημι. 68. 196.

ἐπιτίθημι. 196. ἐπιτίθημι. 235. 238.

ἐπιτίθημι. 238.

τὰ ἐπιτίθημι καὶ ἐπιτίθημι

καὶ. 682.

ἐπιτίθημι. 309. ἐπιτίθημι. 309.

ἐπιτίθημι. 16.

ἐπιτίθημι. 33.

ἐπιτίθημι. 543.

ἐπιτίθημι. 942.

ἐπιτίθημι. 758.

ἐπιτίθημι. 354.

ἐπιτίθημι, ἐπιτίθημι. 355.

ἐπιτίθημι, ἐπιτίθημι. 356.

INDEX κατά σελῆας

[illegible][illegible][illegible]

INDEX κατὰ σολιχῶν

Αὐτὸς ἕκαστος. 645.

Αὐτόσκητος. 485.

Αὐτοχιδιάζω. 751.

Αὐτοχιδίαςικη. 751.

Αὐτοχιδιασμός. 751.

Αὐτοργῶ. 683.

Αὐτοργός. 683.

Αὐτόφως. 7.

Αὐτόχης. 683.

Αὐτοχφί. 683.

Αὐχῶ. 308.

Ἄνω. 463.

Ἀφαιρέσις. 198.

τὰ δὲ ἀφαιρέσις. 199.

Ἀφαναίνω, ἀφαναίνω. 463.

Ἀφελμύ. 236.

Ἀφισίς. 53.

Ἀφισίς. 410. 697.

δ Ἀφισίς. 91. κληρο

νομίας. 451.

Ἀφισ. 460.

Ἀφισίς. 199.

Ἀφίς, καὶ ἀφίς. 236.

Ἀφισοφί. 728.

Ἀφισίς. 401.

Ἀφισίς. 402.

Ἀφορίσμος. 593.

Ἀφορίσμος. 593. 85. 594.

Ἀφορισμός. 593.

Ἀφοσιῶ. 249.

Ἀφοσιῶ. 247.

Ἀφοσιῶ. 249.

Ἀφωρισμὸς ἑστία. 70.

Ἀφορίσμος. 871.

Ἀφίς. 835.

Ἀφίς. 835.

Ἀφίς. 835.

Ἀφίς. 835.

Ἀφίς. 730.

Ἀφίς. 709.

Β.

Β

Βαδίζω. 760.

Βαδίζω, βαδίζω

λομαί. 369.

Βαββαῖος. 945.

Βασιλίδης. 201.

Βασιλίδης. 225.

Βατραχίζω. 609.

Βεβαί. 625.

Βεβαί. 625.

Βεβαί. 624. 625.

Βεβαί. 625.

τὰ Βεβαί. 938.

Βεβίω. 938.

Βεβίω. 240.

Βεβί. 83.

Βεβί. 927.

Βεβί. 31.

Βεβί. 31.

Βεβί. 301.

Βεβί. 674.

Βεβί. 674.

Βεβί. 43.

Βεβί. 296.

Βεβί. 296. 369.

Βεβί. 369.

Βεβί. 674.

Βεβί. 733.

Βεβί. 142.

Βεβί. 92.

Βεβί. 200.

Βεβί. 622.

Βεβί. 893.

Βεβί. 861.

Βεβί. 861.

Βεβί. 857.

Βεβί. 861.

Βεβί. 312.

Βεβί. 832.

Γ.

Γ

Γ. 794.

Γ. 772.

Γ. 772.

Γ. 772.

Γ. 855.

Γ. 772.

Γ. 772.

Γ. 772.

ὁ γ. 772.

τὰ πολλὰ φαίνεται. 183.

Γ. 770.

Γ. 639.

Γ. 770.

Γ. 772. 777.

Γ. 80.

κατὰ γ. 76.

Γ. 80.

Γ. 926.

Γ. 770.

Γ. 789.

Γ. 680.

Γ. 681.

Γ. 771.

Γ. 792.

Γ. 692.

Γ. 692.

Γ. 692.

Γ. 72.

τὸ γ. 175.

τὸ γ. 84.

ταξίς. 48.

Γ. 72.

Γ. 673.

Γ. 921.

Γ. 91.

τὰ γ. 99.

Γ. 369.

Γ. 232.

INDEX κατὰ σελήφου

Γνώρισις. 232.
Γνώρισμα. 232.
Γνωσιμαχῆρ. 709.
Γοντὸν. 610.
Γοιτὸνμα. 610.
Ὁ γόνω γιγονῶς πάϊς 8c. 95.
Γοῦ. 770.
Γράμμα. 159. 8c. 160.
Γραμματῆα δινα. 160.
Γράμματα τραπιζιλιά. 159.
Γραμματφορ. 159. 8c. 160.
Γραμμαλῆς. 160.
Γραμμαρκίφων. 161.
Γράμμα. 161.
Γραμμακιά ἀρδῆς. 161.
Γράφειαι πᾶνόμεν, καὶ γράφει
φορ πᾶνόμεν. 37.
Γραφῆ. 26. 490.
Γραφῶν ἐπάχρ. 26.
Γραφῶν ἀρφῆς. 148.
Γραφικῆ. 751.
Γράφω, γράφομαι. 490.
Γραφῶ. 490.
τὰ ἀπὸ τοῦ γράφω 709.
Γνωσκομανία. 702.
Ὁ πρὸς γνωσκῶρ. 86.
Γνωσκρατία. 718.
Γνωσκρατῶ. 717.

Δ.

 ΔΔοκοπᾶρ. 748.
 Δαδ'υργᾶρ. 748.
 Δαδ'ε'χᾶρ. 748.
 Δαδ'ε'χία. 748.
 Δαδ'ε'χ'Θ'. 748.
 Δαί. 831.
 Δαίμονες. 837.
 ὁ Δαμόνοιορ, ὁ θ'ορ. 837.
 Δαίμωνρ, ἢ κατὰ δαίμονα. 837.
 Δαπανῶ, Δαπανῶμαι. 270.
 Δασμολογῶ. 670.

Δδ'. 788.
 Δε' ἀντί τῷ δ'η'. 789.
 Δε' ἀντί τῷ ε'η'. 790.
 Δε' γι'. 789.
 Δε' δ'η'. 789.
 Δεισμύος ἀκαλογέσθω. 252.
 Δεισγμύοι. 314.
 Ὁι ὑπὸ φιλίας ἔσθω
 κίμασμινοι. 56.
 ὧς Δεισσοι. II.
 Δφ'. 961.
 Δψ' διηγέσθω καὶ τὰ ὁμοία. 561.
 Δψ' ἀντί τῷ δ'εοι. 315.
 Δεινολογέσθω. 263.
 Δφ'νολογῶ, δεινολογῶμαι. 675.
 Δειπνοπαθῆναι. 690.
 Δειπνοτριῶ, δειπνοτριῶ
 μαι. 662. 263.
 Δείνωσις. 263.
 Δεῖξις δ'ένου. 196.
 Δείλεις ἑώας. 832.
 Δείλεις ὁ. 833.
 Δείλεις ὀφίας. 832.
 Δειδροτριῶν. 714.
 Ἐσθω Δείσοι. II.
 Δείσοι. 789. Δεισμώσθω. 7.
 Δεισσολόγος. 225.
 Δείσοι. 789.
 Δεισσοτριῶς. 918.
 Δειπνοτριῶν καὶ
 Δειδροτριῶν. 107.
 τὰ Δειπνοτριῶν. 897.
 Δείχομαι καὶ σαυνέτα. 475.
 Δη'. 785.
 εἰς Δη' λήγοντα ἑωξ
 ῥήματα. 371.
 Δημαγωγός. 681.
 Δημαγωγῶ. 681.
 Δημοκοπία. 682.
 Δημοκράτης. 682.

Δημοσκοπή. 682.
 Δημοκρατία. 717.
 Δίπυ. 791.
 Δίπυθρη. 791.
 Η Διά πρὸς τις ἐν τῇ
 σωθείσθ. 284.
 Διά iterum. 849.
 Διά δ' οὐράτων μάχης. 424.
 Δι' ἐμείγ. 849.
 Διά πλεόνων, βραχιόνων, μα-
 κρῶ, πλῆθους, γόνυ, βίβ, πλεόν
 90 καὶ ὅμοια. 834.
 Διά ἡμῶν ἄνθρωποι καὶ ὅμοια. 324.
 Διά τριτῆς. 836.
 Διαβῆλ. 383.
 Διαβαπταίνω. 923.
 Διαβῆλ. 625.
 Διαβῆλ. 915.
 Διαγινώσκω. 915.
 Διαγινώσκω. 36.
 Διαγόνυσις. 64.
 Διάγμαμα. 140.
 Διαγράφω. 140.
 Διαγράφω. 140.
 Διάγω, διάγωμα. 328.
 Διαγωγή. 329.
 Διαδέχομαι. 475.
 Διαδικάζω καὶ Διαδικάζω
 καὶ ἐπὶ. 82. 84. 84.
 Διαδικασία γράφω καὶ
 ποιῶ. 83.
 Διαδικασία ἐν ἀντιπρ. 216. 147.
 Διαδικασία. 83. 84. 84.
 Διαδικασία. 83.
 Διαδικάζω. 83. 88.
 Διαδικάζω. 136.
 Διαδικάζω. 136.
 Διαδικάζω. 136.
 Διαδικάζω καὶ Διαδικάζω. 428.
 κατὰ Διαδικάζω. 76.

INDEX κατά σελίδων

Διάκρισις. 562.
 Διαρρηρ, διαρρηρ. 561.
 Διαρρ. 562.
 Διαρρ, διαρρηρ. 260.
 Τα Διαρρηρ. 34.
 Διαρρηρ. 130.
 Ο: κατ' επιτροπών ηρώ κληρ
 ρορ διαρρηρ. 130.
 Διαρρηρ. 277.
 Διαρρηρ. 278.
 Διαρρηρ. 635.
 Διαρρηρ. 202.
 Διαρρηρ. 288.
 Διαρρηρ. 225.
 Διαρρηρ Διαρρηρ. 286.
 Διαρρηρ. 753.
 Διαρρηρ. 666.
 Διαρρηρ. 666.
 Διαρρηρ. 674.
 Διαρρηρ, Διαρρηρ. 655.
 Διαρρηρ. 655.
 Διαρρηρ. 60.
 Διαρρηρ. 471. 86.
 472. 86. 473.
 Διαρρηρ. 751. 752.
 Διαρρηρ, Διαρρηρ. 220.
 Διαρρηρ. 220.
 Διαρρηρ. 220.
 Διαρρηρ. 472.
 Διαρρηρ. 205.
 Διαρρηρ. 63. 204. 205.
 Διαρρηρ. 205. 504.
 Διαρρηρ. 221.
 Διαρρηρ. 220.
 Διαρρηρ. 156.
 Παρ' ην Διαρρηρ συγ
 ραμμάτωρ. 222.
 Διαρρηρ. 220.
 Διαρρηρ ηρώ Διαρρηρ. 221.
 Διαρρηρ Διαρρηρ. 53.

Διαλύνειν τὰ ἑγκλήματα. 53
 Διαλύνειν τὸ ἑγκάλυπτον. 74.
 Διάνυσις. 53. bis.
 Διαμαρτυρεῖν. 91.
 Διαμαρτυρεῖσθαι. 91.
 Διαμαρτυρία. 91.
 Διαμυσκένδουμαι. 797.
 Διαμυμῖν ἐκ μύλων
 ἡμέρα. 174. 86. 177.
 Διαμοτεῖν. 553.
 Διάνοια. 102.
 Διαπαίδευσθαι. 681.
 Διαπίμπωμαι. 637.
 Διαπίπτειν ἀγνώστου. 241.
 Διαπίπτω. 452.
 Διαπλάττω. 651.
 Διαπλέκω. 521.
 Διαπονῶ, διαπονῶμαι. 628.
 Διαπρῶναι. 282.
 Διαπρῶμεθα. 203.
 Διαπρῶμεθα ἑκόντες. 203.
 Διαπρῶναι. 267.
 Διαπρῶναι. 267.
 Διαπυροῦμαι. 749.
 Διαρρήγνυμι, διαρρήγνυμαι. 558
 Διασκομῖναι. 555.
 Διασκομῖναι, διασκομῖναι
 ζῶνται. 481.
 Διασκομῖναι. 481.
 Διασπῶ. 521.
 Διασπῶ. 403.
 Διασπῶ. 402.
 Διασπῶ. 402.
 Διασπῶ. 127.
 Διασπῶ. 566.
 Διασπῶ. 566.
 Διασπῶ. 609.
 Διασπῶ. 541.
 Διασπῶ. 585.
 Διασπῶ, διασπῶμαι. 585.

[illegible]

INDEX κατὰ στοιχείων

Δίαπνιόμυλος. 354.
 Διαφείω, Διαφέρωμαι. 353.
 Διαφρός, Διαφορά. 353.
 Διαφορώ, Διαφορῶμαι. 353.
 Διεκδύομαι. 453.
 Διέκδυσις. 137.
 Διεκπύων. 284.
 Διεκπίπην. 284. 452. 453.
 Διελασία, Διελάνην. 751.
 Διέλχθαι τότε ἑαυτῷ ἄριστα. 910
 Δίεμαι. 458.
 Δίειος, Τρίων καὶ ὅλων. 206.
 Διεξάγω. 542.
 Διέξ. 88.
 Διεξίει. 90. 455.
 Διεξιλαύν. 284. 752.
 Διεξέρχεται. 285.
 Διεξιδικός, Διεξιδικός. 285.
 Διεκπλῆν, Διεκπλῆς. 284.
 Διργάζομαι. 631.
 Διρραζόμυλος. 238.
 Δίσις. 458. Διεικός. 402.
 Διουθεῖω. 427.
 Διέχων. 60.
 Διηγήσεται. 67.
 Διῖσι καὶ διῖσι. 460.
 Διῖται. 285.
 Δίημι. 458.
 Δίσημι, Δίσημαι. 402.
 Δικάζομαι. 26.
 Δικαιολογῶμαι. 40. 357.
 Δικαιολογία. 40. 245.
 Δίκαιον προβάλλει. 52.
 Δικῶν. 750.
 Δικαρπῆν. 712.
 Δικαστήριον καθίζει. 310.
 Δίκη ἀνάδικη. 17.
 Δίκην ἐπάγει. 26.
 Δίκην πάλιν ἀνάγει. 16. 217.
 Δίκην λαγχάνω. 15.

Δικῶν ἐκ ὅτων. 96.
 Διοικίζω. 136. 260.
 Διορίζω, Διορίζομαι. 592.
 Διορίζεται. 693.
 Διορισμός. 593.
 Διοικῶ, Διοικῶμαι. 260.
 Διόμυλος. 139.
 Διομολογῶμαι. 649.
 Διομολογία. 650.
 Διονύσιος ὁ θεολόγος. 745.
 Διορθῶ, Διορθῶμαι. 270.
 Διόρθωσις. 270.
 Διορῶσθαι καὶ Διορῶν. 692.
 Διστός ἀντιόμυλος. 65.
 Διστά γαστράται. 160.
 Δίκτυον, Δίκτυος. 300.
 Διπλόλογος. 678.
 Διπλόλογος μύλων ῥημάτων καὶ
 τάλαντος. 259.
 τὰ Διπλόλογος μύλων. 692.
 Διφθέρι. 712.
 Διχογνωμονῶ. 700.
 Διχοσμήν. 713.
 Διψῶ καὶ Δίψω. 697.
 Διωδῶ, Διωδῶμαι. 302.
 Διωκάθω. 4.
 Διώκω. 1.
 Διωμοσία. 139.
 Δίωσις. 303.
 Δοκεῖ μοι. 314.
 Δοκεῖν ἐμοὶ 315.
 Δοκίμης. 318. Δοκίμης. 317.
 Δοκῶ καὶ σαύεται. 314.
 Δοκίσις. 318.
 Δοκίσις. 318.
 Δοκίμαζομαι. 55.
 Δοκιμασία καὶ Δοκιμάσιον
 ἐπαγγέλλω. 56.
 Δοκῶ μοι. 314.
 Δοκῶ, Δοκῶμαι. 314.

Δολοχόλιν. 720.
 Δόλιχος. 720.
 Δόξα. 102. 314. 314.
 Δοξάζω. 318. 319.
 Δόξαν ἡμῶν τανύτα. 12.
 Δόξαντα δὲ τανύτα, ἀντὶ τῆς
 δόξαντων. 12.
 Δόξασμα. 319.
 Δόξαστος. 319.
 Δόξαστος. 318.
 Δοξομαχία. 702.
 Διὰ δ' ὁράτων μάχεται. 424.
 Δορυφορῶ. 619.
 Δυάει φλόγων. 31.
 Δυλοπατία. 522.
 Δύλος καιρῶ. 286.
 Δυλῶ. 274.
 Δυλῶμαι. 285.
 Δυλοῦμαι. 286.
 Δράμα διδασκῶν καὶ καὶ
 μωδία. 686.
 Δραματίζω. 686.
 Δράν. 227.
 Δρέπω, Δρέπωμαι. 319.
 τὰ ἀπὸ τῆς δρόμου. 718.
 Δρῶ σε κακόν καὶ κακῶς. 237.
 Δρῶν ὁρῶς. 264.
 Δύην, δ' ὅπως, καὶ δ' ὅπως. 139.
 Δύο. ἄλλοι ἐπαγγέλλονται. 803.
 Δυσὶν ὁράται. 859.
 Δυσὶν ὁρῶντα ἑκατὸν καὶ
 ὅμοια. 912.
 Δυσάρετος, Δυσάρετος. 278.
 Δυσάρετος, Δυσάρετος. 278.
 Δυσβαρῶνται. 663.
 εἰς Δυσγίαν λοιπὸν. 900.
 Δυσγόντος. 610.
 Δυσδιαφόρητος. 354.
 Δυσεπιχέρετος. 457.

INDEX κατὰ σοιχηῶν

Εισαγωγὴ μὲν δ' ἴκκ. 98
 Εισαγωγικὰ ζῆρ. 60.
 Εισβάλλω. 374.
 Εισβολή. 374.
 Εἰς βασίλειον ἢ Ἀντινόστον
 καὶ ὁμοία. 950.
 Εἰς δ' εὖρ ἢ ὅσον. 899.
 Εἰ δὲ μὴ. 856.
 Εἰς δ' αὐτὸν. 900.
 Εἰς δ' οὐ γένεσιν λυσιτε-
 ρεῖν. 900.
 Εἰς εὐ. 900.
 Εἰς ἐξέχον καὶ ἰσχυρὸν. 900.
 Εἰσκητὴς. 685.
 Εἰσκητὴς. 685.
 Εἰσὶν. 89.
 Εἰσὶ δὲ οὐ. 958.
 Εἰσιέναι ὡς ἐπὶ ἀντιρροπῶν ἢ
 ὡς ἄλλοι. 970.
 Εἰσιέναι ἐπὶ ἡραφῆς. 96.
 Εἰσκήνω, ἐκκρίνω. 656.
 Εἰσκυλῆς. 924.
 Εἰσχωμάζω. 943.
 Εἰς τὸ παρὸν, ἢ ὅσον
 παρὸν. 899.
 Εἰσπλῆξω. 944.
 Εἰσπλάττω. 105.
 Εἰσπλάττω, ἐκπλάττω. 270.
 Εἰς σῆλιν χαλκὸν ἢ ἄλλο
 ἄλλο. 899.
 Εἰσφύω. 251.
 Εἰσφύω, ἐκφύω. 351.
 Εἰσφύω. 351.
 Εἰσφύω. 942.
 Εἰσφύω. 551.
 Εἰσφύω. 350.
 ἢ ἐκ πρὸς τῇ σὺν τῇ
 νύκτι. 283.
 Εἰσφύω, ἐκφύω. 645.
 Ἀντὶς ἐκφύω. 645.

πᾶς ἐκφύω. 645.
 Αἱ καὶ ἐκφύω ἀρεταί. 646.
 Τὰ πρὸς τὰ καὶ ἐκφύω. 646.
 τὸ καὶ ἐκφύω, ἢ τὰ καὶ
 ἐκφύω. 646.
 ὅτι καὶ ἐκφύω, ἢ ὅτι καὶ
 ἐκφύω. 646.
 Εἰσφύω. 737.
 Εἰσφύω. 371. 572.
 Εἰσφύω. 372.
 Εἰσφύω. 945.
 Εἰσφύω. 371.
 Εἰσφύω. 372.
 Εἰσφύω. 283.
 Εἰσφύω. 475.
 Εἰσφύω. 682.
 Εἰσφύω. 37.
 Εἰσφύω. 283.
 Εἰσφύω, ἐκφύω. 87.
 Εἰσφύω. 137.
 Εἰσφύω, ἐκφύω. 137.
 Εἰσφύω. 906.
 Εἰσφύω. 247. 248.
 Εἰσφύω. 249.
 Εἰσφύω. 573.
 Εἰσφύω. 41.
 Εἰσφύω. 283.
 Εἰσφύω. 39.
 Εἰσφύω. 182.
 Εἰσφύω. 9.
 Εἰσφύω. 287.
 Εἰσφύω. 287.
 Εἰσφύω. 759.
 Εἰσφύω. 627.
 Εἰσφύω, ἐκφύω. 654.
 Εἰσφύω. 654.
 Εἰσφύω. 654.
 Εἰσφύω. 233. 474.
 Εἰσφύω. 543. 556.
 Εἰσφύω. 544. 556.

Εἰσφύω. 832.
 Εἰσφύω. 556.
 Εἰσφύω. 283.
 Εἰσφύω. 544.
 Εἰσφύω. 556.
 Εἰσφύω. 283.
 Εἰσφύω. 551.
 Εἰσφύω. 607.
 Εἰσφύω, ἢ ὡς, ἢ ὡς, ἢ ὡς,
 καὶ ὁμοία. 832.
 Εἰσφύω. 945.
 Εἰσφύω. 690.
 Εἰσφύω καὶ ὡς
 τὰς. 833. 834.
 Εἰσφύω, ἢ ὡς, ἢ ὡς, ἢ ὡς
 τὸς. 834.
 Εἰσφύω. 284.
 Εἰσφύω. 283.
 Εἰσφύω. 452.
 Εἰσφύω. 283.
 Εἰσφύω. 363.
 Εἰσφύω. 100.
 Εἰσφύω. 100.
 Εἰσφύω, ἐκφύω. 628.
 Εἰσφύω, ἐκφύω. 281.
 Εἰσφύω. 284.
 Εἰσφύω. 31.
 Εἰσφύω καὶ ἐκφύω
 νύκτι. 31. 83. 32.
 Εἰσφύω. 657.
 Εἰσφύω. 657.
 Εἰσφύω. 664.
 Εἰσφύω. 481.
 Εἰσφύω. 405.
 Εἰσφύω. 405.
 Εἰσφύω καὶ
 Εἰσφύω. 584.
 Εἰσφύω. 565.
 Εἰσφύω. 540.

INDEX κατά σειρά

ἔκτακτω. 540.
ἔκπός. 228.
ἔκτῆκομαι. 446.
ἔκτιθῃμι. 435.
ἔκτινερ. 28.
ἔκτπιζερ. 398.
ἔκτγαγρδ᾿αῖρ. 714.
ἔκτρεπω. 570.
ἔκτρεπμαι. 570.
ἔκτσοπιῆ. 570.
ἔκτσοπία. 570.
ἔκτσοπίας. 758.
ἔκφάινερ. 167.
ἔκφωντορία. 167.
ἔκφωντορικὸς ἡγῶν ἐκ
φάντωρ. 167.
ἔκφέρερ γσαφῶν. 149.
ἔκφέρω. 349.
ἔκφορὰ. 349.
ἔκφορᾶῖρ. 350.
ἔκφυλλοφορῶν. 670.
ἔκφορϷ. 349.
ἔκφρῶ. 350.
ἔκχνῶμα. 758.
ἔκχνῶμωσις. 758.
ἔλᾶῖρ. 750.
ἔλασις ἡγῶν ἑλασία. 750.
ἔλατήριον. 750.
ἔλασέω. 749.
περὶ ἑλάτηονϷ. 262.
ἑλάτηον ἔχα. 340. 726.
ἑλλάτηον φέρεσθαι. 340.
ἑλάτων ἢ κατὰ πλὴν αὐτῶν
φύσιν. 910.
ἑλαυνέσθαι. 750.
ἑλαυνῶ ἡγῶν σῶθετα. 749.
ἑλᾶῖρ ἐρημίω. 16.
ἑλδνδῖσιάζω. 677.
ἑλλάμηναι. 744.
ἑλλαμπυρόμαι. 636.

Ἐξαμυρίς· 745.
 Ἐξαμμου· 633.
 Ἐξαπλικὸς λόγος· 852.
 Ἐξαπλικὸν κατωὺς χῦ-
 μα· 844.
 Ἐξάπω· 633.
 Ἐξάπομου· 633.
 Ἐξίψις ἀπὸ τοῦ· 816.
 Ἐξλιπίζω, Ἐξλιπίζομαι· 302.
 Ἐξλιπικὸν χῦμα· 863. 915.
 Ἐξλιτισμός· 302.
 Ἐξλοβος· 746.
 Ἐξλοχῶ, Ἐξλοχῶμαι· 746.
 Ἐλπὶς γενέσθαι· 960.
 Ἐμβάλλω, Ἐμβάλλομαι· 372.
 Ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν· 258.
 Ἐμβατίνην· 86.
 Ἐμβεβλημένον· 638.
 Ἐμβολή· 373.
 Ἐμβολον (ἡ) Ἐμβολον· 373.
 τὸ καθ' ἑμὲ· 647.
 Ἐμμοτον· 653.
 τὸ ἐμὸν· 647.
 τὸ ἐμὸν· 836.
 Ἐμπάθεια· 690.
 Ἐμπάτης· 690.
 Ἐμπαροίνεσθαι· 65.
 Ἐμπαροφνημένον· 936.
 Ἐμπιπῶ· 452.
 Ἐμπιστόομαι· 6.
 Ἐμπλασικός· 651. 652.
 Ἐμπλαστὴς· 652.
 Ἐμπλάττω· 651. 652.
 Ἐμπλέκω· 521.
 Ἐμποδὼν καὶ ἐν ποσὶ· 645.
 Ἐμψαλῶ· 66.
 Ἐμψον· 399. 731.
 Ἐμπροσέστω· 32.
 Ἐμπροσθεν θεῶν· 263.
 Ἐμπύρευμα· 464.

ἔμφανόμην α. 441.
 ἔμφανω. 441.
 ἔμφασις. 256.
 ἔμφασις. 441. & καθ
 ἔμφασιν εἶναι καὶ καθ
 ὑπόστασιν. 441.
 ἔμφορῶ. 352.
 ἔμφορῶμαι. 352.
 ἐρ παρ ἐρ. 208.
 καθ ἐρ. 647.
 ὅι καὶ εἶνα. 646.
 Παρ εἶνα. 207.
 καθ ἐν. 646.
 ἐναγής. 179.
 ἐνάγω. 329.
 ἐνάτω. 207.
 ἐναλλάττω. 504.
 ἐναπλαμβάνω. 470.
 ἐναπόλητις. 471.
 ἐναπμόρυννυμαι. 551.
 ἐνάπημα. 66.
 ἐναπτίθωμαι. 424.
 ἐνάσχεσθαι. 124.
 ἔναυσμα. 463.
 ἐναύω. 463.
 ἐγκνύω παύσα. 854.
 ἐνδοκηνόμην α. 577.
 ἐνδοκνυμαι. 183. 576.
 ἐνδοκνυμι. 876.
 ἐνδοκνυῶ. 27.
 ἐνδοκνυς. 26. 183.
 ἐνδοκνυς. 26. 183. 577.
 ὅι ἐνδοκα. 252.
 ἐνδοκνυται. 476.
 ἐνδοκνυμαι. 476.
 ἐνδοκνυται. 206.
 ἐνδοκνυται. 564.
 ἐνδοκνυται ἢ ἐνδοκνυται. 318.
 ἐνδοκνυται. 741.
 ἐνδοκνυται. 139.

INDEX κατά εοιχοφ.

ἐν τῇ ἑαυτοῦ. 836.
 ἐν ὑπερκοῖτα. 340.
 ἐν ἡρώ. 698.
 ἐν ἑρῶ. 453.
 ἐν ἑκα. 849.
 τὸ ἐν ἑκα. 113.
 ἐν ἑκα. 457.
 ἐν ἐπιτοκῆ. 844.
 ἐν ἐπιτοκῆ. 158.
 ἐν ὄργῃ καὶ ἡμῶ. 235.
 ἐν ὄργῃ καὶ ἐν τῇ πᾶσι
 διὰ τῶν. 515.
 ἐν ὄργῃ καὶ ἐν τῇ πᾶσι
 τῶν διὰ τῶν. 535.
 ἐν ὄργῃ καὶ ἐν τῇ πᾶσι
 τῶν διὰ τῶν. 844.
 ἐν ὄργῃ. 453.
 ἐν ὄργῃ. 93.
 ἐν ὄργῃ. 844.
 ἐν ὄργῃ. 844.
 ἐν ὄργῃ. 18.
 ἐν ὄργῃ. 19.
 ἐν ὄργῃ. 18.
 ἐν ὄργῃ. 207.
 ἐν ὄργῃ. 66.
 τὰ ἐν ὄργῃ. 935.
 ἐν ὄργῃ. 429.
 ἐν ὄργῃ. 429.
 ἐν ὄργῃ. 583.
 ἐν ὄργῃ. 583.
 ἐν ὄργῃ. 247.
 ἐν ὄργῃ. 583.
 ἐν ὄργῃ. 853.
 πᾶσι ἐν ὄργῃ. 206.
 ἐν ὄργῃ. 310.
 ἐν ὄργῃ. 457.
 ἐν ὄργῃ. 643.
 ἐν ὄργῃ. 95.

ἐν ὄργῃ. 848.
 ἐν ὄργῃ. 94.
 ἐν ὄργῃ. 93. 94.
 ἐν ὄργῃ. 408.
 ἐν ὄργῃ. 86.
 ἐν ὄργῃ. 899.
 ἐν ὄργῃ. 899.
 ἐν ὄργῃ. 697.
 ἐν ὄργῃ. 605.
 ἐν ὄργῃ. 605.
 ἐν ὄργῃ. 401.
 ἐν ὄργῃ & similia imperf. n.
 ἐν ὄργῃ. 899.
 ἐν ὄργῃ. 601.
 ἐν ὄργῃ. 206.
 ἐν ὄργῃ. 373.
 ἐν ὄργῃ. 373.
 ἐν ὄργῃ. 162.
 ἐν ὄργῃ. 180.
 ἐν ὄργῃ. 754.
 ἐν ὄργῃ. 899.
 ἐν ὄργῃ. 551.
 ἐν ὄργῃ. 481.
 ἐν ὄργῃ. 95.
 ἐν ὄργῃ. 94.
 ἐν ὄργῃ. 94.
 ἐν ὄργῃ. 586.
 ἐν ὄργῃ. 585.
 ἐν ὄργῃ. 447.
 ἐν ὄργῃ. 429.
 ἐν ὄργῃ. 428.
 ἐν ὄργῃ. 755.
 ἐν ὄργῃ. 931.
 ἐν ὄργῃ. 931.
 ἐν ὄργῃ. 931.
 ἐν ὄργῃ. 586.
 ἐν ὄργῃ. 586.
 ἐν ὄργῃ. 932.
 ἐν ὄργῃ. 932.
 ἐν ὄργῃ. 932.

ἐν ὄργῃ. 297.
 ἐν ὄργῃ. 627.
 ἐν ὄργῃ. 329.
 ἐν ὄργῃ. 179.
 ἐν ὄργῃ. 329.
 ἐν ὄργῃ. 283.
 ἐν ὄργῃ. 199.
 ἐν ὄργῃ. 626.
 ἐν ὄργῃ. 37.
 ἐν ὄργῃ. 674.
 ἐν ὄργῃ. 506.
 ἐν ὄργῃ. 733.
 ἐν ὄργῃ. 137.
 ἐν ὄργῃ. 283.
 ἐν ὄργῃ. 348.
 ἐν ὄργῃ. 137.
 ἐν ὄργῃ. 639.
 ἐν ὄργῃ. 283.
 ἐν ὄργῃ. 722.
 ἐν ὄργῃ. 612.
 ἐν ὄργῃ. 640.
 ἐν ὄργῃ. 295.
 ἐν ὄργῃ. 619.
 ἐν ὄργῃ. 123.
 ἐν ὄργῃ. 123.
 ἐν ὄργῃ. 187.
 ἐν ὄργῃ. 283.
 ἐν ὄργῃ. 301.
 ἐν ὄργῃ. 295.
 ἐν ὄργῃ. 67.
 ἐν ὄργῃ. 88. 89. 171.
 ἐν ὄργῃ. 63.
 ἐν ὄργῃ. 106.
 ἐν ὄργῃ. 454.
 ἐν ὄργῃ. 753.
 ἐν ὄργῃ. 302.
 ἐν ὄργῃ. 283.
 ἐν ὄργῃ. 404.
 ἐν ὄργῃ. 619.
 ἐν ὄργῃ. 71.

INDEX κατὰ σοιχῆος

ἔξελξι. 283.
 ἔξελξι. 67.
 ἔξελξι. 85.
 ἔξελξι. 934.
 ἔξελξι. 663.
 ἔξελξι. 663.
 ἔξελξι. 403.
 ἔξελξι. 90.
 ἔξελξι. 301.
 ἔξελξι. 403. 404.
 ἔξελξι. 928.
 ἔξελξι. 109.
 ἔξελξι. 283.
 ἔξελξι. 582.
 ἔξελξι. 104.
 ἔξελξι. 945.
 ἔξελξι. 9. 10. 140.
 ἔξελξι. 283.
 ἔξελξι. & similia imperf. II.
 ἔξελξι. 759.
 ἔξελξι. 759.
 ἔξελξι. 320.
 ἔξελξι. 601.
 ἔξελξι. 600. 601.
 ἔξελξι. 661.
 ἔξελξι. 7.
 ἔξελξι. 39. 106.
 ἔξελξι. 39.
 ἔξελξι. κατὰ σοιχῆος. 900.
 ἔξελξι. 283.
 ἔξελξι. 253.
 ἔξελξι. 253.
 ἔξελξι. 533.
 ἔξελξι. 65.
 ἔξελξι. 155.
 ἔξελξι. 303.
 ἔξελξι. 303.
 ἔξελξι. 758.

ἔξελξι. 9. 140.
 ἔξελξι. 155.
 ἔξελξι. 283.
 ἔξελξι. 56.
 ἔξελξι. 26.
 ἔξελξι. 325.
 ἔξελξι. 324.
 ἔξελξι. 325.
 ἔξελξι. 326.
 ἔξελξι. 325.
 ἔξελξι. 259.
 ἔξελξι. 3.
 ἔξελξι. 417.
 ἔξελξι. 705.
 ἔξελξι. 511.
 ἔξελξι. 511.
 ἔξελξι. 561.
 ἔξελξι. 327.
 ἔξελξι. 326.
 ἔξελξι. 325.
 ἔξελξι. κατὰ σοιχῆος. 508.
 ἔξελξι. 508.
 ἔξελξι. 506.
 ἔξελξι. 505.
 ἔξελξι. 803.
 ἔξελξι. 308.
 ἔξελξι. 602.
 ἔξελξι. 508.
 ἔξελξι. 371.
 ἔξελξι. 371.
 ἔξελξι. 60.
 ἔξελξι. 60.
 ἔξελξι. 349.
 ἔξελξι. 95. 461.
 ἔξελξι. 95.
 ἔξελξι. 960.
 ἔξελξι. 269.

ἔξελξι. 269.
 ἔξελξι. 729.
 ἔξελξι. 138.
 ἔξελξι. 659.
 ἔξελξι. 179.
 ἔξελξι. 590.
 ἔξελξι. 640.
 ἔξελξι. 620. ἔξελξι. 123.
 ἔξελξι. 720.
 ἔξελξι. 719.
 ἔξελξι. 719.
 ἔξελξι. 719.
 ἔξελξι. 7.
 ἔξελξι. 809.
 ἔξελξι. 818.
 ἔξελξι. 904.
 ἔξελξι. 924.
 ἔξελξι. 943.
 ἔξελξι. 856.
 ἔξελξι. 283.
 ἔξελξι. 557.
 ἔξελξι. 752.
 ἔξελξι. 374.
 ἔξελξι. 87.
 ἔξελξι. 753.
 ἔξελξι. 87.
 ἔξελξι. 88. 89.
 ἔξελξι. 88.
 ἔξελξι. 89.
 ἔξελξι. 900.
 ἔξελξι. 614.
 ἔξελξι. 591.
 ἔξελξι. 900.
 ἔξελξι. 206.
 ἔξελξι. 533.
 ἔξελξι. κατὰ σοιχῆος. 406.

INDEX κατὰ σοιχφον

[illegible]

ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 100.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 937.
 ἔπεισεν ἰσχυρῶς αὐτὸν. 840.
 ἔπεισεν ἰσχυρῶς αὐτὸν. 840.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 55.77.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 39.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 38.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 473.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 737.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 631.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 919.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 600.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 395.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 600.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 81.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 202.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 321.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 756.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 756.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 43.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 17.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 17.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 297.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 297.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 295.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 60.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 942.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 942.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 201.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 31.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 468.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 468.
 ἔπεισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς. 556.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 633.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 556.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 469.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 469.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 469.
 ἔπεισεν αὐτὸν. 469.

Ἐπιλογὴς γ' 55.
Ἐπὶ μέγα δυνάμεως πρηνὲς
θόνιες. 908.
Ἐπίμεισα ῥήματα. 321.
Ἐπιμετρεῖται. 381.
Ἐπίμετρον. 381.
Ἐπιμήνηνυμι. 309. 614.
Ἐπιμήνηνυμα. 309. 614.
Ἐπιμείξαι. 614.
Ἐπινέμαρ. 737.
Ἐπινίφει. 735.
Ἐπινομία. 614.
Ἐπιξεῖσθα. 955.
Ἐπιπίπτει. 450.
Ἐπιπλέκω. 520.
Ἐπιπλήρωσις. 61.
Ἐπιπλοκή. 521.
Ἐπιπροβλεῖται. 919.
Ἐπιπραΐνει. 917.
Ἐπιπράζει εἶναι. 917.
Ἐπιπόλαιος. 917.
Ἐπιπροσδοκᾷ. 279.
Ἐπιπροσδοκᾷ εἶναι. 279.
Ἐπιπροσδοκᾷ. 279.
Ἐπιπύχην. 381.
Ἐπὶ ξηρίας. 832.
Ἐπιρρέωντος. 659.
Ἐπιρρέωντος. 659.
Ἐπιρρέωντος. 937.
Ἐπιρρέωντος. 734.
Ἐπιρρήματα πληθυντικῶς ἐκείνη
μαλίστην. 246.
Ἐπὶ ἐπιρρημάτων. 247.
Ἐπιρρήματα ἐκείνη λήγουσιν
τα. 371.
Ἐπιρρήματα διότι. 920.
Ἐπιρρέει. 937.
Ἐπισαγμα. 487.
Ἐπιστάτω. 487.
Ἐπιστήμη μαθηματική. 152.

γ ιι

INDEX κατὰ σὺλλογας

ἔξερξαι 724.
 ἔρωτα 702.
 ἔξ. 900.
 ἔξαινα καὶ ἔξαινα 138.
 ἔξ. καλὸν. 899.
 ἔξ. τὰ μάλα καὶ ἔξ. τὰ
 ἔξ. 899.
 ἔξ. μακρὸν καὶ ἔξ. 900.
 ἔξ. ἔξ. 900.
 ἔξ. ἔξ. καὶ ἔξ. 119.
 ἔξ. 958.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 240.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 241.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 698.
 ἔξ. καὶ 409. 697.
 ἔξ. καὶ ἔξ. ἔξ. 958.
 ἔξ. καὶ ἔξ. ἔξ. 958.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 957.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 958.
 ἔξ. καὶ ἔξ. ἔξ. 958.
 ἔξ. καὶ ἔξ. ἔξ. 958.
 ἔξ. καὶ ἔξ. ἔξ. 34.
 ἔξ. καὶ ἔξ. ἔξ. 900.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 70.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 70.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 831.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 833.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 840.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 532.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 738.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 782.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 71.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 322.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 278.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 699.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 699.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 695.
 ἔξ. καὶ ἔξ. 4.

နွပ်ဝါနဓိရာ. 31၆.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 31၆.
 နွပ်ဝါနဓိရာ, ဝါဝါနဓိရာ. 317.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 317.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 317.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 318.
 နွပ်ဝါနဓိရာ နှင့် နွပ်ဝါနဓိရာ. 318.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 318.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 373.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 457.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 693.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 695.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 695. ၇၆. 696.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 696.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 696.
 နွပ် နွပ် နွပ် နွပ်. 648.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 693.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 693.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 43. bis.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 693.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 693.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 427. 701.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 701.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 42.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 42.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 29.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 678.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 701.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 668.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 30.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 30.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 28. 30.
 နွပ်ဝါနဓိရာ နှင့် နွပ်ဝါနဓိရာ. 130.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 29.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 693.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 282.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 282.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 44. 282.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 44. 282.
 နွပ်ဝါနဓိရာ. 343.

Եսկաճթօ, Եսկաճթօմաւ. 668.
 ՍՊՐԻ Եսկաճիք մաճառթ. 812.
 ՍՐԻ Եսկաճիք. 810. 811.
 Եստօմծմա. 718.
 Եստտիւս. 758.
 Ե՛՛ ԾԻԾ ԾՆ. 343.
 Եսթիւսառնիւթ. 561.
 Ե՛՛ ԿճԻ. 74.
 Եսպաթիւ. 86.
 Եսպիւթ. 263.
 Եսպրիւ, Եսպրիւ. 282. 371.
 Ե՛՛ Եսպրիւ. 43.
 Եսքաթիւ. 265.
 Ե՛՛ ԿճԻ. 265.
 Եսքաթիւ. 729.
 Եսքաթիւ. 729.
 Եսքաթ. 262.
 Եսքաթ, Եսքաթ. 261.
 Եսքաթ. 292.
 Եսքաթ. 292.
 Եսքաթիւ. 566.
 Եսքաթիւ. 698.
 Եսքաթ. 698.
 Եսքաթիւ. 260.
 Եսքաթ. 698.
 Եսքաթ, Եսքաթ. 698. 699.
 Եսքաթ, Եսքաթ. 934.
 Ե՛՛ ԿճԻ. 265.
 Եսքաթ. 961.
 Եսքաթ. 579.
 Եսքաթ, Եսքաթ. 668. 669.
 Եսքաթ, Եսքաթ. 621.
 Ե՛՛ ԿճԻ. 66.
 Եսքաթ. 375.
 Եսքաթ. 375.
 Եսքաթ. 622.
 Եսքաթ. 622.
 Եսքաթ. 622.
 Եսքաթ. 620.
 Եսքաթ. 535.

γ iii

κατὰ σοιχφορί.

κ.
ἀδίσκη κύριος
καὶ ἄκυρος. 148.
καδίσκος βασις
καὶ ἑλὲν. 148.

ឆ. ៧៨៣.

కడనిగ్యోమం. 683.

КАКОПЪНИЦА. 690.

INDEX κατά στοιχείου

καταβόλιω. 383.
καταβελανθυμίου. 67.
καταβόλι. 382.
καταβοῶμαι. 940.
κατὰ γένος ἢ διαβάσεως. 76.
καταγινώσκω. 4. 5. 86. 6.
καταγλωττίζω. 941.
κατάγνωσις. 6.
κατάγω, κατέγωμαι. 329.
καταγυφάρ. 198.
καταγυφά. 198.
καταγωγή. 329.
καταγωνίζωμαι. 940.
κατὰ δαίμονα. 837.
καταδάνειος. 57.
καταδεδίκασμαι. 173.
καταδύματα. 682.
καταδύω. 6.
καταδιδάσκω, κατὰ δίδαξω
μυθ. 173.
καταδιδάσκω. 173.
καταδιδάσκω. 6.
καταδικάζω, καὶ καταδικάζω
διὰ differunt. 83.
καταδική. 110. 173.
καταδική. 110. 173.
καταδοκάζω. 317.
καταδομα. 939.
καταδύω, καταδύωμαι. 285.
καταδυσωπώ. 579.
καταζέω. 691.
καταθεῖς μηδὲν αὐτῶν, καὶ τὰ
ὅμοια. 84. 7. 547.
κατὰ θεῶν. 836.
καταθυμῶ. 583.
καταθυμῶ. 583.
κατακοσμῶ. 666.
κατακομίζω. 288.
κατάκοπος. 756.
κατακόπω. 756.

κατακόμω. 666.
κατακρύπτω. 686.
κατακρίνω, κατακρίνομαι. 6.
κατακρύπτω. 660.
κατακυβόλις, κατακυβόλις. 940.
κατακύνει. 59.
κατακωχῶ. 734.
κατακωχῶ. 734.
καταλαμβάνω, καταλαμβάνω
μαι. 473.
καταλάμπω. 743.
καταλέπωμαι. 557.
καταλέγω. 558.
καταλέξω, καταλέξω. 198.
καταλέγω, καταλέγωμαι. 503.
καταλυεργίζω. 690.
καταλύω. 218.
καταλύω. 219.
καταλύω, καταλύωμαι. 940.
καταμαρτυρῶ, καταμαρτυρῶ
μαι. 940.
καταμερίζωμαι. 613.
καταμιθοφορέω. 940.
καταμυσσω. 944.
καταναγκάζω ἢ καταναγκάζω. 60.
καταναίωμαι, καταναίωμαι. 198.
κατανωτῶ. 729.
κατάξω. 330.
καταπαλαίω. 940.
καταπράττω. 296.
καταπίσσω. 105.
καταπλάττω. 653.
καταπνέω. 629.
καταπράττω. 269.
καταπράττω. 267.
καταπρίξω. 776.
καταπρίξω. 659.

καταράσσω. 659.
καταρξίς. 121.
καταρξάω. 659.
καταρξάω. 937.
καταρξήνυμι. 658.
καταρξήνυμαι. 658.
καταρξήνομαι. 939.
κατάρξιος. 937.
κατάρξιος. 738.
καταρτίζω. 617.
καταρξίς. 617.
κατάρξιος. 121.
καταρξίς. 121.
κατάρξιος. 187.
καταρξίς. 534.
καταρξίς. 550.
καταρξίς. 534.
καταρξίς. 534.
καταρξίς. 485.
καταρξίς. 482. 483.
καταρξίς. 486.
καταρξίς. 484.
καταρξίς. 484.
καταρξίς. 485.
καταρξίς. 482.
καταρξίς, καταρξίς. 638.
καταρξίς. 313.
καταρξίς. 673.
καταρξίς. 128.
καταρξίς. 403.
καταρξίς. 413.
καταρξίς. 128.
καταρξίς. 413.
καταρξίς. 938.
καταρξίς. 513.
καταρξίς. 514.
καταρξίς. 198.
καταρξίς. 197.
καταρξίς. 940.
καταρξίς. 586.

INDEX κατὰ εἰρηχόου

καταπυλολογῶ. 677.
κατὰ πλὴν ἐμὴν. 836.
κατατίθεμαι. 432.
κατατίθημι. 431.
καταρτίζομαι. 940.
καταρτίζω. 269.
καταρτίζω. 933.
καταύλισ. 206.
καταυλίζω. 939.
καταφθίς, καταφθίς. 356.
καταφθίς, καταφθίς. 355.
καταφθίς, καταφθίς. 355.
κατάφορ. 356.
κατάφωρος. 356.
κατωφθίς, κατωφθίς. 356.
καταφθίς, καταφθίς. 940.
καταφθίς, καταφθίς. 676.
κατάφωρ. 7.
καταφθίς. 639.
οἱ κατάφθις καὶ κατάφθις. 7.
κατάφθις, κατάφθις. 69.
καταφθίς. 334.
καταφθίς. 939.
καταφθίς, καταφθίς. 936.
καταφθίς, καταφθίς. 145. 8. 146.
καταφθίς, καταφθίς. 65.
καταφθίς, καταφθίς. 67. 68.
καταφθίς. 940.
καταφθίς. 639.
καταφθίς. 62.
καταφθίς. 243.
καταφθίς. 644.
τὰ κατ' ἐμὴν. 647.
καταφθίς. 239.
καταφθίς. 237.
καταφθίς. 239.
καταφθίς. 734.
καταφθίς, καταφθίς. 939.
καταφθίς. 240.
καταφθίς. 483.

καταφθίς. 730.
καταφθίς. 733.
καταφθίς. 733.
καταφθίς. 733.
καταφθίς. 455.
καταφθίς. 288.
καταφθίς, καταφθίς. 942.
καταφθίς. 320.
καταφθίς. 269. 939.
καταφθίς. 734.
καταφθίς. 734.
καταφθίς. 734.
καταφθίς. 733.
καταφθίς. 65.
καταφθίς. 733.
καταφθίς. 733.
καταφθίς. 759.
καταφθίς. 202.
καταφθίς. 240.
καταφθίς. 28.
καταφθίς καὶ τὰ σωθίς. 610.
ὅτι καταφθίς καὶ τὰ σωθίς
ἐκκαθίς καὶ τὰ σωθίς
τὰ. 183.
καταφθίς, καταφθίς. 893.
ἐπὶ κείνης ἀφθίς. 324.
καταφθίς. 774.
τὰ ἀφθίς κείνης. 697.
καταφθίς. 115.
καταφθίς, καταφθίς. 116.
καταφθίς καὶ τὰ σωθίς. 116.
καταφθίς τὰ σωθίς. 617.
καταφθίς. 939.
καταφθίς. 673.
καταφθίς imperfection. 636.
καταφθίς. 635.
καταφθίς. 634.
καταφθίς. 636.
καταφθίς καὶ καταφθίς. 227.
καταφθίς. 609.

καταφθίς, καταφθίς. 609.
οἱ κατ' ἀφθίς διαφθίς. 130.
οἱ καταφθίς. 201.
καταφθίς, καταφθίς. 201. 202.
καταφθίς. 8.
καταφθίς, καταφθίς. 8.
ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀφθίς καὶ
σ. 530.
τὸ κοινόν. 896.
καταφθίς. 638.
καταφθίς. 337.
καταφθίς. 400.
καταφθίς, καταφθίς. 430.
καταφθίς. 287. 8. 288.
καταφθίς, καταφθίς. 287.
καταφθίς. 288.
καταφθίς. 652.
καταφθίς καὶ σωθίς. 753.
καταφθίς. 627.
καταφθίς. 697.
καταφθίς καὶ τὰ σωθίς. 688.
καταφθίς. 627.
καταφθίς. 187.
καταφθίς. 627.
τὰ ἐκ κείνης λήγοντα ἐκκαθίς
να. 224.
καταφθίς. 291.
καταφθίς. 665.
καταφθίς. 665.
καταφθίς. 665.
καταφθίς γυναικίς. 665.
καταφθίς ἀφθίς. 666.
τὰ ἀφθίς καὶ σωθίς. 7.
καταφθίς ὅντες ἢ ἀφθίς. 910.
καταφθίς καὶ σωθίς. 911.
καταφθίς. 705.
καταφθίς. 686.
καταφθίς. 686.
καταφθίς. 686.
καταφθίς. 686.

INDEX κατὰ σελήφον.

τὰ κρηθέντα. 28.
 τὰ κρηθέντα ἔσω πύξια. 34.
 κρήνω, κρήνιδις. 27. 28.
 κρήσις. 28.
 κρήσιμος ἡμέρα. 28.
 κρητὴς. 28.
 κρητήριον. 28.
 κροαλίτζη. 930.
 κροαλίτζαδις. 872.
 κροτάλος. 931.
 κροτῆδις. 872.
 κροτῆμα. 930.
 κροτῆς. 660.
 κροῦθαι παρ' ἑμῶν. 391.
 κρύπω, κρύπτομα. 280.
 κῆς κτήματα κρηνιδις. 90.
 τῶν κτημάτων ἐπιλαμβάνει
 αἰ. 31.
 κῆρ Ὁ κῆρ. 297.
 κνίσκος, κνίσκομα. 297.
 κνκλῆρ. 923.
 κνκλωῦ, κνκλῶδις. 923.
 κνκλοφορῆμα. 662.
 κνκλοφορητικός. 669.
 κνκλωσις. 923.
 κνκλιδῆμα. 698.
 κνμα. 295.
 κνμαίνω, κνμαίνομα. 394.
 κνματίας. 758.
 κνματίτζαδις. 294.
 κνματῶδις. 294.
 κνματῶγη. 295.
 κνκλινος. 673.
 κνκφορῆ, κνκφορῆμα. 669.
 κνπῆρ Ὁ σιμῆτα. 59.
 κνρία ἔσω τὰ διὰ τῆς. 34.
 κνρία ἔσω τὰ κρηθέντα. 34.
 κνρία. 32. 33.
 κνρία δόξα. 318.
 κνρία ἡγῆτα. 33.

κυριαζ ζυεωσος. 33.
 κυριου ηιυ(α. 34.
 κυριθ. 36.
 κυριθ καθ'ισκος. 148.
 τα κυριωτατα. 35.
 κυριτηρ. 456.
 κυρος. 34.
 κυρωσις. 34. 632.
 κυρω, κυρωμαι. 632.
 κωθωνιζωη μεγάληαι. 839.
 κωθωνισμος. 839.
 κωμωδία διδασκην η κωμω
 διδασκαλος. 687.
 κωπηρης. 60.

Λ

πρὶ τῇ λακωνίῳ. 876.
 λαμβάνω. 4.
 λαμβάνω, λαμβάνομαι. 4-68.
 λαμβάνω ἢ τίθεσθαι. 125.
 8. 169.
 λαμβάνω. 743.
 λαμβάνω. 636.
 λαμβάνω, ἢ λαμβάνομαι.
 636.
 λαμβάνω, λαμβάνομαι. 955.
 λαμβάνω. 764.
 λαμβάνω. 680.
 λαμβάνω. 716.
 λαμβάνω. 716.
 λαμβάνω. 543.
 λαμβάνω. 671.
 λαμβάνω. 240.
 λαμβάνω. 803.
 λαμβάνω. 672.
 λαμβάνω. 687.
 λαμβάνω. 687.

[illegible]

INDEX κατά σολιχῶν

ὁυδ' αἰς λόγος τὸτ' αἰ. 154.

ὧς λόγος. 153.

λόγος κρητῆρος πρὸς αὐτὸν. 911.

λόγος τυγχάνει. 152.

ἵππερ' λόγος. 154.

ἔπερ' λόγος. 152.

ὅι' αὐτὸι τὸν λόγος. 154.

ἔξω λόγος. 154.

λόγους λέγειν. 150. 151.

λόγους καὶ λόγον πρὸς αὐτὸν. 153.

τὸν λόγον διδόναι. 153.

λόγος εὐφραίνει. 911.

λοιβάσιον. 660.

λοιδορεῖ, λοιδορεῖται. 287.

λοπῶν. 716.

λοπιῶν. 716.

λοχῶν, λοχῶνται. 747.

λυγίζω. 299.

λυγισμός. 299.

λύνω καὶ λνόμεναι. 626.

λυκισγῶ. 687. 688.

λυχνούχος. 648.

λυχνόφορος. 748.

λωβάζομαι. 309.

λωβῶ, λωβῶμαι. 308.

Μ.

M αἰδῶν. 716.

μαδίζω. 716.

μαδισίριον. 716.

τὰ πρὸς αὐτὸν μαδῶ.

μαδῶν λεγόμενα. 695.

μαθηματικὸς. 291.

μαθηματικὸς. 224.

τὰ ἀπὸ τῆς μάγας. 702.

μακάρια. 152.

μαλακίαν. 757.

μαλακίας. 757.

μάλλον cū comparatiuo. 342.

μανουῶν. 945.

μαντρίων. 226.

μαραῖον, μαρῶνα. 462.

μαρῶσις. 462. 256.

μαρῶσις. 462.

μαρῶσις. 463.

μαρτυρίαν ἐμβαλλόμεναι. 258.

ματὰ πτεχνία. 735.

τὰ ἀπὸ τοῦ μάχου. 704.

μεγαλῶς κωθονίζων ἢ πρὸς πρὸς
ναρ. 839.

μεγαλαυχῶμαι. 308.

μεγαλαυχῶ. 576.

μεγαλῶς. 565.

μεγαλέμπερ. 731.

μεγαλεπιστολόγος. 731.

μεγαλογνώμων. 730.

μεγαλοκίνδυνος. 730.

μεγαλύνει. 730.

μεγαλοπρόνομος. 770.

μεγαλοπράγμων. 731.

μεταλόπηνος. 730.

μεγαλοφρονούμαι. 310. 632.

μεγαλοφρονῶ. 310. 632.

μέγα φέρει. 340.

μεγαλοφυῖς. 730.

μεθέρμηνος. 503.

μεθίστιν καὶ μετίσσι. 460.

μεθίστιν καὶ μεθίστιν. 236.

μεθύσκω, μεθύσκομαι. 319.

μεθυσις. 319.

μεθύνω. 319.

μεθύνον λόγος. 911.

μεθονεκτῶ. 726.

μεθονεκτῶ. 726.

μεθονεκτῶ. 797.

μεθονεκτῶ. 797.

μεθονεκτῶ. 797.

μεθονεκτῶ. 921.

πρὸς τὸ μέλλον. 760.

μέλλοντες μέσοι ἀντὶ τῆς παλαιᾶς

ἐκείνης. 761.

μέλλοντες δὲ τούτοις. 761.

μέλλοντες παλαιῶν ἀντὶ τῆς

ἐκείνης. 761.

πρὸς τὸ μέλλον. 761.

ἐκείνης. 812.

μέλλω. 960.

παρὰ μέλλω. 607.

μεμνημένοι. 241.

μεμνημένοι. 240.

μένει. 781.

μένει δὲ ταῦτα. 781.

μένει. 789.

μένει. 779.

μένει. 780.

μένει. 780.

μένει. 789.

μερίζω, μερίζομαι. 613.

μερίζω. 647.

τὰ ἐν μέρῳ. 647.

ἐπὶ μέρῳ. 647.

μέρῳ γίνεται. 647.

μέρῳ δὲ. 647.

τὸ σὺν μέρῳ καὶ δὲ ἐπὶ αὐτῷ

ἔκον μέρῳ. 647.

παρὰ μέρῳ. 206.

τὸ πέμπτου μέρῳ τῆς τέλει

λαμβάνει. 196.

μεσσηνία. 68.

μεσσηνίας. 68. 197.

μεσσηνίας. 68.

μεταβάλλομαι. 451. 642.

μεταβάλλω. 398. 642.

μεταβολῆς. 399.

μεταβολῆς. 398.

μεταβολῆς. 398.

μεταγραφῆς. 793.

μεταγράφω. 502.

μεταδοκῶ. 315.

μεταδοκῶ. 319.

μεταδοκῶ. 426.

INDEX κατὰ στοιχεῖον

μεταλλάττειν. 513.
 μεταπίπτεω. 451.
 μεταπίπτω. 426.
 μεταπίπτωσις. 452.
 μεταρρέω. 451.
 μετατίθεμαι. 426.
 μετατίθεμαι. 426.
 μεταχρήριζομαι. 631.
 μέτε ἀντί μέλει. 171.
 μετῆναι ὁσίων
 Θ. ἡρώ. 244.
 μετωρίζω 708.
 μετωροθής. 707.
 μετωρολέγης. 707.
 μετωρολογία. 707.
 μετωρολογῶ. 707.
 μετωροπλῶ. 707.
 μέτωρος. 706.
 μετρωσκόπος. 707.
 μετρίαισι καὶ μεθίσαι καὶ
 ὁμοια. 88.
 μετοικεῖν. 177.
 μετοικεῖν. 178.
 μετοχὴ ἀντί ξήματος. 119.
 μετρίειν τῷ ἴσῳ. 228. 1
 μετρίως, μέτρομα. 228.
 μετριοπάθεια. 690.
 μετριοπαθεῖν. 690.
 ἐπὶ μετώπῳ ἵεναι. 324.
 μετωσκόπος. 700.
 μέγχι παντός, τίνος, πᾶς, 834.
 μέγχι πρὸς, καὶ ἀπὸ πρὸς. 834.
 μέγχι πρὸς, πρὸς, ὡς,
 ἐνταῦθα, πρὸς. 834.
 μέγχις ἀπὸ. 835.
 μὴ ἀπαγορευτικὸν μετὰ ὁρισ-
 μῶ. 38.
 μὴ. 774. 778.
 μὴ ἀντί τῷ μὴ. 778.
 μὴ ἀντί τῷ μήτε 775.

μη cum praetereo indica-
 tiui. 816.
 μὴ ἀξιοῦν. 819.
 μὴ γάρ γε. 779.
 μὴ γὰρ δὴ. 778.
 μὴ γὰρ ὅτι. 777.
 μηδ' αὖ, μηδ' αὖτε. 801.
 μὴδ' ἀν' αἶς. 800.
 μὴδ' ἀπὸ αἶς γένοιτο. 798.
 μὴδ' ὅςισα. 800.
 μηδέτ' ὅρα. 644.
 μηδὲν αὐτῶν κατὰ τὰς καὶ
 ὁμοια. 846.
 μηδὲν τίθειν. 169.
 μὴ δ' ἦτα. 778.
 μὴ μὴν. 780.
 μὴ ὅτι. 777.
 μὴ ὅτι γε. 776.
 μὴ ὅτι δὴ. 776.
 μὴ εἰ, καὶ μὴ εἰ. 798.
 μὴ εἰ. 799.
 μήτε 774. 82. 775.
 μὴ προσωποποιεῖν. 818.
 μήτι. 776. 82. 777.
 μήτι γε. 776.
 μήτι γε δὴ. 776.
 μήτι δὴ. 776.
 μήτις. 774. 777.
 μήτι. 776. μήτι γε. 776.
 μήτε γάρ. 669.
 μήτε γάρ. 669.
 τίς μηχανή. 799.
 Ὀυδμία μηχανή μὴ. 799.
 μηχανικός. 224.
 μηχανώμαι. 241.
 μικρολογία. 672.
 μικρολογῶμαι. 672.
 Πὰς μικρόν. 211.
 μιλησιγενής. 688.
 μιῶν. 732.

μισάνθρωπος. 732.
 μισαρνεῖν. 742.
 μισαρνία. 742.
 μισοδοτοῦμαι. 742. 937.
 μισοδοτῶ. 742.
 μισοδὸρ ἄρτυν. 742.
 μισοῦν, μισοῦμαι. 742.
 μισοφορῶ. 742.
 μισογυνής. 732.
 μισοδόμος. 732.
 μισοδίκος. 727.
 μισολόγος. 732.
 μισοξένος. 732.
 μισορηνεῖν. 732.
 μισορηνεῖν. 732.
 μισοπόνηρος. 732.
 μισοσόφος. 732.
 μισαῖος καὶ μισαῖος. 563.
 Ἀπὸ μνήμης ἀπὸ. 161.
 μνησθέν καὶ μνησθῆναι. 740.
 μνῶμαι. 741.
 μόνιμοι λόγοι. 158.
 μονομαχία. 708.
 μόνον εἰ. 920.
 μονοπωλεῖν. 716.
 μονοπωλία. 716.
 μονοπωλίον. 716.
 εἰς μὲν ἐν ὁριστικῇ καὶ παρὰ
 τικῇ ὅτι. 927.
 εἰς μὲν *terminata adiecti-
 ua pro foeminis usurpa-
 ti*. 926.
 μονοσιτῆν, μονοσιτία. 716.
 μοτάριον, καὶ μοτῶ. 653.
 μου(α), μουσική. 944.
 μουσική. 944.
 μουσική. 944. 684.
 μουσική. 687.
 μουσική. 944.
 μύσος. 445.

INDEX κατὰ συχρίον.

Μυριοςή καὶ μυριωνύς. 943.
 Μυσικόρ. 630.
 Μυχαίτατος, Μοιχοίτατος. 563.
 Μυχώτατος. 563.
 Μῶρ. 774.
 Μῶρ μῆ. 774.

N.

NΑΙ. 795.
 ΝΑΙ ἄλλ. 795.
 ΝΑΙ ΜΑ. 795.
 ΝΑΞΙΟΥΡΓΗΣ. 638.
 ΝΑΥΑΓΩ, ΝΑΥΗΓΩ. 694.
 ΝΑΥΚΡΑΤΩ. 717.
 ΝΑΥΠΗΓΩ, ΝΑΥΠΗΓΩΜΑΙ. 638.
 ΝΑΥΣΟΛΩ. 739.
 ΝΕΑΝΙΑΣ. 796.
 ΝΕΑΝΙΔΟΥΜΑ. 796.
 ΝΕΑΝΙΔΟΥΜΑΙ. 796.
 ΝΕΑΓΓΙ, ΝΕΑΤΟΣ. 715.
 ΝΕΑΜΑΔΙ ΤΑ ΠΑΤΡΩΑ. 53.
 ΝΕΚΡΑΠΩ. 680.
 ΝΕΚΡΟΠΗΓΗΣ. 680.
 ΝΕΜΩ, ΝΕΜΟΜΑΙ. 612. 613.
 ΤΑ ΝΕΝΟΜΙΣΜΕΝΑ. 84.
 ΝΕΝΟΜΙΣΜΑΙ. 85.
 ΝΕΟΠΗΓΗ. 715.
 ΝΕΟΤΕΡΟΦΩ. 692.
 ΝΕΟΥΡΩΤΑΣΑ. 756.
 ΝΕΟΥΡΩΤΑΣΑΙ. 755.
 ΝΕΥΓΙ, ΝΕΥΠΕΡΙΖΩ. 715.
 ΝΕΥΤΕΡΟΙΣΜΟΣ. 715.
 ΝΕΥΤΕΡΟΠΗΓΩ. 715.
 ΝΗ ΔΙΑ. 761.
 ΝΗ ΔΙΑ ἄλλ. 763.
 ΝΗΓΩ. 84.
 ΝΗΦΟΜΩ. 935.
 ΝΟΜΗ. 613.
 ΝΟΜΙΖΕΜ. 85.
 ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ ἢ ΝΟΜΙΖΑΙ. 85.
 ΤΑ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑ ΠΗΓΗ. 84.

ΝΟΜΟΘΕΛΙΚΟΣ. 225.
 ΝΟΣΗΜΑΔΙΚΟΣ. 225.
 ΝΟΥΝΕΧΟΝΤΩΣ, ΝΟΥΝΕΧΩΝ. 921.
 ΝΥΚΤΟΥΣΑΦΗΡ. 712.
 ΝΥΚΤΟΥΣΑΘΙΑ. 712.
 ΝΥΚΤΟΜΑΧΗΡ. 708.
 ΝΥΜΦΑΓΩΓΗΡ. 739.
 ΝΥΜΦΑΓΩΓΟΣ, ΝΥΜΦΗ. 739.
 ΝΥΜΦΟΣΟΛΩ, ΝΥΜΦΟΣΟΛΩ. 739.

Ξ.

ΞΕΝΑΤΩ. 749.
 ΞΕΝΙΖΩ. 955.
 ΞΕΝΙΣΜΟΣ. 955.
 ΞΕΝΙΔΩ, ΞΕΝΙΔΩ. 604.
 ΞΕΝΟΜΑΝΩ. 703.
 ΞΕΝΩ. 955.
 ΞΗΡΑΣΙΑ. 256.
 ΞΙΦΗΡΗΣ. 670.
 ΞΙΦΗΦΟΡΟΣ. 670.
 ΞΙΦΗΦΟΡΩ. 670.
 ΞΥΛΩ. 945.
 ΞΥΛΩ. 691.

Ο.

OΔΗ. 786.
 Ο ΜΕΝ, Ο ΔΕ ΝΥΝ
 ad proximū
 nūc ad remo-
 tius referri. 898.
 ΟΦ. 213.
 ΟΑΘ. 213.
 ΟΑΘ. 289.
 ΟΑΥ. 212.
 ΟΔΟΠΗΓΗΣ, ΟΔΟΠΗΓΩ. 668.
 ΟΔΩ ΠΑΡΟΡΟΝ. 712.
 ΟΘΕΝ ΕΝΤΙ ΤΩ ΔΕ. 925.
 ΟΙ ΔΕ. 343.
 ΟΙΚΜΑ. 757.
 ΟΙΚΜΑΤΙΑΣ, ΟΙΚΜΗΣ. 757.
 ΟΙΚΩ, ΟΙΚΩ. 663.

ΟΙΚΟΠΡΑΓΗΡ. 266.
 ΟΙΚΟΔΟΜΩ, ΟΙΚΟΔΟΜΩ. 638.
 ΟΙΚΟΤΡΙΒΟΣ, ΟΙΚΟΤΡΙΦ. 733.
 ΟΙΚΤΟΧΟΡΩ. 737.
 ΟΙΚΩΦΕΛΙΑ. 697.
 ΟΙΜΑΙ ΚΑΙ ΟΙΔΑ. 344.
 ΟΙΜΑΙ. 846.
 ΟΙΜΩ. 780.
 ΟΙΜΩ. 846.
 ΟΙΝΟΒΑΤΗΡ. 735.
 ΟΙΝΟΠΩΛΗΣ, ΟΙΝΟΠΩΛΩ. 716.
 ΟΙΝΟΧΟΡΩ, ΟΙΝΟΧΟΡΩ. 737.
 ΟΙΝΟΧΩΜΑΙ. 937.
 ΟΙΩ. 840.
 ΟΥΔΕΡ ΔΙΟΝ. 841.
 ΟΙΩΣ ΔΗ. 786.
 ΟΙΩΣ Π. 841.
 ΟΙΩ. 89.
 ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΟΙΤΙΝΑ. 958.
 ΟΚΤΑΕΣΥΜΟΡ. 722.
 ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΠΗΧΥ. 914.
 ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΕΤΗΣ. 914.
 ΟΛΙΓΑΜΙΑ, ΟΛΙΓΑΜΙΑ. 737.
 ΟΛΙΓΑΝΘΡΩΠΙΑ. 737.
 ΟΛΙΓΑΡΧΕΩ. 704. 718.
 ΠΑΥ ΔΛΙΓΟΝ. 210.
 ΟΛΙΓΟΠΟΤΗΡ, ΟΛΙΓΟΠΟΤΗ. 737.
 ΟΛΙΓΟΣΟΣ. 564. 860.
 ΠΟΡΙ ΔΛΙΓΩ. 262.
 ΟΛΙΓΟΧΟΡΩ, ΟΛΙΓΟΧΩ. 737.
 ΟΛΚΟΣ. 608.
 ΟΛΟΥΣΑΦΗ. 712.
 ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ. 215.
 ΟΜΑΛΗΣ. 616.
 ΟΜΑΛΗΣ ΔΙΕΤΑ. 725.
 ΟΜΑΛΙΩ, ΟΜΑΛΟΤΗΣ. 616.
 ΟΜΑΛΩ. 616.
 ΟΜΙΘΗΜΑ. 104.
 ΟΜΗΡΙΔΗΣ, ΟΜΗΡΙΩ. 773.
 ΟΜΗΡΙΔΗΣ. 773.

INDEX κατὰ σοιχῆρον

παρὰ γὰρ φεῖται. 44. 45.
 παραγχαφῶν παρὰ γὰρ φεῖται (92)
 τὰ ὅμοια. 893.
 παραγχαφῶν ἀγῶν. 44.
 παραγχαφῶν. 26. 496.
 παράγω. 332.
 παραγωγῆ. 333.
 παραγωνίζω. 955.
 παραγωνίζομαι. 588.
 παραδέχομαι. 27. 28. 475.
 παραδιοικῶ. 544.
 παραδύομαι, παραδύοις. 138.
 παραδυνασθῶ. 440. 549.
 παράδοσις. 434.
 παραδύομαι, παραδύοις. 562.
 παραμύθω. 896.
 παρακαθίζω, παρακαθίζομαι. 310.
 παρακαθίω. 575. 722.
 παρακαθίστημι. 575.
 παρὰ τὸν καιρὸν. 209.
 παρακαλύπτω. 637.
 παρακαλῶ. 675.
 παρακαταβάλλω. 10.
 παρακαταβολή. 10. 15. 75.
 παρακατατίθεμαι. 434.
 παρακατατίθημι. 434.
 παρακατέχω. 574.
 παρακέμνω. 433.
 παρὶ τῆς παρὰ κέμνω. 340.
 παρακινῶ. 514.
 παρακινῶ, παρὰ κινῶ. 194.
 παρακινῶ, 544.
 παρακινῶ, παρακινῶ. 635.
 παρακινῶ, παρακινῶ. 517.
 παράκλισις, παράκλιτος. 675.
 παράκμασις. 511.
 παρακμή. 511.
 παρακολῶ. 560.
 παρακῶ. 550.

παρακοπή. 550.
 παρακοπή. 550.
 παρακρίνω. 548.
 παρακρίνω. 194. 195.
 παρακρίνω. 194.
 παρακρίνω. 333.
 παρακρίνω. 60.
 παρακρίνω. 475.
 παρακρίνω. 559.
 παρακρίνω. 211.
 παρακρίνω. 511.
 παρακρίνω, παρακρίνω. 510. 511.
 παρακρίνω. 509.
 παρακρίνω Plut. 214.
 παρακρίνω. 214.
 ἐκ παρὰ κρίνω. 896.
 παρακρίνω. 545.
 παρακρίνω. 545.
 παρακρίνω. 216. 218.
 παρακρίνω, παρὰ κρίνω. 624.
 παρὰ κρίνω. 206.
 παρακρίνω. 548.
 παρακρίνω. 211.
 παρακρίνω. 545.
 παρακρίνω. 548.
 παρακρίνω. 548.
 παρακρίνω. 546.
 παρακρίνω. 545.
 παρακρίνω. 37.
 παρακρίνω. 37.
 παρακρίνω. 936.
 παρακρίνω. 37.
 παρακρίνω. 549.
 παρακρίνω. 450.
 παρακρίνω. 520.
 παρακρίνω. 573.
 παρακρίνω. 550.
 παρακρίνω. 440. 594.
 παρακρίνω. 548.
 παρακρίνω. 209. 86. 210.

παρακρίνω. 549.
 παρακρίνω. 549.
 παρακρίνω. 549.
 παρακρίνω. 479.
 παρακρίνω, παρακρίνω. 450.
 παρακρίνω. 620.
 παρακρίνω. 550.
 παρακρίνω. 550.
 παρακρίνω. 486.
 παρακρίνω. 486.
 παρακρίνω. 313.
 παρακρίνω. 589.
 παρακρίνω, παρακρίνω. 501.
 παρακρίνω. 275. παρακρίνω. 275.
 παρακρίνω. 639.
 παρακρίνω. 192.
 παρακρίνω. 187.
 παρακρίνω. 189.
 παρακρίνω. 192.
 παρακρίνω. 190.
 παρακρίνω. 186.
 παρακρίνω. 192.
 παρακρίνω. 566.
 παρακρίνω. 500.
 παρακρίνω. 608.
 παρακρίνω. 750.
 παρακρίνω. 189. 644.
 παρακρίνω, παρὰ κρίνω. 538.
 παρακρίνω. 564.
 παρακρίνω. 434.
 παρακρίνω. 433.
 παρακρίνω. 26. 433.
 παρακρίνω. 210.
 παρακρίνω, παρὰ κρίνω. 573.
 παρακρίνω. 450.
 παρακρίνω, παρακρίνω. 189.
 παρακρίνω. 188.
 παρακρίνω. 719. παρακρίνω. 211.
 παρακρίνω. 218.

INDEX κατὰ σοιχθον.

παρὰνλία τὰ. 719.
 παραφέρωντες. 362.
 παραφερόμενα. 362.
 παρὰφέρω, παραφέρωμαι. 358.
 παραφύρα. 358.
 παραφύγεω. 547.
 παραφύγεμα. 547.
 παραχαράττω. 550.
 παρὲς ἡγεσθαι, παρὲς ἡγεσθαι. 495.
 παραχρησθῆναι. 496.
 παραχρησάμενος. 495.
 παραχρησάμενος. 68.
 παραχρησάμενος ἐπὶ σὺνθεσιν. 69.
 παρὰχρησθαι. 210.
 παρὰ. 461.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 464.
 οἱ ἄνθρωποι. 464.
 παρὰκλι. 638.
 παρὰκλι. 461.
 παρὰκλι. 43. 461.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 138.
 παρὰκλι. 451.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 251.
 παρὰκλι. 942.
 παρὰκλι καὶ παρὰκλι. 461.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 405.
 παρὰκλι. 544.
 παρὰκλι. 451.
 παρὰκλι. 404.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 573.
 παρὰκλι. 653.
 παρὰκλι. 574.
 παρὰκλι. 359.
 παρὰκλι. 752.
 παρὰκλι. 241.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 495.
 παρὰκλι. 496. παρὰκλι. 898.
 παρὰκλι. 451.
 παρὰκλι. 652.
 παρὰκλι. 451.

παρὰκλι. 549.
 παρὰκλι. 440, 441.
 παρὰκλι. 441.
 παρὰκλι. 61.
 παρὰκλι. 207.
 παρὰκλι. 453. bis.
 παρὰκλι. 434.
 παρὰκλι. 206.
 παρὰκλι. 206.
 παρὰκλι. 434.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 544.
 παρὰκλι. 90.
 παρὰκλι. 463.
 παρὰκλι. 576.
 παρὰκλι. 710.
 παρὰκλι. 710.
 παρὰκλι. 712.
 παρὰκλι. 711.
 ἐν παρὰκλι τὸ ἐπὶ τῇ παρὰκλι. 711.
 παρὰκλι. 462.
 παρὰκλι. 485.
 παρὰκλι. 485. παρὰκλι. 462.
 παρὰκλι. 317.
 παρὰκλι. 574.
 παρὰκλι. 644.
 παρὰκλι καὶ παρὰκλι. 259.
 παρὰκλι. 729.
 παρὰκλι. 464.
 παρὰκλι. 206.
 παρὰκλι. 669.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 581.
 παρὰκλι. 461. 576.
 παρὰκλι καὶ παρὰκλι. 462. 464.
 παρὰκλι. 275.
 παρὰκλι. 189. 406. 410.
 παρὰκλι. 188. 191.
 παρὰκλι. 191.
 τὸ παρὰκλι. 188.
 παρὰκλι. 65.
 παρὰκλι. 210.

παρὰκλι. 61. παρὰκλι. 211. 1
 παρὰκλι καὶ παρὰκλι. 211.
 παρὰκλι. 461.
 παρὰκλι καὶ παρὰκλι. 43.
 παρὰκλι. 241.
 παρὰκλι. 211.
 παρὰκλι. 421.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 303.
 παρὰκλι. 618.
 παρὰκλι, παρὰκλι, παρὰκλι. 645.
 παρὰκλι. 73.
 παρὰκλι. 74.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 218.
 παρὰκλι καὶ παρὰκλι. 697.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 296.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 295.
 τὸ παρὰκλι μὲν παρὰκλι καὶ παρὰκλι. 196.
 παρὰκλι. 3.
 παρὰκλι. 914.
 παρὰκλι. 914.
 παρὰκλι. 914.
 παρὰκλι. 737.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 925.
 παρὰκλι. 936.
 παρὰκλι. 241.
 παρὰκλι. 936.
 παρὰκλι. 265.
 παρὰκλι. 363.
 παρὰκλι καὶ παρὰκλι. 916.
 παρὰκλι. 335.
 παρὰκλι. 563.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 562.
 παρὰκλι. 363.
 παρὰκλι. 335.
 παρὰκλι. 479.
 παρὰκλι, παρὰκλι. 479.
 παρὰκλι. 675.
 παρὰκλι. 397.
 παρὰκλι. 396. παρὰκλι. 397.

INDEX κατὰ σοιχφον

πρὶς βολῆς. 366.
 πρὶν γινῶν. 367.
 πρὶν γενέσθαι. 498.
 πρὶν γενέσθαι. 497.
 πρὶν γενέσθαι. 363.
 πρὶν γενέσθαι. 437.
 πρὶν γενέσθαι. 437.
 πρὶν γενέσθαι. 363. 922.
 πρὶν γενέσθαι. 369. 929.
 πρὶν γενέσθαι. 934.
 πρὶν γενέσθαι. 363.
 πρὶν γενέσθαι. 437.
 πρὶν γενέσθαι. 934.
 πρὶν γενέσθαι. 934.
 πρὶν γενέσθαι. 363.
 πρὶν γενέσθαι. 363.
 πρὶν γενέσθαι. 363.
 πρὶν γενέσθαι. 437.
 πρὶν γενέσθαι. 897.
 πρὶν γενέσθαι. 759.
 πρὶν γενέσθαι. 760.
 πρὶν γενέσθαι. 759.
 πρὶν γενέσθαι. 934.
 πρὶν γενέσθαι. 744.
 πρὶν γενέσθαι. 680.
 πρὶν γενέσθαι. 363.
 πρὶν γενέσθαι. 362.
 πρὶν γενέσθαι. 362.
 πρὶν γενέσθαι. 361.
 πρὶν γενέσθαι. 362.
 πρὶν γενέσθαι. 923.
 πρὶν γενέσθαι. 363. 680.
 πρὶν γενέσθαι. 857.
 πρὶν γενέσθαι. 363.
 πρὶν γενέσθαι. 449.
 πρὶν γενέσθαι. 926.
 πρὶν γενέσθαι. 449.
 πρὶν γενέσθαι. 680.
 πρὶν γενέσθαι. 857.

συμφορᾶ. 870.
 Περιπλάττω. 653.
 Περι πλάσσω, ἐλάττω, ὀλί-
 γω, πλάσσω, ὀλίγω. 262.
 Περιπλέκομαι. 520.
 Περιπληθίζω. 363.
 Περιπύω, πύω. 663.
 Περιπολάω. 707.
 Περιπλάω. 361. 707.
 Περιπύω. 363.
 Περιρῖγνυμι. 658.
 Περιρῖγνυμι. 369.
 Περιρῖγνυμι. 680.
 Περισάτω. 487.
 Περισπένδω. 363.
 Περισχοπέω. 923.
 Περισπένδω. 589.
 Περισπένδω. 364.
 Περισπένδω. 128.
 Περισπένδω. 934.
 Περισπένδω, Περισπένδω. 299.
 Περισπένδω. 608.
 Περισπένδω. 364.
 Περιτίθημι, πρὶς τίθημι. 436.
 Περιτρέπω. 364.
 Περιτρίμμα. 679.
 Περιτρίνω. 369.
 Περιτρίνω. 224.
 Περιτρίνω, Περιτρίνω. 369.
 Περιτρέπω. 362.
 Περιτρέπω, Περιτρέπω. 361. 362.
 Περιτρέπω. 361.
 Περιτρέπω. 7.
 Περιτρέπω. 364.
 Περιτρέπω. 942.
 Περιτρέπω. 363.
 Περιτρέπω. 363.
 Περιτρέπω. 363.
 Περιτρέπω. 362.
 Περιτρέπω. 363.

περιχαρής. 363.
 περιχωρῶν. 369.
 περιψυξίς, περιψύχων. 363.
 περιωδυνος. 363. περιωδῶν. 367.
 πέτηρ τῇ ὀργῇ. 925.
 τὰ πονηκὰ ἔθνη ὀνομάτωρ. 962.
 πιδνηκὸν βλέπων, acerba
 tuens. 920.
 πίμπλησεν τὴν πίμπλασθαι καὶ
 ὁμοίαν. 891.
 πισθόμην. 257.
 πίσιν καὶ πῶς δίδοναι. 101.
 πίσιν δίδοναι καὶ δέχεσθαι. 103.
 πίσιν ὑποθῆναι. 100.
 πίσιν ἐντεχνον. 101.
 πίσιν πρὶν θῆναι. 101.
 πίσας πρὶν ἔχειν. 101.
 πίσιν καὶ δόξαν. 102. 88. 103.
 πισὸν. 104.
 πισὸς. 104.
 πισῶσαι, πισῶσθαι. 105.
 πισυρίτης. 288.
 πλάσιον. 946.
 πλάσμα, πλάσματις. 758.
 πλάσμα τῶν. 758.
 πλάσσω. 687.
 πλάττω, πλάττωμαι. 850.
 πλάτων καὶ βραχυλογία. 861.
 πλάτων. 838.
 πλῆν ἅντι τῷ πλεον. 315.
 πλεονεξία. 395.
 πλεονάζω, πλεονάζομαι. 277.
 πλεονέκτημα. 869.
 πλεονέκτης, πλεονέκτης. 726.
 πλεονέκτης. 725.
 πλεονέκτης. 726.
 πλεονέκτης. 725.
 πλεονέκτης. 305.

INDEX κατά σολιχῶν

πληθυντικὰ ἀντὶ τῆς ἐνικῶν,
ἀπικῶν. 245.
πληθυντῶν, πληθυντομα. 304.
πληθυντῶν. 304.
πληθῶν, πληθομα. 305.
πληθῶνα, πληθῶνα. 305.
πληθυντικῶν. 305.
πλήμ. 606.
πλημμειλῶν, πλημμειλῶν
606. 8. 936.
πλημμειλῶν, πλήμμη. 606.
πλῶν. 896.
πλῶν ἀλλὰ. 896.
πλῶν ἀλλ' ἢ. 896.
πλῶν ἀ. 896.
πλήρης ἔσται. 148.
πλῶν ἔαν. 897.
ἔσται. 265.
πληρῶν τῇ ναυῶν. 219.
πληρῶμα. 639.
πληροφροῦμα. 625.
πληρῶν. 639.
πλήρωμα. 219. 639.
πνῆρ θυμὸν καὶ θυμῶν. 894.
πνυμμάκων. 224.
πνῆρ καὶ πνῆρ. 919.
πνῆρ δὲ πνῆρ. 861.
πνῆρ ὅτι πνῆρ. 263.
πνῆρ λίθων λυκῶν καὶ ὁμοίων. 859
πνῆρ ἔμπεδον. 263.
πνῆρ κέρως, χάρις, ὁρῶν. 262.
πνῆρ ἔφ' ἑαυτὸν καὶ ἔφ' ἑαυ-
τῶν. 8. 262.
πνῆρ ἔφ' ἑαυτὸν. 263.
πνῆρ δὲ ἔφ' ἑαυτὸν. 93. 99.
πνῆρ τῶν μᾶλλον ἢ ἀληθι-
νῶν. 910.
πνῆρ ἔφ' ἑαυτὸν. 95.
πνῆρ δὲ. 786.
πνῆρ, πνῆρ. 262.

πνῆρ σὶ κακῶς πνῆρ. 237.
τὰ ἀπ' ἑαυτοῦ. 660.
καλῶς καὶ πνῆρ. 263.
πνῆρ, πνῆρ. 933.
πνῆρ. 641.
πνῆρ κυρίως ληγομένη. 641.
πνῆρ. 641.
πνῆρ. 641.
πνῆρ. 642.
πνῆρ. 642.
πνῆρ. 712.
πνῆρ. 832.
πνῆρ. 215. 564. 860.
πνῆρ. 215. 860.
πνῆρ. 343.
πνῆρ. 699.
πνῆρ. 266.
πνῆρ, πνῆρ. 737.
πνῆρ. 747.
πνῆρ. 739.
πνῆρ καὶ πνῆρ. 627.
πνῆρ. 282.
πνῆρ εἰς τὰ κτήματα. 90.
πνῆρ, πνῆρ. 280.
πνῆρ, πνῆρ. 281.
πνῆρ, πνῆρ. 281.
πνῆρ, πνῆρ. 281.
πνῆρ. 210.
πνῆρ πνῆρ πνῆρ. 859.
πνῆρ. 859. 860.
πνῆρ. 860.
πνῆρ, πνῆρ. 859. 8. 860.
πνῆρ. 899.
πνῆρ. 215. 860.
πνῆρ. 91.
πνῆρ. 789.
πνῆρ. 267.
ὅτι πνῆρ. 267.
ὅτι πνῆρ. 216.
πνῆρ. 268.

πνῆρ. 268.
πνῆρ. 268.
πνῆρ. 195.
ὅτι πνῆρ πνῆρ. 195.
ἢ πνῆρ πνῆρ καὶ πνῆρ
ἔσται. 195.
πνῆρ, πνῆρ. 264.
ἔφ' πνῆρ. 265.
πνῆρ, πνῆρ. 597.
πνῆρ. 599.
πνῆρ, πνῆρ. 596.
8. 597. 599.
πνῆρ, πνῆρ. 599.
πνῆρ. 835.
πνῆρ καὶ πνῆρ. 835.
πνῆρ, πνῆρ. 331. 332.
337. πνῆρ. 332.
πνῆρ, πνῆρ. 563.
πνῆρ. 563.
πνῆρ. 60.
πνῆρ. 59.
πνῆρ. 660.
πνῆρ. 52.
πνῆρ, πνῆρ. 387. 388.
πνῆρ. 575.
πνῆρ. 204.
πνῆρ. 204.
πνῆρ. 389. 394.
πνῆρ. 392. 393.
πνῆρ. 576.
πνῆρ. 393.
πνῆρ. 393. 389.
πνῆρ, πνῆρ. 204.
πνῆρ. 528.
πνῆρ. 143.
πνῆρ. 750. 752.
πνῆρ. 598.
πνῆρ. 420.
πνῆρ. 106.

INDEX κατὰ σολιχθον.

προθυμῶμαι. 4·43.
 ερῶσαμαι. 4·13. 8ῶ. 4·15.
 ερῶσμαι. 4·14. 4·18.
 ερῶχομαι. 4·15.
 προκαλέσθαι. 8.
 προκαλεῖσθαι διακονῶν. 75.
 προκαλῶμαι. 8·10. 75.
 προκαλὺν πῖναι. 4·17.
 προκαταβάλλω. 382.
 προκαταβάλλομαι. 382.
 προκατάβλημα. 382.
 προκαταβολή. 382.
 προκαταγινώσκω. 30.
 προκατάγνωσις. 30.
 προκατάσχυμα. 122.
 προκατάρχων. 122.
 προκατάρχειν. 122.
 προκατάρχειν. 122.
 προκατάρξις. 122.
 ὁ προκατεργασμένος. 202.
 πρόκλησις. 99.
 πρόκωπ. 670.
 προλαμβάνω. 474. 475.
 πρόληψις. 474.
 προλημνοκτονεῖν. 736.
 προῖναι. 467.
 ὁ πρόκριτος. 202.
 προμνήσσομαι. 604.
 προμνήσσω. 604.
 προμνησθῆναι. 740.
 προμνηστική. 740.
 προμνήστρια, προμνηστρίς. 740.
 προμνήτω. 740.
 προνοεῖν, προνοεῖν. 604.
 πρόνοιον ποιῶ. 604.
 ἐκ προνοίας. 604.
 πρόξενος. 598.
 ὁ προξενταῖος. 222.
 προξενία, προξένος. 223.
 προξενῶ. 222.
 προοφθαλμῶ. 598.

[illegible]

Προσδ'ιαγρίβημ. 59.
 Προσδ'ιαφθαρεύω. 59.
 Προσδ'ιανγίζω. 594.
 Προσδ'ιορίζομαι. 594.
 Προσδ'ιορισμός. 594.
 Πρός εαυτὸν. 850.
 Προσεγγράφω. 497.
 Πρόσβολος. 62.
 Προσβαπῆμ. 58.
 Προσελαύνω. 752.
 Προσεμφηνέω. 61.
 Προσεντάναι ἐτέρας. 840.
 Προσεπαινεῖν. 58.
 Προσεπύπτω. 58.
 Προσεπιμιξῆμ. 58.
 Προσεπιτάτῃ. 58.
 Πρὸς ἑπτα καὶ λόγον. 850.
 Προσεαλμύλῳ. 128.
 Προσεῖ. 59.
 Προσθιπορεῖται. 58.
 Προσέχω, προσέχομαι. 407.
 Προσέκα μοι τῷ. 921.
 Προσῆκεν ἀπὶ τοῦ
 προσήκει. 90.
 Πρὸς τὸ προσῆκου. 850.
 Προσήκω. 466.
 Πρόσκλη. 62.
 Προσημαίνω. 554.
 Πρὸς ἡμῶν ὅς. 849.
 Προσηνυμός. 63.
 Πρόδιαισις. 433.
 Πρόδιετα, πρόσδιετ. 433.
 Πρόδιεπε, πρόσδιεπε. 433.
 Προσηναι. ὅτις δικάσας. 108.
 Προσηνέαι τῇ βιβλίῃ καὶ τοῖς
 διμῶν. 108.
 Προσῆμι. 466.
 Προσήμα. 467.
 Προσήναι. 231.
 Προσιόντα. 108.

INDEX κατὰ σοιχῶν

ἑκαστὸν 380.
 ἑκαστος. 380.
 ἑκαστος. 658.
 ἑκαστος. 658.
 ἑκαστα. 758.
 ἑκαστίας. 758.
 ἑκαστος. 657.
 ἑκαστος. 656.
 ἑκαστα σάββατα ἀντὶ τῆς
 ἀπλῶν τίθεται. 145.
 ἑκαστων ἀνέσεις. 65.
 ἑκαστων διηολογισμῶν καὶ
 τάλου. 259.
 Ἀπικὸν ἔθος ἐπὶ τῆς ἑκ
 μάτων. 641.
 πρὶ φὶ τῆς ἑκμάτων σωτῆ
 ρως. 863.
 ἐπὶ ἑκμῆς. 839.
 ἑκμῆς. 381.
 In ἑξ adiectiuo. gen. 928.
 ἑξοπομῆν. 713.
 ἑξοπομία. 713.
 ἑξοτόμῳ. 713.
 ἑξοπομία. 714.
 ἑξοπομῶ. 714.
 ἑξομῆ. 658.
 ἑξομῶς. 658.

Σ.
 Σ. 627.
 Σ. 463.
 Σ. 580.
 Σ. 580.
 Σ. 580.
 Σ. 17.
 Σ. 676.
 Σ. 676.
 Σ. 676.
 Σ. 664.
 Σ. 677.

Σ. 676.
 τὰ Σ. 938.
 Σ. 312.
 Σ. 312.
 Σ. 312.
 Σ. 555.
 τὰ Σ. 555.
 Σ. 555.
 Σ. 842.
 Σ. 555.
 Σ. 555.
 Σ. 712.
 Σ. 712.
 Σ. 852.
 τὰ ἀπὸ τῶν Σ. 716.
 Σ. 228.
 Σ. 228.
 Σ. 663.
 Σ. 663.
 Σ. 36.
 Σ. 691.
 Σ. 694.
 Σ. 694.
 Σ. 694.
 Σ. 943.
 Σ. 943.
 Σ. 680.
 Σ. 980.
 Σ. 479.
 Σ. 479.
 Σ. 480.
 Σ. 480.
 Σ. 665.
 Σ. 480.
 Σ. 670.
 Σ. 670.
 Σ. 489.
 Σ. 490.

Σ. 489.
 Σ. 313.
 Σ. 313.
 Σ. 735.
 Σ. 664.
 Σ. 313.
 Σ. 312.
 Σ. 313.
 Σ. 708.
 Σ. 710.
 Σ. 710.
 Σ. 698.
 Σ. 698.
 Σ. 698.
 Σ. 681.
 Σ. 673.
 Σ. 747.
 Σ. 291.
 Σ. 293.
 Σ. 290.
 Σ. 722.
 Σ. 744.
 Σ. 672.
 Σ. 531.
 Σ. 589.
 Σ. 588.
 Σ. 589.
 Σ. 952.
 Σ. 703.
 Σ. 312.
 Σ. 660.
 Σ. 660.
 Σ. 679.
 Σ. 671.
 Σ. 671.
 Σ. 671.
 Σ. 703.
 Σ. 672.
 Σ. 671.

INDEX κατὰ στοιχοῦν

Σπῆρς ἄξι. 671.

Σπῶ, Σπῶμαι. 274.

Σταθρός. 401.

Σταθῶν. 401.

Σταθμά, Σταθμία. 400.

Σταλίκαι. 300.

Σταθμῶν. 401.

Σταθμῶμαι. 400.

Στάσις τῶ χορῶ. 399.

Στέλλειν. 127.

τὰ ἄρ τῶ σέλλω. 738.

Στέγω. 31.

Στίκω. 697.

Στριχῶν, Στοιχέωσις. 945.

Στοῖχοι. 299.

Στόλ. 127.

Στόμα. 946. Στόμα. 947.

ἄρ στόμαρ ἐπρ. 161.

Στόμιον. 947. Στῶσαι. 946.

Στοχάζεσθαι, Στοχασμός. 292.

Στρατηγός. 225.

Στρατῶν, Στρατόμα. 584.

Στρατοπύδωμαι. 584.

Στρατοπύδω. 584.

Στρέμμα. 758.

Στρέφω, Στρέφομαι. 516.

Στροβίλ. 567.

Στροβῶ. 566. Στροφῶς. 517.

Στροφῆς, Στροβίλ. 516.

Στροφῶμαι. 517.

Συλλογίζομαι, Συλλογός. 560.

Συλλήπεια. 478.

Συμβάλλω. 518.

Συμβάλλομαι. 522.

Συμβεδικός. 448.

Συμβιβάζω. 871.

Συμβλητός. 522.

Συμβόλαιον. 521.

Συμβόλαι. 522.

Συμβολή. 522.

Συμβολικόν. 630.

Σύμβολον, Σύμβολος. 523.

Σύμβολα κολλυβισικά καὶ πυ-
θαγορικά. 523.

Συμβόλον. 623.

Συμβολίζω. 523.

Συμβολίζομαι. 623.

Συμβολῶ. 623.

Συμβολή. 623.

Συμβολική θεολογία καὶ

πλεσιτική. 524.

Σύμμαχ. καὶ ὅμοια προπ.

οξύρνα ἄναι. 708.

Συμμίγνυμι. 309. 614.

Συμμιγνύω. 309.

Συμπαθῆς. 689.

Συμπαθῆν. 689.

Συμπαθῶ. 442.

Συμπαρέχω. 442.

Συμπαράκολυν. 561.

Συμπαρέρμαι. 443.

Συμπαράχω. 689.

Συμπαρομαστῶ. 443.

Συμπαῖω. 442.

Συμπύφθορον. 942.

Συμπέτω. 443.

Συμπίπτω. 447. 8. 448.

Συμπλάτω. 443. 653.

Συμπλέων. 444.

Συμπλέκω, Συμπλέκομαι. 520.

Συμπλοκή. 520. Συμπνέω. 918.

Συμπρὶν. 443.

Συμπροσάχης. 444.

Συμπροσάχης. 704.

Συμπροσάχης. 444.

Συμπροσάχης. 704.

Συμπράττω. 267. 443.

Συμπροθυμῶμαι. 443.

Συμπύκτω, Συμπύκτωσις. 448.

Συμπυρῶ. 945.

Συμφάνει. 439. Συμφέρω. 369.

Συμφυλιδόξω. 727.

Συμφυρῶ. 360. Συμφυρῶμαι. 361.

Συμφυρῶν, 445. Συμφυρῶ. 908.

ἢ Σὺν ὧ τῇ σωθείσῃ.

439. 8. 445.

Συναγορεύω. 43.

Συναγω. 336. 897.

Συναγωγῆς, Συναγωγή. 336.

Συναγωγή. 336.

Συναγλῆ. 444.

Συναιδάτομαι. 444.

Συναίδησις, Συναΐδα. 444.

Συναΐλαγμα. 522.

Συναΐλάττω. 521.

Συναμφορέσι. 444.

Συναμφορέσιον. 444.

Συναναγκάζω. 443.

τὰ Συναναγκάζοντα, καὶ τὰ

συναίροντα. 444.

Συγνημονικός. 225.

Συγγραφή. 499. 8. 500.

Συγγραφέω. 499. 8. 500.

Συγγραφομαι. 500.

Συγκάταξις, Συγκάταξις. 439.

Συγκατάνω, Συγκατάθεμαι. 430.

Συγκομιδή, Συγκομιδή. 288.

Συγκόμισος. 288.

πρὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθε-

τικῶν. 342. 563. 911.

Συγκοπή. 760.

τὰ ἢ συγκοπῶν ἐκφερό-

μα. 90.

Συγκόπτειν, Συγκοπτικός. 760.

Συγκρίνωμαι, Συγκριμα. 656.

Συγκρίσθαι, Συγκρίσθαι. 412.

Συγκυλινδῶμαι. 700.

Συγκύνειν. 59.

Συγχαεῖν, Συγχαεῖσθαι. 175.

Συγχώρισις καὶ οἱ Συγχωρεῖ

INDEX κατὰ σοιχείον

ρλῖοι. 175.
 συγχωρῶ, συγχωρῶμαι. 937.
 συγχωρῶσομαι. 760.
 συζυγεῖν, συζυγον. 532.
 συζυζ. 532.
 συλλαμβέσθαι. 478.
 συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ. 185.
 συλλαβάνω. 477.
 συλλαμβάνομαι. 477.
 συλλέγομαι. 560.
 συναίρομαι. 478.
 συναλίσκω. 871.
 συνασθραπίνω, συνασθρα-
 πίνομαι. 390.
 συνασθραπίζω. 300.
 συνασθραπῶ. 300.
 συναντημα. 580.
 συναντῶ, συναντῶμαι. 580.
 συναπαιδάνομαι. 445.
 συναπῆσθαι. 590.
 συναρκηκτόμναι. 440.
 συναρτῖκτω. 440.
 συναρτῖω. 446. 518.
 συναρατῖω. 658.
 συναρχαρισίαζειν. 124.
 συνασπίζω, συνασπισμός. 393.
 συναδιαφείρω. 352.
 συναδικεῖν. 43. 77. 107.
 συνώδιοι. 77. συνώδιοκαῖρ. 315.
 συνώδυο. 444. συνέγγνη. 210.
 συναμαρμύεσθαι. 164.
 συνεάζω. 454.
 συνεσθάλω. 447.
 συνεκδέσθηνυμαι. 440.
 συνεκδίδωμι. 440.
 συνεκθιρμαίνω, συνεκθαίω. 439.
 συνεκπέττω. 439.
 συνεκτίκτω, συνεκτρίφω. 440.
 συνελόντι καὶ συνελόντα φά-
 ναι. 848.

Σωελόνζ δι. 848.
 Σωεμφάινω. 440.
 Σωεξομοῖω. 447.
 Σωεπαῖνω. 442. 439.
 Σωεπῶιδω. 590.
 Σωεπὸνφημῶ, Σωεπηχῶ. 447.
 Σωεπιγῆράφω. 447.
 Σωεπικοσῶμῶ. 439.
 Σωεπικεργδ. 439.
 Σωεφικυρῶ. 439.
 Σωεπιλαμβάνομαι. 478.
 Σωεπιπαιδῶμαι. 274. 447.
 Σωεπιστίνω. 447.
 Σωεπιχλῶ. 440.
 Σωεπιτιάνω. 447.
 Σωεπιτηλῶ. 439.
 Σωεπετριῶ. 440.
 Σωοδανῶ. 306.
 Σωοδράζομαι. 447.
 Σωόρις. 454. Σωοσηκῶς. 423.
 Σωοσηκότης. 413.
 Σωοθλοκῶ. 440.
 Σωοθκρησθ. 282.
 Σωοθκρησθ, σωοθκρησθῶ. 282.
 Σωοφάτηομαι. 66. 478.
 Σωοφέλκω. 440.
 Σωοηγορῶμαι. 937.
 Τὰ Σωοήκη κρησθ. 84.
 Σωοήκω. 445. Σωοήνω. 437.
 Σωῶ. 210. 857.
 Σωῶ θιοῖς ἐρησθῶ. 856.
 Σωῶ θεῷ ἐρησθῶ. 857.
 Σωῶ θεῷ ἐρησθῶ. 857.
 Σωῶθετα ῥήματα ἐντὶ τῷ
 ἁπλῶ. 145.
 πρὸς τῷ σωοθῶ. 929.
 Σωοθῶ. 170.
 Σωοθῶ καὶ σωοθῶ. 438.
 Σωοθῶ καὶ σωοθῶ καὶ δι.

δ'όναι. 69.
 Σωθῆμα. 438. 523.
 Σωθῆματα ἐπισολιμαῖα. ibide
 Σωθῆμα καὶ ἐπισολαί. 439.
 Σωσίημι καὶ σωσίαμα. 421.
 422. 423. 638.
 Σωσίαμνοι. 422.
 Σωκακὺργῆρ. 40.
 Σωκακὺργημα. 40.
 Σωκακὺργία. 40.
 Σωκεφαλαῖος. 116.
 Σωνός, Σωνοία. 445.
 Σώνος, Σωνοῖ. 445.
 Σῶσις ἐμαυτοῦ. 14.
 Σῶσις σῆμαυτοῦ. 14.
 Σωοικῆρ, Σωοικίερ. 135.
 Σωοικία. 135.
 Σωοικημὴν γῆ. 135.
 Σωοίωμα. 445.
 Σῶλον. 444.
 Σωοζώνω. 445.
 Σῶξος, Σωσπῆκος. 445.
 Συνοῖ. 445.
 Σωτάγματα. 156. 539.
 Σωτάγμα καὶ κῶρ. 539.
 Σωτακλὴ καὶ ἀργαφῆ. 540.
 Σῶταξις. 539.
 Σῶταξις. 705.
 Σωτάτῳ, Σωτάτῳ. 539.
 Σωτάνω καὶ Σωτάνω. 587.
 Σωπλῶ. 439. 445.
 Σωπτηκῶς. 446.
 Σωπτηκῶς ἀνῆρ. 446.
 Σύντηγμα, Σωτηκῶς. 446.
 Σωτική. 445.
 Σωτική καὶ Σωτῆκος. 446.
 Σωτίδημι, Σύντιθεσθαι. 437.
 Σύντον. 546. Σύντρος. 444.
 Σύντροφ. 442.
 Σωπῶς, Σωπῶ. 445.

INDEX κατά ἑοιχφον

Σύνωσις. 304. Συναφιλῶ. 443.
 Συναγίς. 691. Σύμμα. 608.
 Σύμμορ. 608.
 Σύνξαις, Σύνξάτη. 658.
 Σύνξήγνυμι, σὺνξήγνυμαι. 658.
 Συσκιδάζομαι. 487.
 Συσκιδάζω. 488.
 Συσκιδασμῶς. 488.
 Συσκιδασία. 488.
 Συσκιδῆ. 488.
 Συσκοτάζω. 443.
 Συναίτηρ, Συναίτορ. 716.
 ἢ Συσάδλω μάχη. 424. ἢ συσά-
 δλω ἢ συσαδὸν μάχιδαι.
 Σύνσσις. 422. 8. 423.
 Συσέλιθι ἢ Συσέλιθαι. 127.
 Συσοιχί. 531.
 Συσοιχία. 531. Σύνσοιχ. 531.
 Σύνσομος. 445. Συσρέμμα. 568.
 Συσρεμμαῖον. 568.
 Συσρέφιδαι. 567.
 Συσρέφιδι ἕξ ἑαυτοῦ. 569.
 Συσρέφω. 566. Συσροφαί. 569.
 Συσροφῆ. 568.
 Σφειπρῖς. 298.
 Σφειπρίζω, Σφειπρίζομαι. 298.
 Σφοδρῶν, Σφοδραῖομαι. 632.
 Σχάζει. 754. Σχαλίδης. 300.
 Σχαλιδῶν. 300. Σχᾶν. 755.
 Σχᾶσις. 755. Σχέδω. 751.
 Σχεδιάζω, Σχεδιάσμα. 751.
 οἱ τῆς σχετιστικῆς. 844.
 Σχήματα τῶν πινῶν. 418.
 Σχῆμα κωνῶς ἐκ τῆς πινῶν. 844.
 Σχῆμα ἑπικόν. 721. 847.
 Σχῆμα ἐκλιπικόν. 867.
 Σχῆμα ἐκλιπικόν. 918.
 Σχηματίζω, Σχηματίζομαι. 662.
 Σχηματισμός. 662.
 Σχημαῖον. 62.

Σχηματῶπιθλῶαι. 417.
 Σχηματῶπία. 660.
 Σχηματοπιῶμα. 660.
 Σχηματῶπιῶμα. 662.
 Σχίζαν, Σχισός. 371.
 Σχολή. 793.
 Σωῆσσαι ψήφοι. 147. 148. 565.
 Σωματέμπτω. 664.
 Σωμαπμπῶ. 664.
 Σωματῶπῶ, καὶ Σωματῶ
 μα. 694. Σωτήρ. 230.
 Τ.
 Τ Δγάα. 485.
 Ταγῶν. 485.
 Ταγός. 485.
 Τάγαθόν. 962.
 Ἐπὶ τὰδε καὶ θάπτρα. 645.
 Τὰ ἐν μέρε. 647.
 Τακτικός. 537.
 Ταλαπρῖν, ταλαπρῆξις. 269.
 Ταλαντόν, ταλαντόνομα. 310.
 Τὰ μοί, ταδε. 922.
 Τάμα. 836.
 Ταμιόν, ταμιόνομα. 294.
 Τανῶ. 342. Ταξιαρχῶ. 538.
 Ταξιαρχός. 538. Τάξις. 537.
 Ταξιῶτα. 538.
 Τὰ πρὸ τοῦ. 840. Τάξις. 705.
 Ταρξῶσι, ταρξός. 705.
 Τάτ' ἄλλα καὶ οὗ. 905.
 Τάτω. 536. Ταχάπ. 789.
 εἰς ἄσρας ταχθῶαι. 55.
 τὴν ταχίσιν. 836.
 Ταχυγῆφος. 709.
 τὰ πρὸ τοῦ πύχ. 697.
 τε πρὸ ἐλκον. 345.
 τετριπτοτροφῶ. 691.
 Τένω. 586.
 Τεκμήριον δε. 556. 842.
 Τεκνοπῶ, τεκνοπιῶμα. 660.

ΤΕΧΝΩ, ΤΕΧΝΩΜΑ. 660.
 ΤΕΛΕΥΟΙΣ. 660. ΘΙ Ψ ΤΕΛΑ. 196.
 ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΛΗΝ. 55. 525.
 ΤΕΛΕΑ ΙΩΡΑ. 527. ΤΕΛΕΟΙ. 526.
 ΤΕΛΕΟΜΕΝΟΙ, ΤΕΛΕΩ. 526.
 ΤΕΛΕΩΣΙΣ. 526.
 ΤΕΛΕΟΥΣΙΣ, ΤΕΛΕΟΙΣ. 687.
 ΤΕΛΕΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ. 524.
 ΤΕΛΕΙΚΟΣ. 524.
 ΤΕΛΕΤΑΡΧΗΣ, ΤΕΛΕΤΑΡΧΙΚΟΣ. 524.
 ΤΕΛΕΤΑ. 524.
 ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΩ. 526.
 ΤΑ ΤΕΛΗ. 196.
 ΤΕΛΕ. 113. 527.
 ΤΕΛΕ ΚΑΙ ΦΕΥ. 196.
 ΤΕΛΩ. 524.
 ΤΕΛΩ ΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΟΜΟΙΑ. 525.
 ΤΑ ΑΠ ΤΩ ΤΕΛΕ. 713.
 ΤΡΑΜΩ. 715.
 ΤΡΑΤΡΑΦΕΩ. 712.
 ΤΡΑΤΡΕΙΟΝ, ΤΡΑΤΡΕΙΟΝ. 744.
 ΤΡΑΤΡΕΙΟΝ. 306.
 ΕΠΙ ΟΚΤΩ ΠΕΤΑΓΜΕΝΟΙ ΚΑΙ
 ΟΜΟΙΑ. 530.
 ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΠΕΤΑΓΜΕΝΟΙ ΚΑΙ
 ΕΝΟΣ ΠΕΤΑΓΜΕΝΟΙ. 530.
 ΤΡΑΤΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΤΡΕΙΟΝ. 722.
 ΤΡΑΤΡΕΙΟΝ. 744. ΤΕΤΡΑΓΩΝ. 453.
 ΤΕΤΡΑΓΩΝ. 744.
 ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΝ. 744.
 ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ. 148.
 ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ. 484.
 ΤΑ ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ ΠΑΡΑΓΜΕΛΑΤΑ,
 ΟΞΥΝΟΤΕ ΕΜΕΛΕΤΑ. 13.
 ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ. 677.
 ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ. 484.
 ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ. 519.
 Ε ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ ΚΑΙ ΕΤΡΑΠΥΛΟΝ. 894.
 ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ ΕΠΙΤΡΑΠΥΛΟΝ. 26.
 ΤΕΤΡΑΠΥΛΟΝ ΕΠΙΤΡΑΠΥΛΟΝ. 27.

INDEX κατὰ στοιχεῖον.

Τιωάλας. 836.
 τὸ ἐπ' ἐμοῖ. 647.
 τί πάρελκορ. 52.
 τί δὲ ἄλλο ἢ δλκ. 907.
 τί δὲ ἂ μὴ. 907.
 τί δὴτα. 778.
 τί ἦρ ἔναυ. 157.
 τί μὲν. 786.
 τίθεσθαι, δίδωμι καὶ ὁμοια προσεκαλεῖται
 καὶ. 171.
 τίθιδαι. 168.
 τίθεσθαι, λαμβάνειν, καὶ αἰτῶ
 δαι. 125. 169.
 παρ' ἑτέρου τίθιδαι, καὶ μὴδεν τί
 θεμαι, καὶ ὕσσορ τίθιδαι. 169.
 τὰ ἀπ' τοῦ τίθιδαι. 700.
 τίθιδαι καὶ τίθιδαι. 161. 170.
 τίθιδαι ὑψορ. 148.
 τλῶρ. 755.
 τιμῶρ καὶ τιμῶδαι. 174.
 τίμημα ἐπιγρῆφω καὶ ἐπιτίθει
 μι. 499.
 τίμηματα. 176. δλ. 177.
 τὸ γηγρόμυλον τίμημα. 175.
 οἱ ὧν τίμημα. 177.
 τίμησις. 174. δλ. 177.
 τίμηται. 176.
 τίμηται. 176.
 τιμοκρατία. 176.
 τιμοκρατική. 177.
 τιμορὸς. 604.
 τιμορὸς, τιμωρὸς. 603.
 τίς. 51.
 πᾶς δὲ καὶ παντί. 645.
 τίς. 744.
 τὸ δλ. 831. 922.
 τόγος ἐπὶ ἐκένω. 841.
 τόγος ποσὸρ. 741.
 τὸ ἐμόρ. 647. 836.
 τὸ ἐκορ. 648.

τὸ ἐμέπσορ. 836.
 τοί. 771.
 τοίαῦτ' ἄτῃα. 832.
 τοίναυ. 781.
 τὸ κατ' αὐτόρ. 837.
 τὸ κατ' ἐμὲ. 647. 837.
 τολμῶρ. 757.
 τολμητής. 757.
 τολμητίας. 757.
 τὸ μερ. 831. 922.
 τονῶ ἐχορ. 342.
 τονῶ ἔναυ παρὲλκα. 342.
 τὸ πρὸς ἀνδρῶν καὶ τὰ
 ὁμοια. 848.
 τὸ τί ἦν ἔναυ. 157.
 τῶρ. 831.
 παρὰ τῶτο. 207.
 τῶρ δλ. 831. 922.
 τῶτο μερ. 831. 922.
 τραγῳδία. 714.
 τραγὸς καὶ τραγὸς. 743.
 τραγῶ. 743.
 τραγωδικός. 744.
 τρέπιδαι ἐτέρω. 833.
 τραυλντής. 297.
 τραπεζιδικὰ γεάμματα. 150.
 τρέπομαι. 567.
 τὰ ἀπ' τοῦ τρέφω. 691.
 τρέμα. 744.
 τρένθ' καὶ ἄλλα. 206.
 τρικμιπόδιον. 914.
 τρικμιχοῖνις. 914.
 τὺπθ'. 626. δλ. 630.
 τρικυμία. 295.
 τρίμμα. 679. 931.
 τριμμοί. 238.
 τριταγωνίς. 323.
 τριταγωνιστής. 108.
 τριταγωνιστής. 107.
 διὰ τριτῆς. 836.

τριχολάβιον. 716.
 τριχολαβίς. 716.
 ἄπ' τριτῆς. 93.
 τροχίος. 758.
 τροφὸς δὲ καὶ ἢ καὶ τὸ τροφόν. 930.
 ὑπαγορεύειν ἐντὶ προαγορεύειν, καὶ
 ἄλλα καὶ ὁμοια. 166.
 τρύω, τρυχῶ. 744.
 τυγχάνω. 765.
 τυλῶδαι, τύλωμα. 946.
 τυπικός. 630.
 τυμπανοφορῶμαι. 669.
 τύπω λέγειν, λαμβάνειν, καὶ
 ὁμοια. 630.
 τυπώδης μάθησις. 630.
 τυραννικός. 225.
 τυραννοκτονῶ. 736.

ὕ.
 ὕ. 253.
 ὕβρις. 252. 253.
 ὕβρις καὶ ὕβρις
 σικδς. 252. 253.
 ὕβρις. 918.
 ὕβρις. 256.
 ὕλκ. 569.
 ὕλματα. 569.
 ὕλομανῶ. 703.
 ὕλορμῆν. 714.
 ὕόμλνθ'. 935.
 ὕόν ποιῶδαι. 95. δλ. 99.
 ὕος ποιητὸς 95.
 ὕος δὲ ἐπανιών. 95.
 ὕπάγειν. 166. 336.
 ὕπάγειν ἐς δίκλιν. 338.
 ὕπάγομαι. 337. 338.
 ὕποδῆναι. 163.
 ὕπαλλαγμα. 505.
 ὕπαλλος. 505.
 ὕπαλλάττειν. 505.
 ὕπανόσας. 436.

INDEX κατὰ σελήδας

ἱκανίσαμεν. 436.
ἱπανλάξω. 580.
ἱπάντωμαι. 580.
ἱπαντῶ, ἱπαντῶμαι. 580.
ἱπαρξις. 120.
ἱπάρχω, ἱπαρχομαι. 117. 118.
ἱπάρχω καὶ ἱπάρχω. 939.
ἱπαρχώγω καὶ ὁμοία. 119.
ἱπαρχθῆ. 118.
ἱπαρχή. 120.
ἱπασιέναι. 197.
ἱπεκκαυμα. 464.
ἱπικκάμνω. 435.
ἱπικπέμπω. 436.
ἱπορικπίτω. 453.
ἱπικτίδιμα. 435.
ἱπικτρέπω. 436.
ἱπιχωρῶ. 436.
ἱπειράρω. 436. 626.
ἱπειραρῶμαι. 436. 626.
ἱπειρωνάγομαι. 436.
ἱπειωνάδ' ὑόμαι. 436.
ἱπειρίσαμεν. 436.
ἱπειραφκρίνεισθαι. 43.
ἱποροπολογεῖσθαι. 43.
ἱπορβάζω, ἱπορβάλλομαι. 396.
ἱπόρισταίνω. 585.
ἱπερελμτθ. 396.
ἱπορδοκῆν. 316.
ἱπορημία. 31.
ἱπορήμων. 105.
ἱπορήμων ἀναδέχεται. 106.
ἱπορήμωθ. 31.
ἱπορηματιζω. 395.
πρὸς τῷ ἱπορηματικῶν καὶ ἱπορη-
ματικῶν. 563.
ἱπορηματικὰ ἐν τῇ συνηγῇ
δικῶν. 343. 910.
ἱπορηματικόν. 60.
ἱπορηματισμός. 31.

ἰπυπῶρσῆ. 564.
 ἰπυ(α)ρκεῖν. 564.
 ἰπυσαρκῶς. 564.
 ἰπυτῆν. 588.
 ἰπυφῆρ. 359.
 ἰπῆρχομαι. 337.
 ἰπῆκοος. 729.
 ἰπῆκρυμλῶν. 93. 117.
 ἰπῆρετῆκος. 225.
 ἰπῆρελκος. 225.
 ἰπῆρετῶ, ἰπῆρετῶμαι. 286. 937
 ἰπῆνλκος. 225.
 ἰπῆ. 337.
 ἰπ ὧ τῆ σωνδῆσας ἀπὶ τοῖ
 πρὸ τίσιτα. 166.
 ἰπῆλλω, ἰπῆλλομαι. 344.
 ἰπῆλεπω. 546.
 ἰπῆλνῶ. 344.
 ἰπὸβλυθ. 395.
 ἰπῆολυμῶθ. 345.
 ἰπὸβλον. 395.
 ἰπῆραφῆ. 501. 85. 502.
 ἰπῆραφομαι. 502.
 ἰπῆραφῶς. 502.
 ἰπῆραφω. 501.
 ἰπῆρῶσιτα. 138.
 ἰπὸ τῆν δῆκαςων ἀπὸνῆσκειν
 καὶ τὰ ὅμοια. 870. 871.
 ἰπὸνιμα. 166.
 ἰπὸνισις. 162. 85 καὶ ἰπὸνις
 καὶ δῆ ἰπνῆσις. 163.
 ἰπνῆμαι. 168.
 ἰπῆμῶ. 516.
 ἰπῆμῶ. 517.
 τὰ ἰπῆμῶ. 161.
 ἰπῆοριζομαι. 697.
 ἰπῆορισμ. 597.
 ἰπῆορισμ. 650.
 ἰπῆρετῆς. 651.
 ἰπῆρῶ. 279.

ἱπλάμβανερ. 234.
ἱπλάτιοι. 632.
ἱπλογιζέοι. 150.
ἱπλόλογο γινέοι. 151.
ἱπλόλογο πᾶοι. 150.
ἱπμύω. 757.
ἱπμυμαλικά συγγράμματα. 155.
ἱπόμυοι. 33.
παρ' ὑπόνοιαν. 779.
ἱπδακνερ. 166.
ἱππῖμοι. 664.
ἱππομαίνω. 553.
ἱπόσασις. 420.
ἱπσάτης. 421.
ἱπσάκος. 421.
ἱπόσμοι. 421.
ἱποσίλομοι. 18. 128.
ἱποσολί. 128.
ἱποσφομοι. 516.
ἱποσφομή. 516.
ἱποτένω, ἱποτένομοι. 588.
ἱποτένοσα. 588.
ἱποτέμνω, ὑποτέμφομοι. 596.
ἱποτίθει. 161. 162. 168.
ἱποτίθει. 161. 88. 162.
συμφορὰ ἡσιπία πικρ. 870.
ἱποτίχω. 337.
ἱποφίτης. 6 ὑποφινέοι. 166.
ἱποτύπμοι. 629. 630.
ἱποτυπώσοι. 629. 667.
ἱποτύπωσις. 630.
ἱποτυχάνερ. 359.
ἱποφέρω, ἱποφέρομοι. 359.
ἱποφινικάι τάξεις. 167.
ἱποφινικόρ. 167.
ἱποφινέω. 166.
ἱποφορὰ. 359.
ἱπορχήματα. 661.
ἱπόρσις. 57. ἱπόρσις. 69.

INDEX κατὰ σοιχῆον

[illegible]

Αἰνὴν, φαίνεσθαι.
 181. 182.
 τὰ φαινόμενα. 182
 φάινω πρὸς ὡπλιν.
 182.

ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιόν. 196
 φάναι παρ' ἑλκον. 342.
 φάσυχ. 694.
 φάσις. 182. 256.
 φάσιν δ' ἔναι ἢ δ' ἔξιν. 196.
 Παρὰ φάσιν. 211.
 φάσινται, φάσινται. 717.
 φέρε δ' ἢ. 786.
 φέρειν τ' ἔφορ. 148.
 φέρειν δ' ἢ γλῶσσας, δ' ἢ μνησ
 μης. 339.
 φέρειν χάρη, τ' ἔφορ. 339.
 φέρειν μέγα. 340.
 φέρειν καὶ ἄγα. 180.
 φέρεινται. 339. 150.
 φέρεινται χάρη, δ' ὅζω, ἔξιν, ἔξιν, ἔξιν,
 μισθὸν καὶ ὅμοια. 339.
 φέρεινται καλῶς, καὶ ἄμασιν. 82.
 similia. 340.
 φέρειν ἔλαττον. 340.

[illegible]

725. 730. 730. 730. 727. 727. 728. 730. 730. 731. 727. 727. 728. 708. 719. 736. 729. 731. 729. 731. 723. 724. 727. 727. 727. 731. 731. 731. 728. 728. 728. 200. 71. 155. 200. 723. 723.

INDEX κατὰ στοιχεῖον

ἐκκλίζω κτλ. ἐκκλίζομαι. 297.
 ἐκθλιπύζω. 712.
 ἐκθλομαρτυρίαν. 112.
 ἐκθλίβομαι. 147.
 Αἱ ἐκφοὶ τῶν διακρίσεων. 147.
 ἐκφοὶ σὺν ἑστί, ἀναρῶσαι, κτλ.
 καὶ ἀναρῶσαι, περὶ πηλύνει καὶ
 πλύνει, ἐκθλίβω. 147. 148.
 ἐκφοὶ φέρειν κτλ. διαφέρειν, τι
 θέλει, περὶ τινέων. 148.
 τὰ ἐκ τῶν ὠνέμων. 690.
 τὰ ἐκ τῶν μέτρων τῶν
 φωνῶν λαμβάνειν. 196.
 ἐκφύ. 147.
 ἐκφοδία. 760.
 ἐκφυγῶν. 680.
 ἐκφυγῶν. 680.
 ἐκφυμαχί. 708.
 ἐκφυλογί. 6.
 ἐκφυλόγος. 6.
 ἐκφυλοῦν. 724.
 ἐκφυλοῦν. 724.
 ἐκφυόν. 6.
 ἐκφυότης. 5.

Ω

957.
 ὡς ἄνθρωπος δαίμων
 νίκας ὑπερβολῶς.
 845.

ὡς εἰς μετα. 845.
 ὡς λόγος, ὡς φρενός, καὶ τὰ
 ὅμοια. 471. 845.
 ὡς πρὸς νίκην. 845.
 ὡς ἐξ ὧν ληγόμενα. 114.
 ὡς νίκος. 304.
 ὡς νίκος. 304.
 ὡς νίκος, ὡς νίκος. 302.
 ὡς νίκος. 921.
 ὡς νίκος. 921.
 ὡς κτλ. ὡς. 345.

ὡς ἐπαθὲν ὄργην ἔχει, καὶ τὰ
 ὅμοια. 847.
 ὡς αἰζομαι. 627.
 τὰ ἐκ τῶν ὠνέμων. 747.
 ὡς αἰ. 815. 954.
 ὡς παρῆλκον. 909.
 ὡς ἐν τῇ τῇ πρὸς. 956.
 ὡς ἐν τῇ τῇ ἐκ. 956.
 ὡς ἐν τῇ τῇ κατὰ. 957.
 ὡς ἐν τῇ τῇ ὡς. 957.
 ὡς ἐκφασιν ἔχον. 959.
 ὡς etiam subiungitur. 955.
 ὡς ἐκ τῶν κτλ. ὑπερβολῶς καὶ
 ἀναρῶσαι. 956.
 ὡς ἐκ τῶν τῶν. 906.
 ὡς ἐκ τῶν τῶν. 904.
 ὡς λαμβάνειν. 956.
 ὡς ὡς μαλακώτατα. 956.
 ὡς ὡς. 344. ὡς μὴ. 817.
 ὡς ὡς. 344.
 ὡς καὶ ὡς. 958.
 ὡς συμπεριόντα, κτλ. τὰ
 ὅμοια. 854.
 ὡς ἐκ τῶν. 818.
 ὡς τῶν ὡς. 955.
 ὡς αἰζομαι. 304.
 ὡς ὡς. 810.
 ὡς τῶν. 331.
 ὡς κτλ. 920.
 ὡς κτλ. 110.
 ὡς κτλ. 78.
 ὡς κτλ. 341. 894.
 ὡς κτλ. 758.
 τὰ ἐκ τῶν ὡς. 732.
 τῶν.

INDEX

Dictionum Latinarum serie
 literaria.

A & Ab. 878.
 A memoria libellis, & si
 milia quōd græce dicant. 414.
 A me soluere. 898.
 A reo dicere, & similia. 851.
 Ab. 844.
 Ab aliquo interire. 871.
 Ab oratoribus in foro solitu
 do. 898.
 Ab re. 293. Abesse bidui. 893.
 Abiectionis animi. 905.
 Ablativus a participio ipsi. 12.
 Abuti. 334.
 Ac in principio sententia. 781.
 Accideria tela. 449.
 Accido. 449. Accido. 758.
 Activa absolute posita. 513.
 Actus rerum. 195.
 Addictorum & nexorum lex. 172.
 Adacquare. 615.
 Adicere oculos. 694.
 Ad incerta fortunæ venenum
 erat. 908.
 Adnotare reos. 554.
 Adnotatio bonorum. 554.
 Adumbro. 710.
 Aestus & aestuare. 230.
 Affinis culpæ. 466.
 Affluere. 957.
 Agere cum populo & cū pa
 tribus. 226.
 Agere cum populo. 108.
 Agnoscere. 231.
 Aliquid. 52.
 Aliquis. 52.
 Aliquis. 315.
 Allegare. 259.
 Allegare. 40.
 Ambigere. 508.
 Amores. 154.
 Amat pro solet. 920.
 Amplius duo milia & c. 908.

INDEX κατά σοιχφορ

Animus praesens. 191.
 Ante Castoris statua. 893.
 Antecedens trahit ad se relati-
 ui casus & genus. 903.
 Antegredi. 121.
 Anteq. 835.
 Antiquius. 199.
 Appietates & similia. 906.
 Apponere. 433.
 Aptus. 479.
 Arbitrij iudicijq. differen-
 tia. 134.
 Arbitrium pro iudicio. 133.
 Arbitrum & iudicem ferre. 135.
 Arcessere quaestionem a ca-
 pite. 125.
 Arcessere. 750.
 Pro aris & focis dimicare. 244.
 Aristidis locus. 39.
 Articuli triplex usus apud
 Graecos. 961.
 Ascetria. 276.
 Assensionem inhibere & reti-
 nere. 406.
 Assentire & assentiri. 897.
 Assimilis. 61.
 Assis partes. 215.
 At. 782.
 At. 766. & 767.
 At certe. 767.
 Atenim. 763.
 At hercule. 763.
 Atq. 785.
 Atq. in principio sententiae. 781.
 Attestari & Antestari. 8.
 Auctor & auctoritas. 688.
 Audire. 97.
 Auferre. 150.
 Auferre. 194.
 Augustus. 737. Auspex. 639.
 Ausus aciem. 920.
 Aut vero. 780.
 Autem 834.
B Albutire. 198.
 Bidui abesse. 893.
 Bona fide. 104.
 Bona possidere. 32.

Brutus de optimo gñe dicēdi
 dissentit a Cicerone. 887.
 Budaeus libellorum magiste-
 rio donatus. 217.
Casi hois poenas persequi
 & expetere. 603.
 Caslo parentare. 603.
 Caterum. 781.
 A capite arcessere qñtionē. 125.
 A capite ducere. 125.
 Casus in eadē ofone variati. 14.
 Catulli locus. 51.
 Cauco. 500.
 Causae nihil est. 799.
 Causam haud dico. 799.
 Causam sustinere. 2898.
 Per causam. 416.
 Causari. 40.
 Causificari. 40.
 Causificari. 499.
 Cautior q̄ promptior. 910.
 Censoriae animaduersiones. 30.
 Centumpondium. 312.
 Certe & atcerte. 767.
 Cibarius. 288.
 Cicero a Quintiliano immeri-
 to notatus. 19.
 Cicero a Graecis eloquentiam
 mutuatus est. 50.
 Cicero quē vocabula a Graecis
 acceperit. 874.
 Ciceronis locus. 297.
 Ciceronis locus animaduer-
 sionē 9 in de Orat. pf. 689.
 Ciceronis loca aliquot ani-
 maduersa. 20.
 Ciceronis locus in Pis. 862.
 Ciceronis exempla amula
 Graecorum. 864.
 Ciceronis oratio in dialogis
 venustissima. 867.
 Ciceronis Orator a Bruto nō
 probatus. 876.
 Cicero plarq. græca in latinā
 linguam transtulit. 766.
 Cicero parēs linguę latinę. 873.
 Cicero rephesus a multis. 886.

Commissura. 387.
 Circunduco. 498.
 Circulari. 923.
 Circūicio. 396.
 Circūscribo. 497.
 Circumspectare. 922.
 Circumspectus. 922.
 Circūiectus. 897.
 Competo. 518.
 Clamiro. 484.
 Coirio & Coire. 423.
 Collegiū libellis supplicibus
 praefectorum. 217.
 Collidere. 412.
 Colligere se. 231.
 Collimare. 293.
 Collineare. 293.
 Color. 416.
 Color. 417.
 Colorare, & colorata ofo. 417.
 Colores Rhetorici. 416.
 Ciceronianū schema. 860.
 Commisum bellum. 93.
 Commissura. 381.
 Quod cōmodo tuo fiat. 898.
 Commune. 896.
 Commurmuratus. 896.
 De comparatiuis. 910. 911.
 Cōprimissarius arbit. 131.
 Concidere animo. 455.
 Concoquere. 925.
 Condemno. 174.
 Conducere. 896.
 Cōiunctio inter duos diuersos
 casus. 13.
 Connectere. 454.
 Conscribo. 494.
 Consulo statuo. 623.
 Constituire. 197. 421. 644.
 Constituire repub. & impe-
 rium, & similia. 411.
 Cōstructionis figura. 947.
 Constructio immutata in eadē
 sententia. 947.
 Constupratum iudicium. 939.
 Contendo, Contentio. 214.
 Continuare verba. 454.

INDEX κατὰ στοιχείον

Controversus. 717.
 Conuaso. 489.
 Cōueniēter naturę viuere. 907
 Credo. 344.
 Crucior animi. 905.
 Cupere pro cupiebat, & simili. 904.
 Curare pecuniam. 280.
D Ecedo. 436.
 Decedere. 570.
 Decidere. 53.
 Declamare. 454.
 Decuriare. 422.
 Decursum spatium. 930.
 Defrugare. 38.
 Demosthenis elogium. 888.
 Deprecatio, deprecari. 896.
 Desaltare. 661.
 Describo. 488.
 Describo, descriptio. 666.
 Descriptio. 491. & 494.
 Defino artem. 219.
 Defino artem. 507.
 Deus & dei. 837.
 Dialectica arx disciplinarū. 221
 Dicis sortiri & dicam. 16.
 Dignari. 872.
 Dignitas. 61.
 Dignitati seruire. 64.
 Digressio. 404.
 Dimicari p aris & focis. 244.
 Dimidium minus. 908.
 Dimouere de statu &c. 404.
 Dionysius magnus quē Areo
 pagitam appellant. 167.
 Dionysius magnus. 527.
 Docere fabulam. 687.
 Ducere. 142.
 Dualis numeri vsus. 954.
 Duo et vice simus. 914.
E Blandiri, blanditū. 939.
 Effluere. 937.
 Ego vero. 780.
 Egressus apd Quītilianū. 404.
 Egressio ibidem.
 Eius ἡγεμονία. 344.
 Eloquentia torrens. 886.

Elucubro, elucubror. 897.
 Ementitus. 241.
 Enunciatio & enūciatū. 256.
 Epistolarum principia apud
 priscos. 265.
 Duo epitheta vni supposito
 adiecta. 48.
 Erumpo. 536.
 Esse infinitiui constructio. 43.
 Et pro etiam. 785.
 Et quidem. 783.
 Et vero. 780.
 Excipere. 63.
 Excipio. 474.
 Excipere. 233.
 Exire e potestate. 404.
 Exoculari. 945.
 Exprobro. 483.
 Exscribo. 491.
 Extraq. 212.
F Abulam docere. 687.
 Facere p̄conium, argen-
 tariam, & similia. 236.
 Facio in oratione vacans. 900.
 Fax. 464.
 Felix huius rei & hac re. 905.
 Si ita ferret. 920.
 Fides. 102. & 103.
 Fide bona. 104.
 Figurę constructionis. 947.
 Pro focis & aris dimicare. 244.
 Frigus. 5.
 Frigidum. 5.
 Frigere. 5.
 Fūdere & fūditare verba. 729.
 Futurum subiunctiui. 119.
G Audium gaudere. 893.
 Generalis. 165.
 Genitiui duo iuncti cum eo-
 dem verbo. 4.
 Germanus. 862.
 Græca vocabula apud Cice-
 ronem. 874.
 Gregorii locus animaduerten-
 dus. 845.

H Ama. 307.
 De hereticorum vesana
 stultitia. 745.
 Hodiernus dies.
 Hoc mihi probatur & simili. 907.
 Hyperbaton. 951
I Acere. 455.
 Iacere. 237.
 Iactantia. 576.
 Iactare. 576.
 Iactatio. 576.
 Iconici pictores. 890.
 Id temporis, etatis, auctorita-
 tis, & similia. 909.
 Id genus pro eius generis. 909
 Ignotis olim quō hodie im-
 ponenda nomina. 880.
 Imitatum. 240.
 Innatare. 97.
 Imperitus. 695.
 Imponere. 429.
 Impotens letitia. 905.
 In p̄positio. 899.
 Incidere in as. 899.
 Inclamare. 917.
 Inclamitare. 917.
 Includere in dialogos. 899.
 Per indicatium Græci multa
 dicunt quæ Latini per consi-
 citium. 813.
 In dotem esse. 899.
 Inducere. 652.
 Inductio Socratica. 326.
 Induo me in laqueum. 397.
 Infinitiui verbi substantiui cō-
 structio. 48.
 De infinitiui verbi natura &
 constructione. 901. & 902.
 Infinitiuus cū recto añ se. 920
 Per infinitiuum figurata locu-
 tio. 904.
 Infinitiuus pro praterito im-
 perfecto indicatiui. 604.
 Influere. 937.
 Informo. 666.
 Informatio. 667.

Infundo. 456.
 Inhibere nauigium. 390.
 Inhibere remos. 391.
 In iudiciis. 45.
 In iure. 45.
 Inniti. 86.
 In pedes indutus. 900.
 In potestatem esse. 900.
 In praesentia & impraesentia-
 rum. 899.
 In publicum proponi & simi-
 lia. 900.
 Infidiandis legatis pass. 872.
 Insinuo. 53/6.
 Insistere. 408.
 Inspicere. 290.
 Integer animi. 904.
 Interire ab aliquo. 871.
 Interfistere. 408.
 Intestabilis. 178.
 Inuenire. 262.
 Inuideor. 872.
 Inuidia. & q̄ inuidia est. 925.
 Inuidiosus. 925.
 In vulgus valere. 900.
 Locus apud Ciceronem in se-
 cund. de Orat. 172.
 Irredimuius. 487.
 Irrogare mulctam. 27.
 Iter Romam. 867.
 Iudicatum. 173.
 Iudicatus. 173.
 Iudicii & arbitrii differen-
 tia. 134.
 Iudicem & arbitrum ferre. 35.
 Iurisdictio libera. 244.
 Iusta. 85.
L Acto. 301.
 Lasciuia. 936.
 Latini quaedam assequi nō po-
 tuerunt. 941.
 Ex Laurentii Vallæ libro ter-
 tio quædam animaduertenda. 47.
 Lautia. 223.
 Lentilitates & similia. 906.
 Libera iurisdictio. 244.

Liceat Romano Gaditanum
 esse. 901.
 Liceat verbi cōstructio. 901
 Per locustę & Varronis duce-
 re. 893.
 Locutio animaduertenda. 780
 Locutiōes animaduertēde. 145
 Ludi Megalesia. 954.
 Luminibus obstruere. 279.
M Agis ac magis. 870.
 Magnam partem ex iā-
 bis nostra cōstat oratio. 860.
 Magnam partem Consulatus
 tui abfui. 869.
 Magnam partem &c. 905.
 Maior prætoria cognitione
 summa est. 911.
 Mala signa vrinae bullantis
 & similia. 906.
 Mentiri veritatem. 922.
 Minimū pro adminimū. 869.
 Minus dimidium. 908.
 Minus ac minus. 870.
 Mirum quantum. 956.
 Modi per coniunctionem va-
 riatio. 15.
 Modus immutatus apud La-
 tinos & apud Græcos. 811.
 Molitio & Moliri. 382
 Morata oratio. 667.
 Mulcta sycophantarum. 197.
 Mulctam irrogare. 27.
 Multatus est pro ἐτιμῶν
 αὐτῶ. 896.
 Mulieribus etiam tutores apd
 Atheni. dabantur. 36.
 E multis vnus. 25.
 Musa. musica. 944.
N Actio. 456.
 Natum & res nata. 920.
 Negatio geminata. 798.
 Negatio interdum deesse vi-
 detur. 800. Nego88
 Negatio redundans. 801.
 Negationes vacantes. 795.
 Ne minus dimidium ad eum
 perueniret. 908.

Nempe. 762.
 Nempe. 772.
 Nexorum & addictorū lex. 172
 Nihil aliud q̄, siue praterq̄
 &c. 907.
 Nihil nisi. &c. 907.
 Nimirum. 790.
 Nimiū animi. 905.
 Niti. 86. & m.
 Nomina olim ignotis hodie
 quomodo sint imponenda. 88.
 Nominare. 387.
 Non solum. 898.
 De genitiuo nostrū vestrū. 22.
 Notiones primæ. 378.
 De Nouis vocabulis. 880.
 Nullum iudicium. 17.
 Nupsit in famil. clariss. 867.
 Numerare. 273.
 De numeralibus. 912.
 Omnes numeri. 916.
O Bducere & obducere. 388
 Obiicio. 384.
 Obscurare. 279.
 Obstrepi pass. 872.
 Obstruere luminibus. 279.
 Obrentus. 416.
 Offensare. 408.
 Oblata religio. 247.
 Omne genus pro omnis gene-
 ris. 909.
 Oratores magnos quædam ex
 vulgi sermone sumpsisse in-
 terdum. 51.
P Arabilis. 281.
 Parem se gerere. 77.
 Parentare caelo. 603.
 Post parêthesim. orationis for-
 mam interdum mutari. 951.
 Pars. 647.
 Magnam partem consulas tui
 abfui. 869.
 Magnam partē ex iambis no-
 stra constat oratio. 869.
 Participia præsentis temporis
 in genitiuis. pro infinitiuis
 poni. 906.

INDEX κατὰ σοὺν ἑρμῆν

Partim. 911.
 Pendeo animi. 905.
 Penestē. 3.
 Percursum spatium. 930.
 Pergo ire. 893.
 Periclitor. 635.
 Per locustę & Varronis duce-
 re. 893.
 Per me. 849.
 Permuto. 503.
 Persequi poenas hoīs cęsi. 603.
 Peto. 456.
 Philosophia prima quę & sa-
 pientia dicitur & sapientia
 prima. 200.
 Philosophia secunda. 200.
 Pignus. 104.
 Pignus. 177.
 Platonis locus in Protag. 12.
 Platonis sententia de deo. 838.
 Platonis dictum memorabi-
 le. 838.
 Plaudi. 872.
 Plus satis. 908.
 Pondera. 400.
 Poenas hominis cęsi persequi
 & expetere. 603.
 Porro. 789.
 Postremum aduerbium. 869.
 Postulare seruos ad quęstio-
 nem. 74.
 Ponere. 161.
 Præflinio. 95.
 Præiudicatę res non iudica-
 te. 30.
 Præluceo. 748.
 Præscriptio. 46.
 Præsens animus. 191.
 Præstare culpam. 63.
 Præstatio habere licere. 625.
 Prætendere. 417.
 De præterito sermo vt de præ-
 senti. 889. 809.
 Præterq̃. 212.
 Præter pro præterq̃. 896.
 Prætexere. 417.
 Prætextus. Prætextum. 416.

Præumbrare. 279.
 Primę, secundę, tertię. 897.
 Principia epistol. apud pri-
 scos. 265.
 Pręcido. 596.
 Hoc mihi pbat & similia. 907.
 Profero. 357.
 Proh. 847.
 Propius urbē duo milia. 908.
 Proteruus. Proteruitas. 936.
 Prouocatio. 75.
 Proferre. 40.
 Prouectus. 385.
 Proxenetę. 222.
 Priusq̃. 835.
 Primigenium. 599.
 Pugna pugnata. 893.
 Punitus est inimicum. 895.
Q Varrere. 919.
 Quęstionem a capite
 arcessere. 125.
 Q̃ inter comparatiua. 910.
 Quantus plenissimus &c. &
 similia. 906.
 Quatenus. 212.
 Qui pro qualis. 52.
 Quicunq̃. 52.
 Quid aliud agim⁹ nisi. &c. 902.
 Quid atatis &c. 909.
 Quidem. 774.
 Quidem certe. 770.
 Quid nisi. 159.
 Quiduis temporis homo. 909.
 Quiritare. 91.
 Quoad eius. 544.
 Quoad ei⁹ facere possum. 909.
 Quoad eius posset. 909.
 Quod cōmodo tuo fiat. 898.
 Quod genus. pro cuius gene-
 ris. 919.
 Quoq̃. 785.
 Quoteni. 859.
 Quotus. quotus. 859.
R Ationem gesti magistra
 tus reposcere. 29.
 Ab re. 293.
 Recipere. 63.

Recolligere sese. 233.
 Recordor auferre. 960.
 Rectus a participio imperfo-
 nali. 12.
 Rectus pro genitiuis. 894.
 Rediuius. 487.
 Refractarius. 631.
 Relatiui constructio. 903.
 Relatiui constructio apud
 Gręcos. 903.
 Relatiuorum casus & gene-
 ra. 953.
 Religio. 248.
 Religionem suscipere. 248.
 Religio oblata. & in religionē
 trahere. & religioni esse vel
 habere. 147.
 Remunero. remuneror. 897.
 Rependere. 311.
 Repente e vestigio. 896.
 Requiere. 919.
 Rerum actus. 195.
 Requirendi rei. 554.
 Res nata. 910.
 Resisto & infisto. 408.
 Resortiri iudicium. 16.
 Reuertere reuerti. 897.
 Reuocare sese. 678.
 Reuocare lectorem. 678.
 Res sacrorum. 201.
 Rogati testes. 188.
 Rumpo. 658.
S Acoma. 312.
 Sacrorum rex. 201.
 Salubris. 908.
 Sanctus. 254.
 Sane. 780.
 Sane quidem. 772.
 Sarcire. 234.
 Satis testium. 912.
 Scelus pro scelestus & simi-
 lia. 908.
 Schema Ciceronianum. 860.
 Scilicet. 790.
 Scriptitare. 157.
 Secundę. 897.
 Secundarius. 107.

INDEX κατά σοιχόφ

Sed enim.766.
 Sed,pro sed etiam.768.
 Sequester.68.
 Sequestres.197.
 Sed repente euectigio.896.
 Servire.286.
 Sesquitercius , sesquiquartus
 & alia.881.
 Sextadecimani.914.
 Sibi pro ei.21.
 Si ita ferret.920.
 Sycophantę multa.197.
 Si nihil aliud saltem.905.
 Si minus.855.
 Syllaturire & similia.906.
 Simplex.695.
 Per causam.
 Per simulationē seu speciē.416
 Singularis.647.
 Sophistica.221.
 Sortiri dicam & dicas.16.
 Species.165.
 Sponsione lacerare.75.
 Staticulus.662.
 Stator.370.
 Statua ante Castoris.893.
 Statuo & consulo.623.
 Stripem cogere.669.
 Strator.370.
 Subeo.337.
 Subire iudicem.917.
 Subiunctiui futurum.119.
 Succingor.397.
 Sui hæredes.22.

Summum pro ad summū.869
 Suppeditare.871.
 Suppeditari is dicitur cui suppe
 runt quę opus sunt.871.
 Suppeditatus es pro suppedi
 tati.896.
 Suscitabulum.464.
 Sustinere.757.
 Sustinere causam.898.
 Non sustineo esse cōscius mi
 hi dissimulanti.916.
 Suus.20.
Tarda nomina.105.
 Telam texere.489.
 Teneo.4.
 Tentare & tentatio.478.
 Tepere.5.
 Tertia.897.
 Texere telā.489.
 Theophrasti locus.500.
 Tinctus.918.
 Torrens eloquentia.886.
 Tractus orationis & tracta
 oratio.608.
 Trāfferre.45.
 De vsu verbi tranffero.46.
 Transfigere.53.
 Translatio.44.
 De translationibus.883.
 Translatiue causę constitu
 tio.46.
 Tum sæpe repetitum.83.
 Tutores mulieribus etiam da
 bantur apud Athen.36.

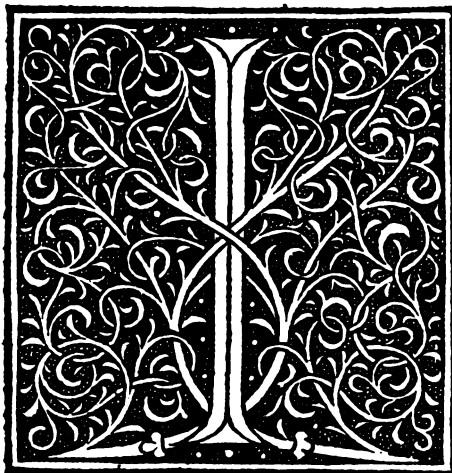
Vel in principio senten
 tia.894.
 Venditare.677.
 Venit mihi in mentem.921.
 Vero.779.&.780.
 Per Varronis & locustę du
 cere.893.
 Verti in seipsum.569.
 Verto.504.
 Verum.780.
 Vestis.380.
 De genituo nostrū vestrū.22.
 Vicē suā officio sūc⁹est.870.
 Vicē tuā doleo v^l irascor.870
 Vide vt.816.
 Videret verbi cōstructio.865.
 Vix vt intelligantur.896.
 Vltimū vale iubeo.918.
 Vltimum aduerbium.869.
 Vna & vicefimani.914.
 Vnde pro a quo.915.
 Vnuse multis.215.
 Vocabula gręca apud Cice
 ronem.874.
 Volsella.716.
 Volutari.698.
 Vterq; vtrig; & similia.49.
 Vt non pro quin.799.
 Vt q; verissime, & similia.906.
 Quędā ex vulgi sermone a ma
 gnis oratoribus sumpta.51.

RECOGNITIO eorum in quibus est aberratū, priore numero semper paginam, altero item & tertio & reliquis numerum versus seu lineæ eiusdem paginæ indicantibus.

Pag. 1. vers. 17. ὃ ἀρ ἀγῶνα. 2. 2. vt crimen. & 28. ἀφ' ἑκτόω 7. 30. δι κατακτελ.
 10. 22. vt alia multa hoc etiam. 12. 12. πρὸς αὐτὸν & 25. fine particip. 14.
 24. σοφός. 25. 22. Lys. id est Lysias. 29. 14. ἀναγκάζουσι. & vers. 15. ὧς. 31. 6.
 ξινίας. 33. 11. δοκοί, πᾶσι. 34. 5. καταβαλόντα. 36. 1. Licereq. & vers. 17. per
 scriptiones. 39. 14. iudicatū non faciebat. 43. 26. copia. 49. 34. tris
 cesimo. 51. 27. καὶ ἐδολοῶν. 57. 24. ὁμολογῆν est. & vers. 33. in principio
 vsus est. 63. 4. ἀναφύει. 63. 5. ἀπὸ κληῶν. 66. 16. Inde ἐμὲ μὲν. & 22.
 id quod. & vers. 24. τὰς θεάς. & vers. 35. ἐπιπλάξω. 84. 40. ἰσχυρίας. 105.
 30. fide beneuolentiæ. 108. 27. nubente, quasi pro conuenire in manū.
 110. 23. ῥίζα. 112. 8. Ἀρχω. 115. 3. Prætorium. 117. 13. Iosep. 143. 31. ὃι
 δέ δέκα. & vers. 39. sciscere est. 148. 4. Idē Plutarch. 150. 12. esse contra
 riorū scientiā. 151. 40. ὃν ᾧ πρὸς πρῶτον. 153. 33. πυνθέσι. 160. 38. Euthy
 demo. 161. 34. obolos i singulas minas. 168. 30. συγκατατίθεσθαι 171. 15.
 χαλεπώτερον. 176. 36. ἀτίμητον. 181. 15. Quod si ille. 200. 4. βάρθ. 204.
 13. σωματικὴ φύσις. 210. 35. Tantulum quidem. 211. 28. Synes. Theophilo.
 212. 28. παρὰ τὸ. 217. 16. id est rescriptis principalibus. deleantur hæc
 verba. & 34. olim dixi. & 36. Apud prin. 220. 40. incernit. 235. 17.
 allegabat. 238. 24. ἀνδριανῶν. 245. 3. συναπώλυσαν. 247. 9. incuse
 mur. 250. 26. atq. humanis sermocinantes. 251. 26. ἀφοσιῶν. 260. 17.
 ἡν ἔτι πῖσι. 261. 15. Ἀντωνίου ἀνεβόησεν, ὧς. 265. 27. familiaris. 269. 20. vel
 τὰς ὑνδίας. 271. 25. πρὸς τὸν ἐτόλμωσεν ἐδᾶς. 275. 10. καταφθινύσκει. 277.
 40. explanatā. 280. 6. ὑπὸ αὐτῶν. 282. 23. πρὸς ἁμῶν. 289. 32. πᾶσι τοῖς. 283.
 20. ἀπατῶν. 295. 19. πηδάλιον. 296. 2. Alciphron. 299. 37. πρὸς μὲν. &
 40. δ' αὖ τὰς. 312. 40. decimo. 313. 27. καταβῆναι. 330. 39. πρὸς πλεονασμὸν
 νης. 316. 32. πρὸς ἀντιθέσιν. 339. 40. ipse Xenoph. 340. 16. γὰρ αὐτῶν ἄλλοι. &
 19. non abfimilē cū illo ἔξω φέρει. Ipse Isocrat. 347. 19. τὸ πᾶν. id est trās
 ferre. 349. 11. μαρτυρεῖ, id est trāffertis. 350. 15. ἀλλ' ἐκ πλεονασμῶν. 366.
 39. κωλυόμενον. 368. 8. videri liceat. 369. 14. pro animaduerto. 372. 17.
 ἐμὲ μὲν. 382. 35. Constitutio autem. 386. 13. τὴν νόσον. 391. 32. tuum
 407. 23. πενηνταίε. 412. 7. καθ' ἑκαστὴν. 414. 17. eidem. 449. 10. τὸ πᾶν ἄξι.
 450. 24. σωμασμός. 456. 25. ἀπὸ κληῶν. 458. 15. καταλυτομύς. 471.
 38. ἡμῶν. 479. 12. πρὸς αὐτὸν. 529. 3. oppositum. 532. 38. ἀπὸ τοῦ. 533. 3. αὐτῶν.
 534. 3. αὐτῶν. & 25. κόσμος. 609. 7. πάντοτε. 614. 15. ἐπιμίγνυντο. 616. 29.
 ἀπρὸς. 618. 41. ἡθασδών. 621. 37. πρὸς ἐν χεῖρ. 622. 18. quid aliud q̄ sup.
 623. 10. ἀναίρεσις. 626. 21. δ' αὖ πᾶσι. & 36 ὑπὸ πᾶσι. 627. 12. ἐκαθ' ἑνὸς.
 & 22. πρὸς αὐτὸν. & 24. ἐκ κοινῶν. & 30. ἐκτιζοντο. & 39. καμνῇ. 629. 38. est tamē

631.26. ἐμβομβᾷ μῦ. 634.34. ὁδόντορ. & 37. ἐφωδίασάμεθα. 635.25. inge
 nii. Cef. Cur. 637.21. κρημνῶ. 641.5. ἐκφορεῖν. 642.13. ἔχ' ἀπλῶς. 644.9.
 ἄγρ κατέλαβεν ἀποθ. & 15. ἐκκνοῖτο. 648.33. ὦδ' & ἔχοντ'. 649.39. ἀνωμολο
 γημὺν ἢ δ' ἰωμολογημὺν. 653.7. διαπνίσκοντα. 656.31. τῆ γλῆμα. 659.7.
 σωκράσαντο. 661.35. ὁδῶν. 663.3. λόχμω. & 32. ἐξέρχεται. 664.27. do
 mos. & 30. σμεννῶν. 673.33. μηδ' αὖ. & 38. ἐκρυβόλογ. 677.9. τῆς. & 22.
 ἐπ' αὖ. 678.24. Thrasybuli & Θρασύβουλον. 681.31. ἑχλαγῶσαν. 684.
 3. ὁμοφροῦν. & 14. ἄτ'. 689.2. examinante. 691.29. σωκράδ. 696.13. ὑπὸ
 γίωρ. 698.32. ἐσκιαζομένη. 699.36. ἑκαμύνας. & 37. φήσιν ἄν. 701.37.
 & 40. ὀθμῶν. 703.36. Esto. 407.39. πτωχεύω. 708.38. τ' ἐκένων. 711.
 28. ἑξέρχεται. 712.40. δρῶ. 713.1. Item. 720.33. ἑμαρτηκότας. 721.40.
 myrrhæ. 722.36. ἄτ'. 723.35. παλιδραστῶ. 725.35. τῶν δίκας. 726.3. ἰσο
 κρατεῖς. 728.22. ὁ. 730.22. ποικιλ. 736.5. Demosthenem. 737.12. ἀπο
 κολύμβησαν. & 36. δινχοῖντες & δωχῶνται. 743.24. αἰδία. 746.3. vel mē
 te prauis. 747.17. ὑπαγωγῶν. & 19. τιμάσθ. & 14. ἐπ' αὖ. & 38. ἐπικαμύνοις ἄ.
 750.16. ἔφ. 751.3. κινῶ. 752.20. βυβ. & 28. ἀντὶ. 753.1. ἑπ' αὖ. & 9. βα
 λείδ. & 26. φίλων. 754.40. δρόναις. 755.34. trochleā & transfu. 757.12.
 ἡδ. 762. πτωρ. 764.3. βυβλ. & ὅρ. & 39. Idē, ταῦτα τόνω ἐλελιδερ
 ἑμαυτὸν ἐπιστάμεν. Aristot. 763.21. ἡδ' ἰκκώσι. & 29. Aeginet. 769.9.
 τρυγ. 770.16. ἡγ. 771.16. φιλῶ. & 26. τί μιν. 778.18. Idem, οὐδ' ἐν ὦδ'
 ἡδ. & c. vsq. Demosth. delenda verba. 784.33. χρηματῶ. 789.31. ἀντὶς,
 ὅσοι. & 35. materie. 789.29. ὑπὸ ἡγήτο. 792.40. ἰαλωκ. 793.9. τᾶ. 797.
 20. pendat. 797.30. πόταξ. & 32. ὠνέωνται. & 33. λαβόν. & 34. ὠνέωνται. &
 38. ὠνέωνται. 798.23. φιλονεικίας. & 35. τιμῶν. 811.10. ὄρα. 813.37. ἀμύλλ. 814.
 10. κατακρίμ. & ἀνθυπακτ. sic ubiq. lege. 815.30. τοιχ. 817.4. καὶ σέ. &
 & 5. ἐχοι. & 7. Livi. Ita orat. & 30. προσίδωκεν. 819.29. ἐσιέναι, quo. & 34.
 ne vsuras. 822.26. alius. 824.8. definit. & 21. ecquæ. 825.12. ἡπατ. 826.
 28. οἶδε δ' αὖτίς. 828.12. possumus vertit. Et. 932.17. quo venust. 833.
 17. postulata. 835.35. Est etiā. 841.5. ὅ. & 5. μικρῶν. & 6. ὁλοφ. 843.6.
 ὠνέωνται. 844.4. ὠνέωνται. & 8. quas quis. 849.4. sospes. 854.5. pri
 μεωρ. 855.7. ἑντὸν. & 8. Educ. 856.3. καὶ μετὰ. 859.2. ἐπινεφ. & 28.
 qui sup. 879.27. philosophice tamē. 882.30. τᾶ præp. 884.21. ἀνθισα.
 886.16. verborum. & 34. cādum duxit. 887.6. Phedri, his ipsi. & 36. con
 iectureq. 890.35. detexantur. In tabula in litera ἰ ἵμινος. 355.
 π, πλάσιον ubi πλάσιον. & litera ῖ, ῖαδιν γῆρ. etiā. 366. & ῖαδιν ῖαδιν
 366. Hæc candide lector boni consule & vale.

GVLIELMI BVDÆI
CONSILIARII REGII, SVPPlicVMQVE
LIBELLORVM IN REGIA MAGI-
STRI, COMMENTARII LIN-
GVAE GRAECAE.

IN CRIMINIBVS PV-
blicis, quæ δημόσια ἀδικήματα, vo-
cantur, accusationes κρίσεις & γρά-
φαι, & interdum δίκαι dicuntur, &
is qui accusator erat, his fere voca-
bulis apud Oratores significaba-
tur, ὁ διώκων, ὁ κρίνων, ὁ κατήγορος, ὁ
διδάων, ὁ ἀντιγράφος, ὁ γραφεύς. Vn-
de vocabula accusationis, κατηγορία,
δίωξις, διδών, ἀντίτα, κρίσις, γράφη. Reus
autem dicitur ὁ κατηγορούμενος, ὁ γε-
γραμμένος, ὁ κρινόμενος, ὁ διδωόμενος, ὁ ἀπλογούμενος, ὁ ἀνταδίας, ὁ ἀντίαν ἔχων,
ὁ ἐν ἀντίᾳ ὢν, ὁ ἀπονηζόμενος, ὁ ἐς ἀγῶνα καθιστάμενος, ὁ κινδυνώων. Id est, qui
in reatu est, & in sordibus. vt periculum latine reatum significat. Cice-
ro pro Sextio, Quid sua sponte homines in amicorum periculis vesti-
tum mutare non solent: id est, τῶν ἐλθόντων κινδυνουόντων ἐσθῆτα μεταλλάττειν
vel, σωικεπέειν τῶν δήμων τῶ κοινῶν, καὶ φοβῶν ἱμάτιον συμπεριβάλλειν;
Διώκω σε φόνε, latine est, accuso te vel postulo lege Cornelia de sicariis.
Dicitur & διώκω σε γράφῃ ταύτην, Reum te criminis huius facio. Et quo-
niā vsus scribentium est multiplex, ego quæ in mentem mihi venient, in
hos commentarios, q̄ potero explicatissime, referam, & ad iuuenū ca-
ptum q̄ appositissime: ita tamen, vt si iam forte prouectiores eos lege-
rint, nonnulla inuenturi sint (nisi fallor) ob quæ nec omnem operam
luisse se dictitent, nec nos in rebus translatis, tantum laboris exhau-
fisse. Demosthen. καὶ κρινοσφῶντα γράφῃ ἑξῆς γραμμάτων ἐδίωκες. Dicitur
etiam Διωκάω. Plato in Euthyphy. εἰ γὰρ μὴ ἡδιστα σαφῶς τὸ τί ὅστις καὶ Διωκάω
τὸ ἀνόσιον, οὐκ ἂν ἦτε ἐπεχέμενοι ὑπὲρ ἀνδρὸς δικτὸς πρεσβύτην πατέρα Διωκά-
ω φόνε. Vfus est & in Gorg. Et Aristoph. itidem. ἄντ' αὐτῶς γράφῃ δίκαι
καὶ γράφῃ ἀντιγράφῃ.

φάγω φόνε dicunt ἀντὶ τῶ κατήγορο, ἀποφάγω δέ, ἀντὶ τῶ ἀξιωμα, ὃ ἀπο φάγω
λύομαι, absoluo. Athen. κρινόμενός δέ ἐν ἐυθείᾳ πλὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε, δίο-
ψος ὀργισθείς δ' ἐν θύλας, οὐκ ἔτι ἔσπεν ἄλλω δίκῃ. Interdum cum duobus accusa-
tiuis. Demosth. πρὸς βοιωτῶν. ἀς δίκας τῶτον ἀπέφυγον πρὸντα καὶ ἀντιδικούσας.

Διώκω

Διωκάω

- quib⁹ iudiciis, hoc præsente & aduersus me orâte, ipse absolutus sum.
- Εὐ αἰτία ποιῶντα, crimini dare, in crimen vertere, & crimen obiiicere & criminose deferre. Synes. Εὐ αἰτία ἐπεποίητο τὸν ἐρυθρίπλιν, Reum detulerat.
- Quod etiam dicitur αἰτίαν ἐπιφέρει. Isocrat. πρὸς φίλιππ. εἰδὲ τῶν ἀφ' ἧρα κλέος ἐνὶ πεφυκότων πλὴν αἰτίαν ταύτῃ ἐπιφέρει, εἰς πλὴν μεγίστῳ αὐτὸν ἀρχαῖον κατὰ νόμον.
- Δι' αἰτίας κατὰ νόμον, dicitur & δι' αἰτίας ἔχει. Thucyd. καὶ ἐμὲ τὸν πρῶτον ἐσσαντα πολεμῶν δι' αἰτίας ἔχετε, me ob id accusatis, vel reprehenditis, hoc est, αἰτίαν ἔχω διὰ τῶν.
- Demosth. ἔως δὲ κλύσατο πρὸς τὰς αἰτίας ἔχοντας, Quoad in gratiam cum iis rediit, qui suspecti erant criminis & postulati. Synes. οὐκ ἢ παρ' ὁδὸν αἰτίαν ἔχον ὁπλομαυνοῦντε & ἱππομαυνοῦν, Qui ab ineunte ætatula male audieram, quasi infano studio armorum equorumq; flagrarem.
- Idem, αἰτίαν ἔχωρ πρῶτος εἶναι, Cui vitio vertebatur nimia clementia. Hoc Cicero ad verbum transtulit ad Atticum lib. xiii. Brutus purgat Cæsarem de interitu Marcelli. In quem ne si infidiis quidem ille interfectus esset, caderet vlla suspicio. nunc vero quum de Magio constet, nonne furor eius omnem causam sustinet? id est, nōne in eum ut furiosum omne crimen verti debet? αἰτίαν ὑπέχα, Gaudet enim Cicero græca q̄maxime assequi, præsertim quum apud doctos & liberius loquitur, ut docebimus, quoties res ita nata tulerit. Esse enim κατὰ λέξιν videri potest δίκῃ ὑπέχα, quod Cicero causam sustinere dixit, de quo inferius dicitur.
- Αἰτίαν ὑπέχα, αἰτίαν ὑπέχα, est in se crimen recipere, crimini se offerre, agnoscere re perpetrata, & se mandatorem profiteri, Quod & ἀναδέχεσθαι τὸ ἐγκλημα, καὶ τὰ ἐγκληματα, dicitur, quibus omnibus Demosth. vsus est.
- Εὐ αἰτίας εἶναι, accusari, pœnas pendere, inculpari. Athen. εὐ αἰτίας ἐσονται ταῖς μεγίσταις, verba sunt edicti Antiocheni, non impune ferent, graui animaduersione plectentur. hoc est, αἰτίαν οἰσονται πλὴν μεγίστῳ. Thucyd. οὐκ ἀφαικόμενος νῦν τὸ ἀδικεῖν αἰτίαν φερόμεν, Non iniuria perperam egisse existimater, non immerito crimen mihi obiiiceretur.
- Αἰτιῶμαι σε τὸν, criminosè hoc tibi obiiicio. Demosthen. pro Ctesiph. ἔγωγε δ' ἀρχίνῳ ἐδίδωμι τῶν ἐν πολέμῳ πρῶτον γάρ ἐσι στρατηγῶν ὑποβύθιοι. Interdum cum duobus accusatiuis, Idem ὑπὲρ φορμίωνος, ὅστις αὐτὸς φανερώς καταγνῶς, ἢ ἀφ' αἰτίας καὶ ἀπαλλάξας, τίνα ἂν ἐαυτὸν αἰτίαν ἀλλάσσει μὴ, τῶν αὐτῶν πάλιν δικάζοιτο; Quid contra seipsum obiiicere potest, quāobrem contra acceptilationem ab sese factam, rursus questionem rei eiusdem referat cuius semetipsum dānauit? ἐδεμίαν δίκην. Et in tertia Philip. ἃς ἀλλάσσει τὸ ποιῶν ἀγανακτῶν. Significat etiā αἰτιῶμαι σε, causam esse vel in causa esse dico, causam ad te refero, etiam in bonā partem. Plato in Phædro. καὶ ἔγωγε ὃ φαῖδρε αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς. Hoc acceptum genūs loci refero. Synes. ὅστις δὲ ἔτρεος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐδόξεν εὐ τῷ

τότε, φαῦςον αἰτιάτεον τῶν γενόμενων. Αἰτίασις accusatio & querela. Antiph.
 ἔν ᾧ γὰρ τότε αἰτίασις μὴ ἔχε νῦν τέλει. Αἰτιάρομαι pro accusor & cul-
 por apud Xenoph. legitur in quarto ἐλλωκῶ. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἔπει, ἀνι-
 σάμενοι πολλοί, ὃ μάλιστα οἱ ἀντιδόμοι ἐναντιώθη, δεδίοτες ἐσθγόντο πόρον χει-
 μάτων, καὶ αὐτοὶ ἐπαγγέλλομενοι ἰδία, id est, Qui ob id incusabant, quasi ipsi
 obstitissent. alibi actiue posuisse videtur, πρὸς ᾧ ἔγωγε ἐλοζόμεμαι, καὶ ἡ
 πόλις ἡμῶν ἀντιώζει. Ἐπαυτιώμαι etiā dicitur pro ἀντιώμαι. Plato in Phæd. Ἐπαυτιώμα-
 de Anaxagora loquens, Ἐπειδὴ προσίων καὶ ἀναγιγώσκων, ὅς πο' ἀνδρα γὰρ μὲν νῦν
 ἐσθ' ἡρώμεθα, ἐδὲ ἑνὸς αἰτίας ἐπαυτιώμεθα) ἐς δ' ἡ διακοσμήν τὰ πράγματα, Neq;
 causas assignantem & afferentem ordinis & compositionis rerū. De-
 mosth. καὶ τὴν μεθ' ἡς. Ἐπαυτιώσασθαι με φόνος, id est, criminatus me cedis.
 Αἰρῶ πλὴν δίκην, id est, vinco iudicio, reum perago, quod de actore τῇ δι-
 citur. Demosth. καὶ τὴν μεθ' ἡς. Ὅτε πρῶτον, ὅτε δίκην ἡρεκῶς, ἔπε πρὸς γένον, ἔ-
 ἄλλαν σκῆψιν ἐδεμίαν ἔχωρ πλὴν ὕβριν, id est, ἐδεμίαν δίκην νενικηκῶς. Aesch.
 καὶ δ' αἰρεῖτε πρῶτον αἰτίας ἐναντίον ἢ ἐλπίων ἐν δῆμον ἢ ἐθελωμένον, Nolite conuin-
 cere & damnare, id est, καὶ καταγῶτε πρῶτον αἰτίας τῶ δῆμον, καὶ καταδικάσασθαι
 πρῶτον αἰτίας ἐν δῆμον. Dicitur & ἀλίσκω, vt ἀλίσκω σε τῶ τῶ ἀδικίματι, cōuin-
 co. Demosth. καὶ τὴν μεθ' ἡς. Τιμοκρ. Ὅνδε γὰρ οἱ τῆς ξενίας ἀλίσκομενοι ἀγωνιστῶσι ἐν τῶ
 ἀδικίματι πύττω ὄντες, ἔως ἂν ἢ ἐνδομαρτυρίων ἀγωνίσωνται, Id est, qui peregrī
 nitatis damnati sunt & conuicti. Aesch. καὶ τῆς δικαστηρίου τῶς ἢ δώρων
 γυμνάς ἀλίσκομεν ἐλπίων, qui sordium manifesti sunt. Duo autē signifi-
 cat hoc verbū ἀλίσκω, τὸ κατέχω, id est, corripio & prehendo, & in car-
 cerem conuicio, & iudicio conuinceo, reumq; perago. Inde ἡλωκα πρῶτον
 μὲν & ἐάλωκα, & ἀόριστος ἡλωρ, & ἐάλωρ ἀπικῶς, quæ omnia vocem ha-
 bent actiuam, & significationem passiuā. Demosth. φάνειαι δ' ἔπος πάν-
 τα τὰναντία τῆς νόμοις πεπρωσθῆκα, ἐκαὶ ἡλωκέναι προσήκει πρῶτον γὰρ νῦν ἔχον
 σι δικαστῶν, Quare damnari hunc conuenit, dūtaxat apud iudices pru-
 dentia præditos. Idem, ὅς δὲ συμφύρει τῶν ἡλωκέναι, διασάσθαι. Synes. ἐα-
 λωκῆας πόλειος χῆμα, species vrbis capte. Et, ἔτως ἐαλώμεθα ἢ πάθω, sic affe-
 ctus erā, & captus hoc affectu, hoc est, ἔως ἐκεκρατήμεθα, ἔτως ἢ ἡλωρ ἐγινό-
 μεθα. ἡλωκῶς etiā & ἀλὺς dicitur. Athen. πένεσαι δ' οἱ μὴ δ' ἄλλοι, διὰ πόλε-
 μος δ' ἡλωκότες, Penestæ sunt qui natalibus ingenuis bello capti sunt.
 Demosthenes. ἀσπερ ἔπος ἡλωκε, impietatis manifestus est & damnatus.
 Idem, ἡλωρ γὰρ εἰς ἐκένωρ πρῶτον, σὺ τὰ δ' ἐκ ἂν ἔγχαφας, ἔτως ἂν σὺ νῦν δ' ἡ-
 κλω δ' ἄλλος & γυμνά, Vt enim si quis illorum antehac damnatus esset,
 tu hæc ipse ad populum non tulisses. Idem, μιᾶ ἡλωκα ἡλωρ, vnica sen-
 tentia damnari. hoc est, cum vna minus sententia iudices adequassent.
 Dicitur autem ἐάλω κλέπτω, vt ἐάλω ἀσπερ, & ἐάλω κλοπῆς. Et ἐάλω ἐν
 χειρὶ ἔχωρ φώρια, id est, αὐτόφωρος ἐλπίων. Vnde ἡλωκα in imperatio,
 vt γυνώσθαι. & ἀλοῖς, vt γυνώσθαι, capiaris, tenearis, damneris. & ἀλὺς, ὡς γυνώσθαι

a ii

λαμβάνω.
Teneo.

καὶ βίῃ. *construitur etiam cum ἐπὶ. Herod.* τὸν πεφθαρμένον ἐλεγον, ἀλόντα ἐπὶ σάσεσι καὶ πολλοῖς ἀμαρτήμασι, *damnatum ob seditiones. Sic dicitur vt ἐπὶ δανάτῳ φρεσὶ μύθοι, id est, Rei capitalis rei, & comprehen-* *fi ob crimen capitale. Idem per verbum λαμβάνω significatur, vt lati-* *ne per teneo. Demosth.* τὰ δεινότεστα ἐργαζόμενον ληφθῆναι, *cōvinci & te-* *neri. Idem, Δικαστῶν δὲ σωφρονῶν ὅν λαβώσιν ἐσελγαίνοντα, κολάζειν. Plau-* *tus, Manifesto miser teneor. Idem, Manifesto teneo in noxa inimicos* *meos, hoc est, ἔλθω ἐπαυτῶ φώρῳ. Cicer. in Verrem, Neq̃ solum argu-* *mentis, sed etiam certis testibus istius audacia tenebatur. Et rur-* *sus, Tenetur igitur aliquando. Et, In rebus tum maximis, tum ma-* *nifestissimis tenetur.*

καταγινώσκω.

ἐνδαιμονίζω.

Duo geniti
ui cū eodē
verbo iūcti.

καταγινώσκω σε θάνατον, *morte te mulcto. καὶ κατέγνωσά σε θάνατον, rei* *capitalis damnatus es, & ultimo supplicio, ἐσχάτη σε τιμωρία, κατεγνώ-* *σθην. Isocra.* πολλῶν γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμῶς θάνατον κατέγνωσαν, *Ob* *id, q̃ cum Medis sensissent, morte animaduenterunt: quæ locutio fi-* *gurata est, vt ἐνδαιμονίζω σε ὑγίειαν, ἀπεδέχομαι σε τῆς προαιρέσεως, & κα-* *τηγορῶ σε κλοπῆς. Sic Demosth.* πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν ἀδελφῶν φίλιπ- *πον ἐνδαιμονίσας τῆς τύχης, ἐκότως τὸ μάλιστα ἐνδαιμονίσαντες ἀπάντων. Est* *enim hoc dictum ἐλαττικῶς, pro ἔνεκα τῆς τύχης. Andocid.* ἐγὼ οὐκ *τῆς μὲν τύχης, ἣ ἐξεκασάμην, δικαίως ἄν ὑπὸ πάντων ἐλεηθείην. Qz autem* *duo genitiui casus eidem verbo iuncti sunt, simile est illi Ciceronis* *aut non magnopere absimile, de Aruspicum responsis, Obsessus est* *domi Pompeius, meq̃ nonnulla imperitorum vituperatione timidi-* *tatis meæ, consilio & facto suo liberauit. ἥν δὴ δῶν ἔστιν ὅπως τῶν* *με τῶν δέξας. vel cum duobus genitiuiis ἥν δὴ δῶν καταφρονούντων με* *τῆς δολίας. Et in Piso. Iam ne sentis belua quæ sit hominum querela* *frontis tuæ? ἃς ἡδὴ ἠόκησαι τῆς ἥν πολλῶν ἀγωνακτικῶς τῆς δὲ τῆς ὀφρύν-* *σε; Imitatione enim Græcorum hoc dictum esse censeo: tametsi il-* *lud pro Sextio non eodem modo reddi potest, Sed necesse est anteq̃* *de tribunatu Publīi Sextiī dicere incipiam, me totum superioris an-* *ni Reipub. naufragium exponere. πρὶ τῷ καταγινώσκῳ, est exemplum* *apud Thucyd.* καὶ ἥν διαφυγόντων θάνατον κατὰγινόντες, *ἐπαυτῶν ἀργύριον* *ὡς ἀπκτέναντο, Eosq̃ qui effugerant morte dignos iudicantes, insu-* *per pecuniam certam pronunciarunt, qui eorum quenq̃ interfecisset.* *Demosth.* πρὶ πᾶσι τοῖς. ἐὰ τοίνυν τὶ τῶν ἀπκτενόντων ὅσι πάντες, *ἐφ' οἷς ἐκάνων* *θάνατος κατέγνωσται, ἐμὲ ἀπκτέναντε. Dicitur & δίκην κατεγνωσμένην, cau-* *sa damnata. Antiph.* ἄντη δὲ δίκην μὲν ὁρῶς καταγινώσκῃς, *ἰχυροτέρα δὲ* *τῶ δικαίῳ καὶ τῶ ἀλμῶς, id est, Sententia qua iniuste reus damnatus est.* *Vt autem dicunt, καταγινώσκω σε φόνον, sic conuersa constructione,* *καταγινώσκω σε φόνον. Lyfi.* ὑπὲρ τῶ ἐρατοδένους, *τῶ δικαστηρίου ὡς δὲ ἀρεῖς*

πάλιν ἡ διαξήρις ἐρεται, τὸν μὲν καταγινώσκων φόνος, ὃς ἔνι δάμαρξ τῇ
 αὐτῇ μοιχῇ λαβὼν, ταύτην πλὴν ἡμιόριαν ποιήσεται. καταγινώσκων αὐτῷ
 is dicitur, quem facti sui poenitet, qui factum ipse suum improbat. De
 mosth. καίτοι καὶ τὸν ἑξορὺν ὑμῶν ἐπιδικάζουσι σαφῶς καταγινώσκοντα αὐτῷ
 τὸν, ὥς μὴ μὲν ἡμῶν ὁσέως ἔχει ἀπὸ κλεισάδης αὐτοῦ, id est, hunc se
 ipsum factumque suum damnasse. καταγινώσκων σε τόδε, hoc de te iudi-
 co & existimo. Idem καὶ μαδ' αὖ, εἰ μὴ πίνωμι μὴ χορεύω ὥρ, ταῦτ' ἐπεπόν-
 θην ὑπὸ μαδ' αὖ, ὅτε ἂν ὡς κατέγνω μόνον πῶς πεπραγμένων αὐτοῦ, νῦν δέ μοι
 δοκῇ, καὶ ὅς τις καταγινώσκων ὡς, τὰ προσήκοντα, τριῶν. Idem alibi, οὐ γὰρ
 ἔμ καταγινώσκων ὑμῶν ἔδωκε, ὥς πρὶ ὧν πρὸς ἐμὲ ἐπαυδάσατε αὐτοὶ πρόπερον, νῦν
 ἀμελήσετε, Neque enim hoc arbitrari de vobis possum, neque enim hoc mi-
 hi iudicare persuaserim. Ex eo fit ut & dicant καταγινώσκων σε ἀμάσσαν,
 ἢ κακίαν, ἢ φθόνον, & similia, pro iudico te imperitum, ut Idem πρὶ σεφά-
 να, καὶ με πρὸς Διὸς καὶ Διδῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγινῶ μηδ' αὖ, Me per
 deos immortales nullus ineptum esse iudicet: nullus ita hoc quod
 dicturus sum excipiat ut frigidum & absurdum, hoc enim significat
 hæc dictio, ut id obiter dicatur. Sic enim hos commentarios scribe-
 re instituimus, ut quicquid in ordinem seriemque scribendi incurreret,
 vel ex diuerticulo quasi obuiam se offerret, ad id digredi ne grauare-
 mur, duntaxat pro eo quantum est quod assequi mediocritas nostra non
 mediocri diligentia potuit. Frigidum dicitur latine, absurdum nec
 plausu excipiendum, cui facietum & plausibile opponitur. Cicer. in Bru-
 to de P. Lentulo, Habuit a natura genus quoddam acuminis, quod erat
 in reprehendendis verbis versutum & solers, sed sæpe stomachosum,
 nonnunquam frigidum, interdum etiam facietum. Fabius lib. sex. Tum il-
 le alioqui vir facundus, inopinata rei casu obmutuit, & infantem suum
 frigidissime reportauit: de patrono quodam loquens, qui infantem in
 epilogo parum apposite produxerat. Frigus etiam id appellatur, quia
 pro risu & gratia vel fauore sperato, res in diuersum exiit. Cicer. ad
 Quintum fratrem, Pridie idus quum Appius senatum infrequentem
 coegisset, tantum fuit frigus, ut populi conuicio nos coactus sit di-
 mittere. Fab. eodem lib. Nam & imperitia & rusticitas, & rigor, & de-
 formitas afferunt interim frigus: diligenterque hæc sunt actori prouide-
 da. Frigus his in locis absurdam rei speciem significat, quam incommo-
 dus euentus consequitur. Quod quum non absurdissime euenit, non
 frigere sed tepere dicitur. Idem, Nam ut est longe vehemensissimus
 hic quum inualuit affectus, ita si nihil efficit, tepet. Cic. in eodem Brut.
 Quare Tibicen dixerit discipulo sanè frigenti ad populum, mihi ca-
 ne & musis. Frigenti dixit καὶ ὁδοκιμασῶν, ἀπὸ τυχάνον, τυχῶς ἔχοντι.
 Sic interpretandum illud verbum apud oratorem existimo ὅτι πρὶ

τυχρότης.

Frigidum.

Frigus.

Frigere &
Tepere.

- πρῶτος. τὰς δὲ ἐπιστολάς ὑμῖν ἀναγνώσομαι τὰς τῶ φίλιππο, ὃ τὸς κοίτης ἐφ'
 ὧν ἕκαστα θύμπαται, ἢ ἐδὴ δὲ ἔλθῃ τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα, τὸ ἀρεῖ κότε, παρὰ
 λυλὸν ἐκείνῳ φευκίζω ὑμᾶς, Vt intelligatis Aeschinē in impostura vo-
 bis faciēda, etiam verbum illud, quod frigide & scurriliter dici so-
 let, ad satietatem vsq; exuperasse. Inde ψυχολόγοι dicuntur qui ineptis
 & futilibus & absurdis verbis uti solent. Et ψυχολογῆν verbum, frigida
 verba ineptaq; & scurrilia fundere. Lucia. τί δὲ ἐπὶ λένει αὐτῷ ληρῶ
 σαυταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παλαιὰς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ
 ἡδὲ γεγενημένων; ἔωλθε γὰρ ἡ ψυχολογία. καταγινώσκω etiam significat
 κατανοῶ intelligo, percipio. Xenoph. τὸς δὲ γνώμῃ σωπεταγμένη ἐπιμελῶ
 μέλει καὶ δᾶπνον καὶ ῥᾶπον, ὃ καρδαιώτερον κατέγνωρ πρᾶττοντας. κατάγνωσις
 damnatio. Greg. ἡμοίως γὰρ κακῶν καὶ ἀνεσις ἀσωφρονίῃς, καὶ κατάγνωσις
 ἀσυγχώρητος, id est, damnatio sine clementia. Thucyd. Αἰδομένοι δὲ αὐ-
 τὸς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀδενείας σφῶν πρᾶσκειν ἀπομύνης, & reliqua, Id
 est, propter sui contemptum, & ob id, q; eos imbecillitatis & infirmī-
 tatis opum damnarent. καταδικάζω sic construatur ut καταγινώσκω,
 eodem significatu. Lucia. Ἀπὸ λένει καταδικάσας σεαυτὸν πάλιν πλὴν ἀπό-
 γνωσιν. iungitur & cum accusatio trm. Synes. & καταδικάζω τῷ ἐπισκό-
 πῳ τὸς ἐν τοῖς πράγμασιν. Inde ἡ καταδικάζουσα est sententia damna-
 toria. Idem ad Anastas. πάντως γὰρ ἀπεφανείη πλὴν καταδικάζουσαν. Dicunt
 & κατακρίνω. Isocr. κατὰ λόχους, ὅς δὲ ὑμᾶς ὅταν τὸ καταγινώσκῃ ἰσοσυλῶν,
 ἢ κλοπῶν, ὁμοίως ἀπάντων θάνατον κατακρίνοιτας. & κατακρίνομαι passivū,
 quod cum accusatio iungitur. Grego. in secundo πρὸς ὑοῦ, ἐν γὰρ νοή-
 σεις οὕτως, διχίσταται σοι θάνατον κατακρίθεις ὁ ὑδὲ. Idem, ὅς δὲ ὅταν ἄπω, λέ-
 γω πατρός καὶ ὑδὲ ὃ ἄγος πνεύματος, ἔπε ὑπὲρ ταῦτα θεότικος χειρομῆνης, ἵνα
 μὴ δῶμοι θῶν ἐσαγάγωμεν, οὐτε ἐν τῷ τούτων ὀριζομένης, ἵνα μὴ πενίαν θεό-
 τικος κατακρίνομεν, Ne paupertatis & inopiae diuinitatis damnemur.
 Eustath. Ἄτλας ἐπὶ δλεθρῶ ἑαυτὸς ἐπανάσας τῷ Διὶ, ἡμωρίαν κατεκρίθη τὸ τῷ
 ὄντι ἀχθῆναι. sic construuntur & alia non pauca, ut ἐγχαρίζομαι ταῦτ' ἡμῖν
 πλὴν ἐπιμελῶν, mihī hec curatio commissā est. Idem, καὶ μέγ' ἐκ ὀλί-
 γον ἐγχαρίζεται τῆς δικυμῆς. Herodī. Ἄπε πλὴν νυκτρινῶν φρυγῶν ἐκ πρὸς ἐγχε-
 χαρισμένη, Vt cui nocturnae excubiae in orbem recurrentes cessissent.
 Sic ἐπιτρέμμα πλὴν δίαυτων, mihī arbitrium eius rei delatum est. Lucia.
 de iudicio dearum, οὐδὲ ἡμῶς ὡς Ἀφροδίτη δέδιαμεν, ἐδὲ ἂν ὁ ἄρης ὁ σὺς ἐπὶ
 πρᾶτ' ἡμῶν δίαυτων, Ne si Marti quidem tuo arbitrium permittatur. Sic
 fit, ut ἐπιτρέπεται & ἐπιτροπεία pro eodem dicantur. Similis est con-
 structio τῷ ἐμπισδομαι. Galen. ἀλλ' ἔταροι μὲν ἐμπισδόντες πλὴν θραπέων,
 ὅδ' ἡμῶς ἐγχεμῶν σιωπῶν. Quod autem de iudice dicitur καταδικάζει καὶ
 καταγινώσκει, de arbitro dicitur καταδικάζει καὶ ἐπιτροπεία, cui opponitur ἀποδίαυται,
 hoc est absolueret, Demosth. καὶ μεθ' ἡς, τὸ μὲν πρῶτον δίοις ἢν παρὰ αὐτῶν

πλὴν δίκῃν ἢ κατὰ δίκην, ταύτῃν ἀποδείκνυμι ἀποφάνειν, καὶ τὰς ἄλλας μεταγράφει. Sed alibi de iis dicturi sumus: quare ad alia trans- eundum est.

ἵπαιζο, ὑπόδικος, ὑπόδικος, ἐνοχος, de reo fonte dicuntur. Contra, de in- fonte, ἀναίτιος, ἀνιδίωτος, ἀνυπαίτιος, καθαρὸς, ἀνυπόδικος, στυχο- φωνήμιος, ἀνεπίκλητος, ἀνεπίκλητος, ἀνελέγκτος, ἀνεγκλητος, καὶ ἀνεκλή- τως ἔχων, qui crimine caret, & cui nihil iure obici potest, innocens, ἀστυχοφάντης, cui negotium faceffi non potest.

ἄλγος, ἐλκμυλός, ἡλωκός, ἐλωκός, ἐπὶ αὐτῷ, καὶ αὐτόφω- ρος, ληθές, deprehensus, manifestus, qui inficiando non est. ὁ κατὰ φωραδός, κατὰ φωρα. Plutarch. de adultero deprehenso, id est, καταφα- νῆς ἐλκμυλός. Lyf. ὅς δὲ ἀπέγραψε τὰ ὀνόματα, ὅμοι μὲν καὶ αὐτὸν ὁμο- λογίσειν. ἔ δὲ μὴ, ἐπὶ αὐτῷ, ἐγὼ αὐτὸν ἐλέγξω. Qui autem indicis & ar- gumentis tantum damnatus est, ὅς ὑπὸ νόμῳ, καὶ ὅς ὑπὸ νόμῳ καταδικα- σθῆς dicitur, ὅς ἐκόντων σημείων καὶ τεκμηρίων ἤκημιος.

φύγην, φυγαδένειος, διώκειος, ἐκδιώκειος, ἐκπίπην, ὑπορίζεος, ὄσρακί- ρεος, ὄσρακίρ, de cictis, extorribus, exulibusq; dicitur, ὅτι aliqua sit dif- ferentia. ἐξ ὄσρακισμός est relegatio temporaria in locum certum, quæ bona non adimit. φύγη, est exilium cuius comes est bonorum publica- tio, nec tempus habet finitum.

θαυατώσαι, ἀρκητῆσαι, ἀνελῆναι, ἀποφάσαι, ἀπάγειν, κατακρημνίσαι, ἀπὸ κρη- μνῶν ὠδεῖν, θανάτου ἡμῶν, ὅτι κατὰ δίκην, vocabula sunt ultimo suppli- cio afficientium, id est, ἐκείνη ἡμῶν κολάζοντων. θαυατώσαι etiam dicitur, rei capitalis damnare absentem. Xenophon in secundo ἀναβάσ. de Clearcho, ἐκ τῆς καὶ ἐθαυατώθη ὑπὸ τῆς ὅτι τῆς ἀφάρτης πελῶν ὡς ἀπὸ θύρας, ἡ δὲ δὲ φύγας ὡς, ἐρχεται πρὸς κῆρυ.

Δεσμώται Custodiæ & vincti, Δεσμοτήριον locus ipse, hoc est, Carcer. ἐπὶ τὸ δεσμοτήριον ἐμβάλλειν, εἰσγινῶναι, ἀπάγειν, in carcerem conicere & cō- pingere. In carcerem compacti, οἱ ἐμπεισόντες ἐς τὸ δεσμοτήριον, οἱ κα- τὰ δίκην, κατακρημνισμένοι, οἱ ἀπαχθέντες, οἱ ὅτι εἰσγμῶ, ἢ ὅτι δίκην, ἐμφύτοι.

φύγην πλὴν πατρίδα, exulare patria. καὶ φύγην πλὴν πόλιν dicitur, qui exu- lat sua ciuitate. Vnde ἢ τῆς φύγοντων κατὰ δίκην, reuocatio exulum, vel reditus in patriam. φύγην dicitur ὁ ἀπολογίζεσθαι, qui causam di- cit, qui reus est, & postulatus. ut φύγην φόνος, & φύγην ὑβρεως dicitur, & φύγην δίκην ἢ ἐγκλημα ὑπὸ νόμῳ, qui actione aliqua in iudiciū tra- ctus est, contra quem lege agitur. Demosthe. ἔστι ἡμῶν φύγην δίκην ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἐτόλμοις παραγράφειν, μὴ ἐσαγώγιμον εἶναι πλὴν δί- κην. φύγοντες ἐπὶ φόνῳ dicuntur, qui ob cædem exilio se mulctarunt. Xenoph. ἡ γὰρ ἐλθὼν τῶς στρατηγῶς ὅτι φύγοιεν ὁικονομῶν ὑπὸ δίκην, id est, φ a

a iiii

populo exilio mulctati essent. Idem, ὅτι ἀδίκως ἄποαιτες φεύγοιεν παρὰ τὸν νόμον. φεύγειν interdum non significat actione conueniri, sed crimen timere & vitare. Greg. Δέδοικα μὴ τῆς ξαθυμίας ἐγκλημα φεύγων, ἀπολασίας πηρώσω γεαφῇ. Synes. Ἀλλὰ φυγῇ τῆς δαλίας ἐγκλημα παρ' ὑμῖν ἡχλύθηναι, Sed puduit nos apud vos in suspicionem & culpam vel reprehensionem timiditatis venire. φεύγειν etiam est reus: quod verbum a iurisperitis latinis usurpatur, eorum imperitia qui leges graccas venterunt: φεύγοντα non reum, sed fugientem vocantes. δικόμηνθ' etiam dicitur, & ἐγκαλέμηνθ'.

φενγῆς ἔγ
κλῆμα.

κλιτεύθην.

κλιτεύθην est in ius vocare. Demosthenes πρὶ σεφάνου, τίς οὖν ἐκλήθηνσιν ἡμᾶς; ἀπὸ πρὸς ἀρχῆς; ἐπὶ τὸν ἐδότ' αἰ. Idem πρὸς Νικόστρατον, ἡμέρας δὲ ἔκ' ἡμέρας ἔσθον, ἐσελθὼν ἐς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένῳ, καὶ διελέγεας αὐτὸν τὰ φανδὴ κελκλυθικότα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἔρεκα, ἡδυνήκότα, ἔλπον. Cum eum docuisssem falso renunciassse ac testificatum esse in ius vocationem, apud iudices damnavi, hoc est, reum peregi. duo etenim hoc verbum significat, in ius vocare alio postulante, & testem esse in ius vocationis, hoc est, τοῖς καλῶσι καὶ προσκαλεσμένοις μαρτυρεῖν. προσκαλέμηνθ' is dicitur, qui in ius vocandum curat, ut ibi lege agat.

προσκαλέ
σθαι.

Aristoph. σφεῖς, προσκαλέσμαι ὧς ἔσιν ἃ πρὸς ἀγορεύουσιν ἐλάσκει τῇν φορτίων, Heus tu quisquis es, in ius te voco damni iniuria dati in iis que importabam in forum: deinde subdit, κλιτῆρ' ἔχουσα τὸν καιρεφώντα τὸν

κλιτῆρ'.

τῷ. ἀντὶ τῶ μάρτυρα τὸν καλοῦντα ἐς τὸ δικαστήριον. verba sunt ἀρεπωλίσθ' , quæ dicebat impulsus asinum suum vel mulum, quo ad vesturam panum utebatur, & panes ipsos effusus humi. Et προσεκλήσθην ἐγὼ δίκην, vocatus sum in ius. Aristote. in quinto politicorum, φασὶ δὲ καὶ πεισίστρατον ὑπομῖναι ποτε προσκληθέντα δίκην ἐς ἀρεπον πάγον. Dicitur & προσκαλέσθαι actiua voce. Demosthenes κατὰ μεδ' ἡν vtraque voce utitur, οὐκ ἐδῶκατε ἀπλῶς τῇν χορηγῶν ἐδῶν, προσκαλέσαντε τὰς χορηγὰς σκοπεῖν, ὅπως τὸν ἐσεφωμένον, καὶ λεταργούντα τῷ θεῷ, ταύτην πλὴν ἡμέραν καλῇ, μὴ δ' ἐπικρατῇ μνηστὴς διεπίτνηδες. προσκαλέσθαι ad magistratus rapere dixit. paulopost, Διὰ τὸ μὴ προσκαλέσασθαι πρὸς τὸν ἀρχόντα διεῖναι. Et πρὶ σεφάνου, οὐκ ἐνὶ ἄνθ' τῶ προσκαλέσασθαι δίκην τοῖς λοκροῖς δίκην τῇ πόλει σωπλέσασθαι, τίς οὖν ἐκλήθηνσιν ἡμᾶς; Alibi πρὸς φορμίωνα; τί τῶτον προσκαλεῖς; ἐμοὶ γούρ ἀπέδωκεν τὸ χυσιόν. Et rursus, τί με προσκαλεῖς; Cur me in ius vocas? Dicitur & παραγγέλλειν ἐς δίκην, hoc est, denunciare iudicium, significat enim diem dicere in iudiciis publicis. Idem Demosthenes, λεποταξίη προσεκλήσθην, Dies ei dicta est desertæ militiæ. Idem ἡτ' ἀνέργον, ὅτι μὴ τοῖσι προσεκλήσθην ὑπ' ἐμῶ, οἱ κλιτῶρες μεμαρτυρηκασίρ οἱ κλιτεύσαντες. Est igitur κλιτεύθην vadari, quod

προσκαλέ
σθαι.

κλιτῶρ
κλιτεύθην
Attestari.
Antestari.

Horatius attestari dixit vel antestari potius in pri. Sermonum,

Et quo tu turpissime, magna

Exclamat voce, & licet antestari? ego vero

Oppono auriculam, rapit in ius, clamor vtrinque. Denūciātes enim litein, inquit Acron, præsentes quosdam habebant antestatos, coram quibus iudicii denunciatio fiebat, lege. xii. tab. Eī autem, coram quo contestabantur, aurem vellebant, vt memor esset. Plaut. in Curgul. Ambula in ius. Mi. non eo. Ph. licet antestari? Mi. non licet.

Ph. Iuppiter te male perdat, intestatus viuito.

Mi. At ego, quem licet, te: accede huc. Curgul. seruum antestari?

Idem in Poenulo.

Ite in ius, ne moramini. antestare me atque duce. Ag. ego

Te antestabor. postea hāc amabo, atque amplexabor. Verba sunt serui ad herum, & heri ad seruum. a verbo sisto antestari deductum est. Et

antestatus erat ὁ κλητὴρ. Hodie publici apparitores in locum τῶν κλητῶν successerunt. Aristoph. ἔλκω σε κλητεύσονται, id est, traho te mecum, vt debitorē meū in ius voces, quasi viatorē scilicet. τευδοκλήτης
τείας
ἀπρόκλητος
τὸ δίκον δίκην, erat κτλ τῶν τὰ τευδὸς κλητεύσαντων, hoc est, κελυτευκέναι φασκόντων τὰς μὴ κελυτευμύνας δίκας. vt apud Demosth. πρὸς Νικόστρατον. Et δίκην ἀπρόσκλητον ἀπρόκλητος
τὸ δίκον dicitur, quum lis contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non est: aut qui non recte vocatus est. Idem in eadem, ὁ ἀριβοῦσιος ἀπρόσκλητόν μου δίκαν, δαχμῶν δίκην καταδικασάμενός, ὡς ὀφείλοντα, ὅτι δημοσίῳ κλητῆρας ἐπιγαστράμενος. κλητεῖν enim significat testimonium denūciare. de quo verbo satis differuimus in annotationibus in Pandectas. τὸν οὖν μὴ μαρτυρῆσαι βουλόμενον ἐκλήπουν, Quem oportebat post denūciationem vel testificari, vel eiurare testimonium, hoc est, iure iurando excusare quapropter testificari non poterat: alioquin poena erat mille drachmarum. eaq; eiuratio, ἐξωμοσία
ἐκκλητεύειν ἐξωμοσία, dicebatur & verbum ἐξόμνησις. Quibus autem denunciabatur, ἢ κλητεύεσθαι ἢ ἐκκλητεύεσθαι dicebantur. ἐξωμοσία
ἐκκλητεύειν Aesch. κτλ τιμας. ἔαρ μὲν οὖν ἐθελήσει ὁμισόλας δειρο παρελθῶν, τάλανθι μαρτυρεῖν, τὰ δίκαια ποιήσῃ. ἔαρ δὲ προαιρεῖται ἐκκλητευθῆναι μάλλον ἢ τὰ λυγρὰ μαρτυρεῖν, ἡμῖν τὸ ὅλον πρᾶγμα συνιδεῖν. εἰ γὰρ ὁ μὲν πρᾶξας ἀιχυνῆται, ὁ προαιρεῖται χιλίας δραχμὰς ἀπτίσαι μάλλον ὅτι δημοσίῳ, ὥστε μὴ δεῖναι τὸ πρῶτον τὸ ἐαυτῷ ἡμῖν, δὲ πεπονηθῆς δημηγορίᾳ, σφοδρὸς ὁ νομοθέτης, ὁ τοῦς ὕπνους βολύτους ἐξέρπων ἀπὸ τῶ βήματος. Idem. ἔαρ δὲ ἄρα ὑπακούσῃ μὲν, τράπηται δὲ ἐπὶ τὸ ἀναιδέστατον, ἐπὶ τὸ ἐξόμνησθαι τὰς ἀληθείας, ὡς τιμᾶσθαι μὲν χάριτας ἀπαθιδούς, ἐτέροις δὲ ἐπίδοξιν ποιοῦμενός, ὡς δὲ ἐπίσταται τὰ πάντα, συγκρητῆρ, πρῶτον μὲν εἰς ἐαυτὸν ἐξαμαρτίζεται ἐπισηκῶν, ἔπειτα, οὐδὲν αὐτῷ εἶναι πλέον. Est autem ἐξόμνησθαι cum iureiurando aliquid inficiari, vt abiurare debitum, & similia. Demosthenes πρὸς Ἐυβουλ. καὶ ταῦτα, ἐκ ἧς ἐξωμοσία τοῦ Ἐυβουλίου καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ μὴ ἐκ ἀδυνάτου

Isæus, τοῦ γὰρ αὐτοῦ ἀνδρός ὅστις, ἃ μὲν οἱ δὲ ἐξόμνυται, ἢ δὲ μὴ γινώσκοντες πίσις ἐθέλει ἐπιθεῖναι. **Demosthenes** κατὰ Νεαιρ. καλῶ δὲ ἴππαρχον ὑμῖν καὶ ἀναγκάζω μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυται κατὰ τὸν νόμον, ἢ κλητεύσκο αὐτὸν, Id est, denunciatione testimonii obstringam & damnabo apud vos. utitur & actiua voce, ut idem πρὶ σιφάντ, καὶ ταῦθ' ὅτι ἀληθῆ λέγω, πρῶτον μὲν ὑμῖν μαρτυρήσουσι ἢ τὸν τῶν παρόντων οἱ ἰδόντες, οὐ γὰρ ἐξόμνυται ἐθέλῃσιν αὐτοὺς οἶμαι. Ferè autem passivè utuntur omnes. Significat etiam ἐξόμνυμαι, eiuro magistratum, hoc est repudiò, & excuso quippiam ne magistratum gerere cogar. **Aristot.** in quarto **Politi.** περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦτο σοφίζονται, μὴ ἐξεῖναι ἐξόμνυται τοῖς ἔχουσιν ὅ τι μνημα, vel magistratu me abdicò. **Synef.** ἢ Ἀνδρόνικος, οὐκ ἐξομῶμαι πλὴν ἰσχυροῦ, μήποτε δαυηδέμ ποσούτῃ Ἀνδρόνικος. Et ἐξόμνυμαι πλὴν πρεσβέαν, eiuro legationem, hoc est, iureiurando affirmo obire me legationem non posse. **Æschyl.** περὶ παρὰ πρ. Ἀρξώσας δὲ ἔχων, πλὴν μοῦ πρεσβέαν οὐκ ἐξομώσάμην, ἀλλ' ὑπερχόμεν πρεσβένσεν ἑαυτὸν δαυατῶ. ἐξόμνυται ἔτθρον, est iureiurando eum excusare qui iudicio non adest, aut euocatus præsto non est. Idem, τὸν δὲ ἀδελφὸν τὸν ἑμαυτῷ, καὶ τὸν ἀδελφὸν δαυῶ, καὶ τὸν ἱατρὸν ἐπιμύα, οὐκ ἐξομώμην ἐμὲ, & γὰρ ὁ νόμος ἐὰν τὰς ἐκ τῷ δέμῃ χεῖροτονίας ἐν τῇ βούλῃ ἐξόμνυται, ἀλλὰ πλὴν ἀρξώσας μου δηλώσονται. **Demosth.** καὶ λαβὼν τὸν ἱατρὸν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ προσελθὼν τῇ βούλῃ, ἐξομώσατο ἀρξώσας τὸν τῷ, Excusavit, q̄ diceret ægrotare. **Lingua nostra vernacula** ut alia multa, a Græcis habet: exoniare enim appellant iureiurando excusare eius absentiae causam qui vadimonio obstrictus est. q̄. ἐξόμνυται. & exoniatos, vulgus appellat, vulnere aut mutilatione causarios, qui detrectare iure militiam possunt. προσκαλέσθαι, λέσασθαι etiam significat aduocare, asciscere, hoc est, προσλαμβάνειν τινὰ, & socium ad bellum euocare. προκαλοῦμαι vero aliud significat, licet aliquando apud authores errore librariorum alterum pro altero legatur, ut apud **Lucia.** φόνου τάχα, προσκεκλησὲ με, ubi non προσ sed προς legendum: ut apud **Aristophan.** νεφέλας, συ δὲ νῆ δρ ἐρμῆν προσκεκλησέσθαι γέ μοι δοκεῖς, ἢ μὴ ἀποδώσῃς ἀργύριον, ἀντὶ τῷ διὰ μαρτύρων εἰς δίκασιν εἶναι ἀπαχθῆσθαι.

προσκαλέσθαι, λέσασθαι
 προκαλοῦμαι
 παρακατάβαλλον, actionis genus est, qua qui experiri volebant, pecuniam deponerent: moris enim fuit, ut qui hoc genere experiebantur aut contendebant, hoc est, ut tam actor quam reus, apud acta decimam partem æstimationis litis deponerent, multam scilicet futuram temere litigantis. **Demosthenes** πρὸς μακάριον, καὶ τὸ κηρυκὸν κηρύττοντος ἢ τῆς ἀμφισβήτησιν ἢ παρακαταβάλλον βονλεται τὸ κλήρου τὸ ἀγνίου ἢ ἢ γέ νῦν ἢ κατὰ διαθήκας, ἢ ἐτόλμωσε παρακαταβάλλειν. ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτῷ ἐδίκησεν ὅτι ἐδίκησεν αὐτῷ προσέκειν ἕτερον τὸ κλήρου ἢ ἀγνίου. **Isæus** πρὶ τῷ φιλοκτο. κλήρ. ὅτι

γὰρ αἱ ἀναιρέσεις ἦσαν πρὸς τοὺς ἀρχόντι, καὶ οἱ παρακατέβαλλον ὡς ὑπὲρ γυναικῶν
 τῶν ἐκ τῆς ἐκείνων ὄντων, ἐρωτῶμενοι ὑφ' ἑμῶν τίς ἐκ αὐτῶν μή τις, καὶ οὗτος θυγάτηρ,
 ἐκ ἄλλου ἀποδείξει. **Idem** ὑπὲρ τῶν Νικοστράτου καὶ ἐκ τῶν ὀνόματι αὐτῶν ὁμολόγηται
 εἶναι τῶν Νικοστράτου, καὶ οἱ τῶν κληρῶν μόνον διεφέροντο, οὐδὲν ἄν εἶδε ἡμᾶς σκέψασθαι,
 ἀλλ' ἢ τὴν διέθετο ἐκείνους ὁ Νικόστρατος, ὃν ἀμφότεροι ὁμολόγησαν. καὶ οἱ πῶς οἶόντε τοὺς αὐ
 τοὺς δύο πατέρας ὑπὸ τῆς αὐτῆς; τοῦτο γὰρ Χαριάδης πεποιήκει, αὐτὸς γὰρ ἔλαχε Νι
 κοστράτου καὶ Σμικρός. τῶν δὲ καὶ Θρασυμάχου λαχόντι περικατατέταλται, ὡς τὸν αὐτὸν
 ὄντα. **Quē locū, quoniā difficilis esse satis mihi visus est, quo iuuenū la
 bori studioq; cōsulerem, vertendū esse duxi, hoc modo.** Et quidē si de
 Nicostраті nomine inter eos conueniret, de eius vero hæreditate in
 ter se contenderent, nihil aliud vobis videndū esset iudices, nisi quid
 ille testamento statuisset, cuius nomen confessum esset. Nunc au
 tem quonam pacto fieri potest, vt eiusdem viri duo patres in inten
 tionibus de hereditate certantium edantur & perscribantur? Namq;
 id Chariades ipse fecit: quippe qui lege agere institerit de Nicostраті
 hereditate Smicri filii, idemq; sponcione certare cum his qui bono
 rum possessionem petierunt Nicostраті Thrasymachi filii, quasi scili
 cet uterq; Nicostратus idem esset & Smicro & Thrasymacho natus.
 Quo in loco figura Attica notanda est in fine. Sic Aristot. in primo
 τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, καὶ σοφωτέρους τοὺς τεχνίτας ἢ τῶν ἐμπέριων ὑπελαβάνομεν
 ὡς ἐπὶ τὸ εἶδέναι μᾶλλον ἀκολουθεῖν τῶν σοφῶν, id est, ἀκολουθεῖν τῶν
 σοφῶν. **Theophrastus** in tertio περὶ φυτῶν, τοῦτο δὲ οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως, ἀλλὰ
 διὰ τὸ μὴ πρὸς αὐτὸν μνησθέντα, καὶ οἱ φυτέων, **Non quia non possit & alio mo
 do fieri.** **Demosthenes** περὶ στεφάνου, Δεινὸν καὶ γόνιμα καὶ σοφιστῶν καὶ τὰ ποιαντῶν
 ὀνομάζων. ὡς εἰδὼς πρὸς τὸν ἐπὶ τὰ προσόντα εἶναι, καὶ ὡς αὐτὸν, καὶ οἱ ταῦτα
 ὡς αὐτὸν ἔχοντα, οὐκ ἐτι τοὺς ἀκούοντάς σκετομένης τίς ποτ' αὐτὸς ὅτιν δὲ ταῦτα,
 λέγων, accusatiui pro genitiuis, Quasi vero si quis ea probra, quibus
 ipse præditus est, alteri ipse prior obiecerit, continuo ita futurum fit,
 nec qui hæc audierint, non ipsi æstimaturi sint, quinam homo ille
 sit qui hæc protulerit. **Isocra** in Panegyrici. ὥσπερ ὁμοίως ἀμφοτέρους δέοι
 ἔχειν, ἀλλ' ὅτι τοὺς μὲν ἀσφαλῶς, τοὺς δὲ ὑποδρακτικῶς, tanq̃ oporteat. **Inde il
 le locutiones** ἐξόν & ὅν & προσήκον, & ἴσον, & similes impersonales.
Grego. μὴ κατασφινγῆς ταῖς σεραῖς ἢ τῶν δικέων ἀμαρτημάτων, ἄδικλον ὃν ἐ
 πάλιν ἐξανακίσσει ἢ τῶν τάφων, **Cum incertum sit & ignotum, de La
 zaro loquens.** **Synes**. ὁ δὲ οὐκ ἐβάδισε πρὸς ἐνθὺ βιβνίας, οὐδὲ τῆς συλ
 λαχούσης αὐτὸν κατέδρας ἐλάβετο, μὴ δὲ παρ' ἡμῶν, ὡς μὴδὲν αὐτὸς διὰ
 φέρων ἂν καὶ τις ὡς ἰδιώτη προσφέρηται, **Tanq̃ nihil eius interfit, si quis
 hic cum eo vt cum priuato agat.** **Per omnia vero tempora sic
 vtuntur Attici.** **Xenophon**, καὶ ὁ κύριος εἶπεν, ὅτι ἢ τῶν τοῦτο παρὰ
 γήκῃ τοῖς πέρσαις παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῖσιν ἐπιδιδώκειν, **Edixit** ὡς δεῖσιν

ἀπὸ τῆς μὲν

ὡς περὶ δέοι

ἐξόν, ὅν &

similia.

ἄδικλον ὃν

& similia

impersona

lia.

Δόξαν ἡμῶν
ταῦτα.
Locus Plato
nis i prot.
Δόξαντα δὲ
ταῦτα, ἀντὶ
δοξάντων.

Ablatiuus a
participio
impersonalī.

Rectus a par
ticipio imp
sonali.

Perfis, vt itineri se accingerent, videlicet, tanquā confestim ce
dentes essent ipsi consecuturi. Plato in Prot. Δόξαν δὲ ἡμῶν ταῦτα, ἐπε
ρνούμεθα. Quo in loco, quod mirere, non casus tm̄ pro casu, sed nume
rus etiam pro número positus est, hoc modo, δοξάντων ἡμῶν. τοῦτων, cum
hæc inter nos conuenissent, nisi sit locus mendosus, pro δόξαντα, vt
apud Xenophontem in tertio ἐλληνικῷ, Δόξαντα δὲ ταῦτα, καὶ πῶς
θέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπεῖλθε, τὸ μὲν βαρβαρικὸν ἐς τράλλας, τὸ δὲ ἐλληνικὸν ἐς
Λευκόφρυα. Existimo autem Platonem δόξαν singulariter dixisse, vt ἀπὸ
κώτερον esset schema: quo modo enim neutra pluralia singulari verbo
iungunt, sic participium iungere ipse voluit, ac si diceret, ἐπεὶ δὲ ταῦ
τα ἡμῶν ἐδόξε. Sic Xenoph. in quarto ἀναβά. Δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκίρυσεν ἔτι
ποιήσαι. Latini scriptores vt plerūq; Græcorum, sic hoc imitatione
assequi conati sunt. Liuius, Et ne ibi quidem nunciato quo pergeret,
tantum conuocatos milites monuit, via omnes ireret, nec diuertere quæ
aut excedere ordine pateretur. Id est, οὐδὲ τότε ἐξαγγελθέν ὅποι κερύοντο. Lyf.
προσαχθέν γὰρ αὐτῷ ἀναγκάσαι τὴν νόμον τοῦ σόλωνος, ἀντὶ μὲν σόλωνος αὐτὸν
κατέστη νομοθέτης. Polyb. ἐκείνοι μὲν οὖν σιωπῇ ἐδέχοντο, ὡς αὐτὸ τοῦτο ἐκ
παραμύθων αὐτοῖς ὑπὸ κερήτωνος ἔπος. Hoc in exemplo non impersonaliter
prolatum est, sicut nec in illo Platonis, & altero Xenoph. nouissime
translatis. Liuius etiam rectis participiorum vsus est impersonalium.
Liberas religione mentes turbauit rursus, nunciatum, Frusinone in
fantem natum esse quadriennio parem. Idem alibi, Diu non perlita
tum tenuerat dictatorem, ne ante meridiem signum pugne dare pos
set. Id quod, vt opinor, ipse ausus est Græcorum licentia adductus.
Aristot. figura superiore siue participio vsus est in primo Πολιτ. ὁ νό
μος ὁμολογία τις ὅστις, ἐν ᾧ τὰ κατὰ πόλεμον κρατούμενα, τῶν κρατούντων εἶναι φα
σι. τοῦτο δὲ δίκαιον πολλοὶ ἔχουσιν τοῖς νόμοις, ὡς περὶ ἄλλα καὶ ἄφροντα πρᾶξις,
ὡς δὲ ἀνὴρ, ἐὰν τὸ βιάσασθαι διακινῇ, ἐστὶ δούλον, ὅτι ἀρχομένη τὸ βιάσασθαι. Hoc ius
quidam legis latorum inique rogationis accusant, quippe graue fo
re ac periculosum, si is qui vim intulit, imperium ac dominium inui
latū habebit. Interdum autem illa figura sensum obscuriorem effi
cit, vt apud Isocrat. περὶ ἐρήνης, καὶ δὲ τοὺς νόμους ἔχοντας, πρὶ μὲν ὧν ἴσασιν, καὶ
βουλευσάσιν, περιέγρηται, ἀλλὰ πρᾶξιν ὡς ἐγνώκασιν. περὶ ὧν ἂν δὲ βουλευσάσιν, καὶ
νομίζω εἰδέναι τὸ συμβεβηκέναι, ἀλλὰ ὡς δόξα μὲν ἡρώδους, ὅτι ἂν τῷδε
γενεσόμενον, ἔτι διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Sed ita de iis sentire & statuere,
vt ad quod suscipiendum opinione adducti sint, in eo casus teme
ritatem valituram meminerint. Plato lib. decimo de repub. pulcher
rimam sententiam atticismo exornauit. λέγει τοῦ νόμου, ὅτι κάλλιστον ὅτι
μάλιστα, ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς συμφοραῖς, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς ἔτι δὲ οὐκ ὄντι ἀγα
θὸν πρὸς κακῷ τῶν προούτων, ἔτι εἰς τὸ πρόσθεν εἶδεν προβαῖνον ὅτι χαλεπῶς

φέρων, ἔπε τι ἦν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὃν μεγάλῃς ἀποδείξει, ὅ, τε δὲ εἴ ἔν αυτοῖς ὅτι τάχιστα
 πρὸς ἀγνοίας ἡμῶν, τούτῳ ἐμποδῶν γιγνόμενον τὸ λυπεῖσθαι, τοῦ βουλευέσθαι περὶ τῶν
 γυνόε. **Hic Plato miscuit utrunque casum, & cum nullum sit participium impersonale, a genitio ad accusativum transit coniunctione intermedia.** Itidem Demosth. εἴ τι παρὶ παραπρεσβ. τίς δὲ πείσας ὑμᾶς
 μόνον οὐκ ἐπὶ ἐνδορᾶν θαλάσσαν πρεσβείας πέμψεν, ὡς ὑποβουλεύσομένης μὲν ὑπὸ
 φιλιπποῦ τῆς ἐλλάδος; ὑμῖν δὲ προσέηκον προορᾶν ταῦτα, καὶ προείδει τὰ τῶν ἐλλήνων
 ξεινοφ. **in secūdo παυδέας, ἢ καὶ οἱ, ἔφη δὲ χρυσάντας, ἐκείνους δὲ πλάττει σωελ**
θόν, ὥστε μὴ ἴσον ἕκαστον τυγχάνειν, ἀλλὰ τοὺς κεραιστῆς καὶ τιμαῖς καὶ δώροις πλε
ονεκτεῖν; ἔγωγε ἔφη ὁ κῦρς οἶομαι, ἅμα μὲν ὑμῶν συναγορευόντων, ἅμα δὲ καὶ αἱ
χρὸν ὅρ ἀνελέγειν, μὴ οὐχὶ τὸν παλαιά, ὅτι πονοῦντα καὶ ὠφελῆντα, τὸ κοινόν, τοῦτον
καὶ μέγιστον ἀξιοῦν, Atqui, inquit, ita opinor populum plebiscito scitu
rum, simul vobis legi patrociniatibus, simul q̄ turpe sit refragari, &
cætera. Eadem figura cum Platone usus est. Hi (vt opinor) autho
res, non teneri se arbitrati sunt legibus & interdictis ἦν πεχνολόγων,
qui aiunt τοῖς σωδῆσιν σωάπτεσθαι ἐν εὐθείᾳ, καὶ ὅλως πῶσιν πῶσιν, καὶ
χρόνον ὁμοίως χρόνον, καὶ ἐγκλίσιν ἐγκλίσιν, & alia. Quorum præcepta inter
dum contempnissse, an capitale apud críticos, aut flagitiosum apud su
perstitiosos, aut ignominiosum apud eorum discipulos merito existi
metur, ex iis quæ subtexitur hoc loco, & alibi sparsim cum res & oc
casio ita nata fuerit, lectores arbitrabuntur. Plato in Politico, ἱαχόν
μέλλοντα ἀποδιδόναι καὶ ἀπέσσειν, præsens cum futuro coniunctione vinxit.
Author purissimus Isocr. πρὶ ἀρετῆς, ἀόριστον τοῦ πρὸς ἀγαθῶν subdidit, ἔλυσ
μαινοντο δὲ πλὴν πελοπόννησον, καὶ μετὴρ πολέμων καὶ σάσεων ἐποίησαν. Plato in
Apolog. Ἀλλὰ πολλὰ μᾶλλον αἰρουμαι ὥς ἀπολογισάμεναι πεθάναι, ἢ ἐκείνῳ
ζῆν ἂν τὶ τὸ ζῆσαι dixit. esse autem potest πεθάναι vt ἐσάναι, quod tamē
non affirmo contra multorum sententiam. Isocr. in Trapez. ἐδῆτο δὲ
μου συγγνώμην ἔχεν αὐτῶ, καὶ συγκρῖναι πλὴν συμφορᾶν, pro συγκρίπτειν. Et in
παραγραφ. ἔπει ἐπακοσίῳ μὲν δικάζοντων, τετάρτῳ δὲ καὶ δέκα μαρτυρησάν
των, ἔτῳ οὐδεμίαν ψήφον μετέλαβε. Et rursus in eodem, τῶν μὲν ἄλλων ἀ
σμένως ἀπαλλὰτορμύων, ἦν λεπτογνῶν, καὶ τῶν μὲν ἀνκλωμύων, αὐτῶς μεταμέλων,
τὰ δὲ λοιπὰ ἀποκρυπτόμενων, a genitio ad accusativum transit, vt figu
ra supradicta vteretur, μεταμέλων, ἀντὶ τῶ μεταμέλοντο s̄cribens. cu
ius simile illud Dinarchi καὶ Δημοδο. Συμπάντων ἦν ἐλλήνων ἑναῖτιον διαλεγ
μύῳ Νικάνορι, καὶ κεχρημαζικῶς ἐν ὀλυμπία πρὶ ὧν ἐβουλήθη, ἐλεφάντων νῦν σε
αὐτὸν κατασκευάζει, προσδότης ὦν καὶ δωροδόκος, ὡς ὑπὸ λυσσῶν τῶν τοῦ
σῆς ποιητικῆς, καὶ δὲ δώσω δίκην ὑπὲρ ὧν ἄλκται πεποικηκῶς, accusativum
figuratum nominatio iunxit, Quasi vero hi oblituri sint tuum
scelus, nec tu poenas daturus sis compertæ rei capitalis. Æschin
es κατὰ τιμοκρατ. Ἐπειδὴ δὲ πλὴν δημογορίαν διαβάλλει, καὶ τοὺς ἀρετῆς

Coniunctio
 inter diuersos
 casus.

τὰ τῶν πεχνολόγων
 πρὸς ἀγαθῶν
 τα, ὅσιν ὅτε
 ἀμελητέα.

συνώοιδα
ἐμαυτῶ.
συνώοιδα
συνῶοιδα.

Casus in ea
de oratione
variati.

νοῦς λόγος ἐπὶ τὰ χέρω διεξέρχεται, ὅτ' ἐν ἀποφράσει, ὅτ' ἐν ἑρμηνείᾳ ἐστὶν ἐρησάμενος, ὅτ' ἀσχαλόμενος ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φιλοτιμούμαι, & **modum & tempus variavit.** Idem ἐν τῷ πρὶ παραπρεσβ. φάσκων γὰρ πρῶτα εἶναι πάντων, πλὴν τῶν τῶ πρῶτος λέγειν, οὐκ ἂν ἔφη παραλιπεῖν, ἐδ' ἐπιτρέψαι τι νῖ, ἀνιπτόμενος εἰς ἐμὲ, προκαταλαμβάνοντα τὰ φιλίππου ὧτα, τοῖς ἄλλοις λόγον μὴ καταλιπεῖν, a präterito infinitiui, ad futurum indicatiui transiit. Idem, κατεπαγγέλλεται γὰρ παρὰσίσεν ὥρ' μὴ φύγοντι, θαρσύν' ὅταν αὐτὸς εὖρο πρὸς ἐλπίδα, ἐκπεπληχθῇ δὲ τῷ κατήγορῳ καὶ πεφοβῶν περὶ αὐτῶ, **tempus tantum mutauit.** Synes. σὺ δὲ ὑγιαίνεις, καὶ ἄσασσαι τὴς μακαρίους ἐταίρους, **modum mutauit.** Idem ad Theophilum, πρὸς ταῦτα ὁ παῦλος ἐπιχέρισεν μὴ ἀνέλω γίας κομίσαι τινας, ὅτι προκαπεχῆκοι τὸν λόγον, καὶ ἐκκλησίας παλαίπτερον ἄπει δέδρακτο, πρὶν τὸν διλαβέσασθαι Διόσκουρον ἀποδεχθῆναι τὴν χάριν δεωότιω, & **modum & tempus mutauit.** Isocrat. πρὶ φη ἀνελύσεως, συνίσασσι γὰρ τοῖς μὲν διὰ φιλοπαραγμδούων ἐμπέροις τῶν ἀγώνων γενημύσις, τὴς δὲ ἐκ φιλοσοφίας ἐκείνων ἑ λόγων, ὧν ἀρτίως προῖπορ, πλὴν δυνάμει ἐλπίδας, a datiuo ad accusatiui transiit, ludens in varia verbi constructione. Dicunt enim συνώοιδα ἐμαυτῶ ἀπαμεινύτω ὄντα, vt Demosth. πρὶ σιφάνου. Δειδῶς καὶ τρέμω καὶ ἐὰν πληγίσεσθαι προσθονῶ, ἐφ' οἷς σταντῶ σωηδῆς ἀδικῶντι, Ob conscientiam scelerum. Quod Fabius imitatus est in tertio de institut. orat. Sed non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Dicunt etiā συνώοιδα ἐμαυτῶ τὸτο ἡμαρτημύιον. Idem, ὅτι ταῦτα αὐτῶ σωηδῆ πεπαραγμύια. Synes. τοῦτο γὰρ αὐτοῖς σωηδῆς, ὅτι ἐδὲν κακὸν τῇ πόλει ἐπικρίσαντο. Efferatur & per rectum. Plato in Apolog. ἔγω γὰρ δὴ ὅτι μέγα, ἔπε σμικρόρ συνώοιδα ἐμαυτῶ σόφῳ ὧρ. Isocrat. πρὸς φιλίππου. Ἄλλως ὅταν καὶ μὴδὲν σταντῶ σωηδῆς ἐξαμαρτάνωρ. Ponitur συνώοιδα etiam ἀντὶ τῶ ὀιδῆ καὶ γινώσκω, id est noui, vt idem περὶ ἀρήνης, σωηδῆς πολλὰς καὶ μεγάλους οἰκους, ὑπὸ τῶρ κολακόνοντων ἀναστάτους γενημύσις. Aliquando cum datiuo, vt apud eundem in Archid. σωηδῆς ἀδιδωδῶς ἐκλιποῦσι πλὴν χάρις, ὑπὲρ πῆς τῶν ἄλλων ἐλπίδας. Et iis duobus modis vsus est Isocrat. in eo loco quo de nunc agitur. Hoc idem si asserere de latinis aggrediamur, res nobis fit, necesse est, cum Laurentio Vallenfi elegantiae & puritatis orationis assertore & patrono. Cicero in quadam epistola, Ne que te monere audeo praestanti prudentia virum, nec confirmare maximi animi hominem. Et in secundo de natu. deorum, Itaque plectri similem linguam nostri solent dicere, chordarum dentes, nares cornibus iis quae ad neruos resonant in cantibus: id quod fortasse fecit, ne cornuum diceret, vt specierum & similitum, quae vitanda esse censebat, vt in Topicis ipse scripsit. Tametsi in secunda Philippica, voluptatis causa tantum fecit. Id enim, inquit, vnum in terris, egestatis, aeris alieni, nequitiae, perditis vitae rationibus,

perfugium esse dicebas. In quibus tamen exemplis nulla est coniunctio. Idem modum mutauit intermedia coniunctione ad Atticum scribens, Nusq̃ facilius miserrimam vitam vel sustetabo, vel, (quod multo est melius) abiecerō. Et pro Quintio, Vadimonium mihi nō obiit quidam socius & affinis meus, quicum mihi necessitudo vetus, cōtro uersia de re pecuniaria recens intercedit: postulōne a prætore ut eius bona mihi possidere liceat: an cum Romæ domus eius, vxor, liberi sint, domū potius denunciē. Hic indicatuum cum subiunctiuo iunxit. Alibi in eadem, tempora diuersa coniunxit, Mihi si quid deberetur peterem, ac iudicio iam pridem abstulissē. Ut ad rē redeamus, sicut apud Romanos sacramentum & sponsio, de quibus in annotationibus in pandectas satis differuimus, pœnariz erāt actiones, ita apud Græcos παρακαταβολή, quo nomine non modo sponsionis iudicium, sed etiā ipsa pecunia deposita significatur, id est, τὰ πρυτανεῖα. Aristoph. νεφ.

Modus per
cōiunctionē
variatus.

Παρακαταβολή.
πρυτανεῖα.

οὐκ ἄν' ἀποδῶσθαι; Στρε. δὲ ὅσοι γὰρ μὲν εἰδέναι.

Δα. ἄπαμι καίτοι γὰρ οἶσθ' ὅτι

Θέλω πρυτανεῖν ἢ μηκέτι ζῶντα ἐγώ.

Στρε. προσκαταβαλεῖς ἄν' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα. ac diceret, παρακαταβαλῶ σοι.

σωων μωρ enim dicitur παρακαταβολή καὶ τὰ πρυτανεῖα. Deponetur enim ea pecunia in Prytaneo. Idem ἐν σφικεῖ,

καὶ τὸν τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἐκατοσάδας,

πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθούσας, δ' ἐκμιόψατα. vbi interpres,

πρυτανεῖα, φησὶ, ὡς κατέβαλλον δεκάτας τῶν χρῆων δι' ἀνασάει ὑπὲρ πρῶτασας τῶν χρυσάων τῶν ὡς ἀπομνησθῆναι.

Prytanea, inquit, sunt decimæ nominū, quas dependebant fœneratores pro viatoribus aut iudicum apparitoribus, qui debitores sistebant iudicio, ut iis exhibitis & corā accitis, creditores cum ipsis experirentur: inde etiā sportulæ iudicum soluebantur, omnisq̃ apparituræ iudicialis. Idem Aristoph. ἐν κφέλ.

πᾶς γὰρ ὡς ὁμνυδ', οὗς δ' ἀλάων πυγχανῶ;

Θεὸς μοι πρυτανεῖν ἀπολαῖν μέ φησὶ καὶ φολεῖν.

νῦν οὖν δικάζέσθω, δλίγον γὰρ μοι μέλα. verba sunt debitoris calumniatoris & litigiosi. vbi interpres. πρυτανεῖα δὲ τὰ νῦν πρὸς βωμαιοῖς ἀόρταλα, ἢν δὲ ἀργυρίον τι, ὅπως κακίθεσθαι δι' ἀκαζόμενοι ἀμφοτέρω, καὶ δ' φεύγων καὶ δ' δικάσων.

Dicemus & alibi de hoc vocabulo nonnihil, si occasio tulerit.

Λαγχάνω δίκην. Latine significat dicto iudicium, litem intendo, edo iudicium & actionem. Quod etiā subscribere iudicium dicitur. De

Λαγχάνω δίκην.

mosth. καὶ μεδίς, ἥνικα τὰς δίκας ἐλαχον τῶν πατρῶων τοῖς ἐπιτρόποις μερακνῶν ὡς κομίδης, Cum primum tutelæ experiri cum tutoribus meis cœpissē adhuc adolescentulus existens. In causis etiā capitalibus significat postulare & accusare. Idem in eadem, ἐγὼ δ' αὖ ταῦτα τῶν

κνῶν, Cum primum tutelæ experiri cum tutoribus meis cœpissē adhuc adolescentulus existens. In causis etiā capitalibus significat postulare & accusare. Idem in eadem, ἐγὼ δ' αὖ ταῦτα τῶν

κνῶν, Cum primum tutelæ experiri cum tutoribus meis cœpissē adhuc adolescentulus existens. In causis etiā capitalibus significat postulare & accusare. Idem in eadem, ἐγὼ δ' αὖ ταῦτα τῶν

ὅμως, ἃ τοῦτο ἄφῃκα, λελοιπέναι μοι ὡς ἄνδρες ἀθλωαῖοι πλὴν τῆς δίκης τάξην, φόνος
 δ' ἂν ἐκείτωσ' ἐμαυτῷ λαχῶν. ἔγὼ δὲ ἢν μοι βοιωτῶν τοῦτο ποιήσαντι, Ego vero iu-
 dices e diuerso rem interpretandam existimo, vt si hūc reum missum
 faciam, viri boni officium deseruisse videar, mihique met ipse cædis iudi-
 cium dictauisse. neque enim mihi, si hoc in me admitterem, causa super-
 esset, cur vitam propagarem. Idem, Δίκη δὲ τοῦτο λαχῶν ὕστερον τῆς κα-
 ἐρήμιω ἐλθῶ. κηρορίας, ἔλθω ἐρήμιω, Cum autem iniuriarum cum eo ob maledicta ex-
 pertus essem, indicta causa damnaui. hoc est, cum ille ad iudiciū nō
 affuisset. Vnde Ἑρμοδίκιον, & ἐρήμι δίκη dicta, de quo in annotationi-
 bus diximus. λαγχάνω a more prisco deductum, sortes enim a iudi-
 cibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur.
 Vnde illud Vergilianum, Nec vero hæc sine sorte datæ, sine iudice se-
 des, Quæstor Minos urnam mouet. Et illud Satyrici, Improbæ quæ
 Gratia fallacis prætoris vicerit urnam. Cice. in Ver. Deinde cæte-
 ras dicas omnes illo foro M. Posthumius quæstor sortitus est, hanc
 solam tu illo conuentu reperire sortitus. Et rursus, Postea venit tibi
 in mentem, e lege Rupilia sortiri dicas oportere. Alibi, Aduenit dies,
 quo die ex instituto dicas sortiturum edixerat. Verum litigator litē
 λαγχάνω, hoc est, sortitur, & sorte exeuntem in iudiciū deducit. Pre-
 tor dicas sortitur ὃν ὡς κληροῦσθαι, τοῦτ' ἔστιν, ὃν τῷ καθιέναι τοὺς κλήρους, ἃς τῶ
 καθίσταται, hoc est, sortibus missis & eductis, controuersiarū agendarum
 ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum: ita, vt Romæ iu-
 diciis publicis præfesset, pecuniariis autem controuersis audiendis re-
 cuperatores daret, vt nos in Pandect. annotauimus. Dicitur & εἰσάγων
 εἰσάγων πλὴν δίκην. Demosth. πρὶ σεφάνου. φόνος δίκη εἰσάγων, οὐκ ἀδικήματος οὐδενός,
 id est, sola inuidia impulsus, nullius criminis reum in iudiciū pro-
 trahens. Plato in Apolog. τὸν μὲν γὰρ διαφθερόντα, ἔξευρώς ὡς φησ, ἐμὲ εἰσάγων
 τοῖσι καὶ κατηγορεῖς, sed alibi plenius hoc dicitur, cum primum locus
 ἀνὲν λαχῶν. ἀνὲν λαχῶν vero est vicissim litem intendere, actori & vi-
 ctori quæstionem referre: quod iuris studiosi hodie reconuenire dicunt.
 ἀντίδικος. Erat autem apud Athenienses ἀντίδικος veluti παλινδικία huiusmodi, quum
 quispiam in iudiciū vocatus, non respoderat, aut vadimonium pro-
 missum deseruerat, aut quū per præconem inclamatus, ad nomen nō
 responderat, eremodicio damnabatur, vt hodie fit. Quod ἐρήμιον ἄλίσκος
 δαί, καὶ ἄλσιναι dicitur, & ἀίρεσις, vt superius dictum est. Huic porro sic
 Refortiri iu- causa lapso, intra duos menses licebat iudiciū illi refortiri secundū
 dicitur, quem causa indicta iudicata fuerat, alioquin tantæ pecuniæ damna-
 batur, quantam pecuniæ summam in intentione sua actor petendam
 censuerat: iudiciūque ex eo tempore in rem semel iudicatā trāsisse cēse-
 batur. Præterea qui ὑπὸ τῶν διαπραγμάτων, id est, ab arbitris etiā præsentibus

& disceptata utrinq; controuersia damnati fuerant, iis ius erat ad iudices prouocare, qui ἄρχοντες vocabantur: ibiq; cōtrouersiam denuo disceptare, vt hodie a præsidiis & præfectis, curiæ summæ appellantur: idq; Ἀντιλαγχάνειρ δίκην vocabatur. Demosth. ἡ δὲ μέγιστος, ἅλλα πλὴν μὴ οὐδὲν ἀντιλαγχάνειρ ἐξῆν αὐτῷ δίκην, καὶ πρὸς ἐμὲ δὲ πρῶτον, κατὰ νόμον πρὸς ὃν πρὸς ἐξαρχῆς ἦν δίκη, ἀλλ' ἐκ ἐβούλετο, At licebat illi iudicium resortiri, sententiamq; arbitri nullam esse, & irritam defendere: mecumq; litem negociumq; instituire, quocum ab initio fuerat. quod ille facere non voluit. Ab eo more sortiendarum litium, lingua vernacula sortiiri iuris dictionem vocat, esse in disceptatione & ditione alicuius præfecti. Resortitionemq; pro imperio & ditione, id est, ἀντὶ τῆς ἐπικρατείας dicitur: sic enim Græce vocatur. Xenoph. ὅτι γὰρ αἱ τρεῖς λαβὴν τῶν τῶν τυράννων, ἑσθ' ἐξ ἐστὶν αὐτῶν νομίζουσι, πρὶν ἐξω τῆς τούτης ἐπικρατείας γενεῆ. Et ἐπικρατὶς ῥήμα. Pauf. Αὐτός τε μακεδονίας τῆς ἄνω, καὶ τῆς θρασυαίας ἐπικράτησε. Et ἐπικρατὶς μὲν τοῦ imperio subditi & ditioni. Plut. οἱ δὲ παρ' ἐδωκαὶ αὐτῶν, καὶ πόλεις, καὶ νῆες, ὧν ἐπικράτω. In superiore autem exemplo ex Demosth. ἡ μὴ οὐσα, dicitur iudicium nullum, vt latini iurisconsulti loquuntur, & testamentum nullum. Cice. in prætura urbana, Minutius quidam mortuus est, eius testamentum erat nullum, lege hæreditas ad gentem Minutiam veniebat. Nullum, pro irrito posuit & lege abrogato. οὐκ οὐσα, etiam dicitur ἡ μὴ οὐσα. et ἐκ ὧν νόμοι, nullæ & irritæ. Iulianus ἀλεξάνδρου, ἅλλα μὴ τόλμη μὴδὲ ἀνθρώπων χρησάμενος, ὥστε ἐκ οὐσιν ἐνυβρίζει τοῖς νόμοις. Cæterum τῇ μὴ ὕσῃ δίκη similis est ἡ ἀνάδικος, & fortasse eadem. Idē Demosth. πρὸς βοιωτῶν, καὶ τῶν αὐτῶν μοι πατρὸς καὶ δήμου προσαναγορευόμενος, πλὴν δίκην ταύτην, πρὶν ἢς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν, Id est, denuo iudicandum: & iudicium nullum, propter nominis communionem scilicet & personæ indiscretam similitudinem. Andocid. περὶ μυσηίων, τὰς δὲ δίκας, καὶ τὰς διατάξεις ἐκρίνατε κυρίας εἶναι, ὅπου οὐδὲν δὴ δημοκρατικῶς πόλιν ἐγείνοιντο, ὅπως μὴτε χρεὼν ἀποκοπαὶ εἴη, μὴτε δίκαι ἀνάδικοι γίγνοιτο, ἀλλὰ τῶν ἰδίων συμβολαίων αἱ πράξεις εἴη. Vt ne tabulæ nouæ fierent, & res iudicatæ rescinderentur, sed ex pactionibus priuatis & nominibus experiri liceret. χρεὼν ἀποκοπαὶ sunt nouæ tabulæ, quasi æris alieni decisiōes. Quæ etiam σεσάχθεια, dicitur, quasi onus excussum. Plut. in Cæsar. καὶ σεσάχθεια τινὶ ἐκόντι τὸν χρεωφιλίαν. Cui similis est χρεοκοπία. Nam χρεοκοπεῖν δαι debito fraudari significat, decocta scilicet pecunia. καθυφίεμαι præuaricor, quod etiam ἐδολοκακῆρ dicitur, & ὑπερβολῇ, & κατὰ φύσιν ταπεινῶς πλὴν δίκην ἢ πλὴν κατηγορίαν, καὶ προσδιδόναι. Et καθυφίεμαι præuaricatio. Plut. in Cice. ὅπου δὲ τὸ βέβηκα κατὰ δίκαν ἐστίν, ἐβδολοκονταπέντε μυριάδων ἀποκαταλύσας πλὴν δίκην δὲ κικέρων, διαβολὴν ἔχον ὡς ἐπὶ ἀργυρίῳ τὸ τίμημα, καθυφίεμαι. Quo in loco deesse verbum τριακοσίων, aut aliud cē

b

Ἀντιλαγχάνειρ
νῦν πλὴν μὴ
οὐσα.

ἐπικράτεια

ἐπικρατὶς

ἡ μὴ οὐσα
iudiciū nul
lum.

ἡ ἀνάδικος
δίκη

χρεὼν ἀποκο
παί
σεσάχθεια
χρεοκοπία
καθυφίεμαι
κατὰ φύσιν

- feo, vt in libris de Afse dixi. Demosth. voce actiua vñs est, τὸν δὲ καθυφῆν καὶ ἀντιπαραστήσαντα ἑαυτὸν ὡς ἐκὼν καθυφῆν καὶ παραστήσαντα ὡς ἑαυτὸν ποιῆν, πάλιν ὁ δὲ οὐκ ἔστιν ὡς ὁ δὲ οὐκ ἔστιν, Occasiones autem rerū bene gerendarū si quis aduersariis cōdonarit & prodiderit, vt quiduis deinde ille faciat, seruare res perditas non poterit. Sic alibi, εἰάν τις καθυφῆν τὰ τῆς πόλεως. Et ἡ δὲ ἀφοῦ, περὶ μὲν γὰρ ὧν καθυφῆκα, νόμος δὲ ὅτι, ὅς κελεύει σὶ ἐμοίως ὀφλισκάνειν ὡς ὁ δὲ ὅτι ἀντὶς ἔχῃς. Deducta est significatio ab iis, qui non pleno conatu aliquid faciunt: sed consulto vires submittunt, vt vincantur. Quod in militibus, ἐδελόκακην dicitur. Paus. καταγόντες ἐδελόκακῃσαι σφᾶς ἐν τῷ πλέμῳ τῷ πρὸς κῶσσανδρον, id est, Quia vinci se ignauiter non nolissent. Herodī. εἰωδότων δὲ τῶν βαρβάρων ἔστα, ἀγκάμην καὶ ἐδελόκακῃν, id est, Cū barbari soliti semper sint fatiscere facillime, & quasi spōte cedere. cum etiam hoc verbum significet sponte deteriora confectari, & capeffere. Lucia. εἰ τις ἀντὶς ὅν πενίας ἐδελόκακῃ, καὶ πρὸς τὰ ἡτῶν ἀγκλίνει. Paus. etiā pro κακουρῆν καὶ τῆς πόλεως, id est, male cogitare, & reip. mala moliri, σκευερῆσαι. ἡφίεσθαι etiam est cedere, & decedere de eo, quod tueri possis si velis. Plut. καὶ ταῦτα, λέγω τῶν ἐμαντὶς δικαίων ὑφίεσθαι. De iure meo decedens. Idem, φρονήματα οὐδὲν ἑμαυτὸν ὑφίεσθαι. Et in Anto. & μὴ ὑφίκατο τὸ στρατιωτικὴς τόλμης, nec tamen quippiam remissit. Semper cum genituo, vt in Demetr. ὅς μὴ δοκῇ τὸ φρονήματος ὑφίεσθαι διὰ τὴν ἡτῶν, Ne propter cladem acceptam quicquid remississe animorum videretur. Et in Serto. μὴ δὲ ἄρτι λόγου τῆς ἄρτι ἐξουσίας ὑφίεσθαι πρὸς αὐτοὺς, Ne verbo quidem tenus de solita decessisse seueritate, quominus summe imperium exerceret in eos, iusq; imperatoris retineret. Et ὑφίσις contentiōnis remissio, vnde καθύφισις: huiusmodi enim est preuaricatoris affectus, vt se submittere velit aduersario. Idem Plut. de adulatoribus potentiorum loquens, qui in censendo libenter & cupide faciunt, vt victi esse videantur. Διαμνησάντων δὲ τῶν πρὸς τῶν πραγμάτων ὑφίσις καὶ συγκάθεσις, μὴ πρὸς χάριν ὁμιλοῦντες, ἀλλὰ τῷ φρονεῖν ἡτῶν μὲν φαίνεσθαι. Xenoph. οὐδὲν ἀνθρώπων ὑφίεσθαι ἂν ἔτε βέλτερον ἔτε ἡδίων βεβιωκέναι, Nulli hominū in hoc cesserim, vt, & reliqua. Et ὑφίεσθαι cessim, remisse, parce, ἐνδεδομένως, καθυμένως, ἡμελνμένως, συγκεχωρημένως, ὑπεταλμένως. Est autem ὑποτέλλομαι τὸ ὑφίεσθαι & præuaricor, & non contentis viribus ago. Demosth. ἀνάγκη μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποτέλλομαι. Sic accipitur cap. xx. Act. Apostol. ὅς ἐδὲν ὑπετέλλομαι τῶν συμφερόντων, Vt nihil preuaricatus sim in iis quæ conducibilia erant. Ἀκλῆς τῶν πατρῶων ἐκὼν heres patrimoniū.
- ἐνεχυράζω καὶ ἐνεχυρίαζω. ἐνεχυράζω, καὶ κατενεχυράζω pignora capere. Et ἐνεχυρίαζω. Aesch. ὃν Διμολοῦσθαι ἐνένης μισθὸν λαβῶν, ἐνεχυρίαζε. ἐνεχυράσθαι & ἐνεχυρίασθαι nō modo ἐνεχυρεῖν λαβῆν significat, hoc est pignora capere, quod Prætor iubere solet: sed

etiam ὑποθήναι 2, id est, pignori opponere. Cōstruitur cū accusatiuo hoc modo, vt Demosth. ἡ δὲ ἀνδροτίων. ἔτι ἐπὶ τούτοις, ὡς ὁλοῦν ἐξόν ἐαυτῶν κτλ. ; τίνων περ προσνεχέμεθα. ὁ φαινομένης ἀνθρώπου πόρνας, & μὴ τῆς οὐφελούσης ἀσφορᾶς. Deinde tanq̄ quiduis ei liceret facere, Sinopen & Phænostraten mulierculas quidem prostātes pigneratur, sed quæ nullam collationem deberent. Et ἐνεχυράζομαι passiue. Aristoph. νεφέλ. ἡ γὰρ τῶν τόκων ἀγέμων τε δυσκολωτάτων ἀγρομαι, φέρομαι, τὰ γήματα ἐνεχυράζομαι, a verbo actiuo, ἐνεχυράζω σε τὰ γήματα. Dicunt etiam ἐγχευράζω καὶ ἐγχυριάζω : quare ἐγχευρασμύου ἢ ὑποθήκη dicitur, eo modo formatum, quo ἐγχευρῆσμύου. & ἐνεχυρασμύου πρὸς δὲ ἐνεχυράζω. Synes. ἐνεχυρίασο dixit, pignori oppositum fuerat. apud Demosth. tamen & Aesch. sine augmento tempora li legitur ἐνεχυράζει. Hic obiter dicam quod in proximo Demosth. loco animaduerti, ὡς ὁλοῦν ἐξόν ἐαυτῶν κτλ., tanq̄ sibi ipsi quicquid libet, liceat, ἐαυτῶ pro αὐτῶ positum esse, id quod apud alios scriptores etiam reperitur. Greg. ὁρῶν ὅτι πῶς τὸ δῆμος κίνησις ἐπ' αὐτὸν, δρασμὸν βουλεύεται, Videns igitur in se motum populi. Hic relatiuum Grego. pro reciproco posuit e diuerso ac Demosth. in superiori loco fecit. Arist. in decimo Ethic. σωφροὶ δὲ ὄντες οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις, πιστεύονται. διὰ προῆέναι τοὺς ἐνυιέντας ζῆν κατ' αὐτὰς, secundum se, pro καθ' ἐαυτοὺς. Idem Greg. ἐπεὶ δὲ ἡδύτο πολλῶν μὴ δὲ αὐτῶ ἐλκομύων. ὁ ἀγομύων, δὲ ἐνέχετο ὅτι καθ' ἐαυτῶ ἀσφαλὲς τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτὸν κινδυνεύοντες. δι' αὐτὸν propter se dixit: cōposita enim pronomina pro simplicibus, & simplicia pro compositis accipiuntur. Idem Demosth. περὶ πρῶτος. Ἀλλὰ ὁ τὸτο καὶ πάντων ἄριστα, ὁ ἄλλοις δὲ νόμον ἔδει, ὅτι κρύβδω κηφίξει. διὰ τί; ὅτι τὸτο μὴ οὐδ' αὖ ἐσέειπ' ἐαυτῶ κεχαρισμύου ὑμῶν. οἱ δὲ θεοὶ ἔσονται, Quia nemo reus sciturus est, quis vestrū sibi gratiam contulerit. vbi etiam αὐτῶ dicere poterat, hoc est, quis vestrū ipsi suffragio suo indulserit. ἐαυτῶ enim χαρίζεσθαι cum dico, hoc intelligi volo ipsum animo suo obsequi. Idem de Thebanis loquens alibi, τοῖς μὴ ἐαυτοῖς ἀγαθόν 2 προσιῦτας, μήτε ὑμῶν τε, μήτε θαυμάζοντες, quibus verbis ingratos eos significat. Xenoph. in præfatione παιδείας, καὶ τίνων τῶν ἐθνῶν τούτων ἡρεσεν, ὅτι ἐαυτῶ ὁμογλώττων ὄντων, ὅτι ἀλλήλοις. Quo in loco si ὅτι αὐτῶ dixisset Xenophon, vt plerūq; loquuntur, ad personam suā præcipue respexisset hoc narrantis, non ad eius personam, de quo ipse loquitur. Id quod imitatus est de industria Cicero loquens de C. Fannii soceri instituto his verbis, Quem, quia cooptatus in collegiū augurū non erat, non admodum diligebat: præsertim quū ille Q. Scævolā sibi minorem natu generum prætulisset. Nā id sibi & ad socerum referri & ad Fannium potest. Id quod mirū est a Quintiliano ita esse notatū in septi. vt Ciceronem dicat in amphibologiam incidisse. Hæc meo iudicio accurate perpensa, exoluere nos illa religione possunt, qua scri-

ἐνεχυράζομαι
ματὰ τὰ γήματα
ἐγχευράζω.

ἐαυτῶ ἂν 2
αὐτῶ.
ἐπ' αὐτὸν ἂν
τὸ τοῦ ἐφ'
αὐτὸν.

περὶ τὴν σωφροσύνην
δέτῳ τε ἀντι
τῶν μὴ ὄντων
αὐτοπαθῶν.

Cicero a
Quintiliano
immerito
notatus.

prorum animos Laurētius obstrinxit, homo summa laude dignus, tū diligentiae, tum voluntatis probe, tum iudicii merito. Is locum Ciceronis in Salustium corruptū esse affirmare videtur lib. sexto elegantiarū, in quo loco ita legitur, *Qz si vita istius memoriā vicerit, illam Patres Cōscripti non ex oratione, sed e moribus suis spectare debetis.*

Loca Cice. eius enim scripsisse Ciceronē nō suis, ipse cēset. Id nos si admittamus, **animaduertenda.** eadē opera emendādus nobis erit alter locus Philippicæ quartæ, vbi ita legitur, Quod aut erat pręfidiū salutis libertatisq; vestrę, si C. Cæsaris fortissimorūq; sui patris militū exercitus nō fuisset? Emendādū & illud, quod legitur in epist. ad Octaviū, Sin autē supra ætatē, supra consuetudinē, supra etiā mortalitatē tuā tibi sunt omnia tributa, cur aut ingratus crudeliter, aut immemor beneficii sui scelerate circūscribis senatū? Et ad Atticū quodā loco, Denuncio tibi eū absolutū iri, neq; patronis suis tā libētibus q̄ accusatoribus. Et epistola vltima libri quartī, Cōsules flagrāt insanīa, q; C. Mēmius cādīdatus pactionē in Senatu recitauit, quā ipse suus cōpetitor Domitius cū Coss. fecisset. Si tot loca mendosa sunt in eadē dictione vt supposititia, quid iā certę erit fidei in libris Ciceronis, vnde ferē latine linguae authoritas ius sumpsit? Iam vero Plinius, nū libro vicesimosept. erit etiā emendādus, vbi de Conserua loquit? Curatū, inquit, ea scio omnibus ferē ossibus confractis prolapsū ex alta arbore putatorē, circūdata vniuerso corpori, aquam suā aspergētibus quoties inaresceret. Quod ne noue dictum videatur, Cicero ipse in oratione pro Cēlio efficit, Videor, inquit, iecisse fundamēta defensionis meę, quę firmissima sunt si nitantur iudicio suorum. neq; enim vobis satis commēdata huius ætas esse posset, si nō modo parētī tali viro, verum etiā municipiō tam illustri ac tam graui displiceret. Et pro Raby. vbi de Cæsare loquitur, Nec illius animi acie pręstringit splendor sui nominis, nec mētis, quasi luminibus officit altitudo fortunę & glorię. Et in Finibus de Epaminūda, Quęsiuit, saluus ne esset clypeus, cum saluum esse flentes sui respōdissent, rogauit, & reliq. Nō igitur hęc mēdosa sunt, sed Græcorum imitatione dicta. Suus enim non modo τὸν ἑαυτοῦ, sed etiā ἐν ἑαυτῷ significat, sicut sui & sibi & se non tantum ἑαυτοῦ, ἑαυτῶ, ἑαυτῶν, significat, sed etiā interdum οὗ, οἱ, ἐ. quę etiā apud Græcos utroq; modo accipiuntur, id est, αὐτοπαθῶς καὶ μὴ. Greg. τοιαῦτα, γὰρ δι σωτηριωδέστα κακὰ, Sibi ipsi consciū esse. Andocid. ἔφη γὰρ εἶναι ἀνδράποδον δὲ οὐδὲν ἑνὶ Λαυρέῳ, Ait enim sibi esse mancipium. alibi aliter. Grego. εἴπα δὲ οἱ φανῆναι πλὴθος πολὺ, Postq̄ autem ingens visa est ei multitudo. & sic sæpe. Paus. καὶ οἱ παῖδες γυνέας φέροντα, ipsiq; natum filium esse. Idem, ἐφάνη δὲ οἱ, videbatur autem ei. sic σφᾶς pro eos identidem ipse

Suus.

οὗ, οἱ, ἐ.

dixit. & σφίσι *ipsis*. contra, σφῶν ἕνεκα, *se propter*, Synes. & Xenoph. & Thucyd. σφᾶς *pro seipsos*. Isocr. σφᾶς αὐτοῦς dixit, id est seipsos. Lucretius in quinto circa finem, Quæ nox sibi proxima venit Insomnis, videri duo tum primum frigida lecto, sibi pro ei dixit. Hoc etiam Cicero aliquando imitari voluit, ut pro P. Sextio, Res erat & causa nostra eo loci, ut erigere oculos & vivere videretur: quisquis erat qui aliquam partem sceleris Clodiani attigisset, quocumque venerat, quod iudicium sibi cunctis erat, damnabatur. sibi pro ipsi apertissime dixit. Alibi contra in eadem, Quis unquam senatum ipsius decretis parere prohibuit? Qui si locus unicus esset, dicerem suis ipsius legendum esse. Sed ut dici potest τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ, & τοῖς αὐτοῦ, & αὐτοῦ δόγμασι ὑπακούσαι: sic potest τοῖς αὐτοῦ δόγμασι sine aspiratione dici. ut τοῖς σφῶν *pro suis pluraliter*. Greg. καὶ γὰρ πως ταῖς καινοτομίαις χαίρουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὰ σφῶν ἰδίως κερδαίνουσιν ἀμαρτήματα. Idem, Δυνὸν πῶς ἅμῃ τοὺς σφῶν κερδοῦντες. Plato, ἔάν μὴ σφῆς κερδήσωσιν αὐτῶν, id est, σφῶν αὐτῶν. Quid, quod Attici ὑμᾶς αὐτοῖς & ὑμᾶς αὐτοῖς dicunt *pro autis*? Aristot. in problemat. se gmeto. xxx. ὅτι δὲ θεὸς ὄργανα, ὧν ἡμῖν αὐτοῖς δέδωκε δύναμις, ὧν οἱ χρησόμεθα, τοῖς ἐκτὸς ὀργάνοις. Euseb. in sept. ἐλληνικῶν, ἵστε παρ' αὐτῶν περὶ τῶν ἀρχῶν καὶ παρ' αὐτοῦ ὑμᾶς, τοῖς κυρίως ὕμῃνας δὲ ἀποδιδόντες, καὶ οὐστίνως μὴ, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκταναν τὸν ἄνδρα. Cicero Philipp. secunda, Non enim a te emit, sed priusquam tu suum sibi venderes, ipse possedit. sibi pro ei, id est ipsi dixit. Et pro lege Manilia, Ex eodem Ponto illa Medea quondam profugisse dicitur, quam prædicant in fuga fratris sui membra in iis locis, quæ se parens prosequeretur, dissipavisse. se pro ei vel αὐτῶν dixit, id est eam. Contra ab illo pro a se dixit in oratione pro Deiotaro, Quid enim retineat per te meminit, non quid amiserit: neque enim se a te mulctatum esse arbitratur: sed cum existimaret multis tibi multa esse tribuenda, quæ minus assequi in altera parte potuisses, ea sumeres ab illo, non recusavit. ab illo (ni fallor) pro a se, Cicero dixit, παρ' αὐτοῦ. Xenophon in primo παιδείας, ἔδωκε δὲ ἐπιθυμίᾳ ἐμβαλεῖν ποσάντων τοῦ πάντας αὐτοῦ χαρίζεσθαι, ὥστε δὲ τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. Id est eius, quod & sua dici latine potest. Plato libro decimo de Republica, αὐτοῦ δὲ προσελθόντος ἑκάστου, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώποις γενέσθαι ἢ ἐκείνῃ, καὶ διακελεύουσιν ὅτι ἀκούειν τε καὶ διαδοῖν πάντα, τὰ ἐν τῷ τόπῳ. ac si diceret, seipso autem accedente, illos dixisse. ei autem pro sibi dixit, καὶ διακελεύουσιν ὅτι. Idem ibidem, ἔπειδ' ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν, πορεύεσθαι μετὰ πολλῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι σφᾶς ἐπὶ τόπῳ τινὰ δαμόνιον, Cum autem anima eius vel sua exisset, cum multis iisse, eosque vel seque in locum quendam admirandum peruenisse. Idem in Minoe, νημεσῶ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν ἴδῃ τὸ

Sibi, pro ei.

Ab illo, pro a se.

γὰρ τὸν ἑαυτοῦ ὁμοίον, ἢ ἐπαυτῇ δὲ ἑαυτοῦ ἐναντίως ἔχοντα, Offenditur enim
 deus quum quis sibimetipsi similem vituperat, id est deo similem, θεοῦ
 ὁμοῖον: aut sibimetipsi absimilem commendat, hoc est, quum vir bonus
 male audit, aut malus bene. Hic nū diceret Quintilianus & Laure-
 tius Platonem in Amphibologiam incidisse? an loquendi genus po-
 tius consulto elegisse? Age vtrum Cicero imprudens dixit in Præ-
 tur. Vrba. Verres hac de re ostendit seipsum cognitum. Et in præ-
 fatione de Oratore, Et hoc tempus omne post Consulatum obieci-
 mus iis fluctibus, qui per nos a communi peste depulsi, in nosmet-
 ipsos redundarent. Et de Prouinciis Consularibus, Ardeo mihi cre-
 dite Patres Conscripti, (id quod vosmet de me existimatis,) Incredibi-
 bili quodam amore patriæ. Cato, Iurato sese oleam non surripuisse.
 In iis exemplis reciprocationis vox est, non significatio, vt Tute
 pro tu apud eundem Cicer. sæpissime: etsi nescio quid est reciproci,
 ad quod significandum vox plenæ reciprocationis & ἀντιπαθέας vsur-
 patur vtraque lingua: vt apud Cice. in Ver. Rogant eum vt quod ab
 ipsis abesset pecuniæ, curet: ab sese caueat quemadmodum velit: de
 illa hæreditate cum Epicrate neminem esse acturum. ab sese pro ab
 se dixit: vt sibimetipsi pro ipsi aliquando ponitur. Quæ autem suus
 Sui hæredes hæres, & suum seruare, id est proprium, non sit peculiaris iuriscon-
 sultorum locutio, sed etiam oratorum fuerit, ex Cicerone patet pro
 Roscio Amerino, Sua quæque fraus & suus terror maxime vexat, suum
 quemque scelus agitat, suæ malæ cogitationes conscientiaque animi ter-
 rent. Et de Arusp. Responsis, Sua concio risit hominem. Et de Offi-
 ciis, Expendere oportet quid quisque habeat sui, id enim maxime de-
 cet, quod est suum cuiusque maxime. Et ad Atticum libro decimo
 quarto, Plura nobiscum hic perhonorifice & amice Octavius, quem
 sui Cæsarem salutabant, Philippus non. Hæc cum Laurentius aut
 certe eorum similia probet, tamen illud improbat, Suus Ciceronis
 filius hæres est patris institutus. quod dici ratio vetat, vt ipse affir-
 mat. Quod si est verum, Plautus in Mercatore mendose illam sen-
 tentiam formauit, Iubet saluere suus vir uxorem suam, vrbanī fiunt
 rustici. Cice. pro Quintio, Inueniri ratio C. Aquili non potest, vt ad
 suum quisque quæ primū sine cuiusque dedecore infamiaque perueniat? Hoc
 est, vt proprium ius seruet & retineat. Plī. Mulso constant suæ dotes.
 id est, peculiares. Suus etiam apud Cice. est ἀντιπαθέας, vt in quarto Fi-
 nium, Semperque erit in disputando suus, id est, sui iuris, & ἀντιπαθέας,
 cum suus hæres tamen dicatur δὲ ἀντιπαθέας. Laurentius igitur cum
 hæc subtilissime καὶ λεπτολογώτατα disputarit, tamen mihi videtur ὅσοι
 μὲν ἐν πίστει, quod aiunt, tamen in ea disputatione conflictari. Quin etiam

seuerus nimium legislator Liciniano errore in suam ipse legem incidit: quippe qui libro tertio, cap. trigésimotertio ita loquatur, in eo quidem exemplari quod legi anno millesimo quadringentesimo nonagesimopri. impressum. Huic, inquit, dictioni plenus, Cicero semper genitiuum dedit. de cæteris authoribus non possum in vniuersum pronunciare, cum multi etiam suæ ætatis dederint ablatiuum: suæ ætatis dixit, pro eius seculi. Et in primo capite libri quarti, Itaque sic mihi meam ab aliis gloriam præripere moleste fero: ut suam a me præripere nefas puto. Et cap. sexto, Culpa vero medici perit, qui moriturus non erat, nisi præsto sibi medicus fuisset. adnotaueram & alibi, sed quædam emendata fuerunt, id quod animaduerti quum recentiorum librum, non meum sed alienum reuoluerem. Id autem Laurentio non alias accidit, quàm ex praua loquentium consuetudine, quibus aut legendis aut audiendis inuerti erroris contagione contrahimus, simul ex sermone extemporali & neglecto, cui inter familiares assuescimus, præsertim puræ latinitatis ignaros: qua noxa fit interdum, ut quædam imprudentibus excidant, id quod aliquando experti sumus in autographis nostris, ita ut flagitiosæ culpæ nos perpunderet. Idem author Laurentius, cui linguæ latinæ instauratio magna ex parte debetur, in principio libri secundi multa de pronominiibus primitiuis doctissime differuit: quo in loco ita inquit, Nemo nostrum, nemo vestrum recte dicitur: non autem nemo nostri, nemo vestri: Rursus, habete curam nostram, non autem habete curam nostrum, & reliqua quæ ipse persequitur. Quibus ego monitis & præceptis olim intentus & obtemperare cupiens, tamen quædam animaduerti quæ me vehementiori superstitione aliquantulum leuauerunt. Legi enim apud Ciceronem in oratione de Aruspicio Responso, Cuius equidem fructum maximum & ex consurrectione omnium vestrum, & ex conuentu omnium publicanorum: ubi Laurentius omnino ex vestra omnium consurrectione dicendum contenderet, nisi vehementer falsus sum. Et de Prouinciis Consularibus, Ac primum illud tempus familiaritatis ac consuetudinis quæ mihi cum illo, quæ fratri meo, quæ C. Varroni consobrino nostro ab omnium nostrum adolescentia fuit, prætermitto, Id est, a nostra omnium adolescentia: utroque enim modo dici potest Ciceronis auctoritate. Et de Lege Agraria, Vectigalia locare nusquam licet, nisi in hac urbe, hoc loco, hac vestrum frequentia, ubi etiam vestra dici potuit. Et de Reditu suo ad populum, In concione vestrum. Et Philippica decima, An vero hoc pro nihilo putas, in quo quidem pro amicitia tua iure dolere soleo, efferrè hæc foras, & ad reipublice aures peruenire. Pro amicitia tua, ipse Cicero pro eo dixit quod est, pro amore quo te prosequor, hoc est qua tu a me

b iiii

diligeris. In quo Cícero Platonem imitatus est, qui in Gorgia ita loquitur, καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσθῆς, ὁλοοῖα γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, Sed vide ne mihi succenseas: quod enim dicturus sum, tua dicam beneuolentia, hoc est, pro ea amicitia qua in te afficior. Quare si quis omnia quæ apud antiquos leguntur, exigat ad ea quæ Laurentius nobis præscripsit, sæpe erit quasi in salebris hæredum. Ipse Cícero ad Atticum quodam loco, Papyrius (inquit) Petus vir bonus amatorque nostri. Et ad eundem libro. xi. Furius est illic mihi inimicissimus: qui misit filium non solum sui deprecatorem: sed etiam accusatorem mei. ubi etiam meum dicere potuit. Qui hæc & similia animaduertit, desinet admirari cum Laurentio illud Terentianum, Nostri nos poenitet. Desinet etiam fortasse illud Tullianum emendanti assentire, ad Curionem sic scribentis, Eā autem vnus tui studio me assequi posse confido: cum idem in Vatinium ita scripserit, Quid ergo præstātius mihi potuit accidere, q̄ omnes hoc ciues meos iudicare, ciuitatis salutem cū vnus mei salute cōiunctā? Si em̄ mea scripssisset, legeretur mea vnus, nō vnus mea. Qui loquēdi modus etiā a Græcis tractus est, vt illud Aristoph. in Pluto,

τὸν ἐμὸν μὲν αὐτὸς τὸ ταλαιπώρον χειρὸν

ἤδη νομίζων ἐκπετοῦναι βίον.

Lucia. ὅπως δὲ τὰ μὰ θεοῦ παθῶσι τὸ κακοδαίμονι. Greg. ἐμὸς δὲ κίνδυνος, ἐμὸν τὸ γέρας τὸ πῆς σῆς ψυχῆς δικονόμος, καὶ πελοῦντός σε διὰ τὸ βαπτίσματός.

Idem Aristoph. Ἀχαρν.

καὶ νῦν ἄγοντες ἡκομην ἑστῆσθαι

τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν. Δι. ἐκκόψαι γε

κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τὸ πρῆσθαι. Id est, vtinam elidat tuum legati oculum. Homerus Iliad. secundo,

βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔξει γερόντων,

νεοσφῆ παρὰ νηὶ πολυγυνέῃ βασιλῆος. Quod ipsum poeticum est: sed tamen ad imitationem pronominum dictum. Verū vt addā hic quod insuper dicendū de pronomibus habebā: quandoquidē ea quæ adhuc diximus, eius me admonere videtur: Theodorus Gaza vir lingue sue peritissimus, vt de lingua latina nūc taceā, in quarto Grammaticæ

ita inquit, ἔστι γὰρ πλῆθος ἡ κοινὴ καὶ πάντων προσώπων ἑστῶν, ἐαυτὸς ὠφελῶς, ὠφελῆς, ὠφελῶσι, ἔκ ἐτι δὲ ἑαυτὸν ὠφελῶ ἢ ὠφελῆς. διελέγεται γὰρ τοὶ ἀκατάλλως ἔχοντες τὸ ἐμαυτὸν ἢ σαυτὸν. Hoc dixit ille vir diligentissimus, eadē religione loquēdi ductus apud suos, qua Vallēsis apud latinos. In cuius tamē sanctiones tā nobis inquirere licuit, q̄ in illius superioris. Itaq; hic auctoritates magnorū auctorū Theod. auctoritati opponēdas esse duximus, vt lectores iis vtātur si ipsis videatur. Xenoph. in. ii.

ἐπὶ μνη. vbi Hercule Prodicī cōmemorat, ὅντις αἱ παιδείης τοὺς ἐαυτοὺς εὐλοῦντες, καὶ μὴ τοὺς ἄλλους.

ἐαυτὸν.

verba sunt virtutis ad voluptatem. Et rursus, τὴν δὲ πάντων ἰδίῃς ἀκούσματος, ἐπ' αὐτῆς αὐτῆς ἀνέκοος ἔ, id est σ' αὐτῆς, vt paulo post. Et in sexto παιδίας, τὴν δὲ ὅς ἐπὶ πᾶσι ἀρχαίς, πρὸς ἑαυτῇ τοῖς ἑαυτῇ, ἐφορᾷ ἐκάστῃ τῆς κατ' αὐτὸν, Id est, impera tuis. Cui simile est Ioānis duodeuices. τὴν ἀφ' αὐτῆς τοῦτο λέγας, ἢ ἄλλῃ σοὶ ἔπει πρὸς ἐμῇ; Dinarchus, Διὰ τὴν οὖν ὅν ᾧ δῆμος συνήχωνται ὡς Δημοσθένεις, ἔαυ ἀρ' αὐτῇ σὺ ἢ βελί, δάνατον ἑαυτῷ πλὴν ζημίαν, id est σ' αὐτῷ. Lucianus in Apologia πρὸς τῇ ἐπὶ μὴ οὐδ' σ' αὐτῷ, ταῦτα μὲν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ἑκός, λέλεκτά σοι. ἑαυτὸν δὲ xit ἀντὶ τῶ σ' αὐτὸν. Gregorius, ἔαυ μίσησόν ἡ τοῦ λόγου παρεκτραπῆς, πρὸς αὐτὸν ἐπωάγας, ad teipsum reuertere. Isocrates in Busiride, ἵνα δὲ μὴ δοκῇ τὸ προσηρότατον κρίναι, ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ ἐρημνίῳ, μηδὲν ἐπιδικνύς τῇ αὐτῷ, παρὰ σοὶ διὰ βραχέων δηλῶσαι. in recentioribus tamen exemplaribus ἑμαυτῷ emendatum est, aut corruptum fortasse, vt multa apud Demosthenem, temeritate libros corrigentium. Ceterum hoc ferè perpetuum est, vt pronominiibus reciprocis primæ & secundæ personæ, vtantur ubi reciprocatio esse potest. Demosthenes ὑπὲρ σεφάνου, καίτοι τίνα βούλα σε Διχίνη, νῶν τίνα ἑμαυτὸν ἐκένῳ Σαῦδεροι ἐν πλὴν ἡμῶν εἶναι δῶ. Idem, καὶ ἔδωκ' ἑμαυτὸν ὑμῖν ἀπλῶς ἐς τῆς περιεσῆ τωνυμίας πότας τῇ πόλει κινδύνους. Plato Diónysio, νῶν δὲ μέγας ἐγὼ εἰμι ἑμαυτῷ πρῶτον τὸν πρὸς ἑμῶν λόγῳ ἐπόμηνον. Synesius, κατὰ δὲ δεισιφροσύνης γράμμα, ἑμαυτὸν ἐγνωκώς, ἀπογινώσκω πλὴν ἐς ἡρώας δικαιοσύνη. Gregorius, ἵνα σὺ μάθῃς βραδύως σεαυτοῦ μὴ ἀπογινώσκειν. Lyfander, ἐγὼ μὲν πρὸς τῇ ἑμαυτῷ τῷ ἐς πλὴν ὑμετέρων προφῶν διαπαύνηκα. Isocrates, πολλὰ τῇ ἑμαυτῷ δὲ διαπαυμένης ἐς πλὴν πόλιν. Sic Demosthenes ὑπὲρ σεφάνου, εἰ δὲ οἷος ἦν ἐγὼ κατὰ πλὴν ἑμαυτῷ τάξι, ἔς ὃν ἐκάστῃ τῇ πόλει ἀνὴρ ἐρχέτο, ἐξέσῃ τῇ ἐκένῳ τῆς πρὸς κακοῖς ἐκέρχῃ ἔρ. Andocides, τίνα γὰρ ἀναβιβάζομαι δημοσίου ὑπὲρ ἑμαυτῷ. vbi etiam ἐμὲ dici potuit. Cicero in præfatione dialogorum de Orat. Et hoc tempus omne post Cōsulatum ob iecimus iis fluctibus, qui per nos a communi peste depulsi in nosmet ipsos redundarunt.

πρόσιμον, προσίμμη, multa & poena, hoc est, ἐπιτίμιον, ζημία, ζημίωμα. Et προσίμμη multa, cum datiuo & accusatiuo. Demosthenes, τί γὰρ δῆρ' ἂν ἡς ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν ὁ νόμος πλὴν δ' οὐλῆς ἰδίων, ἀλλὰ προσίμμη ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ, ob vim illatam mulctare eum iussit, pecunia reipublicæ dependenda. Idem, ἃρ δὲ βία τοῦ ἀφελῆται, τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προσίμμη οἱ νόμοι κελύουσιν ὅσον τῷ ἰδιώτῃ, Id est, tanti publice mulctare, quanti priuato damnatus est. Et ἡ τιμοκρατία καὶ ἡ τινι τῇ δ' αὐτῷ τῷ δημοσίῳ προστετίμμη κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα δέσμευ, ἢ τοιοῦτον προσίμμη, εἶναι αὐτῷ ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκένον ἐγγυῆς καταστῆσαι τῷ ὀφλήματος. Verba sunt legis, quæ ideo adscri-

b v

benda censui, ut huius verbi usus & constructio facilius perciperetur. Quod si quis (inquit Legislator) eorum qui reliqua, aut ex alienum quouis modo contraxerunt, aut pecunię damnati sunt, aut legis sanctione, aut plebiscito nexu multatus est, aut posthac ea de causa nexum inibit, licere ipsi aut cuius eius nomine prædes dare atque expromissores reipub. eius summę quam debet. Et ἐπάγει τιμῆμα est agere ad pœnam. Demosthe. καὶ τιμῆμα ἐπάγει ὅτι καὶ ἀποτίσαι, hoc est, Et actionem pœnarum intendere ad id quod pendere eum oportet. Δίκην ἐπάγει, est litem vel crimen, vel dicam impingere. Terentius in Phor. Si tu illam attigeris secus quàm dignum est liberam, dicam tibi impingam grandem, δίκην ἐπάξω μεγάλην. Demosthenes, ἀμειψικονικὰς δίκας ἐπάγοντές μοι. Significat etiam diem dicere, hoc est, deferre, postulare criminis. Idem πρὶ σεφάνου, μετὰ ταῦτα συσάντων δις ἢ τριμυελὲς κακῶς ἐμὲ πικρῶν, καὶ γραφὰς, δολωῶς, ἐσαγγελίας ἐπαγόντων μοι. Alibi ἐπάγει αὐτίαν ψευδῆ, falsum crimen intendere: quod alibi dicendum est.

Επάγει τίμῆμα.

Επάγει δίκην ἢ γραφὴν.

Ἀμειψικονικῶν.

Ἀμειψικονικῶν σοι ῥῆτα, καὶ δικάζομαι, contendo, ambigo, ut Cicerio loquitur, hoc est, ἐγκαλῶ, certo, litigo. Et ἀμειψικονισίμου contentiosus, controuersiosus. & ἀμειψικονισίμα controuersia, hoc est, res de qua disceptatur iudicio. Plato in Philebo, pro quaestione inter disputantes agitata: unde ἀναμειψικονιστικῶν non controuersiosum, & quod constat, & conuenit. ἀμειψικονικῶς dicitur ὁ ἐριστικὸς, ὁ ἀνυπολογικὸς, ὁ πρὶ λόγου ἀγωνιστικὸς, acer & argutus in disceptationibus. ἀμειψικονικῶν πρὶ τῶν & πρὸς τῶν, non admitto, non concedo. Plato in Philebo, ὅρα οὐκ ἔγωγε πρῶταρχε, πρὸς τίνα λόγον ἢ παρ' ἡμῶν μέλλας ἀμειψικονιστῆν. Et dicitur etiam δικάζομαι σοι. Aesch. in Epist. οὐτε γὰρ τῶν πλιτῶν δίκην δικάσασθαι εὐρεθήσομαι, λαβὼν ἀργύριον. προσβάλλεσθαι vero & διδύνην, & κρίνειν, & ἐσαγγέλλειν & γραφεῖσθαι, & γὰρ κινῶν de iis dicitur qui criminose agunt, hoc est deferre, postulare, arcessere, insimulare. Demosthenes καὶ μετὰ, εἰ μὴ πρὸς βαλόμενος αὐτὸν, ἀλλὰ ἐδικαζόμενος, Si eum non criminali iudicio aggressus essem, sed civilī. Non tamen hæc omnia promiscue ita accipiuntur, quin aliqua sit inter hæc verba differentia, si proprietatem spectare quis velit. de quibus etiam alibi dicemus. ἐν δ' αἰκνυῖσθαι dicuntur, qui ob id causam dicunt, quod circa publica secus aliquid admiserunt. Et ἐν δ' αἰκνυῖσθαι huiusmodi delatio, & ἐν δ' αἰκνυῖσθαι delatores. Quod verbum lingua nostra vernacula retinuit. ἐισαγγελίαν esse aiunt de rebus perperam factis. γραφὴν de legibus perperam latis. Demosthenes πρὶ σεφάνου, οὐκ οὐκ ἔγωγε μὲν ὅτι ἐσαγγέλλω ὅτι ἀπειρηχθῆσθε με, τότε ἐπιφίξεσθε τὰ ἀγιστά με πρῶταρχε. Plutarch. πρὶ ὧν ἐσαγγέλλει καὶ διεβλήθει πρὸς πλὴν σύγκλητον. Isæus, οὐτε γὰρ ἐπιτίμιον ταῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα ἐσαγγελίας ἐνεσιν, οὐδ' εἰ ἐν ἐνδελίῳ τῶν ψήφων

ἐν δ' αἰκνυῖσθαι.

ἐν δ' αἰκνυῖσθαι.

ἐισαγγελία.

γραφὴ.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

ἐισαγγέλλειν.

οἱ ἐσαγγελάοντες μεταλάβωσιν, Id est delatores. Demosthenes, πῦρρον δὲ
 ἄνδρες ἀδελφοὶ ἐνδεχθέντα δικάζων ὀφείλοντα ὅθι ρημοσίῳ, θανάτῳ ἐξημίω
 σου. Idem, τούτῳ δὲ αὐτίον, ὅτι τὸ ἐμὲ ὑπὸ ἡνὸρ πεπεσμένον ἐνδεχόμενον
 detulisse. Synes. παρὰ τὴν γὰρ ἡνὸρ ἐνδεκτῶν κακῶς ἐπιφύνηται τῇ κυ
 ρίνῃ. Id est, a quadruplatoribus & sycophantís, quos ipse θηρία vocat.
 κρίνω etiam accuso dicitur & diem dico. Antiph. καὶ κρίνω προδόν
 τα αὐτῶν καὶ τὰς νέας, καὶ τὰ ἔθνη, καὶ τὰ πρὸς ἡμῶν, καὶ τὰς ἐν τοῖς νόμοις
 θυσίας, reum ago, defero. Plutarch. in Cæs. Δολοβέλλαν ἐκρίνε κακῶ
 σως ἐπαρχίας, accusavit repetundarum. Athen. κρινόμενός δὲ ὑπὸ ἐυθίης
 πλὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. Rei capitalis accusata, absoluta est. Demo
 sthenes πρὶς σεφάνου, ἔτι ἐκρινόμενος μὲν ἐγὼ, κατηγορεῖ δὲ Ἀισχίνης, φίλιππος δὲ
 ἦν ὁ κρίνων, Si ego causam dicerem accusatore Aeschine & Philippo
 iudice. Est etiam κρίνειν idem quod διετάζειν & δοκιμάζειν καὶ βασανί
 ζειν, quod etiam ἀνακρίνειν dicitur. ut nos in annotationibus in Pan
 dectas diximus. Demosthenes, τότε δὲ ὅτε τίμαρχον ἐκρίνεις, διελὼ σοι
 κατηγορεῖν καὶ λέγειν ὅτι ἐβέβηκε, id est, Tum quum Timarchum in dis
 crimen famæ atq; opinionis vocabas, quum de eo quæstionem ha
 bendam exercendamq; curabas. κρίνομαι πλὴν θανάτου κρίσις, & πλὴν
 ἐπὶ θανάτῳ, ut in illo supra citato exemplo Athenæi. Demosthenes,
 ὅτ' ἐκρίνεις πλὴν πρὶς ὧν περὶ κρίσις θανάτου. Xenophon in Oecon. ἦν ἔφη δὲ
 Σώκρατες, καὶ διελημμένως πολλὰ κίς ἐκρίθην, ὅτι καὶ περὶ ἡ ἀκρίσια.
 Iam vero o Socrates, inquit ille, sæpissime causam dicere mihi con
 tigit & accusari, præcisa etiam illa iudicii formula, ut aut capitis
 pœnam, aut pecuniæ penderem. Sequitur autem apud Xenoph.
 ἔφη τῷ ἔφην ἐγὼ δὲ ἰχόμαχε, ὑπὸ ᾧ γυναικὸς ἔφη. Sic etiam verti po
 test, & ut arbitror illi loco congruentius, Iam vero o Socrates sæ
 pissime mihi contigit, ut causam dicerem in discrimenq; vocarer, so
 lenni illa formula, & præcisa, quid me pœnarum vel luere vel pen
 dere oporteret. Plato in Politico, ὅρ δὲ ἂν καταφύγοις, ἡμῶν ὅτι καὶ
 περὶ αὐτῶν τινὰς ἡ ἀκρίσια. Σωκ. ἐκοῦν ὅτι θείων καὶ ἐκῶν ἐν τοῖς τοῖς
 τοῖς ἀρχαῖς, δικαιότατα ὁλοῦν πάχοι ἡ ἀκρίσιοι, dignus est qui vel sup
 plicio vel multa afficiatur. Inde illud Demosthenis quod supra
 citauimus, καὶ τίμμημα ἐπάγειν ὅτι καὶ περὶ ἡ ἀκρίσια. Dicitur & ἐπι
 γράφειν τίμμημα, hoc latini irrogare multam dicebant. quod non
 iudicis est multantis, sed actoris aut postulantis & accusantis. Li
 vius libro septimo de bello Macedonico, Centum, inquit, milium
 multa irrogata erat: bis de ea certatum est: tertio populus de
 multa suffragium ferre noluit. Cicero pro Rabyr. Nam quid ego
 ad id longam orationem comparem, quod est in eadem irroga
 tione perscriptum, hunc nec suæ nec alienæ pudicitiae pepercis

ἐνδεχόμενον

κρίνω

κρίνεσθαι

ἀνακρίνειν

ὅτι καὶ περὶ

ἡ ἀκρίσια

σας

ἐπιγράφειν

τίμμημα

se? ὁ δὲ ἐστὶν, ὃν τῇ αὐτῇ τοῦ ἡμῶν ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένον. Irrogare mul-
 ctam hodie forensi nostrorum vocabulo dicitur, concludere ad mul-
 ctam, & conclusiones multatitias assumere: quod & poenaliter in-
 tendere dici potest latine loquentibus. ἐκτίσαι autem & ἀκρίσαι pœ-
 nam pendere significant, ὅτι quocumq; modo soluentes & rependen-
 tes, ἀκρίναι dicuntur, & qui luunt captiuos. Herod. in Erato. Ἀκρίνα,
 δὲ ὅτι πελοποννησίοισι δύο μνῆαι πεταγμέναι κατ' ἀνδρα ἀρχιμάλων ἐκτίναι.
 Idē, ἔμοι δὲ δοκέει τίσιρ ταύτων ὁ κλερμύνης Δημαρτήρ ἐκτίσας, hanc pœnā
 luīsse, has pœnas dedisse. κρίνω etiam iudico significat. Et κερμύνης
 πρᾶγμα, rem iudicatam significat. Et κρίσιμοι ἡμέραι dies decretorii, qui
 etiam critici dicuntur. Et ut κερμύνοι dicuntur, qui causam dixerunt,
 Ἀκριτῶ. qui accusati sunt: sic Ἀκριτοὶ qui non dixerunt. Demosth. οὐ γὰρ ἐπὶ
 τοῖς κερμύνοις καὶ ἡγωνισμύνοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις. Thucyd.
 τούτους ἀκρίτους ἀπέκτεναν ἀνδραμόν, Indicta causa damnarunt eodem
 die. Plutarch. in Cicer. ait accusatum fuisse eum, ὃν ἀκρίτους ἀνδρας ἀπὸ
 φηκῶς ἔκ. Ἀκριτον etiam dicitur immodicum & sine iudicio ac ratione
 factū. Herod. Ἀλλὰ πάντα προεκίνητο τῇ κομμώδῃ ἀσωτία, καὶ ἀφαιέσει καὶ ἀκρί-
 τοις ἀναλώμασι. Vnde illud Homericum, θεοσίτ' ἀκριτόμυθε. Ἀκριτον etiam
 dicitur quod componi vel decerni non potest: quia κρίνεσθαι praelio
 decernere significat. Demosth. Ἀλλὰ ὡς ἢ ἀκριτος καὶ πρὸς τοῖς ἐρεῖς καὶ
 ταραχῇ. Ἀκρισία contraria est κρίσει, id est discretioni rerum & iudicio
 delectuq;. Lucia. Ἀκρισία δὲ πρὸς τὰς ἐρίους καὶ δίδασκα ἐπέτησεν αὐτὴν. Ἀκρι-
 τῶ πρᾶγμα ab Isocrate vocatur in Aeginetico, quod in controuersiam
 non cadit, quod nunq; in iudiciū deductum fuit, Ἀκρίτῃ μὲν γὰρ ὅν
 τος τοῦ πρᾶγματος, ἐκ αὐτῆς ἡπίσασθ' ὁπότες ὡς γεγεννημένῳ πρὸς τὸν πελοποννησ-
 τὰ κρίνεται τα, κληρονόμῳ αὐτῇ ἐκάνε, Si nunq; res controuersa fuisset. τὰ κρίνεται
 κρίνεσθαι. a Demosth. res iudicata dicitur. κρίνεσθαι ἀκρί inquit Homerus, praelio
 decernere. Polyb. κρίνεσθαι πρὸς τῶν ὅλων dixit, de summa rerum praelio
 decernere. Aristoph. τέως μὲν οὐκ ἐκρινόμεν, ἔτα ἔτι κρίνω κοινῇ σωέβη-
 μεν. κρίσις & iudiciū & sententiā & causæ dictionem significat
 & accusationem. Demosth. ἐξῆλθον οἱ φηὶ κρίσιως χρόνοι, accusandi tem-
 pus exiit. κρίσις iudex & arbitrator aestimatorq;. Demosth. κριτής τῶν
 συμφρόντων ἀσφαλής. κρίσις etiam dicitur cum pugna decernitur. Plu-
 tarchus, κρατορὰ δὲ ἢ μάχη κρίσις & λαβῶσα. Vnde ἀμειδίους φηὶ μάχης
 κρίσις dicitur, cum ancipiti Marte pugnatur. κριτήριον, sensus & pars
 animi, rerum estimatrix & arbitra. Plato, ἔχωρ γὰρ αὐτῶν τὸ κριτήριον ὃν
 ἑαυτῶ, δὴ πᾶσι πᾶσι ταῦτα οἶεται ἀληθῆ. Plutar. in Platonicis quæstionibus
 quatuor dicit κριτήρια nobis esse a deo data, ναῦν μὲν τῶν νοητῶν, δία-
 νοιαν δὲ τῶν μαθηματικῶν, τοῖσι τῶν αἰσθητῶν, ἀκασίαν τῶν ἐκόνων καὶ τῶν πρὸς
 εὐδύνειν. τὰ ἔδωκα. εὐδύνειν etiam est postulare, reum facere, διώκειν, &

κρίνει. Plutarchus in Cicer. ἔτι δὲ ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς ἔχοντες αὐτῶν φησὶ ἄρ-
 χῶν, πρὸς ἡγεγυγέας μανίλιον, ὁθύνων κλοπήν. Significat etiam redarguere
 & reprehendere. Grego. μήτε ἡμᾶς ὁθύνετε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, φθόνος δὲ ἐσθλῆς
 φησὶ ἀναβάσιως, Nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. Si-
 gnificat etiam damnare & mulctare. Thucydi. de Pausania accusato,
 τῶν μὲν οὖν ἰδίᾳ πρὸς ἡνὰ ἀδικημάτων, ὁθύνει. τὰ δὲ μέγιστα ἀκλύνεται μὴ ἀδ-
 κῆν. ὁθύνει etiam est διοικῶ, καὶ κυβερνῶ, ἐνισχῶ, moderor, corrogo, re-
 go, διορίζω. quia ὁθὺν est rectum. ὁθύνει igitur proprie significat, quod
 prauum est & obliquum corrigere. Vnde fit ut ὁθύνει significet ra-
 tionē repositum vitæ actæ. Et magistratus qui finito imperio rationē
 repossunt administrati & gesti honoris, ὁθύνεσθαι dicuntur. qđ vulgus
 syndicari appellat. Hoc Plato aperte docet his verbis in Prot. ἀλλ' ἂν
 χῶν ὥσπερ οἱ γραμματεῖς, τῶν μὲν δὲ πρὸς ἡγεγυγέας καὶ ἀδίκων, ὑπερτάτους γραμ-
 μάς τῆς ἡγεγυγῆς, ἔτι τὸ γραμματεῖον διδόναι, καὶ ἀναγκάσει ἡγεγυγῆς ἢ τῆς ἐφ' ἡγεγυγῆς
 καὶ γραμμῶν, ὥς ὅτι καὶ πόλις νόμους ὑπερτάτους, ἀγαθῶν δὲ παλαιῶν νομοδιδόνων ἐν-
 μαίνα, ἢ τῶν ἀναγκάσει καὶ ἀρχῆς καὶ ἀρχαῖς, ὥς δὲ ἐκ τῶν παλαιῶν νόμων, καὶ
 ὄνομα τῆς κολῆσαι ταύτης, καὶ παρ' ὑμῶν, δὲ ἄλλοι πολλοὶ, ὥς ὁθύνεσθαι φησὶ δίκης, ὁ-
 θύνει. At vero res plane, inquit, sic habet. Quēadmodū ludī literarij ma-
 gistrī pueris nondum scribendi peritis, lineas quasdam penicillo præ-
 ducunt, deinde libellum aut tabellam porrigunt, eosq; scribendo se-
 qui cogunt quod ipsi præiuerunt: eodem utiq; pacto & ciuitas legi-
 bus præscriptis & propositis, quæ inuenta sunt hominum legislato-
 rum præcorum proborumq; ex earum præscripto imperare cogit ci-
 ues, vicissimq; obtemperare imperio præditis. Qui autem extra eas
 declinat, hunc ciuitas supplicio afficit, cui supplicio & apud nos &
 alibi pluribus in vrbibus, nomē est corrigere, tāq; ea q̄ praua sunt, iu-
 diciū ipsum corrigit. ὁθύνεσθαι igitur est, ἔς θ' ἑτάσιν ἄγεσθαι, qua-
 si in disquisitionem vocari. Erat autem collegium τῶν λογιστῶν, apud
 quos licebat primo cuiq; volenti accusare male gesti magistratus. Id
 quod Cice. lib. iii. de legibus dixit his verbis, Apud eosdem Censores
 ii qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu ges-
 serint, de iisq; Censores præiudicent. Hoc in Græcia fit, publice con-
 stitutis accusatoribus, qui quidem graues esse non possent, nisi essent
 voluntarij. Quocirca melius est rationes referri, causamq; exponi cen-
 soribus, integram tamen legem accusatori iudicioq; seruari. Eodem
 pertinent illa verba Ciceronis in Pisonem, Centum prope annos le-
 gem Heliam & Fusiam tenueramus. cccc. iudiciū rationemq; cen-
 soriam: quas leges ausus est non nemo improbus, potuit quidem ne-
 mo conuellere: quam potestatem minuire, quo minus de moribus
 nostris quinto quoq; anno iudicaretur, nemo tam effulse petulans

οἱ ὁθύνεσθαι
 μὲντοι.

ὁθύνεσθαι.

Rationem
 gesti magi-
 strat⁹ repo-
 sci.

- conatus est. Hæc sunt o carnifex in gremio sepulta consulatus tui. Sed quod Cicero in superiore loco dixit, integrā tamē legem accusatoris iudicioq; seruari, eo pertinet, ut intelligamus animaduersiones censorias præiudicia fuisse non iudicia: Nam qui a Censoribus notati aut præteriti fuerant, postea postulari apud subsellia poterant, ubi nisi damnarentur, pro nihilo erat censoria animaduersio. Quid autem sit præiudicium nos aliquando explicauimus: sed facile est intelligere ex Quintiliano libro quinto. A Græcis προκατάγνωσις dicitur, & προκαταγινώσκω verbum, quo Demosthenes vsus est in oratione κατά μέδ' in peroratione, πρὶ κατὰχαρακτηρίας τῶ δέμου loquens. quod verbū genitiuo iungitur & accusatiuo, ut καταγινώσκω. Dicitur etiam προκατεγνωσμένη δίκη, quæ præsumpta opinione damnata est, anteq̃ causa agatur, ut apud Demosthe. πρὶ σιφάνου in principio, τοῦτο δ' ὅστις ἐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωσμένον μηδὲν, εἴθε τὸ πλὴν ὀνομαζομένη ἀμφοτέροις ἀποδιδόναι, & reliqua. Quæ autem animaduersio censoria non rei iudicatæ, sed tantū præiudicatæ vim habuerit, Cicero ipse pro Cluentio declarat his verbis, Video igitur iudices animaduertisse Censores in iudices quosdam illius cōsiliū Iuniani, cum istam ipsam causam subscriberent. Hic primum illud commune proponam, nunq̃ animaduersionibus censoriis hanc ciuitatem ita contentā ut rebus iudicatis fuisse, & cetera. εὐθύνας διδόναι sic dicūt ut δίκην δέναι, id est, poenam pendere, & rationem reddere. Qui enim in ratione reddenda damnabantur, postea poenam luebant: Quare διδύναι utrunq; significat, scilicet διζέτασθαι ἢ ἡμωρίαν. Et διδύνω, τὸ εἰς διζέτασθαι ἄγω, hoc est, in alicuius gesta inquirō, & quæstionem de eius administratione exerceo, vel exercendam curo, & κολάζω, καὶ ἡμωρίζω, καὶ προσιμῶ. εὐθύνας etiam, ut dixi, dirigo, id est, τὸ κατὰ διδύναι ἄγω. εὐθύνας autem ὁφλῆναι, est damnari repetundarū, ut Romani loquunt̃. Aesch. ὁ δ' αὐτὸς αὐτῆς μικρόν ἐπιχώρ' ἐξασθ' ἐκ τῶ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς διδύνας ὁφληκώς. Αἰσχύνην δίκην καὶ γεφύραν, & ἐκφέρα idem denotant quod præcedentia verba, hoc est, ἐπάγαρ, κατηγορεῖν, κρίνειν, διδύναι, Aesch. κατὰ κτησιφ. ἀπνέχθην γὰρ ἔ κατὰ ταῦδε τῶ ἱκφίσματος γεφύρῃ, ἢ δὲ ὑπὲρ φθι πόλεως, ἀλλ' ὑπὲρ φθι εἰς ἀλέξανδρου ἐνδ' ἔξω με φῆς ἀπενεγκθῆναι, ἐκ φιλιππῆς ζῶντος. Idem, ἀλλὰ διαλίπω, καὶ πρὸς πλὴν πολιτείαν ἐ πονκνὰ προσιῶ, ἀπὲς νεγκὰ πλὴν γεφύρας. Demosthenes. ἀρχίνης ἀπὲν ἐνεκε πρὸς τὸν ἀρχοντα παραισέμωρ γεφύρας. Huic verbo nostrum deferre respondere videtur. ἐκφέρα est indicare & prodere, de quo verbo cum aliis ἀπὲς τὸ φέρω cōpositis dicemus.
- Αἰκίας δίκη. Αἰκίας δίκη, actio iniuriarū ob verbera, δίκης ἑδ' ἰδιωτικῆς, priuatum est iudicium. Δίκη δὲ κατηγορία, est iniuriarum actio ob maledictum.

βλάβης δίκη actio dāni dati. Demosth. ἡ δὲ μετ' αὐτῶν ἡ ἰματίων καὶ τῶν χρυσῶν βλάβης δίκη
σεφάνων τὴν διαφθοράν, καὶ τὴν τοῦ ἡ χοροῦ ἀπάσης ἐπικρέας, βλάβης δίκη ἰδίᾳ μοι προσ-
κερ ἀντὶ λαχρῖν. Actio vero ob pauperiē a quadrupede factā dicitur βλάβης
δίκη τὴν ἀποδόντων: quā legē Solon tulit, auctore Plut. in eius vita.

φόντων δολέας, qui status controuersiam patitur, sic dicitur, vt φόντων ξι-
νάας, qui peregrinitatis reus est. Et φόντων ἀνδροφονίας, homicidii reus.

Στέφανος τῶν ὠρισμύοις ὑπὸ τῶν δικάζοντες, ἐμμελῶν τῶν κριθεῖσιν, τοῖς γνωφεῖσιν
ἐφορευχάδων, τοῖς κερμελῶσις ὑναρμύων, τοῖς δεδουγμύοις ὑναπαπύουσαι, acquie-
scere rebus iudicatis, & re iudicata, vt Cicero locutus est. Dicitur &
ἀτρεμῶν ἐπὶ τῶν δικαδοῦσιν, vt ἐπὶ τῶν πρῶσιν ἀτρεμῶν Plut. hoc est, rebus
præsentibus acquiescere, res novas non moliri. Dicitur & ἀγαπῶν καὶ ἀρ-
κῶν τῶν δεδουγμύοις, acquiesco arbitrorum sententiā. Dicitur & ἀτρε-
κῶν per accusatiuum, ἀγαπῶν καὶ σέρων πλὴν κρίσιν ἢ τὰ ἐγνωσμύνα. hoc est,
prouocare nolo. Isocr. ἡ δὲ καὶ τῶν ἀφαισῶντος μνηστῆρ πλὴν ἐλθούσῳ ἀγαπῶν,
ἀλλ' ἡ δὲ καὶ τῶν ὁμόρων κρίσιν ἐπάρχειν, Ita vt qui ab eis descuerant, non
iam acquiescerent in libertate, nisi etiam finitimis imperarent. Demo-
sthe. in secūda Philip. οὗς διὰ τῶν παλινοῦσιν τὰ πρῶτα ἀγαπήσαντες οἱ ἐπὶ διὰ δε-
σμοσύνην τῶν ὁμόρων, ἡ δὲ μετὰ ταῦτα ὁμοῦ προέβησαν, Cōtentos fore præsen-
ti rerum statu. Aristoph. σέρων σκοροδάμνη cum datiuo, ἀντὶ τῶν ἀρκῶν
καὶ. Demosth. σέρων ἐπὶ τῶν τοῖς. Plut. in Anto. Νυνὶ δὲ σέρων μὴ τὰ παρόν-
τα. Lucia. ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδράδων ἐλπετο, σέρων ὅτι δίκαι) τοῖς ἐγνωσμύοις, acquiesce-
re iis quæ ipse statuit & elegit. Cum vero ἀντὶ τῶν ἐρῶν καὶ ἐλῶν ponitur,
accus. poscit. Athen. Ἀλκιβιάδης μεδοντὶς τῶν ἀβουδηνῶν τῶν ἀκοῶν ἐραδοῖς,
ἐσφῆξε, καὶ ἐπλόνειν εἰς ἐλπίσιν. Plutarch. de Augusto, πλὴν δὲ ἀδελφῶν ὑπὸ
φωδῶς ἐσφῆξε. Inde ἐλπολογία.

τὰ ὑπάρχοντα, τὰ κτήματα, τὰ ὄντα, τὰ ἐνέχυρα, bona & pignora. Inde ἐπι-
λαμβάνεσθαι τὴν κτήματων, τὴν μὴ κατὰ τὴν νότον τὴν κατὰ δίκην, eius pignora cape-
re, qui iudicatum nō soluit. Ἀπείθεσθαι τῶν ὑπεχύνων, τὴν μὴ ἐκ πληρωμῆς τὰ
κεκριμύνα, qui iudicatum non facit.

λαμβάνειν ὑπὸ ἡμέρου τὴν δικαδοῦσιν, ὅτι τῶν κτήματων αὐτῶν λαμβάνεσθαι, ἢ ἀφαι-
θεῖν, in possessionem bonorum eius mitti, qui intra diem non adfuit,
aut rei iudicatæ non paruit. Demosth. ἡ δὲ μετ' αὐτῶν, δίκην δὲ τῶν λαχόντων
ὑπὸ τῶν κακουργῶν, ἔλπον ἐρίμην, & γὰρ ἀπὸ τῶν λαχόντων δὲ ὑπὸ ἡμέρου καὶ ἔχων,
ἐπὶ τῶν κακῶν πᾶσι τῶν τῶν. Et ὑπὸ ἡμέρου, Idem ἡ δὲ ἐνέργει, ἐπεὶ δὲ γὰρ ὁ
φλον αὐτῶν τὴν δίκην, προσελθόντων τῶν δεδουγμύων, μετὰ τῶν μοι ἡ δὲ δίκην τῶν ὑπὸ
ἡμέρας, ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐπὶ τῶν μοι ὁλίγων χρόνον. id est, Cum ea dies, in quam
diem ego iudicatum facere debebam, iam exitura esset. Genitiuo au-
tem iungitur ὑπὸ ἡμέρου. Lucianus, ὑπὸ ἡμέρου τῶν προνομῶν, qui iā elap-
so tempore non præstitit quod spondit, qui ad diem non satisfaci-
cit: atque eam ob causam alio vocabulo, ἐκ προνομῶν dicitur, & ὑπὸ προνομῶν

βλάβης δίκη

βλάβης περὶ
τῶν δόντωνφόντων δίκη
λείαςΑγαπῶ καὶ
σέρωντῶν κτημάτων
των ἐπιλαμ-
βάνεσθαι.
ὑπὸ ἡμέρου

ὑπὸ ἡμέρου

ἐκ προνομῶν
ὑπὸ προνομῶν
σμοῦ

Εκπροθεσμίης. Legitur & εκπροθεσμίης verbum in Pandectis græcis pro eo, quod
 Εμπροθέσμως. in mora esse iurisperiti dicunt. Contra, εμπροθέσμως τὴν κρίσιν, est ὅτις τῆς
 προθεσμίας κρίσιν. Lucia. Ἐκπροθέσμως δὲ καὶ ἡμᾶς εμπροθέσμως ἐκπέμπαμεν ἐκ τῆς
 Απαυτῶρ. νόμου, πλὴν ἐπιστάσαν μόνον ἡμέραν ἐπιμέναντας. Απαυτῶρ πρὸς πλὴν κυρίαν, ἀπαυ
 τῶρ πρὸς πλὴν δίκην, obire diem vadimonii, & adesse ad iudicium die va
 κυρία. dimonii. κυρία, enim dicitur dies vadimonii, vel dies legitimus, & sta
 tus. Demosth. καὶ ἐπεὶ ἡμεῖς ἡ κυρία τοῦ νόμου, οἱ δὲ αὖτε ἐκ ἀπαυτῶ
 σαυτά μεδίαν ἐπὶ πλὴν δίκην, ἀλλὰ καταλιπόντα, γινώσκουσιν δὲ ἐρήμους κατὰ
 μεδίαν, ἐπιστάμεθα, & reliqua. verba sunt testium. κυρία, hic pro die statō
 a lege ponitur. Idem, καὶ πλὴν μετὰ κατὰ τῆς δικαστικῆς γνώσεως, ἢ ἀπορροκλή
 τον κατεσκόβασεν, αὐτὸς κυρίαν αὐτῷ πεποιήκεν. ἢ δ' αὐτὸς ὥφλεν ἐμοὶ, ἀπορροκλή
 ρες ἐδῶς, ἐκ ἀπαυτῶν ἄκυρος κρίσις. Hoc loco κυρίαν γνώσιν dixit, id est, ra
 tam iudicis cognitionem: ἄκυρος vero irritum. Et cognitionem quidē
 inquit, τὴν ἀρχόντων καὶ τῶν στρατῶν καὶ τῶν δικαστικῶν tametsi ἀπορροκλήτον, id
 est, nulla Stratonis in ius vocatione institutam, ratā ipse sibi fecit sua
 fraude. Vadimonium vero, id est, diem iudicio sistendi quo mihi erat
 obstrictus, irritum facit & antiquandum, quum ad iudicium non ad
 fuerit, quum id vadimonium non obierit, quum iudicio sistendi spon
 sionem non præstiterit, & ut Ciceronis verbo loquar, cum ipse nō sti
 terit, sciens & prudens se recte atq; ordine in iudicium vocatum esse.
 Dicemus, nōnihil in sequentibus, quod ad eius loci expositionem per
 tinebit, quum διατῆν verbum enarrabimus: est enim locus ille oratio
 nis subobscurus. κυρία autem ἡμεῖς dicitur quasi rata & fixa, ad quā
 qui non adfuerit, moram purgare nequit, ut quidem ius erat constitu
 tum apud antiquos & Græcos & Romanos. Erat enim deserti vadi
 monii poena, ignominia, ut ex oratione ipsa καὶ μεδίαν liquet his ver
 bis, πείσας ὃ τὸν περταυδόντα δαῖναι πλὴν τῶν πρὸ πάντας τῶν νόμων, καὶ
 τῶν ἐδὲ δυνάτω ἐπιγυαλάμενος, κατηγορῶν ἐρημῶν, δυσενδὸς πρὸντος, ἐκβάλλει καὶ ἀδ
 μοὶ τὸν δικαστῆν. Bona enim possidebantur eius, qui in eremodiciū
 incidisset. Cicero pro Quintio, Ergo Hercule cuius bona ex edicto
 possidentur, huius omnis fama & existimatio cum bonis simul possi
 detur. de quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne peri
 re quidem certe, tacite, obscureq; conceditur. Et paulopost, Itaq; maio
 res nostri raro id accidere voluerunt, prætores ut cōsiderate fieret cō
 parauerunt. viri boni quum palam fraudantur, quum experiundi po
 testas non est, timide tamen & pedetentim istuc descendunt, vi atq;
 necessitate coacti, inuiti, multis vadimoniis desertis. Edictum em̄ bo
 na possidendi excipiebat & sequebatur edictum bona proscribendi,
 ut ipse ibidem dicit. Quare in eadem oratione causam deserti vadi
 monii causam capitis vocat. Vadari autem est κλητὸν, verū de hoc ver

Bona possi
 deri.

bo vadari & vadimonium enarratius in Pandectas diximus : redditis etiam locutionibus graecis, quas hic addere superuacuum esse visum est. τὴν κυρίαν ἐγγράφει, diem vadimonii in acta referre Demostheni. Et κυρίας ἐνέσωσης, appetente die vadimonii. κυρία autem non modo diem vadimonii sistendi, sed etiam προδικασμῶν ἡντινοῦν significat, καὶ πᾶσαν ἡμέραν πεταγμένην, ἢ ἀποτεταγμένην, quem latini statum diem & statutum dixerunt. Dicitur & ὁρισμένη dies praestitutus. Cicero de Arusp. Responsis, Statas solennesq; ceremonias dixit. Liviū, Statum & solenne bellum, de Volscis loquens. ἢ κυρία, a Synesio dicta est, dies fati & mortis vadimonii. Sic enim inquit ad Theophilum, ἐὰν προσπελάσῃ λαμπωνιανὴ τὸ χεῖρ, καὶ ἡ κυρία παρὰ τὴν δίκην πᾶσιν, ἐφ' ἧκα, τῆς τότε παρεσομένης πρεσβυτέρους, κοινωνίας αὐτῶν μεταδοῦναι. In eadem oratione διδόναι τὴν ἔρημον, significat secundum praesentem de absente, vel contra absentem pronunciare. quod forensi nostro vocabulo, dare defectum dicitur, ὃ δὲ καταλαμβάνει τὰς ἀρχοντας θιζιόντας, καὶ τὸν στρατῶνα, ἀπιόντα, ἢ δὲ τὴν ἔρημον δειδωκότα. Ut autem occasionem datam ex instituto nostro non omittamus, locum eiusdem orationis verbis supradictis proximum adscribendum esse duximus & enarrandum. οὐτοσί δὲ διατῶν ἡμῶν (inquit) ὁ στρατῶν, ἐπειδὴ ποτὶ ἡμεῖς ἡ κυρία, πάντα δὲ ἡμεῖς διεξιλέμεθα τὰ ἐκ τῶν νόμων, ὑπομοσίου καὶ παραγραφῶν, καὶ οὐδ' ἐν τῇ ὑπόλοιπον, τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειρῶν ἐδ' ἑτόμα τὴν δίκην, ἐπ' ἧτα ἐς τὴν ὑπεραίαν ἀναβαλέσθαι. τὸ περὶ τῶν δὲ ὡς οὐτ' ἐγὼ συνεχώρουν, οὐδ' οὐτοὶ ἀπὴντα, οἱ δὲ ὥρας ἐγίγνετο δεῖ, καπεδ' ἡ τῆς, Hic Strato qui nobis arbiter erat controuersiae, quum aliquando venisset dies vadimonii, (omnia autem iam praeterierant quae leges litigatoribus indulgent, dilationum postulationes, exceptiones, nihilq; iam erat reliquum,) primum orare me institit ut arbitrium prorogarem & sustinerem : deinde ut in craftinum reicerem : postremo, quum ego diutius rem prolatari non permetterem, nec iste ad iudicium sisteret, & iam ad serum horae statae ventum esset, Strato arbitrium contra hunc pronunciauit. ἀναβολαὶ sunt dilationes. ἡ ὑπομοσία sunt dilationes quae iureiurando postulantur & impetrantur, hoc est, ἐνορκοὶ ἀναβολαί, dilationes propter fonticum morbum, aut aliam legitimam causam impetratae. Et ὑπόμνησις verbum, τὸ ὑπομνῆσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι τὴν δίκην παρὰ τὴν ἀποδεδειγμένην ἢ νόμον. Idem, τὰν τῆς τῆς μαρτυρίας πρός τὴν ἐσελθόν, & πρὸς τὴν ἀπομνησθῆναι ἐμὲ ἐπὶ ὑπομνησθῆναι, nec praescriptione vtente nec certamen prolatante. Xenoph. τούτων δὲ διαχεροτονομένων, τὸ μὲν πρῶτον ἐκρίναν τὴν ἐνυπτολέμην ὑπομνησθῆναι δὲ μετεκρίναν, καὶ πάλιν διαχεροτονίαν γινώσκοντες, ἐκρίναν τὴν οἱ βουλῆς, id

κυρίας ἐγγράφει.
ψα.

κυρίας ἐνέσωσης.
σῆς.

ἐρημον διδόναι.
ναί.

ἀναβολαί.
ὑπομοσία.

ὑπομνησθῆναι.

est, rem comperendinante, rem differendam censente & petente, quominus res tum iudicaretur intercedente. Idem Demosthenes πρὶ σεφάνου· καὶ τοὶ πόσα ἄρ' ἡγήματα τὰς ἡγεμόνας ἦν συμμοριῶν, ἢ τὰς δούλους τέρως καὶ τρίτους οἰεσθὲ μοι διδόναι, ὥςτε μάλιστα μὲν καὶ μὴ δεῖναι τὸν νόμον, ἀλλ' οὐ κατὰ βούλησιν αὐτοῦ με εἶναι ὅν ὑπομυσία, Primum quidem ut ne legem illam ferrem: sin minus, certe ut ne perferrem, sed prorogari rem sinerem, & in aliud tempus reiici.

ἔσω κύρια τὰ
κριθέντα·
τὰ διατη-
θέντα ἔσω
κύρια·

ἔσω κύρια τὰ κριθέντα. his verbis significabant se nolle ad aliud maius iudicium prouocare. καὶ τὰ διατηθέντα ἔσω κύρια, hoc est, Et quod arbitri statuerint, id semel ius ratumque esto. καὶ μηκέτι μεταφέρειν ἐξ ἔσω εἰς ἕτερον δικαστήριον. Demosthenes ἤτις μεθ' ἡς, refert huiusmodi verba legis.

τὸ κύριον·

ἔα' δ' ἐν τῇ συμβολαίῳ ἰδίῳ ἀμφισβητήσω, ἐξ ἔσω αὐτοῖς ἀρῆσθαι ὅρ' ἄρ' βούλωνται διατητῶν. ἐπεὶ δ' ἄρ' δὲ βούλωνται κατὰ κοινὸν, μενεπωσαν ὅν ποῖς ὑπὸ τούτου γνωθῆσιν· καὶ μηκέτι καταφερέτω, ἀλλ' ἐκ τούτου εἰς ἕτερον δικαστήριον ταυτὰ ἐγκλήματα, ἀλλὰ ἔσω τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διατηθέντος κύρια. ubi non καταφερέτω, sed μεταφερέτω legendum cenleo. κύριον auctoritatem & firmamentum & ratam fidem significat & probationem. Plato in Gorg.

κύρωσις·

Ἄι δ' ἐπεὶ πολλὰ ἦν περὶ τῶν πόλεως τῶν λόγων ἔχουσι ἦν πρῶτον, καὶ τὸ πρῶτον πᾶσα· ἢ πρῶτον ἐπὶ τὸ κύριον αὐτῶν διὰ λόγων ἐστὶ. τούτων ἵνα μοι δοκῆς λέγειν καὶ πλὴν ῥητορικῶν. Supra κύρωσιν pro eodem dixerat. τῶν δ' ῥητορικῶν ἔστιν ὅτι τοῦτο καὶ ῥητορικῶν, ἀλλὰ πᾶσα ἢ πρῶτον καὶ ἢ κύρωσις διὰ λόγων ἐστὶ. Galenus in primo Therapeu. κύριον pro capite & cardine ponit, & pro eo ferme, quod Plinius indicaturam appellat, ἐν τούτῳ γάρ ὅτι κύριον ἐστὶ διδασκαλία, id est, In hoc est praeceptum munus & praeuertendum. Et in decimo, de febribus loquens, ἐπεὶ ἐν τῷ πνεύματι καὶ ὑγρᾷ τὸ κύριον ἐστὶ θεραπεύει ἐστὶν.

κύριον πρῶτον
σα·

κύριον πρῶτον, significat dare auctoritatem & potestatem. Demosthenes πρὶ πρῶτον πρῶτον· γράφω ψήφισμα βουλευτῶν, πλὴν βουλῇ πρῶτον· τὸ δὲ κύριον κύριον, ἀπέναι τῶν πρῶτον πρῶτον πλὴν ταχίστω, Cum essem tum Senator, id est, βουλευτῆς, rogationem tuli, cum populus rem senatui permisisset, ut primo quoque tempore legati proficisceretur. Dicitur etiam αὐτοκράτωρ πρῶτον.

αὐτοκράτωρ

Est enim αὐτοκράτωρ πρῶτον πρῶτον, legatus qui cum potestate mittitur. Xenoph. in secundo ἐλλωπικῶν, μετὰ ταῦτα ἤρθε πρῶτον πρῶτον ἐς Λακεδαιμόνα αὐτοκράτωρ, δέκατος αὐτὸς. Demosthenes in eadem, ὡς μοι τοίνυν αὐτοκράτωρ ἢ ἐγὼ κατὰ πλὴν πρῶτον πρῶτον, ποτὶς ἔχει τὸν τρόπον ὑμῶν. Andocid. πρὶ ἦν μυσκίων, ψευδομαλίας δὲ ἐστὶ βουλῆς, (ἢ γὰρ αὐτοκράτωρ,) ὥχοντο ἐπὶ αὐτὸν μετὰ τοῦ, id est, κύρια γὰρ ἢ ἢ βουλῇ τῇ ψευδομαλίας. αὐτοκράτωρ δυνάμεις, merum imperium. Polybius de Politia Romanorum, τῶν ὑπᾶτων αὐτοκράτωρ δυνάμεις ἐχόντων πρῶτον τὰς πόλεις κατὰ σκευὰς, αὐτοκράτωρ δὲ ἐν τοῖς ὑπαίθεσις δυνάμεις, id est, merum im-

perium & plenam summamque potestatem. Αυτοκράτωρ est etiam qui sui est arbitrii. Thucydides, καὶ ἡ ζυμπάσα πόλις ἐκ αυτοκράτωρ ἑαυτῆς θύσα τὸτ' ἔπραξε. Xenoph. in secundo ἀπὸ μνημονίου. de Hercule Prodicī loquens, φησὶ γὰρ Ἡρακλέα ἐπεὶ ἐκ παίδων ἔς ἡβην ὠρμάτω, οὗ ἢ οἱ νέοι ἦδ' αὐτοκράτορες γιγνόμενοι, δηλοῦσι ἅτε πλὴν δι' ἀρετῇ δόξῃ τρέποντ' ἐπὶ τὸν βίον, ἅτε πλὴν διὰ κακίας, ἐξελεθόντα ἐς ἡσυχίαν καθύσθαι. Qua in ætate adolēscētes iam suæ tutelæ facti, statim præferunt. Hoc enim significare puto, etiam si Cicero in primo Officiorum aliter ea verba vertit. Est enim αὐτοκράτωρ qui sui iuris est, hoc est, ὃ κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, ὃ αὐτοζόσιος, qui suæ iam tutelæ permissus est. Αυτοκράτωρ etiam est q̄ plenum habet imperium, καὶ κράτος ἀνυποδύωτορ, ut Aristoteli ὁ παμβασιλεύς. κύριος etiam dicitur præcipuum & antiquissimum, id est, πλεῖστος ἐπιμελείας ἄξιον, Aristid. in Panath. ἀλλ' ἵνα μὴ πλεῖστα τὰ αὐτὰ λέγω, πόρρω τῶ καίριον γένωμαι, καὶ δι' ἡ πρός αὐτὰ τὰ κύρια τῶ λόγῳ τρέφομαι. Lucia. καὶ πλὴν τυχεῖν ὅπως σοι κυριώτατον ὄσι, κοσμήσω καλλίστοις κοσμήμασι. τὰ τὰ κυριώτατα κυριώτατα μέρη τῶ σώματος. Gal. principalia membra vocat, quæ etiam ταῖς ταῖς κυρίαις dici possunt. Grego. ἐς βασιλ. ἵνα μὴ ταυτὸν πᾶσι δωμεν τοῖς ἀπαροτέροις τῶν ἀδελφῶν, οἱ πλὴν ἰχθῶν οὗ τοῖς ἐκτὸς παλαμοῦσις καὶ παρέρτοις κενώσαντες, ἥτις οὗ τοῖς καίριοις ευρίσκονται, καὶ δι' ὧν τὸ νικᾶν ὑπάρχει. Demosthenes, καὶ τὰ κύρια ἅπαντα ὅσα οὗ ἐκάσῃ τῶν πόλεων, id est capita, & ἡ qui summā reipub. in manibus habent. Sic Aristot. in secundo Politic. τὸν κύριον τὸν πόλεως vocat, τοῦς πολιτευομένους. κύριος etiam dicitur qui iurisdictionem habet. Dinarch. κατὰ Δημοσθέν. de Areopagitis loquens, κύρια βουλὴ δικάσαι πρὸς τῶ σώματος καὶ τυχεῖς ἐκάσῃ τῶν πολιτῶν, καὶ ἐπὶ τοῖς κατὰ Δημοσθένους ἀποπεφασμένους χρέμασι ἀκυροῦν ἐσαι τοῦ διὰ καίριον. Ἀκυρον vocat βουλὴν, πλὴν μὴ κύριον εἶσαι, καὶ ἐπικρατέσαν οὐκ ἔχουσαν, quæ ius dicere non potest, πλὴν μὴ κύριος καὶ κράτος ἔχουσαν τῶν. κύριος νόμος, est lex quæ vim & auctoritatē obtinet, & quæ non est abrogata. Aesch. κατὰ τιμαρχ. ἅπαν μὲν γὰρ κολάζετε τοὺς ἀδικούντας, εἰσονται ἡμῖν δὲ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι. κυριώτερον etiam dicitur cuius fides est exploratior, cui magis credimus. Aristot. πρὸς συνωνίαν, καὶ τῇ ἐπαλλάξει τῶν δακτύλων τὸ ἐν δύο φαίνεται, ἀλλ' ὅμως ἔσται φανερὸν δύο. κυριώτερον γὰρ φησὶ ἀφ' ἧς ὁψις. ἂν δ' ἢ ἀφ' ἡ μόνῃ, καὶ ἐκρίνομεν τὸ ἐν δύο. Sic alibi, τὸν κύριον καὶ τὸν ἐπικρίνον dicit id, cuius iudicium est ratum, & non fallitur. Is etiam qui aliquem habet in potestate, dicitur esse κύριος ut ἐπίτροπος. ἡ γὰρ puel- las aut fœminas dabant nuptiis, quia earum erant aut tutores aut curatores, dicebantur κύριοι, ut apud Demosth. κατὰ Νεώργα, ὁ νόμος καὶ λῶν ἐάν τις ἀπὸ πέμπτῃ γυναικῇ, ἀπὸ δὲ δόνα πλὴν προῖκα. ἐὰν δ' μὴ, ἐπὶ οὐν ἐπὶ ὁβολοῖς ποσοφῶν, καὶ σίτῃ ἐσόδον εἶναι δικάσαντος ὑπὲρ φησὶ γυναικὸς τῶν κυρίων, Alio qui nisi repudiatæ reddiderit dotem, sesquicentessimam dotis penfitas

re. Licere illi qui mulierem habet in potestate, rei vxoriē agere, aut ex stipulatu ad dotis repetitionem.

Σίττις, ἢ σίττις
δική.

Σίττις enim δίκη appellabatur rei vxoriē actio. Idem Demosth. καὶ ἀφορὰ
βρα, ὅτι γὰρ διδόντες τὰς σίττις τῇ μητρὶ, πλὴν δὲ προίκα ἐχόντες, οὐδὲ τὸν δὲ
κορ μισθὸν ἐδέχοντο, ἀλλὰ μετὰ τῷ ἄλλω ἐπιτρόπῳ διαχειρίζοντο ἀξιοῦσιν,
ἐποιήσαντο λόγους περὶ τῶν δὲ Δημοχάρη. Idem, πάντων τῶν προίκων οὕτως αὐτῶν,
οὕτως τὸν σίττιν ἀπέδωκε. Σίττις est annua pensio ad alimentum vidua
rum & pupillorum, quae dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris
vxoribus repudiatis, ut in exemplo superiore. Meminit Harpocration.

Tutores
mulieribus
dabantur apud
Athenienses.

Vt autem Athenienses iure, sic etiam fortasse Romanorum, foeminis tu
tores olim dabantur, sine quorum auctoritate nihil constituere dotis
poterant. Id enim ex Cicer. intelligimus in oratione pro Cecinna, his
verbis, Iste vester testis, qui ausus est dicere, fecisse videri eum, de quo
ne cuius rei argueretur quidem scire potuisset, ipse nunquam auderet iu
dicare deberi viro dotem, quam mulier nullo auctore dixisset. Et in
oratione pro L. Flacco, Haec Flacco non probasse te miraris? cui quae
so tandem probasti? emptiones falsas praediorum, proscriptiones cum
mulierculis aperta circumscriptione fecisti: tutor his rebus, Graecorum le
gibus, adscribendus fuit. Polemocratem scripsisti mercenarium & ad
ministrum consiliorum tuorum. adductus est in iudicium Polemocra
tes de dolo malo, & de fraude a Dione, huius ipsius tutelae nomine.

κύριος.

Is tutor a Demosthene ὁ κύριος φησὶ ἀνδρώπῳ vocari solet, sine quo
auctoritatem accommodante, nihil Athenienses mulieres alienare
patrimonii sui poterant. Postremo κύριος dicitur qui summam
habet potestatem, & ut diximus ἀνυπόδικον rei cuiuscunque. Poly
bius de Polit. Rom. τιμὴς δὲ καὶ ὑμῶν κύριος ὁ δῆμος, id est, αυτοκράτορας
πλὴν ἐξουσίαν ἔχει. Et κύριος ἔστι τὸς, hoc est muneris & curationis meae.
Idem, τὸν δὲ κύριον ἢ σύγκλητον, ἀντὶ τῶ, τὸς δὲ μέλας τῇ συγκλήτῳ, τοῦτο ἐπὶ
μελὲς ὅστις τῇ συγκλήτῳ. ut Demosth. οἱ ἐπιμελὲς ἦν κακῶς ἐμὲ ποιεῖν. Dicitur
etiam τὸς ἢ σύγκλητος ἐπιμέλειται, πρόνοιαν τὸς ποιῆται, τοῦτο διαχειρί
ζει, ἢ πρυτανεύει, ἢ μεταχειρίζεται. τὸς ἐπιτέτραπται ἢ βεβλήν ἢ ἐμπεπίσθεται, τὸς
τὸ αυτοκρατορικὸν δυνάμει ἢ ἐξουσίαν ἔχει. τοῦτο ἐπὶ τῇ συγκλήτῳ ὅστις. πάντα
δὲ ἐπιμελίας ἔχει. haec enim ferme idem significant.

Διαγινώσκω.

Διαγινώσκω est pro potestate iudicare, & ius dicere, ut iudex in sua pro
uincia. Significat etiam statuere & deliberare.

ἐξατρεῖν.

ἐξατρεῖν τὸς κρινόμενος, noxę & piculo reos eximere, ex reis eximere, rei
poenā deprecari gratia vel auctoritate. Demosth. καὶ μηδὲν, παῖδια δὲ πρὸς
σίσεται, ὃ κλαίσει, ἢ τοῦτο αὐτὸν ἐξατρήσεται. Pueros enim suos producet
lachrymabundos, eorumque misericordia seipsum a vobis seruabit. hoc
est, eorumque lachrymis sese condonari postulabit. Lyf. ὑπὲρ πολυκράτος.

ἢ δὲ ἄνθρωποι πάντοτε, ἐπεὶ τὰς μὲν οὐκ οἶοντες τε ὄντας θιγόμενοι εἶναι μὴ ἔχοντες ἔχειν ἡμῶν, τὰς δὲ ἀφ' ἧς ἀνδρὶ ἐξαυτῶν. ἐξαυτῶν deprecatio. Demosth. καὶ οὕτως ἡν συνγενῶν ἔθ' ἢ ἡν οὐλῶν ἐξαυτῶν, ὡφέλιμον αὐτῶν. Aeschyl. ἐξαυτῶν γράφας ἡν παρὰ νόμων, id est, postulāt reorum delationes hominumq; reatus ob maleficia cōdonari precibus suis. Est autem παρὰ νόμων γράφειν, κατηγορεῖν τὸ παρὰ νόμα γράφοντες. Demosth. pro Ctesiph. siue ὑπὲρ σεφάνου, εἰ μὲν ἐσαγγελίας ἄξιον πρᾶττοντά με εἶρα, ἐσαγγέλλοντα, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἐς κρίσιν καθιστάμενος παρ' ἡμῶν, εἰδὲ γράφοντα παρὰ νόμων, παρὰ νόμων γράφοντες, hoc est, Si me vidisset rogationem ad populum ferentem legibus contrariam, aut contra legum interdicta aliquid promulgantem. Idem πρὸς Αἰπίν. Νῦν δὲ μαρτυρίαν κατ' αὐτὸ καὶ ταλέπωρ ὅτι παρὰ νόμων, τοῦτον τὸν νόμον ὁμῶς ὑπομοδετέ. Παρὰ νόμων vocat legem legibus contrariam ferre. Est etiam παρὰ νόμων τὸ ἀδικεῖν. & παρὰ νόμων ἀδικεῖσθαι, & contra leges & iura malis affici. Idem, εἴτ' ἐὰν ἡδικῆσθαι καὶ παρὰ νόμων εἶσθαι δοκῶ, βουδυσάμηναι τὰ δίκαια δέομαι.

ἐξαυτῶν autem significat exposcere aliquem ad poenam. Quæ significatio contraria est præcedenti. Isocra. in Trapez. ἐπισέλλει δὲ τοῖς ἐνθάδε δὲ ἐπιδικασίῳ ἐκ τοῦ πόντος, τὰ χεῖματα παρ' ἐμοῦ παραλαβὴν, καὶ αὐτὸν ἐσπλῆν κελύειν. ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων πρῶ, παρ' ἡμῶν θιγόμενος, Qz si pecunias tradere illucq; nauigare recusarem, vt me a vobis dedi sibi postulerent. Sic se Demosth. θιγόμενος ὑπὸ φιλιπποῦ, καὶ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου dicit, id est ad poenam exposci. Est autem exposcere, dedendum petere, & θιγόμενος, ὑπὸ ἐχθροῦ ὕψος ἀντιθέτως. Liviū libro octauo de bello Macedonico, Legatos deinde misit ad deposcendos auctores defectionis: cui tatem in pace futuram, si id fecissent, pollicens. silentium præ metu cæterorum fuit: quos autem nominatim depoposcerat, ipsi se ituros professi sunt. ἐξαυτῶν etiam est exposcere seruum ad quæstionem, cui ἐκδιδόναι, id est offerre & dedere, respondet. Demosth. πρὸς Ἀφοκον, εἴδ' δὲ τὸ πρᾶγμα ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξέτησεν ἂν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας, ἢ ἐπεδίδου, μηδὲν δίκαιον λέγειν ἐδόκου, Iam vero si rei veritatem reperiri expetivisset, seruum me utiq; exhibere torquendum postulasset, qui testificatiōes ipsas scripserat: vt si dedidisset, veritate p tormēta comperta, nec ius ego in hac causa, nec equum postulare viderer, qui scilicet ὑποδομαρτυρίων agerem: vbi notandum ἵνα coniunctionem cum indicatio iunctam esse, ἢ ἐδόκου, ἀντὶ τὸ ἵνα δόξωμι. Sic apud Xenoph. in primo παιδείας, εἰ δὲ καὶ ταύτας ἀκροφύγας τὰς κώας, τὰς πόδας αὐτῶν ἐκμανθάνω, καὶ πρὸς δὴ χωρία φθίγην αἰσθῶμαι οἱ λαγῶ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ὑπεπετάνυσ, ἵνα ἐν τοῖς σφόδρα φθίγην, αὐτὸς αὐτὸν ἐμπίπτωρ ἐνέδω. Id est, vt ipse se indueret in retia, ἢ ἐνδύσαστο. Lucia. ἐγάρ τοι ἔφη τῇ πνοῇ ἡν ἴων τε καὶ ῥόδω χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ξινὶ μάλισσιν ἐχρῶν

μη ἀπαγο-
ρευθέντος με-
τὰ ὁρίσκει.

αὐτοῦς εἴφειται, ἢ ὡς πλεονάζον ἀνέστωρ φησὶ ἰδόντες, ἀντὶ τῶ ἀνασώσεν. μη ἐτι-
ἀπαγορευθέντος *similiter cum indicatio pro optatio & subiunctio iū-
gitur, cum präteriti vocibus & cum præsentis. Demosth.* καὶ τὸ χρό-
νον γινώσκω μετὰ πλὴν πρεσβύτων γλῶσσας, δέδοικα μὴ ἔνα λήθω ἢ σωκρίδων τῶν
ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποιήκα. *Idem*, πλὴν δὲ ἐρήνην μὲν ὧ ἀνδρες ἀθηναῖοι δέ-
δοικα μὴ λελήθαμεν, ὥστε οἱ δαυφζόμενοι ἐπὶ πολλῶν, ἄγοντες, *Vereor ne nō
intelligamus nos pacem ita agere & colere, vt qui versuram magno
foenore faciunt. Thucyd.* νῦν δὲ φοβέμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν.
Plato cum præsenti in Phæd. ἀλλὰ φοβέσθαι μὴ δυσκολώτερόν ἐστι νῦν διὰ
κίμαι, ἢ ὅτι πρὸς οὐρανὸν βίω. *Idem per* ἀρίστον, καὶ ἅμα βλέψας εἰς τὸν κέβη-
τα, ἔπειρ, ἀλλὰ μήπως ὧ κέβητος καὶ σὲ ἐπὶ τούτων ἐτάραξεν, *Sed vereor ne quid
te quippiam horum conturbarit. Philostratus etiam per parataticōn
cum aoristo*, δέδοικα μὴ ἔσθ' ἡσυχίαν ἡγάγην, ἀλλ' ἡνώχλη καθόλου.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι, vtī frui. *Demosth.* κατὰ Ἀφείβου, ἔδωκεν ἐβδολομήκοιτα μῖσος καρ-
πύσασθαι. *Significat etiā exhaustire & consumere fructum alicuius pre-
dii & redditum. Demosth. de matre Aesch.* τελευτᾶ μὲν ἡ μητὴρ αὐτῶ ἡγῆ
καταίεσθαι καὶ καρπύσθαι τὰς τῶν χωρῶν οἰκίας, ἐξέδρεψεν ποσάτους τετράσι.
Idem alibi, εἰ βέλονται χώρων ἔχον ἡγῆ καρπύσθαι τὰ αὐτῶν, id est, si regio-
nem pacatam habere vellent, & frui suis bonis. *καρπύσθαι fructum
elicere, fructuosum facere. Theophrastus in. iiii.* φασὶ δὲ δειρὸν οὕτω κατὰ
ὅταν ἴδῃ δὸν ἢ ἄμπελον καταφέρειν, κλήματα π' ἐπιβάλλει, καὶ καρπούσας
ἐν αὐτῶν, id est, palmītes summittere & fructum in annum elicere.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι πλὴν σχολῶν, id est, frui ocio *Synesius dixit eos qui student
philosophiæ. Lys. in Apolog.* τῆς δὴμος καταλύσ. ἴσε δ' ἐπιγύμνησιν καὶ Διοφά-
νῃ ἰδίᾳ μὲν καρπύσασθαι τὰς τ' πόλεως συμφοράς, δημοσίᾳ δὲ ὄντας μεγίστων ἀγα-
θῶν αἰζῶντες, *Privatim quidem fruētes calamitatibus publicis, hoc est,
in calamitate publica privatim sese oblectantes, sibi & genio suo in-
dulgentes: vel potius, ex incommodis publicis sua comparantes com-
moda. Idem Theophilo*, καρπύσθαι δὲ τὰς ἡμᾶς, ἐκείνους πρὸς οὐδὲν ἔπ' ἀφ' ἑαυ-
τῶν. *Thucyd.* καρπύσθαι vtitur pro καρπύσθαι. *Theoph.* αὐτὸν καρπύσθαι

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

καρπύσθαι.

ἀντὶ τῶ τῶς κάρητος ἀποδρέπειται, quod pene idem est. *καρπύζομενα etiā
appellat ea semina quæ terram exhaustiunt, & extenuant: quæ defruga-
re terram a latinis dicta sunt pene ad verbum, vt apud Plinium, Sege-
tem ne defruges. Theophrast.* καρπύζεται πλὴν γλῶσσας πωρὸς, διὸ καὶ
ἀγαθὴν ἐκτὸς χώρων. *Idem*, ἐπικαρπύζεται δὲ σφόδρα ὁ αἰγίλιος. *Dicitur etiā
ἐκκαρπύζω. ἐκκαρπύζω vero fructus decerpo & percipio. ἐκκαρπύζω
etiā est exhaustio & extenuo facultates alicuius & percipio earū fru-
ctus. Demosth.* καὶ τιμοκράτης. ἵνα τῶν πλεονάζοντων ἡμᾶς ἔντες ἐκκαρπύζωμεν,
καὶ πλεονάζοντων ὑμετέρων δικηπακότων, μὴ δ' αὖ κλέπτοντες φανερώς ἐλπίσθωσαν, κα-
ταβῶσι. *Sic Greg.* τὸ ἀγιοῦ ἐκκαρπύσθαι μέγα ἐτίθει, id est, quæstui ha-

bere res sacras atq; diuinas. Et ἐκκαρπωσις fructuum & commodorum perceptio, & usus rei fructuosus. Dicitur etiam ἐπικαρπία. Idē De mosth. ἡ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ τὰς μὲν σφετέρους αὐτῶν ἐστίας, ἐκ τῆς ἐπικαρπίας διδοῦναι, καὶ τὰς ἑαυτῶν ὑπαρχόντων, ἐκ τῆς ἐμῶν πολλῶν μέζω πεποιήκασιν. Aristote. ἐπικαρπία, quæstum appellat, & fruges messesq; ἐπικαρπίας vocat.

Εκκαρπωσις
Επικαρπία.

ἐξέλις δίκη, interdīctum vnde vi, & iudiciū de vi. Demosth. κατὰ μέγιστον, τί γὰρ δὴ ποτε, ἂν ἡς ὕφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, ἐκ ἐποίκων ὁ νόμος πλὴν ἐξέλις δίκην, ἀλλὰ προσμῶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ. καὶ πόλιν, τί δὴ ποτε ἂν μὲν ἐκὼν παρ' ἐκόντος ἡς λάβῃ τάλαντον ἐν ἡ δ' ὅτι, καὶ ταῦτα ἀποσερήσῃ, ἐδὲ αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν ὅστις, ἂν δὲ μικρὸν πᾶν Ζημίματος ἄξιόν ἡς λάβῃ, βία δὲ τὸ ἀφέλκεται, τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προσμῶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον πρὸς τῷ ιδιώτῃ. Ad quorum verborum intelligentiam hoc scire oportet, q; pecuniæ damnato tempus rei iudicatæ faciendæ præstituebatur: quo elapso, si iudicatum faciebat, is secundum quem iudicatum fuerat, in possessionem bonorum damnati mittebatur: Qui si inde vi expelleretur, iudiciū iam non priuatum sed publicum esse incipiebat, hoc est, ἐξέλις δίκη, quæ actio erat poenalis. ὕφλων δίκην dicitur, qui rei iudicatæ debitor est: qui si non soluebat intra terminum rei iudicatæ, nec patiebatur bona sua possideri, tunc erat res ei etiam cum republi. non tantum cum creditore. ut si quis hodie pignus prætorium vi auferat, de vi tenebitur. De

ἐξέλις δίκη

ducta est dictio, ἀπὸ τῶ ἐξέλις τὸ ἐκβάλλω φησὶ κτήσεως. Demosthenes πρὸς παραίνετον, οὐκ ὡς ὁ μὲν νόμος ἐάν ἡς ἐξέλις δίκην τὴν ἐργασίαν, ὑπόδικον ποιῇ. ἐγὼ δὲ ἔχ' ὅπως αὐτὸς ἐξέλις τὸν τῶν ἄλλων ἀπερίττων ἐγκρατὴ κατέστη. Ego vero nō solū ipm nō eieci, sed vnde ab alio eiectus erat, ipsum i possessionē restitui. Aristides in Panath. μόνους γὰρ ἡμῖν ὑπάρχοντες καθαροὶ ἀγένηται τε καὶ πολιτείας ἀνελθεῖν. καὶ δυνάμει ὄντι δυνάμει, ἐκαστοῦ κυρίου ὅτι τῇ χώρᾳ διὰ τὸ ἔπεσον, ἐκόντως. οὔτε γὰρ ξένοι διὰ τῆς ἄλλης πολιτείας γενέσθαι ὄντας, ἐνέχονταί τῳ προσρήματι, οὔτε πολιτείας βασιλεῖς πλὴν ἐπωνυμίας τῳ καθαροὶ ξένων εἶναι περὶ τῆς. ἔκοντες δὲ μόνους ἡμῖν, ἐπὶ δὲ οἷον ὅστις ἐπείρ, ἐπὶ ἂν εἰς λάχοι τῆς γῆς, ἐκ μᾶλλον γὰρ ἢ τὸ μηδὲν τι, Solis enim nobis gloriari nobilitate natalium licet, & ciuili communitate: & quum duo sint vocabula huic regionī, alterum ab altero nobis merito confirmatur. Nāq; peregrini qui dicuntur, hac utiq; appellatione continentur, propter eos qui ciues germani sunt: qui utiq; ipsi eam appellationem eo ratam illis faciunt, q; ipsi iam inde ab initio puri & vacui peregrinorum communitate fuerunt. Quo fit, ut vni, si fieri potest, ipsi simus, quibus cum nemo vnde vi agere possit ob regionem quam incolimus: non magis q; matris cuiusq; nomine experiri quisq; cum filio ipsius iure potest. Qui bus verbis significatur Athenienses ἀντόχθονες φησὶ Ἀθηναῖοι esse, nec alios

ἐξέλις

Aristidis locus.

ἐξέλις λαοὶ
χρὲν τινι.

vnq̄ homines inde ab ipsis eiectos esse, vt aliis regionibus cōtigit.

Συγκακέρ-
γία.
Συγκακέρ-
γῆρ.

Συγκακέργία, est quæ collusio a iuriscōsultis dicitur. & Συγκακέργῆρ col-
ludere. Libanius, ἐλὼρ αὐτὸρ ἐκόντα καὶ συγκακέργοῦντα, Damnauit eum
apud iudices volentem & colludentem. Et res per collusionem acto-
ris & rei transacta, συγκακούρημα dicitur, ex quo genere est preuarica-
tio, id est, καθύφεσις, de qua in præcedentibus diximus.

Διῶκῶ σε πλεγκῶρ, καὶ ἐγκαλῶ σοι πλεγκῶν, ago tecum iniuriarum ob verbe-
ra. & Διῶκω σε βλάβης, καὶ διῶκω σε φόνος.

Δικαιολο-
γῆσθαι.

Δικαιολογία est causæ suæ defensio, iuris sui in medium prolatio. & Δι-
καιολογῆσθαι iura sua allegare, & i iure disceptare: quod causificari Plau-
tus dixit, Cicerō etiam causari & proferre, Quintil. & Iuriscōf. allega-
re appellant, hoc est, πρὸς τένεσθαι, πρὸς ἰσχυρῶς, & πρὸς ἐκαστὸν, & πρὸς φέρειν. hæc em̄
omnia ferè de eodē dicuntur. Δικαιολογῆσθαι etiā pro ἀμεισβητῆρ & δι-
κάζειν ponitur. Plut. Διλήνῳ πρὸς ἀθηναίους Δικαιολογῆσθαι πρὶ φθι νήσῳ, καὶ λε-
γόντων, & reliqua. Lucia. ἡ δέως ἂν σοι Δικαιολογησάμεν ὑπὲρ τῆς ἐγκλημάτων, id
est, iudicio contenderem & disceptarē, quo modo etiā Athenus vsus
est. Alibi, ἐδικαιολογῆσθαι πρὸς με, mecum amice expostulabat, quod iniu-
riam ei intulisset. Δικαιολογία est id, quod pro causæ firmamento di-
ci potest. Libanius, ἀναγκαῖον δὲ ἐπῆρ τὰς Δικαιολογίας ἐκατέρων, καὶ ὁ μὲν λεπτέ-
ως ἰσχυρίζεται τῷ συμφέροντι, καὶ τῷ δικαίῳ, id est, nititur præcipue utilitate &
iustitia, ὁ δὲ κατῆγορος, ἰσχυρίζεται τῷ νομίμῳ, καὶ τῷ δικαίῳ καὶ τῷ συμφέροντι. In Pā-
dectis τὰ δικαιολογηθέντα dicunt, q̄ vtrinq; disceptata sūt a litigatorib⁹.

Ἀπόρρημα καὶ
ἀπόρρησις.

Ἀπόρρημα dicit vetitū & interdīctū magistratus. Et ἀπορρηθέν, & ἀπόρρησις.
Plato in Politico, ἢ καὶ τὸ ἀπόρρημα ἔσθαι ἥτιον ἂν γελοῖον ἐκείνῳ φαίνοιτο;
Est em̄ ἀπὸ πρῆν, vetare & interdīcere. Et ἀπέρρηκα τῷ Διαδικτῆρι μὴ διαδικτῆν.
testato denunciaui arbitro me stare eius arbitratu nolle. verba sunt
arbitrum arbitrari vetantis. Demosthenes πρὸς Ἀπαρχοῦς. ὅταν δὲ ὁ αὐ-
τὸς ἡφανικῶς φαίνηται τὰ γράμματα κατὰ τὰ δῆ πλὴν διαδικτῶν γινέσθαι, καὶ ἀνθι-
στῆναι Διαδικτῶν πρὸς πλὴν ἀπορρησιν φησὶ Δικητικόν μ, πῶς ἂν τὸ τῷ ἀνδρὶ
πρὸς πρὸς αὐτῶν, δικαίως ἐμὲ ἀπολέσειτε, id est, Cum contra interdīctum
sententiam tulisse eum liqueat. Hoc idem ἀπαγόρδονμα dicitur a Plu-
tarcho, & opponitur τῷ προσάγματι. Ἀπόρρησις etiā significat renun-
ciationem. Synes. Ἀνασασίῳ de Amaside amicitiam Polycratī renūciā-
te, ἀλλ' οὐδὲν πύχοντι κέρνη κατέμψας πλὴν ἐλπίαν ἀπάπαρ, δὴ λῶν ἐποίησεν,

Ἀπαγόρδον-
μα.
Ἀπόρρησις.

Ἀπίπαρ.

ἢ καὶ ἰδιόκρυσιν ἐπιδούλαβεν ἢ συμφορὰ πλὴν ἀπόρρησιν, si calamitas an-
teuertisset renūciationi. ἀπάπαρ autem ἀντὶ τὸ ἀπῆπε dixit, μέσθαι
ἀόρισθαι. Dicunt enim ἔπαρ & ἔπαρ. Demosthenes, καὶ τῷ ἐμῷ ὑδαὶ ἐπῶ-
πάτω. Et ἔπαρ dicite, Dinarch. Idem Synes. τὸν ἔκ ἐστιν ἐλπίαν ἀπα-
πῆρ, ἀλλ' ἐχθρῶν ἀναπῆρ. Aristote. in octavo Ethicorum, Διὸ καὶ δόξα
ἐκ ὅτι ἐστὶν ὑπὸ πατέρα ἀπάπαρ, πατρὶ δὲ ὑπὸ, id est, Ex quo videtur nō

licitum esse filio patrem abdicare, verum patri filium. Significat etiā hoc verbum retractare quod dictum est, hoc est pollicitationem vel promissum renunciare, & quasi sese reprehendere reuocareq; . Plutarchus in Craſ. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτῶν τὰς ἐρημνίας γνώμας ἀπατάμενοι, πρὸς τῶν ἐκείνους μετέστησαν. Inde illud Homericum Iliados. τ. μῆνιν ἀποισπῶν Ἀγαμέμνονι ποιμνίῃ λαῶν, αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσας, Iram renunciāns & finiens, vel te iam non offensum ei esse nunciāns: hoc est, nunciū, vt ita dicam, inimicitiarum remittēs, & valere iræ pertinaciā finiens, vel ἐνδοσιν ἡρώων φθι μῆνιν, iram remittens. ἀπορῆσις etiā est defatigatio, & defectio virium & animi. Est enim ἀπρηψν idem quod ἀποκαμῆν. Synes. καὶ μήτε σὺ κάμοις ἀπαντῶν ταῖς ἐπιτάταις πρᾶσιαις, μήτε ἐκφύει ὡς πρὸς τὰς ὁδῶνας ἀπαγορεύσας, lassescant & fatiscant, de hoc loquens filphiphoro, ac si diceret μὴ ἐκκάμοιερ. Quod apud Apostolum ἐκκακῆν legitur, ad Ephesios tertio, μὴ ἐκκακῆν ἐν ταῖς θλίψεσι. Εκκαμῆν Gregorius, εἰ μὴ ἐκκαμῶμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. vbi fortasse vel ἐκκακοῦ μιν, vel ἐκκαμῶμεθα legendum per futurum. Plutarchus, καὶ σίδηρος θλίβεκαμε πλῆγας, cessit & cedit. Xenoph. τὸν λαγὼν ἀπερηκότα, leporem cursu exanimatum dixit. Plutarchus de duobus Ciceronibus proſcriptionem fugientibus, οἱ δ' ἐκομίζοντο ἐν φορέοις ἀπερηκότες ὑπὸ λυπῆς, animū despondentes præ tristitiā, quasi θανατῶντες, ἀλύοντες: nam animū despondere πρὸς λέξις, ἀπολέγεις dicitur, vt alibi dicitur. Ἀλύειν ἀλύειν inter alia animo quoq; concidere significat, & languere præ consilii inopia & mœrore, vt apud eundem Plutarchum in Cicer. αὐτίς δ' ἀλύων ἡρώ μεταβαλλόμενος κατ' ἡσ ἐς θάλασσαν, quasi spe deplorata confectus. Supra pro eodem ἀδυμενῶν dixerat & ἀπρηκῶς. Significat etiā errabundamente affici & incerta, impotentiq; consilio. Idem de Antonio Cleopatram expectante miro animi angore veluti prurientis, καὶ βραδυγῆσος ἀδημονῶν ἦλυνε. Sic Lucia. de Tyro. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύσσα, ἢ ὑπὸ τῷ ἔρωτι ἀπολλυμένη, ἐν ᾧ περὶ λυμένην εὐχετό σοι. ἐντυχῆν, ad Enipeū fluuiū loquens. Idem Plut. de eodem Antonio, κυλινδρίσας τε ἐν γυνάοις, καὶ μεθ' ἡμέραν ὕπνης ἡρώ περιπατοῦς ἀλύνοντο ἢ κραιπαλῶντος, νύκτις δὲ κώμους, Id est, languentis animo, & præ voluptatum multitudinē non satis com potis mentis, sed quasi alienati immodico luxu. Alibi pro oberrante & temere expatiante, de eodem loquens qui in Libyam aufugerat, Ἀπολάων ἐρημίας ἀφθόνος σὺν δυσὶ φίλοις, ἀλύνων καὶ πλανώμενος. Gal. pro δυσαρῆσιθαι, quum dicit, ὅταν ὁ ἀδενῶν ἀπαλαχθῇ τῷ καυσθῆναι τε καὶ ἀλύειν. Homerus Iliados ultimo de Achille Patroclum lugente, τότε δ' ὀρθὸς ἀνασὰς Διηνέσθ' ἑλύνων παρὰ θῖν' ἀλός, & δὲ μῦρ ἡὼς φαινομένη λυθεσκίρ ὑπὲρ ἄλλα ἡϊόνας πε, pro mœrore confecto & ob id inquieto & oberrante ponitur. Cæterum ἀπορῆσις aliquando ἀπρηγευμένης significat, ἀπορῆσις

id est vetitum & prohibitum. *Lys.* κατὰ θειομνήστ, ἴσως ῥήνω ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς ἅπτερ ἐτόλμα, λέγειν καὶ πρὸς τὸν διαπτήρ, ὡς ἔκ ἐστὶ τῇ ἀπορρήτῳ εἰάν τις ἔπῃ τὸν πατέρα ἀπεικτονέναι. τὸν γὰρ νόμον ἔταυτ' ἀπαγορεύει, ἀλλ' ἀνδροφόνου ἔκ ἐσὶν λέγειν. Aliquando arcanum. Idem, τὰ δὲ μέλλοντα, ὧν ἀπορρήτω οἱ πεντακόσιοι ἴσασιν, id est, Quæ autē ego facturus clam retuli ad confilium, ea ego peruulgata nolui. Significat etiā ἀφρασον καὶ ῥηθῆναι καὶ δυνάμειον, quo etiā ipse alibi usus est. Significat & ῥηθῆναι ἀνάξιον. *Isocrat.* κατὰ λογίτη, ὅπως δὲ ἐγίσταντο δεινὸν εἶναι τὸ τυτῆν ἀλλήλους, ὥστε περὶ τῆς κακουργίας νόμον ἔθεσαν, ὅς κελεύει τοὺς λέγοντάς τ' ἢ τῇ ἀπορρήτῳ πεντακοσίας δραχμας δόδελον, qui iubet eos qui conuiciando aliquid obiecerint, quod palam fieri nec æquum nec honestum sit, duobus mil. sestertium mulctari.

Εὐθυδικία. Εὐθυδικία, est recta intentionis depulsio, iusta & plena recusatio: quod fit cum is qui in iudicium vocatus est, nulla præscriptione fori, aut alia exceptione summatoria vititur, nec litis excipiendæ diuerticulo.

Estq; εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, τὸ, τοῖς ὑπερμερόμενοις ἐγκλήμασι ἀπαντᾶν, ἀλλ' οὐκ ἀναρῆν τὸν παρὰ αὐτῇ ἀγῶνα, καὶ παρὰ τῆς ἀγῶνης χρώμενον, πλὴν δικῆς εἰσαγωγῆς ἀναδιδόναι καὶ παρατελεῖν, hoc est, Recta via pedem conferre cum actore, actionemq; ipsam & intentionem plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua reiectrice aut iudicii declinatorice, experiundi iuris potestatem auferre, certamenq; detrectare. Id quod fit, quum reus translatione vititur aut iudicii, aut personæ, aut temporis, aut alia præscriptione nititur magis q̄ causæ iustitia & æquitate. Id forensi sermone nostri finem declinatorium, & finem non procedendi, & finem non admittendi appellant. Quas exceptiones qui transmittendas esse ducit, & controuersie statum in summa causæ ponit, ut firmitudine iuris fretus, is εὐθυδικεῖν dicitur, quasi pede collato & recto certamine configere: collatis causæ firmamentis, quasi signis ambigere & litigare: recta causæ caput petere. *Demosthenes* πρὸς φορμίωνα, οἱ μὲν οὖν νόμοι καθ' οὓς ὑμεῖς δικασαὶ κάθησθε, εἰάν τις γινέσθαι μὴ συμβόλαια δόλογῃ, ἀμειβητῇ δὲ ὡς πάντα πεποιήκε τὰ συγκέμναι, ἀφρολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, ἔκατ' ὅσον τῷ διώκοντι. Idem περὶ σεφάνου, πρὸς λαβῶν δὲ μετ' ὥστε πρόπρον λέγειν, διὰ τὸ παραχρησθῆναι εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίαν εἰσιέναι, καὶ ταῦτ' ἀναγνούς, καὶ τ' ἄλλα ὡς αὐτῷ συμφέρει ἡγήτο φευσάμεν, ὅπως δὲ δικῆς τῶν δικαστῶν, ὥστε φωνῇ μὴδ' ἡντιοῦν ἐδέλεον ἀκούειν ἡμῶν, Cum autem mihi perorando anteuertisset, (quippe præscriptionis instātiā ipsi, non recte controuersie, in iudicium deduxeramus) & hæc ipse quū legisset, & cetera. Ex quibus verbis intelligimus, in exceptionis & translationis controuersia, prioreis esse partes in dicendo eius unde petitur, id est, rei. Id quod hodie fieri potest, si quis aut libello curiæ porrecto, aut rescripto regio impetrato, ad obiciendam præscri-

Εὐθυδικία.

ptionem aliquam admittendum se postulet : ut si hoc vicerit , actio-
nem experientis excludat in eo enim certamine , & in ea instatia actio-
ris partes ipse agit , licet in summa questione reus sit. Ευθεία. Ευθεία. etiam pro
eodem dicitur . Libanius in argumento orationis supradictae , καὶ ὁ
ἀγὼν ὀνόματι μὴ ὅτι παραγχαλιδός, ὅτι δὲ ἀλιδός, παρὰ τὴν ὁδοῦ γίγνεται. Plu-
tarch. in Cicerone, τὸ δὲ ῥήτορος ὀρτοκίς τὴν μὲν ὁδοῦ τὴν βέρεσιν συναποφύ-
μει τολμήσαντος, ὃν δὲ τὴν ἡμίματι πεφιδέντος παραγενέσθαι : καὶ λαβόντος ἐλε-
φαντίνην στήθα μισθόν, ἑπεί τι πλάγιος ὁ κικέρων πρὸς αὐτὸν, & reliqua. ὁδοῦ
αὐτὸν τῆς ἐνδοδικίας dixit, Non enim ausus est Hortensius , rectum &
plenum suscipere patrocinium Verris propter invidiam furtorum :
sed in aestimanda lite , ut immodica a Cicerone aestimatione litis fa-
cta, accusato Verri affuit. Hoc enim significat παραγινέσθαι, quod etia-
m πρῆναι dicitur , & βοηθεῖν & ὑποκουρεῖν. quibus omnibus verbis Pla-
to in secundo de Repub. usus est. Dicitur & ὑπεραπολογεῖσθαι, συναπο-
χεῖν, συναγορεύειν, ὑποποκρίνεσθαι, hoc est, adesse, & patrocinari, & de-
fendere. Idem Libanius alibi, ὅν γὰρ βούλεται δικαστὴν ῥήματι τὸ νόμου μό-
νον ἰχυρίζεσθαι καὶ τὸ πρᾶγμα ἀδικῶν, ἀλλὰ δέκνυσθαι ὡς δαξέει μὴ καὶ τῇ ὁδοῦ, ἐκ
πειρασίας δὲ αὐτοῦ καὶ παραγχαλιδὸς ὁ νόμος δίδωσι. ἐκ πειρασίας Verum ex abundantī
cautione uti se prescriptione ostendit, quam sibi lex indulget. Demo-
sthenes περὶ σεφάνου in procemio . οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας μὲν κατηγορεῖ, id
est, Iste autem tantum est oculi nactus, & tantum quietis habet ab ali-
is negociis, ut ei abunde vacet me accusare : nedum perinde ut ego,
in hoc ipse certamine capite & fortunis periclitatur. quibus verbis si-
gnificat Aeschinē id certamen sponte excitasse, nulla officii neces-
sitate impulsus. Idem alibi, ὁ δὲ ἐκ περιουσίας πονηροί, ἑδαιμίων πρὸ φασίην
ἔχουσιν ἄνθρωποι. Id est, Qui autem in bonorum facultatumque copiam pra-
ue agunt, excusare egestatem non possunt, cum ipsi ob secus admissa
postulantur . Quod idem rursus his verbis significavit, ἔὰν κολάζετε
τῶνδε δὲ ὁδοῦ πονηροῦς. Sic Grego. ἀλλ' ἐκ πειρασίας ἐφάνησαν πονηροῖτε
καὶ ὁδοῦ. Idem, ὁ δὲ κατὰ μέτρον μὲν ἴσασθαι, καὶ διακινδυνεύειν ἐκ ὧν
δὲ δὴ δόξα μεγάλῃ ἀνάγκῃ, ἐνὸν ἐκ περιουσίας κρατῆρ, cum abunde vincere
ac nullo suo periculo posset . Aliquando πειρασία aliter accipitur, ut
ὃν τὴν πρὸ παραπλῆ. τίς οὖν ἡ ταύτης πειρασία, τῇ φόβῳ ἀφρημύλων καὶ τῇ κιν-
δύνῳ τοῦ βαλιδέντος αὐτὴν ἀδικῆσαι; Quid igitur prodest Cherronesum
superesse, & esse incolumem, quum impune a Philippo diripi possit,
quum primum illi commodum atque etiam visum fuerit? Ευθεία. Ευθεία. etia-
am non tantum εὐθεῖαν δίκην, sed etiam ὁδοῦ γράμμην significat. Po-
lyb. de castris Romanis loquens, τινέας δὲ τὰς τῶν σκηνῶν ἐπὶ μίαν ὁ-
δοῦ, ἥτις ὅτι παραλλήλῳ τῇ τὸ πηγάων προκειμένη πλοῦς. Sic ἐπ' ἐνδέ-
α, εἶναι, directe stare, Aristotel. Significat etiam rectum tramitem,

ἔκθυσαν.
ἔκθυσαν.

hoc est ἔκθυσαν. Lucia. καὶ δι' ἐκείνης ἡζίους ἐπὶ πλὴν ἀρετῶν εἰσιέναι, ὥς δὴ μόνως ἀληθῶς ἔσκει, καὶ πλὴν ἐνδεῶν δακτυλίσκει. Plato in Timeo, ὅτι οὐ μὲν διμμερινόν ἢ φῶς περὶ τῆς ὀφθαλμοῦ ξύμματα, τότε ἐκπίπτει ὁμοιοῦ πρὸς ὁμοιον συμπαγῆς γενόμενον, ἐν σώμα δικλωδὲν ξυνέσκη καὶ πλὴν τῶν ὁμμάτων ὁδωρίαν, id est, directionem radiorum ocularium. Et Aristo. in Proble. ut opinor, quodam loco, ἥτε ἔκθυσαν ἢ ὅτις ὁδωρίαν.

παρεγραφοί
κός ἀγών.

Translatio.

παραγράφω.

παρεγραφοί vero ἀγών, est litis contestatio super translatione & super exceptione, quam Cicero translatiuam causæ constitutionem vocat, in secundo Rhetor. Huiusmodi est controuersia apud Demosthenem πρὸς παραινέτορ, & πρὸς φορμίωνα, & aliquot aliæ. παρεγραφεῖσθαι, excipere, præscribere, id est, exceptione summouere petitionem. Sed exceptio acceptilationis & transactionis, sunt παρεγραφαὶ τῇ ἐγκλήματι πάντες ὡς ἀναγκαστικαί, id est, peremptoriae: impediunt enim litis instaurationem statim ab initio, quasi iudicii ingressum, ut in illa oratione πρὸς παραινέτορ, quam sic exorditur orator, Διδωκότωρ ὃ ἀνδρες δικασαὶ τῶν νόμων παραγράφεισθαι περὶ ὧν ἀνὴρ ἀφ' ἑστέ καὶ ἀπαλλάξαι δικάζει, γεννημένων ἀμφοτέρω μοι τῶν πρὸς πανταίνετορ τουρνι, παρεγραφέμεν ὥς ἡκούσατε ἀρτίως, μὴ εἰσαγωγίμων εἶναι τὴν δίκην, Præscripsi ut audistis nuper, Panteneto actionem experiundi potestatem esse denegandam. ideo scilicet, quod me ἀφ' ἑκέρ τῇ ἐγκλήματι, quod mihi pridem acceptum tulit quod nunc petit. Idem inferius, ἀκούετε ὃ ἀνδρες ἀθηναῖοι τὸ νόμον λέγοντες ἀνδρες, περὶ ὧν ἂν ἀφ' ἑ καὶ ἀπαλλάξαι τις, μηκέτι τὰς δίκας εἶναι. In eadem oratione aliam exceptionem obiecit, de lege quæ vetat actiones diuersas misceri, petitionemque variis causis cumulari: certam enim esse formulam experiundi cuiusque actioni, nec eosdem iudices omnium actionum esse. ἐνταυτοῖ (inquit) πολλὰ ἄλλα καὶ θανά μοι ἅμα ἐγκαλεῖ, καὶ γὰρ αἰκίαν, καὶ ὕβριν, καὶ βίαν, καὶ πρὸς ἐπικλήρους ἀδικήματα, τῶν δ' ἐστὶν ἐκάστου χωρὶς αἱ δίκαι, καὶ ἔτε πρὸς πλὴν αὐτῶν ἀρχήν, ἔθ' ὅπως ὑμῶν ὁμμάτων τῶν αὐτῶν, & reliqua. id est, horum autem cuiusque seorsum sunt formulæ constitutæ legibus, neque apud eundem magistratum, neque eadem litium æstimatione. οἱ δὲ νόμοι καὶ τῶν διδόντων τὰς παραγράφας ἀντιλαγχάνει πρὶ ὧν ἐκ ἐστὶν εἰσαγωγῆς, At leges ei qui perperam in iudicium vocatus est, præscribendi ius indulgent, quarum rerum iudices actionem dare non possunt. quæ verba extrema, exceptionis formulam fuisse suspicor verbaque solennia. Cicero libro altero Rhetor. Atque in nostra quidem consuetudine multis de causis fit, ut rarius incidant translationes: nam & prætoriiis exceptionibus multæ excluduntur actiones, & ita ius ciuile habemus constitutum, ut causa cadat is, qui non quemadmodum oportet egerit. Quare in iure plerumque versantur, ibi enim & exceptiones postulantur, & quodammodo agendi potestas datur, & omnis conce

ptio priuatorum iudiciorum constituitur. Quæ autem in ipsis iudiciis rarius incidunt, eiusmodi sunt, ut per se minus firmitudinis habeant. Quod Cicero dicit agendi potestas datur, id est quod Demosthenes ἀντιλαχάνει παραγραφάς, appellauit. Datur enim vicissim reo potestas exceptionem intendendi. Verum hoc animaduertendum, quod in iure Cicero exceptiones postulari plerumque dixit, raro autem in iudiciis præscriptiones agitari. In iure enim quum dicebant, apud Prætorem significabant. Iudicia autem priuata & ciuilia apud Recuperatores disceptabantur, ab iis quidem, quibus aut actio in iure, aut præscriptio data fuerat, id est a Prætore. Sic in pri. de Orat. Volitare in foro: hæere in iure ac Prætorum tribunalibus: iudicia priuata magnarum rerum obire, in quibus sæpe non de facto, sed de iure atque æquitate queritur: iactare se in causis centumuiralibus, & cetera. Idem in eodem, Si quis statuit eum esse Oratorem, qui tantummodo in iure aut iudiciis possit, aut apud populum, aut in Senatu copiose loqui. Hic iudiciis tam priuatis & ciuilibus dixit quam publicis, id est, quæ in foro & apud subsellia agitabantur. παραγράφουσι cum datiuo & accusatiuo constituitur, ut apud Demosth. κατὰ μεδίαν in testificatione, ἀιδομένῳ δὲ ταῦτα μεδίαν δὲ νῦν κρινόμενῳ ὑπὸ Δημοσθένους ὃ μάρτυρόν μιν, ἐπεὶ ἡμᾶς διδὼς κέρεατα, τὸν μὲν ἀρίσταρχον ἀθροῖον ἀφῆναι, Δημοσθένε δὲ πλὴν γραφῶν τοι φόνος παραγράφουσι. Verum in hoc loco non tam præscribere significat & excipere, quam accusationem transcribere & transferre: vel Demosthenem præterea accusare, & in eum, præterito alio, accusationem crimenque intendere. Libanius in argumento τοῦ πρὸς Ἀπαύρειον, ταῦτά τε οὖν δὲ πλὴν δίκην ἔχων προδένεται τὰ δίκαια, καὶ παραγράφεται τὸν ἄγωνα, λέγων ἐπὶ μὲν τοῖς γενομένοις αὐτῷ πρὸς Ἀπαύρειον συμβολαίοις ἄφαισι ὑπάρχειν. Idem, παραγράφουσι πλὴν δίκην, ἰδίᾳ μὲν τινα συμβόλαια, πρὸς Ἀπαύρειον ἔχων, ἄφαισι ἐπὶ ἐκείνοις καὶ ἀπαλλαγὴν ἐποιήσαντο. Quibus autem e rebus oriatur παραγραφῇ, Quintiliani verbis docemur, qui in tertio institutionis ita inquit, In omnibus ferè causis in quibus cecidisse quis formula dicitur, hæ sunt quæstiones: an huic, an cum hoc, an hac lege, an apud hunc, an hoc tempore liceat agere, & si quæ sunt talia: sed personæ, tempora, actiones, cæteraque, propter aliquam causam transferuntur: non debes apud Prætorem petere fideicommissum, sed apud Consules. Hoc sic Græce dicere potes, τὰ μὲν τοι προσώπα, καὶ καιρὸς, καὶ δίκαια, ὅ ἀλλ' ἄλλα, αἰτίας ἑνὸς ἕνεκα ἐξεῖς παραγράφουσι. Hoc enim Quintil. verba significant. Estque Transferre latine, Transferre. idem quod Græce παραγράφουσι. Cicero, At cum causa ex eo pendet, quod non is agere videtur quem oportet: aut non cum eo quicum oportet: aut non apud quos: quo tempore: qua lege: quo crimine: qua poe-

Ἀντιλαχάνει

παραγραφάς.

In iure.

In iudiciis.

παραγράφουσι

Transferre.

Translatiue
causæ con-
stitutio.

na oportet, translatiua dicitur constitutio. Quia actio translationis & cōmutationis indigere videtur. Idem, Remotio criminis dupliciter fit: si aut causa, aut factum trāffertur. Causa transfertur, quum aliena vi & potestate factum esse dicitur. Valerius libro octauo, de causa quam Dolobella ad Areopagitas reiecit, Sed ille transferendo quæstionem, hi differendo, damnandi atq; absoluendi inexplicabilem cunctationem vitabant. Inde illud Terentianum in And. Sed si tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet omnem. Sic Demosthenicum illud esse dictum mihi videtur, Δημοδίενα δὲ πλὴν ῥαφῶν τῶ φόνος παραγράφου, quod paulo ante citauimus, quasi μεταβιβάζου. præscriptio enim, exceptio, & translatio, vnum & idem in re quidem forensi significant. Præscribere, etiam perscribere, subscribere, verba sunt propria fori & iudiciaria, vnde hoc verbum vtraque lingua tractum est. Cicero in secundo Rhetor. Vt in quodam iudicio cum venefici cuiusdam nomen esset delatum, & quia parricidii causa subscripta esset, extra ordinem esset acceptum, & cætera. Quintilianus libro septimo, de quæstione actionis loquens, Est enim duplex eius disceptationis conditio, q̄ aut intentio aut præscriptio habet controuersiam: ac fuerunt qui præscriptionis statum facerent, tanq̄ non iisdem quibus cæteræ leges, quæstionibus contineretur. Cum ex præscriptione lis pendet, de ipsa re queri non est necesse. ignominioso patri filius præscribit: de eo solo iudicatio est an liceat. εἰν ἡδὲ πατρὶς ὁ υἱὸς ἡδὲ ἀδελφὸν ἐντὶ παραγράφῃ, περὶ τούτων μόνος κρίνεται, ἐξ ἧς. actionis quæstionem eo loco, & præscriptionis litem Quintilianus vocat, quam libro tertio translationem vocauerat. Iurisconsulti in Pandectis promiscue excipiendi verbo & præscribendi vsi sunt: licet præscriptionis vocabulum apud recentiores legum interpretes, & apud iuris pontificii conditores, ad præscriptionis exceptionisq; temporis significationem coarctatum sit & præfinitum. Præscriptio vero naturæ apud Ciceronem in Acad. est non παραγραφῇ, sed ὑπεργραφή. De vsu verbi trāffero. de quo verbo alibi dicturi sumus. Ex supradictis apparet Laurentium libro tertio elegantiarum, non recte sensisse de vsu huius verbi transffero. Neq; enim ita vel causa, vel culpa, vel crimen transfertur, vt apud eum etiam remaneat a quo transfertur: neq; sicut edictum translatitium aut caput legis ibi manet vnde transfertur, ita etiam supradicta manent. Et aliter mos aut institutum transfertur, aliter crimen & culpam ad alium reus transfert, vt a se prorsus remoueat, atq; amoliat. Ego vero Laurentium Vallengem egregii spiritus virum existimo seculi sui imperitia offensum: primum latine loquendi consuetudinem constituere summa religione instituisse: deinde iudicii

Laurentius
Vallesi,

acrimonia singulari, cum profectus quoque diligentiam æquasset, in eam superstitionē sensim delapsus esse, ut & sese ipse & alios captiosis obseruationibus scribendiq; legibus obligaret. Quæ scribēdi utiq; ipse commentandiq; tenorem non modo infringunt scriptoribus earum nimium reuerentibus, sed etiam inuisam propemodum elegantiae professionem eloquentiaq; faciunt: eo enim iam ventum esse videmus, ut quaecunq; scripta exeant, eorum ut structura ad Laurentii præscripta & aliorum fortasse obseruatorum longe eo inferiorum, quasi ad normam & ad regulam, atq; ad perpendiculum quoddam exactum præscriptumq; exigantur. Id quod equidem ipse inde iam probare & imitari destitit, ex quo & Græcorum & Latinorum Principes decurrisse liberiore stadio animaduerti, nec in salebris tam multis cautionum atq; superstitionum hæere voluisse. Hoc autem non ideo a me contestatum oportuit, ut honesta a maioribusq; tradita religione iuuenum mentes ingeniaq; lasciuiētia in posterum soluerentur, quod dissolutæ esset doctrinæ: sed ut cautius & cunctantius de cuiusq; scriptionibus pronunciandum esse eloquentiae cultores intelligerent: Siquidem in his ipsis commentariis quædam ostenderimus, quæ eius rei fidem quam astruimus, confirmare videantur. Locus igitur ille qui nos in huius rei mentionem adduxit, & mentio verbi transfero, est apud eundem Laurentium in tertio libro elegantiarum proditus. Ex eodem ipso libro pauca hic adscribenda duximus, quæ in mentem nobis venerunt, ut de iis legentes mediocriter eruditi, non nostram sed suam sequantur sententiam. Cap. quarto. Dicimus, inquit ille, hic robustus messor, ista robusta mulier, nec dicimus antiquus robustus messor, & antiqua robusta mulier. Si hoc dictum, legis instar habet, Ciceroni priuilegium indulgeamus necesse est. quippe quum peccasse Ciceronem vix quisquā pudens audeat pronunciare in latine loquendi proprietate. Ipse autem pro lege Manilia ita inquit. Cum ita clausa erant nobis omnia maria, ut neq; priuatam rem maritimam neq; publicam gerere iam possemus. Qui lege Laurentiana iudicabit, is mihi videtur ita pronunciaturus, Videri duorum adiectiuorum collisionem esse in iis tribus dictionibus, rem priuatam maritimam. Quid in illo loco Milonianæ? Vbi videt homo ad omne facinus paratissimus, fortissimum virum, inimicissimum suum, certissimum consulem, palam agere cœpit. Nonne inimicissimum suum duo esse adiectiua sese collidentia videntur? Et de provinciis consularibus, Tuus pater Philippe nonne vno tempore cū suis inimicissimis rediit in gratiam? Quæsi respondebitur inimicissimos pro inimicis substantiue accipi, quale illud Plauti in Asina

Animaduertenda quædam elegantiarum Laurentii in tertio

ria. Iube aduenire eum quæso, meritissimo eius quæ volet faciemus. Et illud Varronis, Nunc contra villam vrbānam q̄maximam habent, dant operam, ac cum Luculli villis pessimo publico ædificatis certant. Et rursus illud Liuii, Nec ambigere quin Brutus pessimo publico id facturus fuerit, si libertatis immaturæ cupidine alicui Regum priorum regnum extorsisset. Id vero si quis tueri institerit, non contendam. Sed tamen idem Cicerō ad Atticum ita scripsit libro secundo, Fuit enim mihi commodum, quod in eis orationibus quæ Philippiæ nominantur, enituerit ille tuus ciuis Demosth. & q̄ se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerit. Quæ locutio si

Duo epitheta, vni superposito adiecta. milis est illi primo loco citatæ. Sic identidem Homerus, τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος ἔκτωρ. Et, Ἄχαιοι γ' ἐν στήθεσσι θέτο μεγάλα τέρα, θυμὸν δ' ἔπειτα. Demosthenes πρὸς ἀθηναίους, ἔπειτα, ἀπλῆς εἰσὶν ἄνθρωποι ἀμπελιδῆς ἔνθεωποι. Idem Cicerō in Catilinā, Nullum insigne honoris, nullum monumentum laudis postulabo, præterquam huius diei vestram memoriam sempiternam. Vergi. in dec. Aeneid. Si nulla est regio nobis, quam det tua coniunx Dura, per euerſæ genitor humanitæ Troiæ Excidia obtestor. Idem Laurent. cap. vigesimotertio. Spero tibi esse bonus amicus, credo tibi fuisse fidelis, proprie dicitur: per accusatiuum vero non, nisi alterum accusatiuum addas qui antecedit infinitiuium, Spero me tibi esse bonum amicum. Hoc dictum improbare videtur illud Ciceronis pro Quintio, Ne ut par quidē sit postulat, inferiorem esse patitur. Et ad Atticum lib. x. In Italia autem nos sedentes quid erimus? nam medios esse iam non licebit. Cæf. Ternuem sectemini prædam quibus licet esse fortunatissimos. Curtius, Ad vestras manus confugio, inuitis vobis saluum esse nolo. Dicitur & per datiuum, ut pro Flacco Cicerō, Liceat iis qui hæc salua esse voluerunt, ipsis esse saluis. Et pro Cælio, Vos laboriosos existimet, quibus ociosis ne in communi quidem ocio liceat esse. Alibi per accusatiuum dixit, Quid si ciui Romano licet esse Gaditanum, siue exilio, siue reiectione huius ciuitatis? Aliter ad Q. fratrem, lib. tertio. Multa sunt quæ ego nescire malo q̄ cum alieno periculo fieri certior. Idem

De constructione infinitiui modi verbi substantiui. Aristot. in octa. Ethic. οὐδὲ γὰρ τοῖς βασιλεῦσιν ἀξιούσιν εἶναι φίλοι οἱ πολλοὶ καὶ εἶναι καὶ ἡ γὰρ ταπεινοί, Nec enim dignum censent regibus esse amici. Idem, ἡ πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ νόμου χάρις γὰρ φίλος δὲ κόλαξις, ἢ προσποιεῖται τοιοῦτος, καὶ μᾶλλον φίλον ἢ φίλον, aut simulat talis esse, subauditur enim εἶναι. Idem in tertio Politic. καὶ γὰρ δὴ πρὸς τοὺς κατὰ ἀρετὴν ἀξιούσας κυρίως εἶναι τὸ πολιτεύματ' ἔχουσιν ἀνελάνθοντες. per accusatiuum dixit. ut Plato per datiuum in Protag. τις οὖν ἀνὴρ κακὸς ἴατρός γε γένοιτο; δὲ ἄλλος οὔτις ὅς περ μὲν ἐν ἀρχῇ ἰατρὸς εἶναι, ἔπειτα, ἀγαθὸς ἰατρὸς. Aristid. in Panathen. τῇ δὲ τῶν τῶν πόνων προσώπῳ, ἐδείκνυντο ἄλλοις ὁμοίως

ἡμέροις ἔνα δοκῆν λιπόντες. Plato itidem per γίνομαι dixit, καὶ αὐτῷ ὅντας συμβαίνῃν, σφίφοντι μὴ ἔσω τίς σφινδόνῃν, ἀδὲλῳ γενέσθαι, ἔξω δὲ, δὲλῳ. Casus enim antecedens trahit ad se sequentem. Greg. ὅσῃ ἐξορίαν ὑπὲρ τῆς ἀλμυρίας κατακριθῆς, ποσούτῃ ἐπαγματούσας μόνον, ὅσον ἐνὶ τῇ ἀπολούθῳ ἔπαρ, ἀραμύνω δὲ ποικίλῃ ἀκολουθῇ. Dativum ἀραμύνῳ pro accusativo posuit propter ἐνὶ dativum. Alibi Plato per genitivum, quo modo latini non utuntur, in Apologia Socra. εὐτεῦθεν ἐπ' ἄλλοι ἦν τῇ ἐκείνῃ δοκῶντων σοφωτέρων ἔνα. Idem, καὶ ἄμα ἡδόμενοι αὐτῇ διὰ τὴν ποίησιν διομύνων καὶ τὰλλα σοφωτάτων ἔνα ἀνθρώπων. In capite antecedente, idem Vallenſis improbat illud Plinianum in septimo Naturalis Historiæ, Salve primus omnium parens patriæ appellate, & accurate Plinii dictum emendasse sibi visus est: id tamen ipsum auctoritate Græcorum imitationeq; defenditur. Synes. ad Aurelianum, καὶ σώεσο γλυκῆς ἐλπίσιν, ὅποια τῇ τοιάτῃ φιλίᾳ τυχῆς διαδέσσει προσήκουσιν, ὧς μεγαλοπρεπέστερον μόνον, ἢ μετ' ὀλίγων συνόντων δικαίως καλούμενε. In dubium etiam illud Ciceronis in Sallustium vocavit, cap. undeciesimo, Nunquid eos quos protulit Scipiones & Metellos antefuerunt aut opinionis aut gloriæ, q̄ eos res suæ gestæ & vita innocentissime acta commendavit: ubi legendum puto, nunquid quos protulit Scipiones & Metellos, ex Demosth. quē Cicero ad verbum imitatus est, πρὸς λεπτήν, ὧν δὲ δέξιν ἀπὸ τῇ παλαιῶν νόμων, ὅς οὐκ ἔτος ἔγραφε, τὸς ἀφ' Ἀρμόδίου, καὶ Ἀριστογέτον. Idem in cap. xxiii. Verbum sequi debet ultimum suppositum in persona numero & genere, hoc dictū mihi perplacet. Sic enim Cice. in Brut. O magnam, inquit, artem Brutus, siquidem istis quū summi essent oratores, duæ maximæ res, alteri altera defuit. & in Sallust. loco proxime citato, q̄ eos suæ res gestæ, & vita innocentissime acta cōmendavit. Et Liviū, In discrimine est humanū genus, utrū vos an Carthaginenses principes orbis terrarum videantur. Idem, Pedetentimq; montes & iugum Calliculæ superandum. Sed si flagitiosum putetur contra id aliquid audere, Curtius nota ignominia erit afficiendus, qui dixit, Tum illa regnum suum, rex Parthienem petiverūt. Idem, At mihi securitatem primum innocentia mea, deinde dextera tua obtulerunt. Cice. de Provinciis Conf. Nam postea me ut sibi essem legatus, non solum suavit, verum etiam rogavit: me accusativum nō ad proximum verbum sed ad remotius retulit, ac si diceret, me etiam rogavit, nedum mihi suavit. Idem Laurentius capite trigesimo, Vter vtrum accusat latine dicitur, vterq; vtriq; vix ausim dicere. Contra hoc dictum opponere possum illud Cæſ. Cum vterq; vtriq; esset exercitus in conspectu. Et illud Terentii in Heauton. Hoc beneficio vtriq; ab vtrisque vero devincimini. quod vtrumq;

Græcorum imitatione enunciatur. Plato lib. quinto de Repub.

Ἄν ὁ τὸν γένεταί, καὶ διαστῇ πόλιν, εἰς ἑκάτεροι ἐκτέρων τέμνωσιν ἀγροὺς, καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσιν. Aristot. in secundo Ethic. Διὸ καὶ ἀποδοῦνται τὸ μέσον οἱ ἄλλοι ἐκάτερον πρὸς ἐκάτερον. Idem in pri. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ νουσιώδη, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐνόντα ἐφαίνετο ἐν τῇ φύσει, καὶ ἔμμετρον τάξις καὶ τὸ καλόν, ἀλλ' ἀταξία, καὶ τὸ ἀσφρόν, καὶ πλεονάζει τὰ κακὰ ἢ τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὰ φαῦλα ἢ τὰ καλὰ, ὅπως ἄλλος ὡς ἐλπίαν ἐσπένεκε καὶ ἔνθεον, ἐκάτερον ἐκατέρω ἀπὸ τοῦ τῶν, Id est, utrumque horum utrorumque causa, nisi ἐκατέρω legamus. ὅτι pluraliter sæpe ista Græci efferunt, ut Aristotel. Ethic. quodam loco, ἀμφοτέρω γὰρ πρὸς ἀμφοτέρω πως. ut Terentius in loco supra citato, Vtrique ab utrisque deum cimini, cū de singulis loquatur, hoc est uterque ab utroque. Cice. in Catil. de duobus hominum generibus vel factionibus dixit, Quos ego utrosque in eodem genere prædatorum direptorumque pono. Sic Salust. Vtrique alteris freti finitimos armis subegerunt. Athenæus de Straton & Nicocle, ἀλλ' ἀμφοτέρω βιάω θανάτῳ διαφθάρκωσαν. Alicarnass. de

ἀμφοτέροι.

Lyfia & Isocrate, ἔπειτα πῶς ἀκρίβως ἡ διαλέκτις εὐρισκοῖται παρ' ἀμφοτέρω. Aristot. in tertio Ethic. πότις δὲ ἀπὸ ποτέρω καλεῖται, ὅθεν πρὸς τὰ νῦν διαφέρει. quod Cicero imitatus est pro Mil. Vter utri insidias fecerit. & Livius, Ineamus viam qua utri utris imperent sine magna clade decernatur. Quid illa locutio Ciceronis in tertia Philip. nonne eodē alludere, atque æmulari illam Græcorum consuetudinem videtur? Divina vero opportunitas, ut quæ cuique apta esset provincia, ea cuique obveniret. Cicero enim omnium maxime trāsferre scriptorum Græcorum

Cicero a Græcis eloquentiā mutuatus est.

elegantiam, Græcorumque verborum vim in Romanum sermonem voluit, ut nos in hac commentatione docere conabimur, quoties eo digrediendi occasionem, scribendi series nobis dederit. Sed non perinde Ciceronis ætate id licebat, præsertim Ciceroni, qui ut ἄγαν φιλέλλω invidia Romæ flagrabat. Quam invidiam imminuere in Tusculanis magnò pere conatus est, & in pri. & tert. de Finibus. qui etiam lib. primo de Natura Deorum de eo quod ego affirmavi differens, ita inquit, Quo in genere tantum profecisse videmur, ut a Græcis ne verborum quidē copia vinceremur. Reprehendit etiam Laur. eodem libro illam locutionem, Amamus nos inter nos, cum Cice. de Divinatione scripserit, Nosque inter nos esse cōplexos. Et in. ii. de Orat. Sed quid hoc loco vos inter vos Catule! Isocr. in Aeginet. ἕως μὲν γὰρ παῖδες ἡμῶν πρὸς πλείονος ἐποιόμεθα ἡμᾶς αὐτὰς ἢ τὰς ἀδελφάς. Si in hac locutione censuram Laurentianam exercere quis vellet, dicere, ut opinor, auderet illud αὐτὰς non modo vacare, verum sensui obstare. non enim voluit Isocrates significare se utrumque magis quam fratrem, sed utrumque, alterum magis quam fratrem amare. Quare vel αὐτὰς dicendum fuisse, vel ἡμᾶς τῶν dicendū. Sed sum-

mi scilicet auctores multa ex vulgi sermone in sua scripta transtulerunt. sic sese ἐμφατικῶς περὶ φράζων καὶ ἥδιον existimantes: quale est illud Terentii, Age inepte, quasi nunc non norimus nos inter nos, ἴδι δὴ ἔματται, ὡς ἐκ ἐδότας ἡμᾶς αὐτοὺς ἀλλήλους. docebimus & alibi. Ipse etiam significare videtur Laur. eodem lib. cap. lxxiii. aliquem pro quodam nō usurpari: quod non ita verum est, ut flagitiosum sit cōtra fecisse, cum Cicero de Provinciis Consul. ita scripserit, Ego vero si mihi non licet per aliquos ita gloriari, me dolorem atq; inimicitias meas reipub. cōcessisse, utar hoc, & reliqua. Quos hic Cicero aliquos dixit, eosdē post quatuor versus, quosdam appellat: utroq; autem verbo τοὺς περὶ τὸν κάπωνα significare videtur. Et rursus paulo post, Aut mihi hoc concedāt homines oportet, aut in rebus bonis non exquirere iura ea quę ipsi in perditis non exquirunt, præsertim quū ab illis aliqua conditio C. Cæsari lata sit, ut easdem leges alio modo ferret: qua conditione auspicia requirebant, leges comprobabant. Et pro Planc. Ductum esse in provinciam aliquem dicis libidinis causa. In his exemplis, aut certe in superioribus, aliquē non vnū quēvis intelligas, sed quēdam hoc modo, ἐπαχθέντα, δὲ λέγεις ἐσινὸν ἐς ἐπαρχίαν ἐφ' ἡδονῆς: vel, τὸν δαίνα δὲ φης ἐπαχθέντα. Quę igitur Laurentius scripsit, sæpe ita accipienda sunt, ut sic dicere cōsentaneū sit & probabile, & plerūq; obseruādū: non etiā ut prorsus necessariū, nec sine flagitio negligendū. Mirum id est magis, hominē acerrimū cap. sequētī perperā illud Horatii in Arte intellexisse, Laudator tēporis acti Se puero, cēsor castigatōr q; minorū. Quod in animaduersionis utiq; culpā, non ignoratiæ verterim aut intelligētīæ. Illud Fabii in sexto magis mirari quis possit de Quintia dictū a Catullo, Nā nulla venustas, Nulla in tā magno est corpore, mica salis. Quibus verbis poeta ἔδεν εἶναι κομψόν, ἔδ' ἀσέϊον, ἔδ' ἐλαφρόν, ἔδ' οὐλοῦν ἀρεσκέας οὐδ' ἐμμελείας εἶναι φησιν ἐν τῷ δὲ ὀυμεγέθει τ' σῶματος ἐκείνης. Quintil. αὐτ' ἡλοῖτο intellexit, animaduersionis culpa animiq; aliud agētis. Verū enim uero apud Gręcos tot modis τὴς accipitur, quot apud nos aliquis. τὴς ἀντὶ τ' μέγας, hoc est, ἔτ' πυχόντων ἔς, non vnus quiuis. Demosth. ἡ μὲν δ' ἴσ, πλῆστοι πολλοὶ σωεσκέες ὧς ἄνδρες ἀθηνῶν, τὸ δοκεῖν ζῆναι δι' ὁπορίαν προσελκόμετες, ὑμῶν παρίσσι δεκτόμενοι, Nonnulli copiosi patrimoniū prerogatiua sese aliquos esse existimantes, in medium prodibunt pro isto deprecatores: & ut interpres inquit, τῷ πλούτῳ πλὴν δόκσι κατ' ἐμῶν, ut diuitiarū fructū existimationē sibi deberi censentes & postulātes. Et πρὸς Δεττ. ἔτι τίνων ἴσως ὑποσφύροντες ἐρῶσιν, ὡς μεγαρῆς ἢ μεσηνιοὶ ζῆναι εἶναι φάσκοντες, ἔπατα, ἀπλῆς ἐστὶν ἀδρόσι παμωλιθεῖς ἀνδρωπύ. Sic in Actis Aposto. cap. quinto, πρὸ γὰρ τούτων ἡμῶν ἀνέστη ὁδοῦς, λέγω εἶναι τινὰ. αὐτῶν. Cicero ad Atticum, Fac ut omnia ad me perscribas: meq; ut facis, velis

Quædā ex vulgi sermone a magnis oratoribus sumpta.

Locus Catulli.

τὴς

d ii

- Aliquis.** esse aliquem, quoniam qui fui & qui esse potui, iam esse non possum. id est, velis esse me non prorsus obscurum & deiectum. Idem in Diuinatione, Ex eo quod ipse potest, aliquantulum in dicendo remittet, ut tu tum aliquid esse videre. Et rursus, Ut tum denique aliquid se futurum putet, si alienus minus vehemens fuerit. Ouid. in Fastis, Est aliquid nupuisse Ioui. Plato in Symp. ἡμᾶς τε τὰς ἐταίρας ἐλεῶ, ὅτι οἰκοδεῖται καὶ ἐμὲ ποιούμεναι, id est, vos putatis recte & praeclare vitam instituisse. τί νεο δὲ ζωόμενον sic accipitur, ut quid interrogatum. Demosth. πρὸς Ἀφροδον, τί νόμος καὶ βασάνος; Quid legi cum quaestione? uti Ioan. ii. τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γυναι, Quid tibi mecum mulier? Synes. Δίμω γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφία τί πρὸς ἀλλήλους; Aristid. in Panath. ἢ αὐτῶν καὶ πᾶν τὸ ἐλλωρικὸν ἐκφύνηται, ὃ δὲ ξένοι τίς ὅσα τίνων προέσκηκε. Demosth. καὶ σκοπεῖται τί πιστεύουσιν τί ἐπαυθον. Verg. Quæ quibus anteferam. Plin. in epist. Quæ multum interest quid a quoque fiat. τί interdum ex superuacuo additur apud Atticos. Lucian. πρὸς δὴ τὸ ἐφην, ad hæc igitur ego respondi. Demosth. καὶ μεθ' οὗτο, ἀλλ' ἂν μὴ ἂν ὡς ἀφνω τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ τί πρᾶξαι, καὶ ὑβριστικῶς τὸ πρῶτον, δὲ ὁ γὰρ ὅτι ἐνὶ φῆσαι πεποιθέναι. Hoc in loco τί prorsus πρᾶταληρωματικὸν est. Plato lib. ii. de Repub. ἂν μὴ τίνων ἄλλαι ἀρεταὶ καλεῖσθαι φύσιν, καὶ τὸν δυνάμει ἐγγύς τι εἶναι τῷ τῷ σώματος. Inde ὅπως ἔχουσιν, πάντων, quod & πάντων dicitur. Hoc Terentius Græcorum imitatione ita dixit, Subtristis visus est esse aliquid. Cice. Philip. secunda. Nescio quid conturbatus esse videris. Interdum τίς ἀντὶ τῷ ποιοῦσιν. Demosth. λέγει δὴ μοι τὰς μαρτυρίας, τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους αὐτοῖς. Cicero id per qui dicere solet, ut de Diuinatione, Xenophon socraticus qui vir & quantus? Et contra Antonium, Qui vir & quantus fuisset? Et in Orat. Et si e poeticis numeris, quis eorum sit aut qui. Et rursus, Quicumque in dicendo sumus, in libris de Oratore, id est, ὅσοι δὴ ποιοῦμεν, & ὅσοι οἰσιν ἐσόμεν. Plin. lib. xxxi. Sed quicumque sal acopis additur, id est omnis generis, siue nativus siue factitius. τί etiam ἀντὶ τῷ ὅτι. Demosthen. ὑπὲρ σιφάνων, ἔτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν ἐχὶ παχόντων, πᾶσα, δικαίω μὲν γένοιτο προσδοτῶν, & nihil non mali patientibus. Idem, Ἀξιοῦνται δὲ τῶν καὶ πολλὰ δυνάμει ἐμῶν, καὶ τί ἐχὶ ποιήσωντος, καὶ τὸ ὑπὲρ μανῶ. Iosephus. ὅτι καὶ δὲ μὲν τινὰ καὶ φόβον, ἥδη δὲ καὶ λύσαν, καὶ τί γὰρ ἐχὶ τῶν κακίστων παθῶν εἰς θεοῦ φῆσιν καὶ μορφὴν ἀνέπλασαν. Gregorius, καὶ πλὴν ἀρνησιν, καὶ πλὴν ἡπῶν, καὶ τὸ τέλος δυνάμει, καὶ τί γὰρ οὐ πάχων, τί δὲ ἐκ ἀκέρων, οἷς οἱ τοῖσιν νεανισθόνται, nihil non contumeliarum perpeffus, quas isti petulanter conicere soliti sunt.
- Qui pro qualis.** Δίκαιον πρὸ δίκαια, δύο προβάλλει, duplici se iure tueri dicitur & πρὸ τῶν ἀντιθέτων, & πρὸ τῶν ἀλλοτρίων, φέρει, & πρὸ τῶν ἑαυτοῦ.
- Quicumque.** ὁ ἀφιστηκὼς τῆς κληρονομίας, qui abstinuít hereditate.

Νέμασι τὰ πατρῷα, partiri patris hereditatem.

Ἀφισις & Διάλυσις est, quum acceptolatum est aut decifum. hoc est, ὅταν Ἀφισίς καὶ

ὁ ἐγκαλῶν ἀφ' αὐτῆς καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν φύσιν αὐτῆς, ἢ ἐγκληματὶ ὡς ἐνέκα αὐτῆς. Est διάλυσις

enim Διαλύσασις decidere controuersiam, & transfigere negocium iudi-

cialē. Demosth. καὶ μεθ' ὅ ἐπεὶ ὁ πολὺς ἐκείνου ὅτι τὸ πολὺν ἔλαττον, ταυτὶ τὸ

τὸ ἴδιον διαλυσάμενος, ἐξ ἑαυτοῦ καὶ τοῖς νόμοις ἀπὸν καὶ ὑμῖν. Ἐδ' ἐσήγαγε τὸν πολὺν

ζῆλον, valere iubens & vos & leges, vel vt Cicero, salutem multam le-

gibus & vobis dicens, ne iniuriarum quidem experiri institit. Isocr.

in Panegyri. βαλὼντες μετὰ λόγον, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασις τὰ πρὸς ἀλλή-

λους, ὡς τοῖς νόμοις τὰς κρίσεις ἐκρίσαντες. Cicero pro Roscio, Vt hanc ei rem

priuatim cum Chryfogono transfigeret & decideret. Idem, At enim

tu tuam dimidiā partem magno decidisti: magno & tu tuam deci-

des: καὶ ἐν πλὴν σαυτῶ καὶ διάλυσις. Sic apud Satyrog. Decidere iactu Cae-

pit cum ventis imitatus Castora. Vlpianus cum accusatiuo iunxit,

sub titulo de Furtis, vt Cicero, Si alterum ex dominis pro fure da-

mnū decidisse proponatur. Translatio est ab iis qui rem controuer-

sam scindunt, vt quisq; partem æquam auferat, & a controuersia disce-

datur. Διαλύσις etiam est dirimere. Isocr. ὅτι καὶ διαλυόμενα τὰς πολέμους,

ἐλλ' ἀναβαλλόμεθα. Plato in Gorg. ὅτι ῥαδίως δύνανται οἱ ἄνθρωποι, περὶ ὧν ἄρ

ἐπιχειρήσωσι διαλέγεσθαι, διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ μαθόντες καὶ διδάξαντες

ἑαυτούς, οὕτως διαλύεσθαι τὰς συστάσεις, cum & didicerint vicissim inter se

& docuerint, non possunt postea non ægre conuentus & colloquia

dirimere. Arist. in nono Ethic. Δεῖτε δ' ἄρ' ὁ διαλυόμενος πλὴν φίλων, μικρὸν

ἄτοκον καὶ. Significat etiam pacem & foedus icere & componere.

Isocrates, ἐξ ὧν ἐξίσαι τὰς πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐχθρας διαλύσασθαι. Et διά-

λυσις foedus Plutarch. Et διαλύεσθαι πρὸς τὸς δμοῖους, itidem Polyb.

& Plutarch. Significat etiam abire & a comitatu dimitti. Thucyd.

ὅτι ἐπεὶ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, καὶ ἐμελλε διαλύεσθαι, πρὸς αὐτὸν ἐπορεύε-

το. Dicitur etiam Διαλύω voce actiua pro dirimo & discussio & in-

terrumpe: est enim vnum ex iis verbis in hac quidem significatione,

quæ actiua & passiuā voce pro eodem ponuntur. quorum quendam

veluti catalogum faciemus in sequentibus. Plato in eodem Gorg. ἐν

μὲν οὖν καὶ ἐν φῆσι τοῖσι τῶν ἀνδρῶν, διαλεγόμεθα, ἐν δὲ καὶ δοκίμοις χρῆσθαι ἑαυτῶν, ἐν μὲν

ἐν δὲ χαίρειν καὶ διαλύμεν τὸν λόγον. Isocrates in Nicocle, ἀβύτου δ'

ἐμὲν ἔσσης ὅτι ἐλάττω διὰ τὸν πόλεμον τὸν γεννημένον, καὶ πανταχοῦ συν-

λουμένον ἡμῶν, τὰ πλεῖστα πόντων διέλυσαν. vbi etiam dissolui & discussi

verti potest. Idem, τὰς μὲν ἀμφισβητήσεις ὡς ἐλαχίστας, τὰς δὲ διαλύσεις ὡς

διόντες ταχίστας. Significat etiam solutionem, hoc est, ἐκτισιν καὶ κα-

ταβολήν, & gratiæ relationem Plutarch. ἐν διαλύσει τὸ ἐλευθερωπνεύματος.

Demosthenes, ὅτι ἐπεὶ διαλύει ἐλέσσει οἷς ὠφελον, ἐξέσσει αὐτῶν

Ἀφισίς καὶ
διάλυσις

Διαλύσις τὰ
ἐγκλήματα
Decidere, &
transfigere.

Διάλυσις

Διαλύσις

πρότερον τὰς ἀπομνήσεως προῦνται πάντες, ἢ δικάζονται. id est, moris est com-
 mi prius appellatione uti, q̄ in iudicium rem deducere, vel, q̄ iudici-
 um dictare. ἐγκαλεῖν, est obviere, vitio vertere. Aristot. in quarto ἐγκαλεῖν.
 Ethic. Διὰ ἐγκαλεῖται τῇ τυχῇ, ὅτε δι' αὐτὴν ἀξιοὶ ἥκιστα, πλεονῶσι. Est etiam
 ἐγκαλεῖν quovis modo exposulare. Aristot. in octavo Ethic. γὰρ οἱ
 οἱ ἄνθρωποι φαίνονται ὁ ἐγκαλεῖν ὅτι μὴ τέρετον φιλῶ, ἐξόν μὴ σωμμερένῃ. Et in no-
 po, ἐνίοτε δὲ οὐ τῇ ἐρωτικῇ φιλίᾳ ὁ ἐρασὴς ἐγκαλεῖ, ὅτι ὑπερβολῶς ἐκ ἀντιφροσύνης. Δί-
 cunt etiam ἐγκαλεῖν improbare & reprehendere. Demosth. τῆτοις νῦν
 ἐγκαλεῖν ὡς ἐκ ἑκῆς ἀπὸ βελτίως. Ἐπικαλεῖν etiam ἀντι τῶ ἐγκαλεῖν dicitur. ἐπικαλεῖν.
 Lucia. βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν ἔστι οὐδὲν ἐπικαλεῖ μοι. Xenoph. ἐπὶ δὲ ἡ ὡνικα-
 λοῖν ἡς αὐτοῖς, λόγῳ ἐφασσάντων ἡνίκα διδόναι. Herodot. ἐπικαλεῖται δὲ ἀμφοτέροις ὡν
 λίκον Νίγρις, In crimen vertebat utriq̄ amicitiam Nigri. Thucyd. αὐτοῖς
 ὡνικαλοῦντες πῶς ἀποσάσιν. Ἐπικαλεῖται τὸ ἐγκαλεῖν. Antiph. ἰπὸ δὲ δῶ ἐπικαλεῖται.
 κοντῷ ἔσθ' ὡνικαλεῖται, ὡς ἐκὼν ἀπέκτανε, Ne ab accusatore quidem po-
 stulatus eo nomine q̄ prudens interemerit. Idem, καὶ τὸ μετὰ κίον ἐπὶ
 καίως ἐπικαλεῖται. Significat etiam cognomento vocari. Plut. σκεπτικῶν
 ὁ Νασικῆς ὡνικαλεῖται. Aesch. Ἀριστέης ὁ τῶς φόβος τῶς ἀξίας τοῖς ἔλλησι, δίκαιος
 ὡνικαλεῖται. Ἐπικαλεῖται etiam est prouocare, hoc est, superiorem
 appellare. Plut. ὁ δὲ ὡνικαλεῖται τῶς δημόχους. Alibi, ὡς τὸν Ἀντώνιον ἐπι-
 καλέσασθαι τῶς δημόχους. Ἐγκληματικὸς ἀνὴρ, dicitur querulus, exposula- ἐγκληματι-
 tor, litigiosus. Aristot. in octavo Ethic. ἡ δὲ διὰ τὸ χρησίμους ὡνικα, ἐγκληματι- κός.
 κί ὅτι. ἐπὶ ὡφελείᾳ γὰρ χρησόμενοι ἀπὸ μέμφονται.
 δοκιμάζεσθαι dicuntur, qui tutelae suae permittuntur, adolescentes δοκιμάζονται.
 ὡνικαδομένους. Demosth. καὶ μετὰ, ἐισφύζω ἀπὸ τῆς δόξης ὡς ὁ πατήρ μοι
 κατέλιπε, καὶ ὡν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα, κομίσασθαι, Tributa pendens
 non pro modo facultatum quas habebam, ut qui eis fraudatus es-
 sem a tutoribus: sed pro eo, quantum erat patrimonium quod homi-
 nes opinabantur a patre mihi relictum: quantumq̄ par erat a tutori-
 bus me auferre, cū iam in tutelam meam venissem. δοκιμασθέντα enim ἐπὶ ἀνδρας
 dixit, ἀντι τῶ ἐπὶ ἀνδρας ἡ δὲ ταχθέντα, ἐπὶ ἀνδρας τελεῖν ἀρετὰ μὲν, ἐπὶ ἀνδρας ἐγγε- λφν, ἢ ἐγγε-
 γραμμένον. quod Romani dicebant virilem togam sumere. quod ἀνδρῶ- φωδῆς, ἢ τα-
 οῖς etiam dicitur Aristot. in decimo Ethic. οὐχ ἱκανὸν δὲ νέους ὄντας ὡνικα- χθῆναι.
 λείας τυχῆν ὁρῶντες, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας ὡνικαδοῦν αὐτοῖς. Lyf. ἵστερον δὲ χρόνῳ τῶ
 παρ' ἀνδρῶ ἐναι ἐδοκιμάσθαι. Isocrat. περὶ τῶ ζεύγους, ἡ γούμου γὰρ καὶ τοῦτ' ἀνδρωθέντες.
 ἐναι τῶ καλῶν, ὑπὸ τοιούτων γενόμενον, ἐπὶ τοιούτοις ἡδύσιν ὡνικαδοῦναι,
 καὶ τραφῆναι, καὶ παιδευθῆναι. δοκιμασθέντες δὲ οὐκ ὡνικαδοῦναι ἐγένετο τῶ προ-
 ορμυλῶν. Ἀνδρῶ γεγονέναι etiam est maiorem annis fieri, ut quo tem-
 pore οἱ ἀνδρωθέντες λόγῳ ἐκομίζοντο τῆς ἐπιτροπῆς, id est ratione reposcebāt
 & reliqua tutelae administrare. δοκιμάζονται etiam est ad magistratū ad-
 mitti, & adoptari in quocūq̄ collegiū, nō temere quēlibet, sed mori-

σατε εἰς τὴν ἀρχὴν ἀδοκίμασον κατὰ νόμον, ἢ δοκιμάσωτε τὸν ἄξιον τῆς ἀρχῆς σέφα νόσον. Ignominia autem erat poena τῇ ἀδοκίμασί εἰς ἀρχὴν κατὰ νόμον. vt idem contra Alcibiad. Ἐγὼ δὲ θροῦμαι διὰ τὸ ὑμᾶς δικαίως ἀν' αὐτῷ δεγίξω, ὅτι τῷ νόμῳ κελεύοντο, εἰάν τις ἀδοκίμασθ' ἱππέυσι, ἄλλοι μὲν εἶναι, ἐτόλμουν ἀδοκίμασθ' ἱππέυσι. Ἀπὸ δὲ δοκιμαστέοι ἰgitur sunt quos electos appellamus latine, & senatu vel ordine motos, & præteritos, qui ad verbum ipsi ἀμνημόνιστοι dicuntur, vt præteriti Senatores a Censoribus, quorum meminit Festus.

ἀμνημόνιστοι.

ἐγνος οὐσία.

ἐγνος οὐσία, & ἐγνοια κτήματα ἢ χωρία, bona prædia latine dici possunt. De quo verbo nos in annotationibus in Pandectas satis multa diximus. Demost. ὑπὲρ φορμίων, καὶ μὲν γὰρ ἦν ἐγνος οὐσία πασίῳι ταλάντων ἑκοσίων, Et quidem bona quæ Pasioni oppignerata fuerant, viginti talentis erant: hoc est, tantis æstimata erant. Sequitur enim postea, ὅσα πασίῳι ἐπὶ γὰρ καὶ συνοικίαις δεδωκεν ἦν, quot ille talenta mutua dederat super agro & cœnaculis. οὐσία etiam κατὰρχως καὶ καταδάνος & ὑπόρχως dicitur, quæ sic ob mutuum affecta est. & κατὰρχως per ο μικρὸν Athen. διὰ τὴν ἡλέμωρ σωέχων καὶ τὴν τῷ βίου πολυτέλειαν κατὰρχοι ἐγένοντο. Idem, καὶ ἡτὶ τὴν τῷ βίου ἀσωτίαν κατὰρχοι γινόμενοι, προσέκλιναν ταῖς μεθιδάτῃ ἐλπίσιν, ἄλλοι μὲν νομίσαντες ῥῶν ἀποκοπῆς, defectionis ad eum exitimantes præmium futuras novas tabulas. Syne. ὁ μὲν ναύκληρος ἐθαύνατο κατὰρχως ὦν. ἱπόρχως οὐσία, a Demosth. dicitur ἢ ὑπέγχοι, ὑπεκέρμην, quæ mutui aut pacti præ facta est, & satisfdato obnoxia. Ex quo fit, vt ἱπόρχως obnoxium significet. Polyb. πάλιν ὁ δῆμος ὑπόρχως ἐγένετο τῇ συγκαλίτῃ, id est, obsequio deuinctus. ἐγγὺν δὲ μολογῆν id est vadimonium promittere. Plut. de Scipione loquens, ἐκέλευσεν ἐκ τῶν ἐγγύων δὲ μολογῆν, ὡς εἰς εἰπὼν ὅτι περὶ δευσομόμῃ τῇ διαδικοῦντων. Hoc idē dicitur τῇ δίκῃ ἐγγυᾶσθαι, & δίκῃ ἀναδέχεσθαι, quasi iudicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim satisfdato fieri solita. ἀναδέχεσθαι enim est recipere, hoc est, promittere & in se recipere, & vt suum agnoscere factum vel debitum: quod faciunt sponsores atq; intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutū iri promittunt. ἐγγυᾶσθαι cū accusatio iungitur. Plut. metaphoricè in sympo. τῶν ἐπὶ σοφῶν in principio, καὶ τὸ γῆρας οὐκ ἐξιοπίστον ἐγγυᾶσθαι τὴν ἀναβολὴν τοῦ λόγου, id est, Senex homo, non satis locuples sponsor est rei in futurū reiciendæ, quia mortī semper obuius est. Demosth. ἡτὶ τιμοκρ. περὶ τῇ τὰ μισθώματα μισθωμάτων, καὶ τῇ ἐγγνωμένων τὰς πράξεων, id est, Qui spondent opera perfectum iri, quæ redemptores conduxerunt facienda. Idem, ἀκέρει ὅτι πρὶ τῇ τελωνῶν καὶ τῇ μισθωμάτων, καὶ ὅσοι ταῦτα ἐγγυῶνται, ῥῶν καὶ λόγῃ τῷ νόμῳ. additur etiam genitiuus cum accusatio eum significante pro quo fideiubetur, vt ἡτὶ ὀνήτορος, τις γὰρ ἀνθρώπος ἐλπίδος ἄνθρωπος

καταδάνος.

οἱ κατὰρχοι καὶ κατὰρχως ἱπόρχως.

ἐγγύων δὲ μολογῆν.

δίκῃ ἐγγυᾶσθαι καὶ ἀναδέχεσθαι.

ἐγγυᾶσθαι.

ὅπως ἐς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄνθρωποι. **Isaeus**, πρόσθε ἢ αὐτῇ, διὸ καὶ ἐκκοσὶ μιν αἰ, καὶ πρὸς, & **amplius**. **Idem Plato in Gorg.** οὐκ ἔστι τὸν ἀποκλιννύτα ἄθλιον εἶναι ἐφοδοῖσθαι τὸν ἀδίκως γινώσκοντα, καὶ ἐλεεινὸν δὲ πρὸς, atq; eo **amplius miserandum**. Inde προσεῖδ' sic formatum ut ἄνω ἐπ' αὐτῷ & ἐπ' αὐτῷ, καὶ τῷ ὑποκάτω, ἔγνων πάρεγγες, & **similia**. Interdum πρὸς in compositione aliud significat, ut προσάπολλωμαι **simul pereō**, vna concido. **Isocr. in Aeginet.** ὥστε ὅσοι πάσι τὸ ἐσθλὸν ἔχοντες, δεινὸν ἐφασκάν μὴ καὶ τὸ προσάπολλωμαι, λέγοντες ὡς πολλοὶ ἔχοντες ἀγαθῶν τὰντι τὴν νόσον, αὐτοὶ προσδιεφθάρησαν. **Aristot.** τῷ ἐρμηνεύειν, ἔστι, δὲ ὅτι τὸ προσσημαῖνον χρόνον, qđ vna etiā cū actione tēpus significat, quasi assignificans. Sic προσδιαλέγεσθαι & προσομιλεῖν **simul fermocinari**. **Greg.** Ἄνδρες τε τοὺς παλαιούς τε προσομιλοῦντες. **προσομιλιτική δύναμις, facultas fermocinatrix.** **Synef.** τὸ γὰρ φησὶ ἐπιστολῆς πρᾶγμα ἐκ ἐχέμενον, ἀλλὰ φησὶν ἔχει τὸ προσυχνόν προσδιαλέγεσθαι. **Plut.** σωφροσύνη αὐτῶν ἰσθμὶ κατὰ τὸς ἔπινες πομπήιον τὰ πάντων καὶ κατὰ τὴν προσδιαλεγόμενον αὐτῶν. προσδιατρίβειν, quasi σωφροσύνη, σωομιλεῖν. **Plato in Theateto**, ἔρ, μὲν γὰρ οὗτω πρὸς, εἰ αὐτοὺς ἀλλάσσονται δὲ προσδιατρίβειν. **εὐοτῆς** σοι, φησὶ αὐτῶν ταραχῆς καὶ ἀπρίας, ἀλλ' ἔσε, καὶ σε μὲν διώξονται καὶ φιλήσονται, hoc est, οἱ πλυσσάζοντές σοι, qui tecum versantur, qui te confectantur. **Aristid. pro immorari**, ἵνα μικρὸν προσδιατρίβωμεν τὸ λόγῳ, καὶ τὸ εἶδος αὐτῶν, καὶ πᾶρ ὅ λέγω σαφές ἐστι κατὰ τὴν ἡμῶν. **προσανακλαίωμαι vel ἀπικλῶς προσανακλαίωμαι, & προσολοφύρομαι, allamentari, collamentari, & cōgemiscere.** **Synef.** σοὶ με δὲ προσανακλαύσασαι τὰς φησὶ ἐντελέσεως συμφορὰς, **Tecum lamentari patriae calamitates.** **Idem alibi**, πᾶσι ἐγκάμνω ἐφ' ὅ προσανακλαύσας, vnde προσανατίθεμαι σοι, de quo alibi dicemus. **προσβονθῆναι, idem quod συμβονθῆναι, suppetias ferre, arma confociare.** **Thucyd.** προσβονθηκότας τὸς συμμάχους appellat. & συμβονθηκότας, & ἐπιβονθηκότας. **προσκνύειν fere est συγκνύειν.** **Plato libro quinto de Rep.** ἐκείνους δὲ προσκνύειν, καὶ προτένας εἰ αὐτὸν, ἔλεγε μὲν ἅττα προσηκνύειν, **Ac seipsum protendens, ad aurem eius admouens, quædam ei dixit.** **συγκνύειν est simul inclinari, pariter incumbere.** **Synef.** ὅταν πρὸς τὴν ἐν φιλοσοφίᾳ κοινωνίᾳ ἀπιδῶ, πρὸς τὴν πολλὰ συγκνύομαι, id est, vna studiūmus & commentatī sumus. **Dicitur etiā συγκνύειν pro eo quod est ὑποκνύειν & deorsum aspiciere, ut demissi spiritus homines solent.** **Greg.** ἐς τὰ γινώσκοντα, ὅτι διὰ τὴν συγκνύειν πρὸς χαμαὶ τυχλὺν ταπεινῶνται, ἵνα καὶ σωφροσύνη τὸ κατὰ νεῖον ὑπὲρ τὴν ἡμῶν τίας, de servatore loquens lauante pedes discipulorum. **Idem de medico in vlcera despiciente**, ὅτι συγκνύειν ἐπὶ τὰ πάθη, ἵνα δὲ τὴν ὑγίαν τοῖς κάμνουσι, συγκνύειν pro κατὰκνύειν dixit. ut, ἐπεὶ κατέκνυεν ἔσω τοι χάσματός, **κατακνύειν.** **Lucian.** συγκνύειν etiā est coire, & in vnum contrahi quod hiabat & distrahebatur. **Xenoph. in secundō ἀναβασ.** Ἀνάγκη γὰρ, ἔρ, μὲν συγκνύειν τὰ κέρατα τὴν πλαισίον, ἢ δὲ ὅτι συνωτέρας οὐσας, ἢ δὲ ὅτι ἀναγκαζόντων ἐκδιλίβεται τὴν

προσεῖδ'

προσαπόλλεσθαι
προσδιαλέγεσθαι

προσομιλεῖν

προσδιαλέγεσθαι

προσδιατρίβειν

προσανακλαίω

προσολοφύ

προσβονθῆναι

προσκνύειν

προσκνύειν

προσκνύειν

κατακνύειν

- ὁπλίτας. Idem, οὗτοι δὲ πορνόμοχοι οἱ λοχαγοὶ, ὁπότε μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα, ὑπόμενον ὕσσοι, cum cornua coibant. cui verbo opponitur τὸ διέχων apud eundem. His iam dictis verbis opponitur ἀνακύπτειν, quod significat oculos & caput erigere, ut aues bibentes solent. quo Synes. metapho-
ἀνακύπτειν. rice usus est, οἷδ' αὖ ὡς ὅταν ἀνακύψῃ τῇ βιβλίῳ, ἐπιβρίσκῃ ἑμὶ πρός ἅπασαν παιδείαν, quā oculos ab intentione lectionis auocauit. Significat etiam existerē & emergere. Chrysost. πρὶ ἱερῶν. ὧς δὲ ἦτε καὶ αὐτοὶ μικρὸν ἀνέκυψατε τῇ βίβλιν κλυδωνος, & reliqua. Greg. πρὸς ἡσυχίας ταύτας διμαί τὰς ἐκκλησίας, τὰς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῇ ἀλμυρᾷ ἀπιστίας ἀνακυψίσας. ἀνακύπτειν etiā spe erigi signi-
διακύπτειν. ficat, animoq; recreari. Xenop. i Oecon. οὕτω δὲ ἐγὼ ἀνέκυψα, ἀκέρσας ὅτε ὅσιν ἄρα θεμιτὸν καὶ πένιζ ἱπποφ, ἀγαθῶ γενέσθαι, ἐὰν τὴν ψυχὴν φύσῃ ἀγαθὴν ἔχει. Herod. in Terpsich. ἔπειτα πρὶν σαυτοὺς ταῦτα, δὴ μὲν ἀχαρίστῳ πρὶ δώκαμεν τὴν πέλιν. ὧς ἐπέτε δι' ἡμέας ἐλευθερωθεὶς ἀνέκυψε, ἡμέας μὲν καὶ τὸν βασιλῆα ἡμέων πρὶν βερί-
παρακύπτειν. στας, ἐξέβαλε. Διακύπτειν est transpicere, per clatros vel rimas perspicere. Greg. de Basil. τίς δὲ μᾶλλον ἐφωτίσθη φῶς γνώσεως, καὶ διέκυψεν εἰς τὰ βά-
ἐπικύπτειν. θη τοῦ πνεύματος. Et πρὶ θεολογ. καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν παχύτητα ὀλίγοι καὶ
ὑπὲρκύπτειν. μικρὸν διακύπτουσι. Est etiam παρακύπτειν, qd̄ significat transuersum aspi-
προσαναγκάζειν. cere, quasiq; limis oculis, vel in trāsitu, & quasi per transennam aspice-
ἐισαναγκάζειν. re. Lucian. ἀναβίβουσι, καὶ πρὸς τὸ μόνον παρέκλυται εἰς τὰ ἡμέτερα, σὲ μὲν ὡς ἀναγ-
καταναγκάζειν. καῖον ἦν καὶ τὸ δεῖν ἀπαύτας ἐθανύμαζον, ἀρίστου βίβου νομοθέτας ὄντας, postq̄ ad ista ve-
ἐπὶ ἀναγκάζειν. stra dogmata, & philosophorū scripta aspiciēda quasi per trāsitu in-
ἐπὶ ἀναγκάζειν. cubui. Inde prouerbiū ἐξ ὄνου παρακύνψας, de asino, qui cū ab agazone ne-
ἐπὶ ἀναγκάζειν. glectimageret, in trāsitu caput in tabernā vel officinā inseruit, & va-
ἐπὶ ἀναγκάζειν. sa euertit. ἐπικεκυφὼς dicitur inclinatus, & incubēs, hoc est, ἐπικεκυμμένος καὶ
ἐπὶ ἀναγκάζειν. ὑπὸ χειρὶ νόμου & συγκυφὼς, ut incubēs studio & lectioni, hoc est, ἔργον πρὸς
ἐπὶ ἀναγκάζειν. μένος καὶ προσετικῶς, καὶ προσλιπασθῶν. ὑπὲρκύπτειν est in pedes erigi, & emīnere
ἐπὶ ἀναγκάζειν. sup̄ alios. Plato i Euthyd. ἡ πολλὴ ἡμᾶς ὁ ὄχλος πρὸς ἡμᾶς, ὑπὲρκύψας μέντοι κατὰ
ἐπὶ ἀναγκάζειν. δόν. προσκύνπτειν est ad aurē se admouere alterius, ut qui secreto loqui
ἐπὶ ἀναγκάζειν. volūt, ut supradictū est. Interdū πρὸς ὃν τῇ σωθείσει nihil immutat si-
ἐπὶ ἀναγκάζειν. gnificationē verbī, ut προσαναγκάζω, qd̄ ἀναγκάζω & ἐπιαναγκάζω signifi-
ἐπὶ ἀναγκάζειν. cat, Plato, ἄρα οὐκ ὅτις πρὸς αὐτὸν ἡμῶν μόνον ἐπισατέον, καὶ προσαναγκασέον τὴν
ἐπὶ ἀναγκάζειν. ἀγαθὴν ἐκόντα ἡδὺς ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν. Et in Polit. πόπρον καδὰ τὴν ὅτι
ἐπὶ ἀναγκάζειν. σοφίᾳ προσαναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ εἶναι, οὕτω καὶ νῦν τὸ πλεον εἶναι καὶ ἐλάττω
ἐπὶ ἀναγκάζειν. τὸ μετρητὰ προσαναγκασέον γίνεσθαι. Alibi ἐπιαναγκάζειν dicit, ut ἐισβιά-
ἐπὶ ἀναγκάζειν. ζεσθαι pro βιάζεσθαι. ἐπιαναγκάζειν, Demosth. & Andocid. ut ἐπιαναγκείν
ἐπὶ ἀναγκάζειν. quod per se sine verbo significat necesse est. Demosth. ἃ δὲ πρὶν τοῖς
ἐπὶ ἀναγκάζειν. προσήκοντα ἐπιαναγκείν. Et ex verbis legis, τοὺς δὲ προσέδρας χρηματίζειν ἐπὶ
ἐπὶ ἀναγκάζειν. ναγκείν. Idem alibi, κελύεσθαι φησὶ συγγραφῆς ὑπὸ τῶν τὰ χρημάτων ἐπιαναγκείν,
ἐπὶ ἀναγκάζειν. id est necessario. καταναγκάζω etiam ἀναγκάζω significat. & κατανάγκη
ἐπὶ ἀναγκάζειν. nomen herbæ amatorix, cuius meminit Plinius libro. xxvii, quæ pro

violētiore illecebra amoris ponitur, καὶ ἀντὶ τοῦ σφοδρῶς ἐλθῆναι. Synes.

Ἄλλ' ἐγώ τ' ἢ ἐπωδὸς διδάσκει καταδέσμευς ἢ ἐρωτικὰς καταβάλλας. προσαναλαμβάνω non aliud significat q̄ ipsum ἀναλαμβάνω, licet vberiore habeat significationem. προσάφειν idem quod ὑναφέτω apud Gal. εὐδίας ἀφίνδιον ἐλαίω προσαφείσαντες, αἰονήσομεν τὰ μόρια, id est, συναφείσαντες. προσεμφερής idem quod ἐμφερής. Theophr. καὶ προσεμφερές τρόπον ἔνα, τὸτ' ἐστὶ ἢ τανύς κεφαλῇ. similitudinem refert. quod idem παρεμφερές dicunt, & προσφερές. Sic ὅμοιον, προσόμοιον, simile & affimile. Cicero de Natura Deorum, In pulmonibus autem inest varietas quædā, & affimilis spongiis mollitudo. Verg. Quos super atra flix iamiam lapsura, cadentiq; Imminet affimilis. παρόμοιον & παρεμφερές diminutionem denotant, hoc est, πᾶς ὀλίγον ὅμοιον & πᾶς ὀλίγον ἐμφερές, vt πόρεγγυς. Quin & ipsa prepositio de qua loquimur, interdum est ἐλαττωτική, vt προσάπτωμαι, προσφάσιν, primoribus digitis tangere, hoc est attingere. quod etiam ἐπιφάσιν dicitur, hoc est, stringere. & ἐπιφάσιν strictim, hoc est ἐπιλίγδω, ἐπιγράφω. Lucian. Ἄκρων ἢ ἐπιλίγδω ἀπτεται, βαδίζαν δὲ δὴ ἐργάζεται πλυνών. Dicitur & ἀκροδιγῶς. Diosc. Ἀκροθιγῶς βάπτων, per summum intingens, suspensa manu tingens. Et ἀκροδιγῶς σκοπεῖν, summam rei cognoscere & æstimare, in Pandect. πρὸς etiam significat assiduitatem, & vehementem applicationem, vt in προσίθεμαι addictus sum & herreo. προσέτηκα τῷ πράγματι, ἀντὶ τοῦ χαίρω ἢ τέξπομαι, & quasi intabesco & adliquesco, ἀναπαύσας διακίμω, abduci inde nequeo.

προσκακοπαθῆναι τῷ δι' ἡμῶν μορφωθέντι & βαπτισθέντι, πρὸς γὰρ τῷ εἰς τὰ ἐπιφάνια, est in cōtemplatione & cōmemoratione humanitatis a Christo seruatore susceptæ affici dolore, & macerari, & penè intabescere.

προσάχην est magno affectu herere. Dionys. Areopag. ὅσσοι γὰρ ἐκ δόξασιν τοῖς γένειοις προσάχην, id est herere, & immodice affici. Plut. τὸ δὲ μετρίκιον ἐτέρω ἔστιν ἔρασαν μάλλον ἢν προσωπονιδός, id est, propensior & deditior. Inde illud Ciceronis ad Atticum libro secundo, Dices fortasse, dignitatis ἄλλης tanq̄ δυνός, salutis si me amas consule. me miserum, cur non ades? nihil te preteriret. ego fortasse τυφλώτῳ, nimium τῷ καλῷ προσώπονθα. ac si diceret, at enim dignitatis satis antehac ratio a me habita est, & vt est in prouerbio notissimo, ἄλλης δυνός, sic etiam ἄλλης ἀξιώματι. nunc ad incolumitatem conuertendus animus tanq̄ ad fruges. o me miserum qui non possum deduci ab amore & admiratione dignitatis, id est opinionis magnificentiae & existimationis rebus gestis questitæ, & vita antea acta. Quæ dignitas honestatis potius reueres q̄ utilitatis retinens esse solet. vnde fit vt indignitas pro turpi facto accipiat & indigno viro probo. Sic in oratione pro Sextio, Dignitati esse seruendum: reipub. esse consulendum: officii rationem in omni

προσανα
λαμβάνω.

προσαφείδω

πρόσεμφερής

παραμφερής

προσόμοιος

παρόμοιος

προσφάσιν

ἐπιφάσιν

ἐπιφάσιν

ἐπιπλίγδω

ἀκροθιγῶς

προσίθεμαι

προσέτηκα

προσκακοπαθῆναι

παθῆναι

προσάχην

Dignitas.

Dignitati
seruire.

vita, non commodi ducendam. Idem, Neq; enim rerum gerendarū dignitate homines ita efferrī conuenit vt ocio non prospiciant: neq; vltimum amplexari ocium quod abhorreat a dignitate. Dignitati seruire

Cicero τὸ ἐνδοξον διαπραγμάδην dixit, πρὸς τὴν δόξαν ἢ τῇ δόξειαν ἀρμόζοντι.

Abhorrere vero a dignitate dicitur, ἀπαλλάχθαι τὴν δόξαν, ἀφαισκήναι τὴν δόξαν.

Dignitas aut oris, est σεμνοπρέπεια, καὶ τὸ ἀξιωματικόν τ' ὅπως, καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Illud prius Plut. de Pōpeio dixit, hoc Polyb. vtiτ', καὶ νῦν ὅν τῃ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τὴν προσγεγενημῶν, ὅτι σῶμα ἀξιοπρεπέστατον ἔχεις, ἵκανόν δὲ μόχθου ὑπερέχεις.

προσλιπόμενος
προσμένει.

Quid sit autem oris dignitas ipse Cicer. docet in pri. Officior. προσλιπόμενος idem est quod προσμένει, non discedere, affiduum esse, affixum esse. Plut. χρημασίῳ ἀντι

πρόσχωρ.

πρὸς ὧν κηρίοις μέλιται προσλιπαροῦντες. πρόσχωρ sunt nautæ remis heretes. Lucian. in Charon. καὶ μὴ καλῶς ἔχει ἐκένωρ γούσι μεμνηδύς, ὅτι μὴ

ἐπὶ κωρ.

δὲ πώρτε σε ἢ ἀντλήει ἐκέλδουσα ἢ πρόσχωρ εἶναι. vt ἐπὶ κωποι sunt ἐπὶ κρηται, id est, in procinctu nauigationis.

πρόσουλ.

πρόσουλ, qui materiæ adheret, q rebus caducis & concretis deditus est potius q̄ abstractis. Sic apud Lucianum in Timone, ἐνατάμνωται τὴν διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γλῶσσην, τῇ ἐξήμια καὶ τῇ δικέλλῃ προσωλοσοφῶν, hoc est, huiusmodi philosophiæ additus. Et apud Greg. στάσις ὅν χεμερίῳ τῇ ὥρᾳ πάννουχορ τῇ θεωρίᾳ προσωλο

προσωλοσοφῶν.

πονίσαντα, hoc est, ωλοπόνως καὶ ἀποδύωσιν ἀποδέμωσιν. πρόσουλ & προσήουλ, apricus est, & ad solem expositus, vt ἐνέλιθ' τόπος, qui etiam

προσουλ.

προσουλ dicitur, hoc est, πρὸς ἑλίου πετραμμένον, τὸ ἔστιν, πρὸς τῇ ἡλίου ἀντιγλῶ. Aristoph. σφῆρις, ἢ ὅτι ἐλίου κατ' ὄρεδρον, ἡλιάσθ' πρὸς ἡλίον. Vnde fit

ἐλκιδερῶν καὶ ἐλκιδερῶν.

ἐλκιδερῶν τὸ ἡλιάσθ', id est apricari: quod etiam voce passiuā ἐλκιδερῶνται dicitur, πρὸς τὸ ἡλίου. Galen. in. viii. Therapeu. ἑξῆς μὲν δὲ καὶ τὸν ἐλκιδερῶντα κατ' ἐκάστην ἡμέραν, καὶ τὸν τῇ κόνει χρῶμεν. Athen.

ἐλκιδερῶν.

autem utitur voce passiuā. ἐλκιδερῶν, estus. Plato libro secundo de Rep. καὶ πᾶν φύτον ὑπὸ ἐλκιδερῶν τε ὁ ἀνέμων καὶ τῇ περὶ τῶν παθημάτων ἀλλοιοῖται. Et lib. iii. πολλὰς μεταβολὰς ὅν ταῖς σταλάσιν μεταβάλλοντες ὑδάτων τε ὁ ἄλλων σίτων καὶ ἐλκιδερῶν καὶ χαμῶνων.

ἐλκιδερῶν.

ἐλκιδερῶν aut est circūplicari & obuolui, vt terra circum axem mundi. Idem in Timæo, ἐλκιδερῶν πρὸς τὸν διὰ πᾶν τὸς πόλον πεταμένον. Dicitur & ἐλκιδερῶν, vt Aristot. ἐν περὶ ἐλκιδερῶν δι

ἐλκιδερῶν.

cit inuolutum & conuolutum. & ἐλκιδερῶν inuolutio, hoc est συστροφῆ. Dicitur et ἐλκιδερῶν, et ἐλκιδερῶν, tortuosus, clauiculatus, ἐλκιδερῶν. ἐλκιδερῶν autem ἐλκιδερῶν, est in angustum redigi, in arcum cogi, σενόχως

ἐλκιδερῶν.

ῥεῖσθαι. Iliad. secundo. Ἀχαλᾶ σὺν νηὶ πολυζύγῳ, ἢ νηὶ ἄλλῳ

κατὰ φλῆν.

κατὰ φλῆν. Ab hoc compositum κατὰ φλῆν. Plutarch. in Camil. ὅτι τὸ μὲν πλῆσιν ἀποκερῆναι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέσφῃ

ἐλκιδερῶν.

ἐς χωρίον, προσάντη κατὰ φλῆν, id est, in orbem conglobari, et colligi in

ἐλκιδερῶν.

ἐλκιδερῶν. Dicitur & ἐλκιδερῶν, vt Aristot. ἐν περὶ ἐλκιδερῶν δι

ἐλκιδερῶν.

cit inuolutum & conuolutum. & ἐλκιδερῶν inuolutio, hoc est συστροφῆ. Dicitur et ἐλκιδερῶν, et ἐλκιδερῶν, tortuosus, clauiculatus, ἐλκιδερῶν. ἐλκιδερῶν autem ἐλκιδερῶν, est in angustum redigi, in arcum cogi, σενόχως

ἐλκιδερῶν.

ῥεῖσθαι. Iliad. secundo. Ἀχαλᾶ σὺν νηὶ πολυζύγῳ, ἢ νηὶ ἄλλῳ

κατὰ φλῆν.

κατὰ φλῆν. Ab hoc compositum κατὰ φλῆν. Plutarch. in Camil. ὅτι τὸ μὲν πλῆσιν ἀποκερῆναι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέσφῃ

ἐλκιδερῶν.

ἐς χωρίον, προσάντη κατὰ φλῆν, id est, in orbem conglobari, et colligi in

ἐλκιδερῶν.

ἐλκιδερῶν. Dicitur & ἐλκιδερῶν, vt Aristot. ἐν περὶ ἐλκιδερῶν δι

ἐλκιδερῶν.

cit inuolutum & conuolutum. & ἐλκιδερῶν inuolutio, hoc est συστροφῆ. Dicitur et ἐλκιδερῶν, et ἐλκιδερῶν, tortuosus, clauiculatus, ἐλκιδερῶν. ἐλκιδερῶν autem ἐλκιδερῶν, est in angustum redigi, in arcum cogi, σενόχως

ἐλκιδερῶν.

ῥεῖσθαι. Iliad. secundo. Ἀχαλᾶ σὺν νηὶ πολυζύγῳ, ἢ νηὶ ἄλλῳ

κατὰ φλῆν.

κατὰ φλῆν. Ab hoc compositum κατὰ φλῆν. Plutarch. in Camil. ὅτι τὸ μὲν πλῆσιν ἀποκερῆναι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέσφῃ

ἐλκιδερῶν.

ἐς χωρίον, προσάντη κατὰ φλῆν, id est, in orbem conglobari, et colligi in

ἐλκιδερῶν.

ἐλκιδερῶν. Dicitur & ἐλκιδερῶν, vt Aristot. ἐν περὶ ἐλκιδερῶν δι

ἐλκιδερῶν.

cit inuolutum & conuolutum. & ἐλκιδερῶν inuolutio, hoc est συστροφῆ. Dicitur et ἐλκιδερῶν, et ἐλκιδερῶν, tortuosus, clauiculatus, ἐλκιδερῶν. ἐλκιδερῶν autem ἐλκιδερῶν, est in angustum redigi, in arcum cogi, σενόχως

ἐλκιδερῶν.

ῥεῖσθαι. Iliad. secundo. Ἀχαλᾶ σὺν νηὶ πολυζύγῳ, ἢ νηὶ ἄλλῳ

κατὰ φλῆν.

κατὰ φλῆν. Ab hoc compositum κατὰ φλῆν. Plutarch. in Camil. ὅτι τὸ μὲν πλῆσιν ἀποκερῆναι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέσφῃ

ἐλκιδερῶν.

ἐς χωρίον, προσάντη κατὰ φλῆν, id est, in orbem conglobari, et colligi in

ἐλκιδερῶν.

ἐλκιδερῶν. Dicitur & ἐλκιδερῶν, vt Aristot. ἐν περὶ ἐλκιδερῶν δι

ἐλκιδερῶν.

cit inuolutum & conuolutum. & ἐλκιδερῶν inuolutio, hoc est συστροφῆ. Dicitur et ἐλκιδερῶν, et ἐλκιδερῶν, tortuosus, clauiculatus, ἐλκιδερῶν. ἐλκιδερῶν autem ἐλκιδερῶν, est in angustum redigi, in arcum cogi, σενόχως

ἐλκιδερῶν.

ῥεῖσθαι. Iliad. secundo. Ἀχαλᾶ σὺν νηὶ πολυζύγῳ, ἢ νηὶ ἄλλῳ

κατὰ φλῆν.

κατὰ φλῆν. Ab hoc compositum κατὰ φλῆν. Plutarch. in Camil. ὅτι τὸ μὲν πλῆσιν ἀποκερῆναι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέσφῃ

ἐλκιδερῶν.

ἐς χωρίον, προσάντη κατὰ φλῆν, id est, in orbem conglobari, et colligi in

ἐλκιδερῶν.

ἐλκιδερῶν. Dicitur & ἐλκιδερῶν, vt Aristot. ἐν περὶ ἐλκιδερῶν δι

ἐλκιδερῶν.

cit inuolutum & conuolutum. & ἐλκιδερῶν inuolutio, hoc est συστροφῆ. Dicitur et ἐλκιδερῶν, et ἐλκιδερῶν, tortuosus, clauiculatus, ἐλκιδερῶν. ἐλκιδερῶν autem ἐλκιδερῶν, est in angustum redigi, in arcum cogi, σενόχως

ἐλκιδερῶν.

ῥεῖσθαι. Iliad. secundo. Ἀχαλᾶ σὺν νηὶ πολυζύγῳ, ἢ νηὶ ἄλλῳ

κατὰ φλῆν.

κατὰ φλῆν. Ab hoc compositum κατὰ φλῆν. Plutarch. in Camil. ὅτι τὸ μὲν πλῆσιν ἀποκερῆναι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέσφῃ

arctum. ἐξελθὲ πλὴν βίβλου, τὸ ἀνελίψαι, reuoluere, legere. Xenoph. de ca
nibus leporis vestigia explicantibus, ἐξελῶσαι τὰ ἴχνη ὡς πέφυκε διπλᾶ,
τριπλᾶ. ἡλιαζεσθαι non solum apricari significat, sed etiā δικάζειν. ἡλιαία
γὰρ τὸ μέγιστον δικαστήριον ἀθῆναισι. quod sic dictum est, quia sub dio apri
cantes iudices sedebant. Inde illud superius citatum, καὶ τὰς τα μὲν νυν,
διλόγως, ἢ ἐξέχη ἔλκε κατ' ὄρθρον, ἡλιασεν πρὸς ἥλιον, ἀντὶ τοῦ δικασθῆναι. est em̄ se
cunda persona more Aristophanis per e enuntiata. Sequitur enim,
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθίμεν. Vnde ἡλιασῆς ἀντὶ τοῦ δικασθῆναι. Idem alί
βί, εἰ τις θύρασιμ ἡλιασῆς, εἰσὶτω. Demosth. recitans verba legis καὶ τιμο
κρατ. ἐὰν μὲν αὐτὸς ὀφλῶν ἰκετεύῃ, πρὶν ἐκτίσθαι, ἐνδύξῃ ἑνὶ κατ' αὐτὸν, καδὰ
περ' ἐὰν τις ὀφείλων ὅτι δημοσίῳ ἡλιασῇται, ἀντὶ τοῦ δικασθῆναι. Idem superius, τῶν
δὲ νομοθέτας εἶναι ἐκ τῶν ὁμωμοκότων τὸν ἡλιασικὸν ὄρκον, id est, δικασικόν.

ἡλιαία δὲ λέγεται ὁ τόπος καὶ τὸ ἄδραιομα. τῶν δικασῶν. ἡλιαζέμεν
ἐν ὅτῳ ἡλίῳ ἐξαπλῶν, id est, insolare, ad solem expandere: quod etiam
ἡλιοῦν dicitur. utitur eo Dioscor. ἡλιασθῆναι soli expositū esse. Xenoph. de
vite, πεταννύσσει δὲ τὰ ὄναιρα, ὅταν ἔλθῃ αὐτῇ ἀπ' αἰθέρων οἱ βότρυες ὥστε, διδασκῇ σκιά
ζῆν τὰ ἡλιούμην, ταύτην πλὴν ὥραν, id est, insolata, a sole vsta. Plato lib. viii.
πολιτείας, πολλὰς ἰχθύνους ἀνῆς πείνης ἡλιωμύει, πρὸς αὐτὰς ἐν μάχῃ πλεούσας
ἐσκιατραπεύουσι, & reliqua, id est a sole exustus. Ceterum ut πρόσκειται
& πρόσφθι, sic προσήνεμεν dicitur. ut, προσήνεμεν ἄλλως Xenophonti.

Sic προσβορέει & προσβορέει, ad aquilonē vergens, ab aquilone per
flatus apud Theophr. παραβορέει vero qui transuerso aquilone per
flatur, id est ab latere. Nunc ad ἐγγυῶν reuertamur, quandoquidē ex
instituto nostro & proposito in hisce commentariis iam satis digres
si sumus. ἐγγυῶμαί σοι τῶτον ἢ πρὸς σε, dicunt, pro spondeo & fideiubeo
pro eo apud te. Demosth. πρὸς Ἀπατέρειον, εἰ γὰρ ἐν ἐγγυνοσάμῳ ἐγὼ τῶτον τὸν
παρμένοντα, & ἐστὶν ὅπως τῶτον μὲν ὑπὲρ ἐκείνου ἀπηχθαι ὁμῶν. Plato in Phæ
dro, ἐγγυῶσθε οὐ μὲν πρὸς κρίτωνα, ἔφη, πλὴν ἐν αὐτῶν ἐγγυῶν ἢ ἢν ἔτος πρὸς
δικαστὰς ἐγγυῶν. ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον significat recipio in me euentum rei
& consilii. Demosth. ὑπὲρ σεφάνου, τῶν τῶν ἐπίκουσιν τῶν κίβητων ἐρωτῶντος
Λιχίνῃ τις ἀγορεύει βέλεται, & τις αἰτιάσασθαι τῶν πρὸς ἐκκλησιῶν, & δὲ τις ἐγγυῶν
τὰ μέλλοντα εἰσεσθαι. Itaq; quod Cicero lib. pri. de Oratore dicit, Perge
vero Crasse, istam enim culpam quam vereris, ego prestabo, græce sic

dicí potest. διέξειθι δὲ κρέσσον, ταυτηνὶ γὰρ πλὴν αἰτίαν ἐγὼ ἐγγυῶμαι ἡνῶνα οὐδὲ
λαβῆναι φῆς, vel τὴνδε γάρ τι ἀμαρτίαν ἡνπερ σὺ γε δέδιδας ἐς ἐμαυτὸν ἐγὼ γε ἀνα
δέχομαι. Inde prestare periculum & prestare alienam culpam & alia
apud iurisperitos. Quo modo illud eiusdem in eodē libro exaudien
dum. Nam cum ædes véderet, lumina uti tum erant ita recepit, id est,
prestaturum promisit. Illud vero Iuriscōsulti in cap. Emptorem, de
actione empti, Quemadmodum recipitur ut nummos venditor acci

ἐξελθὲ

ἡλιαία.

ἡλιαζομαι.

ἡλιασῆς.

ἡλιαζέμεν.

ἡλιοῦν.

ἡλιασθῆναι.

προσῆνεμος.

προσβορέος.

παραβορέει.

ἐγγυῶμαι.

Prestare cul

pam.

ἀναδέχομαι.

Recipere &

Excipere.

piat, quibus merx ad emptorem non perueniat, significat nominatim cauere, καθάπερ διομολογηθῆναι εἶθαι. Excipere tamen frequentius apud auctores legitur, ut apud Cicer. pro Cornel. Vbi est igitur exceptum foedere Gaditano, ne quem Po. Ro. Gaditanum recipiat ciuitate. Et rursus, Quorum in foederibus exceptum est, ne quis a nobis ciuis recipiatur. Et in Ver. Quid si doceo Taurominitanis nominatim cautum & exceptum esse foedere, ne nauem dare debeant. Mamertinis in ipso foedere sanctum atque perscriptum, ut nauem dare necesse sit. Varro, In emptionibus eo iure utimur quod lex praescripsit: alii enim plura, alii pauciora excipiunt, ut agni chordi duo pro vna oue adnumerentur, & cetera. Cauere nominatim & excipere, est διαξήδην διαγορεύειν. Demosth.

Διαγορεύειν.

μηδ' εἶνα ἀπὸ τοῦ εἶναι διαξήκειν δὲ νόμος, lege cautum est. Plutarch. in Solone, νόμος ἔρχεται διαγορεύοντα δόλον μὴ ξυραλοφῆν μηδὲ παιδερασθῆν. ὅτι hoc verbum & iubere & vetare significat. Idem in Graccho. τῷ δὲ μετὰ τοῦ διαγορεύου ἐπὶ τῶν καλῶν παλιν ἢ μὴ καλῶν, ἀντὶ τῆς προσέταξε. Alibi pro vetare, ὡς αὐτοκράτωρ τῶν διαγορεύσας, pro potestate hoc vetas. Demosth. πρὸς Παράνετον, σαφὲς δὲ νόμος διαξήκειν ὅτι εἶναι δίκας προσήκει μεταλλικά. Idem πρὸς Λεπτίνω, διὰ τὴν γρηγορία εἰς τὸ νόμον διαξήδην αὐτῶν, μηδ' εἶνα μήτε τῶν πολιτῶν, μήτε τῶν ἰσοπελῶν, μήτε τῶν ξένων εἶναι ἀπὸ τοῦ διαξήδην δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ χορηγίας, ἢ ἄλλου τέλους. Διαξήδην, nominatim cautum esse. quo in loco etiam διαξήδην fortasse legi potest, de quo alibi dicendum. Est autem in vniuersum διαγγέλλειν, τὸ διαγγέλλειν καὶ διατάζειν, id est sancire & edicere, quae verba sunt τῶν νομοθεσιῶν, quae verba frequentia sunt in Pandectis. Σωείσθαι μέραν διαγορεύμεν, diem constitutum appellauit, hoc est πεταγμένον, διορισμένον, συγκεκοτημένον, συγκλημένον, compactam & conditam.

Διαγορεύειν etiam opponitur τῷ συναγορεύειν, ut διαφέρειν τῷ συμφέρονται. Excipere etiam est διαξήδην, id est ab eo quod constitutum est, & quod conuenit, eximere, ut aliquando dicemus. Est etiam sanctum & perscriptum quod Cicero dixit, & exceptum, græce ἡσφαλισμένον, συγγεγραμμένον, ἀναγεγραμμένον, προσδιορισμένον. Et ἡσφαλισθῆναι ἀξιοπιστως, idonee cauere, idoneos sponsores dare vel accipere. de quo verbo infra dicendum est. Ἐγγυᾶσθαι γυναικα est despōsam accipere. Demosth. καὶ ἐγγυᾶται δὲ πατήρ τῆς μητέρας πλὴν ἐμὴν πρὸς τὸ ἀδελφὸν αὐτῆς. Alibi, ταύτην ἐγγυᾶται, ὡς Στεφάνου θυγατέρα λαμβάνω, καὶ ἔνεαίρας, id est, uxorem accepit & duxit. Ἐγγυᾶν vero est despondere & dare uxorem. Idem in eadem scilicet καὶ Νεαίρας, γυνὸς δ' οὗ κινδυνώσας ἐξελχθῆς ξένος θυγατέρα ἐγγυηκέναι, καὶ ταῖς ἐχάταις χρηματικαῖς πιστοσίαις, διαλλάττειται πρὸς τὸν φράσοντα, καὶ ἀφίσταται φθὶ προϊκῶς. Idem, γράφεται δὲ φράσας Στέφανον τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν δεσπομόντα, ἀδυνατῶν ὄντα, ξένος θυγατέρα, αὐτῷ ἐγγυᾶσαι, ὡς αὐτῷ προσήκουσαν. Vt autem ἐγγυᾶσθαι ἂν significat sponcione & intercessionem accipere & liberare, ita ἐγγυᾶν

Ἐγγυᾶται γυναικα καὶ ἐγγυᾶν.

accepta sponſoris fide dare, hoc eſt, ſatís accepto liberare. Antíph. ἐχρῶ
 ἢ τ' ἀνδρα διδελμύου αὐτὸς φυλάσσει, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγρυῖσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσιν
 παραδοῦναι. Animaduertédum autem in ſupradíctis locis, φ' ἐγρυῖμαι va-
 rié augmentum ſuum accípit: nunc enim χρονικῶς, nunc συλλαβικῶς αὐξάνε-
 ται, vt ἡγρυῖτο & ἐγγεγύνκε: quo modo fit in ἐγχυράζομαι, dícitur enim ἐγκε-
 χυρασμύου & ἡνεχυρασμένον, de quo ſupra dictum eſt. Sic Plut. ἐγγεγύνσε dí-
 xit. & Demosth. ἐγγεγυκαμέλω πρὸς Ἀποκρίτας. alibi ἡγρύνησε. Legítur & ἐγρυῖ-
 το apud Iſæum, & παραγύνησε ſine augmento apud Synef. mendose for-
 taſſe. Sunt etiám alia quæ duplicítiter efferuntur. βλακδύομαι ἐβλάκνυμαι
 & βεβλάκνυμαι. Greg. πρὸς θεολογίας, τὸ ὅτι τοσοῦτο πρᾶγμα τῇ διανοίᾳ περιλαβὴν,
 πάντως ἀδύνατον ἢ ἀμύχανον, μὴ οὐ τοῖς κατεβλακνυμένοις ἢ κάτω μένυσιν, ἀλλὰ
 ἢ τοῖς λίαν ὑψηλοῖς τε ἢ εὐλοθεῖς, id eſt, ſupínis & in mollitié inertíamq; ef-
 fuſis. Ariſtoph. αὐτὸ καταβεβλακνυμένως díxit, ἀντὶ τῆ βραδείας, τρυφῆς, μάλ-
 θακνυμένως diffolute: cui opponítur σωπηταγμένως, id eſt compoſite καὶ
 σωφεικῶς. σωφλεγμύοι & συλλεγμένοι: idemq; in alijs ἀπὸ τοῦ λέλεγμαι
 fierí poteſt, licet σωφλεγμένοι frequentíus dicatur. Δεδιητημένον dícitur
 ἀπὸ τῆ διαιτῶς, quod duplex habet augmentum, vt ἡνώχλησε, ἐπηνώρθωτο, ἡνέ-
 χητο. & ἀπὸ διητημένου. Sunt & alia quæ variantur vt ἀνάλωκα ἀναυξήτως,
 ἀνήλωκα, ἡνάλωκα, ἀνάλωται, ἡνήλωτο, ἡνάλωτο. ἡμπαχέτο ἀπὸ τοῦ ἀμπέχομαι Lu-
 cian. vt ἡνέχητο & ἡνέχητο Ariſtotel. μεμελιμένον ἀντὶ τοῦ μεμελέναι, eſt ἰωνί-
 κόν apud Herodot. in princ. ſexti libri, ἰσιῖδος ὅς οἱ μιλῆτας τύραννον μεμελι-
 μένον ὑπὸ Δαρείου, πρὶν εἰς Σάρδεις. Ἐμπεπαρῶνται ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίσαι, ἐνκοσέληται
 per vínū & petulantíam iniuria & probro affecta eſt. Lucian. μέμνησο
 γούν διὰ μοι διὰ τὸν οἶνον οὐκ ἔμπεποινέας. verba ſunt Iunonis ob Gany-
 medem deſpecte & egreferentis. Demosth. πρὸς παρὰ. ἔξω δ' αὐτῆς ὅσα
 ὑπὸ τοῦ κακῶς ἢ τῆ πράγματος ἢ γυναικὸς ἀναπνέουσα προσηγορίᾳ πρὸς τὰ γύναια Ἰα-
 τροκλῆ, καὶ τῇ βράβευν ἀνατρέπετα, καὶ εἰ μὴ ἐκφύνητο ἀφάετο, ἀπώλετο ἂν ποῖον
 μένη, καὶ γὰρ ἡ ποῖνία τοῦ καθαρέματος τῶν δεινῶν, id eſt, huius ſuper menſam
 & vínū petulátia. Diogen. in Epíſt. ἡκούσας σε λευπῆσθαι ὅτι τὰ Ἀθηναίων
 τέκνα πλῆγας ἡμῶν ἐνέτφνε μεθύοντα, καὶ δὲ πᾶν πᾶν ἔσχατον εἰς σοφίαν πεπαρῶντο, id eſt a
 temulentis pulſata eſt & ſuggillata. Lucian. ἱκανὰ σοι πεπαρῶνται πρὸς
 ἡμᾶς, Satis vt opinor debacchatus es in nos. Cicer. de Perfecto Orat.
 Furere inter ſanos, & quaſi inter ſobríos baccharí vínolentus vídetur.
 Cæterum Demosth. ἔξω δ' αὐτῆς ὅσα díxit, pro mente alienata, & velut
 αὐτῆς ἐξισαμένη. κατῶνωτο ſine gemínatione augmētí dícitur. vnde κα-
 τῶνωμένον Plato vínῳ obrutum díxit. Quando quídem auté nō in pró-
 ptu eſt vnicuíq; huiusmodi verba formare, in temporíbus quæ augmē-
 tum recípiunt, hic ſubiíciam aliqua, ex quibus moleſtia in ſcribédō mí-
 nuetur. Ἐπιρῆμῶς, ἐπιρῆσθαι. Ἐπιρῆμῶς, ἐπιρῆσθαι. Ἐπιρῆμῶς, ἐπιρῆσθαι. Ἐπιρῆμῶς, ἐπιρῆσθαι.
 tus hæc oía augent & ſimília, licet ſimplicía themata nō habeāt, vt ἐμ-

Διατῶς αὐξά-
 νόμω. κατεβλακνυ-
 μένος. καταβεβλα-
 κνυμένως.

Ἐμπαρῶνται
 οἱ αἱ.

παραινέω.

ἔξω αὐτῶν ἐξ-
 ναι. κατῶνωμέ-
 νον. περὶ τῆς αὐ-
 τῆς ἡμέρας.

- πεπόλκα, vt Lucian. in Caraplo, ἡμῶς ὃ ἐδέπω βδ' ὀβολοῖς ἐμπερλήκαμεν. **est**
em ἐμπερλᾶν τὸ ἀγορεύειν καὶ κερδαίνειν & πωπράσκειν. vnde Ἀπεμπερλᾶν. Aristoph.
 ἄχαρτες, τοῖσιν δὲ βροτοῖς τὸν ἄνθρωπον οἷός τε χαίροντας σφόδρα,
 εἴαν τις αὐτὸν δολογῇ καὶ τῷ πόλει. Ἄνθρωπος ἀλαζών, καὶ δίκαια κᾶδικα,
 καὶ ταῦτα λαμβάνει ἀπεμπερλώμενος, id est, sese venūdari assentationibus
 & blandimentis non intelligunt, hoc est, qd sese ipsi assentatoribus ad
 dicūt. Idem tamen Lucian. alibi ἀπὸ πολλοῦ δέχεται. & πρὶ τῷ ἐπὶ μισθῷ
 σκωπῶντων, μήδ' ὥσπερ τις βιβνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ ἔθ' κέρυκε ἀπὸ κληρονομίας. Synes.
 Ἀπὸ κληρονομίας αὐτοῖς πλεονέκτημα ἐγένοντο τοξόται. Κτῶμαι κέκτημαι & ἐκτῶμαι,
 quo Plato vsus est in Protag. Ἀπὸ κληρονομίας ἀπολέλυκα, & πρὸς
 πολυαυτοῦ. Isocr. in Aeginet. ὅστις ἐδέξαι ἂν μοι δικαίως φρονήσας, ἐὰν τῷ ὅρα
 συνλόχῳ πραγμάτων ἀγαθῶν ἀπολέλυκα. Ἀμειννύμαι ἡμειννύμεθα foris au-
 gmentum habet. & ἡμειννύμεθα. Xenoph. πρεπόντως ἡμειννύμεθα. Idē, τὸν μὲν
 αὐτὸν χιτῶνα ἐκείνου ἡμειννύμεθα, ὃ δὲ ἐκείνου αὐτοῦ ἐνέδυν. Dicitur et ἡμειννύμεθα,
 καὶ ἡμειννύμεθα ὃ ἐνδεδυμένοι. Est etiam ἡμειννύμεθα. Est etiam ἡμειννύμεθα, vnde ἡμειννύ-
 μεθα τὸ ἀμειννύμεθα. vnde ἡμειννύμεθα in pri. Iliad. ὅμοι ἀντιδάνει ἐπὶ κληρονομίᾳ
 λέοφρον. Est etiam ἡμειννύμεθα pro eodē ἡμειννύμεθα. Lucian. i Tim. ἐν ἀτάκῃ
 νος τῷ διαφθέραι, τῷ γὰρ ἐργάζομαι. Aristoph. διαφθέραι ἡμειννύμεθα. et Lucian. καὶ
 ἡμειννύμεθα τῷ διαφθέραι ἡμειννύμεθα τῷ ἡμειννύμεθα. ἡμειννύμεθα etiam significat accēsum et ar-
 detem. Aristoph. ἡμειννύμεθα χίμα, γὰρ ἡμειννύμεθα. ἐν ἀπείρῳ est etiam ἀπείρῳ tangere.
 Ἀριστοτ. τῆς τριάντης αἰτίας ἡμειννύμεθα, id est, ἀτάκῃ καὶ ἡμειννύμεθα, vt paulo post.
 quod etiam ἐφάπτεται dicitur, quod etiam ipsum significat capessere et
 suscipere. Athenæus, καὶ τῷ σοικῶν ἡμειννύμεθα τῷ συγγράμματι. cū datiuo et genit.
 ἡμειννύμεθα. ἡμειννύμεθα etiam accēsum significat et ardēs, vt νῆκος ἐφάπτεται, exarlit cōten-
 tio. Iliad. φ. ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἡμειννύμεθα καὶ νῆκος ἐφάπτεται. Est etiam ἐφάπτεται, τὸ ἐπαινεῖν
 καὶ ἡμειννύμεθα. ἡμειννύμεθα ἡμειννύμεθα ἡμειννύμεθα. τῷ κῆδε' ἐφάπτεται. ἀντὶ τῷ
 ἐπὶ πρὶν ὃ impēdet, ἐπὶ πρὶν. ἐφάπτεται τῷ τέλος in. iii. Ethicorū, est qd ad
 finē & beatitudinē pertinet. Ἀμπεχομαι ἡμπεχομένῳ Plat. vel ἡμπεχο-
 μένῳ Athen. Sed ἡμπεχομαι ἡμπεχομένῳ facit, & ἡμπεχομαι ἡμπεχομένῳ. vt
 ἡμπεχομαι & ἡμπεχομαι dicitur ἀπὸ τῶν. ἐν ἀντιθέσει ἡμπεχομένῳ Demosth. ἡμπεχομένῳ ἡμπε-
 χομένῳ καὶ ἡμπεχομένῳ Plato. Ἀπὸ λογισμῶν, ἀπολελογημένοι. προσφασίζομαι προσφασ-
 τισάμεν. καθίζω κειάδικα Diodorus, συγκεκαθικώς Aristot. συσπύζομαι συ-
 σπύζομαι. Ἀφωιάζω ἀφωιάζομαι. Ἀποδιοπομπίζομαι ἀποδιοπομπισάμεν.
 Ἐγκωμιάζω ἐγκωμιακῶς, & ἐγκωμιασμένῳ. ἐπεπόλαζω ἐπέπολαζομαι. Ἀφίμμι
 extra augeť ἀπὸ τῶν, ἡμειννύμεθα & ἡμειννύμεθα Plut. i Sylla. Ἀφίμμι τῷ δέχεται
 μὲν. Ἀφίμμι ἀντὶ τῷ ἀφίμμι Atticū est, vt ἀνέων ὃ ἀντὶ τῷ ἀνέων. Hero. i Euter-
 pe, καὶ τῶν θανασίως βδ' ἀφίμμι βδ' ἀλλ' ἀνέων ὃ ἀντὶ τῷ ἀνέων. κατὰ γὰρ τῷ
 ἀφίμμι Aristoph. καθίζω sedebāt Demost. Sic καθίζω sedebat. Isæus, πολ-
 λαὶ μὲν ἐπὶ καθίζω ὃ οἰκίμαζα. Demosth. sæpe καθίζω. Sed ἡμειννύμεθα est ἡμειννύμεθα τῷ ἡμειννύμεθα

κατηγνῶσθαι desponsam tradō. κατηγνῶσθαι etiam est δηγνῶσθαι & ἔγνῶσθαι, vt πρὸς τὴν πολέμαρχον, κατηγνῶσθαι τὸς ζήντας. κατηγνῶσθαι ὁ ἐγγυητὴς κατασάσκει, κατηγνῶσθαι δὲ ὁ δανειστής. Ἀπὸ τῆς ἔγνους (vnde ἔγνους δανείσματα ᾗ satisfacceptione credita sunt, quae ὑπὲρ μισέγγυθου. γνῶσθαι & ὑπεγγύως δεδωρισμένα dīcūtur) fit μισέγγυθου, hoc est, interuentor μισέγγυθου & sequester. & μισέγγυθου verbū, quod significat apud sequestrem pecuniā deponendā stipulor vel cōtendo. Isocr. κτλ σοφιστῶν, ὃς παρ' ὧν δὲ λαμβάνειν αὐτοὺς, τῶν δὲ ἀποκρίσεων, δὲ μὲλλοι τὴν δικαιοσύνην πρὸς αὐτοὺς. ὧν δὲ ἐπὶ πῶποτε διδάσκαλοι γηγόνασιν, πρὸς τῶν δὲ πατρὶς τὰ πρὸς τὴν μαθητῶν μισέγγυθον. Antiph. καὶ νῦν δὲ κίλιν διδῶσιν αὐτοὶ περὶ οἱ μισέγγυθοι, καὶ παρ' οἷς ἐτέθη τὰ χρηματά. hoc loco ὁ μισέγγυθος est sequester. Demost. πρὸς βοιωτῶν, καὶ μισέγγυθον ἀργύριον ἐπὶ τῶνδε, δίδωσιν τὸν ὅρκον αὐτῶν, Et cum pecuniam ab eo sibi promissam ipsa apud sequestrem deponi iussisset & voluisset, tunc ei ex compacto pater iusiurandum detulit. erat autē mulieri promissa pecuniā ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς δικαιοσύνης πρὸς βοιωτῶν, si ipsa abiurasset τὸν βοιωτῶν filium suum ex eo patre esse: quod tamen ipsa non fecit, ὅθεν βοιωτῶν χαριζομένη scilicet, & ipsum fefellit. Lys. τίς γὰρ ἐκ οἷον ἀθηναίων τρίατάλαυτα μισέγγυθον πρὸς ἐργολάβους τοῖς λέγουσιν, ἐδύμην αὐτῶν σῶσαι, id est, apud sequestres depositam mercedem oratorum, si seruare eū possent. μισέγγυθου Id ipsum autem depositum μισέγγυθου dīcitur, vt Aesch. κτλ κτησιφῶντος, Δημοδένους ὑπὲρ τοῦ μισέγγυθου τῆς ἀμειψίας ἀνυλόμενον, καὶ ἐμὸν φασί τῶνδε ἐλέγχοντες. Cicer. pro Planc. Cuius tu tribus venditorem & corruptorem & sequestrem fecisse Plancium clamitas, id est, διαλλακτῶν & ἐργολάβου, qui etiā ἐργολάβου dīcitur, & μισέγγυθος αὐτοῦ, vt Antiphon vsus est. Idem pro Celio, Quod haud scio an de ambitu & de criminibus istis sodalium & sequestrium, quoniam huc incidit, similiter respondendum putem. Sequestres appellauit interpretes ambitus & corrumpendarum tribuum conductores. Sic Demosth. κτλ θεοκρίτου, ἵνα μήτε συκοφαντῇ μήτε δῆς, μηδὲ ἄδῶν ἔχων ἐργολάβῃ, καὶ καθυφίη τὰ τῆς πόλεως, hoc est, Vt nec calūniā do, nec negocia faciendo lucrum aucupetur, nec prauearicationes faciat in reipub. detrimētū. ἐργολάβῃ enim est re perficiendā suscipere, & inde lucrū facere, vt redēptores solēt: quod genus Cicero sequestres appellare solet, vt in prima i Ver. act. & in locis supradictis. Hoc autē verbo oratores pro iis interpretibus & sequestribus vtūtur, qui iudiciis corrumpendis, aut eiusmodi maleficiis suscipiendis operā suā locāt. παρεγγυῶν est mādare, idē ferē quod παρὰ γὰρ ἐλπίδα, hoc est nūciare & indicere. Synes. τοῖς πρεσβυτέρους, αὐτοῖς οὖν ὑπὲρ ἐμῶν χεῖρας ἐκείνων ἀράται πρὸς θεόν, καὶ τῶν περὶ ἡμῶν, καὶ ὅσοι κατ' ἀγῶν, ἢ καμνίζουσι ἐκκλησίας ἀνελίζονται, τὰς ὑπὲρ ἡμῶν ἀρχάς, καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἑνὰ πᾶσι πρεσβυτέροις ἀντιτῆς ἐπαγγέλλονται, idē te, vel etiam πρὸς ἀγγέλλαι edicite, hoc est, pro potestate imperate, vt imperator militibus edicit & iubet, quomodo sepe accipitur. παρεγγυῶν

aliquando est per manus tradere. Plut. in Anton. ἀλλὰ πρῶτον μὲν μαρ-
 κέλλει τοι ὑπάρχει πομπήν τινε σὺν λεγούσας ἡδὴ στρατιώτας πρὸς γυνῶντας, καὶ κα-
 ταλέγει ἐτέρους διδόντας, ἐμποδῶν ἕκαστον. Idem, ἐβόλετο δὲ πρὶν ἀρχὴν ἀπὸ παλαιῶν
 Δολοβέλλαι πρὸς γυνῶντας, eiuratum magistratum tradere, vel, se abdicare &
 ei cedere magistratu. Inde παρεγγυῶν τὸ σῶθιμα, dare tesserā. Xenoph. παρεγγυῶν
 in. iii. παυδέας, ἕως δ' ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν, πρὸς γυνῶντας ὁ κύριος σῶθιμα, τοῦ σῶθιμα
 χος καὶ ἡγεμῶν. Sic Aristotel. παρεγγυῶν σῶθιμα dixit pro tesseram in exer-
 citu prodere & proferre. Dicitur etiam διδόναι σῶθιμα a Polybio. Est
 & παρεγγυῶν cohortari & adhortari, ut imperator milites hortatur ad
 praelium. Idem in eodem, καὶ αὐτὸς ὃς ὁ κύριος δρόμον ἤγειρε, καὶ ἅμα ἐφθέγγετο,
 τίς ἐφθέγγετο, τίς ἀγαθός, τίς πρῶτος ἀνδρᾶ καταβαλεῖ; οἱ δὲ ἀκυσσάντες τὸ αὐτὸ τῶν
 ἐφθέγγοντο, καὶ διὰ πάντων δὴ ὡσπερ παρηγοῦν, οὕτως ἐχώρη, τίς ἐφθέγγετο, τίς
 ἀγαθός; Ponitur & pro denunciatio, & certiore facio, Synes. βοῆς ὃ γενο-
 μένης, ἐπὶ δὴ ἡς πρὸς γυνῶντας αὐτῇ γῆ πελάσσει, θρῆν ἤσθη πρὸς. Pro iubeo Xeno-
 phon in. iii. παυδέας in principio, ἐπὶ δὲ δ' ἐγὼ πρὸς γυνῶντας ἐπαυάγει, καλέ-
 σας ὀνομασίᾳ αὐτῶν, ἀναπεταμένῳ, & cetera, Postq̄ autem ego referre pedē
 & milites recipere iussi, hoc est ἐκέλευσα. Et paulo post, αὐτότε γὰρ ἐπαυή-
 γαγε, καὶ τὸς ἄλλους μάλα ἐπιαυερχῶς πρὸς γυνῶντας.

παραγγυῶν
τὸ σῶθιμα.

σῶθιμα δὲ
δόναι.

Ἀνέπαφος ὑποθήκη dicitur pignus omni nexu solutum. Demosth. πρὸς Λα-
 κέρτιον πρὸς γυνῶντας. καὶ πρὸς γυνῶντας τῶν δανείσασιν τῇ ὑποθήκῃ ἀνέπαφοι, ἕως ἂν ἀπὸ δῶ-
 σι γιγνόμενον ἀργύριον, Prebebuntq̄ iis qui crediderint pecuniam pignus
 purum ab omni manus iniectioe. Et κατὰ Διονυσίου, ἔαρ ὃ μὴ πρὸς γυνῶντας
 ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα, ἀποδιδόντων διπλάσια τὰ χήματα, Q̄ nī
 si libera exhibuerint pignora, omniq̄ alii creditori intacta, esto poenæ
 nomine dupli persecutio. Ipse alibi, ὑποθέσθαι ἐλθόντα χήματα dixit, libera
 bona facultatesq̄ liberas pignori opponere. Cōtra, ὑπόχρεω χήματα vel
 κτήματα & κατάχρεω κατάχρεόςq̄ dicuntur & ὑπέγνυα bona prædia & ob-
 erata, sponfione & fideiussione affecta; & debitores ipsi ære alieno op-
 pressi κατάχρεω dicuntur, ut superius docuimus, Demosthenes obæra-
 tas facultates sic appellat. ὑπόχρεως ἀνὴρ dicitur non tantū oberatus,
 sed etiā obnoxius & beneficii debitor, & qui ad obsequium obstrictus
 est. Plut. in Pomp. Θεοφάνης ὃς μανικὸν ἐδόκει τῶν ἡμῶν ἀπέχουσαν αἰγυπτον
 ἀπὸ λυπόντας, καὶ πτολεμαῖον ἡλικίαν ἢ ἀντίπαυδα, οὐκ ἔστι καὶ χάρις παρὰ τῶν ὑπό-
 χρεων, πάρεσθαι ὑποβαλεῖν αὐτῶν. Prædiis autem & possessionibus pigno-
 ri oppositis, quæ hypothecæ verbo græco dicuntur ob id q̄ ὑποθετα-
 μένα & ὑποκείμενα, κτήματα, vocantur, indices quidam apponeban-
 tur, obnoxia causæ conditionisq̄ significatores, ut hodie quoque
 viatores publici solent indices apponere iis fundis agrisq̄ in quos
 regia manus iniecta est. Demosthenes ὃν τῶν πρὸς σπασίαν, πρῶτον
 μὲν οὖν ἡμῶν μάστιγας πρὸς γυνῶντας ὅτ' ἐγγὴν μοι δὲ πολὺν κτε-
 ρεῖν

ἀνέπαφοι.

κατάχρεως
κατάχρεος.

ὑπόχρεως.

πλὴν θυγατέρα ἐπὶ πεπράκοντα μναῖς. Et inferius. καὶ ὅς πλεονῶν διεῖδεν
 ὅρας ἐπισῆσαι χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ φησι προικὸς ἐπὶ πλὴν οὐκίαν. Quibus ver-
 bis significat ob mille drachmas quę reliquę erāt ex pacta dictaq; do-
 te, testatorem domum suam oppignerandam heredibus mandasse, in
 dicēsque millenarios, quos ὅρας, quasi fines aut finitores vocāt, in ea eri-
 gendos. Idem ὃν τῷ πρὸς φαίνιππορ, καὶ διημαρτυρήμιον ὄντωντιον φαίνιππορ,
 ὃν ἐδίδας ὅρας ἐπέειπεν ἐπὶ τῇ ἐξατιάδι. δὲ φησιν, ἐπεὶ ἐκέλευον αὐτὸν καὶ δεῖξαι,
 ὅπως μὴ ὕσθρορ ὄνταυδρα χρεὸς γενόμενον ἀναφανήσοιτο ἐπὶ τῷ χωρίῳ, In re p-
 senti coram Phænippo contestatus sum, nullum finitorem esse in eo
 fundo erectum, æris alieni demonstratorem: φ si ille pignoris nomi-
 ne moram ipsi fundo facere insisteret, iubebam eum palam dicere &
 monstrare, ne postea es alienum existeret super eo fundo contractum.

Αφωρισμένη
 νη οὐσία.

ἐχαλά.

Inde Αφωρισμένην ἔσθια Demosth. πρὸς Τιμίδειον, ὃν δὲ ἐκ δὴ πρὸς οὐτῷ
 ἐξέπλει ὄντινδεν, ἴσθαι μὲν καὶ αὐτοὶ ὅσοις αὐτῷ ἢ ἔσθια Αφωρισμένην ἦν, ὅς τινι
 ἀποσερῆ, id est, quibus eius bona oppignerata erant cum hinc enauiga-
 uit. ἐχαλάς autem vocabant agros & prædia ab urbibus summotio-
 ra, quasi in finibus sita cuiusque ditioris aut territorii. Aristot. in sept.
 Polit. τῆς δὲ τῆς ἰδιωτῶν χώρας τὸ ἔσθρορ μέγῃ, τὸ πρὸς τὰς ἐξατίας. ἔτε-
 ρον δὲ, τὸ πρὸς πλὴν πόλιν. ἵνα δὴ οὐ κλίρω ἐκάστῃ νημιθέντων, ἀμφοτέρων τῶν
 τόπων ἅπαυτος μετέχωσι. Aesch. κατὰ Τιμαρ. τὴν δὲ ἐξατιάδιν ἐπρίστω παρ' αὐ-
 τῷ μνησθέντι, τόπον μὲν πολλὸν, δένωδιν δὲ ἐκρηγισμένον ὑπὸ τῆς τῆς. Significat
 etiam locum abstrusum, & recessum extimum. Synes. καὶ πρὶν ὥρας ἔ-
 ναι τέτταρας, ἀπὸ βαίνοντες ὃν ἐχαλάδιν ἐνὶ πανεμήμῳ, καὶ ὅτε πύλιν, ὅτε ἀγρῶν
 ἐχέσθαι γάρηνα. Et pro solitudine Basil. in Epist. ἐγὼ δὲ ἂν μὲν πρὸς αὐτὸς
 ἐπὶ φησι ἐχαλάς τάντης νηκτὸς καὶ ἡμέρας, χρεὸν ἀχλύομαι. Iliad. ix. ναῶν
 δὲ ἐξατίων φθίνε, Δολόπειων ἀνάων, significat τὰ μέρη τοῖς ὁμόροις γὰρ
 νοῦτα. Significat etiam extremum ordinem & remotiorem a princí-
 patu. Dionys. in Eccl. hierarch. ἡ δὲ τῇ ὄντορ γυμνῶν πλεονῶν, δὴ τῆς πρὸς
 τῷ ἄνω φησι τῇ κατὰ χυμνῶν ὅσιν ἐχαλάς, Ordo eorum qui ὄντορ γόνυμενοι δι-
 cuntur, secundus est ordinί τῇ κατὰ χυμνῶν, id est, cœlestibus alienior.
 Et de Divinis Nominibus, ὃν τῷ καθ' ἡμᾶς πρὸς ἀλθίθων ὀλικῶς ὃν μιᾷ τῇ αὐ-
 τῆς ὑπεράσσειν ἐκοινώνησεν, ἀνακαλυμμένη πρὸς αὐτῇ, καὶ ἀναβῆσα τῇ ἀνθρωπίνῳ ἐχα-
 λᾶν, de Trinitate loquēs, quę in vna psona filiū cum rebus humanis cō-
 mercia exercuit, vt naturā humanā lógissimē a cœli principatu sum-
 motā, & a terris citimā, ad sese euocaret, cœloq; dedicaret. Significat
 etiā oras & extrema cuiusque rei. Aristides in Xerxe, οὐκ ἐχαλάς γῆς καὶ
 θαλάσσης τῇ σόλον ὥς ἔσθαι, ὡς ὅρ σανακτόν τῇ ἀρχῇ τῇ αὐτῷ αὐτῷ. Pro quo τὰ
 ἐξατῶντα Theophr. in quinto de Causis dixit, ἢ κλῶντες ἢ πρὸς τοῖς ἢ ἀκρῆ-

ἐχατῶντα.

ἢ αὐτῷ γινόμενον ἀργύριον καὶ τῇ συγγραφῇ, ἐξέσω τὰ ὑποκείμενα.

ἀποδοῦναι ἢ ὑπαρξάναι ὅτι ὑπαρξάναις λέγεται. **verba sunt legitima conceptionum & formularum apud Demosth.** πρὸς λακρίτιον παραχρησάμενος. **Qz** nisi pecuniam creditam cum accessionibus intra diem constitutum reddiderit, creditori ius esto pignora vel vendere iusto precio, vel alteri opprimerare. τινόμενον ἀργυρίου ἀποδοῦναι, est qđ Latini recte restituere dicunt. **τῖνόμενον** **Liuius,** Quosq; quocq; oportebit, recte restituito. Et recte præstare **Valerianus.** recte dare **Cicer.** ad Atti. Idem ἡ δὲ τιμωρεται. crimini dat aduersario, φ δὲ ὁφειλόμενον ἀντὶ τοῦ δὲ τινόμενον scripserat, his verbis, Διαφέρεται δὲ τίς, ἐὰν μὴ ἐγγράφῃ καθιστάναι τὸς ἐγγυητάς, ἡμῶν ἐκτίσας δὲ τίμημα δὲ τινόμενον, πρὸς ἀντιλήψιν τὸς νόμους, καὶ οὐκ τὰ μὲν δικάπλᾳ, τὰ δὲ διπλᾳ γίνονται ἢ ὁφλημάτων. ac si diceret, Quid tandem autem hoc atq; illud interest? nempe φ si iste legislator scripsisset, sponsores dare debitorem publicum qui solutum in expromitteret litis æstimationē iustā quantumq; ius equūq; foret, his verbis eas quoq; leges cōprehēdisset, quibus legibus nomina publica decupla interdū, interdum dupla fiunt. accusat enim orator legē ut perperam ac captiose latam, in fraudēq; reip̄. τίμημα etiam hoc loco significare potest ἀντὶ δὲ προσμνηστὴρ διὰ τὸ ὑπὸ χρηματίαν, hoc est, quod multē nomine propter morā soluendī irrogatum est. Dicebāt etiā, ἕως ἄρ' ἀποδοῦναι δόκιμον ἀργύριον, κρατεῖν ἢ χρημάτων ἀπάντων ἢ δυνάσασθαι. Quoad usq; probam pecuniā reddiderit debitor, sceleratorem in possessione esse bonorum omnium, vel pignora omnia obtinere debitoris creditorem. **χρημάτων** enim appellatio **χρήματα** ne tam mobilia seseq; mouentia, q̄ immobilia continentur: quæadmodum apud Cicer. & Iurisconsultos pecuniæ vocabulo hæc omnia cōprehenduntur. Fortunæ enim hominum **χρήματα**, sic græce dicuntur ab utilitate, ut latine bona & facultates, ut Xenoph. in Oecon. docet circa principium, καὶ ὁμολογημένως γὰρ ὡς Σώκρατες ὁ λόγος ἡμῖν χωρὶς, ἐπέμπερ ἔρηται τὰ ὠφελύνα, χρήματα εἶναι. Idem, τὰ δὲ γὰρ βλάπτοντα, ζημίαν ἔγωγε μάλλον νομίζω ἢ χρήματα. καὶ ἄρα γὰρ ἵππον πρὸς ἀμύνειν μὴ ἐπίσταντο αὐτῷ χρεῖσθαι, ἀλλὰ καταπίπτειν ἀπ' αὐτῶν κακὰ λαμβάνειν, & χρήματα αὐτῷ ὅστις ὁ ἵππος, ἐκ ἑαυτοῦ τὰ χρήματα ὅστις ἀγαθόν. **Aristot.** in. iii. Ethic. **χρήματα** ὃ λέγομεν πάντα, ὅσων ἢ **χρήματα** ἀξία νομίσματα μετρεῖται. **χρήμα** etiā singulariter πρᾶγμα significat. **Plato** in Gorg. ἀποδοῦναι ὃ ἡδὲ πρὸς εὐτερος ὡς ἀνθρώπου ἔστι φιλοσοφῆς, καταγέλαστον δὲ Σώκρατες δὲ χρήμα γίγνεται. **Plut.** in Cef. de plio Pharfalico loquens, ὅτι δὲ πρᾶγνεται δὲ χρήμα, καὶ σωίασιν εἰς ἑργόν δι' ἀνδρείας, id est, quoniam scilicet res geritur & cōficitur. **χρήμα** etiā quasi ἀντὶ τοῦ μεγέθους ἢ θαύματος dicūt p genitium, ut χρήμα νῶν, χρήμα φρονήσεως. **Aristoph.** ἐν δούρι ὅστις ὡς μισρωτάτω γὰρ χρήμα πεμαχῶν καὶ κερῶν ὡπλημύων. **Ξενοφ.** ὁ δὲ ἀκοντίσας καταβάλλει τὸ ἐλαφὸν καλόν & χρήμα ἢ μέγα, quasi rem pulcherrimam & prestantissimam. σωίς. ἡμῖν ὃ ἢ δὲ μισωμένης χρήμα ἐπιχώριον ὡς ἐδὲν ἄλλο, Nobis autē musica

hoc est, αὐτεξούσιον εἶναι. Basil. ad Firmium, ἡμεῖς σὲ πακαλῶμεν, ἢ ὑπὲρ
 δαμέσθαι ἢ νοῦν, ἀπελάσωντα τὸ πρὸς διανοίαν, σεαυτὸ γενέσθαι πάλιν. Hæc au-
 tem locutio figurata est, ut illa Xenoph. in quarto ἑλληνικ. ἢ τὸ πόλις ἐπὶ
 δὴ Ἀγκισιάς πᾶσι ἐστὶν, Ἀριστόδημον τὸ γένος ὄντα, καὶ προδίκον τὸ παλαιόν, ἐγγόνος
 τῆς στρατιᾶς ἐκέλευσε, Aristodemum agnatum & pueri tutorem. Dicemus
 & alibi de huiusmodi sermonibus cum locus occurrerit.

ἔστι τι πάθοι. Demosth. πρὸς κάλλιπ. ἔστι βέλτερόν μοι δοῦναι αὐτῷ δ' Ἀντων, ἢ παθεῖν
 πάθοι, τὸ ἀργύριον, Siquidem volebat donationem huius pecuniæ in eum
 conferre, si quid sibi accidisset: hoc est, si donare volebat causa mor-
 tis. Idem κτὶ κόνων, καὶ μὴν ἐπὶ παθεῖν τί μοι σωέσθαι, φόνος καὶ τῶν δ' ἑνοτάτων ἐν
 ἡν ὑπόδικ. Cice. in Philipp. Vt si quid mihi humanitus acciderit,
 hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis, hoc est, si ego
 morerer, ἢ ἔστι πάθοιμι, τὴν δὲ τὴν φωνὴν ἔγωγε καταλέγωμι τὴν προαίρεσιν δὴθεν
 ἐσαυτίς ἐν δ' ἑνοτάτων τὴν ἀξίαν. Idem pro lege Manil. Qui cum ex vo-
 bis quæreret, si in vno Pompeio omnia poneretis, si quid eo factum es-
 set, in quo spem essetis habituri? cepit magnum suæ virtutis fructū
 ac dignitatis. Si quid eo factum esset, ἔστι πάθοι ἀνήμερον. quod etiam de
 inanimitatis dicitur. Idem, ἐγγεγραπτόν γινώσκω συμβολαίω, ἔστι πάθοι ἢ ναυς, μὴ
 ἀπαυτίσθαι αὐτοὺς τὰ χεῖματα. Alibi, ἔστι πάθοι ἢ ναυς ἀνήμερον. Aliquando πα-
 θεῖν & aliter accipitur, ut apud eundem πρὸς παρρησίαν. ὅς δὲ ἀκῶσαι τοὺς παρόν-
 τας ἐν τῇ συμποσίῳ, τὸ πρὸς κρότον καὶ ἔπαινον καὶ δόρυβον παρὰ πάντων γενέσθαι,
 ὥς τὸν φίλον παθεῖν & ἢ δέναι, hoc est, affectum esse misericordia, puel-
 lasq; captivas Satyro condonasse. Libanius in declamat. θυγατέρα δὲ
 ὥς ἔστι τούτου καλῶτε ἢ μεγάλην, ἐπαθεῖν & ἢ ἐθανύμασε, καὶ ἢ ἐρασῆς. Significat
 etiam admittere aliquid. Demosth. μηδ' αὖτε μηδὲν ἀβέλπερον ὑμεῖς πάθοι-
 τε, Videte ne sic stulte statuatis, ne quid stolide admittatis. πάθος etiam
 facere significat. Idem, τὸ μὲν γινώσκω ἐξαρχῆς & μὴ δύναι, γινώσκω χερσαίωνων ἐν
 δρόπῳ ὅτι τὸ τὸ ἐχούσας ἀφαιρῶν, φθονοῦσιν. τὸ δὲ ἐχὶ δὴ δοκῆν ὑμᾶς πε-
 πονθέναι. Inde illa locutio, ἀλλὰ τί ἐν πάθοις; Gal. in decimo Therapeut.
 τί ἐν οὖν ἡ πάθοι πρὸς ἀνθρώπου μήτε ἐργῶ μήτε λόγῳ παθεῖναι διαμύνει; Te-
 rent. in Heauton. Quid cum illis agas, qui neq; ius neq; bonum atq;
 æquum sciunt? Cice. pro Cecinna, Quid huic tu homini facias? nonne
 concedas interdum ut excusatione summæ stultitiæ, summæ impro-
 bitatis odium deprecetur? Quā vero dicitur quid hoc homine facias,
 id est Græce, τί ἐν τῶν πρὸς αὐτὸν δυνάμεως, ἢ ἐργασίῳ. Cicero pro Cluentio,
 Quid hoc homine factum est? Et in Verrem, Quid te futurū est? quo
 confugies? Matthæi vigesimo septimo. τί οὖν ποιήσω τὸν ἱεροῦ ἐν λεγόν-
 τῳ χριστῷ. Iocra. μὴ δὲ τὰς χάριτας ἀχαρίσως χαρίζεσθαι, ὅπως πάχισιν οἱ πρὸς
 τοὺς, ποιῶντες μὲν δὲ, ἀκῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπεργροῦντες, quod multi faciūt, quod
 hominum vulgo accidit. ut apud Aristotel. de mundo, τὸ δὲ πάχισιν

- διὰ τὸ ἀδύνατον τῶν κρατούντων εἶναι. πάχερ etiam significat affici commo-
 do vel incommodo. Inde δὲ πάχερ dicunt, cui δὲ κριεῖρ opponitur. De-
 mosth. ὅταν μὲν οὖν δὲ πάχερ δέη, τὸν βυλόμηνον δὲ κριεῖν ἡμᾶς ἐάσομεν, id est
 διεργασθῆναι. Aristot. in Ethicis, ἐλάττω γὰρ ὁ παθὼν δὲ τὴν κρίσιν αὐτοῦ. dici-
 tur & ἀγαθὸν πάχερ. Αὐσίας, τίς οὖν ἐλπίς ὑπὲρ τούτου ἡ ἀγαθὴν πέσειν. Et ἂν
 πάχερ, τὸ ἀντιδιεργασθῆναι, vt ἀντικριεῖν. Plato, ἥδε καλὸν δοκῆ σκμῆον εἶναι ἐὰν δὲ
 κρίσας τὰντιν πλὴν διεργασίαν, ἀντιπέσειν. Demosth. ὅτι τὰς δὲ ποιήσαντας ἡ
 πόλις ἀντιπεποίηκε. Quæ autem Græci πάχερ ἀντὶ τῶν κριεῖν dicunt, ei contra-
 rium est quod Latini facere pro pati identidem dicunt. vt facere nau-
 fragium, facere iacturam, & similia, quæ Laurentius libro tertio Ele-
 gant. adnotauit.
- προκαλῆσθαι. προκαλεῖσθαι cum duobus accusatiuis verbum est forense, &
 significat conditionem ferre, & prouocare hominem aliquo iudicio.
 Demosth. πρὸς πανταίνετον, προκαλεῖσθαι προκαλεῖσθαι ἡμᾶς ὡς ἐξ ἐξομύνης, ἢ κο-
 μίσας τὰντιν, τὰ χεῖματα παρὰ αὐτῶν καὶ ἀπελθεῖν, ἢ διαλυσίαν σφῶν ὑπὲρ ὧν ἐνεκά-
 λω, Optionem nobis offerebant velut non accepturis, vt aut ab eis
 integram pecuniam auferentes a lite discederemus: aut iisdem ipsis sol-
 ueremus eam pecuniam quam a nobis petebant. Διαλυσίαν enim ὅρ-
 ἑγκαλοῦται. ἑγκαλοῦται, est eū liberare, hoc est ἀπαλλάττειν, vt superius diximus. Thu-
 cyd. καὶ βυλὸς ἀμύνοι ἐλεξαν ὅτι βόλονται ἀ προκαλεῖσθαι, ἀθλιμαίοις κοινῶσαι, id est,
 conditionem quam nobis ferebat, cum Atheniensibus communicare.
 Sic Plut. τὰντιν, προκαλεῖσθαι. Idem in Polit. præceptis, ἤρεσεν ἡ πρόκλησις
 τοῦ ἐρμεία, καὶ φήσας πλεμικώτερον εἶναι τὸν κριτὴν, ὑπεξέλαβε μὲν αὐτῶν τὴν
 γυναικός, id est, placuit conditio lata. προκαλῆσθαι aliquando est manci-
 pia ad quæstionem exposcere, id quod olim fiebat inopia probationū
 etiam in controuersis ciuilibus, tam ab Italis q̃ a Græcis. Idem De-
 mosth. πρὸς πανταίνετον, ἀναγινώσκει μοι πρόκλησιν μακρὰν, ἀξίων ὅρ φησιν οἰκέτιν
 τὰντιν, σιωπῆναι, βασιλίσσειν. καὶ μὲν ἢ τὰντιν ἀλκιδῆ, πλὴν δὲ κίλιν ἀτίμητον ὅφλην αὐτῶν.
 καὶ δὲ τὸν δὲ, τὸν βασιλίσκων μνησικλέα, πῶν γινώσκονα, ὅτι ἡμῶν εἶναι τὸν πατρίδα, Recit-
 tat mihi prouocationem vel denunciationem bene longam, postulās
 seruū quem consciū esse rei gestæ diceret in quæstionem ea lege
 dari, vt si vera ipse dixisset, confestim ego tantæ damnarer pecuniæ,
 quanta pecunia legibus definita est: sin falsa viderentur quæ idem
 ipse in controuersiam deduxisset, ipse vt quæstionis habendæ mode-
 rator & arbiter Mnesicles precium serui in quæstionem iniuria postu-
 lati, arbitrio suo constitueret & æstimaret. Cice. pro Milone, Sed quæ-
 stiones vrgent Milonem, quæ sunt habitæ nunc in atrio Libertatis,
 quibusnam de seruis? rogas? P. Clodii. Quis eos postulauit? Appius.
 Quis produxit? Appius. τίς τίνδε πλὴν πρόκλησιν προκαλέσας; ἄπιος, τίς προ-
 καλεῖ, vel, τίς ἡτήσαςτο ἕως βάσιμου τὰς δικέτας; Huiusmodi autem quæstio

Postulare
 seruos ad
 quæstionē.

priuatim coram amicis aduocationeq; vtrinq; adhibita habebatur, vt ex eodem intelligimus in oratione pro Cluen. Præterea seruum illum Nicostratum, quem nimium loquacem fuisse, ac nimium domino fidelem arbitrabatur, ab hoc adolescente Oppianico in quaestione postulauit. aduocantur amici & hospites Oppianici, & ipsius mulieris multi: homines honesti, atq; omnibus rebus ornat. tormentis omnibus vehementissimis quaeritur, & reliqua. *ἀντιπροκαλεσθαι* est vicissim conditionem ferre, offerre, optioneq; prouocare, vel vicissim conditionem ferentem stipulari. Idem, ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ἀναγκαζόμενος παρ' ἑἑ γὰρ μὴ δίκαια, εἶναι, ἀντιπροκαλεσθαι, καὶ ἐν οἰκείῳ πρὸς δ' ἰδίῳ, καὶ ὅτι ἀληθὴ λέγω, λέγει τὴν πρόκλησιν. Et προκαλεσθαι δίκην, est iudicio prouocare. Valerius libro secundo, Pertinacius progressa contentione, Valerius Luctatiū sponcione prouocauit, non se petiturum triūphum nisi suo ductu punica clāssis esset oppressa: nec dubitauit restipulari Luctatius, ὅτι ἀποκησέ δ' ἀσκήσας ἀντιπροκαλέσασθαι. id quod fiebat ὑπὸ τῇ τὴν πρόκλησιν δεξαμένῳ, hoc est, qui conditionem delatam vel prouocationem accipiebat. Cice. in Ver. P. Rubrius Apronius sponcione lacesiuit, nī Apronius dicitaret te in decumis esse sibi socium. Fiebat autem sponcio sponcione la cessere. lenni verborum conceptione, & satisfato, ex quo latine nomen sortita est: græce autem παρακαταβολή dicitur, propter pignoris intercessionem. de quo verbo nos iam alibi diximus. Id autem ex eadem oratione πρὸς παραίνετον intelligimus, vbi tamen locus mutilatus est & corruptus, τὸ δὲ προκαλεσθαι τὴν δίκην, τοῖς τὴν προκαλέσμαι σε ταῦτι. δέχομαι. φέρε δὲ δακτύλιον λαβεῖ. τίς δ' ἐγγυητής; ἔστι. Idem, ἀλλ' ἐγὼ πολλὰ ὥς δίκαιον πρὸς βολὴν, σωχέροισιν καὶ μετὰ ταῦτα, προκαλεῖται με τὴν δίκην πάσι, ἐπεὶ δὲ δῶκεν ἀνέλεον τὰς παρακαταβολὰς, post hæc prouocat vel lacesit me iudicio rursus, simul ac sustulit pignora. Quibus verbis significat minime illum stetisse priore sponcione, sed pignora sua recepisse. ὅτι τὴν (inquīt) ὁμοῦς ἦν δῆλος, ὅτι οἱς ἀντὶς ὤριστο δίκαιοις ἐμμελῶν. Prouocatio a Latinis appellatio dicta est, ex eo q; qui appellat, ad maioris iudicis tribunal prouocat aduersarium iudicio repetito. Liuius libro pri. Lex horrendi carminis erat. Duumviri perduellionem iudicent. Si a Duumviris prouocarit, prouocatione certato, τῇ προκλήσει ἀγωνιζέσθω. Et paulo post, Ita de prouocatione certatum ad populum est. προκαλεσθαι διαπτήν, est ferre arbitrum, arbitrio lacescere, Demosth. πρόπρην δὲ ἐνίπρω ὅρ ἔστι προκαλεῖτο διαπτήν, ὡς ἐφ' αὐτὸς μετὰ πρὶ φθι δίκης, ἀποκηρόσιν μετὰ δίκην, τὴν δίκην ὅτι πλεῖστον χρόνον ἐκκρεῖν βολόμεθα. προκαλεσθαι etiam dicebatur quicumq; denunciaret quippiam aduersario suo, testatoq; prædiceret: aut si diem diceret ad aliquem actum extra iudicium peragendum, vt si in rem præsentem venturum se denunciaret,

ἀντιπροκα
λεσθαι.

Sponcione la
cessere.

παρακατα
βολή.

Prouocatio

προκα
λεσθαι
διαπτήν.

locumq; cērtis finibus designaturum, quem vendicare vellet, aut ali-
quid simile: aut si contenderet aliquid huiuscemodi vel dictum esse,
vel actum, quod iudicium oculis subiici nequirit, in remq; præsentem
ea de re eundum fore: tum πρόκλησις, hoc est prouocatio intercede-
bat, atq; vtrinq; stipulatio & sponsio poenæ, ni ita esse rem actam do-
ceretur, vt cōcepta esset prouocatio. Demosth. πρὶ σεφάν. οἱ μὲν γὰρ ἄπαν-
τας ὑμᾶς ἐδίδουσι, οὐδ' ὅτε μὴ δυνάμεν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ὅτι τῶν πεπραγμένων, τῶν
προκλήσεως ἐνέβηκεν δῖον βαλεῖν, ἐκ ἐστὶν ἑαυτῶν ὑμῶν; ἀνάγκη τὸν πρόκλη-
σιν εἶναι, πρὶν βαλεῖν, ὅτι τὸ πρᾶγμα, ἐπράχθη, καὶ τῶν ἄλλων τῶν πεπραγμένων.
Deinde sequitur, ὅπως δ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐφ' αὐτῶν ὅτι ὑμῶν ἐμφανὲς κρίναι, τί ἢν ἀ-
πολύσειν ἢ ταῦτ' ἄγαν εἰς μέσον; Vbi vero vobis in promptu est res ipsas
ob oculos vestros exhibere, quid tandem expeditius est, q̄ ipsas in me-
dium proferre, atq; in iudicium? Alioquin etiam προκαλεῖσθαι cum
duobus accusat. iungitur, cum prouocare & laceessere significat. Xenoph.
καὶ γὰρ ὅτε διαγωνίζονται ἡλλήλοισι οἱ ἥλικες, πρὸς ἀλλήλους, ἐκ ἡ κρείωνος ἢ δεινῶν, ταῦ-
τα προκαλεῖται τὸς σπονδίας, ἀλλ' ἄρα ἢ δεινὸν αὐτῶν ἢ πρὸν, ὅντα, ταῦτα ἐξέρχεται, φά-
σκων αὐτὸν καλῶν αὐτὸν κρίσειν, non iis ludicris æquales prouocabat,
quibus se superiorem esse confidebat. προκαλεῖσθαι etiam ἀντὶ τῆς προσκα-
λεῖσθαι legitur apud auctores, vt videre lector poterit in iis quæ post
hac scribemus.

κληρονομία ἢ ἀγχιςία, hæreditas quæ ab intestato defertur legitimis
hæredibus. Est enim ἀγχιςία, ius successionis legitimæ. Isus, ὁ νέ-
μει δίδωσι ἀγχιςίαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνελίοις, Lex refert hæreditatem ami-
tinis, vel patruelibus, vel agnatis. varie enim accipitur ἀνελίος. Et ἀγ-
χιςίος. Idem, ἡνέσθαι τοῦδ' ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιςίος, τοῖς δ' ἄλλοις ἐκένωρ γεγονόσι
ἐκ ἡν, id est, iure propinquitatis hæreditatem cernere aut petere. Et
ἀγχιςίος οἱ συγγενεῖς, agnati & cognati. ἀγχιςία, etiam est ius proxime
ad aliquem accedendi. Plut. de Flamīne dixit, πῶς πρὶ τὸ θεῖον ἀγχιςίαν.

Et ἀγχιθίος cui imprimis sacra facere ius est, oraculaq; petere. Λουκ.
ὅν μὲν τοῖς πάντες ἀσέσχονται ἱερεῖς, ἀλλὰ οἱ μάλιστα ἀγχιθίοι περὶ αἰσῶν, καὶ οἱσι πάντα
ἀγχιθίος μέλειται θραπέειν. ἀγχιθίος ὁ πρᾶμικρόν ἴσθαι, ferme æqualis,
πρὸς τὸ ἀγχι καὶ δμαλός. Plutarc. in Cæsare, ἦν δὲ καὶ τῶν περὶ πλῆθος ἐκ
ἀγχιθίος, ἀλλὰ περὶ αἰσῶν οἱ πρᾶμικροὶ πρὸς ἀπὸν δισχυροῖς. Thucyd. καὶ ἐγένοντο ὅν
τῆς χριστοῦ ἀγχιθίος, id est, Penè parem utraq; sententia numerum tu-
lit. κατὰ γένος etiam dicitur: sicut ἢ διὰ δίκας, ex tabulis petere. De-
mosth. πρὸς μακάριον. καὶ τῆς κήρυκος κήρυκτος ἢ ὡς ἀμειψόμεν ἢ πρὸς ἀκατάστατον
ἀφ' ὧν βέβαιον τῆς κλήσεως ἢ ἀγνίος, ἢ ἢ γένος ἢ διὰ δίκας, ἐκ ἐτόλμωσε πρὸς ἀκατάστατον,
Cū præco pñiciasset licere q̄ vellet de hæreditate ambigere Hagnίς,
aut propinquitate, aut ex testamēto. Vel, licere si cui videretur bono

rum possessionem agnoscere, aut vnde agnati, aut secundum tabulas: hæreditatemq; petentem, sponfione aut sacramento agere, hic sponfionem facere non ausus est.

Ἀνδρικῶν est ad causam occurrere, hoc est, εἰς πλὴν κυρίαν ἀπαντᾶν, iudicio se

Ἀνδρικῶν

fistere. Demosth. πρὸς βοιωτῶν, λαχόντων γὰρ ἐμὲ τὴν δίκην τάντων βοιωτῶν τῶν μαντίων, δὲ ἀρχῆς περὶ ἡνδρῶν καὶ ὑπὸ μνηστῶν ὡς ἦν βοιωτῶν, ad iudicium affuit, & liti se obtulit, diuq; litem comperendinauit, ac prolatandam duxit tanq̃ ipse esset ille Bœotus. deinde iudicium deseruit tanq̃ ad se nihil pertinens. Dicitur & Ἀνταγορεύειν & Ἀντεξέχειν. Vulgo dicunt, par

Ἀντεξέχειν

tem se gessit, quasi egit aduersarium. Latine offerre se liti dicitur ab Vlpiano in tractatu de re iudicata. Dici etiam potest negotio alieno

Ἀντεξέχειν

se offerre, ἀντεξέχειν ἑαυτὸν ἀμειψιστηνῶν, καὶ ἀντιδικεῖν ἑτέρῳ προσήκοι ἀντὶ τοῦ

ἑαυτὸν

δικῆς. Ἀνδρικῶν cum datiuo construatur. Demosth. πῶς γὰρ ἐν ταῖς τότε

ἑαυτὸν

διαβολαῖς ἀνδρῶν, Contra συνδικῶν est ab eadem causa dicere, & patro-

συνδικῶν

cinium suum in causam communem afferre. Et συνδικοί dicuntur qui

συνδικοί

eandem causam defendunt. Demosth. πρὸς Ἀπείραν. ἡρώται δὲ τῶν νόμων σὺν

δικοί, καὶ μάλιστα οἱ λαοὶ λέγουν ἄνδρες. Idem, τὸς δὲ συναρῶντας νόμους, καὶ δι-

δάσκοντες ὑμᾶς ὡς ὑπὸ τῆς πόλεως ὄντων, αὐτοὺς τοὺς ὑπάρχοντες νόμοις δὲ παρομύνας φά-

νεται. ἃ δὲ μὴ γέλοιον, νόμος μὲν συνδικῶν, νόμον δὲ προσβαίνειν ἐτῶν. συνδικεῖν νό-

μος & συναγορεύειν pro eodem posuit, hoc est legem suadere, & legi pa-

trocinari. συνδικοί ob id dicuntur οἱ συναρῶντες ἐν ταῖς ἀντιλογίαις, hoc

est qui in secundis actionibus causam defendunt, vt in causa Cornelii

Balbi Cicero. Et qui a singulis vrbibus mittuntur patroni ad cau-

sam vnius prouinciæ tuendam, συνδικοί dicuntur. vnde συνδικῶν ἔφημα.

Idem in eadem oratione, ἔσι δὲ καὶ μάλα ἔχω νόμον ἡμῶν καλῶς, μὴ δὲ εἶναι

χαροτονθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου πλέον ἢ ἅπασι συνδικῶν. Et in oratione ὑπὲρ σιφά-

νς Aristidem dicit, vt pro Delio sacro diceret apud Amphictyonas,

ab Atheniensibus syndicum esse creatum. Inde factum, vt syndici ci-

uitatum appellati sint. Hermoge. iurif. cons. cap. pri. de muneribus &

honoribus in Pand. eum honoré inter personalia munera numerat.

Ἀρμέναι appellare, hoc est, prouocare ad iudicem maiorem. Demosth.

Ἀρμέναι

καὶ προσὶ αὐτὸς ὅτε ἀπεδίηθησέ με ὁ διαυκτικὸς, ὅτε ἐφῆκεν ἐς δὲ δικαστήριον, ἐνέμενέ τε

τῇ διαίτη, Et cum præsens esset, sententia secundū me dicta, non pro-

uocauit ab arbitro ad iudices, acquiescensq; Lucian. ἐπὶ δὲ ἡς ἁδικοῦ οἰοῖτο

γενέσθαι πλὴν κρίσειν, δὲ εἶναι ἐφένε ἐπὶ ἐμὲ δικάζεσθαι. Idem, ἢ δὲ ἐφῆκεν ἐπὶ τὸν Δία,

ἐφῆκεν

ἔσω, Ad Iouem prouocatio esto. Plena autem locutio est, δίκην ἐπὶ τοῖς

δικασαῖς ἐφέναι. hoc enim dicebant Athenienses cum ab arbitris ad

iudices prouocabant, vt fit hodie. Demosth. ὅτι μὲν ἄλλοι ὅταν οἰωνται ἑαυ-

τῶν, καὶ τὰς πάντας μικρὰς δίκας εἰς ὑμᾶς ἐλπίσιν. Ἐπικαλεῖσθαι etiam est ap-

pellare, vt suo loco dicemus. Aristid. in Panath. ἐφῆκεν δαῖναι dixit pro

appellare, ἑτέρα δὲ γίνεσθαι κρίσις ἢ ἀγωνίζεσθαι τῇ πελοπιδῶν ἀντὶς δυστυχῶν, πρὸς τὰς
 νῦν προσοίκεται τῷ τότῳ θιάς σημαντὶς καταφυγῶν, ἢ δὲ ὡς ὡς ἐφιστῇ ἐς τὴν πόλιν,
 ὡς ὑπαινθῆναι, ἔπειτα πρὸς τὴν δίκαιαν ἐλαωνδρωπίας ἔχει, id est, ἐλαωνδρωπίας οὐσης
 Attice. ἐφέσιμον δίκη est causa quæ post appellationem agitur. Gal.
 in primo Therapeut. ἔπειτα δὲ πάντας ἀνδρώπας καθίζει λικασαί, ἐκ τῇ πάν-
 των δὲ δὲ δίκης Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων, καὶ Θεόφραστος, ἐκ ἧν ἐλὲ πάσας μόνος ἀρ-
 σέφοιτο τὰς κρίσεις. ἀλλ' ὅπως ὑπέραι δίκην ἐφέσιμον ἀγωνίσασθαι ἐνὶ, id est, li-
 cebit alicui ad illos a Thessali iudicio prouocare, quandoquidem om-
 nes ipse nobis fert iudices. Hoc enim significat καθίζω σοι δικαστῶν.
 οἱ ὠφληκότες & οἱ ὀφλοντες dicuntur damnati. Demosth. καὶ δίκην θ' ἐξέλεγε
 ὠφληκῶς ταύτῃ, ἐκ αὐτῶς ὠφληκέναι φησὶν, ἀλλ' ἐμὲ, Atq; in hac controuer-
 sia de vi damnatus, non se damnatum, sed me esse contendit. Idem
 πρὸς Λεπτινῶν, πῶς γὰρ ἐκ ἀγρόν, πλὴν πόλιν ἡμῶν τῆς ἀγαθότης ἢ πτωικότητος θ' ἐξέ-
 πατῆσαι, καὶ ταῦτα, ὅν μικρὰν ζημίαν ὀφλίσκειν μέλλουσιν, & præsertim mul-
 tæ non contemnendæ damnandæ, id est, ignominia atq; infamia
 notandæ. Sequitur enim, ὅν γὰρ ἐκ μὴ ζημίας ἀποδόντες μόνον σκεπτόμεν, ἀλλ'
 καὶ δόξαν ζητῶν, καὶ ἡς μὲν πολλοὶ ἀποδέχονται ἢ καὶ ζημίας. Et περὶ παρατρῶ. τί
 οὖν ὡς ἀνδρες Ἀθλωαῖοι, ὑμεῖς ἐκείνων τῇ ἀνδρῶν ὄντες, ὑπερβύτε τὸν μὲν διεργάτων τῶ
 δέμου, ἐκπεσθεῖν καὶ κολαδιῶναι, καὶ πάλιν ἐκείνων τὸν θρασυβόλου τοῦ δημοζήτου
 ὑμῶν, τάλα τα δέκα, ὠφληκέναι, id est, decem talentis damnari. Idem, ὠφλη-
 κῶν δίκην, Ab arbitris damnatus est. Inde οἱ ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ δι-
 cebantur οἱ κατὰ δίκην, qui ignominiosi erant, id est ἄλλοι, quoad iudic-
 catum fecissent, ut Isocr. docet his verbis in Panath. ὅν οἱ μὴ πυχόιτες,
 ἀλμότεροι γίνονται τῇ ὀφελόντων τῷ δημοσίῳ τοῖς μὲν γὰρ ἐκτίσθαι τὸ κατὰ γινώ-
 σθαι ἐλπίδες ὑποσπιν. οἱ δὲ οὐδέποτε ἔρ πλὴν φόνσιν μεταβάλλουσιν. His ærarii apud
 Romanos similes erant, ut in Annotationibus in Pand. diximus. Inde
 illa locutio nata, ὀφλισκάνω ἀμαθίαν ἢ πρῶνοίαν, & similes. Demosth.
 καὶ τιμοκρ. ἔρα γε ὁρᾶτε καὶ κατὰ μανθάνετε ὡς ἀνδρες Ἀθλωαῖοι, ἐφ' ἐκάστῳ τῶ
 κρίκῳ ὅν ὠφληκότες πρῶνοίαν ἦτε, ἐκ τῶ τοῦτο ἐπυχῶναι ἐκπεσθεῖν, id est, quan-
 tæ insanæ ab hominibus damnaremini, q̄ desipere vos iudicaret ho-
 mines. Chrysost. περὶ ἱερωνύμου, τοσούτω πλείω τὸν γέλωτα, ὀφλισκάνουσι παρ'
 ἡμῶν, Tanto maiore risu a nobis digni existimantur. Phalaris Athe-
 nic. ἔκ δ' αὖ διὰ τὸ ὀπωσαῖν πετιμωρῆσθαι αὐτὸν μέμφεσθαι, κινδυνόειν παρὰ δὲ
 μὲν πικροτάτῳ ὀφλίσκειν ἀμώπῃ, ut crudelissimi existimari. Cuius similis
 est illa metaphora, καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, de qua supra dictum est.
 Athen. καὶ δ' ἄρως ἀλκιμώτατος ὢν, ὠφειλεν ἀγχιῶν καὶ ζημίαν, ἐκ δὲ εἰς αὐ-
 τὸν ἔρωσιν ἀλογίσεις, dedecore damnoq; hominum opinione atq; iu-
 dicio affectus est.

Ἀποτιμᾶν & ἀποτιμᾶσθαι æstimated accipere, & ἀποτιμᾶν dare æstimated. Demo-
 ἀποτιμᾶσθαι. Athen. καὶ ὁ νόμος, ἀποτιμᾶν γὰρ αὐτὸν πλὴν προσίκα, ὅν δεδωκότα, ἡς φησὶ νῦν

ἀπελμύξατο τὸ χωρίον, Ostendam enim eum eam dotem non dedisse, cuius nomine se nunc affirmat prædium oppigneratum accepisse. Et ἀπελμύξατο εἰς προῖκα, χωρίον ab eodem dicitur, quod maritus oppigneravit in eum casum quo casu restituenda dos erit, certa pecunia aestimatum, vel ipsi marito pro pignore dotis datum: utrumque enim significare potest. Est autem τὸ δόντος ἀπελμύξατο, καὶ ἡ λαβόντος ἀπελμύξατο, ut ἡ δῶναι & ὑποθέσθαι. Idem, καίτοι δανὸν εἶναι μὲν, λέγειν ὡς ἀπελμύξατο τὸ χωρίον, εἶναι δὲ ἀπελμύκωτα φαίνεται γεωργοῦντα, Atqui non consentaneum est, hunc quidem dicere se pignori accepisse fundum: illum autem quem sibi dedisse perhibet, eū ipsum fundum palā videri colere & arare. Construitur autem verbum utraq; voce cum genitīuo, ut apud eundem, τὸ δὲ χωρίον φησὶν ἀπελμύξατο τάλαντον. Quicquid autem hoc nomine obstrictum est, ἀπέλμωρ dicitur & ἀπελμύξατο. Idem in eadem oratione, προσέσθαι δὲ πλὴν προῖκα ἕκ ἐπίστυσεν, ὡς περὶ τὰ ἥν ὑπὸ ἑοικέντων χρίματα, ἀπόλμωρ τοῖς ὑπὸ ἑοικέντων καὶ ἀντιπαραστήσει νομίζω. ἀπόλμωρ, ἀντὶ ἡ ὑπέγγραψα dixit & ὑπεθέμενα, quasi bona prædia. Diximus superius super huiusmodi rebus prædibus τὰς λεγομένας ὅρας apponi solitos esse, ut in loco a nobis citato, καὶ περὶ τῶν διέθετο ὅρας ὑπὸ ἑοικέντων χρίματων δραχμῶν ἑμοὶ ὅτι προῖκός ἐστι πλὴν δικίαν.

Ἀποφαίνω πλὴν ἑσίου, est dare commentarium seu indicem bonorū, quod inuentarium appellant, id quod fiebat ἐν ταῖς ἀντιδόσεσιν, ut est apud Demosth. πρὸς φαίνω, ὅμοσι πλὴν ἀποφασιν ἀντιδοί μοι ὅτι ἑσίου, hoc est πλὴν ἀποφασιν. Est enim ἀποφαίνω exhibeo, unde ἀποφάνειν πλὴν διαδικίαν exhibere tabulas testamenti. Lyfias, ἐπιπλάσθαι δὲ ἀποφάνοντο πλεον ἢ χρίματων δραχμῶν, in oratione ὑπὲρ ἡν ἀριστοφάνους χρίμα.

Ἀντίδοσις erat actio quædam, vel conditionis ferendæ facultas legibus Atheniensium prodita. Nam cum quispiam ciuis Athenien. muneris cuiuspiam publico, non personali, sed patrimoniali fungendo designabatur, ipse si imparem sese ei functioni existimabat, tenuitatemque facultatum suarum excusans muneris functionem detrectabat, licebat primo cuique volenti vel in comitiis vel alibi muneris detrectatorem τῇ ἀντιδόσει aggredi, & προκαλεσθαι, ita ut fortunarum permutatione prouocaret hominem, munerisque functionem ea lege sibi posceret. Id autem ἀντιδιδόναι τῇ ἑσίου dicebatur. Cuius simile est hodie quod vulgus æqualizare se cum altero appellat. Anniversariis enim indicationibus per vicis oppidamque stipendiaria dimissis, solent in singulis locis certi homines delecti & iurati, pro modo facultatum cuiusque hominis, aut negotiationis eius, aut orationis collationem arbitrari. In ea porro partitione arbitranda si quis se magnopere iniuriam passum esse putat, licet ipsi qui cum voluerit ἡν γε σὺν πλεον bonorum quæ

vocant æquationem postulare ab iis magistratibus, qui iuri illi dicēdo præfecti sunt, quos Electos vocamus. quod tamen iure magis proditum, q̄ moribus receptum est, nec nisi raro vsurpatur, ne super collationis dependendæ necessitatē, litium etiam impendiis populares inuicem se exhauriant. Cuius querelæ intentio eo pertinet, non vt facultatum permutatio fiat, sed collationum. & is in eo iudicio vincat, qui se tenuioribus esse facultatibus docuerit. Qui autem eam querelam vincit, simul litis estimationem auferre solet. Ἀντιδόσεως autem auctorem fuisse Solonem legislatorem Demosth. ostendit in oratione πρὸς φαίνιππον, in principio. In qua ipse alibi, ἡμεῖς δὲ, inquit, ὧ ἄνδρες δικασαί, ἔδειδε τὸν νόμον, ὃ διαβρῆδλω οὕτω λέγει. τὸς ἀντιδιδόντας ἀλλήλοις ὅταν ὁμόσαντες ἀφφαίνωσι πλὴν ὁσίαν, προσομνύει καὶ τόνδε τὸν ὅρκον. ἀφφαίνω πλὴν ὁσίαν πλὴν ἑμαυτῶ ὁρῶς καὶ δικαίως. In oratione κατὰ μεδίον, accusatio iunxit hoc verbum munus significante, τότε μοι μελλόντων ἐσιέναι τῶν δικῶν,

Ἀντιδιδόναι. ἐσιεπὶ δὴ (ὅρ) ἀδελφὸς δὲ τούτων καὶ ἔτ' ὅς, ἕς πλὴν δικίαν, ἀντιδιδόντες τῇ τριηραρχίᾳ. τῆνομα μοι δὲ πρὸς ἑκείνῳ, καὶ ἦρ θρασύλοχος. τὰ δὲ ἔργα πάντα, ἦρ καὶ τὰ πρᾶτ' ὁμῶν, ὑπὸ τούτων καὶ πρῶτον μοι κατέχευε τὰς δυνάεις τῶν δικημάτων ὡς αὐτῶν ἡδὴ γινομένης. Ex quo loco ἀντιδόσεως quid fuerit satis nobis appareret. Tum demum, inquit, iste suo cum fratre me oppressit in articulo, cum ego tutoribus meis tutelæ iudicium dictauissem. Die enim vadi monii appetente, iam iamq̄ iudicibus mihi vacaturis, assilientes isti, introq̄ irruentes in ædes meas, antidosim mihi trierarchiæ impingunt. Et nomen ei quidem rei ille accommodabat, eratq̄ Thrasylochus qui me antidosi prouocabat, cum omnia reipsa ab isto agerentur. Quin & ostia cubiculorum tanq̄ iam sua facta, eiusmodi conditione lata, concidere cœperunt. Hoc etiam appellatur, ἕς ἑαυτῶ τὰς κακίσαναι διὰ πλῆσιώτηρον, loco sui substituere locupletiores.

Ἐγγυάτω γέ. οἱ ἐγγυάτω γενεὴ οὐκ, & οἱ ἐγγυάται γενεὴς, dicuntur, qui proximo gradu contingunt defunctum. Demosth. τούτοις τὴν παιδὸς ἢ μητρός, γενεὴν ὧς ἐγγυάται οἱ ἐγγυάται τῷ ἁγνίᾳ ὧς ἐξοίς, ἐπεδικάσθη τὴν κλήρον καὶ τὸς νόμους, Huius pueri mater, cui proximi gradus gētilitas cum Hagnia Exceæ filio intercedebat, lege egit in eius hæreditatem. Hī etiam dicuntur οἱ ἀγχισαί τὴν γένος οὐκ

ἐπιδικάζοντες, vt superius dictum est, οἱ ἀγχισεύοντες ἐπιδικάζοντες autem est hæreditatem petere: iungiturq̄ cum genituo, vt ἀμεισεντὶ & δικάζοντι. Apud Demosth. in oratione πρὸς μακάριον. leguntur hæc verba legis, ἔὰν δὲ ὡς δειδικασμὸς ἀμεισεντὶ τὴν κλήρον ἢ ὡς ὡς κλήρον, προσκαλέσθω τὸν ὡς δειδικασμὸν πρὸς τὸν ἀρχοντᾶ, καθάπῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων δικῶν. προσκαταβολὰς δὲ εἶναι ὧς ἀμεισενταὶ. ἔὰν δὲ μὴ προσκαλέσθω ὡς δειδικασμὸν, ἀπλῆς ἔστω ἢ ὡς δειδικασία τὴν κλήρον. ἔὰν δὲ μὴ ἔξῃ ὡς δειδικασμὸν τὴν κλήρον, προσκαλέσθω καὶ ταῦτα, ὧς ἢ προσθεσμία, μήπω δὲ λέγει. Ad quorum verborum intelligentiam scire nos

ἐπιδικασ-
σμήν.

ἐπιδικά-
σας
ἐπιδικασ-
μήν.

Διαδικά-
σας

Porro autem ὁ ἐπιδικασμὴν non idem est atq; ὁ ἐπιδικασάμεν, de quo modo diximus. Idem, ὅντι ἅπαντες κοινῇ ὑποουλόσωτες πρὸς καλῶς το πλὴν γυναικα, πρὸς τὸν ἄρχοντα ἐς διαδικασίαν το κληρῶν ἢ ἀγνίου, φάσκοντες τὸν νόμον κελύειν παρὰ το ὑποδικασμῶν, ὅτι ἔχοντο τὸν κληρὸν προκαλέσας ἐὰν ὡς βόλται ἀμειβόμενοι. ἐπιδικασμῶν vocat eum qui hæreditatem iure ob-
tinet, vt iudicio euictam & quæsitam. Interdum tamen ὑποδικασάων τὸ αὐτό ὅτι ὅτι ἐπιδικασάων, vt apud eundem ἢ ὀλυμπιοδωρῶν, γενόμενῶν δὲ τόπων ἐπιδικαστὴν ὁ ἄρχων τοῖς ἀνδράσιν τοῖς ἡμετέροις τὸν κληρὸν το κόνωντο. ἐπὶ δὲ ἐπεδικάσαντο, διδύς ἐς περῶνα, ἐλθόντες πρὸς ἀμειβόμενον πάνθ' ὅσα ἡμῶν ἔχεν ἐκάτρω, νημάμεν ὃν τῇ μερίδι. Hic δὲ ὑποδικάσας est iudex qui sententia sua adiudicauit hæreditatem. ὁ ἐπιδικασάμεν est, qui secundum se sen-
tentiam tulit: vt κατὰδικασάμεν differt το κατὰδικάωντος, & nonnulla alia inter se hoc modo differunt, quæ loco suo dicet. Sæpius tamē ἐπι-
δικασάων ἢ ὑποδικάσας dicitur, vt in illo loco, ἐσκοπόμενῶν πάλιν καὶ ἐβου-
λεύμενα, καὶ ἐδόκεσεν ἡμῶν βουλευόμενοις προκαλέσθαι πάλιν τοὺς ἐπιδικασμέ-
νους ἢ τὸν νόμον, Et tandem placuit ciuili prouocatione eos aggredi,
qui hæreditatem abstulerant. Erat autem ea prouocatio solenniter
concepta cum sponsione, de qua superius dictum est.

Διαδικάζεσθαι est iudicio contendere, vt δικάζεσθαι & ἀμειβόμενοι. Demo-
sthen. ἢ Νέαις. Ἀλλὰ τοὺς νόμους καὶ Νέαις ταυτῶν πρὸς τῶν πεπραγμένων ἐν τῇ,
πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et κατὰ ὀνίτωρ, ὁρίμεν δὲ τὸν τὸν ἐν τῇ
λοις διαδικάσασθαι τὰ πρὸς ἐμὲ, id est, oportere de rebus inter me et illum
controuerfis, arbitrium amicis permittere, hoc est iudices amicos fer-
re. Xenoph. in quinto ἐλλωικ. οἱ μὲν γὰρ φυγάδες ἔξω τὰ ἀμειβόμενα ἐν ἴσῳ
δικαστῶν κρίνεσθαι. οἱ δὲ ἡνάγκαζον ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διαδικάζεσθαι, id est, iudiciū
subire de iis quorum infimulabantur. Sic Plato in Phæd. ἐπὶ δὲ ἀν-
κωνται οἱ τελευτηκότες ἐς τόπον ἢ ὁ δούμων ἕκασον κομίζεσθαι, πρὸς μὲν διαδικάσαν-
τες καλῶς καὶ ὁσίως βιώσαντες, καὶ οἱ μὲν, id est, causam dicunt, ἀνδρώνονται, κρι-
νόνται, δίκην ὑπέχουσι, vel ὑπέχον. Loquitur enim per præteritū, quod La-
tini per præsens semper dicunt: hoc est, moris est vt causam dicant. Sed
hoc & alia adnotatu digna alibi dicenda sunt, nisi aut memoria, aut tē-
pus nos defecerit. Dinarchus aliter vsus ἢ Ἀριστοτέλης. ὁ δὲ πρὸς τὸν ἄνθρωπον
τῇ πόλει Ἀριστοτέλης, διαδικασάμενος ἢ καὶ τῇ πόλει ἄρῃς πάσας βελλὼν πρὸς ἀληθείας καὶ δι-
καίως, id est, in iudiciū discrimēq; vocaturus, an vera necne renun-
ciarit, hoc est, an quæstionē de crimine habitā curia bona fide renūcia-
rit, cū τῇ ἀπόφασιν iudiciis faceret. Eo em̄ modo dictū est hoc loco δια-
δικασάμενος, quo modo κατὰδικασάμενος & κατὰδικασόμενος dicunt. Sequit̄
em̄ apud eū, καὶ νῦν μέζονα κίνδυνον ἢ ἀπόφασιν πεπραγμένην βελλὼν, κινδυνεύει, ἢ ὁ δὲ
ἐλαμβάνων καὶ ἡμῶν. Διαδικάζειν Iudicis est diiudicantis et discernētis.
Plato lib. x. de Rep. οὗς ἐπεὶ δὲ διαδικάζσαν, τὸς μὲν δικάζοντες κελύειν πορεύεσθαι τῇ

ἐς δεξιὰν. Sicut κατὰδικάσκει iudicis est, κατὰδικάσκει δὲ actoris: sic Διαδικά κατὰδικά(ει
 ζῶ) is qui reū diiudicandum in iudicium trahit. Διαδικεῖν etiam dicitur κατὰδικά(ει
 τὸ δικάζειν. Plut. in apophtheg. de Scipione, ἐκέλευσε δὲ ὃν ᾤετο νῆα τὰς θύρας
 ἐγείρειν ὁμολογῆναι, ὥς εἰς τὴν γῆν ὃν ᾤετο ἰεῖν, ὅτι Ἀφροδίτης ἀκουσθῆναι. Διαδικασίαν, Διαδικασίαν
 κοιῶντων. καὶ τούτ' ἐπικύειν ὥς προείπε, ὅτι πόλεως ἀλούσης. Διαδικασία, petitio Διαδικασία
 & actio, hoc est, ἐγκλημα, quæ etiam Διαδικασία dicitur. Lyfias, ὁιομαι Διαδικασία
 μὲν οὖν ἂν πάντα, διηγήσωμαι τὰ πεπραγμένα, ἡμῶν πρὸς ἐξάπωνα, ἐξάπων δὲ, αὐτῶν
 ὑμᾶς ἐνδείξω, ἃ προσήκει σκέψασθαι περὶ ταύτης, ὅτι Διαδικασίας. Et paulo post,
 ὅτι μὲν ὧς ἀνδρες δικάσαι οὐ πρὸς τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι φερίσασθαι τὸ Διαδικασίαν, ἀλλ'
 δέδικται, id est, adiudicare mihi quod intendi. Aesch. καὶ κτιστῶν. εἰ δὲ
 τις αὐτῶν ἦν στρατηγὸν ἀντίποι, κατὰδουλεύει τὸν ἄρχοντα, ὅτι σωεδίξωρ μὲν
 εἰς αὐτῶν ἀντιλέγει, Διαδικασίαν ἔφη γράψαν ᾧ βίματι πρὸς τὸ στρατηγίον. πολλὰ δὲ
 ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ' ἐαυτοῦ ἔφη ἀπὸ τοῦ βίματι πεποιημένα, ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ
 στρατηγίου, Quod si quis Prætorum a Demosthene dissentiat, ut obno-
 xios magistratus sibi reddat, et assuescant omnes nihil ipsi reclama-
 re, minatur iudicium dictaturum, controuersiamq; pulpito cum præ-
 torio constiturum: hoc est, artem oratoriam cum impetratoria in cer-
 tamen adducturum. Est enim βῆμα locus dicendi in cōciónē, ut ipse βῆμα.
 Demosth. ἐπὶ τῷ βῆματι ἀνέβην, hoc est ἐδῆκην ὁμήγε. Plut. in Demetrio,
 τῶν μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ἐκείνων πρὸς δικάσειν, ᾧ δὲ τὸν βῆματι, τὸν δὲ ὅτι δι-
 μέλει, Stratoclem Oratorem, et Philippidem Comicum significans.
 Significat etiam locum dicendi in iudicio. Aesch. in eadem oratione,
 ἵπολαμβάνετε ὁρᾶν ἐπὶ τοῦ βῆματι, οὐ νῦν ἐσθλῶς ἐγὼ λέγω, ἀντιπρὸς τεταγ-
 μένους πρὸς τὴν τούτων ἀσφάλειαν, ὅτι πόλεως ὀλεσέας. Demosth. καὶ
 οὕτως ὁλυμπιόδωρ, ἡγωνίζετο περὶ τῶν, καὶ ἔλεγε, ὅτι ἡβούλετο, καὶ γὰρ σιωπῇ
 ἐκαδίκημι ἐπὶ τοῦ ἐτέρου βῆματι. Διαδικασία, etiam est altercatio, et Διαδικασία
 Διαδικάζειν altercari. Demosth. οἱ νόμοι δὲ οὐκ εἴσι δις πρὸς τὸν αὐτὸν,
 ὑπὲρ τῶν αὐτῶν, οὔτε δίκας, οὔτε Διαδικασίαν, οὔτε ἄλλο τι τῶν εἶναι, hoc est,
 controuersiosam duorum disceptationem. Et Διαδικασίαν dicun-
 tur tam actores q̄ rei, de re quacumq; ambigentes. Vnde Διαδικασίαν Διαδικασίαν
 γράψαι, iudicium dictare, dicam scribere, ut in loco Aeschinīs supra scri-
 pto. et Διαδικασίαν ποιῆν, iudiciū cōstituire. Demosth. καὶ τιμοκράτ. ἔδωκε
 γνώμην, ὑμᾶς μὲν εἰσαγγέλλειν τὰς εἰρηάρχους, ἐκείνοισι δὲ εἶναι περὶ αὐτῶν ἀναφορὰν εἰς τὰς
 ἐχοντίας. Ἐὰν δὲ ἀμεισιβήται, ποιῆν Διαδικασίαν, τὸν δὲ ἐπὶ τῶν τῶν δὲ φέλλων τῇ
 πόλει, Cēsuit ille, vos quidē de illa pecunia Trierarchos appellare de-
 bere, & cū ipsis experiri. Ipsis autē Trierarchis eo nomine subsidiariā
 esse in eos petitionē ad quos pecunia puenit. Qz si ea de re cōtrouer-
 sia suboriatur, iudiciū inter eos ita cōstituire, ut q̄ in eo iudicio victus
 fuerit, in eū multa dicat Reip. Est autē Ἀναφορὰ ius referendæ questio-
 nis aduersus aliū quempiām, q̄ quocū iudicium prius agitatum est. Ἀναφορὰ.

Recursum saluum forenfis turba vocat, id est, ius referendi controuer-
fiam non victori, sed alií. Interpres Demosthenis eo in loco διαδικασίας
nomen certę actionis esse dicit, quod mihi non satis probabile visum
est. Demosth. διαδικασίαν & ὑποδικασίαν pro eodem accepit πρὸς μακάριον.
hoc est, pro petitione hæreditatis & bonorum possessione petita. Est
etiam διαδικασία, ἐπίκρισις τοῦ ὑποπιδέεσθαι πρὸς πλὴν λειτουργίαν, cum contentio
inter duos oritur pro functione munerū. & διαδικάζειν διιudicare. An-
docid. εἰς τὸ πρὸς μυστηρίων, ἔφορον οὐδὲ τὸ δίκον εἰς τὸ πρὸς τῶν δημοθετῶν δικασμῶν
εἰς τοὺς μεμνημένους, ἀκούσαντας μὴ νόσας, ἀς ἕκαστος ἐμύνησε, διαδικάζει, id est,
διιudicare vter prior detulisset iudicium.

Εἰσαγγὴν εἰς τὸν φράτρεα τὸν παῖδα dicebant de iis qui liberos profitebā-
tur. Demosth. καὶ εἰσαγγὴν τὸν παῖδα, τουτοῦ εἰς τοὺς φράτρεα καὶ εὐβουλίδου φρά-
τριᾶς, μετὰ ὧν καὶ θεοῦ πατρὸς ὁ τῆς πατρὸς μακαρίτης ἐφρατρίαζε, id est, phra-
trix confortium habebat. Idem, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς ἀρξίω αὐτῶν εἰσε-
ἶς, μετὰ ταῦτ' ἦν ἐπαυνοῦσθαι, ὅπως ἐκ τοῦ θυγατρὸς ἐπαυνοῦσθαι αὐτῶν ἦεν εἰς τὸν οἶ-
κον τὸν αὐτοῦ, καὶ εἰς τοὺς φράτρεα ἐσαχθῆναι, studio contendit vt è filia na-
tus puer sibi in adoptionem daretur, qui in eius familiam transiret,
nomenq; daret phratrīæ. Apud eundem φρατρίαρχος est princeps
phratrīæ, κάλα δὲ τὰς μαρτυρίας τὰς τῶν φρατρίων, ὡς εἰλοντό με φρα-
τρίαρχον.

Νικᾶν.

Νικᾶν vincere iudicio, cum genitūo et accus. Demosth. καὶ ἐνίκησε φιλο-
μάχην ἐὺβουλίδου, τὴν κλήρου τοῦ ἀγρίου τὸν ἀμειλιχτοῦ αὐτῆς πάντας, ὅδε μὲν
πρῶτον δὲ οὐδὲ σωωμοσίαν. Et vicit iudicio hæreditatem Hagnīæ Philo-
macha ab omnibus qui cum ipsa ambigere insisterunt, nulla nec coi-
tione, nec adornata aduocatione. Cicer. pro Roscio Comædo, Ita ne
vero cognitor si fuisset tuus, quod vicisset iudicio, ferres tuum? suo
nomine petiit, quod abstulit, sibi nō exegit. Construitor & cū duobus
accusatiuis. Dinarch. καὶ Δημοδοτὸν τιμωρὸν πλὴν εἰς κεκέρτα ναυμαχίαν νικήσαντα
τὸν Λακεδαιμονίαν. Aesch. ἐν ταῦθα, ψήφισμα νικᾶ Δημοδοτὸν. Plato in Gorg.
καὶ ὅταν γὰρ ἡ ἀρετὴ ἢ ὁ νόμος, ὅπως ὡς δι' ἡμέρας εἰσιν οἱ συμβαλλόντες, καὶ οἱ νο-
μοὶ τὰς γνώμας πρὸς τὸ πᾶν; Cicero pro Cecinna, Ostendo si sine armis
coactisve hominibus deiectus quisq; sit, eum qui fateatur se deiecis-
se, vincere sponfione, si ostendat eū non possedisse. Sic vincere Isthmia &
Pythia Vitruuius. Eadē est etiā cōstructio & significatio verbi κρατῶ.

τὰ νομιζόμενα.

τὰ νομιζόμενα, ποιῆν, iusta mortuis facere, & parentare, hoc est, τὰ κατὰ
τοὺς νόμους ὀφειλόμενα. Demosth. πρὸς Σεφάνου, ἐπεὶ δὲ πελοποννήσιος αὐτῶν, καὶ
τὰ νομιζόμενα αὐτῶν φέροισι, ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνημα.

τὰ νενομισμένα.

Dicitur & τὰ σωκῆν ποιῆν. Antiph. περὶ καθάραι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, pro solēnibus expiationi-
bus dixit, vt Aristot. τὰς νομιζόμενας λύσεις, decētes & legítimas ritualesq;
expiationes. Herodot. ἐπιτελέσαντες τὰς νενομισμένας ἱερουργίας, hoc est σωκῆντες

& legitimas iustasq. Sic Demosth. τὰ νομιμόμῳνα, ἀντὶ τῆς ἐναγίσματός
dixit, hoc est iusta funebria, vel vt Cicero iusta exequiarum. Liviū, Iu Iusta.
sta quoq; funebria, placandosq; manes vt idem edoceret. Et iusta ho-
spitalia τὰ νομιζόμενα ξένια. Idem, Venientibus obuiam cunctus Sena-
tus egressus, iustis omnibus hospitalibus, publicisq; & priuatis fun-
gitur officiis. νομίζει & νενομίσει cum dicunt, hoc significant, κατέστη, νομίζει καὶ
κατέστηκεν, ἔθισται, solēne est, legitimum est, moris est, in more positū est. νενομίσει.
Synes. οὐ γὰρ οἱ νομίζειται νομοθετοῦν βασιλεὺς ἐκ τοῦ νόμου. νομιζόμενον etiā
dicitur, quod lege sancitū est. Plato in Minoe, τί οὐκ ἄλλο νόμος ἐν ᾧ
Σώκρατες, ἢ τὰ νομιζόμενα, ἢ καὶ λόγῳ δοκεῖ σοι εἶναι τὰ λεγόμενα, ἢ ὅτις τὰ ὁρῶ
μῶνα; νομίζειν lege sancire, vel moribus instituere. Idem in eodem, πολλοὶ νομίζου-
ντες γὰρ ὁρῶντες ἅπαντας ἀποδείξω, ὥς οὐτε ἡμεῖς ἡμεῖς αὐτοῖς ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτὰ νομίζου-
μεν, ὅτε ἀλλήλοις οἱ ἀνθρώποι, Latus est enim campus demonstrationis,
quod neq; nos eadē semper de iisdem nobisq; constanter, neq; cæte-
ri mortales eadem inter se instituunt & sanciant. Herodia. ἔτυχεν δὲ βα-
σιλεὺς τιμῶν, καὶ ὥς νομίζουσι ξωμάριοι, ἐξεδασάθη, Omnibus autem principū
honoribus funus eius decoratum est, & vt Romanis mos est, inter di-
uos relata est. vel, vt Romanorum moribus institutum est. Paus. καὶ
πρῶτον μὲν καθίσταται νομίζουσι ὅσους ἡλθον Ἀμυθαρῶν χρησάμενοι, id est, institue-
runt. Et in Lacon. ἐπὶ δὲ θυγατρὶ γαμυμένη νενομίκασι τὰς μητέρας τῆς δεῦθεν
ερ, id est, institutum est apud eos: hoc est, κατέστηκεν παρ' αὐτοῖς. Herodot.
Ἀγάλαμα, δὲ καὶ νῆες, καὶ βωμόνους ὅς νομίζουσι ποιεῖν, πολλὰ ἄρτι. τὸ δὲ νομίζουσι.
de Scythiis loquens. Item Plato vtrāq; significatione huius verbī eo-
dem loco vsus est, quasi ludens in equiuoca dictione, καίτοι δὴ λόγῳ οὗτος
ἐνόμιζε καλὰ εἶναι, ταῦτα νόμιμα ἔθηκεν, καὶ τοῖς αὐτοῖς καλεῖται. ὅς γάρ ποτε ὡς φαῖ
λαὸς ἀνθρώπων ὁ μῖνος, ἐνόμιζε μὲν εἶδεν, ἐποίησεν δὲ ἄλλα παρὰ ὅς νομίζουσι. Hic νομί-
ζειν ἀντὶ τῆς ὑπολαμβάνου καὶ διορίζου posuit in primo loco, in sequentibus
ἀντὶ τῆς ἐνομοθετοῦ. νομίζειν significat existimatum esse, hoc est existima-
tione & clara opinione pręditum. Idem in Gorg. ἀλλ' οὐκ ὁκνᾷ σοι ὡς νό-
μοι, ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι νομίζουσι οἱ ἀγαθοὶ ἥτις; σωκ. ὅς νομίζουσι ἐμοί γε δο-
κῶσι. πολλοὶ πῶς ὅς νομίζουσι; ὅς μέγιστον δυνάμεται τῆς ἐν ταῖς πόλεσιν; σωκ. εἰ δὲ
δυνάμεται γε λέγειν ἀγαθὸν καὶ δυνάμεται, Vtrum igitur o Socrates videntur
tibi vt assentatores populi, malī existimari boni oratores in vrbibus?
Mihī vero ne existimari quidem, vel ne cenferi quidem, si prius illud
sic veritas: videntur ne tibi boni oratores, cenferi malī homines in ciui-
tatibus, vt populi assentatores. Id etiā δοκεῖν dicitur, & παρὰ δόξαν, hoc
est, ἀδοκιμαῖα, & gratia pollere.
ἐξηρημωμένῳ οἴκῳ dicitur, cum familia deleta nomen gentis interiit. ἐξηρημωμένῳ
Inde lex illa. ὁ ἄρχων ὑπομείψεται τῶν ὁφεισῶν καὶ τῶν ὑποκλήσεων, καὶ τῶν οἰκωνο-
ν τῶν ἐξηρημωμένων.

- ἰχυρίζομαι.** ἰχυρίζομαι ὡς νόμος ἢ ὡς ψευδισμός, nitor latine dicitur, hoc est, in hoc fiduciam causæ colloco, in eo cardinem causæ pono & facio. vt, ὁ μὲν ἰχυρίζεται ὡς δικαίος, καὶ ὡς νόμιμος. ὁ δὲ τῷ συμφέροντι. Demosth. οὐ μὲν ἰχυρίζομαι τότε. Quintil. in tertio, Quod accidit, si eandem rem plures petant, vel eodem iure, vt proximitatis: vel diuerso, vt cum hūc testamento, ille proximitate nitatur. Cice. pro Cluen. Altera pars mihī nitī, & magnopere confidere videtur inuidia iam inueterata iudicii Iuniani.
- Niti.** Dicitur & Inniti ab eodem in eadem, Hoc igitur iudicium reprehendas tu, cuius accusatio rebus iudicatis inniti videbatur, necesse est.
- Inniti.** Græce dicitur ἐνιχυρίζομαι a Demosth. hoc est, πισεύω. pro eodem enim utroq; utitur, vt, ἡμεῖς μὲν πισεύοντες ταῖς ἀληθείαις, ἀσελῆλυθα μὲν. ἔτοι δὲ ἰχυρίζομαι τοὶ τῇ πρὸς ἀσέλει. Hoc idem significat ἀπιχυρίζομαι, nisi quod maiorem conatum in aggrediendo, maioremq; fiduciam in tuendo significat: vt ἀπακριβεῖσθαι diligentiores curam significat q̄ ἀκριβεῖσθαι. Dicitur hoc & aliis modis, qui suis locis dicuntur. ἰχυρίζομαι etiam affirmare significat, id est, βεβαιεῖσθαι. Synes. ἰχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν ὁ θεὸς ἡμεῶν βεβαιῶν διὸς ταῦτα λέγει. Aesch. pro contendere dicendo & conniti vsus est.
- οἱ πρὸς ἀνδρῶν.** οἱ πρὸς ἀνδρῶν δικῆσσι, agnati & gentiles, qui & οἱ ἐκ τοῦ ἀφ᾽ ἐνὸς δικῆσσι dicuntur. Demosth. ἀπλῶς γὰρ τοῖς ἐγγυτάτω πρὸς ἀνδρῶν, ὅταν μὴ πάντες ὦσιν, ὁ νόμος τὰς κληρονομίας ἀπὸ ἰδίων. Idem, πρὸς ἀνδρῶν ἔχωρ τὴν συγγένειαν ταύτην καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, id est, agnatus non cognatus. λέωσθαι δὲ ἐπὶ γένει τε ἀποτέρω ἐστίν, καὶ πρὸς γυναικῶν δικῆσθαι ἀρχιὰς. Sic Isocr. in oratione πρὸς Ζεύς, ὁ γὰρ πατὴρ ἡμῶν, πρὸς μὲν ἀνδρῶν διπλοῦται. πρὸς γυναικῶν δὲ ἁλμυροῦται. Gentilitate quidem atq; agnatione antiqua, & imprimis nobis.
- ἐν πατρὶδι.** ἰ, a genere autem materno Alcmaeonides. ἐν πατρὶδι sic apud Græcos dicuntur, vt apud Romanos Patricii.
- ἐμβαλεῖν.** ἐμβαλεῖν ἐς τὴν κληρονομίαν, ἢ ἐς τὴν οὐσίαν, significat cernere & adire hereditatē, vel immiscere se hereditati & bonis. Demosth. πρὸς Λεωχάρειον, τῷ δὲ προσληφέναι τὴν πρὸς γυναικῶν ἐκ τῆς ἀνδρῶν γένει, καὶ ὡς ἐμβαλεῖν ἐκ τῆς οὐσίας, τῶν τοῖς πεμνηρίοις γυναικῶν, φήσας κληρονομεῖν. Idē, καὶ ἐν ἐπαύριον ἔπος ἐς τὴν οὐσίαν, ὡς ὑπὲρ ἐκείνου ζῶντος ἐστὶ ἐπαύριον. Significat etiam ire in possessionē bonorum, vt πρὸς Ἀπατριῶν, οἱ δὲ χρῆσαι κατὰ πωρεῶν αὐτὸν ἀδικοῦντες, καὶ ἐν ἐπαύριον ἐς τὴν ναυῶν, ἀλκίους τῇ ὑπερμερίᾳ. Creditores autem hominem inique urgebant, in possessionem nauis euntes ob moram dissoluendā. Erant autē creditores pignoratitii, quibus nauē cū mercibus ille oppignauerat, hoc est, ἐπὶ αὐτῶν ὀφείλων ἐπὶ τῇ νηὶ. Isus, ἐμὲ δὲ ἀποδυναμῶντος ἐν ἐπαύριον ἐς τὸ χωρίον, καὶ ἔτι ὁ ἄλλος ἐκείνος περὶ τῆς κατέλιπεν, ἅπαντα ἔφη αὐτοῦ εἶναι. ἐν ἐπαύριον αὐτὸν τοῦ ἐκαρπώσατο dixit, id est, possidere vt suum cœpit. Paul. ad Colloff. ca. ii. ὁ μὴ ἐώρακεν ἐμβαλεῖν, ἐκ τῆς φυσικῆς οὐσίας ὑπὲρ τοῦ τοῦ σαρκοῦ αὐτοῦ. Intelligi sic potest, In eorū q̄ nō vidit possessionē pedē ponēs,

vel, in eorū q̄ nō vidit possessionē ingrediēs. Greg. πρὶ διολογίας, ὅπως σο
 λομῶν ὁ σοφισμὸς πρὸς τὸ πλεονέκτημα τῶν βασιλέων, τοσούτω πλεονέκτημα ἰλιγῶ
 γὰρ, Quo magis in altum pedem ponit, eo magis vertigine laborat,
 & æstuat. Idem in pri. ἡ δὲ ἰουλιανῶν, τοῖς δὲ ἐφ' ἡμῶν προνοίας λόγοις ἐκ ἐμβατεῖον
 πρὸς τὴν ἐναντίον πρὸς τὰς βασιλῆας διολογίας, non penetrantes in con
 silia providētis. Plato in Protag. ἐγὼ δὲ τοσούτων ὥστε ἐκ τῆς ἀγαθῆς πυνκτῆς
 πυνκτῆς, ἐσκοτῶμαι πρὸς καὶ ἰλιγία, vertigine affectus sum. Idē in Gorg. ἐπὶ
 τῆς σαλαβόμυθος ὡς πρὸς τὸν δεισμωτήριον ἀπαγάγοι, δίδωμι ὅτι ἐκ τῶν ἔχουσιν ὅλ
 σαι (ἐν τῇ ἰλιγίᾳ καὶ χασμῶ, ἐκ τῶν ὅλ ἔχουσιν, sed æstuares & hesita
 res, nec haberes quod diceres. χασμῶ, est oscitanter addubitare & χασμῶ
 cunctari, æstuares, angī & conturbari. Cice. in Ver. Itaq; æstuat du
 bitatione, hoc est ἰλιγία, πρὸς τὸν ἔχοντα, περιπατῶν. Ἰλιγῆς autem non mo
 do vertiginem sed etiam vorticem significat. Diodor. μεγάλων δὲ ῥέθρων
 ἐς ἑνα, τὴν συνῆλθόντων, ἰλιγῆς πολλὰ καὶ φοβρὰ σωίσαντο.
 Ἐπεξέχεται δὲ ἑνὶ, est in ius eum rapere, iudicium dictare, & cum eo ex
 periri. Demosth. κατὰ μέθυσον, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπαντῶντες ἑκαστὸν ὅπως ἐπέ
 ξα τῷ μιᾶς τῆς τῶν. (sic enim legi debet, nōn ἐπέξῃ) ὅ μὴ διαλύσῃ. διεάσονται
 σὲ τί ποιήσῃς ἀδελφοί. Vide ut istum scelestum in ius rapias, & cum eo
 acriter agas, nec committas ut transactione litem finias. Est autem
 ἐπέξῃ secunda persona presentis temporis iuncta cum secunda futu
 ri, ἅτῃ τῇ διαλύσῃ, quia significationem habet futuri. Est autem ἐπε
 ξέναι, non tam reum agere, q̄ reum peragere & convincere, hoc est,
 αἰσθῆναι & ἀλίσκην, & κατὰ δικάζειν. Idem πρὸς Λεπτίνιον, καί τοι καὶ τὸτο ἀκούω
 σε λέγειν, ὡς ἄρα εἴς σε ἔλθῃς ῥατὰ μὲν ποτόν τῷ δὲ, οὐκ ἐπεξέλθῃς. Reum fa
 cere est, ἐς κίνδυνον καθιστάναι, & ἐς ἀγῶνα καθιστάναι. quod Cicerō in dis
 crimen vocare dicit, & periculum creare. τὸ μὲν τοι ἐπεξελθῆναι τῷ ἐς κίν
 δυνον καθιστάναι, est reum convincere & peragere. Quod damnare etiā
 dicitur Græcorū more, ut nos in Annotationibus in Pandect. dixi
 mus. Construatur etiam cum accus. Antiph. ἐπεξελθῆναι τὸν φονέα & πατρὸς
 Ipse Demosth. in eadem, Διαφθαρέντων τὸν Νικοδήμου τὸν δικαίον ἡμῶν βιαίως
 θανάτῳ ὑπὸ Ἀρισάρχου, ἐπεξελθῆναι τοῦ φόνου τὸν Ἀρισάρχου, accusatiuo & genitiuo
 iunxit. Herodia. pro vlcisci mortē cum datiuo, de cede Pertinacis lo
 quens. Alibi, μή τι τοῖς ὅπως ὡμῶς περὶ μνηστῆρας ἐν φόνῳ τῷ βασιλικῷ, ἐπεξέναι
 τινά. Thucyd. in tertio, θαυμάζω δὲ τὴν ῥαγίδος διατριβὴν ἐμνηστῆρας, ὅ ὅτι
 πρὸς τὴν ἡδονὴν τῶν ὁ γὰρ παλαιῶν, τῷ δὲ ῥαγίδος ἀμεινότερα τῇ ὁρῇ ἐπεξέχεται.
 Quibus verbis significat vltionis mora intercedere, vltorū irā sensim
 hebescere, καὶ μαλακώτερον ἐκδικεῖν τὸ ἀδικημα. Quod verbum accus. iungit
 tur, & interdum datiuo: sed duntaxat ἐν τῇ ἀμυνῇ. Nam ἐκδικῶ σε, est
 vlciscor te & scelus. Et ἐκδικῶμαι poenā luo. Greg. καὶν ἢ ἐκδικῶμαι ἐπὶ τῷ
 καὶ, τῷ δὲ δίκας ἀπαρχήνους, τὸ ἀδελφοκτονίας. Cū autem dico ἐκδικῶ σοι, hoc
 f iii

- Διεκδικήσῃ.** significo, iniuriā tibi illatam vlciscor. Quod etiā Διεκδικήσῃ dicitur, & frequenter in Pandectis Græcis legitur, pro tueri & defendere, vt, τὸν δὲ κλέπτῃσαν ἐαυτὸν ἀκοντίζον διεκδικουμένην, ἔξει φοινίκην. Alibi, Δούλοι δὲ μὴ διεκδικήσουσι ὑπὸ τῆς ἀποστολῆς, σωματικῶς τιμωροῦνται, id est, quos dominus nō vt suos defendit in iudicio, & pro quibus iudiciū noxale subire noluit. **Ἐπεξιώναι.** etiā erūpere est in infesto exercitu. Isocr. πρὶ ἀνδροσ. Πλοῦτον ἰκσίωμι δὲ τὸς μετ' Εὐρυπιδέως εἰς πλὴν ἡμῶν χώρων ἐσβαλόντας, ἐπεξελθόντες, ἐνίκησαν μαχόμενοι, καὶ κῆρυγος φθι ὑβρεως ἔπαιυσαν. Hoc idē ὑποκοιδῆσθαι & ἐπὶ γῆρας dicit. Significat etiā ingredi hostiliter vt ὑπέναι, hoc est ἐσβάλλειν, ὑπὲρ αὐτῶν, cuius exempla sunt apud Thucyd. & Paus. & eundem Isocr. **Ἐπεξιώναι** etiā est perlegere. Basilii, ἐπερθεῖ δὲ ἔλυσεν τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάνθ' ἑκάστω, ἐπεξήλθοι, γελᾶσθαι μοι ἐπέσθαι. Significat etiā excurrere & percurfare populabunde. Thucyd. ἐπεξήλθοι τὰ πρὸς τὰ τέμνοντες. Significat & stilo persequi. Paus. Δεῖ δὲ με ἀδικεῖσθαι τὸν λόγον πρὸς σὺν, πάντα ὁμοίως ἐπεξιώντα τὰ ἐλλωμένα. Sic enim dicitur vt διεξιώναι, hoc est, λέγειν, καὶ ἡ δὲ διεξοδὸν ἐπεξιώνειν, commemorare, edisserere. Verum quod Demosth. ἐπεξήμην τὸ φόνου dixit, Attice ἀντὶ τὸ ἐπεξήμην dictum est. Est enim ἀπὸ τοῦ ἡα ἡα ἡα ἡα, ἡαμην ἡαπε ἡεσαν ἐκδολῇ τὸ, ἡ, vt ἐπύφισαν & similia. ἡμην ἀντὶ τὸ ἡαμην, vt προσήμην τῇ βαλῇ Demosth. καὶ ἐξῆτε ἐξήετε. Idem, ὑμῖς δὲ ἐξῆτε ἐδοκίματε. **Ἐμὶ εἰς αἶθρα** ἔμει ἐς καὶ αἶθρα eo & ibo, is & ibis. & ἰὼν μετὰ χῆ, tria tempora significat, vt ἀνιῶν, καλῶν, & alia. Demosth. πρὶ πρῶτης. βαλόμενοι δὲ ὑμᾶς ὡς πορρῶ τάτω τῇ πρῶτης ἀπάγῃ, διεξίσιμι ἰλίκα, πᾶσιν ἀνδρῶν ἀγαθὰ ἐκ φθι ἐρῶντες γίνετ, commemorabit, edisseret. Sic μέτρεσι ἀντὶ τὸ ἀνιχνύει καὶ ἀνιχνύει. Σώεσθαι σωελεύσεται. Idem κατὰ τιμοκρατ. Εἰπέ τιμόκρατες. & σώμην καὶ βαλόμενοι εἰάν τι δέη; Idem, καὶ τίς ὑπάρξει τοῖς ἀδικημένοις ἀσφάλεια. & σώμην καὶ βαλῇ, καὶ διοικίσει τὰ ἐκ τῆς νόμων; Idem, Ἀλλὰ πρὶ μὲν τῶν ἀνθις ἐπάνειμι, mox differam, vel, rursus differam. Διέξῃ enarrabis Plato. & διέξῃμην narrabimus, & persequemur stilo. Gal. in pri. Therapeu. εἰ γὰρ ἐπεξήμην πάντα, κινδυνώσω παρὰ ἀλλήλων δοκῶν τὸ πρῶτον, ὃ φεύγειν ἐκέλευσα, Si omnia scripsero, si omnia stilo prosequar, si enarrabo. Ἰάσι & μετῖασι προπρῶτον νόμος. Nam ἰάσι & μετῖασι est ἀπὸ τὸ ἡμὶ τὸ πέμψω, licet errore scribentium hæc confusa sint apud auctores. Sic ὑπῶσι & ἐπιῶσι. ὑπῶσι inuadent **ἰὼν tria tempora significat.** **Ξενοφ.** μετῖασι vlciscuntur Lucian. **Εἰσιῶν,** vt dixi, tria habet tempora. De præsentī & præterito clarum est. Tertii est exemplum apud Demosth. ἡ δὲ τιμοκρατ. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι δεῖν τὸν εἰς ἡετὰ ἐσιῶντα, καὶ χορὴν βαρ καὶ καὶνῶν ἀτόμων, καὶ φθι πρὸς τὸς θεοὺς ἐπιμελείας προσάπτω ἐσόμηνον, ἢ βίον ὅλον ἡγνολκέναι τῇ ποιῶν ἐπιποδύματων δια τούτω βεβίωται. Plutarch. ἡς αὐτῶν μελόντες ἀρχαῖς, petituri, ambituri. Porro ἔξει non solum ἐξελεύσῃ & ἐξεύχῃ significat, vt dixi, sed etiā ἐξῆθι & ἐπέξιδι Attice. Et μέτε persequere. δὲ narra, percurrere. κατὰ descendis & descende. Lucian. ἐπὶ πλὴν

ဝါးဝါး
ပဏ္ဍိတဝါး
နီငှာ နီဝါး

နီပု သွား နီဝါး

ဘိ နီပု မျှော်လင့်

sexto, καὶ τὸ τί ἦν εἶναι, λέγεται εἶναι ἢ ἐκάστου οὐσίας. ἢ etiam pro licebat ponitur. Aesch. πρὶς τοῦ πρῶτου. καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν τὸ φιλιπποῦ, ὡς ἢ ὕδρου ἀκρόν, διηγήθη ἢ τῶν ἐπαγγελιῶν ὑπεβολή, vt postea audiebamus, vt audire vnus quisq; poterat. Chrysof. πρὶς ἡρωσίου. οὐ γὰρ ἢ τὰς μὴ πρὶς τὰ αὐτὰ παρὰ ζῶντας, κοινὰς πρὸς τὰς διαβίβας, non licebat. Apud Demosth. καὶ τιμοκράτης verba legis ita leguntur, καὶ εἰδὼν τῶν ὀφελόντων τῶν δημοσίων προστετιμῆται καὶ νόμου ἢ ψήφισμα δεσμῶν, εἶναι αὐτῶν ἢ ἄλλου ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταςπῆσαι τὸ ὀφλίμας, licere illi aut alii eius nomine, hoc est εἶναι. Hoc εἶναι & esse. Cicero vt alia plurima Græcorum imitatus est. Sic enim inquit pro P. Sextio, Quem enim deprecari esset, cum omnes essent sordidatissimi. Gel. libro. xii. Est tamen inuenire non nusquam ita scripsisse quosdam non ignobiles. ἔξῃ, ἔνῃ, ἐπίτῃ. Lucretius. Est quoque vt possit magnus cōgestus arenæ fluctibus aduersis oppilare ostia contra. Aristotel. in secundo Oecon. ἑτέρω ὅτι οὐκ ἢ οὐθενὶ οὐτε ἀπὸ ὁμοῦ ἑτέρω, οὐτε πρὸς ὁμοῦ παρὰ ἑτέρω. Diximus supra εἶναι pro γηγενέσθαι poni solere, vt Demosth. πασιώνος ὦν, natus vel filius. Et δολιχῶν. Idem, ὅτι νικαρέτης ἢ καὶ ἀπολλύει ἐκείνη. Seruus erat Nicaretæ. Et ἐμὶ τοῦ πόλεως τῆς πόλεως. Plato in Timæo, τίμας ἢ ὅτι οὐνομωτάτης ὦν πόλεως, ὅτι ἢ ἰταλίας ἀποκρίστος, ὁμοῦ καὶ γένει οὐδενός ὕψος ὦν τῶν ἐκεί. Quæ locutio figurata est, vt illa Gregorii, καὶ γὰρ τὸ ἑωσὶ νόμων ἐμὶ τὸν νόμον, ὅς μελετᾷ ἡμέρας καὶ νύκτας διακελεύεται. Verum εἰς ἂντι τὸν νόμον, ὅς μελετᾷ ἡμέρας καὶ νύκτας διακελεύεται. vt ἢ ἂντι τὸ ὅτι poni solet, sic εἰς ἂντι τὸν νόμον. & εἰς ἂντι τὸν νόμον. & προσήκει ἂντι τὸν προσήκει. Adde quod εἰς ἂντι τὸν νόμον reperitur interdum, vt apud Thucyd. εἰς ἀλάτῃν διεξίει. & πρὸς εἰς Plut. in Cicer. καὶ τοιοῦτον οὕτως ἂντι πρὸς εἰς ἀντίμα, καὶ φυλακτόμηναι διετέλουν, Et in oc cursu mutuo non salutantes. Et vt ἐπεξήκει ἂντι τὸ ἐπεξήκει, ἐπεξήκει ἂντι τὸ ἐπεξήκει, per syncopam dicuntur: sic ἡσμεν ἢ εἰς ἂντι τὸ ἡσμεν ἢ εἰς, ἡσμεν ἂντι τὸ ἡσμεν, sciebant. Complura etiam huiusmodi leguntur apud probatissimos, vt φαῖμεν ἂντι τὸ φαῖμεν, εἴπωμεν, & γινώσκωμεν, & similia: quibus identidem Plato vtitur, vt in octauo de Repub. οὐκ ἂν διοίτῃ εἴμεν ἀπὸ εἴμεν, ἂντι τὸ εἴμεν. Sic καὶ pro καὶ εἰς sedes. μέμνη ἂντι τὸ μέμνη. μέμνη, μέμνη, μέμνη καὶ μέμνη, καὶ κρᾶσι καὶ ἐκβολῇ τὸ μέμνη subscriptum. Et δαίη pro δαίη. ἐπίσταται scis Plato, ἐπίστα Gregor. dixit. Inde ἴσω pro ἴσασο, vnde ἐπὶ ἴσω surge Aristoph. Sic πρῶ pro eme. Synes. & Plut. εἰς ὁμοῦ ἐφκ ἐπίσω, ἂντι τὸ ἐπίσασο. Sic εἰς ἂντι τὸ ἐπίσασο, & ἐφκ ἐπίσω, γινώσκω. & κατέσταναι ἂντι τὸ κατέσταναι & similia.

Πορεύει εἰς εἰς τὰ κτήματα πορεύει, hæreditatem adire. Demosth. ἐπὶ δὲ δὲ ἡ ταφὴ τὰ κτήματα ἐγένετο τῶν τελευτηκῶν, πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα, διὰ τὸ ἀπαλλάττειν ἄνδρα καὶ ἄγαμον τελευτηκῶν, διὲν ἡμᾶς ὁ λεώσατο ὅντος φάσκων ἂν τὸ εἶναι, exegit nos & eiecit.

καρτύρων ἑαυτίον ἐκωλύσαμὲν δὲ γιγνώμενον, testato vetuimus ultra age-
 re, & intercessimus ne pergeret exequi quod coeperat. Dicitur etiam
 Διαμαρτυρεῖσθαι. Demosth. Διαμαρτυραμύνωρ δὲ ἡμῶν, καὶ ἄλλων θεῶν φάσκον Διαμαρτυ-
 πῶρ εἶναι δὲ γιγνώμενον, ἀπὸ πλεον, testato reclamantibus: homines testanti-
 bus. Idem, ὅπως δὲ Διαμαρτυρῶν ἐπαύειν ἀνώμολον διατάξῃ, ἐμὲ Διαμαρτυραμύνῃ
 καὶ τὰς νόμους ὁμοῦντα διατάξῃ, testato postulante. Ponitur & pro quiri-
 tari, id est deos hominesque implorando contestari. Idem, βοῶν καὶ δια-
 μαρτυρεῖσθαι. Idem, καὶ διαμαρτύρεσθαι βοῶν καὶ κεκραγῶς, Quiritare tamen & qui-
 ritari, utraq; enim voce reperitur, καὶ τὸ λέγειν dicitur & κτηνῶν. Plutarch.
 in Cæs. τὸ ὄναρ ἢ καρπυρία θεασαμένη καταστρέφει γινώμενον ἐδὲ καὶ κτηνῶν
 διαμαρτυρεῖσθαι. Θεοκλυτῶν vero est deum fidem implorare. Synes. de tempesta-
 te loquens, ἅπαντες ἐκτενῶν, ἐθεοκλύρω, καὶ ἐλπίσιν ὑπεμιμνήσκοντο. Lu-
 cian. ὅ μάλιστα πάντες ἐδὲ ὅλων ἡμεῶν ὅτε οὐδὲ αὐτὸν τὰ ὅμοια κτηνῶν. Est
 autem Θεοκλυτεῖν, εἰς θεὸν ἐπικαλεῖσθαι, inclamare deum in discrimine. Plu-
 tarch. cum accus. Θεοκλυτεῖν κυρίον dixit, inuocare Quirinum. ποτνῖμαι,
 πρὸς τὸ πέτω κτηνῶν, & significat suppliciter implorare, ut adorantes &
 προσώπιοι solent.
 παῖδες γνήσιοι liberi legitimi iustique seu natura seu adoptione. Demosth. τῆσι θε-
 πρὸς Λεωχάρην, οὐκοῦν δὴ περὶ καὶ Διαμαρτυρήκεν δυτοσί ὡς ἀκηκόατε, μὴ ἐπὶ
 δικὸν εἶναι τὸν κλῆρον τὸν Ἀρχιάδου, ὅντων αὐτῶ παίδων γνησίων κυρίως κατὰ τὸν
 θεσμόν, de adoptiuis loquens. Quæ verba ut intelligamus, sciendum
 Διαμαρτυρίαν genus esse exceptionis, hoc est πρὸς ἀρχαίαν, quæ πρὸς ἀρχαίαν dif-
 fert καὶ ὁμοδοκίας, ut alibi dictum est. Estque Διαμαρτυρία Demostheni, in
 stantia litis summotrix petitionis hereditatis, aut bonorum possessio-
 nis agnitæ a propinquis. Et Διαμαρτυρεῖν verbum, quod est quasi de
 scripto contestari, ut planum sit animaduertentibus. ὁ δὲ οὐκ οὐκ Διαμαρτυ-
 ρῶν, affirmabat & testificabatur quiddam non in sua, sed aliena causa:
 in qua exceptionem intendēs liti se offerebat, quo facto litem suam fa-
 ciebat testificando. Quia si mendacii conuinceretur, ὑποδομαρτυρίων, id est
 falsi crimine damnabatur. Demosth. ὅτε δὲ οἱμαὶ Λεωστράτου δυτοσί πρὸς
 κατέβαλε τὸν κλῆρον πρὸς ἡμᾶς, ἔπειθ' οὐ Διαμαρτυρήκως νῦν ἐγγεγραπῆαι ὡς δικ-
 μότης εἶναι. ὥστε πάντων ἀν' ἀεινότατα παθόμενον, ἐκ τῆς ὑσώρου καὶ πρὸς ἀρχαίων
 γεγεννημένη Διαμαρτυρία πιστεύσει ὑμῖν, ἀλλὰ μὲν καὶ πρὸς ἐν τῇ αὐτῇ Διαμα-
 μαρτυρήκεν. ὁ γὰρ μήπω ἐν τῇ ἑκῇ καὶ Ἀρχιάδου ὡς ὅτι ἢ λήξει αὐτὴ τὸν κλῆρον
 ἐγείνηται, ὡς ἀν' ἐδὲ καὶ τῶν, Cum enim Leostatus iste spōsionem nobis
 de hereditate subscripsit, hic Leochares qui nunc contestatus est, non-
 dum ascriptus erat ita ut popularis esset. Quo fit ut si eius contesta-
 tionī vos credere institueritis, quæ rerum euentum subsequuta est, futu-
 rum sit ut iniuria plane insigni nos afficiamur ipsi. Quia & ipse con-
 testator res huiusmodi testatus est, quarum meminisse non potest,

cum earum æqualis non fuerit. Etenim qui nondū in familia erat Archiadæ cum sortitio petitionis hæreditatis facta est, qui tandem nosse ille potuit eorum quicquid quæ ad causam pertinent? Leochares igitur erat is qui in causam incurrerat petitionis hæreditatis, quæ inter Leostratum eūque cui Demosthenes patrociniū scripsit, agitabatur: eiusque διαμαρτυρία factum est ut intentio petitionis hæreditatis interea consopiretur & cōsisteret. Ea autem exceptio tam ab actore quā a reo in medium proferri aut excitari poterat ad inhibendam litis contestationē super hæreditatis petitione, iudiciiūque constitutionem, hoc est, ἐγίγνετο ἡ διαμαρτυρία ἐφ' ᾧ μὴ ἐσάγαδ' ἦν δίκην πλὴν ἐνδεῖαν ὑπὲρ τῶν πρὸς ἀκαταβάλλοντες. Isæus πρὶ τῶν Διογένης κληρῶν, Ἀμφοῖν γὰρ οὖν ταῦν δικηκῶν ἀκρίβοι γενόμενοι, καὶ ἑτέρας μηδεμιᾶς ὁμολογημένης εἶναι, καὶ δόσι μὲν ἐδένει προσῆκε τῶν κληρῶν, κατ' ἀρχισέων δὲ, ταῖς δικαιογένης τ' ἀποθανόντες ἀδελφεαῖς, ὧν εἰσὶν αἱ ἡμετέρας γυναικες, διὰ δὲ τὰντα ἐδοξέ πε ἡμῖν λαχόντων τῶν κληρῶν κατ' ἀρχισέων, καὶ ἐλάχοντες τὸ μέρος ἕκαστος μελλόντων δ' ἡμῶν ἀντὶ μνηστῆς, διεμαρτύρησε Λεωχάρης οὐτοσι μὴ ἐπιδίκου εἶναι τὸν κληρὸν ἡμῖν ἐπισκεπταμένων δ' ἡμῶν ἢ μὲν λήξας τῶν κληρῶν διεγράφη, ἢ δὲ τῶν τε διαμαρτυριῶν δίκην εἶσθαι, Vtroque igitur testamento irrito facto, cum in confesso esset nullum aliud testamētum extare, nullusque esset ad quem donatione aliquid ex hæreditate pertineret: sicque proximitate delata esset ad defuncti filias, e quarum numero nostræ uxores erant: ideo sortiri dicam cum eo qui pro hærede aut possessore aut alias possidebat, pro sua quisque parte cœpimus. Cum vero in eo iam essemus ut iurandum esset de calumnia, ecce autē Leochares iste ita exorsus est contestationem, ut non eo redactam esse diceret hæreditatem, ut controuersiosa inter agnatos esse posset. Quo facto cum ementite contestationis experiri cum ipso institissemus: ibi sortitione hæreditatis circumducta, falsi iudiciū constitutum est. Idem πρὶ τοῦ φιλοκτιμόνους κληρῶν, καὶ τοὶ ἐ μὲν δίδετο φιλοκτιμῶν μὴ ἐξὸν αὐτῷ, τῷ δ' αὖ τὸ ἐχθρὸν διαμαρτυρεῖν, ὥς ἐ κνέρι ἢ τῷ δὲ κηρύσσεται. ἐδ' ἐξῆς μὲν διαβέσθαι, ἀμεινομένη δὲ ὡς ἐ δόντος οὐδὲ διαβεμύσας, μὴ διαμαρτυρία κωλύειν, ἀλλ' ὁμοδικίας εἰσιέναι, Atqui si Philoctemon testatus est cum testamenti factionē non haberet, hoc ipsum oportuit contestatione obiectum, quod testandi compos non esset. Sin nihil est quod testamenti factionem ei ademerit: iste autem de hæreditate ambigit tanquā ad se delata, quādo nec donatione mortis causa defunctus, nec ultimo elogio quicquid statuit: profecto lege ille agere recta, iudicioque legitimo experiri debuit, non etiam iudiciū contestatione morari. Hæc autem ipse orator de Androcle quodam dicit, qui adumbrata pupilli persona interuerrere eā hæreditatem conabatur, bonorumque possessionem summouere, quam ii petebant, quibus orator patrocinator. Idem, λαχόντων δὲ τῶν πατρῴων

τα ἡδὲ τὸν νόμον τὰ κληῖς, διὸ αὐτὸς ἐμμενέσθαι τῷ Ἀθιωδωρ ὅτι ἐπὶ τοῖς νόμοις. ὁ δὲ Ἀνδροκλῆς διεμαρτύρει μὴ ἐπὶ δικῶν εἶναι τὸν κληῖον, ἀποσφραῖν τὸν νόμον ἐπὶ ἀμμενέσθαι. Cum enim Cherestratus bonorum possessionē iure legitimo peteret, (erat enim testamento adoptatus) licebat cui visum esset Atheniensi hominī de hereditate certare. At hic Androcles contestari maluit bonorum possessionem nullam esse, ut huius actionē hac via excluderet. Aiebat enim filium naturalem legitimumque testatoris ex-
tare.

ἐνέσκηκεν ἡ δίκη, Lis contestata est. Isæus πρὶ τῷ ἀγνίσ κληῖον, ὅτι ὁ ποσάντα ὅτι τὰ ἐμὰ σὺν τοῖς τοῖς ἐκδικητῶν ἡμέτεροι, καὶ ἡδὲ μαρτυρῶν ἐνέσκηκεν δίκην πρὶ τῷ ἀγνίσ, λάβε τὰς μαρτυρίας. Demosth. πρὸς Λεωχάρ. ὅτι νῦν Δία ἐγγέγραπται Ἀρ-
χιάνδρ ὅς ἐστι ὑπὸ γε τῶν πρῶν βίαια μὲν ὡν, ἡδὲ τῷ κληῖον διαδικασίας ἐνέσκη-
κός. Ad verbum, iudicio iam constituto dici potest, hoc est diiudica-
tis ac disceptatis prescriptionibus litis auspiciatum morantibus. Cice-
ro pro Roscio, Lite cōtestata: iudicio damnī iniuriā cōstituto. Et rur-
sus, Nam cum eo litem contestandam habebat. Nō me latet aliter in
Pādectis Græcis pleraque appellari: sed hæc quæ pura sunt, & probi no-
mismatis priscique, illis permiscenda non duxi, quæ recētiora secula ge-
nuerunt, e latinisque Pandectis magnam partem conuersa sunt, imitata
utique & efficta, non vera & natia, quantum iudicare è fragmento quo-
dam potui. ἐνίσταται δίκη est iudicium dictare, actionem vel crimē in-
tendere. Antiphon, τῶν δὲ δικαίως τὰς κρίσεις ἐνίσταται, καὶ μὴ συκοφαν-
τῶν ὅτι, τὰναντία τῶν φαίνεσθαι πρῶτος. Demosth. πρὶ στεφάνου in proce-
mio, τῶν δὲ τῶν δὲ δικαίως ὅτι δίκη καὶ ἔχει, ὁ δὲ τῶν δὲ ἀγνίσ ἐνέσκηκεν δίκην. Hoc
Ulpian. imitari volēs, Si maritus, inquit, prænuerit, accusareque institue-
rit, tempora non cedunt patri, quia accusationem instituere non po-
test. Idem, Si extraneus instituerit accusationē, an superueniente ma-
rito permittatur accusare. Idem Demosth. in eadem, ἀλλὰ ἐπεὶ ἡ ἐποχὴ ἐστὶ
ἀνθρώπων, ἡ ἐστὶ ἐν ἀμμενέσθαι τὰ πράγματα ἡ, ἀλλὰ ἐνέσκηκε πόλεμον, iam
commissum erat bellum. Isocr. πρὸς φίλιπ. ὁ δὲ γὰρ τὸν πόλεμον ὅτι ἐνέσκη-
κε σοὶ πε καὶ τῇ πόλει πρὶ Ἀμφιπόλεως, καὶ ἄλλων κακῶν αὐτῶν γιγνόμενον, ἐπεχέσθαι
σα λέγει. Alibi, Ἀσμενέως ἰδὲν ἄνδρα ὅτι δυνάμενον διαλύσαι τὸς ἐνέσκηκεν αὐ-
τῶν πόλεμον. Liuius libro primo secundī belli Pun. Sed ita forsitan de-
cui cum fœderum ruptore duce, deos ipsos sine humana ope cōmit-
tere ac profligare bellum. Nos autem qui secundum deos violati su-
mus, commissum ac profligatum conficere, ἡμᾶς ὅτι τὸς ἐπὶ τοῖς θεοῖς βί-
βιασμενέως, ἐνέσκηκεν ὅτι πόλεμον καὶ συνέσκηκεν, κατεργάσασθαι. Aliquando
ἐνέσκηκεν πόλεμον dicunt, pro nondum finito & adhuc vigente duran-
teque. Idem, τῶν πρῶτων οὗς ἐπεμέψατε εἰς Ἑλλάδα, εἰς τὸν πόλεμον πρὸς φίλιπ-
πον ἡμῶν ἐνέσκηκεν, id est nondum finito. Galen. in. x. Therapeu. ἐπὶ τῶν

ἐνέσκηκεν δὲ
κλ.

ἐνίσταται τὸν
δίκην.

ἐνέσκηκε πό-
λεμον.
Commissum
bellum.

ὡς ἔστιν ἡ δυνάμις τοῦ πρὸς ἑαυτὴν ἡγεῖσθαι, ὡς καὶ κατὰ αὐτὴν, ἥτοι πρὸς ἑαυτὴν ἀρξάμενός, ἢ ἡγεῖσθαι διὰ τοῦτο ὅτι ἀκμῆς ἐνέσκηψε. ἐνίστασθαι instituire quidvis & incipere significat. Idem, ἐπὶ τέττοιο οὗ ἀναγκαζόμενα, πλὴν ἀγῶνι ἐν δυνάμει, ἥτοι ἀρχῆς ἐνέσκηψε μεταβαλεῖν. Plut. in Cæf. ὁρῶν πλὴν ἀρχῆς ἥτοι ἐνίστατο τῇ πρᾶγματι, ἡγεῖσθαι πλὴν ἐφοδίου, ἢ πρὸς ἀγῶνα, de bello civili loquens. ἐνίσταμαι incipio, id est, in eo. Theophr. in ix. ὁ μὲν οὖν ὁπισθοδρομῶν ὡς ἐπίπαιον τὸ θέρος, τῇ μὲν ἐνίσταμαι, τῇ δὲ πρὸς ἐκλυθόρας, ætate partim ineunte, partim adulta. ἐνιστάμενος etiam dicitur instans, ut tempus quod presens vocamus, ἐνέστωτα Græci vocant. Plutarch. ἐνστάσας ἐνίστασθαι, ἢ ἢ λοχαγῶν λεγόντων μνηστέον πάντας πρὸς ἑαυτοὺς. Est etiam ἐνίστασθαι repugnare, obfistere, reniti, & ἀντίστασθαι. Lyf. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἡμιτάμην ἐνστάσας, ἐβλάθη με λίθοις. Aristotel. in decimo metaphys. cum accusatio iunxit. ἐνίστασθαι ἀντιθέτως καταφύσσει, λυοῖται δὲ πρὸς τὸ λεγόμενον ὅτι τῇ πρὸς ταῦτα ἐνίσταμαι, ἢ πρὸς τὰς ἀντιθέτων τὸ διαλέγεσθαι, de Heraclito loquens, qui negabat ἀδύνατον εἶναι τὰς ἀντιθέτων φάσεις, ἢ τῇ αὐτῶν ἀληθείᾳ, hoc est, qui axiomata inficiabatur. Plut. in Demetr. τοῦ δὲ ἵππου τὸ φρόνημα καθιλεῖν καὶ πάλαι μὴ ἐπὶ δυνάμει, οὐκ ἐνέσκη πάλιν αὐτὸν μένειν μάχεσθαι καθυπαυτὸν, ἀλλ' ἐφῆκε. Plato in Phædro, οὐδὲ αὐτῷ μοι δοκεῖ ὅτι σωκράτης ἐφῆκε, ἀπὸ τοῦ ἐφῆκε, ἀλλ' ἐν ἐνέσκηκεν ὁ οὗ δὲ κέλεται ἔλεγε. Nodum plane demonstratum videtur, sed adhuc controuersum manet, adhuc controuersiam efficit & aduersatur. Gal. ad Glauco. τοσοῦτον οὗ ἐν τῷ πρὸς λόγῳ ἐρῶμεν πρὸς αὐτῶν, ὅσον αὐτὸς μαθὼν, ἡκανότος ἐν τοῖς ἐπὶ αὐτῶν ἐμπιπτόσιν ἐνίστασθαι πρὸς ἑαυτοῖς. Vnde ἐνστάτης ὁ ἀντιτίθεται, καὶ ὁ μὴ ἀναχωρεῖν, ἀλλ' ἀντίστασθαι, aduersarius in iudicio, & pro quocumque intercessore ac reclamatore. Synes. ἦκεν ἢ κυρία, καὶ ὁ δὲ τῇ πρὸς πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγῶν, hoc est, reclamare intercedere paratus, & certaminis accinctus: ad certamen compositus & coparatus. Vnde ἐνστάτικος peruicax, non cedens, qui obfistere obstinavit animo. ὡς ἐναντίον Διὶ θυμῷ, animo elanguescente, & robore animi defectus. Verba sunt Aristotelis in Probl. ἐνίστασθαι intercedere. Plut. ὅθεν ἐνίσταντο τῷ νόμῳ, πλὴν καί σαρξ, ἔτι γὰρ σωκράτης, de lege Gabina loquens. Alibi, ἐνιστόμενος καὶ κωλύσων. Et in Camil. ἐνιστάμενος τῷ νόμῳ διοικίζοντι πλὴν πέλιον, ὃν ἐσκηνοῦντο οἱ δὲ μαχητοί, hoc est, ἐν ἐπὶ πρὸς, ἐμπροσθεν ιστάμενος. Ad verbum etiam Διαπορευόμενος, intercessor dicitur. ἐνίστασθαι etiam est imminere, instare, hoc est ἐφελθῆναι, obseruare, & quasi capere. Idem, ὃν ἐνιστόμενον τῇ φυγῇ αὐτῶν ἀπεστέλλει, Quem ob id miserat, ut immineret eius fugæ. ἐνιστάναι est collocare. Ξενοφ. ὡς δὲ αὐτοὶ τὸ δὲ εἶναι τῇ ἵππων κράτος, ἐγὼ φημι χεῖρ καὶ χυδῖον καταβαλόντα λίθος ὅσον μνααίον, ἐν τέττοιο τὸν ἵππον ἡγεῖσθαι ἐνίσταναι, in loco lapide strato equum collocare interim dum confricatur. Alibi pro allegere, & interserere, interponere, in Hipparch. ἔτι δὲ αὐτὸν πλεόνον τοῦ ἵππικόν τῷ ὄντι φάσκει

νοῖτο, ἀ τὰς ἱπποκόμους ἀς τὰς ἱππείας ἐνισαίνε, Ad hęc maioris equitatus species hostibus edetur, si equifones inter equites inferas & interponas, hoc est πρὸς βάλλοισι, ἐντάττοισι, πρὸς ἐνθέουσιν. Significat etiam animo incubere, προσέχευεν ἐν νοῦ. Aristotel. in fine sept. Ethic. νῦν μὲν οὖν τοῦτον ἐν πρᾶξι μὴ θεωρίᾳ ἢ λόγον, ὅσον δ' ἐνδείσαντας δεῖ διορίσαι μάλλον, id est ἐπισήσαντας, ut alibi dixerat. Ἑνσασις est exordium, & auspiciatio rei quę ἐνσασις instituitur. Aesch. πρὶ πρᾶξι. ἡμεῖς τοίνυν θρασυῆς Ἑνσασις ἢ ὅλων πρᾶξι πῶν ἐγένετο ὅτι ἐμῶ, ἀλλὰ διὰ Δημοσθένους καὶ φιλοκράτους. Significat etiam instantiam litis & causę. Idem, ἀναδίσταται δ' ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ στρατηγῶν ὡς, ἀς διασύνειμι ἐπιχαρήσει πῶν ὅλων Ἑνσασις τοῦ πράγματος. Significat etiā pugnacem contentionem instantis aduersario, hoc est, ἀνταγωνισμῶν, ἀν ὁλογίᾳ. Gregor. πρὶ τῇ ἀγίᾳ πῶν. τοῦτο δὲ διχόνοια μικρὸν ὕπερον, ἐπεὶ δὲ τὰς ἐνστάσεις αὐτῶν ἀς διώκωμεν διελέγωμεν. Vnde ἐνστάσις dicitur ut dictum est. Aristotel. in pri. Poster. Analy. Ἑνσασις δὲ ὅστιν πρότασις προτάσει ἐναυτία. Idem, ὅταν γὰρ ἀξιόση πᾶσι ὑπάρχειν, ἐνιστάμεθα, ἢ ὅτι οὐδενί, ἢ ὅτι ἀνὶ οὐχ ὑπάρχει. Sic autem dicitur Ἑνσασις ἀντὶ τῇ ἀντίστασις, ut ἐνικλᾶν ἀντὶ τῇ ἀντιλέγειν Iliad. octauo,

ἦρμ δ' οὐδ' ὅσον νεμεσίζομαι ὅτε χολῶμαι,

ἀεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι νοήσω. Semper enim mihi solet obfistere, & refragari, ubi quid in animum induxi. πρὸς δ' κλῶ, δ' φωνῶ, ὅθεν ὁμοκλῶ, & καλῶ. Ἑνσασις Greg. pro constantia & tolerantia ponit. Synes. pro cœpto, instituto, & proposito, ἀλλ' ἡμῖν ἀς ἀντιδοσιν ἀρκῆ, τὸ μὴ ἀνοήτως ὑποσε πῶν Ἑνσασις ἡμῶν, ὅτι μόνον σοι ἢ ζώντων ἐκκέμεθα. Aristotel. in octauo Physic. ἐνστάσις πρὶ ἢ ἀρχῶν appellat inficiationes, de iis loquens, qui principia & axiomata negant.

ὁ γόνος γεγώς πᾶσι καὶ γνήσιος, naturalis & legitimus. Differt τοῦ γόνου τῷ καὶ ἐκποικίτῃ. Demosth. πρὸς Λισσάρχῳ, ἀλλὰ τὰ μὲν ἐν ταύτῃ διαμεμαρτυρημένα εἶναι ὡς ὥσπερ ἡοῦ γόνος γεγώς. τὰ δ' ἀντίκα μάλα ῥηθισόμην, ὡς ἐκποικίτῃ. γόνος enim genituram & semen significat. Aristot. de apibus, τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῇ, ὥσπερ ὅστις ἐπώλεται. Vnde ἐκγονοὶ & ἀπόγονοι dicti.

ποικίλος adoptivus. Demosthen. ὁ τῷ νόμῳ οὐδὲ διαθέσθαι πᾶν γόνον ἔχει τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ὅταν γόνος, ne testari quidem permittit adoptiuo in suo patrimonio cum adoptatus fuerit. ὁ δὲ ἐπαυῖος est adoptiuus qui e familia ascititia, ad suam naturalemque reuertitur. Idem, ὅσοι ἡοῖα

δὲ μὴ πεποικίνται, ἐξῆναι αὐτοῖς διαθέσθαι ὅπως ἂν ἐθέλωσι. τοῖς γόνου δὲ οὐκ ἐπὶ διαθέσθαι, ἀλλὰ ζῶντας ἐγκαταλιπόντας ἢ γνήσιον, ἐπαυῖος. ἢ πεποικίλται, ἀφῆδοναι πῶν κληρονομίᾳ τοῖς θρασυῆς οἰκείῳ ὅτι τοῖς γόνου, sed uiuentes in familiam suam redire, si tamen filium legitimum e se genitum, in adoptiua familia relinquunt. ὁ γόνος, est pater adoptiuus. ἐπαυῖος & ἐπαυῖος, est rursus differere, iterum explicare. Gal.

οὐδ' ἄρ, ἀλλὰ διημαρτύρου. Et rursus, Διὰ τὸ πρῶτον γὰρ εἶναι, καὶ μὴ διουδ' ἰκίᾳ εἰσιέναι. Propterea q̄ super prescriptione iudicium erat constitutum, nō super causæ capite. Quid sit διουδ' ἰκίᾳ nos superius diximus. In cap. pars literarum de iudiciis, Epistolæ Hadriani verba e græco transcripta hoc significant, sed imperite versa, vt omnia in Pandectis, quæ quidē græce ab ipsis Iurisconsultis scripta fuerant, & prodita. In ea epistola ita legitur, Magistratus quo anno in magistratu sunt, nō ingrediant iudicium proprium, neq̄ persequendo neq̄ fugiendo, & reliqua. Quē locum Alciatus Iurisconsultus græce restituit. Cuius epistolæ verbis significatur, magistratus Græcorum anno sui imperii obire iudicium nec agendo nec defendēdo debere, in priuatīs quidem causis. Id, quod conuenit cum dicto Vlpiani in cap. ii. in tractatu de in ius vocando.

Εἰσιέναι εἰς τὸν ἀνθρώπῳ significat conuenire eum domi. Lys. εἰσελθὼν εἰς τὸν πατέρα τὸ ἐμὸν. Εἰσιέναι etiam est subire, hoc est εἰς ναῦν ἔρχεσθαι datiuo. Plato in pri. de Repub. ἐπιδόαν ὡς ἐγγὺς ἢ τῷ οἴκῳ πλοῦτήσαν, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντίς πρὸς ὧν ἐμπροσθεν ἐκ εἰσῆς. Herodia. τότε σιδήρεα ὑπόδηγμα ὡς τὰς ἀγκυλὰς τὸν πρῶτον ἀπεξώσεν, εἰσῆς αὐτῶν. Et Plut. ὁ λογισμὸς αὐτὸν τὸν εἰσῆς τὴν ἀγρίαν, subiit reputatio. Thucyd. εἰσῆς τὰ δαναῶν αὐτῶν. Quod etiam ὑποφασίαν dicitur. Lucia. πρὸς τὴν ἐπὶ μισθῷ. ὑποφασίαν δὲ τὸ μὴ δ' ὑπὸ ἄλλῳ εἶναι καταδικάζεσθαι, πρὸς τὴν πρῶτον ἀπελθόντα, καὶ δέξασθαι εἶναι ἀδύνατον. Εἰσιέναι εἰς πλὴν ἀρχὴν inire magistratum. Isocr. ὁ κατ' ὕψους εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιόντες. τὰ εἰσιόντα Aristotel. cibum & potum vocat in. iii. de Generatione animal. ποῖα γὰρ ἡ τροφή γίνετ' ὡς καὶ ἡ τῷ σώματι διὰ τὴν σίτιν, διὰ τὴν κρεῖσιν τὴν πρῶτον ἀέρῳ καὶ τῷ εἰσιόντων. Εἰσιέναι τὴν Δία significat ὑπεκρίνεσθαι, subire personam Iouis, & Iouē agere. Demosth. πρὸς Πιστράχ. ἴσε γὰρ διπλὴ τὴν ὡς πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς διαίρετον ὄσιν, ὡς γὰρ τὴν τοῖς ἑταίροις, τὸ τὴν τυράννην καὶ τοῖς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Vt autem εἰσέρχεται ita εἰσάγει dicebant, interdum de actore, interdum de iudice. Et ὁ εἰσάγων dicebatur is, cuius de ea re notio erat. Demosth. ὁ ὃ νόμος κελὶ ἐπιδικασίαν εἶναι τὴν ἐπικλήρων ἀπαρτῶν καὶ ξένων καὶ ἁσῶν. καὶ πρὸς τὴν πλὴν τῶν ἀρχόντων εἰσάγει καὶ ἐπιμελῆς, πρὸς τὴν μετοίκων τὴν πλεονεχίαν. Plena autem locutio est, εἰσάγει τὴν δίκην ἢ γράφην, hoc est iudicium huius rei constituere, vt Cicero loquitur, & rei actionem dare. Et εἰσάγειν τὴν ὑπόθεσιν. Demosth. ὑπὲρ σεφάνου, καὶ Δία, ἀλλ' ἀδίκως ἔξασα. ἔτα πρὶν ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον διλογισαί, τὴν κατηγόρησιν; At enim ego perperam magistratu functus sum. ita ne vero cum tute adesses, non mihi crimina obiecisti, coram ratiociniorum prefectis, a quibus rationē gestæ administrationis reposcebar. Hic de iudicibus dixit. καὶ ὁλομπίον δ' ὡς ἰδίᾳ, sed in causa ciuili, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἀρχὼν ἀνέκρινε πᾶσιν ἑμῖν, καὶ ἀνακρίνας εἰσῆγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον, causam audire cœpit. Alibi de accusa

tore in eadem, ἄλλ' ἐδὲ ἀρχὴν φθόνου δίκῃ ἐσάγων, ἐκ ἀδικημάτων ἐδενδρῶν,
 Neque te nunc pudet iudiciū nunc mihi dictare atque constituere, nō cri-
 minis alicuius, sed liuoris & inuidiæ. Non enim ob indignitatem rerū
 male gestarum, aut rogationis contra quā decebat perlatæ, sed ob inui-
 diam coronæ Demostheni præconio delatæ stimulabatur. Andocid.
 πρὶ τῆς μουσικίων, ἐγὼ οὖν ὑμῖν ὑπὸ χνῶμαι, ἢ πάντων τούτων ταῦτα προσηύτας, καὶ
 εὐλατίως πρὸς ἐξέν, ἢ εἰς ὑμᾶς ἐσαγαγὼν, κολάσεν τὸς ἀδικοῦντας αὐτῶν. Sibi ac-
 cusatori iudiciū partes assumit, ut sunt ἐσάγωγ' & κολάζει, eo modo scilicet,
 quo actor damnare reum dicitur, ut alibi dictum est. Delaturum,
 inquit, polliceor, & ut puniantur curaturum. Plato in Apologia, τὸν
 μὲν γὰρ διαφθέροντα θύεθρῳ ὡς φῆς, ἐμὲ ἐσάγωγ' ἑταροσὶ καὶ κατηγορεῖς, defers
 me apud hos. Apud Demosth. ἡ Τιμοκράτης. lex his verbis citatur, ἐὰν
 δέ τις ἀπαχθῇ τῆς γονέως κακώσεως ἡλωκῶς, δικασάντων αὐτὸν οἱ ἐνδίκαι, καὶ ἐσαγόντων
 αὐτὸν εἰς τὴν ἡλιαίαν, κατηγορεῖται δὲ ὁ βυλόμηνος οἱς ἐξέειπεν. Δίκη autem ἐσαγωγί-
 μος dicitur, contra cuius exordium præscriptio obici iure non po-
 test. Idem ὑπερ' φορμίωνος, ἐξ ὧν δὲ οἱ δὲ οὐκ ἔπε τὰς συκοφαντίας φανερά γενησέτω,
 καὶ ὡς ἐκ ἐσαγωγίμους ἢ δίκη γινώσκειτ' ἅμα ταῦτ' ἀκούσαντες. Isocr. in Para-
 grap. προβαλλομένη δ' ἐμὲ μάρτυρας ὡς ἐκ ἐσαγωγίμους ἢ δίκη, διὰ τῆς γενη-
 μένης, ἐκείνη ἐκ ἐπεξήλθει. Dinarch. contra Demosth. πολλοὶ δ' ἄνδρες, πολλοὶ δ'
 πολιτῶν, θεωρεῖσιν ὑμᾶς πᾶσι τούτοις δικάσετε τὴν ἀγῶνα καὶ πόπρον ἐσαγωγίμους τὰς
 τῆς ἄλλων δωροδοκίας κρίσεις. ἢ ἀνέδλω θύεσαι δώρα λαμβάνειν κατ' ὑμῶν, id est,
 si per vos lege agere licebit aduersus sordes magistratuum. si inten-
 dere crimina licebit aduersus sordidos magistratus. ἐσαγωγίμους dicit
 qui actionem rei dare potest, & lege agere iubere. Demosth. οἱ δὲ νόμοι
 καὶ τούτων διδόσιν πρᾶγμα φάσιν ἀνδραγαχάνειν πρὶ ὧν ἐκ ἐσιν ἐσαγωγίμους, id est, le-
 gibus autem exceptiones dantur earum rerum, quarum actiones apud
 iudices proditæ non sunt. Idem alibi, οὐκ ὄντων ἐσαγωγέων τῶν θεσμοθετῶν
 ὑπερ' ὧν λαγχάνα, cum Thesmothetarum cognitio nō sit earum rerum, qua-
 rum nomine hic iudiciū intendit. Hoc plenius intelligetur ex iis quæ
 supra in mentione verbi πρᾶγμα φάσιν scripsimus. ἐσαγωγήν εἰς τὰς φράγ-
 ρας est profiteri liberos, καὶ ἐσαγωγήν εἰς τὰς γενεάς, hoc est gentiles. Iseus,
 καὶ ἐπὶ τῇ θαργυλίᾳ ἦν, ἐσκήγαγέ με ἐπὶ τὰς βωμὸς, εἰς τὰς γενεάς, καὶ ἡ φράγρ'·
 Demosth. πρὸς εὐεβλίδην, εἰς ἐσκήχθην εἰς τὰς φράγρ'·, ὡς ἐν ἐξάφῳ εἰς τὰς
 δημότας. Huiusmodi ut videtur aut non absimilis fuit ἢ ἐσαγωγή τῆς ἐρε-
 φῶν εἰς τὸ ἰδὼν apud Iudeos: cuius meminit Lucas euangelista cap. ii. καὶ
 ἦλθεν ἐν τῷ πνεύματι εἰς τὸ ἰδὼν, καὶ ἐν τῷ ἐπὶ ἐσαγαγεῖν τὸς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦ,
 & reliqua, Et cum introducerent puerum Iesum parentes. ἐσαγομαι
 etiam passiuā voce dicitur pro ἐσάγω, ut ἐπάγομαι & προσάγομαι. Ari-
 stotel. Ἀλλὰ μὲν ἐσάγονται γὰρ ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τὰς ἄλλας ἰατρίας,
 ἀσκίσκουν, accersunt.

Εἰσαγωγή
 μος δίκη

Εἰσαγωγίμους

Εἰσαγωγή

ἐμβάλλειν εἰς τὸ ἔχινον dicebant pro eo quod est apud acta proferre. De
mosth. πρὶς σεφάνου, μαρτυροῦσιν ὅτι πρῆναι πρὸς τῷ διακτικῇ, ὅτε πρὸς καλῆτο βαλλειν.
φορμίων ἀπολλοδώρου, εἰ μὴ φησὶν ἀντίγραφά εἶναι τῇ διαθίκῃ τῇ πασίῳ νοῦ το ἡραμ
ματῆρι, δὲ ἐνθάδε φορμίων εἰς τὸν ἔχινον, ἀνοίγειν τὰς διαθίκας τὰς πασίῳ νοῦ,
ὡς πρὸς ἔχειτο πρὸς τὸν διακτικῇ ἡμῶν. ἀπολλοδώρου δὲ ἐκ ἐθέλει ἀνοίγειν. Ver
ba sunt scribæ recitantis testificata. ac si diceret, Αἰὺν ἡί se affuisse cū
Phormio Apollodoro denunciaret, Si Apollodorus negaret id esse
exemplum testamenti Pasionis, quod Phormio in echinum intulisset,
per se iam nō stare quo minus si Apollodorus tabulas aperiret, inspi
ceretq, quas Amphion apud arbitrum protulerat. Apollodorum aut ip
sum inspicere noluisse. hoc est, cum Phormio obtulit se aperturū ta
bulas, aut aperiendas daturū. Vt enim supra dictū est, πρόκλησις est de
nunciationis genus, cum partes extra iudicium diem constituunt ex cō
posito, vel alter alteri diē dicit ad aliquē actum iudicio procul agen
dum. vt fit, verbī gratiā, cū exhibitoria est petitio ad instrumentū ex
scribendum. Echinus aut est capsula intra quā claudebatur instrumen
tū litis, & ea quę in acta prolaturī erāt, vel (vt erat tum mos in priua
tis litibus agitandis) apud sequestrem deposituri, quoad palam in iu
diciū proferrentur ad sententiam ferendam. Idem in eadem, τὴν γὰρ
μαρτυρίαν ἡρ ἡμῶν εἶναι, καὶ διὰ τὸς ἡρ ὁ πρὸς εἰς λέγχοι μοι, ταῦτω ἐκ εἴσου ἐν
σω ἐν τῷ ἔχινῳ. Et καὶ ὁλυμπιοδωρος, ἐγὼ δὲ τῶν πρὸς καλῆσάμην, καὶ ἡγεῖσθα ἀπο
λαύσαι ὡς ἀνδροκλείδῳ παρὰ τῷ καὶ τῷ αἰ σωθῆκα. καὶ κοινῇ ἐκγραψάμεναι ἡμῶν
τὰς σωθῆκας, πάλιν σημῆνασθαι. τὰ δὲ ἀντίγραφα ἐμβάλλειν εἰς τὸ ἔχινον, ὅπως ἂν μὴ
διμία ὑπάρῃ. Idem, ναὶ τὸ καὶ ἐναντίον ὑμῶν τῇ δικαστῶν πάλιν προκαλεσάμεναι.
καὶ δεῖν συγχωρεῖν αὐτῶν, καὶ ἐγὼ συγχωρῶ ἀνοιχθῆναι τὰς σωθῆκας ἐνταυθοῖ ἐπὶ τῇ
δικαστῆρι, καὶ ἀκῶσαι ὑμῶν, καὶ πάλιν σημῆνασθαι ἐναντίον ὑμῶν, Coram vobis
autem rursum conditionem offero, ab eoq, postulo vt per eum itidem
vt per me liceat, pacti tabulas transactionisq, inter nos factę, apud An
droclidem depositas, in iudiciū proferri. Quę verba sunt hominis car
dinem causę ponentis in ipso instrumento, iusq, dici, ex eo permittētis.
Erant aut tabulę obsignatę, in quibus scriptę erant conditiones, quib
us de hereditate cōtrouersia iā exoriētē deciderant. Erātq, apud An
droclidem vt sequestrem depositę, qui fuerat transactionis rei arbiter. ἐχί
νον πρὸς τὴν significationem, & πρὸς alias notas, freni partem si
gnificat, qua equus coercetur. εἰνοφ. πρὶς ἰππικῆς, τὸ τῶν τῇ χαλινῶν ἔσω, ὁ μὴ
λαῖος, τὸς ἔσχατος ὁ μὴ μέγας ἔχωρ. ὁ δὲ περὶ τὸς μὴ ἔσχατος καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινός, τὸς
δὲ ἐχίνας δεξις, ἵνα ὁ πότος μὴ τῶν λαβῆ, ἀρχαῶν τῇ χαλινῶν, διὰ τὸ τοῦ ἀφέναι, vt
cū frenū moriū cōtumaci apphēderit, asperitate echinorū offensus ha
benis cedat. Echinos vocat orbículos echinatos, qb, freni cōserti sūt.
ποικίσις adoptio, vt supra strictim dictum est, & παῖδα ποιῆσαι adoptare ποικίσις ἔστι.

Demosth. οὐ δὴ πρὸς τούτῳ μὲν δίκαιον τὸ μέγεθος τῆς ἐμῆς χρημάτων ἔχου, καὶ
 οἰδὺς παῖδα τὴν πόλιν, ἢ ὁ πατήρ αὐτὸν ἀναγκασθεὶς ἐποιήσας. **Dicitur & παῖδα θέσθαι. Plut.**
de Aemyl. τισιναρῶν δὲ παῖδων αὐτῶν ἀξέστων ὄντων, δύο μὲν πρότερον ἐτύγχανον
 εἰσποιεῖν. ἐκδεσφικῶς ἑτέροις θέσθαι, id est, adoptādos dederat aliis. **Dicitur & εἰσποιεῖν.**
Vnde ἱερότεροι dicuntur & εἰσποιῖντο. εἰσποιεῖν etiam est δικαιοῦν & asciiscere.
Plutarch. ἔπειτα ταχὺ τῷ σύλλογῳ πελάτῃ (ἐν τῷ), λέπειδῳ ἀσπερίῳ αὐτὸν εἰς τὴν
 δαύαμιν αὐτῶν, semetipsum asciuit & adoptauit in eius locum & poten-
 tiam. **Dinarch. contra Demosth.** καὶ τῇ προσημλίῳ ἀσπερίῳ κοινωνῶν αὐτὸν.
Sic Plinius lib. xii. Sed qui se potentie causa Cesaris libertis adopta-
 set, spado Theffalicus, prediues. ἐκποιεῖν vero est ὁ δοθεὶς εἰς ὑποθεσίαν,
 id est, a familia sua alienatus, & in adoptionem alienae familie datus,
 quasi εἰσποιήτῳ oppositus. **Isæus** ὑπὲρ τοῦ Ἀρχαίου κλήρου, καὶ τοῖς λό-
 γοις ῥῶνται τοῖς τοῖς, ὡς αὐτοῖς ὅλα τῷ κλήρῳ ληκτέον, ὅτι θρασύνουσι ἐκποι-
 εῖν εἰς τὸν δικὸν τὸν ἱππολοχίδου γέγονε, **Dicitantq; in totum assem hære-**
ditatis agere se debere. vel, bonorum possessionem totius hæreditatis
agnoscere, ut Demosth. καὶ Ὀλυμπιόδωρον, καὶ εἰς τὸν ἑλαχρὸν ὁδὸν τοῦ ἡμικλῆ-
 ρου, egit in semissem petitione hæreditatis. **Idem,** καὶ ἐδοξε ἡμῖν τῷ τῷ μὲν
 Ὀλυμπιόδωρον τῷ κλήρῳ ὅλα ἀμειψομένην, ἐμὲ δὲ τῷ ἡμικλῆρῳ. **ἐκποιεῖν in**
adoptionem dare. **Idem Isæus,** μητρὸς δὲ ἐλπίς ὅτι ἐκποιεῖν, ἀλλ' ὁμοίως
 ὑπάρχει τῇ αὐτῇ εἶναι μητέρα, καὶ ὅτι πατρὸς μὲν οὖν οἶκος, καὶ ἐκποιεῖν, **A**
matre autē nullus per adoptionē alienus esse potest, neq; matrē habe-
re potest nisi propriam, siue in gentilitate maneat, siue inde migret.
ἐκποιεῖν etiam est sufficere, hoc est ὁ ἀρκεῖν. Athenæus lib. iiii. καὶ πίνω
 χεῖν δινον, καὶ τὰ ἄλλα ἀρκούντως πρᾶσσοντάς μοι, τῇ ἰδίῳ με προσόδῳ εἰς ταῦ-
 τα ἐκποιεῖν. **Theoph. in pri. de Causis,** τὰ ἡ προδοῦσα διτκήσαντα καὶ ὁ γ-
 νοῦντα, πάλιν δὲ πρὸς κύνειν, ἐκποιεῖν εἰς ὅτι ὥρας, **tempore anni adhuc**
sufficiente, hoc est pariendi spatium præbente. ἐκποιεῖν etiam est alie-
 nare, hoc est, emancipare: quo modo accipitur identidem in **Pandectis**
Græcis. & accipi potest apud Aesch. καὶ κτησιφῶντος, πάλιν ὑποβύων δὲ νο-
 μοθέτης ἐκ εἰς τὴν εἰσίαν καθιστάμεν. ἐπεὶ ἀνάγκη ἀναθῆναι, ἐπεὶ ἐκποιεῖν γενέσθαι. ἐπεὶ
 διαθέσθαι τὰ αὐτῶν. ἐπεὶ ἄλλα πολλὰ. ἐνὶ τῷ λόγῳ ἐντελεσθῆναι τὰς εἰσίας ὁ νομοθέτης τὰς τῇ
 ὑποβύων. **Potest tamen ad hominem ὑποβύων referri, & significare** εἰς
 ὑποθεσίαν δεδομμένον. **ἐκποιεῖν με τῇ δικαστικῇ Philostratus pro subducere me**
e iudicio dixit. ἐκποιεῖν etiam efficere & consummare significat. **πίσιν ἐπιθε-**
ῖν est iurare, fidem dare. **Demosth.** πρὸς Ἀφοβον, ἔλ τοίνυν ἡ μητὴρ ἠθέλησε
 πίσιν ἐπιθεῖναι κατ' ἐμὲ καὶ ὅτι ἀδελφὸς πρᾶσσας μὲν, τῷ λαβεῖν τὴν προ-
 κα, τὴν εἰς ὅτι κατὰ τὴν τῷ πατρὸς διαθήκῃ. **Idem,** καὶ πρὸς τέτοις ἡ μη-
 τὴρ κατ' ἐμὲ καὶ ὅτι ἀδελφὸς, οἱ μόνοι ἐσμέν παῖδες αὐτῆς, δι' οὗς κατεχρήσθησι τῇ
 βίῳ, πίσιν ἠθέλησεν ἐπιθεῖναι παρασκευάμεν, τὸν ἄνθρωπον τούτον ἀφῆναι τὸν
 πατέρα ὅτι ἐπλήντα, **Ad hæc mea mater in me sororemq; meam, quos so-**

Fides.

Persuasio.

πίσις ἢ δόξα.
Διάνοια.

& pietatem recte de diuinis sentientem, fidem vocari posse censuit. Quod ne in dubium vocetur, cum alia, tum hic Liuii locus in pri. lib. facit. Hæc, inquit, Romulo regnante domi militiæq; gesta. Quorum nihil absconum fidei diuinæ originis, diuinitatisq; post mortem creditæ, fuit. Fides enim non modo credulitatem, vt ipse Laur. dixit, sed rei cōpertę exploratæq; fidutiam significat, ex Græci vocabuli imitatione. *πισὺς* enim est γνώριμος ἢ ἀσφαλὲς, ὃ ἡμεῖς πεποισμεθα. Quare fides nō minus significat q̄ persuasio. Fidem enim habere debemus, plenamq; fiduciam cōpertę veritatis. Celsus lib. septimo, Vbi eius rei fides est, pri die is puer in ieiunio continendus est, & tum loco calido curatio adhibenda, ἐπεὶ δὲ ὁ *πισὺς* ἐγγίῃ τὸ πρᾶγμα, ἐπεὶ δὲ ἐπισώθη ὁ ἰατρὸς. Inde Fides appellatur existimatio certa & clara opinio qua homines præditi, facile a quouis pecunioso versurā cum libuit faciunt. Cicer. pro lege Manil. Nam cum in Asia res magnas permulti amiserunt, scimus Romę solutione impedita fidem concidisse. Idem, Hæc fides atq; hæc ratio pecuniarum quę Romæ, quę in foro versatur, implicita est cum illis pecuniis Asiaticis, & coheret. Plautus in Epidico, Vbi fidemq; rēq; seq; teq; properat perdere. Persuasio idem quod fides significat. Quintil. in. xii. Qui velut sacramento rogati, vel etiam superstitione constricti, nefas esse ducunt a suscepta semel persuasione discedere, *δυσχὺς ὅσιον εἶναι ὀιοῦνται, ὅτι ἀνηκεμλῆς ἄπαξ τῆς αἰσῶς ἀπαλλαγῶναι. vel, τῇ ἀπχυνδῇ ἀναδεδεγμλῆς περικύτῳ μεθείσθῃ.* Plato exquisitius hæc differens libro sexto de Repu. circa finem, quatuor animæ affectiones esse dicit. intelligentiam, cogitationem, fidem, simulationem, siue simulachri effictionem, hoc est νόσις, διάνοια, πίσις, ἐκασίαν. Nam in Sophista, ἐκασικῶν esse dicit *τὴν ἐκόναν ἀπὸ γαζομλῶν, hoc est μιμητικῶν.* Et ἐκόναν τὰς σκιὰς καὶ τὰ ἐν ὕδατι φαντάσματα. Πίσις ἢ δόξα pro eodem accipit: ita vt νόσις sit τῇ νοκτὶ ἀνυπεθέτῃ, hoc est ὅτι ἀρχῆς ἀνυπεθέτῃ. πίσις καὶ δόξα τῇ αἰσθητῇ. Inter quæ duo est διάνοια media, & circa mathematica versatur. Quę ipsa ἀνὸν ὑπεθέσων intelligi non possunt. Sic autem inquit Plato, *Διάνοιαν ὃ καλῶν μοι δοκῆς πλὴν τῆν γεωμετρικῶν τε καὶ πλὴν τῆν ριούτων ἔξιν. ἀλλ' οὐκ ὥς μετὰ ξύ τῃ δόξῃ τε καὶ νῦν πλὴν Διάνοιαν ἔσσαν, id est, cæterū ita vt sit διάνοια, hoc est ἀλλ' ὡς πρὸς ἔσσης ὅτι Διάνοιας.* Est em̄ accus. pro genitiuo Attice positus. Sequitur, *ἱκανώτατα ἢ δ' ἐγὼ ἀπεδέξω καὶ μοι ἐπὶ πῖς τίναςσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ τύχῃ γιγνόμενα, λάβε νόσις μὲν, ἐπὶ τῇ ἀνωτάτῃ. Διάνοια δέ, ἐπὶ τῇ μετρίῃ. τῇ τρίτῃ δέ, πίσις ἀπόδῃ. καὶ τῇ πολλοτάτῃ, ἐκασίαν.* Plutarch. in Platoniciis quæstionibus, de hoc loquens, καὶ κριτέριον ἐκάσῃ τῇν τετάρτων ἀποδίδωσιν ἴδιον. νοῦν μὲν τῇ πρώτῃ. Διάνοιαν δέ τῇ μετρηματικῇ. τῇ δ' αἰσθητῇ πίσις. ἐκασίαν δέ τοῖς πρὸς τὰ ἔδωλα καὶ τὰς ἐκόναν. Sic Aristoteles in tertio de Anima, νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἀπὸ

ἁλυσθῆναι, id est nunq̄ aberrare a veritate & falli, dicit. contrā, opinione
 & fidem falli, γίνεται γὰρ δόξα καὶ ἀληθείᾳ καὶ ψευδῆς. ἀλλὰ δόξα μὴ ἔσται
 πίσις. ἔκ τινος δέχεται γὰρ δόξαζοντα, οἷς δοκῇ, μὴ πισθῆναι, neq̄ enim fieri po-
 test ut qui opinatur, non credat quæ opinatur. Nos autem fidem re-
 rum diuinarum vocamus, id est, ut principes Theologi vocauerunt, π-
 ριθκσιρ. quarum cogitationi ita incumbere debemus propter oraculo-
 rum fidem, ut non minus ea cernere animo credamus, q̄ oculis res sen-
 su perceptas & aspectabiles cernimus. Iusta autem & vera fides est, ut
 verbis utar Magni Dionysii ἡ μόνη μὲν τῆ πεπασμῶν ἰδρυσις. Illa est mi-
 raculorum editrix & designatrix, mortis & suppliciorum cōtēptrix,
 credentium cum credito copulatrix. Quæ in cœlum iam prope dixe-
 rim cum Iustitia remigrasse videtur, si ad normam veritatis paulisper
 loqui nobis placeat. Fides igitur latinum est vocabulum in ea signi-
 ficatione. Significat etiam hæc dictio religionem atq̄ innocentiam, quā
 vulgo conscientiam dicimus. Cicer. pro Cælio, Sed vestre sapiētiae ta-
 men est, non si iusta causa est viris fortibus oppugnandi M. Cælium,
 ideo vos quoq̄ causam putare esse iustam, alieno dolori potius q̄ ve-
 stre fidei consulendi, μᾶλλον ἢ τῇ σωφροσύνῃ προνοίαν τῇ ἡμετέρῃ πεισθῆναι.
 Qzq̄ propter iudicium iusiurandum intelligi sic etiam possit, μᾶλλον ἢ
 τῇ δουρικῇ προνοίᾳ. Idem pro Archia apertius, Adest vir summa auctori-
 tate & religione & fide M. Lucullus, qui se non opinari, sed scire: non
 audiuisse, sed vidisse dicit. Et pro Flacco, Testimoniorum religionē &
 fidem nunq̄ ista natio coluit, πλὴν πρὶ τὰς μαρτυρίας ὁσέβειαν ἐδεώθητε ἐθε-
 ράπθισαι. ἔκ ἐδ' ὅτε πρὶ τὰς μαρτυρίας ὁλαβέας ἐδένα ὑπόλογον ἐποίησαν.
 Fides etiā auctoritatem significat. Vnde titulus ille in Pandectis de
 fide instrumētōrū. Cicer. pro Archia, Cū Gabiniū, q̄ diu icolumis fuit,
 leuitas: post damnationē calamitas, omnem tabularū fidē resignasset,
 ἐπεδὴ ἡ γαβινίῃ εἰς ἃ ἄλλος ἐτύγχανεν ὡρ φανυλότης, μετὰ δὲ τῇ καταδίκῃ ἡ συμ-
 φροσῆ, ἄπασαν τῇ τῇ γραμμᾷ τῶν πίσιν ἔκ περ ἀλυσκῆ. πίσις enim auctori-
 tatem significat, ut in loco Aeschinīs supra citato. Et apud Dinarchū
 ἡ φιλοκλέας, πάντας Ἀθηναίους ἡδυνικῶς καὶ προσδὲς τῇ πίσιν, ἢ παρ' ἡμῶν οὐκ
 ἄξιον ὡρ ἐλαβε. καὶ τὸ καθ' αὐτὸν μέρος πᾶντα ἀναπετροφῶς τὰ ἐν τῇ πόλει, de
 Prefecto proditore loquens. Idem, ὅς τις ἀργυρίου καὶ χρυσίου πρὶ πλεόνον
 τῆ πρὸς ἡμᾶς πίσεως ἀίρεσι. Isq̄ πίσιν λαμβάνει dicitur cui potestas & impe-
 rium creditur, ut a populo magistratibus. Fidē dare & accipere, ut
 accipe daq̄ fidem, πίσιν δίδόναι καὶ δέχεσθαι. Gorg. ἐν τῇ ὑπὲρ παλαμῆδος, Διδόναι πί-
 σιν καὶ δέχε-
 σθαι. Et Isocr. ἥγε σωμαλοῦντες πίσεις ἐδο-
 σαν ἑλλησίοις. Xenoph. ἐπὶ τῇσι δίδωμι σοι καὶ λαμβάνω πλὴν δεξιᾶν. Fides
 etiā p eo dicit qd̄ vulgus saluū cōductū vocat. Liuius, Quos noiatim
 Philopœmen depoposcerat, ipsi se ituros p̄fessi sunt, fide accepta a le-
 g iiii

gatis vim abfuturā donec causam dixissent. Sallust. Post ubi fide publica dicere iussus est, oīa uti gesta erant aperit, τὴν πίστειν τὴν δημοσίαν δοθέντες. Xenoph. in. v. ἐλλήνων. Πιστὰ δὲς ἢ λαβών, σωθέντες ὡς δὲ ἕκαστα γίνονται, Data fide & accepta, & accepto pignore dolum abfuturū. & ut supra diximus, ἐκ τούτου πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἢ μὲν & reliqua. Et πιστὰ ποιῶν, ut in loco supra citato. Bona fide pacifici ἢ τῶν σωτῆρι δίδωται. Aristot. in. viii. Ethicor. ἢ τῶν σωταλάωντες dixit. Et ἐπιεικῶς. Bona fides est ἐπιεικεία καὶ χρηστότης. Bona fide aliquid facere est ὀλιγωμόνως πρῶτον καὶ ἐπιεικῶς, ut apud Plinium lib. vii. de Cesare, Captis apud Pharsaliam Pōpeii Magni scriniis epistolarum, ea optima concremasse fide. Illud vero Plauti in Aulul. Dic bona fide, tu id aurum non surripuisti? Et in Capti. Dic, bonan' fide tu mihi isthec verba dixisti? Et Terē. Bonan' fide? Syr. bona. ἄρα γε σὺ ἐπαυδασμύως τόνδε τὸν λόγον ἔλεξας, vel, ἐπαυδαμολογημύως ἔτυχες, Illud vero Quintil. in. x. Neque enim bona fide se in multa simul intendere animus potest, οὐδὲ γὰρ εἰς πολλὰ ὁ νῦν ἅμα, εὐαυτὸν σωτάνειν ἀνευδότης δύνάται. vel, ἀπιχυρισμύως. In fidem se permittere est ἐκδότως εὐαυτὸν πιστεῖν vel ἐπιτρέψαι. Πιστὸν est quod Cicer. pignus appellare solet, ut pro Sextio, de Pisone, Nam quid ego de supercilio dicam? qđ tum hominibus non supercilium, sed pignus reipub. videbatur. tanta erat grauitas in oculo: tanta contractio frontis, οὐδὲ πολιτείας ἀσφάλισμα ἐδόκη ἔναι. vel, πιστὸν ἔνεχυρον, hoc est fiducia & securitas reipub. At in Philip. xiii. Magnis & multis pignoribus M. Lepidum respub. obligatum tenet: summa nobilitas est: omnis honor eius: amplissimum sacerdotium, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πιστοῖς λέπιδον ἢ πολιτεία, ἔνεχυρόν μιν ἔχει. vel, συχνοῖς τε καὶ μεγάλοις ἢ πολιτεία λέπιδον δ' ἐωμνήσθην, Pignoribus obstrinxit, πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ὀμνήσθην ὑποθήκων ἢ πολιτεία εὐαυτὴν πρὸς ἐκδόσιν. Aristotel. in Oecon. Δὲ δὲ καὶ τὸς δ' ἄλλας δ' ἐωμνήσθην ταῖς τεκνοποιήσιν, id est pignorum charitate obstringere, ut in officio permaneant. Alioquin hoc verbum obsides poscere significat & exigere, acceptisq; fidē obstringere. Ut Plut. in Sertorio, ἐξωμνήσθην τὸς παῖδας. Herodia. τὸς τε παῖδας ὀμνήσθην ἐς ἀσφάλειαν πίστεως δ' ἐδωκεν, Dedit ut obsides fidei ab eo datę essent. Plut. de Iulia Pompeii vxore, ἢ μὲν γὰρ γυνομήνη συγγένεια, τὰ ἱερὰ φίλτρα, καὶ γὰρ ἐκφύθη, οὐδὲν ἦν ἀπατηλὰ ὅτι ὑποπτα, κοινωνίας ἐπὶ χρεῖα σωισαμύνῃς ὀμνήματα, οὐλίας δ' ἀλιθύνῃς & μετέχε, Societatis pignora utilitatis priuata causa coitę. Πιστὸν est πιθανόν, credibile & persuasibile. Demosth. τῷ τῷ ἡμῖν πιστὸν, Quonā hoc credere possumus? Sic Isocr. βολομήνη πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολήν, ut fidem mutationis faceret.

Bona fide. Et πιστὸς ἀνὴρ, cui credi debet, & fidē faciēs verbo suo. Idē. ὥς ἐκ μὲν ἀπὸ τῆς γενέσεως πιστὸν ἢ λεγόντων ὡς ἐγὼ πιαυτάως ἀλαζονείας ἐχρησάμην. Et πιστὸν exploratū, cōpertū, ὁμολογημύ, cui negare fidē nō debemus. Arist. i. x. ἢ μετα

πιστὸν.

Pignus.

ἐξωμνήσθην
ὀμνήσθην.

πιστὸς.

τὰ φυσικά de axiomatibus loquēs, καὶ πρὶ τῶν φυσικῶν ἀπλῶς μὲν ἐκ ἐστὶν ἀποδείξεως, οὐ γὰρ ὅστις ἐκ ποιοτέρας ἀρχῆς αὐτῶν τούτων προήλθῃ τὸν λογισμὸν. Dicitur etiā πισὸν τὸ πινόμενον, vt πισὸν φάρμακον δὲ τὸν, vt inquit interpres Aristophanis.

πισῶνται est ab aliquo cauere, hoc est obsides vel pignora, vel spōsores exigere. Sicut ὀρκῶνται est cauere ab aliquo iureiurādo, quod etiam ὀρκίζαν dicitur. Demosth. ὑπερ σφάνου, καὶ ἐκ ἀρ ὠρκίζομεν αὐτῶν, id est vt ipse alibi, οὐκ ἂν ὀρκας παρ αὐτῶν ἐλάβομεν. ὅθεν ὀρκωταὶ dicuntur legati qui ad exigendum iusiurandum mittuntur. Xenoph. in sexto ἑλλωικ. ἐξέπεμ-

πισῶσαι.

ὀρκῶσαι καὶ

ὀρκίζειν.

ὀρκωτῆς.

ψαν ὀρκωτὰς, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἐκάστῃ πόλει ὀρκῶνται, maximos quosq; magistratus ciuitatum ad iusiurandum adigere. Vt autem dicitur διδόναι πίσιν καὶ λαμβάνειν vel δέχεσθαι, ita ὀρκας διδόναι καὶ λαμβάνειν.

ὀρκας διδόναι

καὶ λαμ-

Idem in primo ἑλλωικ. καὶ ὅρκας ἐλάβομεν καὶ ἐδοῦμεν πρὸς φαρνάβαζον, ὑπερτελεῖν τὸν φόρον τῶν χαλκιδονίων. Ἀθιωμαῖος ὑσοντῶς ἐώδεσαν. Ἀθιωμαῖος δὲ μὴ πολεμεῖν χαλκιδονίους. Demosth. tamen ὅρκον διδόναι non semel dixit pro iusiurandum deferre, hoc est, προκαλεῖσθαι ἐς ὀρκισμὸν. ὅρκιοι δὲ dicuntur per quos iusiurandum conceptum est, aut concipi solenne est. Aesch. ἐπὶ μόνῳ τοῦ ὀρκίως θεοῦ, καὶ πλὴν δὲ ὧλῃαν ἐπὶ τῷ ἀσάμῳ ἐαυτῶ. Philostr. ἔδωκε Διὶ ὀρκιον. ὀρκωμοτῆρ est iurare in fanciēdis foederibus apud Lucianū.

να ὁ λαμ-

βάνειν.

Et ὀρκωμόσιον iusiurandum. Plato in Phædro, οὐτε ὅπως τὰ φησὶ ποιοτέρας ἀρχῆς ὀρκωμόσιά τε καὶ ὑπερχέσεις ἐμπιέσσει, ἔχει. Πισῶνται est iureiurando affirmare, hoc est ὅρκον διδόναι, & fidem rei facere. Herodia. de Marco Augusto, φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγιον, οὐδὲ διογμάτων γνώσει, σμενῶ δὲ ἡδὲ καὶ βίῳ σώφρονι ὑπὸς ὧν, Philosophiam non perdiscendis Philosophorum decretis, cæterum vitæ temperantia se colere præ se tulit, fidemq; fecit. vel, philosophiæ studiū fidem fecit. Idem, τὰ γού ἀκολαθίστηται, ἐκ φησὶ ἀρβασέως πλὴν προὑπάσχουσιν φήμῳ ὑπὸς ὧν, Certe quidem quæ dein de secuta sunt, famæ præcedentis fidem fecerunt. vel, famæ præcedenti fidem astruxerunt. Alibi, ἱκανώτατον δὲ ἦν πάντων ἀνθρώπων προσωπιῶνται τε καὶ πισῶνται ὀνομα, Omnium hominum solertissimus ad simu-

ὀρκίως θεός.

ὀρκωμοτῆρ.

ὀρκωμόσιον

πισῶσαι.

landam amicitiam, & præferendam cum certa fide. Πισῶνται etiam dicitur is cui fides facta est, hoc est qui iam fidē rei accepit. Greg. ἐς ἄγιον πᾶσα, καὶ ἀπιστίας, τοῖς λέγουσι πισύσων. ἐ δὲ μὴ τῆτοις, τοῖς τύποις τῶν ἡλῶν πισῶνται, vt Thomas fecit scilicet. καταπίσις est fiducia & secu-

ὀρκωμοτῆρ.

ὀρκωμόσιον

πισῶσαι.

ritatis contractus: vt fit inter eos quibus incomperta est vtrinq; fides alterius. Plutarch. de virtute mulierum, αὐτὴ δὲ μετεπέμπετο πρὸς ἐαυτὴν ἐκείνον, ὡς πρὸς τὸν δὲ φησὶ σιωπνέσεως καὶ καταπισώσεως γρηγορήσεως.

καταπίσις

καταπίσις

ἱπὸν ἡμερῶν ἀποστάτην τινὰ de eo dicitur, qui acerbe, id est πικρῶς, ἀποστάτηται. Inde illud, οὐδὲν δὲ πῶποτε ἔτι πικρῶς ἐδὲ ἱπὸν ἡμερῶν ἐσέπρασεν, ὡς σὺ τῶν ὀφεί-

καταπίσις

καταπίσις

λωντας τοὺς τόκους. Et ἱπὸν ἡμερῶν genitūo iungitur, hoc est qui iam in mora est. Lucian. ἱπὸν ἡμερῶν φησὶ προδιδουσίας. Hos Romani tarda nomina

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

καταπίσις

vocabant. Proprie tamen ἱπὺς μέρους vel priuato vocabulo dicuntur ab oratoribus, qui iudicatum non faciunt intra diem rei iudicatae a iudice praestitutum. Olim autem cum inter priuatos erat controuersia, dies rei iudicatae a iudicibus statuebatur, ut est scriptum in cap. de bitoribus, sub titulo de re iudicata Digestis. Intra eum diem si damnatus iudicatum non faciebat, confestim eo nomine ad iudicium rapiebatur, pignora eius capiebantur, multa quoque adiudicabatur ei secundum quam iudicatum fuerat. Quod institutum si apud nos valeret, litium materia minueretur, meliusque cum rebus humanis ageretur.

προθεσμία

τακτική

ἱπὺς μέρους

ἀναβολῆς

Dies autem praefinita προθεσμία, τακτική dicebatur. Demosth. ἡ δὲ ἐνέργου, προσελθὼν τοῦ θεοφίμου μελλήσεως μοι θύκεν, ὅτι ἱπὺς μέρους, ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὅρῳ μοι ὀλίγον χρόνον. Inde ἀναβολῆς τῷ ἱπὺς μέρους dicebant comiter diem praestitutum prorogare. Idem, ἀπεκρινάμενός δέ μοι ταῦτα, τῷ θεοφίμου, ὅτι ἀναβολῆς τῷ ἱπὺς μέρους, καὶ μέγιστά μιν πεισθύνουσιν, & reliqua. Verum si is qui ad pignora capienda mittebatur, aut si creditor in bonorum possessionem missus, ab eo vi expellebatur: inde iam erat θύλας δίκη contra vim inferentem, cumulabaturque iudicium priuatum iudicio publico. Erat enim ἐξέλας quasi vis publicae iudicium, non quod publicum per se crimen esset, sed quod multa in publicum committebatur: ut fit hodie, cum ex disceptationibus priuatis enascitur actio procuratori regis, cuius damnatio & multa cedit in fiscum. Inde illud a Demosth. dictum ἡ δὲ κηδίου, τί γὰρ δὴ ποτε ἂν ἡς ὀφθαλμῶν δίκην μὴ ἐκτίσῃ, ἔκ ἐποίκισεν τῷ θύλας δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προσμῖν ἐπέταξε τοῦ δικμοσίως. Qua nam enim de causa si quis debitor est ob rem iudicatam & non soluerit: lex iudicium de vi non iam priuatum esse voluit, sed in eum animaduertendum esse multa iussit in publicum cessura. Et inferius sibi respondens, Διὰ τὴν οὖν πᾶνθ' ὅσα ἡς βιαζόμενος πράττει, κοινὰ ἀμαρτήματα, καὶ ἡ δὲ τῇ ἐξω τῷ πράγματι ὄντων ἡγάδ' ὁ νομοθέτης, quoniam quaecumque quis violenter facit, communes ex eo iniurias legislator esse censuit, aduersusque eos perpetratas, ad quos res ipsa non pertinebat. ἐξέλας πρὸς τὸ θύλας, dicitur, quod est possessione eicere, ut alibi dictum est. Idem πρὸς παρθένοισιν. ὁ νομῶν ὁ μὲν νόμος, ἔάν ἡς θύλας τινὰ ὅτι ἐργασίας, ὑποδίκου πρὸς ἐγὼ δὲ ἔχ' ὅπως αὐτὸς θύλας τῶν, ἀλλ' ὧν ἄλλ' ἀπεστέλλει, τῶν ἐγκρατῆ κατέστησα, καὶ πρὸς δίκην. Basilii Olympio, ὅσα, πρὸς ὧν δανείας, τῶν θύλας ἡμῶν πέναν καὶ φιλοσοφίας τρυφῶν, ὅτι ἐρατίας ἀπελάσσω. ὁμοίως γὰρ ἂν καὶ θύλας γράφω ὑπὸ αὐτοῦ φέρον, ἔάν ἡς αὐτῇ προσοργίται λόγος. Aristid. in Panegy. metaphoricè vsus est his verbis, ὁ νομῶν θύλας γε μόνοις ἡμῶν, ἔάν οἶόντι ὅστις ἐπεῖρ, δὲ ἂν εἰς λάχοι τ' ἡγῶν. & μάλλον γε ἢ τὴν μετὰ τὸν, Proinde de vniis nobis hoc contigit, ut iure nemo ipsis intendere iudicium vnde dei possit, non magis quam cuiusquam ob id quod in possessione matris

ἐξέλας

suæ sit. Quorum verborum hæc est sententiâ, Cæteri mortales ita vrbes suas & agros ab se denominatos possident, vt tamen in agrum alienum olim venerint, indeq; antiquiores possessores eiecerint. Athenienses soli vt αὐτόχθονες & indigenæ, ita solo suo incumbunt, vt vtero materno. Quibuscum nemo ambigere de ipso solo potest, quasi iniuria occupauerint: vt non idem etiam conqueri possit, quemuis nobilissimo vtero editum, primum eam sortem occupasse. ἡγεμίας etiam dicitur cui ætas excessit ex aliquo studio. Philostr. in Epist. μή δὲ νόμιζε σεαυτὸν ὑπὲρ ἡμερῶν φησὶ τῶν τῶν ἀκροάσεως, id est ἔξωρον. hoc enim ἔξωρον significat, quod Latini excedere ætatem dicunt, vt Plautus, Iam mihi excessit ætas è magistratu tuo, ἡδὲ μοι ἔξωρος ἢ ἡλικία, φησὶ δὲ τῆς αἰτίας φησὶ σῆς. Cicero pro Archia, Vt primum excessit è pueris. vt Terent. Excessit ex ephebis. ὅς τὰ χίσα ἐκ παιδῶν ἀποκλάγῃ, Aesch. dixit. Dicitur etiã ὡς τὰ χίσα δὲ ἐφεκῶν ἔτυχε.

πρωτολογία, primæ partes agendi, δευτερολογία, secundæ, hoc est secunda actio. Qualis est actio Demosth. πρὸς Δεμήτριον. Libanius, ἔστι δὲ ὁ λόγος δευτερολογία, ὃ ἀφεψίωρ γὰρ ὡς πρεσβύτερος ἔλαβε πλὴν πρωτολογίαν. Ii autem qui in eandem causam incumbunt, συνδικοί dicuntur, vt alibi adnotauimus. Demosth. ipse in ea oratione, ὃ δὲ δὴ μέγιστον ἀπάντων καὶ κοινὸν ὑπάρχει κατὰ πάντων τῶν συνδίκων τῶν, πολλαῖς ἕς ἑκάστω πρὸς τὸν τισὶ πράγμασι συνδικοῦς γένοιε. Et συνδικεῖν ἔμα, in eadem, τελοῖον νόμον μὲν συνδικεῖν, νόμος δὲ αὐτὸς πρὸς βαίνειν ἔτορον, id est, hanc rogationem istos communi tueri patrocinio, legem autem contrariam & antiquiorem ob eam abrogare. δευτερολογεῖν etiam δευτερονομίαν dicitur, vt πρωτονομίαν Liban. πρωταγωνιστῶν ἀνέστη, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ ὅτε καὶ ἀπολιπόντες ἐς ἀπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῶν γήρει. δευτερονομίαι etiam sunt scenici, qui secundas partes fabulæ agunt. & τριταγωνισαὶ tertias. Demosth. πρὶ πρῶτης. ἔστι πίνων ἔτος ὃ πρῶτος ἀθλοῦμαι ἀποδόμνος ἰσχυροδύοντα, τοῖς ἔλλησι, καὶ διαφθερόντα ἕνας τῶν ἐν ἀρεκιδίᾳ προσηκούτων, καὶ ἔχωρ Ἰχθυόων δευτερονομίαν, προσίτων μὲν τῇ βουλῇ, προσίτων δὲ τῇ δόμῳ καὶ τῶν, & reliqua. δευτερονομίαν metaphorice dixit, quasi optionem & secundas partes negotiū suscepti tractantem, quasi secundarium proditorem. Cicero in Bruto, Quod idem faciebat Q. Arrius. Mar. Crassi quasi secundarius, hoc est secundæ, & a Crasso proximè classis, ὃ ἐς πλὴν ἐφεξῆς τάξιν τῶν πρὶ κράτον σωματῶν. vel, ὅς ἢ το κράτον ὡσπερ δὲ δευτερονομίης. Hoc enim Cicero mihi intelligi voluisse videtur. δευτερονομίαι enim dicebantur histriones qui secundas partes agebant, vt τριταγωνισαὶ qui tertias & ultimas, quod probrose Demosth. Aeschini obiicit ἐν τῇ πρὶ σεφάνου, καὶ κακὸν κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ διτοί, ἔπειτα δὲ ἔτοι πάντες ἀπλεόφω, γνηρόν ὅτι παλαιῶν καὶ πρὸς πλὴν καὶ τριταγωνιστῶν. Et πρὶ παρὰ πρῶτον γὰρ δόξω, ὅτι ἐν

πρωτολογία,

Συνδίκη.

πρωτολογίαν

πρωταγωνιστῶν

δευτερονομίαν καὶ δόξω

Secundarius.

τριταγωνιστῶν

πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς, ὁ δὲ αἰρετὸν ὅστις ὥσπερ γέρας 2 τοῖς τραγωνισαῖς,
 τραγωνιστῶν τὸ τὸς πρᾶνους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας ἐσιέναι. Et τραγωνιστῶν alibi in
 eadem, ἐξεβάλλει αὐτὸν καὶ ὁ δὲ εἰσὺν ἦτε ἐκ τῆς διαίτης. καὶ μονονοῦ καταδύετε
 ἔπος, ὥς πελιδνῶτα, τὸν τραγωνιστῶν ἀπελῶναι. Et πρὶ σεφάν, ἐτραγωνίσας,
 προσιέναι τῆ ἐγὼ δὲ ἐδιώρουν. Verum quod in loco supra citato Orator dixit, προσιῶν
 βουλὴ καὶ τοῦ μὴ τῇ βουλῇ, προσιῶν δὲ τοῦ δῆμου πρὶ τῶν, hoc significat, ad consilium &
 δῆμου. curiam referens, cum populo agens. Idem πρὶ σεφάν, οὐ γὰρ ἀφαιρέσθαι
 δὲ τὸ προσελθῆναι τοῦ δῆμου καὶ λόγῳ πυχῆν. Cice. in Legibus, de Auguribus
 loquens, Quid religiosius q̄ cum populo, cum plebe agendi ius aut
 Agere cum dare aut non dare: hoc est, populum rogare quippiam, quod suffra-
 gio suo populus, aut iubeat aut vetet. Idem ex. xii. tab. Cum populo
 patribusq̄ agendi ius esto, Consuli, Prætori, magistro populī equi-
 tumq̄, προσιέναι τοῦ δῆμου καὶ τῇ βουλῇ ὁ δὲ ἐξέσω τοῦ ὑπατεύοντος, τοῦ στρατηγῶντι,
 τοῦ δικτάτορι. vel, χρηματίζῃ τῷ δῆμῳ ἐξέσω. Andocid. ἐπεὶ δὲ γὰρ ἡλθούμην
 ἐλθόντων, καὶ ἡ ἐνδεξις ἐγενήθη, προσήει δὲ βασιλεὺς πρὶ τῆς γεφυρομένης ἐν ἑλνῇ
 σῆνι κτλ πλὴν πελιδνῶ, ὥσπερ ἐπὶ ὅσιν οἱ δὲ πρυτάνες προσάξαν ἑφαῖρον αὐτὸν πρὸς πλὴν
 βουλῇ, id est retulit ad Prytaneis. Dinarck. κατὰ Ἀριστογῆ. Δεῖ δὲ ὡς ἄνδρες
 προσιέναι Ἀθηναῖοι, ὥσπερ οἱ πρῶτοι νομοθέται πρὶ τῆς ἐν τοῦ δῆμου λεγόντων τοῖς προγόνοις
 τοῖς δικασταῖς ὑμῶν ἐνομοθέτησαν, ἔπειτα καὶ ὑμᾶς ζητῶν ἀκέρην, ἵνα βελτίους τοὺς παρουσίους ὑμῶν ποιή-
 σκε, id est, eos qui apud vos causas agitāt, qui in iudicio dicunt. Apud
 Aesch. κατὰ τιμᾶρχ. cum accusatiuo construītur, si emendate legitur,
 καὶ ἔπειτα ἐπὶ δὲ ἀνὴρ πρὸς τὸ δικαστήριον, καὶ ἀκρωάσωμαι τῇ ἀπονομιμῶν, ὅςδε οὔτε
 ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἰσχυρὰ παρὰ ὑμῶν, cum ingredior iudicium auditurus oratores.
 προσιέναι etiam convenire significat, vt Greg. προσελθὼν τοῦ βασιλῆος ὡς
 ἔχει τάχως. Significat & adire ad quidvis. Plutarch. de Cicer. Ἀλλὰ καὶ
 τοῦ λέγειν μετὰ φόβου προσιῶν, ad dicendum timide accedens. Dicitur &
 de muliere nubente, vt est in illo Xenophontis vel Plutarchi, λάκαινα,
 ἐρωτηθεῖσα ἂν ἀνδρὶ προσελθὼν, οὐκ ἐγὼ ἔπεμ, ἀλλ' ἀνὴρ ἐμοί. προσιέναι etiam
 quotannis redire significat & obuenire. Thucyd. in secundo, προσιόν-
 των μὲν ἐξακοσίων ταλάντων ὡς ὑπὸ τῶν φόρων κατ' ἐνιαυτὸν, ἀνὸν φησὶ ἀλλ' ἄλλος προσό-
 σθαι. Demosth. κατὰ Ἀφόβου, ἐξὸν τῶν καὶ ἐμίσθαι τὸν οἶκον ἐβόλοντο, ἀπὸ
 τὰ προσιόντα μὲν τῶν προσιόντων, ἔωντας ὥσπερ ἔχει κτλ χωρῶν, ἡμᾶς τε τρέφειν, καὶ τὰ πρὸς
 πλὴν πόλιν διοικῆναι, id est, ab his obuentionibus & redditibus. Vnde
 προσοδῶ. προσοδῶ redditus & obuentionis & vectigal & quæstus, hoc est πόρος,
 προσοδῶ λῆμμα, κέρδιον. Et verbum προσοδῶμαι, percipio, καρπῶμαι. Strabo in
 decimo septimo, τῆς Αἰγυπτίου δὲ τὰς προσόδους ἐν ἑνὶ λόγῳ κικέρω φράζει, φησὶ
 κατ' ἐνιαυτὸν τοῦ φησὶ κλισιάς παρὰ τοῦ ἀνελτῆ, προσφέρειας φόρον ταλάντων
 μυρίων διχιλίων πεντακοσίων. ὅπερ αὖθις καὶ κάκισα καὶ ῥαθυμότατα, πλὴν βασιλείων
 διοικῶν, τοῦτα προσωδύνετο, τί χρὴ νομίζῃ τῶν διὰ τὸν αὐτὸν ὑμῶν οἰκονο-
 μῆμα, Alibi de Laodicea loquens, οἱ πρὸς προσοδῶνται λαμπρῶς ἀπὸ τῆς

ἐρίων, Large redditus percipiunt. πρόσδοθ' etiam ἐντενυς dicitur, id est πρόσδοθ'.
 conuentio & aditio & accessus, hoc est προσία. Significat etiam con-
 uentum & concilium, quasi σὺνδορον & πανήγυριν. Quare pro aduocata
 concione ponitur. Isocr. in principio Areopag. πολλοὺς ὑμῶν δῖμαι θαν-
 μάξερ ἡντινά ηὔτε γνώμῃν ἔχωρ πρὶ σωτηρίας, πλὴν πρόσδορον ἐπικισάμην. Idem, ἐν
 δὲ τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς διανοίαις αἷς ἔχομεν, μᾶλλον ἀντὶ ἀγαπῶμεν ὅτι ὑπὸ τῷ
 προγόνων καταλιφθείσης, ὑπὲρ ἧς ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιῆσαι, καὶ πλὴν πρόσδορον
 ἀπετρατάμην, concionem me habiturum proscriptione professus sum,
 hoc est programme edito. Et in fine orationis, τὴν τε πρόσδορον ἐποίη-
 σάμην καὶ τοὺς λόγους ἔρηκα, ἔστους. Dicitur ab eo quod supra diximus,
 προσιέναι τῷ δῆμῳ. πρόσδοροι etiam dicuntur a Græcis, quas Latini sup-
 plicationes vocant, & ad altaria puluinariaq; deorum obsecrationes.
 Demosth. πρὶ σεφάνου, τῷ θυσίαις τοῖς θεοῖς καὶ πρόσδοταις, ὡς ἀγαθῶν τῶντων ὄντων,
 ὑμᾶς περησῶν. Plutarch. tamen in Cæf. aliter dixit de Nerviōrum vi-
 ctoria loquens, ταῦτα ἢ σύγκλητόν πυνδομῶν, πεντεκαίδεκα ἡμέρας ἐπὶ πύλαις
 θύῃν τοῖς θεοῖς, καὶ χολάζειν ἑορτάζοντας. Inde πρόσδοια μέλη dicta sunt quæ
 in huiuscemodī obsecrationibus canebantur, & quæ in pompis deo-
 rum. Athenæ. lib. sexto, τὶ οὖν προσδοῖον, ἢ Ἀθηνῶσι τῷ κολάκων κολάκας ἐποίη-
 σεν, οἱ αἱς αὐτὸν τὸν Δημοκρίτου παῖδας καὶ πρόσδοια ἄλλοντες. Idem, πρόσδοια
 καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως. per ο μικρὸν scribi debet, licet aliquan-
 do προσώδιον legatur. Sic dicitur ut ἐξόδιον & ut ἐξοδικὸν μέλθ' καὶ προσ-
 δοικόν. ἐξοδικόν autem ἐν τῇ ἐξόδῳ τῷ χορῷ, παροδικόν δὲ ἐν τῇ προσόδῳ caneba-
 tur, id est cum in medium prodibat. Dicitur etiam παρωδικόν. ἐξόδιον καὶ
 ἐξοδικόν. παροδικόν καὶ
 παρωδικόν.
 ἐπιδ'ίτες ἡβᾶν significat decem & sex annos natum esse, quasi δύο ἔτη
 ὀλίγη ἡβᾶν, hoc est pubertatem annis duobus excedere apud Demosth.
 περὶ σεφάνου τοῦ δημοκρατίωνος, καὶ ἐὰν ὅτι ἐπικλήρως ἄς γέννηται, καὶ ἅμα ἡβῶσι ἐπιδ'ί-
 τες, κρατῆρ ἥν' ἡγεμάτωρ. Idem, ὅτι ἂν γυναικῶν ὄντων ὑμῶν ὁ πατὴρ διαθήνται, ἐὰν
 ἀπαρτάνωσιν οἱ ὑπερὶ πρὶν ὑπὸ δ'ίτες ἡβᾶν, πλὴν τῇ πατρὶς διαθήκῃ κυρίαν εἶναι, Quic-
 quid pater testamento suo statuerit, is si liberis iustis legitimisq; su-
 perstitibus decesserit, usq; liberi ante ætatis annos decem & sex im-
 pleuerint, moriantur, testamentum eius ratum esto. Aesch. ἡ δὲ κτην-
 φωνία, ἥδ' ὅτι πόρρω ὅτι ἡμέρας ἔσσης, προσελθὼν ὁ κήρυξ ἀνέστη, Δεῖφοι ὅσοι ἐπιδ'ί-
 τες ἡβᾶσι, καὶ ὅσους ἐλθόντες ἡκέρυ ἅμα, τῇ ἡμέρᾳ ἔχοντες ἅμα καὶ δικέλλας. sic
 enim emendate legitur. sicq; ἐπιδ'ίτες dictum est ut ἐπιτρίραρχημα δίδι-
 tur. Idem Demosth. πρὸς πολυκλέα, τὸ δὲ χρόνου μοι ὀλίγον, καὶ ὑπὲρ
 τριραρχίας μοι ἥδη δυοῖν μισοῖν, καὶ διαδόχου ἐχ' ἡκούτο ἐπὶ πλὴν ναυῶ, προσέ-
 ταξην ἡμῖν ὁ στρατηγὸς ἔλκεν αἰς μαλὼν ναυῶ. Idem, εἰδὼς τόντε χρόνον ὀλίγον
 κοινὰ μοι ὅτι τριραρχίας, καὶ ἥδη ἐπιτρίραρχαὶντά με, id est, tempus iam mu-
 neris mei trierarchici excessisse. Oratio autem ipsa πρὶ τοῦ ἐπιτρί-
 ραρχήματ' ἰνσκριπτα est, hoc est ἐπιμετρημένου τριραρχήματ', de mune

κατάδικος *dicitur obnoxius* ἐκ τοῦ ἰουδικατοῦ, hoc est ἐκ τοῦ κατὰδίκης, ὃ μὴ ἐκ
κατὰδίκης. *Qui & ὑπόδικος dicitur*, & ὁφθαλμῶν *ut alibi diximus*
ὁφθαλμῶν. & κατὰκριτος, & καπεγνωσμένος, *ut Demosth.* ὁφθαλμῶν πλὴν δίκης δικαίως, *me-*
rito damnatus. Et in verbis legis, ὁφθαλμῶν ἑκατὸν δραχμῶν,
mulctetur. Demosth. τί οὐκ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὑπερμελεῖτε τὸν ὁφθαλμῶν πλὴν δίκης
μου τάλαντα δέκα, ὁφθαλμῶν, *damnari decem talentis.* Idem, ἔὰν δέ τις τοῦ
πῶν τι ὁφθαλμῶν, ὑπόδικος, ἔστω ὁφθαλμῶν, hoc est, ὁφθαλμῶν, *obnoxius fit*
& damnetur.

κακοτεχνῶν. κακοτεχνῶν περὶ & κακομήχανοι sunt qui vetitís & noxiís artibus vtuntur, qui coerceri iubentur in tractatu Pandectarum, de extraordinariis criminibus. & sub titulo Stellationatus. Demosth. ἑκακοτέχνου καὶ ἐπιβόλου μὲν ὕγιες τριῶν. **Alibi,** καὶ κολάζει τοὺς κακοτεχνῶντας. **Alibi** κακουργεῖν dixit. **κακουργεῖν.** κακουργεῖν etiam est mala fide in re quacunque versari. Plutarch. κακουργεῖν testamenti suppositionem vocat. & κακουργῶν, quem Cícero testamentarium vocat, hoc est adulteratorem testamenti. σκωψία & σκωψόμενα, eodem pertinent, de quibus dicetur alibi. Dicuntur & πα-

πανουργίαν. Demosth. κολάζειν τὰς πεκατοπχνοῦσας, καὶ σοφισμομένους, ὧς πα-
 νουργίαν πανουργῶντας. Aristoph. καὶ ἔδ' ὕπως ἔτι μῆτρος λήγεται πρᾶγμα, ὃ
 τῶν περὶ τὴν πόλιν ἐν σοφίᾳ, ὧν πανουργίᾳ ἤρξατο, διζαίφνης τί κακὸν λαβεῖν. Aristot.
 πανουργίαν dicit esse λένοντα καὶ ἐπαινετὴν. solertiam minime commendat

πανουργίᾳ bilem. Legitur etiam πανουργίᾳ καὶ πανέργημα, Ecclesiastici capite
 μαλ primo in bonam partem, ἵνα σοφίας τινὶ ἀπεκαλύφθῃ, καὶ τὰ πανουργήματα

Παυλίαντα αὐτοῖς τίς ἔγνω; Sic autem dicitur παυλιαντάς vt Ἀσωτίνεσθαι ab Athenæo Ἀσωτίνεσθαι & ab Aristotele in quinto Ethic. ὅτι Ἀσωτίνεσθαι, κατὰ τοὺς νόμους, γίγνεται

φιλονεικία. πένυτες. φιλονεικία τὸ ἐλεῖν. Demosth. περὶ παραπρε. φιλονεικία τὸ ἐλεῖν. πρὸς
πρόνομα. αὐτὸς, In comitatem benignitatemq; compositus. Greg. de Constan.

tino magno qui Iulianum educauerat, καὶ τοτο μόνου τῇ αὐάντων εἰ κα
 λῶς ἐδιδασκευάζετο. Et φιλοανθρώπῳμα pro liberali facinore & benigni
 tatis pleno. Plutarch. in Demetr. ἔχαιρε δὲ νικίῃσας, ἔχ' οἷς ἐξεῖν, ἀλλ' οἷς αὐτοῖ
 δ' ὡς ἔμελλε· καὶ οἷς νικίῃσας εἰς τὸν παῖδα ὅτι τῶς, εἰ δὲ τὴν δ' ὅτι, ὡς τὴν δ' ὅτι τῶς
 ἐδιδασκευάζετο. καὶ τὴν χάρις ἡγάπησε. Similia sunt ἀρεσκύμα. &
 ἀποροκαλῶμα. Similia sunt ἐγκρατῶμα, ἀκρατέωμα, ἀναδιτῶμα, ἀναδιτῶμα

Ἐν δὲ τούτοις καὶ ἀναγκαστῶ.

Ἐπισκίπτει ἐπισκίπτει ταῖς μαρτυρίαις est testimonia falsi accusare, hoc est κατηγορεῖ
 ἑνὸς μαρτυρῶν. Demosth. καὶ οἱ μάρτυρες ὑμῶν οἱ τότε παρὰ τοὺς ἄλλους
 ἐμαρτύρησαν ὅτι τὸ δικασκίον, οἱ αὐτοὶ ὡς ἀλλοὶ μεμαρτυρηκότες. ἔκ τινος
 σκίπτο, ἔκ τινος ἐπεξεργάζεται ἑνὸς μαρτυρῶν, id est, eosq; testes vt vera testifi-
 catos, nec tum falsi postulauit Theomenes: nec nunc eo nomine reos
 facit, aut inter reos referre contēdit, aut eo crimine vrget. Idem alibi,

ἢ ὑποσκήπτου τοῦ μαρτυρίου ὁ ἀδικηθεὶς, καὶ ἐσελθὼν εἰς ὑμᾶς, καὶ ὑποδείξας
 τοὺς μάρτυρας πρὸς τὸ παράματ' οὐδὲν μεμαρτυρηκότας, πρὸς τὰς τούτων δίκην λά-
 βῃ, καὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὸν νόμον ἔχοντα κακοτεχνῶν, Vt qui falsis testimo-
 niis circumuentus est, simul in ipsos eam rem vindicandam a nobis
 curare possit & postulare, simul cum qui testes adornatos produxit,
 eo nomine obnoxium habeat, cum eoq; circumventionis crimine &
 coitionis experiatur. Idem πρὸς Ἀφροδίτην, ὅθεν τὴν ὑποσκήπτου ἐπεσκήπτου
 μῦθος. Id vero animaduersione dignum est, quod cum ὑποσκήπτου τοῦ
 μαρτυρίου sit testificata criminari, tamen ὑποσκήπτου μάρτυρι significat
 testimoniis niti hominum, vt apud eundem πρὸς Φορμίωνα, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
 πάντες, οἱ τὰ ἐπὶ τὸ νόμον, λαμβάνουσι, ὅταν ἀποδείξωσι τὴν ἐμάρτυρον, πολλὰς πρὸς αὐ-
 τὰς, ἐπιμαρτυροῦντες, ὅτι τὰς χρεῖμας, κινδυνεύειν τὴν λαμβάνουσαν, οὐδὲν ἐπὶ τὴν ὑποσκήπτου μάρ-
 τυριον, ὅτι σωματικῶς, Cum enim alii qui pecunias traiecititias foene-
 rato mutantur ad alterutrum tantum commeatum, soliti sint portu
 egredientes, testes multos corrogare, eisq; coram contestari, quod pe-
 cunia traiecititia creditori periclitatur, tute hoc vno teste nitere, in
 eoq; totam causae fiduciam reponis, qui tibi socius est iniuriæ & frau-
 dis. Sic enim ἐπισκήπτου dixit, vt pro Cluentio Cicero niti, & magnope-
 re confidere videtur inuidia inueterata iudicii Iuniani, vt alibi dixi-
 mus. Dicitur etiam σκήπτου, hoc est ἐπιδείξου. Idem, καὶ ὁ μὲν λάμπει, ὃ δὲ
 τὸ σκήπτου, μαρτυρεῖ ἐξαρῶν, ἡνὸς μὲν περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐκ ἀποδείξεως τὸ χρυσίον,
 id est, quo iste teste nititur & confidit. ἐπισκήπτου etiam non modo
 falsi accusare est, sed etiam iniuriarum iudicium intendere in ali-
 quem, ob vulnera aut verbera consulto, non impetu illata. Lyf. ὅτι τῇ
 πρὸς Σίμωνα, ἀποδείξας, τὸ δὲ μέγιστον καὶ πρὸς αὐτοὺς πάντων, ὃ γὰρ ἀδικηθεὶς
 καὶ ἐπεσκήπτου ὑπὲρ ἐμῶν ὡς φησιν, ἐκ ἐτόλμυσεν περὶ αὐτῶν ἐπὶ τὴν ἐπισκήπτου εἰς ὑ-
 μᾶς. Idem, ὅπως δὲ διακίμαι πρὸς τὰς τῶν τούτων πραγμάτων διαφορὰς, ὥς καὶ
 ἄλλα, καὶ ὅτι ἐπὶ Σίμωνος, καὶ κατὰ αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅτι
 ἐτόλμυσεν αὐτὸν ἐπισκήπτου. ἐπισκήπτου autem voce actiua est obtestari
 & mandare, vsq; eius verbi extremis mandatis accommodatus est
 hominum morientium, precibus quippiam ab amicis & ab necessa-
 riis & hæredibus contententium, quasiq; fidei committentium. De-
 mosth. καὶ Ἀφρόδι, ὃ γὰρ πατήρ, ὃ ἀνδρες, δικασαί, ὡς ἔδει τοῦ τὴν νόμον, οὐκ ἀπο-
 φηξόμενοι, συγκαλίσας τούτους τῶν ὄντων, ἐμὲ πᾶσι κρινῆναι μετὰ τῶν χρημάτων πρὸς
 κατὰ δίκην, καὶ ἐπὶ τὴν ὑποσκήπτου μισθώσασθαι τὴν οἶκον, καὶ σωματικῶς μοι τὴν ἐ-
 σίαν, ἐμὲ εἰς τὰς τούτων γόνας, ἐνέθηκε. Lyf. καὶ Ἀφρόδι, προσέειπε δὲ ὑμῖν ὃ ἀνδρες
 δικασαί ἅπασι, ἡμῶν ὑπὲρ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ὁμοίως, ὡς αὐτοὶ ἡμῶν ἐν ἐκείνῳ ἀπο-
 θνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν, καὶ ὑμῖν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, ἡμῶν ὑπὲρ σφῶν αὐ-
 τῶν, Ἀφρόδι τὸν νόμον ὡς φονεῖα ὄντα ἐπέσκηψαν inquit, ἀντί τῶν μετὰ ἐπιθεσμού, ἐν
 τέλει, id est cum imprecatione nūpareatur mandarunt. Cuius rei

Niti &
ὑποσκήπτου

σκήπτου

ἐπισκήπτου

exemplum est apud Herodotum in Thalia de Cambyse loquentem,
 καὶ δὴ πελοπιδῶν τὸν βίον, ὃν πέρι, ὃν μὲν τὰς δὲ ὑποσκήπτω θεοὺς πρὸς βασιλῆας ὑποσκήπτω
 λέων, deinde imprecationem mandatis addit. Et ἐπισκήψας elogium
 morientis. Greg. de Basilio moriente, ὅν κεν ὡς ὡς ἀπέφυγεν, ἔστιν ἂν τοῖς
 πρὸντας μυσαρωγῆς, καὶ βελτίως πρὸς τὰς ὑποσκήπτω. Sic apud Aesch.
 ἡ τιμὰρχος, ἐπισκήψας μὲν τὸν αὐτῶν, προσπῶν ὅς ἐστιν ἐκείνῳ ἀπέχρῃ μακρὰν φη
 τὸν βίον πελοπιδῶν. Interdum obtestor significat & obsecro, vt idem ἡ
 κτισφῶν. καὶ νομίστε δὲ ἄλυσκομυλῶ τὴν πόλιν, καὶ ἀγομυλῶς γυναικας καὶ
 παῖδας ἐς δολέων, πρὸς τὰς ἀνδρώπας κλαίωντας, ἰκετόντας ὑμᾶς, ὑποσκήπτωτας
 μηδὲν τρὸς τὸν φη ἐλάδῃ ἀλίσκον σφαινοῦ. Plato in Theateto pro ἐπι
 σκήπτω vñs est, ἅλῃ μὲν ἀναδύου τὰ ὡμολογημῶν, ἵνα μὲ ἀναγκασθῇ μαρ
 τυρεῖν, πάντως γὰρ οὐδὲς ἐπισκήψας αὐτῶν, hoc est, nemo refellet eius testimo
 nium. Chrysost. πρὸ ἰσθωσύν. pro affingere vñs est, τὴς ἀλυσίας ἐκ ἐπιείκης
 ὑποσκήψας ἡ τὴς πρὸς χάρις λεγομυλῶς.
 τὸνδομαστῶν τὸνδομαστῶν ἀλύναι falsæ testificationis conuictum esse, frequenter
 apud Demosth. legitur, & τὸνδομαστῶν verbum. Andocid. οἱ δὲ ἂν μας
 τυρίσαντες τὰ τὸνδομῶν, ἀδίκως ἀνθρώπους ἀπείσαντες, ἐάλωσαν παρὲς ὑμῶν τὸνδομαστῶν
 τυρίσαντες, conuicti sunt falsi testimonii. Et τὸνδομαστῶν ἀπὸνίξωμαι, cau
 sam falsi testimonii dicere.
 χειρῶν ἀδίκων χειρῶν ἀδίκων ἀρξαι dicitur is qui prior laceffiuit, aut rixam aut bellum.
 Demosth. ἡ εὐεργου, ὡς ἡδυσαν δὲ οἱ δίκας αἱ ἀλυσίαι εἶναι τὴν μαρτυρίαν, φόρηται δὲ
 με τὸν ἐλεγχον ἐκ φη ἀνδρώπῃ πρὸς τὴν δίκαν, ὁ πότος ἡμῶν ἡρξεν χειρῶν ἀδίκων, id
 est, ὁ πότος ἡρξεν τὴν πόλιν ἐκ φη ἀνδρώπῃ, vt inquit Libanius, vter
 prior percussit in conferendis manibus. Idem, οὐδενός σοι ὄντῳ μάρ
 τυρῶν ὡς ἐπὶ τῆς ὑπὲρ ἐμῶν ἀρξοντῶν χειρῶν ἀδίκων, quod prior ego inter
 rixandum te percusserim. Xenoph. in secundo παιδείας, Νῦν γὰρ ἔρχον
 ται μὲν οἱ πλείους ἀρξοντες ἀδίκων χειρῶν, id est, bello nos laceffentes. Est
 autem Ἀρξαν idem quod ὑπάρχω, id est laceffo. Demosth. πρὸ συμμορι
 ῶν, παρὰ σκηνάξω μὲν πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας ἐχθροὺς κελύω, ἀρξαν δὲ μηδενός μὲν
 τε λόγου μὲν ἔργου ἀδίκων. ἀρξαν hic idem quod ἀρξωμαι significat. Ἀρξαν
 etiam significat principium & originem esse. Thucyd. τοσόνδε αἰσῶν
 ὅς ἡδε ἡ ἡμέρα τοῖς ἔλλοσι μεγάλων καὶ ἀρξῇ, principium erit. Paus. de Atreo
 loquens, ἵσθον δὲ ἐκ ἐχθρῶν ἀπὸ τῶν, πότος ἀδίκας ἡρξεν Ἀγιστῶν, ἡ πρὸς
 πρὸς Ἀγαμέμνονι φόντῳ. ταῦτάλα τῳ οὐδὲν, id est, principium ne & cau
 sam scelerum dedit Aegisthus interfecto Agamemnone, an Agame
 mnon antea causam dederat, scelusq; laceffiuerat cæso Tātalo Thye
 stæ filio, cui prius Clytemnestra nupta fuerat. Phalaris de Perilao,
 Ἀλλ' ὅμως ταῦτα ἐδὲ ἄπαντα, καὶ φη ὑσθρον εὐφημίας ἐδὲ δέομυ, δὲ τὸν ἡγ
 σάμην ἀνδρώπῃ ἀνθρώπῳ τοῖς μόνον ἀρξωμαι, εἶναι ἀλυσίαν, talis supplicii
 auctorem & conditorem. Plutarch. de Cæsa, in transitu Rubiconis

addubitante, Ἀναλογιζόμενος ἰλικῶν κακῶν ἄξιον πᾶσιν ἀνδράποιοις ἢ διαβάσειν.

Ἄρχην coepisse, & priores partes occupare etiam in bonam partem: Xenoph. in secundo ἀρχημονόν. ἢ δὲ νῆς, ἔφη, ἄξιον, μὴ ἀχρὸς σὺ φωνῆς, ἔαρ πρόπερ. ὅτι ἀδελφὸν διπρῆς; καὶ μὴν πλάσσειν ἀνὴρ δοκεῖ ἐπαίνειν ἄξιον εἶναι, ὅς ἐρ φθάνῃ τοῖς φίλοις διδραγίῃ. Paus. πάτροκλον δὲ ἀπὸ σέλλων ἀγγέλους, προσέειπε Λακεδαιμονίως ἄρχην πρὸς Ἀντίγονον μάχης, id est ἄρχεω. Ἄρχην est præesse & imperium habere. vnde Ἄρχων priuato nomine peculiariq; dicitur ὁ ἐγγυμῶν καὶ πρῦτανος ἀδύκων, ἐπώνυμον τῶν ἀρχόντων, a cuius nomine facti perscribebantur, vt a Consulibus Romæ. Is ἄρχων ita præerat iudiciis, iudiciorumq; moderator erat, vt Romæ Prætor.

Demosth. ἤτις ὀλυμπιοὶ καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσι τοῖς ἀμειβόμενοις. & sententias iudicum numerabat. Isæus πρὶ τοῦ Δικαιογένης κλήρου, συγχωρόντων ἡμῶν τοῖς ἀρχοῦν μὴ σωαριδιμεῖν, ἀλλὰ συγγέειν τὰς ψήφους, ἀφίστατο μὲν Δικαιογένης τῶν δυοῖν μορῶν τοῦ κλήρου, τὰς Δικαιογένης ἀδελφῶν καὶ ὁμολογεῖ ἀναμειβόμενα ἡμῶν δὲ ταῦτα τὰ μέρη, Cum nos archontes quasi causæ iudicii permitteremus ne sententiās numeraret, sed tabellas confunderet, tam secundum nos latas q̄ secundum aduersarium, ne scilicet Learches ὁ δολομαρτυρῶν damnaretur. Erat enim in ea litis parte & instantia, falsi quæstio suborta. Ἀρχὴ est magistratus: & differt τῶν ὑπομελῶν, vt Aristotel. docet in quarto Politicon: & nos in Annotationibus in Pandectas diximus. Ἀρχή, id est principium quot modis dicatur, docet ample Aristotel. in principio quarti τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ. In quo illud animaduersione dignum, quod ἀρχὴ vna significatione τὸ εἶναι dicitur, vt ipse ibidem inquit. Et tamen τὸ εἶναι finem significat, hoc est actum, vt ipse in octauo docet. Ex quo fit vt ἀρχὴ etiam τέλος sit. Sed huius ratio est quam his verbis complectitur, πρῶτον μὲν οὐκ ἔστι τῇ γένεσι ὕστατον, τοῦτο ἔστι καὶ τῇ ἐσχάτῃ προτέρα, οἷον ἀνὴρ παλαιός, καὶ ἀνδραποδὸς παρέρματος. τὸ μὲν γὰρ, ἡδὲ ἔχει τὸ τέλος. τὸ δὲ οὐ. καὶ ἅπαν ἐπὶ ἀρχῇ βαδίζουσι τὸ γινόμενον καὶ τέλος. ἀρχὴ γὰρ τὸ εἶναι. τοῦ τέλους δὲ εἶναι ἢ γένεσις. τέλος δὲ ἢ ἐνέργεια, καὶ τούτου χάρις ἢ δυνάμεις λαμβάνεται.

Ἀρχικὸς imperitandi peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατα ἔστιν Ισοκρατ. dixit in Panegyri. Ἀρχικὸς etiam ἀρχοειδής est, hoc est, primigenius, primarius, principii naturam habens. Aristotel. in octauo de histor. animal. εἴτε δὲ ἅλοι ἐν τῇ θῆξ ἀρχῆς συστάσῃ, ἀκαριόλου ἡνὸς μεταβάλλουσι τοῖς μεγέθει, ἔαρ ἢ ἀρχοειδής, γίνεται τὸ μὲν διπλόν, τὸ δὲ ἄρξιν. ὅπως δὲ ἀναμειβέντων, διδραγίῃ. Et in tertio de Partibus, ἀλλὰ διδραγίῃ ἀνὴρ ἀξιώσαντος τὸ ἥπαρ πλὴν ἀρχῇ εἶναι οὐτε τοῦ ὅλου σώματος, οὐτε τοῦ αἵματος. καὶ τὰ γὰρ ἔστι μὲν πρὸς ἀρχοειδὴ δέσιον, Neq; enim sita est in loco principio accommodato. vel, neq; enim ita sita est vt principium compagis esse possit. Idem de Corde, ἔχει δὲ καὶ ἢ φύσις αὐτοῦ ἀρχικῶν χώρων, πρὶ τὸ μέσον γὰρ.

h

Ἀρχηγικὸν ab Areopag. πρὶ ὄντος dicitur, πάντων οὖν ἑκόντως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερον ὡς ὦν, ὁ δὲός, ἐκ τοῦ πρεσβυτέρους τῶν ἄλλων αὐτῷ δωρεῶν ὑμνεῖται.

Θυμοειδής. Sic autem ἀρχοειδής dicitur ut θυμοειδής. Plato in tertio de Repub. Ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἐντὶ θυμοειδῶν γιγνύσονται, δυσκολίας ἐμπλεῶς θυμοειδῆς pro fortibus & animosis dixit, quia θυμός est animi præfidentia, animus vehemens, quos animos Latini vocant. Cui ἀθυμία, opponitur. Et in octavo, docens quonam pacto ἐκ τῆς ὑποκρατίας καὶ ἐκ τοῦ ἐπιπορευομένου γίνονται, ita inquit, ταῦτα δὲ παθῶν καὶ ἀπολέσας τὰ ὅλη, δέσας ὅμιαι, ὁ δὲός ἐπὶ πλὴν κεφαλῇ ὡς εἶ ἐκ τοῦ θεόνου τοῦ ἐν τῇ ἐαυτοῦ ψυχῇ, ἐπιπορεύσας τε καὶ τὸ θυμοειδῆ ἐκείνο, καὶ ταπεινωθεὶς ὑπὸ πείνης πρὸς χημαλισμὸν τρέπεται, ex animi principatu tum honorum cupiditatem, tum animi præstantiam deturbat. Idem alibi, πρὸς τὸν μὲν δὲ ἴσχυος τὸ σῶμα, φρονήματι καὶ θυμοῦ ἐμπίπλωται, καὶ ἀνδρείοτερος γίνεται ἐν τῇ αὐτοῦ.

Θυμικός. Aliquando tamen θυμοειδής est iracundus, & acri iracundia præditus. ut in secundo idem ipse usus est, ἀξ οὖν οἱ δοκεῖ ἐκ τοῦ πρὸς ὁδοῦ δαίμονος φυλακιστὴς ἐσόμενος, πρὸς τὸ θυμοειδῆ ἐπὶ προσγενέει ἐπιπορευόμενος πλὴν φύσιν; θυμοειδῆ opponit τὸ πραῆ, ut ex superioribus apparet legentibus. Athenæus de musica loquens, καὶ γὰρ τοὺς θυμοειδῆς πρᾶναι. Galen. libro nono Therapeut. de tribus facultatibus seu viribus animæ loquens ex Platone, ἑτέρα δὲ ἐξ ὧν ὡς φυτῆς ἡμῶν ἡ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ ὡς ζώοντι ὑπάρχουσα, ψυχὴ καὶ τὴν καρδίαν ἴδρυται. Et inferius, καὶ ἐξ αὐτῶν ζωτικῇ, καὶ ἀνθρώποις θυμοειδῆς, καὶ ψυχὴ θυμοειδῆς ὀνομάζεται. Dicitur etiam pro eodem θυμικός. Aristotel. ἐπεὶ τὸ ἄξιον ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον. Aristotel. θυμώδης etiam dicit, ut in secundo de Partibus, γεωδῆς δὲ πλὴν φύσιν ὅτι καὶ θυμώδης ἐκ τῆς φύσεως, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμὸν. Xenophon τὸν θυμὸν in equo esse dicit, quod ὅργην in homine. θυμώδης aut θυμοειδῆς pro eodem sic dicitur, ut σαρκώδης & σαρκεῖος. μυελώδης μυελώδης, & similia permulta. γυναικώδης idem quod γυναικωπεπὲς & γυναικωδῆς. Cæterum ταῦτα τὰ ἐξ ὧν κατὰ φύσιν non unam tantum significationem habent, ut verbi gratia, νοσηματώδης σῶμα dicitur ægrotationi obnoxium, & morbosum, hoc est ἐπίνοσον, quod etiam νοσηματικὸν dicitur. νοσηματώδης etiam dicitur accidens quod ab ægrotatione manat. Aristotel. in septimo Ethic. καὶ αἱ μὲν πλείους ἐξέων, διὰ τὰ νοσήματα γίνονται καὶ μανίαν ἐνίοις. αἱ δὲ νοσηματώδεις καὶ ἐξ ἐθνῶν, οἷον τῶν τριχῶν τίλσος, καὶ οὐνχῶν τρώσος. Idem, ἔσθον καὶ δειλία καὶ ἀκολασία καὶ χαλεπότης, αἱ μὲν θυμώδεις, αἱ δὲ νοσηματώδεις ἐσίν, id est, causam habent & originem a morbo. Idem in Physiognom. οἱ τὰ ὅλα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις. οἱ δὲ μεγάλα, δυνάμεις, ad naturam asinam proclives. Ἀρχαῖον stultum significat & ineptum. Plato in Euthyde. οὐκ ἀποκρίνηται πρὸς ἃ ἂν ἀνταρῶνται, ὅτι ἔχω φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαῖοτερος ἢ τὸ δέον. Vnde ἀρχαῖκα φρονεῖν, & Attice ἀρχαῖκα ut

προχαίῃνα. Aristoph. καὶ φρονεῖς ἀρχαῖῃνα, ἀντὶ τοῦ μωροῦ καὶ δυνάμει καὶ λυγροῦ
 δκ. τὰ ἀρχαῖα, non modo τὰ βασίλεια, id est regiam, sed etiam in ca
 stris prætoriū & principia significat apud Xenoph. sæpe. Plutarch.
 in Galba, ἔτι γὰρ ὡς νέου, καὶ στρατιώτου ὡς καλβισίου σαβίνου πλὴν πρὸς
 πλὴν στρατίαν, ἀκόλαστον ἔσαν πλὴν γυναικῶν τοῦ ἡγεμόνου πρὸς σίγαλιν ὡς τὸ
 στρατόπεδον ὃν ἐδοῦντο στρατιωτικῇ, καὶ διέφθινον ὡς τοῖς ἀρχείοις. Ἀρχαῖον etiam
 curiam magistratuum & locum collegii cogendi significat. Pausa-
 nias, τοῦ δὲ τῆν βιδιαίῳ ἀρχαῖον πέριξ ὅσον Ἀθῶναις ἰσθμῶν, de Lacedæmo-
 ne loquens. Aristoteles in secundo Politic. τὰ δὲ πρὸς τοὺς κόσμους
 ἔτι χαῖρον τέτακται τῆν ἐφόρων. ὃ μὲν γὰρ ἔχει κακόν, ὃ τῆν ἐφόρων ἀρχαῖον, ὡς πᾶς
 χαῖ καὶ τότε. Idem in quarto, ἔρ δὲ ταῖς ὀλιγαρχίαις συμφέρει ἢ προαιρεῖσθαι
 τινὰς ἐκ τοῦ πλείονος, ἢ κατασκληράντας ἀρχαῖον, οἷον ἐνίαις πολιτείαις ὅσον, οὐδὲ
 καλοῦσι προβόλους καὶ νομοφύλακας, καὶ πρὸς τούτων χρηματίζεν περὶ ὧν ἄρ
 ἔστι προβουλεύουσιν. ἀρχαῖον in his locis & alibi intelligi Aristotel. vo-
 luit. Sic apud Plutarch. τινες προεσκήασιν φθὶ σπάρτης; οἱ νόμοι, φησὶ, καὶ
 τὰ ἀρχαῖα κατὰ τοὺς νόμους. Ἀρχαῖον sortem significat, & caput unde
 fructus & redditus manat, vt Demosth. καὶ ἀφόβου in princ. ἔρωτησας
 δὲ ὡς τοῦ δικαίου, πλὴν οὐσίαν πλὴν αὐτῷ πότρου ἐκ τῆν ὡνικαρπίων, ἢ τὰς χαῖα,
 ἀναλίσκω δῶκε, πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο θυδὲρ. τὰς χαῖα appellat τὰ παῖδα.
 quorum accessionem ἔργον, & προσοδόν, & ὡνικαρπίαν vocat. Sic acci-
 pitur in princ. Olynth. ἔπειτα οἱ δυνεζόμενοι ξασίως ἐπὶ μεγάλοις τόκοις,
 μικρὸν δυνεζόμενοι χρόνον, ὡς χρόνον καὶ τῆν ἀρχαῖον ἀπέσκηον, paulopost etiam
 auitis bonis cedunt foeneratoribus. Non enim hoc in loco sortem
 vsurarum significat, sicut nec in altero, καὶ τὰς μὲν σφετέρως αὐτῶν οὐσίας
 ἐκ τῆν ὡνικαρπίων δυνεζόμενοι, καὶ τὰς χαῖα, τῆν ὡνικαρπίων ἐκ τῶν ἐμῶν πολλὰ
 μέζω πεποιήκασι. Significat etiam sortem vsurarum, vt apud Isocrat.
 καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδῶσαν. Demosthenes κεφάλαιον ad-
 didit κατὰ ἀφόβου, καὶ ταῦτα μὲν ἔργα κατέλιπε, ὡς καὶ αὐτοὶ ἔστι ὁμο-
 λογίσουσιν. ὡς γίγνεται, τοῦ μὲν ἀρχαίου κεφαλαίου τέτταρα τάλαντα, καὶ πεντά-
 κισιλία. τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν πεντήκοντα, μναῖ τοῦ ἔργου ἐκάστω. Lyfias tamen
 sine additamento dixit vt Isocrat. & ipse Demosth. καὶ Διονυσίου. ἡμῖν
 δὲ οὐχ ὅπως πρὸς τοῦ τόκου ὁ λόγος ὅσον, ἀλλ' οὐδὲ τὰς χαῖα, ἀπολαβεῖν δυνά-
 μεθα. Vbi subintelligendum δάνεια, vt ipse in eadem, καίτοι ἢ συγγραφὴ
 οὐχ ἔπειτα, μὲν λέγει πρὸς τῆν τόκων, ἔπειτα δὲ πρὸς τοῦ ἀρχαίου δανείσματος. Et
 rursum, ὅν γὰρ ἄρ ἀπεδίδουσιν τό τε ἀρχαῖον δάνειον, καὶ τῆν τόκων μέ-
 ρος &. Quare fit, vt quodam modo suspicer illud verbum κεφαλαίου
 in oratione καὶ ἀφόβου, è margine in paginam irrepsisse ignorantia
 librariorum, vt fit interdum. κεφάλαιον tamen etiam dicitur. Aesch. κεφάλαιον.
 ἀνακαζόμενοι δὲ οἱ εἰρέναι καὶ οὐκ ὀνομαζόμενοι χρημάτων, ὑπέδισαν αὐτῶν τὰ
 λόγους τὰς δημοσίας προσόδους καὶ τόκων ἡνεγκαν δημοδένει τὸ δωροδοκίματον.

δ' ἀρχὴν τῷ μῦθῳ φησὶ μὲν, ἕως δ' κεφάλαιον ἀπέδοσαν, quoad summam
 soluerunt & sortem. unde τὸ κεφάλαιον συναΐγειν summam colligere.
 Aristotel. in decimo Metaphys. ἐκ δὲ τῆς ἐκκεννώσεως συλλογίζεσθαι δέ, καὶ
 κεφαλαῖον συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλει ὡς δέναι. Quod vno verbo κεφαλαῖον
 dicitur. Plato libro nono de Repub. κεφαλαιώσμεθα, τίνων ἢ δ' ἐγὼ τὸν
 κάκιστον. ἔστι δὲ πού οἱον ὄναρ διήλοισιν, ὅς ἐν ὑπὸ τοῦτο ἢ, Summatim
 κεφαλαῖον. igitur definiamus. Aristotel. πρὶ κόσμου passivè dixit, ἀπὸ τοῦ κεφαλαῖ
 ὦν, pro in summam subduci & colligi, τὸ δὲ τὸ πάλαιον τῶν πάλαιον ἐς ἐπὶ
 μέρος κεφαλαίου μὲν, ὅν ποσὸς ὅς κινέοις ἐφεξῆς. Et in quarto τὸ μετὰ τὰ φυσ.
 τρέφοι δὲ τῶν αἰτίων, ἀριθμῶ μὲν ἐστὶ πολλοί. κεφαλαίου μὲν δὲ καὶ ἔστι ἐλά
 ττους. Et συγκεφαλαῖον in principio noni, πλεοναχῶς δὲ λεγομένου τοῦ
 ἐνός, οἱ συγκεφαλαῖοι τρέφοι ἐστὶ τέσσαρες τῶν πρώτων, καὶ καθ' ἑαυτὰ λεγομένων
 ἐν. Alicarnass. significatione actiua, καὶ τὰ μὲν πρὶ πῶν ἐκκεννώσας ἀγα
 θὰ τῷ λυσίῳ, ταῦτα. συγκεφαλαῖον σομαι γὰρ τὰ ἐκκεννώσας. Sic Xenophon in
 octavo παιδείας, ὅπως δὲ κεφαλαιώσμεθα τὰς οἰκονομικὰς πράξεις.
 κεφάλαιον caput & summa. Isocrat. κεφάλαιον δὲ τῶν ἐκκεννώσας, summa
 autem supradictorum hæc est. κεφάλαιον etiam pro firmamento &
 capite causæ ponitur. Greg. ἡμεῖς δὲ ἡμῖν ὁ λόγος πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον,
 ad cardinem. Et pro capite & vertice rerum. Idem, κακὸν οὐ κακὴ βασι
 λέα κεφάλαιον ὡς θεός, hoc est, qui præfectum & episcopum malum ec
 clesiæ imposuit, de imperatore loquens. Quod Latine in summa, &
 ad summam dicimus, ipsi ἐν κεφαλαίῳ dicunt. Demosth. ἴν' ἐν κεφα
 λαίῳ τῷτο μάθητε, vt paucis & summatim rem cognoscatis. Alibi, ὅς δ'
 ἐν κεφαλαίῳ ἐστὶν, vt autem in summa dicam. Dicitur & ἐν κεφαλαίῳ.
 Greg. ἐν τῷ πρὶ ὑμῶν, ἐν κεφαλαίῳ, τὰ μὲν ὑποκρίματα πρὸς τῇ θεότητι. τὰ
 δὲ τὰ πρὸς τῷ, τῷ σωδέντῳ. Dicitur & κεφαλαίῳ apud Demosth. in Pse
 phismate, καὶ τὰς μὲν κατέλειπε πόλιν τῶν ἀσυγατόνων. τινὰς δὲ ἡρώδης. κε
 φαλαίῳ ἐπὶ πῶν Ἀθηναίων, & reliqua. Interdum τὸ δ' οὖν κεφάλαιον, summa au
 tem hæc est, vel, quod autem summatim dici potest, vt ad summam
 autem dicam. Idem πρὶ σεφάντῳ, τὸ δ' οὖν κεφάλαιον, ἡξίωσιν ὡς μὲν δὲ πεπόνθεσαν
 ὑπὸ φιλίππου, χάριν αὐτοῖς ἀποδοῦναι δὲ ὑπὸ ὑμῶν ἢ δ' ἰκλῶται, δίκην λαβεῖν ὁρτέ
 ρως βέλονται. Plato in Gorg. λέγεις ὅτι παρὰ δὲ δημοιουργὸς ὅστις ἢ ῥητορικὴ καὶ ἢ
 πραγματεία, αὐτοῖς ἀπαρτίζονται τὸ κεφάλαιον ἐς τὸ πᾶν, id est summa & sco
 pus artis. Idem, ἀλλὰ μοι δοκεῖ ἰκανῶς ῥητορικῶς ὀρίεσθαι. ἔστι γὰρ τῷ τοῦ κε
 φαλαίου αὐτοῦ. Ἀνακεφαλαῖον etiam actiua significatione dicitur. Ari
 stot. περὶ δὲ τῶν ἀξιολογώτων ἐν τῇ γῇ μὲν νῦν λέγεται, αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα
 ἀνακεφαλαῖον μὲν, summatim colligentes, in summā redigentes. Significat
 etiā perorare. Alicarnass. de Lyfia, παθαινομένη δὲ λέξις σεμνή καὶ ἀληθινή, ἀνα
 κεφαλαίου μὲν δὲ διαλελυμένη καὶ συντομῇ. Quintil. enumerationem ἀνα
 κεφαλαίως vertit, ex eo inquit dicta, quod per capita decurrendū sit, &

partem esse perorationis dicit. Paul. ad Ephes. primo, Ἀνακεφαλαιώσθητε τα πάντα ἐν χριστῷ dixit, hoc est nisi fallor, omnium summam in Christo enumerare, tanquam in conditore omnium. In hac voce ut in quam plurimis Latini magistros Græcos imitati sunt. Quintil. libro septimo. Sed nonnunquam etiam reus hic totius summam constituit: de deprecatione loquens, τοῦ ὅλως τὸ κεφάλαιον τίθεσθαι, id est cardinem & fiduciam causæ, τὸ πεθαίνεσθαι ἐφ' ἡμῶν ὡς ἐστὶν ἰσχυρῶς. Idem in primo, Hoc per singulos annos prorogatum in summam proficit, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον ὑποδίδωσι. Quo modo accipitur in Platonis loco citato. Ἀρχὴ ποδὶcem significat. Ari. Ἀρχὴς. Aristot. in quarto de Generatione animal. ἐπεὶ καὶ βῆς ἐν περιόδῳ ἐγένετο, ἢ διὰ τὴν κύσιν λεπτὴν διαδομένην τροφὴν διεχώρισε, καὶ ἀνατμήσθαι τὴν ἀρχὴν, ταχὺ πάλιν συναφύετο, καὶ οὕτως ἐπεκράτω διαιρέσεων. Ἀρχαιολογία historia de rebus antiquis, ut Iosephi & Catonis Origines. Ἀρχαιοπόνος. Aristot. περὶ κόσμου, Ἀρχαιοπόνος περὶ δὲ ἡλικίας καὶ ἀνέμων ἐν δρόμοις, τὰ περὶ τὰ ἐν τῷ περὶ ἐχόντων συμβαίνοντα, διὰ τὴν πρῶτην καὶ ἀρχαίονον αἰτίαν, propter principem causam & primordiale. Dicitur & ἀρχηγόνος pro eodem ut videtur, ut ἀρχηγόνος ἀρχηγόνος ὡς αὐτὸς πάντων dictus est, quasi ex eo omnia orta sint. Greg. in prim. περὶ ὑοῦ, ὥς δὲ ὄντων τῶν ὄντων ἡμετέρον, οὐδὲ ὄντων ὡς αὐτῶς περὶ τὴν ἀρχηγόνον ἡλικίαν, ὡς αὐτὸς ὡς αὐτῶς οὐδὲ ὄντων, καὶ ὡς αὐτῶς ἀναπαλάττωσιν. ἀρχηγόνον ἡλικίαν dixit primordiale, primariam, ex qua omnia genita sunt.

Ἀρχίζωνος ἢ ἀρχιφωτός Areop. de baptismo dixit. ἰσχυρῶς est idem quod Ἀρχίζωνος ἰσχυρῶς, hoc est laceffo, & excito contentionem aut simultatem, genitius ἰσχυρῶς iunctum. Demosth. ἡλικία νεώτερος, ὥς δὲ οὐκ ὑπάρχων, ἀλλὰ ὑμῶν ἐκείνων τὸν ἀγῶνα τῶν ὄντων. Idem, τῆς ἡλικίας ἐχθρὰς περὶ τῶν ὄντων ὑπὸ ἡμῶν ὥς λόγος ὥς ἐγγὺς κακὸν παθῶν. Itaque ὑπάρχων ὀππῶν τῶν ἀμωμομένων, & τῶν ἀμωμομένων, hoc est iniuriam propulsanti & viciscenti. Plato in Gorg. ἐκείνοι μὲν γὰρ τὴν τέχνην περὶ τῶν ὄντων ἐπὶ τῶν δικαίως καὶ ὅτις ἐπὶ τῶν καλῶν ἀδικούντας, ἀμωμομένους, καὶ ὑπάρχωντας. Demosth. ὥς δὲ ἀντιφθονοῦν αὐτῶν ἀμωμομένων ἐν ὑπάρχωντας. Capitur & in bonam partem, pro quocunque initium rei dante, & commendabilis instituti auctore. Andocid. διὰ τῶν ἐκείνων ἀνδρῶν ἀρετῆς, οἱ ὑπάρχωντες ἐφ' ἡλικίας ἀπάσῃ τῇ ἑλλάδι. Et in mutua beneficentia, ὁ ὑπάρχων prior est: ὁ δὲ ἀντιφθονοῦν ἀντιφθονοῦν posterior apud Aristotelem. τὸ ὑπάρχων est beneficium, quod paria meretur, & gratiam postulat rependendam. Aristotel. de filii officio loquens erga patrem, οὐδὲν δὲ ποιήσας ἄξιον τῶν ὑπάρχωντων δέδρακε, Nullum est autem beneficium vel obsequium, quo filius æquare accepta a patre beneficia possit. Demosthenes, δίκαιος λογιστὴς τῶν περὶ τῶν θεῶν ἡμῶν ὑπάρχωντων κατὰ τὰς, Iustus ipse factus æstimator beneficiorum, quibus divinitus affecti sumus. Aristid. τῶν ὑπάρχωντων ἄξιον dixit, significare volens in hominem merito collata beneficia. Herodotus pro iniuria

ultro illata posuit. Ambigua autem est huius verbi constructio inter accusat. & genit. Quæ causa est, ut auctoritates congerendas habuerim. Demosthenes περὶ ῥήσεως, οὗς νόμος διὰ τὰς ἀποδείξεις ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ ἐπὶ ταῖς ἀποδείξεσιν, ὡς ἂν παρὰ τοῖς ἰσοῖς ἐπὶ ταῖς ἀποδείξεσιν, ἀποδείξων καὶ κεραιῶν καὶ κεραιῶν πεποιοῦναι. Isocrates in Plataico, ὥς δὲ δικαίως ἐν τῷ αὐτῷ ἀποδείξει ἀπολάβομεν, ἥντις αὐτοὶ πυχάνομεν ἐς ὑμᾶς ὑπαρξάντες. Aeschin. περὶ ἐπὶ παραρτήσεως. Πρῶτον μὲν γὰρ πρὸς αὐτὸν διεξιόντων τῷ πατρὶος ὄνομα, καὶ τὰς ἀποδείξεις ἐς ὑμᾶς ὑπαρξάντες ἀμύνεσθαι τῷ φιλιπποῦ πατρὶ. Plutarch. cum genituo, πάσαι δυνάμεις ἡμέας τινὲς ὑπαρξάντες καὶ ἐλευθερώσεως πρὸς αὐτόν, Iamdiu occasionem quaerens materiamq; hominis promerendi beneficio quopiam atq; benignitate. Cum datiuo autem iunctum, significat adsum & faueo, ut aduocatus vel patronus. Demosthenes in eadem oratione, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα δῖος ἄξιον ἐκφύγει νῦν, καὶ ὑμῶν ὑπαρξάντων ἐκάνω, de Aeschine & Philippo loquens. Idem, καὶ ὅλως δὲ τῷ πόλει καὶ σφᾶς ὡμολόγηται ὑπαρξάντων αὐτῶν, Id quod si faceret, & cunctam civitatem & sese ab eo staturum esse spondebant. ὑπαρξάντων etiam significat auctor sum, & quod Latine dicitur, meum est hoc institutum & exemplum. Thucyd. in primo, οὐδ' αὖ πῶς τοῦτο ὑπαρξάντων, ἀλλ' ἂν καθεστῶν τὸν ἥσαν ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατέστησεν, Nec nos hoc exemplum prodidimus, quippe id semper moris fuit, inferiorem a potentiore coerceri. Ponitur & pro ἄρχῃ, id est ἀρχὴν ἡγεῖσθαι. Synes. ὥς ἄρχῃ ποτὶ ῥήσιν, ἢ ὑπαρξάντων μεγίστη ἀρχὴ. ὑπαρξάντων rector pro uinciae dicitur a Strabone, de Aegypto loquente. Significat etiam apud Lucian. legatum in exercitu. Apud Aristotel. & Herodotum significat σατράπην. Sic etiam ὑπαρξάντων pro ἄρχομαι ponitur. Galen. καὶ μὲν δὲ καὶ περὶ τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, δὲ τὸ τε δὲ καὶ ὅσοι, καὶ πρὸς τῶν συμπτωμάτων, ὑπαρξάντων μὲν πρὸς τῶν πάντων ὡς ἴσμεν, ὑπαρξάντων φαίνεται. Alibi, γράφει ὑπαρξάντων, coepi scribere dixit. Et rursus, μηχανομενὴς μὲν τὸ πρᾶγμα, καὶ μηχανὴ ἐνδιδούσης ἀνάλογον ὡς ὑπαρξάντων, ut coeperat. In primo tamen illo exemplo, ὑπαρξάντων pro ἀποδείξεσθαι dici videtur, hoc est praeviusse posteritati & praemonstrasse. ὑπαρξάντων etiam est licere, contingere, euenire. Demosth. ἡμεῖς μὲν τοίνυν ὑπαρξάντων ἀρχὴν, παιδὶ μὲν ὄντι, φοιτᾶν ἐς τὰ προσήκοντα, διδασκαλῆα, καὶ ἑκάστῃ ὥσα, καὶ τὸν μὲν ἀρχὴν ποιήσονται δι' ἐνδοξον. Alibi, τοὶ δὲ συνοφάντι μὲν εἶναι ὑπαρξάντων. Dicitur plerumq; de rebus honestis. Pausan. καὶ οἱ θυγατέρας ὑπαρξάντων ἡμέας θεαγέτους, ὡς μεγάρων ἐτυγάνησε. οὐχ ὑπαρξάντων, non licuit significat. Plutarch. τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαύσασθαι οὐχ ὑπαρξάντων, Tum autem recreare exercitum & quieti reddere non licuit. Plato in Sympot. ἡγούμεν δὲ αὐτὸν ἐπονομαζέμεν, ἔργον ὑπαρξάντων εἶναι καὶ δυνάμει ἡμῶν δυναμᾶν, ὡς ὑπαρξάντων

ὑπαρξάντων.

ὑπαρξάντων.

μοι χαρισάμενός Σωκράτης, πάντ' ἀκούσαι ὅσα πρὶ ἔτος ἦδαι, tanquam iam mihi liceret, si morem gerere amanti vellem, omnia audire, quæ ipse sciret. Thucyd. καὶ οἱ μὲν τοὺς νεκροὺς ἀνέλονται, καὶ διὰ τάχους ἔδραπον ὥσπερ ὑπάρχει, vt licuit, vt tempus tulit. Hoc Aesch. pro necesse erat dixit, ἀλλ' ὑπάρχειν αὐτῷ ἢ φύλγειν ἐκ χαλκίδος, ἢ τεθινάναι ἐγκαταλαφθέντι. Polybius pro obuenio & obtingo, hoc est fortuna mea tulit, quod idem fere est cum eo quod supra diximus, τὰ μέγιστα γὰρ σοι ὑπάρχει. ὁ παρ' ἰδὴς ἔῃ ἰσχυρὸς, & reliqua. Aristid. τάντιν πρὸς τῶν δεινῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν βουλῇ, diuinitus delatum honorem. Iungitur cum aliis verbis, vt τυχάνω & ἐμί. Demosth. πρὶ ῥοδίων, ἐγὼ δὲ οὐδὲ πώποτε ἠγνοῦμαι χαλεπὸν διδάξαι τὰ βέλτεστα, ὑμῶν. ὡς γὰρ ἐπείν ἀπολῶς, ἄπονα πρὸς ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖ. Græci enim præsertim Attici sunt εὐλομέτοχοι, sed sæpius ὥς εἶναι, καὶ ὥς τυγχάνειν vtuntur cum participio, ᾧ ὥς ὑπάρχειν. Idem, τίνα ὦν αὐτῷ μικροψυχίαν ἔγνωκαὶς ἔκ. Et rursus, ὅτι ἔκ Νικοδήμου ἀπεκτόνως. Et πρὶ φιλίππου. ἔτι ἐπὶ φιλίππῳ, ὅτι πρὸς νῦν, ὁρῶντος καὶ ἀσελγείας μὴ εἶ, τοὺς οὐ βούλονται ἐκείνῳ πρὸςόντας, ἀνηγκότες ἐκ φιλίππου πόλεως ἔσεσθαι, ἐν τούτοις ἀνέλκτε, συστuleritis. Xenoph. in septimo ἑλλωικ. τοῦτο δὲ καὶ ὅτι ἐδέναι, ὅτι ἐὰν ταῦτα, πρὸς, τίς μὲν πρὸς τοῖς ὡν περὶ τυχάνειν ἔσθαι, εὐλομὴν δὲ πόλιν διασσεσικῶς. Et πρὶ πρὸς. ὅτι ἔπος φυλάττει αὐτὸν, οὐχ ἔτι τί λέγειν. ἀλλὰ πτωχὸν ὅτι ταῦτα, ἐπαρῆ πτωχὸν φωνῇ καὶ πεφωναστικῶς ἔσθαι, frustra sub phonaſco vocem exercuerit. Et per passiuum. Xenoph. in quarto ἑλλωικ. καὶ τοῦτο οὐκ ἔφη, σὺ μὲν ἀδωατοῖς κεχαρισμένῳ ἔσθαι, τὸς δὲ λακεδαίμονις τελευτωμένῳ. Et in septimo, ἐπὶ κατὰλέφοι ἐρήμους ὅς ἔλθαι σὺμμαχῶ, αὐτοὺς παντάπασιν λευμασμένους τῇ αὐτῷ δόξῃ ἔσοιτο. Demosth. ἔσεσθαι ἐφ' ὡς μὲν οἱ, censueritis, sciueritis. Hoc Cicero per subiunctiuum dicere solet. vt ad Atticum, Nunc vero sentio (quod commodum tuo facere poteris) venias ad id tempus quod scribis. obieris Quinti. fratris comitia: nos longo interuallo uiseris. Et pro Cælio, Quare etiam si quem horum minorum aliquid offendit: iam ætas omnia, iam diēs mitigarit. Et in Philipp. decima tertia, Neque istinc si cupias possis te explicare. recesseris: omnes inſequuntur. manseris: hærebis. Gaudent & aliās Græci vsu participiorum. Demosth. οὗτος δὲ ἦν ὁ πάντα ταῦτα, διοικῶν, hic est qui omnia admīnistrabat. Xenoph. in Oecon. οὐδὲν γὰρ ὅφελος πρὸς ἀροῦν, ἔμῃ ἔεν οἱ ἀρῶντες, qui arata tueantur. Idem, Δεῖ δ' αὖ ἐπὶ ταῦτα, ἐσπευχθῆαι εἰς τὸ σερνόν, καὶ τοῦ σώσοντος ταῦτα, Oportet esse qui hæc seruet. Demosth. τίς ἀρ' ἐστὶν αὐτοῖς; τίς δ' αὖ ταῦτα φενακίως; Quis est qui hanc fraudem commentus est? τριγυρῶν ἰουλιανῶν, ἵν' ἐδῶσιν τοῦτον ἐπαινεῖν ἀξιοῦντες, ὅτι μὴ δὲ λόγον ὅτι εὐρεῖν ἄξιον, vt intelligant se eum laudibus dignum censere. Plato libro nescio quo de Legibus, αὐτοὺς δὲ ὅς ταῦτα παραδῶσιν ἑμμελεῖν, ἵν' ἡγνὸς πτωχὸς παρὰ τῶν παιδευομένων τέχνῳ. ἀντὶ τοῦ παιδευομένου.

ὑπάρχω ἐγὼ
νωκῶς & si
milis.
ἀπὸ τοῦ εὐλο
μέτοχοι.
ἔσθαι ἀνηγκῶς
& similia.

Futurū sub
iunctiuū.

μετὰ τὴν ἀντὶ
ξήματα.

φάνεται γὰρ ἡ νῦν ἐλλὰς καλουμένη, ὅν πάνυ βεβαίως οἰκισμένη. **Demosth.** περὶ σε
 φάνου, σωφροσύνης πείσιν πρὶ ἡμῶν ἔχοντες ἔδρασαν. **Et** πρὶ πρῶτης. ἵνα, ὅτε ὑμῖν ὑπερ-
 χόμῳ ἀρχόμενοι τῷ λόγῳ, δέξω πεποικηκώς, ἀντὶ τῷ πεποικημένῳ. **Alibi etiam**
memorabilius usus est, hoc modo, ἐγὼ γὰρ οἶμαι δεῖν ὑμᾶς διελγεῖν
 μύθοις ξένους ἔσι, χαλεπαίνεσθαι, id est ξένους εἶναι. **Isocr.** πρὶ ἀντιδόσ. σκοπέμενοι
 οὐκ εὐρισκοῦν, διδάμῳς ἀρ' ἄλλως τοιοῦτο διαπραξάμενοι, **His igitur perpensis re-**
periebam nulla alia ratione posse hęc me perficere. **Xenophon etiam**
duo participia coniungere maluit, q̄ schemate abstinere, in primo
ἐλλωικ. καταμαθῶν δὲ ὑπὸ τῷ Λυσάνδρῳ ἐλῶν κατασασιαζόμενοι, συγκαλέσας
 τοὺς Λακεδαιμονίῳ ἐκείνῳ πρῶτον, ἔλεξε τοιάδε. ὑπάρχω etiam iungitur cum
 participio substantiui, vt τυγχάνω, sed longe rarius. **Demosth.** καὶ με-
 δίς, ὅν γὰρ ἐχθρὸς γε ὑπὲρχεν ὧν, δεδὲ ἐφ' ὑβρί τῷ ἐποίησε. τὰ ὑπάρχοντα, dīcū-
 tur vt τὰ ὄντα, ἢ θυσία, facultates hominis. **Idem in eadem,** ἔπειθ' οἱ φο-
 νικοὶ νόμοι, τὸς μὲν ἐκ προνοίας ἀκρίβειαν, θανάτῳ καὶ ἀφυγίᾳ καὶ δὲ δούσῃ
 τῷ ὑπάρχοντων ζημιῶσιν. ὑπάρχουσα μὲν etiam sic dicitur, vt γινομένη μὲν,
 id est iustum rei precium. **Demosth.** πρὸς Λακρίτῳ πρῶτος. ἀρ' δὲ μὴ ἀποδῶσιν
 ἐν τοῖς συγκαλέσειν χρόνῳ τὰ ὑπάρχοντα, τοῖς δαυτέσι, διέσω ὑπὸ δέσιν. ὁ ἀποδόν-
 ται ἐν τῷ ὑπάρχοντι μὲν. ἡ πρῶτος substantia & vita, vnde Ἀνυπὶξία apud
 Areop. pro interitu. ἡ πρῶτη significat ἀρχὴν ὅτι προκάταξεν & ortum cu-
 iuscunq; rei, apud Aristotel. qui etiam προὑπὶχλὺν pro eodem dixit, vnde
 δι' ὑπὶχλὺς idem est quod ἀπ' ἀρχῆς & δι' ἀρχῆς. vt in quarto de Partibus
 animal. πάλιν δι' ὑπὶχλὺς πρὶ τῷ ὑπαίματι ὑποσκηπτόν. **Rursus ab integro,**
denuo ab exordio. Lucian. καὶ δι' ὑπὶχλὺς ἀναβεβίωκεν. **Deinde denuo re-**
uixit. Significat etiam beneficium ultro collatum, id est priorem be-
neficientiam, quæ & προὑπὶχλὺν dicitur. Aristot. libro nono Ethic. ἐνίοτε δ'
 δεκτέσι ἴσον πλὴν ἑτέρῳ προὑπὶχλὺν ἀμέταστα, hoc est, Nonnunq̄ prius colla-
 tum beneficium non possunt homines remunerari. **Interdum non est,**
paria facere. Et προὑπάρχω idem quod ὑπάρχω. Demosth. πάντες μὲν
 γὰρ εἰσιν ἴσως ἄνθρωποι χάρις ἀνταρλαμβάνειν οἱ προὑπάρχοντες τοῖς κατὰ δὴν, μάλιστα δ'
 οἱ παρὰ τὰς χεῖρας, qui priores partes occupant in officio beneficentiæ,
 præsertim vero qui opportune id faciunt, & cum operæ est precium.
Idem πρὸς Τιμόδειον, μετὰ πεμφάμενοι τὸν πατέρα, τὸν ἐμὸν εἰς τὸ πρῶτον, τὸ δὲ τῶν
τῷ προὑπηρετῶν ἐπὶ νῆα, καὶ ἐδῆν, deinde eum ob editam antea in se
benignitatem præstitαq; obsequia collaudatum, obsecrabant etiam.
Aliter πρὶ σεφάνου, ὅς δὲ ἀπὸ δόξης ποτὲ καὶ τῶν πάνθ' ἃ τῷ ἄλλων κατὰ γο-
ρήν, αὐτὸς κατὰ γοῶν, κατὰ γοῶν μὲν Διὶ οὐδὲν τῷ προὑπηρετῶν τοῖς μετὰ ταῦτα,
βίῳ, id est, nihil dedecorasti eorum quæ tibi antea contigerant, quæ
anterior fortuna tua tulerat: hoc est, τῷ προὑπὶξάντων σοι, vel πρότερον
ὑπὶξάντων σοι. Isocr. προὑπάρχῃ τῷ ὀφθαλμοῦ, **genituo iunxit, vt ὑπάρχων.**
Idem πρὸς Φίλιππον. in malam partem, ὅς ἐν εἴνοι μὲν οὐκ ὠκνησας δεδῶκεν

ἡ πρῶτη ἢ ἀνυ

πρῶτη.

ἡ πρῶτη.

προὑπὶχλὺν.

προὑπάρχων.

πάρεξαι τὴν ἐχθρὰς φησὶ πρὸς ἑλλήνας· ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνεσθαι πολέμῳ μὲν αὐτοῖς· προὔπαρχαν etiam dicitur quod tempore antegressum est Aristotel. ut προὔπαρχοντες νόμοι, antiquiores. Paus. ἕσπερον δὲ οὐκ ἔχω σαφεῖς ἐπεῖν, πότμον ἀδικίας ἔρξεν Ἀγιοδιότῃ, ἢ προὔπηρξεν Ἀγαμέμνονι φόνον τῶν τάλων τοῦ θυέστα· σωοικεῖν δὲ φασιν αὐτὸν κλυταμυνάμενος· παρθένης, παρὰ τῶν δάκρυα λαβόντα, id est, an potius Agamemnon prior iniuriam intulit casso Tantalō, hoc est προὔπηρξται τῷ Ἀγαμέμνονι τὸ πρὶ τάνταλον ἄγος. Activa enim voce idem dixisse videtur, quod Demosth. passiva.

προὔπαρξις etiam dicitur, quasi praeexistencia, ut ὑπαρξις substantia. καὶ προὔπαρξις τάσχω etiam lacecco significat & prouoco. Athenæus in. xii. τυραννον δὲ κατάρχεσθαι ὁ βίος ἕνεκεν αὐτοῖς μίαν τῇ ὑβριδοεισῶν, ὁμφάλλω· ἥ τις πρώτη κατήρξε μὲν τὴν εἰς αὐτοῖς περὶ τῆς ζωῆς, τὸ δὲ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὑβριδοεισῶν, σημεῖον ὅτι βίος. Quo in loco ἄρχεσθαι significat τυραννεῖσθαι, διαπορεύεσθαι, Alibi, ἥ τις τὸν ὅλον χρόνον περὶ αὐτοῦ κατάρχεσθαι, καὶ φησὶ φιλόσεως ταύτης τῆς λοιποῖς κατάρχεσθαι. Hoc in loco pro auctorem fuisse dixit, hoc est ὑπάρεξαι, ἐσιγησάμενος, vel καθηγῆσθαι, exemplum praeuisse. Sic Xenoph. in secundo ἀφηρημένον· εἰ βίον γνωρίσμων βέλτιον κατεργάσασθαι, ὁπότε θυοὶ καλεῖσθαι ἐπὶ δειπνον, τί δὲ πρὸς δὴλλον ὅτι κατάρχομαι· ἔφη δὲ αὐτὸς, ὅτε θυοίμι, καλεῖν ἐκείνον. Ponitur & pro ἄρχομαι coepi. Plato in Sympo. ἅλλα τυχὴν ἀγαθὴ κατάρχετω φαίδρῳ, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔρωτα. Sed quod bonum faustumque sit, Phædrus primas dicendi de amore partes habeat. In Protag. etiam cum genitio pro ἡγεμονίῳ, συνζαρεῖ κατάρχεσθαι τοῦ λόγου, id est ἄρχεσθαι. Idem in Euthyde cum accus. iunxit, καὶ ἡμεῖς πάντες ἐσλέπομεν πρὸς αὐτὸν, ὥς αὐτίκα μάλα ἀκασόμην· θανμασίῳς βίαν λόγου, ὅτι οὐκ ἦν σωθεῖν ἡμῖν· δαυμασὶν γὰρ βίαν δὲ κρίτων ἀνὴρ κατήρχει λόγον. Aristotel. pro τῇ ἀρχῇ usus est, καθάπερ κορυφαῖα κατάρχωνται συνεπηγεῖσθαι δὲ χορὸς. κατάρχων sic dixisse videtur Athenæus pro exordio in principio. xiii. libri, ἐν τούτῳ πλὴν κατάρχων πρὸς μέγα, εἰ δὲ ἄγε νῦν ἔρατω, Hinc iam ab inuocatione Musæ ordiemur. κατάρχεσθαι φησὶ μάχης, est praelium incipere & committere. Polyb. οὐδὲ τῇ ἀκαίρῳ προσπίπτειν, ἢ κατάρχεσθαι φησὶ μάχης. Plut. in Sympo. ἐπὶ σοφῶν, ὁ σόλων εἶπε, κατάρχεσθαι τὴν λόγον δίκαιος εἶναι, id est auspicari. Quod etiam κατάρχεσθαι dicitur ut supra dictum est. κατάρχεσθαι etiam est victimam ferire, & ad alia transfertur. Lucian. in vita sua, ὁ δὲ ἀγανακτῆρας, σκνυτάλλω βίαν καμνίω πλοῦσι λαβῶν, & πρῶτος, εἰς πρὸς τῆς πικρῆς κατάρχεσθαι. ὥστε δάκρυά μοι τὰ προσίμια φησὶ τέχνης. Plutarch. de nece Cæsaris, καὶ πρὸς ὃν τρέφει πλὴν ὅτι, πλοῦσι ἀπαντῶν, διελαιόμενοι ὥστε θυροῖν, ἐνελθεῖν ταῖς πάντων χερσὶν· ἀπαντας γὰρ εἶδεν κατάρχεσθαι καὶ γόσας τῶν φόνων. κατάρχεσθαι τῇ ἱερῇ, est sacra auspicari sæpe apud Demosth. ut καὶ μεθ' ἡς, ὥς τὴν ἐπαλλασσάμενός με φόνος, καὶ τὸ πρῶτον πρῶτον ἐπαγαγὼν, ἔασέ με εἰσιτῆρια ὑπὲρ φησὶ βουλῆς ἱεροποιῆσαι, καὶ δύνασθαι, καὶ κατάρχεσθαι τῇ ἱερῇ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ὅλων τὴν πόλιν. Lucian. de Oreste & Pylade in

h v

Taurica, ἥδ' ἡ δὲ ἱερὴ γενεὰ κατάρχεται τὸ τῶν, id est cultum iā adigit. Qd̄ & καθικνύσθαι dicitur. Significat etiam hostiam & sacrificium libare, hoc est προκατάργματα, καὶ προσήματα προσέσθαι. hæc enim fiebant anteq̄ hostiam ferirent. Herodotus de Hercule loquens, quem Aegyptiī im molare voluerunt, τὸν δὲ τέως μὲν, ὑσυχίαν ἔχον· ἐπεὶ δὲ αὐτὸς πρὸς τοῦ βωμῶν κατήρχοντο, εἰς ἀλλήλων τραπόμηνον, πάντας καταφονεύσας, id est, cum ad aram admoto molam inspargerent, vel capillum vellerent, ut pilos hostiarum nescio quot vellebant anteq̄ mactarent, aut abscindebāt, Iliad. γ. Ἄρην δ' ἐκ κεφαλῆων τάμνει τρίχας. Sic in Melpom. ὅντε πῦρ ἀνακαύσας, ὅντε κα ταρξάμενθ', ὅντε ἐπιπείσας. Odyf. autem. γ. Γέρον δ' ἱππικλάτα Νέστωρ χέρνιβα δ' ὄνυχον τας πὲ κατήρχετο. αὐτὰς Ἀθλῶν

ἔνχετ' ἀπαρχόμενθ' κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.

προκατάρ
χω.
Antegredi.

Eustathius enumerat inter hæc τὰς ἐλοχύτας, ἀπαρχὰς, προσήματα, προσβολῶν, καὶ ἀλμύρην τριχῶν. προκατάρχω est præexisto, anteuerto, antegredior. **Galen.** εἰς δὲ τὴν διάγνωσιν αὐτῶν ἥτε ἡλικία καὶ τὸ εἶδος, ἅπαντά π' τὰ προκατάρχοντα φησὶ νόσος σωπελά. **Cicero** antegressa dicere solet, ut in libro de **Fato**, Sed interest inter causas fortuito antegressas, & inter causas cohibentes in se efficiētiam naturalem. **Idem**, Omnia quæ fiunt, causis fiunt antegressis. **Idem Galen.** ὅταν ἄνθρωπος κατάρξαντο αὐτὸς πυρετὸν γίνεσθαι, ὡς ἐγινώσκῃ. Sæpe etiam προκατάρξαν αἰτίαν vocat causam antecedentē. προκατάρχην etiam præpollere significat, & antiquiore loco numeroq̄ haberi. **Areop.** πρὶ ἡνωμένης διολογίας, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ δαίμονι ἐνώσει τῇ διακρίσει ἐπικρατῶσι καὶ προκατάρχουσι. **Idem** πρὶ φωτός, εἰς δὴν σωαροῦντες ἐν τὸν ἐρωτικὰς καθόλου δυνάμεις, ὧν ἐπικρατῇ καὶ προκατάρχει πάντως ἢ ἐκ τῶν πάντων ἐπέκτανα πάντας ἐξωτὸν ἄρχεται αἰτία. προκατάρχεσθαι est auspicari. **Synef.** τοῖς το γάρτοι νοστῶν, τοῦ προσεσθῶνι τὸ παραχωρῆναι τῇ προκατάρξεσθαι τοῦ νεωτέρου διῶ, id est, prioribus partibus cedere in pugna iuniori dec,

προκατάρ
χεσθαι.

προκάταρξιν.

ex Homeri verbis, Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῇ νεώτερος. προκατάρξις est principium & origo. **Moschop. Grammaticus**, πρῶτόν τινος ὄνομα ὅστις τὸ πρῶτον ἐν τῇ ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκατάρξιν εἶναι, ἢ αἰτίαν φησὶ αὐτοῦ γενέσεως. προκατάρξις φησὶ δίκης, καὶ δίκης προκατάρχεσθαι, est litem contestari in **Pandectis**

προκάταρ
ξιμα.
ἀπαρχεσθαι.

Græcis. προκατάργματα, τὰ πρὸ φησὶ δυσίας γενόμενα θύματα. ἀπαρχεσθαι non solum significat primitias soluere & decerpere cum genitio, ut **Herodotus** in **Thalia**, ἐν αὐτῶν μεν δὲ ἔχουσι πλὴν σκίλλων ἐν τοῖσι δικίοισι δὲ μάλισα προσήκοντες, πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ δυσίας οἱ προσάγοντες: sed etiā libamenta facio, ut **idem** in **Melpomene**, ἐπεὶ ὁ ἐφ' ἡδὴ τὰ κρέα, ὃ δυνάσας τῇ κρέων καὶ τῇ σπλάγχνων ἀπαρχάμενθ', ῥίπτα εἰς τὸν προδερ, libamenta carniū ante se porricit. Significat & τὸ ἀρχεσθαι. **Magnus Dionysius**, quem **Areopagitam** vocant, de baptisate loquens in **Eccle.** **Hierarc.** ὁ μὲν γὰρ διοειδὴς ἱεράρχης ἀπαρχεται τὸ ἱερεῖς ἀλοιφῆς· οἱ δὲ ἱερεῖς ὑπὸ

αὐτῷ παλῶσι πλὴν ὅτι χρίσας ἱερουργίαν, ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἐν τύπῳ τὸν τελευτῶν ἀγῶ-
 νας ἐκκαλεῖσθαι. **Idem alibi**, Διὸ καὶ πρὸ πάντων καὶ μάλλον θεολογίας, ὁλχῆς ἀπ᾽
 χεῖρας, hoc est, ἀπὸ ὅτι ὁλχῆς ἀρχεῖται καὶ πάντας ἢ τῶν πρὶν ἢ προθυμίας
 μύτης, μάλιστα δὲ τῶν θεολογῶν. **Aristid. de Persis loquēs in Græciam a Da-
 rio missis ad depopulandam eam**, ἔλθει δὲ αὐτῶν ὅσιν ἐν πολλῷ, καὶ μικρὸν πρὸ
 ὅτι καταγωγῆς, ἔδοξε ἀπαρξάσθαι τοῖς τοῦ βασιλείου ἐπιτάγμασι, καὶ ὡς οὖν
 προσοίμιον εἶναι τοῦ πλέμους, placuit delibanda iam esse regis mandata an-
 te classis appulsum, & velut præludium bellī exordiendum: per dati-
 uum dixit. **Greg. de triplici genitura loquens, pro auctorem esse & cō-
 ditorem usus est**, ταῦτας δὲ τὰς γενήσεις ἀπάσας παρὰ ἑαυτῶν ὑμῆσας δὲ ἐμδὲ
 χρίσας φαίνεται, πλὴν μὲν ἐν τῷ ἐμφυσήματι τῷ πρώτῳ καὶ ζωῆκα. πλὴν δὲ, τῇ σαρ-
 κώσῃ καὶ τῷ βαπτίσματι ὅπου αὐτὸς ἐβαπτίσθη. πλὴν δὲ, τῇ ἀναστάσει, ἥς αὐτὸς ἀπὸ
 ξαυ, id est, cuius ipse edidit primordium: primus enim semel resurrexit
 postq̃ occidit. **Ἀπάργματα sunt ἀπαρχαί. Idem de baptismo**, τὸτό σοι καὶ **Ἀπάργματα**
 ζῶντι μέγιστον εἰς ἀσφάλειαν, καὶ ἀπελθόντι διεξιὼν ὑπέρτατον, τάφῳ μεγαλοπρεπέ-
 ρῳ, ἀγῶνι καὶ χορῶν ὁμοεσέγγον, ἀπαργμάτων ὡρίων καὶ ἐπιτελείων, id est ὑναγισμά-
 των ἐπιτελείων, anniuersariis primitiis, quibus amicis antiqui parētare so-
 lebant. **Ἐξάρχων** actiua voce tantum dicitur. Est autē τοῦ κορυφαίου **Ἐξάρχων**
 χερ, qui ob id **Ἐξάρχων** dicitur. Et accusatiuo etiam iungitur vt geniti-
 uo. **Idem**, ἐκένω τὸν δὲ ἡνκατὴ ἥσεν ὁ Ἰσραὴλ τοῖς Αἰγυπτίοις, **Ἐξάρχων** μαρίας, καὶ
 ἀνακρομυλῆς τὸ τὴν πᾶσαν. **Xenoph. in. iii.** παυδίας, ἔπειτα δὲ πάλιν ἦκε τὸ σωθῆναι
 μα ἀνταρδιόμην, **Ἐξάρχων** αὐτὸν Διοσκύρου παῖνα τὸν νομιζόμενον. **Et in septi-
 mo**, ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἐκτὶ γένεσιν, ὅταν ἦδὲ ὁμοῦ προσιόντες ἀλλήλοις γινώμεθα,
 παῖνα **Ἐξάρχων**. **Idem**, **Ἐξάρχων** οὐκ ἦν καὶ καὶ παῖνα. **Plut. per geni-
 tium, in Galba, de Nymphidio loquens**, αὐτὸς δὲ ἡ σύγκλητος εἰς τιμὴν
 ἐπράττει αὐτῷ, σωτηρίαν καὶ ἡμέραν ἐπὶ θύρας, καὶ πάντας **Ἐξάρχων** δόγμα-
 τῶν ἀξιόσων καὶ βεβαιῶν, ἔλθει πρὸς τὸν τὸλμης ἀνὴρα αὐτόν, hoc est, auctorem
 fieri, & confirmatorem senatusconsultorum. **Idem alibi**, Ἄματε **Ἐξάρχων**
 ἐμβατηρίῳ παῖνα. **Xenoph. in pri.** παυδίας, ἀλλ' ὅπως ἦδ' ἐαυτὸν ἡπῶνα ὄν-
 τα, ταῦτα **Ἐξάρχων**, φάσκων καὶ αὐτῶν καὶ σαρ, **Quocūq; certamine sciebat**
se inferiorem esse, eo socios prouocabat, aiēs se superiorem futurum.
Sic Homerus, βλάς τ' **Ἐξάρχων** ἀγαθὰς, καλέμωτε κορύσων. **Plut.** ἐν τῷ, εἰ
 προσευτέρῳ καὶ θυτέρῳ, οὐκ οὐκ μὴ σεαυτὸν οὐκ εἶναι τῷ καλῶν ἰδῶν **Ἐξάρχων**.
 χορὸν ὄντα, καὶ προσφίλιν, ἀφίναί τὰς τοῦ καλῶν καὶ ἀγοραίῳ ὑμῶν Διδῶ, ἐκπαλαί-
 κατωργισμῶν αὐταῖς. **Ἐπάρχων est imperitare. Isocr.** πρὸς φίλιππον. ὅν οἱ **Ἐπάρχων**.
 ταλῶν μὲν τῶν προτέρων ἐπάρχωντας μακεδονίας, οἰκίως πρὸς αὐτὸν διακρίσθαι πε-
 ποικίκε. **Et in Panegy.** καὶ ὅρ' ἡρόνον ἐκάπεροι ὅτι ευρώπης ἐπάρχων. **Signifi-**
cat etiam praeesse & praefici. Herodia. ἥσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῷ στρα-
 τωδῶν δ' οὐκ. **Ἐπάρχων** auspicari, coepisse. **Iliad. pri.** νόμισαν δ' ἄρα πᾶς **Ἐπάρχων**.
 σιν ἐπαρξάμενοι διεπείων, id est, τὸ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ πᾶσαι ἐπιβαλόμενοι.

eo differunt : quòd qui demonstratiōe iusta utitur , videri potest id quod est in principio, petere. alia autem demonstratiōis causa existēte, probatio est refutativa, non etiam demonstratio. Principium em̄ ad omnia huiuscemodī probanda , non est postulare quippiam aut esse aut non esse, quippe id existimari potest, id quod est e principio petere: verum quippiam significare, ut sibi, sic alii. hoc enim necesse est si differere velit , seu secum ipse, seu cum altero. Hermolaus Barbarus vir doctissimus lib. ii. Paraphrasis Themistianæ, ὅ ἐν ἀρχῇ αὐτῶν, quæstionem arcessere a capite appellavit, in quo ipse falsus est , nisi me fellit opinio. Quid enim illa verba significant, e Ciceronis loco apparet in Topicis, Cum autem, inquit Cicero, a genere ducitur argumentum, non erit necesse id usq; a capite arcessere, sæpe & citra licet, dum modo supra sit quod sumitur, q̄ id ad quod sumitur, & reliqua. A capite arcessere argumentum his verbis Cicero significat , a capite & origine rei argumentum eruere. ut in quinto Finium, A capite ducere. Totius enim quæstionis eius, quæ habetur de finibus bonorum & malorum, cum queritur in iis quod sit extremum & ultimum: fons rependus est, in quo sint prima inuitamenta naturæ: quo inuēto, omnis ab eo quasi capite de summo bono & malo disputatio ducitur. Inde sine capite certo manare, in oratione pro Plancio. Translatio est ab aquæ ductibus, ἀπὸ τοῦ ἀρχαῖου ὑδραγωγείου. Caput est enim è quo riuuli manant, ut apud eundem pro Cælio, Tum quæram deniq; ex quo iste fons Senator emanet. Nam si ipse oriatur & nascetur ex sese, fortasse ut soleo, commouebor. Sin autem ut riuulus accersitus & ductus ab ipso capite accusatiōis vestræ, letabor. Vlpianus de aqua quotid. & estiuua, Nam superiora interdicta ad eos pertinent qui a capite ducunt: æquissimum autem visum est ei quoq; qui ex castello ducit , interdū dari. Animaduertendum autem ἀξιῶν & αὐτῶν verba esse analyticis & dialecticis accommodata , ut in superioribus exemplis apparet. ut λαμβάνειν & τίθεσθαι. Aristotel. in pri. Priorum Analyt. ἔστω γὰρ ζῶον μὲν ἐφ' ἑ. α. ὅ δὲ θνητὸν ἐφ' ἑ. β. καὶ ἀθάνατον ἐφ' ἑ. γ. ὅ δὲ ἀνθρώπου ἑ. δ. ὅν ὄρον δὲ λαβὴν ἐφ' ἑ. ε. ὅ δ. ἀπὸ τοῦ ζῶον λαμβάνει ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνατον. τὸτο δὲ ὅτιν, ὃ αὐτὸ ἢ α. ἀπὸ τοῦ εἶναι ἢ β. ἢ γ. πάλιν πὺν ἀνθρώπου ἀπὸ διαμεμελῶς, τίθεται ζῶον εἶναι. ὥστε ἡ τὸ τοῦ δ. α. λαμβάνει ὑπάρχον. ὃ μὲν οὖν συλλογισμὸς ὅτιν, ὃ δ. δ. β. ἢ γ. ἀπὸ τοῦ εἶναι. ὥστε πὺν ἀνθρώπου ἢ θνητὸν μὲν ἢ ἀθάνατον ἀναγκαῖον εἶναι. ζῶον δὲ θνητὸν μόνον οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι. ἀλλ' αὐτῷ τὸτο ὃ ἢν ὃ εἶναι συλλογισμὸς αὐτῷ, sumitur inquit petendo quod demonstratum oportebat. Idem alibi, ὅταν γὰρ δὲ μὴ δὲ εἰς αὐτὸ γινώσκον, δὲ εἰς αὐτὸ ὡς ἐπιχρησθῇ δεικνύμεν, τότε αὐτῷ τὸ δὲ ἀπὸ χῆρος τὸτο δὲ ὅτι μὲν οὕτω ποιεῖν, ὥστε ὁμοῦ ἀξιῶσαι δὲ προκείμενον, id est, ut axioma ponere. Verum πρὶς τῷ αὐτῶν καὶ ἀξιωματικῶν καὶ διέσεων & aliis,

A capite arcessere quæstionem.

A capite ducere.

ἀξιῶν καὶ αὐτῶν
λαμβάνειν καὶ τίθεσθαι.

videlicet ut quod fortuito acciderat emendarent hoc facto, atq; restituerent. Στέλλειν est iter contendere, sed navigatione proprie. Differt enim τὸ πειράειν. Vnde στόλον nomen deductum. Quae dictio non magis classem, q̄ navis commeatum cursumq; significat. Synes. μετὰ πλὴν ἐμὴν ἐκείνῃ καθόλου, τῆς ἡδὴ σόλου ἢ ναὺς ἐς τὰ πῆθ' ὅραυς χωρία σέλλεται. Ponitur tamen & pro venire simpliciter. Herodot. in Thalia, ἐπὶ δὴ τὰν πλὴν ἑλμυρ σέλλονται ἐς πλὴν ἑρμυρ οἱ Ἴνδοι, de Chrysitide loquens. Lucian. Σὺ δὲ ἀνὸν χάριν ἐσάλει, ὥς μὴ διαφθέρῃ σε τὸ κάκιστον τῶτο κῆμα δ' ὡς τὸ. Galen. ἀποφικίαν μακρὰν ἀναγκαθῆς σέλαω, peregrinationem suscipere & peragere. Herodot. de Antonino, καὶ διατρίψας χρόνον ἀνὸν ἐν ἀνέμοις, ἐς πλὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐσέλλεται. Synes. ὁ ἐπιστάτης τῆ ἐπιστολῆς, ἐπὶ χρόνῳ διακομιδῇ παρ' ὑμῶν ἐσάλει δημοσίαν ὁδόν. Significat etiam ἐσέλαειν & ἐπιστάταιν, id est expeditionē suscipere. Et στόλον est exercitus & expeditio. Arrianus, ὅντιν' ὁ δὲ ἀρχὴς ἄλλον σόλον σέλλει. Xenoph. in. ii. ἀναβατ. πολλὸν δ' ἔχωμ σόλον, & λυμῆσται ταχὺ πορεύειν, id est exercitum. Idem in. iii. ἐπὶ μὲντι ἐς κλικίαν ἴλθον, σάφες πᾶσιμ ἐδόκει εἶναι, ὅτι ὁ σόλος εἴς ἐς βασιλέα, id est expeditio. Idem, ἐλέγερ δὲ ὁ στόλος εἶναι ἐς πεισίδα. Significat etiam preter nota significata, velum contrahere. Aristotel. in Mechan. διὰ τὶ ὅταν δὲ ἐρίας βέλωνται διαφραμῆν, ἐρία τῶ πνέματι ὄντι. τὸ μὲν πρὸς τὸ κυβερνήτῳ τῶ ἰσὶς μέρους σέλλονται, τὸ δὲ πρὸς τὸ πρῶτον, περὶ αὐτὸν τῶν σάμμοι ἐφίᾳσι. Ἰδιόσολον πλοῖον dicitur, quod sibi soli quis conduxit. Athen. lib. xii. συβαρίτων δὲ ἐς ἐς ἐρώτων περὶ διαπλευσαι βυλμῆς, ἰδιόσολον ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ ἐκ ἐμῆσται ἐπέρ. Συσέλλειν prae- Συσέλλειν ter nota significata, animo contrahi significat, & moestum esse. Cui opponitur διαχρῆν apud Synes. συεσαλμύθ' idem qui κατῆρης. Dicitur etiam συεσαλμύς demisso animo, & deiectis spiritibus. Plut. de Pompeio, ὁ δὲ πρὸ μικρῶ ὅπλοις καὶ ἵπποις δορυφορέμνθ', ἀπέρχεται μικρὸς καὶ συεσαλμύθ', id est κατῆρης. Συσέλλειν etiam est compescere insolentem, & ad moderationem redigere. Isocrat. πρὶ ἐρῶς, τὸς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συεῖλlassi καὶ τῶν σὶ σωφρονεσέας, ἐκείνοι δὲ ἐδὲν ὑπὲρ τῶτων ἐπαυδόνθσαν. Greg. in pri. contra Julian. ταῦτα ἐδὲς ὁ θεὸς Δαβὶδ, ἐν δὲ τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ σωεσάθαι τίθεται, καὶ χάριν ὁμολογῇ τῶ συεῖλlassi. ὡς τὰ δικαιώματα μαθῆν ἐν πῶθεν προσγίγνωμν, καὶ πρὸ τῶ μὲν ταπεινωθῆσά φησιν, ἐγὼ ἐπλημμύλθσα. Plut. in Lucul. ὅντιν' ἡ δυσαρκτέρον ἀνθρώπου δὲ πρᾶσται δοκοῦνθ', ἐδ' αὖ δικλῶτερον ἐπισασίας, συεαλέθ' ὑπὲρ τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus imperii auscultantius homine deiecto rebus aduersis. Significat etiam pauore contrahere hominē, & σωεσάθαι, ἐκπλαγῆναι, δεδματώθ', ἐκπεφοβῆθ'. Διασέλλειν aut idē est qđ διαορίζεσθαι, διαορίζεσθαι, vt Διασέλλειν, διορίζεσθαι, διαορίζεσθαι, hoc est disputare, disceptare & explicare. Aristotel. in. ii. Polit. ἐπὶ δὲ τὸς πεποιμέθα μνῆσιν, ἐν μικρᾷ πρὶ

ἀντὶ δίαςέλαδς ἐέλλον. Athenęus in. xii. Dipsosophiston, pro nominatim
 excipere dixit, & stipulatione cauere, ἔπειτά τινος τῶν προπεμποντων ἐδέειτο
 προσδίαςέλ
 λεοτα.
 προσέλλει.
 συμπελευσσει αὐτῶν, λέγων ὅτι προσδίαςέλαμιν ὅτι πορθημῶν, ἵνα πρὸς τὴν πλὴν,
 hoc est διωμολογησάμιν, προσδίαςέλαμιν. προσέλλω astringo, succingo, ap
 primo, comprimo. Basilus de vita solitaria, χιτῶν διὰ ζώνης προσεσαμμέν
 νος ὅτι σώματι, appressus. Galen. in. ii. ad Glauconem, ἵσθον ὃ ὡς ἦδεν προσ
 έσαλτο ἢ ὁ σκιρῶν ὄγκος, ἐδέδιφεν δὲ μὴ ἂν λάβων αὐτῶν μύλοι, τὴν ναυτίον ἐργα
 ζόμεν, ἐπιχειρῶν ἡνί τῷ πιπρωτῶν φαρμάκων τῷ μέρει, id est, cū iā tumor scirri ad
 equalitatem redactus erat, hoc est, ὅτι ἦδεν τὸ ὥδην ὅς τῷ σκιρῶν καθεσῆκοι, vel κα
 θεσῆκοις ἔν. Idem, ἔσω δὲ σοι διάγνωσις ἐκ κεκολληται τὸ βάθος τῷ κόλπῳ, ἐκ μὴ τὸ δὲ
 νη τὸς αἰσθητικῶν, μὴ τὸ ὄγκος, ἀλλὰ προσέσαλται τὸ χωρίον ἅπαν, ἡνί ζῆρον ἡ ἀνώδυνον
 ὅστις. προσεσαμμένος etiam dicitur qui compositus est in frugalitatem, &
 προσεσαμμέ
 νος.
 ad temperantiam moderationemq; redactus. Plato in Gorgia de gu
 bernatoria loquens, καὶ αὐτὴ ἢ τῇ τεχνῇ προσεσαμμένη ὅστις ἡ κοσμία, ἡ δὲ σεμνύ
 νει ἐγκυμάλισμῳ, ὡς ὑπὸ ἡφάνον ἂν διαπραγμομένη, tanq̃ grande quiddā pro
 fiteatur & prestat: id quod rhetorica facit, quæ eo nomine magnifice
 sese ifert. Aristotel. in nono hist. animal. de Bonaso loquens, πολλὴν χαύτιον
 ἔχει μέγιστον φθὶ ἀκρωμίας ὡσπερ ἵππος, μαλακωτέρα ὅτι ἢ θρίξ τῇ τῷ ἵππῳ, ἡνί προσεσα
 μένη μάλλον, compositior, & non ita fusa. πρὸς ἐλλειν etiam dicitur orna
 re, componere, obuoluere, & contegere. Lucian. κατακοσμοῦσα ἡ πρὸς ἐλ
 λασα. Aristotel. in Problem. τὸν ὃ περὶ τὸν πρὸς ἐλλειν δὲ τῷ τῷ ἐνεκεν, ὅτι
 περὶ ἐὰν ἀναπνῶν μὴ διδῶν, σθένειν τε καὶ τὰ ἰμάτια μὴ ἀπογυμνῶν, ὡς ἐν νο
 τὶς ἐγγίνεται. Idem, καὶ πρὸς ἐλλειν δὲ ἀναπνεύει, ὅπως ὅτι θερμότητος ἢ. κα
 κατασέλλειν.
 κατασέλλειν etiam est ad modestiam reuocare, & in officio continere. Plut.
 θορυβοῦντας τὸς ἐν ἀξιώμασι νέες κατασέλλειν ἐκλόμῳ. Significat etiam re
 primere & suppressere tumentia vel excrescentia. Diosc. τὸ ὃ ἐχίνου ὅστις
 κατασάλλει.
 κατασάλλει καὶ κατασέλλει τὰ ὑπὸ σαρκῶν. Et κατασάλλει καὶ φάρμακα, cohibentia, sup
 primentia, quæ etiam ἀνασάλλει. Galen. μετὰ τὸ τὸ τῷ τῷ ἀνασέλλειν καὶ
 ἀνασέλλειν.
 ἀποκρυμνύοις τὸς ἐπιτρέποντας χυμῶν χρῆσθαι. Significat etiā propulso im
 petum irruentis. Plut. ὁ ὃ ἀντίπρωρον ἐπιτρέφειν τῷ ναυῷ κελύσας, τὰς ἢ ἄλ
 ἀνασέλλειν.
 λας διωκῶσας ἀνέσειε, εὐρυκλῆς δὲ ὁ λῶκων ἐνέκετο σοβαρῶν. Inde ἀνασέλλειν
 pro terga vertere. Thucyd. τοξευόμενοι ὃ οἱ Ἰταῶλοι ἄνθρωποι φιλοὶ, ἀνασέλλ
 ιπρὸς ἐλλειν.
 ιπρὸς ἐλλειν est formidare & vereri. Dinarch. τῶν δὲ ἀρεῶν πάγος βῆ
 λῶς ἔπε πλὴν Δημοσθένους ἔπε τῷ Δημοσθένους δαύαμιν ὑποσάλλειν, ἀλλὰ τὸ δίκαιον
 αὐτὸ καὶ τὰ λυθῆς περὶ γαίπερον πεποιμνύειν. Ἰπρὸς ἐλλειν etiam est vires remit
 tere, hoc est non acriter, non omni conatu agere. Demosth. πρὸς πρὸς
 πρῶτον ἢ ὡς ἐς κοινὸν γνώμῳ ἀποφανομένη, πελοτῶντος ὃ ὡς πρὸς πεπραχότας
 αὐτῶν καὶ ἀνοσιωτάτας ἀνθρώπων μὴδὲν ὑποσάλλειν. Et ἡ τῷ μετὰ τῷ, ὅτι γὰρ ὅστις
 δίκαιον, ἔδει προσῆκον τῷ τῷ παθόντι δολάειν, ὅτι μὴδὲν ὑποσελαμνύει πρὸς ὕβριν,
 μετὰ τῷ ἐς σωτηρίαν ὑπάγειν, εἰ qui nihil remittit conatus, quo minus cōtu

melíofus effct. Sic in Actis Apost. ca. ii. οὐ γὰρ ὑπεσφάμην ὑμῖν τὰ μὴ ἀναγκαῖα καὶ πᾶσαν τὴν ἐκλήν τὸ θεῶν, Neq; enim p̄uaricatus sum in renunciādo vobis consilio diuino. Est enim ἱεροῦ δὲ cōsulto vinci, & cedere pari. quod etiam ἱεροῦ dicitur, vt qui gratificandi gratia & obsequendi, contentionem remittunt. Et genitūo iungitur. Aristotel. Probl. sect. quinta, διὰ τὴν ὑγιάν, τὸ φθί βροτῶν μὲν ὑπεσφάμει, καὶ οὐκ ἐπὶ πλείονι, id est citra satietatē esitare. Greg. eorū verba rephēdēs qui in trinitate diuina in- equalitatem afferebant, ἡσυχάζει πατρὸς ὑπεσφάμει ὁ υἱὸς τοῖς ταπεινοῖς καὶ κατὰ τὴν κριμύοις, ὅπως ὑπεσφάμει πάλιν καὶ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ φθί ἀξίας τὸ πνεύματος, Quē admodum diuinarum rerū nesciūs. vel, apud diuinarū rerū imperitos, & terrenis herentes, filius submissior est patre & inferior. ἱεροῦ submissiōnem significat, & metum non plane nec ingenue loquentis, & p̄uaricationem. Idem in pri. πρὸς ὑμᾶς, φέρε τῷ ἀγίῳ θαυμάσιον πνεύματι, πρὸς φθί θεότητος ὑπεσφάμει, ὡς δὲ τὸν δόκον ὄντων καὶ ὡς ἕκαστον εἰς φθί πρὸς ἐκείνους. καὶ ἄλλοι μὲν σιωπήσαντες, καὶ ὅτι καὶ μᾶλλον παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ τῇ ὑπεσφάμει γέγραπται, τὸ μὴ δόξασθαι κατακριθῆναι, nunc vero etiam amplius veritatē aperte eloquentes, ne ob p̄uaricationem, vt scriptū est, damnemur operæ nauatę non probabilis.

ἐπιτρέπει τοῖς δικαίοις, est rem arbitrio amicorum permittere, hoc est in amicorum arbitrium compromittere. vel, vt Cícero p̄ Roscio dixit, compromissum facere. Demosth. ἐπιτρέπει τοῖς δικαίοις ἢ τοῖς ἐπιτηδεύουσιν. Et, οὐδὲν ἐπιτρέπει, nullius arbitrio rem permittere. Idē καὶ ἐνέγει τὸν δομαρ. καταπλῆσας τοίνυν ὁ ἀνδρῶν δικασαί, ὡς δὲ ἐνὶ ἡμετέροις ἐπιτρέπεν ὁ θεὸς φησὶ πρὸς ἡμᾶς, καὶ ὅτι ὅταν ὁ θεὸς ἐλαβον τότε ὑπὸ αὐτῶν, προσκαλεσάμενος αὐτὸν, καὶ ἐλαχον αὐτῶν δίκην αἰκίας, ἀντιπροκαλεσάμενος ὃ ἐκείνους ἐμὲ, καὶ διατητῶν ἐχόντων τὰς δίκας, ἐπὶ δὲ ἀπόφασις ἦν τὸ δίκης, ὃ μὲν θεοφησὶ πρὸς ἡμᾶς, καὶ ὑπὸ μνηστο, ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτῶν ἐμαυτῶν μὲν ἀδικήν, ἐσκήν εἰς ὑμᾶς, id est, Regressus igitur Athenas iudices, cum Theophemus cōpromissum facere recusaret, de plagis quas ab eo acceperam, in iudiciū vocato intendere actionem iniuriarum institui. Quo facto, cum ille mihi vicissim iudiciū idē dictaret, (controuersia autē eo tempore apud arbitros disceptabatur) ubi ad sententię ferendę tempus ventū est, ibi Theophemus p̄scriptiōne obiiicienda prolatare rē cōepit, causamq; speciosam iureiurando excusare. Ego vero iure atq; conscientia fretus, causam hāc apud vos agere institui. ἐπιτρέπει igitur est compromissum pacisci, hoc est vnum aut plures causę disceptatores facere, alioqui iurisdictionē eius rei nō habētes. ἐπιτροπή est compromissum, vt idem πρὸς Ἀφροδον, καὶ ὃ ἐπιτρέπει ἐπιτροπή.

καὶ μετὰ τὰς ἀρχιν καὶ δρακοντίδην, τῶν δὲ ἀφ᾽ ἑκείνων ἀκρίβειαν αὐτῶν, ὅτι ἐμὲ ὅρα ταῦτα διατηροῦσι, καταγνώσοντι πρὸς ἐπιτροπῶν, Nunc vero cū a me cōtēdisset & impetrasset, vt Archineo & Dracontidę arbitris discepta-

tionē cōtrouersie permitteremus: postea cōpromissum soluit, quippe
 qui ex ipsis cōpromissariis audiūisset, se si iurati arbitrari cogeretur,
 sententiam non secundum eū laturos. Arbitri autē, id est ΔΙΑΙΤΗΤΑΙ, iudices
 erāt, p singulas tribus lecti numero quatuor & quadraginta. Mo-
 ris autē erat, vt inquit Demosthenis interpres, in locū certum arbitros
 cōuenire, copiāq; sui facere & prēbere cuius queribundo, vt si ipsi sor-
 dide vel ambitiose, vel offenso animo arbitrio abusi essent, in prōptu
 respōderent ei qui se ab eis damno affectū esse cōquereretur. ΕΥΘΥΩΣ
 δ' αὖ id dicitur, & ΕΥΘΥΩΣ ΔΙΔΟΝΑΙ, in omnesq; magistratus valebat. Cice-
 ro rationē vitę & magistratus gesti, aut curationis actę reposci latī-
 ne vocat. ἔσθ' ἡ πάντας τ' ὅς τ' ἀ κοινὰ διοικήσαντας, εὐθύως Διδόναι ἢ πεπραγμέ-
 νων, id est, acta sua probare magistratibus & populo. Syndicare verna-
 cula lingua dicitur. Verum quoniā οἱ ΔΙΑΙΤΗΤΑΙ minora negocia admi-
 nistrabant, ideo ab iis αἱ εὐθύαι incipiebāt. Erant autē annui iudices οἱ
 ΔΙΑΙΤΗΤΑΙ. Sunt qui tradāt ΔΙΑΙΤΗΤΑΣ iudices quosdā fuisse, ad quos ho-
 mines litigaturi controuersiarum suarum disceptationē ex compacto
 deferebant, apud ordinarios iudices ambigere nolentes. Huiusmodi
 autem arbitros sexagenarios aut paulo minus esse oportebat. a qui-
 bus ii qui iudices dicuntur, appellabant, si sententia videbatur iniqua.
 Quoniam autē ab iis auctoribus, quos legere mihi cōtigīt, hoc nō satis
 liquide traditur, id addā, qđ sentio. ΔΙΑΙΤΗΤΑΣ εἰν duorū generū fuisse,
 vt dixi, ex Demosthenis lectiōe collegi, hoc est αἰρετὸς δὲ ΔΙΚΑΣΑΣ, ad quos
 litigaturi disceptationē cōtrouersiarum conferebant, κατ' ἐπιτροπὴν δ'
 ΔΙΚΗΣ, vt in illo loco superius citato ἐκ τ' ἡσὺς ἄφοβοι λόγῳ. Et ab huiusce
 modi compromisso vel arbitrio recedere licebat, dūtaxat re itēgra: id
 qđ ἀφῆναι ΔΙΑΙΤΑΝ vel ἐπιτροπὴν dicebatur. Alterū genus arbitrorū, τὸς
 οἱ κλῆρον ΔΙΑΙΤΗΤΑΣ appellabāt, qui nō electione litigantiū, sed sortito
 arbitrādī potestatem habebant. & ii erant annui magistratus, ταῖς εὐ-
 θύωσις ἐνεχόμενοι, vt superius dictum est. Et vt Romę ex decuriis Prætor
 iudices iudiciorum publicorū fortiebatur, ita Athenis ex decuriis tri-
 buū arbitri sorte dabātur ad causas priuatas diiudicandas. Demosth.
 enim in supradicta oratione post illa verba, τῶνδε μὲν ἀφῆκερ, ἀκύσας αὐ-
 τῶν, οὗ ἐ μεδ' ὅρκῳ ΔΙΑΙΤΗΣΣΙ, καταγνώσονται πλὴν ἐπιτροπῶν, statim subdit,
 ἐπὶ τῶν κληρωτῶν δὲ ΔΙΑΙΤΗΤῶν ἐλθῶν, καὶ εἰδὲν ἔχωρ ἀπλύσασθαι ἢ ἢ ἐγκεκλι-
 μένων, ὥφλε πλὴν ΔΙΑΙΤΑΝ. οἱ ΔΙΚΑΣΑΙ δὲ ἀκύσαντες ἐς οὐδ' ἐφῆκε, ταυτὰ καὶ
 τοῖς τῶνδε φίλοις ἢ τῶν ΔΙΑΙΤΗΤῶν πρὶ αὐτῶν ἔγνωσαν, ἢ δέκα ταλάντων ἐτίμη-
 σαν, Ad arbitrum igitur sorte datum cū venisset, nec diluere obiecta
 posset, damnatus est ab arbitro. Iudices porro ad quos prouocauer-
 rat, cū causam cognouissent, eadem ipsi cum arbitris cōpromissariis
 istius amicis, cum ipsoq; sorte dato arbitro pronunciarunt, litemq;

homini talētis decē estimauerūt. Qui locus oratoris, vt & alia nō pau-
ca, emendatē a nobis transcriptus est, vt confidimus, licet in peruaga-
tis exēplaribus corruptus sit. id quod prēdictum oportuit, ne falsi ar-
cesseremur ab iis quibus oratorē ipsum adire vīsum fuerit, in eaq̃ in-
quirere, vt par est, quā a nobis dicēda sunt, & iam dicta. Compromis-
sarius arbit̃er etiā dicitur, ὁ ἐπιπραμμῖος τῷ δίκῳ ἢ τῷ ἀμεισβήτισιν. **Cōpromis-**
sari⁹ arbit̃er
Lucian. de dearū iudicio, οὐδ' ἡμεῖς ὡς Ἀφροδίτην ἀδίαμεν, ἐλ' ἂν ὁ ἄρκος ὁ σοὶ
ἐπιπραπῇ τῷ δίαται. Quē de iudiciōrū Romanorū Atheniensīūq̃ more
in Annotationibus in Pand. a nobis scripta sunt, ad hunc locū ptinēt,
ne hic desiderentur. Sed addenda lex compromissorum quē apud De-
mosth. extat ὅν τῳ ἡπὶ μεδίᾳ his verbis, ἔαρ δ' ἐννεσ πρὶ συμβολαίων ἰδίων
πρὸς ἀλλήλους ἀμεισβήτωσι, καὶ ἐξλωνται διατητῶν ἐλῆσθ' οὐδ' ἀλλ', δ' ἐξω αὐτοῖς ἀι-
ρεῖσθ' οὐδ' ἀλλ'. ἐξλωντ' διατητῶν. ἐπεὶ δ' ἂν ὁ ἐξλωντ' ἡπὶ κοινόν, μενέπωσαν ὅν τῳ
ὑπὲρ τῶν διαγωνισίων, καὶ μικρὰ μεταφερέπωσαν ἀπὸ τῶν ἐφ' ἑπερορ δίκασήσιον
ταυτὰ ἐγκλήματα. ἀλλ' ἐξω τὰ κριθέντα ὑπὲρ τῶν κύρια. Quibus verbis intel-
ligimus non licuisse a compromissario arbitro prouocare. Erat etiā
aut moris aut instituti legitimiq̃ iuris, vt arbitrorum sententiā οἱ ἄρχον-
τες subsignarent: quo magis in rē iudicatam transiret, & executionem
iudicati pareret, vt adnotatū est ab interprete eiusdē oratoris in eo lo-
co orationis supradictē, ἥδη ὁ ἐπ' ἑσας ὕστερ καὶ σκοπέως, ἐρχεται μεδίᾳς οὐτοσί
πρὸς τὸ ἄρχόντων οἴκημα, καὶ καταλαμβάνει τὸς ἄρχοντας, δ' ἐλόντας, καὶ τ' ἐστ' ἔτι
ἐπιόντας, ἥδη τῷ ἐγκμορ δ' ἐπ' ἑσας, offenditq̃ eos conclauī suo exeuntes sub
noctem scilicet, Stratonēq̃ ipsum arbitrū sortito datū iā profectum,
cum vadimonii deserti nomine secundū me pronunciaisset, τὸ μὲν οὖν πρὸ
τοῦ δίκου ἦν πᾶθεν αὐτῷ, τῷ δίκῳ ἦν καταδεδιηγῆται, ταύτῳ ἀπὸ δ' ἐπ' ἑσας
καὶ τὸς ἄρχοντας μεταγράφει, καὶ πεινέκοντα δ' ἐπ' ἑσας αὐτοῖς ἐδίδου. Et quidē
nihil veritus est Medias primum suadere arbitro arbitrium illud da-
mnatorium vt in absolutorium verteret, magistratibusq̃ ipsis vt arbi-
trium iā ab ipsis subscriptum circūducerēt, & in diuersum mutarēt,
ob idq̃ quinquaginta illis drachmas promittere. Ceterum ἄρχοντες q̃ οἱ ἄρχοντες
fuerint nō ita plane constat. Suidas nouē fuisse auctor est, & inter eos
numerat Thesmothetas, recte vt opinor, cum idē sentire videat̃ enar-
rator Demosthenis, quippe q̃ ἄρχοντας etiā θεσμοθέτας appellet. Sed vnus
erat princeps collegiū & p̃fectus, qui ἡγεμὼν & πρύτανης vocabat̃ Athe-
nis, ἐπὶ πρῶτος ἢ ἄρχόντων καὶ ἢ ἢ θεσμοθέτων. πρύτανης autē erat numero qn
quaginta, decimā partē cōsiliū & curiē q̃ngenariē efficiētes, in orbem
πρυτανόοντες, in singulos mēses vices mutātes. Verū is ἄρχων q̃ inter τὸς
ἄρχοντας peculiare appellationē retinuit, etiā πρύτανης dictus est. Demo-
sthen. in eadē, πείσας τὸν πρυτανόοντα, δ' οὐδ' αὖ τῷ ἡγεμῶν πρὸς πάντας τὸς νόμους,
id est, τὸν ἄρχοντα, vt alibi dixit. Quemadmodum autē Romae Prætor
ωρ.

iudicibus præerat, atq; ideo questionis iudex dictus est, & quesitor, ut nos in Pandectas adnotauimus: ita hic ἄρχων Athenis τοῖς δικασαῖς λεγομένοις præsidebat, ut in superioribus diximus. Demosth. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμειβεμένοις, καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικασήριον, καὶ οὕτως ὁλυμπιόδωρος ἠγωνίζετο πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐδεδόξεν ἔνκα ἀνὴρ ἐμιδιώσασθαι, πάλιν ἵνα ἐκκείσθαι πρὸ τῆς ἐπωνυμίας, καὶ πάντες ὁρώμεν, neq; ille calumniosus delator ad iudiciū affuit, cuius mihi diē dixerat. Ἀνακρίσις erat percunctatio accusatoris & interrogatio, quam ὁ ἄρχων faciebat, ut inquit interpres. Ante iudiciū em̄ is qui reū postularat, rogabat, εἰ ἐπέστασις, εἰ μάρτυρας ἔχει, εἰ χρίσται πρὸς αὐτὸν ἄνθρωποι, An reū peracturus sit, an testes habeat, an aliquo euocato ipsi opus sit, ne scilicet imparatus ad accusandū in iudiciū prodiret. Demosth. πρὸς Νικοστῶ. Ἀνακρινόμενος δὲ ἦδ' ἡμῖν κατ' αὐτὸν τὸν ἐφ' ὁδοκλητίας γεγραφένον, καὶ μέλλοντος ἦδ' ἐσιέναι εἰς τὸ δικασήριον, τηρήσας με ἀπτόντα ἐκ παλαιῶς, ὅτε πρὸς τὰς λιθομυίας πάσαις πεντή, καὶ ἀρπάζει μέσον καὶ ὠθεῖ, Cum iam iudiciū mihi falsę renunciationis in ipsum constitutum esset, & percunctationes factę essent quę ante iudicii ingressum solennes sunt. ἐφ' ὁδοκλήσια, est accusatio apparitoris, qui falso renunciavit se quempiam in ius vocasse, ob eamq; renunciationem is qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii incidit. ἐστὶ δὲ κατηγορία καὶ ἐκκλητῆρος κεκλητθῆναι ἐφ' ὁδοκλήσια. Idem, ἐλθὼν δὲ ὁ ἀρεθίσσιος ἀπρόσκλητον μὲν δὲ καὶ ἀρχαίων δίκην καταδικασάμενος ὡς ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ, κλητῆρα ἐπὶ γεγραφένον, καὶ ἐσελθὼν εἰς οἰκίαν βία, πάντα δὲ ἐφύρκε, id est, cū eum ascripsisset qui in ius me vocauerat, pignora mea cepit, & domo extulit. Ἐγὼ δὲ ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, ἐπειδὴ ἐπυθόμενος πλὴν ἐπιβεβλῶν, ἐβάδιζον ἐπὶ τῷ κλητῆρα τὸ ὁμολογῶντα κεκλητθῆναι. Ego vero cum iudicatum publice dissoluissē, intellecta fraude, in eum experiri statui, qui in ius me vocasse falso affirmauerat. Ἀπρόσκλητος δὲ ἵκει δικά, cū iudiciū in eū intenditur, qui in iudiciū vocatus non est, ut eremodicii damnet, id est deserti vadimonii, ut ipse alibi, καὶ τὴν μετὰ τὴν διαδικτῆν ἀπρόσκλητον δίκην πρὸς σκόδασι. Quæ autē ὁ ἄρχων nō modo q̄ ad iudiciū cōstituendū pertinebāt, pro potestate administraret, sed etiā tabellas vel calculos potius iudicantiū numeraret, ex Isēi loco patet πρὸς τὴν Δικαιογένην κλίεσ, συγχωρῶντων δὲ ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγγεῖν τὰς ψήφους, ἀφίστατο μὲν δὲ Δικαιογένης τῶν δυοῖν μβοῖν τὴν κλίεσ ταῖς Δικαιογένης ἀδελφαῖς, καὶ ὁμολογεῖ ἀναμφισβητητα δόσαν ταῦτα τὰ μέρη, Cū igitur Leochares ignominia iudicii falsi deprecāte, pmittere nos diceremus τῷ ἄρχοντι, ut eductos e sitella calculos nō numeraret, sed cōfunderet, dānatorios scilicet & absolutorios: Dicegenes cui Leochares falsū testimoniū phibuerat, dicere cœpit se hereditatis besse abstinere, defunctiq; sororib; cedere. Quib; verbis trāfactio

significat ab eo facta, q̄ sententiā sibi imminere ignominiosam iā cernebat. Porro aut̄ q̄ ἀρχων dicit̄ ἐπώνυμος ἢ ἀρχόντων, hūc habet intellectū, q̄ ἐπώνυμος ἢ ἀρχόντων ab eo annus in fastis denotabat̄, ὅτι ἂν αὐτῷ δ̄ ἐνιαυτὸς ἐπώνυμος ἦν, vt Romē a Consulibus. & ab eius noīe alii ἀρχοντες in actis p̄scribebant̄: vt si dicerēs Metellum Celerē, & Pompeium Ruffum Pretores fuisse Cōsulibus Cicerone & Antonio, hoc em̄ ἐπώνυμος significat. Plut. in Demetr. καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πάντην ἀρχοντα καταπαύσαντες, ἱερὰ σώτηρων ἐχθροτὸ νοῦν καὶ ἕκαστον ἐνιαυτὸν. καὶ τὰς ἐπὶ τῇ τελευτῇ καὶ συμβολαίῳ προσέγραψον. Herodia. de Calend. Ianuar. loquens, ἀρχαὶ τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τῷ ἐνδοξῷ καὶ ἐνιαυσίῳ πόρφυρον πρὶν τίθεν, id est, Cōsulesq̄ tū primū insignem & annuam pr̄textā induunt, hoc est, τῇ πρὸς πόρφυρον. ἐπώνυμοι etiā ἡρώες decē erant, quorū ἑκόνες ἐπώνυμοι vocitatę sunt. Moris em̄ erat, vt q̄ legem quāpiā aut rogationem suafuri essent, eam proponerent publice anteq̄ perferretur ad ἐπώνυμους ἑκόντας, quēadmodū Romē pro rostris, vt qui improbāre legem vellet & dissuadere (vt Cicero legem agrariā dissuasit) in concione id faceret. Vnde Aeschines καὶ κτησιφῶντα ita inquit, Ἀλλὰ διαβρίδῃς προσέτακτῃ τοῖς θεσμοθέταις, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν τὸν ἐν δημοσίῳ τῶν νόμων ἀκριβοῦς διζετέσσαντας καὶ σκεψαμένους ἃ ἂν ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ ἃ περὶ ἐσὶ νόμοι πλεῖστος ἐνὸς ἀναγεγραμμένοι πρὶ ἐκάστης πρῆξεως. καὶ τὰ τοιαῦτα εὐρίσκωσιν, ἀναγεγραφότας ἐν σάνισιν, ἐκθέσθαι κελόμεν ἐμπροσθεν τῶν ἐπώνυμων. ἐπώνυμοι autem ideo dicti sunt, quod decem tribus ab his heroibus denominatę sunt, quasi gentiles tribuum. quorū nomina posita sunt ab enarratore Demosth. καὶ τιμοκράτης, & a Pausania in Atticis. Isocrat. in paragraph. Ἀνθ' ὧν ἡμεῖς ἐψηφίσασθε ἡμᾶς σεφνωδῶσι, καὶ προσθεν τῶν ἐπώνυμων ἀνεπαῖρ, ὡς μεγάλων ἀγαθῶν αἰτίαι ὄντας. ἀρχὴ etiam ἐπώνυμος dicitur magistratus τῶν ἀρχόντων. Plutarch. in Symp. ὅτι πλὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν ἥρχον, οἱ καὶ τὰς πλεῖστας τῶν δέσπων δαῖτες ἦσαν, ἐν ταῖς θυσίαις ἐκάστῳ μῆτιδι ἀποκληρῶν μύτης. ἐπώνυμος etiam dicitur qui ab aliquo nomen traxit. Pausan. καὶ γυμνάσιον ὅστις ἐπώνυμος Ἀδριανῶς. Lucian. τίς σεαυτὸν εἶναι λέγεις ἐπώνυμον; Vtrum Cynicum te dicis, an Aristotelicum, an ab alio philosophorum principe denominatum? Plutarchus metaphoricę vsus est in Antonio, βελόμηνον ἐν γὰρ τῷ ἔργῳ ἐπώνυμον αὐτῷ γενέσθαι, καὶ μὴ πάντα τὰ οὐεντιδὶς κατορθῶσθαι, Cupiens illud vnum saltem praelium ductu suo commissum esse videri atq̄ instructum, ne omnia Vētidio tribuerentur in eo bello gesta. ἐπώνυμος etiam est qd̄ apud recetiores φρῶνυμος legitur. Postremo adnotādū q̄ arbitriū apud antiquos Latinos etiā pro iudicio vsurpatum est. Cicero in. iii. Off. Quintus quidē Scquola pontifex maximus summā vim esse dicebat in oībus iis arbitriis in quibus adderetur ex fide bona, fideiq̄ bonę nomē

Arbitrium
p iudicio.

Differentia
iudicii & ar-
bitrii,

existimabat manare latissime. Idem, Reliquorum autē iudiciorū hęc verba maxime excellunt, in arbitrio rei vxorię, melius & equius: in fiducia aut, inter bonos bene agier. Cum autem proprie loquendū est, inter arbitrium & iudiciū differentia est, vt ipse inquit in oratione pro Roscio Comoedo, Causam perdidisti, propterea q̄ aliud est iudiciū, aliud arbitriū. Iudiciū est pecunię certę: arbitriū incertę. Ad iudiciū hoc modo venimus, vt totā litē aut obtineamus aut amittam⁹. Ad arbitriū hoc modo adimus, vt neq; nihil, neq; tātū quātū postulauimus cōsequamur. Eius rei ipsa verba formulę testimoniū sunt. Idē alibi in eadē, Fraudabat te in societate Roscius: Sūt iura, sunt formulę de oībus rebus constitutę, ne quis aut in genere iniurię, aut ratione actionis errare possit. Expressę sunt enim ex vniuscuiusq; damno, dolore, in cōmodo, calamitate, iuriā publicę a prętore formulę, ad quas priuata talis accommodatur. Quę cum ita sint, cur non ad arbitriū pro socio adegeris Quintū Rosciū quęro. Formulā non noras: Notissima erat. Iudicio graui experiri volebas: quid ita: propter familiaritatem veterem: cur ergo lēdis: Ex his Ciceronis locis itelligimus aliquādo arbitrio, aliquādo iudicio antiquos experiri solitos eiusdē rei nomine. Sed qui iudex erat, absoluēdi prorsus necessitate, aut in solidum cōdēnandi astringebat. Id quod hodie nō fit, propter formulas abrogatas imperatorum sanctionibus. Eius rei vestigium extat in quinto lib. codicis Iustiniani, in quo titulus est, arbitrium tutelę. Nam in. xvii. Pādetarum vbi titulus est, pro socio, ex ilimo legēdū, arbitrium pro socio ex Cicerone, qui pro Quintio ita inquit, Itaq; hercle haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se in priuatā domū seuocabat. Qua in re ita diligens erat, quasi ii qui magna fide societate gererent: arbitrii pro socio condemnari solerent. Intelligimus etiam ex supradictis arbitrium pro socio ignominiosum nō fuisse, iudiciū fuisse. Vnde ipse pro Roscio Amerino, In rebus minoribus sociū fallere turpissimum est, æqueq; turpe atq; illud de quo ante dixi, hoc est, vt iudiciū mandati. Et inferius, Recte igitur maiores eum qui sociū fefellisset, in virorum bonorum numero non putarunt haberi oportere. Eandem propemodum differentiam Aristotel. in secundo Politicon inter δίκαιον & δικάσιμον posuit, de Hippodamo Milefio loquens, qui primus hunc morem instituit, quo modo Iurisperiti vsi sunt post formulas sublatas, & nos hodie vtimur, vt possint iudices minoris condemnare q̄ petītum sit, nec plane absoluere, si ita ipsis visum sit, & definire quatenus obstrictus esse videatur is vnde plus petebatur. Quod Aristoteles his verbis exprimit, ἐνομοδέτα δὲ τὰς κρίσεις ἐν τοῖς δικάσιμοις οὐ διὰ τῆς ἀποφασίης γίνεσθαι δεῖν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ

γράφειν, ἐκ καταδικάζοι ἀπλῶς τὴν δίκην, ἐκ δὲ ἀφ' ἑλπίων, κενόρ. ἐκ δὲ τὸ μὴ, τοῦ
 το διορίζειν, sed tabellam vnūquēq; iudicum ferre, in qua scriberet, si sibi
 plane damnandus videretur: sin absolendus, puram relinqueret. **Q**
 si partim damnandus, partim non damnandus videretur, id scripto de
 finiret. De hoc instituto vt improbabilī, Aristot. ita paulopost inquit,
 ὅν καλῶς δ' ἐστ' ὁ πρὶ κρίσεως ἔχει νόμος. καὶ κρίνειν ἀξιοῦν διακρινῶντα, φησὶ κρίσεως
 ἀπλῶς γεγραμμένους, καὶ γινώσκοντες τὴν δικαστῶν διακρινῶν. τὸ δ' ἐν μὲν τῇ διαίτη
 καὶ πολλοῖσι γινώσκονται. κοινολογοῦνται δὲ ἀλλήλοις πρὶ φησὶ κρίσεως. ἐν δὲ τῇ δι
 καστείῳ ἐκ ἑσπερ, ἀλλὰ καὶ τῶν αὐτῶν τῶν πῶρ, νομοθετῶν δὲ πολλοὶ πρὸς ἀσφάλειαν ὅπως
 οἱ δικασταὶ μὴ κοινολογοῦνται πρὸς ἀλλήλους, hoc autē in arbitrio & pluribus
 aliis fieri potest. conferunt enim capita arbitri, & inter se de sententia
 ferenda consultant. In iudiciis autem id fieri non potest. Sed iis cōtra
 riū plurimi legīslatorum instituerunt, ne scilicet iudices ante sententiā
 inter se verba faciant. & reliqua quę longius persequitur, tam de pri
 uatis causis q̄ de publicis intelligēs. κρίσεως enim vocabulo etiā ἐγκλη
 μα ἴδιον significauit. Aliud est igit iudicē alicuī, aliud arbitrū ferre: Iudicē ferre
 Aliud iudicio experiri, aliud arbitrio, quod cū iis fiebat, quibus bene & arbitriū
 cōsultū petitores volebāt. καθίζειν δικαστὰς, καὶ καθίζειν διακριντὰς gręce dicuntur ferre.
 cit. Et in arbitriis nō habebat locū exceptio, q̄ causa q̄s cecidisset.
 σωοικίῃρ dicitur de viro & de vxore. & σωοικοῦντες οἱ γήμαντες, σωοικίῃσιν σωοικίῃρ.
 αἱ γαμήλιναι. Demosth. ἀφ' ἑλπίων ἐλθόντες ὑπὸ τῶν πατρῶν τῶν ἐμῶν, σωώμενοι τῶν
 ἀνδρῶν, nupsit. Et καὶ νεαῖρας, τὸ μὴ νόμος τοίνυν ἀκηκόατε, ὅς ἐκ τῶν ζένων ἐστὶ
 σωοικίῃρ, ἐστὶ τὴν ἀσλὴν τῶν ξένων. σωοικίῃρ est nuptiū dare. Polyb. τὴν δὲ νό σωοικίῃρ.
 εἰς ἐκείνους σωοικίῃρ ὅποτ' αὖ προμνηται. Est enim σωοικίῃρ veluti con
 tubernio cōiungere. Isocr. in Aeginet. ἔλθ' δὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐμὴν
 καὶ τῶν ἀντ' κυρίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμῶν κατέστησε, τὴν μὲν, ἐμοὶ σωοικίῃσιν, φησὶ δὲ, ὑπὸ
 με ἐσωοικίῃσιν. Et quoniā σωοικία significat πλῆθος τῶν οικοδομημάτων, ideo σωοικία.
 σωοικίῃρ est condere ciuitatem, urbemq; ciuibus frequētare. Plut. παύ
 σαδὲ πλάνης ἐδοξε, καὶ πόλιν ἐκείνην σωοικίῃρ. σωοικίῃρ Plato ciuitatē appel
 lat, propter domorum coniunctionem: quod Iuuenalis illis versibus
 exprefit in quintadecima Satyra, Aedificare domos, laribus coniūge
 re nostris Tectum aliud, tutos vicino limine somnos Vt collata da
 ret fiducia. Et σωοικίῃρ γὰρ dicitur non vasta aut deserta, sed frequē σωοικίῃρ
 tia habitatorum culta, Xenoph. καὶ οὗτος μὲν ἀπ' ἀσθενείας τῶν ἀρχόντων σωοικίῃρ
 πρὸς μὲν γε τὴν χώραν πρὸς κοινὴν καὶ γινώσκοντες τὴν γλῶσσαν, δώροις κοσμοῖ. Eadē ratio
 ne σωοικία cœnaculariā domū significat. Athen. de coquo Phalerei, ὅς
 τε ἐν ἑτέσι δύο τρεῖς σωοικίῃς ἐωνήσαντο, παῖδας τε ἐλθόντας ὑβρίζε. Idem, τὰ χω
 ρία, καὶ τὰς σωοικίῃς ἐπὶ τῶν τοι, id est cœnacularias domos, quę
 sigillatim locātur inquilinis. Plutarch. etiā in hac significatione vñs
 est. σωοικία etiam διαφέρει φησὶ πρὸς ἀμφοτέρους οἰκίας καὶ φησὶ διακρίνειν, vt

latine domus ab insula urbana. Herodia. de vrbe Roma, ἡ δὲ αὖτις διὰ τῶν
κνότητων τῶν συνοικιῶν, ἐξυλίας τε πλῆθος ἐπαύλητον, τὸ μέγιστον μέρος φθι πόλειως
τὸ πῶς ἐνέμεθον. Thucyd. ἐμπιπῶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κίκλῳ ἢ ἀγορᾷ, καὶ τὰς
συνοικίας. Isæus, πρὶ τῷ φιλοκτημ. κλίρε, pro caupona posuisse videtur, τῷ
δὲ ἀνθρώπῳ τανύτῳ καθίσκισιν δλκτῆμων ἐπιμελείῳς ἢ ἐν κεραμεῖσιν συνοικίας
ἢ πρὸς τῷ πυλίδι, ἔσθ' οὗ οἶκος ὥνιϑ. Συνοικίζεω etiam dicitur vrbs vna e plu
ribus facta, vt sit potentior & validior, vt apud Thucydidem legitur,
συνοικίζουσι ἢ τῷ Λέσβου εἰς τὴν Μιτυλήνῳ εἰς, id est, ad obsidionem tolerā
dam omnes incolae in urbem cogunt. Cui verbo διοικίζεω^{Διοικίζεω} opponitur.

Διοικίζεω.

Est enim διοικίζεω^{Διοικίζεω} incolae & habitates dispergere. Aristotel. in. v. Po
liticon, καὶ τὸ κακοῦν τὸ ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τῶν ἄσπετον ἀπελάσσειν καὶ διοικίζεω, ἀμ
φοτέρων κοινόν καὶ τὸ ὀλιγαρχίας καὶ τὸ τυραννίδος. Sic οἱ Λακεδαιμόνιοι πῶς ἐν
Ἀρκადίᾳ μεγάλῳ πόλει διώκισαν, ἵνα ἀσπενὴς γένοιτο. διοικίζω Synes. pro disso
cio & dirimo coniunctionem, diuideo, disgrego, ἀλλ' ἐὰν διώκισα χάμμασι
τῶν συνκμμένων τῇ διανοίᾳ, τῶν ἢ τὸ ὑπαύλον, si diuissim separatim scribē
do. Alibi, ἐπεὶ δὲ διώκισαν οἱ βίῳ, ὃ μὴ ἰδῶς, ὃ δὲ ἡγεμονικός, ἀπεδ' ἐχθρῶν. Isocr.
πρὶς ἐρῶν, τῷ ἢ γὰρ ἢ κορινθίων ἐπεμῶν, μανένεας ἢ διώκισαν. Plato in Symp.
καὶ πρὸς ὧν λέγω ἐν ἡμερ. νυκτὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διώκισαν, ὡς ἢ θεῶν, καθάπερ
Ἀρκάδες ὡς Λακεδαιμόνιων, diuulsi sumus, & cōuberniū nostrū dirēptū.

Διαδύεω.

Διαδύεω^{Διαδύεω} est detrectare munera, & tergiversatione & frustratoris di
lationibus, & cōmetis forētib⁹ iudicia eludere, & cūctationibus ludi
ficari. Διαδύσεως frustratoria fugitatio, certamen rectum legitimūq^{ue}
detrectantis. Demosth. ἀποκρύπτειν καὶ διαδύεω^{Διαδύεω} καὶ πᾶν πρὸς τὴν μὴ λα
τρυγίαν, μεμάθηκας. Sic λυσίας, Διαδύεω^{Διαδύεω} τὰς λατρυγίας. Idē Demosth. ὑπὲρ σι
φάντος, καὶ τὸ δίκῳ δαῦναι διαδύεω^{Διαδύεω}, ὅτι ἐπέμπετ' αὖ ὡς τὸ τῆς, pro effugere posuit:

Διάδυσσις.

vt Plato, ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται, Incertus quam potissimum ef
fugeret. Significat & per mediā turbā elabi, & euadere. Plut. de Clo
dīo domi Cēsaris dephēso, ὃ δὲ ἡλπιζε λυσεῖν, διαδύεω^{Διαδύεω} πρὸς τὴν πομπήν, μετὰ
τῶν γυναικῶν. Aristot. in pri. de Anima, Διαδύεω^{Διαδύεω} dixit, de atomis loquens,
διὰ τὸ μάλισα διὰ πάντων δυνάμεω^{Διαδύεω} διαδύεω^{Διαδύεω} τὰς ριζὰς ῥυσμῶν, καὶ κινῶν τὰ λοι
πὰ, permeare, plabi. Plut. in Demosth. εἰς γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γινόμενος τοῖς ἐπιβό
λοις ἤρξατο δικάζειν, καὶ λογογραφῆναι ἐπ' αὐτῶν, πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδίκας ἐνρί
σκοντας, ἐγγυμνασάμενος καὶ τὸ θεκνυδίδῳ ταῖς μελέταις, ἔκ ἀκινδυῶν, ἔδ' ἀσγῶν κα
τὸ τυχεύοντας, ἐκπράττει ἔσθ' ἡλῶσθ' ἡ δυνάτω μέρος τῶν πατρῶων. Certe quidē vt pri
mū tutelę suę facto p^{er} etatē licuit, cū tutoribus experiri instituit, ora
tionesq^{ue} aduersus eos scribere: qui cū iterū ipsi atq^{ue} iterū petitiōes eius
eluderēt, e damnatis causis & emortuis rediuiuas cōtrouersias exulci
tātes, Demosthenes interim declamitādo, vt Thucydidis verbis vtat,
exercitat⁹: haec ten⁹ profecit, & magno negotio, nec sine discrimine, vt
vel felicē actionū exitū adeptus, τῇ ne quotamvis qdē partē patrimo

Διαδύω.

nii ab eis seruire potuerit. Διαδύεως est detrectare certamen & iudiciū vel munus publicū. Vlpian. in tract. de adulter. Legis Iuliae de adulteriis cap. quinto ita cauetur, ne quis inter reos referat eum qui sine detrectatione reipub. aberit, ἄνθρωπος διαδύεως ἀποκημύσει, ὅς ἀδικηδύτης ἀπέσαι τὴν πολιτείαν ἐνεκα, ὅς ἂν μὴ διαδύεως ἀπὴ, ὅς ἂν μὴ φυγοδικῇ ἀποκημύ. Sic Papinianus, Praetorem pronunciare debere, qui ex iusta causa & qui detrectatae libertatis causa absit, ἐφ' ἧς ἀναδύεως πλὴν ἐλευθερίαν ἀφελομένη, hoc est affectata absentia ad morandam libertatem. Plutarch. in Sertorio, πλάνοις δὲ χρώμενοι ἀεὶ καὶ κυωχεσίῳις ὁποῦτε χολάζοι, πάσης δεικνύσεως Δεικνύσις. φέροντες, καὶ διώκοντες κυκλώσεως ἐμπείαν προσφιλῆς. Δεικνύσις vocat ambages fugae & strophas tergiversationum. φυγοδικεῖν est huiusmodi detrectatione uti. Demosth. ὅς δ' ἐκ ἀπὸντων εἶποι, ἀλλ' ἐφυγοδικοῦμαι, & cetera. Cui opponitur ἀνδρικεῖν, hoc est litiganti se opponere, certamen capeffere. παλινδικεῖν est controuersiam iudicatam referre, quod interdum iustum est. Herodia. de Gordiano, αὐτὸς τε πᾶσαν προπῆτα ὑπὸ χυδαίῳ, συκοφάντας τε πάντας φυγαδίσκων, καὶ παλινδικίαν διδόντες τοῖς ἀδίκως κατακρίθῃσι, παλινδικία. τοῖς δὲ φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας ἐπαυάγῃ. Et παλινδικοί οἱ πάλιν πρὶ τῇ αὐτῇ δικαζόμενοι. ἀνάδυσις etiam est fuga & ἀναφυγή. Theophr. μία τῇ ἀνάδυσις λυπηρὴν ἀνάδυσιν θάνατος. ἀναδύεως respuere, recusare, fugere, detrectare. Plutarch. πομπῇ δὲ τὰς πολλὰς ἀνελύτο συμηγορίας. Greg. εἰς μέγαν βασιλ. νόμος δὲ μαρτυρίας, μήτε ἐδελοντὰς πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι. Significat & retractare & mutare quod pactum est. Lucian. τὸτο μὲν ἦν ἀναδύνη, καὶ ἀνακαλῆς τὴν ὑπόχρεσιν. ὅθεν ἀνάδυσις ἢ μετάνοσις. Dicitur & ἐξαναδύεως. Plutarch. in Sertorio, οὐ γὰρ ἔχει δὲ μέτελλος ὅς ἐχέτω, ἐξαναδύεως. προσωλεμῶν ἀνδρὶ πλεμνῆ, πάσης ἐξαναδυσμένη φανερὰς μάχης, πᾶσαν δὲ μετὰ βαλλομένη μετὰ βολῇ δις αἰάει φησὶ ἑλῆας. ἀναδύεως etiam est emergere & existerere, quod & ἐξαναδύεως dicitur, & ἐξανακολυμβᾶν, & ἀνακύνειν. Et ἐξανακολυμβᾶν. ἀνάδυσις emergio. vt, καρπαλίμως δ' ἀνέδυν πλεῖν ἁλός, καὶ ὁμίχλη, Iliad. primo. Et ἀναδυσμένη ἀφροδίτη in tabula Apellis. ἀναδύεως scatere, erumpere. Plutarch. de Pompeio, ὅπου γὰρ ἂν ἐφκ, φησὶ ἰταλίας ἐγὼ κέρσω πρὸς πλὴν γλῶ, ἀναδύσοντα καὶ ἰππικαὶ καὶ πελτικαὶ δυνάμεις. ἀναδύω etiam est ἀναδύω orior. ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, exuere senectutem. ἐκδύεως & ἐκδύην, & ἐκδύω. Plutarch. in Pomp. καὶ θηρία διαίτης κοινωνοῦντα, ἐκδύειν τὸ ἀγχιον καὶ χαλεπὸν, hoc est ἐξήμερῶνται. Idem, εἰ μὴ ἐκτὸς πάνσομαι στρατιώμενος, καὶ δὲ μα. τὸν φόβον τῶν ἐκδύς, ὃν ἀγρὸς διατρίψομαι μετὰ γυναικός, pro excutere a se. Aristotel. τῶν δὲ φωνῶντων ἐνίοι τὸ καλεῖσθαι γῆρας, ἐκδύσιν. Et in octauo Histor. animal. ἐκδύσι δὲ τὸ γῆρας μάλισα πάντων οἱ ὄφεις. Idem, ἐκδύσι δὲ καὶ οἱ ἔχιδες τὸ γῆρας, ἐκ ὧν φασί, μὴ ἐκδύεως μόνον τὸ γῆρας. ἀποδύομαι pro excutio, non suscipio. Plato libro decimo de Repub. οὐκ ἔστι δ' ἐγὼ τὰ πᾶσι ἀπερυσσάμεθα, ὃν τῷ λόγῳ, καὶ τὰς μισθούς, καὶ τὰς δόξας.

ἐπεὶ δικαιοσύνης ἐπὶ πλεονέκεια, ὥσπερ ἡ σιόδον π. ὅ μιν οὐκ ἔφαπ, id est, dicen-
da non duximus & explicanda nobis. Similia sunt apud Tacitum,
exuere obsequium, exuere iugum, exuere iustitiam, exuere reuerentiā.

Ἀποδύομαι.

Ἀποδύομαι etiam suscipio significat & aggredior, instituoq; age-
re. Lucian. in Asino, Ἄγε δὴ σὺ, ἔγχε μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνῳ εὐρισκε σοφῶν ἢ τὸν
ἐν τῷ τῶν ὄρεων, καὶ ἐπὶ τῶν θηρίων αἰσθάνων τὴν παλαιότητα ἀποδύς, ubi Palæstra
nomen est ancillæ. Chrysost. πρὶς ἱερῶν. Ἡ δὲ πρὸς τὸ ἐπὶ μέγιστον ἀποδύ-
σθαι, καὶ τῶν ἀνωτάτω φιλοσοφίᾳ ἐξέλθαι, ad maiora accingitur certamina,
maiora meditatur. Plutarch. de præceptis Politicis. οὐδὲ οὐκ τῶν διαφέρων
σιν οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων, qui omnes partes reip.
suscipiunt. Translatio est a luctationibus. Sic legendum apud Xeno-
phontem in Oecon. ἢ καὶ τὰν τῶν οὐκ ἐφῶν ἐγὼ, τῶν δικαιοσύνης σὺ ἀποδύς δι-

Ἐπαποδύεσθαι.

Ἐπαποδύεσθαι, aggredieris & instituis docere. Dicitur & Ἐπαποδύεσθαι datiuo
iunctū, ut Ἐπαποδύεσθαι τῇ φιλοσοφίᾳ. & Ἀποδύεσθαι ἀπὸ τῆς ἀποδύσεως. Dicitur

Ἐισποδύεσθαι.

& etiam actiue Ἐκδύς & ἀποδύς ἐπὶ τῷ ἀγῶνι, ut πρὸς τὸν ἐπὶ λησείας. Ἐισδύ-

Ἐσποδύεσθαι.

Ἐσποδύεσθαι, ingredi, & Ἐσποδύεσθαι introitus. Aristotel. de Acanthyllide,

παρὰ σποδύσεως.

Ἡ δὲ νεότης πέπλεκται ὥσπερ σφαῖρα ληνῇ, ἔχουσα ἑσποδύσθαι μικρὰν. παρὰ σποδύσεως est

παρὰ σποδύσεως.

idem quod ἑσποδύσεως, & παρὰ σποδύσεως ἑσποδύσεως, ut ἑσποδύσεως πρὸς σποδύσεως. Theo-

phrast. in pri. de Causis, de semine palmæ loquens, οὐκ ἐχρὶ ἐσποδύσεως ἑξ-

ἑσποδύσεως, ὥστε ἐν αὐτῇ ἐγγότῃ, τὴν διαφθορὰν ἐκδύσθαι. Sæpe tamen pro ir-

repere ponitur, & fallere introeundo, & sese insinuando. ut πρὸς σποδύσεως

παρὰ σποδύσεως.

πρὸς σποδύσεως, παρὰ σποδύσεως, πρὸς σποδύσεως. Dicitur & παρὰ σποδύσεως. Demosth. de Philip-

po, ἐγὼ δὲ τῶν ἐς πελοπόννησον πρὸς σποδύσεως ἔχοντα, ὅτε πρῶτον ἐκείνῳ ἐς πελοπόν-

νησον πρὸς σποδύσεως. Plato, ἢ γὰρ παρανομία αὐτῇ ξαδύς ἐφῃ λαμβάνει πρὸς σποδύσεως.

παρὰ σποδύσεως.

Et παρὰ σποδύσεως ut πρὸς σποδύσεως, quæ opponuntur διαδύσεως καὶ διακρύψεως. Plut.

in Apophth. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἀρχαῖα νόμιμα ἐκδύσθαι ἑώρα, ἀλλὰ δὲ πρὸς σποδύσεως.

Ἐποδύεσθαι.

Ἐποδύεσθαι est surrepere & ὑπεσιέναι. Significat & subire, hoc

est obire, suscipere. ὅτι γὰρ ἀνδρωρὶ φησὶ ὑμῶν ὁρεγόμενοι, πάντα μὲν πόνον ὑποδύ-

σθαι, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύσθαι. Et in tertio παιδείας, προσηύει δὲ ὡς γὰρ

ἐπαίνον ἑνεκα, πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύεσθαι. Ἐποδύεσθαι vrinari,

Lucian. οὐκ οἶδ' ὅπως βύβλιν ὑποδύς καθάπερ οἱ λάτροι. Ἐποδύεσθαι τὸν Δία, ὅ ὑπο-

κρίνεσθαι, καὶ ἐσποδύεσθαι, agere personam Iouis. Aristotel. in tertio τῶν με-

τὰ τὰ φυσικὰ, οἱ δὲ διαλεκτικοὶ ἐσοδύσαι δ' αὐτὸ ὑποδύσθαι ἡμῶν τῶν φιλοσόφων

ἢ γὰρ σοφιστικὴν φαινομένην μόνον σοφίαν ὄντι, agunt & simulant. Ἐποδύεσθαι etiā

colere & obseruare obsequiose significat. Plutarch. in Pomp. de Cæ-

sare loquens fautore legis Gabinia, quam populus magno studio sci-

uerat, πομπῆς μὲν ἐλάχιστα φροντίζων, ὑποδύσθαι δὲ τὸν δῆμον ὅτι ἀρχὴς, καὶ

ἑαυτῷ κτώμενος. Idem in præceptis politicis, οἱ μὲν οὐκ ἀντικοὶ κέλευσι, ὥσ-

περὶ ὁρνεύεσθαι, μίμνεσθαι τῇ φωνῇ καὶ σωξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύσθαι μάλιστα, καὶ

προσάγει δὲ ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, insinuantur in gratiam regum & fa-

miliaritatem: ἐνδύομαι ingredior. Plutarch. κλέαρχος δὲ δ' πονηκὸς τύραννος, ἐς κλισίῳ ἐνδύομαι, ὥσπερ ὅστις ἐκασθύνει. Aristotel. in primo de Aní-
 mia, ὁσὺς ἐνδύομαι κλισίῳ τῶν πυθαγορικών μύθων, πλὴν πυθαγορικών, ἐς δ' τὸ
 χθονίον ἐνδύομαι σώμα. In quo significatu Xenoph. datiuo iuxit: Plato in pri-
 de leg. pro subire, cū accus. ταύτη τις ἀνοία ἐκ νέων ὁμοῦ ἐνδύει; ἕκαστον ἡμῶν ἢ
 προσέειπεν τῇ πόλει. Xenoph. in secūd. παιδείας, ἐνδύομαι ἑαυτὸν p induere se la-
 queis, vel retibus dixit, ut Cicerō Latine. Δύειν ἢ Δάειν καὶ Δύεσθαι de Δύειν δάειν
 sole dicunt. Lyf. ἡλὶς δεινκόςτος ἰόντι δὲ ἀγρῶ ἀπώπτε. Aesch. πρὸ ἡλὶς δὲ
 νοντες: Athen. ἐσιῶς ἐκαυχᾶτο μήτε ἀνατέλλουσα μήτε κατὰδύομαι πῶτε τὸν
 ἥλιον ἐωρακέναι. Alibi δυνάμειον dixit. Aristotel. in Problem. ὅτι ἐπὶ τοῖς ἄστροις
 δυνάμειος ἢ ὠπτεῖσθαι μετὰβῶντες ὁ ἀπὸ ἑωσιν. Aesch. ἡλὶ τιμαρχ. οἱ διδάσκαλοι
 ἀπογέτωρ μὲν τὰ διδάσκαλῆα μὴ πρότερον ἡλὶς ἀνιόντες, κλειέτωρ δὲ μὴ πρό-
 τερον ἡλὶς δύνοντες. Δύειν actiue, mergere, immergere. Theophr. ταριχίδης
 σι γὰρ εὐλα, ἐκ ἴσως βάθει πάντα δύνοντες φθιτὰ ἀλάτῃς, ἀλλὰ τὰ μὲν, πρὸς τῇ γῇ, τὰ
 δὲ μικρὸν ἀνωτέρω. Δύειν mergi, fidere. Idem, πάντων δὲ τὰ πρὸς πλὴν ἕξιν
 θάλασσαν δύνει καὶ ὕδατος, καὶ ὠπτεῖ μετὰβῶντες, fidunt & deorsum versus fluunt.
 ὅθεν Δύειν vrinator, id est, ὑφ' ὕδατος ἢ βύθιος κολυμβητής. Herod. in Vranía, Δύειν.
 ἢ ἢ ἐν τῷ ὕδατι περὶ τῶν σκυλλῶν σκυλλῶν, δύνει ἢ τότε ἀνδρώπων ἄρῃς.
 Διωμοσία. iusiurandum est de calumniá, ὅρκος ἢ δῶκοντος. Ἀνωμοσία ἰτί- Διωμοσία.
 dem sed a parte τοῦ φθίσθαι. Et Διόμνυθαι & Ἀντόμνυθαι verba. Διό- Ἀνωμοσία.
 μνυθαι etiam dicuntur testes & quicumq; iusiurandum publice prae- Διόμνυθαι.
 stant. Lyf. ἀπὸ δέξω ὡς ἐκ ἐνοχός ἐμὶ ὅς ὁ σίμων διωμόσθαι. Idem, σίμων ὁ με-
 γάλῳ ὅρκῳ διωμοσάμενος. Demosth. ἐναντίον ἡμῶν διωμοσάμενος ἐπ' αὐτῶν. Om-
 nino hoc verbum deierare significat, & interdum abiurare & inficiari.
 Idem, ὅπως τοῖνυν πλὴν χρόνος ὅστις ὅτις ἐν τῷ δήμῳ διωμόσθαι μὴ εἶναι αὐτῶν
 ἐφ' ὅδῃ τῷ γένει ἰκανά. Et in Aesch. καταρώμενος ὁ διωμύμενος μὴ εἶναι αὐτῶν
 καὶ φιλίππῳ πρᾶγμα. Ἀντομνύειν & Ἀντόμνυθαι pro eodem dicitur. Demosth. Ἀντομνύειν καὶ
 γένει μὲν ὡς ἐκ γένους τὸ εἶναι αὐτῶν ἐπὶ ἐπεχέμενον ἐλπίς ἀντομόσθαι, hoc est, affirma- Ἀντόμνυθαι.
 re in iureiurando de calumniá praeſtando. Isocrat. καὶ τῷ ζῶντι, de a-
 ctoribus dixit, τὰς δὲ κατηγορίας ὑπὲρ τῶν φθιτῶν πόλεως πρᾶγματων ποιῶν. καὶ
 πάλιν χρόνον διατίθειν τὸν πατέρα, μετὰβῶντες, ἢ καὶ ὡς ἀντομνύουσιν διδάσκον-
 τες. Isæus de actore & reo vicissim iurantibus, ἔδειξε δὲ ἡμῖν λαχόντων
 κλίμα κατ' ἀρχαίαν, ὅτι ἐλάττω μὲν μέρος ἕκαστος, μελλόντων δὲ ἡμῶν ἀντομνύου-
 μεν. Διωμοσάμενος δὲ λεωχάρης ἔβρι, cum ad calumniæ iusiurandum ventum es-
 set. Ἀπομόσθαι & Ἀπομόσθαι est abiurare & inficiari. Demosthen. πρὸς Ἀπομνύου-
 ἄφοβον, προμύσαντες δέμας τὸν ἄνθρωπον ἐλθόντα εἶναι, ἐν ἀπομόσθαι τὰν αὐτῶν, Ἀπομνύου-
 τῶν, ἀφ' ἡμῶν σοι. Plutarch. in Politic. praeceptis, ταῦτα, μὲν ἴσως τοῖς βα-
 ναύσις τοῖς δὲ δύνανται λέγειν ἀπομνύμενος, δοτεῖον ἀπομνύμενος. Lyf. ἐν τῷ
 γὰρ τῷ στανιδίῳ πολλοὶ μετ' αὐτῶν ὁμολογούντων ἰπποδῶν ἐκ ἐνέσιν. ἐντοὶ δὲ ἢ ἀπο-
 μνύωντων ὠπτεῖσθαι μετὰβῶντες. Est etiam Ἀπομόσθαι & Ἀπομόσθαι, τὸ μετ' ὅρκου

- ἀποβαλῆν. **vt** ἀπομόσαι τὴν ἀρχήν, hoc est eurare magistratum, et cum iureiurando deponere. Herodian. εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προζέεασιν, ἔνθα οἱ ῥωμαίων ἄρχοντες ἀπομύονται, id est, abdicant se magistratibus. Plutarch. in Cicer. Ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν, καὶ τὴν ὑποπόρυφον κατὰδέσθαι dixit, quod etiam ἐξομόσασθαι dicitur. Plin. in Epist. Eūrato magistratu priuatum me facere, Græcorum imitatione dixit. **ἐξωμοσία** est παυτελής ἄρνησις μετ' ὅρκου. **ἐξομόσασθαι** cum iureiurando aliquid excusare, aut detrectare & recusare, de quo verbo satis in superioribus dictum est: ex cuius imitatione Cicero eurare iniquum iudicem dixit, vt nos in Pandectas scripsimus, vt Demosth. πρὶ παρχης. ἐγὼ μὲν πρὶ ἐλθὼν δὲ ῥωμοσάμην δυνέως. ἱπωμοσία, quid sit alibi dictum est.
- Διαγράφειν.** Διαγράφειν est abrogare, antiquare, abolere, inducere, quod etiam circunducere dicitur. Et **διαγραφὴ**, ἀναιρέσις, antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iam peractæ. Demosth. τὴν ἐμὴν δὲ ταῦτα, ἢ δίκας δὲ, διέγραψεν δ' ἄρχων ἢ τὸν νόμον τὴν τοῦ αἰμοισβήτησι. Διαγραφάσης δὲ ταύτης, ὅτι ἀνάγκη ἦν μοι ἐκλιπεῖν τὴν τοῦ ἐμικληρίσ αἰμοισβήτησι, Hoc cum censuissent Iudices, archon qui iudiciorum arbiter est & moderator, circunduxit & ex actis exemit istius actionem. Aristoph. ἡζομαι ὅτι πεντετάλαντός μοι διαγέγραπται δίκη. ac si diceret, gaudeo quod ab instātia huius actionis absolutus sum. Quæ dictio manauit a tabulis actuariorum & scribarum, in quibus causarum & litium contestationes perscribebantur, vt hodie fit. Quin & accusator **διαγράφειν** τὴν κατηγορίαν dicitur, ὅτε οὐκ ἐπέζησι, quando non instat accusationi institutæ. qđ re integra olim licebat, hoc est πρὶ ἐσελθεῖν. Ἀναρῆν δ' ἐγκλημα pro eodem dicitur. Et **ἐξεσμύειν** ἐγκλημα dicitur ἢ διαγραμμὴν δίκην, ἢ ἀνηγμὴν δίκην, hoc est interlita lis et inducta. Et **κατεξυσμύειν** & **ἀπακλημύειν** ἐγκλημα, obliterata intentio, vel iudicium obliteratum & circunductum. Et **διάγραπτον** δίκην. **Διαγράφειν** etiam describere significat & deliniare. Plato libro sexto de Repub. καὶ ἀποτίσασιν ἡμῖν λέγουσιν ὡς ἐκ ἂν περὶ δυνάμειν πόλιν, ἐὰ μὴ αὐτὴ διαγράφωσιν οἱ θεοὶ δὲ ἡ πρὸς ἐγμὴν ῥωμοί. **Διαγράφειν** etiam describere significat & deligere, vt **διαγράφειν** τοὺς στραώτας & **διαλέγειν** τὸς ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, delectum habere militum. Significat et distribuere, & diplomatibus publicis largiri & diuidere. Plutarch. καὶ δὲ πολλοὶ μὲν διέγραψεν χώρας, ὅτι ἀρχαῖα, καὶ δὲ ὡς αἱ ἄλλαι οἱ ἐβόλετε. **Διάγραμμα** interdum significat διάταγμα, & quasi πρὸς ἄλλα, edictū. Plutarch. in Cicer. **Διάγραμμα** πρὸς ἄλλα ἔργων πρὸς ἄλλα τὸν ἀνδρα. Interdum descriptam tabellam, et descriptam formam in scientiis demonstratiuis, quæ elementis constāt, quales apud Euclidem extant. Aristotel.

πρὶ προτέρῃ in prædicamentis, ἔντε γὰρ ταῖς ἀπὸ ἀκρίβειας ὑποθέσεσιν, ὑπάρχοντι τῷ πρότερον τὸ ὑποκείμενον τῇ τάξει, τὰ γὰρ στοιχεῖα, πρότερα τῶν διαγραμμάτων τῇ τάξει καὶ ἐπὶ οὗτοι γραμματικῆς τὰ στοιχεῖα πρότερα τῶν συλλαβῶν. **Elementa sunt punctum, linea, superficies & similia, quæ principia sunt geometriæ.** Διαγράμματα, vero sunt ipsa theoremata, circa quorum demonstrationem geometria est occupata, quæ elementis composita sunt, ut in grammatica syllabis constant dictiones, & syllabæ elementis, & dictionibus oratio. Xenoph. in quarto ἀπομνημονεύει. **Αὐτίκα γεωμετρίας μέχρι μὲν τετραγώνου δὲν μαθημάτων, ἕως ἰκανοῦς ὡς γένοιτο, ἃ ποτε δέξασαι γὰρ μετὰ ὁρθῶς ἢ πλάγια βῆναι, ἢ πλάγιον, ἢ διὰ μέτρον τοῦ δὲ μέχρι τῆς δυσχερούς διαγραμμάτων γεωμετρίας μαθημάτων, ἀπειροκίμαται.** Vnde διαγράμματα, καλεῖται a Plutarcho quodam loco dicta sunt quæ προγνωστικά vulgo vocantur. Est etiam διάγραμμα perscriptio et breuiarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, cum ex censu ἀσφοραὶ describuntur, ut auctor est Suid. Διαγραφή etiam & διάγραμμα significat id quod Cicero scripturam vocat, hoc est publicanorum acta & perscriptiones. Demosth. ἐν τῷ εὐέργει pro breuiario et indice posuit, **Διομύων τῶν καὶ ἱκετόνων, καὶ τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν ἀποδιδόντων.** His suppliciter obsecrantibus, ac breuiarium indicemque vasorum nauticorum reddere se cupere aientibus. quæ vasa erant publica. Plutarch. in Marcel. διάγραμμα dicit esse quod latine edictum dicitur.

Διαχίροτονεῖν est duarum rerum propositarum disceptationem constituere atque diiudicare in concilio aut concione ubi multitudo est censentium. Demosth. ἐν τῷ εὐέργει, καὶ ἐπεὶ ὅτι τῶν διαχίροτονεῖν ἢ ἢ βελή, πότρε δικαστικῶς πλάγιον, ἢ χρηματικῶς ταῖς πρυτανικαῖς ὅς τις ἢ κυρία, καὶ τὸν νόμον, διομύων τῶν καὶ ἱκετόνων, καὶ τῶν πρυτανικῶν, συνεχώρησα, & reliqua, Et quidem cum disceptatio in curia proposita esset, suffragiumque ea de re ferendum, utrum ad iudicium reuocandum esset hoc crimen, utpote cuius poena maior erat cognitione curiæ quingentorum, an potius quingentis drachmis reum damnarent, quatenus cum maxime, mulctare curia poterat, permisi, & cætera. Idem καὶ τιμοκρατ. καὶ πρῶτον μὲν ἐφ' ἡμῶν ἐπὶ τῶν διαχίροτονεῖν, πότρε ἀποδοτέον ὅτι δὲ νόμος καὶ δόξα, ἢ δοκῶσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι, **Leges hanc disceptationem arbitratus nostri fecerunt, utrum lex noua ferenda sit, an iam latæ sufficiant.** Hoc loco Διαχίροτονία est diiudicatio & διακρίσις οὗ ἐν πλείονι δημοτικῆς χειροτονίας. & Διαχίροτονία ἐν τῷ καὶ Νέαιραν, καὶ διζώεγκι προβαλόμενα εἰς τὸν δῆμον, λέγονται διαχίροτονεῖν τὸν δῆμον ἔπε δοκεῖ τὰ πρὶόντα χεῖματα οὗ διοικίσεως στρατιωτικὰ εἶναι, ἢ πεδωρικὰ. χειροτονεῖν est sciscere, iubereque ut Latini loquuntur, & magistratum creare. Et χειροτονία plebiscitum & κτίσις, à manuum sublatione dictum. Idem, ὁ δὲ νόμος τὰς ἐμὰς γνώμας πρὶ σωφρείας οὗ πόλεως

Διαχίροτονεῖν.

Διαχίροτονία.

Χειροτονεῖν.

ἐχέροτονά, id est, scito suo probavit et iussit. Idem κατὰ τιμοκρατ. χέροτονά
 & τὸ νομοθέτας dixit, pro φησὶν οὖν, verba legis recitans, ὁ πότῳ δ' ἄν
 τῶ νόμων χέροτονήσωσιν οἱ νομοθέτῃ, ποτὸν κέρϊον εἶναι, vtram legem proba-
 rint. χέροτονία etiam pro suffragio ponitur. Thucyd. ἐγένοντο δὲ τῇ
 χέροτονία ἀγχώμαλοι, ἐκράτισε δὲ ἡ τῇ Διοδοτῇ, de seruandis scilicet Mityle-
 næis, id est, penè adæquarunt suffragia populi in vtranq; sententiam.
 ἀγχώματος Licet ἀγχώμαλοι, vt alibi diximus, sint ad verbum πρὸς μικρὸν ἴσοι. Plu-
 tarch. in Cæsare, ἦν δὲ καὶ τῶν περὶ πλῆθος ἐκ ἀγχώματος, ἀλλὰ περὶ αἰσχύ-
 ριοι πρὸς τὰ πρὸν δυσμερίους. Διαχέροτονίαν δὲ δόναι dicebant pro eo quod est
 διαχέροτονίαν δὲ δόναι populum in suffragia mittere, hoc est rogationem, vel rem de qua cō-
 sulitur, populi suffragiis permittere. Demosth. κατὰ Ἀνδροτίω. πρῶτον μὲν
 οἱ προεδρόντες ἐπὶ βουλῆς, καὶ ὁ ταῦτ' ὑποφύων ὑπὸ ἀπὸς ἡρώτων, καὶ διαχέροτο-
 νίαν ἐδίδουσαν ὅτῳ δοκεῖ δωρεῶς ἀξίως ἢ βουλῇ βιβυλικέναι, καὶ ὅτῳ μὴ. καί τι τῶς
 γε μὴ αὐτοῦτας, μὴ δ' ἀξιοῦτας λαβεῖν, τῶναρχῶν δ' ἐπὶ τῶν προσῆκε. Verba sunt
 accusantis rogationem Androtionis, qui cum esset ὑπὸ ἀπὸς ἐπὶ βουλῆς,
 tulerat vt curia corona donaretur, ob id quod ipse eam commode cō-
 suluisse populo Atheniensi diceret: populusq; eam rogationem iussit.
 Primum, inquit, huius auctor suasorq; φησὶν αὖτ' princeps Senatus
 præsidesq; populum in suffragium miserunt, atq; vnumquēq; suffra-
 gio suo censere permiserunt, recte necne curia eq; rep. consuluisse vī-
 deretur, eoq; nomine coronam meruisse. Qui si nec petendum id à po-
 pulo existimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur,
 de eo utiq; populum rogare non oportebat ab initio. Hoc τῶν ἀνα-
 δίδουαι Plutarch. in Gracch. dixit. Hic obiter adnotandum, quod cu-
 ριæ duæ erant Athenis: vna erat Areopagitarum, ἀδελφῶν οὐχὸς & perpe-
 tua, de qua in Annotationibus olim diximus. Altera erat quinquenaria
 ἢ τῶν πεντακοσίων, & annum munus erat. Hæc rebus administrandis
 constituendisq; vacabat & præerat, vt Romæ Senatus. At vero quo-
 niam ægre tanta multitudo cogitur, et de rebus administrandis con-
 sultandisq; eodem conuenit: ideo in decem classes quinquagenarias
 curia diuidebatur, quot tribus erant Athenis: ad hoc enim quinquagē-
 genos vnaquæq; tribus designabat. Quo fiebat, vt cuiusq; classis im-
 perium dierum esset quinq; & triginta. vicissim enim imperabant
 classes. Et annus Atheniensium erat dierum quatuor et quinquaginta
 supra trecentos, quoniam menses ipsi suos lunari cursu metiebantur.
 Et quod deerat dierum ad annum iustum solaremque rationem,
 id intercalatione supplebatur. Rursus cum rerum administratio &
 constitutio non facile & commode quinquagenum hominum arbi-
 tratu expediretur, numerosq; imperio, iccirco moris fuit vt illi quinquaginta
 sortito inter se cōpararent, apud quos eorum denos, in dies

septenos summa esset imperiū: ita, ut in orbem imperitandī vices pro-
cederent usq; ad finem anni. Porro autem cum hac ratione deni ho-
mines in dies septenos imperiū summum in consilio publico habe-
rent, inter se rursus vnum decuriæ principem sortiebantur, apud quē
(ut ita loquar) imperiū huiusmodi fascēs essent: eratq; diurnum hu-
iusmodi imperiū, decurięq; principatus. Verum cum dies septeni
tantum essent imperiū cuiusq; decuriæ, eueniebat ut terni homines
quibus fors non cessisset, fascium expertes essent, cum septeni dies de-
nis hominibus sigillatim non sufficerent. At vero quinquagenaria
classis, quæ in dies quinq; & triginta imperiū summam obtinebat,
πρυτάνεις vocabantur, a quibus πρυτανεύειν verbum deductum est, quod πρυτάνεις
regere & moderari, administrare et condere significat, & pro impe- πρυτανείαι
rio constituere. πρυτανείαι autem sunt diuisiones decem supradictę, in
quas annum partiebantur. Demosth. πρὶ σιφάνῃ, τῆς δὲ ἀναγορεύσεως ὑπὸ
μελεθίδαι πλὴν πρυτανεύουσιν φυλῶν, καὶ τὸν ἀγωνοδότην, id est eam tribum cu-
ius tum erit imperiū. πρυτάνεις in plurali τῶν πρυτανέων & πρυτάνεων
facit. Isocrat. καὶ τῷ πλέμει κύριον ἐγένετο, καὶ πλὴν ἀρνήνῳ ἐπρυτανεύσει, pro
potestate pacem firmavit et confecit. Demosth. ἐν τῷ πρὶ τῆς ῥοδίων,
φανήσεται δὲ ὁ μὲν πρυτανεύειν ταῦτα, καὶ οὐδὲν εἶναι φάσκων ῥοδίων μάσσω-
λος, πλὴν ἐλθόντων αὐτῶν ἀφῆρκεν, id est, qui harum rerum transactor
& summus administrator fuit. Idē ἐν τῷ ἐπὶ τῇ φιλιπποῦ συστραφέντες ὁ ἀνὴρ
ποι πολλοί, καὶ χορηγοὶ ἔχοντες φιλιππον, καὶ χορηγόμενοι παρ' ἐκείνου, ἀπάγασιν. ὅντων
φροῦν εἰς δὲ δεσποτῆριον, ὡς σωταρχήοντα τῇ πόλιν, id est, suppeditatorem &
altorem habentes Philippum, et omnia sumministrantem. Trāslatio
est ab iis qui in Prytaneo publice alebantur. Aristophan. ἀχῆρνε μά τὸν
Ἀπόλλω ἐγὼ μὲν εἰ σιγῶ, καὶ μὴ πρὶ ἀρμόνης πρυτανεύετε, id est, consultetis, cōsi-
lia agitetis, & de pace agatis, χρηματίζετε, πράττετε. ideo dictū, ὅτι πάντα διὰ
τῆς πρυτανείας διεπράττοντο. Sic Greg. ἐν τῷ πρὶ τῆς σιλητον. τυχερὸν καὶ κῆ-
νον ὑπὸ χθλῶν καὶ ἀσβεστίας διὰ τῶν ἐπρυτανέων. καὶ γὰρ καὶ πρὸς ἀόριστον ὁ δὲ
σωπρίας οἶδε δὲ δέον καὶ νομοφῆν, Fortasse & his hoc agebatur diuinitus, ut
ille ab impietate reuocaretur. Synes. ἐξέω μὲν ὡς διαβίως, φιλοσοφίας διδύ-
μειαν πρυτανεύσας ἀκύνονα, regente & tuēte. ὁ δὲ δέκα, hoc est decemui-
ri, septenos dies imperātes, πρὸς ἑσθλῶν appellantur apud oratores. Ille ve
ro vnus qui decemuiris præerat, ἄρχων ἐφήμερος scilicet, ἐπιστάτης dici-
tur, ut in loco supra citato, εἰ ταῦτ' ὑπὸ φηλῶν ἐπιστάτης. Qui ob id diur-
num imperiū tantum habebat, quod clauēs arcis & ærarij penes eū
essent. Nam si diutius imperiū huiusmodi habuisset, sollicitare
ciuitatis statum potuisset, tyrannidemq; affectare. Διαχεροτονεῖν ut
dictum est, per manuum sublationem sciscere: quod differre ἀπὸ τοῦ
διαφθερίζεσθαι eo puto, quod εἰ διαφθερίσις fiebat calculis in hydriam & θαλάσῃ.

litellam coniectis, hoc est ἡνὶ φήσων ἐς τὸν καθίσκον ἐμβεβλημένων. Demosthen. πρὸς Εὐβουλίδ. καὶ ἡνὶ μὲν δημοτῶν οἱ ὁμόσωντες ἐγενόμεθα, τῆς καὶ ἐβδόμη κοντά, ἡρξάμεθα δὲ τὸ διαφύλαξαι τὴν δόξαν, ὥστε σωθῆναι ἡνίκα τὸ μὲν ὄνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἦν δὲ ἔνδοξον, καὶ ἐκλήθη ὕστατον ἡνὶ ὃν ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ κληθέντων. Ex quibus verbis intelligendum datur, singulos ὃν τῇ διαφύλαξιν citari solitos ut calculum suum ferrent, cum prius iurati essent, ut iudices rei disceptatae futuri. Erat autem controuersia peregrinitatis, quae ei obiecta erat cui Demosthenes orationem scripsit. Aiebat enim accusator dolo eum in ciuitatem irrepisse, cum nec ciuis esset, nec ciuitatis iure praeditus, ὅτι λάθρα ἡνὶ ἰσθμῷ, καὶ ἡνὶ κοινῶν μεταχίμαι ξένον. Et ut aliqui censuerunt, Διαφύλαξις proprie dicebatur ἐξέτασις ἡνὶ πολιτῶν καὶ δῆμος γινόμενος, hoc est recognitio recensioque ciuium populatim tributimque citatorum: ob id instituta, ut obreptitii ciues ac falso in ciuitatem ascripti, tribu & populo mouerentur. Idem, πρὸς μὲν οὖν ὅν τῶν δημοτῶν σωθῆναι τὴν διαφύλαξιν γινόμενα, φράσω πρὸς ὑμᾶς. Idem, πρὸς μὲν ἐπὶ δὲ σωελέγκῃ οἱ δημοταί, κατέβητε τῇ ἡμέρᾳ δημοτῶν, ὅπως ὡς ὁφειλόμενα, ἢ διαφύλαξις ἢ πρὸς ἐμὲ γένοιτο. Διαφύλαξιν tamen suffragiorum disquisitionem & lationem in quacunque re & controuersia nouimus appellatam esse ex Lyfia, qui ὃν τῷ κατὰ ἐρατοδένους ita scribit, Δὲ γὰρ ὡς ἄνδρες δικασαί, ἐρατοδένω δυοῖν δάπερον ἀποδείξαι, ἢ ὡς ἐκ ἀπώγαγε τὸν πλεμέμαρχον, ἢ ὡς δικαίως τὸ ἐπράξεν. ἔτι δὲ ὡμολόγησε ἀδίκως συλλαβεῖν. ὥστε φάσιν ὑμῖν τὴν διαφύλαξιν πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς, quare facilem vobis sententiae de se ferendae rationem ille reliquit: quia scilicet in confectum solae sunt partes iudicis, ut condemnet sine haesitatione. Διαφύλαξιν appellat suffragiorum lationem sigillatim factam: quasi κατὰ ἕνα ψήφοφ ῥίαν. Xenoph. in quinto ἑλληνικ. Διαφύλαξιν ἀθλωαίους πάντας καὶ φυλάς, θᾶναι δὲ ἐς φυλὰς ἐκάστω δύο ὑδρίας. καὶ φυλάς simile est curiatibus comitiis Romanorum. Idem in sexto, τῷ δὲ χειροτονουμένῳ, τὸ μὲν πρῶτον ἐκρίναν τὴν εὐρυπρόλεμον, ὑπομοχλόμενον δὲ μενεκλῆς, καὶ πάλιν φησὶ διαχειροτονίας γινόμενης, ἐκρίναν τῇ φησὶ βουλῇ, decreto per manus sublationem facto sciuerunt. Διαφύλαξιν διδόναι latine dici potest ad disquisitionem vocare, de qua dictione nos in Annotationibus scripsimus. Cicer. de Arusp. Responsis, Quod ad facinoris disquisitionem interest adesse quod plurimos. Ἀποχειροτονεῖν est plebiscito absolvere. Demosth. ἔτι γὰρ ὡς ἄνδρες, ἀθλωαῖοι τόσον ὅτι ἢ ἢ προβολῇ, τὰ πεπραγμένα, ἀκρίβως ὁ δῆμος ἀποχειροτόνησε μέδους, ἐκ δὲ μοίως ἢ δφνόν. cui opponitur καταχειροτονεῖν. Iungitur autem genitiuo & ἀποδιδάσκον. accusatio, ut ἀποδιδάσκον & καταδιδάσκον σου τὴν δίκην. Similiter & ἀπογινώσκον & καταγινώσκον. Demosth. ἔτι φασιν ἀδίκως ἀποδιδάσκον με τὰς δίκας τὸν δειπνῶν, id est absoluisse me controuersis. de quo alibi dictum est. Et καὶ τοῖς βουλευμένοις δοξάζειν, & καλῶς ἔχει τὰν αὐτὴν ἀπογινώσκον

Διαφύλαξιν
διδόναι.
ἀποχειροτονεῖν.

ἀποδιδάσκον.

πλὴν ἐνδὲξίμῃ. Et ἀπεγνωκώς δικασίῃ, τῷ καταγνωκῶς opponitur. Et ἀπογι-
νῶσκασι φυλαί, ταῖς καταγνωσκουσίν (eis) opponitur. ἀποφθεγγόμενος etiam ab ἀποφθεγγόμενος
soluere suffragio significat: cuius verbi varius est usus, qui perdisci
non potest ad usum & stilum formandum, nisi ab iis qui auctorum
loca adnotauerunt, aut adnotata legerunt. Quamobrem ipse institui
in his commentariis latius enarrare verba, ne altero quidem exem-
plo sæpe contentus, ubi ita poscere iuuenum studioforum utilitas vi
debitur, ut in huius verbi enarratione mihi visa est. parum est enim
verborum significationes tenere, si usus & constructio ignorentur.
Aristotel. εἴσε δικαιοσύνην ἀνδρῶν ἐκείνων τούτων ἀποφθεγγόμενοι, ἢ διὰ ταῦτα ἐκ
κείνων καταφθεγγόμενοι. Idem Problem. sect. duodevicesima εἰ δὲ ἐκαστὸς
ἑμῶν μᾶλλον ἐν πρῶτῳ τοῦ ἀδικουμένου ἀποφθεγγόμενος ὥς οὐκ ἀδικεῖ, ἢ τοῦ μὴ
ἀδικουμένου καταφθεγγόμενος ὥς ἀδικεῖ. Hic ἀποφθεγγόμενος tantum pronuncia-
re significat, sed negatiue, ut καταφθεγγόμενος affirmatiue. quasi
σκεν & ἀποφάσκειν. Simile est apud Thucyd. ἐλθὼν δὲ ἐς Λακεδαιμό-
να, τῷ μὲν ἰδία πρὸς τινὰ ἀδικημάτων ὁδωθέν, τὰ μέγιστα δὲ ἀπλύνεται ὥς οὐκ
ἀδικεῖ. ἀπλύνεται dixit pro κρίνεται οὐκ ἀδικῆσαι. quia scilicet ἐν τῷ ἀπο-
λύῳ ὑπὸ τοῦ ἀποφθεγγόμενου ὅτι τὸ κρίνω. Cui simile est illud Phalaridis ad Ari-
phaten, οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονήσεται φάλαρις, id est ἀπο-
κτενέσεται. quia κτείνω implicitum est in composito verbo, quod pro
simplici positum est: sed ita ut significantius sit. significatur enim
hoc verbo, ut Tyrannus occidetur. Et illud Athenæi in duodecimo,
τὸ μὲν μίδου ὑπὲρ ἀνδρείας καὶ τρυφῆς, καὶ ἐν πορφύρᾳ κερμίδου, & ταῖς γυναιξί-
ἐν τοῖς ἰσοῖς σωταλαστρυγυῖν, ὁμοφύλῃς δὲ πάντας τοὺς συγκατακλιθέντας ἀν-
τὴν ξενοκτονίαν. Et illud Demosth. ὁ νομοθέτης τὸν νόμον τούτον. Et Ari-
stotel. in octavo histor. animal. πλὴν ἐκ ἀλλοφάγου τοῦ γένους τοῦ δικέου
ὥσπερ οἱ ἰχθύες. ἀλλοφάγου ἀντὶ τῆς βρωχέου dixit. ἀποφθεγγόμενος τὴν γυναιξί-
gnificat absolueret reum, & criminationem antiquare. Aeschin. θάνατον
δὲ ἔγωγε ὑμῶν Ἀθωαῖοι, καὶ ζητῶ πευθεῖσθαι, πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀποφθεγγόμενος
πλὴν γυναιξί. Construitur etiā cū genitiuo ut alia eiusdē significationis.
Antiph. ἑμῶν δὲ ἐκαστον γῆν νομίζω, δὲν Λεωκράτης ἀποφθεγγόμενον θάνατον, τὴν πατρί-
δα ἢ ἀνδρῶν τὴν παίδων καταφθεγγόμενος, qui mortis reum absoluerit. ἀπο-
φθεγγόμενος etiam significat, ἐν τῇ διαφθεύσει ἀποδοκιμάζων καὶ ἀδόκιμον κρί-
νειν. ut si quis ξενίας κρίνομαι, hoc est peregrinitatis arcessitus, quod
diceretur ἐς τὸ ληξιαρχικῶν παρεγγραφήναι, hoc est in tabulas tribus suæ
obrepfisse, iudicium sententiā damnetur. Id enim iudicium ἀποφθεγγόμενος
dicitur, quasi ἐκ τριῶν motio & electio, quale fuit iudicium eius pro
quo oratio πρὸς ἑυβουλίαν. scripta est, qui popularium iudicio, καὶ ἐν τῇ
διαφθορᾷ damnatus, ad iudices prouocauit, hoc est ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς ἀπο-
φθεγγόμενος, ἐς τὰς δικασίας ἐφῆκε. hisq; verbis iudices alloquitur, ἀξίως
k.

ἀποφθεγγόμενος
δα.καταφθεγγόμενος
δα.Locutiones
animadu-
tenda.τὰ σῶματα
ζήματα ἀντὶ
τῶν ἀποφθεγγόμενων
θεῖ.

ἀποφθεγγόμενος

δ' ὧ ἀνδρες Ἀθιναῖοι μὴ δέπω πλὴν τῆ δημοτῶν ἀποφίσεως, καὶ οὐδ' ἐκ μὴν ὑμᾶς,
 ὡς ἄρα οὐχὶ προσήκα μοι οὐδὲ πόλεως. *His enim verbis deprecatur ne po-*
pularium suffragiorum præiudicium sequantur, anteq̃ causam peni-
tus cognouerint. Ἀποφκίζομαι etia significat censeo aliquid non fa-
ciendum. Xenoph. in septimo ἑλληνικῷ, λέγων ὡς Ἀθιναίοις διατελοῖν πρὸς ὧν
ὅτε γὰρ ψήφῳ ἐδίδοτο ἐν τῇ πόλει, ἐὰν δοκοῖν ἀφίστασθαι, μετ' ὀλίγων ἀποφκίσασθαι
ὅς ἐστι, Cum in suffragium populus Sicyonius mitteretur, an place-
ret à societate Lacedæmoniorum discedendum: id se cum paucis non
faciendum censuisse dixit. Idem, πρῶτοι δὲ μαυζενεῖς ἀπεφκίσαντο τῆς ἰσοῖς
χρήμασι μὴ χρῆσθαι. Demosth. καὶ πλὴν μὲν γράφσαν ὑποσολὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπε-
 καταφκίζεσθαι. φκίσαντο μὴ πέμπετε. *Huic opponitur καταφκίζομαι, hoc est facien-*
dum censeo. Aristotel. in quarto Politic. πρὶ τῶν βουλευομένων loquens
ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις. καὶ τὸ ἀνέκτατον δὲ τῶν ἐν ταῖς πολιτείαις γιγνομένων δὲ
ποιεῖν τὸ πλεονέχον. καταφκίζόμενον δὲ, μὴ κύριον. ἀλλ' ἐπαναγέδω πάλιν ἐπὶ
τοῖς ἄρχοντας. ἐν γὰρ ταῖς πολιτείαις ἀνεστραμμένως ποιοῦσιν. οἱ γὰρ ὀλίγοι
ἀποφκισάμενοι μὲν, κύριοι, καταφκισάμενοι δὲ, οὐ κύριοι. ἀλλ' ἐπαναγέται ἐς
 ἀπεφκισμένους. *Ἀπεφκισμένοι dici possunt quos Romani ærarios*
appellabant, qui iam non sunt in albo centuriæ suæ. Demosthenes,
ἐν τοίνυν ὧ ἀνδρες Ἀθιναῖοι τῶν δοκοῦσιν ἔτι λέγειν μάλα, ἰσχυρόν, ὡς ἀπε-
φκίσαντό μου νῦν οἱ δημοταί, ἐγὼ δὲ περὶ αἰετῶν ὑποσολὴν πρὸς ὅσον ὅτε ὁσίων
ἄνθρωποι διστάσας ἐφκίσαντο, καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα δημοτάς αὐτῶν εἶναι φκ-
ισαμένους. ἀπεφκίσαντό μου dixit; pro ex albo eraserunt: quod ληξίας
χικὸν vocatur. Ἀποφκίζεσθαι τὸν νόμον, est legem antiquare, hoc est
 ἀποφκίζεσθαι. *Ἀποφκίζεσθαι etiam ἀποφκίζεσθαι dicitur, hoc est ἀπο-*
δοκίμαζέιν. Idem πρὸς τιμόδιον, ἐπεὶ δὲ δὲ ἀποφκισμένη μὲν ὑπὸ ὑμῶν στρατηγὸς
διὰ τὸ μὴ περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, ἐπὶ κρίσει πρὸς ὅσον ἐς τὸν δῆμον, αἰτίας οὐ
μεγίστης τυχών, Vbi vero vos illi imperium abrogastis, hoc est ἐπεὶ δὲ
στρατηγῶντα, αὐτὸν ἐπαύσατε, & abrogare se coactus propterea quòd
 ἀποφκισμένη. *est, máximo crimine postulatus: Et ἀποφκισμένη abrogatio, κατὰ*
θεοκρίνου, πάντες ἴσι τοὺς ἐπὶ τοῖς λυκίσκοις ἄρχοντας δεσποθετίας, ἀποφκισμένη
δέντας ἐν τῇ δῆμῳ διὰ τῶν, id est ab isto huiusq̃ opera ad populum
accusatos, magistratuq̃ abdicatos, οὐ πολλῶ ὕστερον οὐδὲ ἀποφκισμένη
 ἐπιφκίζεσθαι. *πελοπόννησον αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν. ἐπιφκίζεσθαι autem voce actiua est de-*
creto quippiam confirmare, hoc est ἐπικυροῦν. & is qui de consilii sen-
tentia decretum facit, ὁ ἐπιφκίζων dicitur. Xenoph. in septimo ἀναβάσ.
ἐπὶ τούτοις λέγει ξενοφῶν, ἃ ἂν ἀντιλέγε. ἃ δὲ μὴ, ὑποφκίζετε ταῦτα. ἐπεὶ δὲ οὐ
δὲ ἀντέλεγε, ἐπεφκίσαν, sciuerunt, decreuerunt. Aeschines κατὰ κτη-
σιφῶντα. ὁ μὲν φιλοκράτης, παρρηγόρας, ὁ δὲ ὑποφκιστής, Δημόδοκος, id est
qui in sententiam Philocratis ex compacto psephisma suavit & per-

tulit, vel confecit. Idem, ἀνάγκη μοι τίς ἦν ὁ ταῦτα, γράψας, καὶ τίς δ ταῦτα, ὑποκρίσας πρᾶξαι. Alibi, κόπυθος δ τὰς γνώμας ὑποκρίνων ἐκ κλισίῃς ἐποίησεν, qui sententias de consilii sententia confirmabat: hoc est πρύτανης. Suasor legis & lator rogationis, δ γράφων appellatur: & ἀποκρίνων, ut Lucian. in Timone, εἰσκήρυξεν τὸν νόμον ἐκκλησίᾳ. ἐπεκρίνω τὴν ἐκκλησίαν τῶν. qui latam & perlatam confirmat, δ ὑποκρίνων. Idem Aeschin. ἐπεδὶν δὲ πάντα, τὰ πρότερον ὁμολογημένα, καλῶς ἔχον· οὐκ ἀπαλείφονται, καὶ γράφουσιν τῆς ξαδίας παρανόμους γνώμας, καὶ ταῦτα, ἐπὶ τῆς τὰς ἐκρίσεις ὑποκρίνοντι, οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου λαχόντες προσεδόσαν, ἀλλ' ἐκ παρασκυλῆς καθιζόμενοι, id est, ex composito ad id allegati adornatiq; ut leges ferentibus perniciosas astipulentur & subseruiant. τὸν ὑποκρίνοντα, Plutarch. vocavit eum qui Romae sententias Senatores rogabat, Senatusq; consulta perscribenda curabat. Sic Plato in Gorg. pro rogare sententiam posuit, ὃ πῶλε, ἔκ ἐμε ἢ πολυίωνων· καὶ πέρσει βουλῇν λαχὼν ὅταν ἢ φυλὴ ἐπρυτάνουε, καὶ εἴδῃ με ὑποκρίναι, γέλῳτα, πῶς ἔχον, καὶ οὐκ ἐπιστάμεν ὑποκρίναι. μή οὐ μὴ πῶ με κέλῳτε ὑποκρίναι τοῖς παρόντας, id est rogare eos sententias, & ad suffragium ferendum vocare. Supra enim dixerat Polus, ἔρου τινὰ τουτωνί Idem, ἐγὼ μὲν καὶ ἕνα, ἐπιπρίξεν ἐπίσταμαι, τοῖς δὲ πολλοῖς, οὐδὲ διαλέγομαι. Sic Thucydides in prim. ἐν τῇ στρουβιάδου δημογραφίᾳ. Voce autem passiva ἐπιπρίξαι est sciscere, idem scilicet quod πρίξαι. Xenoph. δι' οὗ Ἀθιναῖοι ἐπιπρίσαντο ὁπλίτας αὐτὸν χιλιούς καταλέξασθαι. πρίξαι est decernere, sciscere. Plutarch. in Sylla de Sulpitio loquens, Ἀπρᾶξίας δὲ διὰ ταῦτα, ἢ ὑπᾶτων πρίσαντων, ἐπαγαγὼν αὐτοῖς ἐκκλησιάζουσιν ὄχλον, ἄλλουστε πολλούς, καὶ τὸ πομπικὸν ἢ ὑπᾶτου μεράκιον ἀνέειλε, Cum propter hæc autem Consules iustitium decreuissent, quod Græci δίκης ἐκ δύνανται dicunt. πρίξαι etiam dicuntur iudices sententiam ferentes. Demosth. πρίσαντες δὲ ταῦτα, ἢ δίκας, διέγραψεν ὁ ἄρχων πρὸ δόδωρος καὶ πρὸ νόμου πλὴν τουτωνί πρὸ δόδωρος ἀμειψέσθαι, deleuit & induxit archon qui iudiciis præerat, huius actionem. Quod etiam ἀναερεῖν πλὴν διαδικασίᾳ dicitur, hoc est actionem negare, agentem summouere. τῆθος non modo calculus est ἢ λογιζομένων, sed etiam suffragia ferentium in comitiis: hoc est ἢ ἀρχαίσιοντων, & ἢ δίκας πλὴν γνώμῃς ἀποφανομένων. Erant enim calculi iudicum varii. Αἱ μοῖ γὰρ πτηνῶν καὶ μέλαινα, ἦσαν καταπρίξασθαι. αἱ δὲ ἄλ' Αἱ πρίξαι ἢ πτηνῶν καὶ λευκαῖ, ἦσαν αἱ ἀπογινώσκουσαι, ut auctor est interpres Demosthenis ἐν τῷ κατὰ τιμοκράτη. Inde τῆθος σώζουσαι dicuntur, & ἀσώζουσαι καὶ τῆθος καθαιροῦσαι. quæ etiam ἀναερεῖσαι dicuntur. Lyfias, Δνο δὲ ἢ καθαιροῦσαι γράψαι ἐμπροσθεν ἢ γράφοντα, ἐκείδω. πλὴν δὲ πρίξον οὐκ ἐς καθίσκους, ἢ ἀναερεῖσαι ἀλλὰ φανερὰ ἐπὶ τὰς γραφείας ταύτας εἶδαι τίθεται. πλὴν μὲν καθαιροῦσαι

ἔσται ἐπὶ πλὴν ὑσέξαν, πλὴν δὲ σῶζουσιν ἐπὶ τῇ προτέρῃ. ὥστε ἐκ τίνος τρόπου ἐμὲν
 λέγει ἀντὶ τῆς σωστικῆς; Inde illud Persii, Ex potis es nigrum vitio præ
 figere theta. Inde Plutarch. metaphoricè, ὡς ποτὶς ὁ καὶ τοῦ τῇ σῶζουσιν καὶ
 πλὴν ἀναρῶσαν ἐν τῇ φερέμεναι προσίδησι. Plutarch. in Apophth. ἐπιπρόν
 τος δὲ ἔντος, ἐκ ἐπιτρέψεως τῆς παλαιᾶς πλὴν πρὶ σκαυτῶν κρίσιν, ἐγὼ μὲν ἔφη, οὐδὲ τῇ
 μνηστῆρι, μὴ πως ἀγνοήσας, πλὴν μέλαιναν βάλῃ ψῆφον ἀντὶ τοῦ λευκοῦ. Aristoph.
 σφοδρῶς. Ἰδὲ δὲ πατριδίων, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπον. τινὲς λαβάν πλὴν ψῆφον, ἐπὶ τὴν
 ὑσέξαν μύθους πρὸς αἵξιν, καὶ πόλυσον δὲ πάρος. Quem locum interpres satis per
 plexe, & parum constanter enarrauit: ex quo tamen elicere possumus,
 duas fuisse amphoras, aut duos cadiscos, in quos calculos mittebant

καδίσκος κν iudices. Alterum κρίσιον vocabant, alterum ἄκυσον. ἢν δὲ πρότερος ὁ καδίσκος
 ῥιθ, καὶ ἄκυσ σκῆ, ὅπως αἱ τῇ καταδικαζομένων ψῆφοι ἐβάλλοντο. ὁ δὲ δεύτερος, ἐς οὗ αἱ τῇ
 ῥιθ. ἀπλύνοντων. Præterea vna erat sitella quæ καδίσκος ἐλέν vocabatur, & in
 καδίσκος ἐπὶ illam αἱ σῶζοντες mittebantur: Altera θανάτου, & priore loco sita erat:
 λέξ καὶ θανάτου illa aut misericordiæ, posteriore. καὶ αἱ μὲν ἀναρῶσαι ψῆφοι, ἐτιὰ περὶ τῆς
 του. μιλίας dicebantur. αἱ δὲ σῶζουσιν καὶ ἐλεῖσαι, ἐτιὰ πλήρης vocabantur. Aesch.
 Αἱ περὶ τῆς μιλίας ψῆφοι κατὰ τιμὰς. φέρε δὲ πρὸς τὸν Διὸς, ἐς ἐσθήτην τιμαρχῶν ἐς ἡμᾶς ὥσπερ νῦν, μὴ
 καὶ αἱ πλὴν ὅλῃν τε ἐκ τῶ νόμου καὶ τῶ φημισματῶ, μήτε ἐμοὶ καταγορεῖν, μήτε τὸ τῶ ἀπολογεῖ
 ραι. θάνατον. ὁ δὲ κέρως ὁ νῦν πρὸς ἐκκαθάρσιν ἐμοὶ, ἐπικρῶτα ἡμᾶς ὅτι ἐκ τῶ νόμου κέρως, τῇ
 ψῆφον καὶ περὶ τῆς μιλίας ὅτι δὲ δοκῇ πεπονηθῆναι τιμαρχῶν, καὶ δὲ πλήρης, ὅτι μὴ, τί
 ἴσαι ψῆφοι. ἀντὶ τῆς φημισματῆς; ἀκριβῶς οἶδ' ὅτι κατέγνωτ' ἂν αὐτῶν. ἴσαι ψῆφους dicebant, cum

adæquasse iudices significare volebant. vt idem κατὰ κτῆσις. καὶ ἴσαι
 φέρεν ψῆφον αἱ ψῆφοι αὐτῶν ἐγλύοντο. αἱ δὲ μὴ μόνον μετέπεισαν, ἢ πρὸς αἵξιν, ἀντὶ τῆς ἀπεθάνοντος. φέρεν
 ὁ διαφέρειν. ψῆφον est ferre suffragium & sententiam. Demosth. πρὸς τὸν τῶ ψῆφον οἶ
 σκε νῦν ἡμῶν. Et Διαφέρειν. Isocrat. πρὸς ἀντιδόστως, ὅστις ἐς κίνδυνον κατὰ σῶσιν, ἀν
 ναγκαθίσταται λέγειν ὥσπερ ἐγὼ νῦν, πρὸς τοὺς μέλλοντας πρὶ αὐτῶν πλὴν ψῆφον Διὸς

τίθεναι ψῆφον. Sic Plutarch. in Cicer. de iudiciis loquens. Dicitur & τῶ ψῆφον τί
 θεῖσθαι, & γνώμην δέσθαι. Demosth. τοῦ δικαίου καὶ εὐνοκοῦ δέσθαι πλὴν ψῆφον
 προτιθέναι ψῆφον & ἀναδιδόναι, est permittere vt sen
 tentiam dicant. Demosth. πλὴν ὅσων τῶν ποτὲ ἐκβαλῶν ψῆφον ἐθύντο ὅτι πρὶ τῶ
 μῶν, ὑπὲρ ἀνδραγαθισμοῦ προτιθεῖσθαι.

Ἀποφέρειν λόγον. Ἀποφέρειν λόγον & λόγους, est rationes ad ærarium referre. Demosth.
 πρὸς Τιμῶν, Ἀποχεροτονθῆς, ἐν ᾧ ἀπώλεκε λόγον, ἐλογίσατο ἐκ τῆς στρατιᾶς
 καὶ χρημάτων αὐτοῦ δέδωκεν ἐς τὰς ναῦς, τὰς ἐπὶ αὐτῶν μὲν ταύτας τότε, In ra
 tionibus quas ad logistas tum rettulit, ipse expensas has septem mi
 nas tulit. Dicitur & de rationibus priuatis, cum debitor cum credi
 tore, tutor cum pupillo rationes subducit. vt ἡτὶ ἀφόβον, φάσκοντες δὲ
 οὐ πολλὰ λαβεῖν, μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπηναιχόχατε, πάντες κοινῇ ὑμῶν
 ὑποπλάττοντες. Huius autem verbi multiplex est vsus apud oratores.

Ἀποφέρειν. Ἀποφέρειν est de medio tollere. Liban. Ἀποφέρει δὲ ἐκ νόου τὴν ἀνδραγαθίαν

πόν: ἀντί τοι δωάρε: Ἀποφέρειν γράφω, est deferre aliquem, & postulare. Aeschin. κατὰ κτησιφ. Ἀπολύεσθαι δὲ ἢ κατὰ τοῦ τοι κτησιφ. γράφω, ἢν οὐχ ὑπὲρ τοῦ πόλεως, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ πρὸς Ἀλέξανδρον ὁμόθυτος μέγας ἀπενεργεῖται. Demosth. πρὶ σεφάνου, Αἰσχίνης ἀπολύεσθαι πρὸς τὸν ἄρχοντα πρῶτον γράφω κατὰ κτησιφ. Diem dixit Ctesiphontí, vel, reum postulavit, quòd legem perperam tulisse diceret. vel, ob rogationem aduersus legum interdicta promulgatam. & κατὰ Θεοκρίτου, προσκαλεσάμενος τὸν πολὺν, ἀποφέρει γράφω κατὰ αὐτὸν κακώσεως πρὸς τὸν ἄρχοντα. Dicitur etiam ἐκφέρειν γράφω. Ἀποφέρειν etiam est renunciare & designare, & nomen alicuius edere. Idem πρὸς πολυκλέα, ὧν ἀκούοντες ὑμεῖς ἐκείνους ὅτι τὰς τε ναῦς κατέλκεν τοὺς τριηράρχους, καὶ τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς δημάρχους καὶ ἀλόγους ποιεῖν τῶν δημοτῶν, καὶ ἀποφέρειν ναύτας, καὶ διὰ τὰς τὰς δὲ ἀποστολὰς ποιεῖν, Quibus auditis sciistis, vt Trierarchí naues deducerent, & Senatores cum Demarchís (hí tribulíum popularíumq; velutí magístri erant) nautas crearent, & renunciarent, vt primo quòq; tempore classis è portu exiret & nauíaret. Et rursus, Δόξαν γὰρ ὑμῖν ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τοὺς βουλευτὰς ἀπενεργεῖν, τοὺς προσεσείοντας τῶν δημοτῶν καὶ ἡ ἐκκεκτημένων, προαπολύεσθαι μου τὸ νομα, ὅν τριηροῖς δήμοις, διὰ τὸ φανερόν ἐναί μου πλὴν οὐσίαν, Cum enim optimum factu iudicassetis, vt pro popularibus & tribulibus Decuriones vel Senatores eorum nomína ederent quí è numero popularíum ac diuítum collationem representarent, in tribus populis nomen meum editum est atq; renunciatum, quippe quòd facultates meæ omnibus essent notæ: Sic alibi Διακτὶ κατὰ τὸν νόμον ἀπενεργεῖν dixit, quem partes arbitrum elegerunt. Ἀποφέρειν in album referre, & inter numeros ascribere. Lys. εἴτε πολὺν ἀνδικιότορον ἐκάποις τοῖς γράμμασι, ἢ τοῖς πιστοῖσι. ἐκ μὲν γὰρ τὸν πῶν ῥάδιον ἢν δὲ λαφύρῳι τῶν βαλομένων, ὅν ἐκάποις δὲ τοὺς ἱπποδύσαντας ἀναγκάσῃν ἢν ὑπὲρ τῶν φυλάσων ἀπενεργεῖν. Ἀποφέρειν est mercedem ferre vt operarius facit. Lucian. in Timone, καὶ διφθέρων λαβόντες παρὰ τοῦ πενίας καὶ δίκου, ἀγαπάτωσαν ἄλλοι τέρηρας ὁβολοὺς ἀποφέρουτες. Et de seipso, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα ὁφθαλμοῖν, ἀποφέρω ἀπὸ τοῦ γιγνώσκου. Aeschin. ἡ τιμὰς. Εἶχε δὲ οἰκέτας δημογενοὺς τοῦ σκυτοτομικῆς τέχνης δέκα, ὧν ἕκαστος τοῦ τῷ ἀπέφρι δὲ ὁβολοῖς, diurnæ mercedis nomine referebat. Dicit & ἀποφέρειν vt mox dicemus. Vnde fit vt ἀποφέρειν pendere significet. Polyb. καὶ τότε ἡ ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῶν δέμων, καὶ δὲ ἢ πόλις τέλει φέρουσα, γέγραπται. Plutarch. ἀναγκαζόμενοι οἱ μὲν, τέταρτα τῶν καρπῶν, οἱ δὲ δὲ ἐλευθέροι τὰς ὁδοῦς τῶν κτημάτων ἀποφέρου. Et ἀποφορὰ pensitatio, pensio, quæ διαφέρει τὸ ἀσφορᾶ. Est em̄ τῶν δούλων ἀποφορὰ. Andocid. εἴη δὲ εἶναι ἀνδράγαθόν οἱ ἐπὶ λαυρέω. δὲ δὲ κομίζεσθαι ἀποφορὰν, et sibi eūdū esse, vt ab eo pensionē acciperet. qualis scilicet a colonis ascriptitiis pēdebat. Plut. de Spartanis

Ἀποφορὰ &
 Ἀποφέρειν.

loquens, οἱ δ' εἰλωτες αὐτοῖς ἐσγάζοντο τῇ γλῶσσει, ἀποφορὰν τὴν ἐρμηλεύω πελοῦντες, pensionem certam pensitantes. Idem in Apophthegmatis ἀποφορὰν stipendium militare vocauit. Ἀποφορὰ etiam suaueolentiam odorēque gratum significat. Herodī. εὐωδία τε φησὶ τῇ διαφνώ ἀποφορᾷ, καὶ φησὶ τῇ δένδριον ἡδύατος σκιᾷ. Sæpius tamen ἀντὶ δυσωδίας accipi solet. Diosc. ἢ τε δλωδία μικτὴν ἔχει τῇ ἀποφορᾷ. Idem, εὐρωδία ἔχον τῇ ἀποφορᾷ. Plut. in quinto Sympot. pro expiratione & exhalatione utitur, et effluxione, καὶ γὰρ ἡ δόσις, ἢ ἡ φωνή, καὶ τὸ ῥέμμα φησὶ ἀναπνοῆς ἀποφορὰ ἡνέσσι τὸ ζῶον. Et paulopost, πολλὸν δὲ μάλλον ἐκός ὅστις ἀποφέρειται τῇ ζῶον τὰ πρῶτα διὰ τῆς θρόμω, καὶ τῆς κίνησιν, id est effluere, emanare, expirare. Ἀποφορὰ etiam ablationem significat. Aristot. in octauo τῇ μετὰ τὰ φυσικὰ, docens eandem esse scientiam & vim et facultatem, ὥς ἀνάγκη ὅτι τὰς διαύτας εἶναι ὑπόθεσιν, καὶ τὴν ἐναντίω. εἶναι δὲ τὴν μὴν, καὶ αὐτὰς. τὴν δὲ, κατὰ συμβεβηκός. ἀποφάσα γὰρ καὶ ἀποφορὰ δηλοῖ τὴν ἐναντίω. ἢ γὰρ σέρεσις, ἢ πρώτη τῇ ἐναντίω. αὐτὴ δὲ, ἀποφορὰ διατέρου. Ἀποφορὰ etiam κέρδιον καὶ λῆμμα, significat, a verbo ἀποφέρω, quod significat refero & reporto gratiam, vel gloriam, vel præmium, & impetro: proprie de iis dictum, qui honorem aut magistratum gesserunt, ut ἀποφέρεται πάλιν ἡμῶν ἀπὸ φησὶ ἀρχῆς, καὶ ἀποφέρεται καὶ. Herodīan. τούτων τὴν δόξαν ἀποφάσκει. Dicitur & Ἀραβῶν & φέρεται Greg. φέρεται δόξαν πρὸς βασιλεῖ. Inde auferre verbum Ciceroni usitatum & familiare, ut pro Quintio, In altera re spes esset ad talem tamen virum iudicem veniendi: unde eo plus opis auferret, quo minus attulisset gratiæ. Idem, Destitutione illa percussus Quintius, a Scapulis paucos dies aufert: in Galliam mittit. id est impetrat. Et ad Atticum libro decimosexto, Adiuimus Cæsarem: verba fecimus pro Buthrotiis: liberalissimum decretum abstulimus.

Auferre.

λόγος λέξις
πολύσημος
λόγος λέγειν.

λόγος etiam multiplicis est significationis, ut λόγος ἀποφέρειν in locis supra citatis. Et λόγοι φησὶ ἐπιτροπῆς, rationes tutelæ. λόγος λέγειν, est inaniter verba fundere. Demosth. ἡ τοιοῦτη, ἀλλ' ὅμως ὡς δικασαὶ ἐὰν καὶ λάβετε αὐτοὺς, μάλλον δὲ ἀναγκάζοντες ἑμὲ συναναγκάζετε ἢ τοὺς μαρτυρεῖν ἢ δόξαι, καὶ μὴ εἶπε λόγους λέγειν, εὐεθίσεται τὰ λυγρὰ, si eos non sinatis aliud atque aliud causificando verba loquaciter facere. λόγον ἔχειν, est rationem habere. Idem πρὸς σεφάναν, οὐδ' ἔτιω ἀποφάσκει τῇ πόλει τῶν ἡμῶν, ἢ δόξαι, ἢ πρὸς γένος, ἢ τὴν μέλλουσαν αἰῶνος εἶχε λόγον. Vnde ὑπολογίζεσθαι, quod idē significat, ut in eadem oratione, μηδὲν ὦν ἡδ' ἰκνοῦν, ὡς οἱς ὑπολογίζεσθαι ὑπολογισάμενοι, id est, iniuriarum præteritarum rationem nullam habentes in iis rebus quæ fidei vestræ permixtæ sunt. hoc est iniurias non reputantes. Et rursus, οὐ μνησικακήσετε ἐπὶ ὑπολογισθεῖσιν. Andocid. ἀλλ' ὅμως ἐπὶ ὑπολογίζοντο τὰς νίκας, Rationem nullam victoriarum habebant. Dicitur & ὑπολογισθεῖσιν. Dinarch. κατὰ Δημοσθέν. καὶ τιμωρὴν μὴ

λόγον ἔχειν.

ὑπολογίζεσθαι.

ὑπολογισθεῖσιν.
ὑπολογισθεῖσιν.

Ἡ Ἀθηνᾶιοι πελαπόννησον πῆσι πλοῦντι, καὶ πλὴν ἐν κερκῆρα ναυμαχίᾳ νικῶσαν τὰς
 Λακεδαιμονίους, καὶ κόνωνθ' ἤϊ τῶ τῶν Ἑλλήνων ἐλθόντων, ὅς ἐστι Σάμορ λα-
 βόντος, ὅς ἐτέρως ἔκδοσι τὸ ὅλόν, οὐκ ἐποινέσθαι ὑπόλογον. ὅδε οὖν τότε ἐνέσως κρι-
 στως, οὐδὲ τῇ ὁρκῶν οὐκ ὁμωμοκότες, ἐφέρει πλὴν ψήφον, ἀντιπλάσσει τὰς ὑπο-
 σίας, id est, rationem cum eo in reatu constituto non habuistis hu-
 iusmodi meritorum, nec iurifiurandi religionem cum beneficiis ac-
 ceptis compensavistis. Pro eodem Demosth. dixit ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ
 τίθεσθαι, & ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, floccifacere. Plutarch. τῶν Ἀργείων βασι-
 λέως ἐν οὐδενὶ λόγῳ τὰ Ῥωμαίων τιθειμένου, id est κατὰ φρονεῖν. Quod &
 φρόνοιαν τῇ Ῥωμαίων ἐποιουμένου dici potest, & παρ' οὐδενὶ ἡγουμένῳ. Lys. ἥδε
 οὐδενὲν ἐκὼς αὐτῶν ποτὶ ὑπόλογον γινώσκοντες ὅτι ἐφυγεν, Itaq; par est illi ad salu-
 tem non cedere quod exul fuit: hoc vobis ille iure imputare non po-
 test. Athen. libro quarto, ἄσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον
 λαμβάνουσιν, ἔτσι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως ἔς ὑπόλογον λαμβάνουσιν. Vt au-
 tem qui stipendia faciunt in Græcia æra merere solent, sic isti a rege
 accipiunt victum, qui in stipendia cedit, & imputatur. λόγον ἔχει etiam λόγον ἔχει
 est proportionem habere, hoc est ἀνάλογον εἶναι. Synes. Ioannί, νῦν δὲ τὰ
 ἀμειψόμενα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλήτους κηλίδας, Peccata vero instar sunt
 apud inferos macularum quæ elui nequeunt. Supra autem dixerat,
 οὕτω δὲ ἐχούσῃ ψυχῇ, καλῶς ἂν ἔχεν εἶναι φθαγμένη. Vnde κατὰ λόγον signifi-
 cat pro portione apud Aristotel. in histor. animal. καὶ τῷτο δὲ μέρειον φαί-
 νεται μέριον ὅρ, καὶ λόγον τοῦ ὅλου σώματος. λόγος enim proportio est in
 numeris & phthongis. λόγον ὑπέχει, est rationem reddere, & causam λόγον ὑπέχει
 dicere, hoc est ἀπολογεῖσθαι, κρίνεσθαι, διδύναι. Andocid. κατὰ Ἀλκιβ. οὐκοῦν
 τὰς τοιούτους δίκαιον ἐκβάλλειν οὐκ πολλὰς ἐλέγχοντες, εὐρίσκετε μηδὲν ἀδικοῦντας,
 ἀλλὰ τοὺς μὴ δέλοντας ὑποχρεῖν τῇ πόλει πρὸς τὸ βίον λόγον. Xenoph. in primo
 Ἑλληνικῷ, τῶν δὲ στρατηγῶν κατηγόρου ἄλλοιτε καὶ θηραμένους, μάστιγα δίκαιους εἶναι
 λέγων, λόγους ὑποχρεῖν διότι οὐκ ἀνέλοντο τοὺς ναυαγούς. Hoc Demosthenes
 λόγον διδόναι vocat in exordio τοῦ πρὸς σεφάναν, μέλλων δὲ ποτὶ ἰδίου βίου παρ-
 ῆς, ὡς εἰκε, λόγον διδόναι τήμειον, καὶ τῇ κοινῇ πεπολιτὸν μόνων, βέλομαι καθάπερ
 ἐν ἀρχῇ, πάλιν τοὺς θεοὺς πρὸς καλέει. Sic enim dicitur ut δίκην διδόναι καὶ
 δίκην ὑπέχει, & οὐθῶς διδόναι. Vnde Ἀφρογία, quæ significat aut dicen-
 dæ causæ, aut rationis reddendæ necessitatem, sine præscriptione aut
 temporis, aut personæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Idem ἐν τῷ πρὸς
 πρῶτον. τὰς μὲν οὖν ἄλλους ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δίκαιως προσέρχονται, καὶ δεικνύουσιν
 ὡς οὐκ οὐθῶς, πλὴν ἀφρογίαν ὅσῳ προτενομένους, etiam si rationes iam admini-
 stratæ reip. reposciti fuerint: iterum tamen iterumq; reddere ratio-
 nem offerentes & paratos. Et πρὸς ἐμβουλίδ. καὶ πρὸς ὅρ. μὲν ἂν ἡ δὲ τῶν
 αἰτίων καὶ πρὸς τοῦ γένους, δίκαιον τοὺς πάντας πλὴν ἀφρογίαν παρέχει. Se-
 quitur apud eundem, ἐν τῷ πρῶτον. statim post illa verba citata, τῶν

δὲ Αἰχίνῳ πολὺ τ' ἀναντία, τ' ὅπως· ὡς ἰρ γὰρ ἐσελθεῖν εἰς ὑμᾶς καὶ λόγον δοῦναι ἢ
 πεπραγμένῳ, τὸν μὲν ἀνέγκει, τῷ ἑπὶ τὰς δαῖνας ἐλθόντων, ῥῆς δ' ἀπελθεῖ παρὰ
 ἰών. ἐν δ' αὖτε δίδόναι & λόγον δοῦναι *pro eodem dixit. Aliquando* λόγον
 δίδόναι *est dicendi, et causam orandi locum dare. Xenoph. in quinto* ἐλ
 λωικ. λεχθέντων δὲ τ' ὅπως, ἐδίδοντο οἱ λακεδαίμονιοι ῥῆς συμμάχοις λόγους. *Ali-*
quando est causam dicendi potestatem facere, ut κτλ. τιμοκράτ. ἔπειτα ῥῆς
 νῦν ἢ πρὶ τὰλλα κακέρων τ' ὅς δ' ἐμολογησάμενος ἀνθ' κρίσεως κολλάειν οἱ νόμοι κελεύει
 σιν, οὕτως δίκαιον καὶ τοῦτον, ἐπεὶ δὲ τῶν νόμων κακέρων ἐλκυσσάμενος, μὴ δόντας λόγους, μὴ
 δ' ἐδελήσαντας ἀκρίβει, κατὰ φύσιν ὁρᾷ. *Id autem quibus dicendi potestas fa-*
cta est, λόγους τυχόντες dicuntur, id est ἔκ ἀκρίβειας ἀπαχθῆναι, *ut* κατὰ Ἀριστοκράτ.
 τί τ' ἄλλο ἔσται τὸ μεταποιεῖν τὸν θεσμόν, ἢ ὅταν ἔξω τῷ τεταγμένῳ δικαστῇ καὶ
 ὅρων ὧν ἐγκρατὴς δ' αἰ, δίδωμι τὰς ἀμωρίας, καὶ τὸ λόγους τυχόντες ἀναίρων, ἐκδότας τῶν.
Et ὑπὲρ σεφάνος, ὅν γὰρ ἀφαιρέσθαι δ' αἰ τ' προσελθόντες δὲ δῆμον καὶ λόγους τυχόντες
Quum vero dicunt λόγους ἑαυτῶν δίδόναι, *significant rem secum aestima-*
re & perpendere, ut in eadem, λόγους δ' ἑμαυτῶν δίδωμι, εὐρίσκει ῥῆς δικάσει μὴ
 πολλῶν συγγνώμῳ ἔχον, *Ego vero inita apud me ratione inuenio. Ando-*
cid. πρὶ μυστῆρων, ἃ ἔστι γόνους, ἔδωσαν σοφίᾳ αὐτοῖς λόγον, ὃν ἀνθρώπων ὅσοι,
ἔτε αὐτὸς λήφεται τῷ κοινῷ χρημάτων, ἔθ' ἡμᾶς ἑαυτοῖς, Sic secum ipsi ratiocin-
nari & coniectura colligere coeperunt. Plutarch. in Cato. minore, παρὰ
 πολλοῖς ἐκένους δ' μὲν κάτων δρώμενον ἀνεπαύρη καὶ διεθέρμανον, αὐτὸς δ' ἑαυ
 τῶν λόγους δίδοντας δ' καί τινος φόβος ἐξέκρεε φθὶ πρὸς κάτωνα, καὶ τὸ καλὸν αὐ
 τοῦ, *at cum ipsi secum reputare coeperunt Caesaris potentiam, reique*
militaris peritiam expendere: statim ipsos pauor incessit, deterruitque,
quo minus & Catonis memoriam & honesti reuerentiam retinerent
et tuerentur. λόγους δίδόναι aliquando est verba facere, & λόγους λαμβά-
ναι est aures accommodare. Synes. πύλαι μὲν, κατὰ τὴν δρόμον ἐπὶ τὸν λε
μῶνα, μὴ δὲν λόγους δίδωμι, ὃν μὴ τῷ μακαρίτῃ φωτὶ, καὶ τοῦτον πόρρωθεν ἐγκρατῶν,
cum nemine colloquutus in via, extraque defuncto Photio, quem etiam
procul inclamaui. μακαρίτας enim ominandi gratia vita functos voca-
bant, quasi vitae miserius defunctos. Iulianus ἐρμολογέει, ἐκένω μὲν δὲ ἔπει
δὲ μακαρίτης ἐγγύετο, καὶ γὰρ κατὰ τὸν λόγον, Verum illi quando quidem iam
fato functus est, bene precemur. Vnde illud Persii, Nunc non cinis il-
le poetæ Felix? nunc leuior cippus non imprimit ossa? Et Iuuenalis
in septima, Dii maiorum umbris tenuem & sine pondere terram. Plu-
tarch. ὃν τῷ πρὸς αὐτοῦ, καλὰς ἐλπίδας ἔχον σε δ' αἰ πρὶ τῷ μακαρίτῃ ὑμέως σὺ,
ὃν τ' ἔτις συγκαταριθμηθῆς σωῆσαι. Simile est quod lingua vernacula di-
cunt, ad superos emigrasse, quos defunctos esse significare volumus.
Sic autem dicitur λόγους δοῦναι καὶ λαβεῖν, ut πρὶς ἰν δοῦναι καὶ λαβεῖν. *Idem*
Synes. Herculiano, ὃν γὰρ ἂν ἀπ' ἐλάτῃον ἢ δέας αὐτίκας σωῆσις, ὃ ἐλο-
σοῦμαι ὃν ἀρξάντις ἀρξάντοσιν ἔχων, ὅτω προχέρας ἑμαυτὸν καὶ τὰ ἑμαυτοῦ κτλ.

λόγους τυχόντες
ναρ.

λόγους ἑαυτῶν
δίδόναι.

λόγους λαμβά
ναι.

μακαρίτας.

μιᾶτα ἀνεκάλυφα, ἀνδρὶ κατὰ βραχὺ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸ λόγον, id est, qui pau-
 latim mihi familiaris factus est, cum quo ultro citroque sermonem cō-
 municavi. Significat etiam διδόναι λόγον, dare vices loquendi & percun- Διδόναι λό-
 ctandi, & vicissim respondere percunctanti. Plato in Protag. ὁμοως δὲ γονο
 ἡναγκάσθη δμολογῆσαι ἐρωτήσεων καὶ ἐπεὶ δ' αὖρ ἰκανῶς ἐρωτήσῃ, πάλιν δώσει λόγον
 καὶ μικρὸν ἀπεκρίνόμενος. Idem, Διαλεγέσθω ἐρωτῶν τε καὶ ἀπεκρίνόμενος, μή ἐφ'
 ἐκαστῇ ἐρωτήσει λόγον ἀπεκρίνω, καὶ ἐκκρεῖω τὰς λόγους, καὶ ἐκ ἐθέλων διδόναι
 λόγον, ἀλλ' ἀπεμνησύνω ἕως ἄρ' ἐπιλάθωνται πρὶ ὅτε τὸ ἐρώτημα ἦν. λόγους in
 terdum pro vanitate & mendacio ponitur, ut verba latine. Demosth.
 λόγους ταῦτα, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν πρᾶγματός ἐστι, Verba sunt hæc, & impostu-
 ra a proposito vos abducēs. λόγους διαδιδόναι, est sermones ferere, & ru- λόγους δια-
 mores in vulgus disseminare, quo usus est Plut. in Sertorio. Idem ἀντι διδόναι
 τῶν χρησολόγους δημαγωγῶν in Lucul. λόγους χρηστὸς εἰς οὐκ ἄκοντας, ἐδ' ἀκρίβεις τ'
 δημαγωγῆσθαι διαδίδε. διδόναι τῷ λόγῳ, est memoriæ prodere. Greg. ὅ δὲ διδόναι τῷ
 μάλιστα μοι τῶν ἐκείνου θανμάξων, καὶ ἐδε βολομυῶν πρὸς ἐλθεῖν δυνάτορ, τῶν δ' ἡ δώ-
 σω τῷ λόγῳ. Alibi, τὸτο δώσω τῷ λόγῳ, hoc ego scribā. λόγους ποιῆσθαι, ver-
 ba facere, orationem habere. Isocr. Areopag. ἐγὼ δ' ἂν μὴ πρᾶγματάων πέρε
 ἀγορευμῶν καὶ κινήσων τὰς λόγους ἐπιβλέψω, ἐκόντως ἄρ' ἐχὼρ πλὴν αὐτίαν τανύτῳ.
 Dicitur etiam λόγον ποιῆσθαι. Idem, ἵππερ' ἦς ἐγὼ καὶ εἰς λόγον μέλλω ποι-
 ῆσθαι, καὶ πλὴν πρόσδορ ἀπεχρηστέω. εἰς λόγους ἵέναι, est ad colloquiū ve-
 nire. Xenoph. τὰς στρατηγὰς αὐτῶν εἰς λόγους ἐλθόντας ἀπέκτεναν. Idem, πέμ-
 νας πρὸς τὸν Δερκυλλίδαν, εἰπερ, οὐκ ἔλθοι ἄρ' εἰς λόγους ἐὶ ὁμήρους λάβοι. ἐν λόγοις
 εἶναι, est hominum sermone celebrari. Idem κωμικῶν. ἱππόλυτος δ', ὅτε τὸν Ἄρ-
 τέμιδον ἐβλάψεν, καὶ ἐν λόγοις ἦν. Aristotel. tamen in. viii. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ,
 τὰς ἐν λόγοις ὄντας, philosophos appellat, & doctrinarum studiosos, ἐ-
 ἄρα ἑνὲς ἐστὶ φύσεις ποιῶνται, καὶ ἐστίαι, οἷας λέγουσιν οἱ ἐν τοῖς λόγοις τὰς ἰδέας, κα-
 λὸν μᾶλλον ἐπιστήμον ἂν ἔειναι, καὶ ἀνὲρ ἐπιστήμων. Plato in Phædro τὰς πρὶ τὰς λό-
 γους τεχνικὰς, pro rhetoribus dixit. quos in eodem λογοδιδάκτας vocat,
 quasi orationum concinnatores. Est etiam λόγος fama & exstima- λόγος.
 tio hominum. Athen. Δημοδοτὴν τὸν ῥήτορα πενηνθισσάσθαι ἔτι, ἐταίρους λόγοις
 ἐχθρ. Plut. ὡς διακόφοντες τὸ δέκατον τάγμα, & πλεῖστον ἦν ὁ λόγος ὡς μαχι-
 μωτάτος. de decumanis Cæsaris loquens. Et ponitur ferè sine verbo sub-
 stantiuo. Greg. ὡς τὸ αὐτὸν αὐτὸν πῶν λόγος τοῖς πύθμεσι τὸν Ἄιτ' ἡς ἐγκρυσ-
 πῆσθαι, ut fama est, ut ferunt. Iulianus Aug. Ἀλέξανδρον μὲν τὸν μακεδόννα τοῖς
 ὁμήροις ποιήμασι ἐφυπνώθη λόγος, fama tradidit, vel fama est. Theophr.
 in sexto de Causis, ὅθεν δ' ὁ λόγος, ἐκείσε ἐπανιγείρ, Vnde digressa est ora-
 tio, illuc reuertendum est. Greg. καὶ ἔρε τῶν δυσιῶν δ' λόγος, ὡς ὁ ἐμὸς ὡς λόγος.
 λόγος, Et est sacrificiorum ratio, ut mea fert opinio. Alibi, ὡς γὰρ δὴ ὁ ἐμὸς
 λόγος, Dūtaxat ut mea est opinio. Idem, οὐδὲ θρακῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν
 καὶ τὸ θρησκόντων ὡς λόγος, a quibus verbum θρησκόντων esse deductum

- ἔξω λόγῳ. αἰούν. οὐκ ἔξω λόγῳ significat nō ab re, non extra propositum. Greg.
 ὑπὲρ λόγον. ὑπὲρ λόγον, maiora q̄ vt dici possit, supraq̄ dici potest. Idem, καὶ πάντα
 μὴ πλείως καὶ ὑπὲρ λόγον. οὐδέ τις λόγος τῆς, hic nulla opinione prædi-
 οὐδέ τις λό- tus est, nullo numero habetur. Pausan. ἀνέπρσι δὲ ὅς πάντας, ἀλλ' ὅσοι ἦν
 γος τῆς. καὶ δῆμος τὸ παραχῶδες. Ἀθινάων δ' ὧν τις λόγος πρὸς τῆς ῥωμαίου ἐκπύπτε-
 λόγοι. σιν ἐβελονταί, id est, ὧν τις ὑπόλογος ἐκρίπτε. λόγοι sunt studia literarum &
 παιδικά. disciplinæ liberales. Synes. Troilo, καὶ μὰ τῆς λόγους τὰ μὰ καὶ τὰ σα πα-
 δικά, Per literarum studia, per disciplinas humaniores tuas measq̄ de-
 litias. Quæ dictio ab amoribus puerorum tracta est primum, & tamē
 de amore nonnunq̄ honesto, & voluptate inculcata dicitur. vt apud
 Platonem in Gorg. Socrates Alcibiadem τὸν κλεινὴ παιδικὰ sua vocat,
 & simul philosophiam: vnde Synesius mutuatus est. καὶ μὴ θανάμαζε
 ὅτι ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ πλὴν φιλοσοφίαν τὰ ἐμὰ παιδικὰ παῦσον ταῦτα λέγω
 σαν. λέγει γὰρ ὅτι εἴ τις ἐταῖρος αὐτῷ ἐμὴ ἀκείνη, καὶ μοι ὅτι τῆς ἐτέρων παιδικῶν
 πολλὴ ἡτορ ἐμπληκτο. ὁ μὲν γὰρ κλεινὴς ἐστὶ ὅσοι ἀλλοι ὅτι λόγον. ἢ δὲ
 φιλοσοφία, ἀλλὰ τῆς αὐτῶν. In quo vocabulo hoc animaduertendum, q̄ cō-
 structio sæpe ad significatum & sensum refertur, non ad vocem, sed si-
 ne articulo, vt idem in Phædro, νοσοῦν δὲ πᾶν ἰδὺ τὸ μὴ ἀντίφρον, κρείτ-
 τον ἢ ἴσον, ἐχθρόν. ἔπε δ' ἡ κρείττω ἔπε ἴσμενον ἐκὼν ἐρασῆς παιδικὰ ἀνέξει, ἡτῶ
 δὲ καὶ ὑπερείδον ἀλλὰ ἀπεργάζεται, neq̄ vero superiorem neq̄ adæquatam
 amasium amator libens perpetietur, sed inferiorem & sibi cedētē sem-
 per efficere conatur. Alibi in eadem sententiā varīe vsus est, ἐξ ὧν πᾶ-
 σα ἀνάγκη ἐρασῶν παιδικῶν φθονῆν μὴ, ἐσίαν κεκτημένους, ἀπῶν μὴ δὲ χα-
 ρα. ἔλ τοίνυν ἄγαμον, ἀπαιδία, ἀσοικον, ὅτι πλείονος χρόνον παιδικὰ ἐρασῆς οἴεται
 ἂν γινέσθαι, τῶ, αὐτῶ γλυκὺ ὥς πλείονος χρόνον καρπύσθαι ἐπιθυμῶν. Et in Sym-
 pos. ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθωσιν ἐρασῆς τε καὶ παιδικὰ, νόμον ἔχωρ ἐκάτῃ, ὁ
 μὲν, χαρισάμενους παιδικῶν ὑπερετῶν ὀλοῦν, δικαίως ἂν ὑπερετῇ, ὁ δὲ, ὅτι πρῶτον
 ἔλ αὐτὸν σοφόν τε καὶ ἀγαθόν, δικαίως ἂν ὀλοῦν ἂν ὑπερετῇ. καὶ ὁ μὲν δυνάμενος
 εἰς φρόνησιν, καὶ πλὴν ἄλλων ἀρετῶν συμβάλλει, ὁ δὲ, δέομενος εἰς παιδείαν καὶ
 πλὴν ἄλλων σοφίαν κτᾶσθαι. Plautus in Curgul.
 Amores Ille suum annulum opposuit: inuocat Planesium.
 παιδικὰ Ph. Meos ne amores? Curg. Tace parumper.
 Cicer. in Philip. Sed redeo ad amores & delitias meas L. Antonium.
 Et de Diuinatione, Quid amores ac delitiae tuæ Roscius? Et pro Cæli.
 Amores autem & delitiae quæ vocantur: nunq̄ hunc occupatum im-
 peditumq̄ tenuerunt. λόγοι ἰgitur sunt studia & literæ. Greg. de Ce-
 saréa, ἐπὶ καὶ τῆς ἐμῶν λόγων αὐτῇ καθηγεμένῃ καὶ διδάσκαλῳ. Idem, τῇ δὲ
 πόλει ταύτῃ οἱ λόγοι τὸ γνώρισμα, Hæc vrbs visitur propter literarū stu-
 dia. Vnde οἱ ἀμφὶ τῆς λόγους, literati homines dicuntur. Et οἱ πρὸς
 τῆς λόγους τῆς ἐλθόντες, Greg. hoc est, οἱ ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν, οἱ τὰ τῆς μα

θημάτων ἀναδίδεται. & οἱ φιλολογοῦντες. **Herodian.** οἱ ἐπὶ λόγοις ὁδολόγοι, **οἱ ἐξωθεν**
Homines insigni doctrina præditi. οἱ ἐξωθεν λόγοι dicuntur studia ex
 terna, & literæ disciplinæq; nihil ad scripta Evangelica consecrataq; **λόγοι**
 pertinentes, quæ seculares appellant, quasi βιωτικὰ μαθήματα. **Chrysof.**
 πᾶσαν πλὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῇ ἐξωθεν λόγων ματαλογοῦν κατανάλωσας, de se
 ipso loquens. Et ἡ ἐξωθεν παιδεία. **Greg.** ἐς βασιλεον, οἱ μὲν ὅτι πᾶσιν ἐν **ἡ ἐξωθεν παι**
 δμοιοῦσιν τῇ νοῦν ἐχόντων, τῇ παρ' ἡμῶν ἀγαθὸν εἶναι τὸ πρῶτον ἐταύτιον μὲν **δεία.**
 νον πλὴν ἀγενεστέρων ὅτι ἡμετέρων, id est evangelicam, ἡ πᾶν τὸ ἐν λόγοις κομ
 μὲν καὶ φιλόλογον ἀμείψασα, μόνος ἔχεται φιλωτικῆς, καὶ τοῦ κάλλους τῇ νο
 μείων. ἀλλὰ καὶ πλὴν ἐξωθεν, ἢ πολλοὶ χριστιανῶν διατηροῦσιν, ὡς ἐπίβουλον καὶ σφαλε
 ρόν, καὶ δεῖ πρὸς βλάβην, κακῶς ἐδόκε. **Basil. Diodoro,** ἐκείνο δὲ πάντως
 σωτὴρ σου καὶ ἡ ἀγχίνουσα, ὅτι καὶ τῇ ἐξωθεν φιλοσοφίᾳ οἱ τὰς διαλόγους συγγρά **οἱ ἐξωθεν φι**
 ταντες Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, ὅτι οὗτοι αὐτῶν ἦσαν τοῦ τῇ πραγμάτων. **Idem** **λίσσοφοι.**
Greg. in secundo καὶ ἰουλιανῶν, τὰς ἡμετέρας, pro orthodoxis dixit, τὰς ἐξ
 ωθεν pro gentilibus. quos etiam ἐλλῶνας vocat. Huius simile est, qd an
 tiqui ἐξωτερικά scripta quædam vocauerunt, & quædam ἀκροαματικά. **ἐξωτερικά**
 de quibus Cicer. in. v. de Finibus, ita inquit, De summo autem bono, **συγγράμματα**
 quia duo genera librorum sunt: vnum populariter scriptum, qd ἐξωτε **τα καὶ ἀκρο**
 ρικὸν appellabant: alterum limatius, quod in commentariis reliquerunt: **αματικά.**
 nō semper idē dicere videtur. **Alex. Aristoteli,** vt auctor est **Plutarch.**
 οὐκ ὁρῶνς ἐποίησας ἐκδῶς τὰς ἀκροαματικὰς τῇ λόγων. τίνι γὰρ δὴ διοίσομεν
 ἡμῶς τῇ ἄλλω, καὶ οὐκ ἐκιδῶν λόγους, ὅτι πάντων ἔσονται κοινοί; λό
 γους ἀκροαματικὰς appellat libros de recondita Peripateticæ sectæ disci
 plina editos. **Aristotel. lib. pri. Polit.** ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὅπως ἐξωτερικωτέρως
 ὁρίσκει, Verum ista fortasse peruagationis sunt commentationis. Et
 in tertio, ἀλλὰ μὲν καὶ φιλωτικῆς γε τὰς λεγομένας τῶν ῥαδίων διελθόν. καὶ ἡ
 ἐν τῇ ἐξωτερικοῖς λόγοις διοριζόμενα, πρὶ αὐτῶν πολλὰ καὶ, in disputationi
 bus externis & omnibus obuiis, a quibus nullum arcemus. Et in septi
 mo. νομίσαντας οὐκ ἰκανῶς πλὴν λέγεσθαι καὶ τῇ ἐν τῇ ἐξωτερικοῖς λόγοις
 πρὶ φιλωτικῆς ζωῆς, καὶ νῦν χρῆσθαι αὐτοῖς. **Hoc vt melius a tyronibus hu**
 ius studii intelligatur, addam hoc ex **Ammonio,** interprete prædicam
 torum **Aristotelis,** ὅτι τῇ συγγραμμάτων, τὰ μὲν, ὅτι ἐν ὑπομνηματικά. τὰ δὲ, σω **ὑπομνηματι**
 ταγματικά. ὑπομνήματα sunt quæ unusquisq; studiosorum ex auctori **κά.**
 lectione sibi conficit. Moris enim fuit priscis, vt maiorum scripta legē
 tes, commentarios sibi facerent, in quibus opiniones de rebus a philo
 sophia pertractatis perscriberent, argumētaq; quibus opiniones suas
 illi astruerent. Inde illud **Plinii Iunioris** de auunculo. Hac intentione
 tot ista volumina peregit: et lectorumq; commentarios. clx. mihi reli
 quit opisthographos, id est τῇ ἐκλεκτῶν ὑπομνηματα. In quos commen
 tarios regere etiam moris fuit, quid ipsi commentarios scribēti pri

σωταγμα
κα.

Αυτοπρόσω
πα.
Ἀκροαμα
κα.

Διαλογικὰ

λόγος.

κατὰ πρῶ
τον λόγον,
ἢ δόπερον.

ὁ λόγος ὁρι
στικός.

uatim videretur: vt si quando ad scribendum animum appulisset, tan
q̄ ex penu literaria promeret illam veluti materiam voluminum, & si
mul cementa calcemq̄ ad structuram reposita. σωτάγματα sunt, quæ
non ex tempore & sine cura scripta sunt vt ὑπομνήματα, sed quæ dictio
nem habet compositioni congruam, & capitum diuisionem recte atq̄
ordine digestam. καὶ τῶν μὲν σωταγματικῶν, τὰ μὲν, διαλογικὰ. τὰ δὲ, αὐτο
πρόσωπα. Αυτοπρόσωπα, sunt, in quibus auctor ex p̄sona sua docet, nul
la persona extrinsecus assumpta. Et huiusmodi sunt τὰ Ἀκροαματικά,
quæ ideo sic vocantur quasi disciplinaria, quod & suis & iustis disci
pulis scribebantur ab auctoribus cuiusq̄ sectæ, id est τοῖς γνησίοις ἀκροα
ταῖς. vel, ὅτι πρὸς τοὺς γνησίους καὶ σφετέρους ἀκροατὰς τὸν λόγον ἐποιοῦντο. Δια
λογικὰ sunt, in quibus, personæ introducuntur, vt ὅν τις τοῦ Πλάτωνος Δια
λόγοις, ita vt quæ scribuntur, personarum potius auctoritate q̄ scriben
tis nitantur. Et hæc θεωπερικά ἐκάλουν, quia ad vulgi vtilitatem & in
stitutionem scribebantur, non ad lectorum tantum discipulorumq̄ scri
bentis & familiarium. λόγος etiam disceptatio & disputatio. Theo
phrast. πλέων γὰρ ὁ λόγος, ἢ ἔχωρ ἡνὰ ἀπορίαν, ποῖα δῖμα ἢ ψυχὰ, καὶ τοῖς
ποίοις διοριζέον. Et in. iiii. de Causis, ἅτε πορὶ ἢ λόγος δεικνύον, ἢ καὶ τὸ λῆνον
θεωρεῖται, μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις. λόγος liber, vt λόγοι σωταγματικοί, &
λόγοι ἀκροαματικοί vt dictum est. Galen. κατὰ τὸν ἑσδομον λόγον, id est lib.
septimo. Alibi ἑσδομον γράμμα dixit. κατὰ πρῶτον λόγον cū dicunt, signi
ficant primaria ratione & causa, & per se. κατὰ δεύτερον λόγον, secūda
ria & per accidens. Alex. Aphrodisæus in pri. Probl. ἐὰν μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῆ
καὶ ἀμέσως ποιῇ, κυρίως λέγεται καὶ ἡ πρῶτον λόγον ποιῆν. Vt farina ordea
cea cum sit frigida, tamen discutit τὰς φλεγμονὰς, & τοῦ ψυχροῦ, ἀλλὰ τοῦ εὐ
πλεον, μετέχει γὰρ ῥυπτικῆς δυνάμεως, id est καθαρευτικῆς, cū alioqui frigida con
traria sint discutientibus. Discutit enim illa farina ἡ δόπερον λόγον καὶ
ἡ συμβεβηκός. λόγος dei filius dicitur. quod verbū Cypria. his ver
bis enarrauit. Indulgentiæ igitur huius & gratiæ arbiter & magister,
sermo & filius dei mittitur, qui per prophetas omnes illuminator &
doctor humani generis prædicabatur. Hic est virtus dei: hic ratio: hic
sapientia eius & gloria. λόγος apud Philosophos est ratio substan
tiæ, hoc est finitio. Aristotel. in. iiii. τῆς μετὰ τὰ φυσικὰ πραγματείας, ὁ γὰρ
λόγος ἔστι τὸ ὄνομα σκμῆνον, ὁρισμὸς γίνεται τοῦ πράγματός. Interdum τὸν φη
σίαν λόγον vocat, vt in sexto. καὶ ὅτι ἔν μὲν φησὶ φησὶαν λόγον, τὰ ἔτω μό
ρια ὡς ἡ ὕλη, & κ' ἐνεσι, & γὰρ ἔστιν ἐκέντης μόρια, φησὶαν λόγον, ἀλλὰ τὸ σωόλου. Di
citur & λόγος ὁριστικός, quasi ratio finitrix, vt in septimo, ὅστις φησὶαν λόγον ὅτι μὲν
ἢς ὡς δέχεται εἶναι ὅρον καὶ λόγον ὅτιον φησὶαν σωδέπυ, εἰάν τε αἰσθητή, εἰάν τε νοητή ἢ. δι
ὧν δ' αὐτὴ πρῶτων, & κ' ἐστίν, ἔπειτα κατὰ ἄνους σημαίνει ὁ λόγος ὁ ὁριστικός, ἢ δ' ἔ
στ' μὲν, ὡς αὐτὸ ὕλην εἶναι, τὸ δ' ὡς μορφὴν. Ratio autem substantiæ dicitur,

quia per eam aliquid est id quod est, ut ipse in quarto docēs quib⁹ modis vnum dicatur. ἔξ δὲ ἐν λέγεται ὅσωρ ὁ λόγος ὁ τὶ ἦν εἶναι λέγων, ἀδιδίκετος πρὸς ἄλλον τὸν διλαύτα τὸ τὶ ἦν εἶναι τὸ πρᾶγμα. At vero τὸ τὶ ἦν εἶναι τὸ τὶ ἦν εἶναι est ἑστία. Idem, ἔξ δὲ τὸ τὶ ἦν εἶναι ὁ λόγος ὅστις δρισμός, ἑστία λέγεται ἐκείνη.

Est aut̃ τὶ ἦν εἶναι idem quod τὶ ὅστις, ut supradictum est. Idem in pri. Ἐμπεδοκλῆς ὡς λόγῳ ὅσῳ φησὶν εἶναι. τὸ δὲ ὅστις τὸ τὶ ἦν εἶναι, καὶ ἡ ἑστία τῇ πρᾶγματι, Empedocles os ratione constare dicit, hoc est ratione substantiæ. Interdum aut̃ additur dativus, interdum accusativus, ut apud ipsum in quarto, τὸ δὲ καθ'αυτὸ εἶναι ἢ τὴν ὁπποῦ τὸ τὶ ἦν εἶναι ἐκείνη, δῖον ὁ καλῆς, καὶ τὸ τὶ ἦν εἶναι καλλίαν. Et in sexto, πόπερον δὲ ταυτὸ ὅστις ἢ ἔπερον, τὸ τὶ ἦν εἶναι, καὶ ἐκείνη, σκεπτόμενος. & paulopost velut sibi respondens, ἐπὶ ἢ δὴ ἢ λεγομένη καὶ συμπεθεκός, δόξαεν ἂν ἔπερον εἶναι, δῖον λονκὸς ἀνθρώπου ἑτερον, καὶ ὡς λονκὸς ἀνθρώπου εἶναι. καὶ γὰρ τὸ αὐτὸ, ἀνθρώπου εἶναι καὶ λονκὸς ἀνθρώπου, τὸ αὐτὸ. Hæc dicenda mihi visa sunt, quoniam negotium multum exhibent legentibus Aristotelem. λογοποιός & oratorem & historicū & fabulatorem significat, propter variam huius dictionis significationem. λόγοι enim fabulæ sunt. Ex quo λογοποιοί, οἱ λόγους καὶ μύθους συνθεῖντες, dicti sunt. Et λογοποιεῖν est orationē habere. Apud Lucian. pro fine ponitur, ut poetæ solent. Isocr. de poetis. καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν καὶ ἡ δὲ δῶρ. Ponitur & pro perhibere, dicitare. Lucian. ἦν οὖν ὁ λυδός, ὡς λογοποιεῖσι ζῖνες, ἐπὶ λυδοῖς, χυσοῖς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ; Significat etiam mentiri & confingere. & λογοποιός mendax, sycophanta & criminator. Synes. ὅς ἐπερος οὕτω τὴν ὁπποῦ δειμισηῖς ὡς ὁ λογοποιός, ὁ ἡρώσκων ἢ ἀφανῆς. Alibi, ὡς τὸς λογοποιὸς κατασιγάει. λογογράφος est orator, & qui oratione prosa scribit. λογογραφεῖν est scribere historiā, vel orationes forenses. Greg. de Basilio, ὅς νῦν λογογραφῶ πλὴν τῇ ἀνδρὸς πολιτείαν, qui nunc Basilii vitam scribo. Plutarch. de Demosthene, λογογραφῶν κρύφα, τῆς ἀνδρὸς. Dinarch. de eodem, καὶ ἀντὶ μὲν λογογράφου, καὶ μισθὸς τὰς δίκας γράφοντος, πλεονεκτήειν ὄντα εὐρίσκει ἢ ἐν τῇ πόλει. Aesch. πρὶ πρᾶγματος παρακαλῶ δὲ καὶ ἱκετεύω σῶσαί με πρῶτον ἢ τὸς δειδῆς, δόλπερον ἢ ὑμᾶς τὸς φησὶ κυρίου, καὶ μὴ ὡς λογογράφου, σκύνῃ κακῶς ὄντι πρᾶδῶναι. Cicero in Bruto, Nam Bibulus scriptitavit accurate cum nō esset orator, & egit aliquas cōstanter. Idem, Scriptitavit orationes multas: orator nunq̃ fuit, ἐλογογράφησε. λόγιος apud antiquos dicebatur, qui in vna quaq̃ natione patria instituta interpretari & eloqui poterat, hoc est historiæ & antiquitatis peritus, & in ea re facundus. Aristoteles sic usus est in septimo Politicon, φασὶ γὰρ οἱ λόγοι ἢ ἐκείνα κατὰ κοινῶν, ἵτα λόγῳ εἶναι ἡγεῖσθαι βασιλεία φησὶ ὁ ὀνομασθείας. Postea omnes disertī sic appellari cœperunt. λόγιος ἑξ ἡμῶν ob id dicitur, quasi studiorum & literarū eloquentiæ præses. Synes. πύλαμνυς, πρῶτος παρὰ πάντων πολλὰ τὸν σε

βασιμώτατον μαρκιανόν, ὃν ἐπὶ προλαβῶν Ἀριστέδῳ, ἔρμας λόγῳ πύκνον ἐκ ἀνθρώπων
 πως ἔφω ἐκλυθέναι, μάλιστα ἂν ἔτυχον τὴν ἀξίαν. λόγος etiam fatidicus dicitur
 tur & vates. Plutarch. in Sylla, τυφλώων τὸν οἱ λόγοι μεταβολῶν ἀπεφάνοντο
 ἀποσημαίνον τὸ τέρας. Ibidem λογιώτατος vaticiniōrum interpretes peritissimos
 vocat. Lucian. πρὶ τῇ ἐπὶ μισθῷ σιωπόντων, ἢ μὴ οὐ κατ' ἀξίαν ὑπο
 λογισμὸς κοινὸς δ' ὅτι τὸ σὸν πρόσωπον δυνάμει, ὃν ἔχει, ὅτι τὸ λογισμὸς κοινὸς
 νόος. νόος sensus cōmunis. Greg. τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λογισμῶν; Quis adeo stolis
 λογισμῶν dus? λογισμῶν ἑαυτῷ διδόναι, est qđ supra diximus λόγῳ ἑαυτῷ διδόναι. Plu
 ταρχ. ὁ δὲ λογισμὸν ἑαυτῷ διδόναι, secū ipse rē estimās, secū ratiocinās, se se
 respiciēs. λογιστής, existimātor & expēsor. Greg. οἱ πικροὶ τὴν θύοιται ὁ λογι
 στής. Erant etiā magistratus Athenis. λογιστὴς Plato vocat supputandis
 λογιστῶν calculiq; peritos. λογομαχία est verborum velitatio, & loquax conten
 tio, inquit Eustath. in pri. Iliad. vbi Homerus μαχιστάμενοι ἐπέεωι dixit.
 λογιστῶν. Greg. μή μοι τίς ἐπιφυνέδω πάλιν τῇ λογομάχῳ, id est τῇ ἀντιλογίῳ, &
 λογιστῶν. argutorum, καὶ ἐγχαρηματῶν, quales sunt sophistae. λογομαχίῳ, quo ma
 gnus Dionysius ad Demophilum scribens usus est, ἵνα τὸν ἐπὶ τῇ ἀλ
 θείᾳ τὸν λογισμὸν ἐγνώκας, ἐκείνης ἡμέρας αὐτὰ λογομαχίῳ ἐπὶ καταστροφῇ τὴν ἀκούοντων
 λογισμῶν nisi sit potius πρὶ αὐτὰ λογομαχίῳ. Postremo λόγοι sunt rationes qbus
 μοι. causae & effectus cognoscunt, vt ait Plato in Timaeo: quorū qdā sūt
 μόνιμοι καὶ ἀμετάπτωτοι, & immobiles neq; refutabiles, cognati scilicet ea
 rum rerum quarum sunt interpretes. cuiusmodi sunt rerū mente per
 ceptarum, id est mundi intelligibilis: cuius hic mundus simulachrum
 λόγῳ ἀκασί est, cum ille sit exemplar. alterius autem generis λόγοι, ἀκασοὶ appel
 λantur, id est veri similes atq; opinabiles, cuiusmodi sunt λόγοι τοῦ τοῦ
 κόσμου ἀκασοὶ οὗτοι, καὶ πρὸς ἐκείνῳ παραδείγματι ἀπεικασθέντες vt ipse inquit, id
 est ad exemplar efficti.
 ἐν ἐπισκήπτῃ ἐν ἐπισκήπτῃ dicebantur creditores qui publicatis bonis cuiuspiam, ex
 δαμ. periebantur contra populum vt hodie contra fiscum, actione pigno
 ratitia in pignora incumbentes. Demosth. πρὸς τιμώτορ, πόπεια γὰρ ἂν οἱ
 οὗτοι ῥῆσιν ἔναι τῷ πατρὶ, δηλοθέντων τῇ ἀντιμάχῳ, ἐν ἐπισκήπτῃ αὐτῷ ἐν τῇ
 σίτῃ τῇ ἐκείνῳ, ὑποφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον, ἂν ἀντιμάχῳ ἐδάνειον, ἢ
 ἀναμύνην ὑπὸ τῇ πρὸς τῷ τῷ κομιθεῖν ἐμελλεν ἀπαιτῆσαι, ὅς δὲ πολλὰς ἐλπί
 δας σωτηρίας πρὶ αὐτῷ ἔχειν ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ. accusatio iunxit, Vtrū
 existimatis expeditius patri meo fuisse cum bona Antimachi publica
 rentur, in creditam ipsi antea pecuniam agere, in bonaq; ipsa oppigne
 rata incumbere, siquidem reuera Antimachio non Timotheo credide
 rat. an expectare in longam diem, cum ab isto iam locupletato credi
 tum seruaturus foret, qui eo tempore exiguam spem salutis suae ha
 bebat. quasi dicat, hominis hoc parum frugis fuisset, ac de facultatibus
 suis male merentis. Idem, ὥστε τί ἂν ποτε βαλόμενος ὁ πατήρ, ἐβόλοτο τῷ

μῶθεν ἡγεσίω ἐγγράφας ἡμῖν καταλιπῆν, ἔπειθ' μὴ ὥφθη τὸ τὸ ἀργύριον, μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς ἀνελμάχης δημοθέντων ὑνεσκηφάμεν. **Et rursus, καὶ μὴν ὑνεσκηφάμενός γε ἔτι ἂν πρὸς καταβολῆς ἀπόρρητον, ἔτι ἂν ἡπιστάμεν ὑφ' ὑμῶν.** πάντες γὰρ ἴσιν αὐτὸν ὅτι τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιδυμοῦντα. **Atqui si ad pignenda publicata bona incubuisset, in pigneratitiamq; actionē sponfione contendere instituisset, ut assolet fieri: ea utiq; pecunia defici non potuisset, quam sponfione prouocātem deponere oportebat: neq; vos non illi fidem habuissetis, quem publicorum iniuste cupidum non esse nouistis.** Diximus supra quid sit ἐπισκηφῆσθαι, quæ si cum his coniungantur, melius huius verbi significatio percipietur.

γράμματα γραμματικὰ sunt rationes mensæ & argentariorum apud Demosthen. & ἀεῖσαι τὰ γράμματα, rationes edere. Alibi γραμματεῖον appellat. & γράμματα δημοσία Aesch. acta publica vocat. γραμματεῖον etiā dicitur δ' ἀξιαρχικόν, id est album, ut Plinius in præfatione Hist. naturalis vocat. Demosth. πρὸς εὐθερίαν. ἐγὼ περὶ ἀκίς ἐπιδεκνύω καὶ ἐμὲ καὶ τὰ τέσσαρα δημότας αὐτῶν εἶναι φημισαμένους. πρῶτον μὲν γὰρ τῷ πατρὶος δοκιμαθέντες, ἔτι ἐμῶ, ἔτι δὲ τῇ προτέρᾳ διαδικασίᾳ, ὅτε ἡφάνισαν εἶναι τὸ γραμματεῖον. **Isæus ἀξιαρχικόν addidit ὑπὲρ τῷ ἀρχαλοφῶντος κλίβαν, καὶ διεκλόβει ὅπως ἀντὶ πάνθ' ἡ προτέρων, ἐγγράφωσι μὲν εἰς τὸ ἀξιαρχικόν γραμματεῖον, θράσυλλον ἀρχαλοφῶντος.** **Est autem ἀξιαρχικόν εἰς ὃ ὑνεγράφοντο δι' ἀποδέντες τῶν πατέρων, δις δὲ τῶν ἡδὴ τὰ πατέρων δικονομήν.** **Liber in quem puerorum nomina referebatur, qui iam tutelæ suæ facti erant.** πρὸς τὸ ἀξίωρον ἀρχὴν ἐκκλῆναι, hoc est, τῶν κλίβαν τῶν ἰδιῶν. **Erant enim tum ἀνεξέσσοι; hoc est sui iuris, & statuere de facultatibus suis poterant.** Demosth. πρὸς Λεωχάρην itidem ut Isæus dixit, πρὶν ἐγγραφῶναι ἐν τῷ ἀξιαρχικῷ γραμματεῖῳ τῶν ὀτρυνέων. Aesch. ἡ τὴν τιμάρχου. ἐπὶ δὲ δ' ὑνεγράφει τιμάρχος εἶπ' εἰς τὸ ἀξιαρχικόν γραμματεῖον, καὶ κύριος ἐγγίειτο ἐν τῇ ἐστίᾳ, πρὸς ἀμύνειν ἀνδρὰ πρὸς ἐπίπλυν καὶ ἡτοικηότα δὲ ἑαυτῶ, τῇ ἐστίᾳ ἡφάνισαι. **Eius ἐγγράφης tēpus erat pubertas, ut ex Lycurgi oratoris verbis liquet.** ἡ τὴν Λεωχάρη, ἡμῖν γὰρ ὅστις ὄρεος ὅρ' ὁμνύει σι πάντες οἱ πλῆτορες ἐπαδῶν εἰς τὸ ἀξιαρχικόν γραμματεῖον ἐγγραφῶσι καὶ ἐφ' ὅσους γίνονται, μήτε ἱερὰ ὅπλα καταχωρεῖν, μήτε πλὴν τῶν λείων, ἀμυνεῖν π' τῇ πατρίδι, καὶ ἀμύνειν παρὰ δώσαν. **Lucian. per translationem & iocum dixit, ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ δώδεκα δῶρον ἀξιαρχικόν, ἀντὶ τῷ λόνκωμα, cuius dictio nis imitatione album latine dicitur.** λόνκωμα enim dicitur λελόνκωμενον γραμματεῖον, id est albo colore inductum. Demosth. ἡ τὴν τιμοκρατ. citans verba Solonis, ὅδε ἔδδ' αὖς τῷ κοινῷ νόμον ἀναγράφας εἰς λόνκωμα, ἐκτίθεται πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων ὁσμήναι. ἀντὶ τῷ ἐν πηξίῳ, in tabula. Significat etiam album oui & albuginem oculorum, quod etiam λόνκωσις dicitur. **Ut in Hippiatr. Ἄριστον δὲ τὸ εἰς λόνκωμα τῶν ὀφθαλμῶν.** Diosc. καὶ θαίρει τὰ λόνκωματα, καὶ τὰ ἐπισκοποῦντα ταῖς κόραις. **Ab Alex. in Probl.**

γράμματα
γραφικὰ
γράμματα
γραμμάτιον

ἀξιαρχικόν

ὄρεος
ἀθῆ
ναίων
ἡδὴ
ἐφ' ἡμέων ὄντ'

λόνκωμα

ἁδίκωμον. ἁδίκωμον dicitur, ut ἄρεμον. γραμματεῖον apud Demosth. quodcūq; vo-
 γραμματεῖον lumen & libellum & tabellam significat, & quicquid scriptum est: ut
 tabularum apud Latinos late significatio patet. Significant enim &
 acta publica, & documenta literaria, & syngraphas: unde tabule no-
 uae dictae. & tabellas iudicum, & alia. γραμματεῖον χαλκοῦ, tabulam le-
 gum appellat Plato in Minoe. ἐν τῷ ἡλίσιφάνει, & testamētū & testa-
 menti exemplum sic appellatur a Demosthene, μαρτυροῖσι πρῆναι πρὸς
 τῷ διακτικῇ τισί, ὅτε πρὸς χαλκῷ φορμῶν Ἀπολλοδώρου ἀνοίγει τὸ γραμμα-
 τεῖον, aperire tabulas testamenti. Idem, τὰ ταῦτα μαρτυροῖσι κελύουσιν ἐν γραμ-
 ματέω γεγραμμένα, ἵνα μὴ ἀφελῶν εἴη μηδὲν, μήτε προσθῆναι τοῖς γεγραμμέ-
 νοις. Alibi in eadem pro tabella vel idiochiro testificatiōis, ἐλ τοίνυν καὶ
 ἐκ τῷ γραμματέω γνοίμεν ὅτι ἐν τῷ ἡ μαρτυρία γεγραπταί, ὅτι τὰ τοῦτο μεμαρτυρη-
 κει. λελεγκωμένον τε γὰρ ὅτι καὶ οἰκοθεν κατεσκευασμένον. καίτοι τὸς μὲν τὰ πρὸς
 πρῶτα γράμματα, μαρτυροῦντας, προσήκει οἰκοθεν τὰς μαρτυρίας κατεσκευασμένας μαρ-
 τυροῦν. τὸς δὲ τὰς προσκλήσεις μαρτυροῦντας, τὸς δὲ ταυτομάτως προσάνατας, ἐν μά-
 τη γεγραμμένον πλὴν μαρτυρίαν, ἵνα εἴη προσγράφαι ἢ ἀπαλφῆναι βέλυσιν, ἐξάδιον ἢ.
 γραμματεῖα Ex quo loco intelligimus duo genera tabularum fuisse. Vnas enim
 διασῶ. λελεγκωθῆαι solitas, id est albario quodam induci: Alteras cera liquefacta
 illini, quae facile deletiles erant. In huiusmodi autem pugillaribus testi-
 ficationem τῶν προσκλήσεων facitari solitam esse dicit orator, a testibus
 non rogatis, sed oblati: quales sunt qui fortuito super aliquem actū
 adueniunt & adsunt. Quid sit autē προσκλήσεις nos alibi diximus. γράμ-
 γραμμα. ματα etiam & literas significat, & acta publica seu tabulas publicas,
 & tabellas iudiciales, & rationes argētariorum & similitum hominū,
 & picturas, & exempla, & ἀπὸ γεγραπτοῦ id est índices, quae inuentaria &
 repertoria a Iurisperitis vocantur: & libros, ut Plutarch. ἐκ τῶν σιβυλ-
 λίων γραμμάτων, e libris Sibyllinis. Galen. τὸ δὲ πρὸς διαφορὰς τῶν νοσημέ-
 των ἀναλεξάσθαι γράμματα. Leges scriptas Aristotel. sic appellat in. iii. Poli-
 ticon, φανερόν τίνων ὡς ἐκ ἐστὶν ἢ κατὰ γράμματα καὶ νόμος ἀρίστη πολιτεία δια-
 πλὴν ἀντιπλὴν αἰτίαν. ἀλλὰ μὲν καὶ κερῖνον διὰ ὑπάρχον τὸν λόγον τὸν καθόλου τοῖς ἄρχε-
 σιν. Idem alibi, τὸ δὲ τῶν περὶ τῶν εἶναι δοκῶν πρὸς ἀσέβεια ψεύδεσ, ὅτι τὸ ἡλί γράμματα
 ταῖα γράφονται φαῦλον, id est secundum artem scriptam, ἀλλὰ καὶ ἀρετώτε-
 ρον γράφονται τοῖς ἔχουσιν τὰς τέχνας. γράμμα etiam scrupulum dicitur in πό-
 deribus, ut in Hippiastr. πάντας βίβλιν γράμματα δύο. ἀριστολογίας γράμμα ἐν
 ἐν οἷον λεάνας ἐγχευόμεναι. γράμμα pictura. Greg. καὶ πεπταμένους ὑφάσματα
 γραμματιστῶν σιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. γραμματιστῶν ludī literariī magister.
 Plutarch. αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστῶν, αὐτὸς νομοδιδάκτης. Demosth. pa-
 trem Aeschinīs γραμματιστῶν ob id vocauit. Plato in Euthydamo, ὁνομαζο-
 μένους μαθητῶν οἱ διδάσκαλοι, διδάσκαλοι ἐσιν, ὥστε ὁ κινεσιστῆς καὶ ὁ γραμματιστῆς
 διδάσκαλοι παρὰ τὸν σὺ καὶ τὸ ὅλων παίδων. Hos literatores Martianus ap-

pellat. Idem, τί δὲ κληνία ἔφη, ὅποτε ἀρσοματίζοι ἑμὶν ὁ γραμματιστής, πρὸς
 περὶ ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀρσοματίζόμενα, οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; οἱ σοφοὶ
 ἔφη ὁ κληνίας. γραμματιστὴν p prælectore & recitatore posuit. Significat
 tamen Ἀρσοματίζον, τὸ ἀπὸ σώματος λέγειν, memoriter dicere & comme- Ἀρσοματίζον.
 morare. Polyb. καὶ νῦν δυνάμειν ἄρ ἱλιάδα ἀπὸ σώματος ἐπεῖρ. Plut. in. vi.
 Sympoſ. τῶν δὲ τῶν δὲ δρᾶματιζόντων διαλόγων τὴν εὐφροσύνην ἐκδιδάσκοντες παῖ- Ἀπὸ σώματος
ἢ ἀπὸ μνήμης
ἐπιτελεῖται.
 δεις, ὥστε ἀπὸ σώματος λέγειν. Quod Cicer. a memoria exponere dixit quo- Γραμμή.
 dam loco: nam etiam ἀπὸ μνήμης ἐπεῖρ dicitur. γραμμή interdum prin-
 cipiū significat & carceres curriculum, hoc est πλὴν ἀφ' ἐκείνου καὶ τὴν βαλ-
 βίδα. Aristoph. ἀχαρν. ἄρ' οἶδ' ὅσον τὴν ἀγῶνα ἀγωνιστὰς τάχα μέλλων ὑπὲρ λακε-
 δαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν; πρόσκειναι νῦν δὲ θυμὸν γραμμὴν δ' αὐτῇ, progredere o ani-
 me mihi, hi sunt carceres, atq; instat certamen. γραμμικαὶ ἀποδείξεις sunt
 demonstrationes mathematicæ. Quintil. Deniq; probationum q̄ sunt Γραμμικαὶ
ἀποδείξεις.
 potētissime, γραμμικαὶ ἀποδείξεις vulgo dicunt. Demosth. pro Ctesiph.
 γραμματικὴν κύνωνα vocat Aeschinē contumeliose, quoniam scriba erat, Γραμματικὴ
κύνων.
 ἀντὶ τοῦ τῷ γράφῃ κεκυφῶτα.
 ἑποθέσθαι est pignori opponere, ὅπως ὅτι τὸ δανειζομένου, τὸ τὸν ἐνέχοντα δι- ἑποθέσθαι.
 δόντῃ. ἑποτίθεσθαι est pignori datum accipere, ὅπως ὅτι τὸ δανειζόντῃ. ἑποτίθεσθαι.
 Et ἑποτίθειν τὸ ὑποκείμενον dicitur, id est pignus. Demosth. μὴ Ἀφόβου, ποῦ
 δ' ἄρ' ὑπαίκομαι ἄλλ' ἄλλοι κηλίσσονται ὑμῖν καὶ αὐτῶν; εἰς τὰ ὑποκείμενα, τοῖς δὲ τὰ ὑποκείμενα.
 νήσασιν; ἀλλὰ τῶν ὑποθεμένων ὅτι, Quo igitur me vertam si vos aliter de να.
 iis iudicaueritis: id est, nisi actione tutelæ, qua nunc expertus sum, vi-
 cero: an erit mihi vitæ subsidium in bonis & fortunis quæ in creditū
 subiecta sunt & supposita: at illa iam eorum sunt creditorū quib⁹ ob-
 noxia data sunt. Supra autem dixerat, ἐγὼ δ' ἵνα μὴ σφραγίσῃ τῶν δικῶν,
 ἀπείλῃ τὴν λατρυγίαν ὑποθεῖν πλὴν δικῶν καὶ τὰ μαντῶ πάντα. Aeschin. Ἀναγκα-
 ζόμενοι δ' οἱ εἰσὶ καὶ ἐκ ὀποροῦντες, ὑπέθεσαν αὐτῷ τὸ ταλάντιον τὰς δημο-
 σίας προσόδους, pignori supposuerunt in talentū publicas obventiones.
 Sic latine pignero & pigneror dicitur. quorum alterū debitoris, al-
 terum fœnerantis est. Dicitur τίθεσθαι & τίθεσθαι, pro eodem. Demosthen.
 πρὸς Νικόστρ. τίθειμι οὖν πλὴν σωτοκίαν ἐκκαίδεκα μνῶν ἀρεσκέντων παμβωτά- τίθεσθαι καὶ
τίθεσθαι.
 δει, ὡς αὐτὸς εἶπεν πρὸς Νικόστρ., ἐπὶ ὁκτώ ὀβολοῖς δανείσαντι τὸ μίλιον ἐκάστῃ,
 Oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas: vel Romano
 sermone in sex millia & quadringentos nūmos sestertios: ita ut in sin-
 gulos mēses ea pecunia octonos obolos, vel Romano sermōe drach-
 mam trientemq; pensitaret. Quæ vsura maior est centesima, excedit
 enim triente: cum sex obolis drachma constet. Quare fœnus est sesqui-
 tertium centesimī fœnoris. Mīna autem centum drachmas continet,
 quot drachmæ in singulas minas centesimo mense pariuntur fœnore
 centesimo: tum scilicet cum primum sors duplicatur, ut nos in libris

de Asse docuimus. In loco autē superius citato ex oratione Aeschinīs, centesima tantū est vsura. οὐκ ὑποροῦντες χρημάτων, ὑπέθεσαν αὐτῷ τὰς δημοσίας προσόδους· καὶ τόκοις ἠνεγκαν δημοδοῦναι τοῖς δημοδοκῆμασι, δραχμὴν δὲ μισθὸς φθι μὲν, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Idem Demosth. πρὸς Νικόστρ. καὶ προσελθὼν μοι ἔλεγε, ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γατόνων μοι ἦτο, ἐδίδες ἐθέλοις τε πρῖν αὐτὸν εἶναι, αἰεβας, hoc vicinum mihi praedium nullum nec emere velle, nec in pignus accipere. Idem, ὃ δὲ ἀδελφὸς δὲ Ἀρεθυσίος ἐδίδεναι ἐγὼν εἶπε ὡνείδης, οὐτε τίθει, ὡς ὕποθετο μὲν αὐτῷ ἀργυρίου, Fratrem autem eius Arethesium intercedere quo minus aut emeret aliquis id praedium, aut in eo pignus contraheret, videlicet quod certa pecunia obnoxium iam haberet. Hoc em significat ὑποθετόμενον, quod contracta hypotheca creditum est, ut πρὸς τιμωρίαν, πότερα γὰρ οἰκίαν ῥᾶτον εἶναι τῷ πατρὶ ἢ ἐπιτοκίᾳ, ἢ ἢ ἐπὶ τῇ δόξῃ τῇ ἐκείνῃ, ὡς ὑποθετόμενον αὐτῷ τὸ ἀργύριον. ὑποθεῖναι etiam apud Atticos προθεῖναι significat. Aristotel. in. vi. Ethic. πρὸς τὸ ὑποτιθέντα σκοποῦσαν σωτῆριν, Ad intentionem nobis propositam spectantia. Lucian. ὅς τις παρὰ ἡμῶν τὰ τοῦ δόμου λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευε, εἶνα ἦτον ὑποθέμενον σκοπὸν, πάντας ἡμᾶς ἀγορεύον κακῶς. Isocr. in Helene, καὶ δίδοι καὶ μὴ ἂν δόξῃ πρὶς τῆς μάχης, ὡς ἀνδράσι, ἢ πρὶς ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμενον, ne plus de Theseo laudando laborare videar, q̄ de Helene quā mihi laudandam proposui. Et ὑπόθεσις, propositum, hoc est προθεσις. ut Idem, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπαυλεῖν, hoc est ad rem, ad causam, ad propositum redire. Nā ὑπόθεσις significat controuersiam Synesio & Ciceroni. Significat etiam occasionem & praetextum velamenq̄, id est προαίμα. Plut. Αἰτωλῶν ὑπόθεσιν τοῖς πολέμοις καὶ πόλεσιν διδόντων. Cicero ad Atticum lib. xiiii. ὑπόθεσιν autem hanc habent, & eā prae se ferunt, clarissimum virum interfectum: illius interitu totam Rempublicam perturbatam: irrita fore q̄ ille egisset simulac desinamus timere. de Antonio & sociis eius loquens post mortem Caesaris. ὑποτίθει etiam est proponere se dicturum. quae significatio proxima est superiori. Isocr. ἵνα μὴ δοκῇ πρὶς τὰ μέγα διατρέψαν, ὑποθέμενος πρὶς τῶν ὅλων ἐρεῖν, id est, cum in exordio pollicetur sim de oibus dicturum. ὡς ὅτι τῶν ἀλλῶν ἢ ὅν ὑπεθέμενον, ἐμείων ἔχω λέγειν ἀπόδειξιν, id est, is de quo dicere institui. ὑπόθεσις etiam significat προαίμα, hoc est propositum & institutum & σκοπόν. Demosth. in quarta Philippica, ἐξέστη ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι φθι ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ἡμεῖς οἱ παρόντες κατέλιπον, deficiuistis & degenerastis ab instituto maiorum, & proposito politico, tuēdi principatus scilicet inter Græcos virtutibus bellicis. Aristot. in. vi. Politicon, ὑπόθεσις ἢ οὐκ ἂν δημοκρατικῆς πολιτείας, ἐλευθερία. id est σκοπός, quē etiam ipse ὅρον appellat, de quo alibi dicemus. Idē, ἐν ἢ οὐκ ἂν ἐλευθερίας σκῆψιν ἦτο, ὅν τίθει πάντες οἱ δημοῖκοι τὴν πολιτείαν ὅρον. ὑποτίθει etiam est etiam argumētum & materiā scribēdi sumere. Plut. in vita Homeri, ὃ δὲ ὁ μικρὸς ὑποτίθει τὰς ἀρετὰς παρὰ τὸν ὅρον, καὶ πάλιν καὶ ἡδὴ διάφορα. Quare

ὑποθετόμενον
νομ.
ὑποθεῖναι.

ὑπόθεσις.

ὑποτίθει.

ὑποθέσεις materia & argumentum dicitur operis. Significat etiam
constituere, & quasi λογματοίς. Aristotel. in. ix. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, Διότι
ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ τὸ πρῶτον ἐν ἀρχῇ καὶ μέτρῳ. πλὴν κίνησις γὰρ ὁμαλὴ ὑπάρτειν
ταὺς καὶ ταχίστω τοῖς χρόνοις, πρὸς ἢ κρῖναι τὰς ἄλλας. Idem, ὅτι δὲ καλῶς τὸ
ὑποθέμεθα, δῆλον ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς. Quod autem nos recte hoc cēsuimus &
decreuimus aliud esse ἐπερότητα & aliud διαφορὰ. Hoc Cicerō ponere
vocat. vt, Ponunt Philosophi nobis a natura nosmet esse commenda- Ponere.
tos. Cui opponitur ἀναρῆ. vt si dicas Epicurum deī prouidētiam tol-
lere. Est etiam ὑπαρτίζεσθαι supponere vel suppositare, hoc est velut sub- ὑποτίθεσθαι.
iectum ponere. Plut. in Platoniciis quaestionibus, ὅπως ἀνάγκη τὰ ἐν ταῦ-
θα τῶν ἐκ τῆς πλάνης διαφέρειν καὶ τὸν πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ιδέας, τὰ νοή-
ματα τῶν αἰσθητῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐμφάσεων ὑποθέμενον, id est suppositan-
tem ponentemq; exemplares rerū formas, quas ideas appellāt, veluti
simulachrorum exempla imaginumq;. Quae Aristoteles nihil esse cen-
suit, vt patet in. xii. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, τὸ γὰρ λέγειν παραδείγματα εἶναι τὰ
εἶδη, καὶ μετέχειν. αὐτῶν τὰ ἄλλα, κενολογῆναι ὅτι, καὶ μεταφορᾶς λέγειν πικρὰς. ὑ-
παρτίζεσθαι autem minus est ἢ ἀποφαινέσθαι, ex eodem Plutarcho ἐν τοῖς πολι-
τικαῖς ζητήμασι, καὶ πότερον εἴη πλὴν ἡλικίας καὶ τὸν διὰ πάντων πό-
λον τεταγμένον, καὶ μεμνημένον συνεχομένην καὶ μὴ σκεπτόμενην καὶ ἀνελαμέ-
νην νοήσας, ὡς ὅσον ἀριστάρχῳ καὶ σέλευκος ἀπεικόνισεν, ὃ καὶ ὑποθέμενον μόνον,
ὃ καὶ σέλευκος καὶ ἀποφαινόμενος, ille supponēs τῇ, Seleucus etiā pro sententiā
constituēs. Athenus τῇ pro constituere, id est pro cōperto ponere vsus est
lib. xi. Αποδείκνυμι οὖν τὸ ὅτι παλαιὰς ἦσαν ἐπιτορνομένης τῆς ποτικῆς καὶ
ἐκαστοῦ τῶν ὧτων δύο, ὑποθετέον ἔπειτα βέλτεράς τις ἐκ τῶν φύσεως καὶ ἀνθρω-
ποειδῆς, ἀστροῖς καὶ πεποικιλμέναις, id est videndum, constituendum & decer-
nendum. ὑποθεῖναι & θῆναι etiam voce actiua dicitur pro principia po-
nere & supponere. vt in pri. τῶν μετὰ τὰ φυσ. καὶ τῶν λεγόντων πρὸς ἀρχὴς
καὶ αἰτίας ἐπὶ τῇ, ἔξω τῶν ἐν τοῖς πρὸ φύσεως ἡμῶν διωρισμένων, ἔρχεται. οἱ καὶ
γὰρ ὡς ἡλικία πλὴν ἀρχῇ λέγουσιν, ἄντε μίαν, ἄντε πλείους ὑποθέσιν, καὶ ἔάντε σῶ-
μα, ἔάντε ἀσώματα ὑποθέσιν. καὶ ὑποθέσιν ἐπὶ, est ὑποθέμενον, καὶ ἀποφαινόμε-
νον ἐπὶ. Theophr. in sexto de Causis, τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἐν καθ' ὑποθέσιν
ἐρεῖται, Verum hoc sic accipi velim quasi a supponēte dictum. hoc est,
non id plane statuo, nec vt argumentis probatum sequor : sed quasi
ἐλημμένως ὑποθέσας, vt Aristotel. in principio quinti τῶν μετὰ τὰ φυσ.

ἐξ ὑποθέσεως etiam opponitur τῇ ἀποδείξει. Aristotel. in tertio Politic.
ἐπεὶ οἱ παῖδες ὡς ἀνθρώποι πολεῖται καὶ οἱ ἄνδρες, ἀλλ' οἱ μὲν, ἀποδείξει οἱ δ', ἐξ
ὑποθέσεως. πολεῖται μὲν γὰρ ἔστιν, ἀλλ' ἀπλῆς, id est non iusti ciues, sed
quodammodo & ex suppositione. Multiplex enim est ciuis appellatio,
vt ipse alibi dixit. Et in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσ. καὶ διὰ τοῦτο, ὅτι τοῦ
γεωμέτρῳ θεωρεῖται τί τὸ ἐννοεῖται, καὶ τέλος, καὶ ἐν, καὶ ὄν, ἀλλ' ἢ ἐξ ὑποθέσεως, id est

non ad eum suo iure ac suæ professionis nomine pertinet, sed suppositione quadam, & alia ex causa. Sic in nono, τὸ γὰρ πότερον ἐν ἀντιθέσει ἀεὶ λέγομεν, διὸν πότερον λευκὸν ἢ μέλαν, καὶ πότερον λευκὸν ἢ ἔσ λευκὸν. πότερον δ' ἀνθρώπος ἢ λευκὸν, εἰ λέγομεν, εἰ μὴ δ' ἐν ὑποθέσει καὶ ζητούμε, διὸν πότερον ἢ λευκὸν ἢ σωφράτης. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη ἐν ἐκείνῃ γῆναι τῶν. ac si diceret, Oppositionis natura ita fert, ut quæramus de duobus, utrum, cum ambo simul esse nequeant. Proprie enim & e natura rerum per utrum quæri hoc non potest, utrum Cleon an Socrates venerit, cum uterque simul venisse potuerit, & utrum homo an album potius, quæ sibi non opposita sunt. Fieri tamen potest suppositione quadam, ut de duobus quæ una venire potuerunt, interdum quærimus vter venerit, cum alterum tantum venisse supponimus: ita, ut si alterum venisse respondeatur, alterum non venisse pro comperto habeamus, cum tamen natura non sit necessarium. Philopo. in primū Post. Analyt. ἐξ ὑποθέσεως δ' ἀποδείξεις λέγεται ἢ λαμβάνεσθαι ἀποδεικτὸν, καὶ ἐν τῷ τῷ ἐπερὶ δ' ἀκινύουσα, διὸν ὡς εἰ τις λέγῃ, οἱ, συγκεχωρημένον μοι ὅτι ὅτι πρὸς οἷον, καὶ δέκνυμι ὅτι ὅτι ἢ ψυχὴ ἀθάνατος. ἢ συγκεχωρημένον μοι πλὴν ψυχῶν εἶναι ἀθάνατον, καὶ δέκνυμι ὅτι χωρὶς ὅτι σωμάτων. δ' ἐξ ὑποθέσεως δ' αἱ τριάντ' ἀποδείξεις καὶ εἰς ἀπλῶς. Accipit & aliter hoc verbū, ut apud Plut. πρὸ ἐμαρμυλίας ἐστὶ τοίνυν ὡς ἀντιθέσει, ὁ πολιτικὸς νόμος, διὸς πρῶτον μὲν, τὰ πλεῖστα εἰ καὶ μὴ πάντα, δ' ἐξ ὑποθέσεως πρὸς ἀπλῶς. ἔπατα μὲν καὶ διότι τὰ πλεῖστα πρὸς οἷον εἰς δυνάμιν πρὸς λαμβάνοι. Deinde inferius, μετὰ δ' αὐτὰ, διὸν μὲν ὅτι δ' ἐξ ὑποθέσεως; ὅτι δ' ἐξ τῶν καὶ εἰς ἐμαρμυλίαν, οἰεῖται, verum inquit quale est tandem quod δ' ἐξ ὑποθέσεως diximus? nam huiusmodi esse fatum existimetur oportet. ἐξ ὑποθέσεως δ' ἐφαρμυλίας τὸ μὴ καθ' ἑαυτὸν ὑποθέσθαι, ἀλλὰ πρὸς ἑτέραν ἀντιθέσει ὡς ἀληθῶς ὑποθετὴν, ὅποια ἀκολουθίαν σημαίνει. διὸς μὲν πρὸς ἀδραστίας ὅτι εἰς ἀντιθέσει ψυχῆ σωσοπαθὸς γενόμενῃ κατὰ δ' ἐξ ἀληθῶν μέγιστον ὅτι ἑτέρας περιόχου, εἶναι ἀπλήμονα, καὶ ἀπὸ δυνάμει τῶν ποιῶν, ἀβλαβῆ εἶναι. Quæ verba sunt Platonis. Deinde subdit, τοῖς μὲν τὸ δ' ἐξ ὑποθέσεως. Exiis verbis intelligimus ὑποθετικὸν εἶναι, & δ' ἐξ ὑποθέσεως, quod ex consecutione natum est, non per se & suapte natura, ut fatum secundum supradicta. quæ etiam lex Adrastiae dicitur propter consecutionis necessitatem. & quæ σωεμαρμυλία, quasi affata dicuntur, vel fati consequentia atque comitantia. Vt idem Plutarch. οὗτω δ' καὶ ὁ ὅτι φύσεως νόμος, τὰ μὲν καθόλου προσημαρμυλίας πρὸς ἀπλῶς, τὰ δ' καθ' ἑκάστα ἐπομυλίας. ἐστὶ τὰ ἐμαρμυλίας τῶν ὅτων ἀνὰ καὶ ταῦτα πάντα, ἐκείνοις σωεμαρμυλίας, hoc est fato connexa. quæ ob id δ' ἐξ ὑποθέσεως dicuntur. Inde syllogismi ὑποθετικοί, conditionales, & ex suppositione, & ex conexis dicunt. Cicer. in Top. Appellant autem dialectici eam conclusionem argumenti, in qua cum primū sumpseris, consequitur id quod annexum est, primū cōclusionis modū. Et reliqua quæ ibidem prosequitur, de septē generib⁹ hypotheticorū. Ex

Ἀδραστίας
νόμος.

σωεμαρμυλίας
να.

supradictis intelligi facile potest illud Aristotel. in. iiii. Politicon, Δὲ τὸ ἀναγκαῖον εἶναι, βαλτίω πολιτείαν πλὴν ἐγγύτατα ταύτης εἶναι. χέρω δὲ πλὴν ἀφ᾽ ἑκῆς ὅταν τῷ μέσῳ πλεον. ἀν μὴ πρὸς ὑπόθεσιν κρίνῃ τις, λέγω δὲ πρὸς ὑπόθεσιν, ὅτι πολλὰ αἰτίας ἔσονται ἄλλης πολιτείας ἀρετωτέρας, οὗτοις δὲ κωλύσει, συμφέρειν ἑτέραν μᾶλλον εἶναι πολιτείαν, nisi si quis secundum suppositionē iudicet. Quod nō est simpliciter & in vniuersum iudicare quippiam præstabilius esse: sed certo quodā modo, vel certis hominibus, vel in certa specie. ὑπόθεσις est qđ prisci Iurisconsulti speciem appellant, recentiores legis casum. Basil. ἡγεμόνι, πάντα ρίνω εἰς ταυτὴν σωδὲρα μὲν ἐπὶ ᾧ πρὸς ὑπόθεσιν. Vlpian. in tract. de donationibus inter virum & vxorem cap. Sed interim, Quādo itaq; non retro agitur, emergunt vitia, vt Marcellus animaduertit in specie huiusmodi. Paulus in tract. secundo de legatis. cap. Latinus Largus, Proxime ex facto incidit species talis. Ibidem tamē in hūc casum Paulus etiam iterum dixit: sed commodius q̄ isti vtantur hodie, In hunc casum, inquit ille, ancillas substitutas videri, in quem casum fideicom. meruerunt. ita cum contingit fideicommiss. mereri. Quintil. thema vocat, quasi facti positionem vel euentus. vt libr. ii. Quid ergo? nunq̄ hæc supra fidē, & poetica (vt vere dixerim) themata pertractare permitemus? Et in septimo. Nam in scholis certa sunt & pauca, & ante declamationem exponuntur: quæ themata Græci vocant. Inde theseis & hypotheseis. Cicer. in Top. Quæstionum duo genera: alterū infinitum, alterum finitum. Definitum est, quod Græci hypotheseim, nos causā: Infinitum est, quod thesim illi, nos propositū possumus nominare. Plinius ad Traianum more Iuriscon. speciem vocauit, Ideo tu domine consulendus fuisti quid obseruare me velles, tā hercule q̄ de iis qui in perpetuum relegati nec restituti in prouincia deprehenduntur: nam hæc quoq; species incidit in cognitionem meam. Species autem appellatur, quia non generalis quæstio est: quam Cicerō infinitā vocat, quod nondum receptum generalis vocabulum erat, sed specialis. Quintil. in. vii. de quæstionibus iuris & facti loquens, Solebam & hoc facere, præcipere ve, vt vel ab vltima specie (nam ea fere est q̄ continet causam) retrorsum quærerem vsq; primam generalemq; quæstionem: vel a genere ad extremam speciem descenderem etiam in suasoribus. Et paulopost, Similiter & in controuersis. Optet vir fortis alienam vxorem. Vltima species est, an optare possit alienam vxorem. Generale est, an quicquid optauerit, accipere debeat. Thema etiam est depositum apud mensam. Plutarch. in consolatione, οὐδὲ γὰρ διὰ τῆς περὶ αὐτῶν ἀπαυτῶν τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐὰν ὀλγωμοῦνται. ὑπόθεσις etiam fundamentum, & quasi basim significat. Theophr. de caudice arborum loquens, ἄντη γὰρ διὸν ὑπόθεσις καὶ φύσις δέναν

Species.

Θέμα.

Generalis.

- ἰπέθεμα. δρων ἐσί. Dicitur & ἰποθέμα. Plutarch. in Plat. quæst. τὰς γὰρ μὲν προ-
θέσεις ὅσιν ἐπικράτους καὶ θάσσει καὶ ὑποθέμασιν, ὡς & λόγος, ἀλλὰ πρὶ τῆς λό-
γος μᾶλλον ἔσας, ὁμοιοῦν. ἰποθέσεις etiam dicte sunt principia & elemen-
ta scientiarum, quas quidam suppositiones, quidam subiectiones di-
cunt. De quibus, & simul πρὶ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ αὐτημάτων, quoniam in
Annotationibus in Pandect. diximus, hic non repetendum duximus.
- ἢ ὑπὸ ᾧ τῇ Verum quod supra dictum est ὑποθέσειν ἀντὶ τοῦ προθέσεως esse, Attico
σωθέσει ἀν- rum est locutio, ut ὑπαγορεύειν ἀντὶ τοῦ παραγορεύειν. Isocr. in Paragraph.
τὶ τὸ πρὸ τίς ἐγὼ δὲ ἔθ' ὑμᾶς ταύτῃ ἐχεν πλὴν γνώμῃ ἐγῆμαι, πρὸς τε τῆς ὑπερημνίας
θεταί. λόγος ῥαδιον ἀντεπεῖν νομίζω, id est παραρημνίας, supradictos. Aristoph.
ἰπαγορεύειν ἰπεπεσκέσθ' ὅλ' ἄς ἐσπέρων ἡξοίμι, Predicente me quod sub vespere ven-
ἀντὶ τῇ προ- tura eram. Demosth. τοσούτῃ ὑπεπών, si hoc tantum predixero, & con-
γορεύειν, καὶ testatus fuero. Sic ὑπάγειν & παραγῆν pro eodem ponuntur, ut alibi di-
ἄλλα πολλὰ cetur. Demosth. εἰς ἐχθρῶν καὶ μῖτοθ' ἢ ἀπιστίαν τῇ πόλει ὑπερημνίῃ
ἴμοια. ὑπὸ τούτων, id est προσημνίῃ, impulsis, productis. Greg. ἄλλὰ γὰρ ἑλὰσθαι
ἰφρησθῆ. ἐμαυτὸν ἐς τῆς ἐμῆς ὑπαχθῆς ἐπαίνους, progressus & prouectus. ἰφρη-
μαὶ ἀντὶ τοῦ προσημνίῃ. Thucyd. παρὰσόμεθα ἐμυῖσθαι πολέμῳ ἄρχοντας
ταύτῃ ἢ ἀν' ὑφρησθῆ. Eo modo propulsare bellum conabimur a vobis la-
cessitum, quo modo vos prouocaueritis, id est προκησθῆ. Plutarch. de
Pompeio fugiente, καὶ δαίμων ἐκέλευ ὑφρησθῆ πλὴν ὁδὸν, viam præbat
in Aegyptum. Idem de morte Cæsaris, τοῦτο δὲ ἀποφαίνει δαίμονος ζῆθος
ὑφρημνίας καὶ καλοῦτος ἐκεί πλὴν παρᾶσθαι, ἔργον γενέσθαι, numine quopiam
præeunte. ἰφρησθῆ etiam significat hortari, suadere, & dictare. Ari-
stotel. in Oecon. τοῦδ' ὑφρησθῆ καὶ ὁ κοινὸς νόμος, καὶ δάσκαλοι πρυθαγού-
ργοι λέγουσι, ὥσπερ ἐκέλευ καὶ ἀφ' ἐσίας ὑφρημνίῃ μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. Magnus
Dionysius de diuinis nominibus, καὶ ὅπως ἀεὶ κατὰ πάσαν ἡμῶν θεωλο-
γίαν ὁ ἱεραρχικὸς νόμος ὑφρησθῆται, θεωρητικὴ διανοία τὰς θεωρητικὰς ἐποπιδύσας
μῶν, κυρίως ἐπεῖν, θεωρίας, id est, quod nobis auctor est & suadet di-
ctatq; lex hierarchica. Sic ἰψίμοι ἀντὶ τοῦ πορίμοι, ut suo loco di-
ἰποφικνύειν cetur. Et ἰποφιδάνω ἀντὶ τοῦ ποφιδάνω Plutarchus dixit. ἰποφικνύω
præmonstro. Isocr. πρὸς φίλιππ. ὅδε διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλους,
ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγυνομένοις μὴ ὦν χεῖρ καὶ εὖς δὲ τῆς πολέμου ἐκφέρειν.
ἰπολαμβάνειν ἀντὶ τοῦ πολαμβάνειν. Thucydides. οὐ γὰρ ἀν' ἐκέρυαν γὰρ
ὑπολαβοῖτες, βία ἡμῶν ἔχον. Sunt & alia quæ fortasse inter scribendū sub-
ἰποφίτης. ibunt et dicentur. ἰποφίτης etiam ἀντὶ τῇ ποφίτης dicitur. licet sepius
ἰποφικνύειν. aliter accipiat. ut apud Lucian. οἶδα γὰρ τὸν ἐπὶ τοῖς πλάτωνος λόγοις
θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον κατανενοηκότα καὶ ἄλλοις ὑποφικνύσασθαι δυνά-
μενον, hoc est enarrare & interpretari, quasi a Platone p manus accepe-
rit. Alibi aliter, καὶ τὸ ὄντως μετὰ τῇ ὑπὸν διασκευάζοντα, καὶ ὑποφικνύοντα αὐτῷ,
id est ὑπεργουῦντα, hoc est antistitem eius καὶ χρησμοτολοῦντα. Dionys. de ce

ἑστί hierarchia, ὑποφθικὰς τάξεις appellat angelorum ordines, qui diuina interpretandi munere funguntur, & quæ diuinitus acceperunt, aut a superioribus ordinibus deinceps hauserunt, infimis ordinibus quasi per manus tradunt. & illi rursus viris sanctis, & deo plenius enunciant & produnt, qui etiam ob id ἐκφάντορες & ἐκφαντερικοὶ dicuntur, ut in ca. **ἑκφαντερι**
 πρὶ ἀρχῶν καὶ ἀρχαγγέλων, ἢ δὲ τῶν ἀρχαγγέλων τάξεις φθι ὑποφθικῆς ὅτι τάξεως, **τάξεις**
 τὰς διαρχικὰς ἐλάμψας ἱεραρχικῶς διὰ τῶν πρώτων λαυάμεων ὑποδεχομένη, καὶ **φάντωρ**
 τοῖς ἀγγέλοις αὐτὰς ἀγαθοφθῶς ἀγγέλλουσα, καὶ δὲ ἀγγέλων ἡμῖν ἀναφαίνουσα. Idem
 docens cur pontifices angeli vocentur, οὐδὲν οὖν ἄρπον, ἢ καὶ τὸν κατ' ἡμᾶς
 ἱεράρχην, ἀγγελον ἢ θεολογία καλεῖται, τὴν καὶ δυνάμειν δικαίαν μετέχοντα τὴν τῶν ἀγγέλων
 ὑποφθικῆς ιδιότητι, καὶ πρὸς τὴν ἐκφαντερικὴν αὐτῶν ὁμοίωσιν, ὥς ἐκτικτὸν ἀνθρώπου
 ποιεῖ, ἐνατφινόμωρον, & ad effatricem eorum similitudinē, ut est captus hu
 manus, sublatum. Idem ad Polycarpum scribens, **ἐκφαντερι**
 δέας ἐκφάντορα πρὸς τὸς τῶν ἐκείνων διαμάχεσθαι. **ἐκφαντερία** pro doctrina **ἐκφαντερία**
 rerum reconditarum mysticarumq; interprete atq; enarratrice, cap. ii.
 de cœlesti hierarch. ἐξῆς δὲ τὰς θρανίας ἱεραρχίας ὑμῶν σμ. καὶ τὴν αὐτῶν ὅν τῶν
 λογίοις ἐκφαντερίαν. Idem πρὶ ἡνωμένης θεολογίας, καὶ γὰρ ἐκείθεν τὰς δέας
 ἐκφαντερίας πρὸς λαβόντες, ὥσπερ ἐνὰ κανόνα κάλλισον ἀλκιθάας, τὰ ἐκφ κέμματα
 φρεσῶν ὅν ἐαυτοῖς ἀπαρτάτρεπτα πωδύδομεν. Est enim ἐκφαίνεω, edere, effari, & **ἐκφαίνεω**
 prodere quod occultum est & arcanum. Et ἐκφανσις, δι' ἀγαθόβουσις. Sed
 superiora vocabula peculiaria sunt theologiæ priscæ, ut alia multa, q̄
 theologi Græci ab eo accepisse mihi videtur, aut ab æqualibus eius.
 Greg. πρὶ ἀγίῳ πωδύματι. ὁρᾷς φωδισμὸς καὶ μέρος ἡμῖν ἐλάμψαντας, τὰς τάξεις
 θεολογίας, ἢ καὶ ἡμᾶς τρεφῖν ἀμύνομ, μήτε ἀδρόως ἐκφαίνοντας, μήτε ἐς τέλος κρῖν
 πόντας, id est, enarrātes cōferctim, & effantes mysteria. Basil. Androni
 co, ὁρᾷς ὅπως κνέλω πρὶ ἐμῇ, ὁκνῶν καὶ ἀναδύομεν τὴν αὐτίαν ἐκφαίνεω ὑπὲρ ὧν
 πρῶμαι τὸς λόγους. Idem Dionys. ἱεροφθικὸν pro prophetico dixit in lib. de **ἱεροφθικὸν**
 Eccles. hierarch. enumerans enim ea q̄ in libris sacris tradita sunt, ita
 inquit, ἢ τὴν πρᾶκτέων σοφῶς ὑποφθικῆς, ἢ θέων ἐρώτων ἄσμεῖα, καὶ ὅθεν ἐκόντες,
 ἢ τὴν ἐσομύων ὑποφθικῆς προαναβρίσεις, ἢ τὰς ἀνδρῆς ἱεροφθικῆς. & de Esaia
 in lib. de Cœlesti hierarch. καὶ ἢ ἀπορῆσθαι ὡς ὅτι μὴ τὴν ὑποφθικῶν τῶν ἀγγέλων,
 ἀλλ' αὐτὸς δὲ ταῖς πρῆστυτάταις ἐστίαις ὁνάρημος ἀποκαθαίρει τὴν ὑποφθικῶν. Aliter
 autem cap. ii. eiusdē libri dixit, πάντες οἱ θεόσοφοι, καὶ φθι κρυφίας ἐπιπνοίας ὑπο
 φθι, id est antistites & interpretes & διερμηνεῖς. De hoc magno auctore **Magn⁹ Dio**
 Dionysio, quicumq; ille fuit, mihi loquutus esse videtur magnus Gre **nysius** quē
 gorius ὅν τῶν ἐς τὰ γενέθλια λόγους, his verbis, οὗ δὲ ὅταν ἔπω, λέγω πατρὸς **Areopagitā**
 καὶ ἡς καὶ ἀγίῳ πωδύματος. ἔτω μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἀγίων, ἢ καὶ τοῖς σεραφίμ
 συγκαλύπτεται, καὶ δοξάζεται, τρισὶν ἀγιασμοῖς ἐς μίαν σωσιῶσιν κυριότητα,
 καὶ θεότητα. ὅ καὶ ἄλλω ἐν τῶν πρὸ ἡμῶν πεφιλοσόφηται κάλλιστά τε καὶ
 ὑψηλότετα. Addendum hoc supradictis, quod obliuione transmissum

ἡ ποτίθεω. **ramus**, ἡ ποτίθεω αἰκῶς significare τὸ παραινεῖν ἢ συμβουλεύειν, & **præceptiōes dare doctrinæ moralis & philosophicæ**. **Bafil.** ἡγεμόνι, εἶπε ἅψ' ἑαυτῶν ἐλθόντες ἐπὶ πλὴν εἶον, εἶπε καὶ ἐτέρων αὐτοῖς ὑποθεμῶν. πάλιν ὑδαμόθεν αὐτοῖς τὸ πρῶτον ἀνέγκληται. τί γὰρ ἦτορ ἀδικεῖ ὁ οἰκοθερ πρηνεὶς, ἢ ὁ ἐτέρων κακία ὑπηρετῶν. **Plut. in Politicis præceptis**, τῶν δὲ καλῶς ὁρίων ἔχον χρῆσθαι πρὸς τὰς προσηγορίας τῶν φιλοσόφων, διδάσκοντας ὅτι μὴ μὴ ὑποθεμῶν. οἱμοιοὶ γὰρ εἰσι τοῖς τὰς λυχνίας προσηγορίαις, ἔλαμον ὅτι μὴ ἐγγένοι. **Vnde** ἡ ποτίθεω dicuntur huiusmodi præcepta ad vitam instituendam. **ut in loco Dionysii supra citato**, ἢ τῶν πρακτικῶν σοφῶν ὑποθέματα.

ἡ ποτίθεω. **τίθεω** etiam varia habet significata. **θεῖω** παῖδα, adoptare, **ut alibi**, **ut opinor**, dictum est. **Plut. de Aemyl.** τριακῶν δὲ αὐτῶν παῖδων ἀγρόνων γενομένων, ὅνομα πρὸς τὴν ἐπύχον ἐτέροις ἐκδοτικῶς δέσθαι. **τίθεω** νόμον, **legē ferre & sancire**. ὅθεν νομοθετεῖν καὶ νομοθεσία. **Demosth.** χρῆ δὲ ὅταν ὑποθεῖται τὰς νόμους, ὁποῖοι ἄντες εἰσι σκοπεῖν. ἐπὶ δὲ ὅθεν, φυλάττειν, id est ἐπιδεῖν καὶ εὐσεβεῖν. **Alibi**, τίθενται τὸ νόμον ποιεῖν. **τίθεω** ponere & collocare. ἐν ᾧ ταύτῃ τίθεται τὸ τάξιν αὐτῶν, ὅτι ἡ πάλαιος ἀντυχάνοι ἡμῶν, **Eo loco ipsum & numero pono & statuo**. **τίθεω** statuo, cōstituo, id est moderor & rego. **Xenoph. in pri. ἀκρονημ.** ὅθεν οὐδὲ καὶ πλὴν ὅν παντὶ φρόνησιν, τὰ πάντα ὅπως ἀντὶ ἡδὴ ἢ, ὅτω τίθεσθαι. **pro quo μεταχρήζομαι paulo post dixit. quod etiam διατίθεσθαι dicitur. Thucyd.** εἰ πεθήσονται καὶ νοῦν τὰ πράγματα, **Sic ex animi sententia res prospere cedant. Lucian.** ὅπως τὸ παρὸν δὲ θέμεν, πρὸς δὲ ἡμῶν γελῶν τὰ πρῶτα, πρὸς μὴ ἐπιδεῖν, **Cum composueris quod instat. Idem Xenoph.** ἀλλ' ὅθεν ἡμῶν πρὸς τὸ ἡμέτερον συμβέβηκε πάντα τίθεσθαι, **Sed licebit nobis res gerere, ut e re nostra esse videbitur. Greg. de misericordia loquens**, ἐν ἀλλοτρίαις συμφοραῖς τὰ οἰκία δὲ τίθεσθαι. **Demosth.** ἐν οἷς μὴ ἐνὰ βλάβειν, ἀμεινόντα ἢ ἰδίῳ δόσεται, **nullius incommodo conditionem suam meliorem faciet. Andocid.** τὰς δὲ γενόμενας συμφορας, πρὸς ἀλλήλους δέσθαι καλῶς, **inter se sancire & componere.**

τίθεω assentiri. **Synes.** ἐν οἷς αὐτοφυῆς ὁμοκρίσις ἐνὸς ἡμῶν, καὶ ἐθέμεν τὸ δόγμα, & **comprobavi eorum opinionem.** **Est enim τίθεσθαι idem quod συνανθεῖν καὶ ἀρεσκῆσθαι καὶ συγκατίθεσθαι, hoc est assentiri, idem sentire.** **Greg.** ἐν βασιλείᾳ, ὅς τ' ἀδιαλέξως ἔγνω ἀπόβρκτη, δὲ καθεκτὶ ἐν ταύτῃ, ἀλλὰ σαφῶς ἢ καὶ πρὸς ἀντιθέμεν, δὲ αἰφνης μεταβαλὼν, πρὸς μὴ ἐκρεσάμεν ἐκείνῃ, καὶ ἐπεράλεια νικῶν ἐπὶ νίκη, **hoc est προδεδέμεν.** **Quo in loco negatio deesse videtur in peruulgatis exemplaribus, ut sit ἐκ ἀπόβρκτη, hoc sensu, Simul autē ego aiaueri eorū in disputando maleuolentiā, quæ iam arcana esse, ab eisq; cohiberi nō poterat, sed præ calore contentionis sese prodebat: ibi ipse mutatus inhibere nauigium institi, alteramq; in partem sensum transiens, ad ipsum Basilium victoriam inclinavi, quam ancipitem prius feceram, aut etiam superiorem in ea**

parte vnde steteram. Quæ verba extrema, sunt Homérica, & per parodiam dicta a Gregorio. τίθεαι ἰgitur est fauere, adesse, astipulari, & suppetias ferre laboranti. Idem Synes. Ἀλλὰ τόγε προαιετῶς τὰ βέλτεσα, καὶ τίθεαι δὲ ἀφαιρήσεται. Frequentius idē προσίθεαι dicitur. Plutarch. προσιδέμεν τοῖς ἀριστέλους λόγοις. τίθεαι etiam est ducere atq; existimare, & λογιζέαι. Synes. καὶ γὰρ δὴ ἅπαντα τὰλλα μικρὰ πρὸς ἓν ἕς ἂν τοιοῦτον. Idem de Homero loquens, τὸν ὃν διαλάτῃ θάνατον, ἀκριβεστάτῳ ἀπώλειαν εἶναι θέμεν. Plutarch. τῶν ἀράβων βασιλέως ὃν εἰδέναι λόγῳ τὰ ῥωμαιοῦν θέμεν, pro nihilo ducente, οὐδένα, ὑπόλοτον περιμελύν, πρὸνοιαν μὴ περιμελίου, hoc est κατὰφροναῶν. Et παρὲς εἰδέναι τίθεμαι, nihil facio, μηδὲν τίθεμαι. Basil. παρὲς εἰδέναι τίθεμαι, μηδὲν θεμεν, μηδὲν θέμεν. ad Greg. Σὺν ἧν ὄντως τὸ διανόημα καὶ φησὶ σῆς ψυχῆς, φησὶ πάντα τὰ πῶτε μηδὲν θέμεν, καὶ φησὶ ὃν ἐπαγγελίᾳ ἀποκατελύνει ἡμῖν μακαριότητα. Ἰσορροπία τίθεαι. τίθεμαι. posthabere. Paus. in pri. de Homero loquens, καὶ τὴν ὠφέλειαν ἐς χεῖρα ἔσθον τίθεαι. ἔσθον τίθεαι. τα. πρὸς τὴν δυνάμειν, ὑπέραν θέμεν φησὶ πρὸς τοῖς πολλοῖς δόξῃς. τίθεσθαι τὸν θέμεν, edere certamen. vnde Ἀπνοθετῆρ. Greg. de martyre pro tuenda ecclesia supplicium perpeffo, οὐ πρὸς τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τὴν δουλοῦς τὸν θέμεν. ἐν αὐτῇ τίθεαι, est studiosum esse alicuius rei, & de ea laborare. Plutarch. ἐν αὐτῇ τίθεαι τὸν πλάττω. τίθεσθαι est ponere & supponere, hoc est thesim facere: & differt τὸ αἰεῖν, sed idem est ferè quod λαμβάνειν, & quasi iure suo sumere: hoc est tanq̃ cōfessum vel per se probatum sumere. Quæ verba sunt τὴν ἀναλυτικὴν καὶ διαλεκτικὴν, Aristotel. in pri. priorum Analyticon, ἔσω γὰρ ζῶον μὲν, ἐφ' ὅ. α. τὸ δὲ θνητὸν, ἐφ' οὗ ζῶον καὶ ἀθάνατον, ἐφ' ὅ. γ. δὲ ἄνθρωπος ὅ. ὅρον δὲ λαμβάνειν, ἐφ' ὅ. δ. ἅπαν δὴ ζῶον λαμβάνειν ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνατον. τὸ δὲ ὅριον δὲ ἂν ἢ α., ἅπαν εἶναι ἢ β. ἢ γ. πάλιν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ διαζεύξεως τίθεται ζῶον εἶναι, ὥστε μὴ τὸ α. λαμβάνειν ὑπάρχον. δ. μὲν οὖν συλλογισμὸς ὅριον, οὗ τὸ δ. ἢ β. ἢ γ. ἅπαν εἶναι. ὥστε τὸν ἄνθρωπον, ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνατον ἀναγκαῖον εἶναι. ζῶον δὲ θνητὸν μόνον, δὲ ἀναγκαῖον εἶναι, ἀλλ' αἰεῖν. Quorū verborum hæc summa est, Qui velīt probare hominem animal esse mortale, vt ex eo πρὸς τὸν λόγον καὶ τὸν ὅρον hominis progrediatur: (hoc est ad definitionem, quæ constat generibus, formis & differentiis, quæ per diuisionem colliguntur.) hunc necesse est aliquid ponere: aliquid sumere: & aliquid petere, quod est velut precario sumere ab eo quicū disputatur. Ponit enim hominem esse animal: tanq̃ scilicet notum & confessum. Deinde sumit hoc modo, omnis homo est animal: quod idem est cum thesi. Porro omne animal aut mortale est aut immortale: Quare omnis homo aut mortalis est aut immortalis, cum sit animal: necessariam enim hoc habet consequentiam. Hominem vero esse animal mortale, non ex præcedentibus est necessarium: sed id precario petitur: quod tamen demonstrari oportebat diuisionis syllogismo, si aduersarius iure summo agere institisset. Ita cum definitio

nem editurus hominis diceret, omnis homo est animal: atqui omne animal aut mortale aut immortale: homo igitur est mortale animal. hic infisteret aduersarius nisi hoc precario peteret is qui differit. Quare ut Aristotel. inquit, diuifio syllogismus est infirmus, ὅτι γὰρ ἐν διαίρεσις οἷον ἀδυνάτως συλλογισμός. Supradicta igitur verba licet sint sumpta de medio, sunt tamen peculiararia τῶν ἀναλυτικῶν: sicut ipsum verbum ἀναλύειν geometræ suum vfu fecerunt: ut arithmetici ἀσπάζονται, & musici ἁρμονίαν. Plutarch. ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβυτέρης φιλικότητος. καὶ γὰρ ἁρμονικοὶ δὲ κατὰ τὴν ἁρμονικὴν, ὅτι γεωμετρικοὶ δὲ ἀναλύειν, καὶ ἀριθμητικοὶ τὴν ἐν τῷ λόγῳ συνέχουσαν ἐκλιπόντες, ἅμα ταῖς συνθεταῖς ἀμαυροῦσι τὰς ἐξαιρέσεις, καὶ πρὸς τὰς περὶ τὴν ἀκρίβειαν τέχνας ἔχοντες. Aristotel. in pri. Post. Analyti. ἐπεὶ δὲ τὸ ἀνάλυσαι ἐκ τῶν ἀληθῶν ἀληθὲς δεικνύει, ὁμοίως δὲ τὸ ἀναλύειν. Philopo. in eundem librum, ἀνάλυσαι δὲ καλῶσιν οἱ γεωμετρικοὶ τὴν εὐρεσιν τῆς προτάσεως, διὸ ὅτι συνήχθη τὸ ἀληθὲς συμπεέρασμα, ὅτι ἐκ προθέσεως ἡμῶν συμπεέρασμα ὡς ἀληθὲς, ὅτι τότε τῶν ἰσοπλάτων, τὴν μέθοδον διὸ ἡ εὐρίσκειν τὰς προθέσεις διὸ ὅτι τὸ συνήχθη, ἀνάλυσαι φασίν. ἀνάλυσις autem vocatur, quasi retextio complexionis, hoc est τοῦ συμπεράσματος. Estq; contraria τῇ συνθέσει, quæ a quibusdam confis ordiens, definit in id quod in quæstione est. Ut si propositum sit demonstrare quoniam pacto δὲ τῶν ἰσοπλάτων constituitur, id δὲ τῶν προτάσεων προαίνετ. Analyticus vero id, in quod definit συνθέσει, ut confisum sumit, hoc est τὸ συμπεέρασμα, ὅτι συνθέσεως, & eo vsq; δὲ συνεπὲν retextit, quoad inuenerit τὰς προτάσεις διὸ ὅτι τὸ συμπεέρασμα. Idem alibi docens cur Aristotel. libros suos analyticos vocauerit, καὶ γὰρ σκοπὸς ἡμῶν ὅτι διὰ πάσης ὅτι μεθόδου ταύτης, τὴν πρὸς τὰς παλαιὰς συλλογισμοὺς ἐπισκέψασθαι, ἐκ ἀναγκαῖοι καὶ τεχνικοὶ, καὶ τεχνικῶς ἀναλύσαι, καὶ ἀγαγεῖν ἐκ τῶν ἀρχαίων, τὰς περὶ τὴν ἐπισκέψασθαι ἐκ ἀναγκαῖοι καὶ ἀποδεικνύει. Hoc autem ideo antiqui fecerunt, ut ab iis quæ nobis priora sunt, hoc est quæ sensu percepta sunt: ad ea subeamus, quæ natura priora sunt, hoc est ad causas, ut ipse in secundo docet, πρῶτον δὲ γνωρίζομεν τὴν ἀποδείξιν ὡς ἐκ τῶν ἐκείνων, ὅτι δὲ διάνοιαν ὅσων ἀναφαιδισαῖ ἐν τῇ αἰτίᾳ. τίθεται etiam est statuere, existimare, ponere & constituere. Aristotel. in septimo Politic. ὅσοι δὲ ἐν πλείοντι δὲ τῷ ὅτι τὸ ἰσχυρὸν, ἐκ ἐνός ἐστι καὶ τὴν πόλιν ἐκ τῆς πολιτείας, μακροτέρως δὲ, id est, ὅσοι ὁρίζονται περὶ πλείοντι ὅτι μεταρῶν τὴν ἀδυναμίαν, ἢ in singulis hominibus diuitias æstimatorum ad ciuitatis felicitatem. Et in primo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, πρὸς τοὺς οὐ μίαν ἀνθρώπων αἰτίαν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, ὅτι τὰ φυσικά, id est statuentibus & ponentibus. Quod etiam actiua voce dicitur. Idem in eodem, ὅσοι μὲν οὐ ἐν τῷ πᾶσι, καὶ μίαν εἶναι τὴν φύσιν ὡς ἕνα ἀνθρώπων, ὅτι τὸ ἀλλοῦ ὅτι τὸ ἀλλοῦ ἀμαρτάνουσιν. τίθεται τὸν ἀγῶνα ut τίθεται voce actiua dicitur. Demosth. ἐν τῇ φιλιππικῇ, ὅτι πρὸς τῷ πόλεσι ἀνέστηκεν, τίθεται μὲν τὰ πύθια, ὅτι κοινὸν τὸ ἐκείνων ἀγῶνα, καὶ ἀντὶς μὲν τῶν δόλους ἀπνοθετισσόντας

ἀναλύειν.

ἀνάλυσις.

συνθέσει καὶ
ἀνάλυσις.

τίθεται.

πέμπει; Aristotel. in decimo *ἤν* μετὰ τὰ φυσικά. pro supponere dixit, hoc est thesīm facere & hypothēsīm, πρὸς μὲν οὖν τοῦ ἐκ λόγου τὰς ἐρημιῶν ἀπορίας ἔχοντας, & ῥάδιον διαλύσαι, μὴ θέντων, καὶ μὴ κενῶν λόγων ἀπαμύτων. ὅτω γὰρ πᾶς λόγος καὶ πᾶς ἀπόδειξις γίνετο, μὴδὲν γὰρ θέντες ἀναμεῖσαι δὲ διαλέγεσθαι καὶ ὅλους λόγους. de iis loquens qui negabant illud axioma, τὰς ἀντικειμένους φάσεις ἀδυνάτους εἶναι *ἤν* αὐτὶ ἀληθεύειν κατὰ τὸν αὐτὸν ἡγούμενον, hoc est, qui negabant principia disciplinarum. Idem in octavo *Physicæ* auscul. ἐτέδει μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καὶ ἀπὸ κινήσεως καὶ ἡρεμίας. τίθενται etiam pro ducere & arbitrari ponitur ut τίθει. Idem in septimo *Politicæ*. Διὸ κατ' ἀρχὴν ἀρχόμεθα, πλὴν ὅτι πόλεως σύστασις ὥρ' ἡ τύχη κυρία, κυρίαν γὰρ αὐτῶν ὑπάρχειν τίθεται. Demosth. in pri. *Olynthiac.* τὸ δὲ μὴ πάσαι τὰ τοιαῦτα γενέσθαι, ὅτι παρ' ἐκείνων ὁμοίας ἀνθρώπων ἂν ἔγωγε θέλω. τίθεται etiam dicitur pro eo quod est, esto ut ita sit: do ita esse. Isocrat. καὶ τίθεται σασιάζειν αὐτοῖς. Demosth. ὁμῶς τοίνυν ἐγὼ μὴ τοῦτον εἶναι τὸ τοιοῦτον, Sed fac esse ut hoc tale non sit. Lucian. in *Prometheo*, τίθεται δὲ ὡς ἐμὴ τὸ χαλεπότερον, μὴ πλὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμῆναι. ὅτι Διὶ, τὴν δ' ὅλῃν ὑπερβαίνειν, τὴν δ' οὖν. Demosth. ὑπὲρ σεφάνου, τίνα βούλει σε ἀχίρην, καὶ τίνα, ἐμαυτὸν ἐκείνῳ ἢ ἡμέραν εἶναι θῶ; ut faciām, ut dem. Verum illud τίθεται Luciani, ἀντὶ τῆς τίθεται positum, ἢ ἀντὶ τῆς τίθεται, in usu mansit a verbo inusitato ὡς, ut κατὰ τὴν a Platone dictum est. Similiter Διὶ ἀντὶ τῆς Διὸς. Ἰσὴν vero ἀντὶ τῆς Ἰσῆος dicitur. Sic ἐθέλει & καθίσκει, ἀντὶ τῆς καθίσκει. Isocrat. in *Nicocle*, τὰς μὲν ἐργασίας, αὐτοῖς καθίσκει καὶ ἀλάειας, τὰς δὲ παρασκευάς, αὐτοῖς ἐθέλει, fac. Idem, τοιοῦτος ἐθέλει τοῖς παρασκευαῖς, τοῖς μὴ διὰ τὴν ἡγεμονίαν, præfice. ἐμπίπλη etiam ἀντὶ τῆς ἐμπίπλησι. Atticorum est formatio, qui tertia persona τῆς παρατάξεως ἀντὶ τῆς παρατάξεως utuntur in his verbis. Simile est ἔξαι ἀντὶ τῆς ἔξαι, ἐν αἷς ἐξαι, καὶ ἔξαι ἐξαι. Et Διὶ ἀντὶ τῆς Διὸς, καὶ μετὰ ἀντὶ τῆς μετὰ. Dicitur tamen κατὰ βῆ, ἀντὶ τῆς κατὰ βῆ, & ἀνά βῆ, ἀντὶ τῆς ἀνά βῆ, καὶ συγκοπῶν. Aristoph. βῆ βῆ. κατὰ βῆ, κακῶς γὰρ. In Actis Apostolorum cap. duodecimo, ἀνάστα ἐν τάχα, surge. σύμφαθι, pro fatere, concede, Xenophon dixit. ἐτίθω etiam ἀντὶ τῆς ἐτίθω, ἐτίθω apud Synesium legitur, & apud Homerum in tertia persona, ὡς ἐπὶ αὐτῶν ἐν χορῇ τίθει, ὅς ἐδίδετο χεῖρων, *Iliad. pri.* Et apud Lucianum προσετίθει & καπετίθει. Sic apud Paus. τίθει in *Laconicis*, καὶ ὁ μὲν ὅς τὸ τῆς καπετραποπιδότου ἦν δὲ Ἀργείων, καὶ τῆς σέως ὁ θεός, καὶ ἔνι καὶ ἀπὸ λόντων ἤν' ὅς αὐτῶν κεραιωθέντες. οὐ τίθει ὁ θεός, nō sinebat eos illic in statuis esse deus; terræ motu excitato. σωίλω tamen pro intelligebam legitur, & ἐτίθει apud Andocidem, fortasse librariorum iudicio non auctoris. Idem etiam est usus in διδωμί, in tribus personis τῆς παρατάξεως singulāris numeri. ἐξεδίδωμι est apud Demosth. pro locabam, & ἀπεδίδοις, & si milia sæpe. ἀνεδίδους apud Thucydid. & Synes. ἐπέδιδοις & ἐπέδιδοις apud Lucianum. Διδῶν etiam pro διδῶσι Teophr. in quarto de causis, ἢ γὰρ διδῶσι

τοῖς καὶ ἐπὶ πένωσις ἐκ τῶν, ὅτι, ὡς καὶ ἐκ τῆς σκληρότητος. ὅτι τοῖς ἐλπίσιν. ὅτι ἐφ' ὅσον, ἀχρὶς, ὅτι ὅλον, ὅτι ὅσον, ὅτι ὅσον, ὅτι ὅσον.

Ἀγῶγμοι.

Ἀγῶγμοι dicuntur οἱ κατὰ δίκασμους, id est iudicati, aliiq; in quos ius est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. Demosth. πρὸς Νικόστρατον. Σὺ οὖν μοι, ἔφη, πῶς σοι τὸ ἐλλείπον ἢ ἀργεῖον, πρὶν τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἀπελθεῖν, ἵνα μὴ ἀγῶγμῳ γένωμαι. οἷόςθα δὲ ἔφη, ὅτι οἱ νόμοι, κελύουσιν τὸν ἀγῶγμῳ ἐκ τῆς πλεμίας εἶναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδῇ λύτρα.

Proinde tu (inquit) cura mihi huius pecuniæ reliquū, priusq; XXX. dies prætereant, intra quos ad pecuniam reddendam me obstrinxī, ne illi addicar cui debeo. Non enim nescius es legibus constitutum esse, qui ab hostibus redemptus est, sese ut aut ipse luat, aut servus sit eius qui redemerit. Apud eundem ἡ δὲ Ἀριστοκράτης. idem hoc vocabulum sæpe legitur. Ex cuius orationis argumento a Libanio scripto, intelligimus, Charidemum quendam socialis exercitus ducem, de populo Atheniensi egregie meritum esse, ob idq; civitate donatum. De quo etiam huiusmodi rogatio lata est, factumq; plebescitum auctore Aristocrate, ἔαρ ὡς ἀποκτενῆς Χαρίδημον, ἀγῶγμῳ ἔσω ὅτι ἀπάσης τῆς Ἀθηνῶν συμμάχιδος. ἐὰν δὲ τις τὸν ἀγῶγμῳ ἀφελῇ ἢ πολίτης ἢ ιδιώτης, ἐκαστονδ' ἔσω, Qui Charidemū occiderit, eū in nexū abducere ius esto, ex omni loco, vrbe, agro, populo Atheniensi fœderato & socio. Qui aut huiusmodi necis perpetratorē in nexū abducentē prohibuerit, ipsumq; abductū vi exemerit, seu civis, seu priuatus, fœderis iure careto. Hoc priuilegiū ut iniquū & aduersus leges latū Euthycles Demosthenis verbis accusauit, ob id q; Charidemū eo honore indignū esse diceret. Erat enim id psephisma velut quoddam satellitium publice Charidemo decretū. Hoc loco ἀγῶγμῳ dictus est is, in quē manus iniectiois & prehensionis ius est iis, ad quos iniuria pertinet, etiā indicta causa: id qd ut perperam factū Demosthenes accusauit, vel Euthycles potius cui oratio scripta est ab oratore, ἀλλ' ἀνελών (inquit) δίκην ὑπέχων, ἀγῶγμον δὲ τῶν ἐποίσει. καὶ πρὸς τὸ διωρισμὸν, ἐκ τῶν νόμων δικαστηρίων, ἀκριτῶς τοῖς ἐπαυλίστοις μύθοις πρὸς δέωκε. Ex eo more lex addictorū nexorūq; manauit ad Romanos, cuius multa mentio apud Liuiū. quæ a Diocletiano sublata est postea condita sanctione, ut testatur caput ob æs alienum in Cod. Iustiniani, sub titulo de actionibus & oblig. Plutarch. in Solone, οἱ γὰρ λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγῶγμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, Qui versuram faciebant corporis nexu, duci a creditoribus velut addicti poterant, ut inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Liuius. Ductum se a creditore, non in seruitium sed in ergastulum & carnicinam querebatur. Inde iocus apud Ciceronem in secūdo de Orat. Cicronem, ubi de ridiculis ex ambiguo loquitur, Vt apud Neuium (inquit) vi-

Lex addictorum & nexorum.

Ducere.

Locus apud

Cicronem,

ubi de ridiculis ex ambiguo loquitur, Vt apud Neuium (inquit) vi-

detur esse misericors ille qui iudicatum duci videns, percunctatur ita, quanti addictus? mille nummum: Si addidisset tantum modo, ducas licet: esset illud genus ridiculi præter expectationem. Sed quia addidit, nihil addo ducas licet: addito altero ambiguo, altero genere ridiculi fuit, ut mihi quidem videtur, falsissimus. Quo in loco ridiculum mihi esse videtur, in eo quod addictus & de venundato in auctione dicitur, & de eo qui in nexum ut iudicatus datur. In eo enim est ambiguum. Simul in verbo nihil addo. Cum enim ipse addictus expectaret ac speraret ut percunctator ille diceret, ego tanti eum luo, quasi scilicet misericordia affectus esset, ipse subdidit, ducas licet: quod verbum est eorum qui licitari amplius nolunt, & iam se emptorem & licitatorem ultimum morari ultra negant: & sic præter expectationem addicti respondit, ducas licet. Neque id quidem modo: sed etiam nihil addo, ducas licet. Quod verbum est & ipsum ambiguum. Nihil enim addit, qui carius non licetur: & nihil addit, qui ultra nihil loquitur: ac si diceret, nihil aliud percunctari volebam, quam quanti addictus esset. Cicerone autem iudicatum dixit, quia Græci καταδικασμένους eos vocant, & καταδίκους. Liuius libro sexto, Centurionem iudicatum pecunie cum duci vidisset. Et iudicatum dicitur ἡ καταδίκη. Cicero pro Flacco, Cum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est.

καταδικασμένος tamen aliquando is dicitur, secundum quem iudicatum est, id est, ὁ νικῆς πλὴν δίκῃ, καὶ αἰὼς τῷ καταδικαδένῳ τὴν ἐγκλημα- μένον. Demosth. ἡ δὲ μαδίου, ὅτι δίκῃ ἐμπορικῇ καταδικασάμενος ἦ μὲν ἔχωρ πρὸς τὸν λαβὴν αὐτὸν ὡς ἔφη, τῶς μυσήριοις ὑπὸ δὲ μωῶτος ἐπελάβετο.

Est enim καταδικάζει, ὁ δίκας. καταδικασάμενος δὲ, ὁ νικῆς δὲ ἐγκλημα. Iustus πρὸς αἰνέτην, καίτοι δίκαιον ὦ ἀνδρες, ὡσαύτῃ ἡ ἀμεσιβητησίμων χωρίων τὴν ἔχοντα, ἢ δέ τι πλὴν ἢ πρᾶτῃρα πρὸς χεῖρας, ἢ καταδικασμένον φαίνεσθαι, ἔγωγε καὶ τῶς καὶ ἐν τῇ τῶν ἀφελώντων, αὐτῷ ἀξιώσῃ ὑπὸ δικάζει. καὶ μὴ πρὸ δίκης πλὴν ἀριστέχου θυγατέρα, ἐμὴν δὲ μητέρα, ἐκ τῆς πατρὸς ἐκβάλλειν. Atqui iustum est iudices, quemadmodum qui prædia controuersiosa possidet, ut aut oppigneratorem suum, aut venditorem laudet oportet, & nomen auctoris in iudicium proferat: ita & istos oportebat vnumquodque horum demonstrantes ita demum postulare, ut ad vindicandum admittentur: nec ante dictatum iudicium, Aristarchi filiam eademque matrem meam e paternis bonis deicere. Est autem ὁ ἐπὶ, ὁ δὲ χωρίον περὶ καὶ, τῶς τῶν ὑπερβαίνων, de quo verbo supra diximus. Similiter καταδίκαιον ὁ δὲ δίκας dicitur, ut καὶ ἀγινώσκων & κατακρίνειν. καταδικαζόμενος δὲ ὁ νικῆς τῇ δίκῃ. vel, ut inquit Pollux, ἐν τῇ δίκῃ κρατῆς. Demosth. ὅτι ἐν δίκῃ τόπῳ πρὸς, ἔφη με καταδικαζόμενος πλὴν δίκῃ αὐτῷ. & ἔπειτα βοιωτῶν αὐτῷ ὄνομα, ἀλλὰ μαντιθίου, & negauit me arbitrium vicisse cum eo. Idē,

Iudicatus.
κατάδικος.
Iudicatum.
κατάδικος.
καταδικα-
σμένος.

καταδικάζει
δαί.

καταδικαί.
καταδικαζόμενος.
μῆτος.

ἔπιδικαυῶντο δὲ τῆς ἐνθάδε, καὶ ἐκ ἀπαντήσαντο πρὸς τὸν δῖον πτωχὸν, ἐρήμω
καπεδήκσαν αὐτῷ, Cum ad diem arbitrii non adefset, arbiter contra
eum indicta causa pronunciauit. vel, vadimonium desertum pronun-
ciauit. Et καταδικαυῶντο ὡς καταδικασμῶς. Idem, καὶ νῦν αὐτὸς ἐρήμω
μου καταδικαυῶν τοιαύτω ἐτέρω δίκῃ, obtinuit & vicit arbitrium contra
me indicta causa. Hoc idem αἰρεῖν dicitur, & ἀλίσκεν vt alibi diximus.

Demosth. πρὸς Νικόστρ. ἡμέρας δὲ ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα ὕσσορ ἐσελθὼν ἐς τὸ δικάσιον πρὸς
Διάμεμεξην ἡμέρας Διαμεμεξηνίῳ, καὶ ἐλέγξας αὐτῷ τὰ ψόβη κακῶς κηλυκότα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἔρη-
μῶν ἡμέρας. καὶ ἡδονηκότα, ἔειπεν, Diebus deinde paucis in iudicium ad diem dimen-
sam congressus, cum liquido probassem falsam eum in ius vocatio-
nem renunciaisse, aliaq; perpetrasse quæ recensui, apud iudices reum
Cōdemno. peregi. vel, condemnauī. Quo verbo Latini Græcorum more vsi sunt.
Plautus in Mustel. Illi isthoc confugiant sine, tanto apud iudices ar-
genti hunc condemnabo facilius. Cicer. pro Cluentio, Corruptisse di-
citur Aulus Cluentius iudicium pecunia, quo inimicum suum inno-
centem Statium Albiū condemnaret. Dies autem ideo dimensa di-
citur, quod ad clepsydrā causas orabant. Pars enim temporis accu-
satori, pars reo vel patrono eius, pars iudicibus tribuebat. Dicemus
& mox nonnihil ex Aeschine in mentione φησι Ζημίσεως.

τιμῶν καὶ τιμῶν καὶ Ζημῶν, vtraque enim voce dicitur pro eo quod est multare,
καὶ in aliquem animaduercere. Demosth. καὶ θεοκρίν, ὅς ἐξ ἀπαθῆς τοῦ
δικασῶς, ἐκ ἡδονῆς Ζημῶν μετρίως Ζημῶν τιμήματα ὡς πατρὶ, καὶ ἐμοῦ δὲ
δέντο. ἀλλ' ὡς πατρὶς, προσδοκῶν, δέκα, τάλαντων ἐλμῶν, hoc est
litem æstimauit, condemnandum postulauit, & curauit, eo modo quo
καταδικαυῶν dicitur vt proxime dictum est. Idem, ὅν ἐκλαμβάνω Ζημῶν
σεν ἐλάττονον τούτω, ἢ ὅσον καταδίδας πάνσε φησι ὕβρεως, Ita huic litem non mi-
noris mihi æstimandam esse censeo, q̄ quanta pœna depensa, ab iniu-
ria postea inferenda coerceatur. his verbis vltimum supplicium si-
gnificans, ac si diceret, nulla nisi capitali pœna coerceri potest. Plato
in Politico, ὃν δ' ἂν καταφκῶν, τιμῶν ὅτι καὶ αὐτῶν παθεῖν τινὰς ἢ ἀφκῶν.
Dinarch. in Demosthenē voce passiuā vsus est, θανάτῃ τιμῶν ἐαυ-
τῷ, ὅς ἐλεγχῶν ὅτι αὐτῷ ἐλκῶς παρ' ἄρπάλῃ. Aesch. πρὸς Πρῶτον. Εἰ γὰρ πο-
τίς ὅστις κακία κατ' ἀνθρώπους, ἂν μὴ πρῶτοντα πρὸ ταύτῃ ἀφκῶν Δημοδένῳ, θα-
νάτῃ τιμῶν, hoc est, me ipsum dignum morte censeo & fateor. Et τι-
μῶν supplicii æstimatio & animaduersionis modus. Demosth. καὶ ὅν
τῇ τιμῇ βουλομένων τῶν δικασῶν θανάτῃ Ζημῶν αὐτῷ, ἐδελθῶν μοι ἐγὼ τῷ δικα-
σῶν, μηδὲν δὲ ἐμὲ ποιῶν πρῶτον, ἀλλὰ συγχωρῶν ὅσον αὐτῷ ἐλμῶν, θανάτῃ, ἵνα
ἐγὼ μηδένα ἀπεκρῶν εἶλω, Cum in eum vellent capitaliter animaduerte-
re, deprecari cœpi ne quid tale causa mea facerent: & vt ad talentum
vsq; multato, animaduersionis grauioris gratiam ei facerent. Hoc em̄

συγχωρεῖν significat, hoc est veniam dare & indulgere. Et cui venia habetur, is συγχωρεῖται dicitur, & cum accusatio constituitur. Greg. συγχωρεῖν, συγχωρεῖται.
 μή γένου πρᾶκτως πικρὸς τοι ἐλάττωτος, ὃ δ' ὁπλίσας πρὸς τὸ δειπνῆσαι συγχωρεῖται. Significat etiam comiter & per gratiam indulgere quippiam & condonare. Synes. ὅτι ἀδελφοί, τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρῶτα συγχωρεθῆμεν, Fortasse & primæ nobis partes indulgerentur. Significat etiam consentire & astipulari. Plato in Phæd. τί δὲ δὴ ἢ δὴ ὅς, ἢ ὅς ὃν ἀνθρώπων πάντων ἐστὶ ὅτι ἄλλο λέγας ἀρχὴν ἢ ψυχὴν, ἄλλως δ' ἐφρονιμοῖ; οὐκ ἔγωγε. ποῦτερον συγχωρεῖται τοῖς ἡπὶ δ' ὁμα, πάθεισιν, ἢ ὑποτασσόμενοις τοῖς παθίμασι; Est enim συγχωρεῖν cedere, non reclamare. Demosth., ἀλλὰ τῇ νόμοις ἐπὶ τοῖς ἄλλων βασιλείᾳ συγχωρεῖται, ἡνείχεται καὶ νικῶντα καὶ σεφανεύοντα δὲν ἐχθρόν. Significat etiam acquiescere, ἀρεκτεῖναι, ἀγαπᾶν. Lys. ἐγὼ δὲ ἐκείνους τιμῶμαι, & συνεχώρουν, Non contentus eram adulterii poena, quam ipse sibi statuebat & aestimabat. συγχώρησις est abolitio, & συγχωρεῖται dicuntur in Pandectis Grecis ii quorum nomina abolitio principum ex reis exempta sunt. In de illud Gregorii ἐστὶ πλὴν πρὸς τὸν νόμον, ὃ δὲ ἀμαρτωλὸς οὐκ ἐπὶ αἰσῶνι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ὁμοιοκρίσει ἐπὶ συγχωρεῖται. Vt autem actor τιμᾶν καὶ τιμᾶσθαι δανάται ὅτι φέρονται, dicitur, cum datiuo & genitiuo, ut Plato, ἀποθανόντες ἂν ἐν βασιλείᾳ δανάται σοι τιμᾶσθαι, si te ille capituli arcessere vellet, mori facile posses: Ita ἀντιτιμᾶσθαι reus dicitur, qui cum inficiando non sit, crimen eleuare conatur, & poenam sibi aestimat exilius & leuius. nostri homines qui in foro versantur, attenuare vulgo vocant, & per extenuationem respondere. Demosth. τιμᾶσθαι καὶ φίλιππον τὸν φίλιππου τὸ ναυκλῆος ὅς μιν μίσησεν, μὴν ἀπεκτείναντα, χρημάτων δὲ πολλῶν ἀντὶ ἐκείνου ἀντιτιμᾶσθαι, παρὸς ὀλίγας φήσους ἡ τιμᾶσθαι. Quibus verbis significat, secundum actorem propemodum esse iudicatum, qui litem capitali supplicio reo aestimauerat. Reum vero quæ grandis pecunia litem sibi ipsum aestimantem, quasi deprecandum, tamen calculis aut sententiis paucis ab eo abfuisse, ut damnatione ignominiosa plecteretur. Quid sit autem litis aestimatio, & litem aestimare: nos in Pandectas satis copiose scripsimus. Non enim est iudicis tantum litem aestimare, sed etiam accusatoris & actoris, qui etiam τίμημα ὑπογράφει τῇ δίκῃ dicitur, ut alibi dicitur. τιμᾶσθαι etiam est censerī, id est aestimatis facultatibus in censum redigi. Polyb. οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας ἑξαμύριοι δραχμαῖς, qui supra centum millia æris censi sunt. Significat etiam censerī, hoc est existimatione prædictum esse & clara opinione. Xenoph. in Symp. καὶ ἔπειτα ἐγὼ τιμᾶμαι, Σωκράτης ὁλοῦμαι δίκην εἶναι, Et qua re ego maxime censeor, totos dies Socrati do operā. hoc etiam δοκῆν dicitur, & δοξάζειν, & προυλάζειν. At vero τὸ γιγνώμενον τίμημα, cū dicebāt, hoc significabāt iudicatum quod ius τὸ γιγνώμενον τίμημα. poposcerit, æquitasque suaserit. In hæc aut verba concipiebant eam sententiam.

tisfactionem quæ iudicatum solui dicitur. Demosth. *ἡ τιμοκρατία*. *ἔι μὲν*
ἔγραφε καθίστασθαι τὰς ἐγκλητάς, ἢ μὲν ἐκτίσεν τὸ τίμημα, τὸ γιγνώσκον, προσελήφα
τοὺς νόμους, καθ' οὓς τὰ μὲν δεκαπλά. τὰ δὲ, καὶ διπλά γίνετ' ἢ ὀφλημάτων. *id*
est, eas utiq; leges comprehendisset, secundum quas leges damnatio
interdum in decuplum, interdum in duplum fit. *τιμῶν* etiam ven
dentis est, quod Latine indicare dicitur: sicut liceri ementis, quod etiā
ἐκτιμᾶσθαι. *ὑπὸ τιμῶν & ἐκτιμῶν* dicitur, sed proprie magno liceri. Aristotel.
in secundo Oecon. Ἀποστάλας δέ τινα, ἐπὶ ἀποράσματι, ἀποδόμῃ. ὅτι δυνάμει
ὑπὸ πτύχην, αὐτῶ δὲ μέλλει ἐκπιμνύσθαι, λογίζεσθαι, πρὸς τοὺς σωθῆσθαι & ἀγορασθῆναι
γιν, ὅτι ἀκκοῶς ἔν τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν ὑπὸ τίμῃ ἀγορακέναι, probe intelligēs
quod ea quæ vilis emerat, permagno erat imputaturus. Synes. *πόσον*
δοκῆς τιμᾶμαι πάλιν ἐξώλω ἰδέν; Quanti me censes æstīmare? Lucian.
pro dignari, dignum ducere posuit, ἔοικας γοῶν ἀνατίον ἐπιτιμῶν, ὡς ποῖαυτα
προσφέρεις ἐφ' οἷς ἐγὼ φημι πρὸς τὸν αἰσῶσι, ἐὰν τὰ δίκαια, ἐγγίγντο, τιμᾶσθαι ἀρ
ἐμαυτόν. *id est* ἀξιῶσθαι. *ἐπὶ τιμῶν* etiam *& ἐπιτιμῶν* est *ἡ* *τιμὴ* ἡ *ὥν* *ὑπὸ*
τιμῶν, ut *ἐκτιμῶν & ὑπὸ τιμῶν.* Demosth. *πρὸς φορμίωνα, ὅπερ ὁ σῆτος ἐπιτιμῶν*
ἐπὶ πρὸς περὶ, ἢ ἐγένετο ἐκκαίθεκα δραχμῶν, διεμετρίσθαι ὑμῶν τὴν καθεστηκυῖαν τιμῆν, πέν
τε δραχμῶν ἢ μεδύμνον. *Id est* τῇ γιγνώσκῃ τιμῇ, Cū frumētī precīū esset au
ctū ad senas denas drachmas, diuēdimus vobis iusto p̄cio, id est quis
drachmis i medimnos. *Idē alibi, ὁρῶντες ὃν πειρατὴν ὅρ σῆτος ὑπὸ τιμῶν, ἢ*
ἐκ ὄντα ἀφθονοῦ. Alioquin *ἐπιτιμῶν* reprehendo significat, & inculpo, tam
de hominibus q̄ de rebus dictum, cum datiuo & accusatiuo. Aristot.
in octauo Politicon, Διὸ καὶ καλῶς ὑπὸ τιμῶν καὶ τοῦτο σωκράτης, ἢ πρὸς τὴν
μασικίαν τινος. Isocrat. *τοῖς δ' ἐν ταῦθα φημιδοῖσιν ἐπεδ' ἀν' ἀπέλωμιν, πάλιν*
ὑπὸ τιμῶν. Idem, *ἀλλ' ἢ μὲν λέγειν προσομολογήσεν, καὶ προσκόντως ὑπὸ*
τιμῶν τοῖς γιγνώσκουσιν. ἀντὶ τ' ἐπιπλήττειν, quod etiam eodem modo in v̄su
est. Idem *ὃν ἔφ' ἡμῶν, ἐπιπλήττειν τοῖς ἀμαρτανωμένοις, reprehendere quæ*
secus acta sunt. *ἐπιτιμῶν* etiam est secundo loco censum agere, vel
τιμῶν καὶ *ἀεσθῆναι.* *τιμῶν* γὰρ ἐκαλῶτο οἱ πρὸς περὶ τιμῶν, οἱ δὲ ὕσθον, ἐπιτιμῶν
ὑπὸ τιμῶν. *ταῖς.* τίμημα, est census. vnde *πρὸς περὶ, δ' ὅπερ, τρίτον τίμημα* dicunt, hoc est
τιμῶν. ὅθεν *τιμοκρατία* ἡ *τιμοκρατικὴ* πολιτεία, in qua à censu magistra
τιμοκρατία, tus creantur, inquit Aristoteles. *τιμῶν* etiam ἀντὶ τοῦ *τιμῶν* dici
τιμῶν. tur, ut apud Demosth. in pri. *ἡ* *ἀφ' ὧν, ὅσον πρὸς τιμῶν ὁ κόνων, ἢ οἱ*
τὰ μέγιστα, κέκμηται οἱ τιμῶν ἀσέφθον. Idem circa finem eiusdem, *ἐὰν γὰρ*
ἀφ' ὧν με ἔσθαι, ὅ μὲν γινώσκον, τὸ ἐπωδελίαν ὀφλήσω, μὲν ἐκατὸν, καὶ τοῦτο μὲν
κατὰ φημιδοῖν τιμῶν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν χρημάτων, ἀλλ' ἐκ τ' ἐμῶν πρὸς τὴν ἐκ
σιν. ἐμοὶ δὲ ἀγίμνητον τοῦτ' ἔστιν. ὥς δ' ἂν μόνον ἔσομαι τῶν παρ' ὧν ἐσθ' ἐκ μὲν,
καὶ προσομολογήσθαι, ἐὰν μὲν νῦν ὑμῖς με ἐλεήσκητε. Hoc loco *τιμῶν* appellat
litis æstimationem, hoc est decem talenta quæ à tutore petebat, tan
tum enim fuisse tutelæ suæ censum aiebat: hoc est tantī se censum sub

tutoribus cuius sexta pars ἑπταβελία, ab eo dicitur, hoc est centum mi-
 nae : decem enim talenta sexcentas minas continent. quod verbum
 nos libro quinto de Asse interpretati sumus in mentione census De-
 mosthenis facultatum. Quem locum si cui adire vacet, superiora ver-
 ba oratoris facile intellexerit. Est enim ἑπταβελία, sexta pars aestima-
 tionis litis, poena calumnioli actoris in iudiciis ignominiosus. Vbi au-
 tem legitur, καὶ τούτῳ μὲν ἔα κατὰ κλήσιν καὶ ἡμῶν, fortasse τούτῳ legen-
 dum in genitiuo, hoc sensu: quod si hūc in aestimationem litis damna-
 ueritis, non ex sua pecunia iudicatum facturum est, sed ex mea, quam
 ipse domum suam auertit. Et cum mihi minor sit census eius sum-
 mae sexta parte, non modo paternis bonis euersus, sed praeterea igno-
 minia notatus ero propter famosum iudicium, & ob id quod facere
 iudicatum non potero. τίμημα etiam & τίμησις est poena & suppli-
 cium, hoc est τιμωρία. Demosth. Σποσώπῃ τῶν τῶν τίμημα ἔσαι, ὃ τάντῳ
 ἔξαι πῶς ἀξίαν, ὥς τὸ πῶς ἀδικημάτων ἀξιόχρεον φαίνεται. Sic Dinarch. Δύο ἡ
 μίματα ὅτι δωροδοκίας φασὶν εἶναι, θάνατον καὶ δεκάπλοον. Alibi τίμησιν dixit,
 μή οὐ τίμησιν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων μόνον ὑπὸ φιλοκλέους ἀδικημάτων ἡγήσεται
 μέλας ποιῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Aesch. κατὰ κτισίφ. εἰς τρία, μέρος
 διαμεσται ἡ ἡμέρα ὅταν εἰσὶν γραφὴ πᾶν νόμων εἰς δὲ δικαστήριον. ἐγγράφεται γὰρ ὃ μὲν
 πρῶτον ὑδὼρ τῷ καταγράφῃ καὶ τοῖς νόμοις, ὃ τῇ δημοκρατίᾳ. τὸ δὲ δεύτερον ὑδὼρ τῷ
 πῶς γραφῶν φύγοντι, καὶ τοῖς εἰς αὐτὸ δὲ πρᾶγμα, λέγουσιν. ἐπειδὴ δὲ τῇ πρῶτῃ
 ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ πᾶν νόμων, ἴδῃ δὲ τῶν ὑδὼρ ἐγγράφεται τῇ τιμῇ, ὃ τῷ μεγέθει ὅτι
 δευτέρῳ ὅτι ὑμετέρας. ὅς τις μὲν οὐ τῇ τιμῇ πῶς ψήφον αὐτῇ, τὴν δευτέρῳ τῇ ἡμετέ-
 ραν πᾶν ἴσθαι. Ex his verbis intelligitur id quod supra πρὶ ὅτι διαμεμε-
 τημένῃς ἡμέρας dictum est. Prima inquit clepsydra datur accusatori, se-
 cunda reo, post cuius defensionem si eum iudices non absoluerint,
 sed reum esse πᾶν νόμων suffragiis suis declarauerint, tertia iam aqua
 funditur τῇ τιμῇ, id est aestimationi litis ab actore faciendae & a iu-
 dicibus arbitrandae atq; constituendae. τίμησις etiam & census &
 honoris delationem significat. οἱ γὰρ τίμηματι, sunt quos Romani οἱ ἐν τιμῇ
 classicos vocauerunt. Aristotel. in octauo Ethicorum, ἐκ δὲ δὴ τιμοκρα-
 τίας εἰς δημοκρατίαν μεταβαίνει· & σωτοροὶ γὰρ εἰσὶν αὗται, πλεονεξοὶ γὰρ βούλονται ἡ
 δημοκρατία εἶναι, καὶ ἴσοι πάντες οἱ γὰρ τῷ τίμηματι. Supra autem dixerat, τῇ
 τιμῇ εἰς ἀπὸ τιμημάτων, ἢ δημοκρατίᾳ λέγειν δικαίον φαίνεται. Verum
 enimvero ἄλλοι dicuntur, qui infamia notati sunt, & ἀτιμῶσαι ῥῆμα, ἀτιμῶσαι
 unde ἀτιμωμένῳ in loco supra citato ex Demosthene καὶ ἀφ᾽ οὐδὲν.
 Hoc autem vel a lege vel a iudice fiebat. Isocrat. πολὺ γὰρ ἀδύνατον
 πρὸς τὰς αὐτὰς πολίτας ἡμιωμένον δικαίον, ἢ πρὸς ἑτέροις μετοικῆσιν, Lon-
 ge miserius est apud suos ciues ignominiosum viuere, quam apud
 externos exulare, nec ius ciuitatis habere. Hoc enim μετοικεῖν significat μετοικεῖν

cat. Idem in Panegyric. ἔτι δὲ κοινῆς ὧν πατρίδος ὕμνος, τοὺς μὲν, πᾶσι
 νῆρ, τοὺς δὲ, μερικῶν. καὶ φύσιν πολιτῶν ὄντας, νόμῳ ὧν πολιτείας ἀποσφραῖσται.
 Alicarnass. de Lyfia, Ἐλληνιστὴν δὲ ἀθλῶνσι μετακοῦντα πατρὶ, **patre inco**
la Athenarum. μετακοῦντες etiam dicuntur, qui patria pulsi aut aliās
 migrantes, alio se contulerunt. Paus. πωδανόμῳ δὲ ἐδὲν ἄλλο ἐλυνά
 μιν μαδῶν, ἢ σικελὸς θύαρχος ὄντας, Ἀθαρναίῳ μετακίχαι. **Hoc idem, με**
μετοκίχαι. μετακίχαι dicitur. Idem, Ἡρακλῆς ἐκ τριῶν φόντων ευρυοδεία, παρὰ κύκλα,
 οὐλοῦν ὄντα μετακίχεται βασιλοῦντα, τραχίνου. **Thucydíd.** ἔπει καὶ μετὰ τὰ
 τρωϊκά ἢ ἑλλὰς εἰς μετανίστατό τε καὶ μετακίχεται, **à profugis habitabatur. Sic**
Ἀτίμως. **Lucian.** ὅταν μετακίχῃ με δὲ παρ' ἑτέρου εἰς ἑτέρον. **Verum ἢ Ἀτίμως**
ἀτιμία. **gravioris supplicii instar erat: duoq; erant eius genera. Demostenes**
 καὶ μάλιστα, οὐκοῦν ὁ μὲν ἀτίμωται καὶ παρὰ πόλιν, ὁ δὲ ἐπὶ ὁτιοῦ πέπων
 δειν. **Ἀτίμοι enim velut fortunís omnibus euerfi, ciuília iura non reti**
nebant. Idem in eadem, ὁ δὲ πείσας τὸν πρῦτανθοντα δαῶναι πλὴν ψῆφον πρὸς
 πάντας τοὺς νόμους κατακρῶν ἐξέμιν, οὐδενὸς παρόντος, ἐκβάλλει καὶ ἀλμοὶ τὸν
 διαπτεῖν. καὶ νῦν εἰς ἀθλῶνται ὅτι μάλιστα ἐρεμῶν ἀφ' ἑδῆς δίκην, ἀπάντων ἐξέρχ
 ται ἢ τῇ πᾶσι, καὶ κατὰ πάρεξ ἀλμοῦ γέγονε, **& nunc vnus ille Athe**
nienfium, ob id q; Media ab ipso deserti arbitrii iudicatus est, omni
bus ciuitatis iurib; mulctatus est, & semel ignominia affectus. Quin
& si quispiam ἀλμόν τινα violabat, lege ille agere ob verbera non po
terat. Libanius in declamatione pro Halirrhothio, ἅπαντες δὲ ἀλμίας
 μὲ κατεψέχοντο ὑφ' ἀπάντων δειν, καὶ διδομένης τοῖς βουλομένοις θύρα
 κακῶς ποιεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς, σιωπῶντες δὲ ἀπαρτίζοντες ἐπὶ ὄντως ἐμὲ προσεδῶντο,
 ὥστε οὐδὲ ῥήματα ἀξιώσας ἐμὲ, δρασμῶν ἐπὶ τὸν ἥδ', ἀπέκτενε. **Verba sunt**
Neptu. Martem cædis accusantis ob filium suum interemptum.
ex quibus planum fit, ἀτίμους καὶ τοὺς αὐτῶν παῖδας impune interfici li
cuiffe, vt præfidii legum exortes. vt fuerint ἀλμοὶ dicti, ὡς πεφοβημένοι καὶ
 κακῶς πεπονημένοι, οὐδεμία οὐδὲ ὅλως ἢ ἡμῶν, τοῖς τιμωρίαι. **Quibus similes**
Intestabiles. fuerunt quos Latini præci intestabiles vocitarunt, vt Horatius in se
 cundo sermonum, Intestabilis & sacer esto. **Vlpian. in tractatu de te**
stametis, Si quis ob famosum crimē dānetur, Senatus cōsulto expref
sum est vt intestabilis sit. ergo nec testamentū facere poterit, nec ad
testamentū adhiberi. Caius Iuriscōs. Quū lege quis intestabilis iubet
esse, eo pertinet, ne eius testimoniū recipiatur. & eo amplius (vt pu
tant quidā) neue ipsi dicatur testimoniū. Vlpian. in cap. lex Cornelia
sub titulo de iniuriis, Si condemnatus sit is qui librum ad infamiam
alicuius pertinentem scripserit: ex lege Cornelia intestabilis esse iube
tur. Plinius libro trigésimo, de arte magica loquens, Proinde persuas
um sit eam intestabilem, irritam, inanem esse, habentem tamen quas
dam veritatis umbras. Intestabilem pro detestabili dixit vt Horatius,

quasi ἄλμορ. Demosth. in tertio Philippico, ἄλμορ φησὶν ὁ παθὼν αὐτῷ
 ἄλμορ ἔσω, καὶ πολέμιῳ τῷ δήμου τῷ Ἀθωαίων καὶ τῷ συμμάχων, αὐτὸς καὶ
 γὰρ. Vt autem intelligamus duplicem fuisse ἄλμορ, hoc est mino-
 rem & maiorem, idem orator subdidit post illa verba hæc quæ sequi-
 tur, τὸ δ' ἔστιν οὐχ ἢν ἂν ὑποσὶ τῆς φήσιν ἄλμορ. τί γὰρ τοῦτο λέγει τὸ
 λειρ, ἂν τῷ ἑθελῶσι κοινῶν μὴ μετέξεν ἔμελλεν; Et rursus verba legis de cædi-
 bus lata referens, ἄλμορ φησὶ πεθάντω. τὸ δ' ἡ λέγει, καθαρὸν ἐν τῷ τινὰ
 ἀποκτείναντα, εἶναι. καθαρὸς autem dicebatur, qui ob cædem perpetra-
 tam impietas manus habere non censebatur. Qui etiam δαγῆς atq;
 ὁσίοι appellabantur. Verba legis Solonis apud Andocidem extant,
 ὁ δὲ ἀποκτείναντα τὰ ταῦτα ποιήσαντα, ὅστις ἔσω καὶ δαγῆς. Quæ verba orator
 interpretans, καθαρὸς ἔσω τὰς χεῖρας inquit. Synes. ἂν ἔτις ἀγλαυδῆς μὴ
 ἀδ' ἡ, ἔπειτα τοῦ δικασκῆς νενικηκώς ἐν γαῦρ, δαγῆς τε ὦρ καὶ δ' ὡς. Idem,
 εὐναγῆς καὶ δαλαβῆς φιλοσοφίας ἀντιστοιχούμεν. Quibus vocabulis oppo-
 nuntur εὐναγῆς, & ἀλιτήριος, & δ' ἄγιστος, & ἐπάρατος, καὶ τῇ ἀρετῇ ἐνοχῶ, hoc
 est execrabilis, deuotus manibus, impurus & sacer, & ἀλάσως, & πα-
 λαμνῶν, quasi sanguine contaminatus, sanguinarius, ficarius, conscie-
 leratus. Thucydíd. καὶ ἀπὸ τούτου τὸ φόνος εὐναγῆς καὶ ἀλιτήριοι φησὶ θεῶν ἐκαλῶν-
 ται, quasi quorum capita deuota deæ atq; sacrata erant. Aesch. de dí-
 ris imprecationibus loquens, Ἀλλὰ καὶ προσροπῶ καὶ ἀρετῇ ἰχυράν ὑπὲρ τῶν
 τῶν ἐκρήσαντο. εἰ γὰρ τὰς φησὶ πρῶτοι ἢ πόλις ἢ ἰδιώτης ἢ ἔθνος, εὐναγῆς ἔσω
 ἀπολλῶν καὶ Ἀθωῶς προνοίας. Ἐξάγιστος pro eodem a Demosthene
 dicitur καὶ Ἀριστογέτων, τὸν δὲ χεῖρους μὲν τούτων, ἔσω δὲ τὸν κτηνῶν ἄγων
 κληιδῶν, τοῦ φόβου τοῦ πρὸς ὑμᾶς, καὶ τοῦ πρὸς αἰχρῶν καὶ δνείδεσιν ἀλγῶν, εὐλαβῆς
 μείους δ' ἄμαρτυρῶν. τὸν δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς δ' ἄγιστους ὀνομαζομένους, τὰς
 συμφορὰς σωφρονίζον λέγουσι. Aesch. καὶ κτησιφ. καὶ λιμῶν ὁ νῦν δ' ἄγιστος καὶ ἐπά-
 ρατος ὀνομασμένῳ, sceleratus ac dirus portus. Ἀλιτήριος est pernícies
 & internício & pestis, de homine dictum. Demosth. ὑπὲρ σεφάνου de
 Aeschine, ὅν ἐν μὲν δαλαβῆντα τὰ λυθῆς ἀπ' αὐτοῦ δέοι, οὐκ ἂν ὀκνήσωμι ἔγωγε κοι-
 νῶν ἀλιτήριον τῷ μετὰ ταῦτα ἀπολωλῶν ἀπάντων ἀπ' αὐτοῦ. Aesch. contra de
 Demosthene, ὃ φησὶ ἐλλῶν ἀλιτήριος. Andocíd. παρὰ τοῖς παλαιαῖς καὶ
 τοῖς γυναικῶν κληιδῶν ἐν ἀπάσῃ τῇ πόλει κατέχον, ὡς ἱππόνικῳ ἐν τῇ δίκῃ ἀλιτή-
 ριον τρέφει, ὅς αὐτὸν πλὴν τῆς ἀπάσης ἀνατρέφει. Idem, οἰόμενῳ οὐκ ἱππόνικῳ ὑπὸ
 αὐτῷ τρέφει, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφει, ὅς ἀνατρέφει ἐκείνου τὸν πλοῦτον. Dicitur
 etiam Ἀλιτήριος ὁ ἀνόσιος καὶ ἐνεχόμενος τοῖς μίσμασι, qui piaculum admí-
 sit in deum. Aristoph. ἐκ τῷ ἀλιτήριον σέ φημι γεγονέναι τῷ φησὶ θεοῦ. Sy-
 nes. Episcopis, ἀλλ' ὡς ἀλιτήριος ὦρ τὸν θεοῦ, πάσης ἐκκλησίας ἀπεκλήρω-
 τῶν ἐστι. ἐνεχόμενος τῇ ἀρετῇ dicitur, qui díris imprecationibus deuotus
 est, ob idq; detestandus. Aesch. καὶ κτησιφ. καὶ οὐκ ἀπεχρήσεν αὐτοῖς τὸν
 μόνον τὸν ὄγκον ἀμόλῳ, ἀλλὰ καὶ προσροπῶ καὶ ἀρετῇ ἰχυράν ὑπὲρ τούτων ἐκρή-

καθαρός ὁ
σῖος καὶ δαγῆς

ἀλιτήριος
καὶ εὐναγῆς

ἐξάγιστος καὶ
ἐπάρατος

ἀλιτήριος

δι τῆ ἀρεᾶ
 ἔνοχοι· **σαντο** γέγραπται γὰρ ὅτως ἐν τῇ ἀρεᾷ, ἃ ὡς τὰς φησὶ παραβαίνοι ἢ πόλις ἢ ἰδιώ-
 πης ἢ ἔθνος, ὧς γὰρ φησὶν ἔσω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ οἱ Ἀρτέμιδος καὶ Λήτορος καὶ
 Ἀθηνᾶς προσοίεας καὶ ἐπὶ δέχεται αὐτοῖς μήτε γυνὴ καρπὸν φέρειν, μήτε γυναικᾶ
 τέκνα τίς τε γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, & reliqua, quæ ille profequitur.
A quibus ἐπάρατοι, κατάρρατοι, ὑποκατάρρατοι iidem dicti sunt. **Apostolus** ἀνα-
 παλαμναῖος, **δέματα** appellat, quasi quorum caput deuotum inferis est. **παλα-**
μναῖοι etiam dicti sunt huiusmodi homines sanguinarij & sicarii, & **de**
contaminati. **Plutarch.** in **Pompeio**, οὐ πολλῶ δὲ ὕσθρον καῖσας ἐλθὼν
 εἰς Αἴγυπτον ὅτε κατὰ πεπληγμένῳ, τὸν μὲν προσφέροντα, πλὴν κεφαλῶν, ὡς πα-
 λαμναῖον ἀπεσφάφη. **Gregor.** ἐν τῷ πρώτῳ σπικιπύ. **ad Constantinum lo-**
quens, πῶς τὸν μέγαν κληρὸν καὶ τὸ πατρῷον καλλώπισμα, τὸν ἐπωνύμως λέγω
 Χριστὸν, τὸ πανταχοῦ οἱ οἰκουμένης ἐκλάμπαν ἔθνος, τὸ βασιλεῖον ἰσχύοντα, τὸ
 πολλῶ πόνῳ καὶ πολλοῖς ἰδρῶσι σωσθεῖν, ὅτε ἐν ὀλίγῳ καὶ ἀκμῇ βραχείᾳ καὶ
 ῥοῇ, τῷ κοινῷ παλαμναίῳ φέρων πρὸς δόκας, **de Iuliano Augusto loquens.**
Synes. **Theophilo**, καὶ εἰς πτέρῳ ἡκίμ ἐπὶ ἡμέλα, ἐπὶ ἀσάμνως τὰς πα-
 λαμναμοτάτας ἀρεάς, ἃ ὡς ἐμμιόθῳ, ἃ ὡς ἡτὶ χρεῖαν, ἢ χάριν, ἢ ὅπως ἰδίᾳ ἡ δια-
 φέρων αὐτῷ φέρεται τὸ παλαμναμοτάτας ἀρεάς, **diras, vltimiq; exempli im-**
precationes appellat. **Idem**, Ἀποφράς ἀνδρωπῶ, παλαμναίαν ἔχωρ καὶ γνώ-
 μῳ καὶ γλῶτῳ, **diram & consccleratam mentem & linguam.** & ἡτὶ
 Ἀνδρονίκου, τίς δὲ ἀρεά, τίς ὀλεθρῶ πρὶν μὲν τὸν παλαμναῖον οἱ χώρας Ἀνδρονί-
 κου, **fic dixit vt** τὸν ἀλιτήριον **Demosth.** **hoc est pestem & perniciem re-**
gionis. **De huiusmodi hominibus nonnihil diximus in Annotationi-**
bus nostris in mentione expiatoris Iouis, & expiamenti cædis: ob quod
 προσφύονται dicebantur. **De quo verbo alibi dicendum est.** **At vero ἐπὶ**
 ἄλλα χρέμα
 τα καὶ ἐπὶ ἄλλα
 ἐπίτιμος· **τιμα, χρέματα** τοῖς ἀτίμοις ἀντίκτεται. ἄλλα sunt in quæ cuius volen-
 ti inuadere licitum est, eaq; diripere. **Contrà ἐπίτιμα,** quæ in iuris le-
 gumq; præsidio sunt. **Sicut ἐπίτιμος** ἀνὴρ, qui est integra conditione et
 fama. **Demosth.** κατὰ Ἀριστοκράτη. ὅς ἐστι ἀρχὴν ἢ ἰδιώτης αἰτίας ἢ τὸν διεσμένον
 συγχυθῆναι τὸν δὲ, ἢ μεταπορίσθαι αὐτὸν, ἄλλων εἶναι, καὶ πάντας ἀτίμους, καὶ τὰ
 ἐκείνου. **Idem ex verbis legis**, ἐάν τις τινὰ τῶν ἀνδροφόνων τῶν ὑπεκλυθόντων,
 ὧν τὰ χρέματα ἐπὶ ἄλλα, πέρα ὅρων ἐλάσσει ἢ φέρῃ ἢ ἄγῃ, τὰ ἱερὰ ὀφείλει, ὅσα πρὸς αὐ-
 τὸν καὶ ἐν τῇ ἡμετέρῃ δόξῃ, **Sí quis quempiam eorum qui propter cæ-**
dem in exilium abierunt, duntaxat quorum bona lege non notata
sunt, vltra fines Atticos persequatur, aut fert, aut agit, equa multa
plectitur, atq; si intra fines nostros id patrauerit. **Est autem ἄλλῃ καὶ**
φέρειν, idem quod populari & expilare. **Synes.** ἐπεὶ δὲ λυσίας ἄρχων ἦγε
 καὶ ἔφερε τὰ λυσίων. **Quod Liviús in Latinum sermonem transtulit,**
libro octauo de bello Macedonico, Tum demum fracta pertinacia
 est, vt ferri agiq; res suas viderunt. **Herodot.** libro primo, οὐδὲν γὰρ
 ἐμοὶ ἔτι πόντων μέτα, ἀλλὰ φέρουσι τε καὶ ἄγουσι τὰ σά. **Idem Demosthenes,**

explanans illa legis verba superius citata, ἔαν τις ἂν ἀνδροφόνου φησὶ τῶν ἐξελυγνόντων, ὧν τὰ χρέματα ἐπίτιμα, ἢ ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ λέγῃ μεθεστηκότων, lex, inquit, ad eos pertinet, qui ob cēdem non voluntariam solū verterunt. τῶ τῶν δ' ἄλλων; ὅτε τε ἐξελυγνόντων ἐπ' αὐτὰ μὴ πεφονγόντων, ὅτε διορίζῃ ὧν τὰ χρέματα ἐπίτιμα, τῶ γὰρ ἐκ προνοίας δεδιμένῳ τὰ ὄντα, Qui tandem id planum fit: nempe tum ex eo quod eorum quempiam dixit qui finibus egressi sunt: tū quia definiuit quorum quidem bona integra conditione manserunt, ac sine legis nota. Nam qui ob consultum homicidium vrbe excesserunt, eorum utiq; bona publicata sunt, id est lege publicari iussa sunt. Ἄνθρωπος autem ἐπιζυμῶς, est nulla ignominia praeditus, hoc est integri nominis, ut ἡ δὲ μέδ' α, καὶ ἐὰν μὲν πρὸς αὐτὸν τοὺς νόμους ἔλασέ τε πρὸς τὴν δόξαν, δραχμὰς παρ' αὐτοῦ, καὶ πλὴν δίκῃς ἢν κατεδίηθη σὺν ἀποδεδιημένῳ ἀπέφωσεν, ἐπιζυμῶς δὲ ἦν, καὶ ἔσθ' ἐχων κακόν, ἢ ἴσως μετέειχε τοῖς ἄλλοις ὕμῃ. de arbitro loquens, qui Mediæ fraude indicta causa damnatus erat, ob idq; infamia notatus. Quod ille, inquit, contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animum induxisset mercedem circumducti arbitrii: ipse qui nunc ignominiosa sententia mulctatus est, æquo iure vobiscum, atq; integra fama viueret. ἐπιζυμία, est status ciuis iustus atq; integer.

Ἀπαγωγὴ genus est iudicii contra fures aut grassatores, id est λωποδύτας, qui homines spoliant, ut scribit interpres Demosth. εἰς τὸ πρὸς ἀπερίευν. Demosth. πάντων ἢ δικέων καὶ ἐλόντων οἷς συνεβόλοντο, ἐνοχόν φασκόντων αὐτὸν ἐκ τῶν πεπραγμένων εἶναι, καὶ τῇ τῇ λωποδύτῃ ἀπαγωγῇ, καὶ ταῖς ἐν ὕβρει γὰρ φαῖς. Ego ἀπαγωγῇ pro omni delatione accipi censeo: Nā ipse Demosthenes in oratione ἡ δὲ θεοκρίνου ita inquit, ὃ δὲ τὸν νόμον ἔθετο, ἀπὸ τῶν ἀποπέρι τοῖς τοῖς ἢ ἀνθρώπων μὴ φαίνεσθαι, ἐὰν μὴ πιστὸς τις αὐτῶν δέξαι εἴη ἐν ὑμῖν τὰ γεγνημένα, πρὶ ὧν καὶ τῇ τῇ φάσιν, ἐὰν δὲ τις παρ' αὐτῶν ποιεῖ ἢ συκοφαντοῦντων, ἐνδεξιὺν αὐτῷ εἶναι καὶ ἀπαγωγῇ, Qui enim hanc legem scripsit, plane huiusmodi homines vetuit delationes facitare: nisi si quis est qui confidat se palam facturum vobis ea esse perpetrata, quorum ipse delationem fecerit. quod si quis alioqui calūniator esse sustinuerit, hunc & postulare licere & deferre voluit. Est autē φαίνεσθαι etiā deferre ad fiscū, & φαίνοντες dicuntur qui quadruplaturas facitāt. Demosth. ὅς μὲν τοίνυν ὁ ἀνδρὲς δικασαί, ἐφ' ὧς ὁ θεοκρίνης δὲ τῶν μήκωντων πολίτων, καὶ ὡς δὲ ἐκαστὸν τῶν γόνων ἢ φάσις, ὅς ἐστι τῇ ἀνάγκῃ καλὴ μὲν, δὲ ὑπὸ νόμον οὐδὲ ἐπ' ἄλλῃ, ἀδικησάτω μαρτυροῦντων τῶν, Quod igitur iudices Theoclines Meconis detulerit nauigiū, quod eius delatio ante curiā diu fuerit exposita, quod ad iudicii constitutionem causæq; exordium vocatus, nec obtēperarit ipse nec diem obierit: audistis horum hominum testimonium. Idem in eadē, τίς δὲ διαλυσάμενος ὑβουλήν μικρὰ κέρδιον, καὶ τὸ τῶν ἐνοχόν αὐτὸν κατὰ νόμον τοῖς νόμοις, δὲ ὅν ὅπως ἀγτίως

ἔργον, τὰ ἡμίσιὰ τῶν φαινομένων λαβῆναι, Nam quis est tandem hominum qui
 modico compendio adductus, faciendum sibi esse duceret, ut decisa
 delatione sese quasi praeuaricatorem legibus obnoxium redderet: cū
 interim quod nuper dixi, liceret ei accusationem peragendo, dimi-
 diam partem legis beneficio auferre eorum quae detulisset. **ἐκκέμυλοι**
 sunt οἱ φαινόμενοι, hoc est rei, qui pendentes à Latinis dicti sunt, ut nos
 in Annotationibus scripsimus. Idem, ἐξέκατο δὲ τῶν γόνων ἐμπροσθεν τοῦ
 σωιδίου ἢ φάσις, ἕως λαβῶν ἀργύριον ἕως ἑασι. **φάσις** καὶ ἢ ἡ ἐκείνη ἡ νό-
 μίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι ἑκάστον, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. **V**sus est
 & Isocrat. in Paragraphico. **φάσις** est delatio certorum criminum
 proprie, sed καταχρηστικῶς omnium. ἔάν τις ἐνδεῶς χρηματὰ παρὰ ταῦτα, ἔ-
 ναι τὴν φάσιν καὶ τὴν ἀπαφάνειαν. Est etiam φάσις propositio. Aristotel. in
 tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, ἢ μὲν οὖν βεβαιωτάτη δόξα πασῶν, δὲ μὴ εἶναι ἀληθεῖς
 ἅμα τὰς ἀντικειμένης φάσεως. Et identidem in decimo. Significat etiam κα-
 τάφασιν, hoc est affirmationem, ἀπὸ τοῦ φημί. Idem, πάλιν γὰρ εἶναι τὸν ἀ-
 ποφάνειαν πρὸς τὴν φάσιν, hoc est κατάφασιν. Idem, ἅλλὰ μὲν οὐδὲ μεταξὺ ἀντιφά-
 σεως ἐνδέχεται εἶναι οὐθὲν, ἀλλὰ ἀνάγκη ἢ φάναι ἢ ἀποφάναι, hoc est κατάφάναι. Po-
 nitur & pro sententia & apophthegmate. Idem in sexto Ethic. ὥστε δὲ
 προσέχον τῶν ἐμπεριών καὶ περισυυτέρων ἢ φρονίμων τὰς ἀναποδείκτους φάσεις καὶ
 δόξαις, οὐχ ἢ τὸν τῶν ἀποδείξεων. In Actis Apostol. cap. vigesimoprimo,
 ἀνέβη φάσις τοῦ χιλιάρχου, pro denunciatione & rumore ponitur. τὰ φαι-
 νομένα, **τὰ φαινόμενα**, astra & stellæ dicuntur. Aristotel. in primo Poster. ἀληθέντων γὰρ
 ἰκανῶς τῶν φαινομένων, ὥστε εὐερίδισαν αἱ ἀστρολογικαὶ ἀποδείξεις, Cognitis satis
 astris & collectis. Et in undecimo τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, τῶ δὲ ἡλίῳ καὶ τοῦ
 σελήνης δύο ὥστε ἐτι προσθετέον εἶναι σφαίρας, τὰ φαινόμενα, ἢ μέλας τις ἀποδω-
 σθῆναι, ut assignari possint & plane reddi ex stellis quæ in cælo appa-
 rent. Plut. in Demetr. ἔργον ὑπὸ φανον ἑκαστοῦ τοῦ κόσμου, καὶ τὸ κατὰ οὐρανὸν
 φαινομένων. φαίνεται ἀντὶ τοῦ δὴλόος ἔστι, cum participio cōstrui solet. Ari-
 stotid. οὗτοί τε πολλοὶ τινὶ τοῦ λυκούργου δόξαντες ἡμῶν φαίνονται γεγονότες. Thu-
 cydid. φαίνεται γὰρ ἢ νῦν ἑλλὰς καλυμμένη, οὐ πάνυ βεβαίως δίκουμένη. Isocrat.
 καί τοι βουλόμενοι πλεονεκτεῖν, οὐκ ἂν δῆπου οἱ Σικυωνέων γὰρ ἐπεθυμήμεν, ἢν
 πλῆταί τῶν κατὰ φύσιν ὡς ἡμεῖς, φαινόμενα παρὰ δόξαις. φαινοπροσω-
 πῆν apud Ciceronem in Epistol. ad Atticum, libro octavo, in publi-
 cum prodire significat, nec se domi aut in secessu continere. Nul-
 lus usq̃ delectus, neq̃ cōquisitores φαινοπροσωπῆν audent. Et in deci-
 moquinto, φαινοπροσωπῆν ἰgitur, καὶ ἰτέρω in castra. φρουρὰν φαίνε-
 ν apud Xenophontē sæpe legitur in Hellenicis, pro exercitum decer-
 nere, aut delectum habere, nisi falsus sum. ut in quarto, ἐν δὲ πύτῳ
 οἱ μὲν ἑφοροὶ φρουρὰν ἔφαινον. ἢ δὲ πόλις ἐπὶ Ἀγκσίπολις πᾶς ἐτι ἦν,
 Ἀριστόδημος τοῦ γήρους ὄντα, καὶ πρὸ δίκου τοῦ πατρὸς, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ

ἐκείνου. Et in quinto, ἑπαύσαν δὲ καὶ Ἀργεὺς κόρινθον σφετεριζομένους, φρεσὶν φήναντες ἐπ' αὐτοὺς, ἐ μὴ θύζοιεν ἐκ κορινθοῦ. Et rursus, ἐπὶ δὲ οὐκ ἴθιλον κατελθεῖν τὰ τέχνη, φρεσὶν φαίνουσιν ἐπ' αὐτοὺς. Et paulopost, Ἀγασίλαος δὲ θύζαγε τῇ φρεσὶν, καὶ μάλα παυσανίου τοι πατρὸς αὐτοῦ ἐλπίκῃς ἐχοντο πρὸς τοὺς ἐν μαυτινείᾳ τοὺς δῆμους προσάτας. Quod autem φαίνεν & φάσις vocatur, etiam ἐνδεκνύου & ἐνδέξιος dicitur. Demosth. πύρρον ὃ ἀνδρεῖς Ἀθωαῖοι, ἐνδὲν χθέντα, δικάζαν δφελοντα τῷ δημοσίῳ, θανάτῳ ἐγκρίωσθαι. id est delatum & conuictum: quod iudicare tum sustinisset, cum iudicatus esset pecuniae publicae vel residuorum, ob idq; ignominia affectus. Et ἐνδῆκπης delator, quadruplator. Synes. πᾶσι γὰρ ἡ τῶν ἐνδῆκτῶν κακὴς ὑπόφρων πορ τῇ κυρίῳ. Idem, καλυσάτω αὐτανειὸν ἐμὸν, ἔστω γλυκὺς συνοφαντῶν, ἐνδὲν κτ., κοινῶν ἀλασφῶν ἐν χώρᾳ. id est, quae pestis est communis patriae. Est enim ἀλάσφω idem quod ἀλιτῆρι. Lingua vernacula hinc ducta endictare vocat deferre, & endictatores quadruplatores, sycophantas, delationes facitantes. Multa enim vocabula vernacula in lingua nostra sunt, quae ex Graeco sermone translata esse facile est iudicare. Animaduertim⁹ & in eo similitudinē idiomatici Gallici, hoc est celtismi, cum hellenismo, quod nos aoristo in verbis utimur. Neq; enim eadē verborum inflectione indicamus quippiam hodie, & heri, aut ante annum factum: ut Regem hodie venisse, aut ante mensem, aut ante triennium. Id quod nec lingua Latina nec Italica distinguere potest, verbi inflectione. Habemus etiam οὐ δίφθογγον & plane sonantem ut apud Graecos: & in aliū sonum degenerantem, ut cum fidem & mensem & nucem lingua celtica dicimus. Nam cum ἡμᾶς scribimus, sonum suum retinet. cum ἔξω id est habeo, recte celtica lingua scribitur, id est ὅταν δεσπογεαφῶ, αὐ δίφθογγος gemina est: sed in posteriore syllaba inflecta est. Multa etiam & in significatione verborum & in loquendi modis animaduertere mihi in celtismo saepe contigit, hellenismo consentanea & veluti cognata: ita ut aliena à Latino sermone videantur. Verba vero & vocabula mere Graeca pauca ex multis succurrunt. μωκιάδης pro irridere. πῖν bibere, quod tamen dicimus cum bene apotum hominem significamus, hoc est ἐνωμύον. Δειπνῆν nos pro prandere dicimus. ἐξόμνοθαι nos exoniare dicimus, hoc est in iudicio absentis nomine excusare. λάτῃν nos lapere, hoc est canum more bibere dicimus ut Graeci. λέχθῃν plane nostrum est. Hominem placidum ἀρεσὸν Graeci dicunt: nos arrestum. ἀρεσὰ & ἀρεσκόμενα, dicuntur placita & decreta: nos sic curiae summæ sententias vocamus, à quibus non est prouocatio. χεῖρ etiam ab illis ductū est, & βόρεος, κόλπος à nostris golphus dicitur. ἐρωδιός ardea, à nobis herod vel heron dicitur. Cum numerare incipimus, ἐν πῶτον dicimus. μέθῃμον & βρόχος & alia

quæpiam in mensuris, nos a Græcis tracta esse in libris de Asse do-
cuimus. κλωρίων avis turturis magnitudine ut inquit Aristotel. a no-
bis lorion dicitur. καλόπας lignea crepida, a nobis gallochus dicitur.
παροικίαν nos paroeciam dicimus, hoc est curiā, unde olim curiones di-
cti. καλωπῶν ἢ καλπαζεν Græci dicunt equum ad ingressum exultantem
vrgeret: nostri hoc callopare vocant, & callopum, quod illi κάλπιον di-
cunt. Plutarch. in Alex. de Bucephalo loquens, εὐθύς δὲ προσδραμών τῷ
ἵππῳ, καὶ παλαβῶν πλὴν ἡνίου, ἐπεσσεύετο πρὸς τὸν ἥλιον. μικρὰ δὲ ἔπειτα πακαλπάσας
καὶ καταψήσας, ὡς ἑώρα, πλεῖστον θυμὸν καὶ πόνον αὐτῷ, ἀπορρίψας ἵππῳ πλὴν
χλαμύδα, καὶ μετεωρίσας αὐτὸν, ἀσφαλῶς πρὶέειν. Quibus verbis significat
Alexandrum equi frenum manu tenentem, ad aliquantum spatii equi
incitasse ad procursum, cum ipse quoque cursu equum assequeretur
atque æquaret: & deinde manu plausuque permulisse, ut solent equi-
ones equos ferocios demitigare. Et deinde in bucephalum insiliuisse
& conscendisse. Legimus et in Hippiatricis hæc verba, καὶ ἀναβάτης
ὑπὸ καδιδίξει τριήσας, δρύμω τῷ δὲ δὲ κάλπης γύμναζε, ἥτοι τῷ λεγομένῳ τριήσῳ. γὰρ
etiam nos car dicimus, hoc est namque. γλοιός, id est viscum, glus a no-
stris dicitur. φελός ab illis suber dicitur. unde nos pantophellos ap-
pellamus crepidas quarum solum subere constat: quibus sceminæ
utuntur ut proceriores videantur. interdum etiam viri ob teporem li-
gni. Cuius dictionis olim me admonuit Ianus Lascaris vir Græcus
ingenio præstanti, atque in utraque lingua eruditione eximia præditus.
Illud mihi mirum visum est: quod lingua vernacula agraphen pro ea
fibula dicit, quæ Græce ἀγκυρὴ & πόρπαξ dicitur. quod a nostris maio-
ribus composito vocabulo dictam puto agraphen, πρὸς τὴν ἀγκυρὰν καὶ ἀ-
φῶν. vel quasi πλὴν ἀγκυρὰν ἀπορμύλλω καὶ σπυρῶσαν. Lazarus Baifius in tra-
ctatu de vestibus admonuit a nobis ocheton dici, quod Græce ὁ χι-
τῶν dicitur. παρακαλεῖν etiam esse puto, quod lingua vernacula pro ver-
bo loqui, verba facere dicit: & παλαλίαν quod locutionem & sermo-
nem, vel παλαλίαν. ᾧ παλαλίαν φλυαρεῖν significat. Baillo dicimus
ἀντὶ τοῦ εἰς πλὴν χεῖρα ἐμβάλλω. & blasmo ἀντὶ τοῦ βλασφημῶ per syncopen.
λοιδορεῖν lingua nostra prisca dicebat ledoier. Buthiner dicunt prædam
partiri πρὸς τὸ βουτῆρ. Bursam loculos nummarios dicimus, quasi βύρ-
σαν. plerumque enim scortei fiunt. βλάττω blepser dicimus lædere. Ve-
rum ut ad rem redeam, ἀλάσως sic dicitur ut ἀλτῆρι, ut in loco supra
citato. Athenæus libro duodecimo, Διονύσιος δὲ ὁ Διονυσίου, ἀπάσης γῆς
μὲν Σικελίας ἀλάσως, εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν πρὶελθὼν, μετεπέμπετο μὲν ἐν μέσας τὰς
Λοκρῶν πρὶθένους, hoc est depopulator, pestis & internicio totius Siciliæ.
Demosth. πρὶ σιφάνω, ἄνθρωποι καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἡκροπρεπασμῶν τὰς εἰς
τὴν ἑκάστοι πατρίδας. de proditoribus patriæ loquens. Aliquando signi-

καλπάσαι

καλπῆ.

ἀλάσως.

fiat furiam. Synes. Ioanní, Αἰμυλίῳ γὰρ ἁλᾶσσαι δέδιμεν. hoc est, furias ne
 eis ultrices Aemylíi metuimus, cuius nece manus tuas contaminasti.
 Plut. in Cicer. ἦσι καὶ ἡγεληθεῖρ ἐς τὴν καίσαρσιν οἰκίαν διεισδόντες κρύφα, καὶ
 σφάξας ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ ἐστίᾳ, προσβαλεῖν ἁλᾶσσαι, impingere familię Cesaris
 furiales intemperias. Lucian. παρφήκεσαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ ἁλᾶσσαι καὶ
 ἐριννίαι. Ἀλᾶσσαι autem dicuntur furia, διὰ τὸ τὰς ἁλᾶσσαις ἐπὶ παλαμναῖς
 κολάζειν. Homines vero ἁλᾶσσαι, ὥς τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν ἐφ' οἷς ὁδὸν ἁλᾶ
 σσαι καὶ σενᾶται. Sicut παλαμναῖοι ἀπὸ τῶν παλάμῃς μιάσματα ἀνέκωλυον
 τα ἀποτελεῖν, ut inquit Cornutus in libro de Natura Deorum. De hoc
 Eustath. ita inquit, ἁλᾶσσαι τὸ κακὸν καὶ φθονεῖον δαιμόνιον. καὶ ὁ ζωὴς ἁλᾶσσαι
 ἢ ἡ βλάστη ἁλᾶσσαι, ἢ ὅς ἐστι λαθεῖν, ἢ ὁ ἐπαμύμων τῆς ἁλᾶσαι παύσις. λέγει
 δὲ ἁλᾶσσαι καὶ ὁ φονεὺς ἁλᾶσσαι ἐργασμῶν. Verum ἀπάγειν non modo est
 deferre, sed etiam ad iudicem rapere: & interdum ad poenam rapere,
 & in carcerem conicere. ut apud Demosth. ὅν τινι καὶ ἁριστοκράτῃ. εἰ δὲ τις
 τὸν ἀνδροφόνον ἐρεῖ ἡγεῖντα ὅν τινι ἱεροῖς, καὶ καὶ τὴν ἀγορᾶν, ἀπάγειν ἔξισιν ἐς τὸ
 δεσμοκτήριον, ἢ οἰκαδὲς, ἢ ὅπῃ βόλεται. ὡς ὅταν σὺ δέδωκας. Idem, οἱ δεσμοθέται
 τὰς ἐπὶ φόνον φθονοῦντας κύριοι θανάτῳ ζημιώσασιν. καὶ τὸν ἐκ τῆ ἐκκλησίας πέρων
 σι πάντες ἐωχᾶτε ὑπὲρ ἐκείνων ἀπαχθέντων. ὡς τῶν οὗ ἀπάγειν λέγει ὁ νόμος. δια
 φέρει ὅτι τί ποτε τὸ ὡς αὐτὸν ἀπάγειν; ὅτι ὁ μὲν ἀπάγειν ἐς τὰς δεσμοθέτας, τὰς νό
 μους κυρίως ποιεῖ τὸν δεδρακότῳ. ὁ δὲ ὡς αὐτὸν ἄγων, ἑαυτὸν, & εὖ anno superio
 re vidistis ad supplicium rapí e media concione, vel ad poenam abdu
 ctum. Idem, τὸν δὲ ἀνδροφόνον δέχθαι ἀποκτείναν ὅν τῇ ἡμεδαπῇ, ἢ ἀπάγειν, λυ
 μαινέσθαι δὲ μὴ, μὴ δὲ ἀπὸ τῶν, Cædis autem couictum licere intra fines pa
 trios occidere, aut ad iudicem rapere, & in carcerem abducere: nō etiā
 verberibus aut vinculis afficere, aut ab eo pecuniam seruadi eius cau
 sa auferre. Et καὶ ἡγεῖται. Ἀλλὰ μὲν ὑπέργει τὸ δῶρα ἀλκίφειναι, ἐὰν ἢ ἡγενοῦτο, δέ
 λέγειν τοιοῦτον ἂν ἦν. ἐπὶ δὲ δὲ ὁμολογῶσιν, ἀπάγειν δὲ ὡς προσέκει, cum vero fa
 teantur, nimirum ad supplicium par est ut rapiatur. Hoc Isocr. in He
 lene dixit, ἐπὶ θανάτῳ συνλαμβάνειν, οὐδὲν ὀδυρότερον ζῶντες ἢ ἐπὶ θανάτῳ σωφ
 ραμνῶν. Lucian. de Alex. καὶ ἐμμελὲς ὅν τῶν συμποσίων τὰς φίλῃς, καὶ
 σωλάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. Paus. ἁλῆν dixit, τὸν λαχύντα σφῶν ἐκ δεξιῶν ἐκ
 σης, ἐκείλυσεν ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Decimum quemq; sortito ad suppli
 cium rapí iussit. Quod prisci decimare legiones vocabāt. Ioann. xix.
 παρῆλθον δὲ τὸν ἰησοῦν, καὶ ἀπήγαγον. καὶ βασάζων τὸν σκεπτόν αὐτὸν δέχθη. ἀπά
 γην τὸν δασμόν, est pendere tributum, ut ἀποφέρειν, de quo ante diximus.
 Xenoph. in. ii. παιδείας, ἐναγχεῖ οὐ ποτὲ σε μέμνημαι ἀκῆσαι, ὡς δὲ Ἀρμένιος
 καταφρονοῖν σὺ. καὶ οὐτε τὸ σφάθλημα πέμποι, οὐτε τὸν δασμόν ἀπάγει. Idem in
 quinto, εἰ δὲ ἴδοι ὅτι διὰ ταῦτα ἡτῶν σοι κῶν ἢ τοπρῶν οἱ Ἀσύνιοι καὶ τὰ ὅπλα ἀπάγειν καὶ
 ἀποφέρουσιν, καὶ τὰς ἱπποὺς ἀπάγουσιν, ὅτι τοῖς ἰδῶσιν αὐτῶν ὀλίγη ἔδοξεν ἢ δαύαμις. ἀποφέρειν.
 ἀποφέρειν & ἀπάγειν pro pensitare dixit. ut alibi in eodem, ὅσον δὲ χροῖ

νομῷ ἐκαθέζετο ὁ κύριος ἀμφὶ τῇ πρὶ τὸ φερέριον οικονομίᾳ, τῇ Ἀστυρίῳ τῇ κατὰ
ταῦτα τὰ χωρία, πολλοὶ μὲν ἀπὸ τῶν ἱππέων, πολλοὶ δὲ ἀπὸ τῶν ὀπλων, φοβεύμενοι ἄλλοι
πάντας τὰς προσχωρήσεις. Ἀπάγειται etiam voce passiva est abducere secum
& reducere, eo modo quo ἄγειται, de quo alibi dicitur. Idē in tertio eius
dem, ἐν δὲ τῷ Ἀρμυλίου ἀπάγει τὴν περὶ γυναικὰ καὶ τὰς παῖδας μηδὲν αὐτῶν κατα
θεῖς. Ἀπάγειται etiam est auertere, depellere, procurare. Lyfi. νῦν οὖν ἡ
νομίσην ἡμωρμυλίου, καὶ ἀπαλλάττομαι ἀνδοκίδος, πλὴν πόλιν καθάριον, ἀρὰ ἀπά
γειται, καὶ ἀπὸ τῶν ἱππέων, καὶ φαρμακῶν ἀπὸ τῶν ἱππέων, καὶ ἀπὸ τῶν ἀπαλλάττομαι. Ἀπα
γωγὴ est expulsor & expultrix, depulsor depultrix. Gorg. in Helene, ἅ
τ' ἐνδοιοὶ διὰ λόγων ἡδοναί, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται.

Παραστήσαι
καὶ παραστή
σαι.

Παραστήσαι & παραστήσαι verbum est forese & iudiciale, ut sistere latine.
In Pandectis græcis, ἐάν τις ὁμολογήσῃ πᾶσι δόλως πρὸς ἑαυτὸν τὸν εἶνα μὴ
παραστήσαι, βεβαιῶται ἐς ὁλόκληρον ἢ πρὶν. hoc ex Ulpiano ad verbum tradu
ctum est, qui ita scripsit in tract. Si quis cautionibus iudicio sistendi
causa factis nō obtēperauerit, Si pluriū, inquit, seruorū noīe iudicio sistē
di causa vna stipulatione promittatur: poenā quidem integram com
mitti, licet vnus status non sit, Labeo ait, quia verum sit omnes statos
non esse. Cicero pro Quintio, Fit reb⁹ omnibus integris, neq; profcri
ptis neq; possessis bonis, ut Alphenus pmittat Neuiō sisti Quintiū.
Actuum Apost. xxiii. καὶ ἀναδόντες πλὴν ἐπισολῶν τῷ ἡγεμόνι, παραστήσαι
τὸν πᾶντορ αὐτῶν. Et quod nos dicimus dare cautionem iudicio sistendi,
illi dicunt ἐγγυητὰς δίδόναι ἐπὶ τῇ παραστάσει. Paulus ad Roman. xiiii. πάν
τες γὰρ παραστήσονται τῷ κρίματι τοῦ κυρίου. παραστήσαι τὸν ἱππορ τῷ ἱππῇ ἐπὶ
σφωρμύριον, est equitē equum ascensuro sistere instratum & frenatum. qđ
etiam καθιστάναι dicitur. Lucian. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ δελφινᾷ ἵνα τῇ ὠκείῳ παρα
στήσαι, ἐπιπλάσσομαι γὰρ ἐπὶ αὐτῷ τάχιστα. Sic acceptum est a Luca euang.
cap. xxiii. Act. Apost. κατὰ τὴν παραστήσαι, iumenta præsto sistere in vehicu
lum ascensuro. παραστήσαι etiam est in iudiciū producere. Demosth.
πρὸς Ἀφροδοσίαν, καὶ πρὸς τὸν τοῦ ἡμίτης κατ' ἐμὲ καὶ φιλὶ ἀδελφῆς, οἱ μόνον παῖδες
ἐσμὲν αὐτῇ, δι' οὓς κατεχρήσθητε τὸ εἶος, πῶς ἴσιν ἡθέλησεν ἐπιθεῖναι παραστήσαι. Idem,
οἱ δὲ μάρτυρες παραστήσαι μὲν οἱ τὰς παῖδας ὑπὲρ ὧν ἐμαρτύρησαν, πῶς ἴσιν ἐπιθεῖναι
ἡθέλησαν κατ' ἐκένωρ, Testes autem pueris in iudiciū productis aut pro
lati, quibus ipsi testimonium erant perhibebant, in eorum capita iura
παραστήσαι re voluerunt. Est enim παραστήσαι in mediū producere & excita
re. Plutarch. in Demetr. γινόμενος δὲ τὸν κήρυκα παραστήσαι, ἀντίπρῳ ὃν
πέμψεν αὐτὸν ὁ πατήρ ἀγαθῇ τύχῃ, ἀθλωμάτων ἐλθερωσόντα, καὶ πλὴν φρεσὶν ἐκ
βαλόντα, præcone excitato pronunciauit. Quintil. libro. iiii. In epilo
go vero liceat totos effundere affectus, & fictam orationem induere
personis, & defunctos excitare, & pignora eorum producere. ἐν δὲ τῇ
κατ' ἐπιλογὴν θύξω σὺμπαντα τὰ πάθη προίεσθαι, καὶ πλάσματι λόγῳ τὰ ἐκὸ

τὰ τῶν προσώπων πρὸςβάλλεται. Demosth. καὶ μεδίς, παιδία γὰρ παρὰσῆσε
 καὶ κλαίοντες, καὶ τέττις αὐτὸν θύεται. Liberos enim suos producet, & plo-
 rabit, & eorum misericordia seipsum supplicio eximī deprecabitur.
 Hoc etiam ἀναβιβάζουσι dicitur, id est excitare. Andocid. τίνα γὰρ ἀναβι-
 βάσομαι δημοκόμῳ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Et Plato in Apolog. Δεδέχται τε καὶ ἰκέσθαι
 σὶ τὰς δικαστὰς μετὰ πολλῶν δακρύων, παιδία τε αὐτῷ ἀναβιβάζουσιν. Sic pro-
 ducere reos sordidatos. Quintil. in sexto, Vnde & producere ipsos qui
 periclitentur, squalidos atq; deformes & liberos eorum ac parentes
 institutum, αὐτοὶ τὰς κινδυνολογίας κομῶντας καὶ ῥυπαροὺς πρὸςάσῃται νεό-
 μισαι. παρίσθαι μάρτυρας est testes aduocare & corrogare, ut cōtesta-
 turī faciunt. Idem πρὸς φορμίωνα, καὶ οἱ καὶ τὰ ἐπρόσωπα δακρύσαντες, ὅταν
 ἀπὸ πρὸςάσῃται ἐκ τῶν ἐμπρίων, πολλὰς πρὸςάσῃται, ἐπιμαρτυροῦντες ὅτι τὰ χεῖματα
 ἐπικινδυνολογία τῷ δαυέσαντι. Et rursus, ὅταν δὲ ἀπὸ πρὸςάσῃται, πολλὰς πρὸςάσῃται
 μάρτυρας, ἵνα ἐπιμαρτυροῦντες εἴπω. παρίσθαι τῷ ἀπὸ πρὸςάσῃται ἢ τῷ φθόνῳ,
 est reo adesse & fauere, & quouis modo opitulari. Plutarch. in Politicis
 praeceptis, ἐπεὶ τῶν μετρίων ἀμαρτημάτων τῶν ἐλῶν ἐπιμαρτυροῦντες οὐ καλῶς
 ζῶντες ἐκ ἀναγκῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ διδόντες ἐς ἀσφαλεῖς διελύοντες τὰ μέγιστα τῶν
 κοινῶν, ἐκ πρὸςάσῃται βοηθῶν τοῖς ἐλῶν καὶ πρὸςάσῃται καὶ σωκεῖν ὑπὲρ αὐτῶν.
 Demosth. καὶ τῷ μὲν ἡμεῖς τῷ τῷ πολλῶν πραγμάτων ὄντων, & πρὸςάσῃται πῶς
 τε εἰς ἐβοήθησε. Aristoph. σφηῖ, ἴθι μοι πρὸςάσῃται ἀνελθόντες πρὸς τῶν δεινῶν. οὐδὲ
 γὰρ ὅστις ἐμὲ ἀνὴρ ἀπώλεσε. Ob id παρίσθαι dicuntur οἱ συμμαχοῦντες, καὶ
 οἱ ὑπὸ πρὸςάσῃται, ὡς πρὸςάσῃται. Et παρασάτης, auxiliarius, opitulator. Xe-
 noph. de vota concipiente, ἡμεῖς τῶν ἡμεῖς καὶ ὁ μὲν ὄντας, ἡγεμόνας ἡγεῖσθαι
 τῇ στρατιᾷ, καὶ πρὸςάσῃται ἀγαθὸς ὡς συμμαχος. Idem, εἴ ποτε πόλις ἐλθοὶ κίνδυνον
 καὶ ὑπὸ βαρβάρων, τίνας ἀνὴρ πρὸςάσῃται ἡμῶν τέτων ποιήσοις; Sunt etiam πρὸςά-
 σάται in acie, quasi astites ut Gaza ex Aeliano vertit πρὸςάσῃται πρὸςάσῃται, ut
 ἐπιστάται substitutes, & πρὸςάσῃται praestites. Herodo. in Erato, τὸ δὲ φάσμα
 τῶν ἐκ τῶν μοι πρὸςάσῃται, τὸ δὲ ἐκ τῶν πρὸςάσῃται ἀποκτείναντες. Xenoph. in. iiii.
 παιδείας, ἐπεὶ δὲ οἱ παῖδες ἐγγίετο, ἅμα προσκόμῳ οἱ δὲ μοῖμοι φαῖροι, πρὸςάσῃται
 ἀλλήλους, ὀνομάζοντες πρὸςάσῃται, ἐπιστάταις, πρὸςάσῃται ἀλλήλους ἐπεῖθαι. Alibi παρα-
 σάτης appellat pedites qui equitibus auxiliares dantur. In choreis etiā
 παρασάτης dicitur qui praesultori secundus est: qui praesultor etiam κο-
 ρυφαῖος dicitur, & ἐξάρχων & κατάρχων & χοροσάτης. Est enim hic ordo, ut
 praecentori proximus sit ὁ πρὸςάσῃτης, & huic deinceps proximus sit ὁ πρὸςάσῃτης.
 Aristotel. in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ. de multiplici appellatione
 prioris & posterioris loquens, τὰ δὲ καὶ τὰς τὰς πρότερα καὶ ὑστέρων ταῦτα δὲ ὅστις
 ὅσα πρὸς ὅτι ἐν διωρισμῶν διέσκηκε καὶ τὸν λόγον. διὸν πρὸςάσῃτην τριτοσάτην πρὸ
 πρὸν. καὶ ἡ πρὸςάσῃτη νήτης. ἐνθα καὶ γὰρ, ὁ κορυφαῖος, ἐνθα δὲ, ἡ μέση ἀρχή. Julian.
 Aug. in Epist. τῷ χοροσάτη πρὸς τὸ ἀνάκλημα τῶν ῥυθμῶν συνομαρτυροῦντες. Idē
 Aristotel. ἀνάγκη μὲν μίαν εἶναι τὴν τῶν πολιτῶν πάντων ἀρετὴν, ὡς εἰς εἰς

ἀναβιβάζουσι

δα.

παρασάτης

ἐξάρχων, κα

τάρχων, κορυ

φαῖος, χορο

σάτης

πλὴν τῶν χορευτῶν κορυφαίᾳ καὶ πρᾶσάτης. παρασάτης etiam pro manípula
 ri accípitur, vt in quinto Ethic. ἔλπε μὲν πάντα τὰ ἄλλα ἀδικήματα γί-
 γνεται ἐπιπορευομένη ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ ἀεὶ διὸν ἐμμοιχθῆσιν, ἐπὶ ἀκολασίᾳ. ἐπὶ ἐγκα-
 τήλπει τὸν πρᾶσάτην, ἐπὶ δαλίᾳ, si non seruauit manípularem suū. παρί-
 σαδα etiam est praesto esse, apparere, apparitoris munere fungí. vt
 apud Lucianum Mercurius, *σαδὴν γὰρ τὸ συμπόσιον δέ, καὶ ὀφειλόμενα*
ἔκαστα, πρᾶσαναι τῷ Διί, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω.
 Et paulum infra, καὶ νεκροῦ μὲν εἶναι, καὶ παρῆσαναι τῷ δικαστῇ, & in fo-
 ro appariturus facere. Significat & astare, assistere, ppe stare. Demo-
 sthenes κατὰ μαδίᾳ, οὐδὲ ἐκείνο δὲ εἰς ὑμῶν διδ' οὗ μνημονόβει πρὸς περὶ, τῶν
 ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἢ ἐπὶ τοῖς κοῖνοις ἐχθρῶν ἀλλήλοις γενομένων, ἐδέξατο, οὐτε καλῶ-
 μῶν τῶν κριτῶν παρῆσανότα, οὐδ' ὅταν ὁ μνημονόβει πρὸς περὶ. Idem, ὁ μνημονό-
 βει παρῆσανότα τοῖς κριταῖς, quasi aures admouens & auscultās. Plato, ὁ πότε-
 ρος φαίνεται ἀνθρώπος παρῆσανός μενός σμικρῶ, μέγαν εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ. Signi-
 ficat etiam videri & subire, hoc est ἐπερχομένη, in mentem venire, ánimoq;
 obuersari. Synes. *παυλὸς παρῆσαν μοι διὸν ἀγαθόν εἶναι χολή, A puero mi-*
hi visum est. Paul. *ἀρχομένης δὲ ἡμέρας, ἐξ ὧν ἀγγέλιον νεμομένην ὑπὲρ τοῦ τέ-*
χους, ἐπαίτην λύκος, προσπεσὼν δὲ ἐμάχητο πρὸς τὰς πόδας ἡγεμόνα τῶν βοῶν. παρί-
 σαται οὖν ἀργείοις, τῷ μὲν, γελάνομεν, Δάναον δὲ ἐκαστά τῷ λύκῳ, subito in
 mentem venit assimulare. Plutarch. ὁ δὲ τὸ τόλμα δαμόνι παρῆσαν ταῖς
 ἀκμαζούσας τῶν γυναικῶν, ἀμύνασθαι τὰς κλεμνίας ὑπὲρ τοῦ πατρίδου, *Anímo*
inceffit diuínitus audacia & fiducia. Galen. in pri. Therapeu. τοσοῦτον δ'
 ὅσον ἀμαρτυρήσας μετῆ, ὥστε μοι παρίσαται τὸ τῷ μωρῷ πρὸς τὸν κόσκιον ἐπὶ
 τῷ, ἐχ' εὐρίσκειν ὅτι βύσφην ἢ μὴ βύσφην αὐτῷ, hoc est, ἐπύθην, ἐσθή. Plato in
 Phædone, *ἐν δαίμωνι γὰρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο ὃ ἐχέκρυπτε, καὶ τῷ τῷ ὄψιν καὶ τῶν*
λόγων, ὥς ἐδεῶς καὶ γενναίως ἐπελάττα. ὥστε μοι παρίσαται, ἐκείνον μὴ δ' εἰς ἄλλο ἰόν-
 τα, ἀνδρὶ δέας μοίρας ἵεναι, proinde mihí videt. ita vt mihí videatur. Vn-
 de ἔκ τῃ παρίσα μὲν λέγειν, est ex tempore dicere, hoc est quicquid in
 mentem subito venit. quod est ἐκ τῃ παρὰ τυχόντ', & τὸ ἐπελθόν ἐπὶ,
 καὶ τὸ ἐσιόν, καὶ ἀμελετήτως, ἔκ καιρῷ λέγειν, ἔκ αὐτοχρησίου. Xenoph. ἱππαρ-
 χικῶ, ποιεῖν δὲ τὰ παραπυγχανόν αὐτῷ ἀεὶ δέ, ἔκ τῷ παρίσα μὲν σκοπεῖν,
 τὸ συμφύρον ἐκπονεῖν, Oportet autem eū id quod fors obtulerit exequi: ἐ-
 req; nata consulentem, efficere quod in rem esse videatur. Idem, ἐκ βου-
 θῆ εἰς τὰ μεθόρια σὺν τοῖς παραπυγχοῖν ἱπποτάταις, cum turma equitū tumul-
 tuaria. Quare si testes fortuitos dicere velis, hoc est non rogatos: non
 adhibitos, & vt supra diximus μὴ παρῆσανότα ὑπὲρ τοῦ διαμαρτυρομένης, di-
 cere recte poteris παρὰ τυγχάνοντα ἔκ προσυχόντα, ἔκ αὐτὸ ματὶ παρὰ
 γινόμενα, vt Demosth. καὶ κόρων, hoc est oblatos & oblatiuos, vt obla-
 tiua olim vocabāt auguria. De rogatis testibus Cicer. pro Caelio, Fue-
 rant hoc rogati: fuerant ad hanc rem collocati vt venenum compre-

παρίσαδα.

τὸ παρίσα
μῶνον.παρατυγχα-
νοντες μά-
τυρες.
Testes ro-
gati.

henderetur. Idem, Hæc istorum prouincia qui rogati sunt. παρατυχά παρὰτυχά
 νοντες dicuntur qui forte super aliquem actum adueniunt. Plato i Pro ναιρ.
 tag. Νῆ Δία εἰς καιρόν γε παραπετύχηκεν ἡμῖν ὅν τοῖς λόγοις πρόδικθ' ὅδε,
 opportune & forte fortuna aduenit: superuenit non incommode. Idem
 lib. v. de Rep. εἰσαντας τὰ ἱμάτια, γυμνὰς λαβόντας ὃ ἑκάστω παρ' ἐτυχῆ ὅπλον,
 εἰς διαπεταγμένους, rapientes quod cuiq; obuium fuit telum. Significat
 etiam παρίσας hoc est præsto & assiduum esse & astare. Plutarch. in
 Lycurgo, de institutione iuuenum Lacedæmoniorum loquens, ἦδ' ἂν
 τοῖς τῆλικότοις ἐρασαὶ τῇν' ὀρθοκίμων νέων σιωπῶντες φονοῦν, καὶ προσφίχον οἱ πρὸς
 προῖ μάλλον, ἐπιφοιτῶντες εἰς τὰ γυμνάσια, καὶ μαχομένους καὶ σκώπτειν ἀλλή-
 λους παρ' ἐτυχῶν & παρ' ἐρωῶν, id est aderant accurate & fauebant, & ubiq;
 præsto erāt. παρατυχὼν vero significat, cum occasio ita tulit, vt apud παρατυχὼν.
 Thucyd. lib. pri. in concione Atheniensium, μέγιστος δὲ τὰ ξυμφέροντα λογι-
 ζόμενοι, τοῖς δίκαιον λόγον νῦν χρῆσθαι, ὅν ἐδέεσθω, παρ' ἐτυχὼν ἰσχυρὶ καὶ χρῆσθαι,
 προσ-
 θᾶς, τοῖς μὴ πολλοὺς ἐχθρὸν ἀπειράπειν, Quoad ipsi utilitatis vestræ rationem
 ducentes iuris & æqui nunc meministis: cuius nemo vnq; ita antiquio
 rem curam habuit, cui quidem vi vti liceret: vt non plus commodis
 suis tribuendum putarit. Sic autem παρατυχὼν ponitur vt ἐπὶ ὅν καὶ ἐνδόν,
 & alia participia attice figurata, de quibus supra dictum est. παραχὼν παραχὼν.
 pro eodem dicitur, vt apud eundem in eodem pri. Ἀγαθὸν δὲ ἀδικημένους,
 ἐκ μὲν ἐξελόντες καὶ ἐμὲν. δὲ παραχὼν, ἐκ καλέμει πάλιν συμβῆναι, cum autem
 commodè res nata fuerit. vel, occasione ita sese dedite. Verū vt παρίσα παρίσαναι.
 ὅς significat animo obuersari, animum subire, in mētē venire: ita παρί-
 σαναι actiua voce significat animo repræsentare alicuius rei imaginē,
 & quasi in rem præsentem perducere. Demosth. καὶ τὴν μεδίαν, ὅνδ' εἰς γὰρ
 ἀνδρες Ἀθηναῖοι ταύτ' ἀπαγγέλλω δυνάμει δὲ δυνάμει παρ' ἐσχίστου τοῖς ἀκρόσιν ἔπος,
 ὡς ἐπὶ ᾧ ἀληθείας καὶ τὴν πρᾶγματ', τοῖς πάχον καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργῆς
 ἢ ὕβρις φαίνεται. Greg. εἰς Ἀθανάσιον, πῶς ἂν παρ' ἐσχίστου τοῖς λόγοις τὸ μέγα,
 ἐκείνο θέαμα. Idem, ἴνα, μικρὸν λόγον παρ' ἐσχίστου τὸ πᾶν γνώρισμα. Huius co-
 gnata est significatio, cū παρίσω exhibeo significat & exprimo, & ostē-
 do. Vnde Δίκη παρ' ἀλλήν dicitur actio ad exhibendum, quam inten- παρασάλλη
 dit is, qui rem præsentem vendicaturus est. Plutarch. in vita Home- δίκη.
 ρί, ἐξ ὧν δὴ λόγος ὅτι παρίσας διὰ μὲν ᾧ ἰλιάσθαι, ἀνδρίαν σώματ'. διὰ δὲ ᾧ
 δυνάμει, ψυχῆς γλῶσσος, id est, manifestum est eum exprimere & de-
 monstrare cuiusmodi sit corporis fortitudo. παρίσαναι etiam εἰαυτὸν ἰς
 dicitur, qui præsto se exhibet ad mandata accipiēda, vt apparitores
 magistratibus faciunt. Quomodo Apostolus ad Romanos sexto vsus
 est, ὅν οἱ δατε ὅτι ᾧ παρίσαντε εἰαυτὸν δ' ἄλλος εἰς ὑπακούω, δ' ἄλλος ἐς
 ᾧ ὑπα-
 κέει. παρίσαναι etiam commouere & ciere significat. Demosthen. καὶ
 μεδίαν, ὅν γὰρ ἢ πολλῇ παρ' ἐσχίστου πλὴν ὁργῶν, ἀλλ' ἢ ἀλμύρα. Polyb. πάντα δὲ

τὴν ἔκ τῆς παρασκευῆς; Aesch. πρὶς παραπρ. ἀλλ' ὅμοιαι καὶ χαλεπαὶ πα-
 ρακολογῆσαι τῷ κρινόμενῳ, καὶ μετακαλῆσαι τὸν τυγχλὼν ἀπὸ τοῦ ὀργῆς ὁ κίνδυνος ἐπὶ
 τὰς ὑπὲρ τοῦ σωτηρίας λόγους, καὶ διαλογισμῶν παρίσκει μὴ ἔτι παραλίπηται τῶν κα-
 τηγορημένων. ὥστε ἅμα, καὶ ὑμᾶς, ἅμα δὲ ἐμμενέμεν εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατηγορημέ-
 νων ἀγαγῆναι βούλομαι. Idem Demosth. καὶ πρὸς τοὺς λογίζοντες παρ' ἡμῶν ἀντι-
 ὅσῳ τῷ πολέονα ὀργλῷ ἐμοὶ προσέκειτο παρασκευάζει, concitatum esse. Dioscor. de
 παρασκευάζει, παρίσκει δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, stimulat, concitat. καὶ παρασκευ-
 αζόμενος ἀντὶ τοῦ παροξυνόμενος καὶ διεγερόμενος, καὶ παρορμητικός. Plutarch. in Lycur-
 go, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον ἔχει ἐγερτικὸν θυμὸν, καὶ παρασκευάζει δρῆς ἐνδύ-
 σιῶδες. Et in apophth. Lacon. κέντρον δ' ἔχει πάντα ἐγερτικὸν θυμὸν καὶ φρο-
 νήματι, καὶ παρασκευάζει δρῆς ἐνδύσιῶδες καὶ παρασκευάζει, est
 ad deditiōnem compellere, subigere, diripere: & ad captiuitatem re-
 digere. Demosth. καὶ ἀνδροτίωνος, πολλῶν τε τῶν ἀτυχημάτων συμβάντων
 τῇ πόλει, καὶ πρὸς τὸν πολέμῳ παρέσκει, πρὶν ἢ τὸ ναυτικὸν αὐτὸν ἀπώλῃ,
 subacti sunt. Greg. de legionibus Romanis loquens, quas Iulianus au-
 ro corruptas perpulit deorum simulachra adorare, καὶ οἱ τὸν δίκτυον
 νῆω παρασκευάζοντες, μικρῶν χυσίῳ ἐπιπῶν, Et qui orbem terrarum subege-
 rant. Idem, ὡς καὶ ἀντὶ περισσῶν καὶ σκυδῶν ἡμᾶς παρασκευάζονται, hoc est συλ-
 λωσίν, λαφυραγωγῆσιν, λεκλατήσιν, diripiunt & populētur. Plato lib. iiii.
 de Leg. μίως γὰρ δὴ τὰς δικοῦντας τὸν ἀπὸ τῆς παρασκευῆς εἰς χαλεπὸν βίον,
 φορὰν δασμῶν, δυνάμειν καὶ δάλατον κεκτημένῳ, adegit & ad graues
 durasq; conditiones pacis. παρίσκει appetere, id est aduentare. Plu-
 tarch. ἥδη τὸ δανὲς παρασκευάζει, iam iam affuturo discrimine, & ἐνέστω.
 Lys. pro presentī, de preterito tamen tempore, οὐχ οἰοίτε ἐπαρκεῖσαι γε-
 γόναι διὰ τὰ πρᾶγματα τὰ παρασκευάσασθαι, id est propter illius temporis sta-
 tum. παρίσκει etiam dicuntur quæ naturæ suæ perfectionem & vi-
 gorem adepta sunt, quasi consistere & absolui. Post quem statum iam
 ἐξίσκει dicuntur, quasi exolescere & fugere. Theophr. in sexto de Cau-
 sis, εἰσὶ δὲ ὥσπερ ἐν ἀνθρώποις τοῖς πρὸς ἀρτίους ὥρισμένῳ μεταβολαῖς, χωριζέμεναι
 ὁμοίως εἰς τὰς καὶ τὰς πρὸς τὰς καὶ τὰς φθορὰς χυμῶν. μάστιξ
 δὲ τοῦτ' ἐνδύσιν ἐπὶ τὸ οἶνον καὶ γὰρ παρασκευάζει, καὶ ἐξίσκει καὶ ὁ
 γράσκων, ἐν ὥρισμένοις ὡς μεταβάλλει χυλοῖς, et enim peruegetum & vi-
 gens, deinde a seipso desciscens & veluti senescens, in certis quibusdā
 saporibus mutatione afficitur. Idem inferius, καὶ αὐτὴ δ' αἰτία καὶ τὸ δανὲς
 τὴν παρασκευάζει τὰς ἰδιότητας τῶν οἴνων. λεπτότεροι γὰρ, καὶ ὥσπερ ὁ δινὺς ἀμικτοί,
 Eadem autem causa est cur vina quæ morata dicuntur, celerius perfici-
 untur. Status enim rerum inter incrementum & decrementum hoc
 verbo παρίσκει significatur, hoc est ἀκμῇ. Diosc. ὁ νόμος δὲ διαφέρει τὸ
 ἐκ τῆς παλαιᾶς καὶ ἀντικρῆς καὶ μέσης καλῶς γινόμενον. ἥτοι καὶ τὸν μακρὸν καὶ ταχέως πα-
 ρεσκευάζει τὸν ὄρνιν, id est consumatur atq; liquefit, & bonitas eius iam adulta

est. παρίσταται etiam est persuadere. Plato libro. x. de Repub. καὶ πρόσθε
 κ' ὁ κείσιν ἡγοῦν ἄλλοι πάμπαν δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παρίσταται ἰδίᾳ συγχε
 νόμῳ, ὡς ἔτε δικίαν ἔτε πόλιν πλὴν αὐτῶν διοικεῖν οἰοῖτ' ἔσονται, εἰ μὴ σφῆς ἐπε
 σατήσωσιν αὐτῶν τ' παρὶσθῆναι. Significat etiam παρὰθεωρεῖν, hoc est παρὰλλήλα
 θεωρεῖν, res inter se compositas aestimare. Isocr., ἄνω γὰρ πλὴν πόρεφυσαν καὶ
 τὴν χρυσὴν θεωρεῖν καὶ δοκιμάζομεν, ἔπειτα παρὰθεωροῦντες τ' καὶ πλὴν ὅτιν δμοίαν
 ἔχοντων, ἔγω καὶ ταῖς πόλεσι παρίσταται δὲ τὰς παρὰπλοσίαν δυνάμειν ἐχέειν.
 Plato libro octauo de Rep. Δημοκρατίαν δὴ ὡς εἴοικε μετὰ τῶν σκεπῆσον, τί
 να τε γίνεσθαι τῶν ὁπῶν, καὶ γινόμενῃ ποτὶν ἵνα ἐχθ' ἵνα εὖ τοι εἴτε ἀνδρῶν τῶν
 πον γινόντες, παρὰσώμεν αὐτὸν ἐς κρίσιν, id est altrinsecus statuamus, & cū
 oligarchico componamus, hoc est παρὰβάλλομεν, παρὰεξετάσωμεν. Hoc Cice
 ro contendere appellat, ut pro Rosc. Amer. Quicquid contradixe Cōtendere,
 ris, id cum defensione nostra contendito. ita facillime causa Sexti Ro
 scii cum tua conferetur: σωεξετάσων. & pro lege Manil. Summa enim
 omnia sunt Quirites, sed ea magis ex aliorum contentione, q̄ ipsa per
 se cognosci possunt, ἐκ οἷ τ' ἄλλων παρὰεξετάσων παρὰ ἄλλῃα ὑπεμύων. Vel
 ad verbum, ἐκ οἷ τ' ἄλλων παρὰεξετάσων δύνανται γνωρίζεσθαι. παρίσταται
 est currentem reuocare, & inhibere sistereq̄, cui δῖορμαῶν opponitur, ut
 παρὶσθῆναι τ' ἵππων apud Xenoph. παρὶσθῆναι etiam est animi fiducia prae παρὶσθῆναι.
 ditum esse: & confirmari animo, non labascere, nō linq̄ui animo. Dio
 dorus in hist. Alex. ὁ μὲν γὰρ δ' ἀφ' ὧν ἔχοντες ἐν ὁφθαλμοῖς, καὶ πλὴν ἐκ οἷ
 ἀλώσεως συμφορὰν ἀναλογιζόμενοι, ταῖς ψυχαῖς ἔγω παρὶσθῶν παρὰ τὴν κίνδυν
 ον, ὡς δ' ἀνὰ τὴν καταφρονῆσαι. de Tyrionum expugnatione loquens. Idem
 de Alex. παρὰβαλλόμενῳ δ' ἐκ τῶν διεξιῶν δένδρον τὶ παρὰ αὐτὸ δ' τῆς ἐξ
 ῥιζωμύων, ἐκ δὲ τῶν δυνάμειν ἀνδ' ὅ τῆς ἐξ, ἡμύνει τὰς ἰνδῆς, τὴν τῶν
 μῶ παρὰσθῶν, ὡς ἂν ἡ βασιλεὺς τιλικῶν ἡδὴ ἀπὸ γαστρίων ἀνδραγαθισθῆ,
 πλὴν ἐχάτην τοι βίῃ καταστροφῇ, δικλεσάτω γενέσθαι ἐλοζόμενῳ. παρὰσθῶν
 τα, pro freto & confidenti dixit, & animo praesenti subnixo. & παρὰσθῶν
 μα praesentia & robur animi. Idem, ὁ δὲ οὐκ αἰσθῶν ταῖς τ' σωματικῶν ῥώμαις
 ὑπερέχοντες, καὶ τοῖς ἐν τοῖς γυμνασίοις σωεχέσιν ἀθλημασιν, εἰ δ' ὅ τῶν παρὰσθῶν
 ψυχῆς πλεονεκτῶντες, ὥς κατ' ἐξουσίαν τοῖς δῖοις. Latine praesens animus, & ani
 mi praesentia dicitur. Terent. in Eunuchis, Fac haec animo praesenti ut
 dicas, ὅπως δὲ ταῦτα λέξῃς τῶν θυμῶ παρὶσθῶν. Cicer. in secundo de Orat.
 Sed animus acer & praesens & acutus idemq̄ versutus, inuictos viros
 efficit. Et in primo de Offic. Fortis enim est non perturbari in rebus
 asperis, nec tumultuantem de gradu deici (ut dicitur) sed praesentis
 animi uti consilio, καὶ γάρ τ' ὅ τῶν ἀνδρῶν ὅσιν ἐν τοῖς δῖοις μὴ ταραχθῆναι,
 καὶ πεπονημένον καταπίπτον ἀπὸ τῶν φρονήματων. vel ad verbum, ἐκ τῶν
 ἐκκινῶν κατὰρξῶν, σῖμβολον δὲ τῆς ἐξ τῶν θυμῶ τ' παρὰσθῶν. Id etiā
 αἶμα dicitur. Greg. τοῦτ' αἶμα δὲ δ' αἶμα οἷ τὸτε διοχλήσας ἐπικρῆας δ' πλεῖστον αἶμα.

παρὶσθῆναι.

παρὰσθῶν.

Αἶμα praesens.

διέλυσεν, ὡς αὐτὸς & ξένμα. de constantia & fiducia Basilii loquens aduersus
 minas tyranni. Plut. in Cæf. τὰ δὲ τριαῦτα λίματα καὶ εὐλοΐας ἀντὶς ἀνέ
 θρεψε, id est ἀνδρείας καὶ φρονήματα, ὅ δὲ δράσκ' ὅ πολυήματα. de Scæua loquēs
 aliisq; militibus ferocia spirituum, animorumq; fiducia præstantibus.
 Aristoph. νεφέλ. λίμα μὲν πάρεσι τῷδε, ἐκ ἀτολμοῦ, ἀλλ' ἐτοιμοῦ. Herod. in Po
 lymnia de Artemisia loquens, ἥδε ἀποθανόντ' τοῦ ἀνδρός, ἀντίπε ἔχουσα τῇ
 τυραννίδι, καὶ πατρίδι ὑπάρχοντ' νεώτεω, ὑπὸ λίματός τε καὶ ἀνδρῆς ἐστραδίετο,
 ἐδεμῆς ἐξος ἀνάγκαις. Sic apud Synes. legi debet ad fratrem de Ioan
 ne, Νῦν ἔδῃ τοῦ γυναιὸς λίματ' οὗ, καὶ τῇ ἐκείνου χερσὶ. λιμᾶρ autem verbū
 ἀπὸ οἱ λίμης, id est ab oculorum vitio venit. Lucian. λιμᾶς δὲ καὶ ἀμβλυνώσ
 τες, ὅ ἐκκεκώφωσαι τὰ ὄτα. A supradicta huius verbi significatione de
 παρασαλκοὶ quo loquimur, dicti sunt παρασαλκοὶ ἄνδρες, qui præsentia animi præδι
 τὶ sunt. quæ dictio non solum robur animi ὅ τὸ πεδαρῆκός τοι φρονήματ'
 τ' significat, ut ex iam dictis liquet: sed etiam extemporalem expρό
 πτᾱq; solertiam, ac nusq; deprehensam, sed ubiq; instructam & consul
 tam. Sunt igitur παρασαλκοὶ, οἱ πρὸς τὰ παραπελάσσοντα, πρόθυμοι καὶ
 σκεπτικοὶ, καὶ οὐ τῷ παραχρῆμα βολοντοὶ, qui nunq; sibi defunt: qui aut ani
 mi præstantiam, aut consultæ mentis copiam, quasi in numerato ha
 bent, οἱ ἐκ τοῦ καιρὸς διανοητικοὶ. οἱ ἐπὶ καιρὸς βολοντοὶ τε καὶ ἐπινοητικοὶ. δι' οὗ τῷ
 παρασάσις, παραντίκα ὑπομνηματικοὶ. παρασάσις est exhibitio eius pro quo intercessit
 quis in vadimonio promittendo, ut in Pandect. ἐπὶ δὲ πρὸς ἀσέως ὁπο
 ῶς νομίζεται ἐγγυητής, εἰ μόνον ἐκ οἱ ἐσίαις, ἀλλ' ἐκ οἱ ἀχερείας τοῦ ἐν ἀγῶνι.
 Quæ verba ex Vlpiano ad verbum translata sunt, Fideiussor in iudi
 cio sistendi causa, locuples iubetur dari: non tantum ex facultatibus,
 sed etiam ex conueniendi facilitate. Significat etiam drachmam quā
 litigatores in exordio litis debebant in causis priuatis. Nomē in
 de tractum, quod hæc merces erat apparitorum qui sistebāt homines
 in iudicio, hoc est euocabant. Propterea in tractatu de sportulis in co
 dice Iustiniani, exhibere dicuntur apparitores, hoc est παρισῶν τὸς ἐγκα
 λυμένους. Sed in eo tractatu defunt leges & constitutiones principum
 ad sportulas pertinētes. Andocid. ὑπὲρ τῆς πύξης κλήρου, οὐτε δ' ἐπιτίμιον ταῖς
 πρὸς τὸ ἄρχοντα ἐσαγγελίαις ἐνεσιμ. εἰ δ' ἐὰν ἐδεμίαν τῆς ψήφου οἱ ἐσαγγέλαντες με
 ταλάβωσιμ. ἔπε πρυτανίᾳ, ἔπε πρὸς ἀσέως δεμίᾳ τίθητ' ἡ ἀγγελίᾳ. His duobus
 vocabulis sportulæ iudiciales significantur. παρασάσις etiam est impe
 tus animi fiducia sui præditi, hoc est παρασῆμα, & animi præsentia ut
 παρασῆμα, vnde παρασαλκοὶ dicti. Significat etiam exilium, & fugam
 eius qui extorris esse iussus est. & παρασῆμα est in exilium pellere,
 hoc est φυγαδολογία. Aristotel. in quinto Politicon, de conseruando statu
 ciuitatis loquens, καὶ μάλιστα μὲν πρὸς ἀσέως δὲ τῶς νόμοις ἔως ἄγαρ, ὡς
 τε μηδένα ἐγγίγνεται πολὺ ὑπερέχοντα δυνάμει μήτε φίλων μήτε χημάτων. ὅ

οὐ μὴ, ἀποδημιζέας ποιῆσθαι τὰς πρᾶξεις αὐτῶν, alioquin, eos quoquo modo ciuitate procul summouere. significans vt opinor simile quipiam ὀστρακισμῷ & relegationis.

Ἀναρῆσθαι πλὴν συγγραφῶν, καὶ ἄκυρον ποιεῖν πλὴν συγγραφῶν, est syngrapham irritam facere & circunducere. Demosthenes ἢ Διονυσιοδῶρος, Ἀλλὰ κατὰ μὲν τῶν γυρίων, ὃ ἂν ἀποδῶς, ὁμολογήσομεν ὕψαιον τῷ τραπέζιτι ἄκυρον ποιεῖν πλὴν συγγραφῶν. τὸ μὲντοι σάβονον οὐκ ἂν ἀνελοίμεθα, Atqui qđ ad pecuniam attinet, quācūq; reddideris fatebimur eatenus irritā fore syngrapham. in vniuersum vero nequaquā expungemus. Sic ἀνελῆσθαι πλὴν γραφῶν, accusationem inducere. & ἀναίρεσις antiquatio, interlitio, abrogatio, vt ἀναίρεσις τῶν νόμων. Et ἀναρῆσαι τὰς νόμους. Sic ἀναρῆσαι τὰς διαθήκας, rumpere & reuocare testamentum. ἀναρῆσαι autem & ἀναρῆσθαι (vtraq; enim voce dicitur) est tollere mortuos ad sepeliendum. Demosthenes πρὸς μακάρεσσιν. τὰς δὲ ἀπογινόμενους ἐν τοῖς δήμοις οὓς ἂν μὴ ἀναρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναρῆσαι καὶ θάψαι. Idem, ἐὰν δὲ τῷ δήμαρχῳ ἐπαγγέλωνται μὴ ἀναρῶνται οἱ προσήκουσες, δὲ μὴ δήμαρχος ἀπομιθώσάτω ἀνελῆναι καὶ καταθάψαι, Quod si denunciante Demarcho agnati & gentiles non fustulerint eos, ipse Demarchus funerandos defunctos sepeliendosq; locato. Isæus ὑπὲρ πέρους κλήρος, ὅτε γὰρ τὸν αὐτὸν ποιοσάμενον κληρονόμον, ὅτ' ἀνέλετο ὅτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος ἔσται; Cum enim testatori a quo hæres relictus est, exequias iustaq; funebria non fecerit, eumq; in rogam non intulerit. ἀναρῆσθαι τὰς ναυαγῆσαντας, est naufragos legere, naufragorum corpora ad sepulturam conquirere, & naufragos seruare. Xenoph. φάσκων ἐπὶ τόλμας τῶν ἀλγίστων σωθῆναι, ἐπισέλασεν δὲ αὐτῷ τὰς ἀπολλυμένους, ἐὰν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ, ὅτι οἱ στρατηγοὶ οὐκ ἀνέλουν τὰς ἀρίστους ὑπὲρ φιλίας καὶ φιλοτιμίας, id est, e pugna nauali naufragos non seruauerunt cum possent. Sic ἀναρῆσθαι τὰς νεκρὰς, occisorum cadauera sepelire. Isocr. in Panegyri. οὐτὸς μὲν ἐκ φιλίας στρατῶς φιλίας ἐπὶ θύβας διδύσυχος, καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς καδμείας πελονησάντας, αὐτὰς μὲν οὐ δυνάμεθα ἀνελῆσθαι.

Ἀναρῆσθαι τὸν πόλεμον, est bellum suscipere. Idem, ἀνελόμενοι πόλεμον ὑπὲρ τῶν πελονησάντων, πρὸς Θηβαίους. Quod etiam ἀίρεσθαι dicitur. Demosthenes ὑπὲρ Σιφάνου, τὸν ὑπὲρ φιλίας ἀπάντων σωτηρίας καὶ ἐλευθερίας κινῶν δαυον ἀράμενοι. Paus. Λακεδαιμονίοις δὲ τότε πρῶτον ἐδόξεν ἄρσασθαι πρὸς Ἀργεῖους πόλεμον. ἀναρῆσθαι ἐχθρὰν, inimicitias suscipere. Isæus, ὅντως ἐκὶ πρὸς ἀλλήλους ἐχθρὰν ἀνέλοντο. Et ἀναρῆσθαι σίτην, sumere cibum.

Ἀναρῆσθαι νίκην, ferre victoriam, hoc est ἀίρεσθαι, φέρεισθαι. Synes. καὶ νίκας τὰς καλλίσας καὶ μεγίστας ἀνέλοντο. Pausan. in Lacon. τισαμένῳ δὲ ὄντι ἰλέως λόγιον ἐγγίετο, ἀγωνίας ἀναρῆσθαι πέντε τὰς ἐπίφανιστάς αὐτὸν,

victurum certamina. Sic alibi, Ἀνελόμην δ' οὐλύμπια πεδίπτω. Ἀνα-
 ρῆσθαι παῖδας, quærere pueros ex vxore & suscipere. Plutarchus in An-
 ton. παῖδας δ' ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμην. Quod ipsum etiam signifi-
 cat tollere, hoc est non exponere, sed educandum curare: hoc est τὰ
 τεχθέντα παῖδια ἀνατρέφεω, καὶ μὴ ἐκλιδέναι. Αναρῆσθαι iis amplius est
 demereri & sibi conciliare gratiam alicuius. Xenoph. in secundo πα-
 ρείας, ὃ σαμβάνω, πρὶν σε ἐξῆς ἀνὴρ ἔσθ' ἀνέστηται; καὶ ὅς ἔπει. νῆ τῶν
 Δία. ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ. ὅποσάκις γὰρ αὐτὸν ἐκάλεσα, & πόποτε μοι ἀχολίαν
 προσφασίῃ. Quod idem ἀναλαμβάνει dicitur, vt suo loco dicitur. Pro
 hoc verbo cum vinco & reporto præmium significat, Cicerō auferre
 dicere solet, vt alibi diximus. vt pro Quintio, Mibi si quid deberetur,
 peterem: atq; iudicio iampridem abstulisset, ἀνελόμην δ' ἔρ. Idem pro
 Roscio Comædo, Ita ne vero cognitor si fuisset tuus, quod vicisses
 iudicio ferres tuum? Suo nomine petiit, quod abstulit, sibi non exe-
 git? Ἀναρῆν τῶν χρόνων Demosthen. ἀντὶ τοῦ ἐκκρεῖν, hoc est tem-
 pus eximere, & occasiones rerum gerendarum auferre ἐν ᾧ πρὶ πα-
 ραπρ. ὃ δ' ἡ τῶν χρόνων τῶν χρόνων ἀναρῶν φησὶ, οἷα παρ' ὑμῖν ἔστι, πολιτείας, οὐ
 χρόνος ἀνέστηκεν ἔστι; & ἀλλὰ τὰ πράγματα ἔσθ' ἀφ' ἡμῶν. Ἀναρῆν τὸ μωτὸν δ' ἔστι.
 Idem, Ἀναρῆν τὴν πόλιν ἐκ Δελφῶν. Antiph. Ἀνέλεν δ' οὐδὲς καὶ ἐχρησε. Re-
 liquæ significationes notæ sunt, id est τὸ φονδεῖν, τὸ ἀνατρέφεω, καὶ κατα-
 λύσας, καὶ ἐφαρῆν.

παρὰκρῆσθαι τῶν δικασῶν, est obrepere iudiciis, & per imposturam
 aut calumniā iudicium vincere: quo Demosthenes sæpe vitur. Sic
 Dinarch. κατὰ Δημοσθ. καὶ νῦν ἐλκμυνοὶ δῶρα κατ' ὑμῶν ἐλκφότες, πα-
 ρακρῶνται ὑμῶν. Interdum cum duobus accusatiuis, vt Demosthenes,
 οὕτως ἴσων ἀνάγκη καὶ βδελυροί, τικλικοῦντ' ἡ πράγμα παρὰκρῶνται τοὺς δι-
 κασῶν. Et παρὰκρῆσθαι σὺν ᾧ σ, ἀντὶ τοῦ ἐλκμυνοῦ. παρὰκρῆσθαι au-
 tem ἄνθ' τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἐλκμυνοῦ, passiuam habet significationem.
 Lucian. μὴ παρὰκρῆσθαι σε; Num ego te circumueni & fefelli? Ari-
 stoteles in secundo Oeconomicon, ἅμα οὐκ ἐντεῦθεν ἀργύριον ἐλάμβαν-
 νεν, ἅμα τε οἱ ἡγεμόνες & παρὰκρῶντο αὐτὸν ὅποτε τελεθῆναι ὁ στρατῶν. De-
 mosthenes πρὶ σεφάνου, φυλάττειν ἐμὲ, καὶ τρεῖς ἐκέλευσεν, ὅπως μὴ παρὰ-
 κρῶμαι, μὴ δ' ἐλκμυνοῦ. Alibi, μὴ παρὰκρῶνται, videtur ne decipiā-
 mi. Translatio est ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex
 æquilibrio fraudulenter impellunt digito, vt in alteram partem ver-
 gat. Id quod ex Phocyllidis versu intelligitur, cum inquit, σταθμὸν μὴ
 κρῶν ἐτ' ὀρῶν, ἀλλ' ἴσον ἔλκω. παρὰκρῆσθαι τῶν μάρτυρας, est refutare & re-
 fellere testes, hoc est παρὰκρῆσθαι & διελέγειν, hoc est reuocare, repudiare,
 vt διακρῆσθαι. Significat etiā deprecari & a se summouere, quæ significa-

tio vicina est refutationi. Plutarchus, τοῦ δὲ περὶ τῆς αἰχμαλωτῆς ἡτοιμασμένης καὶ παρὰ τοὺς ἑταίρους τῆς θριάμβου, ἐπὶ σοὶ ἔπιρ, de Aemylio loquens in Apophtheg. hoc est παρὰ τοὺς ἑταίρους τὸ εἰς θριάμβου ἄγεσθαι, καὶ ἀποθρομῆς, ut ex eodem auctore liquet in Aemylio. παρακρούειν etiam est fallere, & in errorem impellere. Plato in Critone, καὶ ἔκ ἂν σε παρακρούοι ἢ πρὸς ἕσασα συμφορὰ, non aberrare faciet, nequaquā te in errorem impulsura est.

τῶν δὲ πρῶτον εἶναι ὅτι ἐνός ἐ ἀμφοῖν. Verba sunt in contractibus apponi solita, significantia utrumque in solidū obligari, & reos esse promittendi, ut Iurisconsulti loquuntur. πρῶτον enim exactionem significat. Aristoteles in sexto Politicon, ἀναγκαιοτάτη δὲ χρεὼς ἢ χαλεπωτάτη τῇ ἀρχῇ ὅστις, ἢ πρὸ τῶν πράξεων τῇ καταδικαζέντων, eos significans qui mulctatitias pecunias exigebant, quales sunt quos coactores mulctarum appellamus. οἱ γὰρ ταῖς πράξεσιν etiam dicuntur magistratus, οἱ πολιτῶν ἄρχοντες, οἱ δὲ τὰς ἀρχὰς ἄρχοντες, ut apud Herodian. οἱ τ' ἐπαρχοί, ἢ οἱ γὰρ ταῖς μεγάλαις πράξεσιν ἀνεξωσμένοι, qui rerum summæ præfecti erāt. quod ætas, ut opinor, Plinii Iunioris, actum latine dixit, ut idem ad Mamiliā. Nunc me rerum actus modice, sed tamen dīstringit. quo fit nīto, aliquid earundem camcenarum in istum sinum mittam. Tranq. in Claud. Rerum actum diuisum antea in hybernos æstiuosque menses, coniunxit. Idem in Cæsare, Ne quod autem maleficium negotiumve impunitate vel mora elaberetur. xxx. amplius dies qui honorariis ludis occupabantur, actui rerum accommodauit. Et rursus in Claud. Cum decurias rerum actu expungeret, eum qui dissimulata vacatione, quam beneficio liberorum habebat, responderat, ut cupidum iudicandi dimisit. Nostrates rerum & negotiorum expeditio nem vocant. Sed summus rerum actus est, quam curam rerum Cornelius Tacitus appellauit, Dimouit, inquit, Pallantem cura rerum, queis a Claudio impositus, velut arbitrum regni agebat, οἱ ἐπιμελείας τῶν πραγμάτων ἀπέσπει. Inde actus seruales dicti, ut actus institoris in tractatu de Institoria act. Papinianus Iuriscons. Lucius Titius seruo libertatem dedit, si rationem actus sui ex fide reddidisset. Paulus, Dispensatori qui ab actu ignorante debitore remotus est, recte soluitur, ὅτι πεπαυμένης οἱ ἐπιστάσεως. Quare non minus actus ἢ πράξεις τῶν ἀποσώλων, quàm acta dici possunt. Quod Laurentius Vallensis sensisse dici potest: qui tamen in verbo acta lapsus est de actis Cæsaris loquens. Neque enim Cicero acta rerum priuatarū & familiarū Cæsaris confirmanda a senatu cēsuūt: sed ad rēp. pertinentia, etsi Senatu auctore illa Cæsar non egerat, ne egerat quidē omnino fortasse, sed egisse dictabat ab Antonio. Sic Suetonius in Tyb. Ideoque ut iperū iniret,

& patris patriæ appellationem, & ne in acta sua iuraretur, obstinatissime recusavit. Et Tacitus libro decimotertio, Claudio Nerone L. Antistio Cōsulibus, cum in acta principis iurarent magistratus, in sua acta collegam Antistium iurare prohibuit. Actus autem rerū est τῶν πραγμάτων ἐπιστάσις. & qui actui summo præpositi sunt, οἱ ἐφεσκότες τοῖς πράγμασι dicuntur. Plutarch. οὕτω δὲ τὸ κῆρυξ, πλητὴν ἔνθεν, ἐδέξατο τὰ πράγματα, καὶ σωφρε καὶ βῶν. Magistratus etiam dicuntur οἱ ὧν τέλει. οἱ ὧν ἀξιωμακοί, & οἱ ἐπὶ ἀξιώσεως, οἱ ὧν τέλει. quos etiam τὰ τέλη Xenophon dixit. Greg. ἡνίκα τὸ στρατοῦ ἀρχὴν ἐξωπλίοντο καὶ τὸ ὧν τέλει, arma sumpserūt contra præfectos. Idem, ἐξωνείδῃ τῶν ὧν τέλει τὰς ἐλοχίστους μάχων ἢ ἐλοχισίας. Plutarch. ἐχώρησε πρὸς τὰς ὧν τέλει τῶν ῥωμαίων. Xenoph. λογιζόμενος δὲ ὁ παυσανίας, καὶ οἱ ἄλλοι ὧν τέλει τῶν λακεδαιμονίων, οὗ ἀνισανδρῶν περὶ λοντικῶς ἔειπεν, & reliqua. Idem in tertio ἐλλωιῶν, πέμψαντες οὖν πρέσβεις εἰς ἡλιν, ἔμπορ, οὗ τῶν τέλεσι τὴν λακεδαιμονίων δοκοῖν δίκαιον εἶναι, ἀφίεναι αὐτὰς τὰς περὶ οἰκίδας πόλεις ἀντινόμους. Idem, ἀποκρινάμενός τῃ ἀγκισιάς, οὗ οὐκ ἔμποιήσαντα ταῦτα, ἄνδρ τῶν οἰκοῦντων, sine magistratibus qui domi erant. & in sexto, ἐξέπεμψαν ὀρεκτάς, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ὧν ἐκάστη πόλις ὀρεκτάς. Hoc verbo etiam legio significatur, καὶ τάγμα. στρατοῦ ἀρχὴν apud Plutarchum. τὰ τέλη etiam mysteria dicuntur. Plato libro octauo de Re pub. ἐκκενώσαντες καὶ καθήσαντες πλὴν τὸ κατεχομένους ὑπὲρ αὐτῶν καὶ περὶ αὐτῶν τυχὼν μεγάλῃς τέλεσι. τέλη etiam sunt vectigalia, ut φόροι tributa. Vnde τελώνιον dictum, καὶ τελωνῶν ἔσται. Sic distinguit Strabo libro. xvii. de Aegypto loquens, ἐξ ἀγωγικὰ τέλη ἐπὶ ἀγωγικὰ vocans, quæ pro importatis & exportatis penduntur, hoc est τελωνῶν. Aliud est enim τέλη & aliud φόρος. Vnde τελώνης, & τελωνῶν ἔσται, vectigalia redimo. ο φαίνων καὶ ο φαίνων ἐπὶ ἐπιζών, qui reum agit & non peragit. is incidebat apud Romanos in Turpilianum Senatuscons. ἀπὸ τῆς φαίνω φαίνεις, de qua ante diximus. Et δοῦναι φάσιν, δοῦναι δίκην κατὰ νόμον, est instituere accusationem contra aliquem, & eum deferre. Demosthenes, πρῶτον μὲν οὖν τὸν νόμον ὑμῶν ἀναγνώσεσθαι πρὸς τῶν φαινόντων ἐπὶ οὐκ ἐπιζώντων, ἀλλὰ διὰ τὸν νόμον παρὰ τὰς νόμους. Idem, ἔστι δὲ ταῦτα ὥσπερ ἡκούσας τῶν αὐτῶν τῶ νόμου. ἐὰν ἐπιζώντις μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμψον μέρος τῶν φάσιν, χιλίας ἀπὸ τίνων καὶ μὴ ἐπιζώντις ὡς θεοκρίνη, χιλίας ἑτέρας, ἵνα μήτε συνοφωτῇ μηδὲ αἰετὶ ἄδαν ἔχωρ, ἐργολαβῇ, ἐπὶ καδυφίῃ τὰ φθι πόλεις. Si quis delationem ad sententiam usque prosecutus, minus quinto quoque calculo tulerit, mille ut drachmas poenæ nomine pendat. Quod si delationem institutam prodiderit, ut totidem alteris mulctetur o Theocrine. nimirum ut nemo calumniosas delationes aggrediatur & suscipiat, impunitatisque licentia quadruplaturas facit, & publico detrimento præuaricetur. ἐργολαβῆν. Hoc enim significat ἐργολαβῆν verbum, de quo nonnihil in superioribus.

ribus diximus. ἔργολαβοῖσι ab oratoribus dicti sunt sycophantæ & quadruplatores, quæstui delationes habentes: qui compediâ sua comparant & consecretantur ex alienis dispendiis atq; calamitatibus. Cum proprie ἔργολαβοῖσι sit redempturas facere, ut mancipēs & conductores solent. quod & μιᾶσθαι & πρῆσθαι dicitur, unde ducta translatio. Xenoph. εἰ τις ἀνδριάντα ἔργολαβοῖν μὴ μεμαθηκώς ἀνδριαντοποιῆν. Demosth. ταῦτα μὲν οὖν ἡκούμεν ἔργολαβηκέναι αὐτὸν καὶ κατεπηγγέλλσθαι τῷ τῷ, Eum enim audiebamus hanc calumniâ transigendam ab isto redemisse & conduxisse, hoc est redemptorem negocii per calumniâ facessendi fuisse. Aesch. καὶ κτησιφ. ὥστε γὰρ ὁ νομοθέτης ἀγαπᾷ τὸν ῥήτορα τιμώμενον ὃν τῇ πόλει ὡς τὸ δῆμος, καὶ μὴ ἔργολαβῆν ὃν τῆς κερύγματος, id est quæstui exercere in pronunciandis præmiis, hoc est in perferendis promulgationibus. Huiuscemodî ἔργολάεσς Cicero sequestres appellare solet, ut pro Cluen. Hęc doce, hęc profer, huc incumbere Laterēsis: decuriasse Plancium, conscripsisse, sequestrem fuisse, pronunciâsse, diuisisse: tū mirabor te iis armis uti quæ tibi lex dabat noluisse. Hoc fortasse dici sic græce non inepte potest, ταῦτα δ᾽ εἶξορ, ταῦτα προένεγκε, τὸ τῷ ἐπιχέρισον λατρήσει, συστήσαι συμμορίας πλάγκιορ, κατὰ γεγραμέναι, ἔργολαβηκέναι, προαναερηκέναι, διανενομηκέναι. Vel sic, καταλοχίξει πλάγκιορ, σωτάξει, ἔργολαβήξει, προαναγορεύξει, κατανῆμαι. & in Verr. Qui aut sequestres aut interpretes corrumperendū iudicii solent esse, οἱ τῷ ἔργολαβῆν φιλῶσι τὰς δίκας, καὶ τὰς τῷ ψήφωρ προξενῶν διαφοράς. Vel ad verbum, τὸς μεσεγγυᾶσι ἐπὶ τῷ δωροδοκίῳς ἐωδότηας. Vel, οἱ δὲ δῖνοι μνηστέον τὰς γνώμας τῷ δικαστῶν διεφθαρμένους εἶσι. μεσεγγυος enim proprie est sequester. Lys. τίς γὰρ ἐκ οἱδερ ἄδικῶν τῶν τρία τάλαντα παρὰ ἔργολάεσς μεσεγγυηθέντα τοῖς λέγεσιν ἐκ δυνάμει αὐτὸν σῶσαι; Sed alibi hoc verbum explicatum est. Multa autē sycophantarum erat plerūq; quingentarum drachmarum: si quidem quintam partem sententiarum non tulissent. Demosth. ὑπὲρ σιφάνου, recitās verba cuiusdam psephismatis quo absolutus est ipse, καὶ ἀπώεγκε πρῶτον μὲν γραφῶν δημοδένει πατροκλήε φλυεῖς, καὶ τὸ πέμπτον μέρος τῷ ψήφωρ ἐλαβὼν, ἀπέλυσεν τὰς πεντακοσίας δραχμάς. κατὰτάξασι apud Demosth. est quod Iurifcons. vocant pecuniam constituere, cuius rei tractatus est libro decimotertio Digestorum. Sic enim legitur ὃν τῷ κατὰ θεοκρίνου, ὡς οὖν καὶ παρὰ αὐτῷ θεοκρίνου ὁμολογῆται τοῦτ' εἶναι τὸ ὄφλημα, καὶ κατετάξατο τοῖς φυλέταις ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ, λάβε μοι τὸ ψήφισμα. Quod igitur multam, quæ debebatur ex iudicato, ut ipse fatetur, constituit se apud tribules pro se ipso ac fratre soluturū: cape hoc decretū. Sequitur enim paulopost, προσελθὼν δὲ δυποστῆ θεοκρίνου ὁμολόγησεν ὀφείλειν, καὶ ἐκτίσθαι ἑνὶ τῶν τῶν φυλετῶν. Vlpia. An possit aliud constitui q̄ quod debetur, quæsitum est. Idem, Deniq; si quis cen-

Sequestres.
Locus Cice.

μεσεγγυος.

Multa sycophantarū.

κατὰτάξασι

Constituere.

- tū debens, frumentum eiusdē precii constituat: puto valere cōstitutū.
- κατατάξαι.** κατατάζει etiam centuriare significat & decuriare, quod & καταγράφει dicitur & καταμέμεν. Et κατάταξις est decuriatio & centuriatio. Et καταγράφειν καταγραφὴ centuriatio: quæ sic dicuntur ut καταλέγειν & κατάλογος. **Lyf.** καταγραφὴ. ἡ ἄγορά, ὅτε γὰρ συναγίγασκε τὸ πρῶτον ἐδίδετο φανήσεται, ὅτε συνελθὼν γὰρ νόμῳ, οὐτε ταξίαρχος ἐς πλὴν φυλῶν κατατάξας, Neq̄ enim inuenietur quispiam, qui eum sodalitate, qui contubernio dignatus sit: neq̄ centurio qui in tribum suam centuriarit. Idem, καὶ ἕως αὐτὸν ταξίαρχος ἐς τάξις ἵνα κατέταξε. **Polyb.** ἔπαρ μέλλωσι καταγραφῶν περιθεῖναι τῶν στρατιωτῶν. **Alibi** διαγράφαι dixit. Idem, καταγραφέντας στρατιώτας, pro conscriptis & centuriatis dixit. **Plutarch.** de proscriptione triumvirali, καὶ καταγράφειν σὺν ἀνδρῶν οὓς εἶδε θνήσκοντες ὑπὲρ διακοσίους. **Diodorus**, καὶ κατὰ δυνάμιν τῶν πόλεων καταγράφαντες τῶν νέων τὰς ἀρίστους, κατέλεξαν στρατιώτας. καταγράφειν etiam est deliniare. **Paus.** τῷ δὲ μὲν ταῦτά περὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων παρὰ τὸν καταγράφαι. Et καταγραφὴ, forma, figura, & deliniatio: **Plato** in *Sympos.* ὅπως μὴ αὐτῶν διαχρίσασθαι, πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες οἱ οὗτοι ταῖς σῆλαις ἐκτετυπωμένοι, καταγραφῶν, διαπεπυσμένοι κατὰ τὰς ῥίνας γινόντες, id est facie dimidiata, per nares dissecta lufcar, cuiusmodi videtur in nomismatis priscis. **Demosth.** κατανοῖμαι δὲ τὰς πλαταιάς ἐς τὰς δῆμους ἢ τὰς φυλάς. de iis loquens quibus ius civitatis datum erat. κατανοῖσθαι vero est possidere & frui, hoc est κατεῖναι, νέμεσθαι. **Isocr.** in *Plataico*, τίς γὰρ ἐκ οἷον ὅτι πλὴν χώρων ἡμῶν κατανοῖσθαι, ἢ πλὴν πόλεων κατενοῖσθαι; Idem, αὐτοὶ δὲ βία πλὴν ἀλλοτρίων χώρων κατανοῖσθαι. **Lyf.** ὅτι ζῶντων οὐδὲ ἐς τὸν κατάλογον ἀδελφῶν καταλέξας οὐδένα φανήσομαι, οὐτε δίδωται καταδιδωτὴν ἀδελφῶν οὐδενός, id est militiae ascripsisse: deletum Atheniensium habuisse. Vnde κατάλογος delectus. **Lucian.** ἀποδιδράσκοντες τὸν κατάλογον δὴλ' ὧν. & καταλέγειν conscripti dicuntur. **Lyf.** καταλέγειν οὐκ ἐπεξῆλθεν μετ' ἡμῶν στρατονομῶν. **Xenoph.** ὁ πλῆτας π αὐτὸν καταλέξασθαι χιλίους ἐπεκρίσαντο. Idem, μετὰ δὲ ταῦτα κατέλεξε πλὴν στρατιᾶν, exercitum conscripsit. καταλέγειν est recensere & recognoscere, id est enumerare. **Athen.** καὶ τῷ περὶ τύχης δὲ ὁ πλάτων καταλέγειν ἕκαστον τῶν περὶ αὐτὸν, ὅτε καταμικρὸν τὸ νοῦν αὐτῶν μέμνηται. καταλέγειν etiam est allegere. **Plutarch.** καταλέγειν ἐς στρατὸν ἀπολέγειν, ὅτε βάλειν.
- ἀφαιρῆσαι.** ἀφαιρῆσαι ἐς ἐλευθερίαν, vindicare in libertatem. **Demosthen.** ταύτας τὰς πεντακοσίας δραχμάς θεοκρίνης οὐκ ἐπὶ δόλῳ ἐκ ἐκτελέσεως ἢ πατρὸς ἢ πατρὸς ἀφαιρῆσθαι πλὴν κτενοδοτῆς ἀφαιρῆσθαι ἐς ἐλευθερίαν, quibus insuper mulctatus est ob id quod non iure afferuisse ancillam in libertatem iudicatum est. Hoc enim προσόφλειν significat, ut iam de hoc & similibus diximus. Sic alibi προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, hoc amplius
- προσόφλειν.**

etiam multam pendere iussit. Significat etiam alio nomine debere, vel insuper debere apud eundem. Sic Xenoph. οἱ ἐδὲ ἀναγκαῖα δύνανται πρὶζεισθαι, ἀλλὰ καὶ κατὰ προσοφείλουσι, qui inde tolerare vitam nequeunt, ita ut eis æs alienum contrahere necesse sit. Demosth. αὐτὰ δὲ τὰς χάσας πάντα ἀναλωκέναι φασί. Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέχεσθαι, quin & Demophon insuper expensum mihi pecuniæ nonnihil tulit. ἐξαίρεσις.
 εἰς ἐλθούριον dicitur, & εἰς ἐλθούριον ἄγαρ. Lys. εἴπορ δὲ ἄνεις τῶν τούτων, οὗ ἐκ αὐτῶ ἀδελφός, οὗ δὲ ἀδελφὸς αὐτὸν εἰς ἐλθούριον. ἐπὶ τούτοις ἐγγυσάμενοι πρὸς ἐμὲ εἰς ἀρχὰς, ἔχοντο ἀπιδόντες. Idem, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἔδοξε μοι χεῖν μάρτυρας λαβόντες πρὸς ἀντιθέσιν, ἵνα ἐδῶμαι τόντι δὲ ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ οὗ λέγων ἀφαιρήσοιτο. Verum in superioribus verbis ἐγγυσάμενοι εἰς ἀγορὰν παρέξοντες, significat ἀξιοπίστως ὁμολογήσαντες εἰς δικαστήριον παρασκήσοντες, cum satisfato promississent seruum iudicio sisti. Actū Apost. cap. xvii. ἱκανὸν λαμβάνει dicitur, fideiussores in eam sponsonem exigere & accipere, Latīnorum utiq; more dictum, qui satis accipere dicunt. καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν, ἀπέλυσαν αὐτοὺς, Et cum satis accepissent ab Iasone & ab aliis iudicio sistendi sponsonis, ipsos abire iusserunt. Cicer. in Ver. Aut præde litis vindictiarum cum satis accepisset, sponsonem faceret: ita de hereditate certaret. τὸ ἱκανὸν λαβόντες ἀπέλυσαν, a Demosth. & antiquis diceret, τὸν δὲ ἰάσονα καὶ τοὺς λοιποὺς διεγγήσαντες ἀφῆκαν. Satis dare, satis accipere, & satis petere verba sunt usitata iurifconsultis. Idem Lys. in eadē q̄ est καὶ παγκλέωνος, ἐφ' οἷς μὲν οὖν δὲ καὶ καὶ, καὶ ἀδελφός καὶ ἄλλος ἐδῶκε ἔλθε. Eo autem die in quem vadimonium erat collatum, nemo ad iudicium affuit, ut promissa impleret, seruumq; ut conuenerat sisteret, non frater, non alius quisq;. ἀφαιρέσθαι αὐτὸν verbum & actiue & passiue eadem voce accipitur ὡς τῷ παρακλήσει. Demosth. ἡ πόλις δὲ πλὴν μαντείαν ἀφῆκεται, id est ἀπετέρεται. Isocr. in τραπέζῃ. εὐρήσεται γὰρ τὸν πατέρα μετὰ σωφλημυλίων, καὶ πλὴν ἐσίου ἅπασαν ἀφῆκεται. ἀφαιρέσθαι etiam in presentī utramq; significationem habet, & cum duobus accusatiuis interdum construitur. Interdum cum genitīuo & accusatiuo. Demosth. ταῦτ' οὖν ἐλέγχω ἐτι δῆται μέζονων; ταῦτ' ἀφαιρήσεται τις ὑμῶν; Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Libanius in argumento τοῦ πρὸς Λεπτινῶ. οὗ δὲ δίκαιόν ἐστι τὰς δὲ ποιήσαντας, ἀντιπεπονθέναι, καὶ τὰς δευτέρως ἀντιλαβόντας, τῶν δὲ δένων μὴ ἀφαιρέσθαι. Plutarch. in Anto. ἀφῆκεν ἢ ὀληρῆς ἀνθρώπου τὰ ὄντα, μαστιγίαις καὶ νόλαξι χαρίζομενος. Galen. in duodecimo Therap. σκαῖς μὲν ἀνδρός ἐστι, ἅμα τῷ νοσήματι καὶ πλὴν ζωῆς ἀφελείας ἢ ἀνδρῶν πορ. Sic etiam ἀποσῶ σε τόδε καὶ τῷ. Isocr. in Trapez. ἐκείνο ἡγεῖμαι μέγιστον εἶναι πεμμήριον, ὅτι ἀποσῶ με πασίῳ τὰ χεῖματα. τὰ δὲ ἀφαιρέσεως καὶ τὰ τῷ ἀφαιρέσει, dicuntur abstracta & a materia separata, ab omniq; ἰκανὸν λαμβάνειν. ἀφῆκεται. ῥέσεως.

sensu percepto. Aristoteles in decimo *ἥν* μετὰ τὰ φυσ. κατὰ τὴν 3 μαθημ.
 μαθημ. πρὶ τὰ δὲ ἀφαιρέσεως θεωρίαν πρῆτα. πρὶν γὰρ πάντα τὰ αἰσθη.
 τὰ, θεωρεῖσθαι βαρὺ καὶ κρυφόντα καὶ σκληρότητα καὶ τῶν αὐτῶν, *Circa em*
cogitatione tantū exemplilia versatur mathematicus: sed quæ re ip
sa & per naturam separari nequeunt. Primus autem philosophus cir
 ca ea quæ natura sua abstracta sunt: hoc est q̄ mutationis nescia sunt.
 Physicus autem sine materia non commentatur, vt docet vel ἀνιτήθ
 potius Aristotel. in primo de Anima, adeo enim obscure loquitur vt
 ænigmati simile sit: ex Themisthio vero Aristoteles quoquomodo in
 telligitur, ἀλλ' ὁ φυσικός πρὶ ἅπανθ' ὅσα τινεὶ σώματ' καὶ τινεὶ ὕλῃ ἐστ
 γὰ καὶ πάθη, & infra, τῶν δὲ μὴ χωριστῶν μὴ, ἢ δὲ μὴ τινεὶ σώματ' πάθη, & δὲ
 ἀφαιρέσεως, ὁ μαθηματικός, Earum vero affectionum quæ cum separari re
 non possint, tamen eatenus considerantur quatenus nō huiusce aut il
 lius modi corporis sūt, hoc est quasi procul a corpore, qualitatibusq̄
 corporis existentes: circa eas inquā mathematicus occupatus est. Se
 quitur apud Aristotel. ἢ δὲ κεχωριστῶν, ὁ πρῶτ' φιλόσοφος. Primus au
 tem philosophus res speculatur quatenus abstracte sunt omnisq̄ ne
 xus liberæ. Philosophia autem prima ea est quæ etiam sapientia dicit̄,
 cuius ambitu omnes disciplinæ cinguntur, vt inquit Themisth. in pri
 mo Poster. Ipsa enim tenet primarias rerum causas. Aristotel. ipse in
 quinto *ἥν* μετὰ τὰ φυσ. ἀρχήσιν γὰρ ἅν τις πότμος τῶν ἢ πρῶτη φιλοσοφία κα
 θόλου ὅτι, ἢ πρὶ γῆς καὶ φύσιν μίαν. & γὰρ ὁ αὐτὸς τῆς ὅτι & δὲ ἐν ταῖς μαθημ.
 μαθηματικαῖς. ἀλλ' ἢ μὴ γεωμετρία καὶ ἀριθμολογία πρὶ τὴν φύσιν ἰδίαν εἰσὶν, ἐκείνη δὲ
 καθόλου πασῶν κοινή. & μὴ οὐ μὴ ὅτι ἕτερά ἐστὶ πρὶ τὰς φύσιν συσκευήσας, ἢ
 φυσικὴ ἢ ἐν πρῶτῃ ἐπιστήμῃ. & δὲ ἐστὶ ἕτερά ἐστὶ ἀκίνητος, αὕτη προτέρα, καὶ φιλοσο
 φία πρῶτη. καὶ καθόλου ὅτι ὅτι πρῶτη, καὶ πρὶ τῶν ὄντων ἢ ὄν, ταύτης ἢ ἐν θεω
 ρῆσαι καὶ τί ὅτι καὶ τὰ ὑπάρχοντα καθόλου ἢ ὄν. Ex quibus verbis intelligi
 mus primam scientiam esse non posse physicam, quæ ultra ea specula
 ri nequit quæ natura composita sunt, & coagmentata. Primam autem
 philosophiam eam esse scientiam, quæ id quod est contemplatur qua
 tenus est, & quæ illi insunt quatenus est, hoc est non per accidens: qua
 re secunda philosophia eadem est cum physica, vt ipse lib. vi. docet his
 verbis, ἐπεὶ ἔστιν ἕνα φησὶ φυσικὴ καὶ δεύτερα φιλοσοφίας ἐργον, ἢ πρὶ τὰς αἰσθητάς
 ἐστὶς θεωρίας. & τὸ μόνον πρὶ τὴν ὕλην δὲ γνωρίζει τὴν φυσικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατὰ τὸ λόγον
 μακρόν: hoc est de materia informata cuius est definitio.
 λαγχάνω βε λαγχάνει βε λαβὼν dicunt pro creatur & designatur senator, & in curiam
 λαβὼν καὶ cooptatur. Id enim sortito fiebat. Demosth. κατὰ Νεωρ. προελκυσθὲν δὲ
 λαγχάνω βε λαγχάνει βε λαβὼν ἀρχιδότωρ. Et πρὸς εὐβελίδην, ἔλαχεν ἡγεῖν. quod si
 λαβὼν. mile est ac si dicas, ἔλαχε βελονήν. οὐκ αὖθις δὲ ἀνδρες δικάσαι, &
 μὴ ἔλαχον ἡγεῖν ὥσπερ περικρίδην, ἐδὲ ἂν με καὶ αὐτὸν δύναιτο ὑπὲρ τοῦ

ὁ πρῶτος φι
 λόσοφος.

Philoso
 phia prima
 q̄ & sapientia
 dicit̄ & sciē
 tia prima.

Phia scda.

Δουτέρα φι
 λосоφία.

λαγχάνω βε
 λαβὼν καὶ
 λαγχάνω βε
 λαβὼν.

πῶς, καὶ τοιοῦ μετ' ἐμὲ σωθῆναι. νῦν δὲ τοὺς αὐτοὺς τούτους ἐμὲ μετ' αὐτῶν ἔδε σῶν
 οὐκ ἔστιν. Idem, καθιζόντες θεοφύλῳ λαχόντα βασιλεία, id est designatum re- βασιλείας
 gem: quod nomen est magistratus, hoc est rex sacrorum, & præerat Rex sacro-
 sacris eleusiniis, & iudicium habebat violatæ religionis, ut Romæ rex
 sacrorum, qui etiā sacrificulus a Liuiο dictus est. Ἀρχαῖοντες vero Ἀρχαῖον
 dicuntur quibus fors non obtigit, qui spe sortis exciderunt, quasiq; re- νων.
 pulsam passi sunt. Plutarch in Consolatione, καθάπερ ἐν δημοκρατία κλη-
 ρός ἐστι τῶν ἀρχῶν. καὶ δὲ λαχόντα ἢ ἀρχεῖν. ἀπολαχόντα δὲ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τῇ
 τύχῃ. Postq̃ autem erant designati, censuram subire eos oportebat,
 anteq̃ iureiurando adigerentur in leges, ut hodie fit apud nos in cu-
 riam summā allectis, & regum codicillis admittis. δοκιμασία à Græ-
 cis dicitur, de qua dictione supra diximus. Lys. ἐν τῇ ἡττῇ φίλωνος δοκιμα-
 σίας, ἐπὶ δὲ ἐγὼ ὁμόφως ἀσπλῆστον εἰς δὲ δικαστήριον τὰ βέλτεστα συμβαλόντων τῇ πο-
 λα, ἐνέει δὲ ἐν τῷ ὅρκῳ, ἀποφαίνεν ἢ ὡς τινὰ ἔδε τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον οὐκ ἔστι βα-
 λόντων, ἐγὼ πῶς ἡττῇ τισιν ἐλὼν τοῖς φίλοις καὶ ποταμοῖς. Plutarch. παρὰ πόρον πο-
 τὲ λαχόντων συμφοράς. Plato, τῶ γὰρ λαχόντι βασιλεῖ φασὶ τὰ σημανότατα τῶν
 ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεύουσι. οἱ λαχόντες etiam οἱ ἀναδεύοντες dicuntur, id est
 designati, & ἀποδεύοντες. Cum autem ἀρχαῖον dictare iudicium signi-
 ficat, genitiuo & accusatiuo iungitur ut supra dictum est. Isæus, ὁ δὲ
 ἐν δόξῃ τοῦ μεταγενεσθῆναι μίανος πέφυκε τελευτῆσαι, ἐν ᾧ ἔλαχον τοῦ κλήρου λῆξιν ἔ-
 ποι. Idem ὑπὲρ φιλῶνακός τοῦ πύξος κλήρος, ἀρχεῖν πῶς λῆξιν ἡξίωσαν, hæredita-
 tis petitione experiri instituerunt. Vnde ἐιληγμένῃ δίκῃ, edita actio dici- ἐιληγμένη
 tur. Demosth. ἐιληγμένης ἥδε τῆ δίκης. Enimvero ut ἀρχαῖον ἢ dicuntur δίκη.
 qui sortito designantur, vnde sortiri p̃ adipisci dicimus: sic οἱ ἐπιλαγ- ἐπιλαγ-
 χάνοντες appellantur, qui sortito sufficiuntur & subleguntur. ἐκείνῳ γὰρ
 τῶν λαχόντων. ἕτερος ὑπὸ ἀρχαῖον ἐνομιζέτο, ἢ ἐὰν δὲ προλαβὼν ἀποδοκιμασθῇ, ἢ πε-
 λυτῆσιν, ἀντ' ἐκείνῳ γένοιτο βελύτης ἢ ἄλλος ἀρχων ὑπὸ λαχόντων, id est, Vnicuiq; em̃
 allecto vel adoptato alterum sublegere moris erat & instituti: ut si is
 cuius priore loco fors exierat præteriretur, aut ei quid accideret, sub-
 sortito ille allectus pro eo vel in Senatu censendi locum vel magi-
 stratum gerendi adipisceretur. Aesch. ἐν ταῦτα ἐσέρχετο Δημοσθένης ἕτε-
 ρῳ οὐτ' ὑπὸ λαχόντων, ἀλλ' ἐκ προλαβόντος προλαβόντος. Est igitur ἐπιλαγ- ἐπιλαγ-
 τiri, assortiri, quasiq; succenturiari. Aliud est autem κληροδοῦν & aliud κληροδοῦν.
 ἀρχαῖον. κληροδοῦν est sortes in urnam mittere, sortito aliquid face-
 re. Et κληρομύων dicuntur competitores & ambigentes. Demosthen. οἱ κληρο-
 καὶ κληρομύων πρώτος αἰσθῆς ἔλαχον, & competitorum primus designa-
 tus sum. Ambientium enim clarissimi sic appellabantur, quia eorū
 sortes in urnam coniiciebantur: non omnium, sed eorum quorum no-
 mina recipiebantur ab iis, qui lectioni præerant. Idem πρὸς Εὐβελίδῳ,
 φαίνομαι τίνῳ τὸν μὲν ἕλκον χρόνον ἄπαντα, πρὸς ἅσιν τῶν νῦν κληροδοῦσι τῶν

ὁμολογῶμεν, ὅτι γὰρ ἐν δίκῃ τὸν γένετον, ὡς νῦν φησὶν ἑυβαλίδης, ὅτι ἀρχὴς ἀρχῆς,
 ὅτι ἰσχυροῦ κληροῦ μετ' ἐαυτοῦ προκρίθεντα, εἰασε, καὶ ἔτος ἦν τῶν προκρίθεντων καὶ
 κληροῦ. **Alibi cum genitūo iunxit**, ὁμοῦ ἀλλὰ καὶ τὰ προσήκοντα πάν-
 τα, ὑποδείξω, μάρτυρας πρεσβύτου ὡς ἐσκήθην ἐς τὴν φράσιν, ὡς ὡς γράφω ἐς
 τὴν δὴμότα, ὡς ὑπ' αὐτῶν τῶν προκρίθην ἐν τῇς ἀρχαῖς κληροῦ φησὶ ἰσχυροῦ
 νος ὅτι ἡρακλῆ, **quod in phratriam ad profitendū admīssus sum: quod**
inter populares conscriptus sum: quod ab ipsis inter nobilissimos se-
lectus sum ad fortitionem sacerdotii. Plato, κατ' ἐνιαυτὸν δὲ ἀρχοντας κα-
 θίσταται τὸ πλῆθος, ὅς ἐν κληροῦ λαγχάνει. **Et Xenoph. in fine secundi πα-**
ρὸς δέας κληροῦ ἰgitur & προκρίδεντες dicuntur, quorū nomina ad spē
fortium recipiuntur, ut in exemplo superiore apparet ex Demosthene
citato. Hic etiam προκρίτοι appellabantur, quasi selecti & eximii. **Aristo-**
tel. in quarto Politicon, ἐνίωρ μὲν αἰρετοί, ἐνίωρ δὲ κληρωτοί, καὶ κληρωτοί ἢ ἀπὸ τῶν
 ἢ ἐκ προκρίτων, id est vel simpliciter sorte ducti, vel definite ex iis quorū
 ratio in lectione magistratuum habetur. **Demosth.** τὸν βασιλέα, ὅθεν ἦτον
 ὁ δὲ μὲν ἡρεῖτο ἐκ προκρίτων, κατ' ἀνδραγαθίαν χρίσονται. προκρίναι est antepo-
 nere, praeferre. quod etiam κρίναι πρὸ τῆς δίκης dicitur. **Plato libro tertio**
de Repub. οὐδέ γε δίκην κρίναι δὲ θέλει, κρίνοντες τὸν ἀπολλῶ καὶ τὰ τ' ἀπολλῶ
 λων ὄργανα, πρὸ μαρτύρων καὶ τῶν ἐκείνων ὀργάνων. **Xenoph.** οἱ δοκῶσι καλοῦ
 Διακληροῦ καγαθία προκρίδεις τ' ἡλιθῶν, imprimis censerī. Διακληροῦ est κτλ κλη-
 ρον διανεμέω, hoc est sorte partiri. **Theophr. in nono de Plantis,** διελόντες
 κεκληρωμένους δὲ τὰ μέρη, διακληροῦ πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ ἢ ἀν' ἀρχὴν ὁ ἥλιος, καταλέπτοι. κεκλη-
 ρωμένοι etiam dicuntur οἱ λαχόντες, id est sorte lecti, quia κληροῦ signifi-
 cat sorte legere. **Demosth.** κτλ τιμοκράτ. καὶ τοῖς μὲν προέδροις οἱ κεκληρω-
 μένοι καδίζουσιν ἐς ὑμῶν, ἐπ' ἀναγκῆς ἐποίσαν ὅταν καδίσῃ τις ἐγγύς, δέχεται. τοῖς
 δ' ἀδικῶσι πλὴν πόλιν, ἐδεῖναι προσέγραψεν ἀνάγκη. **Lucian.** κεκληρωῖται γὰρ φη-
 σι ὅτι πλοῦτος, ἀρχὴν τῶν ἀποθνήσκοντων, hoc est λαχόν. **ἱποκράτ. in Epistol.**
 καὶ ἐγὼ δοκέω πλοῦτος, μεμψιμοιρίῳ ἢ τιμῶν κεκληρωῖται τῇ πύχῃ, id est ἀλαχέ-
 ναι, à verbo κληροῦ dixit, quod significat sortiri, hoc est sorte accipe-
 re. κληροῦ est sortiri, hoc est sorte legere. **Vt verbi gratia, τῶν πρῶτα**
ἐπικληροῦ νέων δ' ὑποτάκας λεγόμενοι, ἐκλήρω τὴν ἑνεία, προέδρους, id est sortibus ductis
 renunciabat. **Demosth.** παρὰ τῆς φησὶ ἐκκλησίας, ἐν ἣ τὸν ἀρχοντα ὑποκληροῦ δ
 νόμος τοῖς χορηγοῖς τὴν ἀντικτὴν κελδοί, quasi allegere dixit. **Plutarch. in Pre-**
ceptis politicis, οἱ δὲ ἐφοροὶ κληρώσαντες ἑνα, τ' γράντων, ἐκέλευσαν ἐπεὶ τὸν
 ἀποκλήρωτον λούειν, ὅπως ἀποκρίσκει γένετα τῆς πόλεως. **Dicitur & ἀποκλη-**
ρωῖ. Aesch. ἀρχὰς δὲ φησὶ εἶναι ὅς οἱ θεομοδίεται ἀποκληροῖται ἐν τῇ δίκῃ.
Sic Lyf. ὁ χρόνος ἐκ ἐγγυρῆς ἄλλοι ἀποκληροῖται, ἀλλ' ἀνάγκη ἐὰν αὐτὸν ἀποδο-
 κίμασθε, ἄντα τὰ πάτρια ἰσθ' ἰγνέω. **Significat etiam sorte distribuere.**
Plutarch. in Cæsare, τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν φησὶ ἰταλίας ἀποκληρώσει πολλὰς
Dionysius in eccles. hierarch. pro indecurias contriḃuere, ὅπως ἂν

ἁποδοχθέν τ' καὶ ἡμᾶς ἱεραρχίας ἢ διακόσμησις, καὶ μὴ ἁπλῶς τὸν καὶ
 συμπεφορημένον ἁποδοχθέντα ὡς ἀποκληρώσει, Vt demonstretur descriptio-
 nis hierarchicæ digestionem ita esse comparatam, vt quod inordina-
 tum, inconditum, ac temere congestum est, distinguat & decuriet.
 Idem, ὅθεν ἢ διὰ, θεομοθεσία πλὴν τῇ ἱεραρχικῇ τάξει ἀγιστάων, καὶ τῇ τῷ ἱερῷ
 μέντοι πελάσιν, ταῖς τ' ἐνθέων ἱεραρχῶν πελίστοις διωάμεσιν ἀποκληρώσει, Itaq; ri-
 tuales libri institutaq; diuina, hanc conficiendi sacri vnguenti fun-
 ctionem, sacrorumq; ordinum consecrationem potestati pontificiæ
 attribuerunt. Et ἀποκληρώσις est attributio munerum sigillatim vni-
 cuiq; facta, vicesq; fungendi officii attributæ. Idem, καὶ ὅς ἐν ἐν μετὰ
 τὰς ἱεραρχίας, αὐτὰς ἐκθέσθαι τὰς ἱεραρχικὰς τάξεις τε καὶ ἀποκληρώσεις, διωάμεν τε
 αὐτῶν καὶ ἐνδύσας ὡς πελάσιν. Vocationes vulgo appellant, hoc est de-
 scriptas officiorum ministeriorumq; vices. Ipse alibi, ἐγὼ δὲ ὅτι ἡμοί-
 ροισιν ἔξαι πλὴν ἀποκληρώσιν ἕκαστος ὃν οἶδα, τοῖς λογίοις ἀποκληρώσιν. ἀποκληρώσιν ἡ-
 μοιρῶν vocauit pro portione meriti vicissitudinem fructus æterni,
 vnicuiq; apud superos diuina iustitia benignitateq; attributam, vt co-
 lonis & veteranis in agris assignatis sortes attribuuntur. Cuius fru-
 ctus qui exortes sunt, ἢ ἀπόκληροι vocantur, hoc est diuini patrimonii
 exhæredes: & deus ipse omnium parens, ἔστιν ὁ ἀποκληρώσας αὐτοὺς, quasi
 sorte & hæreditate & veluti κληροχρία eiiciens, qui stipendia non merue-
 runt. Vt idem enarrans illum locum, Quicquid ligaueris super ter-
 ram, ὅς ἐκείναι καὶ παντὶ τ' κατ' αὐτὸν ἰσχύου, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ γινόμεναις τῇ π-
 ῥοῇ, δικαιωμάτων ἀποκαλύψας, ἐκφαντικῶς ὡς διαπορεθμολογῶν τοὺς θεολογίαις προ-
 σκευάσας, καὶ τοὺς ἀθέους ἀποκληρώσιν. Est enim ἀποκληρώσας exhæredare.
 Diximus supra quid sit ἐκφαντικόν. Διαπορεθμολογῶν autem cur hoc
 loco dixisset, mirarer, nisi apud Platonem in Sympol. legissem πρὶ δαι-
 μονίας, ἐρμηνεύον καὶ διαπορεθμολογῶν τοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ πρὸ θεῶν.
 Vt enim Plato dæmonem ait esse internuncium inter deos & homi-
 nes, & interpretem voluntatum et arcanorum: sic Dionysius Διαπορεθ-
 μολογῶν pontificem facit, quasi conciliatorem, transmissorem portito-
 remq; & transportatorem humanarum precationum ad deum, diuini-
 narumq; rerum ad homines deportatorem, per quem commeatus
 vltro citroq; datur. Idem in Cœlesti hierar. ἢ θεολογία, δι' ἡμῶν δὲ τὰς
 τοὺς ἱερῶν νόας πλὴν πρῶτον φωτοφάνειαν ἐσπερχόμεναις, καὶ τὰς αὐτῶν ἀφθόνως ἐς
 τὰς δόξας διδόνουσιν καὶ ἀναλότως διαπορεθμολογῶντας transmittentes. Mul-
 tæ sunt huiuscemodii voces apud eum auctorem, nobis ob id obscu-
 ræ, quod ex abstrusis antiquitatis locis repetitæ sunt, quasiq; ex Aegy-
 pto philosophiæ importatæ. Philo πρὶ τοῦ κόσμου, ὡς ὅτι γὰρ ἀγαθὸς δαί-
 μονας καὶ κακὸς λέγουσιν οἱ πολλοί, καὶ τυχὸς ὁμοίως, ὅτι καὶ ἀγγέλους τοὺς μεν φη-
 σὶν πρὸς ἡμᾶς ἀγείρειν, πρὸς ἡμᾶς δὲ ἀγαθὸν πρὸς ἡμᾶς, ὡς καὶ πρὸς ἀνθρώπους, ἱερῶν

ἀποκληρώσις

ἀπόκληροι

διαπορεθμολογῶν

διαπορεθμολογῶν

- Ἀποκλεισμοῦ.** ἢ ἀσύντακτος φύλακας, διὰ τὴν ἀνυπαὶδιστον ἢ παγκάλως τὰν τὴν ἐπικρασίαν. Ἀποκλεισμοῦ **Aristotelin** quarto **Políticon**, pro a fortibus excludere posuit, συμφέρει δὲ καὶ ὑπερβαλῶσι πολλοὶ καὶ τὸ πλεονέχον οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πᾶσι διδόναι μισθόν, ἀλλ' ὅσοι σύμμετροι πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν πραγμάτων, ἢ ἀποκλεισμοῦ τὰς πόλεις, hoc est, paucos ad sortes admittere, τοὺς λήζοντας βουλευόμεν.
- προσκληροῦ.** προσκληροῦ est addicere, quasiq; sortito affigere & circumscribere. **Lucian.** Ἀχθὴ γὰρ ὅτι σὲ τὸ τὸν θεὸν βίῳ ἢ τύχῃ προσεκλήρωσε, hoc est, ὅτι τὰν τὴν σοι ἐπέκλωσε τὴν ἐμαρμύνω. κληρωθῆναι autem dicitur, de re vel functione quæ sortito obtigit.
- προβουλίμια.** προβουλίμια sunt quædam curiæ decreta, quæ ideo ad plebem deferrebantur concionantem, in concioneq; populi promulgabantur, ut populi psephismate confirmarentur. Vt si Romæ (verbi gratia) dixisset quispiam Senatusconsultum in vulgus prolatum, ut populus id iuberet, & ratum esse scisceret. hoc est, ἵνα, συναπικυρώσῃ τὰ δεδουλευμένα, τῇ βουλῇ. προβουλίμιαq; dicebatur curia Athenis, quando ante comitia populi, ea res consulendo censendoq; in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat, cuius erat scilicet summa potestas ut Romæ. **Demosth.** καὶ σεφάντα, τῇ δ' ὑποστάσει ἅμα, τῇ ἡμέρᾳ, οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν ἐς τὴν βουλευτήριον. ὑμεῖς δὲ ἐς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε, καὶ πρὶν ἐκείνῳ χρηματίσῃ καὶ προσβουλευέσθαι, πᾶς ὁ δήμος ἄνω καθεύδῃ. Idem ἐν τῷ πρὸς τὴν ἀσφαιρίαν. ostendere volens q̄ difficilis res esset & q̄ impedita, rem populi suffragio decernendam conficere & exequi τὴν πολιτικὴν ἀνδρίαν, ita inquit, ἔμεν δὲ πρῶτον μὲν καὶ πᾶσι πάντων τῇ βουλῇ ἀκῶσαι ἢ προσβουλευέσθαι, καὶ τοῦ ὅταν ἢ κίρῃ καὶ πρὸς βίαιας προγεγραμμένον, ἐκ αὐτοῦ. ἔτ' ἐκκλησίαν καλεῖται, καὶ τὰν τὴν ὅταν ἐκτὸς νόμων καθήκει. ἔτα κρατῆσαι τὴν πρὸς γένεσιν, ὅτι τὰς τὰς βέλτερας λέγοντας, τῶν ἢ δὲ ἀγνοίαν ἢ διὰ μοχθηρίαν ἐναντία λεγόντων, Apud vos autem re ipsam curiæ inuotescere moris est, deq; ea re Senatuscons. fieri: idq; tum demum, cum aut de mittendis legatis vestris aut audiendis aliorum, concionis edicta proscrip̄ta sunt, non item semper. Deinde concione aduocata (id quod tum solenne est fieri, cum præscriptis legum congruit ē re nata) oratoribus videndum est, ut cum cōsilia sanè uti-lia commodaq; Reipub. in medium attulerint, dicendi quoq; facultate iis præualeant, qui ē diametro in medium allatis pugnantiā, vel imprudentiā ipsi lapsi, vel ducti improbitate, tueantur. Idem καὶ σεφάντου, δι' ἧς φησὶ τὸ τὸν προβεβουλευμένων, καὶ πολλῶν μαζόνων ἐν τῶν δωδεκῶν δέκατος ἐναι πηχάνην. προβεβουλευμένα, appellat præmia sibi per curiam consiliumq; decreta. **Polyb.** de politia Romanorum, ἢν μὴ συναπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δήμος. Et πρόβουλος dicitur curia quæ sic consiliis suis populo prospicit, ne quid perperam ab eo decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur, vnde quærédæ vitæ perinde vacare nequeat.

Aristotel. in quarto *Politic.* Δὲ μὲν γὰρ εἶναι τι τοιοῦτον, ὃ ὡνὶ μάλιστα ἔσται τῷ δήμῳ προσελεύθην ὅπως ἀρχολῶν ἔσαι. τὰς δὲ προσέλας δλίγους ἀναγκάων εἶναι δὲ πάλῃ δὸς, ὡς τὸ δλίγαρχικόν. **Idē,** ἐν δὲ ταῖς δλίγαρχίαις ἢ προαυρεῖσθαι τινὰς ἐκ τῶν πλιθύνων, ἢ πατασκιάσασθαι ἀρχήν, οἷον ἐνίαις πελιτεῖαις δέξιν οὐς καλῶσι προσέλους, καὶ νομοφύλακας, καὶ περὶ τῶν πλῶν χρηματίζην περὶ ὧν ἂν εἴποι προσελεύσασσι. **Sic enim** τὸ δῆμος προσελεύθην **dicitur,** ut προπελεμῖν & προμαχέας. **Thucyd.** δὲ προσελεύσας ὅπως μὴδὲν αὐτῶν δέησι, id est ὁ προνοσάμενος. **Vnde Plutarch.** in *Romulo Consules* προσέλας esse ait.

Διαλλακτὴς est arbiter, in quem litigare nolentes compromittunt, **Διαλλακτὴς.** ut quicquid ille de controuersia statuerit, velut ius & æquum a petitore ab eoq; vnde petitur, habeatur. Quod tamē ad viri boni arbitriū reducitur, si iniquitatem luculētam contineat, ut auctor est Proculus Iuriscons. in tractatu Arbitrii pro socio. **Demosth.** διαλλακτῶν ἐδένει φόρων, id est primo cuiq; arbitrium eius rei permittens. **Diximus** supra διαπτῆς duorum generum fuisse, eaq; quę ad rem pertinent explicaui mus. Præter illa duo genera, tertium genus est τῶν διαλλακτικῶν διαπτῆς quos compromissarios iurisperiti vocant, quoniam compromissum vocatur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanq̃ iudicem futurum, sed quasi amicitiae iure pacificatorem pro potestate futurum. **Cicero** pro Roscio Comædo, Quæro abs te quid ita de tua pecunia, de tuarum tabul. fide compromissum feceris? arbitrum sumperis? & διαλλάτῃσιν verbum est ex compromisso litem inter amicos dirimere. **Demosth.** καὶ Νεαίρας, Σάτυρος ἄλωπεκῆν, Χαβρίας λαμπρῆς, Διογέτων Ἀχαρνῆς, μαρτυροῦσι διαλλάττειν διαπτῆται γυμνοῖσι περὶ Νεαίρας, ὅτι ὕμνῳ ἀπονηξομύνης, Στέφανος καὶ Φρύωνας, testificantur se compromisso arbitros factos, de Neæra quę nunc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem & Stephanum. **Erat autem Neæra** mulier quam uterq; concubinam suam esse contendebat. **Διαλλαγή** autem & διαλλαγαὶ sententia est compromissariorum iudicium. **Demosth.** ibidem, τὰς δὲ διαλλαγάς εἶναι καθ' ὥς διαλλάξαι, ὥς περὶ ἀπολλοδώρου, Arbitrium autem quod ipsi arbitrati sunt, eiuscemodi fuisse testantur, quale protulit Apollodorus in iudicium. **Supra autem dixerat,** λαχόντες τοίνυν αὐτῶ τῳ φεύοντι δίκῳ, σωμῆτον αὐτούς οἱ ὡνὶ τῶν ἐκείνων, καὶ ἔπεισαν δίκασται ὡνὶ εἶναι αὐτοῖς, amici eos perpulerunt, ut conuenirent, ipsiq; arbitrium liberum permitterent, καὶ ὑπὲρ μὲν φρυώνος διαπτῆς ἐκαδίξετο Σάτυρος, ὑπὲρ δὲ Στεφάνου τῆτονι Χαβρίας, κοινῶν δὲ αὐτοῖς προσέλασθαι Διογέτωνα, qui sibi tertium allegerunt **Diogitonem,** γνώμῳ δὲ ἐπεφάνησαν, καὶ εἴποι ἐνέμεναι αὐτῇ, τὴν μὲν ἀνθρώπων ἐλπίσιν θέρων εἶναι, σωμῆται δὲ ἑκατέρω ἡμέρῳ παρ' ἡμέρῳ, pro arbitratu censuerunt mulierem quidem liberam esse, in vtriusq; vero contubernio alternis diebus futuram. **Διαλλάτῃσιν** etiam muto significat. **Xenoph.** in primo **Διαλλάτῃσιν**

ἑλλωικ. Διαθροῦντες ὧν ταῦς πόλεις, ὅα λακεδαίμονιοι μάλιστα ἡξαπώπλους ἐν τῷ
 διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, hoc est in mutandis nauarchis, cum alium alii
 subinde substituerent, successoremq; alium aliumq; mitterent. Alicar
 nass. de Lys. τὸν δὲ κόσμον ἐκ ὧν τῷ διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην, ἀλλ' ὧν τῷ μιμηθῆς
 ἐνδιαλλάττειν λαμβάνει. Et ἐνδιαλλάττειν immutare. Aristotel. ὅτι δὲ παθήματα ἐγινόμενα,
 τῇ τύχῃ, μηδὲν δὲ ἐνδιαλλάττει τὰ σημεῖα, τὰ ἐν τῷ σώματι, οἷον ἡ γῆ οὐ φυσιογνωμῶν,
 οὐκ ἔρ' ἐκ τὰ τοιαῦτα γνωρίσματα, τῇ τέχνῃ. Significat & ἀνταλλάττειν, hoc
 est permutare. Plato in decimo de Repub. τὴν δὲ τὴν ἀγαμέμνονος τύχην,
 ἐχθρὰν τῇ ἀνθρώπινῃ γῆν διὰ τὰ πάθη, ἀεὶ διαλλάττει βίον, id est, vitam aquilæ
 humana vita mutasse. Significat etiam differre. Lucian. καὶ ποτὶ ἐκ τῶν
 προμηθεὺς ἀν' ἑκ, πολλὰ ἐκ μὴ διαλλάττειν, ὅτι μὴ ἐκ πολλῶν πλάττει, ἀλλὰ χρυσῶν ἡμῶν
 ἡμέραν πρὸς τὰ πλάσματα. Verum illud Demosthenis ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, significat
 alternis diebus. Paulus ad Rom. decimoquarto, ὅς μὲν κρίνει ἡμέραν πρὸς ἡμέραν
 παρ' ἡμέραν. μέραν, ὅς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν, hic alternos dies iudicat. Dicitur & παρ' ἡμέραν
 tantum, ut παρ' ἔτος, & παρὰ μῆνα. Sic πρὸς ἡμέραν ζῶντες οἱ διόσκουροι δι
 ἑστὶ sunt, hoc est ἐτρεμίδοι, ut inquit Eustath. Polyb. in Politia Roman.
 παρὰ δὲ μίαν ἡμέραν τὰ λ' ἐγείνται ἡν σφαυπέδων, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἐπεῖ, Al
 ternis autem diebus eadem legiones præcedunt & sequuntur. Gale.
 in decimo Therapeut. ἡ μὲν πρώτη τροφή μετὰ τὴν πρώτην διατίθεται, αἱ δ' ἄλ
 λαι πρὸς μίαν, Primus cibus post inediā tridui: postea alternis diebus
 cibo reficiendus, id est διὰ δυοῖν ἡμερῶν. Theophr. in nono de Plantis,
 πρὸς ἀγίλωπος loquens, ἴδιον δὲ αὐτῷ λέγει πρὸς τὰ ἄλλα τὰ σιτώδη ἀνέματα ἡ
 παρ' ἡμέραν παρὰ μέρους. & paulo post, ἅμα δὲ ποτὶ μαρτυρεῖ καὶ τὴν πρὸς μέρους
 παρὰ μέρος. βλάσσειν, id est quod vicissim germinet & non germinet: hoc est alter
 nis. Et in quarto de Causis, τῶν δὲ ἄλλων ἡν πρὸς τὰ ἀνέματα, μάλιστα πόρος
 ἔω, ἔπρὸς ἀλμυρῶν, δὲ πρὸς μέρους ἢ μὴ ἅμα, γυνῶν ἐνία, καθάπερ ἐπὶ τῇ ἀγίλωπο
 ἢ τῇ λωπο, hoc est, quod semine iacto partim anno primo, partim tertio
 παρ' ἡμέραν τὸ ἐνασκαυτοφύεται. Inde παρ' ἡμέραν τὸ φέρει dicuntur quæ alter
 nis fructum ferunt, hoc est non ἐπετερόφεται. Idem in primo de Cau
 sis, παρ' ἡμέραν τὸ φέρει δὲ ὅς ἐκ ἐπετερόφεται ἡν δένδρων, ὅς τῶν λαβείν, τὰ ξηρὰ καὶ
 ἐν τῷ. ξυλῶν, καὶ ὅτι μὴ ἐκ ἡν νέων, ἀλλ' ἐκ ἡν ἐνὼν καὶ ἐπὶ παλαιότερων. Vnde
 Δίενος, τριένος, & alia pro bimo, trimo & ulterius: hoc est διενός, τριένος
 καὶ τεύλιος. Idem de tibicinali calamo loquens eodem libro, γίνεσθαι δὲ φασὶ τῆς
 καὶ τεύλιος. νομὸν χρῆσιμον, καὶ καὶ τεύλιος βραχέας δέσθαι, sic legi debet, Αἰὺν autem
 trīnam tībiam vtilem esse, nec multæ inspirationis indigere in auspi
 cādo cantu: vel anteq̃ in theatrum afferatur ludicræ & lenitoric̃ exer

citationis. Ἐν αὐτῷ anniculus, idem quod ἐνιαυτός. Idem in octauo, πρὸς ἕνα ἔνιαυτος.
φυσικῶς δὲ καὶ τὴν ὅλην ἀποροὰν, ἀξίως, δοκεῖ τὰ ἐνιαύσια ἀπέρματα, τὰ δὲ δίνεαι, χέρας καὶ
τὰ τρίνεα. Ἐν etiam est παλαιός· ὁθεν ἕνα καὶ νέος, ἢ τρίακτὸς λέγεται, hoc est,
tricesimus & ultimus dies mensis, vt in psephismate apud Demosthe-
ν περὶ σεφάνου, ἔπειτα ἄρχοντες μνηστῆρες, ἑκατομβυχίωνος ἕνα καὶ νέος, φυλῆς πρυτανεύει-
σας Πανδιονίδης, & reliqua. Aristoph. Νεφέλ. Εὐθύς μετὰ ταύτην εἰδὶ ἕνα τε ἔνιαυτος καὶ νέος.
Inde dicta ab Atticis, quòd confinium sit deficientis lunæ & re-
nascentis, hoc est veteris & nouæ, quo die cedebat cœnorum petitio,
hoc est Calendis, quæ νουμηνία, etiam dicitur à Græcis. Varro lib. pri-
rei rustic. Dies lunares quoq; obseruandi, qui quodam modo biparti-
ti, quod à noua luna crescit ad plenam: & inde rursus ad nouam lunā
decrescit, quoad veniat ad intermenstruum. e quo die dicitur luna es-
se extrema & prima. a quo Athenis eam appellant ἑνὴν καὶ νέαν τριακά-
δος. Aristoph. βατραχ. πῶς οὐκ βασανίζεις καὶ δικαίως; Αἱ. ξανάως, πολλὰ καὶ τρι-
τάκις ἑκάτοισι, facile, vtrumq; enim cædam alternas plagas incutiens,
hoc est, vtrumq; vicissim cædam alternas plagas utriq; infligendo.
παρὰ enim intermissionem significat, vt τριτάκις καὶ τριτον Aristotel. pro
tertio quoq; mense dixit, hoc est mensium singulorum intervallo. Po-
test & plurium mensium vel dierum διαστήματα, significare, vt apud
Polybium, καὶ δ' μοι ἔργον γίγνεται κοινόν, διὰ τὸ τριτάκις πεντήκωσι ἡμέραις καθήκει
καθ' ἓκατον πέντε λεπτέρια, id est, quòd quarto quoq; die muneris obeū-
di vices ad singulas cohortes redeant. Sic τριτὴ ἡμέρα πέντε, καὶ τριτὴ ἡμέρα
ἐπεὶ dicunt, pro quinto & septimo quoq; die. Neq; de tempore tantum
hoc modo loquendi vtuntur, sed etiam alijs de rebus interiectis, vt il-
lud est τριτάκις πολλὰ supra citatum: & illud Luciani, ἢ δὲ ὀρχηστὴς ἐφίβων τε
καὶ τριτόνων παρ' ἑνα χορονοῦτων, id est adolescentium virginumq; serie con-
stat, per manus recte ducta alternantium: hoc est καὶ τριτάκις σωμαφειὰ χορονο-
ούντων ἥτις ἐφίβων, ἀλλὰ καθ' ἑνα διαλεπόντων παρ' ἑνα, etiam aliquando est
idem quod vno minus. Idem, καὶ δ' μοι τριτὴ ἑνα, ἤκει ἄνω, ἐκ μητροφύκης ὧς
τριταλόγησαι σε ἡ Ἀγροπος. Sic Plutarch. παρ' ἑνα τοσοῦτον, vno dempto toti-
dem. Significat etiam vnus causa, & propter vnum. Antipho, ἵσως
οὐκ ἥτις σωτηρίας αὐτῶν τολμήσει τις ἐπιθεῖν, ὥς εἰδεν ἂν τριτὴ ἑνα ἀνθρώπων ἐγγίεναι τού-
των, quòd nihil huiusmodi propter vnum hominem fieri potuisset.
& rursus, ὃν μακρὰ διάστημα λέγειν, ὥς εἰδεν ἂν τριτὴ καὶ τέσσαρες, Dinarcho. κατὰ
Δημοστ. ὃ Ἀθηναῖοι παρὰ τί οἶοιτο τὰς πόλεις πότε μὴ εἶναι, τότε δὲ φάουλως πρὸς ἄλλον, οὐ-
δέμ ἐφεσίει τε ἄλλο, πολλὰ καὶ τριτὴ τὰς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας. τριτὴ τί, unde, &
quamobrem dixit. & παρὰ τὰς συμβούλους, à consulis aut Senatus
principibus causam manare incommodi significat & mali. Theophr.
libro sexto histor. plantarum de Rosis loquens, τὸ δὲ ὅλον ὥσπερ ἐλέγχεται,
καὶ ἡ δυσνομία, καὶ ἡ εὐχχοία τριτὴ τοὺς τόπους ἐστί. Plato libro quarto de Legi-
παρὰ τὸ ποιοῦν.

bus, ἀλλ' ἡγῶμαι πάντας μάλλον εἶναι παρὰ τὸ σωτηρίαν τῇ πόλει, καὶ τῶν αὐτῶν, Existimo imprimis ab hoc salutem esse & perniciem. Sic accipitur ab Isocrate in Nicocle, ubi locus fortasse mutilatus est post verbum εἶναι. et si Ioannes Lascaris Græci nominis decus, a nobis super hoc consultus, censebat nihil deesse. cuius ego iudicium non meo modo, sed etiam omnium præfero quos novisse mihi contigit: idq; eruditio nis merito, singularisq; perspicientiæ in huiusmodi cōmētationibus. sic autem legitur apud eum oratorem, μηδένος οὐδ' ὀλιγοῦντος, μηδὲ κατὰ φρονεῖν τῶν προσεταγμένων, ὑπελαμβάνοντες ὥς δ' παρὰ ταῦτ' ὅστις. ἀλλ' ὥς παρ' ἑκάστων τῶν μὲν καλῶς ἢ κακῶς ἔξουσιν δὲ σύμπαντες, ὅπως αὐτοῖς ἀξίον ἐστὶν εἶναι, sed tanq̄ totius plane interfit singularum partium constitutio, ita vos accurate singula. Est autem ἀπικισμός in eo loco nulli non notus. Sic in Archid. ἰὴν πάντων δμολογῶν παρὰ τῶν ἡμέων πῶς σωτηρίαν, ab hoc manare salutem. vel, per hunc esse & propter hunc. Apud Isocratē nihil deesse defendi potest ex Aristotele libro secundo Prio. Analy. in eo loco ubi caput est, παρὶ τοῦ μὴ παρὰ τὸτο. videtur enim compendium fuisse sermonis Atticis vsitatum. Sic enim inquit Aristot. τὸ δὲ μὴ παρὰ τὸτο συμβαίνειν δ' αὐτοῦ, δ' ἡλικίας ἐν τοῖς λόγοις εἰσθαμεν λέγειν, πρῶτον μὲν ὅστις ἐν τοῖς εἰς δ' ἀδύνατον συλλογισμοῖς. & inferius, φανερόν οὐδ' ὅτι ἐν τοῖς εἰς δ' ἀδύνατον λέγει, δ' μὴ παρὰ τὸτο. Alibi tamē legisse me apud oratores eundem loquendi modum non memini. Significat autem apud Isocrat. δ' παρὰ ταῦτ' ὅστις, non in his positum est rerum momentum, nō hæc ad rem magnopere pertinent. quale est illud Lucani in tertio, Non pondera rerum, non momenta sumus. Demosth. παρὶ τῆς σεφάνου, πάντων δ' παρὰ τὸτο (ἐκ δὲ αὐτῆς) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, ἐκ τούτῳ δ' ἔκμα, ἀλλὰ μὴ τούτῳ διελέχθω ἐγώ, pleno sermōe dixit. quod Cicero in Oratore ita vertit. Itaq; se purgans Demosthenes, negat in eo positas esse fortunas Græciæ. quem locum alibi plenius commemorabimus. παρ' ἑνα etiam aliquando aliter accipitur. Plutarch. καὶ γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς πικρῆς διῶνται ὡς πλάτωνος ὡς συγχέειν, καὶ πάλιν πλάτωνος καὶ συγχέειν, καὶ τὸτο ἐν παρ' ἑν ποιῶν ἀδιαλέπτως. Idem alibi, καὶ μὴ περὶ τῶν εἰκῶν ἢ δ' παρὶ ἡμῶν ἀνδρῶν, ἐν παρ' ἑν ἡμέραν καὶ νύκτα, πρῶτον, Atq; haud scio an huius imago sit aer nos ambiens, diē vicissim atq; noctem faciens. Sic dictum est vt ἡμέραν παρ' ἡμέραν, & παρὰ μέτρον. Antiph. παρὶ τῆς ἡρώδου φόνου, ἀλλὰ πρότερόν γ' οὐ βουλόμην, καὶ μὴ μετ' ὀφθαλμοῦ καὶ διαβολῆς, ἐγὼ γὰρ ὅστις ὁ γινόμενος ἀνθρώπου ἂν γνοίκα. αὐτὸ γὰρ δ' ἐξέλετο, τὴν γνώμην διαφθείρει τὸ ἀνθρώπου. μέγα τε ἡμέραν παρ' ἡμέραν γιγνομένων γνώμην ὡς ἀνδρῶν δὲ, ὅς γ' ἐστίν, μεταστῆναι, καὶ τὴν ἀλήθειαν εὐρεῖν τῶν γεγενημένων, magniq; interest ad recte iudicandum, re comperendinata conceptam ab ira sententiam mutare. παρὰ δ' ὁπποῦν super coenam, & coenæ tempore. Isocrat. in Nicocle de Lacedæmoniis loquens, οἱκοὶ γὰρ ὀλιγαρχουμένους, παρὰ τὸ πῶς

ἐν παρ' ἑν.

λαιμον βασιλευς, bellī tempore, & militiā. Inde illa locutio, παρ' αὐτὰ τὰ
 τὰ δίκιματα, hoc est protinus admissis delictis. Demosth. ὑπὲρ σεφάδου δικήματα.
 νου, Διότι τὸν παρ' αὐτὰ τὰ δίκιματα, ἐλέγχουσιν φυγῶν, νῦν ὅσον ἡκί. & πρὸς
 Δεπίπινω, ἐπὶ δὲ ἔτι τοιοῦτον φέρεται, δὲ μὲν γὰρ οὐκ ἔστι, δὲ κεκολλημένους αὐ-
 τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ δίκιματα, φαίνεσθαι, eos quoque docere oportet recentī
 adhuc secus admissorum memoria, poena affectos esse. Interpres ta-
 men Demosthenis παρ' αὐτὰ τὰ δίκιματα, κολλᾶν σημαίνει exístimauit
 προσφόρως καὶ ἐγγὺς τῶν ἀδικημάτων φύσεως, hoc est pro modo delictorum,
 & poena admissō adæquata. quod mihi non placuit: Iurisperiti di-
 cunt adhuc fragrantibus delictis. Dicitur & παραχρῆμα, eadem ratio-
 ne pro confestim, & παραυτίκα & παραυτὰ, & παραυτόθεν, quasi iam inde
 ex illa hora. Arrianus, παραυτόθεν ὡς ἐχόμενον ἐπεζιόντες, id est, τοιαυτῶν,
 τοιοῦτοῦδε. Gregorius genitīuo iunxit, πολλοὺς δὲ οὐκ ἐς ἀναβολὰς, ἀλλ'
 λατὸν αὐτὰ τῶν συμβαινόντων περισφραμόντας τοῖς ἰσχυρίσιν ἡμῶν, id est, simu-
 latq; miraculum factum fuit. Andocid. ἐπὶ ὑμᾶς δέοι ἀκούσεντός τι ἐν
 τῷ παραχρῆμα, νῦν διαβουλεύεσθαι, in re præsenti: quod etiam impræ-
 sens & impræsentiārum dicitur. Dicitur & παρ' αὐτὸν τὸν καιρόν. Demo-
 sthenes πρὸς Δεπίπινω, πάντες μὲν γάρ ἐσιν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταπαραλαμβάνειν οἱ
 πρὸς ὑμᾶς ποιεῖν ὑμᾶς δὲ οἱ παρὰ τὰς χάρας, Nam cum om-
 nes ultro de vobis benemerentes, digni sunt utique quibuscum paria
 faciatis: tum vero ii maxime, qui in ipsis temporibus vestris difficul-
 tatibusq; id fecerunt. Synes. Αὐταῖς οὖν ταύτας παρὰ τὸν καιρὸν ἐκάσους οἷς
 σοὶ παρῆσαν σωμαγόρους, vno quoque tempore. Idem, ἀλλ' ἐστὶν ἐντυχία παρὰ
 τὸν καιρὸν ἐντυχισέμεν, Refert autem quo quidque in loco feliciter cedat:
 vel sic, at vero locus ipse refert ad felicitatis cumulum. Cui pene
 illud eiusdem simile est, καὶ παρὰ τὰ χωρία τι γίγνεται τοῖς ἀνθρώποις ἐς
 τὴν πυχάνην καὶ ἀποτυχάνην διμλουῖν τοῖς θεοῖς, Neque in hoc illoque loco
 perinde mortalibus euenit, ut deo aut præsente aut aduerso utan-
 tur. Significat etiam παραγωγῶν, ut παρὰ τὸ δένδρον δημοθένης ἐρεται.
 Est autem huius præpositionis vsus multiplex apud præcipuos scri-
 ptores, & interdum penè contrarius, ut in παραπολὺ, quod κατὰ πο-
 λὺν significat apud Pausan. & Thucydid. & Plutarch. ut, παραπολὺ μὲν
 τῶν θεοῶν χρίσιν, παραπολὺ δὲ τῶν ἀκεδαιμονίων ἀμενόνων φανέντων. Gre-
 gorius, παραπολὺ ἐν τῇ τάξεως ἐλαττωμένης, valde immutato ordine. Inter-
 dum econtrario τὸ ἐπέλαττον significat, ἐν τῇ παρὰ ἐλάττωσιν δηλούσης, hoc
 est ἐκτὸς πολλοῦ, quasi minuscule. ut apud eundem, ταῦτά σοι παρ' ἡμῶν
 ὡς βασιλῆς, ἐν τῇ ἰδίᾳ σοὶ ἡ γλώττης καὶ ὁμοτίμου καὶ ἡλικίου. ἐπὶ μὲν ἐν τῇ
 ἐγγύς, ἐπὶ τοιοῦτον χάρις. σοὶ γὰρ διαβῶν τὸν πορὶ σε λόγον ἐννευσάμενος. ἐπὶ δὲ πόρρω, καὶ
 παραπολὺ ἐν τῇ ἐλπίδι, τὴν γὰρ παρὰ τὴν καὶ νόστον, καὶ τῷ σὺ πόρρω πε-
 ριχωμένους; sin longe à meritis tuis dicendo absumimus, & minus q̄

cationem, vt παραπλῶ. Idem in septimo, Δὲ γὰρ ἔπε λίσαν ὑπελάπειν τῶς ἡλικίας τὰ τέκνα τῶν πατέρων, ἔπε λίσαν πάρεγγυς εἶναι. ἢτε γὰρ αἰδώς ἦτον ὑπάρχει τοῖς τοῖς ὡς ἡλικιωτάτοις, καὶ πρὶ τῇ οἰκονομίᾳ ἐγκληματικῶς τὸ πάρεγγυς. Idē in primo, Αἰδὼν δὲ τὸ σῶμα αὐτῶν. ἐπαλλάττει γὰρ ἢ χεῖρας τῶ αὐτῶν ἔξ ἑκατέρω, id est in causa est vicinia φηὶ οἰκονομικῆς καὶ φηὶ χρηματικῆς. Sic παρόμοιός παρόμοιός. minus est ᾧ ὁμοίος & προσόμοιος, hoc est παρ' ὀλίγον ὁμοίος. Et παραπρόσας παραπρόσας. minus ᾧ ὑπόσας. Dionys. πρὶ φωνῆς καὶ καλῶς, Διὸ οὐτε ὑπόσας ἐχὼ τὸ κακὸν, ἀλλὰ παρυπόσας, τὴν ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτῇ γιγνόμενον. Quare malum nōn ὑπόσας, sed παρυπόσας dicit. ὅτι δὲ ἡ κακίας αἰδὼν τῇ ψυχῇ τὸ σῶμα, δῆλον ἐκ τῆ δυνάμεως εἶναι ἢ αὐτῇ σῶμα παρυπόσας κακίαν. Sic παραλήγειν & παράλυσιν, quæ citra τὴν καταλήγειν καὶ πλὴν κατέλυσιν intelliguntur. sed hæc composita sunt: illa superiora non tam composita sunt ᾧ διὰ φηὶ ὑφ' ἐν leguntur & scribuntur. vt παρ' οὐδὲν & παρὰ μικρόν quæ cognata sunt supradictis. Aesch. Ἄρσμιον τὴν ἐλάττω κομίξαντα εἰς ἐλλάδα δ' ἐκ μέλων χυσιόν, παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀπακτῆναι. Plutarchus in Politicis præceptis, ὁ δὲ κερκτίας πλὴν πόλιν ἄριστα στρατηγίᾳ παρ' οὐδὲν ἐλαύσων ἀπαλείδω, πρὶεπρίκσεν ἀνελάττω. Hoc Cicero pro Cluent. ita Latine dixit, Propius nihil factum est quàm vt ille occideretur. Et in Thusculan. Propius nihil abfuit. Certare enim in hoc sermone cum Græcis voluit, vt in plurimis, sed ita vt ducere verba è Græco videretur. Nam παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀπαλείδω est ἐγγυτάτω τοῦ ἀπολείδω ἦλθον, ὡς οὐδὲν διὰ μέσου γεγονέναι τοῦ ἀπολείδω, καὶ μὴ. Quæ causa est, vt genitius huic particulæ addatur aut subintelligatur. ἦλθον ἐγγυτάτω ἀπολείδω, καὶ παρ' οὐδὲν ἦλθον, quasi dicas, χωρὶς ἐκ μὴ τοσούτων ἐγγύς ὥς μεταξὺ, τὸ διακωλύον. At vero cum Demosthen. dixit, παρ' οὐδὲν ἡγούμην τὰς ἡμετέρας σπονδίας, eadem est pene significatio, sed non eadem constructio. vt παρ' οὐδὲν τίθεμαι pro nihilo duco, & παρ' οὐδὲν ἡγούμαι Plutarcho, ἀντὶ τῶ χεῖρόν ἐδὲν τίθεμαι, vel etiam πάντῃ οὐδὲν τίθεμαι. vt παραμικρόν, πάντῃ μικρόν. Et παραφαῦλον Synesio θεοφ. ἦν οὐ παραφαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐπρίετο πεδύλῳ, id est, Quam hoc credere & persuaderi non leuiter cupiebat, & magnopere conducere rebus suis æstimabat, & magno emptum voluisset. Isocrat. in Panegyri. οὐ μαζόμενοι δὲ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, ἐκ τούτων τῶν ἔργων ἡνδοκίμου οὐ γὰρ παρὰ μικρόν ἐπρίετο, ἀλλὰ τοσούτων ἑκατέρων τὰς τύχας μετελλάξαν. παραμικρόν hic minus est ᾧ μικρόν. Non enim, inquit, perparū profecerunt. Idem alibi, καὶ δὲ ἡ παρὰ μικρόν ἡγεῖσθαι, Non hoc floccipendere oportet, & paruum esse ducere. Plut. in Demet. ὧν ἑκάστος ἡ παραμικρόν ἐβόμιζεν ἑαυτὸν εἶναι βελτίονα. non perpaulo meliorem, sed plane meliorem. Lucian. καὶ παρὰ μικρόν ὅλον ἔχε με, Et me ferme totum detinebat, id est paulum abfuit quin totum me possideret. Eadem significatio est in παρ' ὅσον. Idem, ἡ δὲ πόλις ἄπασα κεχλωπῆς ἀκούσας ἐπὶ τὴν δημοκρατικῶς παρ' ἑλπίδι, ὁρτίζοντασι τοὺς τότε

- Ἀθλων αὐτοὺς πρὸς τὸν τῶν κλεῖνιου πεπονθέναι, παρ' ὅσον. Ζεὶς μὲν, οὐκ ἐν μακρῶν μετεμέλεισιν τῶν ἔρωτον ὅρ' ἡράδισσαν ἢ Ἀλκιβιάδου, τούτων δὲ ἡ πόλις ἐλάττω, nisi quatenus: nisi pro eo quantum est. & ὅν τῇ τῇ βίῳ πρῶτα, ἐστὶ μὲν τῶν γε λῶντον ἐκείνης μαθητικῆς, ἐν δὲ πολέον οἰδεν, πρὸς ὅσον ἀσβεστόν τῶν πηχάνα. hic πρὸς ὅσον quatenus significat. Phalar. φαιδύμω, τοῦ δὲ τῇ κατηγορουμένων λόγους ἰσχυρῶς ὑπομίσθηναι, παρ' ὅσον ἐδέχθη ἐλέγχει πρὸς σοῦ τῇ ἀλήθειαν, quippe qui veriti sumus rem quærere quæ tibi obiciébatur. Significat etiam quoniam, & propterea quòd, ut Latine quatenus. Idem Ἀριμάχῳ, ἡμῶς μὲν τύραννοι δόξαδέντες, ἔχοντες θύλασαν, ὁμολογῶμεν. ἐκείνοι δὲ ἰδιώται ὄντες, πρὸς ὅσον ἀδίστοιχοι δίκῃ δούλω, ἀρνοῦνται. Quintilian. in sexto, Propria tamen mihi huius nominis exprimenda natura est, quatenus appellatione ipsa nō satis significari videtur. Et libro quarto, Sed quatenus etiam forte quadam peruenimus ad difficilīus narrationum genus, iam de iis loquamur. καὶ ὅσον etiam quatenus significat. Lyf. καὶ ὅσον ἐκατ' ὅσον ὁδὸς τῇ, καὶ τὸς τῶν ἐσοθῆ, eatenus quatenus. Plato in Phædone, οὐκ οὐδ' ὅλως δολῶ σοι ἔφη, ἢ τῶν ποιῶν πρᾶγματεια, ἢ πρὸς δ' ὁσῶμα, εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὅσον δυνάται ἀφιστάσαι αὐτῶν, πρὸς δὲ πλὴν ὑπὸ πρᾶγματεια. sed quantum potest: sed q̄ potest maxime. Dicitur & ἐφ' ὅσον. Theophr. in quarto, περὶ ὧν λαττεόν ἴσως ἐφ' ὅσον ἐχρῶμεν ἰσορίας, quatenus & in quantum historiam nouimus. Dicitur & ἐφ' ὅσον ἀπὸ τῶν. Lucian. τὰ μὲν οὐδ' ἄλλα ἐν γαστρί ἐφ' ὅσον ὑμῖν δ' πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, πλὴν ὅλως ὅμως ἔχει δυνάμει ἐν τέχνῃ, γαστρίων καὶ αἰσθητικῶν. Aristotel. in octauo Ethic. de amicitia loquens, τῇ καὶ συμβεβηκός λεγόμενῃ, ἐπὶ τῶν τῶν γὰρ ἐστὶν ἡδῆς, ἐφ' ὅσον ἐλπίδας ἔχουσιν ἀγαθῶν, eatenus quatenus: tandiu q̄diu. Alibi καὶ ὅσον dixit in eodem, καὶ ὅσον δὲ κοινωνῶσιν, ἐπὶ τῶν τῶν ὅσον ἐλπίδας. παρ' ὅσον etiam pro πρὸς ὅσον accipitur, hoc est quoniam, & propter quod, quocirca. Aristotel. πρὸς δ' αὐτῶν ἀκυσμ. ὅι δὲ τῶν χαλκῶν ὀρύττοντες, ὀρυκτέρας γίνονται, παρ' ὅσον καὶ οἱ ἱατροὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ χαλκῶν, καὶ τῇ τέφρᾳ τῇ φρυγίᾳ χρῶνται πρὸς τὰς ὀφθαλμοὺς. Synes. ἐκείνους ἐν συμμαχίᾳ πρᾶγματεια πρὸς καὶ σισωδῶν τὸς πρᾶγματεια, quare & seruatos esse. Significat etiam cōtraq̄. ut, Σπέρει μὲν ὁ λατῶδες καὶ φύσιν, ἀκυσμῶν δὲ ὁ αὐτὸς παρ' ὅσον πέφυκε, hoc est ἐξ ὅσον πέφυκε. & hoc modo Demosth. vsus est: Hoc Cicero extraq̄ dixit in secūdo Rhetor. Agit is cui manus præcisa est, iniuriarū. Postulat is quicū agitur, à Prætorē exceptionē, extraquam si in reum capitis præiudiciū fiat. Liviū, Campanos omnes, extraquam qui ipsi aut parentes eorum apud hostes essent, liberos esse iusserunt. Dicitur & præterquam quòd, quod ipsum magis est καὶ λέγειν. Idem Cicer. de Arusp. responsis, Tyberius Gracchus conuellit statum ciuitatis. Qua grauitate vir? qua eloquentia? qua dignitate? nihil ut à patris auicq; Africanī præstabili insigniq; virtute, præterquam quòd à Senatu desciuerat: deflexisset. Idem pro

domo sua, Præterquam quòd ne id quidem per legem Liciniam ut tibi curationem ferres, facere potuisti. In utroque loco, παρ' ὃ Græce dici potest, licet diuersa sint significata: hoc est nisi quòd, nisi quatenus, & cum eo quòd. καθ' ὃ non modo καθ' ὅσον, sed etiam secundum quod, & cuius causa vel ob quod significat. Aristotel. in quarto, τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, τὸ κατὰ πολλαχῶς λέγεται. ἓνα μὲν τρόπον, τὸ εἶδος καὶ ἡ οὐσία, ἐκάστων, οἷον καθ' ὃ ἀγαθὸς, εὐποράσθαι. Et inferius, ὅλως δὲ τὸ κατὰ τὸ εἶδος, καὶ τὸ αἶμα ὑπάρξει. καὶ τὸ γὰρ ἐλκυσθῆναι, ἢ εἰς ἑνὲα ἐλκυσθῆναι λέγει, ἢ κατὰ τὴν παραλελογισμένην ἢ συλλελογισμένην, ἢ τὴν αἶμα συλλογισμοῦ ἢ παραλογισμοῦ. ἐφ' ὃ etiam inuenitur. Synes. οἱ μὲν σὺ πλὴν διεσπασμένων ψυχῶν ἐπ' αὐτὴν ἐφ' ἣν τὸ πᾶν καταπεμφθεῖσιν, ἐφ' ὃ κοινὸν ἀγαθὸν ἀνθρώπων εἶναι. ubi ἐφ' ὃ & ἐπὶ τοῦ dici potuit. παρὰ etiam præ significat. Aristotel. in primo τῶν μετὰ φυσικὰ, Νῦν οὖν τις ἐπὶ αὐτῶν εἶναι, κατὰ τὸν οὗν τῆς ζωῆς καὶ οὗν τῆς φύσεως, τὸν αἶμα καὶ τὴν κόσμον ἢ οἱ τάξιν πάσης, οἷον νήφων ἐφάνη παρ' ἑκὼν λέγοντας τοὺς πρόσθεν, Qui igitur ut in animantibus ita in natura, mentem causam esse dixit compositionis partium atque ordinis, is sobrius & prudens fuisse videtur præ illis antiquioribus, qui quidlibet de causa dixerunt. de Anaxora loquens. Et in Problemat. Διὰ τὴν οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους διασπόμενοι, μέζους φαίνονται ἢ καθ' αὐτοὺς μόνους, id est, alter præ altero spectatus. vel, coram ipsi spectati & inter se compositi. Alibi, Διὰ τὴν παρὰ τὰ στυφὰ ὃ οἶνός καὶ δ' ὕδωρ φαίνεται γλυκύτερον, dulcia scilicet præ acerbis. & παρὰ τῆς καθ' ὑπνον μωτικῆς, Αἱ δὲ μεθιμέραι γινώσκονται κινήσεις, ἃ μὴ σφόδρα μεγάλα εἰσι καὶ ἰσχυραὶ, λαμβάνουσι παρὰ μέζους τὰς ἐξηγητικὰς κινήσεις, id est, præut sunt motiones maiores vigilantium, cum e contrario natura comparatum sit in iis quæ fiunt super somnum. Plato de Sauromatis, παρὰ γυναικας δὲ αὐτὰς, ἀνδρες ἂν αἱ ἐκείνων γυναικες φαίνεν, id est, præ aliarum gentium mulieribus, Sarmatarum mulieres viri videri possent. Id ideo factum est, quia παρὰ etiam ἐγγὺς significat. Plato in secundo de Legibus, Ἀγνοῶν τὴν ἀριθμὸν τῆς σώματός, καὶ ἐκάστων τῶν μερῶν τὰς θέσεις ἢ ἔχει, ὅτε τις εἶσι, καὶ ὅσοια, παρ' ὅποια αὐτῶν κείμενα, πλὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπέλκε. Vt autem dicunt παρὰ τὸν πλοῦν inter nauigandum, & παρὰ δ' συμπόσιον super conuiuium, & παρὰ πλὴν ὁδοιπορίῳ in via: sic Xenophon in Oecon. dixit, ὅσων καὶ οὗν τὰς ὁδοιπορίας παρὰ σάδια, διακόσια, ἐσιπότε τοῖς ἐκαστὸν σαδίου δύνεικον ἀλλήλων ἀνδραποῖ τοῦ τάχους, ἀμφοτέρω καὶ νέοι ὄντες καὶ ἐγιάζοντες, Quemadmodum in itineribus faciundis, nonnunquam intra stadia ducenta alter alteri centum stadiis anteuertit, cum equales sint amboque valentes. Vtitur & ἀντὶ τῆς ὑπὲρ in eodem, ἑαδῶς γὰρ ἀντὶ τῆς εἰς παρὰ τοὺς δέκα, διαφέρει τοῦ οὗν ὥστε ἐργάζεσθαι. Ab ea autem significatione quæ, præ, præpositioni similis est, fit παράλλελος dictio.

παράλληλα
Plutarchi.
παράλληλοι.

composita. Isocrat : παρὶ μὲν τῶν προχθέντων παράλληλα, καὶ τῶν συνδεδωμένων ταῦτ' ἔχοντων ἐπεὶ, Hæc igitur habuimus quæ de rebus utrorumq; gestis, bellisq; susceptis diceremus, horum res gestas cum illorum componendo. Ex cuius imitatione, Plutarch. παράλληλα sua vocauit, hoc est virtas illustrium virorum, quos binos quasi paria componit. Aristotel. παρὶ κόσμος, de deo loquens, καλῶσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρόνοι τοῖς ὀνόμασι, ὡς καὶ ἐν λέγουσιν δι' ὅρ' ἔωμεν. Vocant autem καὶ Δία καὶ Ζῆνα coram compositis nominibus alitersecusq; sitis, quasi dicas δι' ὅρ' ἔωμεν, vel δι' ὅρ' ἔωμεν ἔστι. Si enim ē regione quasi ὅν τῇ συνορίᾳ hæ duæ voces componantur, erit Δία ἔωμεν, quasi δι' ὅν ἔωμεν ἔστι. Sed animaduertendum quod fere auctores aut aduerbialiter vtuntur hac voce, vt fecit Isocrates: aut dictionem compositam soluunt, & per accusatiuum loquuntur, quem poscit ipsa præpositio, vt in exemplo Aristotelico superius citato. Athenæus libro quinto, οἱ γὰρ γενοῖντες αὐτοῖσι κίονες ἀνίγοντο τροχῶνλοι διαλλάττοντες τοῖς πονοῦλοις, τοῖς μὲν μέλαινα, τοῖς δὲ λευκοῖς παρὰλληλα ὑπεμνύω. sic dixit vt Isocrat. Significat etiā vicissim & alternis, quasi ἀμοιβαίως. Aristotel. παρὶ νεότητι καὶ γήρῳ, παράδειγμα δὲ λαμβάνειν ἔστιν ὅτι συμβαῖνον παρὶ τῶν κατὰ πεντημεθίον ἀνδράκων, ἃν γὰρ εἴ ὅσοι παρὰ πενταμασθῶν τοῖς καλουμένοις πνίγη συνεχῶς, ἀποβέννυσθαι ταχέως. ἃν δὲ παράλληλα ἴς τῇ τῇ ἀφαιρίσει καὶ τῇ ἐπίθεσιν, μενέουσι πενταμασθῶν πολλὰ χρόνον. Theophr. in v. de Causis, de duobus palmis loquens dissimilibus inferendi artificie connexis vt coalescant, ἐνταῦθα ἔστιν συμβαλλόντων, ἀλλὰ παρὰ ἀλλήλας ὀχετθόντων ἐξέουσιν αἱ τροφαί. Plato libro nono de Repub. ἃς οὖν ἐκ ἀνάγκης καὶ ἡδονῶν ἐκείναι μεμιγμέναις λήπται, ἐδωλοῖς φησὶ ἀληθῶς ἡδονῆς, καὶ ἐσκήρατα φησὶ μεμειγμένας, ὅτι παρὰ ἀλλήλας δέσταις ἀποχρῶμεν. Polyb. de statuis Romanis, ἥτις γινέται παρὰλληλῶς ταῖς τῶν χιλιάρχων σκηνῶν, recto nominis compositi usus est, vt parallelas líneas dicunt perpetuo ductu exque inter se distantes. Idem, ἄγασσι γὰρ τριφυλαγίαν παρὰλληλον τῶν ἀσάτων ἐπὶ τῇ περιγίῳ καὶ τῇ τριφυλίᾳ. Interdum dignosci non potest composita an soluta sit dictio, vt Isocrat. παρὶ ἐρώμεν, εἰ μὴ τοῖς γὰρ λόγους τῶν ἑνωτίων παρὰλληλως ἐξετάζοιεν. Theophr. καὶ παρὰλληλα τὰ φύλλα κατὰ τὴν ὁμοιοῦσιν παρὰλληλως ἐξετάζαν est quod Cicero dicere solet contendere. vt in secundo Rhetor. Primum igitur oportebit leges contendere, considerando vtra lex ad maiores, hoc est ad vtiliores & honestiores ac magis necessarias res pertineat. Et contentio, ἢ τῶν παρὰ ἀλλήλους τιθεμένων ἐξετάσις καὶ θεωρία. vt pro lege Manil. Summa enim omnia sunt Quirites: sed ea magis ex aliorum contentione, quam ipsa per se intelligi possunt. Et pro Planc. Mihi autem multo illud magis molestum, quod in ea causa contradicendum est, in qua quædam hominum ipsorum videtur facienda esse contentio. Et pro Murena, Sed hoc omisso ad statu

Contendo.

Contentio.

diorum atq; artium contentionem reuertamur. Aufon: ad Gratian. Nō me contendo Frontonί, sed Antonίno praefero Gratianū. Vtitur & Tacitus. Hoc verbū multis verbis a Graecis exprimitur. Dicitur enim pro eo ἀντιετέλλειν, παρεξείλασθαι, παραλλήλους εἰς ἐτέλλειν, παρὰδιδωρῆν, ἀντιπαρὰτιθέναι, ἀντιπαρὰβάλλειν, παρὰκείλειν, παρὰδιδνύειν, παρὰδίδωμι. sed ad verbum, ἀντιπαρὰτέλλειν, παρὰτέλλειν, ἀντιπαρὰτέλλειν, συμπαρὰτέλλειν, vnde contendo ductum videtur. Quid autem παρὰ in compositione significet, dicetur à nobis vt locus occurrerit.

ὁλος κλῆρ^{ος}, est as hæreditatis, cuius partes ἡμικλῆριον semis, τριτῆμοριον triens, τεταρτημοριον quadrans, διμοιρία, & τριμοιρία bes & dodrans. Dicitur & τέταρτον ἐπὶ μορίων, & τρίτον ἐπὶ μορίων, ἀντὶ τοῦ τεταρτημορίου καὶ τριτῆμορίου. Sic ἐκτῆμοριον καὶ ἐκτὸν ἐπὶ μορίων sextans. ποσημοριον autem interrogatiuum est. vt si quæram, ἐκ ποσημορίου κεκληρονόμηκῃ δ' ἡς τῆς τοῦ πατρὸς χρημάτων. respondebitur, ἐκ τεταρτημορίου, ἢ εἰς ἡμικλῆριν, ἢ εἰς ὁλοκλῆριν. Quod si ἐκ πόσου μέρας rogem, ἀπαντήσῃ πρὸς τόπον, ἐκ τετάρτου μορίου ἢ ἐκ τρίτου. Eadem ratio est καὶ τοῦ πολλοσημορίου καὶ πολλοσὶ μέρους soluta cōpositione. responderi enim potest ad supradictam interrogationem, κληρονομήσαι τὸν ἕνα, τῆς πατρὸς ἐκ πολλοσὶ μορίου, & ἐκ πολλοσημορίου, ex semuncia fortasse aut sextula aut siciliquo. Lucian. οὐδὲ πολλοσημοριον τόπον ὥστε δ' αἰ παρὰ. Aristotel in quarto τῆς μετὰ τὰ φυσ. πρὸς τι λέγεται, τὰ μὲν ὡς διπλασίον πρὸς τὸ ἡμισυ, καὶ τριπλασίον πρὸς τὸ τριτῆμοριον, καὶ ὅλως ἡλλαπλασίον πρὸς τὸ πολλοσημοριον, quasi multiplex ad submultiplex, vel multiplicatum ad multipartitum. Et in quinto Politicon, καὶ ἡ ἡλλαπλασίον ἢ πολλοσημοριον τοῦ πρὸς τοῦ ὧ αἱ ἀμύσεις κατέστησαν φιλίτας, νόμον ἔναι καὶ τὰ ἀμύματα, ὡς τετάρτην ἢ ἀνέναι. Est enim πολλοσὶ vnus ἐ multis quasi multesimus vt vtar dictione Lucretiana, qui multesimā partem dixit πολλοσημοριον. Isocrat. πρὸς φίλιππον, Διονύσιον ποίναν πολλοσὶ ὧν καὶ τῶν γῆρας καὶ τῆς δόξης, ὡς διδυμίας μοναρχίας κατέχευε συρακούσας. Sic dixit τὸν πολλοσὶ, vt Cicero in Finibus, Tenuis L. Virginius, vnusq; de multis, filiam manu sua interemit. Seneca ad Lucil. Vidit enim veram lucem, non fuit vnus ἐ multis: & vixit & vixit. Demosthenes etiam ἕνα, τῆς πολλῶν dixit, hoc est τὸν πυχόντα, καὶ ἕνα τῆς πυχόντων, καὶ μὴ τῆς διενεγκόντων.

πολλοσὶ est à capite remotissimus, vt apud Platonem in Philebo, εἰ βουλευθέμεν οὐνοῦ εἰς, πλὴν φύσιν ἰδεῖν, πότμον εἰς τὰ σκληρότατα, ἀποβλέποντες, ὥστε ἀμύμασιν σωνοῖσιν, ἢ πρὸς τὰ πολλοσὶ σκληρότητι; id est ad ea quæ à prima duritiæ nota remotissima sunt. οὐκοῦν εἰ δ' εἰς ἡδονὰς γῆρας ἰδεῖν ἢ τινὰ ποτε ἔχα φύσιν βουλευθέμεν, οὐκ εἰς τὰς πολλοσὶς ἡδονὰς ἀποβλέπῃ, ἀλλ' εἰς τὰς ἀκροτάτας καὶ σφοδρότατας λεγομένας. πολλοσὶ dixit exigui sensus voluptates, & à suauissimis atq; acerrimis longissime distantes. Aristoteles in decimo Ethicorum,

ὁλος κλῆρ^{ος}
Affis partes

ποσημοριον.

πολλοσημοριον.

πολλοσὶς.

Vn⁹ e multis.

cunt, id græci vocant *πάλιν εἰσέλασθαι τὸν δίκην*. Tranq. Nam & iis qui apud priuatos iudices plus petēdo formula excidissent, restituit actio- nes. Id iuris lapsi subsidium hodie apud subsellia collegii nostri postu- latur. Nostri enim inter alia muneris est, verbis principis eos restituere qui formulis ceciderunt, aut captiunculis forensibus circumscripti, aut inconsulta simplicitate lapsi sunt, aut culpa aduocatorum, aut co- gnitorum incuria, aut conniuentia gratiosa, aut sordida, aut alias col- lusoria culpa, in fraudem peremptæ litis aut desertæ inciderunt: cum eo quod capitalium criminum & reis & damnatis gratiam facimus, ad famęq; integritatem restituimus verbis illa quidem principalib9, sed arbitrato nostro indulgentes etiam singulorum, siquidem singu- los nostrum adiri contigerit: quod græce sic dici potest, *καὶ δὴ τὴν ἐπι- ληψίαν τὴν πρότερον ἀποκαθίσταμεν τοῖς κρινομένοις π, καὶ τοῖς τὸν θάνατον κατα- κριθεῖσι, καὶ πᾶσιν αἷμα, ἃν ἀποδανῶσι*. Causarum etiam maiorum, in cu- riis summis Galliarum iudicatarum, controuersia a principe referun- tur, id est rescriptis principalibus eiusdem nostri collegii arbitrato, regum sanctionibus: cum eo quoq; quod nostrum aliquot adhiberi ad iudicandas eas denuo institutum est, moribusq; receptum. Qua in re anno supra Mil. quingentesimo septimo & vicesimo cum hæc com- mentarer, vnum & alterum amplius mensem in centenaria curia de- tentus sum in causa illustri Ioannis cognomento Archiepiscopi ado- lescētuli in aula, atq; inter nobilissimos literarum bonarum studio & peritiā conspicui, eximiiq; aliis nobilitatis honestamentis natura & institutione matris p̄diti, sceminæ cordatissimæ, atq; in aulico comi- ratu iampridem eo nomine celeberrimæ: controuersiaq; tandem secū- dum adolescētē iudicata est, cuius maiores priore iudicio victi in cau- sa Subiziana, supplicandi subsidium heredi reliquerant. Verum actio- nes olim damnatis supplici libello subscripto restituebantur a princi- pibus. Nunc ut dixi libellorum magistri ob eam rem instituti sunt, ut in prætorio sedentes, libellarias postulationes cognoscerēt, ad prin- cipemq; iis de rebus referrent si quidem res principalis esset cognitio- nis: ut multa sunt hodie quæ principem iubere, ut olim populum Ro- manum oportebat, a quo populo translata ad reges potestas est lege regia, ut inquit Pōponius Iuriscōf. De collegio hoc nostro in Anno- tationibus olim diximus. Per multis annis anteq̃ id munus a rege spe- rare cœpi, vtriusq; ipse linguę studiū cōmendatione accitus tum in au- lam, cum animus meus alienissimus esset ab eo instituto, apud prin- cipem tamen tum corporis tū animi dotibus, regiæq; maiestatis ho- nestamentis ac decoribus & natura & diuinitus ita donatum, ut am- pliora optare sine piaculari insolētia nullus mea sentētia possit (cer-

εἰσάγειν τὴν δίκην

Collegiū libellis suppli- cib9 p̄fecto- rum,

Budeus libellorum ma- gisterio do- natus.

te quidem ingenio & facundia ornatum iis qui non norunt incredibili
li) mire valuit literarum Græcarum studii admiratio, quib⁹ ipsis hoc
meum ornamentum magis q̄ Latinis literis acceptū hactenus rettu-
li: ne mirentur homines tantum mihi ocium ab aliis curis fuisse, aut
me tam nescium feliciter ociandi, ut mihi negocium huiusmodi face-
sere hoc tempore sustinuerim, præsertim cū in eo magisterio satis ha-
berē negocii ciuilib⁹ & legitimi. Verum ut ad rem redeam, restituere
actiones iis quorum petitiones damnatæ sunt, aut etiam iis quorum
prescriptiones exceptionesq; reiectæ sunt, & pro nihilo habite a iudi-
cibus, est Διαδικασίαν ἀπακτασῆσαι. vel, παλινδικίαν διδόναι. Herod. lib. vii.

παλινδικίαν
διδόναι.
πανέρ ἄρχον-
τα.
πανόμοι.

παλινδικίαν διδόναι τοῖς ἀδικῶς κατακριθεῖσι.

πανέρ ἄρχοντα, id est abrogare imperium magistratui Lys. dixit. Demo-
sthenes, Στρατηγούτα δ' αὐτὸν ἐπανύσατε. & in passiuo πανόμοι ἄρχων, πανο-
μοι κακοπαθῶν per participium. Antiph. ἡπίστατο γὰρ οὐκ ἀνύσαιτο στρα-
τηγόν, ὅποτε ἔσται τὰ τοῖς δικαίωτα. Idem, ἐπανύειτο βασιλεύοντι, desinit tor-
queri. Plato libro nono de Repub. οὐκοῦν καὶ τῷ πρῶτον ἡμεῖς ἀνὶ ἀκέραιον
γόντων, ὡς ἔσται ἡδίων πανόμοι δαυώμενοι. πανόμοι τ' ὅστις Lys. pro desino
irasci. πανόμοι τ' ἀρχῆς, ab eo magistratu, & ab dico me, Synes. Dici-

παρὰλινερ.

tur & παρὰλινερ φησὶ ἀρχῆς. Aristotel. in quinto Politicon παρὰλινερ φησὶ δυ-
νάμειος dixit, pro euertere alicuius potentiam. Herod. τῶν δὲ πρῶτον δὲ πρῶτον
τ' καίσαρος ἡμεῖς ἠθέλησε, Cæsaris appellatione euertere conatus est. Sy-
nes. οὗτ' ὅσον δὲ πρῶτον πρῶτον τ' ἀρχῆς τὸν ἐταῖρον πεντάδοιον. Παρὰλινερ τὸ
ζῶν αὐτὸν, mortem sibi consciscere. Plutarch. de Cleopatra, ἐκ τῆς λύπης
ἅμα καὶ δόξης πυρετῶν ἐπιλαβόντων, ἠγάπησε πρόσφασιν, ἀφροσύνην τρυφῆς διὰ τοῦ-
το, καὶ πρῶτον τὸ ζῶν ἀκωλύτως αὐτῷ. Παρὰλινερ etiam est immunē fa-
cere. Polyb. αἱ δὲ τῶν τριακίων σημαῖαι φησὶ μετὰ τῶν χιλιάρχων πρῶτον ὅτι
τρυφῆς, immunes sunt. Lucian. τοῦτον τὸν πρῶτον ἄριστον τὸν κυβερναῖον, μὴ
κρῖναι τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα πρῶτον φησὶ καταδίκης, id est ferme pœnæ
exemit, de inferis loquens, hoc est prope a Minoe deprecatus est eius
pœnam. Thucyd. τοιαῦτα, λέγω ὁ Περικλῆς, ἐπεὶ αὐτὸς τὸς Ἀθηναίους τ' ἐπ' αὐτὸν

καταλινερ.

ὅστις πρῶτον αὐτὸν, id est, πανέρ τ' ὅστις τ' ἐφ' αὐτὸν. καταλινω etiam pro πρῶτον δι-
citur. ut καταλινω τὸν δῆμον, euertere democratiam, quæ significatio no-
ta est. Demosth. καὶ ὅταν ἀναστρέψωσι αἱ τῶν πρῶτον γράφαι, ὁ δῆμος κατὰ
λύει. Lys. τὴν τ' προγόνων δαδαιμονίαν καταλινεῖ, auitis bonis euertere. Plu-
tarch. in Gracch. πρὶ νόμου κληρονομία, id est de lege Agra. καταλινὼν πῶν

καταλινόμε-
νομα.

συγκλίτες δαδαιμον. Et καταλινόμενον dicitur quicquid iam non viget, sed
cessat. Idem, ὁρᾷτε γὰρ τὰς ναῦς ὧν ἔσχωρ ἔστι, δι' ἀπείριον χρημάτων καταλιν-
όμεναι, non iam nauigantes. Plutarch. ὡς καὶ τὰς ναῦς, τῆς ἀπείριον καίσαρος,
συγκαταλινεῖν κακῶν αὐτὸν, id est vna cum Cæsare etiam Pompeium im-
perio priuare, hoc est utriq; imperium abrogare, Quiritesq; demū eos

esse pronunciare. Demosth. πρὸς Ἀπατῦρ. ὄντων δ' ἔτη ὅστις ἐπὶ ἅφ' ὃ δ' μὲν
 πλεῖν κατὰ λελυκα, μέτρια δ' ἔχωρ, τέτοις περὶ ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, Nondū an
 nī sunt septem ex quo ego defui nauigare & foris negociari. pecunia
 autem non grandī quam habeo, quāstum facere cœpi, scœnore nauti-
 co occupata. Xenoph. in sexto ἑλλωικ. οὐδ' ἐκείνους ἔγωγ' ἐπαίνω οἷοντες ἀνα-
 νισαὶ γυμναῖοι καὶ νενικηκότες ἢ δὴ πρῶταίς, ὅ δόξαν ἔχοντες, ὅπως φιλονεικῶσι, ὥστε
 ὃ πρότερον παύοντο, πρὶν ἂν ἡττηθέντες, τὴν ἀσκήσιν καταλυσωσι. Cícero M. Ma-
 ríio, Q. si tā facilem populum haberē q̄ Aesopus habuit, libéter me-
 hercule artem desinerem, tecumq; & cū similibus nostrī viuerē, ἀσμέ-

Defino artē

νωσ ἂν πλὴν τέχνῳ καταλύσαιμι. Tranq. de Tyberio, Deprecantibus ma-
 thematicis, ac se artem desituros promittentibus veniam dedit, κατα-
 στέφει πλὴν τέχνῳ ὑπὸ γνησίου καὶ καταλύσῃ, ἢ καταλυσῇ. Isocr. ἴν' ἐν ταῖς καλ-
 λίστοις καὶ δικαιοτέροις πράξεσι καταλύνω τὸν λόγον πρὸς τέττωρ, finiam, πᾶν σῶ.

καταλύεσθαι

καταλύνεσθαι pro καταλύειν vel pro διαλύεσθαι. Pauf. in Atticis dixit, κατα-
 λύνοντο ὅ ἐπὶ τέττοις τὸν πόλεμον, ὥς ἐλυσίνιες εἰς τὰ ἄλλα Ἀθωαίων ὄντας κα-
 τήκοι, ἰδίᾳ, πλεῖν πλὴν πελιδνῶ. Significat etiam euerit vt καταλύεσθαι. Greg.
 in secundo καὶ ἰσχυρῶς, οἱ δίκας ἔδοσαν ὁρμῆς ἀλογίστου, ἐν περὶ ὅροις, ἐν ἀκ-
 μῇ τ' ὀνυχίας καταλυθέντες. Ab ipso autem verbo καταλύω cum significat
 κατὰ γὰρ καὶ ἐπισαυμῶν, hoc est diuersor, fit καταλύτης, id est hospes, q̄ di-
 uersatur & hospitio suscipitur, apud Plutarch. Vnde Sapientiae cap.
 quinto, ὡς μνῆα καταλύνει μονομερῶς, καταλύσει, Tanq̄ memoria hospí-
 tis diurni præterit.

καταλύτης

κατασκευάζειν est instruere, vt instructa nauis dicitur, quæ armamēta ha-
 bet necessaria. & κατασκευασμένον χωρίον fundus instructus: de quo ver-
 bo infra scribemus. Demosth. ἐπὶ πλεονασμῶν πλὴν ναυῶν, καὶ σκώβουσιν ἰδίᾳ τὴν
 ναυῶν κατασκευάσαν. Est autem πλεονῶν, nauí supplementum præbere. Idem

πλεονῶν πλὴν
ναυῶν.

καὶ μετὰ τὴν, καὶ γὰρ ἐστὶν ἐκαστὸν ὅτι τῶν πλεονῶν, ὅτε σῶν ἡμῶν οἱ τρι-
 ραχοὶ, καὶ τὰ ἀναλώματα πάντα ἐκ τῶν ἰδίων οἰκῶν, καὶ τὰς ναῦς ἐπὶ πλεονῶν ἀν-
 τοί. Vnde πλεῖρωμα supplementum, id est remiges & milites classia-

πλεῖρωμα.

rii in nauibus. et in legionibus milites ad explendos numeros centu-
 riatī. Cícero, Censebant enim vt in Italia supplementum meis & Bibu-
 lí legionibus scriberetur, ὅπως τῶς ἐμοῦς τάγμασι δ' πλεῖρωμα ἐκ τῶν ἰτά-
 λων καταλιχθέν. Greg. in Athanas. ταῦτα ὀλίγαις μὲν ἐπιλοσοφῆσαι καὶ τῶν
 καὶ τῶν πάλαι (ὀλίγοι γὰρ οἱ τοῦ θεοῦ, ὅτι πάντες πλάσματα) νομοθέτῃς, στρα-
 τηγοῖς, ἱερεῦσι, προφῆταις, ἀναγγελισαῖς, ἀρχείοις, κρίμασι, παντὶ πνευματικῶν πλεῖρω-
 ματι καὶ συσχηματι, id est omni spiritali supplemento atq; cœtui. His ver-
 bis significans supplementum cœlestium copiarum beatarumq; men-
 tium. Isocr. πρὸς ἐρῶν, εἰς Αἰγυπτίον μὲν γὰρ διακοσίαι πλεῖρωσαι τριήρες, αὐτοῖς πλε-
 ρώμασι διαφθάρησαν, cum militibus classariis. Aristotel. in tertio Politic.
 pro iusta plenitudine posuit, εἰ πλείους μὲν εἰσι, καὶ μὲν δ' αὖτε πλείους

- μα πρᾶξις ἐστὶν πᾶσι.
Διαλογίζεσθαι *Διαλογίζεσθαι* est rationem inire cum aliquo, & subducere accepta & expensa. Demosth. ὁ δὲ διαλογισμὸς πρὸς τὸν πατέρα ἢ ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτὸν, At hic positus cum patre meo calculis & ratione collecta, acceptilatione cum liberauit. Alibi, ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισμῷ. Significat etiam disserere & disceptare. Xenoph. βέλα οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, διαλογιζόμενοι πρὶ αὐτῷ, σκοπῶμεν ἥδη τί τὸ δυνάτορ ὄξει, id est διαλεγόμενοι. Et διαλογισμὸς disputatio & sermocinatio, ratiocinatio, reputatio & confabulatio, ὁμιλία, διάλεκτος. Lucæ. ix. εἰσῆλθε ὃ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς. Subiit autem reputatio inter eos. quia διαλογισμὸς est intestina sermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυχῇ λόγος, καὶ ἡ ἔσω προσδιάλεκτος. sequitur enim, ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τὴν καρδίας αὐτῶν. vna enim omnes ea inuasit cogitatio. *Qzq̃* διάλεκτος proprie dicitur, hominum scita & emendata sermocinatio: id quod Xenoph. docet in quarto ἀρμυνημον. his verbis, ἔφη δὲ ἡ τὴν διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τῆς σωιόντας κοινῆς βελβίδος, διαλέχοντας ἡ δὲ γὰρ τὰ πράγματα. δῆλον οὖν μάλιστα πρὸς τὸν αὐτὸν ἑτοιμὸν πρᾶσιν ἔχειν, ἐκ τούτου γὰρ γινέσθαι ἀνδράς ἡγεμονικωτάτους ἐν διαλεκτικώτατος. Demosth. ἡ δὲ Ὀλυμπιοδώρου, ἔπειθ' ὁ δὲ ἀπὸ λαγνυμῶν, καὶ ἐποιοῦσα μὲν πάντα τὰ νομιζόμενα. (de funere peracto loquens) καὶ ἰσχυρίαν ἥδη πρᾶκαλέσαντες ἅπαντας τὰς οἰκίας, διελεγόμεθα ἡμῖν πρὶ ὧν ἔσται ἡμεῖς αὐτῶν εἶναι, id est inter nos verba fecimus. Ab hoc fit προσδιάλεκτος. Synes. τὸ γὰρ τὴν ἐπιστολὴν πρᾶγμα ἐκ ἐχέμενον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τοῦ πρὶ τυχόντι προσδιαλέγεσθαι. Plutarch. Σωκράτης δὲ αὐτῶν ἰδὼν ἡ δὲ τὰς ὑπὸν πομπῆς τὰ πρὸν ἡ κατηφῆ, προσδιαλεγόμενοι αὐτῶν. sic enim componitur ut προσδιαλέξω, utroq̃ autem Plato utitur. ut in Theæteto, ὅρ' μὲν γὰρ ἔντα πρὶς, αὐτὰς ἀλλάσσονται οἱ προσδιαλέγοντές σοι, φησὶ αὐτῶν παραχρῆς καὶ ἀπρίας, ἀλλ' ἔσται καὶ σὲ μὲν διώξοντι ἡ ἐλπίσας, id est σωόντες, προσομιλοῦντες. Aristid. ἵνα μικρὸν προσδιαλέξωμεν τοῦ λόγου, καὶ τὸ ἥδη αὐτῶν, καὶ πᾶσι λέγω σαφέστερον κατ' ἰδέαν ἡς, immoremur. Greg. ἀνδρῶν τε τῶν ἀποστολάριος προσομιλοῦντες, hoc est προσδιαλεγόμενοι, ἐν τυχάνοντες, προσλαλοῦντες. ut Lucian. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ πλάτῳ καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Et προσομιλῶ καὶ δυνάμει sermocinatrix, ut inquit Fabius. Διαλέγεσθαι Isocr. pro orationem publice habere dixit, ἐγὼ δὲ ὅρ' τὸν ἴδιον, καὶ μὲν ἐπαίνων καὶ πράξεων γέμοντα. καὶ αὐτὰ δὲ τὸν ἄξιως ἐν δυνάμει διαλεχθῆναι πρὶ αὐτῶν. *Διάλεκτος* alibi itidem usus est. *Διάλεκτος* est idioma sermonis, & proprietas cuiusque lingue. Quintil. in nono, In Herodoto vero cū omnia, ut ego sentio, leniter fluunt: tum ipsa διάλεκτος habet eam iucunditatem ut lateles etiam numeros complexa videatur. Aristotel. aliter interpretatur in quarto de Histo. Animal. *Διάλεκτος* δὲ ἡ φωνὴ ὅτι τῇ γλώτῃ διάφορος. quam διαφέρει λέγει. τὴν φωνὴν καὶ τὸν τόπον. Διαλέγεσθαι est discernere & incernere, ut apud Xenoph. τὸ πῶς τὰς ἀθέτας διαλέγεσθαι, Aristas in

nít & a frumento secernit. Et in loco supra citato ex quarto ἀγρμνημον.
 Alibi, οἷον ἐ γωργός ὁ μὲ ἐμβάλοιτο κριθὰς καὶ πυρρὸς· καὶ πρὶντα ὁπότε δέοι μάζης
 καὶ ἄστου, διαλέγεται δέοι αὐτοῦ. Et rursus alibi, Ἀλλὰ πῶς ἐγκρατέσι μόνοις ὄσι
 σκοπῆν τὰ κρείτιστα τῶν πραγμάτων, καὶ ἐργῶ καὶ λόγῳ διαλέγοντας, καὶ τὰ γῆν
 τὰ μὴ ἀγαθὰ προαιεῖσθαι, τῶν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι. καὶ ὅτως ἔφη ἀρίστους τε ἀνδρας
 γυμνασθαι, καὶ διαλέγεσθαι διωατωτέρους. Et διαλογὴν vt ἐκλογὴ, delectus, secre-
 tio, succretio. Significat etiam dinumerationem cum delectu. Aristot.
 in secundo Politicon, ἔπειτα πῶς δεῖ εἶναι ταραχῶδους ἢ κρίσεις, ἢ ὁ μὴ πλέον
 δικαστῆς, ὁ δὲ ἐλαττοῦ· ὅθεν πέντε, ὁ δὲ τέταρτος· τίς οὖν ὁ τῷ ὅπῳ εἶναι διαλογῆς
 τῶν ψήφων; id est, quis erit modus dinumerandi sententias tā diuerfa cē-
 sentium, vt pronunciet Prætor vel ἄρχων, ex maximo numero. Vel, quis
 modus discernendarum sententiarum vel calculorū. καὶ πρὸς τὸ διαλέ-
 γω ἢ πρὸς τὸ διαλέγεσθαι διαλογῶν ἔστι. Nam διαλέγεσθαι ἀπὸ τοῦ διαλέγω di-
 ctum est, vt ex Aristotel. & Xenoph. liquet. Delectus enim rerum ver-
 borumq; & generum distinctio in dialogis habenda sunt, vnde διαλέ-
 κτικοὶ dicti. Est autem dialogus sermo interrogationibus & responsio-
 nibus constans, vt διᾶλεξις. Plato in septimo de Repu. de dialecticis lo-
 quens, νομοθετήσας δὴ αὐτοῖς τανύτης μάλιστα τὴν παιδείαν ἀνδραμυθάνειν, διὲς ἡς
 ἐρωτᾶν τε καὶ ἀκρίβειαν ἐπιστημονέσασα διοίτῃ ἔσσονται; νομοθετήσω ἔφη, μετὰ γὰρ σοῦ.
 Hanc disciplinam & facultatem ait necessariam esse homini summe
 administrationi reipub. præfecto. quam apicem omnium artium esse
 dicit his verbis, ὅς οὖν δοκεῖ σοι ἔφω ἐγὼ, ὥσπερ θρηγκός τις μαθήμασιν ἢ δια-
 λεκτικῇ ἢ μῦθῳ ἐπάνω κείσθαι, καὶ ἐκ ἐτ᾽ ἄλλο τὸ τοῦ μαθήματος ἀνωτέρω δεῖν ἔσθαι
 οὐδαι, ἀλλ᾽ ἔχειν ἢ τὴν τέλῃ τὰ τῶν μαθημάτων; ἐμοὶ γὰρ ἔφη δοκεῖ, Vtrum tādē
 igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocādam
 nobis esse, vt lorica structuris summis mœnium parietumq; supstrui-
 tur, ita vt aliam iure nullam artem fastigii loco superioremq; ponere
 debeamus? mibi inquit ita placet. Idem in Phædro, diuīdendi peritum
 dialecticum appellat, hoc est τὴν τὰ ἔδῃ δαμάμενον διατέμενον κατὰ ἄνδρα,
 ἢ πέφυκε, καὶ μὴ ἐπιχρῆσθαι καταγινώσκειν μέρῳ μηδὲν, κακὸν μαγέρεος τῷ ὅπῳ χρῶ-
 μενον. Et paulopost subdit, εἰάν τέ τίνα ἐγῆσσωμαι διωατὸν ἄς ἐν καὶ ἐπὶ πολλὰ πε-
 φυκότες δεῖν, τῶν διώκων κατόπιον μετ᾽ ἰχνίον ὥς δειότο. Hanc Aristotel. in
 tertio τῶν μετὰ τὰ φυσ. veluti summam ita diffiniuit, εἰς δὲ ἢ διαλεκτική
 καὶ, πρᾶξις καὶ, πρὸς ἢ φιλοσοφία γνῶσις. Tres sunt enim professiones quæ
 circa idem genus versantur: sophistica, dialectica, philosophia. Diale-
 cticus & sophistes facultate inferiores sunt philosopho, quia philoso-
 phus scientiam habet & cognitionem. Dialecticus conatum & nixū
 ad indagandam cognitionem atq; inuestigandam. At sophisticus spe-
 ciem præbet tantum inanem indagandi, cum reuera nihil præstet. Cæ-
 terum compositiones librorum scriptionesq; dialogicæ magnam ha-

Διάλογος

Διάλογος
ΔιάλεξιςDialectica
apex disci-
plinarum.Sophistica.
Dialectica.
Philoso-
phia.

bere gratiam existimatae sunt olim, quales sunt dialogi Platonis in quibus res non modo narrantur, sed veluti in opere dramático aguntur. Xenophontis etiam ἀπομνημονεύματα, quodam modo accedunt ad dialogos: nec absimilis est omnino dialogis eiusdem παιδεία. Hoc genus scribendi Cicero in libris philosophicis imitatus est summa felicitate, atque etiam in tribus libris de Oratore. Quanta autem anxietate, quam accurata intentione eo genere Cicero ipse usus sit, licet ex gradibus illa epistola intelligere, quam ad Atticum scribit lib. xiii. collocata: nec immerito, paucis enim contigit leporem & venustatem cum urbanitate assequi & gravitate, simul cum decoro personarum, quae rei quae agitur accommodari debent. Id quod intelligentes Aristoteles & Theophrastus sibi natura negatum esse, cautionem eam adhibuerunt in dialogis quam ego Basilii verbis referam ad Diodorum scribentis

περὶ τῆς διαλογικῆς συγγραμμάτων

πῶς καὶ σωτάσων τὰς βίβλους, ἐκφύνο γὰρ (inquít) πάντως σωοῖδέ σε ἢ ἀρχινοῖά, ὅτι καὶ τῶν ἑξῶθεν φιλοσόφων, οἱ τὰς διαλόγους συγγράψαντες Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, οὐθὺς αὐτῶν ἦσαν τῶν πραγμάτων, διὰ τὸ σωφρονεῖν ἑαυτοῖς τὴν πλατωνικῶν χαρίτων πλὴν ἐνδεῶς. Πλάτων δὲ τῇ δὴσσίᾳ τοῦ λόγου, ὅμως μὲν ὅτις δόγμασι μάχεται, ὅμως δὲ καὶ παρακωμῶσαι τὰ πρόσωπα, θρασυμάχως μὲν τὸ θρασὺ καὶ ἰταμόν διαβάλλων, ἱππῖς δὲ τὸ κῶφον φησὶ δianoίας καὶ χαῦνον, καὶ πρωταγόρας τὸ ἀλαζονικόν καὶ ὑπερογκόν.

ὁ προσευνταί.

ὁ προσευνταί sunt interpretes & conciliatores versurarum aliorumque contractuum, de quibus tractatus est brevis in Pandectis sub titulo de proxenetis. Demosth. πρὸς κάλλιπρον, ὁ λύκων ἔφη Ἡρακλεώτης πελοπόννησος ἐγὼ δὲ προσευντὴν πυχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν ἀξίω δέ σε δεῖξαι μοι τὰ γράμματα, ἵνα εἶδῃ εἴτε κατὰλέλοιπεν ἀργύριον. ὅτι ἀνάγκη γάρ μοι εἶναι πάντων Ἡρακλεωτῶν ἐπιμελεῖσθαι, cum autem sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleensem in universum, quæso exhibe mihi rationes mensæ tuæ, ut sciam ecquid ille pecuniarum apud mensam depositarum habuerit. Proxenetæ sunt conciliatores & interuentoires quasiq; conglutinatores hominum inter se stipulantium & spondetium, aut quævis contractum conuentionis ineuntium. Apud Senecam non semel legimus pro iis qui nominibus faciendis interuenire solent. Idem Demosth. τίθηναι οὖν τὴν σωοικίαν ἐκκαίει καμνῶν ἀγκέσσαν. Πάμβωτάδῃ, ὧν αὐτὸς ἔτρεπε, πρὸς δὲ ξένησεν, ἐπὶ δὲ κτὼ δόλοισι πλὴν μὲν δανείσσανται τὴν μὲν ἐκάστῃ. Oppono igitur pignori coenacularias edes, sedecim minarum nomine quas Pambotades mihi suppeditaui, isto interprete versuræ faciende, ita ut pecunia illa pareret menses singulis octonos obolos scenoris, hoc est drachmā & trientē drachmæ in minā.

προξενῶ.

προξενῶ etiam σωίστημι significat & μνησθῆναι, & datiuo iungitur, ut προσευντῶ σοι ποῖτο, hoc est stipulor tibi vel concilio & comparare cōtēdo. Plutarch. οἱ τὰν πτω καίσαρι πλὴν ἡμῶν προσευνταί. Greg. τί τὸ τὰντας σοι προσευνταί.

ναῦ τὰς μονὰς, mansiones cœlestes tibi concilians & comparans. Dionys. de cœlesti hierarch. τῆς σῆς δ' ἐν ἑκ νοεῖσιν ἢ διακριτικῆς ἐπιστήμης, ἢ παρ' ἑαυτῶν & τοῦ ὄντως ἀληθοῦς, συγγενέσθω δ' ἐξουσίᾳ, ἢ παρ' ἑτέρου μαθεῖν, δεῖ δὲ καλὰ δ' αὖθις δόντ' ὅτι τὸ ξῆμα, καὶ προξενούτων ἀγγέλων. Demosth. pro concilio & σωσίῃ μι ὡς ἔστι, hoc est notum facio, ἐμεμφόμην αὐτῷ, λέγων οἷον ἀνθρώπων προξενήσομαι μοι. προξενοὶ ἐτιὰ sunt hospites publici. Demosth. καὶ μάθ' ἵσθι, ἔτι ταῦτ' ἐκπαύειν καὶ σωφίην οἱ βάρβαροι, ἔκ ἀπ' οὗ ποτε δημοσίᾳ πάντας ὑμᾶς προσέξεναι αὐτῶν πρὸς ἑαυτοὺς; Idem πρὸς σεφάνου, καὶ τοῦ φιλιπίδου τότε πρέσβεις παρὰ σοὶ κατέλυσον Διόχην, καὶ σὺ πρὸς ἐξένους αὐτῶν. ἀντὶ τοῦ ἐξενόδοχας αὐτῶν δημοσίᾳ ξένον ὡς αὐτῶν. Et iungitur genitiuo. Xenoph. in sexto ἐλλωικ. πάντα ὅσα ἐφ' ἡμῶν προθυμῶμαι, σῶσαι ὑμᾶς βολόμεθα, διὰ τε τῆς πατρὸς ἐλπίου πρὸς ὑμᾶς, καὶ διὰ τὸ προσεῖν ὑμῶν, id est, qd mihi hospitii necessitudo vobiscū intercedit, ad Laacedæmonios loquens. sic etiam dicebant quibus publice hoc munus delegatum erat, ut legatos ciuitatum honoris causa hospitio susciperent, ut inquit interpres Demosthenis. Et προξενοὶ sunt πόλεις, αἱ ὁποῖαι λαὸν ἀδεχόμεναι ἐν ταῖς ἑαυτῶν πόλεσιν. Et προξενία dicitur huiusmodi hospitii necessitudo, & priuata & publica. Demosth. πρὸς λεπτίνω, ὡς ὁ ἀνδρὲς Ἀθωαῖοι μετὰ ταῦτ' ἐκπεσόντων, ἐκπαύειν ἀπὸ οἰμαὶ φύλασιν ἐνδραγέταις δι' ὑμᾶς, προσέειπε, προξενίαν, διεργασίαν, ἀτέλειαν ἀπάντων. Greg. metaphoricè ὡς ἔστι, μυθήριον ὑπὸ τὸν πε καὶ δεῖον, καὶ φησὶ ἄνω λαμπερότητι πρὸς ξένον, id est conciliatium. Apud Liviū libro secundo bel. pu. & lib. viii. & lib. v. de bello Maced. legitur, Lautia legatis decreta. ut & Eumeni absentī, presentī Attalo gratiæ actæ: & edes liberæ, loca, lautia decreta. Plut. in Probl. ἐκαλῶν ὅτι λαυτὰ τὰ πεμπόμενα τοῖς πρεσβύτοις ξένια. χρήματα. Huius vocabuli significatio tam late patet q̃ pecuniæ apud Iuricons. ut etiam corpora significet atq; eo amplius. χρήματα enim sunt ἐσία, κτήματα, βουθήματα. census deniq; & facultates & fortunæ, id est τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, hac dictione significantur: πρὸς τὸ χρησίμα εἶναι, ut docet Xenoph. in principio Oeconomici. Demosth. πρὸς πλὴν Λακρίων πρὸς πρὸς mercibus posuit, γέγραπται δὲ ἐν τῇ συγγραφῇ, ἐπεὶ δ' ἀπόδων' ἐν τῷ πόντῳ ἢ ἡγορᾷ, ἀνταγοράζην πάλιν χρήματα, καὶ ἀνδροφτίξας καὶ ἀπάγην ἀθλῶν τὰ ἀνδροφτίξας. Alibi etiam sæpe ἀντὶ τῶν χωρίων ὡς ἔστι, id est pro prædiis & fundis. Cicer. in Ver. act. iii. Erat in sermone res, magnā Heraclio pecuniam venisse: non solum Heraclium diuitem, sed etiam ornatum argēto, veste, supellectili, mancipiis futurum. Pecuniam pro hereditate posuit, aut pro omnibus rebus quæ erāt in hereditate, mobilibus scilicet atq; se mouentibus. Vnde verbū χρηματίζεσθαι pro quaestum consecrari. & κεχρηματισμένον ἀνὴρ dicitur, qui locupletatus est, & quaestus vberes fecit. Et χρηματιστὴς ἀνὴρ & χρηματισκός, ὁ ἐς πόρον ἢ χρημάτων δεξιὸς καὶ ἐμπειρός. Xenoph. in Oecon. δ' ἐνὸν χρηματιστὴν dicit, pro ho-

προξενον.

προξενία.

Lautia.

χρήματα.

χρηματίζεσθαι.

χρηματιστής.

χρηματισκός.

mine ad rem augendam impigro. Et χρημαστική ars oeconomica dicitur. Plato pro negotiatore utitur his verbis, μήτε χρημαστών, μήτε ἱππέας, μήτε δημιουργόν. Aristotel. in pri. Politic. χρημαστικὴν duplicem esse ait his verbis, Διὸ δὴ ζητῶσιν ἐτρόνῳ, τὸν πλεόντα καὶ χρημαστικῶν, ὁρῶντες ζητῶντες. ἔστι δὲ ἢ χρημαστική, καὶ ἢ πλεόντων ὁ κτλ φύσιν. καὶ αὕτη μὲν, οἰκονομικὴ ἢ δὲ, καπηλική, κερικὴ χρημάτων. ἔστι πάντως, ἀλλ' ἢ διὰ χρημάτων μεταβολῆς. καὶ δοκῇ πρὸς τὸ νόμισμα αὕτη εἶναι. Ex quibus verbis colligitur Oeconomiam negotiationem e natura esse, cui tantum querere propositum est quantum familiae necessarium. Aliā autē esse χρημαστικὴν ἢ οἰκονομικὴν, sed cautionatricem & commutatricem, vel etiam questuariā, cuius finis ἄλλος ἢ πλεόντος ἔστι. Ipse alibi, ὅτι μὲν ἐστὶ τις κτηλικὴ κατὰ φύσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς κτηλικῆς, καὶ δι' ἣν αἰτῶν, ὅτι λου. ἔστι δὲ ἡ γὰρ ἄλλο κτηλικὴ, ἢ μάλιστα καλῶς, καὶ δίκαιον καλῶς χρημαστικῶν. δι' ἣν ἔστι δοκῇ πείρας εἶναι πλεόντα καὶ κτηλικῶς. χρημαστικός ἀνὴρ a Plutarch. dicitur in Solone diues & copiosus, καί τινι φωνίᾳ δὲ λέσβιος αὐτὸν ἰσορρῆ ἢ Σόλωνα ὑπερέδειξε κενὴν τῆς μὲν ἀπορίας, πλὴν νέμειν. τῆς δὲ χρημαστικῆς, βεβαίως τῇ συμβολαίᾳ. Alibi κτημαστικός κῶς dixit, ὅς ἐστι ἴσον πόλεμον ἔχει, καὶ τοῖς κτημαστικοῖς ἀρέσκει, καὶ τοῖς ἀκτινέμοσι. Huiusmodi enim nomina ὁρῶντα ἕως κῶς λήγοντα, varīe formantur. Sic περιττωμαστικός non modo excrementitium significat, sed etiam hominem excrementis abundantem. Theophr. in sexto de Causis, καὶ ὅλως ἔστι τροφή τῇ μὲν, ἀπλῶς καὶ ἀπὸ τῆς τῆς δὲ, κερικῆς καὶ περιττωμαστικῆς. Aristotel. in. vii. de Hist. Animal. ὅς ἐπιπλεονεῖ συμβαίνει τῶν ὅσων ἂν πλεονεῖ ὅσων, περιττωμαστικῶν ὅσοι. Sic πνθυμαστικός qui flatibus plenus est. Idem in eodem, καὶ γὰρ τῶν τῶν συνδύεως ἀρχὴ λαμβάνει τὰς γυναικας. καὶ ἀκτινέως δὲ πνθυμαστικῶν γυναικῶν ἐμπροσθεν τῶν ὅσων, μετὰ ταῦτα πλεονεῖσας, καὶ συνδύεσθαι, ἐκένειν ὅσων τῶν ἀρχῶν εἶναι τῶν συνδύεως. Varie etiam accipiuntur, vt μαθημαστικός significat idem quod μαθητικός & διμαστικός. Idem in pri. τῇ μετὰ τὰ φυσικά. ἐκ δὲ τῶν αἰσθητικῶν τῶν μὲν τῶν ζώων ἐκ ἐγίνετο μνήμη, τῶν δὲ ἐγίνετο. καὶ διὰ τῶν τὰ μὲν, φρόνιμα. τὰ δὲ, μαθημαστικώτερα τῇ μὲν δυναμικῶν μνημονόων ἔστι, id est dociliora, διμαστικά. Plato pro discendi cupidus accepit, τῶν ὅσων πάντας καὶ τῶν τῶν μαθημαστικῶν, καὶ τῶν τῶν πλεονεῖσας, ὅσων ὅσων φρόνιμα. ἐγκλημαστικός querulus & expostulator, litigator. Sic ἐπιχρημαστικός homo ingenii versatilis ad excogitandum quod opus est, ὅσων τῶν, καὶ λυτῶν, καὶ λυτῶν, vt inquit Eustath. qui etiam ἐπινοημαστικός & ἐπινοητικός dici potest. Significat enim actionum vehementiam aut amplitudinem, vt φουκτικός fugax. ἐνυτικός emax. βρωτικός edax. ποτικός bībax. Aristot. πρὸς βραχυλόγητον, Διὸ καὶ τὰ ὀχυρικά καὶ πολυπαιγνία, γράσκει ταχύν. Xenoph. καὶ ἢ πρᾶσιν αἰσθητικῶν ἢ ἕως τῶν πείρας ἔστι καὶ ποριστικῶν ἢ ἐπιτηδεύων τῶν πρᾶσιν αἰσθητικῶν, καὶ μηχανικῶν, καὶ ἐπιμελῶν καὶ κατεργαστικῶν, καὶ μηχανικῶν ἢ καὶ κλέπτων καὶ πρᾶσιν αἰσθητικῶν. μηχανικῶν ἢ τῶν μηχανῶν pro μηχανητικῶν

dixit. & καρπικὸν pro καρτερικόν. Sic διδασκαλικὸς qui valet arte διδασκαλικός, docendi, & peritus docendi. Plato in Gorg. οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ἔμ- διδασκαλικός, τως ἔστιν, ἀλλὰ πασιτικός. Aristotel. in pri. τῷ μετὰ τὰ φυσ. ἔλ-δε ὑπολαμβάνει- κός. νομῶν τὸν ἀκριβέστερον, καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῷ αὐτίκῳ, σοφώτερον εἶναι Δεσποτικός, πρὶ πάσων ἐπιστήμων. sic Δεσποτικός. sic βασιλικὸς pro βασιλευς. Xen. βασιλικός, noph. in Oecon. ὅστις γάρ τι ἀρχικὸς ἀνθρώπων δύναιται ποιεῖν, δῆλον ὅτι καὶ ἀρχικός, δεσποτικὸς δύναιται κτεῖν καὶ βασιλικὸς. Hic ἀρχικός dicitur ἀρχικός, id est qui dominari novit. Aristotel. in quarto πολιτικ. τὸ γὰρ ἐπιτάττειν, ἀρχι- κώτερον, magistratui convenientius. Idem in quinto, ὅστις ἀφαιρῆται πλὴν ὑπερχῶν καὶ τὸ δεσποτικόν φησι τυραννίδος, id est imperiositatem. ἱππαρχ- ἱππαρχικός, χικός, qui hipparchi munere bene fungitur. Xenoph. ἱππαρχικόν δὲ καὶ τὰ χωρία γινώσκων. Sic Διακονικός ὁ ἐπιτελεῖς ἕως τὰς ὑπηρεσίας, qui & Διακονικός, ἱππάρχικὸς dicitur, & ἱππάρχικός. Idem, ταύτῃ ἀντιστήμονα φησι διακονίας ἱππάρχικός, παραλαβῶσα, καὶ πάλιν καὶ Διακονικὴν πικρὰ μὲν. φυλακτικός ad custodiam φυλακτικός, aptus & conseruator, & circumspēctus ad dolum & infidias cauendas φυλακτικός, a Xenoph. dicitur: cui ipse τὸ ἀφυλακτώτα opponit. Plato φυλακικόν φυλακικός, dicere solet. εὐεργητικός pro εὐεργητικόν. & φιλικὸς pro φιλικόν. & Νομοθετικός in quarto Ethic. πρὶ μεγαλοφύχῃ loquens, ἔστι δὲ ἀντιεργη- Νομοθετικός, τικός παλόνων, ὅτω γὰρ προσοφλίσαι ὁ ὑπάρξας, Hic autem paria cum addi- Συγγνωμονικός, tamento faciet in beneficentia. sic enim fiet ut non modo gratiā re- κός, tulerit, sed etiam gratiam contulerit. Et in octauo, ὅν φαίνονται δὲ δι- πρὸς βῦται, ἔσθ' οἱ στυφνοὶ, ὀδυκοὶ εἶναι, βραχὺ γὰρ ὅν ἀντίς δὲ φησι ἡδονῆς. Συγγνωμονικός, Ipse in septimo, φιλικόν pro eodem dixit. Νομοθετικός legum ferenda- Νομοθετικός, rum peritus. Idem in decimo, μάστις δὲ ἂν τοῦτο δυνάσθαι δόξῃν ἂν, ἐκ τῆ Συγγνωμονικός, ἐρημνῶν νομοθετικός ἡμέμῃ. Συγγνωμονικός est clemens, & facilis in cō- κός, donandis maleficiis. cui opponitur τιμωρητικός. Idem in quarto, ὅν γὰρ τιμωρητικός ὁ πρῶτος, ἀλλὰ μάλλον συγγνωμονικός. Significat etiam venia di- gnus, hoc est συγγνωστός. Idem in quinto, ὅσα γὰρ μὴ μόνον ἀγνοῦντες, ἀλλ' λαὶ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά. Idem, ὅσα δὲ διὰ πάθος μὴτε φυσικόν, μὴ τ' ἀνθρώπινον, εἰ συγγνωμονικά. Νοσηματικός valetudini obno- Νοσηματικός, xius. Plutarch. de virtutibus mulierum, ταύτῃ δὲ φασὶ τῷ σώματι νοση- Νοσηματικός, ματικῶν εἰς διὰς πέμψαι πρὶ ὑγείας. Isocr. in Ευαγόρα, στρατηγικόν καὶ τυραννικόν Στρατηγικός, dixit, pro ducendi exercitum dominandiq; perito, Δημοτικός μὲν οὖν τῇ Τυραννικός, τῷ πολιτικῷ, δεσποτικῷ. πολιτικὸς δὲ τῇ φησι πόλει διοικῆσαι. στρατηγικός, ὃ τῇ πρὸς κινδύνους διδασκαλίας. τυραννικός δὲ τῇ πᾶσι τέτοις διαφέρειν, id est, στρατηγικός καὶ τυραννικός. ἱπνωτικός dicitur actiue soporificus. Aristot. πρὶ ὕπνου ἱπνωτικός, καὶ ἱγνη. πάντα γὰρ τὰ ὑπνωτικά κατεβαίνει ποιεῖν, καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ βρω- τὰ, μήκων, μανδραγόρα, δινῶ. Alibi in eodem, οἱ δὲ φλεβώδες ὄνυχ ὑπνωτικοί, δι' ὀύροισιν τῷ πόρων, de hominibus somnuculosus dixit & multum dor- mientibus. Cæterum χρῆμα numero singulari quid significet alibi

χρηματίζεω. diximus. χρηματίζειν est ius reddere, & rebus explicandis constituen-
 disq; vacare, vt magistratus solent. Diod. in hist. Alex. ἐν τῷ πρῶτῳ
 σφ' ἐκείνῳ αὐτῷ θρόνῳ ἢ κλίνει ἀγγυρόποδες, ἐφ' ὧν καθέζομην ἐχρημάζει μετὰ
 τῶν ἐταίρων. Est enim χρηματίζειν vt opinor ἀπὸ τῶν χρημάτων πρᾶγμόμηνον,
 pro eo quod est actui rerum operam dare, & commentari de sum-
 ma reip. vel de rebus ad eam pertinentibus. Lucian. ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἰκανῶς ταῖς
 ἀρχαῖς ἐχρημάσει, id est, Cum Iuppiter hominum votis audiēdis vacauit,
 & de iis statuīt. Apud Demosthenem πρὶ σιφάνῳ, psephisma his verbis
 recitatur, ἐπὶ Νικοκλέους ἀρχοντος βοηθῶμαιων ἐν ἡ νῆα, βέλῳ γνώμῃ πρῦτά-
 νες ἢ στρατηγοὶ ἐχρημάζουσιν, τὰ ἐκ τῆ ἐκκλησίας ἀνεγκόντες, De consiliū sentē-
 tia consilium agitatum est super iis de quibus πρῦτάνες retulerant ad
 curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Idem alibi, ἅμα
 τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν πρῦτάνες πλὴν βελῶν ἐκάλουν ἕως δὲ βελοντήριον, ὑμῖν δὲ ἕως
 πλὴν ἐκκλησίας ἐκροβέσθαι, καὶ πρὶν ἐκείνῳ χρηματίσαι καὶ προβελῦσαι, πῶς δ'
 εἴμῃ ἀνω καδῆται, id est, anteq; Senatus consuleretur & rogaretur sentē-
 tias, & decretum fieret. Et ἡ μετ' αὐτοῦ, ἐν δὲ ταύτῃ ἐκκλησίᾳ ὁ νόμος κελύει,
 ἐπειδὴν χρηματίσωσιν οἱ πρῦτάνες πρὶ ὧν διώκηκεν ὁ ἄρχων, χρηματίζεω καὶ πρὶ
 ὧν ἂν Ζεὺς ἰδίωνηκώς ἢ πρὶ πλὴν ἑορτῶν. Hic pro referre ad populum positum
 χρηματισμός est. Et χρηματισμός huiusmodi actio dicitur. Athenæ. de Dionys. tyrā-
 no Heracleo, τῶν δὲ χρηματισμῶν ἐκρίθη τῶν βελονδύοις προβελῦμαι κίβωτον
 τοῦ σώματος, Postulationibus adeuntiū respondebat, cum adeuntibus
 & supplicantibus agebat arca intermedia. Significat etiam quod lati-
 ne dicitur agere cum populo. vt cū Cicero i libris de Legib⁹, loquēs
 de auguribus dixit, Quid religiosius q̄ cum populo, cum plebe agē-
 di ius dare, aut non dare? τὶ δὲ σεμνότερον ἢ ὁσιώτερον, ἢ τὸ θεῶν δίδω-
 ναι τὸν ἐν τῷ δήμῳ χρηματίσαι, ἢ μὴ δίδωαι. Idem alibi, ex duodecim, Cū
 Agere cum populo & cū patrib⁹ populo patrib⁹q; agendi ius esto consuli, prætore, magistro populi
 equitumq; προσιέναι τῷ δήμῳ καὶ τῇ βελῇ, καὶ ἐν τῷ δημοσίῳ χρηματίσαι
 θεῶν χρηματίζεω etiam est responsa dare legationibus. & κοινολογέ-
 σθαι. Diodor. ταῖς δὲ πρεσβείαις χρηματίσας ἐλαυνδρώπως, παρεκάλει τοὺς
 ἑλλήνας τηρεῖν πρὸς αὐτὸν πατριόπαράδοτον ἔωσιον. Greg. οὕτω γὰρ αὐτὸν
 ὀνομάζει ὁ Νεὸς Μωϋσῆς χρηματίζων ἐπὶ τῷ ὄρει. Plutarchus in Cæsar. προσ-
 ὄντων δὲ ὑπᾶτων καὶ στρατηγῶν, ἅμα δὲ καὶ ἐν βελῇ ἐπομλῆς, ἐχ' ὑπεβίβα-
 σάς, ἀλλ' ὥσπερ ἰδιώταις χρηματίζων ἀπεκρίνατο. Inde χρηματισμός ora-
 culum & responsum diuinum vel mandatum. vt Paulus ad Romanos
 duodecimo de Esaia loquens, ἅλλα τί λέγα αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Sicq;
 χρηματίζεω de deo dicitur, vt διαλέγεσθαι de hominibus. Quin & χρᾶ-
 ματῶν χρηματίζεω dicitur qui oraculum petit, vt illud in Odyss. τυχὴν χρᾶ-
 ματῶν θεοῦ θηβαιῶν Τηρσίαιο, ἀντὶ τοῦ χρησμεύεσθαι. χρῆσαι dicitur deus,
 id est μαντεύεσθαι & χρησμεύειν, ἀναρρεῖν. χρῆσθαι dicitur qui ora-

culum petit. *μαντεύεσθαι* autem & *χεῖν* & *χεῖσθαι* dicitur. Aeschines κατὰ κτησιφῶν. ἔπειτα καὶ οἱ ἄλλοι ἀμειψόμενοι μαντεύαντο παρὰ τοῦ διῶ, τίνι χεῖ τιμωρία τῶν ἀνδρῶν τούτων μεταδῶν. Pausan. in Lacon. καταπαλαιότεροι δὲ ὑπὸ αὐτῶ καὶ ἀμαρτῶν φθι νίκης, σωῖσι τῶ χρησμῷ, διδόναι οἱ τὸν διῶν μαντευομένην πέντε ἀγῶνας πολέμου κρατῆσαι. χρηματίζειν etiam est appellare aliquem, hoc est compellere & alloqui, agere cum aliquo de negotio, & verba facere. Dinarch. καὶ συμπάντων τῶν ἐλλύων ὅσωντιον διαλεγυμένην Νικάνορι, καὶ κεχρηματικῶς πρὸς ὦν ἐβελίδικε, ἐλεονόρ σεαυτὸν πρὸς ἀσκηθῆς προσότις ὦν καὶ Δωροδόκῳ. χρηματίζειν etiam interdū pronuncupari ponitur & appellari. Plutarch. in Anton. κλεοπάτρα μὲν γὰρ ἔαε παλαιοῖς ὁρίσσειν, σολῶν ἑτέρων ἱερῶν ἱστοῖν ἐλάμβανε, ὅτι νέα ἴσως ἐχρηματίζετο. Idem ὅν τοις γυναικῶν ἀρετῆς, διδόναι καὶ νόμον ἦν τοῖς ξανδαίοις, μὴ παρὰ ἑσθέρη, ἀλλὰ ἀπὸ μητρὸς χρηματίζειν, hoc est ὀνομάζειν. Sic Act. Apostol. vnde cimo cap. ἐγένετο δὲ χρηματίζειν πρὸς τὸν Ἀνδρόχέα τῶν μαθητῶν Χριστιανῶν. χεῖσθαι non tantum ἀνελθεῖν significat, quod iam diximus, sed etiam commodare, cuius thema est κίχρημι, vt in loco Demosth. πρὸς Νικόστρατον, τῶν δὲ χρημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅσα βύβλη, δέντα τῶ ἐπιλοίπῳ ἀργυρίῳ ὅσον ἐνδῶ σοι. Et apud Plut. i Pōp. τῶτο δὲ μόνον ἐπαχθῆ καὶ βαρύν, ἀλλὰ καὶ καταγέλαστον ἐκείνῳ πομπήτορ, ἀνδρώπορις ἀνοσίοις καὶ ἀδέοις κίχρηνα, καὶ πρὸς ἄλλους ταῖς ἀντὶ δόξαν, ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον, nomen suū comodātē. Greg. de baptis. ἰδοὺ κίχρημι τὰς χεῖρας τοῦ πνέματος, ταχυῶν μὲν τῇ σωτηρίᾳ. Vt autē ὁ κίχρησ est, qd vtendū dedit: ita ὁ κίχρημα, qui vtendū rogauit, eo modo quo δανείζωρ & δανειζόμενος dicit, & alia. Plut. πρὸς Δυσωπίας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ γέλωτῳ ἔνιοι καὶ μετὰ σκώμματῳ ἐκκλίνουσι τῶν τοιούτων. ὡς θεόκριτος, Δυσὶν αὐτῶ ὅν βαλανέῳ σλεγγίδα κίχρημῶν, τῶ μὲν, ξένος τῶ δὲ, γνωρίμῳ κλέπτῳ, μετὰ παιδία ἀμφοτέρους διεκρῆσατο, ἐπὶ σὲ μὲν, οὐκ οἶδα, σὲ δὲ οἶδα. Idem in Anton. ἐνεκάλα δὲ ὅσα χρησάμενος ναῦς παρὰ αὐτῷ πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπεπέμψεν, φ naues non reddiderat, quas vtēdas acceperat. Greg. χεῖσθαι παρὰ Ἀιγυπτίῳ σκόλη χρυσῶ. χεῖσθαι etiam thema est τῶ χεῖσθαι, vt κίχρηνα apud Theophr. quod etiam significat responsum dare. Paus. ἢ δὲ πνθία χεῖ σφίσι. Neq. χεῖσθαι tantum commodare significat, sed etiam mutuare & δανείζειν. Demosth. προσδεχόμενος ἀργυρίῳ, προσελθὼν τῶν πατρὶ καὶ τῶν ἐμῶν ἐκέλευσε χεῖσθαι χιλίας ἑκακοσίας πεντήκοντα μίαν, ὅνο ὁ βόλῳ λυσίας ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφ. χρημ. τῇ δὲ προστάτῳ ἢ ἀνέγειν, ἐστὶν αὐτῶν ἐς τὸν πατέρα, τὸν ἐμὸν, ἐκέλευσε χεῖσθαι ὃ ἂν ἀργυρίου προσδῶν γὰρ ἔφη πρὸς τὸν μιῶν τοῖς πελτασταῖς. ἦσαν δὲ ἡμῖν ἐνδορ ἐπὶ μὲν αὐτῶν. ὃ δὲ καὶ ταύτας λαβὼν κατεχρήσατο. Ab hoc fit χεῖσθαι, qui τὸν δανεισθέντα καὶ τὸν δανεισμένον significat. Demosthenes πρὸς Ἀπατῆς. καὶ οἱ χεῖσθαι κατήπαγον ἀντὶ τὸν ἐδικούμενος, καὶ ἐνβάλλοντες ἐς τὴν ναῦν, creditores. Idem ὑπὲρ φορμίου, ὃ δὲ εἶλετο μᾶλλον τὴν βασίωνα χεῖσθαι ἔχων τούτων τῶν χρημάτων, ἢ

τῆς ἄλλης χρεώσεως οἷς προτέμνεται ἢ, id est debitores. Vnde τὰ χρηθεύοντα,
 tam res commodatas, ἢ pecunias mutuas significant. Prisci autem
 χρηθεύου ἐλεγον ἐπὶ τῶν ἱματίων ὡς σκευῶν ὡς τῶν κατασκευῶν. ἴσαται δὲ
 ἐπὶ νομισμάτων. & μετρεῖσθαι ἐπὶ πυρῶν, ἢ τῶν ὁμοίων, hoc est appen-
 dendum & admetiendum petere. Est enim μετρεῖσθαι τὸ μέτρω λαμβάν-
 ναν. Demosthenes πρὸς φορμίωνα. ἔτι δ' ἐν τῷ περὶ τριτάτου καὶ τοῦ ταυτ' ἐπισταίνου,
 ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν ἐν τῷ ἄσπετον δικαίως, δι' ἐμετρώμεν ἄλματα ἐν τῷ ἰσθμῷ. οἱ δ'
 ἐν τῷ πυρῶν, ἐν τῷ νεωρίῳ διελάμβανον κατ' ὁβολὸν ἄρτους. ὡς ἐπὶ τῇ μα-
 κρῶς σοφίᾳ τὰ ἄλματα καὶ ἡμῖν μετρεῖσθαι. Et hæc quidem eo tempore
 fecit, cum partim vestrum in vrbe habitâtes farinas admēsas in Odeo
 acciperent: partim qui in Pyræo domicilia habebant, panes singu-
 los singulis obolis emptos auferret: & in magna porticu farinas em-
 ptitarent, ad quaternarum choenicum modum dimensas. Est enim
 ἑκτῶς octonarum choenicū, ab eo dictus, quod sit sextarius medimni,
 hoc est modius, ut in libris de Asse docuimus. Hesiod. in Ergis, εἴ-
 μιν μετρεῖσθαι πρὸς γάρον, εἴ δ' ἀποδοῦναι. Plutarch. in Cæs. τῆς γού-
 ρατιώτας, τὸν κάκιστον μετρεῖσθαι, ὡς παλαιότατον σῖτον, ἐκέλευσεν ἀνέχεσθαι, ὡς
 τὰ ἄλλοτρια ἐοικέναι εἶργον. de militibus menstruum frumentum acci-
 pientibus. Et itidem in Crasso. Inde illud Greg. οὐ γὰρ μετρεῖται πρὸς
 θεῷ θεός, Neque enim filius ad certum modum a patre accipit, cui scili-
 cet ipse æqualis & par est. Polyb. de militia Romanorum loquens,
 Σιτομετρεῖσθαι de militibus dixit: quod Plutarch. μετρεῖσθαι, Σιτομετρώμεναι δ'
 οἱ μὲν περὶ, πυρῶν ἀπὸ καὶ μεδίμνου δύο μέτρα μάλιστα πωρῶν. οἱ δ' ἱππῆες κρη-
 νῶν μὲν ἐπὶ μεδίμνου εἰς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ δύο. Inde Σιτομετρεῖον demen-
 sum, quod seruis dabatur. Σιτοδοτεῖσθαι etiam dicebant δι' δωρεάν σιτομε-
 τρῶμεναι, ἢ quibus frumentum publice dabatur. Ut verbis gratia, ἐν τῇ
 μετρημα. Σιτοδοτεῖσθαι οἱ τὸ δημοσίᾳ χρηματίζεσθαι. μετρημα etiam σιτομέτριον
 dicitur. Polyb. τοῖς δὲ λοιποῖς στρατιώταις τὸ μέτρημα κρητῶς διδόναι ἀπὸ πυ-
 ρῶν. ἔξω κελύβει τὸ χάρακον περὶ τὸ πλὴν παρεμβολῶν. μετρεῖν vero diceban-
 tur οἱ σιτοδοτεῖσθαι, hoc est, admetientes annonarium frumentum. In-
 de μετρεῖν πλὴν ἴστω dicebant pro vices rependere in vtramque partem:
 & paria vel beneficio vel maleficio facere. Paus. in Corinth. Ἀξία, ἢ ἐκ
 ἐπέχου ὁ λογισμὸς μετρεῖσθαι πλὴν ἴστω. ἀλλὰ τῶν θυνέων παλαιῶν σφαγῶν, καὶ
 τὰ ἀδύμνα, δῖπνα δὲ φέρει. Quod ideo factum est, quia μετρεῖν ἀπὸ τῶν
 δανείων dicebant. & vulgo hodie dicunt, mutuuum tibi reddam, pro eo
 dem modo vlciscar, quo iniuriā accepi. μετρεῖν etiam sic dicunt Greci,
 ut nos metiri, hoc est æstimare, expendere. Demosth. περὶ σεφάνου, πλὴν ἐλθὼν
 θείων προπιπυκῶς προπύρον μὲν φιλιππῶν, πλὴν δὲ ἀλεξάνδρου. τῇ γὰρ μετρεῖν
 τῆς ἢ τοῖς ἀρχαίοις πλὴν ὁδύμων. χρῆσθαι τύχῃ dicunt pro ferre & ha-
 bere fortunam. Demosthenes, τῇ τύχῃ δὲ ἢ ὁ δαίμων ἀπέναντον ἐκ

σοις, ταύτη κέχρηται, Hanc habuerunt fortunam, quam deus unicuique dedit. Et ὑπὲρ σεφάνου, εἰ δ' οἷος ἦν ἐγὼ παρ' ὑμῖν κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ τάξιν, εἰς ὃν ἐκάσθ' ἦν πόλεως ἀνὴρ ἐγγύς, ἐδάεε ἕτε ἦν ἔξω πολλῶν ἐλλώων, οὕτε ἦν ἔσω, τοῖς παρ' αὐτοῖς κακοῖς ἐκέρχεται αὐτῷ. In bonam & in malam partem accipitur, ut χρῆσθαι συμφοραῖς, & χρῆσθαι παρ' ἐσθ' ὀνυχία Thucydíd. χρῆσθαι δ' αὖτις, est aliquo uti, hoc est σωτηρίας, συζῆναι. ut Cicero pro Cluen. Vti tali matre noluit. Isæus, Νυνὶ δὲ χρῶμεθα ὑμῖν ὅτι πρὸς πολλὰς ποιεῖται μὲν πάντων. χρῆσθαι τῷ ἀνδρώπῳ, statuere de homine, hoc est vel beneficio vel poena afficere, & additur accusatiuus ὅτι. ut ὃν τῷ πρὸς παρ' αὐτοῦ. Ἀνδρείας Ἀθιωαῖοι ἐμοὶ μὲν χρῆσθαι ὅτι βέλεται. ἐπίσθυσσα, δ' ἐκπατήσῃ, ἡμαρτον, ὁμολογῶ. & κατὰ Νεαις, καὶ ὃν μὲν τῷ παρ' αὐτοῦ δὲ ἔχον αὐτοῖς ὅτι χρῆσονται οἱ Λακεδαιμόνιοι. ὕσθρον δὲ ὅτι ἀρχιδάμῳ ἐντέλεσεν αὐτῶν μεταλαβῆναι τὴν πόλιν. Lys. παραδέδωκεν αὐτὸν ὑμῖν χρῆσθαι ὅτι ἀν' βέλεται. Plutarch. γὰρ δὲ φησι ὅτι ἀπαυδρώπως κοίνῳ οὐαλερίῳ χρῆσθαι τὸν πομπήϊον. Plato aliter in Sympoſ. ὥς δὲ ἔχω ὅτι χρῆσθαι τῷ ἀνδρώπῳ. verba sunt Alcibiadis de Socrate, id est nescio quomodo uti eius doctrina debeam. quomodo ex eius doctrina commoda mea comparem. Demosthenes, καὶ ἦν μὲν ἄλλων πολιτῶν πολλῶν ἀγαθῶν ὄντων, μηδὲν μὲν δ' ἐξ ὧν χρῆται. τίς δὲ τοιούτοις ἐδεικνύει ὑποπίπτει, id est, cum nullo ciuili animo agit: nulli se ciuilem exhibet. Dici autem potest, χρῶμαι ὅτι βέλομαι, ὅτι ὅτι ἀν' βέλομαι. & de præterito, ὅτι βελοίμην ἐχρώμην. Additur etiam & alius quiuis accus. ὅτι ὅτι vel τὶ. ut Demosth. contra Philipp. αὐτὸ μὲν οὖν χρῆσθαι καὶ πότε τῇ δυνάμει παρ' αὐτοῦ, ὅτι τῶν κνρίων κατὰ τὰς ὑφ' ὑμῶν, βαλόνται. αὐτὸ δ' ὑπάρχει δ' αὐτῷ παρ' ὑμῶν, ταῦτ' ὅτι. Plutarchus, Διὰ τὸν κατὰ μὲν χρῆσθαι ἀξιὸν ἀποδείξει πομπήϊον, Quæ causa fuit, ut nullam curationem Pompeius Catoni mandarit, quæ quidem acrem intentionem posceret. vel, quæ magnopere cordi illi esse deberet. Plato hoc modo usus est in Phæd. συμμίς γὰρ λέγοντ' ὅτι ἡπόρει, πένν ἐδαύμαζον ἢ ἢ ἐξ ὧν χρῆσθαι τῷ λόγῳ αὐτῷ, Cum enim Simmia eam rem disputaret, neminem utique futurum existimabam qui ei respondere posset. Et in Gorg. εἰ μὲν οὖν ὅτι ἐγὼ σε ἀποκρινόμενος μὲν ἔχω ὅτι χρῆσθαι, ἀπότρεπε ὅτι τὸν λόγον. εἰ δὲ ἔχω, εἰ χρῆσθαι. δίκαιον γὰρ καὶ νῦν ταύτῃ τῇ ἀποκρίσει ἢ τὶ ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ, si habes quod respondeas, responde. At in Philebo cum accusat. & datiuo, ταύτῃ δὲ τῇ σκέψασθαι τούτων ἦν παθημάτων τόδε χρῆσθαι, id est, ad hunc modum utemur. vel, ad hoc utemur. χρῆσθαι ἑαυτῷ καλῶς, significat honeste se habere: modeste viuere & compoſite. Aristoteles in quinto Politicon, ὁμονοῶσα δὲ ὀλιγαρχία, οὐκ ὀλιγαρχία δ' ἐστὶν αὐτῆς. σημεῖον δὲ ἢ ὃν φασάλας πολιτεία, ἐκείνοι γὰρ ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν κύριοι αὖτις, διὰ τὸ χρῆσθαι σὺν αὐτοῖς καλῶς. Cum autem dicunt οὐκ ἔχω ὅτι χρῆσθαι ἑμαυτῷ,

- hoc significant, incertus sum quid agam. Plato in Gorg. ἔτι δὲ σὺ λαβὼν μὲν οὐ, ἐς τὸ δεισμωτήριον ἀπαράγοι, φάσκων ἀδικεῖν μὲν δὲ ἀδικουῦντα, δὲ ζῶντα περὶ οἷον· ὅτι ἐκ αὐτῶν ἐχθρὸς ὁ δὲ χρησάμενος αὐτῶν, ἀλλ' ἰλιγγίως καὶ χασμῶ. Non haberes quod ageres: incertus esses consilii, & stuperes, hæreretsq; vt vertigine correptus & oscitans. Hoc enim significat ἰλιγγίᾱ, & id quod Cicero æstuaire dicit, nisi quod proprie est vertigine affici, hoc est τῇ ὅτ' αὖ συστρέφεται καὶ σκοτίζεσθαι, vt idem in Protag. ἐγὼ δὲ πρῶτον ὥσπερ ἡ ἀγασθὴ πνικτὴ πλεγάς, ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγία. Est enim ἰλιγξ vortex & vertigo. Diod. μεγάλῳ δὲ ῥέειδ' αὖ ἐς ἓνα τόπον συστρέφοντων, ἰλιγξ ποταμὸς καὶ καὶ φεβεραὶ σπυρίων. Lucian. πολὺς μὲν ὁ ἰσχυρὸς, ἀδύρως δὲ ὁ ἰλιγξ. Sic autem appellatur dubitatio & hæsitatio hominis deprehensi, sententiis alternantibus, aut mente prorsus hærente, vt latine æstus. Plinius Tranquillo, Explica æstum meum. Audio me male legere, dūtaxat versus. orationes enim commodius. Idem, Iterum dicam: explica æstum meū. Cicero in Verr. Aestuabat dubitatione. Aestuaire illi q; derant pecuniā: putare nihil agi posse absente Epicrate.
- Ἀπρὸμπε. Ἀπρὸμπε & ἀπόπεμψις Demostheni est repudium. Et ἀπρέμπεσθαι πλὴν γυναικά, repudiare: vel nūcium vxorī remittere, vt Cicero loquitur. Inde ἀπρέμπεμαι πλὴν ἀμαρτίαν, ἀντὶ τῆς ἀπαγορεύσεως, reiciō, repudio, a me summoueo. Aristotel. in secundo Ethic. οὕτω γὰρ πλὴν ἡδονῶν ἀπρὸμπετοί μὲν οἱ ἦτορ ἀμαρτησόμεθα. Greg. καὶ ἰσχυρῶς. ὥσπερ πλὴν καὶ ἡ θυσίαν δὲ μαρτύρων θεὸς ἀπρέμπετο. καὶ ὁ δὲ, ἐπὶ οὖν. ἢ γὰρ δὲ, τὸ πονηδὲν ἀπεισέτω, id est terrea motu excutiebat eius labor. ἀποπέμπεω est amādo, ablego. Aesch. οὐκ ἀποπέμψετε τούτους; Non in exilium mittetis & ablegabitis quoquo gentium? ἀποπομπή non modo repudium, sed etiam procurationem & depulsionem sceleris aut prodigiū significat. ἀποπέμπεσθαι τὸ τέρας ἀποπομπῆς ἀποδίοπομπῆσθαι dicitur & ἀποτρίπεσθαι. & ἀποπομπῶν, θεοί, qui alio vocabulo ἀποτρόπαιο dicuntur, & ἀλεξίκακοι, quasi depulsores malorum & ἀποτρόπαιοι & auerfores, defensoresq; pestium & calamitatum. Pausan. in Corinth. καὶ τῶν τάφῳ πλεονέκων ἐστὶν ἀποτρόπαιοι θεοί. πᾶσι δὲ τῶν δεινῶν ὅσα ἔλθουσιν ἐς ἀπὸ τῶν κακῶν νομίζουσιν. Aristoph. Ἄλλοι ἀποτρόπαιοι. μὰ Δι' ἐγὼ μὴ οὔ. Absit inquit, & dii meliora. verba sunt rem detestantis. Quibus diis affines erant σωτήρες. Xenoph. ἐκ δὲ τότε θύοντες καὶ τοῖς ἀποτρόπαιοις παίοις καὶ τοῖς σωτήρσι, καὶ μάλιστα καλλισθέσι, ἐπαύσαντο. Lucian. δὲ ἀλεξίκακος Ἡρακλῆς, καὶ τοῦ ἀποτρόπαιου, καὶ διόσκου σωτήρες, O malorum depulsores Hercules, & tristium amolitor Iuppiter. Interdum ἀποτρόπαιος pro auersando ponitur & abominando. Idem, οἰκέτω μὴ γὰρ ἢ ἀγέλοισι μὴ δὲ ζῶσι ὑποκρίνασθαι, μικρὸν πᾶσι μα. τὸ Διὰ δὲ ἢ τὸ Ἡρακλέα, μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδεδυκὼς τοῖς δεαταῖς, ἀποτρόπαιον, ὡς καὶ ἀγρόν. Idē, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἢ ἀκῶσαι ταῦτα. Sic Syne. sepe vti. ἀποδίοπομπῶν ablegare, eicere. Syne. ὁ μὲν

ἀποδοιομπήται τὰ ἐκ φιλωνεκίας κακὰ εἰς ὄρεθ' ἢ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Plut. in Catone, ὃ δὲ κάτωρ ἔγνω ἀποδοιομπή(ε)ως τὰς φιλοσόφους ἀπὸ φιλίας, id est exigere, procul amouere. Significat etiā expurgare, expiare, lustrare. Plato, ἄριστος δ' ἄν' ἡμεῖς ὑμῖν σωθῶμεν, ἀποδοιομπή(ε)ως περὶ ἀντιπῶν καὶ καθαρῶν μεθ' ἡμῶν, ὅτις τὰ τοιαῦτα δευρὸς καθάρισαν, ἃ καὶ ἡμεῖς ἐκείνους, εἴπερ ἡμεῖς σωθῶμεν, id est abluemus expiābimurq, eaq; nos abdicābimus, si modo hominem nacti erimus expiationū peritū. Athen. lib. 9. nono, ὃ δὲ σφόδρα φροντί(ε)ως, ὃ τὸ προβλινδὲρ ἀποδοιομπή(ε)ως, ἀλλ' ἡμῖν γε ἔφη, & reliqua, At ille cum multum meditatus questionem reieccisset, aliud fari orsus est. vel, cum problema quasi neglectim aut per dissimulationem transmississet: quasi παρὰ μέγας, quod etiā ἀποπροσωποκρί(ε)ως dici potest. Plut. in Cæs. ἐξέπλη(ε)ως γὰρ τὸ κάτωρ εἰς κύματα ἀποδοιομπή(ε)ως, amandarunt, ablegarunt.

Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, est penes se asciscere puerum, & id ferme quod agnoscere filium dicitur. Demosth. καὶ νεώτερος, τὸ δὲ μὴ λαβὼν τὸν συγγενῆ τὰ αὐτῶν, καὶ ἄλλους πελαγικόν, ἐποίη(ε)το τὸν παῖδα καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτόν, filium eum adoptavit, agnitionē suscepit apud se. Dicitur & ἄνα

ἀναλαμβάνειν
ναρ.

δέχεσθαι. Idem ibidem, ὅς γὰρ ἀνέστη τάχιστα δι' ἐκείνης φιλίας ἀδελφείας ὁ φράσας, καὶ ἀνέλαβεν αὐτόν, καὶ ἔχεν ἐπισκευὴν τὸ σῶμα, λαμβάνει γυναικα, ἀδελφὴν καὶ τὸν νόμον. ὥστε ὅτι μὴ οὐχ ἐκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα, ἀλλὰ βιασθεὶς ὑπὸ φιλίας ἀπαμείβας ὃ φιλίᾳ ἔχοντες φιλίᾳ πρὸς τὸν δικέως, ταῦτ' ἔσω ὑμῖν πενήτριά, Nam simulac Phraitori conualescere ab infirmitate, seseq; recreare cōtigat, & corpore esse valenti, ciuem uxorem legitimis sponsalibus accepit. Ex quibus indicia colligere debetis, ipsum non volentem libenterq; fecisse ut eum filium agnosceret, sed vi morbi subactum odioq; gentiliū. Inferius rursus hoc ἀναλαβὼν dixit. Huiusmodi autem agnitionis, διὰ τὴν εἰσαγωγήν τὸν παῖδα εἰς τὴν φράσας fiebat, ut ex ea oratione intelligere licet. Agnoscere autem verbū multis & aliis verbis a Graecis significatur, non tamen ut vno ipsi verbo omnia Latini verbi significata perinde complectantur. Agnoscere augurium vel omen, vel agnoscere luctum, ipsi προσί(ε)ως dicūt. Plutarch. in Publicola, ὅν' προσί(ε)ως ἡμῶν τὸ πένθος. Dicitur & ἀποδέχεσθαι: cui ἀποδείκνυμι, ἀποδοιομπή(ε)ως, ἀφ' ὧν ἀδελφείας, δι' ὧν ἀδελφείας ὀpponuntur, quasi omen auguriumq; reieccere & abominari. ἐπιγινώσκων latius patet. ἐπιγινώσκων τὸ πρὸς τὰς partes agnoscere, quod iuris peritorum verbum est. Et ἐπιγινώσκων τὸν κίνδυνον agnoscere periculum, quod venditor facit ante rei traditionem vel adimensionem. vel appensionem specierum. Synes. καὶ μὴ γὰρ ἡμεῖς εἰσὶν ὅτι μὴ πω φιλοσοφῶμεν, ἐπιγινώσκων τὸν κίνδυνον πλὴν ἀλγίστων. In Pand. ita legitur, ὃ τὰ τὴν ἀπόν(ε)ως διοικῶν, ἐδ' ὅτι ἐπιγινώσκων ἀναγκάζεται τὸν τυχερὸν κίνδυνον, Qui absentis negocia gerit, agnoscere interdū casū fortuitū

ἀναδέχεται.

ἀνάληψις
παίδων.
Agnoscere.

προσί(ε)ως.

ἐπιγινώσκων

- tū cogitur. ἐπιγινώσκην pro agnoscere, id est noscītare. Basil. de vita
 solitar. ἐπέγνω σὺ τὴν ἐπιστολήν, ὥστε οἱ τὰς τῆς ἐλπίδος παῖδας ἐκ τῆς
 φαινομένης αὐτῆς ὁμοιότητος πρὸς τὰς τιμόντας ἐπιγινώσκουσι. Idem γνωρίζω
 significat. Lucian. γνωρίζω τὴν ἐκείνου, καὶ φημι ὁμοίους εἶναι αὐτῷ. Herodian.
 γνωρίζουσα τὴν κομμώδου χίρην, Agnito Cōmodi chirographo. cum alioquī
 γνωρίζω significet cognosco, & indicō, & notum facio. Vnde γνώρισμα in
 dīcium, ut pulsus in febre. Gal. ταῦτα μὲν αὐτῶν τῶν ἐφημέρων γνωρίσματα.
 Greg. de Basilio, Ἀλλῶμαι γὰρ μοι τὴν ἀνδρα τῶν ἐγνωρίσαν πλεώτερον. Signi-
 ficat etiam σωίσαι καὶ προξενῶ. Plut. in Fabio, καὶ γνωρίζα τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς ἐκ
 γυναι. Athenes. ὁ περὶ βασιλῆος ἡλοθέτα τις τὰς ἡδονὰς αὐτῶν γνωρίζουσι, id
 est τις ἡδονῶν, qui novas indicabant voluptates. γνώρισμα etiam est
 καλλώπισμα, καὶ ἐπίσημον, hoc est insigne & decus ornamētumq;, hoc est
 id propter quod aut res aut ciuitas visenda est. Greg. ἐς βασιλῆον, Ἀλλὰ
 μὲν γὰρ τῆς πόλεως ἄλλος ἐγγάλλονται καλλωπίσματος, ὅπως ἂν ὅμαι τῆς δι-
 γμμάτων ἔχουσιν ἢ τῆς δρωμένων. τῆς δὲ λόγος τὸ γνώρισμα, id est propter litera-
 rum studia visitur. de Cēsarea Cappadocię loquēs. γνώρις. Plato, πολ-
 λὴν χάριν διδάσκει φιλ. Θεωρίης γνωρίσας, quod mihī notum & familiarem
 feceris Thezetetum. Qui autem non agnoscit, hoc est ἐκ ἀποδείξεως καὶ ἐκ
 ἀπογινώσκου προσήται, is ἀπογινώσκην dicitur, hoc est abnuere, ἀναίνω. Synes. κατὰ τὴν
 Δελφικὴν χάριμα ἐμαυτὸν ἐγνωκώς, καταγινώσκω πενίαν φιλ. φύσει, καὶ ἀπογινώ-
 σκω ἐς ἥρας δικαιοσύνην, Naturā humanam ipse damno inopię nec istā
 agnosco heroicam cognationem. quod ideo dicit, quia cum Proteo
 cōparatus fuerat. ἀπογινώσκην etiam ἀποκρίνομαι dicit, de quo alibi di-
 ctum est. ἀπογινώσκω etiam despero significat, & genitiuo iungitur.
 Idem, πρὸς ἀπεγνωκὸς ἀνάγκη ἡδὴ προσήγομαι. Diodor. de Alex. ἐπεὶ
 τὸ τῶν ἀπείγων, πρὶν αἰετοῦ τὸ δακτύλιον. Vnde νοσοῦντας ἀπεγνωσμένους dicūt pro
 deploratis. Significat ἀπαγορεύω, hoc est valere iubeo: salutē ultimū
 dico. Idem, ἀπαπαμύνω καὶ τὴν ἰσχυρίαν, ἀπογνωσέον δὲ καὶ τὴν πατριῶς. ἀπογιν-
 ωσκην etiam ponitur pro eo quod est ἔγνωκα καὶ μὴ ποιεῖν, hoc est statui
 vel statuo hoc non esse faciendum. Plut. οὐκ ἐστὶν ἡδὴ πάρος μὲν προσωτέ-
 ρω δυνάμει ἀπείγω, φθόνον Ἀντωνίου δάσας. Cui significationi nō absimilis est
 ἀπογινώσκω σε τὴν κατηγορίαν, hoc est γινώσκω σε ἐκ εἶναι ἐνοχον τῇ κατηγορίᾳ,
 hoc est sentio & statuo iudicoq;. ἀπογινώσκω pro ἐποδοκιμάζω, & προσέ-
 μαι, reprobō, etiam cum genitiuo. Synes. Troilo, πέτρων οὐκ ἄλλως ἀπεγνω-
 κέναι προσήκει τῆς ὁμιλίαν τῆς νόμος, παρὸς οὐκ ἄλλως φιλ. αὐτῶν. παρὸς οὐκ
 ἐφ' ἡμῖν ὥστε ἐπὶ κτήμασι δυνάμει γίνονται γήματα. de eligendo enim præfe-
 cto patrię loquens hoc dicit, iam primum isti ab hac sorte reiiciendī.
 vel, pricipio igit hoc statuere oportet, istos nō esse ad magistratū ad-
 mittēdos qui legū auctoritate calcata patrię suę iperitāt. qui cōtra le-
 gū p̄scripta corporib⁹ nostris oppositis quasi p̄diis, pecuniā mutuāt.

Est enim ἀνάλαβος calcibus infestis aliquem petere & ferire, pedibus
conculcare, quod præter plagam etiam cōtumeliosum est. Sic Greg.
παίων πινξ δημοσία, καὶ λαξ ὑπαλλόμυθος. Verum ἀναλαμβάνειν præter supra
dictam significationem multas & alias habet. Diosc. εἰς δέσµας ἀναλαμ
βανόμενος χροσπλίδας, hoc significat, in fasciculos manuales collectus
& constrictus. ἀναλαμβάνειν etiam est verbum medicorum. Idem, ἀνά
λαμβάνων λεία οἶνον ἢ τροχίσκους ἀναπλάττων. Celsus libro septimo, Cinis sar
mentorum ex aceto vel aqua coactus, iis mederi potest, ἀναλαμβάνομε
νος. Excipere etiā id Latine dicitur, quia ἐκλαμβάνειν Græci vt ἀναλαμ
βάνειν dicunt. verbum est in compositionibus medicorum usurpatū:
cum res contusæ aliquo liquore coguntur. Idem libro quinto, Hæc
excipiuntur cerato ἐ ροσά factō. Et rursus, Medicamenta composita
mollī lana excipiuntur, eaq; lana naturalibus conditur. Diosc. de πί
νου loquens, ἢ δὲ δὴ αὐτῶν λιγνῶς κακομύων ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος ἡ γασ
τρίδος κατὰ σκόνην. ἀναλαμβάνειν etiam est colligere dispersos. Plutarchi
ἀκῶν κάπωνα πρὸς σφαλίωτας ἀνελκόμενα, πρὸς αὐτῶν ἐς λιβύην. ἀναλαμβάνειν ἀντὶ τῆς
πάλιν κομίζεσθαι, id est recuperare, recipere. Idem in Pompe. καὶ οἱ τύχης
ἐτι πηφατέον, & γὰρ ἀνέλπισον ἐκ τῶν ἀναλαμβάνειν ἐκείνα, τὸν δὲ ἐκείνων οὐ τὸ
τῶν γυρόμενων. ἀναλαμβάνειν & ἐσιᾶν ἢ εὐλοφρόνως δέχεσθαι. Idē in Cæsare, μετὰ
δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανον ἐσιᾶσσι θεῶς, id est epulo & spe
ctaculis exceperit. Et in Anto. πολυπῶς δὲ κλειπάσθαι, τὰς ὀκταβίας ἐν τῇ πό
λει ἡμᾶς (ἰταπῆθαι γὰρ μάλιστα, ἢ ὀκταβία, ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων) πρὸς ἀνελάμβαναι ἐν
πολιτείᾳ τὸν δῆμον, multis liberalitatibus largitionibusq; populum am
plexa est. Id enim de iis dicitur, qui inire gratiam contendunt popu
lariter. vt de Graccho, ἅλλοις νόμοις ἀνελάμβαναι τὸν δῆμον. Accipere Latī
ne dicitur. Liviū, Līteræq; per oppida missæ, vt Hispanos comiter
acciperent. Cicero ad Atticum, Hunc tu tralatum in macrocolum
lege conuiuiis tuis. sed si me amas, hilaris & bene acceptis me in me
stomachum erumpāt, cum sint tibi irati. ἀναλαμβάνειν, recreare, refoue
re, καὶ πλὴν τοῦ ἀδυνάτως ἔχοντος δυνάμει ἀναζωπυρεῖν. vt in illo supra citato
Demosthenis, ὅς γὰρ ἀνέστη τάχιστα, δὲ ἐκείνης οἱ ἀδυνάτεια δὲ φράσας, καὶ ἀνέλ
αμναι αὐτὸν. Isocrat. εὐρύς δὲ τῇ ἡμετέραν πόλιν ἐλάττωσιν ἔπουν ἀναλαβῶσαν αὐτῇ,
ἢ καταπλεμῖθι. Hoc Latini propterea colligere se dicunt, & sese a mor
bo recolligere. Plinius libro secundo de sifere, Heraclides contra ar
gentum viuum dedit, & Venerem subinde offensantem: ægrisq; se re
colligentibus, id est ἀναλαμβάνουσιν, ἀναζωπυρεῖν, ἀναζωπυρεῖν, πρὸς ὁρῶνσι.
Cicero in quarto Tuscul. ad animum transtulit, his verbis, His autem
sunt subtrahendi ii, in quos conantur impetum facere dum se colli
gant. Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes,
rursus in locum suum cōgerere: id est ἀναλαμβάνειν, vt τοὺς σφαλίωτας ἀνελκόμενα

φως κάτω in loco supra citato. Lucian. ἑκατέρωθεν καθάρμυλον ἡσυχύας, τὴν
 μίτρα τῶν ἀνελκμυλίων, colligens & redimens. Sic Demosth. quodam
 loco, ἐπειδὴ ἀναλάβω ἑμαυτὸν. id est, cum me ab hac inopia recepe-
 ro & collegero. Sic Plutarch. in Pompe. ἀναλαμβάνειν ἢ ἀναζωοποιεῖν πλὴν
 δυνάμιν, reparare & exuscitare vires & copias. Demosth. quodam lo-
 co dixit, ἄριστος ὅστις ἰατρὸς, οἷς τοῖς ὑπὸ τῆν ἐτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Inde
 ἀναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis composita sunt. καὶ διατὰρ
 ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενεῖντα apud Gal. id est victum prescribere restitu-
 dis viribus. καὶ ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, educatio & nutritio virium focilla-
 trix. Gal. de iis loquens qui paulatim corpore extenuantur, ἀλλ' ὅταν
 βελτίους γίνωνται, ἐπανάγειν δὲ κατὰ βραχὺ ἐπὶ πλὴν ἀναληπτικῶν καὶ ἀναληπτικῶν
 ὀνομαζομένων ἀγωγῶν. Est autem ut ipse inquit, ἡ ἀναληπτικὴ διατὰ μέσην φιλί-
 ὑγιεινὴν τε καὶ θρασυθυμικήν. Ipsi etiam ἀναλαμβάνοντες ἀναλαμβάνοντες actiua
 voce dicuntur: hoc est ἀνακομιζόμενοι, ἐκ τῆ νόσου ἀναφέροντες, ἀπὸ φιλί-
 ἑαίροντες. Gal. καὶ τῶν οἰκωρὶν ὅς ὁ ἀναλαμβάνων διατὰται, φρονέοντες. ἀναλαμ-
 βάνειν etiam est ὑπολαμβάνειν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτὸν, hoc est reprehendere & sese
 emendare. Demosth. Ἀντί δὲ τῶν ταῦτα ἀναλαμβάνειν καὶ μεταγινώσκον, ἐπὶ πλὴν
 ἁπλοῦς ἀνότρον ἀλλὰ προσεξέρχεται. ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, est equum freno si-
 stere & coercere. quod etiam ὑπλάμβανειν dicitur & ἀνέχειν. Xenoph. περὶ
 ἵππων, Δεῖ δὲ καὶ ὑπλάμβανειν ὅν τῶς σφοδαῖς. Idem, ὅταν γυνὴ ὑπλάμβαν-
 ηῖ, ὡς ἡκιστα μὲν γυνὴ ἵππον πλάγιναι. Et rursus, Δεῖ γυνὴν εἶδέναι ὅτι ἀφειδῶς
 εἰς τάχῃ, ἀναλαμβάνεται ὅν βραχὺ, καὶ ἀπὸ σφοδρῶς ἔλεγε, hoc est reprehendi-
 tur, sistitur. ἀναλαμβάνειν τὸ ἀνακτᾶν, hoc est repēdere iacturā & damnum
 sarcire. Aristotel. τῇ δυνάμει γὰρ ἢ τῇ δυνάμει φιλί-
 πλὴν ἐνδεῶν τῇ σέμει. de iis animalibus loquens, quæ dentibus carent.
 Et quod Cæsar dixit, Acceptum incommodum virtute sarcietur. &
 Liviū, Damna nostra milites omnium circa populorum præda sar-
 cientur: Græce ἀναληφθήσεται recte diceretur. cum alioquin hoc verbū
 sarcire hoc significet, quod Græci dicunt ἐπισπλάζω, ἐπανακτᾶν, ἀπο-
 καθιστᾶν, ἀνακαλεῖσθαι, καταστίζειν & ἀπὸ τῆς φιλί-
 ἀναλαμβάνειν etiam dicitur
 filium abdicatum in domum recipere: quod patres post emendatio-
 nem & satisfactionem faciebant Athenis. Lucian. ἀναληφθὲς ὅς πρό-
 πρὸς ἀπὸ τῆς φιλί-
 quemadmodum ἀνελκμυλίου ἐκ τῆς φιλί-
 supra dictum est, qui est a patre agnitus, & domum deductus. Huius-
 modi mihi esse videtur ἡ ἀνάληψις servatoris Lucæ nono cap. ἐγένετο ὅν
 τῇ συμπληρώσει πλὴν ἡμέραν τῇ ἀναλήψει αὐτοῦ. Tum demum enim domum
 accersitus est & euocatus à patre Christus homo, cum mandatis pa-
 tris perfunctus est. Significat etiam domum admittere aliquem, & pe-
 nes se habere. Aesch. καὶ Τιμαρχον, οὗτος ὁ ἀνὴρ ἀγρυπνῶν, καὶ ὁρῶν τὸν ὅν
 τῇ διαξίσει τὰν τῶν ἀνελκμυλίων αὐτοῦ, καὶ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ. id est, vltus est pro cata-

ἀναληπτικόν.

ὑπλάμβανειν

Sarcire.

mito. Idem, ἀλλ' ὡς δ' ἔβω αὐτὸς ὧν ἐν ταῖς δικάσις ἀνελημμένους γέροντες. id est πρὸς οὗς ἡταιρηκώς γέροντες. Et rursus, καταπλεῖ δ' αὖτο δ' ἐλκυσσόντου ἡγήσαντο. οὗ τοι ἀνεληφώς. Ἀναλαμβάνει retinere. Plutarch. de Antonio, qui iā vulne-
ratus, per fenestram à Cleopatra sursum trahebatur, ἀλλὰ μολίς ἢ κλεο-
πάτρα τοῦ χειρὶ ἐμπεφυκῆα, καὶ κατὰ τὴν οὐλὴν τῷ προσώπῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμ-
βαι. id est funem retinebat, ne corpore degauante deorsum rursus
ferretur & recideret. Ἀναλαμβάνει πλὴν χλαμύδα. Plutarch. assumere
& amicare dixit. Ἀναλαμβάνει ἐαυτὸν, & ἐπαναλαμβάνει, est in integrum
restituere se, & in gradum reponere. Isocrat in Archid. εἰ μὴ γὰρ μηδὲ
νὴς πώποτε ἦν δυστυχισάντων ἀνέλαβον ἐαυτὸς, μὴ δ' ἐπεκράτησαν ἡ ἐχθρῶν, εἰδὲ
ἡμᾶς ἀκόσμητος ἡγεμονίας πλεμωῦτας. Ἀναλαμβάνω, repeto, iterum dico. Plato
in Phæd. καὶ δ' ἐπὶ τῇ περὶ πλάκας ἀναλαμβάνω, ἵνα, μὴ διαφύγῃ ἡμᾶς. Et in Phi-
lebo, μνήμην ὡς εἰκοὴν ὅτι πρὸς τὸν ἀναληπτέον.

Ἀναλαμβάνει
νῆς ἐαυτὸν.

ἐπ' ἐργασίῃς καθ' ὅς τις mulier dicitur quæ prostat, & publice meret stipem. Demosthen. ἡ γὰρ Νεαίρας, τὸν πε νόμος ἐπὶ τέτοις πρὸς χυμῶν, ὡς εἴη ἐπὶ ταύ-
ταις μοιχοῖς λαβεῖν ὁπόσῃς ἐπ' ἐργασίῃς κάθονται, ἢ ἐν τῇ ἀπορῇ πωλώσιν ἢ ἀπὸ πε-
φασμένως, Legemq; allegebat quæ vetat adulterum deprehendere, eū
qui cum iis concubuerit quæ in fornice sedent: aut quæ palām in fo-
ro res venales habeant. ἐργασίῃς φάσκω καὶ τοιοῦτον εἶναι τὴν στεφάνου οἰκίαν, καὶ
πλὴν ἐργασίῃς ταύτης εἶναι, Domum utiq; meritoriam Stephanī domici-
lium esse dicitans, illumq; esse quæstum in officina meritoria & ve-
nerea.

ἐργασίῃς.

ἐργάζεσθαι etiam est merere capturas, & quæstum corpore face-
re. Idem, καὶ τὰ ὡς τῆς ταύτης ἐργασίῃς, καὶ πλὴν οἰκίῃς ἀρτίστον, Et vi-
ctum ipsam quæsituram, familiamq; eo alituram: hoc est omnia quæ
stu corporis suppeditaturam. & ἐργασία, lucrum & quæstus. Antiph.

ἐργάζεσθαι.

πῶς γὰρ εἰς δανὸν, τὸς ἐπὶ ἐμπορίᾳ ἀποδημοῦντας, ἀποδίδει ἐπὶ πλὴν οὐδὲν πώποτε βοή-
θειαν. τοιοῦτον δὲ μόνον ἐν τοῖς τότε καιροῖς καὶ κατ' ἐργασίαν ἐκτελεῖν, ἡνίκα, εἰδὲ ὅτι
προσκητῆρας εἰδὲ ὅτι ἐλπίσει, ἀλλὰ τὰ ὑπάρχοντα, μόνον διαφυλάξει. ἐργάζεσθαι
τὸν βίον, est victum querere, vitam ex aliquo questu tolerare. Andocid.

ἐργάζεσθαι τὸν
βίον.

ἐργάζεσθαι τὸν βίον ἐκ τῆς δικάσις καὶ τῶν χειρῶν. Est enim ἔργον lucrum. De-
mosth. ἡ γὰρ ἀφ' ὧν, τὸ δ' ἔργον τῶν ἡνὶ χρημάτων περὶ τῶν ταῦτον
ἐκαστοῦ. hoc est quæstus & vsura, & τόκος vt supra dixerat. Idem in ea-

ἐργον.

dem, καὶ πότερον εἴτε ὡς τῶν περὶ τῶν ἀποδίδειν ἢ πότερον τὸν λόγον πρὸς τῶν ἐπι-
τησίων. ἢ τὰρχαῖα, ἀπὸ λαβεῖν ἀν' ἡμῶν οὐδὲν πῶς ἐργον πῶς γελημμένους; An potius
æquum esse contenderet, sortem vsurasq; legitimas à tutoribus se
accipere? Inde χρήματα, ἐν ὧν δὲ dicta, quæstuosæ fœnusq; pensitantes pe-
cuniæ. Idem ibidem, καὶ ταῦτα, ἢ ἐν ὧν κατέλιπον ὡς καὶ εἴη ὁμολογίσι. Latine dicitur pecunia fœnore occupata. Et ἡ γὰρ Διονυσίου, ὁ γὰρ ἐκ τῆς
Αἰγύπτου δανείσαντες τοῖς ἐτρώπολοις ἀργύριον εἰς Ἀθῆνας, ὡς ἀφίκοντο εἰς τὴν ἑορτήν
καὶ τὴν αὐτὴν ἐκαστοῦ εἴη κατεκόμισαν, εἰδὲν οἷμαι εἰς τὴν ἀφίκνυσθαι τὸν τόκον,

Ἀντὶ τὰ χρή-
ματα.

καὶ κομιζόμενοι δὲ δάνειον ἐν τῇ Ῥόδῳ, πάλιν ἐν Ῥόδῳ πρὶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, Nam
 qui ex Aegypto pecuniam traiecitiam Athenas foenerati fuerant in
 vnum tantum com meatum, ii ut Rhodum peruenerunt, quo isti nauē
 appulerant, nimirum nihil iam sua interesse ducebant, simul ut pecu-
 niam suam vna cum foenore ibidem acceperant, missos istos facere,
 cautione traiecitia antiquata, retroq; in Aegyptum rursus pecuniam
 occupare. Ἀλλ' ἐλυσιτέλῃ καὶ μᾶλλον τοῦτο, ἢ δ' εὖ ἐπ' αὐτῶν, ἐκείσε μὲν γὰρ
 ἀκαρτίῳ ὁ πλοῦς, καὶ δις ἢ τρις ὑπερβαίνει αὐτοῖς ἐργάζεσθαι τῷ αὐτῷ ἀργυρίῳ, Sed
 longe conducibilius illis ita defungi fuit, q̄ Athenas Rhodo rursus
 nauem traicere : quippe cum Rhodo breuissimus sit traiectus. Quo
 fit, ut interim vno & altero com meatu hac eadem pecunia lucrum fa-
 cere possent. Contra vero Ἀργὰ χρίματα, dicuntur, & δάνεια, ἀργὰ, quae cō-
 pendium nullum vsurarum afferunt, hoc est ἄσπρα καὶ μὴ ἐργαζόμενα.
 Idem ἢ Ἀφόβου, Δεῖ δὲ καὶ ἐκαστον ὑμᾶς ἀκρίβει, τότε γὰρ αὐτῶν καὶ οὐκ ἔστι
 ἀργὰ. Verum illud ἀφ' ὧν τοῦτον, qualiter dictum sit ab oratore,
 Ἀφίμῃ καὶ
 ἀφίμῃ
 obiter nobis dicendum. Ἀφίμῃ aliquando acceptum fero significat,
 & debitorem per acceptilationem libero. de quo ante, ut opinor, dixi-
 mus. Ἀφίμῃ vero ἀφίμῃ idem quod ἀφίμῃ actiuum significat, sed
 voce passiuā cum genitiuo construuntur. Lyf. ἀφίμῃ δὲ τῷ νεανίσκῳ,
 ἔπειτα ἐμὲ. Lucian. φέρε δὲ τὸ πῶς ἀφίμῃ τῶν λύπῃ, ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐ-
 ρανόρ. Vnde Ἀφίμῃ & actiue & passiue accipitur. Isocrat. in Trapez.
 εὐερίῃ γὰρ ἐν τῷ γραμματέῳ γεγραμμένον, ἀφίμῃ πάντων τῶν συμβολαίων
 ὑπ' ἐμῶν. Et rursus, καὶ ἢ σωθῆναι ἀφίμῃ φησι τὸ ἐγκληματῶν, id est per ac-
 ceptilationem liberatus ab omnibus actionibus. Sic Phalaris τὸν κῆρ,
 Ἀριστομένης τῷ σὺ δὲ χωρίῳ πρὸς ὁδὸν, καὶ ἱππολυτέων ἀφίμῃ ἐγκληματῶν. In
 loco autem supra citato, ἀφίμῃ τὸν τόκον dictum est, pro ἀφίμῃ τοῖς
 τόκῳ. Sic μεθίμῃ ἐν Ῥόδῳ ἀντὶ τῷ ἀφίμῃ, ἀφίμῃ σωτῆρας. Synes. με-
 θίμῃ οὐκ ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χερῶν δὲ πηδάλιον. Passiua autem voce μεθίμῃ
 δόλῃ eodem significatu, dixit Aristoph. ὅταν ξυαντήσῃμι πρῶτον θλίψῃ,
 ἐκέλευσε τότε μὴ μεθίμῃ μετῇ. Idem, μέθεω νῦν με πρῶτον. Plato libro se-
 ptimo de Repub. ἐν τίνι ἔφη ἡλικία ; ἡνίκα ἢν δ' ἐγὼ τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων
 μεθίμῃ, cum desinunt exerceri. Ἐργάζεσθαι igitur est idem fere quod
 φιλοκροδεῖν, quo Xenoph. usus est, hoc est sordidis lucris indulgere, &
 αἰσχροκροδεῖν ἐχθρῶν. Aesch. τὸ δὲ μηδεμίαν ἡμέραν πρῶτον εἶναι, σημεῖον ὅτι ῥήτορ
 ἐργαζόμενος καὶ μετὰ ἀρετῆς. Xenoph. γενόμενοι ὅντες ἀφίμῃ πρὸς δὲ ῥήτορας
 τῶν, ὅτι πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκροδεῖν. Ἐργάζεσθαι τὴν ἐκ-
 ρηκὴν dicunt ἀντὶ τῷ ἀφίμῃ καὶ ὑποπλάττειν, eo modo quo Cicerō facere
 preconium dixit ad Leptam scribens, κήρυγμα, ἐργάζεσθαι. Erat (inquit)
 in lege eos qui preconium facerent, vetari esse Decuriones. Sic dixit
 ut facere lenocinium dicimus. & in Bruto, accusationes facitare. Ta-

Έργασις.

ἔξυάζομαι ἢ
ἐνδγκηκλὺν ἢ
παθηκλὺν σὴ
μασίαν ἔχεις
Ποιῶ σε κα-
κὸν ἢ κακῶς

Δρῶ σε κα-
κόν, καὶ κακῶς

 $\Delta p \tilde{\alpha} v.$

Facere.

Εργαζομένη
γὴ καὶ καπε-
ραζομένη.

- Διδυγαζόμενοι ὅπως φαίνεται γλυκύντρονα; & respondens inferius ita subdit, ὅτι καὶ δάπεδον ἐπὶ τῇ βαπτισμῶν, ὅτι τῇ στυφνῶν ἢ γλῶττα προσδιωράζει, καὶ τὸς πόδες ἀνοίγεται, ὥστε μᾶλλον διέναι τὸ γλυκύν, Vtrum ideo quod velut in iis quæ tinguntur, lingua ipsa ab acerbis preparatur & subigitur: meatusq; eius aperiuntur. ἔργον τὸ λήμμα ἢ ὁ μισθὸς vt iam dictum est. ἔργον etiam τὸ δουλοχρεῖς significat. Demosth. ἔργον ἦν, difficile erat. Aristotel. in sexto de histor. animal. οὐ μὲν ἀλλ' ἔργον μὴ σωκῶν ὄντι καταμαρτύνει ταῦτα. & γὰρ ἔχει μέγιστον ὅθεν τὸ σμικρὸν. Xenoph. ἔργον μὲν νυκτὸς λύγαι ἱππῶδες, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ὑπὸ σάξαι. ἔργα etiam dicuntur segetes & arua, hoc est τὰ ἀργασμένα. Xenoph. identidem ἐν τῷ κυνηγετικῷ. vt, τὰ μὲν γὰρ ὄρεα οἷόν ἐστι καὶ ἰχθυόεντων καὶ μεταθεῖν καθαρῶς. τὰ δὲ ἔργα, ἐδέτρεα, διὰ τοὺς τριμμοῦς, Montes enim promptum est vestigare canibus, & usquequaque persequi leporum cubilia, & cursu permetiri, cum neutrum in locis cultis & in liras digestis perinde facile sit propter tramites limitesq; transuersos. Idem, ἰχθυόεντων δ' ἐκ τῶν τριμμῶν ταχὺ ἀπαλλοτρίομεναι. Contrā ὄρεα terra inculta est, καὶ ἀνετό γῆ, vt lucus, & saltus etiam dicitur. Idem, κατασκέπασθαι δὲ πρῶτον προσελθόντα εἰς τὰς ὀργάδας ὅς ἐστιν ἔλαφοι παλῆσαι. Idem de sue feta, ἴστανται γὰρ αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν, εἰς τοὺς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη, τὰ τραχέα. ἐσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἔλη καὶ τὰ ὕδατα. ἔργον etiam est officium & functio. Isocrat. πρὶ ἐιρήνης, ἐμὸν οὐκ ἔργον ἐστὶ, καὶ τῶν ἄλλων τῶν κυνομοιῶν φθι πόλεως, προσμερῆσθαι τὸ λύων μὴ τὸς ἡδίους. Xenoph. in tertio παιδείας, ἐν ταῦθα δὴ σὸν ἔργον εἶσαι, Hic muneris erit tui. Ab hoc fit ἔργολαβὴν, de quo in superioribus dictum est: quod proprie est opus faciendum conducere. Idem, εἰ τις ἀνδριάντα ἔργολαβοῖν, μὴ μεμαδικῶς ἀνδρίαν κτεῖν. ἔργον κτεῖν est studiose quippiam aggredi, & contendere ad efficiendum. Isocrat. πρὶ εὐθυίας, οὐ λακεδαίμονιοι καὶ ἀσπιδόμοι οὐκ ὁμοίως ἔργον ἐκρήσαντο ἐκείνους κτεῖναι, καὶ ἡμετέραν καταλύει δ' αὐαμιν; id est, nunquid æque contenderunt. Plato in Timæo, ἔδοξε γὰρ ἡμῖν, τίμαλον μὲν ἅπερ ἀστρονομικώτατον ἡμῶν, ὅτι φύσεως τῶν πάντων εἰδέναι, μάλιστα ἔργον περικυμῶν, πρῶτον λέγειν ἀρχαῖς ἀπὸ φθι τῶν πάντων ἡυέσεως. Xenoph. in Tyran. ὅτι σωελόντι ἐπὶ εἰν καὶ πᾶντων ἐμφανὲς εἶναι, ὅτι ὁ ἀγαθὸν τὶ εἰσκηθῆναι, ἐκ ἀτίμητον εἶσαι, καὶ ἄλλος ἄρ καὶ τῶν δόξας μῆσθαι ἔργον κτεῖναι τὸ σκοπεῖν ὁ ἀγαθὸν, id est magnopere contendere, & laborare, & suscipere. Postremo ἔργαζεσθαι est opus facere, hoc est castra munire, fossam & vallum circumdare. Xenoph. in quinto ἐλλωικ. ὁ δὲ τάφρον ὥρνηται κύκλῳ πρὶ πᾶσι πόλιν, τοῖς μὲν ἡμῖν εἰσι τῶν στρατιωτῶν προκαθήμενοις τὰ φρονόνητον, τοῖς δ' ἡμῖν εἰσι ἐργαζομένοις. Verum ἐργασμῶν & passiva & activa significatione legitur apud auctores, vt apud Lyf. τοιαῦτα ἔργασαι, talia perpetrata sunt. & ἐργασμὴν τροφή καὶ κατεργασμὴν cibis confectus. Vnde ἐργασία τροφῆς, quæ & κατεργασία dicitur, hoc est κατεργασία, vt apud Aristotel. in tertio de partibus de intestinis loquentem,

ταῦτα γὰρ μεμυχάνηται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἀρμοτιάζουσας ἐργασίας πρὶ τῶν τροφῶν.
Idem ibidem, πάντων γὰρ, ὡς ἐπεὶ μεγάλα τὰ τῶν κορποφόρων ἐν τῇ δυνάμει τῇ
κατεργασίᾳ ἐν τροφῇ. κατεργάζομαι etiam significat conficere & concoquo κατεργάζομαι
quo. Theophr. in quarto de Causis, de Lupino loquens, ἐὰν μὲν οὖν
προσλάβῃ τῇ ἐν χώρᾳ δυνάμει, δύναται κατεργασθῆναι ἢ διβλασθῆναι, id est ἐκ
πεφθῆναι, concoqui & putrescere ad germinationem. Ἐργασία etiam &
κατεργασία τῇ γῆς est cultus et subactio. **Idem in quinto de Causis**, ἐν αὐτῇ
τίσιν δὲ τοῖς δυνάμει καὶ δυνάμει δυνάμει δυνάμει τῶν ἐν δυνάμει ἐν τροφῇ, ἐκ κατεργασίας τῇ ἢ ἄλλῃ δυνάμει
πᾶσι, τῶν περὶ δυνάμει ἄλλα καὶ τῇ δυνάμει ἀποδιδώσιν. **Et rursus**, καὶ μετὰ ταῦτα
δὲ τῶν κατεργασίᾳ ἀποδιδόναι. **Et κατέρχεται** τὸ κατεργασμῶς ἢ ἡροξία μένος, **cui** ἀγρός **opponitur**. **Idem in quinto**, ναὺ ἡ ἐπὶ καταποθέας δὲ ἡρώται τοῦ λῆ-
γοντος, ἢ περὶ χώρα πᾶσι κατέρχεται, ἢ ἡ πᾶσι γίνεταί καὶ τῇ λειπόμενῃ ὁ ἀπὸ δυνάμει καὶ
ταρᾶς τῶν χώρων. ἢ γὰρ ἀγρός τυχευτέρα, καὶ παχύτερον ἔχει τὸ ἀέριον. **Idem in** ἀγρός γὰρ καὶ
primo de Causis, τὰ δὲ ἀγρὰ τῶν ἐργασμῶν πρὸς διβλαστότερα, hoc est τὰ ἀ-
γρὰ, quæ alibi ἀγρὰ vocat. **Inde ἀγρός ἀργυρός** argentum infectum
dicitur, id est ἀνέργος. **Pausan. in Lacon**. ἀργύρος δὲ ἐκ τῆς πρώτης βδὲ χρυσοῦ
νόμισμα. ἢ τῶν ἡρώτων ἢ ἐκ ἀρχαίων ἀντιδιδόντων βδὲ τῇ ἀνδραγαθίᾳ, καὶ ἀργὸν τὸ ἀργυ-
ρον τῇ χρυσῷ. ἀργὸν ἔτ' apud Hebræos dicebatur annus septimus ἀργὸν ἔτ'
quo cessabāt, quasi feriat. ἀγρός λόγος inde dictus: quam ignauam ἀγρός λόγος
rationem Cicero vocat. Sermo etiam iners dici potest: eorum est ἐν
quī fato omnia fieri contendunt. Nec nos impedit (inquit Cicero.)
illa ignava ratio quæ dicitur: appellatur enim a Philosophis ἀγρός λό-
γος. cui si pareamus, nihil est omnino quod agamus in vita. **Idem, Re-**
cte genus hoc interrogationis ignauum atq; iners inominatum est:
quod eadem ratione omnis ἐν vita tollatur actio. **Inde ἀγρὸς & ἀγρῶς**
verba. **Plato in secundo de Repub.** ἀγρῶς οὖν ὁ γεωργός ἐστι τῶν ἀνθρώπων διμνησθῆναι
κατὰ μὲν τὸν ἀγρὸν. **Xenoph. in secundo παιδείας**, ταχὺ γὰρ τότε πολλὰ πε-
καὶ καλὰ διαπερᾶνται. βδὲ γὰρ ἀντὶς ἀγρῶν τῶν περὶ τὸν ἀγρὸν ἀπομύλων. id est per
negligentiam transmittitur, & prætermittitur. **Idem in Tyran.** ἐν δὲ
φωρῶν γῆς οὐδὲ ὁ πρόσδεξις ἀνα, ἀλλὰ τῇ πᾶσι δὲ ἐνρίσκων, ἀμύσει, οὐδὲ αὐτὴ ἐν
ἢ σκέψιν ἀρῶν, id est neglectim prætermittitur, & cessaret. κατὰ γὰρ μένος
diuus Paulus appellat abrogata & antiquata, & quæ iam nullius
vltus sunt, & effectum non habent, vt priscæ ceremoniæ. **secundæ ad**
Corinth. cap. tertio, ἐν γὰρ τὸ κατὰ γὰρ μένος διὰ δυνάμει, πολλὰ μᾶλλον τὸ μένος. **Et**
iterum atq; iterum ibidem. **Et κατὰ γὰρ** τὸ ἀργὸν πᾶσι, ad Romanos ter-
tio. At vero quod ἐργασμῶς & κατὰ γὰρ μένος passivè interdum posi-
tum legitur: non ex eo est τῷ modo φερεσθῆναι κοινόν ἐστι γῆμα, vtrāq; ἐν κατεργ-
significationem habet, vt supra dictum est: vnde γὰρ ἐργαζομένη, id est cul-
ta dicitur. vt Theophrastus in tertio de Causis locutus est, ἢ δὲ γεωργία
πᾶσι περὶ τροφῇ καὶ πῶσι κατὰ σκηνάξιν. κατεργαζομένη γὰρ ἢ γῆ ἢ ἀπόλαυσιν

- πλάω δ' ἴσῳσι, καὶ μεταβάλλει τοὺς χυλοὺς. Vnde δικάτεργας Θ' γῆ, quæ facile aratur & subigitur: vt apud eundem, τὸν δ' εἰοικε εἶδ' ἵ ἀγαθὸν χώρον εὐλφν, ἀλλὰ πλὴν ὑφαμμον. ὁμορμωτοτέρα γὰρ αὐτῇ, καὶ οἷον δικάτεργασοτέρα. quæ dictio significat etiam concoctu facilem. Idem, φυσῶδες δὲ καὶ ἐκ δικάτεργασον ὁ πυρὸς ὡμὸς ὤρ. Verum vt dicere cœperam, καταεργασμένον passiuā etiam significationem habet τῇ κοινῇ δυνάμει τῇ πρᾶξι μίμω. Plurima enim si non omnia, eodem modo vsurpantur, vt μιμημένον ἀπὸ τῆ μιμῆμαι, imitatione factus, & effictus apud Platonem & Lucian. & Ἀρμενι μιμνύον ab exemplari effictus expressusq. Athenæus, κατὰ δὲ πλὴν ὁροφῶν ἔχε πόλον, ἐκ τῆ κτλ τῇ ἀρχαδικῶν ἀπομιμημένον ἡλιοτροπίου. quod Cicero imitari volens in libro de vniuersitate ita inquit, Cum autem ingressa est oratio imitata & efficta simulachra, bene agi putat si similitudinem verī consequatur. Quibus verbis reddere nobis voluit illa Platonis verba, τοῖς δ' λόγους τῆ πρὸς μὲν ἐκείνο ἀπακαθένειον, ὅντος δὲ ἀκόντος, ἀκότας, ἀνάλογόντι ἐκένωρ ὄντας. Licet ad sensum potius q̄ ad verba vertere contenderit & eum locum, et alia quæ in librum illum de vniuersitate transtulit. Quod igitur Plato ἀπακαθέρ, Cicero imitatum dixit. λευμασμένον ἀπὸ τῆ λυμάνομαι, ἀντὶ τοῦ λεωβημνύον καὶ διαφθέραι, ἐπὶ ἐνδραγείας dicitur, καὶ ἀντὶ τοῦ διεφθαρημνύον. quod tamen rarius est apud Atticos, vt λευμασμένον ἐκκλησία, apud Greg. ἀντὶ τῆ διεφθαρημνύον, ἐν τῷ ἐς βασίλειον μέγαν, ὅρῳ δὲ πλὴν δὲ ἀγνῶστον μετρημνύον ὁ μεταπεφυθμνύον ἔμπειρον, πονηρὸν καὶ ἀγρίον συνὶ τῷ διαβόλῳ λευμασμένον, οὐκ αὐταρκεῖς ὑπολαμβάνει-θεωρῶν ἡσυχῇ δὲ πάθος. Xenoph. actiue vsus est, libro septimo ἑλληνικ. ἐνθυμύμιος ὅτι καὶ καταλήτοι ἐρίμους οἱ ἡλθε σύμμαχος, αὐτὸς δὲ λευμασμένος πᾶσι τῇ ἐαυτῇ δόξῃ ἔσοιτο, id est dedecorasset, euertisset, sugilasset. Sic Demosth. πρὶ πρᾶγος. ἀλλ' ὅμως ὑμῖς ἄφετε Ἀιχίνι τὰ δὴνὰ ταῦτα, καὶ ὑπερβάλλοντα, ἀνδρὶ δὴ δίδεσκον ἢ δὴ ἄλλω ἄγνωστον ἐνδυνάμει λευμασμένος φανῇ. Idem κτλ μεδίς, λευμνύονται δ' ἱππικόν, corruptit. βεβλημνύον apud Demosthen. pro eo quod consulte & meditate actum est. ἐσκεμνύον etiam apud eundem passiuē, pro prouiso, animaduerso, confiderato. πάλα δ' (inquit) ἐσκεφθαι ταῦτα, καὶ ἐνδοῶς προσέκειναι. ἀφῆρμαι ἐπὶ πάθος καὶ ἐνδραγείας λαμβάνεται. quia et ἀφαιρῶ & ἀφαιρῶμαι pro eodem ponitur vt supradictū est. ἀπὸ τοῦ κομίζεσθαι κεκομισμνύον, ὁ ἐνεγκὼν καὶ ἐνεχθεὶς, pro importante et importato ponitur. Demosth. πρὶ σιφάνου, τῆς δὲ ἐλαυνθεωπίας ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐπλάττετο, ὑμῖς καλῶς πριαῖντες, τοὺς κατὰ τὴν κεκομιδίαν, tulistis. Alibi passiuē vsus est. sed et κομίζω & κομίζομαι dicitur vt alibi fortasse dicetur. ἀπὸ τῆ καταφθίζομαι καταφθισμνύον dicitur, qui damnavit et qui damnatus est. Idem κτλ μεδίς, ἐπὶ ταῦτα δὲ ἀπλῶς ὡς ἡλωκεν ἡδὴ ὁ καταφθίσει, id est ἐπιδόκῃ κατακέρει. Sic Antiph. ἀδὴ κατέγνωσα μὲν πρᾶ τῷ δικαιότατῳ συνερίῳ, καταφθίσει δὲ ὑφ' ὑμῶν τῇ δικάζῃ λαχόντων, τῶντοις ὑμῖς ἐναίτια, φ

ὁμοίᾳ Διαπεπράγμῳ ἂν το διαπεπράγμαι utroq; modo in usu est. Plur. Διαπεπράγ-
 in Apophth. pro lana elaborata dixit διαπεπρασμένον ἔριον. Et in Cæs. Δικ μύλον.
 πέπρακτ' ἂν ἦν δ πόλεμος, Iam confectum esset bellum. Demosth. ἀκτι-
 ue, δ διαπεπράγμῳ ταῦτα, qui hæc perpetravit. Est autem Δίαπράττειν
 voce passiva, perficere, transigere, agitare, absolvere & conficere. πε πεπράγμε-
 πλιτθμῳ πλῆθ' ἑ καλὰ apud Demosth. actiua significatione. Apud πῶ.
 eundem τὰ πολιτικὰ μύλα, ἐκείνη, ab eo gesta atq; administrata. μεμνη μεμνηχάνη
 χανμύλοι λόγοι apud eundem πρὸς Ἄφοβον, oratio subdole atq; artificii μύλος.
 solertia composita ad fallendum, ἂν το μηχανώμαι. Aesch. λογογράφῳ
 γε τῖς, δ μηχανώμην ἑαυτοῖς τῇ ἀπλογίᾳ. μηχανᾶσθαι autem non tantū frue μηχανώμαι.
 re & excogitare significat, sed etiam ciere & mouere, ut Latine moliri.
 Xenoph. οἱ δ μηχανώμην γέλωτα τῖς σωσσίῳ καὶ ἐπὶ τοῖς κέρδεσιν ἑαυτῶν,
 πῶς δε ἀσέοι καὶ ὀλιγαίτες δικαιοτέρῳ ὀνομάζονται μάχῳ, ἢ ἀλαζύνες. Idem, κλαύ-
 μασι μέν γε καὶ πατέρες ἡοῖς σωφροσύνη μηχανῶνται, καὶ διδάσκαλοι πασι τὴν ἀγαθὰ
 μαθήματα. ἑσθλὴν μύλον ἂν το σκῶν μύλον etiam passivè accipitur, De-
 mosth. μιθώσεως τινος ἑσθλὴν μύλον καὶ διαθήκης ὁδεώποτε γυμνασίου, id est
 Locatione commentitia & testamento falso. Sed alibi de hoc verbo di-
 cendum. τιμωρῶμαι ὅτι ἐχθρὸν dicunt pro punio, unde ille ἑαυτὸν τιμω-
 ρῶμαι apud Terentium. τιμωρῶμαι tamen ἀντὶ το κεκολασμένου καὶ τιμωρῶ-
 τιμωρῶντος ponitur. Lys. in Apologia. ἵπ' ἐμὲ γὰρ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ ἔπε τῶν
 ἐχθρῶν οὐδ' εἰς φανήσεται τιμωρῶμην, ἔπε τῶν ὀλιγῶν δὲ πεπονημένους ἑπικηλέμε-
 νῶ δ ὑπερχμύλος καὶ ὑπερχμύλος. ὅ δ' ἑ τὰ ἐπικηλέμην τὰ ὑποχθέντα λέ-
 γεται. ut apud Greg. οὔτε τὰ ἐπικηλέμην, οὔτε τὰ ὑπερχμύλῳ, promissa &
 minæ. ἑψοσμένῳ qui mentitus est, καὶ τὰ ἑψοσμένα vana & falso di-
 cta. ut κατεψοσμένοι λόγοι ἂν Paul. dictum est, quod Antiph. de falso testi-
 monio dixit. Sic ementitus est de vaniloquo dicitur, & ementita au-
 spicia per Græcorum imitationem Cicero dixit in Antonium. τὸ
 δομαῖ σε etiam dicunt pro fallo, frustror, & ludificor. Synes. ἀνδρόνικῳ
 πλὴν ἐκκλησίᾳ ψεύσας, ἀνδρὶ ἀληθείας πρὸς ἀλήθειαν. Antiph. καθ' ὃ δ' ἂν ψευ-
 δῆτε τὰ λήθη, ἀπολλύμεθα. id est καθ' ὃ τι ἀμαρτάνετε, quatenus vos aberraveri-
 tis a veritate. Sic ψευδὲς φησὶ ἐλπίς, Greg. spe falsus, cum genitivo. &
 Isocrat. in Helene, τῆς μὲν οὖν ἐλπίδος πλὴν ἐνός ἀνδρὸς ἁπάντων ἐψοσμένη
 ἑωνμύλῳ etiam est ἀγοραδιὰς καὶ ἡγοραίας. Λυσίας καὶ τῶν σιτοπώλων, ἐχθρῶ
 γὰρ αὐτοῖς φαίνεται φησὶ αὐτοῖς ἑμὲ καὶ ἡμέρας πωλύντας, ἕως δ σμυωνμύλος αὐτοῖς
 ἐπέλιπε σῖτος. id est ἡγορασμένος, προδιαγερασμένος, præparatus. Aristot. in de-
 cimo Ethic. ὁ δ λόγος καὶ ἡ διδασχὴ μὴ ποτε δε ἐν ἁπάσιν ἰσχύη, ἀλλὰ δὲ προδια-
 γαδῇ τῖς ἡσίοι τῇ ἀκρατῇ ψυχῇ πρὸς τὸ καλῶ χαίρειν. πεπαρξισιασμένον ἂν τὸ παρξί-
 σιάζομαι, quod significat libere & ingenue planeq; dico, aliquando pas-
 sive accipitur, pro ingenue dicto. Isocrat. πρὶ ἀνδρόσεως, τὰ δ πρὶ ὀλοσοῦ παρξισιάζο-
 μεθα πεπαρξισιασμένα καὶ ἀδολογητὰ πλὴν δυνάμει αὐτοῖς. παρξισιάζομαι enim
 μαι.

apud magnos auctores passiva voce dicitur tantum, sed activa significatione. Plato in Gorg. οὐκ ἀγνοῶς δὲ ὃ καλλικλῆς, ἐπεξέρχῃ τοῦ λόγου παρρησιαζόμενος. Isocrat. in Busy. ἡδιστα μὲν σοι πρὶ ὅλης ἐπαρρησιασάμην ὅτι παμδύσεως. Iungitur cum accus. Greg. πρὶ ὑμῶν, Νῦν δὲ καὶ μὲν πολλοὶ παρρησιαζόμενοι πλὴν ἀλίθως, ἵνα μὴ τῇ ὑπεροχῇ κακῶς γέγραπται, ὅ μὴ ἀδοκῆαι κατακριθῶμεν.

Ἐιργεῖς πρὸς τὸν ὕδατος καὶ τὸν πυρός de proscriptis dicebant. Plutarch. τὴν ἐξ ὕδατος καὶ πυρός καὶ ὕδατος καὶ πυρός ἐργεῖται μέτελλος, vt aqua & igni Metello interdiceretur, & ne quis eū domo tectove exciperet. Ἐιργεῖς facefcere, abire, summoueri. Isocrat. τοῖς βαρβάροις ἐιργεῖς τῶν ἱερῶν προαγορεύουσι, Pre-

conio edicunt vt barbari procul à sacris faceffant. Quod autem erat

Ἐιργεῖς τὸ ἀγο Romanis aqua & igni interdícere, hoc erat Græcis ἐιργεῖς ὅτι ἀγορᾶς καὶ τῶν ἱερῶν. Lyf. ὑπὲρ καλλίς, μετὰ δὲ ταῦτα ἐπεδὴ ἀπεκτόνωσιν ἢ οὐκ αὐτὸς ἔφη πρὶ

πλέσσει ποιῆσαι, ἔδοξε τὰ λυθῆναι μὴν ἔλθῃ καὶ προσεφθέλει ὅτι ὑμεῖς αὐτὸν ἐιργεῖς τὸ ἀγορᾶς καὶ τῶν ἱερῶν. Dicebant & ἐιργεῖς ταφῆς, quæ omnia hodie in eos constituta sunt, quibus aditu sacrarum ædiū sacrorumq; communione interdícitur, quib; hominum colloquio commercioq; arcen-
tur & propulsantur vt profani: qui si porro contumaces esse perrexerint, etiam diris execrationibus deuouentur. ἀναθέματα, vocant, vt olim καδάρματα & πρὶνέματα, appellabāt, vt in Annotationibus docuimus.

Erat etiam olim animaduersio publica ἐιργεῖς τῶν νομίμων καὶ τῶν νομικῶν.

Ἐιργεῖς τὸ νομῖμων Antiph. πρὶ τοῦ χοροῦ, ὃ γὰρ νόμος ὅπως ἔχῃ ἐπεδὴ ὁ ἀρχαῖος νόμος δίκην, ἐιργεῖς τῶν νομίμων, Lex enim in hæc verba concepta est. simulatq; quip-

priam ob cædem admissam reus factus est. vel Romanorum more, cū primū lege Cornelia de sicariis postulatus est, arceri eum & priuari iis quæ ad ius ciuile pertinent. Alibi ἐιργεῖται τὸ νομικόν, legitur. quæ sint autem illa, ipse superius dixerat his verbis, ἀνάγκη γὰρ εἶναι ὑμεῖς καταφθέσκειν, ὅ μὴ ὄντα, φονεὰ μὴ δὲ ἐνοχοῦ τοῦ ἔργου, καὶ τῇ δίκῃ καὶ τοῦ νόμου, ἐιργεῖται τὸ πόλεως, ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνων, ἀπὸ μέγιστα καὶ παλαιότατα τῶν ἀνθρώπων, Necesse est enim eū in quæ vos poenam legis sicariorū statueritis, etiam nec homicida est, nec cedis crimini obnoxius, arceri tamē vrbe, & procul faceffere sacris, sacrificiis, certaminib; quæ vetustissima sunt iura inter homines. Hoc idem de iis dici potest quibus actio denegatur, qui legitimā personam nō habet ciuili actione cū ciue experiundi, vt iis quos excōmunicatos dicunt, quibus præsidia iuris clausa sunt. Hu-

iusmodi etiam ἄλμοι erant, de quibus ante diximus: quos impune violare licebat citra mortē, & interdū ad mortem vsq;. Verba legis hæc sunt, Νηπιονὲ παχέτω ὑπὲρ τοῦ βαλομένου ὃ τι ἐν πάχῃ, πλὴν θανάτου. Ἐιργεῖς etiam est vetare, prohibereq; transitu. Greg. ὁ καὶ ἡμιόνων ποτὲ λαβέσθαι τὸν δρόμον ἰδίῳ ὁδῷ ὁδῶντος, καὶ ἐιργεῖς τὸν δρόμον. Gal. Ἐιργεῖται δὲ τὸ ἐλκερῶν καὶ ἐκάστω καὶ τῇ κόνει γυμνασίου, Eū qui quotidie apricari instituerat, & athle-

tico more puluere aspergi, vltra id agere vetuimus. ac si diceret, ὅτι
 ἡλιαζόμενον τε καὶ κόνιόμενον καθ' ἐκάστω, ἐπαύετο. Ab hoc fit Ἀνέρτω, hoc Ἀνέρτω.
 est arceo, propello, & eum qui aliquid cœpit agere inhibeo. Ἀπέρτω Ἀπέρτω.
 deterreo & abigo. Demosth. πάντας ἀπέρξατε τῇ φιλοτιμίᾳ. Διέρτω δι
 duco, dirimo, interseprio, dispesco. ἔρω vero & ἔργυμι διασωόμενον, si
 gnificat in carcerem coniicio. vnde ἔργυμένοι & ἐρχθέντες sunt vincti &
 ergastularii serui, qui etiam ergastula sic appellantur, vt custodia οἱ
 ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ οἱ φυλακαὶ vt in Pandectis legitur. Xenoph. ἐν ᾧ ἀρχμά
 λωβι οἱ συρακῶσιοι, ἔργυμένοι τῇ παλαιᾷ ἐν λιδορμαίαις. Plutarch. καὶ ὅς
 Δικτάτωρ πρὸ δίκης, καὶ δαματῶν ἐξέει, Dictatorī indicta causa prehende
 reius est, in carceremq; coniectos morte mulctare. Aesch. Ἀπὸ σῶτος ἐν
 ἐνδεκα, ἡμέρας μετὰ τῇ δίκῃ. ὥς δὲ τῇ ἀπέρτῃ, ἐρχθέντες. id est, inter custodias
 fit, & in nexu detineatur. Demosth. καὶ νεύρας, ἔραφ' ἡρώς τοῦ θεομοδέτας
 Στέφανον τερνί, καὶ τὸν νόμον ὃς κελύει, ἐὰν ὡς ἀδίκως ἔρῃ μοιχόν, ἔραφ' ἡρώς
 θεομοδέτας ἀδίκως ἐρχθέντας. & ἔργμος est adulteri deprehensi detetio, quæ
 lege licita erat nisi vades ipse daret. A qua lege manauit caput illud
 capite quinto in tractatu de adulteriis in Pandectis. Demosth. in ora
 tione supradicta, καὶ ἢ ἐλὼ τῇ ἔργωτα, καὶ δόξῃ ἀδίκως ἐπιβεβληνός, ἀθῶος εἶναι
 αὐτὸν, καὶ τὸν ἐγγυτὰς ἀπικλάχθαι οὐ ἐγγυτὰς, ἐὰν δὲ δόξῃ μοιχὸς εἶναι, πρὸς αὐτὸν
 αὐτὸν κελύει τοὺς ἐγγυτὰς τῷ ἐλόντι. ἐπὶ δὲ τῇ δικαστικῇ, ἀνὸν ἐγγυτῶν χρεῖσθαι ὃ
 τι ἐν βελανθῇ ὡς μοιχῶ ὄντι, in ipso autem iudicio lex iubet præterea, adul
 terum sic conuictum pro arbitrio mulctare, duntaxat quod sine gla
 dio fiat. id quod simile est iis quæ πρὸ ἀτίμων diximus. Quod autem di
 cit, καὶ ἢ τῇ ἔργωτα, hoc significat, καὶ ἐὰν ἐλεγχῇ καὶ καταδικάσῃ, hoc
 est iudicio vicerit, & apud iudices cōdenauerit, ob infidiosam cōprehē
 sionē sui. τῷ ἐλόντι vero significat τῷ ἀλωθέντι deprehensori. καθαργνύω est
 cōcludo, & taq; in carcere cohibeo. Pauf. τὸν Ἀλέξανδρος πρὸς λέοντι ὁμοῦ κα
 θάρξεν ἐς οἶκον. καθάρξεν cōclusio & coercitio. Plut. ἐνίοι τῇ πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ
 δόξῃ ἀποῖδα καθάρξεν φάσκουσι. κατέρω vero subigo & cōpello signi
 ficat. Thucyd. lib. pri. οὐδ' αὖ πρῶτον τῇ τοῦτο ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀπὸ καθεῶτος τὸν
 ἥσων ὑπὸ τῇ διαπραγμάτῃ κατέρχοντες, Neq; huius instituti auctores sumus. quip
 pe cū ita semp moribus cōstitutū sit, inferiorē à potētiorē cogi, & ad
 parēdi necessitatē adigi. Significat etiā veto & arceo. Pauf. αὐτὸς τε ἐσσε
 βληκῶς ἐφάρξε τῇ χώρῃ, ἐναυσίρ ἅμα ἐκ θαλάσσης κατέρχου, hoc est liberū com
 meatū adimebat. Alibi, ἔρατῃ κατέρχον, pro intra fines continere, exi
 tumq; adimere dixit.
 Αυτοκράτωρ est q liberā habet plenāq; rei cōstituēde potestatē. Demosth. Αυτοκράτωρ
 πρὸ σιφάνου, πρῶτον ἢ ἔρχε τῇ ἀκολοθόντων, αὐτὸς αυτοκράτωρ τῇ ἐς τὸ πόλεμον, ὃ μέγιστον
 ἔστιν ἀπάντ. Andocid. πρὸ τῇ μυσηρίων, ἐκλεχθέντες τῇ βελανθῇ, ἐν αὐτῇ αυτοκράτωρ, ὡχοντο
 ἐπὶ αὐτῇ μεγάρῃ. Polyb. de Politia Rom. τῶν ὑπάρχων αυτοκράτωρ δῶαμιν ἐχόν
 q ii

των πρὶ τὰς ἑκτάς καὶ πλείους κατὰ σκοπὸν αὐτοκράτορα ὃ ἐν τοῖς ὑπαυθεῖσι δέχοντο. **Et** αὐτοκράτορες πρὸς τὰς apud Plut. de quibus Liviū lib. vii. de bello Maced. ita dixit, de decē legatis loquēs, His q̄ presentis disceptatiōis essent, libera mandata de summa rerum senatus constituit. Hoc sic Græce dici potest, τοῖς δὲ ὅτε ἤν γε πρὸς ἀγνομίῃ διαγνώσκων τύχοι ὄντα, ἢ σύγκλητος δέχοντο αὐτοκράτορα ἀπέδωκεν. hoc est, τῶν αὐτοκράτορας ἢ σύγκλητος κατέστησε ἤν πρὸς ἀγνομίαν, ὅτε γε βραβεύει τὰ ἐν τῷ πρὸς ἀγνομίαν, φωνησόμενα. **Tranq.** in Calig. Magistratibus liberam iurisdictionem, & sine sui appellatio ne concessit, τοῖς δὲ ἐντέλει δικαιολογίαν αὐτοκράτορα, καὶ ἄνθ' ὅτι ἐς αὐτὸν ἐφέστω ἐνετείλατο. **vel**, τοῖς δὲ ἀρχαῖσι διοίκησιν αὐτεξούσιον συναχέμενοι. αὐτοκράτορας etiam οἱ ἐφηβοὶ dicuntur, καὶ οἱ νέοι, qui tutelæ suæ facti sunt apud Xenoph.

ὁσίωρ καὶ ἡ μέγιστος τὸν καὶ ὁσίωρ καὶ ἰσῶν, hic omnia iura ciuitatis habet. apud Demosth. καὶ Νεαίρας, ἱπποκράτης ἔπειτα Πλατῶνας εἶναι Ἀθηνάων ἀπὸ τῶν δὲ τῶν ἡμετέρας, καὶ μετέπειτα αὐτοῖς ὡς ἂν Ἀθηνάων μέγιστος, πάντων καὶ ἰσῶν καὶ ὁσίωρ, πολλὴ δὲ ὡς ἰσῶν σὺν ἡ πλεονέκτης ἐκ γῆρας, μηδὲ ἤν ὕμνα, ἀρχόντων. ὅσια, quidam intelligunt publica, non tamen sacra, & recte ut liquido apparebit. Idem καὶ Τιμοκράτης. τὴν ἡμετέραν, ἔπειτα ἐν ὑμῖν Ἀριστοφῶν, ἐλέως ζητῶν. ἐὰν δὲ ὡς οἱ δὲ εἶναι, ἢ ἤν ἰσῶν ἢ ἡ ὁσίωρ χρημάτων ἔχοντα ἢ πόλεως, μὴνερ πρὸς τούτους, Aristophon tulit ad populum, populusq; sciuit, quesitores residuarum pecuniarum creatis apud quos, ut quisq; quempiam nouerit quippiam residuae habere pecuniae, aut sacrae aut publicae, ita deferre primo quoq; tempore debeat. Alibi, ἔτι ποίνων ἃ ἀνδρες Ἀθηνᾶων πλὴν διοίκησιν ἀραιρεῖ, τὴν δὲ ἰσῶν καὶ τὴν ὁσίωρ. ὡς δὲ ἐγὼ φράσω, εἰμι ὑμῖν κνέσι νόμος, καλῶς ἔπειτα τις καὶ ἄλλος κείμενος, τὸς ἔχοντες τάπε ἰσῶν καὶ τὰ ὅσια χρημάτα, κατὰ βάλανον ἐς τὸ βασιλῆα. ἐὰν μὲν, τὴν βαλὼν αὐτοῖς εἰσπραττήσιν, τοῖς νόμοις χρημύλῳ τὴν πλεονεκτησίαν πίνων ἢ νόμον τούτου διοικῶν τὰ κοινὰ. τὰ δὲ εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὴν βαλὼν καὶ τὰς θυσίας καὶ τὴν ἱππείας, καὶ τὰ ἄλλα χρημάτα, ἀναλισκόμενα, ἔτος ἑστ' ὁ νόμος ὁ πρῶτος προσδοκῶν. πλὴν ἰσῶν διοίκησιν καὶ τὴν ὁσίωρ intellexit administrationem sacrarum publicarumq; rerum, ut ex verbis subiectis planum fit. ὁσίωρ est δὲ βέλῃς λόγος καὶ ἔξισι προσάπτει τῷ πυχόντι. cuiusmodi sunt quæ in hominum commercio sunt. Quare aliqui τὰ ὅσια τὰ ἰδιωτικὰ interpretati sunt, quod mihi non placuit. Antiph. tamē boni viri officiū esse ait, ἀμύναι ὑπὲρ ἰσῶν καὶ ὁσίωρ, suppētiās ire p̄ sacris & profanis. & Latini dicunt, p̄ aris & focis Pro aris & focis dimicare: quod perinde esse videtur ac si dicas, p̄ tēplis deorū & lari bus familiarū. Cicero ad Atti. Nō est (inquit) in parietibus respub. at est in aris & focis: hoc est in sacris & profanis. Et in Philip. ii. Repetebāt prēterea deos penates, patrios, aras, focos, larem familiarē, in quæ tu inuaseras. Hæc oīa de priuatis rebus dixit. ὁσίος etiam dicitur καὶ ἀγνός, innocēs & nullo scelere cōtaminatus. & ὁσίος τὰ πρὸς τὸς θεοὺς, qui nul-

la religione violata se obstrinxit, nullo piaculo mentē conscclerauit.

Antiph. πρὶ τῆς ἡρώδους φόνου, οἱ μὲν ἐπίσταντες, ὅτι πολλοὶ ἦσαν ἀνθρώποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλοι μίσημα ἔχοντες, σωεσθάντες εἰς τὸ πλοῖον, σωαπόλεον μετὰ τὸ αὐτὸ ψυχῆς, τὸς δὲ σίως διακαμύνας τὰ πρὸς τὸς θεούς. **Sanctus** ut opinor Latine **Sanctus.**

dicitur ὁσῖος, **Sanctū**, inquit **Macrobius**, est interdū quod nec sacrum nec religiosum est, ut **Trebatius** libro religionū refert, **Sancta** ad vos anima, atq; isti? inscia culpae Descēdā. ὅσῃοι ἐτιὰ ἀγνοὶ δῖκονται & θαρσύνονται

& καθαροί, de quibus alibi dictū est. **Cōtrā** ἀνόσιον cū dicebāt & ἐχ' ὁσίον, significabāt impiū, nefariū, scelestū. Idē, ἰσοῖς τε πρὸς ἀνθρώπους πολλοὶ ἦσαν κατὰ

φανεῖς ἐργάοντο ἐχ' ὁσῖοι ὄντες, καὶ διακαλύοντες τὰ ἰδὲ μὴ γίνεσθαι τὰ νομιζόμενα. **Demosth.** πρὶ σεφάνου, εἰ μὲν δὲ πρὸς τὸν πῶς & δὴνὰ πρὸς, μᾶλλον δὲ ἐχ' ὁσία, ἐὰν ὡς ἀξιωματικὸς ἀνὴρ τὸς θεούς ἐπικρίσας μάρτυρας, ταῦθ' ὡς ἐκ ἀρίστη νῦν ὑμᾶς ἀξιότιμον ψυχῆς, id est, qui fieri potest, ut non ipse indigno facto se alliget, atq; adeo nefarius? **Antiph.** τὸν δὲ φθόγῳ ἀνόσιον ἀλῶναι, μὴ φανερώς ἐλεγχθέντα ἀπὸ πολλοῦ λαοῦ,

Reū eñ scelus est dānari nīsi manifestō cōuictū eorū criminū quibus postulatus est. ὅσιον καὶ δίκαιον sic dicūt, ut **Latini** ius & fas. **Plut.** in **De** **metrio**, τὸ δὲ τὸ πρὸς τὸς θεούς ὅσιον, τὸ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον. **Alibi**, καὶ διαφαι

ρόντως τάπε πρὸς τοὺς θεούς καὶ γονεῖς τὸ βίβλος ὁσία καὶ δίκαια, διαφυλαττόντων, iura & officia. ius fasq;. ὁσία, etiā singulariter dicitur id quod fas ap

pellamus, id est numen metuendū & reuerendū. **Demosth.** καὶ μετρίου, ἐφ' ἅπασι τὸ πρὸς τὸς θεούς ὡς χορηγός ἐγὼ καθίστημαι, καὶ τὸ ὁσία, ὅτι δὴ ποτὶ ἔστι, δὲ σέμνον τὸ δαμόνιον, ἡ δὲ δικαιοσύνη.

Postremo deus ipse cuius ludis peragēdis ego choragus designatus fuerā, simul fas ipsum eiusq; maiestas & numē, quodcūq; est illud tandē, mecū utiq; cōtumelia affecta sunt. Idē alibi, ὅντι θεός ἐστὶ ὁσίος, p nec deos nec fas dixit. Sic **Aristoph.** **Pluto**, κατὰ νομίζω πολλὴν ὁσίαν τὴν πράγματός, ἐπὶ τῇ χύτρῳ τὴν ἀθήρης ἀνίσταμαι, id est, ibi ego

assurgo cū magnopere fas & licitū esse censerē. **Plato** lib. iii. de **Rep.** in fine, ὅνδε ὁσία τὴν ἐκείνης κτήσι, τῇ τὴν θνητῶν κτήσι συμμιγνύμετας, μίανον, p ἐχ' ὁσίον dixit, plurale pro singulari usurpās, quod vsitatū est. **Atticis** : ut

λατρία ἀντὶ τῆς λατρείου, quod rarius est tamē. ut **Thucyd.** in pri. καὶ ὡς ἡθοῖον τὸ λόγων, ἐδοξεν ἀντοῖς πρὸς τὴν εἰς τὸς Λακεδαιμονίους εἶναι. Idem alibi, ἐπὶ δὲ αὐτὸ ἀπὸ τῆς

ἐφ' ὅσον αἱ γνώμαι, ἀδίκῃ τὸν Ἀθωαίους, καὶ πλεμνέας εἶναι. **Alibi** τῇ βελαντέου & σκεπτείου dixit, ut ferē auctores primarii. **Xenoph.** in secundo ἑλληνικ. αἱ δὲ αὐτοῖς ὡς ἐγὼ ἐμὶ οἷον ἀεὶ περὶ μεταβάλλειν, κατὰ νομίζω καὶ ταῦτα, id est, ὅτι

ἔτιον, τὸν κατὰ νομίζω. Idem in pri. παλαιάας, σημειοδέντων τὸν Ἀστυάγεα ὅτι πρὸς λέμιοι εἰσι τὴν χώραν, ἐκβαλθεὶ καὶ ἀντὶ πρὸς τὰ ὅρη σὺν τοῖς πρὸς αὐτὸν, Cū aut signum datum esset. hoc est σημειοδέντων δὲ. **Paul.** Ἀθωαίοις δὲ ἐκ ἀνεκτὰ

ἐφάνητο πρὸς βροχίαι. Idem, καὶ Ἀθωαίοις ἐκ ἐτι ἀνεκτὰ ἐφάνητο ἐκ τὸν πρὸς τὰς ἡρώδους ἐπὶ μακεδόσι δὲ ἑλληνικόν. **Alibi**, ἀντὶ δὲ τοῦ μινύματ' ὅτι πιστὰ, δίκαια

ἐν ἅδ' ἐδίδωσι, Si credere quis potest. Et rursus, καὶ ὅτι μὲν κατεργάμενον ὅροι

q iii

q iii

q iii

ἐπιρρήματα
πληθυντικῶς
ἐχρησμάτι
σμύνα.

πρὶ ἐπιρρή-
ματων.

φθ', δὴν ἔστι ἰδόντι, manifestum est. Plato in Philebo, τοῖς οὖν ἡμᾶς πότι-
ρα πέσειν συμβουλεύει, ἀντὶ τὸ πότιστον, quod est usitatum apud alios quoq̃.
Inde aduerbia in vocem pluralis numeri conformata. Xenoph. ὅπως
διὰ πλὴν ἐγκράτειαν πρὸς ἀπάσας, εἰς τὴν ἐπειτα χρόνον διφραίνονται. Idem, πολλὰ
μὲν ἐπαίνεσθαι, πρὸς δὲ δεξιωσάμενοι τὴν κῦρον, ὥχοντο οἰκαδε. Idem, παραμυθί-
α μὲν τῇ ἐλάνθρωντον πολεῖ, πλὴν ἀνδράδην δλίγα, τῇ μέσῳ μέτριά. ἀντὶ τοῦ μετρίως.
Simile est apud eundem, πλέω τὴν καὶρ' ὁρῶ, supra modum currere. Et rur-
sus in Tyranno, πολὺ μᾶλλον διφραίνονται οἱ τύραννοι τῶν μετρίως διαγόντων ἰδίῳ
τῶν. πολὺ δὲ πλέω τὴν μέσῳ λυσιπύωνται. Aristotel. de vino, μικρὸν μὲν πλείω πο-
τεῖς, λαλίστους πρὸς δὲ πλείω, ἔκτοστιν. vbi tamen πλείω legi posset. Iso-
crat. πρὸς ἐπὶ πλείω, καὶ τὸν δὴ μὲν χεῖρα πρὸς πλείω, τῶν ταῖς ἐλπίσιν οὐκ ἐλπίσιν.
ἀντὶ τοῦ χεῖρα διακρίνου. Ibidem, χεῖρα φρονεῖν eodem modo dictum est.
Grego. μικρὰ τῶν κόσμῳ καὶ τῇ σκλήρῃ χειρισάμενοι, paululum, paulisper.
Idem, καὶ μὴ βυλινθῶ μὲν ἰδίῳ ὁργιστόμενοι ἀσυνχώρητα, id est ἀσυνχωρήτως, citra
veniae spem. Plutarch. πολλὰ κατὰ φημι οὐκ ἐστὶν αὐτὸν. Greg. εἰς ἀθανάσιον, κα-
κὸν δὲ κακὴ βασιλεία τὸ κεφάλαιον ὑπὸ δέξας, καὶ ἀνόντα, μεταγνοῦς ὡς φασιν, ἐπὶ ταῖς
πλεοναίαις ἀναπονοῖς. ἀντὶ τοῦ ἀνόντως. Idem alibi, πρόσκαιρα, γὰρ ἡγεμονίῳ,
id est ad tempus, πρόσκαιρος. Plato in Symp. τότε καὶ δῖα νύκτας ἐκκλητήτων
ταῖς. ἀντὶ τοῦ θαυμασῶς. Plutarch. πόνηρα, πρὸς πόνων, afflictus, καὶ ταλαιπωρημένος
ἀντὶ τὸ πονήρας, vt Synes. πονήρας πέπραγα. Simile est εἰς τὰ μάλα πλεοναίαις.
Demosth. pro summe diues. Superlatiua eodem modo formantur, vt
ἀλυπότατα, ἀσκονότατα, ἀκλειέστατα, κεχαρισμύνητα. Xenoph. dixit. Sic ἐνθεώ-
τατα φιλοσοφεῖν Gregor. Comparatiua vero per singulare enuncian-
tur. vt ἀλκιυρότερος, δικαιότερος. Formantur & in ω, vt μακροτέρω. Aristotel. in
Probl. segmento vndecimo, διὰ τὸ ἢ φωνὴν δευτέρω φαίνεται τοῖς μακροτέρω ἀ-
φαικτόσι, τὸ δὲ ἐξέσθ' ὄντως ἐν τῇ ταχέως φέρεσθαι. τὸ δὲ μακροτέρω φανόμηνον, βραδύτε-
ρον κινεῖται. Idem, τὰ ἐγγύτερα ἐν ἀρχῇ, πρόσθεν. Idem, ἔστι δὲ τὸ ποτὶ ποτὶ
μὲν διόοντων ἀμειγέστα γίνεσθαι ἢ ὁσμῇ. Idem in Probl. sect. decimaquin-
ta, τοὺς ἐξωτάτω, pro extremis dixit. Xenoph. ἐνδοτέρω dixit. Et in super-
latiua ἐνδοτάτω, ἐγγυτάτω & προσωτάτω Aristotel. Formantur & in ως vt
πολιτῖα, vt ἀλκιυτέρως verius Plato dixit. & βαθυμοτέρως διὰ γὰρ Aristot-
tel. in septimo Politicon. διμυμότερος Isocrat. Xenoph. καὶ ὁρθὸς ὡς, ἐξέσωμύ-
σεως ἀνδρώατο ἀκοντίζω. Sic ὑπὸ πολλοτέρως καὶ ἐκτοπωτέρως καὶ χαριετέρως Ari-
stotel. Dicunt etiam non tantum πρὸς πρὸς aduerbialiter καὶ δότι, sed
etiam πρὸς πρὸς δότι. Aristotel. in octauo Ethic. ἔστι γὰρ ἐν μὲν πρὸς
δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρὸς πρὸς. δὲ ἢ κατὰ πρὸς, δότι, hoc est primo & secun-
do loco considerandum. vel, primarium locum & secundarium opti-
nens. Formantur etiam a participiis aduerbia in ως, vt ἀναμύτως, ἐπισα-
μύτως, σците, πεφυλαγμύτως caute, ἐλαφρόντως sufficienter, ἀρεσκόντως grate.
Xenoph. μὴ τῇ ὥρῳ ἀρεσκόντως γέμοι ταῦτα, πρὸς, Nō ita vt hora mihi pla-

ceat. Formantur autem à genitiuis pluralis numeri, quare etiã eorum seruant accentũ, vt ἀντάρκως, πρὸς ὑτόνως, quia τῆν ἀντάρκων dicitur, & σωκίδως καὶ τῆν σωκίδων. Sic κακοήθως, δυνήθως. Verum enĩuero ἀρ τὸ δόσιος, ἀφοσιῶμαι verbum, quod δόσιος ἕνεκα ποιῶν & significat, hoc est ἕνεκα τὸ ἀμέμπτως καὶ ἀνεπιλήπτως, hoc est haftenus vt reprehensione careat qui fecerit. quod qui faciūt, perfunctorie agere & defunctorie dicuntur, vt olim in Annotationibus diximus. Est enĩ ἀφοσιῶμαι, non acrí intentione, non ex animi proptitudine, & cū intentione agere, sed quouis modo ἐπὶ τυχόντως, ea tantũ gratia ne incusentur ob rem neglectam. Greg. ἐς βασίλειον, de laudatione eius loquens, ἔμοι τε εἴ ἐσσι τὸ χρεὸς ἰκανῶς ἀφωσιωμένον. χρεὸς δὲ εἴ ποτε ἄλλοι, τοῖς ἀγαθοῖς τὰ τε ἄλλα, καὶ πρὸς τὸν λόγον, ὁ λόγος, Mĩhi enĩ hoc debitum haftenus erit persolutũ, vt quidẽ eo defunctus esse videar. Debetur enĩ si quid aliud, certe oratio, viris cum cetera bonis, tum etiã dicendi facultate praeditis: ac si diceret, debetur imprimis oratori viro bono, oratoria laudatio. Idem in eadem, εἰς γὰρ τὸ ἰδὸν ἐσελθὼν μετὰ πάσης τὴν πρὸς αὐτὸν διορυφίας (ἦν δὲ ἡμέρα τὴν ὑπὸ φανίῳ καὶ ἀθροισμῶς) ἐπὶ τῇ λαῶ μέγῃ ἡρόμηνος, ὅπως ἀφοσιῶται πλὴν ἑνωσίμ, quodam modo vt vnum se fecit ex populo, licet aperte & plane, & bona fide Christianum non egerit. Idem ἐς Ἀθανάσιον, ὁλίγα ἐκ πολλῶν τῆν ἐκείνους διεξιόντες, ἵνα τε τὸ ἡμέτερον ἀφοσιώμεθα πόθον, ἐπὶ τῇ πανηγύρῃ δὲ ἐκδοῦς ἐκ πληρωσώμην, vt & desiderio nostro aliquantulũ satisficiamus, & multitudinis frequẽter circũfusa expectationi respõdeamus. Isæus ὑπὲρ τὸ ἀπὸ λαοδωρῶν κλίεσθαι, καὶ ἑκπληρώσασθαι τὸν πάντα χρόνον διετελέσσειν, ἐκ συμμορίας τῇ βασιλῇ ποιησάμενος ὥστε οἱ νῦν, ἀλλὰ ἐκ τῆς αὐτοῦ διαπαντός. ὅθεν δὲ ὅτι κατὰ λιπὼν, ἀλλὰ σωεχῶς, ὅθεν ἀφοσιῶμαι, ἀλλὰ ὥς οἶόντε ἄριστα πρὸς ἀσκῆναι ζόμην, nec perfunctorie aut quolibet modo, sed q̄ fieri potest optime om̃i apparatu instructus.

ἀφοσιῶμαι pprie est aliquid facere soluẽdĩ animũ religione causa. Animos enĩ obstrictos religiõẽ habere se dicebāt, cū aut legitima stataq; sacra suo die nō peracta fuerāt, aut nō rite peracta, aut cū piaculum quouis modo admissũ augures aruspicesve nũciabāt. Cicerō oblatā religionẽ appellat ad Planciũ scribēs, Recitatis literis oblata religio pretori pullariorũ admonitu, nō satis diligẽter operā auspiciis dedisse, προσρόπιον ἐγγίει. Dicitur & in religionẽ quod factũ est aut omĩssũ trahere, συνύμιον ποιῶν. & religioni fuit vel habitũ est. Lĩuius lib. v. ab vrbe. Iouis Solisq; eqs æquĩparatũ dictatorem in religionẽ etiã trahebāt, ἐξεδείξατο. Herodia. de tẽplo Pacis exusto fulmine, ὅθεν ἐπὶ τῷ ἔργῳ ὅθεν, Vnde res tota i religionẽ tracta est. Thucyd. de lunẽ deliquio, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οἱ πλείους ὑπὸ χεῖρ ἐκέλευον, συνύμιον ποιῶντες. Atheniẽnsiumq; pleriq; rem in religionẽ trahentes supersedendũ censebant. Antiph. in accus. cædis, ἀδίκως δὲ ἀπλομήνουν τῶν ἐν ἡμῶν, ἡμῶν προσρόπιον δὲ ἀπο...

Oblata religio.

In religionẽ trahere. Religioni esse vel habere.

ἐκδοῦς ἄριστος.

ἐνθύμιον ποιῶν.

δα.

θανών δὲ ἐσθλὸν ἔμψυχόν τε ἐνθ' ἑαυτῷ ἡγήσεται. Quod si hunc fontem iniuste
 absolutum dimiseritis, is qui interfectus est, non nostrum animum,
 sed vestrum religione obstringet. id est religioni vobis iudicibus erit
 mors eius inulta, non nobis accusatoribus, qui officium nostrum im-
 pleuimus. Idem alibi de eo loquens quem in fontem videri volebat, ob
 id quod eadem inculcata sui tutela perpetrarat. ὁ περὶ ἀρκιάνας, ἢ
 προσφύλακος θανόντος ἐδὲν ἡσυχίᾳ τοῖς αὐτοῖς προσφύλακος ὄντι. ἔτος περὶ ἀνοσίως διαφθαρέας, διπλά-
 σιον καδίσκον δ' ἰμῖασμα. τῶν ἀλιπείων, τοῖς ἀρκιάνασιν αὐτῶν, Nam & qui e-
 dem ille quidem, sed innocenter admisit: si ob eam eadem damnatur,
 non minus sua morte obstringere religione auctores damnationis
 potest, ἢ is cuius caedes perpetrata est. Et hic reus scelerate extinctus,
 geminato piaculo eos cōscelerabit nefarios homines qui se interfece-
 rint, hoc est suos accusatores. Δασιδαιμονία πρὶ ἐχέως Athenæus dixit
 pro religione teneri. Religio est Latine loquentibus, id quod vulgo
 debitum officii, hoc est iustam muneris functionem appellant. Cicer.
 in Ver. act. vlti. Ego quos adhuc mihi magistratus Po. Romanus mā-
 dauit, sic accepi, ut me omnium officiorum obstringi religione arbi-
 trarer, ὅπως ἀπειδεζάμην, ὥς ἐμαυτὸν ὠκίω ἀπάντων τῶν καθηκόντων δασιδαιμο-
 νία ἐνοχοῦ ἔσεσθαι. Plutarch. in Public. Δασιδαιμονία, ἥτις ἐστὶ πᾶσι πόλεως, Religio
 ciuitatem inuasit. Religio alioquin est ἢ πρὶ τῷ θεῷ δόξα. Quare pro
 pia anxietate et superstitione ponitur. Cicer. in Ver. Tanta religione
 obstricta tota provincia est, tanta superstitio ex istius facto mentes
 omnium Siculorum occupauit. Idem in Philip. Inexpiabiles religio-
 nes in Rempub. induceretur. id est anxietates et sollicitudines ob irā
 diuinam quæ impendere videretur. Religione noua se obligare est
 quod ii faciunt, qui sese dedunt in consecrata peristylia, salutem mun-
 do dicentes, & semel è publico secedentes. vnde tamen hodie referre
 pedem tam solenne est, ἢ causariam missionem à castris impetrare.
 Religionem suscipere. Dicitur & nouam religionem suscipere. utroq; Cicero utitur in ora-
 tione pro domo sua. Δασιδαιμονίαν ἀναίρεισθαι. Dicit potest etiam πλὴν ἑσθλῶν
 ἐκθάζειν. est enim ἐκθάζειν consecrare & deo dedicare. Si-
 gnificat etiam ἀρκεῖν. Herod. ἐθ' ἢ ῥωμαίοις ἐκθάζειν τοὺς βασιλέας, in-
 rer diuos referre. Idem de Commodi cæsarie ad Solem resplenden-
 te, ὅς τ' ἐς μὲν, οἷός τις ἦν ἡμα, χρυσὸν προϊόντα ὑπὸ πᾶσι, τοὺς δὲ ἐκθάζειν, λέγοντας αἰ-
 γλῶν ἡνὰ ἐξάνιοι πρὶ τῇ κεφαλῇ συγγηγυῖσθαι. ἐκθάζειν dixit pro ad diuinis
 tatis indicium trahere, diuinum esse existimare. Et de Ganymede lib.
 primo, ἐκθαδίζωαι δὲ δ' ἀδ' ἢ μερακίς ἐς Διὸς ἑρωγῶν καὶ μῦθον, ad Io-
 uis raptum & fabulam relatum esse. Plutarch. in Sertor. de cerua Ser-
 torii, χρόνῳ δὲ ἡμιστάμηνος ὕδατος, καταμικρὸν ὅτι ἐθέλει φάσκων ἄγτιμι δ' αὖ-
 ρον εἶναι. Et in quinto Sympos. οἱ γὰρ ἀνθρώποι τὰ κοινὰ ταῖς ῥέμασι ποιεῖν

πολλῶν ἐκθεάζουσιν, ὥς δ' ὕδωρ ὡς δ' φῶς, τὰς ὥρας· τὴν γὰρ ἑμὸν δέον, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ ὑπελαμβάνουσι. hoc est, diuina esse existimant. ἐκθεάζουσιν.
 Philo dixit in libro de mundo pro consecrare, & ut deū colere, hoc est ἐκθεάζουσιν, ἀποθεῶν. Vt autem dicunt animos religione obligare, ita religione animos soluere dicitur, cum superstītio animis eximitur, aut etiam religio ob piaculum admissum. Liviū libro supradicto, Tādem eo, qđ leuissimum videbatur, decursum est, ut qui se domūq; religione exoluere vellet, cum sibimet ipsi prædam æstimasset suam, decimæ precii partis in publicum deferret. Vnde Ἀφοσίωσις appellatur expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia, & generali vocabulo omnis expiatio sic dicitur. & verbum Ἀφοσιῶν. Plutarch. κερῶνται ἡ μάλιστα αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀφοσιώσεις ἢ τὰς καθαρμύδας. Plato, ἐμὴ ἀφοσιώσεις σεαυτὸν τε ὧς ἐκείνων.
 Ἀφοσιῶσθαι etiam expiāre & procurare tristē aliquam expectationē ob numen violatum, aut alias infensum & minabūdum. Idem in Cef. κατὰ τὴν γνῶμην ἀποφύλασθαι φασιν, ὥς ἀποδοτέον ὅτι τὸ καίσαρκα τοῖς βαρβάροις, ἀφοσιώμενους τὸ πρῶτον νόημα, ut expiarent fœdus violatum. Idem, ἀφοσιώσεως χάριν τὰ τῶν βασιλέων πρῶτα λαβόντες ὀνόματα, ut soluant animū religionē, ne infestentur conscientia admissi piaculi. Aesch. voce actiua ut Plato dixit, καὶ τὴ πόλιν τὴν ἡμετέραν τὰ πρὸς τὴν θεὸν ἀφοσιῶ, id est expio & religione soluo. Plato in Phædro, καὶ ἡνὰ φωνῶν ἐδοξα αὐτόθεν ἀκῶσαι, ἢ με ἔκ' ἀπέναι πρὶν ἂν ἀφοσιώσωμαι, ὥς ἡ ἡμετέροισι εἰς τὸν θεόν, ante q̃ expiaret. Herodo. in Melpom. de Etearcho Cretensi loquens, qui Themisonem hospitem suum ad iurifurandum adegerat, facturū quod Etearchus ab eo postulasset. & post iurifurandi obligationem filiā Phronimē summergendam dederat ipsi. ὁ δὲ θεμίσων πρὶν μεκτῆσθαι τῇ ἀπάτῃ τὸ ὄρκον, διαλυσάμενος τὴν ζηνίλιν, ἐποίησε τοιάδε· πρῶτα λαβὼν τὴν παῖδα ἀπέπλεε, ὥς δὲ ἐχρῆτο ἐν τῷ πελάγῳ ἀποσιδόμενος πλὴν θύορκωσιν τῷ ἐπαρχῷ, χοινίοισι αὐτῷ διαδίδεσθαι, καθῆκε εἰς τὸ πελάγος· ἀναπαύσας ἡ ἀπὶ κερὲς εἰς τὴν θύρην. ἀποσιδόμενος πλὴν θύορκωσιν, id est defungi iurifurandi religione volens, demissam in mare puellam, funiculis alligatam, statim extraxit, ut promissō satisfaceret. Hoc verbum Liviū lib. primo ita expressit de Romulo & fratre loquens, Ita velut defuncti regis imperio, in proxima alluvie, ubi nunc ficus ruminalis est, pueros exponunt. Quod dici sic potest, ἔπειτα τῶν πατρὸς ἀφοσιώσάμενοι τὸ τῷ βασιλεῶς πρῶτον νόημα, ἢ τῇ θύορκάτῳ προσκλίνουσα τὰ νύπια ἐκθέασιν. Ἀφοσιῶν etiam dicare est & consecrare. Athen. lib. xii. ὁ μόνος ἡ ἀνδρῶν γυναικὲς ἄφ' ἑσθ' οἷς ἐντυχῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἀοκρῶν καὶ τῶν πρὸ κύπρου, καὶ πάντων ἀπὸ τῶν τῶν ἐταρισμῶν τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιῶντων, παλαιὰς ἡνὸς ὕβρεως εἶναι πρὸς ἀλήθειαν ὑπόμνημα. Nec vero Lydorum tantum foeminae sine custodia agentes, veneriq; omnium obuię, sed etiam Locrensiū ac Cyprum incolentiū, deniq; omnium (ut

semel dicam) foeminæ, quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutaq; consecrare, monumentum esse videntur vetustæ cuiusdam iniuriæ reuera perpetratæ, ob quam nunc pœnas pendunt: De iis Herodo. in pri. ita inquit, τὸ γὰρ δὴ Λυδῶν δῆμος αἱ θυγατέρες προδόνται πατρὶ, καὶ συλλέγουσι σφισι φθνας, ἐς ὃ δὲ σωοικίσωσι τὴν πρὶν ἑαυτῶν ἐκδοῦσιν ὃ ἀνταί ἐωὺτ᾽, quoad nubant eum quæstum facitantes. quare & semet ipsas suo ære nuptui collocant. Strabo in. viii. Ἀναλλέναι dixit qđ Athe næus ἀφοσιῶν, τό τε γὰρ Ἀφροδίτης ἱερὸν ἔτω πλεονισμὸν ὑπερβῆναι, ὥστε πλείους ἢ χιλίας ἱεροδούλους ἐκέκτην ἑταίρας, αἷς ἀντιθέσθαι τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. ἱεροδούλοι sunt serui & ancillæ consecratæ: quales sunt quos religiosos & religiosas vulgus appellat, quasi deo religioniq; addictos. Quo nexu cum nullus sit validior apud pias mentes religionisq; rectæ reuerentes & orthodoxæ: qui inde sese eximunt & per orbem vagantur vt liberi, furtum utiq; sui domino primum eidemq; deo, deinde cœnobiarchis antistitibusq; faciunt & sodalitiis. Africanus Iuricon. Ancilla fugitiua quemadmodum sui furtū facere intelligitur, ita partum quoq; contrectādo furtum facit. Extat etiam sanctio Diocletiani & Max. his verbis, Seruum fugitiuum sui furtum facere. & ideo non habere locū nec vſucapionem, nec longi temporis præscriptionem manifestū est. Hoc ius religionis hac ætate imperitos tantū tenet, qui omneis chartas vt aiunt sacri studii non euoluerunt. peritiorum partim non hoc ius sed iniuriā esse contendunt, liberarumq; mentium plagium legitimum. partim qui cautiū negociari nouerunt, eo amplius aduersus huiusmodi nexa, manusq; iniectioes cœnobiarcharū, cereas ac plūbeas auctoritates circūferunt, quasi potestate tribunitia tuti & sacro sancti. quarum fiducia, & auctoritatum ipsarum conditores regesq; ac nationes cauillantur. de rebus ipsi diuinis atq; humanis interdum animi causa, non minore licentia, q̄ Momum apud superos ludificari prisci fabulati sunt. In quos nisi q̄ primum seueritas legum sacrarum exerçetur, quid causæ est tandem, quin ad fugitiuos rerum humanarum summa & religionis constituendæ arbitrium peruentura sint?

Ἀφοσιῶναι præter supradicta, abominari auersariq; significat, & velut atrum infaustumq; detestari. Plutarch. in Cæſ. εἰς τὸ δοκεῖ, πάντως ἔφη ἀφοσιῶναι τὴν ἡμέραν, id est hoc die tanq̄ infausto nefastoq; nihil agere, & ἀποφράδα πλὴν ἡμέραν ἡγεῖσθαι. Idem, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀφοσιῶνται πλὴν ἡμέραν καὶ δευδοικασίην. & de Mithridatis defuncto ad Pompeium allato, οὐ γὰρ ἀντιπρὸς πομπῇ τὸ ἱερὸν ὑπέμενεν, ἀλλὰ ἀφοσιωσάμενος τὸ νεμεσητὲρ, ἐς Σινώπην ἀπέπεμψε, id est inuidiam facinoris detestatus & ἀποδιοπομπισάμενος. In de fit vt pro recusare & repudiare ponatur munus oblatū. Vt in Anton. Ἀφοσιωμὴν δὲ ἀντὶ καὶ δευδοικότητος λαβεῖν, τί ᾧ πόνησε φάναι τὸν ἄνδρα.

ἡρ, δ' ἀντιθέτως δὲ διδ' αὖς οὗ δ' διδ' ἄρ, Ἀντωνίου παῖς δὲ τῶν, ὅς τ' αὖτα παρ' ἐσὶ χυρῶν χαρίσας
 δαι; Synes. hoc verbum cum datiuo iunxit, τῶν πρεσβυτέρων scribens, ὃ δ'
 ἐννέει τῇ ἡγεμονίᾳ ἡγεμονίᾳ, καὶ θεωρίᾳ τῶν ὄντων ἀπ' ἀγνοίας, καὶ τοσούτων ὁμοί-
 λως φροντίσιν ὅσον ἀφοσιώσας, ὅς μετὰ σώματι βίῃ, καὶ ὅς πλείους γεγονέ-
 ναι πόλεις, πῶς ἀρκέσω μνημονεύει ἐχέσθαι συνεχέων, Etenim qui iuuentutem
 in ocio philosophico, atq; in contemplatione naturarum traduxi pro-
 cul ab omni negotio, haecenus etiam in curis versatus sum, ut curare
 vtcunq; corpus quirem ad vitam tolerandam: & tñ ut cuius hominis
 locum tuerer: quo tandem modo par esse curis potero perpetuitate
 confertis? Herod. aliter usus est ἐν δημογραφίᾳ τοῦ μακρίνου, καὶ δὲ καὶ τὸς ὁμοί-
 μύσας ὡς καὶ τὴν μνήμην τοῦ πελοποννησίου, ἀφοσιώσας π' τὰ πρὸς ἐκεί-
 νου, ἔχει δαι τῶν ἐπεργόντων, id est cum iusta funeri persoluerimus, incum-
 bere ad ea tempus est quæ vrgere videntur, prouidentiamq; poscere.
 de Caracalla loquens. Non quod ἀφοσιώσας priuatim significet iusta
 facere, licet quidam τὰ ὅσα καὶ τὴν δόξαν pro iustis funerum intelligāt:
 sed quod ἀφοσιώσας in vniuersum significet τὰ δίκαια καὶ ὅσα ποιῆσθαι
 πρὸς θεόν. hoc est officia non negare. cultum debitum ita exhibere, ne re-
 prehendi possit negligentia. Idem libro secundo, κατὰ τὴν καὶ τὸν ὅν ἀπ' αὐ-
 γέλῃ περὶ τῆς πύλης ἀρχῶν, μετὰ δὲ προσελθὲν καὶ θύειν ὁ Σεβήρος, καὶ τὸν
 ὑπὲρ φησὶ βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσας, ἐπαυλῶν εἰς οἰκίαν, εἰς ὑπνον κατ' ἐλπίδα
 μέγαν, id est, cum in publicum Seuerus progressus, pro salute principis
 hostias immolasset: in verbaq; ipse Augusti adactus, milites etiam iu-
 reiurando adegisset. hoc est cum recte atq; ordine in ea parte reip. of-
 ficio functus esset. Plato in Phædone, ἀφοσιώσας posuit pro leuiter ali-
 quid agere, & defungendi gratia, quod conuenit his quæ supra dicta
 sunt, ἀσφαλέσθαι γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφοσιώσας πρὸς πάντα πράγματα,
 καθόμηνον ὅς ἐνυπνίῳ, hoc est vtcunq; fingere poemata & carmina, quā-
 do ita in somnio admonitus fueram.

εἰσφέρειν τὸ νόμον est legē ferre & rogare. Athen. Ἀριστοφῶν δ' ἔφη τὸς δὲ τὸ νόμον εἰσφέρειν.
 εἰσενεγκὼν ἐπὶ ἐν κλάδῳ ἄρχοντος, ὅς αὖ μὴ δὲ ἀπὸς γένετα, νόθον εἶναι. Demosth.
 καὶ πρῶτον μὲν ἐφ' ἡμῶν ἐποίησαν οἱ νόμοι διαχίρ' ὁρῶνται, ὅτε ποτὶ εἰσοισέος ὅς νόμος
 κοινός, ἢ δ' οὐκ ὅστις ἀρκῆν οἱ κέμενοι, Et primum quidem leges arbitrii vestri
 esse voluerunt vtrum lex noua ferenda sit, an quæ iam latae sunt suffi-
 ciant. εἰσφέρειν τὸ γνῶμην ἐν τῇ βουλῇ, est in medium afferre sententiam:
 palam censere aliquid faciendum, & auctorem esse eius sententiæ. Nā
 γνῶμην ἀποφάνειν, est sententiam dicere quoquo modo. Ἀντισφείρεν est
 legi latē legem contrariam ferre, & ut Festus inquit, legem legi obro-
 gare. quod etiam παρ' ἀφ' αὐτῶν δicitur, hoc est πρὸς ἀλλήλους νόμον φέρειν, qua
 si legem cum lege, & rogationem cum rogatione componere, ut πρὸς
 κάλει, πρὸς ἐκείνους, & alia de quibus iam diximus. Demosth. πρὸς ἀπ' αὐτῶν. Ἀλλ'

Ἀντισφείρεν.

παρ' ἀφ' αὐτῶν.

Θ δὲ ἐκ δὲ αὐτῶν ὡς ἔστιν ὁμοίαν. Dicunt etiam ἱερὶς ἐς ἱερὶς.

Idem, ἐμὲ δὲ ἱερὶς ἐς τὸ σῶμα. Et rursus, ἐς ἐμὲ ἢ τὰς ἐμὰς ὥστε δὲν ἱερὶς. ἱερὶς etiam est stupro contaminare. Aesch. ἡ τὴν τιμαρχίαν. τίς οὐκ ἀπαίδευτος ἐναὶ δόξα, τῇ μὲν γυναικὶ ἡ τὴν φύσιν ἀμαρτανύσει χαλεπαίνων, ὅτι δὲ πρὸς φύσιν ἐαυτὸν ἱερῶν, συμμύθῳ ἡδὲ μύθῳ, id est ἐπὶ πορνείᾳ ἐαυτὸν μιμνῶσιν. ἱερὶς corruptor & flagitiosus. Aesch. ὅσον κεχωρίσθαι ὁμόμιον ἱερῶν. τὰς σάφρονας καὶ τῶν ὁμοίων ἐξόντας, τὰς ἀκρατεῖς ὧν δὲ καὶ καὶ τὰς ἱερῶν.

ἱερὶς etiam est improbus & petulans ut diximus. Aristotel. in pri. Oecon. καὶ ἐπεὶ ἡ τὴν οἶον πόσις ἢ τὰς ἐλπίδας ἱερῶν καὶ, φανερόν ὅτι τὰς ἡ μὲν ἢ ὀλίγον μεταδοτέον. & ἱερὶς immanior improbitas atq; impotentia ἱερῶν.

appellatur, ut in loco Aristotelis supracitato. Interdum ἱερὶς pro delictis prænimiis & insolentibus accipitur. Aristoph. βατράχοις, εἰτ' ἐκ ἱερῶν ταῦτ' ἐστὶ καὶ πρὸς τρυφήν; verba sunt domini ad seruū, qui gestare onus grauabatur cum asino veheretur, Quid enim hoc est, si nō delictis sunt intolerandis? Vnde ἐξυερὶς est eluxuriare & lasciuire. Theophr. in se. ἐξυερὶς.

cundo, ἀμειψάμενοι δὲ πᾶσι τὰς ἐγκόφαινας σιδηροῦς, ὅταν πετράνωσιν, ὅλον ἀντιμῶν ἐκείνων δὲ δυνάμει, καὶ δὲ τὰς ἐκείνων ὥς ἱερὶς τὸ δένδρον. Vnde ἱερῶν γένος δὲ ἀμειψάμενοι apud eundem in tertio de Causis, τὰς δὲ ἐν τῶν ἐκείνων, ἢ ὅσα τῶν γένων ἱερῶν, τὴν ἡ τὴν δὲ τὴν μὲν. ἐξυερὶς contumelia afficio ut καθυερὶς. Plutarch. ἐξυερὶς τὸν δὲ μόνον. & ἐκείνων pro eo qui iniuria afficit, & qui contumeliosus est, hoc est ἱερῶν, ut Cicero, At q̄ contumeliosus in edictis; q̄ superbus; q̄ rudis; Herod. de Commodi imperio, ὁ μὲν ἢ ἐκείνων πυρηνίδα dixit. Alibi, βοηθεῖν τε αὐτὸν ἡξίω ὡς ἐκείνων πάχυνσι. Aliquando etiam passiuè accipitur, ut apud eundem, ἀντιμῶν ἢ ἐκείνων ἐκείνων. καθυερὶς dedecore afficere, dedecus & notā inure καθυερὶς. Idem de Commodo, καθυερὶς τὸ ἀξίωμα ἀχίς καὶ μεμίσαν μὲν ὡς ἡ μὲν.

ἀποφαίνει verbum est ad rationes tutelares pertinens. Demosth. ἀφ' ἀποφαίνου. ἡ, τὸς τοῖνυν τὴν ἐλέφαντός ἐστι πλεονῶν τὰ λαοφάνων. ὅν ἐπε αὐτὸν, ἐπε ἔργον μοι ἀποφαίνουσιν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφάνειαν ἀφάνειαν ὅλον. id est, τὰς ἐν τῶν λόγους τὴν ἐπὶ τρυφῆς ἐστὶν ἐπὶ ὅλως ἔργον ἀφάνειαν. Idem, θηριωπιδίης μὲν οὖν ἐπὶ ἔτι τῶν ἀνδραπόδων ἐπιμεληθῆς, ἐνδεκά μὲν τὴν ὅλως ἀφάνειαν, in rationes retulit. acceptas tutelæ retulit. τέσσαρσι μὲν καὶ ἑκαστον ὅλως ἐλαττον ἢ ὅσον προσῆκε λογιζόμενοι. λογιζόμενοι et ἀποφαίνου pro eodem posuit. Et rursus, ἔργον μὲν ἐστὶν ἀποφαίνου τῶν χρημάτων, Nullum questum pecuniarum referunt: nullum exhibent fœnus. Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμῶς ἐνέχεται, vel ut alibi ἀπέρχεται. Vnde τῶν ὄντων ἀπόφασις ἐν ταῖς ἀντιδόσεσιν, adnotatio ἀπόφασις. est bonorum, et commentarius et recensio, indexq; eorum quæ reperia sunt. Iurisconf. inuentarium vocant et repertorium, quod ἀπογραφὴ ἀπογραφῆ. proprie dicitur. ἀποφαίνου τὴν διαθήκην est edere testamentum et ex

Ἀποφάσις habere, hoc est φανερὸν εἶναι. Vnde Ἀποφασμύως aduerbium quod παλά significat & manifeste. vt ἡ Νέμερς ὁπόθεν ἔρ' ὃν τῇ ἀγορᾷ πωλοῦσι & Ἀποφασμύως. Ἀποφάνειν etiam est idem quod ἀποφράζειν, quod etiam ἀποπλεῖν & ἀποδεκνέειν dicitur & πρᾶσκειν. Lucian. τοσούτοις Ἀθωάων ἐς ὅσον ἄρας, καὶ πλοῦσις ἐκ πεινήτων ἀποφύει. Plato in Gorg. de Pericle, Ἀλαμῶν ἐγριωτέρας αὐτὸς ἀπέφλωεν ἢ οἷος πρὸς λαβεῖν. ὁ δὲ δοκᾷ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμαλκτὴς ὅσοι οὖν ὅτι οὖν ζῶς, ὅς πρὸς λαβεῖν ἡμῶν περὶ, ἀποδέξειν ἐγριώτερα ἢ παρ' ἐλαβε; ἀποδέξειν ἀντὶ τοῦ ἀποπλεῖν dixit. Xenoph. de domadís equis loquens, οὐτως ἡδόμενον τῇ ἵππασίᾳ καὶ γοργὸν καὶ πρὸς λαβεῖν ἀποφάνει. Et rursus, τὰ δὲ γε πάντα ταῦτα ποικιλεῖται, ἅπας γε βδελύσσεται ἀποδέξασθαι τὴν ἵππον διόντῃ ἐξήκται.

Ἀπόφασις etiam est negatio. Aristotel. in. iii. τῇ μετὰ τὰ φυσ. οὐσίας δὲ σέξκεις ἀπόφασις ὅστις ἀπὸ τῆς ἀρισμύως γίνεται. Idem, πάλιν γὰρ εἶσαι τὸ ἀποφῆσαι πρὸς πλὴν φάσις καὶ ἀπὸ φάσις. ἀπὸ τῆς ἀποφάναι dicitur in hoc significatu, quod negare significat. vt Idem in eodem, εἰ οὖν ἀδύνατον ἅμα καταφάναι καὶ ἀποφάναι ἀληθῶς, ἀδύνατον καὶ τὰναντία ὑπάρχειν ἅμα. Idem, εἰ πᾶρ διανοκτὴρ ἢ νοκτὴρ, ἢ διάνοια ἢ κατάφκσις ἢ ἀποφκσις. A quo fit ἀποφῆσαι & ἀποφάναι pro negare. Xenoph. ἀποφῆξεντός με καὶ ποτ', Me etiam hoc inficiate.

Ἀποφάσκω. Ἀποφάσκω etiam dicitur, ἀντὶ τοῦ ἀπαχρῶω, hoc est ἐξαρνῶς ἐμὶ, nego, vt φάσκω pro dico & φκμι. Philopo. ἵποθεσις ὅστις ἢ κατὰ τῆς κατηγορίας ἢ ἀποφάσκωσα. Ἀποφάσκω etiam est effari & eloqui quasi ἀποφθέγειν γινώσκω. Sic enim accipi mihi videtur apud magnum Dionys. ὃν τῷ πρὸς σοφίας καὶ τῷ, his verbis, ὃς σὺν κείνῃς ὅστις τοῖς διολόγοις ἀντιπεποιθότως ἐπὶ δὲ τὰ φθὶ. στήθεως ἀποφάσκω. ἔτω καὶ τὸ ἀφρατόν φκσι τὰ λόγια τὸ παμφαῖς φκσι καὶ τὸ πολυῖνον καὶ πολυῖνον, ἀφῆκτον ὃ ἀνώνυμον. Erāt etiam ἀποφάσεις, quæ fiebant in curia areopagi, hoc est rei quæsitæ probationes. anteq̃ enim rei criminum postulati iudicibus damnandi vel absoluedi traderentur: curia areopagi quæstionem criminum habebat, & reos tum demum iudicio tradebat cum prærogatiua quæstione, & cum præiudicio suo. quod ita faciebant, quasi crimine plano facto per illam rei quæsitæ diligentiā. Id autē quo modo fieret, ex oratione Dinarchi quā contra Demosth. habuit liquet his verbis, ἀνάγκη τῇ βουλῇ ὃ ἀνδρες πλὴν ὅς ἐρεῖς πάρος ἡμεῖς δὲ τῶν τρόπων ποιεῖν τὰς ἀποφάσεις πάσας. τίνες τῆς ἡμετέρας αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς. χωρὶς τῆς τῶν ἐκ τῆς ὀνόμα τῶν ποιεῖται. His verbis intelligimus curiam ipsam sua sponte quæstionem habere de criminibus potuisse, ita tamen vt iudicare non posset, nisi quædam crimina, quæ in Annotationib⁹ diximus, cum de areopago loqueremur. Quod autem iudices non semper præiudicium quæstionis in curia habitæ, ad iudiciumq̃ delatæ sequerentur, ex eadem oratione planum fit, ubi ita inquit Dinarchus, ἐπεὶ δὲ ὁ δῆμαρχος γὰρ ἡμεῖς, ὃν τὰς ἐλπίδας, ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν ῥήματα λαμβάνων ἐλπίται,

νῦν τὰ νέμματα τὰ κῆθηρ, καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ λυθῆ, ἀδενέσθαι ἡρεσέται τῶν Διμοδένων λόγων; καὶ ἴχνησε μᾶλλον ἐν ἀλκιθάειᾳ ἢ πρὸς τὴν ῥητορικήν. καὶ τὸ σωφροσύνης διὰβολή; ὡς ἄρα πολλὰς ἢ βελὴ ἀποπέφαγκεν ἀδικεῖν τὸν δῆμον, οἱ ἀποπέφθασιν ἐσελθόντες εἰς τὸ δικαστήριον. καὶ ἡ βελὴ ἐπὶ οὐρίων τὸ πέμπτον μέτρον ἐμετέλκεται τῶν ψήφων; *Simile est ferme quod Cice. pro Cluent. dixit, litium æstimationem non esse iustum iudicium: licet sit præiudicium.*

Ἀποφαίνειν etiam est deferre & reuelare & crimē obiićere. *Lys.* καὶ φίλων, ἐγὼ δὲ δμώσας ἐσθλόντων εἰς τὸ δικαστήριον, τὰ βέλιστα συμβουλεύειν τῇ πόλει. ἐνέσι δὲ οὐ τῷ ὅρκῳ ἀποφαίνειν ἔτι ὡς ἔτι οἶδε τῶν λαχόντων, ἀνεπιτήδεον ὄντα, βουλεύειν. *Qua ratione fortasse ἀποφαίνειν curia supradicta dicit eos quos iudicibus tradit, quasi criminum reos, quasiq; statim damnandos iudicibus obiićere. ut in oratione iam dicta, Διὰ τί οὐκ οὐ τῷ δῆμῳ σωφροσύνης, ὡς Διμοδόνες, ἐὰν ἀποφῶνται ἢ βελὴ, θάνατον ἐαυτοῦ πλὴν ζημίαν; genituo iunxit. alibi semper accus. Idem, τὸν δὲ κατάπυσον τῶν καὶ σκῦθων, θιζάγομαι γὰρ, ὅρ ἐχ εἰς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἢ θιζ ἀφ᾽ αὐτῶν βελὴ ζητήσασα ἀποπέφονται ῥήματα ἔχον καὶ ὑμῶν, καὶ οὗς ἀποπέφονται μιῶν καὶ δωροδοκῶν καὶ ἐν πόλει, καὶ ταῦτα θιζέληγεται, τῶν ἐπὶ τιμωρῶν αὐτοῖς παρὰ δαίμονα, ποιήσετε τοῖς ἄλλοις; Prius ἀποπέφονται est ἀπὸ τοῦ ἀποφαίνομαι, posterius ἀπὸ τοῦ ἀποφαίνω τὸ ἀποδεικνύω. Est autem ἀποφαίνεσθαι cense*

ἀποφαίνω

re, & sententiam ferre. Demosth. πρὸς Ἀπατέρ. οὐ γρηφασὼν δὲ ἐτέρων σωθῆναι, τῶν δὲ θιζ ἀφ᾽ αὐτῶν ἀφαιρῶν, ἐς τὸν ἥλθον ἀναιδέας ὁ ἡφανικῶς τὰς σωθῆναι, ὥστε εἰς ὧν ἀποφανῆσθαι ἔφη πλὴν δίδωται. παρὰ καλέσας δὲ ὁ παρμένων μάρτυρας, ἀπῆγε τῷ Ἀριστοκλῆ, μὴ ἀποφαίνεσθαι πρὸς τὰς σωθῆναι καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν σωθῆναι, *testato vetuit Aristoclem arbitrium ferre solum sine aliis arbitris, ita ut in arbitrio paciscendo componendoq; cautum fuerat. ἀποφαίνεσθαι simpliciter & cum accus. dicunt: ut in hoc loco, & apud Xenoph.* οὐδὲ ἀποφαίνεσθαι πλὴν γνώμῃ πρὸς ἑδενός, *Nec de quoq; sententiam suam prodere atq; efferre. qui etiam ἀποδείκνυσι τὴν γνώμην pro eodem dixit. Vnde ἀπόφασις dicitur ἢ ψήφος δικαστική, & sententia iudicis in Pandectis. Demosth. in eadem, ὅδε ἐστὶν ἡ πρὸς πλὴν ἀπόφασις ἐποίησε, id est ἀπεφύλατο. Plutarch. in præfatione τῶν ἀποφθεγμάτων pro dicto & sententia breui, hoc est apophthegmate posuit, ἀλλὰ τῶν μὲν πρᾶξεων αἱ πολλαὶ πύχιν ἀναμειγυμένην ἔχουσι. αἱ δὲ γινόμεναι πρὸς τὰ ἔργα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰς τύχας, ἀποφάσεις καὶ ἀναφανήσεις, ὥς πρὸς οὐ κατόπιστοι καθαῶς πρὸς ἔχουσι πλὴν ἐκάστη διάνοιαν ἀποδεικνύειν. Idem πρὸς τῶν πρὸς ἀλλήλων ἢ ἐαυτῶν loquens, hoc est πρὸς ἐν τῶν βίων σωτάξως, ἐκείνῃ οὐκ ἄμα (inquit) αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀνδρῶν, τὰς πρᾶξεις παρακινῶντες ἔχουσι, χολάζουσιν ἐλκεῖν πρὸς μὲν αὐτοῖς, Illic enim acta & res gestæ cum adiunctas sententias eorumq; dicta habeant, feriatas aures poscunt. ἀποφαίνεσθαι etiam verbum est dialecticum quod enunciare latine dicitur. Vnde ἀπόφανσις & ἀπο*

μα.

ἀπόφασις.

- ἁπλῆς.** φωνηκὸς λόγος Aristotelí ἐν τῷ περὶ ἐξηκοντάς cap. περὶ λόγου. ἁπλῆς est dictio q̄ nec κατάφασις est nec ἀπόφασις, id est per quā nec verū nec falsum enunciamus, hoc est δι' ἧς ἔστιν ἀποφανόμενα ἢ ἀληθῆς ἢ ψευδῆς, vt ἂν
- Ἀπόφασις.** ὁρῶντος. Ἀπόφασις est enunciatio verum vel falsum significans, nomine & verbo constans, διὸν ἀνδρῶντος ζῶν ὄντι. Aristotel. ἐστὶ δὲ ἀπλὴ ἀπόφασις, φωνὴ σημαίνουσα περὶ τοῦ ὑπάρχοντος, ἢ μὴ ὑπάρχοντος ὡς οἱ ἡρόδοτος διήγηται. **Diuiditur in affirmationem & negationem.** Idem, ἐστὶ ὅτι πρῶτος λόγος ἀποφαντικός, κατάφασις, ἔτα ἀπέφασις. ἁπλῆς dicitur ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι, ἢ φαίνεσθαι καὶ δηλῶσαι vt ἄνθρωπος, vt σωκράτης, ἀπόφασις ἢ ἀποφασιολογία vt inquit Ammonius. Aristotel. κατάφασις δὲ ὅστις ἀπόφασις ἔστιν κατὰ ἕνα. ἀπόφασις δὲ ὅστις ἀπόφασις ἔστιν ἀπὸ ἑνός. ἐστὶ δὲ καὶ ὁ ὑπάρχον ἀποφαίνει οὐκ ὡς μὴ ὑπάρχον. καὶ δὲ μὴ ὑπάρχον ὡς ὑπάρχον. καὶ δὲ ὑπάρχον ὡς ὑπάρχον. ὅτι τὸ μὴ ὑπάρχον ὡς μὴ ὑπάρχον. hoc est, enunciare autem licet. Cicero enunciationis vocabulo i libro de Fato utitur, quod græce inquit ἀξίωμα dicitur. proloquium Gell. dixit, & ipse Cicero: & rursus alibi enunciatum appellat. Licet enim (inquit) Epicuro concedenti omne enunciatum aut verum aut falsum esse, non vereri ne omnia fato fieri sit necesse. Idem alibi, Sic enim concludit Chrysippus, Si est motus sine causa, non omnis enunciatio (quod ἀξίωμα Græci appellant) aut vera aut falsa erit. Idem, Chrysippus metuit ne si non obtinuerit, omne quod enuncietur, aut verum esse aut falsum, omnia fato fieri non possint. ἁπλῆς ἰγί-
Ἀπόφασις. **ἔμφασις.** tur & πρὸς τὸ φάναι dicta est & πρὸς τὸ φαίνεσθαι. & ἀπόφασις similiter. sed ἀπόφασις πρὸς τὸ ἀποφαίνεισθαι tantum. sic ἔμφασις πρὸς τὸ ἐμφαίνεισθαι & ἐμφατικός. quæ formari videntur a prima persona πείρασμαι & ἀποπέφασμαι, vt κρίσμαι, ἀπὸ τοῦ μεμίσσμαι. μόλυσμός, ἀπὸ τοῦ μεμόλυσμαι, quod & μεμόλυνμαι vt μεμίσσμαι dicitur. Aliis vero ἔστι ἡ τερμινάσις v plerūq; additur. vt ἀδρῶσις, μάρασσις. Aristotel. in Probl. φέρεται ὅτι θέρμων ἢ μαράνσθαι ἢ σείεσθαι. & itidem περὶ νεότητος καὶ γήρας. Dicitur & μάρασμός vt μόλυσμός, de quo librum Gal. scripsit. θερμανσις etiam ἀπὸ τοῦ θερμαίνω. Idem in decimo τῶν μετὰ τὰ φυσ. ἐστὶ δὲ ἔχῃ ἡ θερμότης κίνησις, ἀλλ' ἢ θερμανσις. & in quarto de reatiuis loquens, τὸ δὲ ὡς θερμαντικὸν πρὸς τὸ θερμαντῆρα καὶ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητῆρα. Sic χλίωνσις, ὑγρῶσις, ἰχθυῶσις dicta sunt, & φλέγμασις, quæ etiam φλεγμασία dicitur. Aristotel. in. ii. de Gener. Animal. ἰχθυῶσις in. iii. τῶν μετὰ τὰ φυσ. & in. viii. τοῦ ἰχθυῶντος ἢ ἰχθυῶσις τὸ τέλει. φλεγμασία. Idem in Probl. ἢ δὲ θερμασία ὑπερβολὴ τοῦ θερμότητος ἔστι, τοῖς τῶν πυρετῶν.
- Ξηρασία.** Ξηρασία. Idem, πρὸς δὲ τὴν κόπην ἀσύμφορόν ὅστις ἡ ξηρασία. & ξήρανσις. unde ξηρατικὰ φάρμακα. Galeno. ἰχθυῶσις. Idem, ἐν μὲν οὖν ταῖς κεφαλαῖς ὅταν
- ἰχθυῶσις.** ὑγρῶσις γίνηται, ἔστιν ἰχθυῶσις.
- Ἀπιστέλλω.** Ἀπιστέλλω ἐπὶ τοῖς παισὶν dicitur tutor suspectus. Demosth. οὐκ ἔχει λόγον σώζειν τὰ ἡγεῖα διὰ τὸ ἔμψυχον μὴ εἶναι, εἶνα ὅτι ἀπιστεῖται, καὶ αὐτῆς καὶ τὸ ἡγεῖα.

παρ κρείον πατρ. Neq̄ enim consentaneum est patrem qui matris opera
 seruare res suas cupiebat, in eius potestate quē suspectum habebat, &
 matrem ipsam, & suas facultates cōstituire voluisse. Antiph. in apo-
 log. cædis prima, ἀπισμύων ἢ καὶ ἄλλων δόλων ἐν ταῖς μαρτυρίαις, & γὰρ
 ἐβασανίζομεν αὐτοὺς, πῶς δίκαιοι τούτω μαρτυροῦντα πισύουσιν αὐτάς, διαφθεῖραι με;
 ἀπισῶν est qui suspectum habet. ἀπισμύων qui suspectus est. Plut. ἀπισῶν
 in Apophtheg. ὅτι δὲ μὴ τοῖς ἀπιστοῖς τὴν συμμάχων, ἀλλὰ τοῖς ἀπισμύοις τὴν
 στρατιάν ὀφείλομεν. Contrā πιστόμηνος dicitur, qui fide & auctoritate p̄
 ditus est, qui maior est suspiciōe, vel maior q̄ ut suspectus haberi pos-
 sit. vt ἡ Πιστοκρατία. οὐδὲ τὴν Πιστομύων καὶ πιστομύων παρ ἡμῶν ὦν. Idem,
 ἐστὶ καὶ ἡ πίστις τοῖς ἱστοῖς καὶ πιστοῖς μᾶλλον παρ ἡμῶν, valent apud vos au-
 ctoritate. Lys. διὰ ταῦτα πιστοὺς ἔχει τὸ δῆμος, κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν.
 Aesch. ἀνὴρ ἐν οὐδὲ πιστοῖς ὡς ἐδὲ ἐπερ. Lingua vulgi homines au-
 ctoritate & gratia & potentia subnixos, magnum creditum habentes
 appellat. Est etiam πιστός idem quod ἐπιβεβηώς. Athen. ἢ δὲ Δανάη ἔχει
 ἐν Λαοδίκῃς πιστομένη τὰ πάντα, omnia ei credita erāt a Laodice. sic cō-
 struitur vt ἐγκρίνομαι. Greg. καὶ μέρος ἐκ ὀλίγου ἐν οἰκῇ μένης ἐγκρίνεται.
 Herodī. ἐπιστάναι δὲ μέγιστον τὸ δωματίον ἐν ἡ ἀναπαύοντα, διαύσαι μόνος, ὅτε τὴν
 κερύναν φεραν ἐκ τοῦ οἴκου ἐγκρίσμενος. Lucian. οὐδὲ ἡμεῖς ὡς Ἀφροδίτη διεδία-
 μεν, ὅτι ἂν ὁ ἄρκος δὲ σὸς ἐπιτραπὴ πλὴν δίαται.
 προσωοιῆν, sibi querere. Demosth. ἡ Πιστοῦς, ἐξ ὅρων αὐτοῖς ἐκ ἡμῶν μισθῶν τὸν οἶ-
 κον ἐβόλοντο, ὅτι μὴ τούτων τῶν προσιόντων, ἔκοντες ὡς ἔχει ἡ Πιστοῦς, ἡμεῖς
 τε τρέφειν, καὶ τὰ πρὸς πλὴν πόλιν διοικῆν, καὶ ὅσα δὲ αὐτῶν πρὸς ἡμῶν ταῦτα,
 προσωοιῆν, Cum interim facile esset e redditib⁹ patrimonii nostri, ita vt
 nihil e sorte absumerent, & nos alere, & munera ciuilia agnoscere, &
 quæ inde superfuissent, in rem suam vertere. κατὰ χώραν ἔσθ' ὡς ἔχει, si
 gnificat loco non mouere, nō attingere. κατὰ χώραν μὴ ἐστὶν ἐστὶν
 re, nō moueri. Isocr. de fœderibus loquēs, ταῦτα ἢ ἡ Πιστοῦς μὴ ἐστὶν, καὶ πάντ'
 αὐτὰ κνεία πρὸς μὴν, id est rata manere volumus & intacta. Thucyd. οἱ δὲ
 πρότεροι στρατιῶται ἡ Πιστοῦς μὴ ὄντες, ἐκλιώσκουσιν τὴν ποτιδαμνίαν. hoc metaphori-
 ce significat in sua classe manere, & in sua sorte acquiescere. Synes. ἐ-
 ἡ Πιστοῦς ἑασθ' ἡμῶν ἐπὶ ἑμάντω φιλοσοφῶντα, id est si non coegerit me epi-
 scopum fieri, sed fuerit mecum ipsum viuere philosophātem vt in-
 stitui. Xenoph. de matrefa. περιελθεῖν δὲ ἐπισκοπεμένῳ ἐκ ἡ Πιστοῦς ἔχει ἢ κατὰ χώραν
 δὲ ἑκασα, id est circumspectantem an suo quidq̄ loco positū sit. Synes. ἐχθρῶν
 aliter, ἐξ ἡ Πιστοῦς ἑκασα, ἐκπέμψας ἐπιστολὰς ἑκάσῃ ἐχθρῶν, id est resistam
 hic & morabor. ἐν χώρῃ καὶ. Xenoph. pro loco suo positū esse, hoc
 est digestum & compositum esse: cui opponitur ὅπου ἐτυχῇ, id est teme-
 re. Idem in Oecon. ὅτι τοῖς μὴ, ὅπου ἐτυχῇ ἑκασον καταβέβληται. τοῖς δὲ ἐν χώρῃ
 ἑκασα πταγμυλὰ καὶ θανατὶ μὴ δι' ἐφ' ὃ σωκράτης, ὅτι ἐν χώρῃ ἐν ἡ ἐτυχῇ, ἀλλ' ἐν

ἢ καταδικασμένον φάμεθα. vbi πρᾶκτῖρα corrupte legit. παρέχει νόμον, lau
dare legis auctoritatē dici pōt. Quītil. & Iurifconf. allegare appellāt, Allegare.
hoc est citare: quod verbum apud Ciceronem non legitur. Cicerō em̄
proferre legem dicit. Quītil. in. iiii. Nam tū dignitas eius allegatur,
tum commendatur infirmitas: nonnunq̄ contingit relatio meritorū.
Idem, Vt allegemus pro honestis dignitatem illi suam, pro humilib⁹
iustitiam, pro infelīcibus misericordiam, pro levis seueritatem. ἵνα πρᾶ
χώμεθα, ἵνα προσφινώμεθα, προσέγκωμεν, προσβαλώμεθα. Allegata etiam sunt τὰ
δικαιολογηθέντα, τὰ δικαιώματα. Παρέχην ἑαυτὸν δίκαιον, est praeſtare se virum
probum. Demosth. παραχόντες ἑαυτοὺς χρησίμους ἐπὶ τῶν καιρῶν. Idem, εἰ
μὴ τὰς ἀρετὰς ἐκέναντες ἐν μαχαρῶνι πρᾶχοντο οἱ ἡμέτεροὶ πρόγονοι. Vtuntur autē
fine discrimine & actiua & passiua voce actionem significantes. Xe
noph. in Oecon. καὶ οὗτος μὲν ἀνὰ δαπάνην τῶν ἀρχόντων σιωποῦμεν, πλὴν χῶ
ρων πρᾶχομεν, καὶ ἐνδεῶν ἔσσαν τῇ γυναικὶ χώραν πλὴν ἄλλω προσίθισι. Ibi
dem, καὶ οἱ μὲν ἀνὰ φάινονται τῶν φερεσέχων, τὸ ἀριθμὸν τὸ τεταγμένον ἐκπλεον
έχοντες, καὶ τῶν δοκίμων, ἵπποισι τε καὶ ὄπλοις κατεσκευασμένους πρᾶχουσι, τῶν
μὲν ταῖς ἡμαῖς ἄνεστα. Demosth. πρὸς Λεπτινῶν, τοσαύτας ὑπεβολὰς τῶν δωρεῶν αἷς
ἀνθυπρίαι, εἰ πόλις πρᾶχῃ. Liban. νόμον πρᾶχόμενος τὸ κελδύοντα, πρὶ ὧν ἂν ἀπαξ
ἂν καὶ διαλύσῃ, μὴ ἐλθὲν δὲ δικάζεσθαι. Xenoph. in Oecon. ταῦτα μὲν ἀν
τὶς τοῖς χρωμένοις δέξασθαι ὅπως δὲ θέναι, πρᾶδῶκαμεν, καὶ ἐπιτέξαμεν σῶα πρᾶ
χον, hoc est praeſtere praeſtareq; incolumia. Quandoquidē autem hæc
animaduerſionis sunt, accuratēq; intēctionis, nō grāmaticē institutioni
nis atq; technologīæ, nobis vīsum est (quī hos cōmentarios ob id ela
borandos suscepimus, vt iuuenum laborem leuaremus, discēdeq; lin
guæ amplissimē tēdiū, longioris etiā operē, q̄ in adnotādo vtiq; adno
tataq; estimādo cōsumitur, hoc cōpendio minueremus:) nobis inquā
vīsum est operēpcū futurū, si q̄ nobis olīm de verbis huiuscemodī pa
raueramus, in vsum publicū prodidissēmus. Delectum igit̄ ancipitiū
verborū, vsq; i vtrāq; vocē arbitrarīi, & vt Græci dicūt κατάλογον ad
dere hic instituimus, quē augere posthac studiosorū hominū intentio,
nostra fortasse accuratior poterit. Quæ aut̄ adhuc ex eo ordine expli
cauimus, q̄ nō pauca sunt ipsa, volumus in numerū huius recēsus cede
re, quem nunc auspicabimur. horū est ἄρχω ἄρχομαι, ἡμῶ ἡμῶμαι, τίθημι
τίθεμαι, aliaq; iā a nobis enarrata. Ex iis aut̄ q̄ dicemus apparebit, q̄ de
mediis tēporibus apud grāmaticos tradita sunt, ea nō in omni actiuo
rum verborum themate voceq; a primariis scriptoribus obseruata es
se, soluta vtiq; oratione scribentibus. Addemus eodē plurima eorū q̄
diuerſa voce diuerſa significāt. vt ἡμῶ ἡμῶμαι, ἀφοσιῶ ἀφοσιῶμαι, & si
quid eodē pertinet. Iā primū ἐπαίρωμαι vt ἐπαίρω dicitur. Demosthe
nes, τὰ πρὸ τῶν πολλῶν καὶ θρασέων ἐπαίρομενος τῇ πόλει τὸν λόγον. & κατα
ἐπαίρομαι.

μηδ' ἴσ', de diuitiis loquens, ἃ νῦν ἐπαίρει ἂν τὸν ὑβρίζον. ἀντὶ τοῦ παροξύνει,
 incitant, θ' ἄρα, erigūt: vt spes erigit hominē latine. προσάγει perpellūt. &
 οὐδεμίαν γὰρ ἄλλω ἔχοις ἢ ἀπὸ τοῦ προσάγει, δι' ἣν τοῦτο ἐπ' ἡρώδης ἐστὶν ἐγκύριον. &
 πρὶ σιφάνου, οὐτε ἐλπίς ἔτι φόβος, ἔτι χάρις, ἔτι ἄλλο ἔστιν ἐπ' ἡρώδης. & ἐπ' ἡρμύου δ'
 Διαιρῶ δὲ ἡρώδης ῥόπαλον, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἡρώδης. Lucian. Διηρμύου dixit, ἀντὶ τοῦ διηρμύου, tol-
 lentem. vt alibi, Διηρμύου δ' ῥόπαλον. Alibi, Διηρμύου τὸν ἄλλον. quo
 etiam Plutarch. vsus est. sed vsurpatum videtur, vt καθαρμύου τὸν πῶτον
 να, ἀντὶ τοῦ καθαρμύου. Διαιρῶ enim tollere est. Greg. de Basilio, τὴν κεφαλὴν
 διάρας, καὶ κύκλῳ τὸ φθὶ τυχὼς ὄμμα πρὸς ἀγαθόν. Theophr. τὰ διηρμύα, ἕως ἡμεῶν.
 Διαιρῶ etiam τὸ ἀνοίγω, ἐπὶ σόματι. Inde apud Demosth. οὐδὲ διαιρῶ τὸ
 σόμα, Ne verbum quidem fecit. Chrysof. ἡμεῖς δὲ ἔδε χάνειν ἔδε διαρῶν τὸ
 σόμα σωτηριώδην ἀντιπρὸς, Ne occasionem quidem hiscendi reliquimus
 ipsis, aut mutiendi. Quale est apud Liuium. non hiscere quenq̃ p̃ me-
 tu potuisse. Aristotel. πρὶ κόσμου, de philosophia loquēs, Διαραμμένον πρὸς τὴν
 ἐν ἐπιτροπῇ ὄντων θεῶν, sublata, erecta. ἐν ἐπιτροπῇ ἀντὶ τὴν ἐπιτροπῇ. Demosth. πρὶ
 σιφάνου, ἐκείνου ὅστις ἢ πῆσαι χεῖμασι θεοῶν, ἢ ἐξαπατῆσαι ἑαυτὸν, πάντας ἡντι-
 πρὸς. Xenoph. in. iiii. ἐλλωικ. τὸν δ' κόνωνα ἐκέλευσε δι' ἐπιτροπῇ τὰς κατὰ ἐλ-
 λῶν πόλεις, ὅπως εἰς τὴν εἰς τὴν ναυτικὴν πλὴν ἀποδοῦναι. Paus. Διῶν (εἰς τὴν γλῶσσαν)
 λέων ἐλάσας, μικρὸν ἡσυχάζει. οἱ δ' ἐς πλοῖον ἐλθόντες, apparabant, pas-
 siue dixit. Vtitur & Herodia. voce actiua in. ii. Διοικῶμαι ἀντὶ τὴν Διοικῶ.
 Greg. in. i. in pri. τοῖς δ' ἐπὶ προνοίας λόγους ἐκ ἐμβαλόντας, ἐκ τὴν ἑαυτῶν
 πρὸς τὰς βελτίους διοικημένους. id est, ita administrantis res humanas, vt ex
 contrariis meliora eliciat & euenire faciat. Demosth. ἵπ' ἐὰν μὴ δέξωμαι
 ταῦτα, καὶ ἂν βολόμεθα ὁμῶς διοικημένοι, καὶ μετὰ προσχεῖμας ἀξίως τὴν πόλιν
 ταῖς πρὸς ἡμᾶς. Idem, ὅ δὲ μετὰ ταῦτα διοικῶνται ὄντοσι, πάντων δ' ἐνότητος
 ἔστι. Alibi Διοικῶ τὰ κοινὰ dixit. Διοικῶ etiam est seorsum habitare. &
 Διοικίζω actiuum diffocio, & dirimo contubernium aut sodalitatem,
 aut habitationem. Lys. ἔρ' γὰρ τῇ διοικήσει ὅτ' ἐκ κοινῆς διοικίζω εἰς πλὴν
 αἰδέσθαι οἰκίαν, τὴν παλαιὰς ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένον βιβλίον, ἑνὲς πρὸς
 τὰ πλὴν. Aristotel. in quinto Politicon, καὶ τὸ κακοῦ τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ
 τοῦ αἵματος ἀπελαύνει καὶ διοικίζει, ἀμφοτέρων κοινόν, καὶ ἐπὶ ὀλιγαρχίας, καὶ
 ἐπὶ τυραννίδος. Plato in Symp. καὶ προσηγορίᾳ λέγω ἐμὴν ἡμεῖς. νῦν δὲ διὰ
 πλὴν ἀδικίαν, διοικίθμεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, κατὰ τὴν ἀρετὴν ὑπὸ λακεδαίμονιων,
 pro dispergere incolas posuit & ciues. vt Isocr. πρὶ ἐρῶντος, τὴν μετὰ γλῶσσαν
 ἀκρωτηριάζει ἡν κορινθίων ἐπεμον, μαυρίνας δ' ἀνέκισαν. Huic opponitur συνοικίζω. ἀκρω-
 τηριάζει δὲ ἡ ἀκρωτηριάζει. Demosth. πρὶ σιφάνου, ἄνθρωποι μισοὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες ἡμεῶν
 τριάζονται τὰς ἐαυτῶν ἐκαστοῦ ἀξίας, τὴν ἐλευθέρων προπεπωκότας πρὸς τοὺς μὴ
 φιλίππων, νῦν δ' Ἀλεξάνδρου, imperiū & finium patriæ circūcisores, qui la-
 ceram patriam & mutilā flagitiosa proditiōne reddiderūt. ἀντὶ τὴν ἡμεῶν
 τριάζονται. Est autem ἀκρωτηριάζει τὰ ἀκρὰ τέμνειν. Athen. de Scythis, οὕτως

ἢ ἐκ τοῦτο προῦλθον ὕβριος, ὥς πάντων ἀνθρώπων ἐς οὗς ἀφίκοντο, ἡκρωτηρίαζον
 τὰς ῥίνας. ἡκρωτηρία Aristot. appellat extremā partē digitorum sub un- ἡκρωτηρία.
 guibus latentem, & extremas partes ossium, πρὶ τὰ ὦτα ὅ χόνδροι εἰσὶ καὶ
 τὰς μυκτῆρας καὶ τὰ ἡκρωτηρία τῶν ὀστέων. Significant etiā pinnacula & pro-
 minentias aedificiorum. Plutarch. in Cef. ἦν γὰρ ἐν τῇ καίῳ δικίᾳ προσκέ-
 μνον διὸν ἐπὶ κόσμῳ καὶ σιμνότητι, οὗ βελῆς φησὶ ἡμιῶν ἡκρωτηρίον, ὡς λίβη
 εἰσορεῖ. τὸ ὄναρ ἢ καλπαρνία, δεαμιῶν καταβρῆννύμηνον, ἐδόξε πτηνῶν καὶ δα-
 κύνων. ἡκρωτηρία etiā τὰ ἐπάνω τῶν νεῶν ἀναθήματα, ῥόδια. Sic intelligi po-
 test apud Athen. in. v. ubi narrat pompam Philadelphī, ἐξῆς ἐπιφέρειτο
 κυλίκια ἀργυρᾶ δωδεκάπῃχη, δύο, ὑφ' οὗ περὶ ἐξ ταύτων δ' ἔχεν ἄνω τε ἡκρωτηρία
 καὶ ἐν ταῖς γάστραις κνῆλα. hoc est animalia e summis labris eminentia.
 Thucyd. in secundo de peste loquens, καὶ ἔτι ἐκ τῶν μεγίστων πηγῶν,
 τῶν ἡκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτῇ ἐπισήμαινε κατέσκηπτε γὰρ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς
 ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας. hæc appellat ἡκρωτηρία. Plut. in Cicer. τῶν δ' ἡκρω-
 τηρίων ἐς ῥόδιον κομιθέντων, ἀκνῆς καὶ ἰδῶν ἀντῶν, ὥς νῦν αἱ προσηφαί
 τέλῳ ἔχοιεν. de cede oratoris loquens. Sūt etiā rostra navium & or-
 natus. Herod. in Thalia, καὶ τῶν νεῶν καπρίδες ἐχούσων τὰς πρώτας ἡκρωτηρία-
 σαι, καὶ ἀνέθεσαν ἐς τὸ ἱερὸν οὗ Ἀθιωάδης ἐν Ἀγίνῃ, id est rostra ademerūt. Xe-
 noph. in. vi. ἐλλινικ. αἱ δ' ἀπὸ συρακασίων νῆες ἀπαῖε ἐάλων αὐτοῖς ἀνδράσιν. ὁ
 μῦθος ἐκείνης τὰς μὲν τρεῖς ἡκρωτηριασάμεν, ἔλκων κατηγάγετο ἐς τὴν κρῆ-
 νος λίμνην. ἐν τῇ μὲν ἀντὶ τοῦ ευρηκῶς. Demosth. πρὶ πρῶτης. ἀλλ' ἐπὶ εὐρισκῶ εὐρί-
σκομαι.
 δὴ πάλιν ἡκομῦ ἐκ τῆς πρῆβας ταύτης, οὐτε μικρὸν ἔτε μέγα ἐδ' ὁλοῦ ευρηκῶ
 ὅτε ἐρμῶν ἐπὶ δὲ λεχθέντων καὶ προσδοκῶντων, προσῆμεν τῇ βελῇ. cū alioqn
 hoc verbum semper passiva voce proferatur, cum impetrare & mere-
 ri significat & adipisci, vt πρὸς Αἰσῆ. τῇ μὲν γὰρ χεῖρα τῇ τ' εὐρισκομῶν τὰς
 δωρεάς, δι' τῶν νόμων μάλα δύνανται ἡμῶν. πολλοὶ γὰρ οὐκ ἐν βέλωνται παρὰ
 ῥῆμα ἐκίνοσαν. τῇ δὲ ἡμῶν καὶ τῇ βελιότητι, τὰς πρὸς τῶν δῆμων δωρεάς εὐρίσκει
 τε ἔχει βελτίους. εὐρισκομῶν τὰς δωρεάς vocat eos qui promerentur, &
 qui adipiscuntur & obtinent. εὐρίσκετε autem inuenietis & reperietis
 dixit. Etenim (inquit) si utilitatem eorum spectetis qui liberalitates
 impetrant, aut quoquo modo adipiscuntur, tyranni maximo opere ho-
 nestare munificentia possunt, vt qui cōfestim locupletare possint quē
 visum fuerit. Est autem εὐρέσθαι proprie λαβεῖν ἀνθ' ὧν ἐδωκεν ἢ εὐκρυ-
 τῆς ἢ ἐπόνῃς, id est mereri. Idem, εἰσὶ γὰρ δῆμος παρ' ὑμῖν αἱ τε τῶν μετι-
 κῶν ληστργίαι καὶ αἱ πλῆλκαί. ὧν ἐκατέρων ἄξι τοῖς ευρηκῶσι ἀτέλεια, ἢν ἔ-
 ρος ἀφαιρέται. Andocid. περὶ τῶν μυσηρίων, καὶ κομιθέντες, ἄδαν εὐράμεν,
 ἀπρηγάφα τὸς μετ' ἑαυτῶν. Greg. περὶ διολογ. οὐ καλῶς οὐδὲ δικάϊαν ταύτην
 ἀπλογίαν εὐράμενοι τῶν δικαίων ἀμαρτημάτων. hic ἀντὶ τοῦ εὐρόντες dixit, na-
 cti. Alibi ἀντὶ τοῦ ευρηκῶσι. ἄλλοι εὐράμεν πῶς μετὰθεσιν. Synes. εὐράμεν
 κρηπίδα. Sic autem εὐράμην formatū est, vt ὠνάμην, ἐπριάμην, & similia

[illegible]

πρᾶτῳ ἢ κατ' ἀρίστην, Fortunæ iniquitate ad inopiam redactus . qui ea
 fortuna non usus est qua dignus erat. Isocrat. ad Philip. καίτοι τις ἄρ
 προσεδόκησεν ὑπὸ ἀνδρὸς ἕτω ταπεινῶς πράξαντος, ἀναστραφίσσεται τὰ φθι ἐλλείδος
 πρᾶγματα,; ab homine sic afflicto, & fortunis opibusq; lapso. Inde
 βέλτιον πρᾶτῳ, ἄμεινον πρᾶτῳ, κακῶς πρᾶτῳ dicunt, & καλῶς πέπραγε in
 præterito. A quo εὐπράγειν compositum apud Thucydíd. ἀντὶ τοῦ δυν
 μῶν, καὶ καλῶς ἡγεῖσθαι δυνάμει φέρεσθαι, δυνάμει. Cui opponitur κακοπράγειν,
 Gal. ad Glauco. ὁ μοῦ οὐκ ἀμφοτέρων οὐ χωρὶς τοῦ δ' σώματος, φθι γὰρ πρᾶ
 τῳ δύναι, ταπεινὰ σωίσαι, καὶ ἀπὸ τοῦ πεταστῶν ἐπὶ σωλῶ κακοπράγειν, id est
 κακοπαθεῖν, male & infelíciter affecto, κακοπαθεῖν. πέπραγε enim μέ
 σθαι πρᾶξαι in usu est, vt Xenoph. in pri. ἐλλωκ. καὶ οἱ ἄλλοι ἄγχοι ἔλε
 γον ὅτι Λακεδαιμόνιοι πάντων ὧν δέον ἐπεπράγους ἔσιν πρὸ βασιλείας. εὖ πρᾶτ
 τῳ caput est vel frons epistolarum. moris tamen fuit olim χαίρειν loco
 eius dicere, & ita extat in epístola Philippi apud Demosth. pro Ctesi
 phonte. & in epístol. ipsius Demosth. ita legitur, Δημοσθ. τῇ Βελῆ καὶ τοῦ
 δήμου χαίρειν. In Platonis vero epístolis salutationis est ὁ πρᾶτῳ. Aristotel.
 Philíppo in fine epístolæ salutationem posuit huiusmodi, τὰ δ' ἄλλα, ὁ
 πρᾶτῳ. In alia, πρᾶτῳ μὲν τὰ συμφέροντα, ἐπιτέλει δὲ τὰ δόξαντα. Alibi, τὰ δ'
 ἄλλα ἐξέσωσο. In epístolis Eurypídis nihil salutis nec in fronte est nec in
 calce. In Hippocratis est χαίρειν in principio. Tria igitur fuerunt vñta
 ta apud priscos, χαίρειν, ὁ πρᾶτῳ, ἡ γαίαν. Per quod ultimum bene opta
 bant corpori, quod primum est inter res humanas. Per secundū opta
 bant vt actiones feliciter cederent & prono cursu. Per tertium vt cum
 omnia ex animi sententia cessissent, animus lætitiā frueretur. Ab
 eo autem quod πρᾶγματα πρᾶτῳ significare diximus, fit ἀπράγμων, quæ
 dictio significat virum bonum, aut certe placidis moribus, qui nego
 cium exhibere aliis non solet, & simul qui sibi negocia non libenter
 exhibet. quales sunt ἰδιοπράγμονες, quibus satis est rei suæ familiari
 constituendæ causa mentem vexare. q̄q̄ interdum ἀπράγμονες pro iner
 tibus accipiuntur, qui laborem recusant. ἀπράγμωνος significat etiam
 faciliter quippiam fieri & procedere nulloq; negocio. ἀπράγμοσύνη ἀπραξία.
 etiam & ἀπραξία, varíe accipiuntur. vt pro tranquillitate vitæ philoso
 phicæ Synes. πρᾶτῳ δὲ ἀπραξίας ὡς κέρδιον ἐλόμενος. ἀπρακτῳ opponi
 tur τοῦ δ' ἀπραξίῳ. ἀπρακτεῖν est nihil proficere. πρᾶτῳ enim vt dictū
 est, interdum est conficere & ἀπραξίῳ. Xenoph. in pri. παυδέας, τὸ δὲ ἀπ
 μισα, δὲ χομύς ὁμοίως ἐφοῦσα, ἐκὸς εἶναι πρὸς δὲ ἀπράξιν, ὡς παρὰ ἀνθρώ
 πων ἀπρακτεῖν τοῖς πρᾶγμασι θεομύους. ἀπρακτῳ autem est integer & inno
 cens vel testis vel iudex, qui conscientiam addicere pecunia non didi
 cit, ὁ μὴ δωροδοκῶν, ὁ ἀδίκας, & ὁ μὴ πιπρασκόμενος, ὁ ἀπρίκτῳ. Et ἀπρα
 σία, quæ etiam vilitatem significat. Liban. κατέλαβεν ἀπρασίαν τῇ φρενί

εὐπράγειν.

κακοπράγειν.

πέπραγε.

εὖ πρᾶτῳ.

χαίρειν.

Principia epi
stol. apud
Priscos.

ἀπράγμων.

ἰδιοπράγ
μων.

ἀπραξία.

ἀπρακτῳ.

ἀπρακτεῖν.

ἀπρακτῳ.

ἀπραξία.

Ἀπραξία.

πολυπραγ-
μονεῖν.ὀικισπραγ-
μα.

τιῶν ὧν ἐκόμιζε. Ἀπραξία. etiā dicitur cum nec quicq̃ negocii agere nec experiri licet, & appellare nomina sua. Synes. Ἀλλὰ τιμῶντες διαφορόντως πλὴν ἡμέρων, ἀπραξίαν ἄγασσι. Quare Plutarch. in Sylla pro iustitio posuit, Ἀπραξίας δὲ διὰ ταῦτα ἥν' ὑπάρτων ψευδολύων, ἐπὶ ἡγήσιν αὐτοῖς ἐκκλησιαζέσθαι πρὶ τὸν νεῶν ἥν' διόσκοντων, ὅχλον. Φιλοπραγμονες sunt qui & sibi & aliis libenter exhibent negocia, iidem quod φιλόνομοι, qui et φιλόδοκοι dicuntur et φιλαίδοι. Et φιλοπραγμοσύνη & πολυπραγμοσύνη. Demosthen. ἡ δὲ μὲν δὲ, πολλὰς δὲ ἥν' πεπονθότων ἐστὶ μαρτυρίαν ἐθέλοντας πάνθ' ὅσα ἡδονικῶτα, τῇ πολυπραγμοσύνῃ δρῶντας πλὴν τούτων, καὶ πλὴν βίαν. πολυπραγμονεῖν est multis sese negociis implicare, aliena curare: hoc est negocium sibi curiosè exhibere, ut sycophantæ faciunt. vitio enim id vertitur. ut apud Plato. libro quarto de Repub. καὶ μὴ ὅτι γε τὰ αὐτὰ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν, δικαιόσυν ἔστι. Idem, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐκαστος ἑὶς ὧν, ἐπραττεῖ, καὶ μὴ ἐπολυπραγμονεῖ. Quare πολυπραγμονεῖν dicitur is cui negocium exhibetur, qui molestia afficitur. Iulianus Aug. ὑπὲρ Ἀργείων, de Argivis loquens, quos Corinthienses conferre ad Isthmiam cogeant, Ἀργεῖοι δὲ εὐκαίρως ἐχ' ὑπὲρ ἐνὸς πολυπραγμονεῖν ὡς βούλονται, ταῦτα τῶν κορινθίων ἀλλοτρίως. ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν ὧν μεγάλων ἀναλωμάτων, οἷς ἐδικαίως ἐστὶν ὑποδύσασθαι. Aristoph. Pluto, pro συκοφαντῇ posuit, εὐφροσύνην οὖν ἔστι δὲ πολυπραγμονεῖν, & respondet sycophanta, τὸ μὴ οὐκ βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κηρύσσει, καὶ μὴ πειστέον ποτ' ἢν τις δέξεται. Cui vero ὀικισπραγμῶν ὀικισπραγμῶν opponitur. Synes. πνυλαμύνη, τῆς ἐμαρμύνης δὲ ὅπως ταῦτα συνέσκη. νοῦν ἔχει πλὴν ὀικισπραγμῶν, ἀλλὰ μὴ πρὸς διοίκειν μὴ δ' ἀρχημονεῖν, ἀξιοῦντας ὡς διοικεῖται πρὸς τὸ δέσσειν ἀρχεῖν, οἷς μὴ πᾶσι ἀνάγκη. Sic dicitur ut δικαιοπραγμῶν apud Aristotel. pro iuste agere. Significat etiam curiosè inquirere & perscrutari, & introspicere oculis curiosis: quia curiositas propria est delatorum, quos nihil latet, nisi quo musca penetrare nequit. quare vulgus nostrate muscas eos appellat. Vnde & verbum emusca refecerunt, pro latitantem & fugitantem inuestigare: indeq̃ curiositas delatoria in proverbum venit. Paus. Ἀγλανρὼ δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς δουαί φασιν Ἀθλων ἐριχθόνιον, καδὶ δὲ ἐς κίβωτον, ἀπὸ πρῶτον ἐς πλὴν πρὸς ἀκαταβήκην καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. Plutarch. in Politi. præceptis, ὅν γὰρ ὧν λέγουσιν ὧν κοινῶ καὶ πράττουσιν οἱ πολιτικοὶ μόνον διδύνας διδάσκειν, ἀλλὰ καὶ δέπνον αὐτῶν ἥν' πολυπραγμονεῖται, καὶ γὰρ καὶ κοίτη καὶ παιδεία, id est homines in omnibus eorum vitæ partes inquirent curiosè. Gell. libro decimo πολυπραγμοσύνῃ ad verbum interpretatur, multarum rerum aggressionē earumq̃ omnium actionem. Plutarch. in Apophth. de Aemylia loquens, Εὐρων δὲ ἐπὶ στρατοπέδῳ πολλὰ θρασύνετα καὶ λαλιὰν πρὸς στρατηγούτων καὶ πολυπραγμονοῦντων, ἐκέλευσεν ἡσυχίαν ἔχειν, καὶ πρὸς δέξασθαι τὰς μαχαίρας μόνον. πολυπραγμονοῦντας dixit eos qui munia imperatoria usurpabant nihil ad se pertinentia, hoc est curiosè alienis functionibus se implicantes.

Διαπραγμάτευς est transigere & perficere aliquid, & pervincere contendendo. *Lyf.* μετὰ τὰντα τίνω ὡς βαλὴ, ἄς κόρινθον ἐξόδο γυρομύνης, καὶ πάντων προειδόντων ὅτι δεινὸς κινδυνώδης, ἐτέρων ἀναδυομένων, ἐγὼ διεπραξάμην, ὥς εἴπω πρῶτον πεταγμύνη μάχεσθαι τοῖς κλεμίοις, id est, tandem peruici ut me in prima acie pugnante alii subsisterent. Sic *Synef.* pro contendendo affectus sum. *Demosth.* πρᾶγμα πολλὰν συγγνώμην ἔχωρ διαπραγμάμην, id est conficiens. Idem, οὐ γὰρ ἔγχετο λαμπρόν, εἰ δὲ νεανικόν, οὐδὲ ἄξιον εἶναι δανάου, ὃ δὲ ἄρ' ἔς τὸς πρὸς ἑνα, διαπραγμάτην, εἰ μὴ φυλὴν ὅλῃν προσκλακτῆ. hic pro patrare posuit. Idem, οὐδὲν καινὸν διαπραγμάτην οἱ φασιλῶται, ἀλλ' ἅπῃ ἐώδασι, hoc est, Sic enim semper fallaces esse soliti sunt. *Lyf.* de stupro violento, ὑπὲρ τῆς ἑρασιμένης, ἡ γὰρ μὴν τῆς μὴν διαπραγμάμην βία, ὑπὲρ τῆς βιασθέντων μισθῶ δαί. τοῖς δὲ πείσαντες, ὅπως ἀντὶ τὰς τυχεὰς διαφείδαν, ὥς δικαιοτέρας ἀντὶς ποιῶν τὰς ὁλοφύρας γυναικας ἢ τοῖς ἀνδράσι. *Dicitur & διαπραγμάτην. Xenoph.* in quinto *ana-bas.* ξενοφῶν δὲ μεταπητάμην κλέανδρον, ἐκελθόντο διαπραξάμενοι ὅπως εἰς τὴν εἰσελθοῖ, καὶ ἀποπλάσσει ἐκ βυζαντίου. Idem in eodem, ἦντέ τῳ τῷ ὑπάρχοντι τοῦτον ἀνδρὸς, ὅς μὲν οὐδὲν μέω διαπραγμάτην, ἢ ἄλλοι πρᾶγμα, διδόντες. & in *Laced. Politia*, θὰς γὰρ τοὺς γέροντας κυρίως τῆς πρὸς τὴν τυχεῖς ἀγῶνος, διέπραξεν ἐν ἡμότερον εἶναι τῶ γῆρας. *Plutarch.* pro perficere & absoluere in *Cæs.* διὰ τὴν πρακτὴν ὅτι ὁ πόλεμος, iam confectum esset bellum. καταπραγμάτην etiam est perficere, transigere, id est peragere, pertractare. *Greg.* οὐδὲ ἂν μέγα, ἢ νικητικὸν ἢ γίνονται ἢ καταπραξάμενοι δαμασκόων. καταπραγμάτην etiam est vendere ut καταπώπρασκην, unde καταπραθὲς venditus. συμπραγμάτην est aliquid amico conficere. *Xenoph.* οἱ δὲ τριακοντα, ἔπαθον ἀνδρὸν φερὸς σφίσι συμπράξαι ἐλθεῖν. ὁ δὲ παθεὶς τῷ φερῶν καὶ καλλιβίον ἀρμοςὺν σωέπραξεν ἀντὶς πεμφθῶν. *Aristotel.* in nono *Ethic.* εἶναι γὰρ ἀντὶς γίνονται καὶ σωθέμενοι, συμπράξαι δὲ εἰδέν. Idem, βέλονται δὲ μόνον τὰ γὰρ οἷς εἰσιν ὄντοι. συμπράξαι δὲ εἶδέν ἂν, εἰ δὲ ὁχληθεῖν ὑπὲρ αὐτῶ. Inde fit ut pro opitulari ponatur & fauere. *Thucyd.* σωέπραστον δὲ αὐτῶ τῶν λοκῶν μάλιστα οἱ ἀμειψίς, præcipue fauebant. ἀντιπραγμάτην vero est obsistere, & in contrarium nití. ἀντιπραγμάτην etiam dicitur voce passiva ab *Isocrat.* pro ἐναντιῶν, quia πρᾶτῳ & πρᾶτῳ dicitur. Quid sit πρᾶξις nos alibi diximus. πρᾶγμα est molestia, ut negocium Latine. ὅθεν πράγματα, πρᾶξις dicunt, negocium & molestiam exhibere. ut, ἵνα καὶ τοιοῦτον ἡμῖν μὴ πρᾶξις πράγματα. οὐδὲν πρᾶγμα. *Plato* pro nihil est incommodi & molestiae, in *Symp.* τὸ δὲ ἄρα ὡς εἰκὸν δὲ τῶν ἢ καλῶς ἐπαυεῖν ὁμοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀναμείναι τῶν πρᾶγμα ἂν καὶ ὡς κάλλιστα, εἰάν τε ἢ ὅπως ἔχοντα, εἰάν τε μὴ. εἰ δὲ τὸν δὲ, εἰδέν ἢ πρᾶγμα, nihil est incommodi. πράγματα etiam dicuntur reipub. administratio, id est πολιτεία. *Plutarch.* οὕτω δὲ τῆς κίνα πλῶντι (ἀντὶ), ἐδέξατο τὰ πράγματα, καὶ σωθεῖς ὁ κέρων, rebus successit. rerum summam excepit. οὐδὲν εἰς μοι πρᾶγμα πρὸς σε, nihil est mihi tecum negocii. *Demosth.* ὑπὲρ σιφάνου,

Διαπραγμάτευς

Διαπραγμάτῳ

καταπραγμάτην

συμπραγμάτην

ἀντιπραγμάτην

ἀντιπραγμάτῳ

πρᾶγμα

οὐδὲν πρᾶγμα

καταφωμύλῳ καὶ διομνύμῳ μὴδὲν εἶναι σοὶ καὶ φιλιππῷ πρᾶγμα, id est nihil
 te Philippi gratia dicere, cum quo nihil esset negocii, à quo nihil spe-
 rares. Idem, ἵνα σοὶ οὐδὲ μὴδὲν ἐστὶ σοὶ πρᾶγμα, λυπηρὸν. πράκτορες sunt qui
 pecunias mulctatitias exigunt. vt κτλ. θειοκρίν. οὐδὲ δὲ δίκαιον τῶν τοῦ ὑπο-
 λαμβάνοντος, ὅν ἐλατὶς πρᾶξις δὲ τοῖς πράκτορσι τὰ ὀνόματα. πράκτορς etiam est
 perpetrator. Antiph. in Apologia φόνος ἀκροῦ, ὅτι γὰρ ἀφαιμαρτάνοντες
 ὡς ὑπὸ νόμῳ δὲ δρᾶται, εἰσι πράκτορες τῶν ἀκουσίῳ ἐσὶ. οἱ τὴν ἐκείνου δὲ δρᾶντες ἢ
 πάχοντες, εἰσι τῶν παθημάτων αἰτίοι γίνονται. παρὰ τὸ πρᾶγμα fit πραγματεύομαι,
 quod præter notam significationem vexari & fatigari negociisq; im-
 plicari significat. Greg. ἐπὶ δὲ σοὶ μὴδὲν πρᾶξις καὶ μὴδὲν πραγματεύομαι τὴν
 χεῖρ δὲ τὴν πρᾶξιν, πόσῃς δυνάμεσιν τοῦ ἀναβάλλεσθαι. Significat etiam sata-
 gere circa aliquid & occupari. Idem ἐπὶ βασιλῆον, ὅς γε καὶ διόριον ὑπὲρ τῆς
 ἐκείνου κατὰ κρητὸν, τοσούτῳ πραγματεύετο μόνον, ὅσον ἐν τῶν ἀκολούθῳ ἐπὶ
 ἀφαιμῶν τὸ πυνκτίον ἀκολούθῳ, hætenus tantum circa res componendas
 occupatus fuit: de hoc modo anxius fuit. Ex quo fit vt philosophari
 & commentari significet, hoc est animo occupari circa indagatiōem
 veritatis & recti. Plato lib. quarto de Repub. ἵνα μὴ κέτι πραγματεύομαι
 δια, καὶ σωφροσύνης, ne inquiramus & commentemur. Sic vsus est Iso-
 crat. in principio Buisiridis. Xenoph. de philosophis phisicis loquens
 cum accus. iunxit, πρὶ μοι καὶ ταῦτα, πραγματεύομαι, ταῦτα ἔλεγε. hoc Ci-
 cero pertractare appellat. Theophr. in quarto καὶ φυτῶν, καίτοι γε διε-
 λοτιμῆς ἄρπαξ, ὅν τοῖς πρᾶξις τοῖς καὶ βασιλῆον, φυτῶν καὶ ἀλκίῃς τὴν πραγ-
 ματεύομαι, ἀλλὰ οὐδὲν ἐποίῃ πλέον, conferens sæpe & omnia tentans, sed
 nihil profecit. Demosth. ὁ δὲ τὸν ἐκ πάντων τῶν χρόνων μάλιστα ἐπραγματεύε-
 το, Omni ope efficere contendebat, laborabat, agebat vt efficeret. Et
 in quarta Philip. ὅτι πάντῃ ὅτε πραγματεύετο καὶ κατασκευάζετο νῦν, ἐπὶ τῶν
 ὑμετέρων πόλεων πρᾶσιν ἐπὶ, struit, molitur. Significat etiam negociari
 in aliqua re ad lucrum, cum accusatiuo: quod ad metaphoram trāstu-
 lit Greg. φιλοσοφία δὲ ἡ ἀποδοὺς αὐτῶν, καὶ ἡ γὰρ τοῦ κόσμου, καὶ μετὰ θεῶν γινέ-
 σθαι, τοῖς καὶ τὰ ἄνω πραγματεύομαι, τὸ τοῖς ξένοις τὰ μέλλοντα, καὶ ἐσώτα κα-
 τακτῶμεν. πραγματεύομαι etiam est consulto et de industria quippiam
 facere. Xenoph. de ludicra decursione equitum, ὁ δὲ διώκει ἐσφαιρωμένην,
 τὴν ἔχωρ ἀκόντια, τὸ δόρυ ὅτε πραγματεύομαι, Hic autem insequitur præ-
 pilata tenens iacula, hastamq; consulto ita fabricatam ne lædere pos-
 sit. πραγματεία, est opus commentatione compositum, vt Isocrat.
 orationem suam vel libellū πρὸς Δημόνικον, πραγματεία vocat. Plato pro
 commentatione ipsa posuit & intentione animi et vexatione in Phæd.
 οὐκοῦν ἐφ᾽ ὅσον ἡμετέρας καὶ ἐλπίς ἀποκομῆς οἱ ἐγὼ πρᾶσθαι, ἵκανως ἐκείνῳ πρὸς
 ἀλλοδὶ, κτλ. τὸν δὲ ἐνέκα τὴν καὶ πραγματεία ἡμῶν ἐν τῇ πρᾶξις βίῃ. de inue-
 nitione veritatis loquens. Aristotel. in decimo τῶν μετὰ τὰ φυσικά. διὰ δὲ τῇ

τὰ ἀρχὴν κινήσεως ἐν αὐτοῖς ἔχοντα, πλὴν τῶ φυσικῆ παύσαντων ἐν αὐτῷ πραγματεύεσθαι. **Idē in primo**, Σωκράτης πρὶ μὲν τὰ ἠθικὰ πραγματευομένου, πρὶ δὲ ὅτι ὕλης φύσεως διὰ. **mutauit casum.** κατὰ πραγματεύεσθαι aliud significat. **Gregor.** ἐς βασιλεῶν, de negociatoribus loquens, qui annonae precium intendentes ἐ κατὰ πρᾶγμα κατὰ δόξαν. & fame & penuria & penē e nece vulgi lucrum captant et compendium, et inde locupletantur, τηροῦσι γὰρ τοὺς καιροὺς, καὶ κατὰ πρᾶγμα δύνανται ὅτι ἐν δόξῃ, καὶ γενοῦσι τὰς συμφορὰς. ἔτε δὲ κυρίως δυνάμεν τὸν ἐλπίσαντα πτωχοῦς ἀκθόντες, ὅτι ὅτι ὁ σωέων σίτον, δημοκατάρατον, **Obseruant enim temporum articulos, ad penuriamque inducendam negociantur, & ex calamitatibus publicis messem faciunt.** Inferius tamen in eadem oratione commodius vsus est ipso verbo, de Iosepo loquens, ὁ μοι γὰρ κατὰ πρᾶγμα δύνανται τῶ λιμῷ, καὶ τῇ Αἰγυπτίῳ διζωνῆται ὅτι ἐλασθῶν, τὸν ὅτι ἀφθονίας καιρὸν ἐς τὸν ἔτι λιμὸν διαθέμεν. **Sic enim dicitur κατὰ πρᾶγμα δύνανται τῶ λιμῷ, vt καταρλιμῶ σε καὶ καταρλιμῶμαι, & καπεξάνισαμαί σου. vt ipse alibi, τῇ φονεῖ πωλείν πλὴν ὅτι κλεψύδαρις ὅτι τάχα ὅτι μεταθέσεως, ἢ καταρλιμῶμαι ἢ διαρλιμῶμαι καὶ ἀνδρογυνοῖς λυγίσμασι.** **Quare priore loco illi temporum captatores, et inopiam frumenti molientes magis καταπρᾶγμα δύνανται ἢ ἀφθονίας videntur, q̄ ὅτι ἐν δόξῃ, ὁ γὰρ τὸν σίτον ἐπιδυνάμεν ἰωσὴφ, ἔτε δὲ ἢ ὁ καταπρᾶγμα δύνανται ὅτι ἐν δόξῃ καὶ ἔτι λιμῷ, vt mihi quidem videtur: fortasse vt legendum sit καὶ καταπρᾶγμα δύνανται πλὴν ἐν δόξῃ, moliantur negociando.** **ταλαιπωρεῖν etiam & ταλαιπωρεῖσθαι pro eodem dicitur.** **De mosthen.** ταλαιπωρεῖσθαι ὅτι μικρὴ ἢ ἡλέμω. **& paulopost, ταλαιπωρεῖσθαι ὅτι ἡλέμω.** **Alibi ταλαιπωρεῖσθαι.** **Greg.** ἵπαι ἔτι οἱς κρυμοῖς καὶ ὄμβροις ταλαιπωρεῖσθαι. **Thucydid.** καὶ τὸ μὲν προσαλαιπωρεῖν ὅτι δόξαντι καλῶς, ἐδ' αὖ ἐπρόθυμος ἦν, **hærere et insistere honesto tuendo cum tolerantia.** **Plutarch. in An- to.** πάρεθους ὑπὸ δόξῃ πάντα μάλλον, ἢ χαμῶν ἔξω προσαλαιπωρεῖν καὶ θυραυλῶν. **Isocrat.** actiue vsus est cum accus. ἐν ὅτι πρὶ ἐρῶν, ὁ μοι τίνω πώλεμα ὅτι πάντων ἡμῶν ἡν' ἐρῶν ἡμῶν ἀπετέρηκε, καὶ πάντα τῶν τῶν ταλαιπωρεῖσθαι ἡμῶν, **lassos, afflictos, defatigatos, accisosque reddidit.** **τιμᾶν & τιμᾶσθαι itidem vtraque voce dicitur, de quo satis diximus, vt τῇ δίκῃ & τίθει.** **ἔπαινος, ἐπαινεῖσθαι.** **Aristotel.** οὐκ ἔστιν ἑλαττον ἔργον ἐπαινεῖσθαι ὅτι πλεονεξία ἢ κατὰ σκυνάξαι διζαρχίης, **lapsam & dissolutam constituere.** **Isocrat.** πρὶ ἐρῶν, ἐξ ὅτι ἐπαινεῖσθαι μὲν τὰ ὅτι πόλεως, καὶ βελτίω ἡν' αἰμῶν. **& πρὸς Δημοκρίτου, ἐπαινεῖσθαι τὰ ἠθικὰ.** **Demosth.** ἡ δὲ Διονυσιοδότης, ἀλλ' ὅτι ἡμῶν ἀπέελλοι ἐπαινεῖσθαι τοὺς ἀκρόσιον σύμπτωμα. καὶ δὲ ἔχ' ὅπως ἐπαινεῖσθαι πρὸς τοὺς διζαρχίης ἀδικήματα πλεονεξία προσεξεμαρτήκασι. **Aesch.** ἡ δὲ τιμοκράτ. αἱ γὰρ ἰδίαι ἐχθραὶ πλεονεξία ἡν' κοινῶν ἐπαινεῖσθαι, **hoc est accusatores excitant priuatae inimicitiae, aduersus peccantes in Rempub. & perperam in ciuitate versantes.** **Vnde ἐπαινοδωμα.** **Aristotel.** καὶ ἐπιδόξωμα καὶ δίκαιον μὲν ὅτι, ὅν ἡ δὲ τὸν νόμον δὲ, ἀλλὰ ἐπαινοδωμα τῶ νομίμου δίκαιον, **id**

- Διορθῶ διορθῶμαι** est emendatio et correctio iuris legalis. Dicunt etiam **Διορθῶν & Διορθῶναι**. Isocrat. in Euag. παραλαβὼν δ' τὴν πόλιν ἐκβιβαῖς βαρυνόμενος, καὶ διὰ φοινίκων ἀρχὴν ἔτε τέχνας ὑπὸ ἀμύλων, ἔτε ἐμπρίων χερσὶν αὐτῶν, ταῦτά τε πάντα διορθώσας, καὶ πρὸς τούτοις καὶ χάριον πολλὸν προσεκτήσας. Idem in Nicocle, εἰδὼς ἑτέρους ἐκ παντὸς τρώειν τὰ σφέτερά· αὐτῶν διορθωμένους, id est res suas afflictas erigere, & reparare. Aesch. πρὶ πρῶτης. ἐκείνα, δὲ ἡδὴ τὸ σφόδρα διορθῶτο. Idem in eadem paulo ante dixerat, ὅπου δὲ δεινὸν ἦ Ἀθωαῖοι, ἃ ἕς κατ' ἀνδρὸς πλείον ἐχ' αὐτῶν, ἀλλ' ἡμετέρους (τοῦτο γὰρ προσδιορθῶμαι) πολὺ πλείονα, κατὰ φύσιν δὲ κινδυνόουσι ὑπὲρ τοῦ σώματος. Quibus in locis haud sciam an recta facie dicere significet, hoc est non verecunde proloqui. τοῦτο γὰρ προσδιορθῶμαι, hoc enim audebo dicere, non verecūdor dicere, nō dico tibi mīde. Phalaris τούτῳ, καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξι γαμυμένης φηὶ παῖδος, μή μ' ἄλλοις ὡς δουρεῶς διδομένης, ἢ χρεῖται δαφνολόμῳ ὑπ' ἐμῶν διορθώμεναι, plane dicito cum dotem promittes, dotem me non tam dare, q̄ debetum patri reddere. id est audacter & ingenuè affirmato. quod melius æstimabit qui librum adierit: mihi certe ita videtur, ut sit ferè illud Satyrici, Hoc recto vultu solum, hoc & pallidus optās, Saty. decima. & in sexta, Cumq; paludatis ducibus præsente marito Ipsa loqui: recta facie, strictisq; mamillis. Cui verbo opponitur ἑγκαλύνειν αἶ, quod fit cum aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, ut idem in eadem, ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἑγκαλύνονται, hoc est ἡλώθησαν. Διόρθωσις autem proprie est, quando quis lapsa abundus quippiam nanciscitur unde ipse erigitur, aut cum semetipsum erigit.
- Ἐισωράτῳ εἰσωράτῳμαι** etiam et **Ἐισωράτῳμαι** dicitur pro exigo, cum duobus accus. Isocrat. πρὸς εὐλιππ. ὅτι βούλομαι πολλοὺς τῶν χρημάτων εἰσωράξας τοὺς συμμάχους, εἰς πλὴν ἀκρόπολιν ἀνελθόντες. Greg. ὁ τυφῶν φηὶ ἀδικίας, ὁ φηὶ δολοβείας φθορὰς ταύτῳ εἰσωράτῳ πλὴν δίκῃς, δεξιῶς πανδήμους ἔργον γυρόμεναι, hanc pœnam ipse pendere cogitur. passivè enim ponitur. Sic εἰσωράτῳ et εἰσωράτῳμαι πλὴν ἐγγύῳ apud Demosthen. pro exigo sponsonem. Sic ἐκλέγω & ἐκλέγομαι cum duobus accus. ut εἰσωράτῳ de quibus alibi dicendum est.
- Δαπανῶ δαπανῶμαι** Lyf. καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμεναι, καὶ καθήμεναι ὑπὲρ ἡμῶν κινδυνόων. de trierarchia loquens. Andocid. οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλοὶ δὲ δόμοι. Isæus, ὅπου γὰρ εἰς πλὴν πόλιν φανερὸς ἦ δαπανηθεὶς δουρί. Isocrat. πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ δαπανώμεναι εἰς πλὴν πόλιν. Lyf. καὶ Διογένης. Ἐγὼ μὲν πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ εἰς πλὴν ἡμετέρων τροφῶν δαδανώμενα. Notandum vero in verbis Andocidis δαπανηθεὶς ἀντὶ τοῦ δαπανήσας, ut apud Xenoph. οἱ δ' αὖτε αὐτὸν πιάσει διαλεχθέντα, disputavisse. Huiusmodi enim aoristi primi passivi, ab his verbis formati quæ passivam tantum vocem habet quæ nos deponentia dicimus, utranq; significationem optinent, ut πρῶτα κέμενοι, de quibus ante diximus. ut ἐπὶ τοῖς ἰσῶμαι ἰαθεῖς, ὁ ἰατρίῳ κρεῖν

ὁ ἰατρὸς δὲ δicitur. ἀπὸ τοῦ θεῶμαι τὸ θεωρεῖν ἐπειδή τινος dicunt, καὶ ἐπειδή τινος ἡφ' Ἀόριστοι πρὸς
 ἑτέρου. Sic μεταπεμφθὲς qui accersuit & qui accersitus est. πρὸς δὲ χθῆς, ἐπὶ τῇ παθητικῇ
 πρὸς γὰρ δὲ, ἐργαζομένης, & similia. Greg. ἐπὶ πρὸς γὰρ δὲ τὰ λανθάνοντα, ἀλλὰ μὴ συγχωροῦν
 τὰ. διλαβήδην actiue Demosth. ἀλλὰ πάντα διλαβήδην, veritus est. Xenoph.
 ἡ δὲ δὲ δὲ ἡνὶ δὲ πρὸς δὲ τὰς ναῦς, ἀντὶ τοῦ κατηγορηθῆναι, delatus est, In iis au-
 tem verbis quæ & primum & secundum habent aoristum passivum,
 plerūq; secūds vsitatio est, vt ἔτι πρὸς ἐξίφωρ, ἐξίφωρ vsitatu in oratione so-
 luta. ἐφράγω ἀπὸ τῆς φράγῃ. χαράγῃ. ἐχαράγω δρυῖν. δρυῖν. γόιν. ἐζύγῃ. τὰ γῃ. ἐτά. Ἀόριστοι δὲ
 γῃ. ἀεπάγῃ. ἡεπάγῃ. φύγῃ. ἐφύγῃ. ἐρύγῃ. γράγῃ. ἐγράφῃ. βάγῃ. ἐβάγῃ. ῥοι παθητικοί
 ἀγγέλλῃ. ἡγγέλλῃ. & ἀπὸ ἡγγέλλῃ. λέπω. ἐλέπω. δειρῃ. ἐδείρῃ. σκάπῃ. ἐσκάπῃ. τρέπω
 ἐτρέπω. στρέφω. ἐστρέφῃ. πλέκω. ἐπλέκῃ. ξάπῃ. ἐξάπῃ. πνίγω. ἐπνίγῃ. τρίζω. ἐτρί-
 βῃ. μιγνύω. ἐμίγῃ. πηγνύω. ἐπάγῃ. θλίβω. ἐθλίβῃ. πέρω. ἐπάρῃ. σπείρω. ἐσπάρῃ.
 πάνω. ἐπάνῃ. κάω. ἐκάῃ & καίσομαι. βλάπῃ. ἐβλάβῃ. σύρω. ἐσύρῃ. φαίνω. ἐφά-
 νῃ. πλάπῃ. ἐπλάγῃ & ἐπλήγῃ. τρέφω. ἐτρέφῃ, et similia. Isocrat. tamen δὲ
 τριφθέντα καίρῃ dixit in Panegy. & Aristotel. in nono Ethic. ἐπετρέφῃ
 pro permissum & creditum est. φανθὲν pro delato Demosth. καὶ Θεοκρίνῃ.
 φυχθὲν & μιχθὲν Galenus dixit. Legitur etiam ἡγγέλλῃ vt ἡγγέλλῃ. συλλεγὰς
 συλλεχθῆς apud auctores. Quare obseruationis ista sunt potius q̄ artis
 grāmaticæ. Xenoph. in tertio ἐλλωικ. ἐκ τῶν ἐξέφθῃσαν οἱ ἐλλωικ. ἰππῆς,
 id est ἐτρέφῃσαν, in fugam versi sunt, ἀπὸ τοῦ τέτραμμαι. Idem, ὅς δὲ ἔπεισον
 αὐτῶν δὴ οὐκ ἔτρεψῃσαν οἱ θηβαῖοι. Sic διεφθῆς ἀπὸ τοῦ τέτραμμαι apud
 Platonem in Politico. Διαλλαχθῆς etiam κάλλιον ἢ διαλλαχθῆς, καὶ διαλεχθῆς
 σομαι, & διαλεχθῆς μέσοι etiam Ἀόριστοι πρὸς τοῖς licet plerunq; significatio-
 nem habeant actiuam, tamen etiam passiuam habere sæpe inueniuntur. Ἀόριστοι μέσοι
 tur. Demosth. in tertio καὶ φιλίππῃ, ὥς ἐπὶ πρὸς τὸν ἐφείς τοῖς κακῶς πρὸς
 ἰόντες, ἔξῃ φωνῶν, πρὶν διασκηνασάμενοι πρὸς τὰ τέχνη πρὸς ἡέσαν οἱ κλέμιοι, id
 est διεσκηνασάμενοι, armati & instructi ad oppugnationē. Isocrat. in Hele-
 ne, ὅν γὰρ μόνον τῶν ὄπλων ἐκοσμήσαντο πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῶν δόμα-
 σιν ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς, ἀντὶ τῆς ἐκοσμήσαντο. In eadem, μετὰ πλὴν θησέως εἰς ἄδου
 κατὰ βασιν, ἐπανεληθῆς αὐτοῖς ἐκ λακεδαίμονα, καὶ πρὸς τὴν μνησθῆσαν λαβόντες
 ἐλικίαν. ἀντὶ τοῦ μνησθῆσαν. Paus. ὅπῃ δὲ αἱ θυγατέρες ἀπεκείσαντο τῇ αἱ τῇ δὴ
 λίων. ἀντὶ τῆς ἀπεκείσαντο. Plutarch. in Cæf. ἐγκλεισάμενοι οἱ οἰκοί, τὸν φθὶ ἀρχὴς
 χρόνου διετέλεσε. Plato in Phæd. τῶν οἱ φιλοσοφία ἱκανῶς καθηγάμενοι, ἀνθὶ σῶ-
 μάτων ζῶσι τοῖς ἀπῶν. ἐμολύνῃ ἀντὶ τοῦ ἐμολύνῃ. Synes. ἐπὶ ἀπῶν τῶν
 ὅς κέρδις πρὸς αὐτῶν ἐμολύνῃ τὰς ἀπῶν & πρὸς ἀπῶν, in aciem instrui Synes.
 & Thucydid. ἔκοσι μὲν ναυσὶ πρὸς τῶν κορυφαῖς ἐτάξαντο. Xenoph. in
 quinto ἐλλωικ. ἐπὶ δὲ ἡλθον εἰς πλὴν ποτίδαν, ἐκῆθεν σωταξάμενος ἐπὶ τῇ
 κλεμῖαν. ἀντὶ τοῦ σωταξάμενος, composito agmine. Idem in pri. παιδείας,
 ὅπως δὲ ὁπλισάμενος πρὸς ἡλθον, Sic armatus progressus est
 equo vehens. Idem, ὅπως ἐπὶ τῇ τῶν ὅπλων ὁπλισάμενος & καὶ γὰρ

καλὰ ἦν καὶ δι' ἁρμόττοντά αὐτοῦ. **Idem in tertio**, ἔργον μου νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ὑπὸ σέξαι, ἔργον δὲ ὑπὸ θωρακίσασθαι, **loricari vel loriscam induere. Et in sexto**, ἔπειτα δὲ ὥσπερ ἔρι ὀπλισάμενοι τοὺς περὶ τὸν ἐνίκωρ, ἔπειτα καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν ὀπλισάμενοι, πρὸς τοὺς ἵππους προσέερχονται. **Exempla autem significationis actiuae crebriora sunt q̄ vt hic citare debeam. Idem**, τὸν δὲ ἄρ ἡμιμναίου προτιμωσάμενος τὸν δὲ καὶ πρὸ δέκα μνηστῶν ἐλοίμενος ἀντὶ τοῦ προτιμωθῆναι. **Sic ἱφλώαδης** ἄρ τοῦ ὑφαιάνω, **in tertio** ἀρμυνη. ἡμοὶ οὖν συμβαλόντες ὑφλώασθαι ἡ θήρα ἔσται. **Sic ἐγγέαδης** ἀντὶ τῆς ἐγγείας, ἔπειτα ἂν ἐν δίδωσι τῇ θιάλῳ, ἀρυσαντες ἀπ' αὐτοῦ τοῦ κυάδω, εἰς πλὴν ἀρυσθῶν ἐγγεάμενοι, καταρῆξοφθῶσι. **Sic in quinto** παιδείας, ἐνυλακῆς καὶ αἰσκησάμενοι. **Et ἀρτίσασθαι** ἄρ τοῦ ἀρτίνω. **Ἀρτίσας** ἢ διότις ἐχθρόν καὶ ἀνθρώπον. **ἀναβιβασάμενος** **in tertio** ἐλλωικ. **& in quarto**, ἅμα δέλη καὶ λήρην σάμενος. **φιλοπεχνήσας** **Greg.** πρὶ ἀγίης πονύματῶ. **Lucian.** ἀγωνακτισάμενός δὲ φησὶ μηδὲς, **cum ἀγωνακτῶ sit neutrum**, quod tamen Plato accusatiuo iunxit. **Et apud Græcos verba multa habent passiva quæ apud nos in vocibus nostris sunt neutra**, vt alibi dicitur. quare non facile ista statui possunt. **Dicunt etiam βαδίζουσαι** ἄρ τῆς βαδίζω. **crebrior enim est vsus ἢ τῶν δυνάμεων ἀρτίσας ἢ μέσας**, sed **actiue ferè accipiuntur. Aristotel. in secundo Politic.** ἔκαστ' ἐκ δὲ δὴ λόγῳ ἐκ πόσων μέσας. **σωρ μέσας ἀναγκαῖον ὅτι πᾶσι πόλεις. Et paulopost, ἀλυσέσθω δὲ καὶ βέλτιον ὥς ἡμεῖς διήλομεν. Sic Xenoph. in secundo παιδείας**, καὶ τί δὲ ἔφη ὁ κερύσαντας ἐμβαλόντες λόγον πρὶ τούτου. **Idem**, οὕτω δὲ σωδόνει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ ἐμβαλέσθαι πρὶ τούτου λόγον. **ἀπωλόμενος** ἢ ἀπλεόσθαι **passiue semper accipiuntur**, ἀντὶ τοῦ ἀπωλέσθαι. **& Διολέως** apud Platonem. **Apud Lucian. in Prometheo**, εἰν δὲ γε ἡδὲ σοὶ τὸν οὐρανὸν ὑπὸ φανῶναι τοξότῳ, ὃς πάντας σε ἀναπνέμενον ἢ τὸν ὄρε νέε, **passiue dixit, nisi sit ἀναπνέμενον in presenti.** **ἀπαριθμῶ** **& ἀριθμοῦμαι** **actiue dicuntur pro recensere. Isocrat.** πρὸς φίλιππον. **actiua voce vsus est**, ὅταν ἀναγινώσκῃ τις τὸν λόγον ἀποθάνων, καὶ μηδὲν ἢ δὲ σκευάμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀριθμῶν. **Alicarnass. in vita Lyfæ**, ἀριθμεῖν, ἀριθμεῖν, καταριθμεῖν, **protulit. Greg.** ἀριθμεῖν pro ἀπαριθμεῖν, **& ἀριθμεῖν**, vt ἐν τοῦ πρὶ ἀγίης πονύματῶ, ὅτι μὴ δὲ τὰ ἐν ποσὶν εἰδέναι δυναμένοι, μηδὲ φάμενον θαλασσῶν, καὶ σαρόνας ὑέτω, καὶ ἡμέρας αἰώνος ἀριθμεῖν. **Plato in Philebo**, καὶ τὸν ἐν αὐταῖς ταῖς ἡδοναῖς ὅτι μάλιστα ἀεὶ ζῶντα, διδασκόμενα καὶ ἀριθμεῖται. **Sic Plutarch. in consolatione. Alicarnass. voce actiua vsus est**, καὶ δὴ καὶ τὸν ἀποσίαν οὐδένος ἐν τούτοις καταριθμεῖ. **Aesch.** πρὶ πρῶτος. καὶ τὰ προσηταγμένα, ἡμῖν πρὸς δὲ τοὺς λόγους ἀπολαβεῖν σωμαριθμῶμεθα, **connumeramus. Idem**, λογισμὸν ἔνα, ἡμῶν σωμαριθμῶν πρὸς ἡμᾶς. **Plato in Philebo**, εἰμὶ δὲ ὡς εἰκὸς ἐγὼ γελοῖός τις ἰκανῶς, κατ' εἶδη δὲ ἰσῶς ἢ σωμαριθμῶμενος. **Ἀριθμῶ etiam & ἀριθμῶμαι dicitur. Thucyd. in tertio**, ἀριθμοῦν τὸ πολλοὶ ἅμα τὰς ὑπὸ βολὰς τῶν πλινθῶν. **Aristot. in xii.** ἢ μετὰ τὰ φυσικά. Διὸ καὶ ὁ μὲν μαθηματικὸς ἀριθμεῖ μετὰ δὲ ἐν δύο, πρὸς τοῦ ἐμῶς προσοφθῶν ἐν ἄλλο ἐμ. **Gal.** ὅτι δὲ ἀριθμῶν δυνάτ' ὅσοι ἀπαοδέντες ἀπέθανον, εἰς τὰς

ἀρτίσας δὲ
τῶν μέσας

ἀριθμῶ
ἀριθμῶμαι

ἀριθμῶ
ἀριθμῶμαι

παλαιότης χρίσας ἐμπροσθέντες αὐτῶν. Demosth. τὸν δὲ δὴ γασίας ἀριθμῶσαι μέλει. acti
 ue dixit p̄cēbeat & ducet, & expensū muneribus & beneficiis feret.
 Cicero hoc imitatus est ad verbū ad Curionē scribēs, Ne id qđ petit, Numcrare.
 exigere magis q̄ rogare, & in mercedis potius q̄ in beneficii loco nu
 merare videat. Et in Verr. act. iiii. Qui i Sicilia sequester istius, q̄ inter
 pres, qui collega Timarchidi ppe numerabat. hoc est habebat & cēse
 bat. Ἀρμόζω & ἀρμόζομαι. Greg. ἐς καινὴν κυριακὴν, Ἄρμ' ὃ πηλὴν καὶ βουκόλος
 ἀρμόζοντι σύριγγας, καὶ νόμιον ἐμπνέουσι μέλος. Aristot. in Probl. ὃ καὶ οἱ τὰ σύριγγας
 ἀρμόζοντες, εἰς τὴν ὅτι ὑπάρτει ἄκρην τῆς κηρύς ἐμπλάττει. Plut. ἐν συμποσίῳ λυ
 ρὰς πεφθορμένης, ἀρμόζοντων ἄλλων ἐφεξῆς ἐν ἀδόντων, & reliqua. Plato lib. ix.
 de Rep. ἀλλ' ἐὰν τὴν ὅτι σῶμα ἀρμονίαν, τὴν τῆς ψυχῆς ἕνεκα ἑυμφωνίας ἀρμοτ
 τόμεν φάινει. Idem ἑρμοσμένην ψυχὴν appellat animum compositum &
 sibi consentientem, vacuum vanis cupiditatibus, lib. octauo, Διὰ ταῦτα
 δὴ οἱ μὲν ὀλιγοήμενοι εἰς ἀρ. πηλὴν δὲ τοῖς τοῖς ἐκ. ὁμοιομενῶς δὲ ἐν ἑρμοσμένης ὅτι ψυχῆς
 ἢ ἀληθὲς ἀρετὴν ποιεῖται ἐκφύγει ἀν' αὐτὸν. Ἀρμόζομαι ἐν τῇ συνουσίῳ, connubio
 iungo, do nuptui. χίων μάξις de Platone loquens, qui filias τῶν ἀδελφῶν
 δ' ὧν suorum viris honestis vxores dederat, e quorū numero vnus erat
 Speusippus, ἑρμοσάμενος δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἡδὴ τοῖς χαριέσασιν ἀθλῶσιν. ἀλλ'
 καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, σπουδαίοντες τῇ χαριέσασιν ὧν πένη. Ἀρμόζω τὴν πόλιν Luciani
 dixit, ciuitatem constituere & tēperare. vnde Ἀρμοσαὶ dicti. Plutarch. Ἀρμοσαί
 σπουδασαὶ ἐν Ἀρμοσαί τῇ πόλει. Isocrat. in Plataico, οἱ μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν
 καὶ κρατὸς ἀλόντες, ὁ δὲ μὲν Ἀρμοσῶν ἐν δολείας ἀπὸ ἀλλήλων, καὶ δὲ τῶν συνουσίῳ
 καὶ ὅτι ἐλθόντες μετέχουσιν, ἔτι πρὸς τοῖς Ἀρμοσῶν καθιστῶν καὶ φρονεῖν ἐν ἑσθῇ.
 Sic appellabant Lacedæmonii τὸς καθιστάμεν ὑπ' αὐτῶν ἄρχοντας τῶν ὑπ'
 κληνῶν αὐτοῖς πόλεων, sic dictos πρὸς τὸ ἀρμόζω τοὺς ἀρχομένους καὶ τοὺς νό
 μους. ὅθεν καὶ Ἀρμοσῆας ἐκάλεσαν πάλαι Ἀθῶναιοι τοὺς εἰς τὸ δὲ ζῆν διατάσσοντας.
 Quare magnus Dionysius in lib. de eccl. hierarch. episcopos ἀρμοσῶν
 appellauit. ad quod munus non sine summa religione ἐν μετὰ ὅτι μετρί
 σης ὁλαβείας accedendum esse docet, ὅτι καὶ θεὸς παντὸς ἐπὶ πολυμετέον ἐτέ
 ροις ἡγήσας, τὸν μὲν καὶ πᾶσι ἐξῆρ αὐτὸν γεγονότα, θεοειδέσασιν, καὶ πρὸς τὸ θεὸς ἐπι
 πνοίας καὶ κρίσεως ἀρμῶν ἀνάθεσθαι γινώσκον. πρὸς χρίσας ἀντὶ τῆς κατὰ σφύρας, πρὸς χρίσας
 subigo, mancipio. Isocrat. ἐν μέρῳ ἑκάστοι τῶν ἐθνῶν χρίσας. Greg. τὰς οἰκίας
 τρεῖς καὶ χρίσας. Xenoph. in septimo ἀναβασ. ἢν δὲ ἡς ἀντιστῇ, σὺν ἡμῖν
 πρὸς σόμειδα χρίσας. Alibi. τὰ ἐθνη χρίσας, gentes subactas dixit.
 πηγνύμι & πηγνύμι vt superiora dicuntur. Theoph. in septi. γαμνηνῶν
 δὲ μίλων ἀείρουσι, καὶ καταπηγνύουσι πρῶτον, σέλιον, γινῶσκον. Aristotel. in secun
 do de Partibus, τὴν χεῖρα δὲ δάκτυλον δὲ ὅδω, καὶ πηγνύται τῷ ἐλαίῳ. Idem, Δο
 καὶ δὲ δάκτυλον καὶ πηγνύμι ἐν τῇ κατὰ. Apud eundem ἐπιπῆσαι & ἐκπῆσαι le
 gitur. Greg. εἰς πλὴν καινὴν κυριακὴν, ἄρτι δὲ γεωργὸς ἄροτρον πηγνύται ἄνω βλέ
 πων, καὶ τὸν κατὰ τὸ πλὴν κατὰ μὲν, καὶ ὑπὸ τὸν ἄρτι βοῶν ἀρότρον. Idem, Ἄρτι δὲ

Ἀρμόζω καὶ
 ἀρμόζω.
 Ἀρμόζομαι
 ἐν ἀρμόζω
 καὶ

Ἀρμοσαί

μα

ἀνάσπασον ἐκλήθητο ὁ βασιλεὺς, μαθὼν ἀντὶ συμπεσάτην φιλίππου. In impressis legitur ἀνάσπασον, non magno errore. sunt enim ἀνάσπαστοι qui de medio tolluntur, et qui sic reuocantur ἐ πρὸν. Herod. lib. tertio, πλείους γὰρ τῶν ἔθνη καὶ στρατόπεδα, πεποισθυμένω, μετὰ ὑπαταίας ἡμιλῶν, ἢ δόξαν ἐπὶ τροπαίοις προσγενομένω, ἐκ μικρᾶς καὶ διπλᾶς διαβολῆς ἀνασπᾶσθαι ἐκείνη, hoc est rapi ad se iubebat abrogato imperio, ut ex sequentibus apparet. Iulia. Augustus Amerio, γυναικα, νέαν ἑ σὺφρονά κρηθ θυμῆρη, τοῦ γήμωνι πρὸ ὥρας ἀνασπαδῶναι, ἐχ' ἡτόρ μοι δοκεῖ λυπηρὸν εἶναι, de medio subito tolli. Plut. ἐν πρῶτῳ ἀντιφάσι, de lugentibus amicorum mortē, ἐὰν δὲ ταχέως ἀποθάνῃ, ὁ δούρονταί λείποντες ἀντιφάσι. ἐὰν μακρῶς, μέμφοντι ὅτι κατὰ φρονήσας καὶ ἡμιωρηθῆς ἀπέθανε. Significat & ad poenā rapi. Demosth. in. iiii. Philip. ἐπὶ δὲ ἂν πρῶτα πρῶτον ὁμοίως ὡς νῦν ἐχ' ἡτορ μοι δοκεῖ λυπηρὸν εἶναι, de medio subito tolli. Plut. ἐν πρῶτῳ ἀντιφάσι, de lugentibus amicorum mortē, ἐὰν δὲ ταχέως ἀποθάνῃ, ὁ δούρονταί λείποντες ἀντιφάσι. ἐὰν μακρῶς, μέμφοντι ὅτι κατὰ φρονήσας καὶ ἡμιωρηθῆς ἀπέθανε. Significat etiam fedibus euelli, hoc est ἀνασπᾶσθαι. Dinarch. de Thebanis, πόλις ἀσυνήτων καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς ἑλλάδος ἀνίσταται. παρασπᾶσθαι est stolonem ex arbore euello, hoc est fruticē agnascētē. Theophr. in princ. secūdi, Δρὺς ὅτι ὑπόδρ' ἔξω μάλισα τῶν πρῶτων μύλων ἢ ὑποπρεμνον εἶναι. Vocatur autē παρασπᾶσθαι id quod ita auellitur, ab eodē auctore eodē loco. παρασπᾶσθαι est distrahere, distingere et distringere. Vnde πρῶτον μύλων dicitur variis rebus occupatus. Significat etiam auferre et auertere. Plut. in Cicer. de Octavio loquens, Δείσατε δὲ ἢ βέλῃ νέον ἀνδρα, καὶ τύχη λαμπρᾶ κεχρημένον, ἐπεὶ ῥα τὸ τιμᾶν ἑ δωρεῖς ἀρκαλῆν ἀντὶ τῆς στρατιώματας, ἑ πρῶτον ἀντὶ τῆς δωρεῖς. Ἀσκήσθαι & ἀσκημαῖ interdū idē significāt, hoc est μαθητῶν & παιδδῶν. Plut. ἀσκήσθαι μύλων καὶ μαθητῶν καλὰ δὲ ὅλα τῆς βίης. Xenoph. in Hipparch. ἐπὶ δὲ ὡς νομίζει καλὰ ἔχειν πράγματα ἐπὶ τῶν δεινῶν ἀσκήσθαι τῇ ἱππικῇ, ἐνθυμηθῆναι ὅτι οἱ εἰς τὴν ἀγῶν νας ἀσχοῦντες, καλὰ πλείω ἑ χαλεπώτερα πράγματα, ἔχουσιν, ἢ οἱ τῇ ἱππικῇ μάλισα, μελετῶντες. μελετᾶν & ἀσκήν pro eodem posuit, hoc est παιδδῶν τῇ ἱππικῇ. Sic Actū cap. xxiii. ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκήσθαι ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν, Interim autē meditator conscientia habere inoffensam. Ἀσκήσθαι & παιδδῶν significat. Plato in Euthyd. καὶ ἐσκόπων τίνα κατὰ τὸν ἄφροντα τὸν λόγον, ἑ πόθεν ἄρξονται, πρῶτον ἀφροσύνη καὶ ἀφροσύνη καὶ ἀφροσύνη, hoc est sapientiam docere. Athen. ἀσκηθῆναι τὰ πλεονεκτήματα, id est πεπαιδευμένον, eruditus & exercitatus in rebus bellicis. Aristoph. νεφέλ. Νεωτέρους πλὴν φύσιν ἀντὶ πράγμασι καὶ τῇ φύσει, καὶ σοφίᾳ ἐπασκῆναι, hoc est μαθητῶν, παιδδῶν. Inde ἀσκήσθαι pro meditatione & exercitatione mētis in rebus diuinis accipit. Basil. de vita solitar. ἔσω τίνων τῶν χωρίων τῶν οἰονπέδων καὶ τῶν ἐμείτρων, ἐπιμειξίας ἀνθρώπων ἀπὸ ἀλλήλων, ὥς μὴ ὑπὸ μὲνός τῶν ἐξωθεν δὲ συνεχῆς φθὶ ἀσκήσας διακόπῃ. ἀσκήσας δὲ φθὶ διδασκείας τῇ ψυχῇ τῶν θεῶν διανοήματα. Inde ἀσκητήριον locus solitarius, & a publico secessus ad verę philosophię exercitationē.

- Greg.** ἐς βασιλείου de quo loquimur, Ἀσκητήρια, καὶ μοναστήρια, διμάρτυ-
 μόν, & πόρρω δὲ τῶν κοινωνικῶν καὶ μιγάδων. **Inde** Ἀσκηταί, monachi dicti, &
 ἀσκήτριοι puellae deo dicatæ, vt in lege omnia, de episcopis & cler. legi
 debet, vbi hoc verbum deprauatum est in cod. Iustiniani. & vbi assiste-
 riis legit, asceteriis restituendum. Vocatur etiam monasterium ἀγνός-
 τήριον, καὶ φροντιστήριον, quod verbum antiquius est. **Idem Greg.** in pri. κτλ
 ἰουλ. Ἐξ δὲ καταγωγῆς πῆξαδ' καὶ ξυνῶνας ἀγνότητά τε καὶ πρῶτον καὶ φροντι-
 στήρια. **Idem**, φυγὰς ἐνθένδε σὺν ἡμῖν πρὸς τὸν πότον μεταχωρεῖ, καὶ τῶς ἐκείσε φρον-
 τιστήριος ἐπιστάτῃ. **Aristoph.** νεφέλαις, τυχῶν σοφῶν τὰτ' ἐσι φροντιστήριον. **Quo**
 in loco interpretes, φροντισαί (inquit) ἐκαλῶντο οἱ πρὶ τὸν Σωκράτη, διὰ τὸ μνη-
 στέον τε πάντων ἐν φροντίδι. **est autem** φροντις apud philosophos commē-
 ratio, hoc est σκέψις καὶ πραγματεία, καὶ θεωρία πρὶ ζῶντων ἀπόρων. **Polyb.** ἄρα σὺ δὲ
 Σώκρατες ὁ φροντιστὴς ἐπικαλέσμενος, δοκοῦν ἐφ' ἡμέτερον ἐκ φροντιστῶν ἐκαλέσμενος, id
 est ὁ σωδῶν, ὁ ἐνθυμωκός. **quod comice cauillans Aristoph.** ita inquit,
 ἔισι δὲ τίνες, Στῆ. ἔκ' οἱδ' ἀκριβοῦς τόσσον μακρὰ
 μαρτυροφροντισαί, καλοί τε καὶ γὰρ οἱ.
Hippocrat. Δημαγῆτω, ἵνα τοῖς μὲν, χαριέστατος εἴη δόξα. τῶς δὲ, φροντιστῆς
 πρὶ ἀρετῆς μαρτυρίζω. **Est enim** φροντίς σπουδή, σκέπη, ἐπίδοσις. **Plato in Symp.**
 Σπουδὴ δὲ ἢ αὐτόντι ἐωδένει εἰσὶν αἱ σκοπῶν. καὶ ἐπειδὴ & πρὸς χάριν αὐτῶν, & ἐκ ἀνίας,
 ἀλλ' εἰσὶν καὶ ζητήσιν. καὶ ἡδὴ ἦν μεσημερία, καὶ ἀνδρῶν ἡδ' ἀνόντων καὶ θανυμένων ἄλλοις
 ἄλλω ἔλεγον, ὅτι Σωκράτης ἐξ ἐωθινῶν & φροντίζων ἔσκε. **& cum accusatio in hac**
significatione construatur. **Diod. in hist. Alex.** Διελθὼν λόγον πεφροντισμέ-
 νον πρὶ ἐν τοῖς γαργαρίδας στρατιάς, id est orationem meditatam. **Et**
 φρόντισμα, σκέμμα. **Aristoph.** τί δὴτ' ἄρ' ἔτορον ἐκ τούτου Σωκράτης φρόντισμα;
 Ἀγνότηρια autem dicta sunt quia ibi mens expiari debet, & a conta-
 gione vitæ ciuilibis expurgari. Ἀγνόηται enim & neutrorum verborum &
 actiuorum significationem habet. **Demosth.** κτλ τιμοκρ. ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγού-
 μαι δὲ τὸν ἐς ἰσθρὰ ἐσιόντα, καὶ χερσίνων καὶ καὶ ἀτόμωτον, & χι προσερχομένων
 τακτὸν ἡμῶν ἀριδμόν ἀγνόηται, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνυκέναι. ἀντὶ τοῦ κεκαθάσθαι
 κέναι. **Antiph. in tetralog.** τιμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀπκτέναντα. ἀγνόητε δὲ τὴν πό-
 λιν. τῆς δὲ ἀγαθὰ πρᾶξετε expiate, καθαίρετε. **Idē** πρὶ χοροῦ, εἴσε καὶ ἂν ὡς κτένη ζῶ-
 ντα ὡς αὐτὸς κρατῇ, καὶ μὴ ὅστις ὁ ὡμωρήσων, τὸ νομιζόμενον ἐκ τῶν θεῶν, ἀγνόησε
 τε ἑαυτὸν, ἐκ ἀφέξετο ὡς εἶρη. ὅν τοι νόμω, lustrabit seipsum. **Ἀσφαλίζω** ἀ-
 σφαλίζομαι, munio & protego **Polyb.** παρὰ τὴν τῶν ὡμῶν τὴν προηγουμένων, ἀνανε-
 νθυκίας φέρουσι τὰς ἑτάδας, χάριν τὴν καὶ κορυφῶν τὸν ἀσφαλίζον τὴν τάξιν. **Idē,**
 ὅν τὴν ἐνδεσίαν ἀσφαλίζονται βεβαίως, πυκνῶς ταῖς λαβίσι καταπρονῶντες, firmant
 & stabiliunt. vt ἡσφαλισμέναις θυγατρὶς dicunt pessulo firmatas. **Voce au-**
tem passiuā ferē vtuntur cum propulsare arcereq; significat. **Idem,**
 ἔχει δὲ θυγὸς σιδηροῦ σιδήλωμα, δι' ὃ τὰς καταφορὰς τὴν μαχαίρῶν ἀσφαλίζει, quo
 impetus allisorum ensium arcet & innocuos præbet, hoc est ἀπετρέχει.

Δσφάλματα

Ασφάλισμα

Pignas.

Πλεονάζω

πλεονάζο

μολ.

Αντακαθαίρω

ἀνακαθάρσις

Hold

Ἀνακρίσεις

Διακαθαίρει

Διακαθαίρει· δ' ἐπὶ φθι συνῆς, μόνῃ γὰρ διακαθαίρει· πρὸ φθι βλαστῆσεως. Et Διακαθαίρει in ter-
 tio de Caufis, ἐν δὲ τῇ διακαθαίρει τὰ τε μὴ κάρπωμα, ἀφαιρετέον, καὶ ὅτ' ἦν ἐτέ-
 ῤακαθαίρει· ρων ἀνεκὸν ἀφαιρέται. Ἀκαθαίρει est lustrare & expiare Dionysio. Δυσ-
 Δυσχερὲς δ' οὐ· ρες δ' δυσχερὲς· μοι. Aristotel. de columba in sexto de hist. καὶ γὰρ ἐν οὐρανῷ
 αρεσῶμαι· ὑπὸ ἡνιόχου ἢ πρὸς τὴν νεοπείαν, ἢ πρὸς ἐκδιδοῦν, ἢ ἀλλοῦ πνήσῃ, καὶ δυσχερὲς ἦσθαι, κατέ-
 χα, καὶ ἐ τὴν μελλίσσας. Est autem δυσχερὲς, non hilariter affectum esse:
 implacide se habere, morosum se prebere, ut ægroti qui in lecto ac-
 quiescere nequeunt & iactant. Synes. ἐνθαδὶ δὲ οἷον μὲν ὅστις ὑπελθὼν δέν-
 δρων σκιά, καὶ δυσχερὲς ὅστις ἀμύεται δένδρον ἐκ δένδρου, & si illic ex sentetia
 animi non sis, licet ad aliā trāsire aliāq. Gal. lib. octauo Therapeut.
 ἔλ' δ' ἐκός τας τὰ τοιαῦτα, πρὸς ἀγέλας κοινά, ὑγιαίνοντων ὅτι, καὶ ἦν ἡδὲ δυσχερ-
 εσμένω· γὰρ ἦν γεγονότων, ἀλλὰ ἦν γινόμενων ὅτι προσφυλακικά, hoc est qui
 iam morbo conflictantur, ut Celsus loquitur: & qui iam implacidi
 sunt à mala valetudine aduentante & ineunte. sic enim Gal. intel-
 xit Hippocrat. τό, τε ἐόν καὶ δ' ἐσόμενον προσφύμενοι, δυσχερὲς εἶναι πασι. Po-
 λυb. πρὸς γλῆφιν etiam voce passiva non semel vitur. Δυσάρεστος etia
 est morosus. Plutarch. Διαφυγὴν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ ἐλαττωθῆναι ἦν
 γλῆφιν. Dicitur etiam Δυσάρεστος. Athen. ex carmine, οὐ δ' ἔστι πρὸς αἰσθη-
 τα, δυσάρεστον σφόδρα. τὸ δυσάρεστον Plutarch. in conuiuio ἐπὶ τὰ σοφῶν, pro
 animo offenso posuit, ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους
 δυσάρεστον. Vt autem δυσχερὲς & δυσχερὲς· μοι dicitur, sic δαρεσῶ & δαρεσῶ-
 μοι. Plutarch. ἐν πρὸς ἀμυντικῶν, ὡς γὰρ οὐδὲ συμβίων ἡμῶν, ἡδ' ἔως ἐώρα κατηφῆς ὄν-
 τας οὐτε σὲ οὐτε τὴν μητέρα, ἔτις ἐδὲ νῦν μετὰ βῶν ὦν, καὶ τούτοις σιωπῶντες, ὡς
 δαρεσῆσθαι ἂν τῇ τοιαύτῃ ἡμῶν διαπαγῇ, hoc est libens acquiesceret, & hilar-
 itate comprobaret, ὡς ἀσμένῃσθαι ἂν. Diod. πάρεστι δὲ πρὸς ἐλάττω ἐλαττωμένους
 κεχαρισμένης δ' οὐδ' αὖ τας ἀποκρίσεις, δαρεσμένης ἀπέλυσεν ἡ δ' ἀπὸ τὸν, hoc est
 ἀσμένως διακαρμένως, bene secum actum esse & comiter existimantes, id
 est nihil quicquid succensentes aut ægreferentes. & εὐαρέσκεις Aristotel.
 ἢ ἐκ δοκιμασίας δαρεσκεις, quasi placabilitas, animus non æger, et placid-
 de composita mens. Dicemus alibi ἀρέσκων & ἀρέσκειν. Ἀποκρύπτω ἀπο-
 κρύπτομαι, celo, condo, occulo, hoc est συγκρύπτω, συγκάλυπτο. Demosth.
 καὶ Ἀφοβῶ, Δημοχάρης ἔχωρ ἀδελφῶν φθι ἐμῶς μητρὸς, ἐκ ἀποκρύπτω τὴν ἐσίαν,
 ἀλλὰ χορηγῇ καὶ τριμεταρχῇ, id est φανερὰ κέκρηται τὰ ὄντα ἑαυτῶν. Isæus, καὶ ἐν
 πόλιν δ' ἔται χερμάτων, μηδὲν δ' ἐκ ἀποκρύπτω ἦν ὄντων. Isocrat. πρὸς Δημοστ.
 ἄπορ γὰρ τὴν μὲν ἐσίαν ἐν ταῖς δικαίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἐ-
 χοντα πρὸς πείν. Xenoph. Hipparch. τοὺς δ' εἰς τὸ ἄδελον ἀποκρύπτων, κλέ-
 πτοις ἂν τοὺς ἱππέας. Ἀποκρύπτομαι σε τὸ ἀπόρρητον, celo te arcanum. Xe-
 noph. in Symp. καὶ πρὸς δὲν μὲν γὰρ ἐφ' ἀποκρύπτω ἡμῶς, ἔχων πολλὰ καὶ ὅτι σο-
 φὰ λέγειν. νῦν δὲ ἐὰν πρὸς ἐμοὶ ἦτε, ἐπιδέξω ὑμῶν ἐμαυτὸν πάντων πολλῶν ἀπορρῶν
 ὄντων. Plutarch. in Bruto de coniuratis loquens, Διὸ καὶ κινέσθων, δινοίτας

ἐνεκα, πρῶτον ὄντα πρὶς αὐτοῖς ἀπεκρύψαντο. **Lyf.** οἱ δὲ γέροντες ἔ μόνον ἀλλήλων
ταῦτ' ἴδουσιν ἢ παῖσιν ὁρᾶν ἔξουσιν. ἀλλὰ καὶ πρὶς ὧν ἀποκρυπτόμεθα, μηδὲν αἰδέσθαι,
καὶ πρὶς ἐκείνων πωιδάονται. **Similiter & ἱερκεύπτομαι actiua significatio** ἱερκεύπτο
ne dicitur. **Xenoph. in pri.** ἀναβάσ. ὅν γὰρ φθονῶν τοῖς φανερῶς πλατῦσιν μά
φαίνετο, ἀλλὰ πρὸς ὧν μὴ ἔχουσι τοῖς ἡν ἱερκεύπτομεν ἡμῶν. Ἀποκρύπτω **ve**
ro cum συσκιᾶζω **significat & obscuro, splendoreq; præsto & antecel**
lo, actiua voce tantum dicitur. **Greg.** πρὶς διολογίας, σὺ δὲ ἐν λίαν ὑπὸ σκίμων
ἔ τ' ὅπως, ἐπεὶ πόθεν ἦλθ' ἀποκρυπτεῖ παρὰ τῇ δικαμυλῇ καὶ πᾶσι ὅφισιν, ὥστε
χορᾷ ἑνὸς κορυφαῖο, πλεον τοῖς ἄλλοις ἐσέρας ἀποκρύπτω φαιδρόπιζ, ἢ τινες ἐκείνων
ἐτέρως, id est luce alias, & fulgore vincens, aliarum luminibus obstru
ens. vt Cicero in Bruto, Nam vt Philisti & Thucydidis concisis sen
tentis, interdum etiam non satis apertis, officit Theopompus elatio
ne atq; altitudine elationis suæ: sic Catonis luminibus obstruxit hæc **Obstruere**
posterorum exaggerata altius oratio, ἔγωγε πλὴν κάτων' λογιόπτετα ἀπέκρυ **luminibus.**
ψον αὐτῇ ἢ τ' ὑστέρων ἐπαυεσκηῖα, ἀνωτέρω καλλιλογία. **potest & sic dici,** ὅπως
κάτωνος φέγγουσιν ἐπεσκόπησε ἢ δὲ τ' νεωτέρων λέξις μετὰ ὁρᾶν πρὸς κορυφαῖα. **Offi**
cere luminibus in Pand. dicitur ἐμπερίσσει τῇ ἀπόφ. **potest etiam dici**
τοῖς φασὶν ὑπὸ πρὸς αὐτῶν. **Greg.** οἷς δ' ὁρᾶν ἔ τ' ὑπὸ πρὸς αὐτῶν καὶ παρὰ τῶν σαφ' **ἐπιπρὸς αὐτῶν**
κίον πρὸς πλὴν τοῦ ἀληθῶς κατανόησιν. **hoc est, lumen adimit & præumbrat**
vel obumbrat. **Dionys. de myst. Theolog.** ὥστε οἱ ἀποφύεσθαι ἀγαλλμα, πρὸ
αὐτῶν, ὅπως αὐτῶν πάντα, τὰ ὑπὸ πρὸς αὐτῶν, τῇ κατὰ τῶν κρυφίον νεῖα κα
λῦματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' αὐτῶν τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκρυμμένον ἀναφαίνον
τες κάλλει. **& ἐπιπρὸς αὐτῶν ὁ ἦλθ' ὅν τῇ ἐκλείψει, ὑπὸ φθι σελῶν, id** **ἐπιπρὸς αὐτῶν**
est obscuratur, tenebrisq; obducitur. **Philopo. in priorem lib. poste** **ριον.**
rior. facit syllogismum huiusmodi, ἢ σελῶν ὑπὸ πρὸς αὐτῶν ὑπὸ φθι γῆς.
τὸ δὲ ὑπὸ πρὸς αὐτῶν ἐκλείπει ἢ σελῶν ἄρα ἐκλείπει. **& ἐπιπρὸς αὐτῶν ἢ ἀπό** **ἐπιπρὸς αὐτῶν**
κρυφίς. **Idem,** ἢ γὰρ σελῶν ἐκλείπει δὲ πλὴν ὑπὸ πρὸς αὐτῶν φθι γῆς. **De**
mosthenes in secund. Olynth. ἀλλ' οἶμαι νῦν ὑπὸ σκότη τοῦτοῖς τὸ κα
ρυφῶν. αἱ γὰρ ἀποφύεσθαι δὲ σὺγκρύψαι καὶ συσκιᾶσαι τὰ ραῦτα, ἐνείδη
id est tegere, præumbrare, caligine offundere & inuoluere. **Taci** **Præfibrare.**
tus, Fama, inquantum præumbrante Imperatoris fastigio da
tur, clarus. ὁρᾶν δὲ λαμπρός, ὅπως γὰρ ὑπὸ σκίαζόντος φθι κορυφῆς ἔξουσι φθι
τοῦ ἀποκρυπτεῖο. **Cicero de Officiis, Tanta vis est honestatis, vt**
speciem utilitatis obscuret, ὥς τὸ ἅμα τῶν χρησίου συγκρύψαι. **Idem**
in Finibus, Vna voluptas è multis obscuratur in illa vita volu
ptaria. nummus vnus in Croesi diuitiis obscuratur, pars est ta **Obscurare;**
men diuitiarum, ἀποκρύπτεται ὑπὸ τῶν κρείσσων πλουτίων, ὑπὸ σκότηται. **Et**
rursus, Omnia illa quæ bona tu vocas, necesse est obscurari & non ap
parere, & in virtutem tanq̃ in solis radios incurrere, ἀποκρύπτεται, ἀμαυ
ροῦνται, ὑπὸ γλάμπρῳ, ἀφανίζονται. **Aristides in Panath. de insolentia**
f iii

minarum Xerxis loquens, καὶ οὐκ ἠπίλεια μὲν ὕπνω ἀκούει καὶ ὑπὸ φόβῳ, καὶ φέρον
μάζω, ἐπελόντισε δ' οὐτ' αὖθις. ἀλλ' ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπελάς, hoc est vicit &
superavit opere id quod verbo minatus erat. Significat etiam ope-
rio & compleo: quo modo lingua vernacula utitur, cum hyperbolice
loquimur. Idem de eodem, ἔφη γὰρ ἱππῶ τε ὁ περὶ τοῖς πλὴν Ἀπικλῶ ἀπεκρύψαμεν.

ἀπεκρύπτω.

ἀπεκρύψαμεν ὁ ὁ ὑπαίφην καὶ διαβαίναν, καὶ ὑπὸ βαίναν. Synes. ἐνοπήσω, ἔπειτα δὲ
καὶ νότῳ σωκεπιλαμβάνη λαμπρός, ὑφ' ὃ ταχὺ μὲν τῇ γλῶσσει ἀπεκρύπτω μὲν, ταχὺ δὲ
μετὰ τῇ δολιχάδω ἡμῶν ἔ διαρμυλίων. A quo vento confestim ita ablati in
altum sumus, ut nec terram videremus, nec à terra videremur. Sic Pla-
to in Protag. μήτ' αὖ συμβουλόω πρωταγόραν πάντα κάλῳ ἐκτένναντα, οὐρίᾳ ἐ-
φέντα, φούγην εἰς δὲ πέλαγῳ τῇ λόγῳ, ἀπεκρύψαντα, γλῶσσει. ἀλλὰ μέσον τι ἀμφοτέρω-
ς περὶ. Lucian. ἡμεῖς δ' οὐ ποσὶ τῷ ἐπάρωντες πλὴν ὑθόνω, ἐφούμην ἀπλυστόν-
τες αὐτοῖς μαχομένους. ἐπεὶ δὲ ἀπεκρύψαμεν αὐτοῖς, ἰώμεθα τοῖς τραυματίας, ubi ve-
ro è prospectu eorum euasimus. Huic opponitur ἀναφανίω, ut Act. Apo-
stol. cap. vigesimoprimum, ἀναφανίσαντες δὲ τὴν κύπρον, καὶ καταλιπόντες αὐτὴν
δωώνυμον, ἐπὶ λείῳ μὲν, Cum autem cernere Cyprus cœpissēmus. vel, cum
Cyprus nobis in conspectu esse cœpisset. utroq; enim modo Livi-
us dixit.

κρύπτω.

κρύπτομαι.

θηρώ θηράμαι.

κρύπτω κρύπτομαι. Lyfias. καὶ Διογέτης. ἀποθανόντ' ὃ ἐκέλευεν οὐκ ἐφέσω, δ
Διογέτης πλὴν θυγατέρα, ἐκρύψε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, καὶ τὰ χράματα λαμ-
βάνη, celat filiam mortem viri. Demosth. σωοικῆ δὲ ἡ γυνὴ φανερῶς, ὅς δὲ
κρύπτει δὲ πρᾶγμα, nec factum celare vult. θηρώ θηράμαι, capto, indago, cō-
sector. Synes. διὰ πάσης θύει βασάνος μέλονται καὶ θηρώμενοι πλὴν ἐλπίσιν. Iso-
crat. ἀεὶ δὲ ὁ Ζεὺς μετὰ τέχνης, ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενοι φαίνετο τὰς ποικίλας
φύσεις, de Danae & Læda loquens. Sic θηρώμενοι δόξαν, aucupor, capto.
Lucian. de Cyclope, ἐθέρων αὐτὸν τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. voce enim actiua di-
citur pro venor. Xenoph. τοὺς μὲν οὐ νεογνούς ἢ νεβρῶν ἢ ἡρώων θηράν. ταῦτα
γὰρ πλὴν ὥραν γίγνονται. πορίζω πορίζομαι, quæro, comparo, comminiscor
& excogito. Demosth. καὶ οὐ μόνος θεὸς εἶναι καὶ λόγους ποριεῖσθαι πρὸς ἀδίκῳ
παραγμάτῳ, οἷον πρᾶγμα ἡμᾶς ὅπως ἐν βούλῃται, Et cum sibi ipse videatur ho-
mo acutus, verbaq; comminisci facilis ad tuendas res iniquas, sperat
se posse transuersos vos agere quocunq; libitum ipsi fuerit. Xenoph.
τὰ αὐτοῖς ἀρκούτα πορίζεσθαι ἀγαπῶσι, contenti sunt si victum sibi quærere
possint. Sic πεπορισμένον ἀργύριον Demosth. pro pecunia ad dissoluen-
dum æs alienum confecta. Idem πρὸς Νικόστρατον, σὺ οὐ μοι πόρισον δ' ἐλπί-
σιν ἢ ἀργυρίου πρὶν τὰς τριάκονθ' ἡμέρας πρὸς ἐλπίσιν. Hoc Cicero ad Atticum scri-
bens ita dixit, L. Cinctio seft. DC. constitui me curaturum Idib. Feb.

Curare pec-
cuniam.

πορίζω πορίζομαι. quæro, comparo, comminiscor
& excogito. Demosth. καὶ οὐ μόνος θεὸς εἶναι καὶ λόγους ποριεῖσθαι πρὸς ἀδίκῳ
παραγμάτῳ, οἷον πρᾶγμα ἡμᾶς ὅπως ἐν βούλῃται, Et cum sibi ipse videatur ho-
mo acutus, verbaq; comminisci facilis ad tuendas res iniquas, sperat
se posse transuersos vos agere quocunq; libitum ipsi fuerit. Xenoph.
τὰ αὐτοῖς ἀρκούτα πορίζεσθαι ἀγαπῶσι, contenti sunt si victum sibi quærere
possint. Sic πεπορισμένον ἀργύριον Demosth. pro pecunia ad dissoluen-
dum æs alienum confecta. Idem πρὸς Νικόστρατον, σὺ οὐ μοι πόρισον δ' ἐλπί-
σιν ἢ ἀργυρίου πρὶν τὰς τριάκονθ' ἡμέρας πρὸς ἐλπίσιν. Hoc Cicero ad Atticum scri-
bens ita dixit, L. Cinctio seft. DC. constitui me curaturum Idib. Feb.
πρὸς ἐλπίσιν ἐπηγεαλάμην vel κατεταζάμην. est enim κατεταζάμην ἀργυρίου, pe-
cunia constituta, ut alibi diximus. Idem, Seft. CCCC. pro signis me-
garicis ut scripseras curavi, τὰς δέκα μυριάδας τηχάνω σοι πρὸς ἐλπίσιν ἐπὶ ταῖς
εἰκόσι ταῖς μεγαρικαῖς. Ipse etiam in Verr. conficere pecuniam appellat,

Ait ex ea re magnam pecuniā confici posse, *ποριθῶναι ἂν, id est lucrū magnum fieri.* *ἔφη γὰρ ἀπὸ τούτου τοῦ πράγματός θ' εἶναι λαμπρῶς χρηματίζεσθαι.* Dicitur etiam *ἐκπορίζειν & ἐκπορίζεσθαι* a Lucian. Andocid. ὅτι τὰ *ἐκπορίζειν* ἡμέτερα *πράγματα διαχειρίζοντες, ἀργύριον ἡμῶν ἐκπορίζουσι, suppeditant.* Plutar. *ἐκπορίζεσθαι* ὅπως ἀσφάλειαν ἐκπορίσῃ, *securitatem præstet.* Plato passivè in Gorg. καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι ἢ δυνάμει τοῖς ἡδοναῖς πλεονέχουσιν. Isocr. in Panegyri. τοῖς μὲν γὰρ ἱκανῶς χώραν οἴκοι κατέλιπον. τοῖς δὲ ἀκολυπησάσιν αὐτοῖς πλεονέχοντες ἢ ὑπὸ χεῖρας ἐπόρισαν, *suppeditarunt & compararunt.* Aristotel. in pri. Politic. καὶ γὰρ ἡ πλὴν ὑπερβολῆς ἡγεσίμω, τὰ μὲν σωκτικὰ τῶν ῥώων ῥοσάντων τρωφίῳ, ὡς ἱκανῶς εἶναι. αὐτὸ αὐτῷ πορίζειν τὸ ῥυθμιζέμεν, *sibi victum quaerere.* *πορι* *ποριζέμεν* *sis suppeditor.* Greg. ἢ πεινῶν τὸν πορίσιν, ἢ ὑπορία τὸν οἰκονόμον ζητῶν. *& πορισμός est ratio vitæ querendæ quasi ἀφορμή.* Plut. φησὶ γὰρ δυσὶ μό *πορισμός* νοῖς κεχρησθῆναι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ φασδίῳ. Inde *πορισικός, qui artificium novit & rationem vitæ suppeditādæ.* Et *πορισικὴ πόλις, in qua facile est victum inuenire.* *πορίζω* ἢ τὸ πόρος *dictum est.* *& πόρος* ἀπὸ τοῦ πείρω ἢ *πόρος* *πείρω.* *πείρω* est enim πείρω *idem quod πορισμός quæstus: unde ἔμπορος dictus.* Hic *πόρος* filius est *φορὶς* *μῆδρος* ut inquit Plato in Sympo. quo in loco lepidum fabulamentum commemorat, de concubitu *πόρος καὶ πεινίας, ex quo natus est ἔρως.* παρὰ τὸ πόρος *πόριμος* dicitur, *ὑπόριος*, *facile suppeditabilis, cui ἄπορος* *opponitur.* Synes. οὗτος ὁ *πείρων* ἄπαν ἄπορος, πόριμος. *& πόριμος* ἀνὴρ dicitur *ἐνθυμητικός, ἐπινουτικός, ποριστικός, acris* *commentationis ad excogitandum præsidium aut subsidium.* Greg. de Iuliano Cæs. ὅν γ' ἐγγίει ποριμώτερα φύσις ἐκείνης ἐς κακῶν εὐρεσίαν. Cōtra Synes. ὃ πρὸς τὰ καλὰ πάντων σὺ ποριμώτατε, *Omnium acerrime ad res honestas comminiscēdas.* Sic Antiph. pro homine posuit ingenioso ad rem impeditam expediendam. *πόριμος* est facile suppeditans, id est *ποριστικός, & qui facile suppeditatur, id est πορίσος.* Pro hoc Cicerō parabile dixit in Finibus, At sapientem locupletat ipsa natura: cuius diuitias parabiles Epicurus esse docuit, ὅν πολὺν ὑπόριον, vel *πόριμον.* *Parabilis.* Et in quinto Tuscul. Diuitias enim naturæ parabiles esse ait Epicurus. Gorg. in Apologia Palamedis, τίς γὰρ ἂν ἐποίησε τὸ ἀνθρώπινον βίον πόριμον ὅτι ἀπόρος, καὶ κεκοσμημένον ὅτι ἀκόσμος; deinde narrat inuenta sua, quibus vita humana instructa ad commode viuendum fuit. νόμος τε γὰρ πῶς εὖ ζῶν, φύλακός τε τῆς δικαίας, γράμματα τε μνήμης ὄργανον. πόριμος ἀντὶ τῆς ποριστικῆς dixit. *πόριμος* interdum est *πείρω*, facile penetrans. Galen. βραδυπορώτεροι δὲ τούτων τῶν οἰνῶν οἱ κίτριοι καὶ παχέες. ἀλλ' ὅμως πάντων τῶν ἀνθρώπων *ποριμώτατοι.* Significat *& πείρω* καὶ ὑπόριον. Idem, καὶ τούτων ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα, id est *commeabilia, transmissu facilia.* *ποροποιεῖν* *ποροποιεῖν* est transitum munire, & meatus aperire. Dioscor. de tapfia, κέκτικται δὲ καὶ μετασχηματικῶς δυνάμει, ὅτι τὸ πόρος καὶ ἡ ῥίζα πάντων μάλας τῶν ἰσοδυνάμει

- εὐθύπορος. μοῦνον, ὅπου τὶ δὲ ἐκ βάθος ἐλκύνουσι ἢ μεταποροποιῶσι. εὐθύπορα dicuntur ἢ
 ὀξύνπορος. recta transeunt: vt ὀξύνπορα quæ cito. Idem, μίγνυνται δὲ ἢ ῥίζα καὶ τὸ ἀνέ-
 εὐθύπορος. μα χροσίμως σὺν τοῖς ὀξύνποροις, καὶ ταῖς πεπικαῖς δυνάμεσιν. & verbum εὐθυ-
 πορος Theophr. in pri. de Causis, φοίνιξ δὲ καὶ κυπάριττος, καὶ ἐλαία δυσανάζει
 καίτοι τὸ εὐθυπορος ὑπάρχει ἑσὶ τῷ τῷ, id est meatuum rectitudinem habere.
 & subdit, ὅπως γὰρ πλὴν φορέων καὶ ἀνιμωδισμὸν ἔχουσιν. Et in. v. ὅτι μία μὲν ἡ ἀμ-
 πελὶς φέρει ἐκάπερον τῷ μῦθῳ ἢ οἰκῶν κατὰ πῶν, ὡς δὲ μίγνυνται, ἀλλ' εὐθυπορος
 σὺν τῷ τροφῷ. Aristotel. in. v. de Gener. Animal. ἄνω γὰρ ὄντι τὸ αὐτὸν
 εὐθυπορος. εἰς πρόβωτον, αἱ κινήσεις δὲ διασπῶνται, ἀλλ' εὐθυποροῦσιν. εὐθυπορος penē idem
 significat. Idem in Probl. segm. xi. ἐν τῷ τῷ ὕδατος αἱ μὲν ὅπως διασπῶνται, ὅ-
 τε πόροι μικροὶ καὶ κατ' ἀλλήλους. ὡς δὲ καλνέται ἢ ὅπως εὐθυποροῦν, recta linea
 εὐθυπορία. progredi. & εὐθυπορία, rectus processus, recte lineæ porrectio. Plato i
 Timæo, ὅταν οὐκ μεθιμωρῶν ἢ φῶς πρὶ τὸ ὅπως ῥέει, τότε ἐκπύκνουν ὁμοιον
 πρὸς ὁμοιον συμπαγῆς ἡνιόμην, ἐν σῶμα οἰκωθὲν ἐνέειν καὶ πλὴν τῷ ὁμοιάτων
 εὐθυπορίαν, secundum directionem radiorum ocularium. est autem εὐθυπο-
 πορος & κατ' εὐθερίαν ἰέναι idē apud Aristotel. ποροῦν est deducere & idē
 qd κομίζειν. Plato de genis singulorum loquens in Phædro, ὅτι δὲ τὰς
 συναγέμεντας εἰς ἄλῃ ποροῦν, μετὰ ἡγεμόνῳ ἐκείνῳ ὃ δὲ προσέτακται τὰς εὐ-
 Διαποροῦν. θέει ἐκείσε πορεύσασθαι. & Διαποροῦν traicere. Xenoph. in secundo ἀναβάσ-
 εἰσι τῷ τῷ ποταμῷ ὅπως εἰς ἄλῃ πορεύσασθαι, ἐν μὲν ἡμῖς ὑμᾶς διαποροῦ-
 σωθυπορος. οἰμῶν. σωθυπορος etiam dicitur qui operam accommodat amico ad pe-
 cuniam conficiendam & inueniendam. Demosth. ὅς γε ὁφείλω μὴ εἰς
 τὴν καὶ πέντε, ὅτι εἰς δὲ ὅπως ὡς διαλύνουσι, τὰς ταῦτα σωθυπορήσαντας ὅτι προσομι-
 σαι ζητήεις. & πρὸς Ἀπατῆς. ἐδὲ μὲν τριάντοια μὴ σωθυπορήσαι, vt confice-
 rem sibi & curarem. Dinarch. ὅπως οὐκ ἀνὸρ φαίνεται ποροῦν ἡμῖν, ὅτι ὅτι
 μητρὸς ἀνδρὶ διαλεγόμενῳ ἡτυχηκόσιν, ὅτι σωθυπορῶν καὶ ὅσον δυνάτος ἢ ἐς ὅσον
 μὴ ὅτι πατρίδος. Antiph. pro conferre dixit, εἰς ὅτι πρὸς ἀρχὴν λαμπρῶς, ἢ τὰ
 χη τῇ πατρίδι πρὸς ἐβασίαν, ἢ πρὸς πλὴν κοινῶν σωτηρίαν ἐκ τῷ ἰδίῳ σωθυπορήσει
 εὐποροῦν. Aliquando εὐπορος pro σωθυπορος dicitur. Demosth. ἄλλοθεν τε χρημάτων ἀ-
 ποροῦν, καὶ ἐκ μιτυλίης πρὸς τῷ ὅπως ὅπως τριακοσίους σατῆρας. Apud Isocr.
 in Panegy. legendum est, κατὰ μικρὸν αὐτοῖς σωθυπορήσαντες, ὅτι ὅπως
 εὐποροῦν ὅτι. Dicitur etiam εὐπορος & ἀποροῦν, pro pecunia non deficior, non sum
 poris. egens vel pecunia vel re alia. Demosth. ἔπειτα χρημάτων ἀποροῦν. & sic ple-
 rump dicitur. Idem καὶ Δημοκρ. τὰ γὰρ εἰς τὰς θυσίας καὶ πλὴν βελῶν, καὶ τὰ
 λα χρημάτων ἀναλισκόμενα, εἰς τὸ ἰδίῳ ὁ νόμος ὁ ποσὶν προσθυποροῦν. Xenoph.
 Ἀπορὸς ἀπο- πολλατὶς τὸ πλῆθος ὁ λαγὼς ἀποροῦν ὅπως κατὰ κληθῆναι, incertus & addubi-
 ρῶμαι. tans, & firmandi propositi nescius. Aesch. post Platonem διαποροῦμαι di-
 xit πρὸς πρὸς καὶ μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῷ πραγμάτων, ὅτι αἰφνικῶς ἐσίγησεν, ὅτι
 διαποροῦν, deprehensus est, ἐταράχθη. Plutarch. in Cæs. de Clodio in sacra
 Bonæ Dæ ingreffo, ὡς δὲ εἰσῆλθε νυκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν μεγάλῃ, ἡποροῦν τὸ δῖον

δυν. genitíuo iunxit, vt Aristotel. ἀπορῆμαί in secundo Oeconomicon,
 ὥστε σωέσθαι ἀπορῆσαι τὰς σφαλιώτας τῶν ἐπιτηδεύων. Vnde ἐξαπορῆμαί, ἐξ ἀπορῆμαί
 quo diuus Paulus commode vsus est, secundæ ad Corinth. iiii. quod
 significat ingenti inopia rerum necessariorum vel consilii oppressus
 sum, ἐλπίσιν, ἀλλ' ἔστιν ἐνοχῶν ἄνθρωποι. ἀπορῆμαί ἀλλ' ἔστιν ἐξαπορῆμαί, ἐκ ἐξαπορῆμαί
 Egen- ἐκ ἐξαπορῆμαί
 tes, non etiam egestate afflictī, vel non succumbentes egestati. sic etiam
 dicitur ἐξαπορῆμαί, ἔστιν ἐξαπορῆμαί, valde debilitari, vel ad languorem vsq̃
 debilitari, viribus deficī. Herodī. ἐξαπορῆμαί ὅτι τῶν μακεδόνων δυνάμεις.
 ἐξαπορῆμαί. ἐξαπορῆμαί
 Diodor. Διότι πολλοὶ τῶν σφαλιωτῶν ἐξαπορῆμαί, ἀπελάποντο,
 praelanguentes. Aristotel. πρὶς θανάτου ἀκυσμαί. ὥστε τὰς κυνηγούσας, ἥ κυ-
 νῶν κρατῆρῶν ὑπὸ τῶν δόμων, ἐξαπορῆμαί τὰς λαγῶν ἰχθυῶν. Plutarch. ἐξαπορῆμαί
 νατῶν τοῦ σώματος καὶ διόσφους ὥρ. ἐκ γὰρ effuse rideo. Hippocr. Διμῶν καὶ ὁ ἐκ γὰρ
 Διμῶν καὶ ὁ ἀκυσμαί, τὰ μὲν, ἐμῶν. τὰ δὲ, ἐκ γὰρ. Sic ἐξαπορῆμαί plus est q̃ ἐκ γὰρ
 ἀναλύνει, plenius resolui. Philo de mundo, λίθων οἱ κραταυρότατοι ἄρ' ἔστιν μὲν ἐκ γὰρ
 σι καὶ σῆπον, καὶ θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, εἰς λεπτὴν τοπῶν ἀναλύνονται. ἐκ γὰρ
 ὅσον διασπῶντες, ἐκ γὰρ ἀναλύνονται. ἐκ γὰρ supermodum defatigari, cede- ἐκ γὰρ
 re labori vel dolori, perlassescere. Greg. ἐκ γὰρ ἐκ γὰρ μὲν τὰς θλίψεσι.
 Plut. καὶ σίδηρον ἐκ γὰρ πλεονάζει. Paul. ad Ephes. iiii. ἐκ γὰρ dixit, μὲν ἐκ γὰρ ἐκ γὰρ
 κῆρ ὅτι τὰς θλίψεσι. & itidem alibi. ἐκ γὰρ cumulate expletus. Xenoph. ἐκ γὰρ
 phon in. vi. καὶ δέ, καὶ γὰρ οἱ πέρσαι ἵπποις ἐκ γὰρ ἥδ' ἔστιν ἄς τὰς μυρίους.
 καὶ τὰ ἄρματα τὰ δρεπανοφόρα ἐκ γὰρ ἥδ' ἔστιν ἄς τὰ ἑκατόν. hic tamen nō cu-
 mulatum sed expletum significat. Sed alibi, ἐκ γὰρ ὅτι πάντα διαπονόμε-
 νοι, pro cumulate dixit. ἐκ γὰρ abunde sufficit Herodo. dixit. ἐκ γὰρ ἐκ γὰρ
 μῶμαι supermodum æstimo. τὸ γὰρ ἐκ ὅτι τὰ ἐπίτασι δηλοῖ, vt supra
 dictum est. ἐκ γὰρ candidus, intense albus. ἐκ γὰρ intense ruber. ἐκ γὰρ
 Galen. τὰς μὲν γέται φλεγμονῆς ἢ μὲν, ἐκ γὰρ ὅσον ὅσον. ἔστιν ὅσον ὅσον. ἐκ γὰρ
 σι ἐκ γὰρ. ἐκ γὰρ vehementer amarus. ἐκ γὰρ præcuius, exuc- ἐκ γὰρ
 cus. Theophr. in secundo de Causis, τὰ γὰρ φῶς λιπὲρ ὅσον ὅσον. ἐκ γὰρ
 δέονται. καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐκ γὰρ χαίρει μάλιστα ταύτη λέγουσι, καὶ ἐπιδιδό-
 ναι πρὸς ὅσον ὅσον. Aristotel. in Probl. πολλὰτε προσίσταται αὐτοῖς πολ-
 λάκις, καὶ ἐκ γὰρ ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἀλμυρὸν γίνεται. ἐκ γὰρ præpallens. & ἐκ γὰρ
 similia, quorum exempla non sunt nunc ad manum. ἐκ γὰρ feruidus
 apud Theoph. ἐκ γὰρ vinolentus, qui perpotauit Athen. ἐκ γὰρ ὅσον ἐκ γὰρ
 oculis prominentibus. hunc Xenoph. de forma equi loquens opponit
 τοῦ κοιλοφθαλμοῦ, καὶ μὲν τὸ ἐκ γὰρ ὅσον ἐκ γὰρ φαίνεται ἔστιν ἐκ γὰρ
 λοφθαλμῶν. sic ἐκ γὰρ φαίνεται cum prominet umbilicus. Hæc
 etiam particula verbis iam compositis præponitur, & intendit signifi-
 cationem, vt in ἐκ γὰρ, quod etiam tertiam assumit præpositionem
 & fit ἐκ γὰρ. Plato in Phæd. ἔστιν ὅσον ὅσον, πρὸς τὸν μὲν, ἐκ γὰρ
 ὅσον ὅσον ἔστιν ὅσον ὅσον. ἔστιν ὅσον ὅσον, ἐκ γὰρ ὅσον ὅσον. ἐκ γὰρ

- καὶ τὴν ἀνάγκην. Idem, καὶ ἐν μέσῳ φαίνεται εἶναι, ἐπεὶ δι' ἀντίθετον ὡς ἀμφὸς ἢ ἀντί
ἐκπεριέναι ἐν μέσῳ εἶναι. hoc est, insup explicare, eo ἄπλις edifferere. Simile est ἐκ-
 πελάειν quod plane est ambire, & vsquequaq; circundare. Herodian.
 in. vi. ὁ γὰρ πέρις σὺν πάσῃ τῇ δυνάμει ἐπελθὼν, & προσδοκῶν τὸν στρατὸν,
 ἐκπελάει καὶ ὥσπερ σαγιδόβρε, πανταχόθεν τε τοξόων, διέφθρε πλὴν δυνάμει
 τῶν Ῥωμαίων. Xenoph. de venatore implicita & pplexa leporis vestigia
 persequente, ἐπεὶ δ' ἂν δὲ τὰ ἴχνη πρὸς ριπὰς φέρηται, προσείναι, ἵνα μὴ ἔρκε
 νῇ. ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπεριέναι. Idem de erectorum retium serie loquens, φυλακῇ
 τῷ δὲ ἐκπεριέναι. ἐὰν ὅ ἐκκλίνῃ σοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνισάτω. Idem, καὶ κύκλῳ περι-
 νορ ἐκπεριέναι τὰ ριπὰς περιπῶντα. Sic apud Aelian. de aciebus. ἐκπερι-
 σμῶς plus est ἢ περισμοῦς. περισμοῦς est cum milites ita mouetur
 duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorem spectent. At vero
 ἐκπερισμῶς est plenior conuersio triplici flexione constans. quod fit
 cum post περισμοῦς rursus in hastā conuertuntur, si quidem in hastā
 moueri primū coeperūt: aut in λευά, si leuorsum & in scutū fuit prima
 inflexio. In διεκπερῶναι αὐτὸς cōtra fit ἢ ἐκδιηγῶμαι, quia δὲ ῥπονίς: ut in
 διεξίέναι econtrario ἢ ἐκδιέναι. Et διεξέλασεν, quod significat per me-
 dios cum copiis & exercitu perrumpere, & interdum post victoriam
 persequi, & ad extremum fugare. Et διεκπλῆν per mediā classē ho-
 stium erumpere. & Διέκπλες huiusmodi eruptio. Thucyd. Διέκπλοι ὅ
 ἐκ ἴσων, ἀλλὰ θυμῷ καὶ ἐρώμῃ τοπλέον ἐναυμάχου ἢ ἐπισύμῃ. Xenoph. in pri-
 κλῶνικ. Οὗτω δὲ ἐτάχθησαν ἵνα μὴ Διέκπλου διδοῖεν, χεῖρον γὰρ ἐπλεονέου δὲ τῶν
 Λακεδαιμονίων ἀντιπεταγμένῳ ἴσων ἅπασαι ἐπὶ μιᾷ, ὥς πρὸς Διέκπλου καὶ περὶ
 πλου. Eadem significatio est in διεξάγω & in διεκπίπτω, quod significat p
 medios elabor: per rimā vel foramē elabor. Plutarch. de pugna Actia
 ca, Αἱ δὲ κλειπάτραι ἐξήκοντα νῆες ἀγρόμεναι τὰ ἰσία πρὸς ἀπύπλου, καὶ διεκπί-
 πτεσαν, ταραχῶν ἐπίου. Quare etiam intercīdo significat. Galen. in secun-
 do ad Glauc. Δὲ καταπάτησεν αὐτὰ διὰ κοσκίνου μετῴως κρατερμένους, κατὰ
 τὸ μέλι τῷ ἀρκῇ δὲ ἅπασι ἢ δις κρεῖσσιν αὐτὸ πρὸς τὴν συμμετρίαν φθι διεκπῶ-
 στες. Διεκπερῶναι est absoluerē rem institutam & coeptum prosequi ad
 ultimum. Xenoph. in Oecon. Σὺ δ' ἡμῖν ἐνθεν λέγων περὶ οικονομίας, ἀπέλ-
 πεις, πρὸς τὰ τέτων ἐχόμενα διεκπερῶναι. Διεξέλασεν id quod diximus si-
 gnificat. Plutarch. ἀγέλας, καὶ διεξέλασε πορθῶν τὸν στρατόπεδον, nec conten-
 tus in fugam vertisse, etiam fusos persecutus est & obtincauit. Idem,
 ὁ δὲ μυριάτης ὀκτακοσίοις ἵππεσσι διέκοψε, καὶ διεξέλασε τὰς Ῥωμαίους, p me-
 dios octingentis equitibus euasit. Greg. κατὰ ἱερο. de Ctesiphonte ve-
 be, ὡς μίαν πόλιν δοκεῖν ἀμφοτέρως, τῷ ποταμῷ μέσῳ διηργουμένης. τάν-
 τας (ἐπεὶ γὰρ ἐξελθὼν δῖόν τε ἢ ἐπιδρομῆς ἀδρόας, ἢ περιουρίας παρὰ τὴν ἀν-
 τίστασιν, καὶ τῷ ναυτικῷ μάχῃ) κατόπιν ἑαυτὸν περιέτα, nec per me-
 dium ambarum perrumpere, & praesertim nauigiis. Plutarch. in Do-

metr. τοῖς γὰρ σόμασι τῶν λιμνῶν ἀκλάστοις ἐπιπυκνῶν ὁ ἀκμήτης, ἢ δὲ ἐξάλας ὁ ὕψος, & reliqua. hoc est cū classe irrumpens, διεξέναι ἐτιᾶ ἐστι διεξέρχασθαι, perumpere, pergere, ad finem vsq; persequi. Demosthenes, καὶ ἐκ ἑκὼν μου ταῦτα, ἐκ ἐξασφα δὲ. ὅδ' ἐξασφα μου, ἐκ ἐπεσσεύσασα δὲ. ὅδ' ἐπεσσεύσασα μὲν, ἐκ ἐπὶ τῷ δὲ φησὶ ἀλλ' ἂν φησὶ ἀρχῆς διὰ πάντων ἀρχὴ φησὶ περὶ τῆς διεξήλθοις. Greg. πᾶν εἶδος κακίας διεξελθόντες, καὶ εἶναι κακοὶ παρὰ δόξαν, Omne genus vitii vsquequaq; exercentes & malitiam affectantes. Sic Isocr. τίς τῶν ἀρχῶν ἢ δὲ δεινῶν ἐ διεξήλθοις; non exercuerūt & plane confectati sūt. Διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, est oratiōe prosequi, & enarrare explicareq; in quo significatur copiosa narratio. Xenoph. ὁ πότις ἔστι λόγῳ διεξίσι, διὰ πάντων μάλα τῶν ὁμολογεμῶν ἐκέρχεται. Διέξομι πρὸς ἑμαυτὸν, significat mecum ipse reputo & mente reuoluo. Isocr. πρὸς φίλιππον. Διεξίσι ἐκαστα τῶν πρὸς ἑμαυτὸν. & in Busyr. σκέψαι δὴ κακίαν, ἢ διεξελθεῖ πρὸς αὐτὸν. Significat etiam & recitare, & memoriter proferre. Plut. καὶ λόγῳ διεξήλθε ἐπιτάξιον. Διέξοδος significaciones nominis habet respondentes omnibus huius verbi significacionibus. Aristotel. de mundo διεξόδος τῶν πλανητῶν appellat cursus lunæ & aliarum errantium, quasi permeationes. Significat etiam explicationem atq; enarrationem fusam. vnde Διεξοδικός. Gal. ἐν τῇ διεξοδῷ τῆς τῶν λόγῳ, in explicatione. Athen. ὁ λόγος διεξοδικὸς ἐπ' αὐτῷ. ἐν τῇ ἐξοδικῇ μνηστῶν. & φησὶ ὅτι λόγος χάρις ἀπαρξάμενος. Et Διεξοδικὸς vage, plene, fuse. Dionys. theolog. πρὶ σοφίας, διὰ πλὴν δόξαν σοφίαν ἢ τυχαιὴ & λογικὴν ἔχουσι. διεξοδικῶς μου καὶ κύκλῳ πρὶ πλὴν τῶν ὄντων ἀλλήλων πρὶ πρὸς ὅλα μὴναι, non compendiose, sed ex patianter: & quod dicitur, longe lateq; Memini dixisse supra quid sit ἐπεξέναι, quod non alienum est admodum ab huius verbi significacione. Διέναι etiam est ἀναγνώσκον vt διεξέναι, & commemorare & orationem habere. Isocr. λοιπὸν οὐκ ὅτις ἐν προσθεμῶν, πρὶ ἑμαυτὸν διελεῖν. Plato, τὰ δὲ πρὸς σε, διήλθον ἡμῖν. Philostr. μῦθον διελεῖσαι πρὶ τῶν. Διελεῖν τὴν βίον, vitam degere. Plato in Gorg. τὸν μὲν ἢ βίον δὲ καίως διελθόντα ἢ ὁσίων, ἐπεδ' αὐτὸν περὶ τῆς, εἰς μακάριον νήσους ἀπὸντα, δικαίῳ ὅτι πάσι διδασκαλίᾳ. Διὰ δὲ διελθῶν, in seruitutem redigo, obnoxium red do, & libertate mulcto. & καταδιελθῶ καταδιελθῶν. Greg. ὅτι τέχνη διελθῶν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ νοῖος, σφαιροειδὸς. Idem alibi καταδιελθῶν di xit. Plutarch. in Demetr. τότε μάλιστα καὶ σιμῶνα μοχλοῦ κατεδιελθῶ τῇ γνώ μῳ αὐτῶν, Frangebant spiritus eorum, atq; ad seruilem animi submis sionem eos deiciebant. Isocr. in Euag. τὸς μου φίλους ταῖς ἀποκρίσεως ἢ αὐτῶν πρὸς μου. τὸς δὲ ἀλλὰ τῇ μεγαλοψυχίᾳ καταδιελθῶν. Idē voce acti ua in eadem, πλὴν πᾶσι διελθῶν, καὶ πλὴν νοῖον τῷ βασιλεῖ ὅλῳ κα τελέσσει. Thucyd. in. iii. ἰπάρχουσιν αὐτῶν ὅτι οἱ ἀνδρες ἐς δίκην, λέγοντες ἀδικ νάειν πλὴν κέρκων καταδιελθῶν. Διελθῶν πλὴν γνώμῳ Arrianus sæpe di xit pro fiduciam animi adimere, animum sibi diffidentem reddere, hoc

est frangere animosum propositum. Thucyd. ἐλαλοῦντ' ἑὶ γυνώμην, pro frangebantur animo dixit. Et Δολῶμαι σοι dicunt, ἀντὶ τοῦ ὑπερίπῳ σοι.

Δόλος καὶ ῥῶ

Δόλος καὶ ῥῶ, seruiens rerum statui. Greg. ἡ γὰρ ἰσλ. μάλλον δὲ τοῦ στραῶ
 ἡμεῖς μὲν οὐκ ἐλάχισον, ὅσον εἶρε σαθρὸν καὶ νοσῶδες, τοῦ καὶ ῥῶ δόλον νομῶ τὸ πρὸς
 πρὸς περὶ. Est enim seruire addictum esse & nimium colere: necessitate ali-
 cuius obseruationis se astringere atq; etiā obseruantiae. Sic Demosth.
 ἐν τῷ πρὸς Πύρρον de Philippo, ἡμεῖς ἐκείνῳ ὁ δολῶν ἐσθλὸν εἶναι ἐμελλεῖ τῷ ἄλλῳ
 ἐν ἐξελύκῃ λυσιτελεῖν, οὐχ ὑμεῖς, Proinde ille erat ipse commoda pacis ca-
 ptaturus: commodis pacis inseruiturus. hoc est longe magis intererat
 eius pacem coire & componere q̄ vestra. Est enim modus loquendi per
 participium cum articulo, vt ipse Demosth. πρὸς Σεφάνου, καὶ τοὶ τίς ὁ πῶ
 πόλιν θύαπατων; οὐχ ἂ μὴ λέγων ἂ φρονεῖ; Sic τῷ ῥῶ δολῶν Isocr. dictus
 est. Sic Cicer. ad Brutum, Populo & scenae seruiendum. & in Orat. Iso-
 crates senex minus iam numeris se seruire dicebat. Et seruire tempo-
 ri, quod Graeci multis modis dicunt. Interpres Aristoph. de Therame-
 ne, ἐκάλουσι δὲ αὐτὸν κόθορνον, ἐπειδὴ ἐκατέρωθεν ἔσσει ἡ γὰρ πολιτομουλῶν ἑαυτὸν
 πρὸς τὸν, ὡς κακομυλῶν τοῖς καιροῖς. ἦν δὲ ἀνὴρ πανουργός, καὶ πρὸς τοὺς καὶ ῥῶ με-
 ταβαλλόμενος. Dicitur & ἀρμόττειν καὶ μεταρμόττειν πρὸς πάντα χρόνον
 καὶ τόπον, vt de Aristippo dictum est. Demosth. πρὸς Σεφάνου, Ἀφάντα ἡ γὰρ
 συμφερόντων τῇ πόλει μισθώσαντα δὲ αὐτὸν τῷ ἐν αὐτοῖς, τὸς ὑπὲρ ἡ γὰρ ἐχθρῶν
 καιρῶν, ἀντὶ τῷ πατριδὸς θύαπαθεν, seruire temporibus hostium & oc-
 casionibus gerendae rei contra patriam, quod proditoris est facinus.

Δολῶν

Seruire.

Διακονῶ δὲ
 κονῶμαι.

Διακονῶ δὲ κονῶμαι. Διακονῶ διακονῶμαι. ὑπηρετῶμαι vtraq; voce dicunt. Athen. libro
 xiiii. Διόπρῳ μένων δὲ ῥῶ ἐν κόλακι, τὸν τοῖς περὶ αἰσῶς διακονῶν μύθοι μάχαρον ἐν τῇ
 ἐν πανδύμῳ ἀφροδίτης ἑορτῇ, καὶ ταυτὶ λέγοντα. Lucian. τοῖς τὰ ἐρωτικὰ δια-
 κονομῶσι, amorum ministris. Demosth. διακονεῖν pro administrare &
 gerere vsus est, ἡ γὰρ καὶ ῥῶ τε ἑκάστα καὶ χρησίμως τῇ πόλει ἐδιακονήσαν.
 Matth. ii. passiuè ponitur, ἡ γὰρ ὁ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρώπῃ οὐκ ἔλθῃ διακονοῦναι, ἀλλ
 λαὸν διακονῶν. vt ὑπηρετῶν significat obsequiis & operis colit & obser-
 uari. Greg. de seruatore, καὶ πρὸς ῥῶ, καὶ ὑπὲρ ἀγγέλων ὑπηρετῶν. vt
 δολῶνός, dicitur cui alius seruit. καὶ δολῶνός χωρία dicuntur pre-
 dia quae seruitutem habent. & τὸ ὑπηρετῶν dicitur obsequium &
 exhibita opera. Isocr. ἦν γὰρ τὰ παρ' ὑμῶν ὁμοίως ὑπηρετῶν, ταχέως ὅπως
 τὸν βίον τὸν ἡμέτερον ἐπιστάμεν. Xenoph. in quinto ἑλληνικῇ. voce passiuè
 & significatione actiua vsus est, Ἀλλ' ἀρκέσει ὑμῶν μικρὰ σκυτάλη, ὥστε ἐκεί-
 νος πάντα ὑπηρετῶν ὧν ἂν δέκοιτο. Basil. ἡ γὰρ, πολλὸν οὐδ' ἀμύθη αὐτοῖς δὲ πρῶ-
 μα ἀνέγκλητον. τί γὰρ ἡ γὰρ ἀδικεῖ ὁ οἰκοθεν γνησός, ἢ ὁ ἐτέρων κακία ὑπηρετῶ

ὑπηρετῶμαι
 καὶ ὑπηρετῶ.

υμους. Xenoph. voce actiua, καὶ διαπικρῶν ἂν καὶ ὁ ἄλλοις, καὶ τὰ ἄλλα ὑπηρε-
 τῶν ἂν ἐπὶ προσδοκῶν ἑαυτῶν. **Aristotel. in. viii. Ethic.** καὶ ἔτε δέοντα φαν-
 λων, ἔθ' ὑπηρετῶσι τοιαῦτα. **vt ὑπηρετῶ σοι τοῦτο, in hoc tibi obsequor. vt** δια-
 κωνῶ σοι **ἔτο, hanc tibi operā nauo,** ἀνθ' ὧν ἀνθυπηρετῶσαι σε χρὴ τὸ ὑπ' ἐμοῦ ἦτλη-
 μῶν. **Aristotel.** ἀνθυπηρετῶν γὰρ δὲ τῶν χαριζομένων, καὶ πάλιν αὐτῶν ἄρξαι χαρι-
 σάμενον. **λοιδορῶ λοιδορῶμαι notius est q̄ vt multis exēplis egeat. Aesch.** λοιδορῶ λοι-
 δορῶμαι. **datiuo iunxit voce passiua,** πρὶ ἧς ἀπὸ λοιδορίας τοῦδε δὲ δὲ μοι μόνον λοι-
 δορῶμαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. **Ifocr. accus. in Busy.** τῶν ἄλλων ἢ ἐπιχειροῦσάν-
 τω ἐκείνοι λοιδορεῖν, τοσαῦτον μόνον πρὶ αὐτῶν βλασφημοῦντων, ὥς ἔθιβε τῶν ξένων
 τὰς ἀφικνεσθῆναι. **Ibidem,** καίτοι πῶς οὐκ ἀχαιώεσθαι μάλλον ἢ σεμνυνεῖσθαι προσ-
 ῖκα τὴν ἧς τῶν λοιδορῶν μῶν ὑπὲρ αὐτῶν μάλλον ἀγαπώμενον, ἢ ἧς τῶν ἐγκω-
 μῖαζομένων, **id est conuicio affectis. Ipse alibi pro reprehendo & obiur-**
go posuit in Areopag. καὶ πρὸς τέτοις τὰς γεγονότας ἐκ καλῶν καγαθῶν ἂν
 δρῶν, καὶ πάλυ χέρους τῶν πατρῶων λοιδορῶ. **Xenoph. & datiuo & accus. iungit**
varie vtens diuersis in locis . qui etiam pro increpo voce passiua po-
suit, ἐνταῦθα μὲν δὴ ὁ θεὸς ἐλοιδορεῖτο, auunculus increpabat. Demosth. λοι-
 δορεῖσθαι δὲ ἄλλα ἄλλα δουλοῦς ἐκώλυεν αὐτῶν, **id est alia conuicia dicere.** κομίζω κομίζω πο-
 ζω κομίζομαι. **Demosth.** τῆς δὲ ἐλαυνήσας τὰς καρπὺς κεκόμισθε, tulistis, **κομίζω πο-**
reportastis, percepistis. hoc enim significat. Plutarch. in Demetr. ὁ πρὸς
 καὶ καρπὺς ῥυτῶν τῶν βοτανῶν ἔργον περικυμῶν ἐδέναι, καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν,
& in tempore legere domiq; condere. Herodo. in Euterpe, ἢ γὰρ διὰ νῦν
 ἔστι ἀπηνικτότατα καρπὸν κομίζονται ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀνθρώπων. **de Aegy-**
ptiis loquens. κομίζω porto & fero voce actiua dicitur. **Ifocr. de The-**
seo, βίᾳ λαβὼν πλὴν ἐλένῳ εἰς Ἀθῆνας ἐκόμισε, transportauit. **Inde** **κομίδη & ἀνακομίδη est ultro citroq; commeatio. Plato in Phædo.** ὁ ἐκὰ
 σὺ δαίμων ὥσπερ ζῶντα ἐλήχεα, ἔτος ἄγαν ἐπιχρήσθαι εἰς δὴ ἕνα τόπον, δι' οὗ τὰς
 συλλεγύτας διαδικάζουσιν εἰς ἄλλο πρότερον μετὰ ἡγεμόνος ἐκαστῶν ὥς δὴ προσέ-
 τακται τὰς ἐνθένδε ἐκείσε κρῖναι. τυχόντας δ' ἐκείνῳ δὲ τυχῆν, καὶ μέναντας
 ἐκείνῳ γὰρ χρὴ χρύονον, ἄλλος δὲ εἰς πάλιν ἡγεμόν κομίζει, **deducit & transportat.** πο-
 ρεύειν **pro eodem dixit: alibi ἄγαν scripsit.** κομίζω etiam est effero mor-
 tuum. **Ifeus,** ἦκον γὰρ ἐγὼ κομίζομαι, ὥς θάψων ἐκ τῆς οἰκίας ἐνταῦθα. **Dici-**
tur etiam ἐκκομίζω, ἐκφέρω, δὲ κηδύνω, quo Athen. Plut. & Lucian. vtuntur. **ἐκκομίζω.**
ἐκκομίδη elatio funeris. Greg. καὶ γίνεται πανήγυρις μετὰ πάσης ἡ ἐκκο-
 μίδη τῆς σώματος. **ἐκκομίζομαι est exporto, vt ἐισκομίζομαι importo. Thucy-**
díd. πλαταιαῖς δὲ παῖδας Ἐ' γυναικας Ἐ' τὰς πρεσβυτάτας πρότερον ἐκκομισμέ-
 νοι ἦσαν εἰς τὰς Ἀθῆνας. **κομίζεσθαι etiam est accipere, recipere. Synes.** τὰν
 πλὴν ἐπιστολῶν ὑγιαίνουσιν κομίζω μῆτρ. **Aristotel. in. ix. Ethic.** ὁ μὲν γὰρ οἰός
 μινος κομίζεισθαι, ἐδάνυσεν ἐπικρῆν ὅντι δὲ οὐκ ἐλπίζει κομίζεισθαι πρὸς μοχθη-
 ρόν. **κομίζεσθαι etiam est ad sese recipere, domum deducere. Andocid.**
ἔστειλε πάλιν χρὸν τὸ γράφει ἀνερῶσθαι, καὶ κομίζεται αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, id est ἀνα-

- ῥεται. Sic Isæus de orphanis, εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτῶ κομισάμενος ἐπαλ-
 κομίζεσθαι. δυνε. κομίζεσθαι, ire, sese recipere domum. Thucyd. οἱ μὲν οὖν πελοποννήσιος
 δυνεὺς καὶ τὰς ἐκομίζοντο ἐπὶ οἴκῳ παρὰ τὴν γῆν. Plut. παρὰ γῆν κομίζόμενοι,
 κομίδη. secundum littus nauigans. κομίδη est commeatus vt diximus, & re-
 ceptio debiti. Aristotel. in. ix. Ethicor. οὐ γὰρ ὅτι ἐλπίσις παρὰ τὰς δυνάμεις
 Διακομίζεσθαι τὰς, ἀλλὰ τὴν σῶζεσθαι βέλους τὰς δυνάμεις (αὐτῶν) ἐν κομίδῃ ἐπὶ καὶ. Διακομίζ-
 ἄνακομίζε- re est nauibus transportare. & Διακομίζεσθαι est traicere, trāsmittere
 δαι. flumen vel fretum apud Thucyd. ἄνακομίζεσθαι est πάλιν κομίζεσθαι, id est
 ἄνακομίδη. recuperare. & ἄνακομίδη recuperatio. Est etiam redire, retro traicere.
 vnde ἄνακομίδη retrorsus commeatus, vt dictum est, & reditus. Plut.
 ἐπ' ἀνόδου, ἔσορ, & ἄνακομίδῃ pro reditu promiscue dicere solet. Demo-
 sthenes παρὰ σιφάνῃ, ἔδοξε τῷ δῆμῳ πρὸς τὰς ἐλπίδας παρὰ φίλιππον παρὰ τῷ
 ἄνακομίζαν. πολλοῖς ἄνακομίδῃς, id est de recuperandis nauibus. ἄνακομίζαν reportā-
 re, referre. Xenoph. καὶ ἄνακομίσαντες τὰ ὅπλα ἕως τῆς ἀκρόπολις ἐν τῷ ναυί. He-
 rod. ἄνακομίζαν & κατακομίζαν pro deportare vt. ἄνακομίζεσθαι subuehe-
 re, sursum importare. Xenoph. in. iii. ἀναβαθὶ χώρια γὰρ ὥκωσιν ἰχυρὰ οἱ
 τάχοι, ἐν δὲ καὶ τὰ ἐπιτίθεται πάντα ἔχον ἄνακομισμῶν. ἄνακομίζεσθαι
 etiam est recreari, animum recipere a deliquio. Galen. λαθουμένης μὲν,
 ἄνακομίδης δὲ ἐκ ἐλ. Alibi ἄνακομίδης τὰ σώματα vocat ἀναλαμψανόμενα,
 συγκομίζεσθαι ἀναφέροντα, id est quæ recreantur a longa infirmitate. συγκομίζεσθαι cō-
 portare. Xenoph. in. iii. παιδείας, οὐκοῦν πάντα ἐγὼ ταῦτα συγκομίζομαι παρὰ
 ἐμαυτὸν ἰππὸς γυρόμενος, hæc omnia mecum ipse porto. & in. viii. τὰς π-
 ἰατρὰς τὰς ἀρίστους συνεκομίζετο παρὰ αὐτὸν, secum ipse ducebat: in comita-
 tu habebat, & quasi conuehebat. Significat etiam colligere. Lucian. καὶ
 συγκομίδη. δὲ ὀλίγα καὶ ὅσα δύνανται πυχάνες τῇ μνήμῃ συνεκομισμῶν. Vnde συγκομ-
 συγκόμισος. δῆ est collectio. vt in principio historiæ Herodiani, οἱ πολλοὶ τῶν παρὰ
 συγκομίδῃ ἱστορίας ἀχολογούντων, & reliqua. & comportatio collectioq; fru-
 gum. συγκόμισος ἄρτος inquit Gal. in. ii. ad Glauc. ὁ μέσος τὴν ἀκριβοῦς
 Αὐτόπυρος. καθάρῃ καὶ τῷ πυρίτι καλῶν. ὅρ ἐνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Cicerō in quin-
 Cibiarius. to Tuscul. cibarium panē vocat. Celsus ait esse αὐτόπυρον cui nihil fur-
 πυρίτης & furis ademptum est. Idem Galen. lib. xiii. Therapeu. πυρίαν vocat eū-
 πυρίας. dem, ὁ δὲ πυρίτης παχυμώρεστος ὅστις. κατακομίζαν vt diximus est deferre
 κατακομίζαν & deportare Herod. καὶ τὴν συγκλήτῃ ἐπὶ λεκτεῖ νιανίαν κατακομίζουσι διὰ τὴν
 ἰσχυρὰν ἐκείνην, de apotheosi loquens: & pro eodem ἄνακομίζουσι dixit. Antiph.
 ἐκφύγει τὸ δῆμον παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῆς ἀρχῆς ἕως τὰ τέλη κατακομίζαν.
 Est etiam κατακομίζαν domum reportare, & κατακομίζεσθαι domū redire.
 Aesch. παρὰ τῆς ἀρχῆς. σωζέσθαι δὲ τὴν στρατηγὸν ἐκ τῶν καὶ πεντήκοντα τῶν ἰσχυρὰν λαβόν-
 κατιέναι. τα ἐκ τῶν νεωρίων, καὶ κατακομικέναι. Vt κατελθὼν significat domū redire,
 hoc est ἐπαίχεσθαι. Aristot. in. v. Polit. ἀδικῶντες γὰρ ἢ τὴν δίκην παρὰ τὴν γῶ-
 μο, δὲ ἐπιπύοντες ἐπὶ τὰ ἀποδοθέντες οἱ ἐκπύοντες, κατελθόντες κατελυσαν τὴν δῆμον,

id est ab exilio reuocati & redeunt. Inde κάθοδος non modo κατάβασις, sed etiam ἐπ' ἀνόδου significat. & κάθοδος τῆς φυγάδων dicitur, cum exiles reducuntur. Aristotel. in. iii. de partibus, pro descensu posuit, τῶν δὲ ἐδεῶν ἐν τῇ καθόδῳ ἢ ἡδονῇ. καταπινομένων γὰρ αἰσθάνοντο τῶν λιπῶν καὶ θερμῶν καὶ ἄλλων τῶν τοιούτων. Paus. οἱ ἀπένδοντες πολυνέκῃ τῇ ἐξ οἴβας καθόδῳ, ἀπ' ἀναισθησίας σωώμεσθαι ἢ μὴ γίνεσθαι τὰς οἴβας σπέρματι ἐλαῖν. Vnde καθόδου θεοῦ appellabant, ut inquit Pollux, πλὴν ἐπίπνοιαν θεοῦ, ὅτι ἐν θυσιασμοῖς, cū fanatici futura prædicebant. καθ' ὅδ' ὁν soluta dictione significat recte atq; ordine. καθ' ὅδ' ὁν. Ἄνοδος. Plato lib. iii. de Rep. ἀλλ' ἔφη, καθ' ὅδ' ὁν τε λέγεις, ὅτι πρὶν γῆν ὕψους. Ἄνοδος non modo ἀνάβασις significat, sed etiam locū inuium. Xenoph. τῇ μὲν δὲ ἀνοδῶν, τῇ δὲ ὁδοῦ ἐν ῥήσοις μὲν δὲ ὅρος. ἀνοδὸν ἀντὶ τῆς ἀδιέξοδου dixit, per quem viam facere non possunt. & ἀνοδία locus inuius. Plut. in. vi. Symposia. παραμυθεμένην καὶ κυλοῦσαν ἑμῶν τὸ παραχῶδες ὅτι δὲ πλανώμενον, ὡς ὅτι ἀνοδίας ἀνακαλυπμένην ἐπιφκῶς καὶ καθιστάσαν. Idem alibi, Διὰ πεδίων ἀνοδίας καὶ πλάνας χαλεπὰς. Aliquando ἐπιφκῶς μαλῶς λαμβάνει in datiuo, ut in tabula Ceber- tis, ἀνακάμψοι ὅτι πλάνων ἀνοδία. κατὰ γὰρ etiam est reducere domū, ut alibi dicitur. ἀλητεύω ἀλητεύομαι. Greg. ἢ γὰρ φθονόμοις ἀλητεύσει, ἢ ἀλη- θεύων φέσει. Idem, Δὲ δὲ ἔπερον ἢ ἀληθείᾳ μόνον ἢ φθονόμοις. Synes. οἱ δὲ ἐπιγι- νώσκεις ἀληθινὴν κατὰ σφ' ὅτι ὑπάρχειν φθονόμοις, διόρθωσαι μετανοίᾳ, Si agnos- cis vera me causa deductum ad hanc suspicionem, quod mei oblitus sis. Aristotel. in. x. τῶν μετὰ τὰ φυσ. τὰς ἀντικαμύνας ἄρα ἐκ ἐνδὲς φάσκει ὅτι ἀποφάσκει ἀληθεύειν καὶ τὸ αὐτὸ. ἔτι δὲ ἐκ μὲν μᾶλλον ἢ φάσις ἢ ἀπόφασις ἀληθεύει- ται, ὁ λέγων ἀνθρώπων ἢ ἐκ ἀνθρώπων, ὅθεν μᾶλλον ἀληθεύει. Idem, ταχέως δὲ ἂν τις ὅτι αὐτὸν ἢ ἀρῶλαται ἢ τὸν ἢ τὸν τρόπον ἐρωτήσας, ἢ ἀγκασσιν ὁμολογῆναι, μὴ ἐπὶ τὰς ἀντικαμύνας φάσεις δυνάμει εἶναι καὶ τῇ αὐτῶν ἀληθεύειν. ἀλητεύειν vera loqui & vere dici significat, hoc est ἀφ' ὅθεν εἶναι, & similiter ἀληθεύειν. Xenoph. in. iii. παλαιάς, ἐπὶ τοῖς τοῖς ἐφ' ἀληθινότητι, δίδωμι τε ἐμῶν, καὶ λαμβάνω πλὴν σὺν δέξιαν. θύω θύομαι. Demosth. τὰς δὲ θυσίας πάσας ὁ βασιλεὺς ἔθει. Idem, ἔθου, ἢ βασιλίας καὶ τὰς πάτρια θύεται τὰ ἄρρηκτα ἱερὰ ὑπὲρ φθονόμοις. Xenophon in. iii. ἐλλωικ. utraq; voce eodem in loco usus est, αὐτὸς δὲ ἐβόλην θύσαι ἐν αὐλίδι, ἐνθα πρὸς ἀγαμέμνων ὅτι ἐς τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Neq; enim θύεσθαι tātū dicitur ἐπὶ μαντιάς δὲ τὰ ἱερὰ ἐπισκοπῆσαι, ut apparet. θύειν cum accus. iū- git causam sacrificiī significante, ut θύειν γάμον. quasi διὰ τὸ γάμον. Plut. ὁ δὲ σφαινοῦται καὶ θύει γάμους, nuptias festas sacrificiis agit. Aristoph. ἱππῶ- σιν, ἐναγγέλια θύειν, ἐκατὶ βούρ τῇ θεῷ. θύειν etiam ἀντὶ τῶν ὁρμῶν dicitur. Athen. lib. vii. ἐνομάδῃ τὸ θύειν ἀπὸ τῆς θύης καὶ ὁρμῶν. ὁρμῶν δὲ ἡ ἰχθύς, διὰ τὸ ἔχειν κα- τὰ τὴν ὥραν δις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Iliad. prim. ἢ ἡ δὲ ὁλοῖσι φρεσὶ θύει. ὅθεν θυμός. θύεσθαι tamen frequentius de sacrificantibus ut aruspices consulant dicitur. ut idem Xenoph. in. iii. ἐλλωικ, ἐπεὶ δὲ θυομένην αὐτῶν ἐκ ἐγγίγνεται τὰ ἱερὰ τῇ πρώτῃ, τῇ ὑστερᾷ πάλιν ἐθύετο. ὅθεν δὲ ταῦτα ἐκαλλιεργῶ, πάλιν τῇ τρίτῃ.

& in.vi. παλιδίας, ἐγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ. **Et rursus alibi,** ἔπειθ' ὁ θυσάμενος
 καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἐστὶν, καὶ τὰ διαβατήρια, ἐξῆλθε. **Sic Plut. in Lucul.** ἔθυσεν ὡς εὐφράτης
 διαβατήρια, **pro trāsitu sacrificauit . sic enim dicit, vt** νικητήρια, **& χαρισίαι**
& similia. **Synef.** χαρισίαις ὕμνος ὡς θεῷ ἀπεύθυνται ὡς αὐτῷ εὐχαριστία. **Sic** χαρί-
 σμας λόγους appellat **Greg. quibus gratiæ deo aguntur de morte Iulian**
ni Augusti. Ἀποθνήσκει αὐτὸν ἐστὶν ἰδὲ ὅτι pollucere latini dicebant, hoc est sa-
 crificiis celebrandis absumere. **Xenoph. in.iii.** ἐλλωκε καὶ ἀγασίλαος ἢ ἐξ
 Δελφῶν ἀποκόμωτο, δικάτω τ' ἐκ τ' ἑλίας ὡς ἀπέθυσεν. **Plut. in Crasso,** ἀπο-
 θύσας ὡς Ἡρακλεῖ τὴν δικάτω, ὅτι δῆμον ἐσιάσας. **& in Syl.** ἀποθύνων ὁ φησὶ δόσιος
 ἀπάσης ὁ σύλλας ὡς Ἡρακλεῖ δικάτω, ἐσιάσας ἐπὶ αὐτῷ ὡς δῆμον πολυτελεῖς. **προσ-**
καλῶ & προσκαλοῦμαι etiā dicitur **pro in ius voco , sed nos de hoc satis**
σκοπῶ σκο ante diximus. **σκοπῶ σκοποῦμαι** vtracq; voce dicitur **pro** σκέπτομαι. **frequē-**
πῶμαι. tius tñ σκοπῶ dicitur voce actiua. **Aristo. in.iii. physicē auscul.** λογικῶς
 οὐκ σκοποῦμαι, ἐκ τ' τῶν δὲ δόξαν ἂν ἐκ ἑνός, id est θεωροῦσιν **vt ibidē. Plato i**
Theeteto, ἂν ἄρα σκοποῦμαι ὡς ἂν λέγῃς, ἡγήσωμαι ἑδωλον καὶ μὴ ἀλυνθῆς, μὴ
 ἀγρίαν. **Demosth. i epist.** ὑπὲρ τ' ἀνέστη παίδων, εἴτα τὸ ταῦτα κριθῆναι ἵσον φασι,
 ὡς ὑπὲρ σάβων ἢ μέτρων τὸ ἴσον σκοποῦμαι. **Vt ἐπισκοπῶ ἐπισκοποῦμαι pro**
ἐπισκέπτομαι hoc est cōsidero **& viso egrotū. Lucian.** ἐπισκόπῳ δὲ με καὶ ἐθι-
 ράσθην. **Galen. ad Glauco.** καὶ ἢ ἐπισκοπῶ μεθὰ ζῴων ἀφρώσας πολλὰς δὲ ἐμ-
 πρὸς τὴν ὑγιάνουσαν ἐκ ὑπὸ τῆς χρομῆς. **Demosth.** ἐβιάζομαι τὰ πρόσφορα τῇ νόσῳ φέρει-
 σαι καὶ ἐπισκοπῶμαι. **Xenoph. i.viii.** παλιδίας, καὶ ὅποτε δὲ ζῆς ἀδενήσας τ' ἑρεα
 πάλω δόκουτῶν, ἐπισκόπῳ. **Significat etiā recēseo. Xenoph. in ped.** καὶ τὸς
 ἢ ἀμφὶ αὐτῶν οἰκιστῶν αὐτὸς ἐφορᾷ. τὸς δὲ πρόσσω ἀπικοῦντας πῶς ἐπισκοπῶν.
Ibidē rursus ἐπισκοπῶντι ἀντὶ τ' ἐφορᾷ dixit. Est autē ἐφορᾷ etiā recogno-
Inspicere. scere, recēfere, **& qđ latine dicitur inspicere, vulgo visitare dicitur.** **Liuius,**
Placuit mitti legatos in Hispaniā ad res sociorū inspiciēdas, ἐφ' ὅ τὰ
 τ' συμμαχῶν ἐπισκοπῶνται, **vel ἐπισκοπῶντι.** **Cicero,** Nos enī augures ob-
 nūciationē solū habemus, cōsules **& reliq; magistrat' etiā inspectionē,**
 ἡμῶν δὲ οἱ ἐπὶ δεινοῖς μαυτῶν οἱ μόνον, κατὰ γελίαν μόνον ἐχομεν. **vel, ἡμῶν οἱ τὰ τ' μαυ-**
 τῶν τῆς ἐπ' ὅρῳσι πῶς οἱ μόνον ἢ κατὰ γελίας πῶς οἱ μόνον ὄντες, ὑπαρ-
 μῶν καὶ οἱ λοιποὶ, προσέειπεν καὶ τ' ἐπισκοπῶν τῶν οἰκιστῶν ἐχουσιν. **vel, ἐφορᾷ ἐχουσιν.** **In-**
de ἐπισκοπῶν dicitur, quorū est inspectio in p̄fidiis Christi, & summa cura.
& ἐπισκοπῶν verbū apud Chrysost. ὡς ὡς τῶν ἐπισκοπῶν, **in titulo ipso li-**
ἐπισκοπῶν bri. **Et ἐπισκοπῶν statio episcopi & tabernaculū, vt p̄toriū & quęsto-**
riū latine. ἐφορᾷ actiua voce dicitur tātū. **Xenoph. in.v.** παλιδίας, ὅς ὁ κῦ-
 ρος πρὸ πάντων τ' ὅσων ἐστὶν πῶς οἱ μόνον πῶς οἱ μόνον ἐφορᾷ ὡς ὁ κῦ-
 ρος πάντα καὶ ἐφορᾷ αὐτὸν. **hic pro obseruare posuit, vt videret & provide-**
ret. **Idē, ὅς ὁ ἀλλοτε ἄλλῃ μάχῃ πῶς οἱ μόνον ἐφώρεα καὶ ἐπεμελεῖτο αὐτὸν δέοιτο.** **Et**
in.vi. συ δὲ ὅς ἐπὶ πᾶσι ἀρχαῖς, πλὴν τῶν ἐχουσιν τὸς ἀνδρας, πῶς οἱ μόνον τῶν ἐαυτῶν
 ἐφορᾷ ἐκάστω τῶν καθ' ἑαυτὸν. **Significat enim aspicientis prouidentia.**
Gregorius, ὡς ἐφορᾷ οὐδὲν τὰ ἡμέτερα, **Tanq̄ nulla esset prouidentia**

dei. Significat etiam simpliciter videre & cernere. Aristid. μόνοι γὰρ δι
 αθωαῖοι τὶ ἐαυτῶν ὑπέμνησαν ἐκλιπεῖν, ὥστε το μὴ τὶ τῷ ἄλλω ἀπάντων ἀνάστα
 του γηρομελύν ἐπιφύει. Εφορος inspector & præsēs, vt ὁ Ζεὺς ἐλάσιος εφορός δέξιν Εφορίαν·
 τῷ φιλίας δικαίωμα. Et Εφορία magistratus Lacedæmoniorū. de quo Εφορία.
 Aristotel.in.ii.Polit.Αλαμύνει τὰ πρὸς τὴν Εφορίαν ἐχρήσασθαι. καὶ γὰρ ἀρχὴ κυ
 ρία καὶ αὐτῇ τῷ μεγίστῳ αὐτοῖς δέξι. γίνονται δ' ἐκ το δῆμος πάντες. & Εφορούς Εφορόβου
 præsēs sum, & inspectionē habeo. Lucian. οὗ δ' αὖ Αφροδίτη αὐτῇ πρὸς ἐκά
 νης ὀνοχλαμύνει πρὸς ᾧ Εφορούς Ab eodem verbo deriuatur Επόπτης hoc est Επόπτης
 επιμελητής καὶ Εφορός, vt inqt Pollux, id est curator operis. Athen. in quā
 to de nauibus loquens, πρὶν δ' εἰς ἱέρωνος το συρακεσίως κατασκηνώσεως νεώς,
 καὶ Αρεχμιήδης ἦν ὁ γεωμέτρης, Επόπτης, ἐκ ἄξιον κρίνω σιωπήσαι. & Επηλόειν
 verbum . quod in sacrarum rerum inspectione vsurpatur. Επηλικὰ ἐμὲ Επηλέναρι
 dicebātur vltima initiorū cerimonía. neq̃ enim simul vt iniciati erāt, τὰ Επηλικὰ
 spectatum admittebantur. Plut. de Demetr. τότε δ' οὕτως ἀναζηγυνύται ἐς Αθή
 νας, ἔρχεται ὅτε βέλεται παραγεύσασθαι θύνης μυθηῖναι, καὶ τὴν πελειῶν ἄπασαν ἀπὸ τῆ
 μικρῶν ἀρχὴ τῷ Επηλίῳ, παραλαβεῖν. τὸν δὲ ἐθεμίτην ἦν ἐδεῖ γεγονότος προτέρου. ἀλλ'
 λὰ τὰ μικρά, το ἐνθεσμεῖν ἐπελοῦν. τὰ δ' μεγάλα, το βοκοδρομῶν. ἐπαπτόμενοι
 δὲ τελευτήσαντες ἀπὸ τῷ μεγάλῳ γίναντο διαλεύκοντες. Idem, ἅμα δὲ πλὴν Εποπείων τῶ
 Διμητηρίῳ προσεπιλαβόντι. Synes. ὅθεν ἀδελφεῶ, Νῆς μοι οὕτως φιλόσοφος Επόπτης
 ὡς τὰ ληϊστὰς συγχωρεῖ τῇ χρείᾳ το ψεύδειν. Quare hoc verbum theologí
 in suam supellectilem transfulerunt. Greg. πρὸς θεολογίας, τὸν ἐδέειν ἑμ
 ῖ. ἐγγυτέρω θεῷ, καὶ τῷ ἀνεγκυριάσει αὐτῷ κριμάτων Επόπται ὁ θεωροῖ. Idem, τί δ' ἂν
 εἴποις πρὸς ἱσαΐαν καὶ ἱερικὴν το τῷ μεγίστῳ Επόπτης, plus est enim Επόπτης
 ναὶ, καὶ μέντω, hoc est arbitrum esse rerum sacrarum, vt ex eodem patet in
 oratione ἐς τὰ γένεθλια. de homine enī loquēs a verbo dei creato, ita in
 quit, οἷον ζῆνα κόσμου δούτερον, ἐν μικρῷ μέγα, ἐπὶ φιλίᾳ γὰρ ἵστημι. ἄγγελον ἄλλον,
 προσκυνητὴν μικτόν, Επόπτην τ' ὁρατὴς κτίσεως, μέντω τ' νοϋμένου. Plato i Sympo
 ποιῶντα καὶ οὕτως τὰ ἐρωτικά ἴσως ἂν σώκρατες καὶ σὺ μυθεῖς, hoc est sacra cupi
 dinis & amoris. Deinde subdit, τὰ δ' τέλει καὶ Επηλικὰ, ὡς ἔνεκα καὶ ταῦτά
 δεῖται ἐάν τις ὁρθῶς μετῇ, ἐκ οὗτοι αὖ οἷός τ' ἂν εἴη. Επηλικὰ sacra amoris appella
 uit sacratoria & μουσικά, q̃ sint illa que vulgo existimant. Aristoph.
 βατραχ. μάλα γὰρ Επηλικὴν διοικῶ ὅταν καταράσωμαι ὅθεν Θεωότης, hoc est εἰορτά
 ζαν. Huc pertinet quod interpres Dionysii theologí scripsit de diuin
 fione philosophiæ. quare hic cōmode addet. τῆς φιλοσοφίας, τὸ μὲν δέξιν Διδάσεις τ'
 παρακλήσει. καὶ θεωρητικόν. καὶ τῆ παρακλήσει, τὸ μὲν δέξιν κοινόρ, καὶ τῶ παρακλήσει καλεῖται, οἷον φιλοσοφίας
 τὸ νομοθετικόν. τὸ δ' ἰδιόρ, οἷον τὸ ἠθικόν. μέσον δ' τῆ παρακλήσει, τὸ δικονομικόν. τῶ θεωρητ'
 καὶ, καὶ ὠνόμασαι φυσικόν, καὶ ἐν αἰσθητοῖς καὶ μεταβαλτοῖς, καὶ καὶ κοσμολογικόν. καὶ τὸ κοσμολογι
 καὶ, Επηλικόν καὶ θεολογικόν, καὶ ἐν νοητοῖς καὶ αἰσθητοῖς. μέσον δὲ τῆ θεωρητικῆς, τὸ ἐν αἰσθητοῖς καὶ
 καὶ αἰσθητοῖς, ὅπως δέξιν καὶ ἀστρονομικόν καὶ τὸ μαθηματικόν. σκοπὸς est ὁ κατάσκοπος μαθηματικῆς
 καὶ, hoc est explorator, speculator, καὶ προσπορεύμενος τῷ εἰσατῇ, καὶ κατὰ σκοπὸν σκοπῶς.

πΘ dicitur. Xenoph. σκοποῖς ἢ προφυλακαῖς ἐδέποτε ἐπιβυλάσαν. Inde κα-
 τασκοπῆμα, oculis plustro, circūspecto. Xenoph. in. ii. ἀπαμνημ. de Her-
 cule Prodicī loquēs, κατασκοπεῖν δ' ἅμα ἐαυτῷ, σκοπεῖν τε καὶ ἕως ἀντὶ θεῶν.
 σκοπὸς est propositum, vt σκοπὸς & propositū sagittariorum, quē scopu-
 lum Tranq. vocat. Plato lib. iiii. de Legibus, σκοπὸς ἢ οὐδ' ἡμῖν ἐστι, & δὲ
 σοχάζει. βέλῃ δὲ αὐτῷ, ὅτιον ἢ τῆς βέλεσιν ἐφείσῃ, τὰ ποτ' ἀν λεγόμενα, ὁρῶτατ' ἀν
 φέροιτο. Idē in Gorg. pro vitæ proposito posuit, οὐτ' ἐμοί γε δοκῇ ὁ σκο-
 πὸς εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δὲ ζῶν. καὶ πάντα εἰς τὸ τὰ αὐτῷ συμβαίνοντα, καὶ τὰ τὸ πό-
 λεως. Et in. vii. de Rep. ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ ἐκ ἑχέσιν εἶναι, & σοχαζομένης δὲ
 στοχάζεσθαι ἀπαντα πρὸς τὴν ἀν πρὸς τῷ σκοπῷ καὶ ἰδίᾳ ὁ δὲ σκοπὸς. στοχάζειν αὐτ' est huiuscemo-
 di scopū petere, & per translationē est animi intentionē ad propositū
 suū dirigere. Aristotel. in. v. τῶν μετὰ τὰ φυσ. καὶ ὁποιοῦντος ἰδόντος σοχαζο-
 μεσθαι, ποιήσας ἂν ἡ ὑγιανόν, ἀλλ' ἢ καὶ τῷ ὁποιοῦντι, Opsoniorū enim arti-
 fex cū propositū eius sit per omnia sua opificia voluptati seruīre, iterū
 dū tamen ita cōcinnare eduliū poterit, vt sanitati cōmodū sit. sed non
 vt est eduliorū concinnator, id est pręter suū propositū. Alicarnass. de
 Isocr. ὁ δ' ἀνὴρ ἐστὶ τῷ δέπῳ ἐκ παντὸς διώκει, καὶ γλαφυρῶς λέγειν σοχάζει
 μάλλον ἢ τὸ ἀφελῆς, magis eo intentionē dirigīt. Est αὐτ' στοχάζεσθαι ἐπιθεῖν,
 id est petere, vt petere gladiatores inter se dicuntur. Plato in Euthyde.
 καὶ ἐπὶ σφόδρα τοι ἐρετο ταῦτα τῷ ἐνθυδήμῳ, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὡς σφῶσαν
 ἐκδιέξαμενος τὸ λόγον, πάλιν ἐσοχάζετο τὸ μῆρας, καὶ ἔπει, iterū aggressus est ar-
 gumentatione. Quoniā vero οἱ σοχαζόμενοι intentione summa incūbunt
 in scopulum, ideo factū est vt στοχάζεσθαι etiā pro obseruare ponatur &
 colere, & nutus eius obseruare quē colere institūimus. Polyb. ἢ ὅτι οὐ γ-
 κλητ' ἐν τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἀναγκάζει προσέχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ στοχάζεσθαι
 τὸ δῆμον. Idē, ὁ φάλας δ' ἀπὸ τοῦ δῆμονος ποιεῖν δὲ δακτύλῳ τῷ δῆμον, καὶ μάλα στοχά-
 ζεσθαι τὸ τὸν βασιλέως. πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεός ἐστι τῇ συγκλήτῳ, καὶ στοχάζειν ταύτης
 ὁφείλει καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ. Lucía. ἢ γὰρ δὲ τὰ ἀρετὰ καὶ δόξαν προσερχόμενον, τὸ ἢ τυχῆς,
 τὸ ὅτι σώματι, τὸ ὅτι ἡλικίας τε καὶ τὸ πρὸς τὸν ἀνὴρα ἐσοχάζειν, ἵνα μὴ τὰ πρὸς αὐτῷ
 ἐπιτάτῳ ἐλέγχῃ, id est obseruare, itē tioneq; sūma aīa duertere. Xenoph.
 pro τῷ σκοπῷ ἐπιμεθεῖσθαι posuit, ἢν δὲ ποτε καὶ πόλεμος γίγνηται, ἵνα δαύματι τὸ ἀν-
 θρώπων στοχάζεσθαι, id est hoīes figere, ictu directo ferire. Sic Polyb. στοχά-
 ζεσθαι σκοπῶν ἐκ δαύματι. hoc est sagittā vel iaculū collimare. qđ ὁ σκοπεῖν δι-
 cis, & ὁ σκοπεῖν εἰσφέρει. Et στοχαστικὸς ἀνὴρ, qui certę destinationis est i iacu-
 lādo, vel telo aliqūe petēdo. hoc est εὐσοχῶς. Aristot. pro hoīe ponit soler-
 tis cōiecturę, quia στοχάζεσθαι est cōiicere: & pro homīne cōsultissimo
 in sexto Ethicorum, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ὁρῶντος, ὁ τὸ ἀρετῶν ἀνδρῶν τῶν πρακτῶν
 στοχαστικὸς καὶ λογισμῶν. hoc est qui mentem figere solet ratiocinando in
 eo quod commodum est agere hominibus. Lucian. οὐ μὴν πάντες ὁ σκοπα-
 τῶν εἰσφέρει. Vnde εὐσοχῶς ῥῆμα, cui opponitur ἀσοχῶς. hoc est ἀφαιμαρτάνειν τὸ

στοχαστικός.

εὐσοχῶς.

εὐσοχῶς ἄσο

χῶς.

σκοπῶ. Cicer. in. ii. de Divinatione, Quis est enim qui totum diem iacu-
lans, non aliquando collimet? Ab eo autē dicitur quod οἱ σοχαζόμενοι
limis oculis aspiciunt. Apud eundem etiam in Finibus, vel collimare, **Collimare**
vel collineare legitur, Vt si cui sit propositum collimare hastā aliquo **collineare.**
aut sagittam, & cetera. Sunt etiam σκοπεῖν medicorum, vt apud Galen.
in. ix. Therapeu. οἱ τοὶ δὲ ἀντιπρῆκτοντες τὴν φλεβοτομίας σκοπεῖν, Hec igitur
sunt quę pręcipue attendenda sunt ad sanguinis missione sustinendā
vel repudiandam. Idem, κένωσις ἢ ἐκκένωσις φλεβοτομίας οὐ σκοπὸς, Sanguinis
enim minutio ad euacuationem instituta est. Idem in eodem, καὶ διὰ τὴν
τοῦ ἡγίου πνεύματος πραγματείαν οὐ σκοπὸς ἡμῶν ὅτις ἡμῶν ἐπὶ τὴν θρησκευτικὴν, οὐ πρὸς
τοῦ σκοποῦ, ἀνάλογον ἔχει τῇ ὑγιαντικῇ, ἢ τῇ νοσήματι ἀναίρεσιν ὅτις οἱ γὰρ ἐπὶ
ἐκείνης δὲ φυλάξαι πλὴν ὑγείαν ὑπάρχει, τὸ ἐπὶ τῇ νόσῳ ἐκκόψαι πλὴν νόσον. hoc est,
summa & primaria cura & intentio. Hoc simile est ac si dicas σκοπεῖν
oratiōis Milonianę esse docere & persuadere Milonē infidias Clodio
non fecisse. Ἀρσκοπεῖν & Ἀρσκοπεύειν, (utroq; em̄ modo dicitur) est **Ἀρσκοπεῖν**
intueri scopum, vel aliquid tanq̄ scopum. Sic Aristot. vsus est, & Dio- **Ἀρσκοπεῖν.**
nyf. theolog. propter quod etiam Ἀρσκοπεῖν pro diligenter confidero
ponitur & intueor. Lucian. Ἀρσελέπην δ' εἶ καὶ Ἀρσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀεικνυ-
μῶνας, Plato lib. ix. de Rep. ἡμεῖς πρὸς μέλαν λαβὸν Ἀρσκοπεύμεθα, ἀπὸ φρίκα λαβ-
κῶ, καὶ πρὸς ἄλυσιν ἔτω λυπῶν ἀφορῶντες, ἀπὸ φρίκα ἰσθονῶς ἀπατῶν. Ἀρ σκοποῦ **Ἀπο σκοπῶ**
& ἄρ τ σκοπῶ cum dicunt, significant pręter propositum: pręter in-
tentionem & consilium. Greg. de Basilio, καὶ ἐκ ἄρ σκοπῶ τὴν προσημῶν
φιλοσοφίας, Neq; hoc alienū erat ab instituta philosophia. Alíarnass.
πρὸς ἀρχαίων ῥητόρων, Δοκεῖ δὲ μοι μὴ ἄρ σκοπῶ ἀν' ἐκείνῳ πλὴν ἡ ἰσοκράτης ἡ
ρητορικῇ, τῇ πολυκλήτῳ καὶ τῇ φιλοφρονεῖ τέρει. hic significat μὴ ἄρ σκοπῶ, nō absur-
de, non procul a coherenti & congruenti comparatione. Polyb. οὐτὸς
ἢ οὐκ ὁ λόγος ἐκ ἄρ τ σκοπῶ ἔδοξεν ἐρεῖσθαι, nō ab re dictus, nō extra propo-
siti, & pter re institutā a nobis. Sic Philo, οὐκ ἄπο σκοπῶ ἐρεῖσθαι μοι δοκεῖ.
Habet em̄ τὸ ἄρ vim τὴν ἄρθερ. vt Xenoph. Ἀρθεν ἐκ τὴν ὕλης, pcul, πόρρω. Sic
Ἀρ τρύπος dicūt, ἔξω τ τρύπος. idē propemodū qđ ἄρ σκοπῶ. Plato lib. v. de **Ἀπο τρύπος.**
Rep. καὶ ἐδέν γε ἔφη ἄρ τρύπος λέγει. Greg. τόδε λέγει ἡ τὴν παλόνων, καὶ πιστόν
ἐκ ἄρ τρύπος, id est nō ab re est: satis cōsentaneū est eius morib⁹. Idē Pla-
to, οὐκ ἄπο τρύπος τίνων ὅτιν διαίτη δίχα, satis cōsentaneū erit, nō alienum
erit. Plaut. in Capti. Quiduis, dū ab re ne qđ ores, faciā. ἄπο τρύπος, id est **Ab re.**
alienum ab honestis moribus: quod bonis moribus non conueniat.
Idem in Trinum. Amor subdole blanditur: ab re cōsulit. Galen. in pri.
ad Glauco. τὰς μὲν οὖν μετα ῥίγας ἐσβάλλοντες πνεύματα, ἐκ ἀν' ἄπο τρύπος
τῶν καὶ πρὸς ὁρὸν ὁμοχλοῦντων ὑπολάβοι ὡς ἀν, non immerito. Liuius aliter in
pri. Id ab re qđ nūc quoq; tenet, interregnū appellatum, τὸ τοιοῦτον δὲ ἄρ το
συμβεβηκότος, οὐ δὲ καὶ νυνὶ ἐπέχεται, μεσοβασιλεία ἐρεῖται. Huic opponitur πρὸς

- τρόπος, vt latine e re opponitur illi ab re, vt alibi dicitur. Synes. καὶ γὰρ
 τὸν ἄνδρα τάπε ἄλλα ἐπαινεῖ. πάνυ γάρ μοι πρὸς τρόπον, valde e moribus meis,
 vel moribus meis congruens & accommodus. Verum tamen ad ver-
 bum id græce ἄρ τοι πράγματος dicitur, vnde Latini vt plerumque sumpse-
 runt. Demosth. καὶ τιμοκρ. ἵνα ἂν ἡμῶν μηδὲς θανατέῃ, τὶ δὲ καὶ ἐγὼ μετρίως
 ὥσπερ ἐμαυτὸν πάθω, ἢ ἄλλοις χρόνοις βεβιωκῶς, νῦν δὲ ἄγῶσι καὶ γενομένοις δημοσίαις
 θύεταί μοι, βύλομαι μικρὰ πρὸς ἡμᾶς ἐπείρῃσαι γὰρ ταῦτα ἐκ ἄρ τοι πράγμα-
 τος. Ἄρ καιρὸς dicitur quod intempestivum est. Plato, ἴσως γὰρ ἐκ ἄπο
 καιρὸς πάλιν ὥσπερ ἵχνος μετληθῆναι. Ἄρ ἀντὶ τοῦ ἄρθερ accipitur vt Iliad. ii.
 καὶ γὰρ ἡς δὲ ἓνα μῦθα μῦθῳ ἄρ ἡς ἀλόχοιο Ἀχαιάα, & alibi sepe itidē acci-
 pit. ταμιόω ταμιόω etiam & ταμιόομαι dicunt vt supradicta. Demosth. πρὸς τι-
 μόθειον, ταμιόω (ἡς) φιλίππου, quæsturam gerens. Alibi, ἡς ἐπέπλεα ταμιόω
 φιλίππου τοῦ ναυκλήρου. Aristotel. in. iii. Polit. ταμιόουσι δὲ καὶ στρατηγῶσι, καὶ
 τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἔχουσι. sicq; efferri debet, cum ταμίαις ἐμὴ significat, id
 est quæsturam gero. Lyf. καὶ Νικομάχου γραμματέως, εἰς τοῦ δὲ κατέστηκεν ὥστε
 ἐκ φιλίππου χερὸς ταμιόωμεθα τὰς νόμους, hoc est huius manu leges scri-
 ptas in scriniis condidimus. Significat etiam in tempus futurum rei-
 cere. Lucian. ἀλλ' ἂν καὶ ἡμάρται μετὰ τὸν ὀνομασθέντα, παιδὶ ἡγεῖται δὲ, καὶ ἂν
 τοῦ ἐν τοῦ συμποσίου καταλέπειν τὴν δόξαν, ἡς δὲ ἄντιον ταμιόωται τὸ μῖσθον καὶ
 μνησικακίαν, καὶ ὥσπερ ἡμῶν μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε. Greg. de baptisate, ἡς
 ὅτι ἀποτὴν χρίματα καὶ προσηγορίαν, ὑγίαν καὶ ἀναβάλλει. ὁ σώματα καὶ προσηγορίαν
 εἶναι, καὶ τὴν καθαρὴν ταμιόωται, hoc est in tempus mortis differre. Basil. Eu-
 stathio, ἐμὴ καὶ χρίματα, διδόναι καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ θεοῦ, χάρις ἐδίδει, ταμιόωται δὲ
 καὶ συχεῖται. Synes. metaphorice vsus est ad Theotimum scribēs, ποίη-
 σεν γὰρ ὁ θεὸς ἔδωκεν ταμιόωται τὴν ὀκλήαν, ἡς δὲ καλὸν ἔς σε ποιήσιν. Θεσσαυρίζω
 Θεσσαυρίζομαι. Aristotel. in. iii. de partibus, οἱ δὲ τὸ οἰσοφάγον ἔχουσιν, καὶ πρὸς φιλί-
 κοιλίας μέρος ἂν ὀγκώδες, καὶ ὅτι προσηγορίαν εἶναι τὴν ἀκατέργαστον τροφὴν. de auib? lo-
 quēs. Idē, πρὸς δὲ διωκῶν τῶν χρόνων Θεσσαυρίζειν καὶ πέπλεον ἀλάων τὸν ἔσαν τὴν τρο-
 φὴν. Plut. πρὸς ἐπιτομῶν. Ἀλλὰ καὶ τὴν Δία φησὶ τὴν ὅτι πασι πρὸς καὶ κληρονομοῖς φυ-
 λάττειν καὶ Θεσσαυρίζουσι. Plato in Phædro, ὅταν γράφῃ ἐαυτὸν ὑμνήματα Θεσσαυρι-
 ζόμενος. Herodotus. ἕκαστος δὲ ἂν ἔχειν ἐκείσε Θεσσαυρίζει. Inde Θεσσαυρισμός & Θε-
 σσαυρισμός deriuata sunt, apud Aristotel. & Greg. κυμαίνω κυμαίνομαι.
 Plut. de acie fluctuante, τῆς δὲ ὑφ' αὐτὴν στρατίας ἰδὼν δὲ πλεῖστον ἐκ ἀξέμοιον,
 ἀλλὰ κυμαίνον ὑπὲρ ἀπφρίας καὶ βορυβόλον. Xenoph. in pri. ἀναβάσ. ὡς καὶ ἐξενύμαι-
 νει καὶ τὸ φάλαγγος τὸ ἐπιληπτόμενον, ἡξαστο δὲ ῥόμῳ θῆναι. Idē Plut. μεγάλην πνύμαλιν
 κυμαίνον δὲ πέλαγος τὴν μάχην ἐπέχει. & i Platonici quæst. τὸ καὶ ἐπιπλεῖν ὕδατος
 ἐντε ταῖς λίμναις καὶ ἐν τοῖς πελάγεσι δυνάται, καὶ κυμαίνεται τοῦ ἀέρος σάλον λαμβά-
 νοντος. κυμαίνον τὴν θάλατταν ἀντὶ τοῦ ταράττειν. Lucian. dixit, & διακυμαί-
 νεται. hoc est κυματίζει. quod & κυματῶ dicitur. Thucydides, καὶ δάλασσον
 κυματῶσα, ἐπελδοῦσα, ἄρ φιλίππου τότε ὄνσης γῆς, καὶ κυματωθεῖσα, ἐπὶ τῇ φιλίππου

λέως μέρ^{ος} τ^{ῆς} . καὶ τὸ μὲν, κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόησε. ἐπικυματίζω vero di
 citur ἐπιπλάζω, innatare. & κυματίζω vndis iactari & fluctuari. κυμα
 τῶν littus, summum littoris quod vndis euerberatur, crepido litto
 ris. Herodo. in Calliope, ἴδου δὲ σελήνην ἐσέπῃατο ἐς δ' ἑξατόπιον πᾶν,
 καὶ κυρυνάϊον ἐφάνη ἐπὶ τῇ κυματῶν καὶ μύλων. Lucian. Ἀπόξεροι δὲ εἰσι πότερα
 καὶ ὀξεία πρὸς ἀνθρώπων καὶ κλύσματα καὶ φοβερῶτά τινα καὶ τῇ κυματῶν, ὅτι
 ἔχον μέγαν. κῦμα Plato pro risu posuit quo loquētes interdū obruun
 tur, cum quippiam ridiculum eis excidit. sic em̄ inquit lib. v. de Rep.
 ἐπ' αὐτὸν δὴ ἡμεῖς ἐγὼ αἰμὶ, ὅτι μάλιστα πρὸς ἡμᾶς ἐκρίσεται δ' οὐκ, ἐὰ καὶ
 μέλλω γελῶντι ἀπεχθῆς, ὥσπερ κῦμα ἐκ γελῶν, καὶ ἀποξεία κατακλύσῃ. supra au
 tem dixerat, ἴσως γὰρ διδοῖα ὅτι μύγῃ μοι τῷ Διὶ κύματι ἐκφυγόντι, πῶς δ' ἐμέγ
 σον καὶ χαλεπώτατον φησὶ τρικυμίας ἐπάγει. Id quod ipse dicit propter cōmu
 nionem vxorum & liberorum ab se institutam in sua rep. quam intel
 ligebat omnium risu excipiendam. μέγισον αὐτὸν κῦμα καὶ τρικυμίας pro
 eodem dixit. quia τρικυμία, est tempestatis genus, ὅταν τὰ τρία κύματα
 εἰς ἓν συναφῇ. Synes. εὐσπῆφος, καὶ γὰρ δὴ ἐπ' ἔχον αἱ τρικυμίας, ἥ πελάγος καὶ
 πρὸς αὐτὸν εἰσαλάσσειται. γίνεται δ' τὸ τριῶν, ὅταν μὴ, ὅτι λήξουν τὸν δόματι καὶ τὰ
 παρ' αὐτῶν συναναπύσονται κύματα. Lucian. πρὸς τῇ ἐπὶ μισθῷ σιωτῶν, τὰς
 τρικυμίας καὶ ζάλας καὶ ἐκβολὰς καὶ ἰσὺν κλάσας, καὶ ποδάλιον ἀπκαυλίσας. Igi
 tur cum duas (inquit Plato) ridiculas disputationes euaserim, tertiā
 mihī impingis, vt protinus obruar quasi vndabūda tempestate & im
 mani. Sic decumanus fluctus apud Latinos, auctore Festo. Lucanus in
 v. Pharf. Sic fatum decimus dictu mirabile fluctus, & reliqua. Ipse Pla
 to i Euthyde rursus metaphorice vsus est, ἐγὼ γὰρ οὐ καὶ αὐτὸς δὲ κρίτω, ἐπὶ
 δὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ ἐνεπεπλώκειν, πᾶσαν ἡδὴ φωνὴν καὶ ἔργον, δέομαι τῶν ξένων,
 ὥσπερ διοσκῶν ἐπικαλύπτω, ὥσπερ ἡμᾶς ἐμέτε καὶ τὸ μυστήριον ἐκ τῇ τρικυμίας ἥ
 λόγος. ἐξαρτῶν ἐξαρτῶμαι, p̄ instruo & apparo. Herodi. ὅτι οὐκ ἴσως ἔστι
 ἐξαρτῶν τὰ καθ' αὐτὴν προσημασμένα καὶ ἀσφαλῆστα ὥς ἔστι. Idem, πρὸς δὴ ταῦ
 τα ἐξαρτῶν ὅσα σιωοῖσιν ἐμείδω. & ἐξαρτῶν ἡ πρὸς ἀνθρώπων. Thucyd. Ἀπασιν ἐξ
 ἡρτωται, πλεῖστον, ναυσίῳ καὶ ὅπλοις. Idē in. ii. ὅτι ἀποκόμενοι μετὰ κνήμης, ναυγί
 σται καὶ πολλοὶ καὶ τὰς πρὸς πρὸς ἑαυτοὺς ἐξαρτῶν ὥς ἐπὶ ναυμαχίᾳ. Plut.
 ὅτι ἐξαρτῶν τὸ ναυμάχῳ, ὅτι ἐξαρτῶν ἐπὶ πρὸς ἀνθρώπων. Ἀρτῶν vero voce acti
 ua pro condicio Gal. κόνειον ἀρτῶν πρὸς ἀνθρώπων. Isocr. ἰδὼν νεανίσκον εὐλοποιῶντα
 ἐφῃ, κάλλιστον ὅτον ὅτι γίγνεται ἀρτῶν. περὶ αὐτοῦ est ἀπόπρην καὶ ὁδὸς, expirī, periculū
 facere. & experiri, id est adipisci. Synes. πάντως δὲ ἐν ἀμείνοισιν ἐστὶ, καὶ καλ
 λίστος, περὶ αὐτοῦ ἥ δαίμωνος, meliorē fortunā experimīni, id est felicius egit
 fortuna vobiscū. Idē alibi, εἰμαρτο δ' ἄρα σωζόντι καὶ ὑμῖν ἐπιτυχῆναι, ἀπόντι δὲ, χα
 λειῶν περὶ αὐτοῦ ἥ δαίμωνος, hoc est καὶ ὁδὸς. περὶ αὐτοῦ etiam pro experiri & tētare.
 Thucyd. in. ii. ἐπὶ δὴ μὲν τοῖς προσβαλόντι τῇ ὀνείῃ, καὶ πᾶσαν ἰδέων περὶ αὐτοῦ,
 ἐκ ἐφ' αὐτῶν ἐλθόν, ὅτι δὲ, & reliqua, nihil non tentātes. περὶ αὐτοῦ ὅτι γινώσκω περὶ αὐτοῦ

voce actiua tantum dicitur, hoc est de stupro interpellat. Plut. καὶ πρῶτα ματα πρὸς τὴν αὐτὴν παρὼντα. Alcephron, ὃν παύσῃ ταλάντα τῶν γερόντιον παρῶν τὰς ἀφ' ἑλισκίας ἀνδράσιν ἡμᾶς, Lyf. ἐπεὶ δὲ ὡργισμένω, καὶ ἐκείνῳ αὐτῶν ἀπιέναι, ἵνα σύ γ' ἐφ' ἡμᾶς σὺ ταῦτα τῷ πατρίσκη, solícites de stupro & ap-
pelles. Significat etiam solícitare, & ad defectionem perlicere conari. Greg. de Basilio, quē tyrānus minis abstertere frustra conabatur, ἡτῆς μεθὰ βασιλεῦς ἔπει, τῇ δὲ πρὸς βασιλέως φιλίᾳ ἐκκλησίας. κρείττω ἀπὸ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ παρῶν ἰσχυρότερος. ἄλλοι δὲ ζῆνα παρῶν τῷ ἀδινεσέρω. παρῶν ferè de inani co-
nato dicitur, vt aues adhuc pennis immaturis volare gestientes, παρῶν ζῆν τὰς πτέρυγας dicuntur. Quapropter etiam dicitur de iis qui ἀννηύτως παρῶνσι, hoc est ἀπράκτως ὁρμῶνται. Inde παρῶν ab Aristotel. dictus qui huiusmodi conatu utitur, in tertio ἡτῆς μετὰ τὰ φυσ. ἔστι ἡ διαλεκτική καὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν γινώσκουσα. Idem τῇ in Elenchis ita inquit, ἔστι δὲ ἡτῆς ἐν τῷ διαλέγεσθαι λόγῳ γῆν τέτταρα. διδασκαλικοὶ καὶ διαλεκτικοὶ καὶ περὶ τὰς εἰσοικοὶ καὶ ἐριστικοὶ. διαλεκτικοὶ γὰρ οἱ ἐκ ἡτῆς ἐν δόξῳ συλλογιστικοὶ ἀντιφάσεως, id est qui ex opinabilibus colligunt oppositam propositionem. παρῶν οἱ οἱ ἐκ ἡτῆς δοκουῶντων τῷ ἀκρίνομεν. ἐριστικοὶ δὲ οἱ ἐκ ἡτῆς φανομενῶν ἐν δόξῳ συλλογιστικοὶ. Dídascalicum autem & apodicticum pro eodem dixit, sicut ἐριστικὸν & ἀγωνιστικὸν eundem facit. & is est sophistarum, quæ ars nō modo ἐριστικὴ καὶ τῇ λόγῳ ἀγωνιστικὴ, sed etiam ἀνυλογικὴ a Platone dicit in Sophista. Isocr. τῇ ἀντιδόσεως, ἄλλοι δὲ ζῆντες τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀκρίσεις γηγόνισιν, οὗς ἀνυλογικῶς καλεῖσι. Verum qđ de auibus diximus, id etiā περὶ γίγῃς dicitur proprie. & metaphorice pro frustra & inaniter conari ponitur. Aristoph. Pluto, καὶ σὺ γ' ἐλέγξαι μὲν ἔγω δ' ὠνάσαι πρὶ τῶν. ἄλλὰ φλυαρεῖς καὶ περὶ γίγῃς. hoc est ματαλογοῦντες. est enim, vt inquit interpres, μετὰ φορὰ ἀπὸ τῶν ὀνέων μὴ δυναμένων πεπεσῶν. Est ergo περὶ γίγῃς δὲ πρὸς τὴν ἀνυλῶντας παρῶν. καθάπερ οἱ νεοττοὶ περῶντες τῇ πτέρυγᾳ καὶ γυμνάζοντες. περὶ γίγῃς igit' significat frustra nugaris, ὅθεν ἀνυλῶν, nihil promoues, nihil agis. Itidem etiam περὶ γίγῃς dicitur de auib⁹: vel cū latera alis suis feriūt, vt gallinacei ante cantum. Lucian. ὅτε γὰρ ἐν τῇ πτέρυγι νεανίσκος ἀφ' ὧν ἐπὶ ἑνὶ καὶ ἀνέδοκε, id est latera quaterere cœpit alis. Plinius de gallinaceis, Diem venientem nunciant cātu, ipsum vero cantum plausu laterū, τῇ πτέρυγι. Ἀπὸ πρῶτον ἀντὶ τῆς ἀπὸ πτέρυγας Arist. dixit, περὶ τῶν θανμασιῶν ἀκρίσ. πολλὰς δὲ ἀπὸ παρῶντας ἡτῆς ἀγρυπνῶντων ἐν τῷ ἀλυσθῆς ὅτι, ὅταν ἴδωσιν τῷ χεῖρῳ ἢ το πρῶτον ἀκρίσας ἐκτίλλασιν τὸ ὀρίγωνον. καταπερατηρία instrumētū est nau-
ticum, quo altitudinem maris explorāt. Herodo. in Euterpe circa prin-
cipium, πρῶτα μοι προσωλέωρ ἔλθῃ, καὶ ἡμέρης δρόμον ἀπέχωρ ἀπὸ γῆς, κατὰς κα-
ταπερατηρίαν, πηλόντε ἀνοίσεις, καὶ ἐν δέκα ὁργυῖσι ἔσεται. Idem inferius, οἷα δὲ ἐμβολόντες τῇ ὑδατὶ πῆς οὖρεσι, μὴ δυνάμεθα κατεμῶν καταπερατηρίαν ἐς βυσσὸν ἵεναι. sic enim vno verbo legendum. βολίς alio vocabulo di-

t v

- ἰχνοφωνία** συλλαβῶν. ἢ δὲ ἰχνοφωνία, ἀπὸ τῆς μὴ διαβαίνει ταχὺ σωαῖα πλὴν ἐτέρων συλλαβῶν πρὸς τὴν ἐτέρων. Cicero ἰχνοφωνίαν *linguæ hæsitantiam* vocat his verbis, Qui propter hæsitantiam *linguæ stuporemq; cordis nomen ex contumelia inuenit*. huiusmodi enim homines ἰχνοφῶν τῇ φωνῇ ἐν ᾧ διαλέγεται. Quare ἰχνοφῶνοι fortasse legi posset, & ut ἰχνοφῶν & ἰχνοφῶν ab *vrinæ* suppressione dicuntur: sic ἰχνοφῶνοι quibus vox suppressit et sistitur inter loquendum apud Aristotel. in loco supradicto. & alibi Διὰ τὸ μόνον τῶν ἄλλων ζῶων γίνεται ἰχνοφῶν; πόπερον οὐ καὶ ἐνὸς. ἢ δὲ ἰχνοφωνία ἐνὸς περὶ δὲ τῶν αὐτοχρῆστων ἐλθὼν λόγος, ἀπὸ τῆς καὶ δορυβῆτος πλὴν γνώμῃ ἐκφρῶν, ἢ μὴ δὲρ διαφέρει τῶν ἰχνοφῶνων. **Balbutire.** Balbutire Cicero eo modo pro nugari & blaterare dixit, et inepte loqui, quo Græci *εὐλαΐζειν* dicunt. sic enim inquit in Divinatione, Reliqui vero omnes præter Epicurum balbutiētem de natura deorum, divinationem probauerunt. **σφετρίζω** σφετρίζομαι. Demosth. de Philippo, ὁ πλὴν ἐυβοίαν ἐκείνου σφετρίζομενος, id est ἰδιοπρίζομενος, sibi assumens, interuertens. Xenoph. in quinto ἑλληνικῶν ἔπαυσαν ἢ καὶ Ἀργεῖος κόρινθοιο σφετρίζομενους, φρεσὶν φησὶν αὐτοὺς ἐπὶ αὐτοὺς ἐκ μὴ ἐξιοῦν ἐκ κορίνθου. Greg. in secundo πρὸς ἡοῦ, τὰς δὲ πρὸς τῶν θεῶν ἐνστάσεις καὶ ἀντιθέσεις, αἵς οἱ τῶν γεγάμησιν ἰδούσιν, καὶ τῶν ναῶν τῶν γεγάμησιν κλέπτοντες, τὰς πάλους σφετερίζονται, συλλαβῶν ἢ ἡδὴ λαλῶν καὶ. id est quibus imperitos ad se perlectos religioni veræ auferunt. Alibi pro emereor dixit & ascisco, de Basilio loquens, πρὸς πλὴν διασώσαν ἐκ τῆς δολομυίας, ἀλλὰ ἀντίστροφον σφετερίζομενος. Plato lib. quarto de Leg. voce actiua usus est, ἀρχῶν πρῶτα πρῶτον ἡγεμονίῳ, οἱ νικίσαντες τὰ πρῶτα πράγματα, καὶ τὴν πόλιν ὅπως ἐσφτερίσκειν σφόδρα, ὥστε ἀρχῆς μὴ δολοῦν μεταδιδόναι τοῖς ἡγεμόσι. Et σφετρίσκειν interuersor, qui aliena vel ea quæ communia sunt in suam solius rem vertit. Aristot. in quinto Politic. ὅτι δὲ μὴ πρῶτον νικῶν, ἀλλὰ οἰκονόμου ὄντος φαίνεται τῶν ἀρχῶν ἡγεμονίῳ, καὶ μὴ σφετεριστῶν, ἀλλὰ ἐπιτροπῶν. **ἐπικλυγάζω** apud Suidam legitur voce actiua, ἀντὶ τοῦ ἐπικρύπτω, obumbro. & citantur verba auctoris cuius nomen suppressum est. ego vero non legisse memini nisi voce passiva. ut apud Aristotel. in sexto de histor. animal. τίκτεσι δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἐν νεότητι. τὰ δὲ μὴ πρῶτα ἐκ ἐν νεότητι, οἷον οἵτις πέρδικες καὶ οἱ ὄρνιθες. ἀλλὰ ἐν τῇ γῇ ἐπικλυγάζομενα ὕλῃ, id est materiam & quicquid congerentes ad umbram conficiendam, ad umbraculum concinnandum. Et in nono, οἱ γὰρ ὄρνιθες καὶ πέρδικες ἐκ τῶν τοιαῦτα, τῶν ὀρνέων, ὅταν πρῶτονται ἐν τῇ λείῳ κονίστρῳ, ἐν ᾧ γὰρ τόσῳ ὅθεν τίκτεται, ἐπικλυγάζομενοι ἀκωνθάρζινα, καὶ ὕλῃ, τῇ πρὸς τὴν ἰέρακα, ἕνεκα καὶ τοῖς ἀετοῖς ἀλειώσας, ἐν ταῦτα τίκτεσιν. **ἐπικλυγάζω** hic Aristotel. dixit congesta materia umbraculum sibi facere, quasi suffugium præsidiumq; aduersus aves prædones. de quo ne quis dubitet, ἐπικλυγάζω τὴν σκιάην δηλοῖ, quod fortasse interpres vir doctiss.

mus utrobique parum animaduertit. Ab eadem origine fit verbum
 ἐπικλυγίζομαι, quo idem in quinto de generatione animal. usus est hoc
 modo, λέγεται γὰρ ὅτι ὁρᾷ, ἐν μὲν τῷ πρόρρωθι δυνάσθαι ὁρᾷ. ἐν δὲ τῷ τὰς διαφο-
 ρὰς ὅτι μάλιστα, τῷ δρωμένῳ διαδοθέντι. ταῦτα δ' ἐχ' ἅμα συμβαίνει τοῖς αὐτοῖς. ὁ δ'
 αὐτὸς ἐπικλυγισάμενος πλὴν χεῖρας, ἢ δι' αὐτὸ βλέπων, τὰς μὲν διαφορὰς εἶδεν ἥτιον
 οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῷ χρωμάτων, ὅτι δὲ πόρρωθεν, idem enim homo manu
 oculis praeumbrante, aut per oblongam fistulam cernens, et si lon-
 gius aut è longinquo magis videbit: non tamen aut melius aut secus
 colorum differentiam diiudicabit. hoc enim ipsum verbum signifi-
 cat. Quí enim splendorem solis intueri facile nequeút, sic moliri ocu-
 lis hebetibus vmbellam solent. Idem, Διὸ καὶ ὅσω οἱ μυκτῆρες μακροί, οἷον
 τῷ λακωνίῳ, κυνιδίῳ, δσφραζικᾷ. ἄνω γὰρ ὄντι τῷ αἰσθητικῷ, πόρρωθεν αἱ κινήσεις
 εἰ διασπντται, ἀλλ' οὐθὺν τῷ σπιν, ὡς τῷ τοῖς ἐπικλυγισομένοις πρὸ τῷ ὁμμάτων. Et in
 nono hist. τὸ δὲ συμμετρὸς περὶ ἀράχιν, ἄνωθεν κρεμάμενον τηρεῖ, ἐπικλυγισάμενον
 τῷ ἀραχίνι ὁπλὴν μικρὰν, id est pro vmbaculo opaco foramen sibi conte-
 xens ex aranea sua. Synes. τῷ δὲ λαφύ, Δόγματα δὲ εἰ ἐπικλυγασομαι, οὐδὲ σα-
 σίασά μοι πρὸς πλὴν γλῶτταν ἢ γνώμην, Quod de veritate sentio, non occultam
 verborum inuolucris, sed in apertum proferam. λυγίζω vero est fle-
 cto & contorqueo, quia λυγὸν vimen ὀλκιστὸν ἔστι πρὸς τὰ πλέγματα. λυ-
 γίζεν etiam dicuntur luctantes. cum nexus alter alterius euadere cupié-
 tes, corpora contorquent, & flexibus artificiosis vtuntur. καμπαι etiam di-
 cunt. Aristoph. metaphoricè ἐν βαχάχοις usus est his verbis, οἱ δ' ἀκροώ-
 μενοι τῷ ἀνδρογῶν καὶ λυγισμῶν ἐν στροφῶν ὑπερμάνησκον, κανόμιζαν σοφώτατον. Vbi
 interpres λυγισμοῖς σωδίστους τῷ λυγῶν intelligere videtur. quod si se-
 qui velimus, λυγισμὸς in lucta intelligemus nexus καὶ λαβὰς τῷ παλαι-
 ὄντων, quibus inter se comprehensantes vincuntur. οἱ γὰρ λυγῶν hoc est
 vitilia πρὸς τοῖς σωδίστοις χρησιμότητες. περιστοιχίζω περιστοιχίζομαι. Demosth.
 in pri. Philip. ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ προσωδία, ἐν κύκλῳ πωταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ
 καθυμένους περιστοιχίζει, velut indagine cingit. Est enim translatio ἐπὶ ὅτι
 κυκλική. Xenoph. voce actiua vtitur & Pollux. Sunt autem στοῖχοι ἐν-
 dago ipsa, & series plagarum quibus saltus stabulae ferarum cingū-
 tur à venatoribus. vt Lucan. post Virg. dixit in sexto de munitiōni-
 bus Caesaris loquens, Saltus nemorosaque telqua, Et sylvas, vastaque fe-
 ras indagine cingunt, περιστοιχισμῷ περιβάλλουσι. Xenoph. στοιχιζέτω δὲ ὑψὺ
 λα, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπιδᾷ, indagine alta cingito. Idem, ἐὰν δ' ἐκκλίνῃ στοῖχος
 ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω δ' ἀρκύως. Ἀρκυοσάσιον, & Ἀρκυοσάσιον etiam dicitur. Xenoph.
 ἵνα ἐὰν ἢ πλοσίον τὸ ἀρκυοσάσιον τῷ ζητισίμῳ, μὴ φοβῆται ἀκῶν δμῶς τῷ φόφον. ἐὰν
 δὲ ἢ ἀπὸ ἀλλήλων πλὴν, ἥτιον κωλύει πρὸς καθαρὰς κινήσεις τὰς ἀρκυοσάσιον, ἵνα δὲ
 αὐτῶν μηδὲν ἀντέχῃ. πηγνύει δὲ τὰς χαλίδας ὑπὸ ἵας, ὅπως ἂν ἐπαγόμενοι πρὸς
 σμύττον. Quibus verbis praecipit locum indaginis matutino perpur-

ἐπικλυγίζω

μαι.

λυγίζω.

λυγισμός

καμπή.

περιστοιχίζω

περιστοιχίζω

μαι.

στοῖχοι,

Ἀρκυοσάσιον.

Ἀρκυοσάσιον.

gandum esse, ne frutices retia retineant, & cum retibus vepres impli-
catae, obstant quo minus cum lepores in ea impegerint, facile concí-
dat ipsa indago, & retia obtenta irretiant lepores. Figere vero inquit
varos pronos ita conuenit, ut retium erectorum contentionem conti-
neant. Sunt autem σχαλίδες quae etiam σταλίδες vocantur, furculae quibus
bus retia eriguntur, quo facto maculosa laxitas intenditur. hae furcu-
lae pronae stant, ut velut anterides sint indaginis & tibícines, cum in
amenta retium inditae fuerint. quod significat Xenoph. cum inquit,
ἐπὶ δὲ ἄκρας ἴσως βρόχους ἐπιβαλλέτω, καὶ ὁμοίως ἀντὶρθεύτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὴν
κεκρυφαλίον. Est enim κεκρυφαλίον sinuosus ille macularum contextus,
in quem insinuant animalia vrgētibus canibus. tunc enim fit impul-
su ferarum, ut vari proni concidant, & feræ operiantur. οἱ ἄρκυες tamē
ut ceruorum & aprorum, sic etiam minorum sunt ferarum, veluti re-
tícula leporaria & cunicularia. Δίκτυα vero sunt maiores tantum pla-
gæ. Xenoph. ἔσονται δὲ ἄρκυες ὀρνέαινοι. δὲ δὲ μέγεθος πονταπώθαιμοι. τὰ δὲ ὀνό-
μα. Δικτυωτὸς δὲ ἀρκυες ὀρνέαινοι. Inde Δικτυωτὰ opera dicuntur, quæ nostri reticulata vo-
cant, quasi cancellata, ut in structuris. Vari sunt quales intellexit Lu-
canus cum scripsit, Aut dum dispositis attollat retia varis Venator,
tenet ora leuis clamosa molossi. Alii varros legunt cum geminato r.
Inde σχαλιδώματα ἔρημα & ἀρχαλιδώματα quod significat plagas erigere &
furcis illis venaticis fulcire. Xenoph. de venatione aprorum, ἐπεὶ δὲ ἄλ-
λοντα, τὰς βρόχους ἐπὶ ἀρχαλιδώματα φθί ὕλης δικεῖν, inserentem amenta vel
ansulas plagarum in stipites sylvarum bicipites, qui varrorum vicē pre-
stant in condens nemoribus. συωνθρωπὸν συωνθρωπὸν μοι. Synes.
ἢ Ἄνδρονίκα, καὶ ἐν δυνάτον ἢν ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα, ὅταν αὐτὸς συωνθρωπὸν
ἔσται, μηδὲν ἀρχαλιδώματα φθί ὕλης κακὸν εἰς προσάθεσθαι, τί δὲ κατὰ δόξαν τὴν ὕψος τὴν
ἀλλ' ἐστὶ πρὸς τὴν δυνάμειν, ὁμιλοῦντα τῆς χάριτος, μὴ ἐπὶ τὴν φύσιν, καὶ μηδὲν
τὸν ὅσον παρὰ δυνάμειν. de episcopis loquens qui rebus publicis administran-
dis sese immiscet. συωνθρωπὸν ἔστιν ἰγὺρ seruatorem nostrum dixit, hoc
est cum hominibus versatum esse. Theophr. in tertio πρὸς φυτῶν, καὶ τὰ
μὴν, ἀρχαλιδώματα δὲ, ἢ μὲν ὡς ὅσον τῶν ζώων τὰ συωνθρωπὸν μοι, καὶ τὰ δειχόμενα,
τι δὲ αὐτοῖς. animalia mansueta & cicuria sic vocat. Aristotel. in quinto
historiæ, Ἀνθρώπος δὲ μέγιστος πάντων ὧν ποιεῖται πλεῖον ὅχλόν, καὶ τῶν συωνθρωπῶν
πλεονομιῶν ζώων πλεῖον πολλὰ, διὰ τὴν ἀλέαν καὶ διὰ τὴν ὁρμήν. Dicitur etiam συων-
θρωπὸν. Plutarch. in Politicis præceptis, ἀλλ' ἴσως καὶ ὁμαλὸς ἐσθ' ἔστι καὶ
διὰ τὴν καὶ τὴν τροφῆν παίδων, ὅθεν αὐτὰ γυναικὸς, οἷον ὁμοκλήμην καὶ συωνθρωπὸν τῆς
πλεονομίας βελόμην. Quibus verbis significat hominem plebicolam &
ad popularitatem se componentem. Dicitur & συωνθρωπὸν. Athen.
de canibus loquens, τό τε συωνθρωπὸν ζῶον καὶ δικεῖν ἔστι καὶ φυλακτὸν
κὸν τὸ δὲ δυνάμειν βίον, πάντων πρὸς τὴν ὁρμήν. Et inferius, ὡς ἐδέπερον πρὸς τὴν

ὑμῖν τῷς ἡ κωμικὸν βίον μιμνήσκουσιν. ἔπε ὅς σπουδάζοντες, ἔπε διαγινώσκετε μὴ
 δένει, ἡ δὲ ὁμιλοῦντων. βλακῶς βλακδομαι. Lucian. μήτι δὲ οἰκονόμῳ βλακῶς βλακῶς
 κἀνδρὲς ἢ ὑφελόμενῳ λάθῃ. Est etiam βλακδομαι τὸ τρυφῶ, ὃ ἑναντίον ἀποδίδω. βλακδομαι
 & καταβλακδομαι. Greg. πρὶ θεολογίας, τὸ δὲ ποσὸν πρᾶγμα, τῇ διανοίᾳ πρὶ καταβλα
 λαβεῖν, πάντως ἀμύχανον, μὴ οἷος τῷς καταβλακδομῶν καὶ κάτω μὲν ὅσον, ἀλλὰ τῷς κδομαι.
 λίαν ὑπὸ τοῖς πε καὶ φιλοθέοις. ἐκδύω ἐκδύομαι dicitur vt ἐκδύω ἀποδύομαι,
 de quibus iam scripsimus. θηλάζω θηλάζομαι. Aristotel. ἔαρ μὴ τῆς πε θηλάζω θηλά
 θηλακῶς ὁ ὄνθ' ἵππον, in sexto de histor. Lucæ undecimo, μακάριοι οἱ μασοὶ ζομαι.
 οὗς ἐθῆλας. Et θηλαζόμενον γάλα exuctum Dioscor. Et mulier θηλάζουσα di
 citur, id est lactare. Lyf. ἐπειδὴ δὲ παιδίον ἐγγύετο ἡμῖν, ἢ μήτις αὐτὸ ἐθῆλαζον.
 & γυνὴ θηλάζουσα Galeno nutritrix. Aristotel. de delphine, ἔχα δὲ θυγὼ ὡσπερ
 περὶ ἀνδρα ὑπὸ φωνῆς θηλάς, ἀλλ' οἷον ἑνὶ ἀνδρὶ ἐκατέρωθεν ἐκ ἡμῶν παλαγίων ἕνα, δὲ
 ὡς γάλα ἔει ἢ θηλάζει ὑπὸ τῶν τέκνων πρὸς ἀκολληθῶντων, suggitur. Idē in quarto
 de generatione animal. ὅν γινόντ' ὅτε θηλαζομένης αἱ καδάρσας ἡ φύσιν,
 ὅτε συλλαμβάνουσι θηλαζόμενα. Et in septimo, τὸ γάλακτι δὲ θηλαζόντος, ὅν
 γινόντ' αἱ καθάρσας ὡς ὑπὸ τοῦ γάλακτος, ἐκδύω θηλαζομένης ἐγγύετο καθάρσας. Ex his
 liquet nutricem θηλαζέσθαι & θηλαζομένην dici: & puerum θηλάζοντα, & θη
 λαζόμενον, hoc est lactare & lactari. Lactare vero amantem apud Terē Lactō.
 tium est ἐπαγαγεῖν ἢ διαβουκολεῖν. Lucian. de captatoribus loquens, κακῶν
 οὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς ἢ ἐπαγαγεῖν. ὁ φίζω ὁ φίζομαι. Xenoph. in sexto
 ἑλληνικῶν, ἐπειδὴ δὲ ὁ δὲ ἀρκάδων ἐφαίνετο, ἡγε πτωχεύειν αὐτὸν ὅτι γινώσκων, καὶ πρὸς
 μάλα ὁ φίζων, βουλόμην ἀπαγαγεῖν τοὺς δολίτας πρὶν καὶ τὰ πυρὰ ἡμῶν κλεμῖν
 ἰδεῖν, ἵνα μήτις ἔαρ. ὡς φθύνω ἀπαγαγεῖν. ὁ φίζω hic est sub vesperum facere.
 Idem, ἐξενέει δὲ πρὶν, ἵνα φθύνω ἰχθυόσας μὴ ἀποσφῶν. ὡς οἱ ὁ φίζομαι ἀφαιρούται
 τὰς μὲν κῶας τοῦ εὐρεῖν ἢ λαγῶν, αὐτοὺς δὲ τὸ ὠφελείας, hoc loco fero facere fi
 gnicat, hoc est non tempestive. Greg. pro sub vesperum venire, de
 vinitoribus domini loquens, τί δ' ἐν ἢ αὐτοῖς ὁ φίζομαι ἐγγύετο, κατὰ μᾶλλον
 μὲν. ἐξατμίω θηλατμίζομαι, pro expiro, euaporor, & exuccus fio. Ari
 stotel. in quarto de generatione animal. ὅν δὲ ὅς τὸ πῦρ θερμαίνει μᾶλλον
 ὅσων πρὸς αὐτὸ πλεονέχει, ἔστιν ὁρῶν τὸ θερμόπρως. ἡ δὲ ὑπὸ τῶν ὁ φίζομαι ἐκ
 θερμῶν μὲν ἢ γίνετ' ἡμῶν, θηλατμίζω δὲ μᾶλλον, καὶ τέλει ἀφανίζετ', ὅ γινέται ἐκ
 θερμῶν. Et in quinto, ἐκθλίβομεν ἢ τὸ δὲ σφῶν σφῶν θηλατμίζω τὸ ὑγρόν, hoc est θηλατμί
 ζω, arefcit, exuctum redditur. Idem in Probl. sect. trigesima sexta, τὸ μὲν
 γὰρ ἐν τῷ ὑγρῷ, διαμύειν τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ γάλακτος, ἀπαλλάττει θηλατμίζομεν, ὡς τὰ κρεῖα
 τὰ ὁπλᾶ, ἡ δὲ ἐκθλίνω μᾶλλον τὰ ἐν τῷ ὑγρῷ ὅσον. Et rursus in quinto de genera
 tione, σκληρύνει μὲν οὖν ἢ τὸ ὑγρόν. θηλατμίζω δὲ ἢ τὸ ἀμφοτέρωθεν συμβαίνει. ἐξατ
 μίζω & θηλατμίζεσθαι pro eodem posuit, sed sæpius voce actiua utitur.
 ἐξηλατμίζεσθαι alibi ab eo sæpe dicitur. vt in octavo historiarum, σαρκοφάγοι
 δὲ ὅντες οἱ ὄφεις, ὅ, ἔαρ λαμβάνωσι ζωὴν θηλατμίζοντες, ἡ δὲ πλὴν ὑπερῶς πρὸς
 Et in tertio de partibus, ἀξέω δὲ πλὴν ἐσελθεῖσαν τροφὴν, καὶ τὴν θηλατμίζω

ἐξατμίω ἐξ
 ατμίζομαι.

ἐξηλατμίζω.

- ἑλληρίζω.** ἐκπέμψω. ἑλληρίζω est τὰ ἑλλήνων φρονῶ, vt λακωνίζω, φιλιππιζώ, & **fini-**
ἑλληρίζομαι lia. & græca lingua loquor. ἑλληρίζομαι penè idem est. Thucydid. in
 secundo, καὶ ἑλλημιόδοσαν πλεῖστον γλῶτταν τότε πρῶτον ἀπὸ τῆς ἀμπερακιστῆς συνοικισ-
 σάντων, loqui græce coeperunt & didicerunt. Sed hoc ideo factum
 est, quòd ἑλληρίζω interdum actiue accipitur, pro ad Græcorum ritum
 formo, vel ad linguam elegantiamq; Græcorum doceo. vnde ἑλλω-
ἑλληρινίζω. διώω Amphilocho Thucydides dixit. & ἑλληρινίζω. Gregor. de festo
 paschæ, τὸ γὰρ σωτηρίας πάσης ὄνομα τῶν εἶναι νομίσαντες, ἕτα ἑλληρινίζοντες τῇ
 φωνῇ, καὶ τῇ τῶ φ, πρὸς τὸ π, καὶ τῇ κ πρὸς δ' χ μετακρίσιν, πάχα πλεῖστον ἡμέραν πρὸς
 τοῖς ἑλλωκασιν, id est ad Græcorum literaturam transferentes. & ἐν βασιλείᾳ,
 τίς δὲ γράμμαζων ἢ γλῶσσαν δι' ἑλλωρίζε, καὶ ἰσορίαν συνάγε, καὶ μέτροις ὑποσταθεῖ,
 καὶ νομοθετῇ κρίμασι; id est græca facundia enunciat formatq;. ἑλλω-
ἑλλωρισμός. σμός ἀντὶ τοῦ ἑξωθεν παυθείας à Synesio ponitur. quia ἑλλω-
 gentiles. sic enim inquit scribens τῇ φιλοσόφῳ, ἐν ἧ γὰρ αὐτοῦ δ', ταῦτα αὐτῶν
 διαδιδάσκει διαφρόντως ὑπὸ νεωρίσκων ἑνίων, οἷς ἑλλωρισμοῦ καὶ χάριτος ἐμελε, καὶ ἵνα ἡ
ἑλλωρισμός. ἐκ κρίσεως. ἑλλωρισμός. γρηγ. ὡς καὶ τῇ ἀπάγχων, pugione confodit
 viscera. Xenoph. οἱ δ' ἡ δυνάμει οἷς τῆς λακεδαιμονίων, ὡς ἑώρων τὸ διεξιόν ἑλλω-
 ρισμὸν, ἐνέκλινον, vt cornu dextrum impulsu viderunt, passiuè dixit. Plu-
 tarch. actiua significatione in Crasso vsus est, τῶν δὲ γυμνοῖς τοῖς ἐξωθεν
 σιρ ἑλλωρισμῶς δι' αὐτῶν θαυμάσωντες, ἑξωθεν, id est impressionem nudatis gla-
 diis facientes. Idem alibi, κρῖνον δὲ καὶ χαλεπῶς ὡσάμην τὸ μάχημον, πρὸς
 ταῖς ἀμάξαις τὸ πλεῖστον ἔχει πόνον, cum robur exercitus impulisset. Et rur-
ἑλλωρισμός. sus, ὁ δὲ ὡσάμην τὸ εἰς μέσους. ἑλλωρισμός ἀπωθῆναι pro repello. Aristotel. in
 Probl. de vtre inflato loquens, ὡσάμην γὰρ ἐστὶ τοῖς ἐξωθεν πιέζεσθαι τὸ ἀσκή-
 νητον ὡσάμην ὁ ἀπὸ, ἀλλ' ἀπωθεῖ, ὥστε καὶ τὰ ἐντὸς ἐναπολαμβανόμενα. διὰ τὸ
 Idem, ὡς φθάνουσιν οἱ βορέαι πηγυῶντες πρὸς ἀπώθεσθαι τὰ νέφη. Galen. in decimo
 quarto Therapeut. Ἀλλὰ καὶ ἡ κένωσις ὁμοίως ἀπασὶ διηγήματα, καὶ ἀπωθεῖσθαι
 ἡμῶν τὸς χυμῶς εἰς ἑτέρω μόρια. διευτέρω δὲ διαφροσύτων, significatione actiua
 dixit. Significat etiam reiicio & repudio, & passiuè voce semper dici-
 tur, quantum ego noui. Xenoph. in sexto παυθείας, ταῦτα γὰρ πρὸς πάντων
 ἐδέχετο, καὶ ἀπωθεῖτο ἐπὶ δὲ, οὐτ' εἰς ὅσον ἐδίδε καλόν, οὐτε ἴππον. Sic Plutarch.
 Ἀπωθεῖσθαι καὶ τὸ δ' ἀσκήματα, in Anto. & apud Lucian. in iudicio dearū
 Iuppiter inquit, ἀπωθεῖσθαι πλεῖστον δ' αὐτῶν, nō accipio arbitrium delatum:
 sed ad Alexandrum reiicio. In priore significatione etiam sæpius voce
 passiuè vtuntur. Aristotel. in secundo Ethic. διὸ καὶ ἀπωθεῖσθαι τὸ μέσον οἱ
ἑλλωρισμός. ἀπὸ ἐκαστοῦ πρὸς ἐκάτῳ. Et in Probl. seg. vigesimo tertio. διὰ πλεῖστον
 τὸν φθόνον, ἢ πρὸς τὸ ἀπωθεῖσθαι τὰ κύματα. διωθῆναι frequentius ἢ διωθῆναι
 apud Atticos dicitur. Galen. de cancro loquens, μετὰ γὰρ πλεῖστον καθάσθαι
 ἐπὶ πάντων τῶν ἐξωθεν πρὸς δὲ, ὡς ἡπύγ' ὁπίσω καὶ διώθεσθαι τὸ κατὰ σκήψαντα χυ-
 μόν εἰς ἡ μόριον, ἢ διαφροσύται καὶ ὡς κατὰ σκήψαντα χυμὸν, ἐν τῇ φθὶ καθάρσεως κατὰ καὶ

πρὸ αὐτῆς ἀπαρτίζεσθαι. ἀπαρτίζεσθαι & διαρτίζεσθαι pro eodem dixit. Demosthen.
 pro repudio, de probis legatis loquens, ταῦτα πάντα διαρτίζεσθαι, καὶ ἐδιδάμην
 προείναι αὐτοὺς. Plutarch. Διασάμηναι τὴν ἀρχὴν, pro repudiāns dixit. &
 Διασάμηναι similiter. & identidem utitur in hac significatiōe. quod &
 Διακρύβεσθαι dicitur & παραγκωνίζεσθαι. cubito enim solemus reiciere obla- παραγκωνίζεσθαι
 ta, cum pudet accipere. Significat etiam importune cubito propelle-
 re, & obuios vel admotos protrudere. Lucian. προαρπάζων ὥσπερ ἰκτινοὺς
 τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλοῖον παραγκωνίζόμενος, de helluone loquens. Alciphro. in
 epistol. παραγκωνίζεσθαι τὸς ἀντορᾶς βουλόμηναι, χρυσίον πέμψας, hoc est
 summouere ab amica & longe amoliri. Διαρτίζεσθαι etiam est propul-
 sare. Polyb. de ciuitate Atheniensium, Διαρτίζεσθαι ὅτι ἐνίοτε τὰς μεγίστας καὶ
 ἀνοήτους προῖσας, ἐν ταῖς ἀπὸ προῖσας βραχύναις ἐκ τῆς πᾶσι καὶ ἀλόγως ἐνίοτε σφάλλε-
 ται. In qua significatiōe ipse saepe utitur. Athen. διαρτίζεσθαι utitur pro im-
 pellere & protrudere, καὶ φάλαγγας ὑπὸ καρσίαις ἡττῶντας, ὅτι τὰ φεβὰ διαρτίζεσθαι
 & Plutarch. itidem. & Δίωσις. Aristotel. in Probl. ἢ μὲν ἐκ πνέουσιν δίωσις Δίωσις
 ἔστιν ἡ ἀνέπνευσις σωματικῇ. Διαρτίζεσθαι etiam est per interstitium vi impelle-
 re & propellere, & intra quippiam discuneatum vi indere. vnde Δίωσις
 instrumentum chirurgicum apud Paul. Aeginetam. ἔξωθεν est ex ἔξωθεν ἔξωθεν
 trudere & expellere. Aristotel. in Probl. τὸ δὲ πωμαοδέντος τοῦ ἀνθρώπου μὴ
 συρῆσθαι ἐν ὕδατι, αἰτίον, ὅτι ἐν ὕδατι αἰσίων ἐς τὴν κλεψύδραν, διὰ τὸ ὅτι ἀέρα διὰ αὐτῆς
 & legm. trigesimo quarto de respiratione loquens, Διότι διὰ τὴν ὕδατι τὸ πῦρ
 μετὰ τοῦ πνέματος. Legitur etiam διὰ τὴν ὕδατι pro ἐκβάλλειν καὶ διὰ τὸν ὕδατι, vt ἀπαρ-
 τίζεσθαι. ἔξωθεν ut ὥθοναι. Alexand. in pri. probl. τὸ δὲ νίττον καὶ ὑπὸ
 κόρ καὶ τῆς διήξει διεγέρτον τὰ ἐν πνεύματι καὶ τὸς μὲν πρὸς διὰ ὥθοναι. Idem, ἔπειτα ἐπὶ σκύν-
 βαλον ἐκκρίνει τὸ ὑντέρων ἐπεφρομένην πρὸς ὥθοναι αὐτῶν. παρὰ τὸν repellere
 & summouere. Greg. de baptism. οὐδὲν ἔστιν ὡς μὲν καὶ πένης δίδω-
 σιν, ἵνα μὴ κἀνταῦθα πρὸς ὥθοναι οἱ πένης. ἐπὶ ἔχοναι ὅπως τοῖς πλουσίοις ἀμιλ-
 λήσιν. παρὰ τὸν tamen frequentius dicitur. Aesch. ἡττῶντας τὴν ἀρχὴν, ἔπειτα δὲ
 ὑντέρων τὴν ἀρχὴν. ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ κύριον ἐγγύς, ὅτι οὐ-
 σίας, παρὰ τὸν ἀνδρᾶ πρὸς ὥθοναι καὶ ἡττῶντας θείον αὐτοῦ, τὴν ἐπὶ τὴν ἡφάνισι,
 id est expellens domo & à familiaritate sua summouens, & auersans,
 hoc est παραγκωνισάμηναι, quasi cubito repellens & auersatus. Lucian.
 pro deiciere & deturbare, καὶ κατ' ὅλιον χρόνον σε ὡς θεῶν γυναιότατε ἀπαρ-
 τίζεσθαι, πρὸς ἀμύμνοι ὅτι τιμῆς. verba sunt ad Iouem loquentis. Plato libro
 quinto de Repub. pro ἀναβάλλεσθαι & ὑπὸ τὴν θέσιν posuit, hoc est in aliud
 tempus reiciere quod petitur, Ἀλλὰ γὰρ μοι δοκεῖς, ἐάν τις σοι τὰ τοιαῦτα,
 ὑπὸ τὴν λέγειν ὡς Σώκρατες, ἐπὶ τὴν μνησίσιν, ὅτι ἐπὶ τὴν πρὸ τὴν πρὸς ἀμύμνοι, ταῦτα
 πάντα ἔρηκας. Σωμνέσθαι voce actiua dicitur pro cogere in vnum & com- Σωμνέσθαι
 pellere. Xenoph. Σωμνέσθαι τὸ κατὰ τὸν σῆμα, ἵνα ὑπὸ τὴν φέρηται μοι τὰ ἄχιστα ἐς τὸ
 κενόν, ὅτι ἔλω. Et Σωμνέσθαι σωμασύνεσθαι compelli & quasi συνοχεσθαι, &

πλὴν πόλιν. Significat etiam multum esse & abundare. Plato in tertio
 de Repub. Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυνσάντων ἐν τῇ πόλει, δικαστήρια καὶ ἰα-
 τρῆα ἀνοίγεται. Dicitur & πληθεῖν. Plato in Gorg. εἰ ἐγὼ ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
 λαβὼν ὑπὸ μάλης ἐγχερίδιον λέγοιμι. Aristotel. in nono histor. animal. ἔρα δὲ
 τοῦ ἐργάζεσθαι αἰετῶ καὶ πέτεσθαι ἀπ' ἀρίστου μέχρι δόλου. καὶ γὰρ ἔωθεν κἀθίηται μέχρι
 ἀπορίας πληθύνουσιν, id est πεπλησμένους. Xenoph. in primo ἀναβάσεως, ἦσαν δὲ ἢ
 ἀμφὶ πληθυσσαν ἀγορᾶν. Ita fit ut πληθῶ & πληθόμαι pro eodem dicantur.
 Aristotel. in septimo Politic. φαίνεται δὲ ἢ τοῦ γόλακτος πληθύνει τροφή μάλι-
 στα, δικαία τῆς σώμασιν εἶναι. Dicitur autem πληθύνω & πληθύνω, ut δύνω &
 δύνω. πληθύνω et multitudinem significat & magnitudinem & co-
 piam. Synes. τῶν πληθύνων φησὶ χαρᾶς. Licet proprie numerum significet, ut
 Aristotel. docet in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ. Vnde τὸ πληθύνω plebs, & οἱ
 πολλοὶ hoc est vulgus. Aristot. in sexto Politic. τέσσαρα δὲ μέρη τῆς πόλεως μά-
 λιστα. γεωργικόν, βανανστικόν, ἀγορευτικόν, θητικόν, & reliqua. πληθύνω & πληθύνω ver-
 bum est medicorum. Gal. lib. decimotertio Therapeut. ὅταν μὲν γὰρ ὁμο-
 τήμως ἀλλήλοις ἀντιθέσιν οἱ χυμοὶ, πληθύνω τούτῳ καὶ πληθύνω ὀνομάζονται. ὅταν δὲ
 ἦσαν ξανθὴς χολῆς ἢ μελαίνης ἢ φλέγματός ἢ τῶν ὀξέων ὑγρῶν μεσὸν γίνονται δὲ σῶ-
 μα, κακοχυμία ἢ πληθύνω καλῶσι. Et πληθυντικοὶ dicuntur homines, cū
 humoribus & succis eorum redundant corpora. Gal. ἐπισκέπτειν γὰρ ἐ-
 πληθυντικόν δὲ σῶμα, ὃ πληθύνεται. Θητικὸν θητικόν pro capto. Xenoph.
 καὶ πρὸς κρήνας ὃ ὑπὸ σκιᾷ ἀναπαύονται, καὶ ἄλλοις θητικῶν μαλακᾶς. Lucian.
 de Vulcano zelotypo, ἐκ πολλῶν γὰρ οἰμῶν ταῦτ' ἐδωκε, ἐνέμενον αὐτοῦς, capta-
 bat ut prehenderet. Plato in Gorg. εἰπέ μοι ὧς σώκρας, ἐκ ἀιχμῶν πη-
 λικοῦτος ὢν, ὀνόματα θητικῶν, καὶ εἰς τὰς ὀνομαζόμενας, τοῦτο ἔρμαιον ποιεῖ
 μὲν; Idem lib. septimo de Repub. καὶ πρὸς βάλλοντες τὰ ὄντα, οἷον ἐκ γήτο-
 ρων φωνῶν θητικῶν. Aristotel. in nono histor. animal. de vespis, θητικῶν
 τὰ δὲ πρὸς τοῖς κρημνύουσιν καὶ τὰ ῥήγματα φησὶ γῆς, καὶ πάντες φαίνονται ἔχοντες κέντρα.
 Paulo post actiua voce utitur. θητικὸν pro venor, id est ἰχθυόω, actiua
 voce. θητικῶν pro aucupor & capto. Idem, τὸς μὲν οὖν νεογνοὺς τῶν νεβρῶν,
 τοῦ ἡρώ θητικῶν. Isocrat. in Helene, ἀεὶ δὲ δὲ τοῖς μετὰ τέχνης, ἀλλ' ἔμετὰ βίας θη-
 ρώμεν φαίνεται τὰς τοιαύτας φύσεις. de Danae & Leda loquens. Synes. Διὰ
 πάσης θείῃ βασάνῃ μέλοντα ὃ θητικῶν πλὴν ἀλκήσαν, indagantem aucupan-
 temque veritatem et captantem. Inde θητικὸν rete, & artificium aucu-
 πίου. Xenoph. in psona scortί, καὶ ἐμοὶ οὖν ἔφη συμβεβηκὼς ὑφ' ἡμέρας, θητικῶν,
 quasi irretimentum amatorum ut araneus telā texit. Idem Xenoph.
 dixit de Alcibiade loquens, Διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θητικῶν
 μύθος, captatus passivus. Δυσφορῶν δυσφορῶμαι. Gal. δυσφορῶντας vocat egro-
 tos implacidos et inquietos. quibus opponit τὸν δόφωρον ἔχοντας. Xenoph.
 in secundo παροδείας, ὃ δὲ ἐπὶ αὐτὸ λοιπὸν ἢ τῶν ἐμβάπτειν, τὸ πῶς ὑπὸ τῶν ἐκπεπλη-
 χθαι καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ δυσφορῶμεν, ἀνέτρεψεν. Idem paulopost, ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς

προτρέπω ὁ λοχαγὸς ἀνταγορεύει, ἐλυσφοροῦν, ἢ ἔλεον. προτρέπω προτρέμμα, cohortor,
 προτρέμματι διηγέρω καὶ ἐνύατω, ὡς ἐνυατίον, δὲ ἀντρέπω. Gal. in pri. ad Glaucō. προτρέπῃ οὐκ
 ἔστι μὲν εἰς τὴν γαστέρα συντρέποντα χυμὸν, κενῶν δὲ ἐμῶν, τὸν δὲ κάτω ὑποτίνα,
 ὡς αὐτῶς διὰ τὴν κάτω ἐκκρίσεως, *ciere, incitare*. Xenoph. προτρέπει δὲ σφόδρα καὶ
 ὑγιείας ὑπὸ μελῶν τῶν ξυώντων, *cohortabatur*. Aristotel. in decimo Ethic.
 σωφροῖ δὲ οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις ὄντες, *πισθύνει*. διὸ προτρέπον τὸν ζυώντα, *ζῶ κατ'*
αὐτοῦ, prouocant, cient. & hic usus est satis frequens. χρονίζω χρονίζομαι
 χρονίζω χρονίζομαι Gal. in secundo ad Glaucō. εἰ μὴ πάνυ κεχρονικότες εἰμι οἱ ἔργοντες. Idem,
 χρονίζοντα ἔλκεα καὶ πεπαιστωμένα, ὅ κακοῖσιν de iisdem dixit vlceribus. Si
 gnificat etiam morari et tardius venire. Hippocr. ἀμαγνήτω, ἢ δὲ ναῦς ὅ
 ἢ χρόνον τοῦτο ὅν ὑπὸ ἐλκὸς σπινθῆρι, χρονίζει. Theophr. in nono, τῶν δὲ ῥιζῶν ὅσαι μὲν
 γλυκύνονται ἔχουσι, συμβαίνει θρίπιδες γίνεσθαι χρονίζουμένας, Aristotel. in no
 no Ethic. χρονίζουμένῳ δὲ ὄντοισιν ὅς ἐστι σπινθῆρας ἀκινετοῦ, γίνεσθαι ἐλκῶν, *inue*
teratam. Ipse Gale. in eodem secundo, ἡ δὲ χρονίζουμένων ἐλκῶν, μήτε γλυκύν
 ἔσθαι τοῦς κυκλίσκους, μήτε ὑδαρεῖς εἶναι δὲ ἐν κενῶν ἔσθαι. θρίπιδες οἱ ῥιζαὶ in loco Theo
 phraſti proxime citato, sunt radices à vermibus exesæ, ὅ ὑπὸ τῶν σκωλή
 κων ἐσθῆσιν. Sunt enim θρίπιδες vermículi vt coſſi, vt tineæ & teredí
 nes. Idem Theophr. οἱ δὲ θρίπιδες ὁμοιοὶ τοῖς σκωλήκιν, ὑφ' ὧν περ αἰνέει καὶ μικρόν
 τὰ ξύλα, διαφέρει οὗτοι τὸν δὲ ὅτι, ὅ γὰρ γίνεσθαι τῶν δὲ ἀλλ' ἢ ἐν τῇ διαστάσει. Dicitur
 & θρίπιδες αὐτῶν περὶ αὐτοῦ ἀπὸ αὐτοῦ apud eundem in quinto, ὅτι αὐτῶν τὸ μὲν
 δὲ ῥιζίνον ἀπὸ πέντε ὅ ἀθρίπιδες αὐτοῦ γίνεσθαι. Syne. Olympio, τικμαίρομαι δὲ πλὴν
 ὑποσολῶν εἶναι πᾶσι πάλαιον, ὅτι περὶ θρίπιδες αὐτοῦ γεγονέναι, καὶ ὅτι συγκεχῶνται τὰ πλά
 ονα τῶν γαστρίων. ἔρανίζω ἔρανίζομαι, ἀντὶ τὸ ἔρανον αὐτῶ καὶ σωματίων. Indeque
 factum est vt ἔρανίζω significet colligere, corrogare, emedicare. Aesch.
 καὶ κτησιφ. ὅταν οὐκ τοῖς δημοσίων σεφασμένους καὶ φυλεῖ, ἀπέσπῃ μὴ κηρύττει τῶς
 τραγῶδοις, ἵνα μὴ εἰς ἔρανίζον σεφάνους καὶ κηρύττειται, ὅτι δὲ ἐλκῶν καὶ κηρύττειται κατὰ,
 τὸ δὲ κατὰ λαοφύλον ὅτι δὲ, Demosth. πρὶ τὸ Λυκίον παίδων, ἵνα οἴοιτο ὅτι τὰ, περὶ
 λόμους, εἰς πρῶτον, καὶ τὸν ἐλκῶν ἐξαίρετος, τὰ πρὸς ὑμᾶς δικαιοσύνη, Vt possim cū
 nomina mea exegero, & ab amicis collatione coegero, publico debi
 to satisfacere, id est iudicatum facere. verba sunt Demosthenis ob Har
 pali pecuniā exulantis, et reditus veniā fide publica postulantis. Sic con
 struitur vt διασπορῶν & ἀργυρολογῶν. Alicarnass. de Isocrate, τοσοῦτον ὅ
 σίον λέγει κατὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν, ὅσον τῶν φύσει καλῶν σωματίων, τὰ σωφρονισ
 μὲνα κόσμοις ὑπὸ θεοῖς, id est cōgesta, adornata, et cōposita, quasiq; coag
 mentata. σωφρονίζω enim colligo significat & congero, cogo. Greg.
 ὅπως ἂν ἕκαστον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τὴν συμπληρώσων μοι τὴν ὁδὸν, ὅ σωφρονίζόντων τὴν
 χαριστικὸν λόγον. de auctoritatibus prophetis loquens, quibus in oratio
 ne sua utitur. Isocr. πρὸς φίλιπ. πρὸ πρῶτον δὲ ἂν ἐκινεσάμεν οἷον εἶναι ὅπως ἂν σω
 φρονίσωμι τὸν λόγον πάντας, τὸς ὑπὲρ ἐμῶν πρὶ πάντων ἐκμελῶν. Dicitur etiā ἔραν
 ἰσμαι pro colligo. Eustath. φιλοφροσύνη ὅτι πάντως δὲ γλυκύν τὴν ἐλκῶν ἐξαίρετον,

συνερανίζω.

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

θρίπιδες

ὡς ἐλαττόν· μελίσσης δὲ ἐκλογή, ὁ μελιπλόκος κηρός. Sic Lucian. Ἀπάντων καὶ αὐτῶν φρονεῖν, ἄπανσι γρηγορεῖν, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν. Demosth. pro conferre vel comparare alicui, ὃν ὁ πρὸς βοιωτῶν, τί δ' ἐκ φθιδόμαρτυριῶν ἀλώσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς ἐρανίζεσθαι τοῖς πρὸς αὐτῶν, ἐρίμῳ ἐάσσει πελεομένην τὴν δίκην, id est vt interpres inqt, ἀντὶ τοῦ δολοφονίας ἐκδοῦναι τὴν ἰσὺν βοηθῶν αὐτοῖς ἢ ἐκφνοὶ καὶ πρὸς αὐτῶν φθιδόμαρτυρίαντες ὑπὲρ αὐτῶν. ἐρανίζει pro commodat posuit & comparat, vt qui collectam alicui corrogat & stipulatur. Quid sit ἐρανίζω. Athen. lib. octauo docet, his verbis, ἐραννοὶ δ' ἐσὶν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων ἐξωγαί, ἀπὸ τῶν σωεργῶν καὶ συμφέρων ἐκαστον· καλεῖται δ' ὁ αὐτὸς καὶ ἐρανός· καὶ θίασος, καὶ σωτῆρες ἐρανισαὶ καὶ σωθιασῶται. Demosth. πρὸς Νικόστ· χιλίας τε δραχμὰς ἐρανον αὐτῶν εἰς τὰ λύτρα ἐσίοισω, id est collationem donum munusq; conferam pro virili parte amici, ad λύτρα cōficienda. & κατὰ Νεαίρας, καὶ δίδωμι αὐτῶν τὰ γύργια ὅτι πρὸς τῶν ἄλλων ἐρασῶν ἐδασμολόγησεν, ἐρανον εἰς τὴν ἐλπίδα εἶναι συλλέγουσα. Idem in eadem superius, τούτῳ δὲ δικαίως τὸ αὐτὸ ἐρανον εἶναι χρησάμεν ἀποδοῦναι. ὅτι ἔμῳ τὰ αὐτῶν ἐλπίσιν ἡμῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἡμετέρας ἐκβαλεῖν. ἐρανον τὸ αὐτὸ ἀποδοῦναι pro parem gratiā referre dixit. ἐρανος enim beneficium & gratiā significat. Isocr. in Busyr. ἡγῶμαι δὲ τοῖς μὲν ἀναξίως δυστυχῶσιν, ἐκ δὲ εὐλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητῶσιν, ἅπαντας τοὺς πλείους πεπαιγμένους, ὅ μᾶλλον ἀπικριβωμένους, προσήκειν ἐβελονταὶ τῶν εἰσφερόντων ἐρανον, Existimo enim bonis moribus conuenire, vt iis qui fortunę iniuria facultatibus lapsi sunt, & vitę subsidium ex literarū studio sibi cōparare instituerūt, cūcti qui in literis amplius cōmentādo profecerūt, & exactius eruditi sunt, hęc munificentia cōferāt & gratiā. Et in Platonico, ὁφέλετε ὁ μόνος τῶν ἐλλώων τοιοῦτον τὸ ἐρανον, ἀναστάσις ἡμῶν γεγεννημένοις ἐπαμύναι, id est, Huius gratię suppetias eundo hominibus ineūde sedibus suis eiectis, solis nobis Gręcorū debitores estis. Deinde sequitur, ὡς δικαίως ἂν τὴν αὐτῶν δολοφονίαν ἀπολάβοιμεν, ἢν πρὸς αὐτοὺς τυγχάνομεν εἰς ἡμῶς ὑπάρξαντες. Aristid. καὶ τὴν προσασίαν ἢν ἀπάντων ἀνθρώπων ἡρακλῆς ἔχει, ταύτῃ αὐτῇ τοῖς ἐκείνους πασι, ὡς ἂν ἐξάνσιν φορὰν, διεσώζω. de ciuitate Athenarū loquēs. Demosth. πρὸς ἡρακλειδῶρον in epist. καλὸς οὗτος ἐρανος χάρις δικαία, ἢν καὶ σὺ κρίναι πρὸς ἐμὲ. Honestū igitur est beneficiū gratiā iure iniūta. Verba sunt Demosthenis p homine reo deprecātis. ac si diceret, honestius ab amico id est a me gratiā iniūta nō potes, q̄ si infanti reo mea causa negociū facessere desieris. ἀνιμῶ ἀνιμῶμαι p tollo, subueho. Xenoph. πρὸς ἰππικ. ἐπὶ ἀνιμῶ ἀνιμῶ δ' ἂν ἀνακωχίσῃ αὐτῶν εἰς τὴν ἀνάστασιν, τῇ καὶ ἀριστῶ, ἀνιμάτω δ' σῶμα. τὴν δὲ δεξιὰν ἐκ τῶν σωεργῶν αὐτῶν. Significat etiā δ' ὑδὼρ ἀντλήσιν ἐκ φρέατος. & ἀνιμῶσαι fursū trahere, ἀναπαύει, πρὸς δ' ἡμᾶς, id est à loro dictū. Xenoph. in. iiii. ἀναπαύει· καὶ ἐκβαλόντες ὡς ἐδύσαντο, ἀνιμῶν ἐκβάλλει τοῖς δόρασι, fursū trahebāt. Lucian. ἀνιμῶσαι δ' ἰχθύς, ἀντὶ τῶν ἀνεπαύει, extrahat è mari. & ἀνιμῶμαι ὑδὼρ, vt ex Lactio, φρεκύνει ἐκ φρέατος ὑδὼρ ἀνιμῶν καὶ ἐκπῶν, προσφύει εἰς τὴν εἰρήνῃ σφισμῶν γε

νήσεσσι. **Lucia.** ἔμβουσι, ἵνα καὶ ἀνιμῶσιν ὁ κερμεύς τὸ ἀγκύριον. ἰμῶ τὸ ἀντλῶ, & ἰμῶ
 τὸ ἀντλῶντες. Ἄμω ἄμωμαι, τὸ θρίζω. **Aristoph.** ἰππεῦσι, de **Cleone**, ἀλλ' ὅμως ἔ-
 ρε τριῖς ὡρ' ἄπαντα, ἢ βίον, καὶ τ' ἀνὴρ ἐδίδεκεν εἶναι, τὰ ἄλλοις ἄμωρ δέρον. **Theo-**
phra in nono de tithymallo, ἄμω δὲ ὅταν ἄρ' ἡ περὶ καὶ σαφυλῇ. **Inde fit ut p**
 κατὰ τὸν, frui, & fructum capere ponatur, & veluti messem facere. **Plu-**
tarch. Ἀντὶ ταύτης ἔφη, ὅτι διαίτης πλὴν ἐλδοδίου ἄμωμθα. **Huc pertinet illud**
Ciceronis pro Mil. Quid enim odisset Clodium segetem ac materiā
 gloriæ suæ? ἄμωτόν τε καὶ ὕλιν ὅτι δολέας ὅτι αὐτῷ; **Sic Iuuenal.** Quæ tas
 men inde seges? terræ quis fructus apertæ? **Significat etiam σωάγω.**
ἐπαμῶσα unde fit ἐπαμῶμαι. **Xenoph.** ἐπαμῶσι δ' ἄρ' ἄνθρωποι πλὴν γλῶσσης καὶ σάξας ἄρ'
 δὲ μάλα, πρὶ τὸ φυτῶν. **Accumulare id latine dicitur, ut est apud Pl.** libi
 decimoseptimo. Feruentibus enim locis accumulāt æstate radices,
προσαμῶσα operiuntur, ne solis ardor adurat. **Dicitur & προαμῶσα.** Idem, τὶ δὲ τῷ
 ἐπιλωμύῳ τὰς ῥίζας σίττος, δοκεῖ ἄρ' ὑπὸ κερῆσι ἀνὰ προαμῶσιν τὴν γλῶσσαν, ἐφ' ἣν
ἄμω **Inde ἄμω** instrumentum fossorium, quod lingua vernacula luchetum
 vocat, quo fossores aggerarii utuntur. **Aesch.** ἡ γὰρ κτησιφ. προσελθὼν δ' ἄν-
 ρωπ' ἀνέστη, Δελφῶν ὅσοι ὑπὸ δ' ἴμετες ἔβωσι, καὶ δόλως καὶ ἐλδοδίου ἡ κερὶ ἄμα τῇ ἡμέρᾳ
 ἔχοντες ἄμας ἐδιδέχθη. **Apd Plin.** in epist. ad Traia. legit hama aspira-
 tum, Nullus in publico sipo, nulla hama. quod aliud instrumentum
μεγαλαυχῶ significare mihi videtur. **μεγαλαυχῶ** **μεγαλαυχῶμαι.** **Basil.** Εὐνομίῳ, εἰ δὲ
μεγαλαυχῶ τῷ βραχυτάτῳ μύρμυκος ἔσω πρὶν ἐλαβεῖν τὴν γνώσιν τὴν φύσιν, πῶς πλὴν ἀκατάληκτον
μαι. τῷ δεῖν δυνάμειν μεγαλαυχῆς φωνάζει. **Sic Greg. sic Lucian.** **Ifocrat.** Αἰδοῦ-
 νόμω δ' ἔχ' ἡκιστα σὲ μεγαλαυχῶντα ἐπὶ τῇ βυσσίδος ἀπολογία. **Plato in tertio**
de Repub. Ἀνδρὶ λοιδορῶντι, ἢ πρὸς δεῖν ἐρίστῳ, καὶ μεγαλαυχῶντι, ὁιομύῳ
 δὴ δαίμονα εἶναι. **Basil.** ad eundem **Euno.** ὁ πλὴν πρὶν ἢ ὄντων ἔ-
ἀνχῶ. δισιν κατὰ φησὶν μεγαλαυχῶμαι. **ἀνχῶ** ut opinor actiua voce tantum dici-
 tur. **Lucian.** ἀνχῶσαι κατελθὼν ἴσως, καὶ δινῆσθαι ἅπασι λέγων συγγενηῶν τῇ
 ἡρᾷ. **Idem, μόνω** οὐκ ἀνχῶσιν προῖκα πεποδινέναι. **Aristid.** cum accus. μόνοις
λωβῶ λωβῶ γὰρ ἡμῖν ὑπάρχῃ κατὰ ἀρὰν ὀνείδιον τε καὶ κλητέαν ἀνχῶσι. **λωβῶ** **λωβῶμαι**
μαι. **Aristotel.** in pri. Politic. εἰσι δὲ βαναυσότατοι οἱ αἰετὰ σώματα λωβῶντα μάλι-
 σα, id est βλάπτοντες, διαφθερόντες. **Plato libro decimo de Repub.** de poe-
 tica imitatione loquens, τὸ γὰρ ἐκ τῶν ὑπὸ κακῇ ἡλικίᾳ εἶναι λωβῶντες ἐκ τῶν πα-
 νυδρίων, πάνδ' ἴσον παρ, hoc est eorum mores corrumpere, & deprauare.
Et λεωβημύῳ deprauatus in **Gorg.** ὁ νομῶν τὸ μέγιστον κακὸν αὐτῷ ὑπάρχει
 μοχθηρῶ ὄντι πλὴν ψυχῇ, καὶ λεωβημύῳ διὰ τὴν μίμνησιν τῷ δεσπότῳ καὶ δυνά-
 μει. **Et in libro decimo supra dicto,** ἀντὶ τὸ διαφθερῆναι λεωβῶντες dixit, oble-
 sos esse & viciatos. **Lyf.** de triginta tyrannis, πλὴν πόλιν ἔτιως ἀσχετῶς καὶ
 δυνῶς ἐλωβήσαντο, suggilarunt, contumelia affecerunt, male acceperunt.
Sic Herod. pro omni contumelia afficio, libro primo, πάντας τε ὅσους
 ἤθελεν ἐκείνῳ πόλιν διεξέσταντο, σύροντες τε τὰ σώματα, καὶ πατρὶν ὑβρίζοντες

πρὸς τὸ τέλος λαβωμένης εἰς τοὺς ὕπερθε ἐξήριψαν. **Homerus** λαβωμένης pro contumaciatore dixit, qui famam hominum imminuit & contumelia afficit. Aliquando pro flagitioso & perditio, ut **Iliad.** ultimo, ἔξρεε λαβωμένης ἐλγίης. λαβάζομαι **Hippocrat.** pro λωσῶμαι dixit, ἵκασα, γὰρ ὑπὸ νοσούντων λαβάζομαι σαφέως λαβάζομαι σου τὰ πολλὰ φθιῖς ἡμῶν, ἢ διὰ φθόνου ἢ διὰ ἀχαριστίου, contumeliose improbari. verba sunt **Democriti** ad **Hippocratem**. ἔρεω ἔρεω ἔρεω ἔρεω. **Xenoph.** in primo παιδείας, ἣν ἂν φρονεῖσαι δεήσει, ἢ κακῶς ἔρεω νόμους. ἢ λησῶν ὑπερβαίνει. **Antiph.** πρῶτον μὲν ἐσθάντες εἰς τὸ πολὺ ἡρόντων. **Idē Xenoph.** voce passiva usus est in quinto παιδείας, ὃ δὲ γὰρ ἄλλος ὡς ἐγὼ ἐν πάντων τῶν κωμῶν, πέμπε τινὰς προφθινησομένους. ὃ δὲ Ἀστυρίῳ ὡς ἐγὼ προσιόντας τοὺς διφθόρηνοντας, φόβου κελύει ἄρματα δύο. **Idem in Hipparch.** ἣν δὲ ὑπὸ κινδύνων ἐλαυνόντες, φρονίμως ἱππάρχου τῶν προόδων ἄλλους προόδους διφθόρην μὲν προσηγῆσθαι. ἀντὶ τῶν διφθόρηνοντας. ἐπιμίγνυμι ὑπὸ μίγνυμι **commerciale** & exerceo. **Thucyd.** in primo, ἐμπόριος ἐκ οὐσης, ἐδὲ ἐπιμύγνυται ὑπὸ μίγνυται ἐσθλῶς ἀλλήλοις οὐτε ἡττῶν οὐτε κατὰ δόλπου. **Idem,** ἐν ᾧ πλέμῳ οὐτὲ ἐπιμύγνυται ἢ συμμύγνυται ἢ ἐπιμύγνυται. **Xenoph.** in septimo παιδείας, νεῦν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς φθιῖς ἡμέρας ὑπὸ μίγνυται ἀλλήλοις εὐλκῶς. **Basil. Gregorio,** τὸ δὲ χωρίον ἡδίστον ἐμοὶ πάντων καρπῶν πλὴν ἡσυχίας τρέφα. ἐ μόνον καθ' ὅτι τῶν ἀσυνκῶν χωρίων ἀπὸ ἡλικίας, ἀλλ' οὐδὲ δόλιον τινὰ παρὰ πᾶσι, πλὴν τῶν κατὰ δόλπον ὑπὸ μίγνυται ἡμῶν. ἐπιμύξια **commercii.** **Iosephus,** οὐ γὰρ ἐμπορίας χαίρομεν, ἐδὲ ταῖς πρὸς ἄλλους διὰ τούτων ἐπιμύξιας. unde ἀνεπίμικτοι qui commercia cum exteris non exercent. **Idem,** ἅτιον δὲ τῶν μὴ γινώσκων τὰ λίκνα ἀνεπίμικτον. συμμύξια voce activa dicitur. **Plato in Politic.** θωπότης δὲ ἀντὶς σωμαίξια, χθρὲς διὰ λόγων, hoc est συμμύγνυται cum eo verba feci, ὡς ἐπὶ τῶν. **Xenoph.** in sexto ἐλκῶν. οἱ δὲ ἐκ τρέας Ἀρκάδες παρῆσαν μάλα, πολλοὶ δὲ πλῆται, συμμύξια μάλα, βουλόμενοι τῆς μάχης τινέσιν, id est σωμαλῶν, vires sociare. Et iterum in quinto παιδείας, τί δ' ὡς μέσῳ ἐφκ, ἐστὶν συμμύξια, adiungere se illis. ἐπιχωριάζω ἐπιχωριάζω ἐπιχωριάζομαι. **Alicarnasseus in vita Lyfiae,** ἐξήμετο φθιῖς Ἀθηναίης γλώττης ἐπιχωριάζομαι ἄριστον κανὼν, οὐ φθιῖς ἀρχαίας, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκείνην τὴν χρόνον ἐπιχωριάζομαι. id est ἐπιδείας, & patriae, in vrbeq; celebratae. **Plato** ἐπιχωριάξεν pro ad locum aliquem ventitare dixit in **Phædo.** καὶ γὰρ τῶν πολλῶν φιλασίων οὐδὲς πᾶν τι ἐπιχωριάξεται οὐδὲ ἀδύναται. οὐτε τίς ἐξέσθαι ἀφίκεται πολλοῦ χρόνου ἐκείθεν. **Aristoteles** voce passiva, ἐν ὅσῳ γὰρ τῶν πόλεων ἐπιχωριάξεται τὸ νέους συζυγνῶναι καὶ νέας, ἀπελθεῖν καὶ μικροὶ τὰ σώματά ἐσθι, id est in quibus consuetum est & patrium. **Pleriq;** tamen activa voce loquuntur. **Synes.** καὶ φθιῖς πύλεως ἐκπαισῶν κατὰ τινὰς εἰσίν, ὅλόν ἐπαισῶν οὐκ ἐπαισῶν, ἀλλ' ἡμῶν ἐπιχωριάξεται, apud nos moratur & versatur. **Polyb.** καθ' ὅσον δὲ ὅσον πλὴν ἀγροκέρδους καὶ πλεονεξίας ἔσθαι, ὅπως ἐπιχωριάξεται πρὸς τῆς κερσίν, sic frequens & usitatus est. **Sic**

ἐκπαινεῖται, ὅτι ὑπὸ τοῦ ἐκπαινεῖται ἔχει πρὸς τὴν τοῦ πυρὸς ἐδραῶν ὡς τὸ αἶμα καὶ ἰσάται. ταλαντὸν γὰρ ἂν τὸ βρὶθυσαν dixit, hoc est pessum euntem, degreuantem. Idem, ὅτι ἐκπαινεῖται ὁ κόσμος, ἐκπαινεῖται ἢ κενὸν ἢ μηδὲν εἶναι. ἐκ τῆς κενότητος, ὡς τὸν παλιν ἐκπαινεῖται καὶ τὸ ὄντων βαρύντατον, ἐν τῇ ταλαντῷ σφραῖς μὴ δεινὸς ἐκπαινεῖται. hoc loco ταλαντὸν expendere significat & appendere, librareque, hoc est suspensum tenere. Diod. in hist. Alexand. ἐκ τῆς μάχης διὰ τὰς τῶν ἀγωνιστῶν ἀρετὰς ἀμείβεσθαι ἔχει πλὴν τῶν ὅλων κρίσιν. ἐταλαντὸν γὰρ τῆς κακίας, ὅτι τροπὴς ἐναλλάξ ἡμολύνης, inclinabatur & vergebat huc & illuc vicissim. Inde ταλαντὸν πλὴν γνώμην significat animum utroque ancipitem esse & alternantem. Lucian. ἐγὼ μὲν γὰρ καθάπερ ἀκρίβης βυτάνη ταῖς ἐπὶ ἀμφοτέρω παλάσιν, ἰσορροπῶς ταλαντῶμαι, in neutram partem propensus sum, ut libra in examine stans & æquilibrium. quod Græce ἰσορροπία dicitur, ὅταν ἰσάζῃ τὰ ζυγὰ. Alciphron ταλαντὸν accusiunxit pro in æquilibrium tenere, πρὸς τὴν οὐκ ὅντων ὅν ἐπαγγέλλονται κέχνηνα ἀνδροφόνος δὲ ἐκ τῆς ἡμετέρας μὲν τῆς πονίας συζώντα χαλεπὸν τῆς πονίας ταλαντὸν ὅπως ἂν ῥέψῃς ὡς γυναι, ἀπαξ ἐκείσε ἀκολουθήσω, vtrā in partem ego vergam in tua voluntate positum est. Aequilibrium etiam significat, cum τὰ ζυγὰ μηδαμῶς ἀπονέοντα μήτε καταρρέποντα dicunt. & ἐπανιστῶν τὰς τῶν σαθρῶν ἀκρίβης, ad æquilibrium redigere vocant. Illud Gregorius in principio τοῦ δευτέρου σκελετικῆς, νῦν οὐκ ἐκπορῶν ἄλλοι τοῦ λόγου προσκοσμέμεθα, τοῖς ἐρημίταις προσδοῖναι τὰ δίκαια, τοῦ θεοῦ εὐδοκίαν, καὶ οἷς ἀντιταλαντῶνται πονηρία, hoc significat, iam dictis addere iusta dei pondera, & quibus iniquitas rependitur, hoc est iniquitatis supplicium. Sequitur enim, τοῖς μὲν, αὐτοῖς ἀπαντῶν (τοῖς δὲ, ἢ) μικρὸν ὑστερον, id est in quæ iam inde ipsa partim, partim post paulo incurrit. Est enim rependere ἀντιστάμιζαν, ἀντιταλαντῶσαν, hoc est ἰσοστάσιον ἀποδιδόναι. ut aurum pro Gracchi capite repensum Cicero dixit in Orat. & auro rependere Plinius. Dicitur & ἀντιστοικῶν, ἀντεπιστάμην, ἀντεπανιστῶν τὸ δὲ γένημα, ἢ πλὴν κακουργίαν, ut Latine obsequium vel iniuriam rependere dicunt, & τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι. Gregorius de eorum penitentia loquens qui in persecutione lapsi sunt, οὐδ' ἐγὼ δέχομαι τὴν ἢ μὴ καμπτῶν, ἢ μὴ ἀξίως, μὴ δὲ ἀντιστοικῶντας τῇ κακίᾳ πλὴν διορθώσιν, id est ex æquo emendationem rependentes: æqua virtute vitium compensantes. Polyb. ἐν τῇ πρὸς τοῦ καθοπλισμῶ τῶν μακεδόνων καὶ τῶν Ῥωμαίων, de magnitudine sarissarum loquens, ἐπεὶ δὲ τῶν σαριων τὸ μέγεθος ἐστὶν, ἢ πλὴν πλὴν ἐλαφρῆς ὑπόθεσιν, ἐκκαθεκά πηχῶν. ἢ τὴν ἀρμονίαν τὰ πρὸς ἐλπίσιν, δεκαπέντε πόντων δὲ τὴν τέτταρας ἀφαιρέται τὸ μετὰ τὴν χροστὴν διάστημα, ἢ τὸ κατόπιρ σήκωμα, ὅτι προβολῆς, φανερὸν ὅτι τοὺς δέκα πηχῶς προπύπην ἀνάγκη πλὴν σάσκων. σήκωμα, appellavit τὸ ἀντίρροπον momentum sarissæ, quod æquipondium dici potest, hoc est pondus

ἀντιστάμιζαν
ἀντιταλαντῶσαν
τόντων
ἀντιστοικῶν
Rependere

σήκωμα

- Sacoma.** quod altrínsecus additur ad æquilibrium molíendum. Vnde sacoma apud Vítruuium líbro nono ubi de Archíméde loquítur, Coronam íngt votíuam díis immortalibus ímmaní precíó locauít faciendam: & **Centumpódium.** aurum ad sacoma appendit redemptorí. id æquipondíum vt díxí vocarí potest, vt cétumpondíu apud Catoné & Plautú, pro ímmaní pódere legímus, etiáfi centúpódo excedat. Quidá superpódium ^{ἐπίμετρον} vocant, quod Cícer. in Frument. corollarium díxit. **σκηός.** est stabulú in quo seorsum agní lactentes clauduntur. Plato lib. quínto de Rep. τὰς μητέρας ἐπὶ τῷ σκηόφ' ἄγοντες ὅταν παραγῶσι, μηχανώμενοι ὅπως τὰ αὐτῆς μητέρα μία ἀποθῇ. Aristotel. in sexto híst. non absímili ratióne pro loculis vsus est quæ Columel. loculamenta vocat, ὁ δὲ πέρδικας δύο προῶν τῶν ὠν σκηός. καὶ ἐφ' ᾧ μὲν ἡ διήλθα, ἐπὶ θατέρω δὲ ὁ ἄλλω ἐπωάζει. Inde σκηάζω ^{ἤμα} quod concludere significat. Xenoph. in tertío ἐλλωικ. τέλος δὲ ὥσπερ ἐν αὐλὶ σκηαδέντες κατὰκοντ' ἴσθ' ^{βρίθεν} etiam & **βρίθω** pro eodem ínuenítur. Eustath. in Homerum, ἐς χοίρους μεταπροῶν, κατὰ βρίθοντες, ἅμα νακύπην ἐκ ἔχοντες. Greg. ὅσον τὰ ὑπερβάνια ἡμῶν ὑπερβαίει το σιωθέτω καὶ τὰ πένου ἅ βρίθοντες κράματ' ^{ἔστι}, id est præstant corporibus humanis concretis & deorsum vergentibus suo nutu. Aristotel. in Probl. sect. decímaquinta, loquens de círculo prouoluto, ὅταν δὲ βρίθῃ ἐπὶ θάτορον μέρ' ^{ἔστι} δι' ἀνωμαλίαν το προῖσμενός ἀέρι' ^{ἔστι}, ἐκ ἔτι ἴστω γεῖρα ^{ἔστι} περὶ τὸ καὶ ^{ἔστι} ἐκ τὸς μέρ', ἀλλ' ἀνάγκη προφρῇ. Chrysost. passíue protulit, πολλοὺς προῖ τῶν γλῶν ἀναχόμεν' ^{ἔστι} πόρους, ἵνα βρίθῃ αὐτῶν ὁ λίον προῖ ^{ἔστι} καρπῶν, hoc est ingrauescat & propendeat. quod tamen in oratione soluta nusquam voce passíua legi. Philo de mundo, τὸ μὲν δὲ πυρῶδες σιωανέλκον γλῶν, ὑπὸ το προῖ αὐτῶν νόσικ' βρίθῃ ἀναχόμεν' ^{ἔστι}, id est pessum íre. Plutarch. pro ἐγκάδ' posuit καὶ καταφέρεισθαι, in Cef. ὁ δὲ ἱππῆς ἄπαυτες ἐπὶ τὸ ἀριστὸν ἐβρίθ' ^{ἔστι} in cubuerunt, impressíonem fecerunt. **σπανίζω** σπανίζομαι. Demosth. σπανίζων χρημάτων, indígens pecuníæ. Theophr. in quínto, σπανίζουσι δὲ πόδες. Xenoph. in septímio ἐλλωικ. καὶ ὡς πάντων σπανίζοντες ἐν τῇ συμμαχίᾳ δέμεν' ^{ἔστι} νορ. Isocrat. voce passíua in Areopag. τὸ δὲ μέγιστον, τότ' μὲν δυοῖς ἦν ἢ προῖ ^{ἔστι} τῶν, ὅθεν τῶν ἀναγκαίων, ἐδὲ προῖ τῶν τὸς ἐντυχάνοντας, τῶν πόλιν κατήχων. νῦν δὲ πλείους ἐσὶν οἱ σπανίζόμενοι τῶν ἐχόντων. σπανίζεω plus esse videtur ^{ἔστι} σπανίζω, vt ἀπρεῖω plus est ^{ἔστι} ἀπορεῖν, de quo ante díctum est. Vnde fit Διαφρεσθαι. Plato in Phædro. ἐγκαλυφάμεν' ^{ἔστι} ἔρω, ἵνα ὅτι τάχιστα διαφράμω τὸ λόγον, καὶ μὴ βλέπων προῖ σε, ὑπὸ ἀσχυρῶς διαφρῶμαι, id est prorsus ad infantíam redígar. **σκιῶ** σκίωμαι & κατασκίω. Xenoph. in sexto παιδίας, κελῶν τίνων ὑμᾶς μλύνοντάς ἐν ᾧ κατσκοινῶκατε, φυλάττειν τὰ χήματα. Idé, Αἰθίς δὲ πρὸς ἐμοὶ θέσει σε σκίωω. In Euang. Ioannis. ἐσκιώωσιν ἐν ἡμῖν, quasi habuit ínter nos tabernaculum, fuit in contuberníó nobíscum. Plato voce passíua vsus est líbro vndecímio de Repub. ὅτω πόρρω που

Σκλωμαῖς η)

κατασκηῶ

μολα

Σκλωήρ σκκ

vẽ ô đ.

Παρασκευή

၂၀၁၁

Σκύνωμα ©

σκληρογρίζι

μολ.

Χαλεπαίνω

χαλεπαίνο

μολ.

Δυχεζαίνω

Δυσχεραίνω

μολ.

sua apud Græcos, ut infra dicendum est. *Δυσχερᾶίνω* etiā est addubito, hæsito, rem difficilem esse censeo. Aristotel. in pri. *τῶν μετὰ τὰ φυσ. οἱ φιλοσοφῶντες ἀμύμονες ἀτάκτοι ἐν τοῖς λόγοις, καὶ ἐν τῇ φάσκῃ ἐνταῦθα τὸ ὑπερβαίνειν, ὅθεν ἐδυσχερᾶναν ἑαυτοὺς*, nihil difficultatis sibi in ea commentatione excitauerunt, & velut rem planam transmiserunt. hoc est ὅθεν διαπροώπεις ἔπυχον, tanq̃ scilicet certi suæ opinionis: quod facere non decet eos qui vere philosophantur, ut ipse in secundo his verbis inquit, *Δὲ δὲ τὰς δυσχερεῖας πεθεωρήκεναι πᾶσι πρότερον, διὰ τὸ τῶν χρηστῶν ἀνὸν τὸ δικαίον ἔργον πρῶτον, ὁμοίως ἔναι τῷ τῷ δὲ βαδίζον ἀγνοῶσι.* *Δυσχερᾶν* enim sunt huiusmodi διατρήματα, & argutationes & ἀντιλογίαι. ut apud eundem libro tertio ubi de axiomaticis loquitur, τὸ γὰρ αὐτὸ ἅμα ὑπάρχει καὶ μὴ ὑπάρχει, ἀδύνατον, ὅθεν αὐτῶν ἡ ἀντιλογία, καὶ ὅσα ἄλλα προσδιορισαίμεθ' ἅρ' ἔσω προσδιορισμῶν πρὸς τὰς λογικὰς δυσχερεῖας, hoc est obiectiones & argutias negocia exhibentes differentibus. Idem in decimo, ὁμοίως δὲ ὅθεν πᾶσι ἀντιλογίαις ὅθεν ἀλλήλων τὰς φάσεις δυνάτ' ἔναι, δι' ἃ ἄλλα τε καὶ ἄλλ' ἀντιλογίαις δυσχερῶν διὰ τὰν τὴν πρὸς τὴν ἀντιλογία. καὶ διὸ τὸ ἀντιλογίαις καὶ ὅθεν πᾶσι φάσκων τῶν ἀλλήλων. Et rursus in. xii. *ἔστι δὲ αὐτῶν ὅθεν ἀλλήλων διάφοροι αἱ μονάδες, αἱ δὲ ὅθεν αὐτῶν ἀντιλογίαις ἀδιάφοροι ἀλλήλων μόναι, καὶ ὅθεν ὅθεν συμβαίνει τὰς δυσχερεῖς, ne sic quidem erit ansa argutiarum præcisa & obiectionum logicarum.* *Δοκῶ* δοκῶμαι, id est φαίνομαι. Plato lib. x. de Repub. *ἐπεὶ δὲ τὴν πόλιν κερμενίσαι ἐστὶν, ἐγὼ πάλιν ἀπαύτω ὑπὲρ δικαιοσύνης, ὥστε ἔχει δόξας καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ὑμᾶς ὁμολογῶντες αὐτῆς δοκῶντα ἔστω, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομίσκται, ἃ ἀπὸ τῆς δοκῆς κτωμένη, δίδωσι τῶν ἐχουσιν αὐτῶν. utraq; voce usus est eodem in ambitu, provideri & cēferi. Inde *Δεδογμένον* idē quod *δόξαν* significat. Idem in secundo de Legibus, ὅς ἔστι παλαιὰ ἐστὶν ἢ παλίων ὁλκή τε καὶ ἀγωγή πρὸς τὸν νόμον λόγον δρθὸν ἀρκυμένον, καὶ τῶν ἐπιεικῶν καὶ πρεσβυτάτοις δι' ἐμπερίαν ξωδεδογμένον ὥς ὄντως δρθὸς ἐστὶ. Greg. de Pithagoricis, οἷς ἐννομον ἦν ὁλοῦ τῶν δογμάτων ἐρωτωμένους, ἀλλὰ μὴ οὐδὲν ἀποκρίνεσθαι, ὅθεν δὲ πιθαγῶρα τὸ ἐκ δεδογμένον. id est ὅθεν ἐδόξε. In de apud Demosth. in psephism. *Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, populū sciuisse, curiamq; censuisse.* *Δοκῶ* em̃ & *video* & *videor*, censeo & censeor significat. quæ causa est ut actiua & passiua significatione idem significetur. Demosth. *ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάσχειν ἐδόκουν, καταφρονέμεν ὅθεν ἀπλῶς καὶ ὥς πᾶσι καὶ ὡς πᾶσι καὶ ὡς πᾶσι, existimabam.* Plato lib. vii. de Rep. *τιμαὶ δὲ καὶ ἑταῖροι ἔδυναν αὐτοὺς ἵσσαν τότε παρὰ ἀλλήλων, δοκῆς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμῶν καὶ αὐτῶν ἔχεν.* & sic subinde utitur. *Dicunt autem δοκῆ μοι, καὶ δοκῶ μοι, ὅθεν ἐμοὶ δοκῆν. ἀντὶ τοῦ φαίνεται μοι, & certum est mihī. ἔστω δέδοκται μοι, sic statui, & sic censeo.* Greg. τὰ οὗ ἄλλα πρὸς τὸν μοι δοκῶ, Reliqua igitur prætereunda mihī esse censeo. Synes. *Διὰ σέ μοι δοκῶ μόνον, ὑπερβόησθαι ὅθεν πατριδὸς καὶ λῶσθαι ὅθεν, μετανασθέντων.* Plut. in Cato. *δοκῶ μοι καρχηδόν**

να μὴ εἶναι. verba sunt quibus Cato censuit Carthaginem esse diruen-
 dam, id est cenſeo, placet mihi Carthaginem non esse. Xenoph. in se-
 cundo ἐλλωλῶς, οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι, κάλαμον φέρειν ἐδόκει, ἵνα ἀλλήλους μάθοιεν
 ὁπόσοι ἔκαστον, id est ἐδέδοκτο. constitutum erat inter eos, & ita conuene-
 rat. ἔμοι δοκεῖν etiam dicitur per infinitivum. Greg. οὐκ ἄτεχνος ἔμοι δο
 κεῖν. Paus. ἔρμηςιάνναξ δὲ οὐκ ἔλ' ἔμοι δοκεῖν, πρὶν. Aristoph. pleno sermone δι-
 xit in Pluto, τὰ βλάβαρα πρὶ ἐλπίχον, ὥς γ' ἔμοι δοκεῖν. Est etiam δοκῶ τὸ ἐνδο-
 ξῶ γίνεσθαι, cui ἐδοξῶ opponitur, ut latine cenſeor, quo modo Eurypí-
 des in Hecuba vsus est, λόγῳ γὰρ ἐκτ' ἐδοξούτων ἰὼν καὶ τ' δοκούτων
 αὐτῷ, οὐ ταυτὸν δέειν. Apostolus hoc verbo vsus est, ἔμοι γὰρ οἱ δοκούτες
 οὐδὲν προσαναέθεντο, Mecum enim ii qui existimatione præditi erant, consi-
 lia non communicarunt. vel qui aliquo in numero habebantur. vel q
 aliquid esse videbantur ut Interpres vertit. Cicero in Diuinatione, Et
 ex eo quod ipse potest in dicendo aliquantulum remittet: ut tu tū alí
 aliquid esse videre. Idem, Et Cæcilius tum deniq; se aliquid futurum
 putet, si Halienus minus vehemens fuerit. Potest etiā & significatius dí-
 ci, qui aliqui esse videbantur, ut idem ad Attic. Itaq; fac ut me velis ef-
 se aliquem, quoniam qui fui & qui esse potui, iā esse nō possum. Quid
 autem significet προσαναθέω inferius dicitur. Dicitur etiam δοκεῖν ἀντί
 τῷ δοκού, ut πλεῖν ἀντί τῷ πλεόν, & δέειν ἀντί τῷ δέειν etiam apud Orato-
 res. Isocr. in Panath. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τυγχάνω φρόνιμῳ, δέειν προσθε-
 ναι τὸν τ' προσερμυλίων ἐχόμενον, πάντ' ἅπανσι πόρρω γεγονότα φησὶ ὑπερέστας. δέειν
 ἀντί τῷ δέειν dixit, hoc est προσήκον, cum oporteret, cum conveniret insti-
 tute orationi. ubi γεγώς non γεγονότα lego. Aristoph. βατραχ. οὐκοῦν ἐπεὶ
 ἐς ὅτ' αὐτὰρ ἀμαρτυρία τραγῳδίας κριαῖντα, πλεῖν ἢ μύρια. Idem, ὅταν ὁ τῶν
 τῶν σοφισμάτων ἴδω, πλεῖν ἢ ὕψιστον πρὸς βύπερος ἀπερχομαι. Synes. κτλ. ἀν-
 δρονίκης, καὶ ἐδωατὸν ἔρ' ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα ὅτι αὐτὴς σωμαθροπύσαν, ὡς
 μηδὲν ἀρταῦσαι φησὶ ὕλης κακὸν εἰς προσάθεον, τὶ δ' αἰ καταβλῶν τὸν ὅρ' τῷ δεῖ.
 supra. xxx. annos. Alibi, ὅντις ἐπιβάται πλεῖν ἢ πεντήκοντα. Ἀποδοκεῖν est
 videri aliquid non faciendum, sic dictum ut ἀποφραδιῶναι ἀπεγνώσθαι. Xe-
 noph. ὅς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μνηστὴρ χεῖρτα τοῖς ἱεροῖς χεῖμασι, ταχυ-
 μεν δ' ἀναμύλωνι ἀνθ' ἑαυτοῦ τ' ἐπαρίτωρ εἶναι, διεχέοντο. Et in secundo ἀναβάσ-
 ῃς τ' ἀρ' ἀκνήσωσι οἱ ἀγγελοι μὴ ἀποδοξῇ ἡμῖν τὰς ἀπονείας κηρύσσας. μεταδοκεῖν
 est cū mutatur consiliū. Demosth. πρὸς Λεπ. καὶ μὴ δ' ἀρ' μεταδόξῃ τῷ τ' ἐκ
 ἐλπίδος, δὲ εἶναι δοῦναι, si poenituerit capti consilii. σωδοκεῖν dicitur
 quod inter multos conuenit & communiter placet. Demosth. πρὶ σεφά-
 νος, ἐγὼ μὲν οὖν οὕτως πρὶ φησὶ τύχης δὲ ἐτάξην ἀξίῳ, ὁρθῶς καὶ δικαίως, ὥς ἐμαυτῷ
 δοκῶ νομίζω δὲ καὶ ὑμῖν σωδοκεῖν, ut mihi ipse videor, existimo autem &
 vobis quoq; me videri recte id reputare censereq;. Isocr. περὶ τ' πολλοῖς
 τῶν ἐλλώων σωδοκεῖ, quod constat inter multos. de quo conuenit. In Pā

ἔμοι δοκεῖν.

Aliquis.

Δεῖν ἀντί τῷ
δέειν.πλεῖν ἀντί τ'
πλεόν.

Ἀποδοκεῖν.

μεταδοκεῖν.

σωδοκεῖν.

dectis τὰ συνδόντα conuenta & compacta vocantur. **ὁδοκίμῃ** est idē quod **ὁδοκιμήν**, hoc est probari & exiſtimatione clara eſſe. **Λυſ.** ὃν κατὰ τῆς κακολογίας, ὅτε δ' ὑμᾶς ſοφωτάτας θεωρῶν ὄντας, ἐμαυτὸν δὲ ἀμαθῆσαν· **ὁδοκίμῃ** πλυνθῶν ὑμᾶς, ἐμαυτὸν δ' ἐξημον θύλω. **ὁδοκίμῃ** δ' αὖ ὑμᾶς μὲν ὑπερδοκοῦντας, ἐμαυτὸν δὲ διαβεβλημένον, & reliqua. ὑπερδοκοῦντας dixit clariffima opinio ne præditos, quaſi qui maxime aliqui eſſe videntur, eo modo quo τῆς δοκοῦντας apoſtolus dixit. **Plutarch.** in Symp. τῶν ἐπ' αὐτῷ, Δῆλον γὰρ ἦν ὅτι τῷ μεγίστῳ τῶν ἀγαθῶν καὶ κρατίστῳ, δότι πρὸν ὅτι δ' ὁδοκίμῃς βραχυτάτης, αὐτὸν μέγιστον ὁδοκίμῃ δ' μὴδ' ὅλως ἔροφῃς δέσσειν, hoc est αὐτὸν μέγιστον ὁδοκίμῃ. **Alio** quando ὁδοκίμῃ ſignificat bene affici erga aliquem, bene ei cupere, ut apud **Diodor.** de Hephēſtione, τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐστὶν ὁδοκίμῃς τῷ ξένῳ, καὶ ὃ τὴν ἐπιβαθμύειν ἐπερίκειτο κηχαρις μὲν ὡς, τῷ τῷ ἐπεβάλετο κνρίον ἀναγορεύσαι ἐν τῷ ὄλῳ, **Principio** igitur Hephēſtio beneuolentiæ affectu propenſus erga hoſpitem ſuum, apud quem diuerſatus commodè atq; ex animi ſui ſententiā fuerat, inſtitit regem ipſum ciuitatis ſuæ pronūciare. **ὁδοκίμῃ** τῷ θεῷ theologo ἀγαθὸν δέλεμα eſſe dicunt, quod cum **Diodori** ſignificatione cōuenit. **Greg.** de Chriſto loquens eadem poteſtate cum patre prædīto, παραδεδόσθαι λέγεται, ἀλλὰ καὶ καὶ αὐτὸν δεδωκέναι γέγραπται. **ὁδοκίμῃ** τῷ πατρί, ἀλλὰ καὶ καὶ αὐτὸν ἀνεσκένοι. ἐκείνη ἐν ὁδοκίμῃς, ταῦτα ἐν ὁδοκίμῃς, Illa ſpontaneam & conſentiētem propenſamq; animi affectio nem, hæc poteſtatem declarant. Ea enim quæ probamus & faciēda cē ſemus **δοκίμῃ** ἡμῖν dicūtur, ut ex prædictis apparet. Sic **Eccleſiaſtici** primo, σοφία γὰρ καὶ παρθεμία φόβος κυρίου καὶ ὁδοκίμῃ αὐτῷ πείσῃ καὶ πρῶτης. **Quod** enim deo perplacuit id eſt ὁδοκίμῃ τῷ θεῷ. Sic ad **Ephēſios** pri. προορίσας ὑμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ ἰησοῦ χριſτοῦ εἰς αὐτὸν, καὶ τὴν ὁδοκίμῃ τῷ δέλεματ' αὐτοῦ, Qui vos in adoptionem designauit per Ieſum Chriſtū in ſeipſum, vel in ſeipſo potius, pro affectu propenſo voluntatis ſuæ. Rurſus **Eccleſiaſtici** xviii. εἰ καὶ χορηγήσῃς τῇ ψυχῇ σου ὁδοκίμῃ ἐπιθυμίας, ποιήσει σε ἐπιχαρμα, καὶ ἔχθρῳ σου, Si animæ tuæ ſuppeditaueris quicquid cupiditati com placitum fuerit præbebit te tandem inimicis ad inſultandum. vel, ſi animo tuo indulſeris pro affectu procliui cupiditatis. **Greg.** in ſecun. πρὶς υἱοῦ, ἱπτάσθαι δ' υἱὸς πατρί, καὶ υἱὸς πατρί. ὁ μὲν υἱὸς γὰρ, ὁ δ' ὁδοκίμῃ, hic quidem opere, filius ſcilicet: ille propenſa voluntate, ſcilicet pater. Superius autem dixerat, γέγονε γὰρ ταῦτα ἐνέργεια μὲν τῷ γεννίματ', ὁδοκίμῃ δ' τῷ γεννίματ'. **Lucæ** iii. καὶ αὐτὸς υἱὸς μου δ' ἀγαπῶν, ἐν σοὶ ὁδοκίμῃ, Tu es filius meus, filius inquam dilectus, in te animo meo obſecutus ſum. vel potius, in te opus meū probauī. vel quod idem eſt, in te mihi placet: ita deus in Chriſto homine ſibi placet, qui ne in humanitate quidem quicquid a diuina voluntate deſciuit. Placet enim ſibi deus in ſuo opere

re, ut sit ὡς σοὶ ἡ δόκησις quasi ὡς σοὶ ἀπεδείξαί μιν δὲ ἡ δόκησις, vel δὲ δόκησις
 μα δὲ ἐμὸν, humanitatem scilicet seruatoris. Sic in Ecclesiaste scriptū est,
 cap. ix. Δεῦρο φάγε ὡς θύφροσυν ἢ ἄστυρ σὺ, καὶ πῶς ὡς καρδία ἀγαθὴ ἢ οἶνος σὺ,
 ὅτι δόκησεν ὁ θεὸς τὰ κρίματά σου. ac si diceret, ὅτι ἀπεδείξατο τὰ κρίματά σου ὁ
 θεός. ὅτι ἡρέδην σου τοῖς κρίμασιν ὁ θεός. & ὅτι ἡρεσε ἢ θεὸς τὰ κρίματα, τὰ σὰ.
 Auctor Ecclesiastici datiuo iunxit congruentius, μή δόκησιν δόκησιν
 ἀστυρ, Noli assentiri placitis impiorum. Quare qui opere commenda
 bili sese deo probauit, is ἐνδοκίματι dicitur. Greg. in pri. πρὶ ἡσ, νῦν δὲ ἐνδοκίματι
 μάλλον παρὰ τὴν δόξιν πλὴν ἀλλήλων, ἵνα μὴ τῇ ὑπολήψει κατὰ γέγραπται, δὲ μὴ δό
 κησιν κατακριθῶμεν, ne in preuaricatione deprehensi, cum hoc elogio
 damnemur, quod deo nosmetipsos non probarimus. Potest etiā signi
 ficare ὡς σοὶ δόκησιν, δὲ ὡς σοὶ δόκησιν, ex operibus enim seruatoris glo
 ria dei illustrata est per orbem. παρὰ δὲ δόκην δόκιμος deducitur & ἐνδο
 κίμος & ἐνδοκίμω. Isocr. πρὶ ἐρμῆς, πλὴν δὲ δικαιοσύνης, ἐνδοκίμος ἔστι, ἀλυσίτητι
 δὲ, καὶ μάλλον διὰ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ὠφελῆς, ἢ τῶν ἔχοντες αὐτῶν. ἐνδοκίμος δι
 cit quod ἐνδοκίμω Lyfias, hoc est probatum & laudatū ab hominibus.
 Et ἐνδοκίμω bene audire, sermone hominum celebrari. Demosth. ὑπὲρ
 σιφάνου, ὅς ἐτέρως ὅ συμβάντων, δὲ γὰρ ἐνδοκίμω πρὶς. Hoc idē ἐνδοκίμω
 dicitur. Plutarch. in Galba, ἀκρόαμα δὲ ἦν ὁ νόμος ἐνδοκίμω, Erat au
 tem acroama celebre & nobile in aula. Vfus est & Lucian. παρὰ δόκην
 μάτην est fama & celebritate præstare alicui, & accusatiuo construitur.
 & παρὰ δόκην μάτην vinci & superari ab alio, hoc est inferiorem esse clari
 tate famæ, cuius vsus satis frequens est. vt, παρὰ δόκην μάτην ἡ φιλοσοφία ὑπὲρ
 τοῦ νόμου πρὶς ἀπὸ τῶν νόμων γὰρ ἐκείνο, καὶ διὰ τοῦτο ἡδίων. Alciph. ὅτι μὴ
 ἀπὸ τῶν ἡδίων ἢ θρησκείας, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ παρὰ δόκην μάτην αὐτῶν. Ioseph. in pri.
 contra Appio. λόγων δὲ διαβάμιν ἐπεδείκνυντο, καὶ οὐδὲν ἔστιν ἐν τῇ παρὰ
 δόκην μάτην τῶν ἄλλων ὑπελάμβανον, ἢ τῶν ἡμῶν. καταδοκῶ ἀντὶ τοῦ νό
 μῳ, ἢ γινώσκω, existimo. & καταδοκῶμαι existimor & suspiciōne opprimor.
 Antiph. in apologia cædis, ἐπεὶ γὰρ νῦν διὰ τοῦ ἐχθροῦ δὲ μέγιστον ἐκός τῶν ὑπὲρ
 ὑμῶν καταδοκῶμαι, πρὶν ἐργάζεσθαι ἐκός τῶν ἡν ἡ ἀδύατα πλὴν ὑπὲρ τῶν
 ἐμῶν ἐσάν, καὶ τῇ ἄλλων ἐξ ἡν ἐγὼν ἐπιβουλεύοντα αὐτῶν, διακωλύειν μάλλον, ἢ
 αὐτῶν ἐργασάμενον, ἐπεὶ πρὸς ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ἐμῶν. & mutat inflectionem τοῦ
 νόμου. facit enim καταδοκῶ in futuro, & καταδοκῶμαι in paracimeno. Idē,
 ἀλλὰ καὶ μὴ ἢ ἀποκτείνωτα ἐμῶν, δὲ ἐλέγξω, αὐτῶν καταδοκῶμαι φονεὺς εἶναι, ἀνο
 σίως ἀλώσομαι. Idem in refutatione superioris apologiæ, ἀξιῶν δὲ διὰ τοῦ φα
 νεράν εἶναι πλὴν ὑποψίαν αὐτῶν, μὴ καταδοκῶμαι ὑπὲρ ὑμῶν, οὐκ ὁρῶς ἀξιοῖ, suspi
 cione non premi. δόκησις etiam est ἡ τῶν δόκων. Thucyd. καλεῖται γὰρ δὲ δόκησις
 μετρίως ἐπεὶ ὡς μὲν καὶ ἡ δόκησις τοῦ ἀληθείας ἐκδοκῶται, id est opinio.
 Vnde δόκησιν πρὶς ἔχον est opinionē expectationemq; de se præbere. Idē,
 δόκησιν πρὶς ἔχοντες αὐτῶν ἐκδοκῶται, quasi iamiam essent inuasuri. Plutar. in

Pomp. φανερότερον ὅτι παρὰ τὸν λόγον κατὰ τὴν ἀναστροφὴν καὶ τὴν ἀσχηρὴν δόκησιν ὡς ἀνδρῶν
 Δοκίμοι αἱρεῖται. Vnde Δοκίμοισι φησὶ, Δοκίμοι, Δοκίμοισι φησὶ, & Δοκίμοισι φησὶ. Athen.
 Δοκίμοι φησὶ τίς ἂν τῶν πάντων Δοκίμοισι φησὶ, Dicet aliquis eorum qui sibi acuti homi-
 Δοκίμοισι φησὶ nes videntur. Εὐδοξίαν etiam est ὀλοκίμην, hoc est sermone hominū ce-
 Εὐδοξία. lebrari. & Εὐδοξία claritas nominis. Aesch. πόπερα ὡς αὐτὸς ὀλοκίμων, ἢ αὐ-
 Εὐδοξία. τὸν ὠφελήσων. Greg. ταπεινώσει ἐπιταῖ ὀλοξία. Isocr. de Pithagora, τοσούτων
 Εὐδοξία. ὀλοξία τὸς ἀλλοις ὑπερέβαλλεν, ὥστε καὶ πάντας ἐπιθυμῶν αὐτῷ μαθητὰς εἶναι. Εὐ-
 Εὐδοξία. δοξος est idem fere quod ὀλοξος. & præterea εὐδοξία est δόξα, id est opi-
 Εὐδοξία. nabilis. Aristotel. in. ii. ἥν μετὰ τὰ φυσ. περὶ ὅσων οἱ διαλεκτικοὶ περὶ ὧνται σκο-
 Αἱρεῖται. πᾶν, ἐκ τῆς ὑπόθεσιν ποιημένοι τῇ σκέψιν. Ἄλλος ὀπποῖται τῷ εὐδοξίῳ. Apud
 Αἱρεῖται. Gell. ἄλλοι ὑποθέσιν, vt laudare quartanam. Ἄλλος ὀπποῖται τῷ ὀλο-
 Αἱρεῖται. ξίῳ, quod etiam ἄλλος φησὶ dicitur, vt ἀπορροῖ. Plut. Ἄλλος γὰρ δὲ ὀλοξίῳ
 Αἱρεῖται. αὐτὸ καὶ ὀλοξίῳ, ὅτι ἡττον ἢ ὀλοξίῳ, id est male audit, improbat. Xe-
 Αἱρεῖται. noph. in Oecon. καὶ γὰρ αἱ γε βαναυσικαὶ καλὴ μὲν, καὶ ἐπίσκητοι τε εἰσὶ, καὶ ἐκί-
 Αἱρεῖται. τως μὲν τῷ πάντι ὀλοξίῳ τὸς ἥν πόλεων καταλυμαίνονται γὰρ τὰ σώματα
 Αἱρεῖται. ἥν ἐργασίῳ. Δόξα est opinio & gloria καὶ δὲ δοκίμην, δὲ φαίνεται καὶ δὲ
 Αἱρεῖται. ὀλοκίμην. Ponitur & pro axiomate, vel propositione adeo fixa, vt axio-
 Αἱρεῖται. matis instar sit. Aristotel. in. iii. ἥν μετὰ τὰ φυσ. ἡ μὲν οὖν βεβαιότατη δόξα
 Αἱρεῖται. πᾶσι, ὅτι μὴ εἶναι ἀληθὲς ἅμα τὰς ἀντικειμένης φάσεως. Pro hoc alibi βεβαιότα-
 Αἱρεῖται. τῷ ἀρχίῳ dixit. Inde κύρια δόξα Epicuri apud Ciceronem in secundo Fi-
 Αἱρεῖται. nium, Quis enim vestrum nō edidit Epicuri cyrias doxas, id est ma-
 Αἱρεῖται. xime ratas, quia grauissimæ sint ad beate viuendum breuiter enuncia-
 Αἱρεῖται. tæ sententiæ. Δοξάζει est opinari & existimare. Inde Δοξάζει est exi-
 Αἱρεῖται. stimatus, id est qui talis esse creditur. & Δοξάζει quod in opinio-
 Αἱρεῖται. ne est, Platonί in Philebo. Δοξάζει est opinabile, quod & εὐδοξίῳ dicit.
 Αἱρεῖται. Plato in Timæo. τὸ μὲν δὲ νοῖσι μετὰ λόγον πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὰ ταῦτα ἔρ. ὅτι αὐ-
 Αἱρεῖται. τὸς μετὰ αἰσθησεως ἀλόγως Δοξάζει, γιγνώσκον καὶ ἀπρόσμενον, ὅντως ὅτι δόξατε ἔρ.
 Αἱρεῖται. Thucyd. in. iii. in cōcione Diodoti, Δοξάζει pro sentire de se magnifice
 Αἱρεῖται. dixit, καὶ μετὰ πάντων ἑκάστος ἀλογίως ἐπιπλέον ὡς εὐδοξίῳ εἶναι, Accedit his
 Αἱρεῖται. omnibus quod vnusquisq; stulticia & temeritate agitur, vt plus equo
 Αἱρεῖται. de se sentiat. vel, & cum vniuersi, tum singuli temeritate quadā agun-
 Αἱρεῖται. tur. Δοξάζει etiam dicuntur celebrati & εὐδοξίῳ. Polybius de mori-
 Αἱρεῖται. bus Romanorum loquens, τὸ γὰρ τὰς τῶν ἀρετῶν εὐδοξίῳ ἀνδρῶν ἐκί-
 Αἱρεῖται. νας ἰδέειν ὁμοῦ παρὰ οἰονὰς ζώσας καὶ πεπνυμένας, τὴν ἑκ ἑκ τῶν ἀρετῶν, Apud He-
 Αἱρεῖται. rodotum in Vranía legitur, ὅτι βυλομύων δὲ ταῦτα κρίνει τῶν ἐκλήρων φθό-
 Αἱρεῖται. νος, ἀλλὰ ἀπρόσμενων ἐκείνων ἐς τὴν ἐκλήρων, ὁμοῦς θεμιστοκλῆς ἐβόων τε
 Αἱρεῖται. καὶ εὐδοξίῳ καὶ ἐκλήρων σοφώτατος ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἐκλήρων. vbi vel εὐδοξί-
 Αἱρεῖται. ας legendum vel εὐδοξίῳ. vt in Calliope, νῦν ὅτι ἐπεὶ δὲ ἔχ ἡμῖς ἡγεατε τῶν
 Αἱρεῖται. τῶν λόγων, ἀλλὰ ἡμῖς ἀσχομεν, τί δὲ ἔστι μετὰ τῶν ἐκλήρων ἡμῖς ἐπὶ δό-
 Αἱρεῖται. ξίῳ εἶναι ἄριστοι. πρὸ δὲ τῶν βαρβάρων ἡμῖς, ἴσοι πρὸς ἴσους ἢ ἀριθμὸν ἐμαχιστά

μετα. Vbi etiam δεδίδατε legi posset, quo lingua cōmunis utitur. Pro
 inde immerito mea sententia reprehenduntur a quibusdam Greg. &
 alii scriptores Christiani, qui δοξάζειν ἢ διδοῖν post Lucā Euāgelistā & di
 uum Paulum dixerūt pro laudibus cumulare, & gloriosa celebratio
 ne colere, hoc est δοξολογῆν, quo Basil. utitur. Δοξάζειν etiā verbū est philo
 sophicū. Aristot. τὰ ἐνδεκόμενα, ἢ δοξάζουσιν ἀλλήλοις οἱ διεφθαρμένοι καὶ ἀληθῆς
 περ. Δόξα enī, vt dixi, est istar axiomatos. Δόξασμα apud Platonē est idé
 qđ δόγμα apud Thucyd. pro eo qđ faciédū videt. Δοξασικός ἀνὴρ, est qui
 vī opinādī pditus est. Aristot. in Ethic. καὶ καθάπερ ἐπὶ τῇ δοξασικῇ δ' ὅτι
 εὐδὴ, δ' ἐπὶ τῇ φρόνῃ, ἔτι καὶ ἐπὶ τῇ ἡθικῇ δ' ὅτι, τὸ μὲν ἀρετὴ φυσικὴ, δ' δ' ἡ κυρία.
 μεταδοξάζειν ἔστι μεταπέθεσθαι, opínionē mutare. Plato, τὸς γε μὴν γρηγορῶντας
 σὺν γε φαίης ἂν εἶναι οἱ ἄρ' μεταδοξάζουσιν, ἢ ὅτι ἡδονῆς κληθέντες, ἢ ὅτι φόβος τὶ δέ
 σσαντες. Δρέπω etiā & δρέπμαι vt superiora dicunt. Basil. Libanio, ὅτι κα
 δάπερ ἐρωτικά ἔνα κνίσματα τῆς ἐξασαῖς, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἢ φύσις τοῦ
 λαοῦ προσέφυσσε, πρὸς μέγιστα πόθοι τοῖς κέντρους τῆς δρεπμῆος ὑπερδίζουσι. Iulius
 ad Serapionem voce actiua vsus est, Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἡρέμα τῇ δένδρῳ αὐτῷ
 ταῖς χορδαῖς ἀπιδρέπουσιν. μεθύων dicitur qui ebrius est. Aristotel. in tertio
 Ethic. καὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ τοῦ ἀγνοεῖν κολλάουσιν, ἐὰν αἷλος εἶναι δοκῇ ὡς ἀγνοίας. οἷον
 τῆς μεθύσει διπλὰ τὰ ἐπιτίμια. ἢ ἢ ἀρχὴ ἐν αὐτῷ, κύριος γὰρ τῇ μεθύσει. μεθύνον
 τα & μεθυδέντα pro eodē dixit. Idē, τοῖς ἡ κνίσσι καὶ οἱ μεθυσκομῶνται. Plut. in
 Symp. τῇ ἐπ' αὐτῷ, de eo loquens quod Aristotel. dixit, ἡ τρυφά (αὐτῶν) δὲ ἀνάχαρ
 σις, σὲ δ' ὡς πιπτακὲς καὶ τὸ σὸν ἐκφνόν τὸν χαλεπὸν φοβεῖται νόμος, ἐν ᾧ γέγραφε,
 εἰάν τις οὖν μεθύνῃ ἀμαρτή, διπλάσιον ἢ τοῦ νόμου πῶς ζημιῶν. καὶ ὁ πιπτακὲς, σὺ
 δὲ γε ἔπειρ, ἔτι καὶ ἐν τῷ νόμῳ, ὡς περὶ καὶ νυνὶ γὰρ μεθυδέντες ἀθλοῦ αἱ
 τῆρ καὶ σέφανον. μεθυσικός vinosus. Plato, ὅταν μεθυσικός τε καὶ ἐρωτικός ὦμε
 λαγχολικός γίνεται. μεθύσκω actiue inebrio, & μεθύσκομαι inebrior. quo
 Plato metaphorice vsus est, καὶ πάντ' ὅσα δὲ ἡδονῆς εἰς μεθύσκοντα, πρὸς ἀφρο
 νηί, inebriantia voluptate. vt ἐκμεθύνσκω, pro humore redundantí vitio
 & corrumpo. Theophr. in. v. de Causis, Ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τοῦ πλεονέχει δια
 φθέρει, σὴν τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύνσκει. Aristotel. ὁμοίως γὰρ ὁ ἀκρετής τῆς
 ταχύ μεθυσκομένοις καὶ ὅτι ὀλίγος οἶνος. ὀργιάζειν πῶς περὶ Plato in Phædro
 pro cerimóniis peragere dixit. Alibi in eodem libro ὀργιάζειν τῇ διδοῖν
 dixit, pro sacrificiis placare, καὶ ὡς διδοῖν αὐτῷ ἐκφνόν ὅντα ἑαυτῷ, οἷον ἀγαλ
 μα πικταίνεται καὶ κατακοσμεῖ, ὡς ὑμίσων τε καὶ ὀργιάσων. Plut. in Cicer. ὁ δὲ
 κνίσων ἐς πῶς οἰκίαν εὖλα γήτινόν τ' ὡς πρὸς ἀλλοιῶν, ἐπ' αὐτῷ ἐκείνῳ γυναικὲς κατέχον,
 ἱεραῖς ἀπρεπείαις ὀργιάζεσθαι θεῶν, ἢ ῥωμαῖοι μὲν ἀγαθῶν, ἔλληνες δὲ γυναικείων θεῶν
 καλῶσι. Idem in Numa, τὰ μὲν πρὸς δυσίαις καὶ πρὸς αἰσῶν καὶ χορείαις, ὡς αὐ
 τὸς ὀργιάσει καὶ κατέσκει, δημαγωγῶν καὶ ὀργιάσων, hoc est instituit. Est etiam
 ὀργιάζειν etiam sacra instituire ceremonias. Idem in Cæf. de iisdem sa
 cris, Ἀνδρὰ δὲ προσελθόντα ἐν ἐμῇ ἡρώδῃ ὀργιαζομένῳ, id est ἐπιτελομένῳ

λομυλίω πῶς τὸ σπέρμα πλὴν ὑπερανιδρύει δὲ ὅταν ἐνικμῶ ἢ καὶ δορμῇ, καὶ τὰ
 τῶν αἰσθητῶν ἔχει σύμμετρα. Sic Aristotel.in.vi. de hist.animal. Δῆλοι δὲ ἐστὶ
 καὶ αἱ ἰπποὶ καὶ αἱ βοῆς ὅταν ὀργῶσι πρὸς πλὴν ὀχέων, καὶ τῇ ἐπάρσει τῶν αἰ
 σθητῶν καὶ τῷ πυκνῷ ἐρῶν. Reliquū est autem vt de iis verbis loquamur,
 quæ cum ipsa vocem habeant actiuā & passiuam & vtriusq; verbī si
 gnificationem in sua voce, habent præterea significationem talē, qualē
 apud nos optinent quæ deponentia vocantur a Grammaticis, quæq;
 a Græcis ἐπίμετα dicuntur. Auspicabimur igitur ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. In pas
 sua enim voce sæpe significationem habet actiuā, sed ita vt actiua vo
 ce nō perinde efferri possit. Ἀγωμαὶ τῇ γυναικί, ἀντὶ τῆς ἐς γάμον λαμβάνου
 ὡς ἐγγυῶμαι γυναικί, quod etiam de patre dicitur filio suo uxorem stipu
 lante, hoc est μνησθνομυλίω. Paus. ὡς δὲ ἐπανήλθεν, Ἀγαθοκλῆς τῷ υἱῷ Λυσάνδρῳ
 γυναικί ἐγάγετο. vt apud Terentium, Nam aliam ei pater desponderat
 gnatam Chremetis. & in principio Andriæ, Placuit, despondi, hic nu
 ptiis dictus est dies. Herodī. de Mammea & Alexandro, ἡγάγετο δ' αὐτῷ
 πλὴν γυναικί τῇ ὀπατρίδῳ. Idem, ἡγάγετο δ' Ἀντωνίνῳ γυναικί ὁ Σεβήρ, γάμος
 σωφρονισμοῦ δέλων. Plut.in Catone, τῷ δὲ υἱῷ πλὴν σκηπίωνος ἀδελφῷ ἡγάγετο
 πρὸς γάμον, stipulatus est, despondit, hoc est despondendam curauit. Sic
 enim dicitur, vt καταδικάζομαι ἢ ἀντίδικον & similia, de quibus alibi dixi
 mus: quod Latini etiam imitati sunt vt liquet per supradicta. Ἀγωμαὶ
 accipio & admitto. Xenoph. ἵστασι γὰρ ἐφ' οἷς αὐτὸς κυναρέτης ἄγεται συμμα
 χος, quibus conditionibus in societatem asciscit. Ἀγωμαὶ mecum ducō,
 vt conuiua vocatus vmbram ducit. Xenoph.in.ii. παύσασθε, κατὰ νοῦν γὰρ
 τῶν ταξίρχων συνδρασκόντων ἀγόμενοι ἀνδρῶν ὑπερδύσσω, ἀνακαλέσας δὲ νομοασὶ τὸν τα
 ξίρχον, ἅπερ ὥδε. Σαμβάνλα ἔφη, ἀλλὰ καὶ σὺ κῆρ τὸ ἐλλωρικὸν τρώει, ὃν καλὸν ὄζει
 πριάγει τὸ δ' μαράκιον. ἀντὶ τῆς ὥς σκιάς σὺ ἐφέλκε. Sūt em̄ αἱ σκιαί τῆς κεκλημυλῶν,
 vt docet Plutarch.in.vii. Sympof. τὸ δὲ τῶν ἐπικλητῶν ἔθῳ, οὗς καὶ σκιάς
 καλῶσιν, & κεκλημυλῶν αὐτῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκλημυλῶν ἐπὶ τὸ δέσπον ἀγόμενοι,
 ἐκτετατοὶ πῶθεν ἔχουσιν ἀρχήν. Appelluntur autem ἐπικληταί, quasi conuiuæ
 extraordinarii, & non vocati, sed aduocati & allecti. Ἀγεσθαι igitur &
 πριάγεσθαι Plutarch. actiue posuit. Alibi, πόσορ δ' ἂν αἶψα σφάτθιμα ὁ κύρῳ.
 Ἀγεσθαι vehere, traicere. Idem, γέμα γὰρ τὸ πολλοῖον φορτίων, ὥσα νάυκλησθαι
 κέρδους ἐνεκα ἄγει. Ἀγωμαὶ foueo & protego, vt gallina pullos suos. Ari
 stotel.in.ix. hist. animal. Ἀναπνέονται δὲ ὑπὸ ταύτων ἀγόμενοι τὰς νεότητες καὶ
 οἱ πρεσβύτεροι ὡς αἱ ἀλεκτρυόνες. καλῶς ἄγωμαὶ sic dicunt, vt ἀνέφερομαι, pro eo
 quod est in bona sum conditione, præclare mecum agitur. Greg. τὰ
 μου οὐκ ἔμεπερα ὅπῃ τῷ θεῷ ἐρίοι ἀγέσθω, Sic nobiscum agatur vt deo cō
 placitum fuerit. sic res nostræ cedant. & paulo post, ἄγοιτ' αὖ τὰς ἐκείνης
 πρεσβείας ἄμενον, Utinam autem eius precationibus fiat, vt melius ce
 dant, de Basilio loquens. Agere est ducere, vt ἔγειν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, raper

re & ducere ad supplicium. Paus. in Atticis, σύλλας δὲ τὰς ὡσιωδέντας
 Ἀθιναίων καθέρξας εἰς τὸν κρημακόν, τὸν λαχόντα σφῶν ἐκ δεκάδ' ἐκάσῃς,
 ἐκέλευσεν ἄγειν αὐτὸν ἐπὶ θανάτῳ, sortito decimum quēq; ad mortē ra-
 pi iussit. Isocr. in Helene, συλλαμβάνεσθαι ἐπὶ θανάτῳ dixit, eū qui in car-
 cerem coniectus est ob noxam capitalem, οὐδὲρ δὲ θυμότερον ζῶντες ἦν
 ἐπὶ θανάτῳ σωεσθαι μὲν. Demosth. πρὸς Λακρίτας τὰς κλέπτας καὶ τὰς ἄλ-
 λας κακέρχους τὰς ἐπὶ θανάτῳ ἔτοι ἀσάγους, rerum capitalium reos &
 postulatos hi ad iudicium sistunt & exhibent. ἄγωμαι καὶ φέρομαι, vt
 alibi dictum est significat ἀπαζομαι & πρὸς δέχομαι. Aristoph. νεφέλ. ἄγωμαι,
 φέρομαι, τὰ χήματα ὡς χερσὶν ἄγωμαι. Agere etiam est nutrire & educare &
 docere, & mores habitumq; corporis componere. Xenoph. in quarto
 ἀπομνημον. καὶ ἦν κωὺν ὀφνεσάτωρ καὶ τῶν διηίοις ἐπιδιδάκτωρ, τὰς μὲν κα-
 λῶς ἐχιδέσας ἀρίστας γίγνεσθαι πρὸς τὴν δῆρην, ἀναγώγας δὲ γιγνομένης, μα-
 τὰς πε καὶ μανιώδεις καὶ θυσαδιστάτας. Ab eodem δι' ἐκ παίδων καλῶς
 ἐχθύντες dicuntur, qui ingenue a pueris educati sunt & instituti. Idem
 de canibus, ἂν δὲ ἡγεμνίαι ἀνεπισκημόνως, δ' ὕχρησιν εἰσι. Ducere lingua verna-
 cula hoc appellat. Inde ἡ ἦν παίδων ἀγωγή, est ἡ ἦν ἡδὺν κατακόσμησις.
 Polyb. ἦγαγε δὲ ὁ ξενολόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα ἐν Λακωνικῇ ἀγωγῇ με-
 περκνότεα. Alicarnass. de Isocr. ἀγωγῇ τυχῶν ὀχλήμονος. Galen. ἀγωγὴν ἀντὶ
 διαίτης dixit, de agrotis loquens, ἐπιτένῃ δὲ καὶ τὴν ἀνακλιτικὴν ὀνομαζο-
 μένην ἀγωγὴν, id est rationem victus corporis recreatricem. Alibi, ἐπιτέ-
 νῃ καὶ τὴν ἐμψυχτικὴν ὀνομαζομένην ἀγωγὴν. Aristot. in x. Ethic. δοκεῖ γὰρ ἡ
 σοφία θανμασὰς ἡδονὰς ἔχει καθαριότητα καὶ τῷ βεβαίῳ ὁλόγοι δὲ τοῖς ἐδόσοι ἦν
 ζητιώτων ἡδὺν τὴν ἀγωγὴν εἶναι, suaviorem esse vitam in inquisitione veri-
 tatis & commentatione. ἀγωγὴν ἀντὶ διαγωγῆς καὶ διαίτης dixit. Inde ἀνα-
 γωγοὶ dicuntur canes in loco Xenoph. supra citato, qui male instituti
 sunt ad venatum, aut qui institui nequeunt. vt ἀνάγωγοι παῖδες. & ἀνα-
 γωγία imperitia, rusticitas, mores incompofiti, vt infra dicemus. Contra
 εὐάγωγοι ductiles, docilesq; Aristot. in vii. Polit. ὅτι δὲ διαπονηθεὶς εἶναι
 τὰς μελλόντας ἀναγώγας ἐστιάσαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. Ἀγωγή etiam
 cultus est in herbis & plantis. Theophr. in pri. hist. plantarum, τὰ δὲ
 καὶ πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἀλλοιοτέρα γίνεσθαι δόξει, καὶ ἐκβαίνειν ἐν φύσει. διορμα-
 λάχῃ εἰς ὑψὺ ἀνασπύνη, καὶ ὑποδυσπύνη. συμβαίνει γὰρ τοῦτο. id est δια-
 τὴν δρασπείαν. Idem, τὰ μὲν γὰρ ἄγρια καὶ ἡμέτερα πρὸς τὴν ἀγωγὴν εἶναι
 δοκεῖ. παρὰ γὰρ ἄγριοι καὶ ἡμέτερον φασιν ἴστω γίνεσθαι, πυγάνον καὶ μὲν
 πυγάνον δρασπείας. Dicitur etiam ἀναγωγή, & exactiorem cultum signi-
 ficat, conformationemq; plantarum. vt idem Theophr. in tertio de Cau-
 sis, ἡ δὲ ἀναγωγή καὶ ἡ καλὴ σίτις ἦν φυτῶν παίδευσιν, διορμαλισμός ἐστι
 καὶ μόρφωσις ἦν δένδρων ὑψὺ καὶ ταπνότητι καὶ πλάτει καὶ τῶν ἄλλοις. Idē, τὴν δ'
 ἀμπλεργίαν ἄγαν δὲ κνικρὴ πρὸς τὴν πυγμύνην, πανταχόθεν δὲ ὁμαλῶς ἔσσης, καλλίωρ

ἀγωγή.

ἀνάγωγοι.

εὐάγωγοι.

καὶ διακαρτερῆται. τοιοῦτον δὲ ὁ χαλεπὸν ἔαν τις καταλείπῃ μὴ καὶ ἄλλοι· ὡς μνησκότα τῶν κλημάτων· ἀλλὰ τὰ ἄριστα πεφυκότα, πρὸς πλὴν ἀπογῶν· ἀρετὴ γὰρ ἔστι οὐ θαλάμους λαμβάνει εἰς τὸ δένδρου. Et rursus, ἅ ἐκ γὰρ πρὸς τὸ ζῶν ἡδὴ τὸ δεχόμενον ἢ ἐπιβροῖ. Διὸ ξάδιον περιέσθαι τὰς ἀγωγὰς. Ἀγωγὴ est habena vel lorum equi. Xenoph. ἔπειτα τοῦ ἀγωγῆ ἐντέναι ὡς διὰ ληκται, id est habenam intēdere vt equus transfiliat post equitem qui manu trahit. Dicitur & ἑνταγωγῆς ab eodem, πρῶτον μὲν τὴν ἑνταγωγέα καὶ ἐκ τοῦ ἐν ταλαινίδος ἢ τοῦ ταλαλὶς ἡρτημύου ὁλτρεπῆς εἰς πλὴν ἀριστοτέρῃ χεῖρα λαβόμεν. Ἄραυ autem est sic plātas adhuc tenellas formare, vt in modum condecētem & commodū naturæ suæ crescant & expādantur. vt in loco supra citato, πλὴν δὲ ἀμπελουργίαν ἄραυ διφ. Ἀγωγή etiam significat contextum ductumq; & stru-cturam orationis oratoricæ. Alicarnass. de Isocratis quadam oratione, τὸ μὲν οὖν ὑπὸ ἰορ καὶ ἀναβεβλημύου τοῦ ἀπογῆς, καὶ τῶν περὶ ὁδὸν ὁ χαλεπὸν ἰσμοδὸς ἐνεσὶ καὶ τῶν. Idem, τῆς μύτης ἀπογῆς τῶν περὶ ὁδὸν τὸ κύνειον, καὶ τῶν ῥυθμῶν τὸ μετὰ κινῶν εἰς ἐδοκίμαζον. Ἄραυ πλὴν ἡμέραν, est ἐορτάζειν. Synes. ἡμέραν μὲν οὖν ἢ ἢ ἄγουσιν ἐν δαίμονι πᾶσιν ἀνδράσιν· ἀλλὰ ἡμῶντες διαφροδόντως πλὴν ἡμέραν, ἀγουσιν ἀπὸ ἀρετῆς. Dicitur etiam πλεῖν, vt πλεῖν παυαθλῶναι. Ἄραυ τὰς ἀπονοδὰς, significat obseruare eo tempore pactas inducias· Ἄραυ ἀδανῶν si gnificat securum esse, in securitate agere. Pauf. τῶνικαντα ἢ αἱ πόλεις ἀδανῶν ἀδανῶν ἐπὶ τοῦ. Demosth. τότε ἡμῶν ἀδανῶν ἡγε. Sic ἡσυχίαν ἄραυ δι- cunt, καὶ ἡσυχίαν ἄραυ, feriatum esse, quietum esse. Ἄραυ interdū cū duo- bus accusatiuis iungitur. vt apud Xenophontem, ἔστι γὰρ ἡδὴ ἀνδρῶν τοῦ ἐν- σκευῶν τὸν λαγῶν, ἀνδρῶν ἄραυ τὰς καὶ τὰς τῶν ἀρετῶν, καὶ γὰρ ὁλτρεπῆς γίνονται. Idē, Ἄραυ δὲ ἀμεινον τὰς καὶ τὰς ὅσιν πᾶσι. ὁ δὲ ἀρετῶν, εἰς τὴν ἀρετῶν dicē via ferens. vt Liuius, Stare omnem multitudinem ad portas, viam hinc ferentem prospectantes. Pauf. ἑτέρα δὲ ὁδὸς δὲ ἐλθόντων πρὸς μέγαρον ὡς Virg. Hinc via tartarei quæ fert Acherōtis ad vndas, φέρει & ἄρα. An- tiph. τὰ πᾶσι τὸν φόνον εἰς ἐμὲ φέροντά ὅσιν. Ἄραυ viūere, id est διαίειν, vt latine agere. Galen. ἐν παλαιῇ παρασκευῇ καὶ ἐν τῇ ἀρετῇ, Puberi, an- num agentī quartumdecimū. Idem de ægroto, ἐκ δὲ ὁμῶν ἄραυ ἐκένων πλὴν νύκτα. Et in pri. ad Glaucō. εἰ οὖν τοῦτον ἡ βλάβη, σκοπεῖν δὲ πόσῳ ἄραυ τὸ νοσῆν ἡμέραν ὁ ἀνδρῶν. Cicer. in Finibus, Quo studio putamus Aristophanem ætatē in literis duxisse· Ἄραυ regere & moderari. Plu- tar. τὸν ῥωμαίων δῆμον ἄραυ ἡδὴ ὁρῶν. Ἄραυ ductare & oblectare, κηλεῖν. Plutarch. in Anto. ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφύως ἀγόμενον καὶ κηλεῖν, ἐπὶ μίξιν τῶν ἐπαύνοισι δικτυν ἅμα, καὶ δένωσιν. Idem in Polit. præceptis, κατανεῖν καὶ σοφῶν τῶν ἐπιστάμενων οἷς χαίρειν ὁ δῆμος καὶ ὑφ' ὧν ἄραυ πέφυκε, id est du- ci natura solet. Cicero pro Murena, Si nosmetipsi qui alias occupatio- nes habemus, ludis tamen oblectamur & ducimur. Inde γὰρ ἀμαρτωλῶν deductū & ψυχῶν. Ἄραυ ἐπὶ φέλαγος. Xenoph. in pri. παλαιῶν, καὶ ἄρα

ἢ σοι κατὰ κέρως οἱ πλέμιοι ἐπιφανέν , πῶς καὶ ἀντικαθίστανται . καὶ ἂ σοι ἐπὶ
 φάλαγγος ἄγνυ, ἀλλοθεν πρὸς οἱ πλέμιοι φανέν ἢ καὶ πρὸς ὅσων, πῶς ἀντιπρὸς ἄλλῃ, Et
 siquidem tibi in cornua exporrecta ducenti exercitum, hostes repente
 apparuerint, quonā modo conueniat in ipsos copias instructa acie ob-
 uertere. Quod si in phalangē composito agmine incedenti, aliūde ho-
 stilis acies q̄ frōte occurrerit, qua ratione obuersam aciem expediat in
 eos promouere. Idem, εἰς πρὸς ὅσον ἀποκνήσκει ἐπὶ φάλαγγος πᾶσι τὰς φύλας ἄγα-
 θὸν μελετῆς εἰκα, in phalangem agmine composito. Et in. vi. παραγγέλλει
 αἱ τῆς ταξιαρχοῖς ὁ λοχαγοῖς ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι, ἕως δ' ὅσον ἔχοντας ἑκάστον τὸ
 λόχον, ita ut binī sint i directum & in versum ex vnoquoq; manipulo.
 Sic ἐπὶ κέρως ἄγαρ & καὶ κέρως idē est. Et ἐπὶ κέρως πρὸς ἑαυτὸν apud Aelianū
 de aciebus instruendis, est cum cornua protendūtur exercitu procedē-
 te, ut verbis Quintiliani loquar. ἐπὶ μετώπῳ, est cum exporrecta fron-
 te agmen procedit. Xenoph. in. ii. παιδείας, ἐπὶ τὸ καπνὸς πλὴν ἄγαρ πλὴν
 ἐπὶ τὸ βασιλεὺς φέρων, σενωτέρων ὅσον ἢ ὡς ἐπὶ μετώπῳ πάντας ἰέναι, πρὸς ἑαυτὸν
 πλὴν πρὸς πλὴν χιλιούτων ἐπιδόει καὶ χάσαν. Quid sit autem ἐπὶ πασάντων ἰέναι ἢ
 ἄγαρ, καὶ ἐπὶ ὅκτω πρὸς ἑαυτὸν alibi dicitur. Quintil. Dirigat frōtem, cornua
 vtrinq; promoueat, equites pro cornibus locet. Xenoph. ὅταν γυμνῶν
 πρὸς τὸ ἀκοντισμῷ διελάωσι, καλὸν ἑκάτερας τὰς πέντε φυλάς ἐπὶ τῷ μετώπῳ
 ἐλάωσιν. Ἄγω duco existimo, ut ἡ γυνυ. Aristid. in principio panathen-
 ὄνστινας ἂν ἀρ' τροφίας πρὸς ἑαυτὸν ὑμῶν ἄγαρ ἡς ὅσον ἀνδρες ἀθληταῖοι, δοκῶν γε δῆπως
 εἰς ἑλλήνας πλῆθος, ὅσον ἑκατόν ἑκατόν, ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται. Ἄγαρ vehere. Xenoph. σὺ δ'
 ὅσον ἄγαρ τῷ ἡμαμαξῶν αἱ ἄγαρ τὰς γυνυῖνας, κατὰ σκορὸν αὐτὰς πλῆθος αἰας.
 Ἄγαρ pendere, hoc est ἔλαρ. Demosth. καὶ τιμοκρατ. ἀκινάκῳ τῷ μαρδο-
 νίῳ, ὅσον ἡγε τριακοσίους δαρμάκας. Postremo hoc verbum multa alia significat
 cum præpositionibus iunctum. Ἄγαρ ἐν ἡμῇ, sic dicitur ut latine in ho-
 nore habere, hoc est honorare. Paus. ὅσον ἐν ἡμῇ τῷ ἀθλητῶν ἄγαρ ἐν ἡμῇ
 καὶ. Dicitur & διὰ ἡμῇ ἄγαρ. Synes. φιλοζωνῆς πᾶσι γινέσθαι καταφανῆς, ὅσον
 με' διὰ πάσης ἄγας ἡμῇ. Cicer. Habuit honorem ei Sylla ut proditori,
 non ut amico fidem. Cæs. habere magno in honore dixit libro pri. de
 bello ciuili. Greg. τόπος ποίνων τὸ ἐμὸν καὶ μέγαν βασιλεὺς δι' αὐτὸς ἡγρ, vene-
 rabantur, veneratione dignabantur. Διὰ μνήμης ἄγαρ, est memoriam
 alicuius scriptis mandare & monumentis. Synes. καὶ διὰ πάσης διφῆ-
 μος μνήμης ἄγαρ τὸν ἡρόν ἐκάνον πρὸς βύπῳ, τὸν ἀπὸ δ' ἔξω τὰς πρὸς ὅσον δῆμος,
 id est honorifice nomen eius senis celebra, laudibus effer. Ἄγαρ ἐν
 ἀδελφῷ, sororis loco habere. Synes. ἔξωσο, καὶ τὸν ὑμῶν κέλῃ μετὰ φιλίᾳ
 τῶς καὶ τὸ τίθῃς, ὅσον ἐν ἀδελφῷ ἄγαρ. Ἀπάγαρ quid sit nos superius dixim⁹,
 & ἀσάγαρ similiter. Ἐπάγαρ γαστρίῳ ἢ δῖκῳ ἢ τίμῳ & similia, est ipingere
 & intēdere, ut supra docuimus. Demosth. καὶ μῆδ' ἵς, ὅσον ἐπαυασάμενός με
 φόνος, καὶ τὸ πρὸς ἡμῇ ἐπαυαστὸν ἔασέ με ἐπὶ τῇρια ὑπὲρ τὸ βολῆς ἱεροποιῶν. Sic ἐπάγαρ

ἐπὶ κέρως
ἄγαρ.

ἐπὶ μετώπῳ
ἰέναι.

Διὰ ἡμῇ
ἄγαρ καὶ τὰ
ὅμοια.

ἐν ἀδελφῷ
ἄγαρ.

ἐπάγαρ.

κίνδυνον. Greg. τίσι τ' πρὶ ψυχῆς ἐπικράμευ κίνδυνον, cui periculum vitæ attulimus: vel vt Cicero, creauimus. vt pro Flacco, Etenim quibus auctoribus atq; defensoribus omnium salus esset defensa ac retenta, neminem vnq̃ putauī per eos ipsos periculum huius fortunis atq; infidias creaturum, κίνδυνον ἐπέσεν ἡ γησάμεν. Periculum animæ creare, est quod scriptura consecrata scandalizare vocat, & scandalum opponere. ἐπάγειν etiam est ἐξωθεῖν ἄγειν, importare & inuehere. vnde ἐπακτός, aduentitius, hoc est ἀπὸ ξένης ἐπαχθῆς, translaticius, & ἐγχώριος & profectitius, vt ἡμεῖς γὰρ τὸ ζῶν ἐχομεν ἐπαχθὲν ἐαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτὸν. Inde ἐπακτὸς ὄρκος. Isocr. πρὸς Δημόνικον, ὅρκον ἐπακτὸν δέχου διὰ τοῦ προφάσεως, id est iusiurandum delatū admitte. est enim ἐπακτὸς ὁ ὑπὸ ἄλλου ἐπαγόμενος, ab alio impactū, non sponte susceptū. Et vtriq; generi seruit. Plato lib. ix. de Rep. ἔως ἂν καθ' ἡμῶν σωφροσύνης, μαρτίας δὲ πληρώσῃ ἐπακτῶ. Herodo. in Polymnia, καὶ τῇ ἐλλάδι περὶ νῆα δὲ μὴ σωτῆρος ὅστις ἀρετὴ ἐπακτός ἐστι, ἀπὸ τε σοφίας κατὰ γὰρ ἀμύνη καὶ νόμου ἰσχυρῶς, virtus vero aliunde accessit, a sapientiæ vtriq; studio absoluta & legis seueritate. ἐπάγω, impingo, illido. Aristoph. σφιζὶ, ἀλλ' ἐπαγε τὸ σὺ γνάθον, Impinge dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. ἐπάγω, stipo, obstruo. Theophr. de coquenda pice loquens, ἰφάπῃσι δὲ καὶ τῇ ὑπερμελείᾳ δίοδον. ἔτα δὲ καὶ ταῦτα ἐπάζωντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τῇ ῥῆσιν. ἐπάγω, impello, incito, irrito. Aristot. in. v. Ethic. πρὶ δὲ δὴμαγωγῶν loquens, τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντῶντες τὰς τὰς θυσίας ἔχοντας, συσφύουσιν αὐτοὺς τὰ δὲ κοινῇ δὲ πολλοῖσι ἐπάγοντες. ἐπάγειν est ἐπισύρειν, attrahere & adducere. Xenoph. de plagis venatoriis loquens, πηγύνει δ' αἱ τὰς χαλίδας ὑπῆρας, ὅπως ἂν ἐπαγόμενοι ἔχουσι δὲ σωτῆρον. Figendi autem sunt varri supini quibus plagæ attollunt, vt cum arrecti fuerint & adducti, contentionem maiorem habeant. ἐπάγωμαι, adduco, ascisco, allicio, hoc est ἐπισύρομαι, ἐφέλομαι. Demosth. ἀνθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγοντι δολέαν, Sponte sua seruitutē sibi asciscunt. Proprie de iis dicitur qui vincitūm quippiam post se trahunt. Lucian. ἀλλὰ κόσμησον πρότερον ὡς ἐπὶ πρόσωπῳ φανοῦντι, ὅτι πλάσσει ἐπάγονται. Inde ἐπαγωγός, πειθαυός, blandus, pella, ἀπατηλός, δολικῆριος, illecebrosus, vt προαγωγός, cuius exempla passim sunt obuia. ἀγωγός etiam significat dicendi vim illiciendiq; habentem. Diosc. δάωαμιν ἔχα τῶν ἐμβρύων ἀγωγόν, id est elicentem & attrahentem. Significat etiam aquæ ductum. ἐπάγωμαι, cito auctorem & laudo testē. Aristot. in. iiii. de partibus animal. τοῦτο γὰρ λέγουσι ζῆναι ἐπαγόμενοι καὶ τὸ ὄμκρον. ἐπαγωγή, pel-
ἐπακτός
ἐπάγομαι
ἐπαγωγός
ἀγωγός
ἐπαγωγή

ἐπαγωγῆς
ἕξια ἔστιν.

Inductio So-
cratica.

ἐπακτικὸς λό-
γος.

ceps continuata. vt in exercitu cōposito agmine procedēte, cum ordi-
nes deinceps alii post alios procedunt. ex quo ἐπαγωγῇ dicta est argu-
mentatio, quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendū eum qui
semel se interrogandum prębuit. deinceps enim alię alias percūcta-
tiones excipiunt & illationes. Tria eius genera sunt, dialecticum, ora-
torium, socraticum, vt Suidas scripsit. De dialectica epagoge Aristot-
el. in. ii. Priorum analy. ἐπαγωγῇ μὲν οὖν (inquit) ἔστι καὶ ὁ δὲ ἐπαγωγῆς συλ-
λογισμός, ὃς διὰ τὸ ἑτέρου θάπερον ἄκρον ὡς μέσῳ συλλογίζεται. Omne aut quod
discitur, inquit Themistius, aut demonstratiōe aut inductiōe discitur.
verū demonstratiō vniuersalibus, inductiō singularibus constat, id est
τοῖς καθ' ἑκαστον. Syllogismus p̄ mediū summū inesse terminū tertio do-
cet. Inductiō contra per tertium summū inesse medio, & vt inqt ipse,
ὁ μὲν γὰρ συλλογισμός διὰ τὸ μέσῳ εἰς ἄκρον ὡς τρίτῳ δείκνυσιν. ἡ δὲ διὰ τὸ τρίτον εἰς
ἄκρον ὡς μέσῳ. vt si quis πᾶσι δ' ἄρχοις probare institerit εἶναι μακροβίους,
quod ἑλαφος, κορώνη, ἐλέφας, & reliqua huiuscemodi sint ἄρχοι. Id qđ si qs
intelligere velit, videat Aristotelē in eo libro vbi περὶ ἐπαγωγῆς tractat.
Nobis tñ inquit inductiuus syllogismus manifestior est demonstrati-
uo. De oratoria inductiōe Quintil. in. v. Est argumētōrū (inquit) lo-
cus ex similib⁹: si cōtinētia virtus, utiq; & abstinentia. si fidem debet
tutor, & procurator. Idē, Cicero argumentationē diuidit in duas par-
tes, inductiōnem & ratiocinationē, vt pleriq; Gręcorū in περὶ ἀδείματᾶ
& ἐπιχειρήματᾶ. dixeruntq; περὶ ἀδείματᾶ ἡ ἐπαγωγὴ. nam illa qua plu-
rimū est Socrates vsus, hanc habuit viā. Cū plura interrogasset q̄ con-
fiteri aduersario necesse esset, nouissime id de quo querebat inferebat
cui simile cōcessisset. id est inductiō, hoc in ratiocinatione fieri nō po-
test. sed qđ illic interrogatur, hic fere sumitur. Cicero ipse in pri. Rhe-
toric. Inductiō, inquit, est oratiō quę rebus non dubiis captat assensio-
nem eius quicumq; instituta est. Quibus assensionibus facit, vt illi du-
bia quædam res propter similitudinē earū rerū quibus assensit, probe-
tur. hactenus ille. Argumentatiō igit duplex, συλλογιστικὴ καὶ ἐπακτικὴ. vnde
de Aristot. in. ii. de partibus animal. ita scribit, ὅτι μόνον ὃ φανερόν ἐστι τοῦτο
ἔχει τὸ εὖρος, ἐκ τὸ ἐπαγωγῆς, ἀλλὰ καὶ καὶ τὸ λόγον. id est nō solū ἐπαγωγῆς, sed συλ-
λογισμοῦ etiā. Idē in. xii. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Δύο γὰρ εἰσιν ἃ ἂν ἀποδείξῃ Σωκράτης
δικαίως, τῆς ἐπακτικῆς λόγου, καὶ τὸ ὀρίξειος καθόλου. Idē in. iiii. περὶ φυσικῆς ἀκροασ-
ῆς. ὅντι δὲ ἐπακτικῶς σκοπεῖσιν εἰδέν ὅτι αὐτῶ ὁρῶμεν κατ' ἐδέειν τὸ διωρισμένῳ. ὡς
περὶ λόγον δηλονότι ἀδύνατον. Neq; vero si sigillatim æstimemus, quicq; vide-
bimus in seipso omnium quæ definiuntur. neq; ratione ac definitione
colligi potest id ita esse. ἐπάγειν etiā est intercalare, & extrinsecus ad-
dere. Herodotus in Euterpe, Αἰγυπιοὶ δὲ τριηκοντημέρας ἄγοντες τὰς Διών-
ειας μῶνας, ἐπάγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πρόσθε τοῦ ἀριθμοῦ. Vtitur

& Plutarch. Inde ἐπακταὶ ἡμέραι intercalatī dīes dicūtur. linguaq; ver
 nacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus
 lunaris ab imperitis. quā Isidorus lib. vi. Etymol. docet. Sunt aut vn
 denī dīes in singulos annos adnumeratī, vsq; ad tricesimum, quos epa
 ctas appellant. Ἀνάγω πλὴν ναῦν, id est e portu in altum educo. ὡς ἀνάγω Ἀνάγω
 δαι ἐκ πλέθρου καὶ ἀναπλέω. quæ significatio omnibus nota est. Lys. τῇ δὲ
 προπορεύῃ ἢ ἀνήγειρ, ἐσιελθὼν εἰς πατέρα τὸν ἐμὸν, ἐκέλευσε χεῖσθαι ὃ ἔκ ἐκ ἀργυρίου
 Ἀνάγω ἢ παῖδα ὃ παιδωγὸς, instituit, docet. & ἀνάγω educare, docere. Xe
 noph. de canibus, τὰς μὲν καλῶς ἀναχθεῖσας, ἀρίστας γινέσθαι. ἀναγωγὰς δὲ γιγνο
 μένας, ματαίους. Est autem Ἀνάγωγος imperitus, indoctus, qui disciplīna
 caruit, ὃ ἐκλυμμένη, ὃ ἀκώλως, ὃ ἐκλυμένος, qui suo animo obsequitur in
 temperanter. Ἀνάγωγος ἵππος, indomitus. Idem, Ἀνάγωγος καὶ λαλῶν. & Ἀνα
 γωγία defectus disciplīnæ, ἀταξία, dissoluta vita, & animus iuuenis in
 domitus. vt Στρατὶς ὑπὲρ τοῦ ἀναγωγίας διηφορῶν. Plut. in Polit. præceptis, τί
 γὰρ δὲ λέγειν ὅτι Ἀλκιβιάδῳ, ὅτι πρὶ τὰ κοινὰ πάντων ἐνεργέσασθαι καὶ ἀπὸ τῆς
 τῆς ἀπώλειαν ἢ πρὶ τὴν δόξαν ἀναγωγία καὶ θρασύντης. Ἀγωγή enim est di
 sciplīna vt ante diximus, quæ etiam Ἀναγωγή dicitur. Synes. καὶ γὰρ ἐφύ
 ηται τέθραται καλῶς, ὃ ἀναγωγὸς ὃν ἀπέτυχεν ἀξίας, Natus honesto loco, etiā
 honeste educatus est & institutus. & ἀναγωγὸς ὅτι φύσις, vt dictum est. Ἀνα
 γωγὴ ὅτι ναῦς, est ἐκ πλέθρου καὶ ἀνάπλεος, exitus e portu, vt apud Demosth. se
 pe. Ἀνάγω reduco & refero. Aristotel. in. v. Politicon, εἰς οὗς μὲν ἀνάγεται τὰ
 βελήματα ὅτι πυράνων, ὅτι τρεῖς πυρῶνσι ὄντες. πάντα γὰρ ἀναγάγει τις αὐ
 τὰ πυρῶν καὶ πρὸς τὰς τὰς ὑπερθεσας. Idem in tertio ὅτι μετὰ τὰ φυσ. ἔστι
 ὅτι φαντασίαν ἢ ἐτέρα συστοχία σέβας καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς δὲ ὅν, καὶ δὲ μὴ ὄν,
 hoc est ἀναφέρεται, quo etiā ipse vitur. Ἀνάγω tollo, subueho, εἰς ὕψος ἀνω.
 Isocr. in Helene, βελώνης ἀντιπρὸς μὴ μόνον τὰ σώματα εἰς δεξιὰ ἀναγαγεῖν, ἀλλ
 καὶ τὰς δόξας ἀφηνέσεις καταλιπεῖν. de Hercule & Helena loquens. & ἰτί
 dem πρὸς φίλιπ. Σκέψαι ὅτι τὸν ἀφ' ἡρακλέους πεφυκότας, οὗς ὁ γυνήσας διὰ τὴν ἀρε
 τὴν εἰς θεὸν ἀνήγαγε, id est in cœlū sustulit: inter deos retulit. Greg. εἰς ἄγιον
 πάχα, ὅμως ὅτι μέσσω χωροῦντες ἡμεῖς ὅτι πᾶντι παχυτέρων τὴν διάνοιαν, ὃ ὅτι
 ἄσαν θεωρητικῶν, καὶ ὅτι ἀπὸ μύλων, id est ad rerū diuinārū contemplationem in
 sublimē erectōrū: & qui sensus altissimos e scriptura eliciunt. Idē, ἐπὶ
 καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὅρις ὁ θεὸς φαντάζεται, δὲ μὴ ὄν, καταβαίνων αὐτὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
 πρὸς τὸν θεόν, ἡμεῖς ἀνάγω ἐκ τῆς κάτωθεν ταπινόσεως. Vnde Ἀναγωγικά dicunt my
 stica. hoc enim verbū theologi orthodoxi suum vsu fecerunt. Idē, χρό
 νικῶς καὶ καὶ ἀναγωγικῶς, & temporarie & mystice. Dionys. de cœlesti hie
 rarch. cap. ii. de materia loquens, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ πρὸς τὸ ὄντως καλὸν τὴν ὑπερβίον
 ἐκκλῆσιν, πᾶσαν αὐτῆς τὴν ὑλάν διακόσμου ἀπὸ χημάτων ἀνα ἢ νοεῶς ὁ πρὸς ἐπεί
 ἔχει καὶ ζωατόν ὅτι δι' αὐτῶν ἀνάγειται πρὸς τὰς αὐλὰς ἀρχετυπίας. Inde Ἀνα
 γωγικά dicta sunt, τὰ ὅτι ὅτι ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ ἀνόητα ἡμεῖς ἀνάγοντα,
 x iiii

aut certe τὸς ἑλλαμυρύνει. Non enim cuiusvis adire Corinthum. Idem cap. pri. καὶ γὰρ ἐ δωατὸν ἑτέρως ἡμῖν ἐπιλάμψαι πλὴν θεαρχικῶν ἀκτινῶν, ἐὰ μὴ τῇ πικιλίᾳ τῶν περὶ πειρασμάτων ἀναγωγικῶς πνευμαλυμυρύνω, ὅτι καὶ ἀνάγωγος ζωῆς ἡμᾶς προνοία συμφυῶς ἢ οὐκ ἔως διεσκύασμυν. Inde ἀνάγωγος ζωῆς, quasi sublimipeta a Dionysio theologo dicta in libr. de Ecclesiastica hierarch. ubi de lapsu humani generis loquitur, ἀλλὰ ὅτι θεῶς ἢ ἀναγωγίου ζωῆς ἐθελοσίως ἀπεπιστάσας, πρὸς πλὴν ὕψους ἐχατὶαν ἠνέχθη, πλὴν πλυταθείας πλὴν ἀλλοίωσιν. ἀνάγωγος ζωῆς vocat πλὴν εἰς τὸ ἄνω ἀνάγεσθαι, ὅτι πρὸς τὸ θεὸν ἐπιστραμμένῃ. Quomodo autem huiusmodi animi sublatio fiat, ipse his verbis docet, ἐν ᾧ πρὸς μουσικῆς θεωρίας, τῇ γὰρ εἰς αὐτὴν ἢ πάντων ἀχέτης ἢ ἀπὸ λυτῶν καὶ ἀφ᾽ ἑκαστοῦ, πρὸς πλὴν ὑψίστου τῶν θεῶν σκοτῶν ἀκτῖνα, πάντα ἀφ᾽ ἑλῶν καὶ πάντων ἀπλῶς ἀναχθῆσθαι. ἀχέτης καὶ ἀπὸ λυτῶν ἐκαστοῦ vocans mentis temporariam abstractionem, non modo ab omnibus concretis, sed etiam a se ipsa, & ab homine. ἀνάγω, reicio ad maiorem potestatem, quod & ἐπανάγω dicitur. Aristotel. in. iii. Ethic. Αἱ δὲ εἰσὶν οἱ δημαγωγοὶ τῶν ἐν αὐτῇ κύρια τὰ ψυχίσματα, ἀλλὰ μὴ τὸς νόμους, εἴτοι πάντας ἀναγοντες εἰς τὸν δῆμον. Idem in quarto Politicon, καὶ τὸ ἀνὰ κέρμενον δὲ τῶν ἐν ταῖς πολιταῖς γυνομένων δὲ πρὸς τὸ πλεῖστον. καταψυχισμὸν δὲ μὴ κύριον, ἀλλ' ἐπαναγέδω πάλιν ἐπὶ τὸς ἀρχοντας. ἐν γὰρ ταῖς πολιταῖς ἀπεστραμμένως πρὸς αὐτοὺς, sed reiciantur rursus plebiscita ad magistratus, ut aut auctoritatem praesentent, si utilia videantur: aut plebiscita emendent, si e repu. non esse appareat. ἀνάγω etiam est altius rem repetere. Greg. ἔδωκε πλὴν αὐτίαν δὴ λώσω βραχὺ ἢ τὸ λόγον ἀναγαγόν. ἀνάγω est reicere, hoc est vomere. & ἀναπογνῆ ἀματῶ, sanguinis reiectio. Galen. ἀποθυμῶσι γὰρ καὶ ἐπὶ γυναικείᾳ ἔσθῃ, καὶ τραύμασιν, αἱμορροίσι τε καὶ ἀναγωγῇ ἀματῶ, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμορρογίαις. ἀναπογνῆ etiam reductio & relatio. Aristoteles in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσ. πάντα δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἐν καὶ τὸ πλεῖστον. ἐλπίδω γὰρ ἢ ἀναπογνῇ ἡμῖν ἐν ᾧ πρὸς πρῶτον πρὸς ἐλατῶς. Διάγω multa significat. Est enim διάγω dego καὶ τὸ διαζῶ. Demosthenes, οἱ θέντων ἐκλήρων ἐὰν προσοίοντο ἡμᾶς, ἐν δὲ δαμονία διαζῶν, vitam se traducturos. Dicitur & voce passiva διάγομαι. Plato de Republ. lib. x. πλὴν τῶν βίᾳ διαγωγῶν ἢ ἀνὰ διαγόμενῳ ἑκαστῷ ἡμῶν, λυσιτελεῖσθαι πλὴν ζωῆς ζῆν. Διάγω τὸν ἑπρον, traicio, traduco, deduco. Synes. ἂν οὐκ διάγω ἕως αὐτὸν ὡς σιμῇ ἡμεῖς ἀγνοήσωμεν, Si quis ad te cum adduxerit, facito ne hoc nos lateat. Xenoph. in secundo ἀναβασ. ἐν δὲ ᾧ πρὸς πρῶτον σαδμῶν πέρας τῶν πταμῶν πόλιν ὤκιστο, ὅτι ἕως οἱ βάρεβαροι διήγον ἐπὶ σχεδίας διφθῆραν, ἄρτες, transportabant. Διάγω abduco, dirimo, remoror, detineo. ὅτι διάγω σε τέττα, ἀντὶ τῶ ἀφῶ. Διάγω rego, vel facio ut viuas, vel traduco. Isocrates, χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας, τὰς πόλεις ἐν ὁμονίᾳ παρ᾽ αὐτῶν διαγεῖν, ita regere & ducere ut in concordia viuant. Διάγω πλὴν στρατιάν, ἀντὶ τοῦ δια

Διάγω
μαί.

K V

ἔρια ἔχουσιν, ἢ πλὴν κρόκῳ κατῆγας. Idem, καὶ κρόκῳ κατὰ γὰρ, ὅς σήμονα κλώθου
 ὅς. Inde fit vt κατὰ γὰρ significet deducere à capite ad finem. Plutarch.
 in Numa, ἔσι δὲ ἢ πρὶ τοῦ νοῦμα ἢ βασιλείῳς χρόνῳ καθ' οὗς γέγονε, νεανικὴ διαφο
 κατὰ ξαυ.
 ρὰ, καὶ πρὸς δὲ ἀρχῆς εἰς τὸ ποτὶ κατὰ γὰρ ἢν σιμμάτωρ ἀκριβοῦς δοκοῦντων. κατὰ ξαυ
 προσάτω.
 frangere, & κατέαξε fregit, & καταγὲν fractum. omnibus enim his vt
 tur Plato, vt κατεαγρίαι. προσάγω adhibeo, admoueo. Isæus, ὅτε δούλους
 προσήγνυ, adhibebat, admittebat. Xenoph. προσάχην τὸν δεομένης ἡμῶν ἔχων,
 qui admissionibus præfectus erat. Huic opponitur ἀπάτω. Aristotel.
 in Probl. sect. trigesima prima, διὰ τὶ ἀμφοτέροι διατρεφέντες ἂν ἢ ὁφθαλ
 μῶν διακέκλυται, ὅτε μὲν καὶ δὲ πρὸς βύτης, δὲ μὲν, ἐγὼς προσάγει ἂν ἢ βαλὼν ἰδεῖν.
 δὲ δὲ, πρὸς ἄνω ἀπάγει. προσάγειν iniungere, imponere. Idem in Oeconom. de
 seruis loquens, ἀναγκαῖον καὶ πρὸς ἀσκήσασθαι τρέφειν, ὅς τὰ ἐλευθέρια ἢν
 ἔργων προακτέον. Liuius, Viuet semper in pectoribus illorum quicquid
 præsens necessitas iniunxerit. de Caudina pace loquens. Columel. Bi
 duo ab opere datur vacatio: tertio die leuis iniungitur labor, ἐλαφρὸν
 ἔργον προσάγει. προσάγειν πρὸς τὸ δῆμον, ferre ad populum. Aristotel. in se
 cundo Politic. de Carthag. loquens, τὸ μὲν γὰρ τὰ μὲν, προσάγειν, τὰ δὲ μὲν
 προσάγειν πρὸς τὸ δῆμον, οἱ βασιλεῖς κύριοι πρὸς τὸ δῆμον, id est ἀσφένειν vt ibidem
 ipse vocat. προσάγειν prope accedere, appropinquare. vnde προαγω
 γή accessus. Plutarch. in Galba, ἀρχὴν δὲ τοῦ κλέμενος πρὸς ἀμφοτέρω, πρὸς ἀμφοτέρω
 τὸ φορεῖον ὡς δὲ ἔκ τε τὸν αὐτοῦ, πρὸς ἡγόν ἑωσας μὲν οἱ πρὸς ἐξίφισι, sic dicitur vt
 προσβάλλω. Idem in Politicis præceptis, οἱ οὖν ἀντικοὶ κόλακας ὡς δὲ ὀρθο
 θῆραι, μιμηταὶ τῆς φωνῆς, ἢ σιωπῆς, οἱ αὐτοῦ, ὑπὸ τὸν μάλιστα, ἢ πρὸς ἀμφοτέρω
 σι δὲ ἀπάτης τῆς βασιλευσίν, id est obrepunt regibus, & captiose insinuan
 προσάτωμαι.
 tur apud reges. προσάγομαι idem quod ἐπαγομαι, ὑπὸ τὸν μάλιστα, ἐφέλκομαι,
 ascisco, allicio, concilio. Plato in principio libri quinti de Repub. καὶ
 λαβόμενοι αὐτοῦ ἀνῶθεν πρὸς τὸ δῆμον, ἐκείνῳ τε προσηγάμεν, ἢ πρὸς ἑαυτὸν, ἔλ
 γειν ἄλλα προσκεκυφώς. hic pro ad se attrahere posuit, ἀντὶ τὸ ἐπιπλάττω. de
 scribit enim morem ad aurem insuffurrantis. Xenoph. πρὶ ἱππικ. ἢν δὲ ὅ
 εἰς τὸ θῆτον ὄρεμά μιν οὐκ ἀμύνοντες ἐβλήθη δὲ δυμοῖδ' ἢ, & δὲ δὲ ἀπὸ τῆς αἰτίας
 ἡμετέρως προσάγειν χαλινῶ, πρὸς ἀνόντα, & βιαζόμενον. Isocrat. in Plataico, εἰ δὲ
 μὴ, ἢν πάλιν γῆν πόλεμῳ, ἀξιώσεται προσάγειν τὸν ἑλληνας, asciscere, concilia
 re. Greg. οὐδ' αὖτε πρὸς ἀμφοτέρω, ἀλλὰ τὸ δὲ δυνάσθαι μὲν, φείδεται δὲ, προαγέ
 μιν, alliciens, concilians & promerens. Isocrat. παρὰ μὲν ἢν ἐκ πρὸς
 προαγωγός.
 οἱ αὖτε, τὰς αἰτίας ἀλλὰ εἰς δὲ ἀπὸ τῆς αἰτίας προσάγειν, perlicere. Inde προαγωγός vt
 ἐπαγωγός. Greg. ὅσοι πρὸς τὸν τὰ σοφιστικά, ἢ προαγωγοὶ τῶν λημμάτων ἀντιπρὸς
 μάλιστα διὰ τῶν ἐκείνοις, conciliatores & interpretes capturarum atq; lu
 crorum. Et προαγωγός, conciliator, interpres, sequester, emissarius.
 προαγωγός.
 Plutarch. πρὶ κλυπαραγωγῶν, καί τινες τῶν ἀνάντων οὐκ ἀνάγκη πάντα γινώσκοντες, ἐπα
 χιδεῖσθαι τῶν ἢν λεγομένων ὡς ἢν καὶ προαγωγῶν γῆν. Cicer. in Verr:

Neuius Turpio quidam istius excursor, emissarius, homo omnium ex illo conuentu deterrimus. Sic emissarii Neronis apud Tranquil. Gregorius de Christo loquens, τὸν τῷ μεγάλῳ πατρὶς ὑόν, καὶ λόγον, καὶ προσεγγεῖα καὶ ἀρχιερέα, καὶ σὺνθερονον. Cur autem seruatorem προσεγγεῖα, dei patris, id est emissarium & conciliatorem & interpretem, & (si dicere fas est) inter diuinam humanamque naturam Mercurium vocauerit, ex diui Pauli doctrina intelligemus, cap. secundo epistolæ ad Ephes. Dicuntur etiam huiuscemodi ministri, & auriti commeatores προεγγεῖαι & προεγγεῖαι & προεγγεῖαι, qui etiam aures & oculi regum, & interdum tyrannorum dicuntur. In vtraque enim partem accipi possunt. Plutarch. ἐν τῷ πρὶς περὶ τῆς ἀρχιερείας καὶ τοῦ τῶν βασιλέων οἷς ἀνάγκη πάντα γινώσκειν, ἐπαχθεσάτους τοῖς τῶν βασιλέων ὡς τῶν καὶ προσεγγεῖων γένος. ὡτακυσὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔχον ὁ νέος Δαριῶς, ἀποστῶν ἐάντῳ καὶ πάντας ὑποφωμύλῳ. τοὺς δὲ προσεγγεῖας οἱ Διονύσιοι συγκακασίαις κατέμειξαν. Apud Aristotel. in quinto Politicon puto locum esse mendosum, ubi πρὶς τῇ τυραννίῃ, loquens, ita inquit, καὶ τὸ μὴ λαυθάνειν περὶ αὐτῶν ὅσα τυγχάνῃ τῆς λείων ἢ πρῶτων ἢ ἀρχομύλων, ἀλλ' εἶναι κατασκόπους, οἷον πρὶς συγκακασίας αἱ τυραννίδες καλεῖσθαι, καὶ τὰς ὡτακυσὰς δὲ ἐπιμύλην ἰέρων ὅπως εἰς ἐκ σωσείας. legendumque censeo οἱ τυραννίδες καλεῖσθαι, hoc est προσεγγεῖαι, ut περὶ ὁρῶντων ἀντὶ τῇ προσεγγεῖαι δωρεῖται κῶς. Odysseæ nono, ὅφρα δὲ περὶ ὁρῶντων εἴη, ut super coenam vel ad coenam vteretur. Est enim προσεγγεῖαι accessus & aditus qui ab illis ad principes datur supplicaturis. Inde illud eiusdem diui Pauli in loco proxime dicto, ὅτι δὲ αὐτῶν ἐχομύλην προσεγγεῖαν πρὸς τὴν πατέρα. Quare ἐκ προσεγγεῖαι aliquid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente. Idem Aristotel. in quinto Politicon, ὅτι μὲν ἐκ προσεγγεῖαι καὶ κατὰ μικρὸν γινώσκουσιν καὶ μεταβολῆς καὶ λαυθάνουσιν, ὁ δὲ δὲ πρῶτος. Idem in septimo, πάντα γὰρ ὅσα λαυθάνει ἐδίξερ, οὐδὲς ἀρχομύλῳ βέλτορ μὲν ἐδίξερ, ἐκ προσεγγεῖαι δὲ ἐδίξερ. Theophr. τὴν δὲ μορφὴν κατὰ τὴν δὲ φύσιν, πλὴν ἐκ προσεγγεῖαι μάλλον ἢ πρὶς φέρεται, nisi quod sensim magis in rotundum conformatur. Plutarch. ἰδρυμύλος ἐπὶ χωρίων ἐδαμύλων προσεγγεῖαν ἐχόντων, vndique inaccessis. Demosthenes κατὰ Ἀριστοκρ. εἴθ' ὅρ δὲ ἔρε ἐκ προσεγγεῖαι ὑμῶν εἴλωρ, καὶ ὅπως ἐν δυνάμει ὑμῶν νομίσῃ, ὅτι πρὸς ὑμῶν δυνάμει ἐχόντων, τῶν οὐδὲ δὲ ἰσχυρόν περὶ γινώσκειται. Itane vero quem videtis vobis amicum sensim fieri, & prout increscere opes vestras arbitrat, ita vos beneuolentia complectentem, & reliqua. προάγω, prægredior & ppgredior, procedo. Plato in Phædro, προάγει δὲ καὶ σκόπη ἅμα, ὅπως κατὰ τὴν νόμον, id est præi. Xenoph. ἐν κυνηγετ. de canibus fallacibus & vanis loquens, αἱ δὲ ἀπαζόμενοι τὰ ψαλῖ καὶ ὑπὸ λαμπρυνόμενοι, ἐφ' ὅτ' αὐτῶν τυχῶσι προάγουσι, συναδῶναι ἐαυταῖς ὅτι δὲ ἀπατῶσι, temere procurrunt. Demosth. ἐπὶ τῶν προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὁμότητι, magno pere in violentiam crudelitatemque euadit. Athen. καὶ τέλει πόρῳ προάγει

γόντες ὑβρίως, τὰς τῶν ἄλλων γυναικας ὑβρίζου. Tandem eo petulantiae euaserunt & progressi sunt. Plutarch. πρὶ μουσικῆς, καθόλου μὲν οὖν ἑωρῆς, ὁμοῦ δὲ καὶ τῶν περὶ αἰδοῦσιν, καὶ τῶν δεινῶν ἐν τῇ κρίσει τῶν ὁμοῦ μουσικῆς μερῶν, καὶ μὴ τε προάγει μὴτε ὑσφρίζου, nec praecedere nec subsequi. προάγω, perpello, impello, stimulo, idem fere quod. διέγω. Demosth. οὐτε ἐλπίς, οὐτε φόβος, οὐτε ἄλλο ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐπὶ προαγέτω, ὡς ἐκείνου. συμφορῶντων τῇ πόλει, ἔστιν ἐπὶ προαγέτω. προάγω, proueho, deduco. Isocrat. πρὸς Φίλιππον. οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς ἔλλοις γεγενησθαι πολικῶν ἐργῶν, ὅσων ὅτι τὸ πάντας ἐκ τούτων κλέμων ἐπὶ τῶν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. προάγω, praesto. Dioscor. προάγει δὲ πασῶν τῶν ἐκείνων ἢ δαρμινθίνων. ὁ μετὰ ταύτων ἢ χινίνων. προάγωμαι, prouehor, euado. Demosthen. ἐπεὶ δὲ πρὸς αὐτὸς προήχθην τὸς λόγους, Quando hucusque ego dicendo prouectus sum. Idem, οὐ δὲ κρίσω τοῖς τῶν ἐπὶ, ἔστιν ἐπὶ προαχθίσομαι, Non eo usque erumpam. Xenophon pro delabi eadem ratione posuit, in pri. ἀπηνικημον. ὅς τις καὶ τὸν διὰ φιλοφροσύνης προαχθέντας, καὶ τοὺς ἐς ἑρῶτας ἐγκυλιθέντας, ἢ τῶν διαμαρτυρίας τῶν δεινῶν ὡς μετὰ τῶν. προάγωμαι etiam ἀντὶ προάγω dicitur, id est perlicio, adhortor. Aristotel. in secundo πολιτικῶν, βουλόμην γὰρ ὁ νομοθέτης ὡς πλείους εἶναι τοὺς σπαρατάτας, προάγει τὸς κλίτας ὅτι πλείους τῶν παύσας, id est premiis & immunitatibus allicit & excitat. Sic Xenoph. τὸ γὰρ τὸς κλίτας προάγει ἀφυλακτούτας μάχῃ ἀμαρτάνων. προάγει etiam est ἐς ἀνάγκην καθίσταται ἢ κλίτας, cum eo usque quis progressus est, ut referre pedem non possit, & regredi. Est etiam ornari & crescere. Plutarch. μαρκελλίαν ἄνδρος ἢ ὑπὸ πομπῇ τῶν προήχθαι δόκοντων. προαγωγὴς idem qui προαγωγὴς, hoc est μαρκελλίαν, ὁ καὶ ἢ. Aesch. καὶ τιμάρχου, καὶ τοὺς προαγωγὴς γεγενησθαι κελότα, καὶ ἄλλοι δὲ ἀνάτωρ ζυμωσῶν. Latine perductor vel productor dicitur & productrix. & προαγωγικός qui vim habet conciliandi amoris. Dionysius ἐν τῷ πρὸς καλὸν καὶ ἑρῶτα, de conciliatore amoris diuini hoc verbum dixit, ὅτι αὐτὸς αὐτῶν καὶ αὐτῶν ὅτι προαγωγικός καὶ κινητικός. παράγω transire, praeterire, ut προάγειν praerire, & προσάγειν accedere. Matthaei vigesimo capite, Δύο τυφλοὶ καθήμενοι πρὸς τὴν ὁδὸν, ἀκούοντες ὅτι ὁ ἰησοῦς παράγει, ἐκράσαν. παρᾶγειν, in medium adducere. Plato libro quarto de Legibus, ἔμοι γὰρ ὕπο φάνει. διὸ καὶ πρὸς αὐτῶν αὐτῶν ἐς τὸ μέσον τοῖς λόγοις, hoc est eam commemorare ciuitatem volui. παρᾶγειν, admittere & intro producere. Lys. τοῦτον παράγει ἐς τὴν ἀγορὰν, testem producit in medium. Demosthenes, ὡς ἐσθλὸν ἢ βελὴ καὶ ἀπὸ μαλακῶν οἱ πρυτάνεις τὰ προσκηλευμένα, καὶ τὰ ἡκοντα πρὸς αὐτῶν, in mediū prodixerunt. παρᾶγειν etiam est verbum militare, hoc est porro agere, promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id est ἀπὸ τῶν σίχων ἐπὶ τὰς ζυγάς. id quod fit ad porrigendam frontem & circūueniendos hostes. Xenoph. in secundo παιδείας, εἰ σοὶ ἐπὶ φάλαγγος ἀπὸ τῶν, ἀλλοθενθεν οἱ κλέμιοι φανῶνται, ἢ καὶ πρόσωτον, πῶς γὰρ ἀντὶ παράγειν. Idem, καὶ ὅποτε δοκοῖν αὐτῶν καμῶς εἶναι, πρὸς αὐτῶν ὅτι ὑσφροὺς λόχον παράγειν, καὶ τὴν τῶν, ὅτι

[illegible]

habet substantias creandi. Idem, καὶ ἄλλως εἰπὼν, ἢ τῶν ζώντων ζωῇ, ἢ τῶν ὄντων ἐσὶα, πάσης ζωῆς ἢ οὐσίας ἀρχὴ καὶ αἰτία, διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακινῶν ὡς συνοχικῶς ἀγαθόπιστα. Prioris ad Corinth. septimo cap. καὶ οἱ χρώμιοι τοῦ κόσμου τῆτο, ὡς μὴ καταχρώμιοι. παρὰ γὰρ τὸ χῆμα, τοῦ κόσμου τῆτο. existimo ita recte verti posse, Et qui utuntur hoc mūdo tanq̄ nō abutentes. transuersos enim agit species huius mundi. Est enim παρὰ γὰρ vt παραφέρῃ, παρεκτρέψῃ, de quibus alibi dicendum, vt ex iis quæ diximus liquere potest. καταχρῶνς autem dicitur καταναλίσκῃ & καταπολαύῃ. Significat etiam supra modum & immodice vtī, & praterq̄ natura vel moribus comparatum est. Lys. ὑπὲρ τῶν ἀριστοφάνους χρημάτων, τῇ δὲ προτοραίᾳ ἢ ἀνίκερ, εἰσελθὼν εἰς τὴν πατέρα τὸν ἐμὸν ἐκέλευσε χρῆσθαι ὃ ἔστιν ἀργύριον. προσδιδόν γὰρ ἔφη πρὸς τὴν μηδὲν τοῖς πελτασῶν. ἥσαν δὲ ἡμῖν ἐνδόν ἐπὶ ἀμνῶν. ὃ δὲ ἢ ταύτας λαβὼν, καταχρῆσθαι, id est καταπλάσσει, profudit, absumpsit. Isocrat. in Panegyri. ἀνάγκη δὲ τὰ μὲν μέγιστα, τούτων, ἥδη κατακεχρῆσθαι τὰ δὲ μικρὰ, παραλελειφθαι. passiuè dixit pro consumpta esse, ἀνελῶνς. quare & accus. iungitur vt καταναλίσκῃ. Plutarch. in Demetr. ὃ ἢ καὶ πρὸς ἐκκεχυμένοι πρὸς αὐτὸν, καὶ κατακεχρημένοι πᾶσαν ἐλοζμίαν, δι' αὐτὸν ὅμως ἢ τότε πρόσφατοι ἢ καινοὶ ταῖς κολακίαις φανῆναι. Inde προκατακεχρῶνς apud Demosth. πρὶ ᾧ παραπρ. ἐπιδὶ γὰρ ἐκκλησία, μὲν οὐκ ἔστι ἢ ὑπόλοιποι οὐδεμία, διὰ τὸ προκατακεχρῶνς, γράφω ψήφισμα βουλευτῶν, τὴν βουλὴν ποιήσαντες τὸ δὲ μὲν κυρίαν, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τῇ ταχίστῃ, id est quòd iam antea omnes concionum dies consumpti essent. Isocrat. in Panegyri. ἂν μὲν γὰρ πρῶτες αἱ προγεγενημέναι κοιναὶ πᾶσι ἡμῖν κατελέφθησαν. τὸ δὲ ἐν καιρῷ ταύταις καταχρῆσθαι, ἢ τὰ προσήκοντα ἐκάστοις ἐνθυμηθῆναι, ὡς τοῖς ὀνόμασι δὲ διαδέδωκε, τῶν δὲ φρονούων ἰδίῳ ὅρι. hic καταχρῆσθαι significat abunde commemorare, copiose earum illustratione vtī. Cicer. pro Milone, Quanq̄ in hac causa Iudices, Titī Annii tribunatu rebus omnibus pro salute reipub. gestis, ad huius criminis defensionem non abutemur, nisi oculis videritis infidias Miloni à Clodio factas. hic abuti vel alieno tempore vtī significat: vel magnopere vtī. ac si diceret, non magnopere huius causæ fiduciam in rebus gestis Milonis ponam. parum hoc valeat in hac causa, nisi innocentia etiam tutus sit. Idem de Natura deorum, Nos elephantorum acutissimis sensibus, nos canum sagacitate ad utilitatem nostram abutimur, καταχρώμεθα, id est multum vtīmur: non autē παραχρώμεθα, hoc est perperam vtīmur. quanquam abuti intelligi possit aliorum vtī q̄ natura comparatum sit, etiam si non perperam. Existimo igitur Apostolum illis verbis immodico usu rerum seculariū nobis interdixisse, ac si diceret, ita his omnibus vtendum vt fructuarii probi vtī solent: non vt plane domini, & perpetui possessores, qui absumere & quouis modo vtī & exhaurire quasi iure suo possunt, καὶ

καταχρώμιοι

προκατακεχρῶνς

Abuti.

οἱ ἀποράζοντες (inquit) ὥς μὴ κατέχοντες. κατέχειν enim est magnopere aliquid tenere vel retinere. de cuius verbi significatione alibi dicturi sumus si locus occurrerit. Qui igitur rebus fluxis ita incumbit, tanquam perpetua animi destinatione occupauerit, ille non utitur, id est & καὶ πρὸς μὲν εἰς τὴν καθ' ἡμέραν βίον, καταπολάει δὲ καὶ καταχρῆται, καὶ κατόχως χρῆται καταχρῆται etiam significat male accipere, verberibus vel morte afficere. Aesch. ἤν τι μάρχης, εἰ δοκῶ ὑμῖν παραπλοσίως βασιωκέναι, παραδίδομαι πλὴν εἰς ἑμαυτὴν ἡμωρίαν ὑναπολογίᾳ τῇ πόλει πρὸς τοὺς ἑλλήνας. οὐ δ' ἤκω παραπλοσώμεθα ὑμᾶς, ἀλλὰ καταχρῆσθαι μοι εἰ δοκῶ τοῖς τούτοις εἶναι, sed meo supplicio utimini ad auertendum dedecus à repub. hoc est nolite mihi hi parcere. παρεξάγω exercitum duco in hostes, apud Demosth. in epi stol. Philippi, ἐν τῷ πρὸς σφεάντος, τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις ἔδερ μέτριον μοι δοκεῖτε πρῆν, πλὴν ἐξελύω σαυτέμενοι. ὁμοίως ἀνὰ πρὸς ἐξάγοντες, & nihilo secius infesto exercitu in me euntes. Plutarch. in Brut. τὸ δὲ δῶνυμὸν κέρως ὥς μὴ κυκλωθῆναι, τῶν ἡγεμόνων ἀντιπαρεξάγοντων διεσώσθαι τὸ μέσον. προάγω, τὸ καταφανῶ ποιεῖν, id est circumduco, ut circumfero. προάγω circumceo, ut Matthæi vigesimo tertio, προάγει τὴν θάλασσαν καὶ πλὴν ξηράν. ut προάγω, προσάγω, præcedo, accedo & alia. Sic enim ἄγερ & composita ab eo de peditibus dicuntur, ut ἐλάωκιν & composita de equitibus. προάγω etiam verso, & περιστρέφω versatilis. τῶν γὰρ πολλῶν ἐσώπων ἐπίτινον βασιλεὺς ὁμοφύς, καὶ δὲ αἱ τῶν πρὸς αὐτὸν ἀφ' ὧν κατὰ σκηνάζοντες θέσας, & reliqua. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν. προάγω redigo, afficio tandem. Dioscor. in sexto, σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλέσων φαρμάκων δύναμις ἐς ὁμοιοῦς πρὸς αὐτὸν σῶμα διαδέσθαι, similiter afficiunt, ad similes affectiones redigunt. δι' ἣν αἰτίαν ἐπὶ τῶν πλέσων τὰ κοινὰ βοηθήματα εὐνύει. προάγει tandem adducere, & ad extremum attrahere & asciscere. Herodia. de filiis Seueri loquens in quarto, ἐξ ἐκείνου δὲ ἐσασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τε καὶ ἐπεβόλθον. πάντα τε ἐπηρεῖν ἐκάτρω, παρώμεθα τὴν ἀδελφὴν ἀφ' ἧς σκηνάσθαι, ἐς αὐτόν τε μόνον πρὸς αὐτὴν πλὴν ἀρχῶν. Idem, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀνὰ κη μόνον ἢ γνώμῃ ἐς ὁμόνοιαν καὶ ἐλπίαν ἐπίπλοστον μάχην ἢ ἀληθῆ πρὸς ἡγήτο, Adductus est tandem ad conditiones amicitiae & concordiae. Hoc verbum autem significat sensim & ægre aliquid fieri. Aristotel. in secundo Politicon, καὶ ταύτῃ πλὴν πολιτείαν βυλόμεθα κοινοτέρων ποιῆσαι ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν πρὸς αὐτὴν πλὴν ἐτέρων πολιτείαν. de Socratis politia loquens apud Platonem. Plutarch. in Politicis præceptis, κολῶν ἀξίωμα, σωάζοντος, καὶ πρᾶξις ἐχθρὸς ἐλδομῶν ἐπιπράξων. ἢ πάντα συλλήβδην ἀναβιβάζει ἡμᾶς, καὶ πρὸς αὐτὴν ὑπὸ ἀνταδίας εἰς ἑαυτὴν, sibi tribuens, & sui muneris faciens, ad se trahens. προάγει etiam est in diuersum & in contrarium convertere. Synes. ἀνασείω, ὥς ἐπειδὴ μοι σωέπεισε ἀποβαλεῖν τῶν παιδῶν τὸ ἐλπίστον, καὶ ὅτι ἡγάγον ἑμαυτὴν κρατῆδες ὑπὸ τῶν πατέρων. ἀλλ' ἀνδρόνικον ἀνὰ πρὸς αὐτὴν, καὶ πρὸς ταῖς κοινὰς συμφορὰς τὸν νοῦν ἔχαν ποιοῖσι, cogitationem meam in

ἀνὰ πρὸς ἐξάγω.

προάγω.

προάγει.

ἀνὰ πρὸς αὐτὴν.

diuersum circumegit. *πριάσμαι* voce passiuā pro circumago, vt *ἀπομαῖ*
mecum duco. Athen. in duodecimo de Dionys. tyranno, *τρυφῆς οὐκ οὐκ*
λθ' ἢ καὶ κακουργίας, διὰ μὲν οὖν χώρας περὶ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
ἰππίας ἐθράπντας ὡραίας. ὅσον δὲ πανοικία ἐφύβρισε κατέστρεψε τὸν βίον, id est
secum trahens, circumagi iubens. auriga autem & agitator *πριάγῃ*
dicitur non πριάγῃς. πριάγω contorqueo, torquendo confringo. χίωρ
μάτρινι, καὶ πολλοὶ δὲ λαικίζων, καὶ πριάγνυν ἢ ἐραχίονα, δι' ἐβαλον αὐτὸ τὸ ἔσφορ,
extortam ei ficam abieci, hoc cōtorto brachio ereptam. σωάγω pre-
ter notam significationem, est contraho quod apertum est, id est clau-
do. Aristotel. in tertio de partibus animal. πέφυκε δὲ τοῖς φοιλιωτοῖς τε καὶ
πρωτοῖς, ἀντὶ οὗ ὡς λωπιδίῳ σωάσῃς ἐλθοῖναι τὸ φάρυγξ. Et in secundo
histor. animal. de pinnophylace, καὶ διοίχοντες καὶ σωάγοντες διεβύσσι τὰ
ἰχθυόδια, τὰ μικρὰ. πρὶν μὲν ἐσελθεῖν διοίχοντες, ὅταν δὲ ἐσελθῇ σωάσοντες. σωάγειν
conciliare, εἰς δμόνοιαν ἄγειν. Herodia. in tertio, ὃ μὲν δὴ τοιαῦτα ἵνα λέγων
ἐκαστοί, κατὰ μὲν λῆπτον, κατὰ δὲ ὡς λωπιδίῳ, σωφρονίζεν αὐτοὺς ἅμα, καὶ σωάγειν
ἐπερᾶτο. δι' ὅτι ἐπέθοντο, ἀφωιάζον δὲ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον. Alibi, ἅμα
φοτέροις τὸ τὰς χεῖρας ὑποβάλλουσι, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγκάλας ἄγουσι, μετὰ διακρίων καὶ
σωαγωγῶν, σωάγειν ἐπερᾶτο. de matre loquens. & σωαγωγῆς conciliator &
congregator. Plato in Sympos. ἔστι δὲ ἐκ τούτου ὁ ἔρως ἐμφυτοῖς τοῖς ἀν-
θρώποις, καὶ οὗ ἀρχαίας φύσεως σωαγωγῆς. Lys. σωαγωγῆς μὲν ἦν πολιτῶν, ἄρχον-
τες δὲ τῶν σωαγωγῶν, id est sodalitatū coactores, σωάγω intendo, augeo.
Gregor. ἀεὶ τὸ πόθος ἀλλήλοις σωάσονται διδόμενοι καὶ βεβαιότερον. σωαγωγῆς
contractio, adductio. Isocrat. in Euag. σεμνὸς ὢν ὅτι ταῖς τοῖς προσώποις σωα-
γωγῆς, ἀλλὰ ταῖς τοῖς βίαις καὶ ἀσκηταῖς. σωαγωγίμῳ collatiuus apud Atheni-
as in septimo. σωαγωγίμα συμπόσια, vocantur, & σωαγωγίμα, εἴπνα, τὰ ἐκ
τῶν συμβολῶν, hoc est συμβελητὰ. ἵπάγω ἀντὶ τῆς προάγω procedo. Plutarch.
in Anton. ἵπαγοντων δὲ κατὰ μικρὸν τῶν πρώτων, ὃ κατὰ μέρος ἐφάνη. Idem, δόντι
δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ἀντωνίων ψιλῆς καὶ ἰππίας, προσβαλόντας ἀνέκοπτε τοὺς καλεῖται,
ἐχ' ὡς πρὸς πρότερον ὑπάγων ἅμα, πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἐλθόντων, ἀλλὰ ὑπερβαλόντων,
καὶ συμπλεκόμενων πρὸς ἀντιπρότερον, non vt antea progrediens simul & vi-
cissim pedē referēs. Sic dicit vt ὑπερβαλόντων, ἀντὶ τῆς προβαλόντων. καὶ ὑπερβαλόντων, ἀν-
τὶ τῆς προβαλόντων. & ὑπερβαλόντων ὃ προβαλόντων. & vt aliqui dicunt ὑποτίμωσις, προ-
μωσις. & ὑπαναγινώσκω τὸ προγινώσκω. Sic Demosth. πρὶν σεφάντα, αὐτὴ τῶν πρὶν ἐπὶ
βας ἐγγύς πρὸς ἀμάτων ἀρχή, καὶ κατὰ σάσις πρὸς τὰ πρὸ τῶν ἐκχέρον καὶ μί-
σος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπερβαλόντων ὑπὸ τῶν, impulsis & prouectis. Idem,
ὅντι δὲ διακρουόμενος πάντα τὰ ἐμὲ προδιδόν χρόνον ἐσελθεῖν, εἰς τοὺς ὑπὸ καίρων,
productus & adductus est, & protrusus. Greg. ἀλλὰ γὰρ ἔλαθον ἐμάντων
εἰς τοὺς ἐμοὺς ὑπαχθεὶς ἐπαίνους. ἵπάγω demittor, & clunem submitto, vel
ὑποπίπτω succido. Aristotel. in quinto de hist. τῶν τε ζωόντων καὶ μεγάλων
ἐχόντων, οὐκ οὐκ ἀξέγνωσας ἐλάφους αἱ θύλααι ὑποδέχονται, οὐκ οὐκ τὰς αἱ βόες, διὰ

πλὴν τοῦ αἰδίου σωματικῶν, ἀλλ' ὑπάγοντα τὰ διήλθα δέχοντα πλὴν γυναικῶν, se submit-
tentia: Vnde ὑπαγωγὴ huiusmodi submissio & succidua exceptio ma-
ris. Idem in sexto, ἢ δ' ἔλαφος πλὴν μὲν ὀχέου περιττα κατὰ τὸν ἐλέχθαι πρότερον,
τὰ πλεῖστα δ' ὑπαγωγῆς, & γὰρ ὑπερμύει τὸν ἄρξεναι ἢ διήλθα πολλὰκις. Est etiam
ὑπαγωγὴ ἢ ἀναχώρησις. quod fit cum receptui canitur, ut apud Thucydí-
dem. ἢ ὑπαγωγὴ opponitur τῇ διώξει. quæ quia interdum subdola est, ad
perliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγὴ ἀντὶ ἀπάτης ponitur. vel
ideo dicta est ὑπαγωγὴ, quod ὑπάγω δ' ἐξ ἀπατῶ significat & pellicio. Xe-
noph. Hipparch. ἔτι δὲ τοῦ μὲν κρυπτὰς ἔχοντι φυλακὰς ἐξέσθαι φανερῶς δλίτοις
ἐμπροσθεν ἢ κρυπτῶν φυλάττοντα, πρῶτον τὸν κλεμῆς ἐς ἐνέδρας ὑπάγειν. Aesch.
ἡ τιμῶντος, ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πολλὰκις ἀφ' ἐμῶν ἢ ἐς αὐτὸ
δ' πρῶτον, λόγων, ὑπὸ φθι ἀπάτης, καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπάγειν, καὶ πάντων ἀδικῶ
τάων ἔθος ἐς τὸν ἀγῶνα πρὸς ἀλέγειν, fallimini, dolo adducimini. Significat
enim etiam adduco, id est perperlo, perlicio. Herodí. ὁ δὲ αὐτοὺς ἐφ' ἃ ὑπάγωμαι.
ἐβόλετο ὑπεργάγειν. ut est illud, ὑπαγόμην τὸν παῖδα προσώτερον φθι πόλεως,
apud Suidam citatum. Idem Herodí. ἐς τε οὐλίαν βούε γυμναστὴς ὑπεργάγειν
τὸν, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν. Et passiva etiam voce dicitur, ut
apud Isocrat. πρὸς φίλιπ. τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαγόμην, ὅτι πείσας δούε τῶν
ἐκείνων νομιζομένων τὰς μεγίστας, συλλαβὴν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Dicitur etiam pro
eodem προάγωμαι. quare ὑπάγωμαι ἀντὶ τοῦ προάγωμαι in usum venit. vel
quia ἢ ὑπὸ dolum significat in ὑπάγωμαι, ut in ὑπερχομαι, quod assentatio
nem significat & obreptionem sese alteri captiose submittentis. Lu-
cían. πλὴν μὲν γὰρ σιμέλλω ὑπελθῶ ἢ ἤρα, διότι γὰρ ὡς ἐκλόπτος ὄσι, πείσας αὐ-
τῶν πρὸς τὸν Διὸς, μετὰ βροτῶν καὶ ἀστράτων ἡκίμην πρὸς αὐτῶν. Idem, ὅτι καλὰ
ταῦτα ὡς πρόσθεν ὑπελθὼν μετὰ πλὴν ἐρωμύλλω, ἐκκαθὰς ἐμοί, διοκῶν ὅτι πείσας.
Significat etiam obsequiose colo, θοραπῶν, alicui me vendito & eum
obseruo. Andocíd. ἡ Ἀλκιβιάδης, ἐκτόπως δὲ μοι δοκῶσιν οἱ κριταὶ ὑπερχεῶς
Ἀλκιβιάδην, ὁρῶντες ταυτέων τοσαῦτα μὲν χρέματα ἀναλώσαντα, προπηλακίζομεν,
τὸν δὲ τοιαῦτα παρνομοῦντα, μέγιστον δυνάμενον. Paulo post κολακῶν pro eo-
dem dixit. Demosthen. ἡ Ἀριστοκρ. συμβέβηκε γὰρ ἐκ τούτων αὐτοῖς μὲν ἀντι-
πάλως εἶναι τούτους, ὑμᾶς δὲ ὑπερχεῶς καὶ θοραπῶν, Inde contigit ut tres
illi reges inter se hostes essent, vos autem ut ipsi colerent & observa-
rent. quod Quintil. in quarto ἡ λέγειν reddidit latine, Interim vero
(inquit) fallendus iudex, & variis artibus subeundus est. Philostrat. Subeo.
zeús ὑπὸ πῆλθε χρυσῶν, ὑδ' αἰ, βοῖ, καὶ δράκοντι καὶ ἄλλοις προκαλύμμασι. Dicitur &
pro eodem ὑπερχέω itidem cum accusatiuo. Plato libro quarto de Re ὑπερχέω.
pub. ὅς δ' ἂν σφᾶς ἔπω κλιτθολομύνας ἡδίστα θεραπεύει καὶ χαρίζεται ὑπερχέω, καὶ
προγινώσκω τὰς ἡμετέρας βουλίσας, καὶ ταύτας δ' αὖτος ἢ ἀποπληροῦν, ἔτι ἄρα σο-
φὸς ἔσται ἀνὴρ, καὶ τιμῆσεται ὑπὸ σφῶν. Aesch. οὕτω ὡς ἐγὼ ἀκῶ τὸν Ἀλέξανδρον
ὑποτρέχω, καὶ πλεονάζει ἐκείνῳ διὰ τούτου γράμματα, venditat se Alexandro.

- Athenæ. libro quinto,** καὶ χερσὶ τοῖς ἄλλοις ἡρώδης, ὅτι ἐν μὲν
 θριδάτι τὰ πρῶτα, μετέπειτα, ὑπερβαλὼν τὸν βασιλέα, ἡρώδης εἰς ἐχθρότητα.
Xenoph. in primo παιδείας pro cursu comprehendere dixit, vel fu-
 gientem reprehendere, χρῶνται δὲ τοῖς μύθοις ἢ ἐφ' ἑβώων αἱ ἀρχαί, ἵντι φερῶν
 σαι δέσπῃ, ἢ κακὴν γὰρ ἐρῶν ἢ λυσιτελεῖν ἢ καὶ ἄλλοις ὅσα ἐχθρὸς τὴν καὶ
 τάχως ἐργα ὅσι. **Basil. pro surrepere & latenter insinuari,** ἡμῶς σὶ πρὸς καλῶν
 μὴν μίτῃ βυλὸς αἰχμῶν ἀξία, καὶ ἔτι ὑπερβαλὼν σὶ τὸν νοῦν, ἀπελάσαντα τὸν
 φῶν διανοίας, σιαντοῦ γυνέως πάλιν. ἱπάρχεις etiam persuadere significat.
Xenoph. in secundo ἀναβάσ. ὁ δὲ κλέαρχος ταῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ, βουλόμην καὶ
 αὐτὸν τὸν παρὰ βασιλέως πρὸς ἐβῶντα, συμβουλεύσας μὴ πρὸς ἀδιδόνα τὰ ὅπλα, ὅπως
 δὲ λῆλιδες μᾶλλον οἱ ἑλλήνες εἴναι. ἱπάρχεις ἐς δίκην est deferre & ad iudicium
 exhibere iudicandum. Et ἀνθυπάτω recriminor. **Thucyd. in tertio,** καὶ
 ὑπάρχεις ἀντὶ τοῦ οἱ ἀνδρες ἐς δίκην, λέγοντες Ἀθηναίοις τὴν κέρκυν κατὰ δίκην ὁ
 δὲ ἀποφυγῶν, ἀνθυπάτω αὐτῶν τοὺς πλεονεκτήτους πέντε ἀνδρας, φάσκων τέμνειν χά-
 ρακας. **Xenoph. in pri. ἐλλήνων.** ὅς ὑπαγόμην θανάτου ὑσώρην ἐν λακεδαίμονι
 διὰ τὴν προδοσίαν, ἀπέφυγε. Et in secundo, πρῶτον μὲν οὐς πάντες ἤδισαν ἀπὸ τοῦ
 κοφωτίας ζῶντας, συλλαμβάνοντες ὑπὸν θανάτου. **Nunc φέρω verbum ex-
 plicandum est cum compositis ab eo, præter ἀποφέρω, quod supra expli-
 catum est.** φέρω καὶ ἀναφέρω τὸ βασάζω. φέρω tolero, ὑπερβαλὼν. **Plut.** τὸ δὲ
 αὐτὸν ἐχθρὸς ἐταρκεῖν ἐνεγκῆν, ἀλλὰ πολλὴν ὑπὲρ λύπης χρόνον νοσήσας. **Demosthen.**
 ἐγὼ δὲ ἐν λυσιτελείᾳ χαλεπῶς ἐφ' οἷς πρὸς τὴν λήτρεϊαν ὑβριδίω, ἔτι χαλεπώτερον τὸ
 τοῖς τοῖς μετὰ ταῦτα ἐν λυσιτελείᾳ, καὶ μᾶλλον ἡγουμένηκα. **Andocid.** ταῦτα ξανθῶς
 φέρει, **Hec vos remisso animo supinoque transmittitis: hoc est nō acrí-
 ter vindicatis.** φέρει pendere, pensitare, indeque φόρος tributum. Et φο-
 ρολόγος ὁ τὸ φόρον ἐκλογίζεσθαι. **Demosth.** ὑπὲρ φορμίωνος, ἢ μὲν γὰρ τῆς ἀπειρίας ἐκατὸν
 μῶν ἐφῆν. δὲ ὅς ἀποδοπῆγον τάλαντον, hoc est, quot annis reddebat: quasiq;
 tributū annuū pendebat. **Xenoph. metaphorice vsus est,** ἡδοναί δὲ ὑπὸ
 ἀρχῶν τὴν ἀνθρώπων, ὧν ἀνὴρ πλεονεκτήσας, ὥς ἐως μὲν ἀνδρῶν αὐτῶν ἡβῶντας, καὶ διὰ
 μύθους ἐργάζεσθαι, ἀναγκάζουσι φέρειν ἢ ἀνδρῶν ἐργάσων, καὶ πλεῖον ἐς τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας, id
 est cogūt eos cōferre quæcūq; lucrātur, & depēdere ad tolerādas ipsa-
 rū cupiditates. **φορὰ etia ē collatio. & φορὰν φέρειν, est pensitare.** **Thucyd.**
 ἐργαζόμενοι, ὅς φορὰν φέροντες ἢ ἀπὸ ὑμῶν μὲν ἰκανὴ ἔσται. cū alioq; significet va-
 bertatē & copiam. **Plut.** ἐκ τύχης τόπῃ σωθέν φορὰν γυνέως τὴν σοφιστῶν ἐν τῇ ἐλλά-
 δι. vt **Demosth.** dixit, φορὰν προδοτῆ καὶ δωροδόκων σωθέν γυνέως, quasi διπλοῦν
 dixit. Significat etia ἐξαγορῇ. utroq; etiam pro eodē utit **Demosth.** καὶ μὲν
 δὲ τὸ, τούτῳ τὰς αὐτὰς φορὰς πρὸς ἐκάστου δίκαιον ὑπαρχῆν. σὺ δὲ πλεονεκτήτης τὸν γε-
 γονῶς ἐράνεις, σιαντῶ τὸν δίκαιος εἰ συλλαβεσθαι. Et **Athenæus** itidē vsus. Signifi-
 cat etia ipetū casus temerarii. Sic **Demosth.** φορὰν διὰ πρῶτα χαλεπῶν
 καὶ τύχῃ κοινῶν dixit. & **Greg.** αὐτόματον φορὰν, & σωτυχίαν p eodē dixit. φορὰ
 etia vna est quatuor motionū **Aristot.** in pri. de anima, τινάων κινήσεων

ἔσθ' ὦν, φορῶν, ἀλλοιωσέως, φθίσσεως, ἀνέξεως. **φέρειν** ἢ ἄρην est populari & diripere, ut alibi dictum est. **φέρειν** etiam est creare & designare. Demosth. πρὸς Αἰπίιν. ὅντε φυλὴ πῶς τε ἐτόλμησεν ἐννεγκῆν οὐδεμίαν ἐδένα ἢν ἀπ' ἐκείνου χορηγόνε ἐτ' ἐννεχθεῖς αὐτοῖς ἄλλ' οὐδαμῶς, ἀνδ' οὐδ' αὖτις. ἐννεχθεῖς dixit ἀντὶ τοῦ προβλεπθεῖς χορηγῆν. **φέρειν** auferre. Gregor. καὶ ἐκ μὲν ψυδ' ἐς, αὐτοὶ φέροιεν, auferant ventū in ventos abeat. **φέρειν** ψῆφον ferre suffragium. Demosthen. καὶ πρὶ τῶν διδοῦσθαι ψῆφ' ἡμῶν, feretur suffragium & decernetur. Vnde ἐκφοροῖα dicta. **φέρειν** ferre, id est tendere & pertinere. Gregor. καὶ οὐδ' ἐν ἀπὸν ἢν ἐς τὸν φρόντων, eodem pertinentium. Herodot. φέρει δ' ἀγῶν ἐς ἐς πᾶσιν πλὴν ἑλλάδα. Aristoteles in secundo de partibus animal. ἐκ μὲν οὖν ἢν ὁφθαλμοῖς οἱ τόποι φέρονται ἐς τὰς πρὶ τὸν ἐγκεφάλον φλέβας. Idem in decimo ἢν μετὰ τὰ φυν. Δεῖ τόνων ἢν ὀνομάτων ἑκατοῦ ἔναι γινώσκον, καὶ μὴ πᾶσι μόνον δὲ ἐν, καὶ πλεονα σημαίνει, φανερὸν ἵκναι ἐφ' ὃ φέρει τὸν νομα, τῶν, ad quod potissimum pertinet. Gregorius in primo κατὰ Ἰουλι. κατ' ἡμῶν μὲν ἐς ἡ ἢν ἀδύτων τῶν πᾶσι ἀβάτων, ὡς ὁφελόνγε καὶ τῇ εἰς ἄδ' φέρονται, Descendit quidem in locum vulgo inaccessum, utinam vero ille in viam ad inferos ferentem. Dicitur etiam φέρειν voce passiva **φέρειν** vergere & tendere. Theophrast. ἐπὶ ταυτὶ δὲ φέρονται καὶ ὅσοι φασὶ δὲν πείσαντε ἐναι καὶ μὴ παγῶν μὴδ' οὐκ ἐν μὴδ' ἀλμυρῶν, ἀλλὰ ποτε μὲν καὶ πᾶσι θυσάν. Antiph. per metaphoram dixit, φανερῶς δὲ τὰ ἔχον φησὶ ὑπὸ φίας ἐς τὸν φέρει, Plane enim suspitionis vestigia in hunc hominem tendunt. **φέρειν** διαγλώσσας sic dicitur ut ἔχον & ἄρην, hoc est hominem verbis celebrare, in ore semper habere. Gregor. de Basilio, ὅταν μὲν πλὴν αὐτῷ ἐξαίρετον μεταχρῆζωμαι, καὶ διὰ γλώσσας φέρω, μετὰ τὸ κτίσθαι γίνομαι, cum pronuncio & recito. Herodot. in secundo. οἱ πλὴν πᾶσιν αὐτῷ ἢν ἔργων φέρονται διὰ μνήμης, id est obliuisci non possunt, meminerunt. **φέρειν** χάριν est conferre beneficium & gratificari. Andocid. τούτῳ τὸ πᾶσιμα, ὃ ἡκιστα, τὸν φησὶ μὲν οἱ μοι, ὡς Ἀθηνῶσι, ὅσων ἀφάλας, χάριν ἐτέρῳ φέροντες, id est χαρίζομενοι, ut alii obsequeremini. Alibi pro eodem δούω χάριν dixit. Passiue vero φέρειν χάριν dicitur, qui beneficiū accipit vel præmiū. Idē in eadē oratione, quæ est πρὶ φησὶ αὐτοῦ καθόδ' οὗ, χάριν οὖν εἰκός με ἐκ μῆτος τῷ δούω τυχήματι τῶν φέρειν παρ' ἡμῶν. Sic φέρειν δόξαν πρὸς τῷ βασιλεῖ, & φέρειν τὸ ἀδλόν, ἀντὶ τοῦ φέρειν, hoc est ferre & mereri. Gregor. ὅσον ἐν τὸν ὀλίγον χρόνον πρὸς πᾶσι ἡνέγκαν. **φέρειν** μιαν eodem modo dicitur. Xenophon in Oecono. καὶ δία καὶ πλὴν γι μισθὸν φέροιτ' ἂν, ἐκ δούω τοῦ δικον παραλαβῶν, πλεον' ὅσα δέ. Dicitur & ἀποφέρειν. Alciphron. φέρει με ἐκ φαβιανῆ, φέρει καὶ ταῦτα ἀρτίως ὅλον τὸν ἀγῶν ἀπονεγκάμεν. τί γὰρ ἐκ ἡμῶν λαβῶσα ἔχει; Cicero pro hoc auferre solet dicere. ut pro Quintio, Mihi si quid deberetur, peterem: atq; iudicio iam pridem abstulissem. Dicitur & voce actiua, ut ipse paulopost, γιγνώσκω μὲν τὸ ἐκ κριτόβουλον, ἐκ δ

τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, προσέτι καὶ μιοδὸν τῆς φέροι. Ἐλαττον φέρομαι significat
 posterioreis fero, vt ἔλαττον ἔχεν est vinci & superari in ludo vel alia
 re. Gregorius, οὐχ ὅτι καὶ τούτοις ἔλαττον τινος ἠνέγκατο, Non quod cuiq̃ in
 hisce rebus cesserit. Sic etiam Plutarch. vsus est. Lucian. οἱ μὲν ἀμφοῖν
 πρώτοις καὶ ὑπερίκιστον τὰ πρῶτα πρὸς αὐτοῖς ἐφέροντο, primas partes ferebāt,
 primariam auctoritatem habebant. καλῶς φέρεσθαι dicitur is quicū
 bene agitur. & ἀμεινον & χεῖρον φέρεσθαι eodem modo dicuntur. Andocides
 εἰ μὲν γε νομίζουσι ἐν πόλει οὐ πρῶτον σφῶν, καὶ τὰ ἴδια σφῶν αὐτῶν ἀμεινον
 φέρεσθαι, id est melius secum priuatim agi. melius suis fortunis consul-
 sultum esse posse. Thucyd. καλῶς δὲ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, φθίρο-
 μένης ἐν πατρὶδι, οὐδὲν ἥσσον σωματόπλουν. φέρεσθαι rapi & auferri impetu.
 Isocrat. in Helene, ἀποδιδόμαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενος τῇ καίρῳ, Sentio me
 auferri longius à proposito, & hæc commemorare intempestive. φέ-
 ρεσθαι etiam dicuntur quæ in manibus hominum versantur, vt liber
 editus. vt de Aristide legitur, μὴ δυνάμεσθαι οὐδὲν τὸν παναθηναϊκὸν ἐπιτεῖν διὰ
 τὸν φθόνον τῶν ἑρῶν, μηχανῇ αὐτὸν μετέλθιν. ἀναθέμενος γὰρ ἄλλον παναθηναϊκὸν δι-
 πλὴν καὶ ψυχρὸν ὅς καὶ φέρεται, ἡδυνήθη λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν λέγειν, id est ὅς καὶ
 πρὸς φέρεται. ἐκφέρεσθαι & ἀναφέρεσθαι significationem habent non absi-
 milem inter se. Ipse Isocrat. alibi, ὅπως ἀτυχῶς φέρομαι παρ' αὐτοῖς, Sic
 mihi res infelicitè procedunt apud ipsos. Thucyd. εὖ φερόμενος ἐν
 στρατηγίᾳ, Cui res militaris & imperatoris munus recte cedebat. μέ-
 γα φέρειν Plato pro magni referre dixit, hoc est πολὺ διαφέρειν. sic enim
 inquit libro quinto de Repub. μέγα γάρτοι φέρειν διόμειθα καὶ ὅλον εἰς πα-
 τρίαν, ὁρῶντες ἢ μὴ ὁρῶντες γιγνόμενον. Quo modo loquendi lingua vernacu-
 la utitur, importare id vocans & gallice & italice. τὴν ἐννεγκῶσαν etiam
 dicunt patriam significantes. Synes. οὐ μὰ τὴν ὀλίγον τὸν ἐμὸν τε καὶ σὸν ὧ
 πύλας, & ἀπέσκαψα σε εἰς τὴν ἐννεγκῶσαν ἔλωμαι. Idem, σοὶ με δ' αἶ προσά-
 νακλαύειν ἐν ἐννεγκούσῃ συμφορᾷ. Alibi, νόμος ἀνατένεται παρὰ ἡμῶν χα-
 λειπὰ τοῖς μνησθῆναι τὴν ἐννεγκούσῃ ἀρχὴν φέρειν enim patria dicitur. Inde
 illud Aristidis in Panath. τὴν δὲ ἡμετέραν χώραν κοσμεῖ τ' ἐπὶ τ' ἡμῶν τὸ κάλλι-
 σον, & καὶ τοὺς ἐν ἱνδοῖς μνησθῆναι ὑπερέχεις ἀξίον εἰπεῖν. πρῶτη γὰρ ἠνεγκεν ἀνθρώ-
 πῳ, καὶ πρῶτη πατρίς ὅστις ἀνθρώπου. καὶ ὅπως πᾶσι τοῖς ὑπὸ γένεσιν ὅστις ἢ παλαιὰ γῆ, τοῦ
 ἡδὲ νυνίκεται εἶναι τῇ τῇ ἀνθρώπων γῆ, μήτηρ δ' εὐφρόδῳ κοινῇ, καὶ τὴν φύσιν ἀφορ-
 μέ. φέρον inter dum pars est orationis, ornatus magis causa q̃ signifi-
 cationis posita. Gregor. τῶ μὲν γε κλήρω φέροντες ἑαυτῶν ἐγκατέλεξαν, id est
 nomina inter clericos dare coeperunt. Hinc si tollas verbum φέροντες
 eadem erit sententia. Idem, καὶ τούτοις φέροντες τὴν τῶ θεῷ δόξαν προσέειπεν,
 Lucian. Στεῦνεν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρον ἀπομυπόληκας, teipsum cum ipsa phi-
 losophia venum dedisti. vel magis ad verbum, teipsum addictum
 iuisti cum ipsa philosophia. Apud Aesch. καὶ κτησιφῶντες plane πρὸς ἑλκεα,

καλῶς φέρε-
 σθαι.

μέγα φέρειν

ἐννεγκῶσα.

φέρον ἐννο-
 πῶσαι.

καὶ ἐς τοῦτο φέρων πρὶς ἐστὶ τὰ πρᾶγματα, ὥστ' ἐ μὲν μὴ πέμψῃ φίλιππῳ πρὸς βας, παρέλκοντα
καταφρονεῖν αὐτὸν ἔφη οἱ πόλεως. Huic simile fere est illud Sallustianum,
Bonorum præmia ereptum eunt, pro eripiūt. Et rursus, Fuere tamen
ciues qui sese remq; publicam obstinatis animis perditum irent. Te
rent. in Heauton. Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæsitum
scelus. quod genus antiquis vñtatum fuit. Plaut. Soror si mea esses,
qui magis potueris honorem ire habitum, nescio. Liviū, Tum qui te
in Italia retineret: & si id publico bono faceret: simul cum bello ma-
teriam gloriæ tuæ ire ereptum videri vellet. Curtius, Meleagri teme-
ritatem armis vltum ire decreuerat, id est vlcisci, hoc est τιμωρεῖσθαι πο-
tius q̄ τιμωρῆσαι. vt in illo Quintiliani, Illa bonum decent, malos odif-
se, publica vice commoueri, vltum ire scelera. non enim futurum esse
potest in hoc loco. Tacitus de Quintiano, A Nerone probroso carmi-
ne diffamatus, contumelias vltum ibat. Simile est illud Demosthen.
πρὶς σεφάνου, καὶ γὰρ ἐ μὲν ὡς ἐκράτησε φίλιππῳ, ὥχεται δὲ οὐδὲς ἀπῶν, ἢ μετὰ ταῦτ' ὀχόμην
ἔγρη ἡσυχίαν, μηδὲνα μηδὲν λυπήσας, ὁμοίως ἢν ἀντις κτλ. ἢν ἐκ ὀργισμῶν οἷς ἐ ἀπῶν.
πρὸς τὴν ἐκείνῃ, μέμψις. & Platonis in Phædo. ἐπιόντ' ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν
ἀνθρώπον, δὲ μὲν θνήσκῃ ὡς εἰσὶν αὐτῷ ἀποθνήσκουσι. δ' δ' ἀθάνατον, ὧν καὶ ἀδιάφορον
ῥιχέτω ἀπὸν, ὑπεκχωρήσας τῷ θανάτῳ. Eiusdem generis sunt, μαθὼν ἔχω, ἀν-
τὶ τοῦ ἔμαθον. καὶ συλλαβῶν ἔχω, ἀντὶ τοῦ συλλάβον, complector. Demosthen. συλλαβῶν
πρὸς ἀπὸν, τίνες οὖν ἦσαν αὐταί; τὰς μὲν καθ' ἑκάστον ἑάσω. μίαν δ' ἢ συλλαβῶσα, ἔχω ὅτι τὰ
τὰς ὁμοίας ἔχει, δῖαμι, vnam autem quæ alias complectitur, commemo-
rabo. Aristid. Δοκεῖ δέ μοι καὶ Ἡρακλῆς ὕψους, πρὸς ἀγῆμα, ἢ βίς τινος πλὴν πό-
λιν πρὸς ἀγῆμα, πλὴν δῖα νοῖαν ἐκέναν ὑπὲρ ἀπάντων ἀνθρώπων λαβεῖν, ἢ μετὰ τῶν
θεῶν αὐτὸν κατασκήσας, ἔχει. id est κατέσκησεν, in deorum cœtum adoptauit.
Greg. ἀ δὲ καὶ μάλα τῶν ἡμετέρων ἔχει θαυμάσιον, id est θαύμαζον. Sic πάλαι
ἔχων & similia. vbi ἔχων prorsus redundat, quod ad significationem at-
tinet. Plato in Gorg. ποῖα ὑπὸ δῖαματα φλυαρεῖς ἔχων; Quos malum calceos
deblateras? Lucian. ἱκαρομυθία, πρὶ δὲ ἐμὲ ἀνθρώποι τῖνα γνώμην ἔχουσι; τίνα,
ἔφην δέωποτα, ἐ μὴ πλὴν οὐσεβείας, βασιλεία σε εἶναι πάντων θεῶν; πάλαι ἔχων
ἔφη, irrides inquit. Aristophan. νεφέλ. πῶρα. τί κυπῆρις ἔχων πρὶς πλὴν θύρας;
Sic ληρεῖς ἔχων apud eundem, βατράχοις attice dicitur, ἀντὶ τοῦ ληρεῖς. Et
Διατελῶ ποῖον τὰ δέοντα, ἀντὶ τοῦ ποῖον. Demosthenes, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐ-
σίας προσαναλίσκοντες διετέλου. & sic identidem. licet aliquando aliter
accipiat. vt Aristotel. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκ ἐτι οὐδὲν τίκτουσιν, ἀλλ' ἄγονοι δια-
τελοῦσιν, sed steriles permanent. Isocrat. in Busyr. ἑκαστοί πλὴν αὐτῶν ἔχον-
τες, διδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν, feliciter vitam traduceremus. Sic ἐ-
φθίω ποιήσας, de quo statim dicemus. Adnotauimus & alia non pau-
ca τῶν παρελκόντων, id est in oratione vacantium significatione, aut certe
quæ vacare videntur. vt ὅτι τὸν αὐτὸν εἶναι. Xenoph. in quinto παιδείας, σὺ δὲ

Ἀλκιδάνα, ἄτων αὐτῶν, ὡς μὲν τὸν νῦν εἶναι πάντων τῶν ὀπιθίων. **Greg.** τῆς διολογίας, τὸ
 δὲ νῦν εἶναι βραχέως ὡς ἀπορροή ὅς ἐστις ἡμῶς φθάνον, id est ὅς ἐστις τῶν πρὸν τῶν. & τὸ δὲ
 τοῦ νῦν ἔχον. **Synef.** ὅτι μὲν δι' ἐργασίαν πέμπεται τῶν νῦν ἔχον, **Nec tamen nunc licuit**
mittere. Idem τῶν ἀδελφῶν, ἃ δὲ Ἀθλῶναι πάλαι μὲν ἦν πόλις ἐστὶ σοφῶν. τὸ δὲ
 τῶν νῦν ἔχον σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιττοῦργοι. **Dicitur & τῶν νῦν pro eodem.** **Plato**
libro sexto de Repub. Ἀλλ' ὡς μακάριον αὐτὸ μὲν τίς ἦν τὸ ἀγαθὸν ἐκαστομῶν
 τῶν νῦν εἶναι. πολλοὶ γὰρ μοι φαίνονται ἢ καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ὁρμῆς ἐκινεῖσθαι, τοῦ δὲ δοκοῦντος
 τῶν ἐμοὶ τῶν νῦν. **Sic Greg. sic Aristotel.** ἐκὼν εἶναι etiam pro ἐκὼν dici
 tur, & in plurali ἐκόντες εἶναι. **Xenoph. in Tyran.** οὐκ οὐ, οὐκ ἄλλο μὲν δὲ
 ἐκὼν πῶποτε ἐκὼν εἶναι τυραννίδος ἀφῆτο. & in tertio παιδείας, οὐδὲ μὲν οὐ
 λοις γε ἐκὼν ἐκὼν εἶναι γέλωτα πρὸς ἑαυτὸν. & in quinto, οἱ οὐκ ἀδικεῖν ἀνδρῶν
 φαῖναι πρὸς ἐλπί. **Apud eundem φαῖναι vacat** ἀντὶ τῆς ἐκείνου. **in**
pri. παιδείας, καὶ τὸν ἀσυνάγῳ ἐπιδόξαι, ὅτι τινὶ δὲ σὺ περὶ μαρτυρίας ὡς παῖ λέγεις;
 οὐκ σὲ φαῖναι ὅς ὅταν μὲν ἄρτος ἄφῃ, εἰς οὐδὲν πλὴν χεῖρα ἀπὸ τῶν μὲν οὐκ. **Idem,** καὶ τὸν
 κυρὸν ἐπιδόξαι προσετιθέας, διὰ τὸ ὅτι πάντες τῶν ἑταίρων ἡμῶν καὶ τῶν ἀσυνάγῳ σκώψαντα
 ἐκείνῳ, ἐκ ὅσων φαῖναι, ὡς καλῶς διανοοῦν καὶ ὁλοκληρόνως. **Et rursus,** καὶ τὸν κυρὸν ἐπὶ
 εἰσὶν ἡμέτερά τὰ κρέα, ἐκείνῳ, ἢ καὶ δίδως μοι ὡς πάντες ταῦτα πάντα, τὰ κρέα, ὅτι ἀν
 βόλωμαι αὐτοῖς χρῆσθαι; καὶ Δία φαῖναι ἐγὼ σοι ὡς παῖ. **In his locis, aut φαῖναι va**
cat, aut ἀντὶ τῶν ἐκείνου ponitur, vt latine dicere, pro dicere cœpit. quo etiā
oratores vtuntur, vt Cice. pro Cluen. Hic iudices ridere, stomacha
 ri, atq; acerbè ferre. patronus causam sibi cœpi. **Et in Verr.** Iste tum
 petere ab illis, tum minari, tum spem, tum metum ostendere. **A quo**
non abhorret illud Demosth. τῆς πρὸς αὐτὸν. ὡς δὲ ἀκούει τοὺς παρόντας, κρότον
 ἐκείνου φαῖναι. καὶ ἐπαυνοῦν γινώσκει. **de quo alibi dicendum.** **Idem in Oecon.** συνεπαυνοῦν
 δὲ ἐκείνου φαῖναι καὶ ὁ νόμος αὐτὰς, συνδουλοῦντας ἀνδρά καὶ γυναικά. **Et rursus,** τῆς δὲ
 γυναικὸς ἡσυχίαν τὸ σῶμα διωκτὸν πρὸς ταῦτα φύσας, τὰ ἐνδον ἐργα αὐτῆς φαῖναι ἐκείνου
 προσάξει μοι δοκεῖ ὁ θεός. **Plato in Sympot.** Ἀλλ' ὅταν καὶ καὶ εἰς σοὶ δοκεῖ ἐκείνου
 φαῖναι τὸν Ἀγάθωνα. **Idem,** οὐκοῦν κάλας αὐτὸν, καὶ μὴ ἀφῆς. ὅς ἐκείνου ἐκείνου, καὶ δὲ
 μῶς. ἀλλ' ἐὰν αὐτὸν, ἐκείνου γὰρ ὡς τὸ ἐκείνου, ac si dicas infit dicere. **Xenoph. in**
tertio παιδείας, λέγεις σὺ ἐκείνου ὁ κυρὸς, ἱππείας μὲν ἡμῶν εἶναι, μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ
 τῶν περὶ μίον ἱππικῶν. περὶ τοῦ δὲ χειρὸς ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεας. **hic vel ἀμφὶ vel χε**
ρὸς πρὸς ἐλπί, vt illud ἐκ πρὸς ἀλλήλους dictum, βέσκη ἴθι οὐλὴ ὄνδρε. **quod tamen**
non redundare Gellius recte existimauit. **Adde quod Græci μᾶλλον**
cū cōparatiuo. **cum comparatiuo iungūt.** **Andocid.** ἀπὸ δὲ αὐτῶν ὡς πρὸς τὸν περὶ αὐτὸν
 μᾶλλον ἢ σὺ γινώσκεις. **Isæus,** πολὺ μᾶλλον ἐπιμύθητον, **multo promptius.** **Isocr.**
in Helene, ἡγήσασθαι κρείττον εἶναι περὶ αὐτὸν μᾶλλον. **Plato,** ἀρχαυτικώτερον μᾶλλον
 τῶν δέοντων. **Rursus Isocrat.** ἢ οἱ τοῦ χρόνου καὶ μᾶλλον εἰσι καὶ κατωτέρω τῶν
 περὶ συγκρίσεως πόλεις καὶ ἀστυνομίας. **Rarius illud.** **Xenoph. in octauo παιδείας,**
 καὶ ὅτι ὅπως δὲ καὶ τὰ ἐκείνου, ἐκείνου ὡς πρὸς, ἐγὼ δὲ πρὸς πολλὰ ἔχοντες καὶ φυλάττοντες
 θεῶν, τὰς, πολλὰς δὲ δόξας μόνιστάς τις ἡγῶμαι, **maxime felicissimos.** **Illud vero Pau**

sania simile est latinæ locutionis, ἐμοὶ δὲ πλεονέχεια καὶ ἔτι μὲν θαυμάσιαι, πλεονέχεια
 δὲ πολλὰ μάλιστα Αἰγυπτίῳ δὲ καλοῦσιν, multo maxime. ut Cic. pro lege Ma- πολλὰ μά-
 nil. Multo maxima parte dignitatis atq; imperii caruit. Similiter il- λιστα,
 lud Thucydidis Latini imitati sunt, ἐν μὲν γὰρ ἀμαθίαν κατηύοντο, ὁ μὲν πάλ-
 λος ἀξιοπρότερος ἢ ἀδικώτερος ἀπεχώρεται, imperitior q̄ iniustior abiret. Ali-
 carnass. de areopag. Isocratis, οὐ μὲντοι παντάπασί γε πλὴν ἰσοκράτους ἀγωνίῳ
 ἐκβέβηκεν. ἀκαρὲς δὲ ἔτι διασώζει φησὶ κατασκευῆς τε καὶ σεμνολογίας ἐκείνης εὐθυμίας
 ματα, καὶ πικρὸν μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερον. Synes. de quodam episcopo, τὰ
 μὲν ἄλλα, ὅτε οὐκ ἔστιν ἡγεμονία τοῦ πάλαι, τὰ δὲ ἐς τὸ ἄρχειν καὶ ἀρχεῖν δια-
 ραλιώτερος μᾶλλον ἢ νομιμώτερος, fidentior q̄ legum tenacior. Livius lib.
 quarto ab vrbe. Initio anni pestilentia coorta, minacior tamen q̄ per-
 niciosior. Et ut dicimus quantus maximus, & q̄ potui celerrime: sic il-
 li. Xenoph. ἐγὼ γὰρ δῶσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεονέχεια ἐδῶκε, quantum pluri-
 mum. Idem, ἐξώπλισε πλὴν στρατιᾶν, καὶ κατέταξεν ὡς ἐδύνατο κάλλιστα τε καὶ ἄρι-
 στα. Demosth. καὶ χεῖρ μὲν ἀλλήλοισι ὡς οἶόν τε μάλιστα. Aristotel. aliter id ex-
 pressit in septimo Politic. ἡ δὲ πόλις κοινωνία, τίς ὅστις, ἐνεκεν δὲ ζωῆς φησὶ εὐδαι-
 μονίᾳ ἀρίστη, vitæ gratia q̄ fieri potest optimæ. Atticorum autem est
 τοῖς ἐπὶ θεοῖς ἀντὶ τῆς συγκριτικῆς χεῖρας. Aristotel. in quarto de genera- ἐπὶ θεοῖς ἀν-
 tione, αἰτίου δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἀνθρώποις πολὺ διαφέρει τὸ ἄξιον τοῦ θανάτου τῇ διαφοράτι τίς τὴν συγκρι-
 φησὶ φύσεως, διὸ κινητικώτατά ἐστι κινῆματα, τὰ ἄξινα τῆς θανάτου, longe magis τινος
 mouentur in vtero. Xenoph. in Sympot. τί τὸ ἐφῆ ὁ Σωκράτης, ὡς γὰρ καὶ
 ἐμὲ καλλίωρ ὢν ταῦτα κομπάζεις. νῆ Δι' ἐφῆ ὁ κριτόβουλος, ἢ πάντων σελευίων τῶν
 ἐν τοῖς σατυρικοῖς ἄρχισιν ἂν ἔην, aut alioqui longe turpior essem. Demo-
 sthenes πρὸς τὰς θεωρητικὰς βλασφημίας, οὐκοῦν ἀφ' ὧν ἐγὼ συμβέβηκα, τῶν μὲν
 ἀντισάντων, ἄριστος πρὸς τὴν πόλιν συμβέβηκε. τῶν δὲ σωκρωτισμῶν εὐδοξότερον
 εἶναι πρὸς. ἄριστος τῶν ἀντισάντων dixit ἀντὶ τῆς πολλῆς κριτικῆς καὶ ἀντιπάλων καὶ εὐ-
 αντίων. Idem Aristotel. in Probl. sect. decima, διὰ τί ἀνθρώπου γίνεται ἐκ
 γυναικὸς χαλὸς μάλιστα τῶν ἄλλων ζώων, id est πολλὸν μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων. Synes.
 contra, μακρὸν πάντων βαρύτερος, longe omnium grauiissimus. χίον Plato
 nicus μαρτυρεῖ, de Platone loquens qui puellas quasdam τῶν ἀδελφῶν
 nuptui collocauerat, ἤρμους δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἡδὲ τοῖς χαριεστάτοις
 Ἀθήνησιν. ἀλλ' οἱ μὲν, πλεονέχεια. Σπύσιππος δὲ χαριέστερος ὢν πένεται ἀντὶ
 τῶν χαριέστατος πάντων. Est etiam εὐδοκίᾳ ὅτι τῶν πλεονέκτητων. Demosthenes πρὸς
 πλεονέχεια. πολλὰ δὲ καὶ εἰναι κατὰ φύσιν ἔχωρ ἔτι πρὸς τούτοις ἔτορα, βούλομαι πρὸ
 πάντων ὧν μέλλω λέγειν, μνημονεύοντάς ὃν οἶδ' ὅτι τοῖς πολλοῖς ὑπομνήσκει. Idem
 alibi, ἐκείνοι τίνων ὡς ἄπαντες ὃν οἶδ' ὅτι τὸν λόγον τῶν ἀκηκόατε, καλλίαν
 τὸν ἱπποκρίτου μικροῦ εἶναι ἀπέκτεναν. Alibi videtur locum suum tenere,
 τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν δῶρα ὅτι ὧν ἢ πόλις βλάπτεται, πάντες ὃν οἶδ' ὅτι
 φέρεται ἂν εἶναι δεινόν. Cui simile est ὃν ἴδι, quod vel nihil, vel utiq; ple-
 runq; significat. Lucian. ἀχλωοίμην ἂν ὃν ἴδι ἐπ' αὐτῷ. Gregorius, ἀπαμειβόμενος εὐδοκίᾳ
 y iii

οἶμαι.
Credo.

οἶα.

Quoad ei⁹.

ὅπως οὖν.

ὥσπερ οὖν.

ὥς οὖν.

διδοτότορον δὲ ἴδι. τὸ ἀπὸ ψυχῆς γεγεννημένον, εἰ ἢν πρὸς φθι γυνήσεως, ἢ ἕκ ἡμ. Pro quod
Cicero mihi crede dicere solet, vt in Ver. Fuit tantū mihi crede: haberes quod defenderes. Et pro Deiotaro, Quod abest longissime (mihi crede) Cæsar. Brutus ad Cicer. Bibulum nolī dimittere ē sinu tuo, tantum iam virum, ex quanto (mihi crede) potest euadere quī vestris paucorum respondeat laudibus. Credo vero ironicon etiam Græcorum est μίμμημα. Demosth. πρὶ παρὰ πρὸς ἐσέας, ἀλλ' οἶμαι πρὸς ἡμῶν ἐπὶ μὲν φέρει δὴ τί τοῦτο πέπταιται παρὰ ταῦτα, καὶ τί ὧς φιλοκράτα, διατάξει. παρὰ ἡμῶν, γὰρ ἐσσι φανερῶς, At credo isti præstantiores se q̄ ipse me præbui. at isti credo in ea re me superauerunt. Cic. de Natura deorum, de latronibus & sacrilegis loquens, Credo aut hos mortis timor terret: aut hos religionis. Et pro Cecinna, Concessit credo Ebutio quantum vellet de Cæseniæ bonis vt haberet. Interdū ipsum οἶμαι πρὸς ἡμῶν apud Demosth. pro vtiq; vel nimirum. vt, καὶ τὰ παῦτα, ἐκλωτά δὲ οἶμαι καὶ λαμπρά. Cice. in Ver. act. quinta, Pueri autem Sifennæ, credo qui audiūssent quæ in istum testimonia essent dicta, oculos de isto nusq; deīcere, neq; ab argēto digitum discedere. pro nimirum qui audiūssent. vtiq; qui. Et pro Roscio Amer. Credo propterea quod quibus in rebus ipsi interesse non possumus, in iis operæ nostræ vicaria fides amicorum supponitur, pro vtiq;. Sic οἶα apud Platonem interdum ἀργὸν inuenitur. vt libro sexto de Repub. ἀνόντα δὲ πρὸς, ἕκ οἶα ἀναγκαζήσεταί τελευτῶν αὐτὸν πρὸς μισθὸν ὃ τὶ ποιούτων πρὸς ἑν; nonne cogetur. an non tandē. Et libro septimo, οὐκ ἄρ' ὅτι οἱ ἐγγύς τ' ὁμοίοντα γίνεσθαι πρὸς ταῦτα ἀδ' ὡσαύτως, καὶ ἐδ' αὖ οὐδὲ παρὰ ἡμῶν. Eius itidem παρέλκει apud Latinos. Liuius, Id vt eos prohiberet, quoad eius fine bello posset, Prætori mandatum est. Cice. ad Licinium Crassum, Vt quoad eius fieri possit præsentis tuæ desiderium meo labore minuatur. Cato, Sursum vorsum quoad eius facere poteris viteis facito vtī ducas. Eiusdem generis est ὅπως οὖν, ἀντὶ τοῦ ὅπως. Paus. in Lacon. τοὺς ἀπὸ γόνους οἱ τοὺς μιμνῆσθαι, παρὰ ἡμῶν ῥήματα φθι βασιλέας ἐλπίζων ἐκόντας, ὅπως οὖν καὶ ἐποίησαν. Plato in Euthyde. καὶ ἡμεῖς πάντες ἐβλέπεμεν πρὸς αὐτὸν, ὡς αὐτίκα, ἀκουσόμενοι θαυμασίνους τινὰς λόγους, ὅπως οὖν καὶ σωέμεν ἡμῖν. Gregor. ἐκ βασιλείου, τοὺς δὲ κατ' ἀμφοτέρωθεν διδοκίμην ὑπάρχοντες, ὅπως οὖν ἐκένον σωέμεν, id est ὅ δὴ. Et ὥσπερ οὖν, ἀντὶ τ' ὡσαύτως. Synes. εἰ τινὲς ἐσι ψυχὰς τῶν πόλεων, ὥσπερ οὖν ἐσὶν, ἐφοροί, διαίτης καὶ δαυμόνιοι. Plato, τριχῇ διασπώμεθα, δημοκρατικῶν πόλιν, ὥσπερ οὖν ὃ ἔχα. Galen. in prim. Therapeut. ἀλλ' ἔπειθ' μεθόδῳ ἐνὶ ταῦτ' ἐξεύρεις, ὥσπερ οὖν ἀλαζονέει, τί ἐχὶ καὶ ἡμῖν ἐφραγῆς αὐτῶν; Paus. ὥς οὖν pro ὡς postq̄, ἀποκρινόμενος δὲ τῶν ἀγέλων ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδίδου, συνήγαγε τὰς ἐν τέλει. Theophr. in tertio de Causis, ταῖς δ' οὖν ἀμπέλοις ἢ διὰ πτερόων ἢ πλεόνων. ἐπὶ πρὸς ἀλάστοσι κόπρον. ἀντὶ τοῦ ταῖς δὲ, ἢ ταῖς δὲ δι, de quo infra scripturus sum. Hæc parti

cula Ionice ὦρ dicitur: & sepe apud Herodotum non modo ὦρ, sed ὦν. etiam inter prepositionem & verbum compositum interponitur. ut in secundo libro, ὁ, ὃ φέροντες εἰς πλὴν ἀγορῶν ἀπὸ ὦρ ἐδόντο, ἀντὶ τοῦ ἀπέδοντο (ἡ) ἐπίπρασκοι. Et alibi in eodem, κοιλίῳ ἢ πᾶσαν θύζῃ ὦρ ἔλονται, ἀντὶ τοῦ θύζειλον, exemerunt. Et alibi, ἀπὸ ὦρ ἐβαλεῖν ἐαυτὸν βαρὺ ἐπὶ τὸν πταμόν· ἡ γὰρ ἀπέβαλεν. & κατ' ὦρ ἐκάλυψε πάσῃ τοῦ κλύεος τῇ πύμει, hoc est κατεκάλυψε. τῇ etiam in ἐφ' ὦρ ὦρ ἐκάλυψε & ἄλλῃ, de quibus alibi dicitur. & καὶ, quod frequentissimū est apud Atticos. Xenoph. in secundo ἑλληνικ. ἀπὸ καλῆς δὲ κόθορνόν με ὥς ἀμφοτέρους πρὸς ἄλλους ἀρμόδιον. οἷσις δὲ μολιτέροις ἀρέσκει, τί πτε καὶ καλέσαι χρῆ; Et in septimo παιδείας, ἐμοὶ γε μὴν ἄξιον τὰ χρῆματα οἷον (ἡ) ἔχον αὐτὰ ἄξιον εἶναι. ὥς τ' ἡν (ἡ) καλέωσι, τὰ ἐαυτῶν καλέονται. ἀντὶ τοῦ, ἐὰν τῶν τι καλέωσι. Thucyd. ἔτυχον δὲ δύο φύλα ἐν ταῖς μυλῶν τῇ μισθωσίῳ φρεσὶσαι, καὶ ἕνα (ἡ) ἐνέδραν περικυλίει. Paus. in Lacon. καὶ ἐπαρίσσει ὁ θεός, καὶ ἕνα (ἡ) ἀπώλοντο ἢ σφαλίωτ' κρῶνθεντες. Greg. καὶ γὰρ ἐν τῷ ταλαντοβόμῳ τῇ γνώμῳ. Idem, ὅτι ἢ φανερός ἐστ' ὁ λόγος ἐκβάλλει τὸν ἥν (ἡ) θεότης, τί χρῆ καὶ λέγειν; ἡμῖν ὃ πῶς αὐτὸς καὶ χρῆσται; Synes. ἵπ' ἐδ' ὦ μὴν ὃ καὶ λέγει, ut sciamus quid ille dicat. Dicemus & de hac particula plenius infra ut spero. ἔφθην γὰρ etiam ἀντὶ τοῦ ἐπίσσει dicitur, quod eiusdem notæ est cum supradictis. Athen. περὶ ὃ καλῆς καὶ τῇ τῶν κολάκων φθάνομεν (ἡ) πρότερον ἀπόντες. Aristotel. in pri. de generatione, νέοις δὲ ἔσιν ἐκ ἐνυπάρχου τοῦ αἵματος διὰ πλὴν αὐξήσιν. φθάνει γὰρ ἀναλίσκομεν πᾶν, id est ἀναλίσκεται. Sic Xenoph. ἔφθην κατακλυθῆς, ἀντὶ τοῦ κατακλύθην. & Synesius, ἐφθάνην πῶς θόμῳ, audieram. Aliquando suam significationem retinet etiam in eodem modo sermonis, ut apud Xenoph. in secundo ἀπρὸς μνημον. καὶ μὴν πλάσσει γε δοκῆ ἐπαίνου ἄνθρωπος εἶναι, ὃς αὐτὸν φθάνει τῶν εἰσὶν ὁρῶν, id est ὃ ἐνυπάρχου (ἡ) ὁρῶν. Plut. in Apophth. ἔφθην γὰρ πλεονεξία πρὶν ἢ παρ' ἐμῶν χάριν εἶναι (ἡ) ἐλπίς ἀπαραβῆναι. ut Thucyd. ἵνα μὴ φθάνωσι προσεπιβληθὲς μνημοί, ne infidiis occupentur. Vsum autem huius verbi addemus, q non cuius obuius est. Quare multis utar exemplis. Significat em̄ aliquando καταλαμβάνω (ἡ) πρὸς ἀκολουθῶ, hoc est assequor quod efficere contendī, & aliud præterea quod non satis vno verbo exprimi potest. Demosth. πρὸς μακάρετ. ὅτι γὰρ ἐφθην ὁ θεός (ἡ) πλὴν ἐπιδίκασιαν ἡμῖν πρὸς ἀμύνην ἢ κλίσει τοῦ ἁγίου τ' ὅτι ὅταν ὅν ἡμῖς ἀκκοῶτε, καὶ ὁ δὲ ἐν ἐνέδρῳ οὗ τὰ ἐδ' ἐν προσήκοντι ἐαυτῶ ἔχον ἐνόμεζεν, Neq; enim facere potuit Theopompus cum litem nobis Hagnia hereditatis intendit, eo modo quo vos a me audistis, quin cupiditatem suam proderet: quippe qui nihil ad se pertinetia ablaturum sperauerit. Et πρὸς ἐνβελίδῳ, ὅτι γὰρ ἐφθην μοι συμβᾶσα ἢ ἀτυχία, (ἡ) ὁ δὲ ὥσπερ φυγάς ἦν καὶ με ὄντ' ἐπὶ ἀπλωλότης, τῶν ἑνὲς ἐπὶ δ' οἰκίδιον ἐλθόντες ἐν ἀγρῷ νύκτωρ ἐπεχέρισαν διαφορῶν τὰ ἐνδοθεν, Ut enim primum ea calamitate afflētus sum, protinus isti tanq̄ me iā extorripa-

tria facto, & fortunis euerſo, in gurguſtium agreſte inuaſerunt: ac di-
 ríperẽ omnia quæ intus erant & exportare aggreſſi ſunt. Iſocr. in Pa-
 negyr. οἱ δὲ ἐκ ἐφθικσαν πυνδόμενοι τὸν πρὶ τῇ Ἀπικλῶ πόλεμον, καὶ πάντων
 τῶν ἄλλων ἀμελίσαντες, ἥκοι ἀμυνόμενοι, at iſti ſimulac audiuerunt, omnib⁹
 aliis curis poſthabitis, ſuppetias venerunt. Hanc elocutionem hoc mo-
 do vt exiſtimo enunciare ſolet Cícero, vt in pri. de Diuinatione, Non
 enim ſunt dii: nec ſignificant futura. ſunt autem dii: ſignificant ergo.
 οὐ γὰρ φθάνουσιν εἶναι θεοὶ, καὶ τὰ μέλλοντα προσημαίνουσιν. ἀλλὰ μὲν εἰσι θεοὶ, προ-
 σημαίνουσιν ἄρα. Demosth. ἡ δὲ Τιμοκρ. εἰ οὖν μὴ ὑμωρήσειδῃς τότῃς, ἐκ ἄρ φθά-
 νοι δὲ πολλοὶ τῶτοις πῆς θηρίοις δουλεύου, fieri non poteſt quin, vel vt non
 hæc multitudo ſeruiat hiſ belluís. Cicer. in Topiciſ, Non & legatum
 argentum eſt, & non eſt legata numerata pecunia, ἀ γὰρ τῆχοι καταλα-
 πόμην οὗ ἐργύριον, ἐκ ἄρ φθάνοι καταλῆτόμην αὐτῶν χρημάτων τὰ ἀριθμητά. Po-
 teſt & aliis modis latine reddi: quæ alibi fortaffe dicentur. Greg. ὡ-
 τὸ εἰς δὲ ἅγιον βᾶπτισμα, de trinitate loquens, οὐ φθάνω δὲ εἰρ νοῆσαι, καὶ τῆς
 τριῶν πνεύματων. ἔ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ εἰρ ἀναφέρειν, V num ani-
 mo concipere nequeo, vt non trium ſplendore circunfundar. tria diui-
 dere non poſſum, quin continuo ad vnum referar. Iſocr. πρὶ ζῆνους, τὸ
 μὲν πρότερον ἐπεδὴ τάχιστα ἐκείνου ἐκπρόωρ ἐκρίσαντο, τὸ δὲ ἤμωρ κατέλυσαν. δὲ
 οὐ γὰρ ἐκ ἐφθικσαν ἡμᾶς καταδουλωσάμενοι, deinde protinus in ſeruitutē
 nos redegerunt. Plato in Phædo. ἀ ἔ μοι δίδωτε ὅ συγχωρεῖς εἶναι ταῦτα,
 ἐλπίζω σοι ἐκ τῶτων αὐτίαν ἐπιδιδέειν, καὶ ἀνθυρίσασθαι ὡς ἀδύνατον ἢ ψυχή. ἀλλὰ
 μὲν ἐφκὸ κέβηκε, ὡς διδόντῃ σοι ἐκ ἄρ φθάνοις, atqui inquit Cebes omnino
 igitur id faciēs, quando ille tibi hoc quod poſtulas protinus conceſſe-
 rit. Sic in Sympoſ. τὰ ληθῆ ἐφκὸ ἀλλ' ὅρα ἀ παρίης. ἀλλὰ μὲν φᾶναι, τά γε ἀλ-
 θῆ παρίημι, καὶ κελόω λέγειν. ἐκ ἄρ φθάνοιμι ἐπεῖρ τὸν Ἀλκιβιάδην, Vera dicā,
 ſed vide vt id bona tua venia liceat. Ego vero inquit vera dicere & p-
 mitto & iubeo. Omnino igit' id faciā inqt Alcibiades. Et in Euthyde.
 πρῶτον δὲ μοι δειγνῆσαι τὴν σοφίαν τοῦ ἀνδρὸς τίς ὅστις, ἢ ἐδ' ὅτι καὶ μαθησόμεθα.
 Σω. ἐκ ἄρ φθάνοις ἀκέων, ἢς ἐκ ἀν ἐχοιμίγη ἐπεῖρ ὅτι δὲ προσηχέ) ἢ νῦν αὐτοῖν, Iam iā
 audies. quippe cum excuſare non poſſim me non ſatis attēte eā diſpu-
 tationem audiuiſſe. φθάνω etiā peruenio ſignificat. Greg. de lege Mo-
 ſi data loquens, τὸ μὲν φαινόμενον τοῦ κόσμου, τῆς πᾶσι καὶ κάτω μένεται. τὸ
 δὲ κρυπτόμενον, τῆς ὀλίγοις καὶ ἀνω φθάνουσιν, hoc eſt ἐκβαίνουσι καὶ πνεύματι,
 qui euadunt in ſublime. Sic apud Homerum Iliados nono, πρὶ τ' ἄτης
 φθάνει δὲ πεπᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουδ' ἀνθρώπους. Et ipſe Greg. καὶ μὲν τῆς
 ἡ δὲ πᾶντορ ἔραν δὲ φθάνει. φθάνω etiam occupo & anteuerto, hoc eſt προ-
 καταλαμβάνω. Demosth. ὅ γὰρ καὶ προπετῆ φθάνει ἢ λογιſμὸν ἀμαρτῶν ἐφκ-
 ſι, Ira præcipiti atq; temeritate lapſum rationi anteuertiſſe. & alibi, ἀ-
 λ' ἀνδρὲς φθάνουσιν τὸν λογιſμὸν διαχῶν προῖναι. φθάνω etiam dicitur & προφθάνω

σαν quod præterit. vt, ἔννεος δὲ ἀνὴρ διὰ τῆς φθασάντων τὰ πρὸντα γινώσκει, id est τῆς πρὸς χρονολογίας. Dicitur & προσλαβόν. Greg. μή οὐκ ἔτι τὸν αὐτὸν ἡμῖν χρόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς προσελυφότερον, Non solum nobis equalium, sed etiam maiorum. Synes. Διὸς οὐκ ἐκρίνετο οὐκ ἄρ' ἐδάκρυσε καὶ προσέλαβεν ἢ συμφορὰ τῇ ἀπόρρησι. de Amaside & Polycrate loquens. Nunc scribendū de compositionis huius verbi φέρω, quorū ἀποφάσις iam explicatū est. ἀναφέρειν est referre originē. Herodī. ἀνέφερε γούν εἰς Αἰνείαν τὸν Ἀφροδίτης τῇ τοι γένεσι διαδοχῶν, Aiebat se oriundum ab Aenea. Et referre ad senatum vel consilium. Idem, πρὸς πλὴν συνέκλητον ταῦτα ἀνεγκάων. Demosth. πρὸς τοὺς σεφάνους, πρὸς πάντας καὶ στρατηγὶ ἐχρημάτισαν τὰ ἐκ τοῦ ἐκκλησίας ἀνεγκάοντες, οὐκ ἔδοξε τοῖς δικασταῖς πρὸς ἐλπίδα. ἀναφέρειν referre quæstionem. Inde ἀναφορὰ ius referendæ quæstionis in alium quempiam quā cum quo iudicium prius agitatum est. Recursus saluus a forensibus dicitur, hoc est actio subsidia-ria & reiecta in alium. Demosth. ἔτι τιμοκρ. ἔδωκε γνώμην ὁ Εὐκλήμων ὡς δυνάστην δικαιοτάτην, ἡμᾶς δὲ ἀπαρτήσαντες τὸς τριμράρχους, ἐκείνοις δὲ εἶναι πρὸς αὐτῶν εἰς τὸς ἔχοντας ἀναφορὰν. εἰς δὲ ἀμεισθητῆταις ἡ, πρὸς διαδικασίαν. & ἀναφέρειν πλὴν αἰτίας ἐπὶ ἄλλοις, est referre & reiicere crimen in alium, vt solent qui excusant. & ἀναφορὰ, relatio criminis. Lys. κατ' ἀγοράτην, ἀκέρω δὲ αὐτὸν ἐπὶ εἰς μείεσσαν ἀναφέρειν καὶ πρὸς τῶν γράφων τῶν. Demosth. πρὸς σεφάνους, ἀλλ' ὁ μὲν γράφων ἐκ ἀπὸ πρὸς ἐκδοσέμεν. ὁ δὲ πρὸς ἐκδοσέμεν ἐκ ἀπὸ ἐργασίαν. ὑπελάπειτο γὰρ αὐτῶν ἐκαστος εἰς αὐτῶν ἅμα καὶ ἑαυτῶν, ἅμα δὲ εἰς ἑαυτῶν, ἀναφορὰν, relinquebat sibi unusquisque simul fungendi officii facilitatem: simul si quid secus accidisset, criminis relationem. Aliter tamen accipitur paulo inferius, καὶ τοι τότε τὸν Δημοτέλειον τὰ ταῦτα γράφοντα, καὶ τὸν ἱπποδῆμον, εἰς τὸν ἀλκίον καὶ νῦν κατὰ γορεῖ, μάλλον ἀνὴρ ἐκότερος ἢ τόνδε δίδωκε. διὰ τί; οὐκ ἔστι μὲν ἐπὶ ἀνεγκάειν ἐπὶ ἐκείνους καὶ τὰς τῶν δικαστῶν γνώσεις, καὶ τὸ, τοιοῦτον αὐτὸν ἐκείνους μὴ κατὰ γορεῖν καὶ τὰ ταῦτα γράφοντων ἀπὸ τῶν νῦν, καὶ τὸς νόμους μὴ ἐπὶ τῶν πρὸς τῶν κατηγορεῖν, nempe quod huic aduersus illos & aduersus iudiciorū cognitiōes recusare criminationem multipliciter licet. Primum enim dicitur præiudicia in illorum absolutione facta: deinde quod huic non licet accusare Ctesiphontem, qui prius illis negocium nullum exhibuerit qui eadem tum tulerunt quæ hic nunc tulit. & quod legibus non liceat iam huiuscemodī res criminari. hic ἀναφέρειν pro recusare ponitur, hoc est exceptione crimen summouere & reiicere. ἀναφέρειν etiam est referre & reducere, quod & ἀνάγειν dicitur. Aristotel. in. iii. τῶν μετὰ τὰ φυσ. ἐπεὶ πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον, διὸν ὅσα ἐν λέγεται, πρὸς τὸ πρῶτον ἐν. In. vi. Politicon, ἅλλοι δὲ ὅσιν ἀρχὴ πρὸς ἡν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, καλῶσι δὲ ἀποδέκτας. pro inferri dixit & comportari. vt ἀναφέρειν εἰς πλὴν ἀκρότην. Aesch. ἐν τοῖς πρὸς πρὸς καὶ πάλιν ἐν τοῖς χρόνους τὸν ἐπακρίλιον τάλαντα εἰς πλὴν ἀκρότην ἀνλωέγκαμην διὰ πλὴν ἐξέλιπον ταῦτα. De

mosth. κτλ. θιοκρίνῃς, ὥς τε μὴτ' ἐκτίσσαι, μὴτ' εἰς ἀκρότητιν ἀνετρεχθῆναι. quasi in-
 ter ærarios referri & pecuniâ mulctatos. Sic ἀναφέρειν pro conferre in
 medium, qualisq; in cumulum. Aristotel. ii. Oecon. ἀνετρεχάτωρ δὲ πάντων
 ἢ ἄλλων, δι' οὗ τῆς θεῆς, τὸν κόσμον ἀπώλεγκας. de auro muliebri loquens ad Ce-
 reris templum collato. Idem, Δωρεσάμενός τε χρῆματα πρὸς τὴν ἡλιῶν ἐπὶ ἀπὸ
 δόσης, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐκείλευσε ἀναφέρειν ὅσον ἔχει ὡς ἀργύριον πρὸς αὐτὸν ἀνετρεχθῆναι
 τῷ δὲ τῷ ἀργυρίῳ, χαρακτῆρα ἐπικύψας, ὅτι ἐδῶκε πλὴν δραχμῶν δύο δραχμῶν
 δραχμᾶς. ἀναφέρειν subuehere, tollere. & ἀναφέρειναι sursum ferri, existe-
 re, idem quod ἄνω φέρεσθαι. Theophr. βρεχόμενον δὲ ἐν βυθῷ ξηραίνεται, καὶ
 ὅταν πλέως ξηρὸν γίνῃται, τότε ἀναφέρεται καὶ ἐπὶ νῆα, existit & innatat. Et in. vi.
 de Causis, ἢ δ' ἄλμυρις ἐστὶν ὑπὸ τῆς πίεσιν ἔλκεται, ἐστὶν ὑπὸ τῆς ἡλίου θερμότητος
 ἀναφέρεται, κατ' ἀμφοτέρους τρόπους. ἢ καὶ ἀκίνητον ἀπὸ τοῦ γῆς ἔαν, id est sursum
 attrahitur & emergit. Plut. in Platoniciis quæstionibus, ὅντων δὲ τὰ
 περὶ αἶα τῆς ὑδάτων ἀναγκαῖον ὅσον ἀναφέρεσθαι, τὸ θύραθεν ἀέρθῃ εἰς τὰς κινεμέ-
 νας ἐν βάθει χώρας ὑποφωρῶν. & itidem in Sympo. τῆς ἐπὶ vbi de Ario-
 ne loquitur. & ἀναφορὰ emerſio, sursum versus latio, subuectio. Aristo-
 tel. πρὶ ὑπνὸς καὶ ἐγρηγ. ὥσπερ οὖν τὸ ἀπαμίξιν ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμότητος,
 ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν ἄνω τόκον, διὰ τὴν πυρρότητα αὐτὴν κατὰ φύσιν, καὶ συστὰς κατὰ φέ-
 ρεται ὑπόμυλον πάλιν ὑδῶρ, ὥστε ἐν τῇ ἀναφορᾷ τὸν δῖον τῆς πρὸς τὸν ἐγκέφαλον,
 & cetera. Idem in. ix. de hist. animal. de nautilo pisce, ἐπιπλῖ γὰρ ἐπὶ τοῦ
 θαλάσσης, τὴν ἀναφορὰν κινεσάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, quod Plinius ita reddi-
 dit, supinus in summa equorum peruenit, se paulatim subrigens. ἀναφέ-
 ρειν ἀπὸ μανίας, ἢ ἀπὸ νόσου, ἢ ἀπὸ λησθυμίας, ἢ ἀπὸ κάρου, ἀντὶ τοῦ ἐξηγεῖσθαι δicitur,
 καὶ ῥαίξιν καὶ ἀνανήφειν. ὧς ἐναντίον ὅστις τὸ καταφέρεισθαι. Lucian. ὥσπερ ἐκ μέ-
 θους βαθείας ἀναφέροντες. Plut. ἐκ δὲ ταραχῆς ὅτι ἐλίπει, καὶ μόλις ἀνίσταται. Hero-
 dian. passiva voce usus est, ἐκπληγῆς δὲ τῆς ἐπὶ χρόνον ἀφθογῆς ἢ μ. μόλις
 δὲ ἔπειτα ἀνετρεχθεὶς ἔπειτα. Dicitur & ἐξαναφέρειν. Plutarch. in Symp. ἐπὶ σοφῶν,
 περὶ ἀνδρῶς δὲ ὅστις ὡς ἐν νοσήματι παρὰ τὴν τρυφάνειαν κατελκεσθῆναι, & φαν-
 λως ὅτι ἀναφέρειν, χρῶνται ὁμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι τοῦ νῦν, καὶ σωστικῆς ἀνδρείας
 νοῦν ἔχοντων ἐπαγομένη. ὅτι ἀναφέρειν dixit p ῥαίξιν, ἀναλαμβάνειν, recreari,
 cōualeſcere, meliuscule valere. Ipse in Demetrio pro vires reparare di-
 xit, & recreari, & pristinae fortunæ restitui, ὅτι καὶ ὑπνός. ἐδόκει γὰρ
 αὐτὸν Ἀντίγονον ἀπὸ νύκτος μετὰ τὴν στρατὸς ἀπάσης διάουλον, ὀρθῶς καὶ ταχὺ τὸν
 περὶ τὸν, ἔτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι πλὴν διδάμιν αὐτοῦ. ὅτι τέλει ὡς ἐκαμύειν, ἀδιν-
 νῇ γυμνασίου καὶ μεσὸν ἄσματος, & ῥαδίως ἀναφέρειν. hoc est vires & spiritum
 recipere. Idem circa principium, πλάσσω δὲ ἐπικρατῶντες, πλεῖστα δὲ ἀπὸ βάλ-
 λοντες, ἀπὸ προσδοκίης δὲ πλείοντες, ἀνελπίως δὲ πάλιν ἀναφέροντες, διετέλεσαν, sur-
 susq; in gradum potentiæ fortunæq; restituti. Idem i Antio. οὐκ ἔρ ὑπὸ τῆς
 ζῆς αὐτοῦ ἡττομένης ἀναφέρειν καὶ ἀναπλάσσειν τὸν αὐτόν. Significat etiā respi-
 rare, quæ significatio vicina est præcedenti. Iliad. τ. μνησθῆναι δ' ἀδινῶς

ἀνελάκτω, φώκοσέν τε· ἀντί τῷ ἀθρόως δὲ πνεῦμα ἀνέλαγε ἢ ἀνέπνυσε. **Ἀνάφορον** est **Ἀνάφορον**.
sporta doffuariá, aut quíppíam simile quo vtuntur baiulí . Aristoph.
 βατραχ. μεταβαλλόμενῳ τὰνάφορον ὃν χεῖναι. ἀντί τῷ μεταφέρειν, ἀπὸ ὧν εἰς
 ὁμοῦ, **fulcimentum doffuariúm vel humerarium.** **Ἐπαναφέρειν** etiam vt
 ἀναφέρειν est vel crimen, vel culpam, vel criminis causam, vel actionem
 in alium reiciere. **Aristoph.** μοιχὰς ἢ τυχὸς ἀλθες, δὲ δὲ ἀντρεῖς πρὸς αὐτὸν ὡς
 ἐδερ ἡδίκου. εἴτ' εἰς τὴν Δία ἐπανενεγκίει, καὶ κείνῳ ἡτῶν ἔρωτός δέσι καὶ γυναικῶν,
exemplum facti auctoritatemq; in Iouem reiciendum . Sic apud **De-**
mosth. de pluribus tutoribus, quorum unusquisq; in alios tutelæ actio-
 nem reiciebat, in secund. ἡ δὲ ἀφ' ὅθεν, καὶ τότε μὲν εἰς ἀλλήλους ἀναφέρειν. πᾶ-
 λιν δὲ ἐλπιέναι κατ' ἀλλήλων μαρτυρεῖται. **Idem in pri.** οὐκ γὰρ ὡς ὀφείλοντά με ὁ
 πατήρ κατέλιπε, ὃν τοῖς γράμμασι ἀπέφωκε. **Ἐν** δὲ ἀποδεδωκέναι ταῦτ' ἐφ-
 ῖν ἐχέται μάρτυρας. εἴτ' αὖτ' ἡ ἀριθμὸν τῶν χρημάτων εἰς τὸς συνεπιτρόπους ἐπα-
 φέρει, ὅσον πρὸς αὐτοὺς φαίνεται λαβών. **Significat etiam refero, renūcio.** quo **Xe-**
noph. voce passiva vsus est, ὃι δὲ πρὸς βασιλῆα ἐπαναφέροντο ταῦτα εἰς ἀθλίους. **Ἐκ-**
φέρειν, efferre funere. **Antiph.** τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἡ ἐφεύρετο ὁ παῖς, ταύτην ἡγεσκονία **Ἐκφέρειν**
 ζοντο ἀλλοδατοὺς καὶ προαγορεύειν εἰσγεῖσθαι τῶν νομίμων. paulopost subdit, τῇ δὲ
 ἑσπέρᾳ ἡ ἐθάπτετο. **Et** **ἐκφορὰ, ἐκκομιδὴ, elatio funeris.** **Lys.** ὑπὲρ τῷ ἐξαποδ. φόρῳ **Ἐκφορὰ**
 να, ἐπὶ ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολουθήσασα ἡ ἐμὴ γυνὴ, ὑπὸ τῷ τῷ ἀνθρώπῳ ὀφείσασα, χρό-
 νῳ διαφθείρεται. **de funere matris loquens.** **Ἐκφέρειν** narrare, commemo-
 rare. **Plutarch.** ταῦτα μὲν ὀλίγα ἐνεκεν δαίματι δὲ ζηναινόχαμεν. **Ἐκφέρειν** re-
 ferre ad senatum vel consilium, vt ἀναφέρειν. **Idem,** καὶ τῷ πρὸς τὴν σύγκλη-
 τιν ὁ καῖσας δὲ λύειν. **Ἐκφέρειν** prodere, deferre, arcanum enunciare, & fo-
 ras efferre, id est καταχερδεῖν. **Aesch.** πρὶ ἡγεσας. τὸν δὲ ἐκ φόνσεως προσδότης πῶς
 χρὴ θεωρεῖν; ἀράγε ἐχ ὡς σὺ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπισδύσασιν κέχρησαι; λόγους εἰς τὰ δι-
 κασίρια γράφοιτα, μιοῦ δὲ τῶν ἐκφέρειν τοῖς ἀνδράσιν ἐγχεύας λόγον φορμίωνι. **Ἐφ-**
τραπείτῃ χρημάτων λαβών. τῶν δὲ λύειν καὶ ἀπλοδωρῶν **Ἐφ** πρὶ τῷ σώματι κρε-
 νοῦ φορμίωνι. **Plutarch.** ἐπὶ τῶν δὲ ἐντυγχάνουσιν εἰς πᾶσι χαλεπῶς ἢ ἔφρον ὁ
 πρῶτος. **de pactis & conuentis Cæsaris & Pompeii loquens in itis cum**
Crasso, hoc est peruulgatis & in vulgus exeuntibus. vnde **Ἐκφορὰ** **Ἐκφορὰ**
ditus, peruagatus, vulgatus, & peruulgandus, prodendus. **Greg.** ἔχει
 τῷ μυσηρίῳ τὰ ἐκφορὰ, καὶ ταῦτα τῶν πᾶσι ἀκοῶν ἐκ ἀπόρρητα. **hoc est euan-**
gelio peruulgata. **Idem,** μὴ ῥιπτεῖν εἰς βασιλῆα ἀκοῶν τὰ μὴ ἐκφορὰ, non pro-
 denda, id est τὰ μυσηρία. **hoc est μὴ δὲ ἀκχεῖν, μὴ ἐκφαντα, μὴ ἐκπυσα.** **Dicitur**
etiam ἐκφορὰ concitatus, percitus. **Synes.** ἀιδάνομαι γιγνώμην ὑπὸ τῷ
 πᾶσι ἐκφορὰ. **Ἐκφέρειν** enim est rapí, auferri, & transuersum agí, vt q
 fluctibus & vndis æstuq; auferuntur. sic enim **Plutarch.** vsus est. **Ari-**
stotel. **Ἐκφερόμεν** ὑπὲρ αὐτῷ τῷ πράγματι, qui a re ipsa transuersus agít.
Et **Ἐκφέρειν** dicitur equus qui sessorem contumaciter aufert. **hoc enim**
Xenoph. πρὶ τῶν ἐπερογνῶτων ἵππων dixit, hoc est qui in alterum tantū la-

tus flectuntur propter oris cōtumaciā. & ἐκφορὰ ἐστὶ ἰmpetus equi
 sessorem auferentis, & frenum commordentis. τὰς γὰρ ἐπερογνάθους μὴ
 νῦν μὲν καὶ ἡ πᾶσι καλὸν μὲν ἵππασία. καὶ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι πλὴν ἵπ-
 πασίαν. καὶ οἱ γὰρ ἐκ ἐγχερῶσιν ἐκφέρουσιν, ἢν μὴ ἅμα συμβῇ ἢ τε ἀδικῶ γινώσκῃ καὶ ἡ
 πρὸς οἶκον ἐκφορὰ. ἐκφέρουσιν τὸν πόλεμον, inferre bellum. Isocr. πρὸς φίλιππο. μὴ
 πρὸς πόλεμον ἐκφέρουσιν τὸν πρὸς βασιλείαν πόλεμον πρὶν ἂν διαλλάξῃ τὰς ἑλλήνας. Idem,
 ἐπὶ ἐλέει τοῖς ἐπιγυγνυμένοις μὲν ὦν καὶ καὶ πρὸς οὐδὲν τὸ πρὸς πλεῖστον ἐκφέρουσιν. Lu-
 cian. Δέδοκε μὴ καὶ οἱ ἀποδύσιν ἐπὶ αὐτὸν βυλβίσωσι, ὅτι πόλεμον διενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς ὡς ἄνθρωποι γίγαντες. Demosth. πρὶ πρῶτος. pro edere & proferre, ταῦτα
 καλὸν μὲν τὸ τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πόλεμον διενέγκωσι πρὶ ἐαυτοῦ, & hoc de se
 specimen edente. Idem, ἀλλ' ἐπὶ τὰς πλὴν φωνῶν, καὶ γεγενησὶ καὶ λαβὴν γίγνομαι, ὥστε
 τὸ μὲν καὶ τὸν πόλεμον δηλονότι. διότι μὲν πρὸς ἐαυτοῦ οὐδὲν ὁμοίως ἔχει τοῖς
 ἄλλοις. ἐκφέρουσιν etiam foeminae dicuntur quæ vterum ad exactos men-
 ses perferunt. Aristotel. in. vii. hist. animal. τὸ δ' ἐμβρυον ἐάν ἢ γόνιμον, προ-
 καταβάνα ὅτι ὁ γόνιμος μὲν. τὰ δ' ἐκ γόνιμου, ἀλλ' ἀπεπνιγμένα ὀκτάμηνια ἐν τοῖς τό-
 κοις, ἐκ ἐκφέρουσιν ὀκτάμηνια αἱ γυναῖκες, ὥστε προκαταβάνα καὶ τὸ ἐμβρυον διδόναι
 μὲν. Idem, ἐπὶ δὲ καὶ τὴν γυναικῶν, ὡς αἱ μόλις μὲν συλλαμβάνουσιν. ἐάν δὲ συλλα-
 βώσιν, ἐκφέρουσιν. αἱ δὲ τὸν καιρὸν, συλλαμβάνουσιν μὲν ἑσθίως, οὐ δυνάμει δ' ἐκφέρουσιν.
 ἐκφέρωμαι fero, aufero, id est mereor, reporto ut φέρομαι. Demosth. πρὶ
 συμμοριῶν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπιχειροῦντες λέγειν, αὐτοὶ μὲν τὸ δοκεῖν οὐ λέγειν
 λόγον ἐκφέρονται, & reliqua. ἐκφέρεσθαι etiam ἀντὶ τὸ ἐκφέρειν dicitur, ut ἐπι-
 φέρω ἀντὶ τὸ ἐπιφέρειν. Xenoph. ὥστε οἱ τῶν ὁμογενομένων διενέκοντο τὰ ὅπλα
 ἐκ ἀγρῶν. ἐκφορεῖν δ' ἐκφέρειν. Herodi. τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαν-
 τες. Lucian. καὶ ἡ τῶν τάχων ἐκφορήσαντων αὐτῶν τὸ πλεονέκτημα ἐκ οἰκίας. ἐκφορήσας
 ὡς πλεονέκτημα Demosth. pro pignerari, & ἐκπεφορημένα, σκόλην pignora capta
 dixit, τὰ ἐκ οἰκίας ἀλλοτρίας διενέκοντο σκόλην, ἀπαγορεύσας τὴν γυναικὸς μὴ ἀπὸ
 οὐδὲν αὐτῆς, καὶ λεγέσθαι οὐ αὐτῆς ἐκ τῆς προικὸς πεποιημένα. ἐκφορῶ & φερῶ per
 syncopam ἀπὸ τῶν φέρω nata esse videntur. Aristoph. σφῆρι, τί δράσετε. οὐκ
 ἐκφρῶσιν, non emittetis, οὐ προήσεται; φερῶ γὰρ καὶ φερῶ δ' ἐκφρῶμαι. Suntque
 qui tradant hoc modo esse formata, πρὸς γὰρ τὸ προῖν γινώσκαι φασὶ πρὸ
 ἡτὶ συγκοπῶν, καὶ τροπῇ τὸ πρὸς φερῶ, ὅθεν φερῶ, καὶ φερῶ ut δὲ, καὶ ἐσφρῶ
 ut ἄφρῶ. Idem Aristoph. οὐκ ἔτ' αὐτὸν διενέκωμι, ἀντὶ τὸ διενέκωμι. & ἐσφρῶ
 σῶ. Demosth. πρὸς λεπτίν. καὶ ἐσφρῶσιν δ' ἐσφρῶσιν, καὶ διέσωσαν καὶ ὑμᾶς ὅτι
 τὰς συμμάχους, admiserunt, ἐσφρῶσιν. Aristoph. σφῆρι, εἰ θεοὶ θύρασι καὶ ἑλπίδι,
 ἐσφρῶ, ὡς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, ἐκ ἐσφρῶσιν, nam cum causæ orari cœptæ fue-
 rint iam neminem admittimus intro. Demosth. passiva voce dixit πρὶ
 τῶν ἐκφρῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἐκφρῶσιν μὲν ἀπὸ τῶν ἡμῶν, καὶ τῶν ἐκφρῶσιν
 μὲν, ἢ ἐκένω πρὸς αὐτοῦ πλὴν πόλεως, ἀντὶ τὸ μὴ φθάσει λαβὼν αὐτὰς, ubi subau-
 ditur οἷον, an eos potius admissuros in urbem Byzantios existimatis,
 aut illi urbem tradituros? Aristotel. πρὶ τῶν θαυμασίων ἀκροματῶν, φασὶ

ἐκφορεῖν.

φερῶ ἐκφρῶ
ἐσφρῶ.

τῶν πελοπόννησος τὰς ἐν τῇς ἡγεμονίαις κούρας ὀρύσσοντας, καπεδίλιν· ἐπεὶ αὖ
 ἔταν πλῆθος ἐσφρίσσωσιρ αὐτῶν, δέξμεν, *cū multas deuorauerint, postea euo-
 mere. hoc est* ἐπεὶ αὖ προσενέγκωνται. *quod ipse alibi ἐσφέρειναι dixit, ἐν τῷ*
πρὶ ζώης καὶ θανάτου. sic enim inquit, καὶ γὰρ ἡ τροφή τῆς κατὰ φύσιν ἐσιῶσα,
 καθάπερ καὶ τῆς ἀνθρώπου τοῦ πρώτου ἐσσενηκαμύοις· αἱ δὲ νηστεῖαι θρμαίνουσι καὶ δίψας
 τῶν ἐσφρίσσωσιρ *tributum pēdo, quod Plinius in Panegyri. Grecorū mo-
 re inferre tributum dixit. Plut.* ἵστε μὴκέτι ἢ δῆμον ἐσσενηκαμύοις, *Ita vt popu-
 lus tributum pendere desierit. Et* ἐσφορά *tributum & collatio. Lys.* ἐν
 apologia δωροδοκίας, καὶ τοσάυτας δαπάνας δαπανώμενος, καὶ ἡμέραν ὑπὲρ
 ἡμῶν κινδυνώων, ὅμως ἐσφοράρ τῇ μὲν, τριάκοντα μνᾶς, τῇ δὲ, πετραχίλιας δραχμας
 ἐσσενηκαμύοις. *Thucyd.* ἐσσενηκαμύοις ἐσφοράρ διακόσια τάλαντα, *penfitantes. De-
 mosth.* πρὶ σεφάνου, κορυφαίρ, ξιναρχίρ, ἐσφέρειν, μηδεμίαν ἐλοζυμίας μήτε ἰδίας μή
 τε δημοσίας ἀπλάττειναι, *hoc est in publicum pro modo census conferre.*
*Dicitur & de priuata benignitate, & de annuis aut mensstruis priua-
 tis hominibus collatis. Idem* πρὶ σεφάνου, τῷ, πῶποτε ἢ Ἀθιωμαίων ἐσσενηκαμύοις;
 ἢ τίνα οὐ περὶνικας; ἐσφέρειν τὸν νόμον, *est legem ferre & rogare, ad populū
 ferre, cum populo agere. Athen.* Ἀριστοφῶρ δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ νόμον ἐσσενηκαμύοις ἐπὶ
 ἐν κλέει ἀρχοντῶν, ὅς ἐρ μὴ ἔστιν ἀσπὺς γήνηται, νόμον εἶναι. *Aristotel.* ἐν. ii. *Polit.*
 αὐτὸς δὲ ἐρ ἐσφέρειναι εἶποι πρὸς τὸ δῆμον, ἐξ ἀναγκῆς μόνον ἀπὸ δεινότητος τῷ δῆμῳ τὰ
 δόξαντα τοῖς ἀρχέουσιν, ἀλλὰ καὶ κέρει ἐσφί, καὶ τῷ ἐσσενηκαμύοις τοῖς ἐσσενηκαμύοις ἐν
 ταπεινῇ ἐξέσει. *Demosth.* ἐπὶ ἡμῖν ἐπὶναι οἱ νόμοι διαχερονομίαν, πόπρον ἐσσενηκαμύοις ὁ
 νόμος καὶ νόμος; οἷός ἐστιν ἐν ἐσφί λέγεται. *Plato,* ὅν προσοισέον
 ἀρα αὐτῷ ἡδονῶν. *& οἰομένησιναι ferar. Aristotel.* ἐν. iiii. πρὶ ἀρχῶν, ἐξ αὐτῶν ἐσφί
 οἷον τόπος ἐσσενηκαμύοις σώματῶν ὅταν ἢ κενόν, πρὸ οἰομένησιναι τὸ ἐντεν ἐν αὐτῷ σῶ-
 ματι. *Et in. iii.* ἵστε ἐν μὲν ὁμοφροσύνης, ἢ ἀκίνητον εἶναι ἢ αὐτὸ οἰομένησιναι. *Αὐτὸς ἐσφέρειναι est*
*legem legi contrariam ferre. quod & πρὸς ἐσφέρειναι dicitur. quod antea di-
 ctum est. Demosth.* πρὸς λεπίων. οὐκοῦν ἐν αὐτίον ὁ ἀνδρῶν Ἀθιωμαίων τῷ κυρίας
 εἶναι τὰς δωρεάς, αὐτὸ δὲ δῆμον ἐδωκε, δὲ μηδεμίαν εἶναι τῶν ἀπελῶ, οἷς ὁ δῆμος ἐδωκε, ὅ-
 φως γὰρ οὐτως ἐστὶν. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ νῦν ὁδὲ ἀντὶ ἐσφέρειν νόμον. *Idem,* ἀλλὰ δὲ παλαιὸς ἐν ἐσ-
 τῶν πρὸς νόμον ἔγωγε κελόει νομοθετεῖν, γράφειναι μὲν, ἀλλὰ ἐν τῷ ὑπὸ τῶν νό-
 μων μὴ καλῶς ἔχον ἡγήται. *πρὸς ἐσφέρειναι δὲ αὐτὸν ἄλλον ὅν ἐν τῷ λῦον ἐκείνου. ἐσφέρειναι*
in mediū affero, introduco. Alicar. de Lys. τίνα δὲ κέχρηται χαρκετῶν ἐσφέρειναι
 ἐν λῦον, καὶ τίνας ἀρετὰς ἐσσενηκαμύοις, ἢ δὲ παρὰ σομαι λέγειν. *Significat etiam in-
 tro admitto. Aristot.* πρὶ ὑπνῶ καὶ ἐγρηγῶ. ἰχθυὶ δὲ τῆς ἢ τῆς πονόματῶν καθεξῆς, τῆς
 μὲν ἐσσενηκαμύοις ἢ θύραθεν. τῆς δὲ μὴ ἀναπνεύουσιν ἢ σύμφυτῶν. διὸ καὶ ἐσσενηκαμύοις φά-
 νεται τὰ πρὸς τὰ ὅταν κινῆται. *Simile est ἐσφέρειναι ἀντὶ τῆς προσφέρειναι, cibū su-
 mere: vel haurire quippiam, vt iam dictū est. vt in. iiii. de Generatione
 animal.* ποία γὰρ ἡ τροφή γίνετῃ μάλιστα, καὶ ἡ τῶν σώματῶν διάθεσις διὰ τὴν πλῆ-
 κρᾶσιν τῆς πρὸς τῶν ἀέρων καὶ τῶν ἐσσενηκαμύοις μάλιστα ὅτι τῇ τῶν ὑδατῶν τροφῇ, τῆς
 τῆς πλῆκρᾶσιν ἐσφέρειναι, καὶ ἐν τῶν ἀέρος καὶ τῆς τροφῆς καὶ ἐν ξηροῖς. *Dicitur & ἐσφέρειναι vo-*

ἐσφέρειναι

ἀντὶ ἐσφέρειναι

προσφέρειναι

ἐσφέρειναι

ce actiua. Idem in.iii. de partibus animal. Αδωατῇ ὃ πᾶσι ἢ ὁμοίᾳ διὰ
 ἐμφορῶν. ὃ πᾶσι ὃ ὑπερβολὴν τὸ ἀσφοδύμῳ ἔοικε. ἐμφορῶν est χορτάζεσθαι, ἐμπίμ
 πλαδῶ. Lucian. τὸ δὲ πρὶν ὃ ἀμετρον φησὶ πόσεως, καὶ ὃ πέρα τὸ καλῶς ἔχοντι
 ἐμφορῶν τὸ ἀκράτεια. Ponitur & per translationem pro insolenter & immo
 dice uti. Plut. de coniuratis comprehensis loquens, τὴν περὶ τὴν ἀκραν καὶ προσ
 ἡκυσαν τοῖς ἀδικήμασι τῆλικότις ἡμῶν δὲ βλαβερὰ καὶ κατώκεναι, δι' ἐπιείκεια
 ἡμεῖς, ἅμα καὶ ὡς μὴ δοκοῖν φησὶ δὲ βλαβερὰς ἔχον ἐμφορῶν, καὶ πικρῶς ἐπεμβάμεν ἀνδρά
 σιν, insolenter exercere imperium sibi a senatu permissum. Ponitur &
 pro frui in utraque partem, ut ἀκλάνει. Iulian. Aug. ἡμᾶς δὲ δὲ φησὶ ὑπό
 στα μυστικῶς ἐμφορῶν ἡμεῖς. Phalaris in malam partem usus est. ἐμφο
 ρῶν vero est infligere & incutere, ἐντέμεν. Plut. καὶ τῶν τριχῶν αὐτῶν λαβο
 μῶν, καὶ ἄλλας ἐνέφορε τῶν προσώπων πλεονέχει. Significat etiam importare, ut
 ἐκφορῶν exportare. Idem, ἐνταῦθα τὸ βασιλικῶς ἐνέφορε τὰ πλεονέχεις ἀξία παρὰ τῆς
 χρυσῶν, μαργαρίτας, σμαράγδους. Διαφέρω presto & antecello, etiam in malā
 partem. Athen. τοσοῦτον ἀσωτία διενέχοντι τῶν δῆμος τῶν ταραχῶν. Isocr. πρὶ ἀ
 γῶν, τοσοῦτον ἀνοία διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων, Vsq; adeo supra omnes ho
 mines amentia præditi erant. Aristotel. in.vii. Polit. εἰ ἔκαστος τοσοῦτον δια
 φέροντες οἱ ἄλλοι τὸ ἄλλω, ὅσοι τὸς ἡρώας ἡγάμεθα τὸ ἀνθρώπων διαφέρει. Et Δια
 φερόντως vehementer, maxime. Aesch. ἐν αἰτίαις δὲ ἡσσαν πρέσβεις, καὶ δὲ Διαφε
 ρόντως φιλοκράτης καὶ Δημοδότης. Idem, ταῦτ' ἡδὲ Διαφερόντως ἄξιόν' ὅστις ἀκῶσαι.
 Dicitur autem διαφέρω ἀρετῇ καὶ ἐπὶ ἀρετῇ. ut Isocr. in Helene, ἢ ὃ τῶν γῆρας καὶ
 τῶν καλῶν ὃ τῇ δόξῃ καὶ διδύκει. Ibidem, περὶ τῶν ἀγαθῶν ἢ καλῶν ἢ τῶν Διαφε
 ρόντων ἐπὶ ἀρετῇ λέγειν ἐπιχειροῦσιν. Διαφέρω ut Διαπέμψω i diuersas partes
 ferre & importare. Aristot. de electro loquens, καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τὸ ἐγγῶ
 ρίω διαφέρει εἰς τὸς ἑλλήνας. Διαφέρω ὃ ὑπερβολῇ. Paul. Διαφέρω τὴν καλοκαίριαν,
 perferre. Συμδιαφέρω cū alio tolerare. ut συμπάσχω, συναχθεῖσθαι. Synes.
 εὐθὺς ἐξεδράμομεν ἐφ' ὃ πρὸς καθιζήσασιν καὶ συμφορῶν. Gale. ὡς δὲ αὐτῶν
 οὐδὲ διενέγκω τὸ πρὸς συμμόρ, hoc est ὁμόφρων ἐνέγκω. Διαφέρω i diuersum fer
 re, & varie agitare. Plut. de Cesaris nece loquens, Διαφέρω τῇδε κακῶς τὸ
 σῶμα, καὶ κικρυάως. & αἰὼν versare aliquid, agitareq; cogitando. Idem de
 transitu Rubiconis, καὶ καλὰ μὲν αὐτὸς ἐν αὐτῷ διδύκει, σιγῇ ἐπὶ ἀμφοτέρω πλὴν
 γνώμῃ μεταλαμβάνω. Διαφέρω præpollere, præualere. Xenoph. in Oecon.
 ἐαδ' ὡς γὰρ ἀνὴρ εἰς πρὸς τὸς δέκα Διαφέρει τῶν ὧν ἐργάζεσθαι. καὶ ἄλλος γε ἀνὴρ Δια
 φέρει τῶν, πρὸ τὸ ὧρας ἀπέναι. τὸ δὲ δὲ ἑαυτὸν ῥάδιον γὰρ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸς ἀνθρώπων,
 ῥαδ' ὡς τὸ ἡμῖν Διαφέρει τὸ πᾶν τὸς. Διαφέρει μοι τὸ, hoc interest me: hoc ad me
 pertinet. qđ etiā p genitiuū dicitur, Διαφέρει μοι τὸ, ut μέλι μοι τὸ, καὶ
 προσήκει. Demosth. ὃ ἐκένος σωθῆναι μάλα διεφέρει. Inde Διαφέρω, τὸ ἐπιτιμᾶ
 ὡς ἔχει. ut, ὃ παρὰ αἰὼς οὐδὲ προσοίω καὶ τὸ Διαφερόντων αὐτῶν, Vir bonus solet
 prospicere etiā necessitudine cōiunctis. Διαφέρει refert, id est ad re p̄tinet.
 Theophr. in vii. Διαφέρει τὸ πρὸς τὸ ὁμοίᾳ ὃ βραδύπερον πρὸς ἀγίαν καὶ τὸ παρὰ τῶν

Z

significat τὸ προσθιμένον ὡς μισθός, id est corollariū. ἐπίφορος ἄνεμος est ven-
 tus secundus, qui & perferēs dicit̃. qui etiam φορὸς dicit̃ & ἔριος. de quo
 Virg. Prosequit̃ surgēs a puppi vētus eūteis. Homerus ἱκμυλον vocat.
 πρὸς τὸ ἱκόμενον ἱκμυλον dictū. Iliad. pri. τοῖσιν δ' ἱκμυλον ἔρπον ἵα ἐκέρχες Ἀπόλ-
 λων. Lucian. σκέψασθε ἐὰν ἐπίφορόν ὄσιν καὶ ἔριον τὸ πνεῦμα. Thucyd. καὶ ἄνε-
 μος τῆ φλογὶ ἐπερχόμενος, ἐπίφορος ἐς πλὴν πόλιν. ἐπίφορος etiam dicitur foemī-
 na vterum ferens, id est κυοφορῶσα. Xenoph. κυωνηλικῶς, ἄγχι δὲ κατὰπανο-
 μύνας δαί, ἵνα θᾶπρον ἐγκνύμονες γίνωνται, πρὸς κώας ἀγαθῶς. ἐπεὶ δ' αὖρ δ' ὤσιν ἐπίφο-
 ροί, μὴ δ' ἄγχι ἐπὶ τὸ κυωνησίον ἐνδελεχῶς. Theophr. in. iiii. de Causis, ἔλ τὸ μ-
 μετόπωρον ἐγκνύμον ἔσται καὶ ἐπίφορον. τὸ δὲ ἐσρινδρ, ἄρτι κυίσκοις. Idē, ὥστε συμβαί-
 να ὡς μὴ ἄρτι κυίσκοις μὲν πρὸς τὴν φύσιν τίκτεται. ὡς δ' ἄρτι κύνει καὶ ἐπιφόρῳ, τὰ παλ-
 εσα τέλει αὖ καλᾶ. Sic em̃ dicitur ἐπίφορος partui vicīna, vt ἐπίτοκος sub tē-
 pus partus existens, & ἐπίγαμος nubilis, & similia alia. ἐπίφορος etiā di-
 citur ὁ ὀρμητικῶς ἔχων, & proclivis ad aliquid. qui etiā διεπίφορος dicitur.
 Significat etiā simpliciter pronū. Hippocr. Δημαγῆτης, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῶν
 κατέστανον ἡσυχῆς. ἢ δ' ἐπὶ καὶ ἐπίφορον ἐκείνο δ' χωρίον. μέλις δ' οὖν διασκηρὶζέμενον
 διήλθοι. εὐέκφορος vero dicitur mulier ξαδῖως κυοφορῶσα, καὶ πελοφορῶσα. Ari-
 stotel. in. vii. de hist. animal. τὰ δ' ὀκτάμυλα πρὶν μὴ ἄιγυπτον, καὶ ἐν ἐνίοις τόποις
 ὅπου εὐέκφοροι αἱ γυναικες, καὶ φέρουσι τὰ πρὸς ξαδῖως καὶ τίκτουσι, γυνώμενα δυνάται
 ζῶν. Dicitur ideo quod ἐκφέρω significat παρφορῶ. καταφέρω deorsum fe-
 ro, opponitur ὡς ἀναφέρω. καταφέρω allido, incutio, adigo. Lucian. σκάπτει
 δ' ἰμῶν, βαθείας καταφέρων, alte ligonem adigēs. Idē alibi, ἄθλιος καὶ σκαπα-
 νεύς, αὖ μισθῶς ὡς ἔοικεν, ἔπω βαρεῖαν καταφέρων τῇ δίκῃ. Idē, κέκραχθι. κατί-
 σσω σοὶ καὶ τρίτῳ, tertiā plagā incutiā. Et καταφέρειν est fidere, mergi, pes-
 sum ire. cui opponitur ἀναφέρειν. Aristot. in. viii. de hist. animal. αἱ δ' ἡ-
 λῶναι ἀπὸ πλῶν πρὸς ἄλκις, ὅταν ἐπιπλάξωσι ὑπὸ ζήρην θῶσιν ὑπὸ τῇ ἡλίου. καταφέρειν
 γὰρ πάλιν ἐ δυνάται. καταφέρω deturbo, deicio. Greg. τέχνη κατενεχθίσει καὶ
 δίχα μηχανημάτων. & καταφέρω delabor, decido. Idē, φρίν παντελῶς ἔξω πι-
 σσῆν, καὶ κατενεχθῆναι ἐς θάνατον. Apud Demosth. καὶ μὴδ' ἴσιν, ἐπεὶ δ' αὖρ δὲ ἐβλῶνται
 κατὰ κοινόν, μὲνέτωσαν ἐν τοῖς ὑπὸ τῆς διαγνωθείσι, καὶ μὴκέτι καταφéréτωσαν ἀπὸ
 τῶν ἐφ' ἑκαστον δικαστήριον, mendose pro μεταφéréτωσαν legitur. καταφέρειν
 ruere. Greg. πῶς σφισμῶ κατενεχθῆσαι, Vrbes terre motu euerse, pessū eū-
 tes. καταφέρωμαι τὸ ἐχθρῶ, ruo, & impetū in hostē facio. & καταφορὰ vt ἐπι-
 φορὰ ἀντὶ τοῦ ὁρμῆς λέγεται, & pro allisione vehementi. & priuato nomine so-
 poris vehementis impetus sic appellatur. Polyb. τὰς δ' καταφορὰς τῶν μα-
 χαρῶν ἀσφαλίζει ὁ θυρεός, ictus vehementiores innocuos præbet. Et κα-
 ταφορικὸς vehementis, impetu incurrens. vnde καταφορικὸς ὕπνος Ae-
 ginetæ somnus vehementius incubans. Galenus, ἐπὶ δὲ τῶν ἐν τῇ
 τῶν παθῶν ἐπερχομένων καὶ τεμνῶν καὶ θερμῶν προσήκει τὸ πάχος τοῦ λυγρῶτος
 χυμῶ, ὅστις ἀντὶ τοῦ σήπιδος καταφορὰς βαθείας ἐργάζεται χωρὶς τοῦ

Digitized by Google

αὐτοῖς, ἐάν τις αὐτῶν πληγῇ, ἀλλὰ διαλευκάνηται διὰ τὸ δόμοζου. **προφέρω** & **προφέρομαι**, **προφέρω** **προ**
cito, allego, pfero, id est **πρότερομαι**, vt **litigātes** **προφέρουσι** τὰ **δικαιώματα**, vel **φέρομαι**
eorū patroni. **Xenoph.** ἐγὼ οὐκ ἢ τῶν νόμων ἔφη, **προφέρω** ἔνια, ἢ ἄλλα τῶν
 βασιλεῶν νόμων **προφασίζομαι**, **πρόσωμαι** **δικαίως** ἀπὸ γὰρ ἐξουσίας. **Cicero in. ii. Rhetor.** **Profero.**
ric. Deinde **postulabit**, vt **legem qua lege fecerit, proferat**. Et sic **sæpe**
in eodem volumine. Hoc etiā **δικαιολογῶ** dicitur, vt **alibi**, vt **opinor**, **δικαιολογῶ**
diximus. **Plut.** **Δικίων** πρὸς **Ἀθωναίους** **δικαιολογῶν** πρὸς τὸ νῆσθαι. ἢ λεγόντων, **μα**.
 ἢ τὰ **λοιπὰ**, id est **ambigentium & causificatiū**. **Thucyd. in. iii.** **Ἀιτῶμεθα**,
 ἡμᾶς, οὓς τὸς ὁμοθεμίους. **κοινῶς** γὰρ **ἑλλήνων** ἐπιβοώμενοι **πᾶσι** τὰς, **προφερό**
μενοι ὅς τις οὗς οἱ πατέρες ἡμῶν ὥμοσαν. **Cicer. pro Cornel.** **Proferam testes,**
proferā legatos, excitabo laudatores. Sic **proferre instrumētū in cap.**
Diuus ad legem Cornel. de falsis. **προφέρω**, τὸ **ὀνειδίζειν**. **δίων**, **προφέρω** σοι τὴν
 δυσχρίαν, **exprobro.** **Homerus Iliad. ii.** καὶ σφὶς ὀνειδέα πε **προφείροις**, νόσον τέ
 φυλάσσῃς. **Cicer. pro Murena**, Sic a me **defenditur**, vt **nulla fraus, nulla**
avaritia, nulla perfidia, nullum petulās dictū proferatur. id est **obiciā**
tur. Et **pro Flacco.** **Nullū** eius in **privatis rebus factū avarū**, **nullā** in
 re **pecuniaria cōtentionem**, **nullam** in re **familiari sordem** posse **proferri**.
προφέρω, τὸ ἐπιδιδόναι, ἐπιδόσιν ποιῆν, **proficere, incremētū** **facere.** **Hesiod. in**
ii. πρὸς ἐξουσίαν, ἡὼς δὲ **προφέρω** καὶ ὁδὸν, **προφέρω** ὃ καὶ ἔργον. **προσφέρομαι** σοι, **exhibeo**
me tibi, ago tecum aut bene aut secus. **Demosth.** τοῖς καὶ ὑπὲρ ἡμῶν λέγου
 σι **δικαίως** ὅς ἂν φρονῶσι, **τοῖς** τὸν τρόπον **προσφέρει**, sic **Philippus cum bonis**
viris agit. Idē, ἐγὼ καὶ ὕψος ἡμῶν **προσεννέτωμαι**, **Talem me vobis exhibui**
& prestiti. Dicitur & **προσφέρομαι** πρὸς σε. **Isocr.** πρὸς περὶ τῶν πολιτῶν
 μετὰ τῶν αὐτῶν **προσεννέτωμαι**, ὥς τε & **reliqua.** **Ponitur & pro uti.**
Xenoph. περὶ ἵππων, **βυλόμεθα** ἢ τῶν νεωτέρων **δηλώσας**, ἢ ἂν νομίζωμεν αὐτῶν
 ὁρθότατα ἵπποις **προσφέρειν**. **Significat etiam plio congregi.** **Plut.** **πάρων**
 οἱ **γνωριμώτατοι** μάλα κώτερον τῶν ἑωυαῖοις **προσφέροντες** πρὸς τὰς **σιτολογίας** ἢ τὰς
 ἄλλας ἀπαντήσας. & **alibi sæpe.** **Herod. pro prosequor beneficentia**, **ἐχα**
ρομαι δὲ αὐτῶ καὶ οἱ **εὐχαριζομαι** διὰ τὰς γὰρ **χρημάτων** ἐπιδόσεις αἷς ἀφελῶς **προσφε**
ρομαι αὐτοῖς, quibus eos **prosequeretur**, quibus in eos **utabatur effusissī**
me. **προσφέρειν** etiā est **esitare, cibū sumere.** **Theophr. in. iii.** τὴν δὲ **σάκεα**
γλυκῆαν ἔχει ἢ ἡδύαν **σφόδρα** ἢ **ὀλιγώτερη**. **δὲ** γὰρ **ἐνὸς** καὶ **πλὴν** **προσεννέτωμαι**.
Pro hoc Celsus assumere dicit, **Iuvenū** **minus interest q̄ assumant &**
quo modo curētur. Et **προφέρω**, **cibū offero edēdū**, & **porrigo poculū**
& medicamētū, vt **medicus egroto.** quod apud **Gale.** **sæpe legit.** **Plut.**
 καὶ τὸ **φάρμακον** ἔτοιχε **χρῆναι** τῶν **πρωτοτάτων** τῶν **ἰατρῶν** ἀναγκάδι **προσφέροντες**. & **προσ**
φορὰ **cibus & cibi assumptio.** **Theophr. in. iii.** ἐφόμενον ὃ γίνετ' **λεκιθῶδες**, ἢ **δὲ**
 δὲ ἐν τῇ **προσφορᾷ**. Et τὸ **προσφερόμενον** **cibus & poculū.** **Aristotel. in. viii. de**
hist. animal. de saginādīs suis loquēs, καὶ ἅμα φασὶ τὸ καὶ **ἐμφυσᾶν**. τὸ δὲ,
πιδάνειν γὰρ **προσφερόμενον**, id est **eorum quæ esitantur.** **προσφέρω** etiam
 z iii

προσφέρω

προσφέρω.
προσφορὰ.

est ori vel naribus admoueo. Idē in Probl. segmēto. ii. de cepis loquēs,
 καὶ ὅς ἀνέξρινον μᾶλλον δάκνον, & πρὶ ὁμοίως δακνύν προσφορόμενον. τὸ δὲ, προσ-
 φερόμενον ἢ κατὰ ξωγόμενον, Etenim anarrinon vel nasturtium cū sit mor-
 daciū, non perinde lachrymā ciet naribus vel oculis admotum: cēpa
 αὐτ̄ & naribus admota & esitata. προσφέρομαι etiā voce passiua admo-
 ueo significat & adhibeo. Plato lib. viii. de Rep. de licētia democratiē
 loquēs, καὶ ὁμοῦ δολείας ἡ προσφέρῃ, ἀγανακτῆν ἢ μὴ ἀνέχεσθαι. παραφέρω detor-
 queo, deprauo. vt παραφέρω τὸν ὀφθαλμόν, hoc est limis aspicio. Lucian. καὶ
 εἰς ἀνοίαν ἢ παραφροσύνην παραφέρωσιν, id est in malā partē atq; in amentia in-
 terpretentur qđ errore lapsus admisi. παραφέρω transuersum aufero.
 Idē, ἢν ἡνα τὸ χιμῶνθ ὁ κταμὸς παραφέρῃ, ὠθεῖν ἢ ἔκταν ἐπὶ κεφαλῇ βαπτίζοντα.
 παραφέρωμαι perperā agor, perperā moueor. Aristot. i pri. Ethic. ἀπηνῶς
 γὰρ καθάπερ τὰ παραλελυμένα τὸ σώματ' ὁ μὲν, εἰς τὰ διεξὰ προαιετομενῶν κινήσαι,
 τὸ ὡσαύτιον εἰς τὰ ἀριστέρα παραφέρεται, ἐπὶ τὴ ψυχῇς ὕψος. ἐπὶ τὰναντία δὲ αἱ ὁρμαὶ
 ἥν' ἀκραῖ. ἀλλ' ἐν τῇ σώμασι μὲν, ὁρῶμεν & παραφερόμενον. ἐπὶ δὲ τῇ ψυχῇς δὲ ὁρῶ-
 μεν. παραφέρωμαι erro, σφαλόμεαι. Plato in Politico, τὰν τῇ μὲν πάμπαν πῆν
 νέχθημεν. Vnde τῇ διανοίᾳ παραφορὰ ponitur pro furore. Plut. de virtutib;
 mulierū, μάστις δὲ ἐκάζετο κρεῖσσιν ἐκσαλκνύν λαβὼν ὁ ἀνὴρ, ἔροπλὸν αὐτῷς ἢ διανοίας
 παραφορὰν ἐνδράσασθαι. παραφέρω in mediū affero, pfero, vt παραγω produco
 in mediū. Aesch. καὶ τιμαρχ. ἔπειτα ἢ ἐμελῶ τ' ἀνδοκίδου καλεόμενον, παραφέρει
 ἐν σκώμματ' ὁ μέρῃ, ὡς ἦν ἀνὴρ, ἢ πρὶ τὰς ἰδίας διαβίβας γλοῖας. Et παραφέρω
 in mensam cibos affero, & in mediū prolatos struo. Xenoph. in. iii. παι-
 δίας. καὶ ὁ μάγος δὲ αὐτὸν εἰς δ' αὖτ' ὅτι οἰόμενον, ἔχον παραφέρων πρὶ λαβὴν
 αὐτ' ἔπειρα. παραφέρειν etiā ibidē aliqñ legit, quēadmodū apud Athenæū
 vtrūq; legitur: fortasse similitudine ppositionum, & quod πρὶ & παρα eo
 de scribēdi cōpēdio notant, vel potius significationū vicinitate. vt lib.
 ix. ipse inquit, ἔδοξεν οὖν πᾶσι διατὴν τελευκόνδε ὕμνον μὴ εἰσέειναι τὸν ἀνθρώπον. ἐπ'
 ἄλλο δὲ ἢ παραφρομενῶν χεῖρας ἐπιβάλλειν. Ex iis autē q sequuntur apparet
 vtroq; modo ab antiquis dictū fuisse. idq; mox docebimus in παραφέρω.
 Lucian. πρὶ ἥν' ἐπὶ μισθῷ. καὶ ὕψος εἰς πλὴν ἀλμοτάτῃ γωνίαν δ' ἐωδὰς κατὰ κα-
 σαι, μάρτυς μόνον τὸ παραφερομενῶν. τὰ δὲ αὖτ' ἐὰν εἰκοίτη μέγιστ' ὅτι, καθάπερ οἱ κῶντες πρὶ
 αὐτῶν. Idem Athenē. lib. xi. παρα δὲ τ' ἀγῶνα πᾶντα δίνος αὐτῇς ἐνοχούσιν, ἢ τρα-
 γήματα παραφέρειν, ἢ τῇς χοροῖς εἰσιῶσιν ἐνέχον πίνειν. Plato lib. pri. de Repub.
 ἔπειτα οἱ λίχοι τ' αὖτ' παραφερομενῶν ἀπρόβον, ἀρπάζοντες πρὶ τὸ πρῶτον μετρίως
 ἀπλάσσαι. παραφέρω supero: Aristid. in Panath. ὁ δὲ πάντας βασιλείας πᾶσι
 νεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις, ἢ μηδὲν κατὰ λιπὼν ἄπο τῇ νομίσει ξεῖνης ὁ Δαρείος, κατέγνω τ'
 πατρὸς ὡς ἐνδεῶς ἐπιχρῆσθαι. Xenoph. pro ptereo de lepore currete, καὶ
 ἢ ποδωκία πρὸς δὲ ἀμβλυπῆν αὐτῷ πολὺ συμβάλλει. ταχὺ δὲ ἐκαστ' παραφέρει πλὴν
 ὅτι πρὶ νοῦσαι τί δέξιν, id est ptergredit, pterlabit. παραφέρω cū alio affero,
 id est vnā affero, vel obiter affero. Plato Διονυσίῳ, οἶον ἢ πρὶ ἱέρωνος ὅταν

διαλέγοντο ἄνθρωποι καὶ πάντων τῶν λακεδαίμονες, χαίρουσι πλὴν Σιμωνίδου ζωοσύων
 παρὰ φέροντες, αἱ τε ἐπὶ πρῶτος καὶ ἔπειτα πρὸς αὐτοὺς. Ὁ περιανδρὸς δὲ κορίνθιος, Ὁ θαλῶν δὲ με
 λήσιος ὑμνήσας ἐνώπιον ἅμα, καὶ περικλέα καὶ ἀναξαγόραν. παρεκφέρει δὲ, *praeter mo* παρεκφέρει
dū efferri vel concitari, vel aliās affici. Plut. παραμυθίζων, τὸ δὲ πέρα δὲ μέλαινα
 τῆς παρεκφέρει δὲ, καὶ ἐνωπύειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν ἔχει φημι. ἵπποφέρω, *præsto, ex* ἵπποφέρω
cello, hoc est διαφέρω, *accusatio iungitur.* Isocr. in Paneg. de Hercule
 & Eurysteo, καὶ τῶν δὲ ὑπὲρ γενέοντι τῇ ἀνθρωπίνῳ φύσιν, ὅς ἐκ Διὸς δὲ ἦν γεγονώς,
 ἔτι δὲ θνήσκων, οὐδὲν ἑώμην ἔχει, τότῃ δὲ ἐπιτάτῃ καὶ λυμαινόμενος, ἅπαντα δὲ εἶον
 διετέλει. *hoc est* παρὰ γενέοντι καὶ ὑπὲρ βαίνοντι. Aesch. ταῖς δὲ ἀρεταῖς ὑπερβυνοχότας
 ἀρμόδιον καὶ ἀριστοτέλεια, τοιούτος ὁ ἔρως ἐννομεῖται ἐπαίδουσι. Xenoph. in. iii. πάλ
 δέας, οἱ δὲ τὸ πάλυ ὑπὲρ γενέοντι καὶ κραδύνοιται κατὰ βέλτερος ἀνθρώπων, ὑπερβύουσι δὲ ἀνὰ
 πάλω. ἵπποφέρω τὸ ὑπερβύω, δὲ ὑπερβύω τὸ ὑπερβύω *notæ sunt significatiōis.*
 ἵπποφέρω ἀντὶ δὲ παρὰ φέρω, *obiciō, exprobro, ex more est Atticorū, vt* ὑπὸ φέρω
 ὡς ἀντὶ τῷ παρὰ φέρω, δὲ ὑπερβύω τὸ παρὰ φέρω, δὲ ἄλῃ. Herod. ἄλλ' ἔτι ὑπερβύω
 τε, ἔτεροις ὑπερβύω τὸ ἐγκλημα δέ. Inde ἵπποφωρὸς obiectio. unde fit ἄνθρωποφωρὸς, Ἀνθρωποφωρὸς
que exceptio dici potest. opponitur enim obiectiōi. & inde Ἀνθρωποφέρω. Ἀνθρωποφέρω
 Greg. πρὶν ἢ in pri. ὅταν δὲ Ἀνθρωποφέρω μὴ ἀντὶς, τί οὖν δὲ κυρίως θεός ὁ ὑπὸ φέρω, ὡς
 εἰδὲ ζῶον τὸ γεγραμμένον, πρὶν οὖν θεός, ἀλλὰ κυρίως θεός, τί γὰρ κωλύει φασὶ καὶ ὁ μὴ
 νύμα ταῦτα εἶναι, καὶ κυρίως ἀμφοτέρω λέγει δὲ, id est cū per sermonis exceptio
 nem obiciūmus. Inde anthypophora figura grammaticorum & orato
 rum. Quintil. subiectionem mihi vocasse videtur lib. ix. cū inquit, Cui
 diuersum est cū aliū, rogaueris non expectare respōsum, & statim sub
 iicere. Domus tibi deerat: at habebas. pecunia superabat: at agebas.
 quod schema quidā per subiectionē vocant. Non absimili ratione ἵπποφωρὸς
 τυγχάνει δicitur pro ὑπερβύω, protinus & cōmode appositeq; respō
 dere. Plut. in Apophth. Lacon. Δερκυλλίδης πνέξας πλὴν στρατῶν ἐπὶ τῇ στρατιᾷ
 ἡδὸς ἔχοντας, πεμφθεὶς πρὸς αὐτὸν πρὸς ἑστῶτος, δὲ πνέξας προσάπτοντες κατὰ δέχεται δὲ εἰς
 σιλέα αὐτῶν κλειώνυμον, καὶ γνώσεαι ὡς εἰδὲν δὲ ἄλλων ἀνδρότεροι τυγχάνουσιν, ὑπερβύω ἔ
 περ. αἱ δὲ θεός εἶσι, δὲ φοβούμεθα τῶν, εἰδὲν δὲ ἀδίκῃ μὴ. αἱ δὲ ἀνθρώπων, εἰς ἡμῶν γε κρείσσ
 σων. Idē in cōsolatione pro ὑπερβύω, ἀλλ' ἴσως ὑπερβύω ἂν φαίμεν Ἀπὸλλωνι φίλ
 ταπε, σφοδρῶς ἦν ἐπιτεταγμένος ὁ νεανίσκος Ἀπὸλλωνιος ὃν μοιρεῖς, καὶ σε εἰδὲν ὡς ἐκεί
 νος πέλει γὰρ μὴ καὶ καθύπερθε μετὰ ἀλλάξαι δὲ εἶον. Ateñ erat filius tuus, & re
 liqua. pro quo paulopost dicit, ἀλλ' ἄρως ἐπελπίτῃς, ateñ dices. Hippo
 cr. Διαμαρτυρῶν δὲ ἐγὼ ἐφίω, ἀλλὰ μὴ σοφῶν ἄξις Διαμάρτυτε, πόθεν δὲ cetera,
 id est ὑπερβύω. ἵπποφέρω vestigiū fallo, & pedē aufero. vt ὁ δὲ ἄνεμος ὑπερβύω *ἵπποφέρω*
 τὸς ὑποπρῶτος, id est vetus validus nō sinebat pedē sublatū figere hu
 mi. & χῶρια ὑπερβύω dicitur, q̄ vestigiū fallunt prę lubricitate, hoc est
 δὲ ἴνγχα, inqt Pollux. ἵπποφωρὸς etiam dicitur q̄cqd labascit aut titubat, nec
 firmiter nixū est, sed pessum ire videt. Plut. in Sertor. κιννάς δὲ νεωπερίων *ἵπποφωρὸς*
 ὑπερβύω ἀνεκαλῖτο πλὴν μαρτὶς σφῶν, Cinna autem labantem iam Ma
 z iiii

rii factionem rerum nouarum molitione reparabat & erigebat. Idē in Cæf. ἐν ἀναρχίᾳ πλὴν πάντων ὡς οὐδὲν ἀκινεήντων ὑποφθομύῳ ἀπαιπόντες, iam per-
sum euntem. Et de fastis confusis loquens, ἦτε τὰς θυσίας καὶ τὰς εορτὰς ὑποφθομύας, καὶ μικρὸν ἐς ἐναντίας ἐκπεπρωκέναι τῆς χρόνου ὥρας, id est paula-
tim loco diebusq; stasis emotas. est enim hoc in loco ὑποφθέρῳ tenorem non seruare nec ordinem constitutum. hoc est ἡν πεπρωμένων ἡμερῶν πρὸ λιθαίνων. Idem in Lycurgo, τῶν βασιλέων τὰ μὲν ἀπαιθνομύων, ὅθεν βιάζονται τὸς πολλούς. τὰ δὲ, πρὸς χάριν ἢ δι' ἀδελφῶν ὑποφθομύων, Regibus partim inui-
sis propter violentiā, qua populares opprimebant; partim per gratiā, aut propter fractas iam opes imperiū ius atq; auctoritatem minime re-
tinentibus. Arist. in. viii. hist. de equorum morbis loquens, λαμβάνει ἡν ἐλπίδος, σκωμῶν ἡν φθιγγασίας, τὰ ὁπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, καὶ ὑποφθέρουσιν, ὥς τε ἀλλήλοις συνκρούσιν, huius autem morbi signum, cum postero-
ra crura languide priora subsequuntur, & ipsa inter se posteriora titu-
bante ingressu colliduntur. hoc enim significat id verbū eo loco. Quin & ὑποφθέρῳ ἀντὶ τοῦ ὑποφθέρῳ ponitur, vt apud Aristidem, ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὡς ρεύμα φέρων ὑπὸ πύγκει βία, Verū enim oratio ipsa fluctus instar trans-
uersum me sua vi rapuit. Supra autem dixerat, ἀλλ' ὑποφθέρῳ μὲν ἡμῶν ὁ λόγος πύγκει. φέρων αὐτὲ πύγκει cum ὑπὸ πύγκει iunctū, vt supra diximus.

Συμφέρομαι. Συμφέρω confero, id est ὠφελιμός ἐμι, καὶ ὁμῶς πρὸς ἑαυτὰ ἴνα φέρω. Συμφέρομαι σοι ἀντὶ τῆς ὁμοδοξίας. Ὁ συγχωρῶ, tecum sentio. ὁ ἀντιφάσκει, contra dicere. **Greg.** Διὰ δὲ τὸς τὰ ἄλλα διεσῶτας ἐν ἄλλοις συμφέρομαι. **Plato** in Protag. οὐτὶ πάντες φοβηθέντες τὸ φθόνον, ταῖς τέχναις τὰν ταῖς πεπραγμένας ἐχρίσαντο. ἐγὼ δὲ τῶν ἄλλων ἅπασιν καὶ τὸ εἶναι δὲ συμφέρομαι. quo in loco εἶναι πύγκει mihī videtur. Sic **Xenoph.** sic **Plut.** vtūtur. Significat etiam congregior tecū & conuenio te, apud **Platonē** & **Herodot.** **Plut.** Διὰ μὲν ἡμῶν συμφέρομαι τῆς πύγκει, καὶ μὴ διόμωρον τὸ πύγκει dixit, pro eo quod est sorte sua acquiescentem, & modicis contentū, qui nihil precipuū sibi postulat. Συμφέρομαι τῆς πύγκει, ἀντὶ τῆς συμπλέκομαι, συναρτάσσομαι, συμπιπῶ, ἐς χάρας ἐρχομαι, συμβάλλω τὰς διὰ μὲν. Συμφέρομαι τῆς πύγκει, vnus sum e multis, non sum eximius, ἔς ἡν πύγκει ἐμὶ, ἔς ἡν πύγκει πύγκει ὡς, hoc est συναρτάσσομαι τῆς πύγκει. Sic **Plut.** ἐὰν μὲν δὲ μάλα φυλαττέμενος, ἔτω συμφέρῃ τῶν ἐκτός, Nisi qui vitā philosophicā instituit, cū multa cautioe in publicū prodeat, & ad reip. administrationē accedat. hoc est, vnum se e multis faciat qui sapientiē studiū nō attigerūt. Συμφέρομαι etiam contingere significat. Idem in **Cæf.** ἀλλὰ καὶ τύχη ὡς ἄχαρις ὅθεν καίσαρι σωλινέχθη καὶ τὸ δὲ κοινόν, id est euenit, de **Claudiano** stupro loquens. **Herodot.** σωλινέχθη δὲ τὸ πύγκει γυνεῶν. **Lucian.** in amoribus, ἀλλ' ἄγε μὲν ἐν ὅθεν μετὰ πύγκει πύγκει δὲ πύγκει ἢ πύγκει ἐχόμενα, σωλινέχθη, καὶ ὁ δὲ πύγκει μνηστέον. Συμφέρω cōgero, accumulo. **Xenoph.** ὅταν ἡ ἐπιτήρησις συνεχῶς, ἐς πύγκει ἡ πύγκει τὸς λαγῶν. ἐπιτελεῖται

Συμφορῶ.

πῆα γὰρ ἐδ' ἑὰρ πνεῦμα, ἢ μέγα-συμφορῶν γὰρ πλὴν χιόνα ἀφανίζεσθαι. Συμφορῶν Συμφορῶμα
 μῦθοι autem οἱ ὄρνιθες dicuntur, quando nidus construunt. Aristoteles,
 ἀλλ' ἐσθ' οὐ μὲν αὖ ἐν ταῖς ἐλέχῃ, ἐν τοῖς κοίλοις ἀντὶ τίνος οὐδὲρ συμφορῶμα μῦθον,
 fine villo substramine. Lucian. ἐθώμεθα πλὴν καλὰν χερσὶν μεγάλην προσοίον
 κῆλον, ἐκ δ' ἐνδρῶν συμπεφορημύλιν. Virg. in Palæm. Notauī Ipse locum æ-
 riæ quo congefserē palumbes. Apud Platonem συμπεφορημύλοι oppo-
 nuntur διαπεφορημύλοις, hoc est compositi dispersis & diuisis. Περιφ. Περιφέρω
 φέρω circumfero, id est mecum semper fero, in comitatu meo fero. Sy-
 nel. τῆς ἰσθμῶς σου ψυχῆς ἐπὶ μέσῃς καρδίαις ἀγαλμα, περιφέρω. περιφέρω traduco,
 per ora oculosq; hominum circumduco. quod & περιάω dicitur. Synel.
 τοὺς πενήθους περιγυρῶντες, πᾶσι ποιεῖτε καταφανεῖς οἰζύνες εἶσι. Περιφέρωμαι va Περιφέρωμαι
 gor, erro, palor. Idem, ἐγὼ δὲ περιωλὲχθην ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ὅρῃ καὶ
 λυπῇ καὶ πᾶσι πάθει μοι περιζόμενον, id est vagis & variis cogitationibus
 euagatus sum, huc illucq; animum circumagens. Plutarch. de Cæs. ad
 Rubiconem loquens, καὶ περιφρόνουντο μὲν μεγάλῃ τῇ τρωμυλῶν ἔχετο
 ὁρῶν, quasi distractus animo in varia consilia, & quoquouersus cir-
 cumactus ad rei magnitudinem æstīmandam. Gregor. μήπως τὸν λο-
 γισμὸν οὐκ ἀσπίς αἶμα δειξέαι καὶ πᾶσι ἀκῶν καὶ θάνατον. μήπως περιγυρῶντες ἀνέως
 ὡς θεὸς σωτήρ, necubī hallucineris perperam hæc æstīmando. quasi
 indigna quæ de deo credantur. hoc est, vide ne mente errabunda ab-
 rīpiare, & auferare quo temerariæ cogitationes te abduxerint. Plut.
 de Cicer. proscripto, ἄνω καὶ κάτω περιφρόνουντο ὑπὸ τῇ οἰκίᾳ, καὶ περιφρόνουν
 τὰ τὸν θάνατον, hoc est erratica fuga mortem euadere cupientem & cō-
 nitentem. Hoc enim præpositio περι in cōpositione significat in qui-
 busdam verbis, vt in περινοσθῆναι. Synel. Theophilo, de vagis sacerdoti-
 bus, qui compendia sua sequebantur sacerdotia commutantes, καὶ
 ποῦνται δὲ τὰς ὑμᾶς, ἐκείνους περινοσθῶντες ὅπως κερδαλέως περὶ. Demosth. περι περι-
 καὶ λογάρια δύνωσα μελετήσας καὶ φωνασκήσας, ἐκ οἷς δύνω δῶσιν πλικοῦντων
 καὶ ποσῶν ἀδικημάτων, καὶ πλικοῦντων λαβῶν ἐπὶ πλὴν κεφαλῶν, περινοσθῆς, καὶ ἐμοὶ
 λοιδόρη, oberres, obambules, expatieris per urbem. Idem Synel. cum
 accus. iunxit, καὶ νῦν ἐντὶ ἐμῶν δεινῶν εὐεργετῶν, περινοσθῆς τὴν Αἰγυπτὸν μετ' ἐκεί-
 νου. Plutarch. οἱ περι περινοσθῶντες οἰοῦνται φαῦλα, διαμένειν, περινοσθῆναι οἷς οἱ θεοὶ δὴ
 μῖοις γίνονται, per orbem terrarum circumire & omnia perlustrare. περι-
 νοσθῆναι tamen quidam dicunt κυρίως σημαίνειν, τὸ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἰκίας ἀφικεῖσθαι.
 Sic περιπελὸν oberro. Isocrat. καὶ οὐδὲ τὴν στρατιάν τὴν μετὰ βασιλέως περιπελῶντες περιπελῶ
 ἄξιον φοβεῖσθαι, εἰ δὲ πλὴν περὶ ἀνδρίαν, id est exercitum prætorianum, &
 quem ipse in comitatu circumducit. Plut. de sole, καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν ἄρ-
 μασι λέγουσι περιπελῆν. Sic περιπελῶμαι quod alibi videndū est. περιφέρωντες
 etiam dicuntur qui fercula in conuiuiis circumferūt, & struunt in mē-
 sis, cum vnicuiq; partes apponuntur, & lances distribuuntur. Xenoph.

Περιφορὰ

καὶ ἐγλίετο ἐκείνῳ ἡμῶν τρία κρέα, ἢ καὶ πλεον τὰ περιφορόμυα, καὶ ἤρξατο μου
 ἀπ' ἐμὲ μάγας πλὴν πρῶτῳ παρὶ τοῦτον περιφέρω. ὅτε δὲ δὴ τὸν ἐσθὲν παρὶ τοῦτον
 ἐκείνῳ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ πλεονταίῳ ἀρχαῖον, καὶ ἀνάπαλιν περιφέρω. Et rursus, καὶ ὅν τῳ
 σὺ τῳ παρὶ τοῦτον ὁ λοιπὸν ἡμῶν ὅτι περιφορὰς. Et περιφορὰ, ferculorum missus, qui
 conuiuiis apponuntur, aut singulis conuiuiis : aut quaternis ut nunc
 fieri solet. παραφέροντες etiā dicuntur structores epularū ut supra dixi-
 mus. Et περιφορόμυα, fercula in medium prolata. Et περιφέρω κύλικα, ἢ
 κτήριον. Aristotel. in septimo Politicon, ἐν δὲ σκύνδαις ἐκ δὲ ἡμῶν πέντε ὅν ἐστὶ
 τῇ ἐνὶ σκύνδῳ περιφορόμυον, ὅτε μὴ ἐνὶ ἀπεκταμένῳ κλέμειον. περιφορὰ præter fer-
 culorum missus significat etiam hallucinationem, & vitam errabun-
 dam. quod conuenit cum significatione verbi περιφέρω. Gregor. in se-
 cundo παρὶ θεολογίας, καὶ ὅταν γαλήνην ἔχωμεν ἐνδὸν ἀπὸ ὅτι ἐξω παρὶ τοῦτον, ὥστε
 μὴ καθάπερ οἱ λύκοις ὅτε πνεύματι διακρίνεται, Interim dum tranquillitatem
 animi habemus ab obturbatione mentis atq; erratione, ob multitudi-
 nem externarum cogitationum, temporariarumq; curarum. Idem in
 pri. ἐν τῇ ἐκείνῳ, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα περιφέρω, τοῖς βυλομύοις, πλεον, ἀρχαῖον, ὅν
 κλεον, δωδεκά, ἀπὸ κατὰ περιφορὰς ὅτι καὶ ὁνείδῳ τὴν τέλει. Capite secundo
 Ecclesiastæ, καὶ ἐκείνῳ ἐγὼ ἢ ἰδὲν σοφίαν καὶ περιφορὰν καὶ ἀφροσύνην, Et ocu-
 los aduertī ut viderem sapientiam & mentis errores & dementiam.
 Et in principio eiusdem capituli, ubi trālatio recepta habet, Rīsum re-
 putauī errorem, & gaudio dixi, quid frustra deciperis? græce legitur,
 τῷ γέλωτι ἔγωγε περιφορὰν καὶ τῇ ἀφροσύνῃ, τί ποτε κείνῳ; Dicitur etiam περι-
 φέρω. ut cap. decimo eiusdem, καὶ ἐξάτη σόματι ἂν τῷ περιφέρω. Alibi,
 περιφέρω ἢ συκοφαντία, τὸν σοφόν, in errorem inducit, vel perturbat. παρὶ
 φέρω ut περιάγω circumago, & eodem reuoluo. & περιφέρω eodem re-
 uoluo. Plato in secundo de Leg. δοκίμοι ἔστιν ἢ τέταρτον ὁ λόγος ἐς τὰν
 τὸν περιφορόμυον ἡμεῖς. Idem in Gorg. ἐν παντὶ γὰρ ὅτε χρόνον ὃν διαλεγόμε-
 θα, ἐστὶν πανομέθῃ ἐς τὸ αὐτὸ ἀπὸ περιφορόμυοι. περιφέρω perfero, ad extremū
 vīq; tolero, περιώδως φέρω. ut περιμύω ad extremum maneo & expecto.
 plus est enim ut censeo q̄ περιμύω & ἀναμύω. Synes. κακάντας δὲ περιμύω
 τὰ ἐν τῇ γῆς κολασήρια, Manent enim illos ad extremum supplicia infero-
 rum. Plato libro secundo πολιτείας, εἰσὶ μὲν ἔτι ξῶσιν, ἀπὸ δὲ καὶ πλεονταίῳ
 ἀπὸ δὲ πλεονταίῳ καλῶσιν, ἀπὸ τῶν ἐκείνῳ καλῶσιν ἡμῶν. μὴ θύγοντας δὲ δὴνὰ περι-
 μύω. Sic παρὶ τοῦτον, περιώδως νοῶ. Gregor. de Basil. καὶ παρὶ τοῦτον τῇ διανοίᾳ με-
 ζόντι καὶ ὑπεκλόπερον. & παρὶ τοῦτον, singularis intelligentia, & plena mentis
 comprehensio. Idem παρὶ θεολογ. εἰ δὲ τις ὅν παρὶ τοῦτον τέταρτον καὶ ἐπὶ τοῦτον
 ἐγλίετο, τίς ἢ ἀπόδειξις. τίς ὅπως ἐς ἑκάστην σοφίαν ἀφίκεται. τίς τοῦτον χάρισμα
 ἡζιώθη κατέ. de deī cognitione & comprehensione loquens. Idem, ὅν γὰρ
 εἰδόντες ἄλλως ὅν παρὶ τοῦτον θεῶν ἡμεῖς, id est percipere & comprehendere deī in-
 telligentiam. Aliquando solertiam & vafrum commentum signifi-

Περιφέρω

Περιφέρωμαι

Περιμύω

Παρίνοια

Ἐκ τῆς

- loco,** ὧν καθημέραι ἢ τέττις δ' λυπηρὸν ἐκπαλίνα. quod verbum alioquin per-
terrefacere & consternatione afficere significat, & in stuporem præ
admiratione redigere. Aesch. κῆτι μάρχ. Ἄρρη γη ἔναι ὡς δοκεῖ ἐαντῶ,
 ἐὰ τοὺς μὲν ἡεῖς τοὺς μὲν δέπω γενοτάς, ἅπαντες ὀλίγοι δὲ μέλλοντες παιδοποιεῖσθαι,
 καλοὺς καγαθὰς τὰς ιδέας φῶμαι καὶ τὴ πόλεως ἀξίους, τὰς δὲ καὶ γενοτάς, ἐφ' οἷς προσ-
 ἦκα σμυνυῖσθαι πλὴν πόλιν, ἐὰν κάλλει καὶ ὥς διενεγκόντες, ἐκπαλίνασι θύνας καὶ περι-
 μάχῃ τοι δὲ, ἔρωτος γήωνται, τὸν τοῦ ἀτιμώσκει. id est qui sua specie & forma
homines in stuporem agunt, & certamē amatorium. ὅν τῳ περιφέρω ἢ
 πρὶ ἰδὲν significat quod in περιμύω, hoc est ita fugio vt ad extremum
 euadam, vel ad extremum euado, & superstes sum, vt περιγίνομαι. De-
 mosth. ὥς μὴ τὸς οἰκείας, μὴ τῶν ἰατρῶν μηδὲνα προσδοκῶν περιφύξεισθαι
 με, ὑγιάντας καὶ σωθεῖς ἀπροσδοκήτως. Idem, ἐνίκα ἐγὼ ἀδυνάων καπκέμω, ἐκ ἐδῶς
 ἐὰ περιφύξομαι. Plato in tertio de Leg. ὡς οἱ τότε περιφυγόντες πλὴν φθορῶν,
 χαλῶν ὅμοιοι τινες ἂν ἔιν νομίς, qui superfuerunt. Sic περισώζω tandē seruo.
 Synes. εὐσπείρω, εἴτα κατὰ γὰρ μέσον κέρως ἐγγὺς μου ἔλθιν ἀκλέσσαι πάντας ἡμᾶς.
 ἐπεὶ δὲ ἐκ ἀπολώλειν, αὐτὸ δὲ τῷ καὶ περιέσωσεν, ἐ γὰρ ἦν ἄλλως ἐνέγκαι πλὴν βίαν
 τῷ πνύματι. Postq̄ autem antemna fracta nos tamen non euertit, ea
 utiq; ipsa nos incolumes tandem seruauit: nec enim alioquin intento
 velo & expanso ferre vim tempestatis potuissēmus. hoc etiam ἀρσώ-
 ζεν dicitur. Xenoph. in secundo ἀναβάσ. εὐρημα, ἐκινσάμω ἐὰ πως διωαίμω
 πρὸς βασιλέως αὐτή(τα) δὲ δῶμαι μοι ἀρσῶσαι ἐς πλὴν ἐλλάδα ἡμᾶς. Et in secundo
 ἐλλωικ. καὶ ὁ κοιστάτας ὅν περὶ αὐτὴν ἔλαθεν ἀρσῶσαι, καὶ ἀπεσώθη ἐς Δελφίαν. Πε-
 ριφέρω etiam est in diuersum fero atq; in contrarium. vt περιάσω, & περι-
 σωῶ, & περιτρέπω. Aristotel. in quinto Ethic. εἰς τὰναντία δὲ μετίσταται ἢ πο-
 λιτεία, οἷον ἢ μὲν ἀριστοκρατία ἐς δῆμον. ὡς ἀδικήμω οἱ γη περιωῶσιν ἐς τιναντίον
 οἱ ἀπορώπεροι. αἱ δὲ κλιταὶ ἐς ὀλιγαρχίαν. Sicq; videtur illud Plutarchi in
 Cicer. accipiendum, Δέ(τα) δὲ βελή νέον ἄνδρα καὶ τύχη λαμπρῶ κεχημύον,
 ἐπερᾶτο ἡμᾶς καὶ δωρεῖς ἀρκαλῶν αὐτῷ τὰ στρατόματα, καὶ περιωῶν αὐτῷ τῷ
 δυνάμει. Περιτρέπω circumago, & interdum circumactu euerto & per-
 cello. Lucian. κήμων δὲ καὶ γνώφῳ ἐμπιστῶν, ὀλίγος δὲ περιέτρεψεν ἡμῶν πλὴν
 ναῶν. Gregor. ὥς οἱ τοὺς ἱπποὺς τοῖς ὑπὲρ σιμ ἀθρόως μετέλκοντες φερομύλους, καὶ
 τῷ ἀδοκῆτω ἢ θναγμῶ περιτρέποντες, Inopinata & violenta freni excussione
 resupinantes, retrorsum agentes. Interdum in bonam partem accipi-
 tur, vt cum res male cœpta bene vertit. Lucian. χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς,
 ὅτι μοι δ' σφάλμα, ἐς ἄλλο δσιώπερον περιετράπη, καὶ εἰς δ' ἀμείνον ἡρώλιον, id est
 felicius cessit & in diuersum q̄ institueram. Aristid. μόνη γη ὡς εἰπεῖν ἢ
 πόλις διαγέσθαι πρὸς τῇ ἀπάντων τύχῃ ἀμιλλωμύνη, καὶ παρωμύνη πᾶσι περιτρέπτει
 τὰς συμφορὰς ἐπὶ θάτερα. Inde illud Act. Apost. cap. vigesimosexto, μάνη
 παῦλε. καὶ σὶ γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, multæ te literæ è sana mente
 ad insaniam redigunt. Περιτρέπω σὶ dicitur ἀντὶ τῷ σφάλῳ, in errorem

induco & impello. vt περιτρέμω ἀντὶ τῆ σφάλλομαι, quod etiam dicitur, cum hominis consilium in diuersum agitur vel in bonam vel in malam partem. vt si quis cæcum recta ingredientem in diuerticulum flectat, vel retrorsus conuertat, vel vice versa aberrantem in rectam viam, rectamq; itionem reponat. Eadem præpositionis vis est in περιέρχου & περιέρχεται, deuenit, degenerauit. Synes. καὶ περιέρχεται ἡμεῖς εἰς τὴν τῆς μὲν ἡδονῆς, γνέσθαι ἐλάνθωμεν, τοὺς δὲ ἐδὲν ἡδονῆς, ἡδονῆς, eo iā mores nobis euaserunt. Demosth. καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρθετον μοι περιέρχεται. Res mihi atrocissime cessit. & quasi in contrarium cessit euentu grauissimo. Et causam subdit, ἀντὶ γὰρ τοῦ δίκου ὃν ἐπεπόνθη λαβεῖν, δοῦναι πρᾶγμα τῷ ὃν ἐδὲν μοι προσήκον, ἐκινδύνον. Synes. Ἄπαντα δὲ εἰς τὸναντίον μοι περιέρχεται. Valet hæc significatio & in actiua voce. Athenæus lib. duo decimo de Callia luxurioso, ἀλλ' ὅμως εἰς τοσούτον αὐτὸν περιέρχεται ὁ πρὸς ἡδονῶν βίος, ὥς μετὰ χαρτῶν βαρβαρὸς διαπελῆν ἡναγκάσθαι, καὶ τῇ κατὰ μέραν ἀναγκάσει γνέσθαι γυμνός, τὸν βίον ἐπελύνει. Vsq; adeo hominis fortunam circumegit in contrarium vita voluptuaria. Sic Aesch. ἐπὶ κτησίφ. καὶ εἰς τοῦτο φέρον περιέρχεται τὰ πρᾶγματα, ὥς εἰ μὴ μὴ πέμψῃ φίλιππον πρὸς βας, καταφρονεῖν αὐτὸν ἐφ' ὅτι πόλεως. εἰ δὲ πέμψῃ, κατὰ σκοπὸν πέμψαν. Ita tandē ciuilis vitæ vel reipub. statum immutauit, & in contrarium commutauit. Herodot. τὰς παλαιὰς τῇ γυμνότητι οἰκῶν εἰς πνύαν περιστρεφάμενος, redigens. Aristotel. in quinto Politic. καὶ περιέρχεται σπουδαίων τῶν ὑποκειμένων δὲ δὴ μὲν τὸν τύραννον, εἰς αὐτὸν περιέρχεται τὴν πολιτείαν, in potestatem suam redegit. Plutarch. in Anton. ταῦτα, εἰδὲ γὰρ πάντα εἰς καὶ ἄρα, περιελθὲν, γνέσθαι, oportebat enim vi fatali imperii summam ad vnum Cæsarem deuenire. Herodot. οὐ μὲν ἐδὲ ἡ βασιλείη εἰς Ἀλέξανδρον περιήϊε, Verum tamen regnum ad Paridem tandem non erat peruenturum, sed ad Hectorem. περιέρχεται etiam circumstare & circumfundī. Thucydid. ὅτε περ μέγιστος κίνδυνος περιέρχεται πᾶσι πόλιν, περιέρχεται præter notum significatum, est necessitas & casus incōmodus, clades & status afflictio. Polyb. ὅταν τὰ ἐφ' ὅτι περιστάσεις κατεπέλθῃ, Cum necessitas & inopia vrget. Idem de Atheniensium ciuitate loquens, διωξάμενοι γὰρ γνέσθαι τὰς μεγίστας καὶ δεινότατας περιστάσεις, διὰ τὴν πᾶν τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως πρὸς ὅσον ἀρετὴν, ἐν ταῖς ἀπερίστατοις ἡρώων εἰκὴ πως ἐλπίσιν γνέσθαι σφάλλεται. ἡρώων ἀπερίστατον appellat statū rebus secundis florentem, in quem nulla clades, aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortunium. Cum per se ἡρώων significet rerum secundarum processum, & fortunæ indulgentiam nullis casibus aut cladibus interruptam, hoc est τοῦ βίου ὁ πρᾶξις. cui opponuntur τὰ πρὸς ἐφ' ὅτι τύχης ἀντιπίπτοντα. Cicer. vitæ tranquillitatem vocat. Isocrat. in Euag. ὁλίγοις πολλὰς ἡρώων κτῶμεν. ἀλλ' ἐπὶ δὲ μικρὰς ῥαθυμίας μεγάλας πόνους ὑπερβόμεν. Greg. in pri. contra Iulian. ἐν τούτῳ τῇ γνέσθαι

περίστασις

περίστασις

περίστασις

ἀπερίστατον

ἡρώων

- ῥασιώνη μετροῦται τὸ δίδουμονεῖν, καὶ τοῦ ἐναντίου τὸ κακοδαίμονεῖν τῆς ἀντιπίπτουσιν.
Hoc vocabulum etiam facilitatem significat. Plato in Gorg. οὐκ αὖ
 πολλὴ ῥασιώνη ὡς σώκρατες γίνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύ-
 τιν, μηδὲν ἐλαττωδὴ τῇ δημιουργῶν. de rhetorica loquens. Significat etiam
 laboris leuamentum, & facilem rationem rei conficiendæ: Lyf. ῥασι-
 ὦν ἐμαυτῷ θ' εὐροῖ εἰς τὰς δόξας τὰς μακροτέρας, τῇ ἀναγκαίῳ, id est equo
 vtor propter corporis vitium, & facilem modum inueni longioris iti-
 neris conficiendi. ῥασιωνόμῃ est ocio languere, & captare ocium, & indul-
 gere inertiae. Xenoph. ὅταν μὲν πράσῃ ἐφ' ᾧ πρὸς ὥρμηται βαδίζωρ, δὲ ῥασιωνόμῃ
 τῇ ψυχῇ, πρὸς κλέους καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαύομαι. Dicitur & passiuè ἐξ ῥασι-
 νολογίας. **Hoc idem ῥαδιουργεῖν & ῥαδιουργία dicitur, hoc est negligere, ces-**
sare, sine intentione & cura viuere, & segnitèr negocia obire, vt ope-
rarij qui operis consumationem ad se pertinet non magnopere pu-
tant. Idem in eodem Oecon. τὸ δὲ δὴ ἐν ῥαδιουργεῖν ὅλης φθιμύρας τὰς ἀν-
 θρώπων, ῥαδιῶς δ' ἡμισυ διαφέρει τ' ἐργεσι πάντες. Idem, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἐργοῖς πλὴν
 διαφέρουσιν εἰς τὸ ἀνντερ οἱ πράττοντες ἐφ' ᾧ πρὸς πεταγμένοι εἰσὶ, καὶ οἱ μὴ πράττοντες,
 ἀλλ' ἐνρίσκοντες προφάσεις τ' μὴ ἐργάζονται, καὶ ἐώμενοι ῥαδιουργεῖν. ῥαδιουργεῖν vo-
 ce passiuè, supino ocio cessare significat, & prorsus remissum esse, vt
 δουμάμαι & δουροῦμαι & ἀπεῖμαι plus significant, q̄ actiue enunciata
 verba. Idem ἐν τῇ ῥαδιολογίᾳ πολιτ. λυκοῦργον τὸν πρὸς ἀλαβῶν τὴν σπαρτιάτας,
 ὥστε τὴν ἄλλαν ἐλκυσσάμενος οἰκοσκηνοῦντας, γνῶν ἐν τῇ πλάσσει ῥαδιουργεῖν, εἰς δ'
 φανερόν θ' ἐκείνη τὰ συσκήνια. **Ἀντιπερίσσεις verbum est τ' φυσιολόγων.** Theo-
 phra. in primo de Causis, de incremento arborum loquens, & quòd
 radices hyeme crescunt, & stipes & rami æstate, πιθανός δὲ καὶ τανύτη δό-
 ξαι δ' λόγῳ, ὅτι τὰ μὲν ἄνω κωλύει διὰ τὴν περίεξ ἀέρα ψυχρὴν ὄντα. τὰ δὲ κάτω σε-
 γαζόμενα τῇ γῇ, καὶ ὅμα συγκατακλειόμενα ὑπὸ τῷ θερμῷ διὰ τὴν ἀντιπερίσσειν.
 Idem in secundo de riguis loquens, τῶν δὲ ποτίμων ὑδάτων τὰ ψυχρὰ βέλ-
 λισα. καὶ γὰρ πέφυκται μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίσσειν τῷ θερμῷ καὶ κατάψυξιν
 ταῖς ῥίζαις, id est propter cohibitum & coarctatum calorem à circum-
 fuso frigore. est enim **Ἀντιπερίσσεις cohibitio & compressio vndiq̄ cir-**
cumfusa. & **Ἀντιπερίσσειάμαι cohibeor & coerceor vndiq̄.** Idem in sexto,
 ἢ δὲ πᾶσι πάντων τῇ κατὰ φύσιν γίνεσθαι μὲν ὑπὸ τῷ θερμῷ κατὰ φύσιν ἔρηται. δὲ καὶ
 καὶ τῇ ὁψικάρτων ὑπὸ τῇ ψυχρῇ, διὰ τὴν ὥραν. πέφυκται γὰρ ὥστε ἀεὶ λέγομεν τὸ διε-
 μόρ ἀντιπερίσσειάμου, concoquit enim calor, vt semper diximus intra ter-
 ram compressus & cohibitus coactusq̄. Passiue enim hoc verbum ac-
 cipitur, vt circa finem eiusdem libri, ἀντιπερίσσειάμενη γὰρ ἡ διεμότης εἰς τὴν
 γῆν, καὶ συνελασσομένη, πέφυκε. Aristotel. in Probl. sect. vigesima quarta, διὰ
 τὴν ἀγέαν διὰ τὴν ἐν τῇ γῇ εἶδος ἀπὸ τῇ ψυχρῇ τὸ ὑδρὸς, διεμότεροι εἰσιν, ἢ διοῦν ψυχρῇ μὲν
 ὄντος τῷ ὑδάτι, ἐγκατακλείεται δ' θερμῷ καὶ ἀντιπερίσσειται ἔσω, κολυόμενοι
 θ' ἐν τῇ. **Voce autem actiua significat comprimo, coarcto, intro coh-**

beo, vt idem sect. decimatertia, Διὰ τί ὃν τῇ ψυχροτάτῃ χῶρα οἱ καὶ σοὶ μάλ
 λον γίνονται. ἢ διότι ἀντιπερίσσει δὲ ψυχρὸν ἔστω πλὴν θερμότητος. Ἀντιπερίσσει
 etiam dicitur in corpore humano cum ē loco superiore spiritus in
 fra coercentur: & vice versa. idq; fit per consensum & cognationem
 partium, hoc est per sympathiam. vt apud eundem in Probl. sect. tri
 gesimatertia, καὶ αἱ νόσοι ἀντιπερίσσει, αἱ τῶν ὠτῶν εἰς τὰ τῶν πνεύμων παθή
 ναισι δὲ σκαλῶσι τὸ ὅτι βῆχες ἐγίνονται. in hoc verbo vir doctissimus
 Theodorus interpres Aristotelis non perinde felix fuit meo iudicio
 vt in plerisq; Idem Aristotel. Διὰ τί λύγνα παύει πᾶρμόν καὶ πνεύματ
 ἐπιχέει καὶ ὅτι δὲ μὴ πᾶρμόν, διότι ἀντιπερίσσει εἰς τὴν κατώ πνεύματος
 ὥστε αἱ ἀνω φαρμακείαι πρὸς τὴν κατώ κοιλίαν, Vtrum quantum ad sternu
 tationem attinet, quod cohibitio est superni spiritus, vt fit in medica
 mentis quæ in ventriculo existentes flatus infra coercent. Hoc autem
 fit διὰ τὸ σωτηριώδες τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν πνεύμονα, vt ipse inferius dixit.
 Id quod dicimus confirmat quod sequitur, ἀντιπερίσσει enim pro ἀντι
 περίσσει dicitur. & ἀντιπερίσσει ἀντιπερίσσει. Plutarch. in Plato. quaestio
 nibus. de antiperistasi loquens ex Platone, ἢ δὲ τῶν ἐπὶ γῆς ὑδάτων ῥύσις
 εἴχῃ ὁμοίως δισπῶσθαι ἔχει τὸν αἰὲρ ἀντιπερίσσει τῆς γῆς. Idem, καὶ αἱ ῥύσεις αὐτῶν
 φερομένην αἰὲρ ὑδάτων, τὰ ὑπερβαίνοντα τὴν ἀέρα διώκοντα, τῶν δὲ ἀντιπερίσσει
 ἐλαυνόμενοι, τὸ ἐντελεχῆς καὶ ἀλώφικτον ἔχουσι. διὸ καὶ φέρονται ὑπὸ τοῦ αἵματος
 πλῆθους. ὅταν δὲ ὀλίγον ἢ καὶ κατὰ τὴν ἰσότητα ὑπὲρ τὸ ἀσθενές, εἴχῃ ὑπερβαίνοντος
 τὸ ἀέρος, εἰδὲ κατὰ τὴν ἀντιπερίσσει λαμβάνοντι, id est obnixum & compres
 sionem recipiente. περιωδῶ, pulso, vexo, male accipio, sugillo, iniuria
 afficio. Demosth. καὶ μάλιστα πάντα τῶν περιωδῶν καὶ ἐλαύνων τοὺς ἀνθρώ
 πους, καὶ τὰ σύμβολα συγχέων, concutiens & vexans. Greg. in pri. καὶ ἰσ
 λυαν. καὶ ὁ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἐμμένοντας τῇ ὁμολογίᾳ περιωδῶν, καὶ τοῖσι κα
 κοῖσι περιβάλλον οἷς αὐτὸς περιπεσὴν ἦν ἄξιον. Aristotel. γίνονται δὲ αἱ εἰσόδους καὶ
 ἐκ τῆς περιωδῆς ἐτέρως ὑπὲρ ἐτέρων τῶν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ, κατὰ σasakiζομένη καὶ γὰρ
 μὲν ἢ δίκας. Thucydíd. ἀμύναντες οὐκ ὡς λακεδαίμονιοι, καὶ ἡμῶν ἀνομα παθόντων
 ἀνταπόδοτε χάριν δικάσαντες ὡς πρόθυμοι γεγενημένοι. καὶ μὴ τῶνδε λόγοις περιω
 δῶν ἐν ὑμῖν, sugillemur, vel repulsam feramus a vobis spreti & auxi
 lio fraudati. Sic περιβρίζω, singulari iniuria afficio. Plutarch. ἀδικοῦντι
 ὑπὲρ πομπικῆς περιβρισμῶς. Athenæ. libro duodecimo, ἴσμεν δὲ κοινωνία
 ἐφουβρίως κατέστρεψε τὸν βίον, ὑπὲρ τῶν οἰκιστῶν περιβριδῶν, omni genere iniuriæ
 affectus. Herodot. in Terpsich. ὅς ἐπέειπε δι' ἡμέας ἐλευθερωθεὶς ἀνέκυψε, ἡμέας
 μὲν καὶ τὸν βασιλέα, ἡμῶν περιβρίδης ἐξέβαλε. περιγίνεαι, euadere vt περισώ
 ζεαι, incolumem esse, & seruari à morte. Demosth. καὶ ὁλυμπιοδότης, καὶ
 ἐγὼ ὡς ἡδοῦμαι ὅτι εἴχῃ οἷός τε εἶναι περιγινεαι, μετεπεμψάμην τὸν νοῦν. περιγίνεαι, τὸ
 νικᾶν, καὶ κρατῆσαν εἶναι, ὑπερβαίνειν. περιγίνεαι περιτῶν εἶναι, hoc est περιωδῶν, πε
 ριλάπειν, reliquum esse, & περιγίνεαι, superesse, promptum esse, integrū

ἀντιπερίσσει

ἀντιπερίσσει

περιωδῶ

περιβρίζω

περιγίνεαι

esse, πλέον εἶναι. vt, ἁρίσιππῳ ἐρωπιδῇ, τί αὐτῷ περιγέρονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, δὲ δυνάμει πᾶσι θαρσύνουτως ὁμιλεῖν, id est, τί πλεον ἐγχετο, τί ἐπλεονέκτισσε τῷ ἄλλων. Thucydíd. καίτοι ἐς ραθυμίας μάλλον ἢ πόρων μελέτη ἐθέλοιμιν κινδυνόειν, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς πλεονασμοῖς ἀλγυνοῖς μὴ προσκόμεναι, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθόντες, μὴ ἀρλουμένοις τῷ ἀεὶ μοχθούμεν φάινεσθαι, Tametsi si ignavia magis q̄ laborum exercitatione periclitari nobis placeret, ita sunt res nostrae constitutae vt nobis ante tristium rerum euentum nequaquam laborandum sit, & postquam euenerint, non minus strenuis videri, q̄ illis quos perpetuus labor exercet. hoc est, superest nobis, & integrum nobis est. περιγίγνεται etiam significat ἐς συναντίον συμβαίνει. Vt autem περιγίγνεται significat superstitem esse, sic περιβιῶν superuiuere. Plutarch. in Antio. ἀπελασσομένην δὲ τῆς, μὴ περιβιῶσιν αὐτῇ τῷ ὑπὸ νόστον, καὶ ὑπὸ νόστον. περίεσι αὐτῇ τῷ περιβιῶσιν, abundat, redundat. & περίεσι αὐτῇ τῇ εἴτι, ὑπὲρ, superstes est. & περίεσι περίλοιπον ἔστι, hoc saluum est & integrum, abunde licet, facultas superest. Demosth. καὶ μάλιστα, ὅς ἐστι αὐτῷ συνίσις τῇ ἀλκιμῇ δὲ μηδὲν ἀναλῶσθαι καὶ δοκῆναι λατρυγῆσθαι, ὅς τῷ ἄλλω λατρυγῆσθαι ἀπείσι γεγενησθαι περίεσι, id est euenit, & abunde licet. Thucydíd. τὸ περίον τῷ στρατῷ, pro reliquiis exercitus dixit. Vt autem dicunt ἐνείπον, ἐξείπον, ἐγίγνεται, licet, facultas est, ius est: sic περίεσι, περιγίγνεται, quod pleniorē significationem habet, eadem tamē. Plutarch. κάτων δὲ περιὲν δυσκόλῳ ἐκ λυπρᾶς ἀγῶνι λαβεῖν δόξαν, ad extremum contigit, reliquum hoc fuit tantum. περιήκω, mutatis in orbem vicibus peruenio. Arrianus, ὅς οὖν περιήκον ἐς ἀντίπατρον ἢ νυκτερινὴ φυλακή, Postquam permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrum peruenit, Antipatro cessit. περιήκω recido. Synes. ποικιλήν γὰρ ἔδωκεν ἡ θεὸς τὴν ὀκλήσαντα μὲν, ἥς δὲ καλὸν εἶς σε περιήκει, cuius gloriæ decus ad te peruenit, recidit: tu enim summus poeta esse duceris. περιπίπτω etiam sic dicitur vt præcedentia. Gregor. ἀέδοικα μὴ ραθυμίας ἐγκλημα φόντου, ἀποκρίσεις ὑπὲρ πᾶσι γράφειν, recidam in crimen intemperantiæ, in diuersum cedente proposito meo. Idem καὶ ἰουλ. ταῦτα πρὸς τῶν πλεονασμῶν, οἷς οὐδὲ αὐτὸς ὡς δικαίως πρὸς τῶν μὲν οἷς ἔχει συνωφελεῖν. ἔτι πλεονασμῶν ὅστις ἢ ἡνικία, καὶ παντὶ χρόνῳ αὐτῇ περιπίπτει, in semetipsam incurrens ipsa sibi contraria. Lucian. ὅρα ὅτι μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ ὁ λόγος σοὶ πρὸς ἑαυτὴν, reuoluatur & circumagatur. Est etiam αὐτῷ περιπίπτειν, ita agere, vt rei exitus in perniciem agentis cedat. Gregor. ἔσθι γὰρ σε πολλοῖς ἐγχεσθῆναι καὶ πρὸς αὐτοῖς κακοῖς, ἐς τὸ ὑπαχθῆναι τελευτώντα, καὶ σεαυτῷ πρὸς αὐτὸν λῶς περιπίπτειν, id est tibi metipsi male te consulere. Sic περιβέγγω, allidi vehementer, & impingi. Gregor. ἐς βασιλεῖον, τοιοῦτον τῷ πρὸς αὐτὸν τῇ φωνῇ ἐκκλησίας ἐνέτυχεν, καὶ τοιοῦτον πρὸς αὐτὸν διελύθη, cuius thema est περιβέγγω. Aliquando tamen περιπίπτω tantum incido significat περιτυγχάνω. & offendo, & obuiam fio, vt περιτυγχάνω. Demosthen. περιτυχῶν αὐτῷ πρὸς

ἐν ἐργαλίῳ, πρὸς καθ' ἑαυτὴν πρὸς τὸς ἀποστολὰς. Synes. pro ὑπὸ πηγάῳ, τὸ πηγαῖον
σε πάντως, μὴ γὰρ ἐνὶ τῷ ὑποδαίμονι, vt saltē vnā legeres, & vna in manus tuas
incideret. Frequētius tamen ὑπὸ πηγάῳ dicit. Plato p̄ superuenio, & forte
aduenio sup̄ sermonē, in Sympoſ. ἀνεχώρησεν οὐκ ἐσκεδάσμενων ἡδὺν ἀνθρώπων.
καὶ γὰρ πηγαῖον, ὡς ἰδὼν διθυρὰ πρὸς αὐτὸν βαρύνει. πρὸς ἑωτὴν, peredo, vt πρὸς
καίω. Aristot. in. viii. hist. τὸ ὅτι ἱππομανὲς λαγόμενον ἐπιφύει τοῖς πώλοις, αἱ δὲ ἱπ
ποι πηγαῖον, ὡς καθ' ἑαυτὴν πηγαῖον, ὡς ἀντὶ. Eandē vim habet pr̄positio
in πρὸς αὐτὸν. Idē in eodē, καὶ ἐὰν σαφελὲς πηγαῖον (τὸ πρὸς δὲ ὅτιν ἡλίκον ἢ σφονδύ
λι.) id est deuorari. Lucian. καθ' ἑαυτὸν ὁ λαός, ὅλον πηγαῖον δὲ δέλεαρ.
βάλλω notæ significatiōis est, vt βάλλω λίθον, ἢ βάλλω τινὰ λίθον. βάλλω λόγον, βάλλω
inceſſere maledictis, & cōuiciis velut figere. Greg. πολλοῖς δὲ ἰσορρεῖν τὸν
πατριάρχην, ὅτις μέγας δις ἐβλάσθη δόξῃ λόγῳ βάλλειν τὸν ἀλιτρίον. de Iuliano lo
quēs. Idē, νῦν οὐκ σκοπὴν ἄλλον, ὅρ ἔκ θ' ἰδὲ βέβληκεν, ἡδὺν τὸν λόγον προσκοιμήσα.
βάλλομαι ἐς νοῦν, passiua voce dicitur p̄ aiaduerti. Synes. ἐνοητὴς. ἡμεῖς
ὅτι τὸν ἔσαν αὐτῶν, ἔκ θ' ἐς νοῦν ἐβαλόμεθα, nō statim causā intellexim⁹. βάλλομαι
βεβλημένος ἐς νοῦν à Chryſost. dicit pro eo quod dicimus q̄ in animū in
duxit, & vt faceret cōsiliū cepit. Herod. βαλλόμενος ἐφ' ἑαυτὸν, secū ipse co
gitās. Iliad. εἰ ἐν θυμῷ βάλλων ἐμοὶ χόλον ὥσπερ Ἀχιλλεύς. Alibi, ἐν θυμῷ βάλλον
τοῦ ἐπ' αὐτόν, in animo verfabāt, memores eius erāt. Et Iliad. ix. ἐν μύτρῳ νό
σον γὰρ μετὰ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ βάλλει, id est si cōstituis & hoc cogitas.
Hesiod. in Ergis, ὅς δ' ἐκεῖ μὴ αὐτὸν νοήσῃ, μὴτ' ἄλλ' ἀκτῶν ἐν θυμῷ βάλλει, ὅς αὐτὸν
ἀρετῆς ἀνὴρ, nec cū ab alio audiuerit, animaduertit & in memoria versat.
βάλλει χάρακα & βάλλει κρητῖδα vt καταβάλλει, iacere. Plut. in Pomp.
βαλλόμενος χάρακα. Et Greg. βαλλόμενος χάρακα ἢ τάφρον ὀρύττων ὑπὸ μελῶς. Idē
de Cōstātino i. ii. καὶ ἰουλιανὸς, τὸν περὶ αὐτὸν ἐννοῶντες τὸν βαλλόμενον τὸν κρητῖδα
βασιλικῆς τοῦ χριστιανισμοῦ διωκτικῆς ὡς πίστεως, καὶ τὸν εἰς αὐτὸν καταβόντα κληρὸν τῆς
δόγματος ἐργασίᾳ τὰ ἐκόντα, id est καταβάλλομενον. βόλος rete piscatoriū, βόλος
id est funda vt opinor, & retis iactus. Aristot. in. viii. de hist. animal. φα
σι δὲ ἢ πηλαγὸς ἔξωθεν ἢ ἐνθὺς, ἀλίσκομαι πλέσσειν ὡς αὐτὸν βόλον βόλον ἢ τὸν
πρὸς αὐτόν, id est eodē rete. Idē pro retis iactu, πρὸς δὲ δις μᾶλλον ἢ ἀναπλάς λέ
γον ἐννοεῖται ὡς αὐτοὶ βόλοι. ὅς τὰ δίκτυα ταύτης τῆς ὥρας ἀναρῶν δι' αὐτοῦ. Plut. βό
λον πρὸς αὐτὸν dixit, emere retis iactu. βόλος πεισινὸς ἢ πωσιτικὸς ἢ κυβερνητικὸς dicit
p̄ alea iactu. Est etiā βόλος τὸ δόκον τῶν in veterinis, cū dētes pullinos amitt
tūt. Aristot. in. vi. de hist. ἀκμάζει δὲ ὡς ἱππος ἢ ἐμίονος μετὰ τὸς βόλους ὅταν
ὅτι πάντας ὧς ἐβληκότες ἐβλάδιον γινώσκαι τὸν ἡλικίαν. ὅς ἢ λέγεται γινώσκων ἔχον ὅταν
ἄλλοις ἢ, ὅταν ὅτι ἐβληκότες, ἔκ θ' ἔχον ὅμως ὅτι μάλιστα γινώσκει ἢ ἡλικία μετὰ τὸς βό
λους τοῦ κυβερνητικοῦ. βόλος appellat qui nondū dētes amiserūt etatis in
dices, id est γινώσκοντας. sic em̄ appellatur à Xenophōte. βολίς est perpēdi
culū nauticū. Act. Apost. xxvii. ἀναβώλω δὲ ἀναβώλω. Xenoph. in. vii. βολίς
παλιδέας, καταπνέουσας δὲ ἡδὺν ἀπὸ τῶν ἱππῶν τὸν κύρην ὑπερεῖ, ἀναβώλω αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἀναβώλω.

A

- ἐαυτὶ ἵππον, sustulit in equū suū. Et in.iiii. ἀναβάσει, καὶ ὁπότε πῆξεν, ἐδάεσ ἄλ
 λογῶσσι λέει ἐπὶ τῷ ἵππῳ ἀνέβαλλεν. Inde ἀναβολῆς, q̄ huiusmodi munere fū
 gitur. Plut. in Crasso, Ἄμα δ' ἵππος τῷ κράτῳ πῆξεν χρυσόχαλινος, ὅι ἀναβο
 λῆς ἐντὶ ἀράμῳ πῆξιβάσαν, ὅ πῆξεντο πλεῖστον τῷ ἵππῳ ὑπὸ ταχυόντες. de strato
 ribus Parthorū regis loquēs. Siquidē stratores à sternēdis eqs dicti
 sūt. Vlpia. de officio Procōsulis, Nemo Procōsulū stratores suos habe
 re potest, sed vice eorū milites eo ministerio in puinciis funguntur.
 Spartianus in Caracala, Deniq; cū eū in equū strator eius leuaret, pu
 gione latus eius cōfodit. In iure hui⁹ vocabuli mētio satis multa est.
 vt cap. vlti. de iure immunitatis. & in cap. In eadē, vbi Vlpia. In eadē
 causa sunt (inqt) & q̄ à militibus stratoribusq; vel à municipalibus
 ministeriis obseruatur, si pbetur rei suae supeffe nō potuisse. Hic for
 tasse nō strator sed stator legēdū. vt in li. pri. de custodia reorū Cod.
 vt fuerint statores apparitores à listēdis reis. Cic. ad Caniniū, Literas
 à te stator mihi tuus reddidit Tarfi. Idē ad Cēl. Existimauī tñ esse fa
 ciēdū vt ad te statores meos & lictores cū literis mitterē. Plācus ad
 Cic. Presto mihi fuit stator ei⁹ cū literis, quibus ne venirē denūciabat.
 vbi viatorē potius & κλητῆρα q̄ tabellariū significari puto, quo tñ Pro
 cōsules p̄ tabellario utebant. Sicq; fortasse accipiēdū i titulo de Stra
 torib⁹ lib. xii. Cod. Iustiniani. Licebat em̄ eis equos à puincialibus su
 mere. quod si est, strator dictio pro statore inualuit. ἀναβολῆς etiā sūt
 subices ephippiarii, quib⁹ velut adminiculis in equos scādimus. Plut.
 in Gracch. Ἄλλος ὃ λίθος ἐλατῶν ἀπέχοντες ἀλλήλων ἐκατέρωθεν τ' ὅς τ' διεθικεν, ὡς
 ἐκ ῥαδίας τοῖς ἵπποις ἐχέουσιν, ἐπιβαίνον ἐπ' αὐτοὺς ἀναβολῆς μὴ διομύνης. Xenoph
 phon in Hipparch. τὸς γὰρ πρὸς πρὸς τὸν ἵππον ἀναβάλλει πρὸς
 τῷ ἵππῳ, καὶ τὸ τὸς ὡφελίς ἐστὶν αὐτῷ, id est ἀναβαλλόμενος, vt ipse in eodem libro.
 est enim ἀναβάλλειν oppositum τῷ καταβάλλειν. Aristot. in Probl. Διὰ τί ὁ
 ἀφροδιτιάξων καὶ ὁ ἀφροδιτιάξων ἀναβάλλει τὰ ὄμματά, ὁ δὲ καθύψωρ καταβάλλει.
 ἀναβάλλω sterno & excutio vt equus sessorē. Xenoph. χρὴ δ' ὁρμῶντες μὴ
 ὁρμῶντες ἵππους προβάλλειν, ἥτις ἐστὶν ἐν ἡρώδι τοῖς ἵπποις, ὅ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάλλω.
 ἀναβάλλομαι vt ἀνατίθαι, reiciō, cūctor, prolato, procrastino. quod &
 ἐπαναβάλλομαι dicitur, dilaciones querere, diem de die ducere. Basil. καὶ
 τοίνυν ἀναβάλλω ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. ἀντὶ τῷ μὴ ὑπὸ τῷ τίθεσο ἐς ὥστω τὴν ἡμέραν.
 Sic Plut. in Cēl. τὴν σύγκλητον ἀναβαλέω, Senat⁹ diē distulisse. Actiua em̄
 voce dicit' ἀναβάλλω, ὅς ἐστι ἀναβολῆς καθίσταμι, hoc est remoror, p̄traho, p̄lata
 tionib⁹ implico. Demosth. ἐν τῷ ἡλίπ. τρίτῳ, εἰ τ' ἡμῶν ἐαυτὶ μισοφορῶντων
 τὸς λόγους ἀφέλοιτο, οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, λέγοντες ὡς ἐκείνους γε ὁ κλεμὶς τῇ πόλει, id
 est nos remorant & differre cogūt. Et in illo puerbio, ἐχθρὸς τῷ τόκῳ ἀνα
 βάλλει, p̄ ἀναβάλλειν positū est. Greg. εἰς βασιλῆς, ἡ δ' ἡμῶν μάχαιρα ἐκείνου ἐστὶ,
 ἡ ἀναβάλλειτο, ἡ τὸ τόξον ἐτέθητο μὴ, κατέχετο ὃ. ἀναβάλλομαι etiā pro relupinor

ἀναβολῆς.

Strator.

Stator.

ἀναβάλλομαι.

ἀναβάλλω.

dicít, & pro ὁρνήσῃ. Alicarnass. de quadā oratione Isocratis loquēs,
 τὸ μὲν ὑπὸ καὶ οἷον ἀναβεβλημένον τὸ ἀναπαύειν, καὶ τὸ πρὶς ὁδῶν δὲ μαρκακιδῶδες ἐνε-
 σὶ καὶ τῆς, id est supinum & delitiis affluens. ἀναβάλλομαι, ad iudiciū
 alterius reiciō, arbitrio eius permitto. Lucian. ἀλλ' ἐπὶ σὲ δ' παρ' ἀνεβα-
 λόμεθα, καὶ οὗ ἐν δοκῇ, τὸ πρὶς αἰετὶ τέλει τὸ δίκης. ἀναβάλλομαι τὸ προσιμιάζο-
 μαι, id est præfationem dico, vel præludium cantus facio, quod etiam
 ἀνακρῶμαι dicitur. Isocrat. in Panath. ἃ μὲν οὖν ἡθεληθῶς καὶ πρὶς ἐμαυτῷ καὶ
 πρὶς τῶν ἄλλων ὥσπερ χορὸς, προαναβαλεῖσθαι, ταῦτ' ὅστιν, id est quæ præfari sta-
 tueram eo modo quo chorus quædam præcinere solet. ἀναβάλλομαι ἐπαναβάλλο-
 καὶ ἐπαναβάλλομαι amicior, ὡς νομίζω. unde ἀναβληδὸν ὡς νομίζω significat
 induere in modum amiculī, amictim circumiacere Herodot. ἐπαναβλη-
 δὸν ἑματα φορέουσι, hoc est quasi circumiectim & obuolutim. Sic for-
 matur ut ἀναβαδὸν, quod supergrediendo & scanfim significat. Aristot-
 eles in sexto de hist. animal. Αἱ δὲ ἄρκτοι πλὴν ὀχέων κινῶνται ὥσπερ ἔρηται, δὲ
 ἀναβαδόν, ἀλλὰ κεκλιμέναι ἐπὶ τοῖς γῆς. ἀναβάδω autem accentum habet
 in penultima. Aristoph. ἀχάρεν. ἀναβάδω ποιεῖς θῆρον κατὰ βάδω. & ἀναβά-
 δω καὶ ἡμιθῶ inquit Pollux, ἀντὶ τοῦ ἄνω πόδας ἔχωρ. ut συλλήδω, colle-
 ctim. ut λίγδω, quasi strictim, & ἀκροβιγῶς. κρύβδω, κρύφα καὶ σιγῇ, quæ ge-
 nitiuo iunguntur, ut κρύφα ἔνδον & κρύβδω, clam. Demosth. οὐ γὰρ ἐκρύ-
 βδω ὅστις ἢ ψήφῳ, λίσσει τοὺς διεῖς. Sic ἄρδω, ἀντὶ τοῦ μετεώρω, ut ἄρδω ὡς ἐγκαι-
 & ἀντὶ τοῦ ἀναιρέω, ἀφανιστικῶς. φοράδω gestabunde Lucian. εἰρητε τρωθῆς,
 ἢ βλέπει σε φοράδω τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον. Sic φύρδω, ἀντὶ τῆς πεφυρμένως.
 χύδω, ἀντὶ τοῦ κεχυμένως. Isocrat. pro nullo discrimine, ἀκρίτως. ἐπιφανύδω
 & ἐπιγρᾶδω idem quod ἐπιλίγδω significant, hoc est strictim. ἀναβολή
 inquit Eustath. ἀνάπῳσις, id est ὀκνησις cunctatio, ἀρχὴ δὲ προσίμιον. Signifi-
 cat etiam δὲ ἐπίβλημα, amictum. Synes. σοὶ πεθέρισα πρέσβητα δὲ ἀναβολὰς ἐς
 πλὴν ὥρων τοῦ ἐβου. ἀναβάλλω τὸ ἐπιπῶ καὶ ἀείμι, repudio, respuo. quod etiā
 ἀναβάλλομαι dicitur, hoc est floccifacio, despícor. Volunt autem eā esse
 differentiam, ut ἀναβάλλω sit hominis inuiti, & qui inuitus perdit ἀνα-
 βάλλω dicatur: qui autē libens, ἀναβαλλόμενος, hoc est reiciēs, respuens.
 Lucian. de philosophis loquēs, εὐρισκορ δὲ τῶν ἀναβαλλομένων τὴν δόξαν, ἀνφὶ
 ἐνκα. πάντα κινῶντας, hoc est qui floccifacere se gloriā atq; à se summoue-
 re dicítabant. ἐκβάλλω eiciō, expello. & ἐκβάλλω, erūpo, exeo. ἐκβάλλω
 πταμῶς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀντὶ τῆς ἐμπίπῃς, atq; etiam ἐκπίπῃ. Inde ἐκβολαὶ τῶν πταμῶν
 μῶν, ostia fluminum. Plato in Phædo. τρίβος δὲ πταμὸς τῆς πύλης μέσση ἐκβάλ-
 λω. καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπῃ εἰς τόπον μέγαν πρὶς πρὸς καὶ ὁμίον. Idē, τῆς κα-
 τὰ τὴν δὲ τέταρτος ἐκπίπῃ εἰς τόπον, πρὸς δὲ ὁμίον καὶ ἄχρην. Dicitur hoc etiā
 ἐκδιδοίμαι. Synes. πηγαὶ δὲ ἐπ' αὐτῶν ἐκδιδοῦσι τὴν ἰόναν καθαροῦ δὲ ἡδίστου ὕδατος
 Aristotel. καὶ πταμῶν ἐκβολαὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ ἐν δένδρῳ ἐκφύσκει. ἐκβάλλω par-
 tum abigo, abortum pario. Plutarch. πᾶσι δὲ αὐτοῖς γυναικὶς δὲ ἐβόλον ἀ-

νάπκρᾱ. ἀντί τ' ἐκκορ διφθαρμῶα παιδία, καὶ δὲ μὲλωσαν. Theophr. in nono, ἢ δὲ θηλυπῆρις γυναικὶ ἐὰν διοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασίν. ἐὰν δὲ μὴ, τὸ ὅλον ἐκβάλιμ' ἄτεχνον γίγνεται. ἐκβάλιμ' eiectitius. Aristot. in tertio de partibus animal. de corde & iecore loquens, φαίνεται γὰρ ἐν μὲν τοῖς ὡτοῖς τριτάτοις οὐσὶ σιγμῆς ἔχοντα μέγεθος, πάμμικρα δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν ἐμδρύων. Cui op-
 Διεκβολή·
 ponitur ἐμβόλιμ', id est intercalaris. ἐκβολή prater exitum fluminis etiam quęcunq; exitum significat. unde Διεκβολή, δίοδος, eruptio & exitus per locum angustum & interceptum. Diodor. δὲ ἐπαυθάνει τῶν ἐγγυρίων μὴ τις ἐτέρα ὅτι διεκβολή, πάντων ἀφανομύων δίοδον μεθεμίων ἀλλίω ὑπάρχει. Plutarch. in Demetr. Ἄμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀπετέχευεν ἐκβολὰς, id est exitus Tauri montis ab Armenia. Latini etiam eicere dicunt Græcorum imitatione, pro abortu parere. Vlpian. Si mulier pugno, vel equa ictu à te percussa eiecerit, Brutus ait Aquilia te teneri, ἢ ἐκ τῶν ἐκβάλλομαι
 ση, ἢ ἐκβάλλει. Inde eiectitiæ vulgę dictæ Plinio. ἐκβάλλομαι voce passiva est iactum leuandę navis causa facere. & ἐκβολή iactus. Demosth. πρὸς Λακρίτ. πρὸς αἰγ. πλὴν ἐκβολῆς ἢ ἂν οἱ σύμωλοι κοινῇ ψευσιδάμντοι ἐκβάλλωνται. Et in Act. Apost. ἐκβαλλόμενοι σῆτερ. Greg. de Basilio, ἀελλέμος δὲ πένης ἢν καὶ ἀνέρορες, ὅ πάντων ἐκβολῶν σέξας ὧν κατ' ἑκάστην διεπλάττει τὴν βίαν θάλασσαν. Si
 ἐκβάλλομαι
 gnificat etiā egredi, ut in illo theoremate geometrico, τὰς ἀπ' ἐλαττόνων δύο ὁρθῶν ἐκβαλλόμεναι συμπίπτειν. ἐκβάλλομαι εἰς νοῦν ut βάλλομαι dicit, in animum induco & concipio. Demosth. πρὸς Σεφάνθ, ὅτι τὴν ἐκβαλλόντων ἀρχὴν ἐπιθυμῶμεν, καὶ τὴν εἰς νοῦν ἐμβάλλειν, αἰὼν concipere. Sic Plut. εἰς νοῦν ἐμβάλλειν πλῆκτον κακόν. Cōstruitur etiā cū dativo. Idē in Lucul. καί τοι καὶ προσελίπας Λόκοιλος, ἀξίων αὐτὸς προθυμίαν ἐμβάλλει τῶν ψυχῶν, ἄλλοις δὲ ἀνδρὸς ἐχθιστοῦ ἔργον ἀπ' ἐξέτασιν. Inde illud Homericū, τῶν δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλειο σῆσι. ἐκβάλλομαι μαρτυρίαν etiā actiuā habet significationē. Demosth. καὶ ἄφοβος, μαρτυρίαν δ' ἐνέβαλετο ριάντιω, πρὸς ἧς πηράσεται ἡ λέξις. Idē, καὶ μαρτυρίαν μὲν μεθεμίων ἐνέβαλετο ὁ ταῦτ' ἐπὶ ἀξιώσεως. ἐκβάλλω καὶ ἐσβάλλω, εἰς μετ' ἐφόδου καὶ λείας ἐπέρχομαι, populabūde pcurro, hostiliter ingredior, & infesto exercitu irrūpo: hoc est ἐπιστρατόδω. Antiph. ἐκβαλλόντων τ' κλεμίων εἰς τὴν Ἀθηναίαν. Xenoph. in vii. ἐλλωικ. οὐτε τὸς Λακεδαιμονίους ἀνδρὶ σφῶν ἐμβαλῆν εἰς τὰς Ἀθῆνας. Idē, ἐκ τῶν ἐκβάλλουσιν οἱ τ' Διονύσοι εἰς Σικυωνίαν καὶ μάχη νικῶσι τὸς Σικωνίους ἐν τῷ πεδίῳ. ἐκβάλλω, impetū facio, incurro, offendo. Plato. lib. viii. de Rep. καὶ δὴ καὶ ἵπποι καὶ τὰς ὁδὸς ἐκβάλλοντες τῷ ἀπαντῶντι ἐὰν μὴ ἐξίσῃ, nisi cesserit occurrētib'. idē em significat qd̄ προσβάλλω. Synes. καὶ ταξάμενοι πρὸς ἐμῶν, ὡς ἢ ἐκβάλλωμεν ἀμυνόμενοι. Idē, ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας ἐξέωμεν ἐς τὸν ἐκβάλλοντα τοῖς τ' ἀντιπεταγμένων σώμασι, validius & firmitus incūbere, & ipetu maiore incidere. ἐκβάλλω πλὴν δεξιάν, dextram porrigo Demosth. ἐκβαλὼν πλὴν δεξιάν, id est dextram dextrę inferens. Idem illud Solomonis in Prouerbiis, καὶ δὲ χεῖρας ἐκβαλὼν ὁ ἄδικος, οὐκ ἀδυνατῆσεται. Aristophanes,

σφῆϊ, ἐμβάλλω πλὴν χεῖρ ἀπαλὴν τῇ δημοσίῳ κελοφῶν. ἐμβάλλω πληγῶν, *incutio plagam*, ἀντὶ τοῦ ἐντένναι. Plutarch. in Cæs. Διὸ καὶ βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγῶν εἰς τὸν σουβῶνα, *vulnus inflixit, ictum adegit*. ἐμβάλλω vt ἐσβάλλω, *ingredior, irrumpo*. Plutarch. in Anton. de Iupercalibus loquens, ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῷ διέει, *Postq̄ cedete turba in forum irrumpit*. Antiph. Αἰχρὸν εἶναι νομίζουσιν τοὺς πρὸς αὐτῷ εἰς πλὴν ἀγορὰν ἐμβαλόντας, καὶ τὸ ἴδιον κοινῶν μετέχοντα. ἐμβάλλω *interferere, intercalare*. Inde ἐμβόλιμοι ἡμέραι καὶ ἐμβολιμαῖοι μῶν. & ἐμβλημα *emblemata*, de qua dictione in Annotationibus in Pandect. diximus olim. Significat etiam immitto & infero. Xenoph. in Oecon. τοὺς δὲ διὰ σκαλέας ἐφῶν ἐγὼ ὧ ἰχθόμαχε, τίς ἐστιν ἐνταῦθα ἐμβάλλει τῷ σίτῳ; id est qua de causa opas ad faciendas segetes immittitis? Idem πρὸς ἰππικῆς, ταῦτα δὲ ἥκιστα ἐν λαοθάνοι, ἀδυνάτοις τοῦ ἀναμύλῃς ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός. Et infero arborem. Demosth. ὅτε ἐνὶ φυτόν ἀκροφύῳ γυναιῶν, ἐμβεβλημῶν, καὶ τὰς ἀναδεδραῖας δὲ ἐκοψε. Hoc etiam ἐκφυτρίζω dicitur, ἐκφυτῖν, & ἀ quibusdam, ἐκφυτίζω. Dicitur etiam ἐνοφθαλμίζω Theophr. in secundo, Αἱ γὰρ ἐκφυτῖται καὶ ἐνοφθαλμισμῶς καθάπερ μίξις ζῶντος ἀνθρώπου καὶ ἄλλου τρόπου γενέσθαι. Idem in quinto de Causis, ἴστωρ ἂν ἡ ἐνοφθαλμίσαι δένδρον ἐν ὑπὸ πλεονόντων διαφόρων. ἐμβάλλω etiam dicuntur flumina εἰς πλὴν θάλασσαν vt ἐκβάλλω. Demosthen. καὶ διὰ τὴν τοῦ χωρίου γενομένης ἐπομβρίας σπένδον τὸ ὕδωρ ἐμβάλλειν. Idem, ἐμβάλλον δὲ τὸ ὕδωρ τὰ χωρία ἐλυμῶντο. ἐμβολή τοῦ στρατοῦ, est hostilis inuasio, & conflictus aciei instructæ, & impressio in hostes facta. Aristotel. in secund. Politic. ἐδήλωσαν δὲ ἐπὶ τῇ Θηβαίων ἐμβολῆς, θόρυβον γὰρ πρὸς αὐτοὺς πλείων τῇ κλεμύρ. Vt utur identidem Xenoph. Inde Δυσέμβολοι χῶρα, ἢ Δυσέμβοι, in quam difficilis est accessus exercitui Plutarch. de Germania dixit. Aristotel. in septimo Politic. ὅτι καὶ πλὴν χώρων μὲν τοῖς κλεμύρσι εἶναι Δυσέμβολοι, αὐτοῖς δὲ ὀφέεσθαι. Contra Εὐέμβολοι quæ inuasi facili sunt, hoc est διὰ πρόσθεν, Εὐέμβολοι. ab eodem dicitur. ἐμβολή τῇ νικῶν, est συμβολή, συνῆξις, conflictus clafsis apud Plutarch. vnde ἐμβολορ ῥοstrum navis. Idem in Anto. τοῖς ἐμβόλοις τότῃ κοσμήσας. Polyb. genere masculino dixit, πρὸς τὴν καλῶν ἐμβόλων ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ad locum qui ῥοstra dicitur in foro Romano. ἐμβολορ apud Aelianum est acies cuneata. & ἐμβολορδής προσβολή, est impressio agminis in cuneum aut ῥοstrum conformati & compositi. & pars machine qua machina ingruit. ἐμβολή etiam est caput arietis machinarii. Thucyd. ἡ δὲ Δοκὸς ῥύμη ἐμπέπληται, ἀπικανύζει δὲ προσέχον τὴν ἐμβολήν. Significat etiam ostiū fluminis, vt ἐκβολή. ἐμβάλλω ἔρωτα, immitto, incutio, inspiro. Polyb. καὶ θεοῖς χάριν ἐδέναι ὅτι σοὶ ἄνθρωποι ἔρωτα ἐνέβαλον. Xenoph. in. iii. παιδείας, καὶ διδάσκοντες ἑκάστων τὴν εἰσὶν, ἢ πρὸς αὐτὸς ὑπὸ θυμῶν ἐμβάλλειν πᾶσι τὸ στρατεύεσθαι. ἐμβάλλω λόγον εἰς τὸ δῆμον, rem ad populū refero, & rem populi disceptationi permitto vel cōfiliū. Xenoph. in. ii. παιδείας. Et ἐμβάλλειν βού

A iii

λῶν εἰς τὸ δῶμον, rem disceptandam & consultandam proponere, καὶ δὲ καὶ
 ἔτι ἐπεὶ πρὸς ταυτομάξα οὐκ πρὸς τῇ θῶν κράτος ἡμῶν ἀνδρῶν ἐμβαλεῖν πρὶ τῆς
 βουλῆς εἰς τὸν στρατὸν, πόσις δὲ δοκεῖ ἡμῶν ἐκ τῇ πόνων δὲ ὁ θεὸς ἀγαθὸν, ἰσομοίρους
 πάντας κριτὰς καὶ τί δῆ, ἔφη δὲ χρυσάντας, ἐμβαλεῖν λόγῳ πρὶ τούτου, καὶ ἐχὶ προσθεῖν
 ὅτι ἔγωγε ποιεῖσαι, Et inferius, οὕτως δὲ συνεδόκα τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ, ἐμβαλέσθαι πρὶ
 τούτου λόγῳ, De eorum sententia qui aderant visum est, rem per disquisi-
 tionem agendam, ut decretum de omnium sententiis fieret. Et ἐμ-
 βάλλειν ψῆφον, est δίδοναι ψῆφον, hoc est in suffragia mittere. Idem, καὶ οὕτως
 ἐδόκα εἶναι δῆρ' ἐμβαλεῖν πρὶ τούτου ψῆφον. ἐμβάλλω etiam impello significat
 & iniucio. Dinarch. καὶ φιλοκλ. οὐκ ἀρκυνεῖται ὁ Ἀθωαῖοι πάντες ὁμοθυμαδόν, ἔ-
 εις ποσάντων ἀρχόντων καὶ ἀδικίαν πολλοῦς ἐμβελικότες; Ἀντιμέβαλλω refūdo, repē-
 do, vicissim repono. Theophr. in nono de herbis legendis loquens, &
 δὲ προσθεῖσιν, ἄρκυν. οὖν δὲ πᾶντα δὲ ἀσκληπίου τέμνοντα ἀντιμέβαλλειν κελύουσιν
 τῇ γῇ παγκαρπίαν καὶ μελιτῆσταν. οὕτως δὲ πᾶν ξίριν τέμνωσι, μελιτῆστας ἀντιμέβαλλειν
 μιθόν. ἐπιμέβαλλω est ἐμφυτῶν ut ἐμβάλλω, hoc est ἐγκυτῆζω. ἐπιμέβαλλω
 alium super alium immitto, & super aliū ingredior, ut ἐπιμεδαίνω, ut flu-
 uius in aliū fluviū influens. Xenoph. in. iiii. ἐλλωιζέ, οἱ μὲν γὰρ πταμοὶ πρὸς
 τὰς πηγὰς δὲ μεγάλοι εἰσὶν, ἀλλ' οὐδὲ διάστει. οὕτως δὲ ἂν πέρρωθεν γήινον, ἐπιμεβάλ-
 λοντες ἄπρτοι πταμοὶ, ἰχυρότερον αὐτῶν τὸ ῥέμμα πρὸς. Significat etiam ἐπιμετῆζω,
 auctariū addo. Lucian. μὲν πρὸς ἀκέρυσσμαι ὅ; καὶ μὲν ἐπιμεβαλὼ χοίνικας ὑπὲρ τὸ
 μέτρον τέσσαρας; ἐισβάλλω ingredior ut ἐμβάλλω, introeo. Theophrast.
 in nono, ἐισβάλλοντι δὲ εἰς τόπον διδύς ἢ ὁσμὴ προσεβάλλει. ἐισβάλλω inuado,
 aggredior. Sic ἐισβάλλειν πυρετὸς dicitur, hoc est πρὸς ἐμῶν. Gal. in decimo
 Therapeut. εἰ μὲν οὐκ μετὰ τοιαύτης σεγνώσεως δι' ἐφίμφοι ἐισβάλλουσιν, ἀ-
 τυχίαντες μὲν, ἰατρῶν πρὸς ἰπποσύνῃ ἐν τῇ σιβόντων πᾶσι διάττειν. Et ad Glau-
 CO: καὶ ἐκ κεφαλῆς, ἢ ἐν τῷ ἄλλῳ μέρει ἄλγος, σωπεσέσθαι, εἰ δὲ ἔτι ἂν ἐτι μὲν οἱ.
 ἐισβολή hostilis ingressus, ut ἐμβολή. & ἐισβολή τοι πυρετοῦ, ἢ πρὸς ἐμῶν, πρὸς
 ἐπιβολῇ. ἐπιβάλλω τὸ διαφέρειν καὶ προσήκω, ut ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα,
 pertinet ad me. Demosthen. πρὶ σεφάνου, τὸ δὲ προσκρῖσσαι, καὶ μὴ πάντ'
 ὡς ἡβουλόμην ἡμῶν συμβεῖναι, οἱ τῇ ἄλλων ἀνθρώπων τύχῃ τὸ ὑπὲρβάλλον ἐφ' ἡ-
 μᾶς μέρος μεταληφέναι νομίζω τὴ πόλιν, Quod autem nostra ciuitas alioqui
 felix, in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi sententia
 successerunt, in eo ego vero ratā quandam partem ad nosq; pertinētē
 tulisse existimo cōmunis aliorum mortaliū fortunæ. ac si diceret, τὸ
 καθῆκον μέρος. Construatur etiam cū datiuo. Aristot. in. iii. Politic. οὐ μὲν ἅλ-
 λ' καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον σωάγας, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἐκάστω ἢ ἐλὼ καλῶς, Ve-
 rum tamen communis utilitas ciuitates cogit, pro ea parte utilitatis
 quæ ad vnūquēq; attinet ad cōmodius viuendū. Lucr. xv. πᾶσι δὲ οἱ
 δὲ ἐπιβάλλον μέρθ' ἢ ἐσίας, Da mihī attinētem ad me partē bonorū vel
 facultatum. vel ut interpres, quæ me contingit. Vlpian. de iniuriis,

Idem Labeo scribit, si cum alium contingeret locatio, alii hoc onus Duumviri iniunxerunt, non posse agi iniuriarum ob laborem iniunctum, ἐν ὑποβάλλουσιν ἐφ' ἑτέρων ἐκμιδώσεως, οἱ δὲ ἄρχοντες ἐτέρω ἀνέθενται. ἔκ τινος ὑβριως ἐγκλημα, τὸ ὑπὸ ἀρχόντων ἐνεκα λειτουργήματος. Significat etiam ἀρμότιον. Basil. Διοδώρη, ἔπειθ' ὅλως ὑποβάλλει ἡμῖν διαβάλλειν ἀνδρώπας, ἢ πρᾶγμα μάταιον ἀφαιμένους. Si omnino res ipsa poscit, & officio nostro convenit in homines inuehi, & interim ob id à proposito digredi. Aristotel. in Politic. Διὸ τὸν ἄρχοντα, πλείων ἔχειν δ' αἶτι πλὴν ἡθικῶν ἀρετῶν. ὃ γὰρ ἔστιν ὅστις ἀπλῶς τὸ ἀρχιτέκτον. ὃ δὲ λόγος ἀρχιτέκτων. ἢ δ' ἄλλων ἐκάστω ὅσον ὑποβάλλει αὐτοῖς. aliorum autem unumquemque pro eo quantum est quod ad functionē eius attinet, vel quatenus functioni eius congruit & convenit. Sic autem dicitur ἐπιβάλλω πρὸς τὸ πᾶν ὡς ἐφαρμότιον. Idem in tertio, ὃ μὲν οὖν μάλα λίσ' ἀν' ἐφαρμότιον καλῶν ἐπὶ πάντας τὰς λειτουργίας καλῶν, χαλεπὸν τοῖς τοῖς ὅστις, id est cui cum omnibus conveniat maxime qui eo nomine vocantur, cū hoc nomen multipliciter accipiat, id est qui quadret & consentaneus sit, hoc est qui omnes numeros civitatis habeat. Idem alibi per genitivum, ὃν δ' ἐφαρμότιον τὸ ἐκ καλῶν ἐπὶ τῶν πρώτων δικισάντων. Alibi per dativum, ὃ μοιὼς δὲ καὶ κοινὸς ἐφαρμόσιον πᾶσι. Rursus per accusativum in primo Poster. ἢ δ' ἀπόδειξις ἐκ ἐφαρμότιον ἐπ' ἄλλο γένος, ἀλλ' ἢ ὡς ἔρηται. & ἐφαρμογή cōvenientia, cohærentia, quadratio. Plutarch. πρὸς ἐγεμόνα, ἀπαίδετον, ἵνα ὅς ὁ κανὼν αὐτὸς ἀσφαλῆς γινώσκῃ καὶ ἀδιάστροφος, ὥστε ἀποδοῦναι τὰ λοιπὰ, τῇ πρὸς αὐτὸν ἐφαρμογῇ καὶ πρᾶξι σιωφομοίων. Dionys. theologus, καὶ διὰ τὸ καλὸν αἰ πάντων ἐφαρμογαὶ καὶ οὐλῆαι καὶ κοινωνίαι, καὶ τῷ καλῷ πάντα ἴσονται. Pro hoc ὑποβάλλω ab Aristotele dicitur in nono τῶν μετὰ τὰ φυσ. καὶ πλὴν ὑποθέμενον μέτρον τῶν πραγμάτων λείπον καὶ πλὴν ἀιδοῦσιν, διὰ τὸ αὐτὸ, ὅτι γινώσκοντες ἂν αὐτὰς ἐπὶ μετρώμεται μάλλον ἢ μετρώσιν. ἀλλὰ συμβαίνει ἡμῖν, ὥστε ἂν ἐὰν μετρώμεν ἐγνωρίσμεν πηλίκου ἐσμὲν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσούτων ἡμῶν ὑποβάλλω. Et scientiam & sensum mensuram ob eandem causam rerum dicimus, quod per ea aliquid nosse nobis contingit, cum alioquin non tam metiantur, quā mensuram admittant. sed scilicet nobis per ea itidem res cedit, atque si alio nos metiente, quantum ex eo disceremus, quod quotæ magnitudinis nostræ partī cubitus quadret, perciperemus. vel ex eo disceremus, quod ad totā magnitudinis nostræ partem cubitus pertineret. Idem in primo de generatione animal. πρὶ δὲ τῶν ἄλλων ζώων γνέσεως λεκτέον καὶ τὸν ὑποβάλλοντα, λόγον καὶ ἐκάστω αὐτῶν, id est prout cuiusque ratio tulerit. quod verbum etiam ratam portionē denotat, ut Cato, Ad minores arbores pro ratione indito, id est pro portione, καὶ τὸν ὑποβάλλοντα λόγον ἐκάστω. Sic grammatici dicunt, ἀπαρέμφατον ῥῆμα, λέγεται τὸ εἰς πάντας ἀριθμούς καὶ πάντα, πρὸς ὅσα ὑποβάλλω, conveniens, cohærens, quadrans. ἐπιβάλλω etiam ἐπιβάλλω.

incumbo significat & ingruo. Athenæ. de pistaciis ex Polybio, & Μ
 βοξυώδῃ τὸν κατὰ τὴν ἀλυσίαν, λυκόφλοισιν ὄντα καὶ μακρὰ, πρὸς τὴν πύλιν, ἀ
 δὴ ῥαγῶν τῆς ὁδοῦ ἀλλήλοισιν ὑπὸ βάλλει, hoc est ἐπαλλήλως ἐπίκειται. Plato in
 Phædro, αἱ δὲ δὴ ἄλλαι γλιχόμεναι μὲν ἅπασι τῷ ἄνω, ἐκιντῶνται. ἀδυνατῶσαι δὲ,
 ὑπερβύχαι συμπεριφέρονται, πατῶν καὶ ἀλλήλως ὑπὸ βάλλουσαι, ἐτέρᾳ πρὸς ἑτέ
 ρας περὶ μὲν γῆρας. Theophr. in tertio de Causis, de interlucatione ar
 borum loquens, καὶ ἐτι τὰ πυκνὰ καὶ ἀλλήλοισιν ἐπιβάλλοντα, καὶ ὅτε πῶς ἐκ
 φυσιν ἐκ τῆς μέσῃς ἔχει πάντα γὰρ ταῦτα, καὶ δὲ πνεῦμα καὶ τὸν ἥλιον ἀφαιροῦν.
 Alicarnass. de Lyfia, ἐν ἐκείνῃ δὲ λόγῳ πείθων ὅτι ἀπὸ θάνατος προσημαζόμεναι,
 ὅτι ἀπὸ κτηνικῆς τῆς πρᾶγματι ἀρχῆς γινώσκονται, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐνθυμημασιν ὑπὸ βί
 βληκε τῶς αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τὰς αὐτὰς κατακυλινθεῖσαι διανοίας, sed neq; iisdem ar
 gumentis incubuit, iisdem enthymematis nixus est, ἐπισκίεσθαι. Plu
 tarch. καὶ αἱ σικαὶ καὶ τῆς ὁδοῦ ὁμμάτωρ προῖσθαι, τοῖς καλεσμένοις ἐπὶ βάλλον, Vmbre
 Romanorum longius porrectæ vergebant in hostes, atq; in eos incu
 bantes definebant, ὅτι ἐκείνη, καὶ προσέβαλλον. ἐπὶ βάλλω φόρον, repeto, ite
 rum indico. Plutarch. in Anton. τέλει δὲ ταῖς πόλεσι δόρυ καὶ ὑπὸ βάλλον
 τὸ φόρον, ἐτόλμουν ὑβρίδας ὑπὲρ ὅτι Ἀσίας λόγον ἐπέειπεν. Et in Cato; ὅπως βα
 ρυνόμενοι ταῖς ὑποβολαῖς, καὶ πῦρ ἀσφαλῆς καὶ λιτὺς ὁρῶντες ἀπὸ τῆς ἴσως ἑλαττοῦ
 πλαῦντας εἰς τὸ δὴμόσιον, ἀπαγορεύσωσι. ἐπὶ βάλλω aggredior, capeffo, ince
 pto, ἐπιχρῶ. Idem, τοῖς κοινοῖς ἐπὶ βάλλειν πρᾶγμασιν, id est ὅτι καλὴ ἀπὸ
 θ.μ. frequentius tamen voce passiva dicitur ut mox dicemus. ἐπιβο
 λή, ἐπιδρομή, infestus & hostilis accessus, impetus & incurfus aciei. Plu
 tarch. in Cæsar. ὁ δὲ γὰρ ἀντίθετον βίβλος ὁπερὶ τῆς φάλαγγος, ἀλλὰ σωτηρίᾳ καὶ
 καταστροφῇ πάντα τῶς ἐναντίοις, ἐπιβολῆς ἅμα τοσούτων ἰππέων γινώσκονται, id est
 προσβολῆς & ἐπιδρομῆς. ἐπὶ βάλλω addo, adiicio. Aristotel. in pri. Politic.
 de nomismate loquens, τὸ μὲν πρῶτον δεῖσθαι μεγέθει καὶ σάθμῳ. τὸ δὲ πᾶσι
 ταῖς καὶ χαρὰ καὶ ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπὸ τῆς ἑμετέρας αὐτῆς. Et in primo
 τῆς μετὰ τὰ φυσ. καὶ καὶ ἕνα μὲν ἢ μικρὸν ἐπιβάλλειν τῇ φιλοσοφίᾳ, ἐκ πάντων
 δὲ σωαθροζομένην γινώσκαι ἢ μέγαν. ἐπὶ βάλλω δὲ ἀκολουθεῖν καὶ ἔχομαι καὶ
 πρὸς ἔρχομαι, ἐ vestigio sequor, vestigiis hæreo. Plutarch. in Aemyl. τῆς
 ἐπὶ βάλλει τὸ ἄρμα τῷ βασιλεῶς, quasi incumberebat. Polyb. εἰς μὲν οὖν πῶς
 πορεύσιν τὰς πόλεις τῶν ἐπιλέκτους. τούτοις δὲ τῆς συμμάχων ἐπὶ βάλλει κέρως, con
 tinuo assequitur. ἐπὶ βάλλειν etiam est imponere vestigal & statuere.
 Aristotel. in secundo Oeconomicon, ὁ δὲ δὲ λατῶν μὲν τῷ σίτῳ ἐκρίνει,
 τέλει δὲ τῷ σίτῳ ἐπέβαλε. Idem, οὐτὶ ἐκείνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν ἢ αὐτοὶ ἔτα
 ξαν. ἐπὶ βάλλω ἐπιβολὴν dicitur ἀντὶ τῷ ζημίῳ, id est mulcto, mulctam in
 dico nī pareatur imperio. Lyf. ὑπὲρ πολυσεφάτω, οὗτος δὲ ὅτι δόμοι ἤθελον,
 οὐτε καταλέγειν, ἀλλὰ αὐτὸν ἰνάγκασον, ἐπιβολὴν ἐπιβαλόντες καὶ ζημιῶντες, mul
 ctam irrogantes. Idem, καὶ Νικομάχης, ἐπιβαλλόντων δὲ τῶν ἀρχόντων ἐπιβο
 λὰς, καὶ ἐκείνων ἐς τὸ δικαστήριον, καὶ ἰστέλλει πρὸς αὐτοὺς. Et ὑπὲρ τῷ Σεβαστῷ,

ἐπιβολή.

ἐπιβάλλοντες τὸ ἀργύριον, mulctantes pecuniā, ἐπιβάλλοντες δὲ ἀργύριον, πρᾶξαδὲ
 ἢ ἔκ ἡδύμισαν, ἡζιζσας δὲ φηὶ ἀρχαῖς, γράσαντες ἄς δὲ λόνικωμα, τοῖς ταμίαις παρὲς
 δοσαν, id est cum mulctam mihi dixissent, exigere tamen non conati
 sunt, quippe nec recte nec ordine irrogatam: Xenoph. in pri. ἐλλωικ. Ἀρ
 χιδάμου τότε προσηκῶς ἐν Ἀθῶναις ἔρασιν ἡδὴ ἐπιβολῶν ἐπιβαλὼν, κατηγόρει ἐν δι
 κασκήφῳ φάσκων ἔχειν χρήματα ὄντα ἢ δόμισ· καὶ ἔδοξε τοῦ δικασκῆφῳ δῆσαι ἢ ἔρασι
 νῆδω, id est cum diem dixisset, postulato mulctam irrogavit. Mulctā
 enim irrogare interdū accusatoris est vt alibi diximus. ἐπιβάλλει etiam
 cum alio accusatiuo significat irrogo, vt apud eundē ἐν τῇ ἡλιζτ. ἢ λα
 κιδ. ἔπει δὲ ἄρ οὐκ ἔστι δῖτα ἔπει δὲ κλέπτην ἀγαθὸν ἐνόμιζε, ἡλλὰς πολλὰς ἐπέ
 βάλλει τοῦ ἀλισκομένου; id est cur lege sanxit vt in furto deprehensum cede
 re ad multas plagas vsq̃ liceret, & virgis lacerare. ἐπιβάλλει κλήμα
 τα, est submittere palmītes, de quo verbo nos in Annotationibus scri
 psimus. Theophr. in. iiii. de vite senescente loquens, ὅταν ᾖ ἡδὴ δοκὴ κα
 ταφέρουσα, κλήματ' ἐπιβάλλει, καὶ καρπῶσαι ἐν αὐτῷ. Et in quinto de causis,
 de remediis vitium luxuriantium, καὶ αἱ ἀρτιλώσες ἢ ἀμπέλων, καὶ ἀρκνί
 σης ἢ ὀναρίων ἢ μεγίσων παρ' ὅλον δὲ δέρῃ, καὶ αἱ πρὸ καθάρσεως ἢ ἀνωτά
 τω ῥίζῳ, καὶ τὰ κλήματα ἐπιβαλλόμενα, καὶ ὑπὸ κατάρυχα καθιέμενα, id est
 euocata sarmenta & submissa, & in depressum locum deiecta. hoc
 enim ἐπιβάλλειν significare cenfeo. pro quo Cicero immittere dixit in li
 bro de Senect. Sarmentorum ea quam dixi aliorum amputatio, alio
 rū immissio. vt immissa barba Virgilio in. iii. Aenei. Columel. Itaq̃
 vna tantum materia iugo proxima, & vnus infra eam custos submit
 tendus qui vitem mox in annum renouet. ἐπιβάλλει etiam sol dicitur
 in ortu cum irradiat, & incūbit suis radiis & ingruit. Theophr. in. ix.
 de legendis herbis loquens, τὰς ἢ νύκτωρ, τὰς δὲ καθ' ἡμέραν, ἐνίας δὲ πρὶν
 αὐτῶν ἥλιον ἐπιβάλλει. Aristotel. in octauo de hist. animal. de piscibus
 loquens, Ἀμένους δὲ ἐστὶν οἱ πρόσγοι ἢ πελαγίω· ὅπου γὰρ ὁ ἥλιος ἐπιβάλ
 λει, φύεται πολλὰ καὶ βελτίω καὶ ἀπαλώτερα, ὅπου ἐν κήποις. ἐπιβάλλω claudor,
 operior. Idem in. iii. de partibus, de auiibus & piscibus loquens, πέφυκε
 δὲ τῆς σωάχεως καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὅντις τῶν ἐκάνοις ἐπιβάλλει π. ὅτι ἀνα
 πύσσει, τῇ δὲ ὁδῷ ἢ πνέματι καὶ τῇ ἐσόδῳ ἀναπνέσασθαι, quemadmodū
 illis quæ arteriam habent & pulmonem, clauditur & aperitur pulmo
 aspirando & respirando. Significat etiam prorogo. Plut. in apophth.
 ἔπει δὲ ἐκ φηὶ λακωνικῶς ὑπερέτας ἐφθγι θανάτου δίκην, μετὰ ἢ συνστρήτων, ὡς
 ἐπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ πρὸ τῶν νόμων τέσσαρας μῶνας, τὴν μὲν σωάροντας ἐκ
 λθον ἀναφέρειν εἰς αὐτὸν πλὴν αὐτίαν ὡς ἐκ διαδέντας. Sed hæc significatio con
 uenit cum eo quod supra diximus. prorogare enim est spatium adde
 re. ἐπιβάλλω etiam liceor eadem ratione significat. Aristotel. de Tha
 lete in pri. Polit. ὁ νεοζόντων γὰρ αὐτῶν διὰ πλὴν πενίαν ὡς ἀνωφελες φηὶ εὐλοσο

Θίας ἔσθης, κατανοήσαντά φασιρ αὐτῇ ἐλαῖα φορὰν ἐσομένην ἐκ τῆς ἀστρολογίας, ἐν
 χιμῶνθ' ὄντιθ', ἀνθρώπωντα χημάτων ὀλίγων, ἀξίανθ' αὐτῇ διαδοῦναι τῇ ἐλαυρῇ
 γίωρ τῇ ὅν μιλήτω πάντων, ὀλίγη μιῶσάμυνον ἄτ' ἐπιδόξ' ἐπιβάλλονθ', id est
 nemine pluris licente. Sic Cicero in secundo de Oratore, de ambiguis
 iocis loquens, Nihil addo, ducas licet. ἔδερ ἐπιβάλλω, ἀγαθὰ σοι ἔξει. Po-
 stremo ἐπιβάλλω significat τὸ ἐπιτυχῶς σοχαζομαι, id est quod mente agi-
 tauī assequor & percipio. Plutarch. de partibus medicīnæ loquēs, πῶς
 οὐκ ἐκάσθ' ἑκάστω ὁ μῦθος ἐπιβέβληκεν, id est πῶς καπενόησεν, πῶς ἡκρίβωσεν τὰ τῆ
 ἱατρικῆς καθ' ἑκάστω. Est enim ἐπιβάλλω certa commentatione incumbere
 ad intelligentiam rei. Dionys. de diuinis nominibus, ὅν γὰρ ἐκ τῇ ὄν-
 των τὰ ὄντα μαυθάνω οἷον ὁ θεὸς νῆς, ἀλλ' οὗ αὐτῇ καὶ ὅν ἐαυτῷ κατ' αἰτίαν
 πῶν πάντων ἔδωκεν καὶ γινώσκιν προέχονθ' ἐπιδόξω. ἔ κατ' ἰδέαν ἐκάσθ' ἐπιβάλλ-
 λων, ἀλλὰ ἡ μίαν τῇ αἰτίᾳ προέχονθ' τὰ πάντα ἐδῶκεν καὶ συνέχων, non p for-
 mam singulis rebus incumbens ac sese applicans & admouens. quod
 etiam προσβάλλω dici potest. Aristotel. ὁ ἡλίου ἐπιβάλλω τῇ σελήνῃ, hoc est
 προσβάλλω incubat, radios suos appellit & admouet. Philopo. ὁ νῆς ἐπι-
 βάλλω τοῖς πράγμασιν, id est notione percipit & incumbit, ἐπίσκησιν, ἐπιδόξω
 ταί. & ἐπιβολή, notio & conceptus mentis, hoc est ἐννοια. & quas Cice-
 ro primas notiones vocat in libris de Natura Deorum, πρῶτας ἐπιβολ-
 λὰς Græci dicunt. vnde ἡ πρῶτη ἐπιβολή Galen. pro prima notione
 dixit. Quid autē primæ notiones a visis, id est ἀπὸ τῇ φαντασμάτων dif-
 ferant, docet Themistius in tertio de anima. ἐπιβολή etiam est ἐπιπύχνη.
 Galen. καὶ τὸ κροτάφω ὁσὼν λεπίσσοφθ' ἔχ' ἐπιβολὰς, hoc est applicamē-
 ta squamatim incumbentiā. vel in modum squamarum insidentia.
 Celsus, Ex his cæteræ quidē futuræ in vnguem committuntur. hæ
 vero quæ super aures transuersæ sunt, totis oris paulatim extenuan-
 tur, atq; ita inferiora ossa superioribus leniter insidunt, id est ἐπιβάλλω-
 σι. Thucyd. ἐπιβολὰς πλινθίων appellat structuram lateritiā, quia later-
 culis constat aliis super alios incumbentibus. Et ἐπιβολή τὸ ῥίγος est ac-
 celsio frigoris in febre. ἐπιβολή etiam est ἐπιχάρευσις, aggressio, cona-
 tus, πρὸς τὸ ἐπιβάλλειν τὸ ἐπιχερεῖν. ἐπιβολή ἀπὸ τὸ ἐπιβάλλω τὸ ἐπιτυχῶς σο-
 χαζομαι, sic dicitur de eo qui cum successu in aliquod theorema incū-
 bit, ὁ δὲ ξέως καὶ ἐπινοητικῶς ἐπιβάλλων τοῖς πράγμασιν. ὁ τῇ σοχαδέντων καὶ τῇ
 ἐσκεμμένων ἐπιτοκτικῶς. de quo vocabulo ita inquit Eustath. ἐπίβολος ὁ
 ἐπιτοκτικῶς, ὃ συντίον ἀβέλπεθ', ὁ ἐπιτυχῆς, ἀπὸ τὸ ἐπέβαλε. ὁ τυχὼν πράγματός
 ἐστι, ὁ μὲν. πρὸς δὲ τοῖς ὕστερον ὁ σωυτός. Sic Aristotel. quodam loco, μεγά-
 λων καὶ καλῶν πραγμάτων, γυρόμεθ' ἐπιβολή, magnarum rerum cōpos.
 Porphyrius autem in Homerum ita inquit, ἐπίβολος ὁ ἐπιτυχῆς καὶ ἐγ-
 κρατής, ἀπὸ τὸ βάλλειν ὃ σημαίνει τὸ κρατεῖν τὸ σκοπεῖν. καὶ ἡ βολή δὲ οἷον βολή τις
 ἐστίν. ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπίβολος. Plato in Euthyde. πολλὰ ἄρα δὲ ὡς εἰκοιεν, ἡμᾶς

ἐπιβολή.

Primæ no-
tiones,

ἐπιβολή.

i. e. ephic.

αὐροφίης δὲ ἔτι καὶ τῆς ἐπὶ τῇ ἐπιστήμῃ ἐπιβολῆς, id est cōpotes & peritiā
 adeptos. Idem in secundo de Legibus, ὅντως γὰρ ἐπιβολοὶ γιγνόμεναι τὴν καλ
 λίστην ὡς δὲ ἡς. Στρατηγὸς γὰρ πλεῖστον ἔχει, ἀλλ' ἐκ τῆς αἰσίου κατασκευάζεται. sic
 enim legi debet. Aristotel. in pri. Ethic. οὕτω καὶ ἡν ἔν τῷ βίῳ καλῶν καὶ
 γαλῶν οἱ πράττοντες ὁρθῶς, ἐπιβολοὶ γίνονται, cōpotes & adepti: affecuti sunt
 enim quæ in vita sunt & bona & honesta, ut gloriā, & bonorū existī
 mationem. ὥς τε καὶ ὁ βίῳ (inquit) αὐτῶν ἡδύς. ἐπιβολὴ τὰς χεῖρας, est iniice
 re manum Plutarch. in Cæs. & ἐπιβολὴ χειρὸς, est manus iniectio, in Pa
 dect. græcis. de quo verbo nos in Annotationibus in Pandectas dixi
 mus. Lucian. οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας ἐπιβεβλήκασι τὸν Ὀλυμπίαν. ἐπι
 βάλωμαι est idē quod ἄρχομαι, ἐπιβίωμαι, ἐπιχίρῶ, coepi, incepto, aggredior,
 auspicor, affecto viam ad aliquid & insisto. Apud Demosth. in quodā
 psephism. ita legitur, καὶ τὰς ὁρμὰς λένει ἐπιβάλλεται καὶ ἐρῶν. & rursus,
 ἐπαδὴν ὁ φίλιππος τὰς οὐβανίας εἰς ἀλλοτριότητα ἐπιβάλλεται καταστῆσαι, cona
 tur, aggreditur. Basil. παρ' αὐτῶ δὲ τῷ πρῶτῳ κτίζω τὸ ἀσκητήριον, καὶ ἀγνὰ
 σκοδὴν προσδίδωμι, σὺν δὲ αὐτῷ ἐπιβιβάσομαι, quod utinam deo be
 neuolente auspicatus sim. Aristotel. in secundo Polit. ἀλλ' ἵνα διὰ τὸ μὴ
 καλῶς ἔχειν ταύτας τὰς νῦν ὑπάρχουσας, διὰ τὴν ταύτην δοκῶμεν ἐπιβαλέσθαι τῇ
 μέθοδῳ. Plato in Timæo, μήτε οὐδ' οἷον δέξω ἐμὲ λέγειν, ὅτι αὐτὸς ἄν πάσῃ
 ἐμμανὲρ αἶψα δυνάτορ, ὥς ὁρθῶς ἐγχεῖσθαι μὲν ποσὶν ἐπιβιβάσομαι ἔργῳ. ἐγχα
 ρίς & ἐπιβάλλεται pro eodem dixit per accusatiuum, quasi ἀναρῶνται.
 Construitur etiam cum genitiuo ut ἄρχομαι. Lucian. in Prometh. καὶ δὴ
 καὶ τὸν τριζώνην λόγον, γὰρ ἡν ὑδὲ φύρας καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλαξα τὰς ἀνθρώπους,
 καὶ πῶν ἁθύνῃν πρὸς ἀκαλῆς σωπεριβαλέσθαι μοι τὸ ἔργον, id est σωἀρχεσθαι, καὶ σω
 πιχίρῃν. Theophr. de tribus arborum germinationibus loquens, μετὰ
 δὲ ταῦτα διαλέθοντα πρὶν τριάκοντα, ἢ μικρὰ πλάττει, ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλας βλα
 στὰς ἀπ' ἄκρας τὴν κορυφὴν, ἕως ἐπὶ τῷ πρῶτῳ βλαστῷ, denuo orditur & instau
 rat. Et rursus, ἢ δὲ μέλαινα καὶ ἐπὶ πλάττει ἡμέρας ὀχλῶδες ὅτι, καὶ ἐκτείνει.
 Διαλέθεται δὲ μετὰ τὴν πεντηκάδικα ἡμέρας, πάλιν τὸ τρίτον ἐπιβάλλει βλαστὰς.
 Aristotel. in pri. Politicon cum genitiuo iunxit, pro cupio & affecto,
 ὅσοι δὲ καὶ τὸ δὴ ἔχῃ ἐπιβάλλονται, πρὸς τὰς ἀφελύσσας τὰς σωματικὰς ζητῶσιν.
 ἐπιβάλλω etiam actiua voce in eadem significatione inuenitur, ut supra
 dictum est. ἐπιβάλλομαι καὶ ἐπαναβάλλομαι ὅ ἐνδύομαι. Aristotel. πλῆστα
 ἡν ἱματίων ἐπιβιβάσομαι. & ἐπίβλημα, exterius vestimentum, & amicu
 lum, & stragulum torale. Galen. καὶ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβιβλημένος
 συνδύναμι ψυχρὰν ἢ ἔπερον ἐπίβλημα. Idem ἐνθάδε τὸν ἐπιβλήμασι. Signifi
 cat etiam additamentum & auctarium, προσθήκη καὶ πρόσθημα. Sic ac
 cipitur Matthæi nono, οὐδὰς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκας ἀνάφθ' ἐπὶ
 ἱματίῳ παλαιῷ, Nemo autem adfuit additamentum panniculī impo
 liti vestī vetustæ. αἷμα γὰρ τὸ πλῆρωμα αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἱματίων, καὶ χίρσον χίσμα.

ἐπιβολὴ
χειρὸς

ἐπιβάλλω
μαι

ἐπίβλημα

Vestis.

ἱμάζιον.

γίνεται, aufert enim illud supplementum eius a veste, & deterior fissura fit. Quo in loco vestis pro stragulo ponitur. Cicero in Verr. Dico te maximum pondus argenti, eboris, purpuræ, plurimam vestem stragulam, multam deliacam supellectilem Syracusis exportasse. Sicq; ἱμάζιον græce accipitur. Athenæ. lib. xii. καποσκιάσο δὲ ὁ δίκος πελυπλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἱματίοις τὲ καὶ ὀθονίοις πελυπλέσιν. ὑπὲρ δὲ ταῦτα περφυροῖς καὶ φοινικοῖς χρυσοῦφέσιν. Aliàs significat pallium, hoc est τὸ τριβώνιον, quod supra tunicam induitur. Demosth. ἤσπε με θοιμαζιον προσέδαι, καὶ μικρὸν γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ ἡδέσθαι φέροντα. Lys. ἱμάζια γυναικεία, vestem muliebrem dixit. Plutarch. pro toga Romana utitur. ἱματουργός est textor, qui vestem texit. Plato, φῶμῳ δὲ καὶ ὑφαντικῷ ὅσον ἐπὶ τῇ ἡν ἱματίῳ ἐργασία μέγιστον

ἱμαζισμός.

ἢ μόριον, μηδὲρ διαφέρειν πάλιν ὀνόμαζι πάντης τῆ ἱματουργικῆς. ἱμαζισμός est vestitus & cultus, & quod latine vestiarium dicitur. ut Lucæ septimo,

ῥάκη.

ἰδὲ οἱ ἐν ἱμαζισμῷ ἐνδύσθαι καὶ τρυφῇ ὑπέσχεοντο, ἐν τοῖς βασιλείοις αἰσί. Polyb. ὅντε σίτον, ἔπε ἱμαζισμός, ἔπε ὀψώνια δαίνονται χορηγεῖν τοῖς στρατιώταις, hoc est σολισμός καὶ σκευὴ. ῥάκη autem licet significet interdum διεξωγὸς ἱμάζιον, hoc est pannum & vestem laceratam, ut apud Aristoph. Pluto, ἀντὶ ἱματίου ἃ ἔχει ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης σιβάδα χοίνων κόρων μελῶν, τῇ panniculum interdum significat, & interdum linteolum. Galen. ἀναλαμβάνειν δὲ διπλῆν ῥάκην τριβακὸν ὀξυλίδιον χυλὸς καὶ ψυχρὸν ἰκανῶς ἐπιθέσθαι. καὶ πρὸν δὲ τούτῳ ῥάκος, ὀθονιον διπλῆν ἄναδύσας ἐπιτίθει, Excipiat succus oxalidis panniculo vestis detrita. Dioscor. ῥάκη λινοῦ sæpe dixit, ἀντὶ τοῦ ὀθονίου. ut, λίαν ῥάκην πωμάσαντες τὸ ἀγχιον. Dicitur etiam ῥάκιον & ῥάκωμα,

ῥάκωμα.

ῥάκιον.

ῥακώδης.

vestis vilis, detrita & pertusa. Aristoph. ἀχαρὲν ὃ παῖς δὸς αὐτῷ τηλέφω ῥακώματα. Idem, Δὸς μοι ῥάκιον τοῦ παλαιῦ δράματῳ. ῥακώδης ὁ ῥωγαλὸς καὶ διεξωγός. Galen. in secundo ad Glauco. ὅταν γὰρ ἡν εἰς ἀπόσασιν ἀφ᾽ ἑνὸς κνυμλῶν ὅγκων ἢ τομῇ γίνται βραδείως, διὰ δελίαν ἡν διεσπασμένη μὴ ἐπὶ τρεπόντων τιμῶν, ἀλλὰ πρὸς μενάντων ἐν χρόνῳ πλέονι διασπασθῆναι τὸ δέμα πρὸς τὸ πῦρ, συμβαίνει πρὸς αἰσὶς ἅπαν τὸ πρὶ τῷ κτλ. τὴν ἀπόσασιν ἀδροισθῆναι πῦρ δέμα, λιπὸν ἰκανῶς ἡδέσθαι καθάπερ τὸ ῥάκη. ὅθεν ἡγώμαι τὸ ὄνομα αὐτῷ πρὸς ἡν ἰατρῶν πεθεῖσθαι, τὸ ῥακώδης. Linteosum dici potest. Celsus libro secundo de sudore loquens, Si minore vi opus est, etiam solum linteum: at si maiore, extincti titiones, inuolutiq; panniculis, & sic circumdati. Et

ῥακῶμα.

ῥακῶμα verbum, pro lacerari, & in modum detriti panniculi rūpi. Plutarchus in Sympot. πρὶ ἡν λυκοερώτων προσάτωρ loquens, τὰ δὲ ὑπὲρ θηρίων διχθέντα, καὶ τὰς ὀνυχας μελαίνονται, καὶ τριχοῦς, καὶ τοῖς δέρμασι φλυδᾷ ῥακῶται. Eiusdem Lucæ cap. quinto, ὃς ἐδᾷς ἐπίβλημα ἱματίου καὶ ἐπὶ ἐπιβάλλει ἐπὶ ἱμάζιον παλαιόν, καὶ δὲ μήτε, καὶ δὲ καὶ ὁ γὰρ χίρ, καὶ τῷ παλαιῷ δὲ συμφωνεῖ τὸ ἐπίβλημα. Quia nemo additamentum vestis novæ addit ad vestem veterem: alioqui & novam quidem findit, & veteri nō congruit addita

mentum. Hilarius adsuere adsummentum dixit. Interpres antiquus mittere commissuram transtulit. Est tamen commissura *συνάφεια*, *ἐφαρμογή*, **Commissura.** *συνήφαις*. *ἐπίβλημα* vero est *ἡ προσοδήκη* *ἢ δὲ προσεξέταμνον*. Quintil. in septimo, Sensus ita inter se iuncti sunt ac coherentes, ne commissura perluceat. *ἐπίβλημα* igitur est *ἐπίρραμμα*. *ἐπιβολή* autem est *ἐπιπύχη* καὶ *ἐπιβολή* *ἐπιπύγμα*, qualis est laterum positura in tectis huius urbis, & squamarum situs in piscibus, & in thoracibus. Plutarch. *ἔβαλεν ἐπὶ τῇ ἐπιπύχῃ* *ἐπίβλημα* *τὸ θώρακι ἀκοντίσματος*. Lucian. *τρεῖς ὧν ἔχωρ ταῖς ἐπιπύχαῖς τῶν ῥαῖν, ἥκιστα* *λοιπὸν*, adsummentis vel assutis panniculis distinctum. Mittere vero verbum hic mea sententia non conuenit, & ex supradictis apparet. sed committere verti posset. Et Matthaei. ix. ubi immittere commissuram, pro committere idem dixit. *ἐπίβλημα* etiam est auctarium, hoc est *ἐπιμετρησιον*. Galen. *τὸ δὲ ἐπιμετρησιον προσοιόμενον*. & *τὸ ἐπιμετρησιον*. Lucian. *τὰ δὲ, ὥς ἰδόντες* *καὶ* *ἀκρίβειαν* *διηγούμενοι*, καὶ *προσεπιμετροῦντες* *ἐν πάσῃ τῇ τέτῳ*. Alibi, *ἐπιμετρησιον* *ἐπιμετρησιον* *τὸ μάστιγι* *πλὴν ὑλακλῶν καὶ δὲ πύρι*, reliquis mendaciis etiam hoc addente. Lucian. *ἀναβίβουσι, βάλλει βάλει τὸν κατάρατον ἀφθόνοισι λίθοις*, *ἐπίβουλα* *καὶ τῶν βόλων*, *προσεπίβουλα καὶ τῶν ὀφθαλμῶν*. Greg. de deo loquens, *ὁ τοῦ ὑπερφάνοις ἀντασώμενος*, τοῖς δὲ ταπεινοῖς πλὴν χάρις ἐπιμετρησιον, cū corollario admetiens. Plutarch. in Cæsare, καίσαρι δὲ πλὴν ἄλλῳ πενταετίᾳ ἐπιμετρησιον αἰσθητικῆς. *σχίζει* vero apud Lucam ideo findere vertendum putamus, *σχίζει* καὶ *σχίσμα* fissurā, quod Theophr. in quinto ita scribit, *τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν χίσμα, τὰ δὲ πελεκητὰ, τὰ δὲ στρογγύλα*. *χίσμα* ἢ, ὅσα διασπόμενα *ἢ δὲ μέσῳ πρίζουσι*. *πελεκητὰ* δὲ, ὅσα ἀπὸ πελεκητῶν τὰ ἔξω στρογγύλα, τὰ δὲ ὅλως ἀφαντα. τῶν δὲ τὰ χίσμα μὲν, ὅλως ἀξέσπαστα, διὰ τὸ γυμνωθεῖσαν πλὴν μὲν ξυραίνεσθαι. *σχίζειν* est diffecare. Plato in Timæo, *παντὶ πλὴν ξύλασι* *ἢ μὲν καὶ χίσμας*, quod Cicer. in lib. de Vniuersit. diffindere in longitudinē vertit. *ἐπιβολή* etiam vt dictum est significat inceptum, conatum, προσκατάρατον. Polyb. ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὰς τῶν ὑπᾶτων ἐπιβολὰς δυνατῶς ἀνὰ πρῶτον τῶν. Diodor. *μεγάλως ἐπιβολῆς ἀρτυχῶν*, qui ab ingenti incepto decidit. Idem, *ἔσι μὲν γὰρ ὅτε καὶ τὰντόματον ἀντίπραξι ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν*, Interdum enim fit, vt temeritas casuum obstet inceptis & conatibus virorum bonorum. Significat etiam impetum. Idem de armatura Romanorum loquens, καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς καὶ πρὸς τὰς ἐπιδείσεις ἐσκηῶν καὶ πεταγμῶν ἔχουσι πλὴν ῥέαν, Etenim ad propulsandos hostium impetus usum habent tum stabilem, tum ad seruandos ordines accommodatum. Fortasse apud Galen. ob id *ἐπιβολή* ῥίγας dicitur aggressio *ῥίγας* febris & primus impetus. vel accessio rigoris, hoc est incrementum. nam apud Dioscor. pro febre poni sæpe videtur, quia est initium febris. Aristot. in Probl. καὶ τῷ ἀσχομῶν πυρέτην τὸ γιγνόμενον ῥίγας δι' ὁμοίαν αἰτίαν γίνεται. Apud Alexandr. tamen ita legitur, γίνεται δὲ πρὸς τὴν πρῶ-

καταβάλλω. τι. ἔτα ἐπιταδῆναι φρίκῃ. ἔτα ῥίχες. καταβάλλω abiicio, deicio, negligo, καθιερῶ. & καταβεβλημῶν abiectus, despectui habitus, neglectus, humistratus, afflictus, demissus, hoc est sese deiciens & submittens. ὅθεν κατὰβεβλημῶν φρόνημα, spiritus abiecti & demissi. καταβάλλω, telis peto & obruo. Xenoph. ἐνδερὴ καὶ ἐνθερὴ ἡκόντιζον, καὶ κατὰβέλλοντες αὐτῶν κατέβαλλον. Pro demitto & deicio Plut. καταβάλλω ἐαυτὸν ὡς ἵνα τὸ πῦρ μελεμνύω, vt vnū neglectorum & despiciabilium. καταβάλλω σπέρμα, apud Demosth. iacio semen. & καταβολὴ ἢ σωρᾶ. καταβάλλω τὸ ἐκτίνω καὶ κατατίθηναι, soluo & pendo. Demosth. καὶ Νισίρας, καὶ δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βελὺ τήριον καὶ πρυτανείαν, καὶ ἔσθαι αὐτῷ ἀπελάας ἐκ τῆ νόμων, γραφᾶς ὑπὸ Στεφάνου τῆς ἀσφαλείας, ἢ καὶ ἡμετέρας, id est menstruas pensiones vectigalium soluere, vel pendere menstruas summas. Inde προκαταβάλλω repraesento, ante diem soluo. & quod sic soluitur, προκαταβλημα dicitur. sic appellabat Athe- nis repraesentatio pensionis vectigalium. καταβάλλομαι fundamēta iacio, primordia constituo. vt καταβάλλομαι δὲ θεμελίον ἢ πλὴν ἀρχῶν. Plato, οἷον δὴ καὶ ναυπηγὸς ναυπηγίας ἀρχῶν καταβαλλόμενος. Greg. εἰς Ἀθανάσιον, ἢ μάλα δεῖ βελὺ τὸ πρόγνωσις πορρωτέρη καταβάλλεται τῶν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις, id est materiam & argumenta rerum praestruit, quasiq; fundamenta iacit eorum quae contingunt. Significat etiam ordiri & praemoliri auspiciari. Theophr. in pri. de Causis, Ἀπὸ τῶν καὶ ὡς ἀπὸ τῆ φύσεως ἔσθαι καθάπερ ἢ τέχνης καὶ καὶ μέρους, ἀλλ' ἅπαντ' ἀθροῦ, καταβάλλεται. σωτηρίῳ δὲ ἐτέρων ἔπερα πρόπερον. Dicitur & προκαταβάλλομαι. Idem in prim. καὶ ἰβλιν. τὴν καὶ ἐχθρῶν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ σφαγῆς προκαταβαλλόμενος, πλὴν δὲ δυνάμει διὰ τοῦ βασιλείας προσδοῖς, Odiū quidem interfecto fratre, quasi fundamētum ponens, primordialēq; causam atq; occasionem eorū quae a Iuliano postea admissa sunt. vel occasionem praemolians. Inde καταβολὴ τοῦ κόσμου Ioannis. xvii. non constitutionem mundi significat, vt mea est opinio, ὅτι ἡγάπησάς με πρὸ καταβολῆς τῆς κόσμου, sed verius sic dici potuit, Quia me dilexisti, ante iacta mundi fundamenta. Potuit & sic fortasse, ante molitionem mundi. Cicero de Natura Deorum, Sin quereretur quispiam cuiusnā causa tātarū rerū molitio facta sit, id est πρᾶσθαι, καταβολή. Et de vniuersitate, Hanc igitur rationē habuit effector mundi molitorq; deus. Plutarch. ζῶντων δὲ πλὴν Στωϊκῶν αἰρεσιν καταβαλλόμενος, id est ὁ προκατάρξας, auctor & conditor, ὁ ἀρχηγός, vt Cicer. pro Cluent. Atq; etiā ipse conditor totius negotiū Guttā aspergit huic Bulbo. Postea architectū dixit. Constructio autem ciuitatum est σύστασις, hoc est συναγωγή εἰς τὰς τέλεις. vt Cicer. de Orat. locutus est in pri. dialogo, Quae vis alia potuit aut dispersos homines in vnum locum cōgregare? aut a fera agrestiq; vita ad humanum cultum ciuilemq; deducere? aut iam constitutis ciuitatibus leges, iudicia, iura describere? Constitutio vero corporis est,

κατασκήνῃ & κατὰσασίε. **Isocr.** πρὸς φίλιππ. ἀπαλλάττετε τὰς ξενιτθνομύνας ἢ καὶ
κῶρ ὧν αὐτοὶ ἔχουσιν, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἔχουσιν. καὶ πόλεις δὲ αὐτῶν συστῆσαι, καὶ ταῦτα ἔχου-
σῶσαι τῷ ἑλλάδα. **καταβολὴ etiam ut** ἐπιβολὴ est accessio & impet⁹ febris. **De**
mosth. ὃν ὁ μὲν φίλιππ. τρίτω, ᾧ nona est ut dicitur Philippica, ἀλλὰ μέζω
γυγνόμηνον τὸν ἀνθρώπου πρὸς ὁρμήν, ἢ χρόνον κερδάνειν ἥτοι ὅν ἄλλοι ἀπολλύνει κα-
σθῶ ἐγνωκῶς, ὥστε μοι δοκεῖ, ἔχῃ ὅπως σωθῆσεται τὰ ἢ ἐλλύων σκοπῶν ἔδει πρῶτον
τῶν ἐπὶ οὗτοι ὡσὺ πρὸς ἑαυτὸν ἢ καταβολὴ πύρετος ἢ ἕως ἄλλο κακῶς, καὶ ὅτι πάντες
καὶ οὗτοι αὖτε ἀφελάναι, προσέχεται, ἔδει ἄλλο δὲ ἴππυ, **Homínem vero** (de Phi-
lippico loquens) in dies maiore fieri ipsi neglectim finimus: unusquisque
se id temporis utique lucrifacere cēfens, quo tempore alius opibus euer-
titur: nec ut mea quidem fert opinio, in cōmune consulens, nec id agēs
potissimum quo Græcorum vires incolumes servētur. Neminem enim
nostrū fugit, quod tanq̃ circuitus quidam aut impetus vel febris vel
cuiusvis alterius noxæ in orbem repetentis, hoc malum adveniat, eiq̃
etiam imminet unde longissime abscessisse nunc videtur. **Galen.** i pri-
ad Glaucō. Αἰθίς δὲ πρὶς πλὴν ἔω φθί τριτῆς ἡμέρας δὲ ἄλλοι καταβολὴ γίνονται, τὰ
πάντα τῇ πρῶτῃ πρὸς ἀπολλύειν, πλὴν τῇ χρόνῳ. **Idem,** ἀλλ' οἱ μὲν τριτῶν οἱ δὲ οὗτοι
τῇ πρῶτῃ καταβολὴ πρὸς ἀπολλύειν μετὰ σφοδρῶς τὰ ῥίγας ὑπὲρ ἔχουσιν. **Vocabulum est**
per metaphoram ductum, ab eorum similitudine quibus statim diebus
in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne
est, ut sunt αἱ καταβολαὶ τῶν πλυνουσάντων. **Demosth.** μὲν Νεώρας, Δέορ αὐτὸν
καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βαλὼν ἡμέριον, **pendere pensiones.** παραβάλλω
δὲ συγκρίνω καὶ ὁμοίω. **Liban.** τὸ δ' ἐμὸν τοῖς ἄλλοις, οἱ μὲν κῶνως ἐλέφαντι πρὸς ἀλλο-
μῶν, ἀντὶ τῇ πρὸς ἀπολλύειν. **Isocr.** in Euag. εἰ πρὸς ἑκαστον αὐτῶν τὰς ἐναγό-
ρας πρῶτης πρὸς ἀλλοίμω. **παραβάλλω** τὸ πρὸς ἀπολλύειν admoueo. **Plutarch.** de duo-
bus Ciceronibus in proscriptione triuivrali, καὶ μὲν πλὴν ὁ δὲ ὅρ ἐπελάμνω οἱ
καὶ τὰ φορεῖα πρὸς ἀλλοίμω, ἀλλήλοις προσωλοφύροντο. **Theophr.** i. iii. de Causis,
καὶ ὡς πρὸς τὰς μετρίωνας κελύουσιν ἰχυροτέρων ἐν πλὴν κόπῳ πρὸς ἀλλοίμω, οἱ μὲν πλὴν
εὐρεσσοδύκων, καὶ ὅσοι πρὸς ἀπολλύειν ὅταν ἐκλασθῶσι. **Idem,** τὰς δὲ οὗτοι ἀμπελοῖς ἢ
διὰ πῆλῶν ἢ πλεόνων ἐπὶ πρὸς ἀλλοίμω κόπῳ, **radicibus admouent.** παρα-
βάλλω transmittō, traicicio. **Thucyd.** καὶ ἐλπίδα ἔδει πλὴν ἐλαχίστω ἄχον
ναυτῶν πειλοπνησίω εἰς ἰωνίαν πρὸς ἀλλοίμω, **traiecturas esse, vel appulsum iri**
potius. **Idem,** καὶ πρὸς ἀλλοίμω εἰς Σικελίαν ὡς τὸν τύραννον. **Aristotel.** in. viii.
historiæ, de cothurnicibus loquens, ὅταν μὲν οὗτοι ἐκείνῃ πρὸς ἀλλοίμω,
ἐκ ἔχουσιν ἡγεμόνας, ὅταν δὲ ὑπὸ τῶν ἀπάγων, ἢ γλῶττις συναπαίρει καὶ ἢ ὀρτυ-
γομήτρα, **cum illinc huc appelluntur.** **Διὰβάλλω** pro eodem,
τυτῆς διαπῶ. **Idē Thucyd.** παρα γλῶσφον κομιζόμενων, καὶ ἐκ παλαιῶν τῶν ἀχάϊας
πρὸς τῇ ἀντιπέρῃ ἡπείρῃ διαβαλλόντων. **παραβάλλω** permitto, indulgeo, & cō
dono aliquid & utendum offero. cuius exemplū relatū est apud Sui-
dam, ἢ δὲ πρὸς τῇ δόσιν, ἐταίρικόν φάσκασα εἶναι δὲ μίσημα, τὸ ἐαυτῇ πρὸς ἀ-

παραβάλλω.

Διὰβάλλω.

παραβάλλω.

λαῖμα ἀνδρῶν ἐγνώσκει, καὶ ὥσπερ ὧνιον τὸ κάλλος ἀποδίδωσι, At illa munificentiam nō
 admisit, meretriciūq; esse questum dixit, hominī sese ignoto indulge-
 re, & tanq̃ venalem formā precio addicere, vel vtendā permittere. Po-
 test & pro admouere intelligi vt patet ex supradictis, & ex Theophr.
 in quinto de Causis, καὶ ὅσα παρὰ βλάβην καὶ τὰς ῥίζας ἀνδάνε, admota,
 circūposita. παραβάλλω accedo & appropiūo. Aristot. in. vii. Ethicor.
 παρὰ βλάβην loquēs, ὅνδ' ἡδονῶν διώκοντι τὴν ἀντιπᾶντες, ἡδονῶν μὲντοι πᾶν-
 τες. ἴσως δὲ καὶ διώκοντι ἐχ' ἢ οἶον, ἐξ' ἢ ἄρ' φαίερ, ἀλλὰ τὴν ἀντιπᾶντα ἢ φνῶσα
 ἔχ'α τὴν θῆραν, ἀλλ' ἐλπίσας τὴν ὀνόματι κληρονομίαν αἰσώματι καὶ ἡδοναί, διὰ
 τὸ πλεονέκτης τὴν παρὰ βλάβην ἐς αὐτὰς, καὶ πᾶντας μετέχον ἀντιπᾶν, verum huius
 vocabulī hæreditatem nactæ sunt voluptates corporis, licet ad alias
 honestiores pertineat: idq; ideo quod homines sepius se ad eas appli-
 cant, nec vllus est earum non particeps. Idem in. vii. Polit. αὐτὴ δὲ ἔστι
 ἀγορὰ ἢ δὴ καθαράν ἐστιν ἀντιπᾶντων πᾶντων, καὶ μήτε βάνανσον μήτε γεωργίαν,
 μήτ' ἄλλοι μὴδ' ἐναρτίον τὴν παρὰ βλάβην μὴ καλὸν μὲν ἢ τὴν ἀρχόντων. Plutarc.
 in Demetr. ἔπειτα κλεινόν μὲν τὸ σωφρονιστὴν παρὰ βλάβην ἐς τὰς οὐσίας, ἐπαρ-
 θέντες οἱ βόιωτοι ἀπέσκησαν, spe erecti a Demetrio descuerunt appropin-
 quante eo. παραβάλλω obiciō edendum brutis. Athen. ἄρ' ἔστι τὴν καμίν-
 λην παρὰ βλάβην τοῦ γοφῆ, appositum erat pabulum. Plato in Phædro, ὃ δὲ ἡνίο-
 χος παρὰ τὴν φάτιν τὴν ἱπποσύνην, παρὰ βλάβην τὴν ἀμβροσίαν. Hoc de ho-
 minibus προσφέρειται dicitur vt supra dictum est. Plutarch. de causis na-
 turalib⁹, διὰ τὴν παρὰ βλάβην τὴν θρέμμασιν ἄλλας οἱ νομῆς. Hoc latine obice-
 re dicitur. Cicero pro Roscio Amer. de parricidis loquens, Noluerūt
 maiores corpus feris obicere, ne bestiis quoq; que tantum scelus atti-
 gissent, immanioribus vterentur. Sparti. in Caracal. Si quādo feris ob-
 iectos vidit, fleuit. Tacitus, Captus in eo prelīo Mariccus, ac mox fe-
 ris obiectus. Lucian. παρὰ βλάβην τὴν λέγουσι dixit. παραβάλλω flecto, detor-
 queo, vt παρὰ βλάβην τὴν ὀφθαλμῶν, oculos intorqueo. Athen. μόνος Σωκρά-
 τος βρεθνόμενος καὶ τὸ ὀφθαλμὸν παρὰ βλάβην εἰσήκει, Solus Socrates cōstite-
 rat præ insolentia limis oculis toruifq; aspiciens. id quod sumptū ex
 Aristoph. choro in Nubibus ad Socratem loquente,
 ὃν βρεθνόμενόν τ' ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τὸ ὀφθαλμὸν παρὰ βλάβην,
 καὶ ἀντιπᾶν τὸ κακὰ πολλὰ ἀνέχῃ, καὶ ἡμῖν σιμνοπροσωπῆς.
 Sic Plato in Phædo. καὶ ὁ Σωκράτης παρὰ βλάβην τὴν κεφαλῇ, ἢ ἀκροσῶν, ἀντιπᾶν
 ἔφ' ἡμῖν ἀπεμνημόνευσε. His verbis significat habitū aurē alteri admouentis
 ad auscultandū. Lucia. ἐγὼ δ' ἡσυχῇ μεθίσταμαι, παρὰ τὴν ἀθλιωτέον ἡρέμα τὸ ὀφθαλ-
 μὸν παρὰ βλάβην, id est leniter oculos ad Athenēum deflectens, vt solent q
 in medio duorū ambulātes vicissim ad utrūq; cōuertunt. παραβάλλω
 adambulo. Plut. in Cato. τῶν δ' ἐλίων δι' ὁμιλιῶντες ἱπποῖς ἐχθρῶν, ἢ παρὰ
 βλάβην ἐκείνῃ παρὰ βλάβην ὁ κατὰ τὸν μέγαν προσδιδασκόμενος, παρὰ βλάβην ἀντιπᾶν ὁ χῶ-

Obiciō.

μυλων. Plato. lib. viii. de Rep. οὕτω δὲ πρὸς κινδασμῶν, ὅταν πρὸς ἀλυσίμῳ ἀλλή-
 λους οἷτε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι, καὶ ὁ δὲ πρὸς πρῶτος, καὶ ὁ δὲ ἀλλὰς ἀσὶ κοινωνίας, καὶ καὶ
 δικασίας, καὶ καὶ στρατείας, καὶ καὶ ταύτην καταφρονῶν, οἱ πέντες ὑπὸ τῶν πλυσίμων. ἀλλὰ
 οἷα & reliqua. παραβάλλει hoc i loco significat ex æquo & socialiter in
 gredi vel egrotare, nō comitū numero locoq. παραβάλλω voce passiva
 τὸ πρὸς ἀλυσίμῳ μάχομαι, καὶ καταπεθαίνοντός, ἀνακινδυνώω, audacia precipiti
 periculum adeo, ἐπικινδυνώω. Thucyd. πολῖται ὄντες, καὶ πλείω πρὸς ἀλλήλοις
 νοι, qui maioris dispendii aleam subibant. Homerus Iliad. ix. Αἰὲ ἐμὴν
 ψυχὴν πρὸς ἀλλήλοισιν ἠελμίζω, cum accusatio dixit, pro eo qd̄ est disci-
 mini intrepide obiciens. Sic Thucyd. lib. ii. οὐ γὰρ οἷον τὸ ἴσον εἶναι δίκαιον
 ἐκδοῦναι, οἱ ἀρ μὴ καὶ παῖδες ἐκ τῶν ὁμοίων πρὸς ἀλλήλοισιν, κινδυνώσωσιν. Plut.
 in lib. de virtutib⁹ mulierum, de Clœlia & virginibus Romanis eius
 comitibus loquens, μιᾶς δὲ ἀντὶ ὄνομα κλοῖλιας προσεφάμην, ἀνακινδυνώω
 πρὸς τὰς κεφαλὰς τῶν χιτωνίσκων, πρὸς ἀλλήλους πρὸς ῥεύμα πλῆ, καὶ δίναν βάθους διεπέ-
 ρασαν νέεσθαι. Apud Aristoph. in Ranis, χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον. Χάρ. ὦ δὲ, πρὸς
 ἀλλή, significat accede, vel vt glossularius interpretatur, ὅρμισον πλῆ ναυῶν,
 hoc est appelle nauē, de qua significatione supra exempla citauimus.
 Idē inferius, ὦ παῖ, παῖ, πρὸς ἀλλή τῶν κωπίων. ἐκβαλεῖ, ἀπὸ δὲ τῶν ναυῶν. Postre-
 mo παραβάλλω significat in latus conuerto. Xenoph. de lepore fugiente
 & a canibus oppresso, οὐδὲν δὲ ἔχει δὲ ἐπιτιμῶν πρὸς δὲ ἐπιτιμῶν τὸ σῶμα.
 ἀλλὰ τῶν ὅτι ἐκατέρω τῶν πρὸς, καὶ ὅταν ἀλίσκῃται ὑπὸ τῶν κυνῶν, καταβάλλει γὰρ
 καὶ πρὸς ἀλλή τὸ ἔπερον εἰς πλάγιον. Aristoph. ἰππεῦσιν, ἔλ νῦν τὸ ὀφθαλμὸν πρὸς
 ἀλλή εἰς καρίαν τὸ δεξιόν. τὸν δὲ ἔπερον, εἰς καρχηδόναν. Sed hoc cum eo cōuenit,
 quod supra diximus πρὸς ἀλλή τῶν πλοῶν. παραβάλλω audax, confidēs, παραβάλλω
 temerarius periclitator. Plutarch. de Cæs. τῶν πολυμημάτων τὰ πρὸς ἀλλή καὶ
 μεγάλα πρὸς ἀλλή ἐφικτόν, ἀλλὰ μὴ βαλόντα. καὶ πρὸς ἀλλή ἐργον dicitur audax
 facinus, in bonam quoq; partem. Polyb. τῶν γὰρ πρὸς ἀλλή καὶ καλῶν ἐργῶν
 ἐφικνται ἢ καὶ κακοῖς, πολυμῶσι δὲ ὀλίγοι φάνερ. Synes. pro hoc τόλμαν ἐπικινδυνώω
 dixit. Pro hoc Cicerō proiecctum dicere solet, vt pro Cluen. Quorū emi-
 net audacia atq; proieccta est. Et Liui⁹, Si quid proiecctis ac proditis ad
 inconsultā atq; improvidam pugnam legionibus accideret, πρὸς ἀλλή
 μύοις, πρὸς ἀλλή. Dicitur & τόλμῃ πρὸς ἀλλή κινδυνώω, ausum discriminis
 plenū. Isocr. in Archid. καὶ θαυμάζουσιν εἰς τὴν ὕψος χαλεπῶ καὶ πρὸς ἀλλή πρὸς ἀλλή
 καὶ πιστῶν ἀξιῶσιν. hoc est bello. παραβάλλω etiā significare volūt εἰς γήσιον,
 vt apud Aristoph. σφίγῃ, πονηρὸς εἰς πόρρω τέχνης καὶ πρὸς ἀλλή. ἀντὶ τῶν δὲ καὶ
 τέχνης ἀπὸς γενεῶν εἰς, ἀλλὰ φύσει. πρὸς ἀλλή εἰς ἀντὶ τῶν εἰς γήσιον, inquit Interpres.
 προσβάλλω, occurro, appellor & pello. Lucian. τίς ἢ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν
 πόρρωθεν, id est pepulit aures nostras. Greg. εἰς σοὶ προσέβαλεν μετὰ δὲ βαπτί-
 σμα ὁ πῶτος δῶκτης τῶν πρὸς ἀλλή (καὶ ἢ καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν θεῶν μετὰ προσέβαλεν
 διὰ τὸ κάλυμμα) ἔχεις ὡς νικῆσαι, Si in te incurrerit, hoc est, si te intus male

προσβολή.

afficere tentarit, infectator lucis spiritus, innocentium interpellator: qui etiam in verbum dei incurrere atque impingere ausus est sub carnis vel lamento conditi. Et προσβολή incurfus, accessus violentior. Cicero appulsum vocare solet, ut in li. pri. de Natura deorum, Quia pars terrarum appulso solis exarserit, pars obriguerit niue pruinaque solis abscessu. Alibi appulsu caloris & frigoris dixit. Theophr. in. ix. εισβάλλον δ' εἰς τὸ τόπον αὐτοῦ ὁ σμῆ προσβάλλει, incidit, incurrit, appellitur. προσβάλλω δὲ συμβάλλω, καὶ συμπλέκομαι, configo, irruptionem vel impressionem facio, hoc est μάχομαι, & oppugno. Xenoph. ὁν βυλομύων ὃ καὶ μυθυμναίων προσχωρεῖν, προσβαλὼν καὶ κράτ' ἔλε. Idem in. ii. ἐλλωιῶν, προσβαλὼν ὃ τῇ πόλει καὶ ἀθλωμάτων συμμάχῳ, τῇ ὑπεραίῳ προσβολῇ καὶ κράτ' ἔλε, secunda oppugnatione. προσβάλλω etiam impingo, intorqueo, illido. Aesch. φιλοκράτα, ἐκ τῶν οὐ προσβάλλειν αὐτοῖς τὸν θεόν τῷ νόσῳ ταύτῳ ἐπιλάμβανον. προσβάλλειν autē est incurfu peti, oppugnari. Et προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiam incurrit vel incidit, vel incumbit & appellitur, & quod oppugnatur. Plato, καὶ δ' οὐδ' ἕκαστον εἶναι φανερὸν γινώσκον, ἐκ τῶν προσβάλλοντων ἐστὶν, ὅτε δὲ προσβαλλόμενον. Plut. τὸν ἐκ προσβολῆς ἀγῶνα vocat, pugnam circa muros urbium. προσβάλλω καὶ τὸ συναρᾶν καὶ συγκρῖναι, hoc est allido, collido, configo, impingo. Plut. de Bruto, καὶ ὅτι ζῆφι γυμνῶν προσβαλὼν δ' εἰρησιν, ἀπέβαινε. Unde προσβάλλειν ἑνὶ ἐτέρῳ, est incitare in eum & irritare, stimulare & impellere. Demosth. καὶ σιφάντε, οὐκ ἐλαττέμενον, ἐκ ἀμφικτυονικῆς δίκης ἐπαγόντων μοι, ἐκ ἀπελοαύτων, ἐκ ἐπαγελλομένων, ἐκ τῶν καταστῆναι τῶν ὧν θύρια μοι προσβαλλόντων, ἐδ' αὖτε καὶ ἐγὼ τῷ εἰς ἡμᾶς ἔωσαν, ne tū quidem cum istos calumniatores sceleratissimos homines, tanquam feras in me bestias protruderent & adurgerent, charitatem civilem patriamque destitui aut prodidi. προσβολή appulsus navis, & impressio ruētis aciei, impetusque militum cuneatim incurretium. Plut. φάλαγγι γινώσκοντες προσβολῇ ἐκ ἐχθροῦ, id est quae perumpi impressione non poterat. Est etiam προσβολή τῶν ἀλλήλων, cum inter se aggrediuntur, ut προσβολή τῶν γλεμίων, & petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. προσβολή etiam noxam offensionemque significat. Synes. ἔδρα δὲ ἄρα χαλεπωτέρων μοι γινέσθαι τῶν πάσθαι τὴν προσβολῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δαίμων ὃ μέλα βλάπτει τὰ μὲν, προσωκονομῇ ὅτι μὴδ' ἐστὶ τὴν ἐλπίδα μοι πρὸς τὴν κεφαλὴν. προσβάλλειν ἀλμύαν, est notare infamiam, irrogare ignominiam & infligere, quo Plutarchus saepe visus est. & προσβολή φησὶ ἀλμύας, est ἀτίμωσις. προσβολή appulsus & incubitus. Plato in Theæteto, καὶ ἡμῖν ἔτω μέλαντε καὶ λευκῶν, καὶ ὁμοῦ ἄλλο γινώσκον, ἐκ φησὶ προσβολῆς τῶν ὁμομάτων, πρὸς τὴν προσήκονσαν φορὰν φανέται γυμνῶν. καὶ δ' οὐδ' ἕκαστον εἶναι φανερὸν γινώσκον, & cætera proxime citata. ubi προσβαλλόμενον dicitur, εἰς ὃ, ὃ ἀπερείσεται. ut visus in rem spectabilem, hoc est εἰς τὸ ὁρατόν. προσβάλλω admoueo, ut προσβάλλω applico. Galen.

προσβολή.

εἰκόνα μεγίστην ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς προσβαλὼν. Cicero accommodo ex Platonis
 Timæo vertit, τανύτῳ οὐκ ἔνστασιρ πᾶσαν ἡλὶ μῆκθ' ἡμίσεως, μέστω πρὸς μέστω
 ἐκατέρω ὁρι. x. προσβαλὼν, κατέκαμψεν ἐς κύκλον. Cicer. Hanc igitur omnē
 coniunctionem, duplicem in longitudinem diffidit, medięq; accommodo.
 dans mediam quasi decussavit. Ibidemq; προσβολὴν appellat punctum
 huiusmodi dissectionis applicationisq; quod Cicero commissurā ver-
 tit, quasi iuncturam coherentem. ξυνάψας αὐτάς τε καὶ ἀλλήλους ἐν τῷ κα-
 τανύκῳ τῇ προσβολῇ. προσβάλλω αὐτὶ τῷ ἀπνίξω, & oculum obtutūq; figo.
 Plut. in Sympof. τῇ ἐπὶ αὐτοῦ, de mostro quodam infante loquens, ὁ μὲν
 οὐκ ἐπὶ νόστον ἐλπίκακε ἀπὸ τοῦ ἀπνίξω, ὁ δὲ θάλας προσέβαλε τῷ νεανί-
 σκῳ πάλιν χρόνον, hoc est πάλιν ὅτι προσέβαλε. vt μετῴληξεν αὐτὶ τῷ ἀπνίξω,
 hoc est μετῴληξεν τὸν χρόνον. id quod alibi cum aliis dicitur. προσβάλλω pro
 fero, promo, vt ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐκ τῶ ἀγαθῷ θεῷ πορεύεται τὸ ἀγαθόν. αὐτὶ
 τῷ πορεύεται ἢ ἐκφέρεται. προσβάλλω defigno, creo. Liban. ἐν δὲ τοῖς Διονυσίοις
 πρὸς βέλτερον χρόνον ἀφ' ἐκείνης φυλῆς. Greg. de Athanas. ἐπὶ δὲ ὅτῳ προσβάλλε-
 ται, ὅτῳ καὶ πάλιν ἀρχὴν διατίθεται. Existimo autem verbum hoc esse μέσσην
 καὶ κοινὴν, & utrāq; significationem sub passiva voce habere, quoniam
 actiuam vocem legisse non memini. Demosth. χρονοῦν γὰρ ὁ δῖος μὲν τὸν
 χρόνον ὑπὲρ τῇ τελειότητι, ὅς σ' ἐξαροτόνησε προσβληθέντα καὶ τὸν ὄντων ὄντα,
 ἀλλ' ἐμὲ. hoc loco significat quod nunc præsensem sistere dicunt & no-
 minare, cuiusmodi iuris pontificii scriptores vocāt ius patronatus ha-
 bere, hoc est nominandi designandum. Aesch. πρὶ πατρὸς. χρονομετρώων ὃ
 τῇ δέκα πρὸς βίω, ἐγὼ μὲν προσβλήθην ὑπὸ ναυσικλέους, Δημοσθένους δὲ ὑπὸ τῷ
 λοκράτῳ, ὁ ναὶ φιλοκράτης καπηγῶν. hoc est, Nauficles cēsuit me inter de-
 cē legedū, & nominavit inter decē legatos. Brutus ad Cicer. Bibulus
 in Panfæ locū petere constituit: eam nominationem a te petimus. neq;
 coniunctiori dare beneficiū q̄ nos tibi sumus, neq; digniorē nominare
 potes. Est enim ὁ προσβαλλόμενος productior & comēdator eius qui eligi-
 tur. Idem, πῶς γὰρ ἐγὼ Δημοσθένειν ὑπὸ φιλοκράτῳ πρὸς κάλλος, ὅρ' ἡδὲρ σωσέμεθα
 τα ἢ φιλοκράτῃ ὅτ' ἡμ' ἢ τῷ πατριώτῃ γράφῃ, προσβληθέντι ὃς ἐς τὴν πρὸς βίω.
 Greg. ὅρ' κοινὸν πατριώτῃ ἀρετῇ ὁ πόντος τω καὶ τῷ πρὸς βίω, designabat, crea-
 bat, p̄ficiēbat. Dinarch. ἐπεὶ δὲ ὃς προσβλήντες οἱ κινδυνώδεις, πρὸς βίω αὐτοῖς
 αὐτὸν προσβαλλόμενος, ὅς ἐκ τῇ πόλει ἀποδράς. προσβάλλω questionem in me
 diū affero. Plut. in coniuiō τῇ ἐπὶ αὐτοῦ μὲν ἢ τοῖς παλαιοῖς ἔλκισιν ἐθῶ
 ἢ τοῖς ἀλλοῖς ἀρεταῖς προσβάλλει. id est ænigmata proponere explanā-
 da. Athen. in ix. συνέστις ὃς ἀρετῇ ἐπὶ πρὸς βίω, ὅς κατ' ἐξῆς ἢ ἐλάττω ἢ καλῶς γὰρ
 φορμὴν καλῶν ὡς, προσβάλλω τῇς ἐκ τῇ φρονέει ἢ λογισαῖ ὅς ὑπὸ πρὸς βίω. τῇς ἰσότητος
 & cetera. καὶ τὰ προσβαλλόμενα dicunt problemata & in questionē ad-
 ducta & διηρημένα. Plut. in lib. supradictō, ἢ πᾶσι τῇς τὰ ἀνίγματα δυνά-
 τικα καὶ σοφίᾳ ἐπὶ κόρης ἐπαυκῆς, καὶ γὰρ ἐς ἀγνῆτον ἐνία τῇ προσβαλλόμενων

B íi

**Obducere &
obducere.**

ἀλλήλων, προσέειπλυνται. προσάλλομαι μάρτυρας, testes pduco. Isocr. in paragr. προσάλλομιν δ' εἰ με μάρτυρας ὡς ἔκ ἐξωγώγιμῳ ἢ δίκῃ διαίτης γεγενημίνης, ἐκείνῃ ἔκ ἐπιείλῃ, cum paratus essem testibus planum facere. Vfus est & Demosth. καὶ εὐεργετῆς in principio, ἢ ἐπισκευάμενῳ ταῖς μαρτυρίαις ὁ ἀδικοῦν, καὶ ἐπιδείξας πρὶ τοῦ πράγματός τ' ὅς μάρτυρας τὰ ἑαυτοῦ μαμαρτυρηκότας, πρὸς τὸ δίκῃ δίκῃ λαβεῖν, καὶ τὸν προσβαλόμενον ὑπόδικον ἔχει τῇ κακοπεχνητῇ. προσάλλομαι protendo & prætendo. Greg. ἴδρα ὡνεία κεφαλὰς ἀντὶ μιᾶς προσέλλετο, id est προσέφερε. Xenoph. καὶ γὰρ ἐκ παιδὸς διδύς προσέλλετο ἡπιστάμενος πρὸς τὰς ὁπλῶν πλεονεξίας. Significat etiam infestum telum obicere & porrigere. Polyb. ὅταν δ' αἰσθητοὶ τῶν χροῶν προσβαλλόμενῳ τὴν σάφην εἰσαν. Inde προσόλιον venabulum. Xenoph. κυνηγετ. de venatione aprorū loquens, τὰ δὲ προσόλια ἔσω πρὸς μὴν λόγους ἔχοντα, τὸ μὲν μέγιστον πεντάπαλαισας, καὶ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κινῶντας ἀγκυρακαυλόμενους, Venabula autē esto primum quidem spiculis præmunita, magnitudine quinquum quadrantum. qua vero spiculum hastili induitur & adnectitur, ibi in medio aureis æratas habeto. Idem, προσόλιον προσβαλέσθαι δ' αἶ. προσβάλλεσθαι etiam dicuntur pugiles pugnos plagasq; intendentes, aut pugnos infestos prætendentes. quo modo accipitur apud Greg. ἐν τῷ κατὰ ἱουλιανὸν δούτρω, ὁ δὲ ὑπὲρ τοῦ κτήσθαι τὴν ἐλπίδομενῶν, πᾶσι τῶν ὑπάρχοντων κινδυνώων, λίαν ἀνέκτῳ. καὶ μοι προσοικεῖναι δοκῇ πύκτῃ τε κακῇ τὴν τέλει χίνῳ, καὶ πρὶν τὴν σάφην δὲ δέσθαι, προσβαλλόμενῳ, mihique affimilis esse videtur pugili artis ignaro, qui priusq; statum stabilito pede composuit, pugnos in aduersarium intendit, quasi aduersarii petitiones excepturus. Inde προσβολή, de qua dictione mox dicturi sumus. προσβάλλεσθαι etiam est insimulare & postulare, hoc est reum deferre, diem dicere. quod genus proprie & priuatim κατὰ τῇ ἀδικουόντων πρὶ τὰς ἐορτάς solenne erat. sed tamen in cæteris etiam accusationibus in usu apud oratores inuenitur. Demosth. κατὰ μεσσίαν in principio, καὶ προσβαλόμην ἀδικεῖν τερνὶ πρὶ τὴν ἐορτήν. Idem, καὶ γὰρ ἐὰν μὴ προσβαλόμην αὐτὸν, ἀλλ' ἐδικαζόμενῳ, οὐδυνάτις ἂν ἦκεν διδύς μοι λόγῳ, ὡς ἔπος ἦν ἡ τῶν ἀληθῶν, προσβαλέσθαι μ' ἔδει, καὶ παρ' αὐτὰ τὰ δίκαια μαρτυρίαν ποιῆσθαι. ἐγὼ γὰρ ὁ πεποιθὼς τὰ ταῦτα χορηγός ἢ, Quod si ego illi statim diem non dixissem ob temeratam ludorum celebritatem, sed priuatum iudicium iniuriarum intendissem: obiectum utiq; illico mihi foret, non esse quod querere verisimile. quippe si id verum esset, oportuisse hominem in re presentī postulatū, quando ea iniuria ad populum pertineret, cum in munere publico fugendo iniuriā passus essem. Et in fine orationis, ὅς περ αἱ μίσηδες ὅτι συμβῆα, ταῦτ' ἐκρίθη. προσβάλλεσθαι ἐπὶ ἡμερίαν τὸν παρόντα. ἐκροτῶν ὅτι προσβαλόμην αὐτὸν ἐν τῷ δήμῳ. προσβολή apud Isocr. legitur pro actione quæ intenditur κατὰ τῇ συγκοφαντικῶν.

B iii

πάνερ πλὺ κωπικλασίαν καὶ πλὺ ἐρεσίαν, τὰς κώπας ἄροντας. **Inhibere autē nau-
uigium, hoc est ἀνακρῆσθαι τὴ ναῦν, est eo amplius, ἔς τετραπάλιν ἐρεῖσθαι καὶ Ἀνακρῆσθαι
κωπικλασίαν, hoc est retrorsum quoque nauem sensum agere, nō modo cur τὴ ναῦν.
sum nauis fistere.** **Plut. in Pomp.** ἥ οὖν ἔσθ' οὐ βασιλικὴν δὲ λαμπρὰν, δὲ
ταῖς θεωρήσεσιν ἐλπίσιν ὁμοίαν ὑπεδοχὴν, ὑπέδοντο πλὺ δλιωρίαν. καὶ τῷ πομπῆς
πρὸς τοὺς ἐς πύργους ἀνακρῆσθαι τὴ ναῦν, ἕως ἔξω βέλτε εἰσὶν. **Aristoph. σφηζῖν.**
Ἀνάβαρ ἀνύσας καὶ πλὺ ἐτέρων καὶ ταῖσι φυλλάσι παῖε, ἥντως πρὺμνον ἀνακρῆσθαι
πληγὰς ταῖς ἐρεσιώνας. ἀπὸ τοῦ ἵνα ἐς τεπίσω ἀναδράμῃ, **ut retrocedat.** **Vbi** πρὺμνον
inquit Interpres, Ἀνακρῆσθαι γὰρ ὅτι τὰς κώπας, τὸ ἐπέχειν τοῦ δρόμου τοῦ ἐς δ' ἐμ κρῆσθαι καὶ
προδερὶ πλὺ ναῦν. **Idem, τὸ δὲ πρὺμνον κρῆσθαι αἰ φασὶ ἵνες λέγεσθαι, ὅταν μετα** ἀνακρῆσθαι
καθίστανται οἱ ἐρεῖται, ἐλάσσονα ὀπίσω ἐπὶ τὴ πρὺμνον, ὡς ὅταν ἐς λιμνὴν εἰσέρχωνται,
ἵνα τὴ πρὺμνον ἐς γλῶσσαν ἔχουσι νόυσαν. **Greg.** ἐς βασιλειαν, ἥ οὐ τὴ διαλέξειος ἔγνω
δὲ ἀποκρῆσθαι, δὲ καθέκτωρ ἔξω τύχανον, ὅτι αἰφνης μεταβαλὼν πρὺμνον ἐκρῆσθαι
μῶν, ἐκείνῳ θέμεν, καὶ ἐπὶ αὐτῇ πλὺ νίκῃ ἐκρῆσθαι, **id est in contrariam**
partem transiui, & fauorem meum in contrarium verti. destitui in-
quit quos subleuabam & a quibus stabam, retroque sensum victoriam
inclinaui. Est autem πρὺμνον κρῆσθαι, κατ' ὀλίγον ἐπαναχωρεῖν στέφαν
τας δὲ πλοῖον. quod qui faciunt, in puppim nō in prorā nauigant, ne fu
gere videatur. **Thucyd. in. iii.** οἱ δὲ ὑπεχώσαν ἡδὲ πρὺμνον κρῆσθαι, καὶ ἅμα
ταῖς ἡν κρῆσθαι ἐσθλόντα προκαταφυγεῖν, **id est cessim ibant, paulatim, &**
simul effugiendi spatium dare **Corcyrensisibus volebant hostes sustinen**
tes. **Liuius, Vt quoque nauis rostrata retro inhibita oneraria post se tra**
heret, scindi videres vincula. **Quintil. in praefatione. xii.** **Vnum modo in**
illa immensa vastitate cernere videmur **Mar. Tullium. qui tñ ipse quis**
tanta tamque instructa nauis hoc mare ingressus, contrahit vela, inhibetque
remos. id est ultra progredi non audet, quod minus est quā retro nauē **Inhibere re-**
inhibere. Vt inhibere tela. Idem Liuius libro. x. secundi belli Punici, **mos.**
Deinde speculatoriae naues propugnatoribus quoque incommodae erāt,
quod permixtae cum hostium nauibus, inhibere saepe tela cogeabant,
id est ἐπέχειν. **Dici potest etiam ἀνακόπῃ τὰ ἀκοντισματα. Greg. dixit** **Ἀνακόπῃ.**
ἀνακόπῃ τὸ ρεύμα, pro retro inhibere fluctum. Lucian. οὕτω μὲν ἀνεκόπῃ
οἱ δὲ γῆρας, καὶ ἀνεπαυόμην ἀπὸ τοῦ ἀνεσάλλω. **ut ἀνακόπῃ σε οἱ δὲ γῆρας, ἀπὸ τῆ ἀνα**
πανώ, inhibeo impetum tum. **Idem, καὶ πολλὴ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατελμυ**
μῶν, τὸ μὲν, ἰδὲ κατερέομην, τὸ δὲ, φθέρεσθαι βολόμην, ὅτι ἐπιπλόν τε
καὶ ἀνεκοπόμεν, καὶ ἡ φωνὴ δὲ ἐλπίε. **Ἀνακόπῃ etiam elido significat. ut**
ἀνεκόπῃ τὰς ὀφθαλμούς. **Inde Ἀνακοπὴ inhibitiō, ut ἀνάκρυσσις remorum** **Ἀνάκρυσσις,**
vel nauis inhibitiō, ἐπὶ τοῦ πρὺμνον κρῆσθαι. **Inhibere equum est ἀναλαμ**
βάνην, quod etiam ὑπολαμβάνην dicitur, de quo verbo alibi dictum
est. quod cum sit frenos succutiendo, ἀνακρῆσθαι dicitur. Xenoph. **Ἀνα** **Ἀνακρῆσθαι**
κρῆσθαι μὲν τὸ σῶμα, τοῦ ἵππου οὕτε ἄγων χαλεπῶς, οὕτε ἄγων ἡσυχῶς ὡς μὴ

αὐθιγὰς αὐτῶν. ἐπὶ δ' αὖρ δὲ ἀνακροῦμαι αὐτῶν τὸν ἀρχαῖον, αὐτῶν δὲ ἄλλων χαλινῶν.
 Idem, ἢ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ ἀντὶ τὰ ὀπίδια σκέλι ὑπὸ τὰ ἐμπρόδια, ἀνακροῦμαι τῶν
 χαλινῶν, ὁχλάζει μὲν τὰ ὀπίδια, ὡς τῶν ἀσφαγέων. Vbiq̄ autem voce passiva
 legitur apud scriptores. Herod. Vrania, præpositionem addidit, ὅς μὲν
 δ' ἄλλοι ἔλλωες ἐπὶ πρύμνων ἀνεκρόντο, καὶ ὡκείον τὰς νῆας, in puppim inhibue-
 runt vel inhibebant, vt appulsuri. Dicitur & ἀναχατίζω de naui, vt Lu-
 cian. quodam loco, ἀναχατίζου τῇ ναυῷ τὸ δρόμον. Demosth. in. ii. Olynthia.
 ὅταν δ' ἐκ πολιορκίας καὶ πονηρίας ὡς ὥσπερ εἴπῃ ἰσχυρῶς, ἢ πρῶτη πρόφασις καὶ μὴ
 κερδὸν πᾶσιμα ἅπαντα ἀνεχάλλοι καὶ διέλυσεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέσσει καὶ ἀνέκοι. meta-
 phorice dixit pro eo quod est omnia retroagit, & rerum processum in-
 terpellat, & abruptit. Quare & pro reuoco & dissuadeo ponitur, id
 est μεταπέθω & pro ἀναχαλινῶ. Plutarch. in Anto. εἰς τὸ βίον τὸν ἡδυπαθῆ
 ὡς πρῶτον ἀνεχάλλοι τῶν πραγμάτων, ἐκκεχυμύθη, postq̄ e negotiorum mul-
 titudine emerfit, fortasse pro ἀναχατίζω, hoc est retractus est, seipsum
 retraxit, ἀνεσάλμ. ἀναχάζω etiam & ἀναχάρομαι utraq̄ voce dicitur, pro
 retrocedo, cessum eo, iter inhibeo vel gressum. Xenoph. in. iii. ἀναβασι-
 ῖνθα ἡναγκάζοντο οἱ ἔλλωες ἐπιδιώκοντες, καὶ πάλιν ἀναχάζοντες προέβαιναι. Idem,
 ἔνθα δ' ἡ καλὴ μάχη μηχανᾶται προέβηκεν ἀπὸ τοῦ δένδρου ὑφ' ᾧ ἦν αὐτὸς καὶ δύο
 καὶ τρία βήματα. ἐπεὶ δὲ οἱ λίθοι φέροντο, ἀνεχάλλετο διπλοῦς, cessum ibat. Et in
 septimo παύσας, οἱ δὲ πέρις ἐκ ἐδύωντο ἀντέχευ. ἀλλ' ἐπὶ πόδι ἀνεχάλλοι
 τὸ παύοντες καὶ παύομενοι. Plutarch. in Cæs. metaphorice dixit, ὁ μὲν πομπῇ
 πύθη αὐτὸς ὡς τὸ ἀρχαῖον ἀνεκρόντο λογισμῶν πλὴν γνώμῃ, καὶ φασμάτων οὐκ
 αἰσίων προσγενομένων καὶ καθ' ὑπνον ὁφείας. pro reuoluebat, referebatq̄
 sententiam, vel reuoluebatur animo in pristinam ratiocinationem.

ἀναχάζω.

ἀναχάρομαι

ἀνακροῦμαι

πρόβλημα.

Συνασπισ-
μός.

ἀνακροῦμαι τὸ μέλῳ, τὸ προσομιᾶζομαι, vt citharædi proludentes. Plut.
 de Arione, καὶ ὡς ἡνα θεῶν πελαγίων ἀνάκλησιν προσανακροῦσάμενος, ὅς οἱ τὴν νό-
 μον τὸν τυθικόν, pro preludio quendam deorum marinorum inuocatio-
 nem exordiens. nisi ἀνάκλησιν ἀντὶ τοῦ ἀνακροῦσας dixerit, vt Iulianus ἀνά-
 κλημα ἀντὶ τῶν ὑποστίμων posuit ad Iamblichū scribens, ὡς οἱ χοροὶ αὐτῶν
 τὸ ἀνάκλημα τὸ ῥυθμὸν συνομαρταῶντες. Plato in Philebo, πάλιν οὐκ αὐτὸν τὸ λό-
 γον ἀνακροῦμεθα, Denuo igitur disputationē ipsam exordiamur. ἀνακροῦ-
 σθαι etiam est pulsare organum. Greg. ἐκένω ἑδύων ἢν περ ἦσαν οἱ ἱσραὴλ
 ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίους, ὅτε ἀρχίσκῃς τοῦ μαριᾶς καὶ ἀνακροῦσθαι τὸ τύμπανον. Vt
 ad rem redeam, πρόβλημα, est quæstio, id est ζήτημα. Aristotel. ἐμπιπῆ
 δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα, καὶ σκέψιν ἑτέραν. ἀπορροῖ γάρ ὕμεις, & cætera. καὶ προ-
 βληματώδης, addubitatus, in quæstione positus & disceptatione. Plutar-
 chus, τοῦτ' ὁ μὲν πρόβλημα τῶνδε γέγονε καὶ ἀποροῖ. Significat etiam τὸ
 ὅπλον ἀμυντήριον καὶ ἀσφάλισμα, & quodcumq̄ propugnaculum, vt est
 scutum, vt testudo militaris. de qua Plutarchus ita inquit, καὶ τὸ προ-
 βληματῶν σιγνώτατόν ἐστι. testudinem nunc dico τὴν συνασπισμῶν, de

qua Liviū, Ipse scalas ferri ad muros ab omni parte muri iussit, ac
 testudine ad portas successit. id est continuata scutorum crate supra
 capita, καὶ πάντων ἅμα, συνασπίζοντων ὑποσπῆλθε. Gaza ex Aeliano constipa
 re vertit. Lucian. ἀναβιβῶσι, καὶ σὺ ὧ πλάττω βάλλει, καὶ σὺ ὧ χερσὶ πιπτε, σὺ. πάν
 τες ἅμα συνασπίζωμεν ἐπ' αὐτῶν, ὡς πῆρην πῆρην ἀρήρη, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινός δὲ
 πόλεμος. Huius dictionis significatio ex Platonis Politico intelligitur.
 in quo libro ita inquit, τῶν ἀμυντηρίων τὰ μὲν ἀλεξιφάρμακα, καὶ θεῖα καὶ ἀν
 δρώπινα. τὰ δὲ προβλήματα. τῶν δ' αὖ γε προβλημάτων, τὰ μὲν, πρὸς πόλεμον δπλί
 σματα. τὰ δὲ, φράγματα. καὶ τῶν φραγμάτων, τὰ μὲν, πρὸς πετάσματα. τὰ δὲ, πρὸς
 χαμῶνας καὶ κανύματα ἀλεξήτρια. Idem alibi ὅπλα, τέχνη, ἐοδῆτα hoc nomi
 ne complectitur, πάντα δ' ὅσα γίναται πρὸς προβλήματα καὶ λίθινα, καὶ μυρία ἔτερα.
 προβολῆς δ' ἕνεκα συμπαντῶν αὐτῶν ἐργασμῶν, δικαιότατ' αὖ ὅλον προσαποδοί
 το προβλημα. καὶ πολλῶ μᾶλλον τέχνης οικοδομικῆς ἔργον καὶ ὑφαντικῆς δ' ὡς πλείον
 νομίζεται αὖ, ἢ κληρικῆς. Est autem προβολή integumentum, tutela, lorica, προβολή.
 Theophrast. in secundo de Causis, διὸ καὶ τὰς ξόας πυκνὰς φυτεύσει καὶ τῆς
 μυξίνου, ἵνα συσκηπάζωσιν ἄλληλα, καὶ προβολῶν ἔχωσι τῶν ἡλίου. Aristotel. in
 quinto de generatione animal. προβολῶν τῶν ὀμμάτων καὶ σκέπασμα, καὶ ἐπι
 σκλῶτον pro eodem dixit, supercilium significans. Ponitur etiam pro
 prominentia, ut in Hippiatr. ἐλεβοτομῆν δ' αὖ ἐν τῇ κατὰ πλὴν κοτύλῳ προ
 βολῇ. πρόβλημα Lucian. de homine dixit, τὸ μέγα ὄφελος τῶν γένους. τὸ ἔρα πρόβλημα.
 σμα, τῶν Ἀθηναίων. τὸ πρόβλημα φησὶ ἐλάσθαι, columnen Atheniensium, salus
 & tutela Græciæ. πρόβολος etiam in eadem significatione dicitur, πρόβολος.
 hoc est tutor, propugnator, defensor, & securitatis conciliator & pre
 sidium. Xenoph. in quarto παιδείας, ἐβαλόμεντο κοινὴ φυλάττειν τὸ φρεσίν,
 ὥπως ἑαυτοῖς μὲν, πρόβολος εἴη τῶν κλέμεν. τοῖς δ' Ἀσσυρίοις ὑπὸ περὶ χιρμῶν, ut
 ipsis esset præsidium, Assyriis autem castellum oppositum. Gregor.
 τοῖς δ' αὖ πρὸς αὐτὴν φησὶ ἐκκλησίας ἐνέπτυχε, καὶ πρὸς αὐτὴν προβολῶν πρὸς ἑαυτοῖς
 λυθῆν. Translatio est à scopulis eminentibus qui impetum æstus fran
 gunt. hoc enim vocabulo Demosthen. eminentem scopulum vocat.
 Gregor. fortissimum episcopum significat, qui tyranni ferociam in
 fregit virtute sua. Aristoph. νεφέλ. τοῖς δ' ἐνὶ δώμασι παῖς, ἀμφήκετος γλώττης
 λάμπων, προβολος ἐμὸς, σωτήρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιστάς, propugnator & de
 fensor, scutum & tutamen meum. προβολῆς, productor, γνηνότης. Dío
 nyfius πρὸς φωτὸς καὶ καλῶ καὶ τῶν ἐξῆς, τί δὲ ὅλως δι' ἀεὶ λόγοι βαλόμενοι, ποτὲ
 μὲν ἔρωτα ὧ ἀγάπῳ αὐτόν φασί. κατὰ δὲ ἔρασόν καὶ ἀγαπῶν, τὸ μὲν γὰρ, αἰδώς
 καὶ ὥσπερ προβολῆς καὶ ἀπ' ἡμῶν. τὸ δὲ, αὐτὸς ἐστὶ καὶ τὸ μὲν, κινεῖται. τὸ δὲ,
 κινεῖται ἢ ὅτι αὐτὸς ἑαυτῷ ἐστὶ προαγωγὴς καὶ κινήσις causam produ
 ctricem & προβολῆα pro eodem dixit. Greg. in prim. πρὸς ὑμῶν, de patre
 in diuinis loquens, ὃ μὲν γνηνότης καὶ προβολῆς, λέγω δὲ ἀρχόντως, ἀπαθῶς, καὶ
 ἀσωμάτως. Et κτ' ἱερίαι, in pri. πρόβλημα, idem quod γνηνότης, esse signifi
 πρόβλημα.

cat, de theogonia loquens, ὁ δὲ δρακοντόφθαλμος ἡμῶν, δι' ὁραυνοφόροι θεοί, αἱ τὰς
 τοῖς ἐπαυμένους νῆσοι. ἐέλκε ὁμῶς καὶ τὰς τοῖς ἀπαντήσιν. τὰ πικρὰ τῶν
 γυνήματα, καὶ προσλήματα, ὑδραὶ, χίμαιραι, κέρβεροι, γοργόνες. **Et rursus in pri.**
 προσάλλομαι πρὶ ὧς, πῶς δὲ ἐβλήσεν καὶ ὅπως κατὰ σε πρόσλημα. **Et verbum** προσάλλομαι
 ἀντὶ τοῦ πρῶτου, id est in rerum naturam produco. Idem Dionys. πρὶ τοῦ
 ὄντος καὶ πρῶτον γένεσιν, πρῶτον οὖν τὸ τοῦ αὐτοῦ ὄντος ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρῶτον
 ἀλλομεν, τῇ πρῶτῃ πρῶτος ἦν μετοχῶν ὑμνεῖται καὶ ἄλλοις, αὐτὸς καὶ ὅς
 αὐτῇ καὶ αὐτὸ ὅτι ἔστιν. μετοχὰς autem appellat τὰς ἀρχὰς τῶν ὄντων. ut est
 τὸ εἶναι, ἡ ζῶν, ἡ σοφία, ἡ τάξις, & reliqua. Antiquissimum autem & dignissi-
 mum horum est αὐτὸ ὅτι ἔστιν, quo deus appellatur. αὐτῷ enim & αὐ-
 τοῦ δicitur, ὡς ὁ αὐτὸς ὅτι ἔστιν πρῶτος καὶ ὑπερῷος. ut ipse alibi, πάντων
 οὖν ἀκόπως τῇ ἄλλῃ ἀρχηγικώτερον ὡς ὢν, ὁ θεός, ἐκ τῆς πρῆς πρῆς τῆς
 τοῦ ὄντος ὑμνεῖται. ἱεροῦ præter notam significationem, interfari
 significat, sermonemq; interpellare, & præpropere excipere, hoc est
 ἀκούσας καὶ ἀκούσας ὑπολαμβάνει. Aesch. καὶ κτησιφ. ἐπεὶ δὲ τὸν πῶν
 καὶ ὑμῶν λείψαν, ὡς προσγέγραπται ἐν τῷ νόμῳ εἶναι σεφανῶν ἐκ τῆς
 δὲ μὲν, ἀπὸ μνημονεύει αὐτοῦ ὑπερῷος, καὶ, ἔτι σὲ ὡς ἄλλοι πόλεις σεφανοῖ, memen-
 tote excepto sermone hoc respondere, siquidem tibi externa quedam
 ciuitas coronam detulerit. ὅθεν ἱεροῦ aduerbium. ut in primo
 Πιάδ. τὸν γὰρ ὑποβλήδην ἡμέτερο δὲ ἄχιλλεύς. ἀντὶ τοῦ, τῶν δὲ ἄχιλλεύς ὑπε-
 βλήδην τὸν λόγον ἀπεκρίθη. vel, τὸν δὲ ἐγκότας τὸν λόγον ὁ ἄχιλλεύς ὑπελάβετο. ἱεροῦ
 ἐάλλομαι substerno. Lucian. ἱεροῦ ἐκτελεσμένοι προσφυσίδαι, toralia & stragula
 substernentes. Ponitur & ἀντὶ τοῦ προσάλλομαι καὶ ὑποτίθεμαι. Basil. Διοδω-
 ρος, ἐὰν μὲν τοῖς πᾶσι προσκεκρυμμένον ἐπὶ ἀνταδία τῶν πρὸς ὄψιν ὑπερῷος, καὶ
 καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι τῶν πρὸς ὄψιν καὶ ἄλλοι τῶν πρὸς ὄψιν καὶ ἄλλοι τῶν πρὸς ὄψιν
 dum nobis proposueris. aut de eo quoquo modo scribendum. Signi-
 cat etiam falso quippiam mihi ascribo, mihi quasi subdititiū assumo,
 Strabo libro ultimo de Eudoro & Aristone qui eadem de Nilo scri-
 pserunt, ita ut alter alterius gloriam supplantaret, πόσις δὲ ἦν ὁ τὰ ἀλλότρια
 ὑποβλήδην, ἐν ἡμῶν εὐροι τις ἄρ, Vter autem aliena scripta sibi as-
 seruerit, ex Ammonis nosse quis possit qui velit. Plutarch. in Pomp.
 ὅθεν ἐθαυμάζειν ἐκ τῶν ἀρμενίων καὶ ποντικῶν πολέμων ὑποβλήδην πᾶσι δέξων,
 ἀνθρώπων αὐτὸν ἐκ δραπέτης δρῶντος ἀμύσγως ἐμβαλεῖ μηχανισάμενος,
 Ob quæ se non admirari si Armeniaci Ponticisq; belli gloriæ succida-
 neum se inferret, homo qui etiam ut fugitiuorum triumpho quouis
 modo infereretur, molitus sit. verba sunt Luculli in Pompeium, hoc
 est, ὑπερῷος αὐτὸν ποιεῖται ὅτι δόξης τὸ ἐκ ἐκείνων τῶν πολέμων ὑμῶν ὀφείλο-
 μεν. Id Cicero ad Atticum his verbis significauit, A te autem peto
 ut me hanc quasi falsam hæreditatem alienæ gloriæ finas cernere, τῶν
 τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἢ ἐκ τῶν πᾶσι κληρονομίαν, vel, ἵνα τὸν τὸν κληρονόμον τῶν

ἄλλοις κλέεσσι ἐμβατὸν ἔσσι ἐμὲ. Inde ἱερολιμαῖοι & ἱπόβλητοι subditiū pue
 ri. Lucian. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδῳ ἐκέμην, ὑποβολιμαῖον ἀντ' ἐκένει νε
 κρῶς. ἱπόβολον pignorationi obnoxius & obiectus pro pignore, quā
 hypothecam verbo græco Iurisconsulti sæpe vocant. Est enim ἱπό
 βολον τὸ ὑποκέμνον πρὸς δάνειον ἢ τόκον, siue domus, siue prædium, siue
 res mobilis sit. τὸ δὲ ἱπόβολον secunda producta significat τὸ ὑποκέ
 μνον ἢ τὸ ὑποβολιμαῖον τόκον, id est quod in vsuras festantes obstrictum est
 pignoratitio conuento, ut auctor est Eustathius, & citat hæc verba ex
 Pherecyde, οὐχ ὀρεῖ πλὴν οἰκίαν ἢ πλατύνον καμύλω ὑπόβολον, id est ὑποπ
 θέσαν. ἱπόβολον in Pandectis græcis, idem est quod δωρεὰ προγαμιαία,
 hoc est donatio propter nuptias. ὑποβάλλομαι etiā suppono partum.
 Basil. de vita solitar. καὶ ἃ ἡ πρὸς ἑτέρωθι δίδιδασκται, μὴ ὑπὸ κρυπτήρι, ὡς αὖ
 λαὶ τῶν γυναικῶν, αἱ τὰ νόθα ὑποβάλλομαι. ὑποβάλλω, suggero, admoneo,
 ut ὑποβάλλω σοι λογισμὸς ἀγαθός, quod etiam καθυποβάλλω dicitur. Xenoph.
 καὶ ὑποβάλλειν δωκιστοδὴ ἢ ἡ ὑπολαβάνηται. Herodotus. ὡς ὑποβάλλοντος ἡν
 τοὶ τὸ δῆμον ἐσοχίζοντο, cuiusdam admonitu comminiscetes, vel commen
 ti quo modo populo imponerent, hoc est ὑπομιμνήσκοντος ἡν. Et ὑπο
 βολή, admonitio. καθυποβάλλομαι τὸ δὲ δισμῶ dicitur pro in vincula con
 iecto. ὑποβάλλω, τὸ ὑπερέχω καὶ ὑπερβαίνω, excello, supero. Xenoph. τοσοῦτον
 ὑπερέβαλλε τῇ φιλοπνίᾳ, ὥς ὁμολογεῖν τοὺς Ἕλληνας πρῶτος ὑσέρος εἶναι τὰ ἐς
 πόλεμον, ἐκένει. Et voce actiua plærung dicitur, nec Aristotel. aliter ut
 cæleo utitur. ὅθεν ὑπερβολὴ quæ ἐλέγξει opponitur. Demosthenes. ἡ
 τῶν ἄ τῶν δὲ ἔχον ὅθεν ὑπερβολὴ ἀκαθαρσίαις, Hoc scelus nullo scelere supera
 ri potest. Inde illa locutio, ἐμὴν λάττω ὑπερβολῶν. ut idē ἡ ἀφόβος, τὴν
 δ' ἔτι λαοίπασιν ὑπερβολὰς ἐπέειπε, A quo superari isti possunt dicendi facul
 tate. Lucian. σκέψασθε ἃ ἡν ὑπερβολῶν ἀδικίας ἀφελόπεν, si quid reliquit
 sibi quo sceleratior fieri posset. ὑπερβάλλω etiam significat in auctione
 vinco, id est pluris liceor. Andocides. ἐπεὶ δὲ ἐκ ἀντωνῶν θλάς, πρὸς ἡμῶν ἐγὼ
 αἰς πλὴν βουλῶν, ὑπερέβαλον ἕως ἐπὶ ἡμέλῳ ἐξ ἡμῶν τριάκοντα ταλάντων, de vectiga
 libus loquens ὅν τῶν πρὸς τὴν μυστήριον. Ἀντωνῶμαι est liceor, sed ὑπερβάλλω est
 supra omnes liceor: hoc est ἐ μόνον ἀμῶμαι, ἀλλὰ καὶ ὑπερἀμῶμαι. Dicitur
 & ab aliquibus πλεονάζω dicitur & ὑπερθεματίζω. Et ὑπερθεματισμὸς vo
 catur melior allata conditio in pacto additionis in diem. At Cur
 tius cum dixit licitari hostium capita, hoc significare voluit quod il
 li dicunt ἐπικρυπτήρι χρίματα ἡν. ut Demosthenes. πρὸς πρῶτος. Διδάσκων γὰρ αὐ
 τὸς ἔφη τὸν φίλιππον ὅτι ἐπεὶ ἦτορ ἡσυχάσιν οἱ βεβυλθονόες, ἡν ταῖς χερσὶ πρῶ
 ξάντων, καὶ διὰ ταῦτα χρίματα αὐτῶν τοὺς θεβαίους ὑπεκρυπτήριεν, & eapropter
 Thebanos pecuniæ quandam summam edicto pronunciaffe, ei dan
 dam qui eum interfecisset. In quo sermone subintelligimus ἐπὶ, ut sit
 ἐπ' αὐτῷ φόνο ὑπεκρυπτήρι. Sic Plutarchus. ἐκένει ἀπαγορεύοντες, καὶ χρίματα

ὑπὸ κτηνίστῳ αὐτῷ, id est supplicis & exulis preces reiciēte, in superq;
 ὑπεράλλοι
 μαι. caput eius pecunia pronunciata licente. ὑπεράλλομαι δὲ ἀναβάλλομαι καὶ
 ὑπερτίθεμαι, hoc est in aliud tempus reicio, differo, quod notius est q̃
 ut exemplis cōfirmandum sit. ὑπεράλλομαι etiam voce passiva pro ὑ-
 περάλλω dicitur interdum. Xenoph. in primo ἐλλωμῆς, ἐβέλοντο δὲ τότε
 κρίνειν πρῶτον, οἱ αὐτίς ἄλλοι γενημυμῆς ὡς ἡσυχαστῶν εἰς τὰ μυστήρια, ὑπερ-
 βαλλόμενοι δὲ ἐχθροὶ τὰ δονκῶτα δίκαια, εἶναι, ἀπόντα αὐτὸν ἐξέτισαν οἱ πατρι-
 οί. Et in quinto παιδείᾳ, εἰ γὰρ πᾶσι φανοίμεθα, τοὺς μὲν κακῶς ποιοῦντας
 νικᾶν παρῶμενοι κακῶς ποιοῦντες, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι, ἐ-
 κὸς ἐκ τῶν τοιούτων ἐλάττω μὲν ἡμῖν πολλοὺς βλάβεται γίγνεται, ἐχθροὶ δὲ μὴ εἶναι.
 Plato libro quarto de Legibus, οὐσας γὰρ ταφῆς οἱ μὲν, ὑπερβλημυμῆς, οἱ
 δὲ ἐλλεπῆστας, οἱ δὲ μετρίως, τὴν μίαν σὺ ἐλόμην τὴν μέσων, ταύτην ὑπὸ τῆς
 καὶ ἐπὶ τῆς ἀπώτης. Grego. ὅν τῳ πρῶτῳ τῶν ἐκτελεσθῶν. Ἀγῶν δὲ ἢ ἅπανσι
 ἐπὶ τῆς ὑπεράλλομαι τῇ πρὸς τὸν πρῶτον τῶν ἀσπυμῶν. Isocrat. πρὸς
 τῶν οἱ δὲ ὑπερβλημῶν, δὲ μόνον τοὺς ἀνταγωνιστὰς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πᾶσι
 νικῶντας ὑπερβάλλει. Sed est vox aoristi medii, qua etiam complures utuntur. Ari-
 stotel. de delphinis loquens, καὶ ὑπερβάλλοντα τοὺς ἰσὺς ἐὰν πρῶτον ἴδωσι
 τολοίων, Saltu superant vela nauigiorum si eis tunc occurrerint. Sed
 emendatius alibi ὑπερβάλλοντα legitur, καὶ ὑπερβάλλοντα μεγάλων πλοίων ἰσῶς.
 ὑπερβλημῶν. ὑπερβλημῶν excellens, πρῶτος, ὁ δὲ αὐτῶν. Demosthen. ὑπερβλημῶν παντὶ λό-
 γῳ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν κατελελοιπάσι, id est πάντα λόγον ὑπερβάλλειν. ὑπερβάλλω,
 amplector, ambio, circundo, cingo. Xenoph. de lepore, ὑπερβάλλω καὶ
 ἀγαθὸν τοὺς τόπους ὅν δὲ ἐγράφει. Ἀντιφ. εἰ τις περὶ τῶν ἀσπυμῶν λαμπρῶς, καὶ τὰ τέχνη
 τῇ πατριδὶ φανέσθαι. Inde περιβολῶν ambitus & septum, περιβολῶν, lorica
 murorum, ἐκ. hæc enim omnia significat. Synes. καὶ ἐξων μετ' ἀγα-
 θῶν τῶν ἐλπίδων, ὡς οἱ ἰσῶς πρὸς τὸν κόσμον ζῶον ἔφερον καὶ ἀνεμύλον, in
 sacro quodam septo & viuario. Paus. de quodam templo loquens A-
 thenis existente, Δνο δὲ εἰς τὴν ἐν τῷ περιβολῶν ναοί. ὑπερβάλλω τῷ νῶ, com-
 plector animo Theodorus ex Cicerone dixit: Ipse Cicero latine ad
 Circūuicio verbum circumuicere pro ὑπερβάλλω dixit satis audacter, id est circum-
 dare & amplecti. sic enim inquit in libro de Vniuersitate, Sic ani-
 mus à medio profectus, extremitatem coeli à suprema regione rotun-
 do ambitu circumuicet, περιέβαλε. περιβάλλω induo & amicio. Gregor.
 ἢ ἰσῶς γυμνῶν, περιέβαλε. Herod. χλαμυδὶ περιέβαλε. περιβάλλω, ἰσ-
 retio, περιέβαλε. Isocrat. πρὸς φίλιππον, Δεδίοντες μὴ πάλιν ἐπανελθόντες μέλινον
 αὐτῶν συμφορῶν περιέβαλε. Aesch. τοῦτον ἐκάσας ἀνιάτοις κακοῖς περιέβαλε.
 Demosth. καὶ τιμῶν. ὅπως αἰσχροῖς δυνάεσι περιέβαλεν ἐκείνον, Vsq; eo turpi-
 bus probris hominem induit & implicuit. Herod. τινὰς τῶν πολουσίων
 καταδίκαις περιέβαλεν, ὡς αὐτῶν τὰ χεῖματα δυνάεως ἐπαρῶτο. Inde autem du-
 ctum esse mihi videtur illud Ciceronis in Acad. In id ipsum se induit

quod timebat . hoc est, eo quod vitare cupiebat reuolutus est. Et in Verr. Hic videte in quot laqueos se induit, quorum ex nullo vnq̃ se expedit, ὅποσους ἐαυτὸν βρόχοις περιέβαλεν. & actiua tantum voce in hoc Induo me i laqueum. significatu reperitur. περιβάλλομαι, assumo, capeſſo, induo. Plutarch. περιβάλλομαι ἐκ τούτων περιβαλλόμενός σεμνόπτης καὶ ὄγκων. Sic Liuius de Bruto , qui reges expulit, Iuuenis lōge alius q̃ cuius simulationem induerat, περιέβαλεν, προσέλαβεν. Idem, Adeoq; sibi nouum ingenium induerat, vt plebicola repēte euaderet. περιβάλλομαι vt περιβάλλω, cingo ambitu & circundo. Aristotel. in septimo Politic. ὁμοίως δὲ καὶ ταῖς δικίαισι ταῖς ἰδίαισι μὴ περιβάλλειν τήχους. Ibidem voce passiuā, ὅτι τῶς περιβεβλημένοις τέχνῃ παρὶ τῆ πόλιν, ἕξεν ἁμφοτέρως χρεὼς ταῖς πόλεσι. Isocrat. in Areop. καί τῃ τὰς δὲ πρῶτης ἀπαντες ἴσμεν καὶ παραμυθίας, & τῶς μέγιστα τὰ τέχνη καὶ κάλλιστα περιβεβλημένοις, ἀλλὰ τῶς ἄριστα τὴν ἐαυτῶν διοικῶσι. Sic Xenoph. περιέβαλλεσθαι τὰ φρον τῇ πόλιν dixit, & περιβάλλεσθαι ἐρύματα, hoc est vallo & castellis cingere. Herodot. cum duobus accusat. iunxit hoc modo, τῶν περιβαλλεσθαι τὴν πόλιν, quasi muris amicare & induere. περιβάλλομαι amplector, id est colligo, comparo, quaero, προσλαμβάνομαι. Xenoph. φυλάττομαι ἄντος φθιγγεσθαι, καὶ νομίζω τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι, in quarto ἀρμυνημον. Isocrat. πρὸς φίλιπ. τῆλικαὶ τὴν δυνάμιν περιέβαλεν ὅτι περὶ τῶν καὶ ναυτικῶν, ὅσων ἐστὶν ἀντὶ τῆς πρὸ ἐκείνου γεγενημένης. Lucian. de Amore, id est Cupidine, πᾶγκαλός καὶ τρυφῆς καὶ δυνάμιν & μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπᾶντων ἄρχων, qui sibi potentiam magnam comparauit, hoc est προσέλαμμενός, προσωπερισμένος, προσκεκτημένος, περιπερημένος. Athenæus, πολλὴ εἶδος δὲ φησὶ καπνιστὴς τοῖς ἐν καμπανίᾳ, διὰ τὴν ἀρετὴν φησὶ γὰρ πολλὸν περιβαλλόμενος, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐς τρυφὴν. περιβάλλομαι cingo me & circundo sepiōq; potentia & copiis. Lucian. de Baccho, δυνάμιν & μικρὰν περιβαλλόμενος. Sic intelligi potest illud Isocratis supradictum, δυνάμιν περιέβαλετο καὶ περὶ τῶν καὶ ναυτικῶν. Sic Liuius libro primo secundi belli Punici, Iuuenem flagrantem cupidine regni, viamq; vnam ad id cernentem, si ex bellis bella ferendo, succinctus armis legionibusq; viuat, ad exercitum misistis, ἐκ τῶν πλέμων πλέμους καταβαλλόμενός, τὰ τε ὅπλα, περιβεβλημένος καὶ τὰ στρατόπεδα διαγάτοι. hoc est, ὅτις στρατοπέδοις δορυφορέμενός τοῖς ἡμετέροις, vel τῶς ὅπλοις διηγετημένος τῶς ἡμετέροις καὶ τῶς τάγμασι διαπλοῖται. vel magis ad verbum, ἐκ ταῖς δυνάμεισιν ὀπλοφορέμενός ταῖς ἡμετέραις. Cicero in Verrem, Non enim Charybdim tam infestam neq; Scyllam nautis, q̃ istum fuisse arbitror. hoc etiam infestior iste, quod pluribus se camibus succinxerat, ὅσων πλείους κινῶας περιέβλητο, vel ὅσων πλείους ἐτύχωνεν διὰρτύνειν. περιβολὴ amplexus, & fœtus. Xenoph. de catellis loquēs matri proprię subiciendis, τῶν δὲ μητέρων καὶ τὸ γάλα, ἀγαθόν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ εἰσὶν αἱ. Significat etiam cultum & gestamen, Herodot. ὅτε τῶν γυναικῶν

παῖς διαδοχαῖς διπατρίδας, ἔπε ταῖς πλεονεξίας λαμπρῶς. προσηγορία
 λομυ ultra modum amplector, hoc est ultra iustos fines prorogo im-
 perium, vel ultra modum a maioribus acceptum. Paul. in Atticis,
 μεταβῆναι ἢ διὰ λυσίμαχον ἡλεμιστοῦς ἡλπιζεν ὑπὲρ Δημοκρίτου, ἢ αὐτὸς ἀρχαῖον ἡγεῖται
 λέμεν, πατρίων ὑπὲρ ἀμύνειν ὅν Δημοκρίτος προσηγορία βούλετο αὐτὸ τί ἐθέλων. μεταβά-
 λω muto & mutor significat. Aristotel. in quarto de partibus, τὸ δὲ ἀν-
 θρώπου τὰς περὶ βοήθειας ἡλικίας ἐχέει, καὶ ταύτας ἀεὶ ὅτι μεταβάλλει. Et in Probl.
 Ἰδοὺ δ' ἄν τις ὅτι ὁ δυνάμει παντοδυναμὸς ἀπὸ γὰρ τῶν θεωρῶν ὡς μεταβάλλει τὰς πίνοντας
 ἐκ προφύτου, mutat. Idem in quinto Politic. ἀλλὰ μετέβαλόν ἢ τὰς παῖδας
 πολιτείας ἐς δυναστείας τῶν ὑποχρησάντων νεοπεριζων, mutata est. Theophrast.
 in sexto de Causis, de vino loquens, μεταβάλλει δὲ ὁ ἀποκαθίστας πάλιν
 μεταβλητὸν συμβαίνει μοι ὡς αὐτῶς παλαιῶν, καὶ μέλει δ' ὅταν διαλατῶνται. ὅθεν μεταβλητικὸν
 mutabile. Idem in sexto de Causis, Δὲ δ' ἔστι τι μέλλει γίνεσθαι, μεταβλητικὸν
 ὅν εἶναι. τὸ δ' ἀλμυρὸν ἀπαθεῖ ὁ ἀμετάβλητον. Significat etiam quod muta-
 tionem facit, ut apud Aristotel. in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ. Αἰὶον δὲ καὶ
 ὁ πατὴρ τέκνον, ἢ ὅλως ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς, καὶ δὲ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλον-
 τος. Et libro octauo, ὅτι πρότερον ἦν ἐργα, διαμέμωτος ὅτι. λέγω δὲ διαμέμωτος
 μόνον φησὶ ὡς ἰσχυρῶς, ἢ λέγεται ἀρχὴ μεταβλητικὴ ἐν ἄλλῳ ἢ ἄλλο, ἀλλ' ὅλως πάσης
 ἀρχῆς κινήσεως. hoc autem ideo fit quod μεταβάλλω actionem & passionē
 significat, ut ex supradictis apparet, & ex Platone libro octauo de
 Repub. ἢ τὸ ἀπλοῦν ὅτι παῖς πολιτεία μεταβάλλει ὅτι αὐτὸς ἔχοντας τὰς ἀρχάς,
 ὅταν ὦν αὐτῶν πύτῃ ἢ σάσις ἐγγίγνεται. Et in quinto, τὸ δὲ διὰ μετὰ τὴν
 βασιλείαν ἀντιπαραστήσει, τίνος ἀντιστοιχίαν μεταβαλόντος ἔλθοι ἐς τὸν τὴν
 πολιτείαν ἢ πόλιν, quo mutato, τίνος μεταβληθέντος. μεταβάλλω, migro, id est
 μεταβολή. ἐκτοπίζω, sedem muto, & in aliam regionem commeo. & μεταβολή hu-
 iusmodi migratio. Aristotel. in octauo histor. animal. καὶ τὰ μὲν ἐκ
 τῶν ἐγγύς τόπων κινεῖται, τὰς μεταβολὰς, τὰ δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐξ ἄλλων ὡς ἐπεὶ οἷον
 αἱ γέφυραι κινεῖται. μεταβάλλουσι δὲ ἐκ τῆς σκηνῆς ἐς τὰ ἐλπίδα τὰ ἄνω τὴν αἰγυπτιαν.
 deinde de subdit, καὶ οἱ πελαγονεῖς δὲ ἐκτοπίζουσιν. Idem, συμβαίνει δὲ ἐκ τῆς ψυχῆς ἅμα,
 μεταβάλλει, καὶ ἐκ τῆς ὥρας τὴν ὁρμὴν. de cothurnicibus dixit. Idem etiam
 dicit ibidem de piscibus stationem mutantibus, τῶν δὲ ἰχθύων οἱ μὲν ὡς
 ἐκ τῶν μεταβάλλουσιν ἐς πλεονεξίας ἐκ τῶν πλεονεξίας, καὶ ἐς τὴν πλεονεξίαν. Di-
 ci etiam hoc potest μεταβάλλεσθαι. Idem de anguillis loquens, καὶ μετὰ
 βαλλόμενα τὴν θέσιν ἐς τοὺς ἐγγυλιώνας, ἀποθνήσκουσι. χημῶν δ' οὐ, translate
 vel commeantes. quanquā hoc idem verbum eadem voce transferre si-
 gnificat. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, ἢν δ' οὐκ ἐστὶν σαυροβελία, δὲ μοι φέρεται ἐπὶ τῇ ἱπ-
 πῃ, καὶ δ' ὁρμὴ ἐς τὴν πλεονεξίαν μεταβαλλόμενος ὑπάρχων, ὁ δὲ δεινὸς ἐσφοδρωμένος ἔχω
 ἐκόντως. Significat etiam muto ut dictum est. Idem alibi, οἱ μεταβαλλόμε-
 νοι τὰ ἱμάτια, τὴν θέσιν καὶ δάκρυον ἕνεκα μεταβάλλοντες, καὶ ὑποδήματα ὑποδύονται.
 Isocrat. in Busyr. εἰδὼς τὴν μεταβαλλόμενον τὰς ἐργασίας, πρὸς ὅσον τῶν ἐργων

ἀκριβῶς ἔχοντας. μεταβάλλομαι etiam est trāſeo, id est sum transfuga. Plutarch. in apophth. ἐπεὶ δὲ ἔνυμειάλας ὁ τ' ὅραϊς βασιλεὺς ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλὼν
 λόμυλῳ πρὸς αὐτὸν, ἐκ ἐμετρίαζε πρὸς τοὺς πόρους, ἀλλ' ἦν ἐπαχθὴς οὐκ ἴστωρ τῇ συμ-
 μαχίῳ, προσποίων ἐνὶ τῇ βασιλείῳ ὁ καὶ ἔπειν, ἐγὼ προσδοσίαν ὧρῶ, προσδότης δ'
 ἐκ ἐπαίνῳ. de Augusto loquens: Significat etiam μετανοῶ καὶ μεταβαλῶ
 μου, quæ significatio accedit ad proximam. Xenoph. in secundo ἐλ-
 λωικ. Δεῖ δὲ ὡς θεράμους ἀνδρα τ' ἄξιον ζῆν, δὲ προάγειν μὲν δῖον εἶναι τοὺς ζυῶντας
 ἐς πρῶτα, ἢν δὲ ἐν ἐνδοκίῃ, οὐκ ἐστὶν μεταβάλλειν. ἀλλ' ὡς οὗ ἐν δὲ διακρινεῖσθαι ἕως
 ἀν ἐς ἕρπον κατὰ σωσιν. Paulopost ipse Theramenes ita respondet, ἀ δ' εὖ
 εἴπεις, ὡς ἐγὼ ἐμὶ οἷος ἀεὶ περὶ μεταβάλλεσθαι, καὶ τῶν ὁμοίων καὶ ταῦτα. μεταβολαὶς ὁ καὶ
 ποτύλιον πωλῶν. Propola à Cicerone dicitur. αὐτοπῶλαι sūt qui suos reddi αὐτοπῶλαις.
 tus in patria vendunt, οἱ τὰς ἐαυτῶν προσόδους ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶντες. κατὰ
 λαὸν ὁ ἀπὸ τ' αὐτοπῶλαι ἀποράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. ἔμπερος ὁ ἀποράζων ἐπὶ
 ξένης πωλῶν, ἢ ἀπὸ τ' αὐτοπῶλαι, ἢ ἀπὸ τοῦ κατωῖου ὠνόμενον. παλιγκάπηλος δὲ ἀπὸ τ'
 ἐμπόρου ἀποράζων καὶ πωλῶν. μεταβάλλω τὰ νῶτα, verto terga. Gregor. ἐκ βασι-
 λειον, ἥδη κλινομένων αὐτῶν ἐπὶ τὰ νῶτα μεταβαλλόντων.
 ἴσμη omnes fere præpositiones in compositione admittit, lateq; pa- ἴσμη καὶ
 tet compositorum enarratio. de quibusdam autem eorum iam quæ σῶθεται
 dicenda habebamus, diximus. scripsimus enim in præcedentibus πρὶ
 τοῦ ὧσις, πρὶ τοῦ ὧσις καὶ τοῦ πρὶς. De reliquis nunc dicendum
 quæ hæcenus commentando collegimus. ἴσμη erigo. Aristot. segmé-
 to tertio Probl. de horrore loquens, ἐγκατακλιόμενον γὰρ τὸ τυχερὸν εἶσω
 καὶ ἐν ἐπὶ ὧσις, ἴσμη τὰς τρεῖς. Idem in septimo de inhorrescentibus
 loquens, Διὸ συμβαίνει ἴσμη τὰς τρεῖς, πᾶσι γὰρ φύσει νεύουσι κάτω. Alibi
 ἐλπίσιν dixit. Vnde ἴσμη τροφῶν. & ἴσμη velum quod erigitur. quo
 tamen verbo omne velamen significatur. Plato in Parmen. οἷον ἐπὶ ἴσμη
 κατὰ πετάλα πολλὰς ἀνθρώπους, φάσιν ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον. Dicitur & ἴσμη
 frequentius. Xenoph. ἐπεὶ δὲ οἱ φροντίζον τοὺς θεοὺς τῇ ἀνθρώπων, οἱ πρῶτον
 μὲν, μόνον τ' ζῶν ἀνθρώπων ὄρεον ἀνέστησαν. ἴσμη instituo, id est παιδῶν. Gre-
 gor. in pri. καὶ ἐπὶ τῇ κοινῇ οὐφροσύνῃ ἐς ταῦτα ἐρχεῖ. ἀλλ' ἰδίαν
 ἴσμη καὶ ἀφ' ὧν ἴνα ταῦτα χορεύω, ἐπὶ ὧν ὧν. Plutarch. in apophth.
 Δαμονίδας δὲ ταχθεὶς εἰς τὴν πελοποννησίαν τοῦ χοροῦ τὰς ἐν τῇ χορῇ ἴσμη, οὐ γὰρ
 εἴπερ, δὲ ὧν ὧν καὶ ὧν τὸ τόπον ἐν ὧν γένετο. vnde στάσις de choro dici-
 tur, & χοροστάσις καὶ χοροστατῶν ὁ χοροδιδάσκαλος, ὁ χορὸς δὲ ὧν καὶ χορὸς
 φῶν. Ad quod alluisse videtur Greg. cum inquit quodam loco, εἴθε
 μοι χορὸς ἦν κακῆναι τὸ σύστημα, ὃ σὺν τῷ θεῷ προσάδον ἐκίβδηλον ὧν καὶ ἐπὶ
 κυμῶν, ἀλλὰ τ' ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῷ ἀεὶ ἀεὶ. Demosth. καὶ ἐπὶ τῷ, ἀλλὰ καὶ τὸν χο-
 ροδιδάσκαλον διέφθερε μετὰ τὸν τὸν ἡγεμόνα τ' χορῶν. Aristotel. in tertio Po-
 litic. οὐδὲ δὲ χοροδιδάσκαλος τ' μετὰ καὶ καλῶν τ' παντὸς χορῶν φεγγόμενον
 ἐπὶ συγχορεύειν, quia scilicet nimium emineret super alios. Julia. Aug.

στάσις τοῦ
 χοροῦ.
 χοροστάσις

χοροστάτη πρὸς δ' ἀνάκλημα, ἢ ῥυθμοῦ σωμαμαρτυρίας. χοροῦται sunt qui chorū
 conficiunt. quos & ὑπεκρίτας Aristotel. in Probl. inter φωνασκοῦντας nu-
 merat. ἵσημι appendo. ὅθεν ζυγοςάτης, ἢ σαθμίον pro libra & ponderibus,
 ut in Prouerbiis Solomonis, ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα, ὧν πῶτον κυρίως, σαθμίον
 δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῶν. Vfitatius tamen est in plurali. Lucian. τί δέ σοι τὰ
 σαθμῖα; ζυγοςάτῳ ὧν αὐτοῖς τῶν λόγων. Gregor. in secund. καὶ ἰσλ. τοῖς ἐρη-
 μώοις προδιδῆναι τὰ δίκαια, τοῖς δὲ σαθμῖα, ὅς τις ἀνδραγαθὸν πονηρίαν, repen-
 ditur. Demosthen. τὰ σαθμῖα dicit, ut τὰ ζυγῖα. quæ etiā stationes equo-
 rum in stabulis significant, hoc est τὰς ἱπποσασίας. τὰ ἱπποσασία etiam di-
 cunt, & τὰς ἱπποσασίας ut ὀνοσάσας, κτωσάσας. Gregor. ἡνιόχους, ἱππο-
 σασίας. Xenoph. τὰ πιαῦτα σαθμῖα εἰδὲς τῶν πόδας ἢ ἱππων. ὁ σαθμός τὰ
 σαθμῖα facit, ut ζυγός ζυγῖα. Demosth. quodam loco, ζυγῖα ἢ σαθμῖα ἔχω. Ari-
 stotel. in Mecha. ἀκριβέστερα δὲ ζυγῖα τὰ μέζω ἢ ἐλαττόνων. quo tamen loco
 Aristotel. librile transuersum intelligit, ex quo lances dependent. ha-
 bet enim formam iugī. Est autem iugum, id est ζυγός, δὲ ἐκ πρῆσιν κότεων
 ἀλλήλοισι πλῆθος, id est series porrecta ἢ πρῆσιν αὐτῶν. Aristotel. in quinto
 de histor. animal. de sepiis, βαδίζουσι δὲ καὶ ζυγῖα. Chrysost. καὶ ἐκ ἐτὶ ἡμῖν
 δὲ ζυγός εἶναι ἴσθι. ἢ ἀλλ' ἢ μὴ ἐκένον πλάσι γὰρ ἐκουσίως μετέωρος. τὰ ζυγῖα καὶ τὰ
 σαθμῖα Cicero pondera dixit pro Plancio, Sed ego hoc meis ponderi-
 bus examinabo, non solum quid cuique debeam, sed etiam quid cuiusque
 intersit. hoc est mea libra. ζυγός etiam iugum lyrae dicitur, quod ma-
 nu sinistra tenent citharædi. Aristotel. in Mech. Διότι πρὸς μὲν τὸν ζυ-
 γόν τῶν κόλλωσας ὄργανα ποιοῦνται οἱ εἰς ἑαυτοὺς εἰσέρχονται. Neutro genere ibidem
 legitur, Διὰ τί ἑαυτοὺς κινουῦνται πρὶν τὸ αὐτὸ ζυγόν δι' ἐμῆς ἢ ἐλαττόνων κόλλωσις.
 Sunt autem κόλλωσις veluti verticilla citharæ, quibus chordæ inten-
 duntur. quo verbo Aristoph. σφιγὲν per metaphoram perlepidam usus
 est, καὶ ἡμεῖς αὐτῶν τόποι ὁρῶντες ὁλίγον τὸν κόλλωσιν ἀνέμενον. ἀντί τῳ πλὴν τάσιν φη-
 σὶν ὁρῶντες. Σταθμῶμαι, æstimo, perpendo, examino. Plato in Gorg. καὶ ἂν μὴ
 ἢ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπιστάτα, ἀλλ' αὐτὸ αὐτῶν, ἢ μὴ ὑπὸ ταύτης κατεβιβάζετο ἢ ἀνεκρίνετο
 ἢ περὶ οὐρανὸν ἢ ὑπὸ γῆν, ἀλλ' αὐτὸ δὲ σῶμα ἐκρίνε σαθμῶμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς
 αὐτὸ, καὶ ἂν δὲ τῷ ἀναξαγόρῳ ἢ ὡς εἴλετο πῶλε. Significat etiā coniecturam fa-
 cio, σοχάζομαι. Theophr. in nono, ἐπεὶ καὶ ὁ ὑπὲρ Σάφειος πεφυκός τὸ ἢ λιβανω-
 τὸ δένδρον ὧν ἰσθῶς ἐνὶ λαφύροισι ἔχει δὲ φύλλον, ἢ τι δὲ σαθμῶδες τὸτο, siquidē
 oporteat ex eo coniecturam facere, & argumentum ducere. Herodo-
 in Thalia, σταθμῶσθαι ἰονice dicit, πολλοῖσι μὲν νυν ἢ ἄλλοις δὲ σαθμῶ-
 σθαι ὅτι τὸ ἔπος νενομίκασι πρῖν. Vnde ἀσαθμῆτος dicitur inconsideratus,
 improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temere agere. Plutar-
 chus de Lentulo & coniuratis, οἳ δὲ ἀσαθμῆτες ἀνθρώπων, ἢ μετ' εἶναι τὰ
 πολλὰ καὶ γυναικῶν, ἀλλήλοισι ἐντυγχανόντων βεβλῦματα, λογισμῶν νήφοντες ἐδῶκεν ὁ
 κικέρων. Demosth. de plebe dixit temere multa decernente. Xenophon

pro vago & errone, καὶ τοὺς πλανήτας ἀσαθμότης ἀσέβας γινώσκει. Ἀσαθμότης Ἀσαθμότης
 vero nomen est immunitatem habentis, ἀπὸ τῆς ὑποσαθμότης apud Plut. Σταθμότης
 quia σταθμότης & ἐπισαθμότης est stabulari, diuersari, statua habere. & ὑποσαθμότης
 σταθμότης παυδοκῆτορ, mansio, diuersorium militare. Plut. in Anton. καὶ οὗ
 φρόνων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν οἰκίαι, χαμαιτύποις ὁ ἀμειψιστάτης ἐπισαθμότης ἐπισαθμότης
 ad stationes & noctes muliercularum designatae ab iis qui ἐπισαθμοὶ ἐπισαθμοὶ
 dicuntur, id est ab hospitibus principis. Et in Sylla, ἰδία δὲ τὰς οἰκίας θύρας
 ἤρπεν ὕβρα καὶ κλισίας τῆς ἐπισαθμότης, id est τῆς κατὰ λούου. ὅθεν Ἀνεπισαθμότης
 ἀσαθμότης, qui immunis est ab hospitibus praebeendis exercitui vel prin-
 cipis comitatu, cuius exemplum est apud Suidā. Σταθμότης torreo Theo
 phrast. ὁ γὰρ ἀνέριος, ἐδωδῆμος σαθμότης, Aristot. in quinto de histor.
 animal. καὶ τῆς σπῆρος δὲ τὰς (ἀρκίαι σαθμότης ἐνεκα, ὅτι ὁ σμῆς, ἐλεάζει τὸ τοῖς
 προσέχοντα γὰρ μάλλον. Athen. ἐσαθμότης τῆς πυρὸς, ὡς μήτε κατακαῦσαι μήτ' ὠμὸν
 ἀφελῆναι. fit ἀπὸ τῆς ἑως. Et σταθμότης ἢ μόνον δὲ ὁ σαθμότης καὶ σαθμότης, ἀλλὰ
 καὶ σπῆρος. Synes. καὶ ταῦτα τῆς μεσημβρίας ἐδωδῆτος σαθμότης, feruen-
 tissimo sole. Ἀνίστημι, erigo, exuscito, moueo, vt ἀνέστησε τὸν στρατὸν, castra
 mouit. migrare cogo, sedibus pello, vel excio. haec enim omnia signi-
 ficat. Paul. in Corinth. Ἀργεῖοι δὲ ὕσθρομ τῆς τῶν ὀρνέτας ἀνέστησαν. ἀναστάντες δὲ
 σωοίκοι γεγονάσιν Ἀργείοις, id est sedibus suis exciti Argos migrauerunt.
 Idem, προῖσσι δὲ ἐν τῇ νύκτι καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐς ἀπὸν, Τίρωσι δὲ ὅστις ἐρέπια. ἀνέστησαν
 δὲ καὶ Τίρωσι δὲ Ἀργεῖοι, σωοίκοις προσλαβῆναι, καὶ τῶν Ἀργεῶν ἐπαυξῆσαι διελθόντες.
 Hoc etiam dicitur ἐξ ἀνίστημι. Herodot. in primo, κίμεριοι ἐξ ἰθιῶν ὑπὸ Σκυ-
 θῶν τῆς νομάδων ἐξ ἀναστάντες, ἀπῆκοντο ἐς πλὴν Ἀσίαν. Inde ἀνάστατ' sedibus
 pulsus. Idem Paul. κόρινθιοι δὲ ἀνάστατον κινήσαντ' ἐπὶ τῇ μεμνῆς, ὕσθρομ λέγεται
 ἀνοικίσαι καὶ ἄρα. Ponitur & pro euerfo, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναπετραμμένης. Isocrat.
 καὶ τὰς πόλεις ἀπόλλυσι, καὶ τὴν οἰκίαν τοῦς ἰδίους ἀναστάντες γίνονται. Demosth.
 ἡς ἐλθάνται, καὶ ἀνάστατ' ἢ πόλις αὐτῶν γένοιτο. Inde ἀνάστασις euerfio, sedibus
 expulsio vel euocatio. & ἀνάστατ' ῥῆμα, τὸ ἀνατρέπω, ἀνάστατον ποιεῖ. &
 ἀναστάντες quae etiam ἀνάστασις dicitur. & ἀνασταλκός. ἀλίστημι dirimo, ἀλίστημι
 diffocio, fide abduco, ad defectionem sollicito & impello. Herodi. in
 septimo, ἡ δὲ σύγκλητος ἀπαρξάνθη φθόνος κινδύνου, φόβου τῶν μαξιμίων πάντα,
 ἐστρατήν ἐς τὸ ἀρσένου αὐτῶν τὰ ἔθνη. Idem, ὁι πλείστοι μὲν οὖν προσήκοντο πλὴν
 πρεσβείαν, τὰ ἔθνη ἀποσκήνουντες ἑαδῆως μίσην ὅτι μαξιμίων τυραννίδος. Aesch. ἐν γὰρ
 ἐν κώμῳ ἀποσκήνουν; Quare ἀφιστηνὴς opponitur προσωφευκός. Aristot. in se-
 ptimo de histor. animal. καὶ πρῶτον μὲν τοῦ ἐχάτως χωρὶς ἐντὸς γίνεται τὸ ζῶον.
 εἴθ' ὑμῖν παρὶ τῶν ἀλλοτῶν δὲ πλείστον προσωφευκὸς τῇ μήτρᾳ, τῇ δὲ, ἀφιστὼς καὶ
 ὕδως ἔχωρ, hoc est diuulsus, exemptus, disiunctus. Idem in octauo de
 exuentibus senectutem loquens, ὅταν δὲ ἔρχονται ἐκ δυνάμεως οἱ ὄφεις, ἀπὸ
 τῆς ὁφθαλμῶν ἀφιστῶναι πρῶτον φάσιν, ὥστε δοκῆναι ὡς γίνονται τυφλοὺς, τοῖς
 μὴ συνῶνσι δὲ πᾶσι, id est senectus ipsa primum ab oculis explicatur,

- Ἀφίσταμαι.** & corpus relinquit. Ἀφίσταμαι, abscedo, recedo, reducor. Idem in Problemat. τοῖς δὲ μακροτέρῳ ἀφίσκηόσιρ, ἀδ' λεπτοτέρῳ, & φωνὴ ἀφικνεῖται. Et abscedere id est suppurare & colligi τὰ ἀφίσματα, dicuntur, vnde nomen sumpserunt. Galen. libro decimotertio Therapeut. εἰ δὲ φαίνοιντο τὰ φάρμακα, διαφροῖται μὴ δυνάμεινα, τέμνεν γὰρ τὸ ὕψος ἀφίσταται. Plutarch. in Cicer. ὁ δὲ εἰς πλὴν πόλιν ἑκωνήλδην, ἦδ' ἡ πρᾶγμα τῶν ὡσὺ ὑπὸ φλεγμονῆς ἀφίσταται πρὸς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, metaphoricè dixit, ex rerum nouarum molitione tanquam vomica quadam iam collecta, vnde bellum intestinum erupit. Ἀφίσταμαι ἢ πρᾶγμα τῶν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν εἶμι, hoc est non sum particeps, non communico consilia cum aliis, nolo implicari. Demosthen. πρὸς Περικλέα καὶ ὅπως γὰρ ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐφίω, ἂν τι τοῦτων γήνηται, τότε ἐπανέσεσθε καὶ σιφωώσεσθε, ἐμὲ δὲ μή· καὶ μὴν καὶ πάντες ἡμεῖς ἐναντίων, ὅπως τέτοις ὀργισθεῖτε, ἐγὼ δὲ ἀφίσταμαι. ac si diceret, ad me vero harum rerum vel premii vel offensionis nihil pertinere volo, idque contestor. Idem, ἔν' ἐδῶκε ὅτι ἐγὼ μὴ, & τότε σιγῆς νῦν ἀφίσταμαι ἡμῶν πεπραγμένων, ἀλλ' ὁμοῦ καταγόμενοι τὸ προσωρμύω τὰ μέλλοντα. Ἀφίσταμαι σοι τέτρε, ἀντὶ τὸ ὑπερχεῖν καὶ ὑβρίσασθαι. Et ἀφίσταμαι ἐν κληρονομίᾳ, abstineo hæreditate, vt alibi dictum est.
- Ἀφίσταμαι** abhorreo, alienus sum, ἀπὸ πλάγματος. Demosthen. εἴτα καὶ λακεδαίμονιοι ἡμῶν τοῖσιν ἐδῶκεν ἀφίστασθαι. ἄλλοι δὲ ἕνεκεν παρ' ἐκείνοις ἐστὶ τιμαί, ἀς ἀποδίδουσι ἂν ἅπας ὁ δῆμος ἐνταυθοῖ γινέσθαι. Aristid. καὶ τοῖς βαρβάροις ὅστις ὑπερβλήσας ἀλλόφυλον, καὶ γὰρ ὅσον τῇ φύσει τότε κεχώρισται, ποσὸν καὶ τοῖς ἡμέτεροις ἂνδρῶν ἀφίσταται. Ἀφίσταμαι disto. Galen. ὁ πόσος ἀφίσταται ἢ νόσος ἐν συμμετρίας. ἀντὶ τοῦ ἀποκεχώρηκε, vt ipse alibi. Inde ἀπόστασις pro distantia ponitur. Theophrast. in tertio de Causis, loquens de spatiis arborum comparatum, Δεῖ δὲ τὸ πρὸς τὸν τόπον ὅσων τὰ πρὸς τὰς ἀφίστασας. Ἀφίσταται qui abscedit ab eo quod tuendum suscepit, id est transfuga & defector. Vnde ἀποστάτας dicunt priuatim dogmatis euangelici proditores. Dionys. ἀφίσταται τῶν παλαιῶν pro stygiis copiis dixit. Διίσταται etiam dissocio, dirimo, & ad diffidium impello. Et διίσταμαι, dissideo. Demosthen. πρὸς σιφάνου, ἔπειθ' ἢ πελοπόννησος ἅπαρ διίσταται. Sic in illo Homérico, ἐξ ὧν τὰ πρῶτα διαστήτω ἐρίσιν. Διίσταμαι, discrepo, differo. Aristot. in quar. de generatione, διέσκηκε μὴ οὐδ' ὅλως πρὸς ἄλλα τό τε θῆλυ καὶ τὸ ἀρρεν, πρὸς πλὴν ἀρρενογονίαν καὶ θηλυγονίαν διὰ τὰς ἐρμηλίας αἰτίας, hoc est natura diuersa sunt. Polyb. καὶ πάλιν γένοντο δοκοῦντα κλιτδύματα πρὸς μοιοῖον ἔχον τοῖς ἀριστοκρατικοῖς, ἀπὸ πάλιν ὡς ἐπὶ ἐπὶ διέσκηκε. Διίσταμαι diuisus sum & diremptus distractusque. Aristot. διέσκηκε δ' ἄνωθεν ἢτε μεγάλη φλέψ καὶ ἢ ἀσπὴν, κάτω δ' ἐναλλάσσονται σώχειν τοῦ σώματος. Idem, ὁ δὲ πνέοντων ἐν τοῖς ὡτόχοις ποσὸν διέσκηκε, ὡς δοκοῦν δύο ἔχειν ταῦτα, πνέοντες. Plutarch. ὡς οὐδ' αὐτὸς ὁ δῆμος διέσκηκε. Postquam autem turba plebeia ei per medium viam fecit. Διάστασις vt διάστημα, interuallum. Plato in Timæo, ἡμολίωρ δ' διαστάσων καὶ ἐπιτήριτων καὶ ἐργασίων.

πολιτέας ἔσθ' ἡγία· ἴσαι δὲ πρεβασίας οἷον φθορὰι τῶν, hoc est excessus dege-
nerantes & corruptores, ut regni in tyrannidem, aristocratiae in olig-
garchia. Significat etiā digressionē & egressionē à proposito, quam
παρεκβαλὼς
etiā egressum Quintil. vocat. unde παρεκβαλὼς λόγος huiuscemodī
egressus. Greg. ἐς τὴν ἀγίαν πεντηκოსὴν, ῥητέον ἢ ἢ ἐκ μικρόν· παρεκβαλὼς
ἡμῶν ὁ λόγος, etiā longiusculae digressionis esse videtur. sic enim intelli-
ἐξίσχυμι
go licet aliter Suidas interpretetur. ἐξίσχυμι ad tabem & interitū per-
duco. Aristot. in. iiii. Physicorum, φθορὰς γὰρ αὐτίος καὶ αὐτὸν μᾶλλον ὁ χρόνος.
ἐριθμὸς δὲ κινήσεως. ἢ δὲ κινήσεως ἐξίσχυσι δὲ ὑπάρχον. ἐξέσκηως δὲ οἶνος est vappa. op-
ponitur τῷ παρεκβαλὼς, de quo supra dictū est. ἐξίσχυμι δὲ ἐκπλήττω ἢ ἐς θαῦ-
μα ὡνάω, mēte emoueo & alieno, in furorem & mētis alienationē ago.
Demosth. καὶ μηδ' οὐ, ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίσχυσι ἀνθρώπους αὐτῶν, ἀπὸς ὄντας τοῦ
προπληκίζεσθαι, Hęc permouēt homines, hęc extra se erūpere faciūt, hoc
est mēte alienari & furere. Hoc Cicerō pro Cecinna sic extulit. Etenim
recuperatores non ea sola vis est, quae ad corpus nostrū vitāq; perue-
nit, sed etiā multo maior ea quae periculo mortis iniecto, formidine
animū perterritū loco saepe & certo de statu dimouet, ἢ βεβαίως τε περισ-
τάσις ἢ ἐκπληκτικὴ καὶ καταστάσις καθίστηκε. Lucæ cap. vlti. Ἀλλὰ ἢ γενομένης τινος
ἐξ ἡμῶν ἐξέσκησεν ἡμᾶς, γινώσκουσι ὅτι ἐπὶ δὲ μνημεῖον, Sed & mulieres quae-
dā à nobis nos alienarūt, de statu mētis nos deiecerūt, hoc est ad stu-
porē vsq; nos perculerūt, ἐξέπλεον ἐκστατικῶς, vel ἐκστατικῶς διέθεσαν ἡμᾶς.
idē enim prope significat ἐκπλήττω qđ ἐξίσχυμι, ut ex iis apparet quae su-
perius diximus. Sic autē dixit Lucas ἐξ ἡμῶν ἐξέσκησεν ἡμᾶς, ut Demosth.
ταῦτα ἐξίσχυσι ἀνθρώπους αὐτῶν, hoc est ἐξ αὐτῶν. quē locū totū oratoris nos in
Annotationibus in Pand. interpretati sumus, citatū à Iuriconsulto in
tractatu de Poenis. Est autē in eo loco ἐξέσκησεν, impotētē animi esse prae
iniurię magnitudine, & pprie, ut Cicerō dixit, exire è potestate, ut i. iiii.
Exire e po-
testate.
Thuscul. Qui igit exisse è potestate dicunt, iccirco dicuntur, qđ nō sūt
in potestate mētis, cui regimē totius animi à natura tributū est. Idē,
Eos em̄ sanos intelligi necesse est, quorū mēs motu quasi morbo p̄tur-
bata nullo sit. qđ cōtra affecti sūt, hos isanos appellari necesse est. Itaq;
nihil melius qđ qđ est in cōsuetudine sermōis latini, cū exisse è potesta-
te dicimus eos qđ effrenati ferunt aut libidine aut iracūdia. ἐξίσχυμι
alienor, abdicor. Plato in Phēdro, ἐξίσχυμι δὲ τὸ ἀνθρωπίνων παθῶν ἀσμάτων,
ἢ πρὸς τῷ θείῳ γινώσκουσιν, οὐδ' αὖτε τὸ ἡλικίῳ ὡς πρὸς αὐτῶν, ὡς πρὸς αὐτῶν ὡς πρὸς αὐτῶν
τὸς πρὸς αὐτῶν. Quib⁹ verbis describit quos ecstasi correptos dicimus, id qđ
qbusdā viris sanctis saepe cōtingit, qui prorsus sui id est corporis eiusq;
affectionū obliti, toti sunt in cōtēplatiōe occupati, & velut à corpore
eiusq; curis auocati. Nā & Xenophō ἐξίσχυμι p̄ obliuisci, & prorsus ab-
dicari alienariq; dixit, ἰόντων ὃ ἐς μᾶλλον σὺν ὅσῳ πᾶσι ἢ μαθημάτων ἐξί-

σαν. & ἐξίσταμαι pro sententiā muto, aliud propositū sequor. Thucyd.
 ἐγὼ μὲν δ' αὐτὸς ἐμὶ καὶ ἔκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, vos autem muta-
 mini. ἐξίσταμαι, abstinco, vito, caueo. Galen. κατὰ τὸν τὸν τρόπον καὶ
 ἡμῖς αὐτοὶ, καίτοι ἐξιστάμενοι μάλιστα χρῆσθαι τοῖς καρωλικοῖς φαρμάκοις, ἐδότο κὴ κα-
 ληκοῖς ἐδάκαμην αὐτὰ. Plut. accusatiuo iūxit, οὐδένα κινδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέ-
 σκ, vītavit, subterfugit. ἐξίσταμαι ἢ ὄντων & ἐπιίσταμαι, cedo bonis. Demo-
 sthen. ὑπὲρ φορμίων. οἱ δὲ ἐπεὶ ἡ ἐδέκτο διαλύειν δις ὥφελον, ἐξέσσαν ἀπάντων ἢ
 ὄντων. Et cedo tibi hac re, id est παρὰχωρῶ σοι τὸ τὸ πρᾶγμα. Plut. de
 proscriptione triumvirali, κικέρωνος μὲν Ἀντωνίου καὶ σαρ ἐξέσκει, τότε Ἀντώ-
 νιος Λονκίῳ καί τῳ, Cicerone quidem Cæsar Antonio cessit. Vtitur &
 Demosth. itidem cum genitiuo. Et cedo id est cōcedo, hoc est me sub-
 mitto. Iulianus Iamblichus, ἐπεὶ καὶ παρὶ μέλος λιγυρὸν ἡχρὺν πᾶς ἡ ἐκείνῃ
 καὶ Ἀριστοῦ. ἢ. Ἐκσασίς degeneratio & παρὰέκσασίς. Ἐκσασίς perculsio & stu-
 por, ut in Act. Apost. καὶ ἐπληρώθησαν θάμβος & ἐκσάσεως ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι.
 Et mentis emotio, quæ extasis à plerisque latine dicitur. Et ἐκσάκης, fa-
 naticus, ἐνθης, numine afflatus, in contemplationem auferens. Dionys.
 παρὶ φωτὸς καλῶ καὶ ἔρωτες, ἔσι δὲ ἐκσάκης ὁ θεὸς ἔρωτες, ἐκ ἐὼν αὐτῶν εἶναι τοῖς
 ἐκσάς, ἀλλὰ τῷ ἐρωμύλων. Idem, Διὸς καὶ παῦλος ὁ μέγας ἐν κατοχῇ τοῦ θεοῦ γενο-
 νός, ἔρωτες, & ἐπὶ ἐκσάκης αὐτῷ διωάμενος μετελκώς, ἐνθέω νόμας, ὡς ἐγὼ φησιν
 ἐκ ἐξέ, ἢ ὅ ἐμοὶ χριστός. Interdum ἐκσάκης dicitur qui in furorem agit,
 hoc est ὁ ἐξέσας. Theophr. in nono, τίνον δὲ ἄνθρωπος ἢ γλυκῶν, αὐ μὲν, ἐκσάκαί
 καθάπερ ἢ παρὶ πηγῶν, ἢ καὶ ἀνδριαντοῦ φραγῶν ἐργαζόμενος ἐν τῷ ἰδῶ, ἐξέσκει. Ἐκ-
 σάκης etiam est ὁ ἐξέσπας, ὁ ἐκμανάς, furiosus. Aristot. in illo celebri probl.
 vndetrices. segmento, ἔτι δὲ τὰ παρὶ ἄνθρωπον καὶ βελήροφόντιν. ὅς μὲν, ἐκσάκης
 ἐγγύς παντελῶς. ὁ δὲ, τὰς ἐρημίας ἐδίωκε. Sic etiam appellatur qui pronus
 est ad iracundiam furibundam, & qui facile ad impotetiam animi erū-
 pit, & in cæcos ac præcípites impetus, quales sunt quos Cicero effre-
 natos appellavit. Idem in secundo de Partibus, τὰ ὅς πολλὰς ἔχοντα καὶ πα-
 χέας ἵνας, θυμώδης δὲ ἦτορ & ἐκσάτικα. Idem, οἱ δὲ ταῦτοι καὶ δι κάπροι θυμώδης &
 ἐκσάτικοι. Idem in septi. Ethic. καὶ ὁ αὐτὸς ἐγκρατής καὶ ἐμμελιτικός τῷ λογισ-
 μῳ, καὶ ἀκρατής καὶ ἐκσάτικός ἢ λογισμῷ. Idem, ἔτι ἐκ πάσης δόξης ἐμμελιτικῶν
 παρὶ ἢ ἐγκράτεια, φαύλη, διορ ἐκ καὶ τῇ ψυδῇ. καὶ ἐκ πάσης δόξης ἢ ἀκρασία ἐκσάκης,
 εἶσαι ἡς αὐτοῦ ἀκρασία. ἐπιίσταμαι δὲ τὰ τῷ, præficio. ὅθεν ἐπιίσταμαι, præfectus
 sum. & ἐπιστάτης ὁ προστάτης, præfectus, rector, βασιλεύτης, ἐφορος & ἐπίστασις,
 quæ etiam ὑπὸ ἀσία dicitur, cura & inspectio, κηδεμονία, curatio. Et ἐπι-
 στατῶ, ἐφορῶ, βασιλεύω, rego, moderor. & ἐπιστατῶμαι βασιλεύομαι, ut ἐπιτροπῶ-
 μαι, ἔρχομαι & similia. Athen. de quodam rege, καὶ ἢ λαῶν δοκῇ σκληρῶς
 ἐπιστατικέναι. ἐπιστατικῶς τοῖς πράγμασι dicuntur qui summe rerum præfecti
 sūt. ἐπιίσταμαι sisto, retineo, reprimo, coerceo. Plut. de Cæsare ad Rubico-
 nē, ἔρχομαι δρόμος, καὶ τῇ πράξει ὑπὸ ἐκείνῳ, ἢ αὐτὸς ἐν αὐτῷ διώγει, gressūq

est δι' ἡθροποιήσεως, δι' ἐσκαμνυμένοι. *Similis est usus verbi προσέχω, Demosth.* προσέχων
 προσέχοντι δὲ δὲ τὸν νοῦν τοῦ γράμματος. *Xenoph.* τῷ ὁρίζεσθαι προσέχοντες τὸν
 νοῦν. *Plutarch.* fine casu nominis dixit, τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν παντί διαπραγμαζομένου,
 αὐτοῦ ἡνάγκασε τοῦ περὶ προσέχον τὸν Ἀντωνίου, id est *animum conuertere &*
appellere. *Antiph.* Διὸ δὲ ὃ ἀνδρες προσέχον τὸν νοῦν τότε τοῦ ἀγῶνι, καὶ μὴ
 δὲ πρὶς πλείονος πρὸς τὴν δικαίαν. Est autem προσέχω πλὴν διανοίαν τούτου, τὸ
 ἔχω πρὸς τότε πλὴν διανοίαν. vt *Aesch.* locutus est, οἱ δὲ δικασαὶ ὥσπερ ἐπὶ
 δὴν ἀκροῦμενοι, πρὸς ἑτέρωθεν πλὴν γνώμῃν ἔχουσι. προσέχω etiam ausculto
 & obtempero significat, octauo *Act. Apost.* προσέχον δὲ αὐτῷ, διὰ τὸ ἰκα-
 νῶ ῥόνον τὰς μαγείας ὁρίζεσθαι αὐτοῦ, auscultabāt ei. *Aesch.* ἵνα ἂν ἴδῃς προσ-
 ἔχουσι τοῦ πλείονος τοῦ ἡμετέρου, ἐς πλὴν ἑκάπῃ ἐμπέσοιεν ἀθυμίας. *Plutarch.* Διὰ
 ταῦτα γράφας, ὥσπερ ἡ μὲν ἡθροποιήσας διὰ μῆκος ἐς Συρίαν πλέει, οὗ δὲ πομπῆος κα-
 τάγει, μὴ προσέχουσι αὐτῷ. προσέχομαι autem & προσίχομαι, τὸ προσεφύκα *προσέχομαι*
προσοκλῶμαι, adhæreo. *Theophr.* de thure loquens, τὸ δὲ δάκρυον, ὃ μὲν *προσίχομαι*
 κατὰ πᾶν τὸν νοῦν, τὸ δὲ, τοῦ δένδρου προσίχεσθαι. Verum ἀπὸ τῆς ἐπίσης, τὸ ἐπέχω τὸν
 νοῦν, venit ἐπίσασια & ἐπίσασις, quæ significant animaduersionē, καὶ προσ- *ἐπίσασις*
 οχλῶν, id est meditationem, considerationem. *Polyb.* Διότις ἐστὶ τυχέσεως
 ὑπὸ ἀσέως προσδίδεται καὶ θεωρίας, ἐν μέλλει δὲ τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνίστασθαι,
 Quapropter non mediocri animi intentione & commutatione opus
 est ei qui ea intelligere contendit quæ in ipsa eximia sunt & præstan-
 tia. *Aristotel.* in secundo *Physic.* καίτοι γε ἐστὶ ὥστε ἔχει τὸ τό γε αὐτὸ ἄξιον
 ὑπὸ ἀσέως, καὶ καλῶς ἔχει λεχθῆναι ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ἐστὶν. Idem in septimo *Polí-*
ticon, πρὸς τεχνουργίας loquens, ποίωρ δὲ ἄνωρ τῶν σωματικῶν ὑπὸ χόνδρῳ μάλιστα
 ὀφελῶν ἐν τοῖς γυνωμνύοις, ὑπὸ σιγῇ μᾶλλον λεκτέον ἐν τοῖς πρὸ παιδονομίας.
 πᾶν δὲ ἰκανὸν ἐπὶ καὶ νῦν. id est accuratius & exquisitius commentan-
 tibus, & animaduertentibus. ἐπίσασθαι etiam est aggredi aliquid tra-
 ctandum vel dicendum, ad idq; animum adiciere, in eoq; commentan-
 do insistere & immorari. *Isocrat.* In *Helene,* ἐπίσας γὰρ ἐπὶ τὰ θεοῦ ἐστὶν *ἐπίσασθαι*
 γὰρ, καὶ λέγειν ἀρετὰς μὲν καὶ αὐτῶν, ὁκνῶ μεταξὺ πάντων. ἐπίσασθαι, *vrgeo, in-*
sto. *Demosth.* ἐπεσὶν δὲ αὐτῷ καλλίστατος καὶ ἰσχυράτης, τοῦ πρὸς τὴν καὶ τοῦ
 ἐπὶ δὴν δυνάμει. Quibus verbis significat illos vi eloquentiæ & calli-
 ditate tractandæ accusationis hominem rem & causam dicentem
 p̄nere & vrgeri instituisse. & καὶ τιμοκράτ. Ἀλλὰ γράφοντι νῦν Διὸ ἑκάστῳ ὅτιν,
 ὃ καὶ γὰρ ναυὶ περὶ ἡκῆ, καὶ ἐνταῦθα ἀπαλλάξῃ ὑπὸ τὸν ὑπὸ ἀντα, ἢ πόλιν πρὸς ἀκέρως,
 Enimvero licet unicuiq; legem accusare vt perperam promulgatam.
 id quod ipse nunc feci. Quod si ipsi legis promulgatori summouere
 licuerit accusatorem, à seq; dimittere, id profecto non sine circumuen-
 tione fit ciuitatis, cui hoc facto obreptum est. Verum illud νῦν δὲ, quid
 significet, quoniam frequenter apud oratorem ipsum legitur, alibi
 explanabimus, tum scilicet cum iis quæ nunc instant & præcedenti

bus hæret, defuncti fuerimus. *ἐπιστάμαι* uis amplius significat resisto, resisto, progredi nequeo, & in cursu hæreo. ut, ὁ δὲ ἐπρόβλεπε ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε *ἐπιστάμενος*, subinde resistans. Synes. de quodam memoriter pronuntiante, ὁὐ προσωταίων, & διαλογῶν, ἐκ ἐπιστάμενος ἐφ' ὅτι πλὴν μνήμῃς ἀποστῆται, non offensans, non sese reuocans, non ad colligendam memoriam resistens. quod etiam *ἐνίσχομαι* dicitur. Plutarch. in Cic. de iudicio Miloniano, κραδανόμενος τὸ σῶμα, καὶ πλὴν φωνῇ ἐνίσχομενος, corpore præ metu vibrante & voce interrupta. Quintil. interstare vocat, & offendere, & singultantium modo verba concisa eicere. Cicero Græcorum more in Orat. dixit, Sæpe accidit ut aut citius insistendum sit, aut longius procedendum, πολλάκις δὲ ἐν τύχοι καὶ θάττον ὑπιστάτορ ὄσι. Idem, Insistit autem ambitus modis pluribus. id est definit & cluditur, *ἐπιστάται*. Et in Finibus, Quæ cum dixisset, paulumque institisset, ταῦτα δὲ λέξας, ἐπ' ἐλαττον ὑπιστάς. Dicitur & resisto, ut idem de natura deorum, Nullā tamen oram videat in qua possit resistere. Liuius libro decimo, Prope resistentes Consules in concionem pertraxerunt. Metaphora tracta à iumentis, & ab equis consternatis aut alijs pauentibus, quæ habentis pertrahuntur, identidem resistentes, hoc est ἀπαυχενίζοντες, ἀποδυνάστευοντες, ζυγομαχοῦντες. Philo πρὶ κόσμου, ἐκγινυται γὰρ θάττον ὑπὲρ τῆν διένετον, ἅτε ἀπαυχενίζοντων. Lucian. ἐπιδόαν δ' εἰς μέσῳ πλὴν ὁδὸν γλῶσσιναι, πολλοῖς ἀπόροις καὶ δυχαρείσι ἐν πυγχανόντες, ἀποδυνάστευσι τε καὶ ἀναστέφουσιν ἀδύμεινοντες. Plinius de Leone loquens, Contemptim resistansque cedit in campis & dum spectatur, ὑπεροπῆκως τε ἐν τοῖς πεδίοις ἔκωρ, καὶ ἤνι βραχὺ ἐπιστάμενος ἐν ὅσῳ ἀνὰ δ' ὀνυμώπορ χωρεῖ. καθίσταμι constituo, instituo. Aristotel in Politic. ἔοικε μὲν ὁ πόλις ἐκείνα μὲν ὄντα πρότερον & καταλῦσθαι. πλὴν δὲ δημοκρατίαν κατὰσῆσαι & τὰ δίκαστήρια. Inde καθεστικός dicitur constitutum. & τῆν καθεσκόπων μεταβολή, rerum nouarum molitio. Et ἐμμελῆς τοῖς καθεσκόοσι, vel εἰργαν τοῖς καθεσκόοσιν, καὶ ἀγαπᾶν καὶ ἀρετῆς, καὶ ἐπὶ τοῖς καθεσκόοσιν ἀτρεμεῖν, & ὑναρμελῆς τοῖς καθεσκόοσιν καὶ ἐφισχυχάζειν, ἐπαναπαύεσθαι, & εἰργαν τὰ καθεσκότα, τὰς τὰς πρὸντα μὴ κινεῖν, μηδὲν νεωτερίζειν, μηδὲν καινοτομεῖν. καθίσω, efficio, afficio, redigo. Thucyd. ἀνέλπισον αὐτὸν κατὰσῆσαι. τὰς τέστιν ἀπὸ πλείους, ἀπὸ γὰρ ὅσῳ, πρὸς ἀσθενάσθαι, ad desperationem redigere. Idem, ἐς χεῖρας μὲν δὲκ ἰόντων σείσει τῆν στρατιωτῶν, ἀπὸθεν δὲ σφειδονόντων καὶ ἐς ἀπὸρίαν κατὰσάντων. Additur autem ei præpositio ἀδ & interdum ἐπὶ cum significat afficio. ut idem in secundo, ὁ πότι γοῶν αἰδοιτό ὁ αὐτὸς πρὸς καὶ πόρ ὕβρις θαρσύντας, λέγων κατέπλησεν ἐπὶ τὸ φοβεῖσθαι, καὶ δειδότες αὐτοῖς ἀντικαθίσκει πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσύνειν, id est timore afficiebat, in timorem coniciebat. Thucyd. ἐς φόβον δὲ κατὰσάντων διαφθέρων τῶν ἄλλοι. Idem, καὶ κατέσθαι μὲν ἐς ἀκλήν μὴδ' ἕνα τρέπεσθαι, φάσθαι δὲ ἐς πάσης, Eo redegerunt eos, ut nemo ad pugnam acriter erigeretur. Plato libro octauo de Repub.

συνηγόμηνον δὲ κομποτέρους ἀνδράσι, φύσιν τε ἥν' διαφθερόντων βελτίω ἔχωρ,
 ἀγρόμηνον ἀμφοτέρωσιν, κατέσκη ἐς μέσον ἀμφοῖν τῶν τρύφων, id est mediocrita-
 tem sequutus est. Cum autem sine præpositione enunciatur, constitue-
 re & creare significat. Aristotel. in.iiii. Polit. ἔστι δὲ τῶν τῶν, ἐν μὲν,
 τίνες οἱ καθίσταντες τὰς ἀρχὰς· δόλυντες δὲ, ἐκ τίνων· λοιπὸν δὲ, τίνα τρύφον· ἐκαστος γὰρ
 τῶν τῶν, διαφοραὶ τῶν ἐστίν· ἢ γὰρ πάντες οἱ πλῆται καθίστασιν· ἢ ὕμεις· ἢ
 ἐκ πάντων, ἢ ἐκ ὕμων· & κατὰσασις creatio. Idem in eodē, περὶ δὲ τὰς τῶν ἀρ-
 χῶν καταστάσεις, παρὰ τὸν δὲ ἀρχὴν διελθόντων. Similiter cum efficere significat
 ut supra dictum est. Basil. Iuliano, ἡμῶν δὲ ἀκύνμονα, εἰς τοῦ καθίστασιν τὸ εἶος,
 ἢ πάντων ῥάδιον, ἐὰν τὸς ἐνδοξίαν ἐκ ἥν' παθῶν ἐπανισταμένους ἡμῶν βορῆς κα-
 ταστάσων. ἢ τῶν ἐξωθεν προσωπιδόντων ὑπολοτέρων πλὴν γνώμην κατασκευάσειαν.
 In secundo loco collocare significat. ut apud Xenoph. in. vi. περὶ ἐλάας,
 καὶ ὕμεις οἱ τῶν πελάσων ἀρχόντες, ἐπὶ τῶν ὡσανύτως, τὸς λόγους καθίστατε, hoc
 est τάττειν, & ut ibidem κατὰτάττειν. Et rursus, σὺ γὰρ ἀρχῆς ἥν' ἀρμαμαξῶν
 οἱ ἄγασσι τὰς γυναικας, κατασκευοῦν αὐτὰς πλοῦταίαν· καθίσταται ἀντὶ τοῦ γίνεσθαι, καθίσταμαι.
 fio & sum. Isocr. πλέσων ἀγαθῶν δεικνύται καθίστανται. Lucian. ἔγωγε μὲντοι γε
 πλὴν ἥν' κολακτορικῶν δὲ ὡς ἐστὶν τὸς κόλακας ὑπέλαψα, ἢ χεῖρόν αὐτοῖς κα-
 θίσταμι, ὅτι ὑπὸ κρυφίας αἰτίας, in causa esse. & καθίσταμαι ἀρχῶν, ἀντὶ τῶν γίνεσθαι.
 Plutarch. καὶ κατέσκησαν ὑπὸ τοῦ Δομῆου καὶ Μεγάλου. Xenoph. καὶ τὸς πό-
 λεως ἀρχοντας ἀπὸ ἥν' ὑμῶν καθίσταμι. καθίστω σὲ ἐς ἀγῶνα dicunt ἀντὶ τῶν κα-
 τὰ τὸν ἢ ἐς δικαστήριον ἐσθῆναι, quod Cicero creare periculum dicere so-
 let. ut ad equites Ro. Si dum in ciuitate manere licitū est, nemini in-
 iuste periculum creauī, nemini innocentī fui calamitatī. Et pro L. Flac-
 co, Neminem vnq̃ putauī per eos ipsos periculū huius fortunīs atq̃
 infidias creaturum, ἐς κίνδυνον κατασκευόντα τὰ τῶν ὑπάρχοντα. vel κίν-
 δυνον ἐπάγοντα τῶν ἢ τῶν χρημάτων αὐτῶν· καθίσταται autē & καθίστω signifi-
 cationem habent passiuam, & similiter κατὰσάς, hoc est κατὰσάσθαι & κα-
 θίσταμαι, vt μεθίσταται, & μεθίστω & μετασάς, & ἀφίσταται & alia compo-
 sita. Xenoph. ἐφ' οἷς ἐφίστασιν, ἀντὶ τοῦ ἐφίστασιν, ἐφέσανται. Thucyd. οὐδ' ἂν
 πρῶτον τῶν ὑπάρχοντες, ἀλλ' ἂν καθίσταται τὸν ἥσαν ὑπὸ τοῦ δυνάτω τῶν κατὰ
 γινώσκαι, id est ἀπὸ καθίσταται. At vero ἔσακα cum voce actiua vnā signifi-
 cationem habet actiuam. Greg. ἐγκρίθαι πρὸς τοῦ πατρὸς λέγεται καὶ ἀνελεῖ
 φθαι· ἀλλὰ ἢ αὐτὸν ἀρεσκέναι καὶ ἀνελελυθέναι πάλιν. Sic Polyb. Ἀνδρῶν ἐπὶ
 μεγάλῃ ἐφίσταται πρὸς τὰ πλὴν τῶν χρεῶν, præfecerat. In. viii. Actuum Apost. de
 Simone Mago, διὰ τὸ ταῖς μαγίαις ἐξίσταται αὐτῶν, id est in furorē &
 insaniam egisse, de statu mentis deieciisse. ἔστηκεν autem ἀπὸ τοῦ ἵστημι ma-
 nauit, vt ἐστήκει ἀπὸ τοῦ ἐστήκει. Aristoph. ὁ πλάττειν ὁ δὲ δυνάτω ἀνεσθῆκε ἐλε-
 πων. Demosth. ἐγὼ δὲ χορηγὸς καθίσταμαι. Sic ἐφίσταται, præeram, præfectus
 erā. & ἀφίσταται, & alia. ἔστηκεν autem facit ἐστήκει & ἐστήκει vt βαδίζωμαι. ἐστήκει
 & significat βαδίζω, διαμῶ, permanebo, cōstanter stabo. Synes. ὁρῶν

ηίσας κατασβέσαι ταραχάς, καὶ τὰ φλεγμαίνοντα μάλιστα καταλῦσαι καὶ διαλύ-
 σαι τῶν πραγμάτων, ἀπὸ τῶν φαρμάκων. Translatio est a medicis, qui fomen-
 ta locis tumentibus vel malagmata admouent, ut dolores & inflam-
 mationes sedent. Sic Galen. ἐν δὲ ἐμπνεύμασι καὶ ἐκάνω καθίσωτες. Idē
 in secundo ad Glauco. πρὶ δὲ διδύματ' loquens, καὶ γὰρ ἀνάτρεψις μόνη με-
 τὰ δὲ ξυζοδίνης, καὶ περὶ δὲ ἄλλων καὶ ἐλαίου κατέσκει δὲ πᾶσι, hoc est προσέσειλε, de
 quo dictum est supra. Idem, ἐν τίνων ἐπὶ τοῖς προσεκημύοις καὶ καθίσαι, τότε
 ἰσχυροτέρων φαρμάκων δέ. Vnde καθισκότες καὶ κατασάντα λέγει, τὰ ἀταράχως
 ἔχοντα, καὶ ἡρεμοῦντα. Lyf. τὸ μόνον ὑμῖν ἐπιδέξω ὡς ἔωσες ἐμὶ τῶν καθισκόντων
 πράγμασι, καὶ ὡς ἡνάγκασμαι ἢ ἀντὶ κινδύνου μετέχειν ὑμῖν, quod amicus sum
 rebus pacatis quietisq; consiliis. Idem, ἔως ἂν τὰ πράγματα κατασάν-
 ῃ. Isocr. ἐν γὰρ ἡμῶν δημονοσάντων ἀντὶς ἐν ταραχαῖς ὡς χαλεπὸς ἔσαι πρὸς δὲ τῶν
 λεμῶν, ἢ περὶ σφόδρα καὶ διεμένει τὸν καιρὸν ὅταν κατασάν τὰ πράγματα, καὶ διὰ
 μᾶλλον γίνονται γνώμης, cum cōposita omnia fuerint, tranquillatq;. Sic aqua
 turbida & spurca κατασάνται dicitur, cum eius crassamentum subsedit.
 Idem, ἐτάραξε καὶ ἔτατο πλὴν πόλιν, ὑμῖν δὲ κατεστήκαμεν. Significat etiam fir-
 mare & stabilire, constituere. Greg. ὁ δὲ ἐντόμοις καὶ θυσίαις καθίσταται τὰ βα-
 σίλεια. Isocr. ὡς ἀξιον θαυμαζέμεν, ἐπὶ πλὴν ἐπὶ ἀνθρώπων βαρβαρῶν κατασάφισαν δυνά-
 μιν καὶ σωμαχθῆσαν ἐπὶ δουλείᾳ, τὰν πλὴν ὑπὸ ἀνδρῶν ἔχουσιν καὶ πάλιν ἐμπειρίαν
 ἔχοντες, καὶ νομίζουσιν ἂν ἐπὶ ἐλευθερίᾳ διαλυθῶσι. Theophr. in. iiii. πρὶ φυτῶν,
 τὴν μὲν οὖν ὥς ἔτα κακῶς φέρειν σφόδρα. ὥς δὲ ὑσέρω βέλτορον. ὥς δὲ πετάρ-
 τω καθίσταται, καὶ φέρειν καλῶς καρπὸν, stabiliri, roborari, & confirmari, &
 fructuosum robur assequi. καθίσταται etiam passiva voce ut καθίσταμαι καθίσταμαι.
 dicitur, pro constituo, moderor, rego, ut καθίσταται πλὴν ἀρχὴν sæpe apud
 Thucydidem, ἀντὶ τῶν οἰκονομῶν. Aristoph. σφετέρῃ, ἢ δὲ ὀδυνημῶσά μοι
 ἦρετ' ἐπὶ πλὴν ἱππῶν καθίσταμαι τυραννίδα, id est constituo vel restituo. Plutarc.
 πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδετον, μιμημένον τὸν ἥλιον τὸν ἀρχόντ', ὅς ὅταν ὑψώμα λάβῃ
 μέγιστον ὁρίζεσθαι ἐν τοῖς βουκόις, ἐλάττω κινεῖται, ὥς δὲ χολαστέρῳ τὸν δρόμον
 εἰς ἀσφαλὲς καθίσταμεν, id est καθίσταμεν, tarditate tutiorem cursum suum
 efficiens, & quasi in tuto collocans. Et καθίσταται etiam εἰς δὲ βέλτορον με-
 τάγει significat. latine constituere rempub. dicimus. & cōstituere im-
 perium, & constituere maiestatem, hoc est labantē stabilire, confirma-
 re, ad meliorem statum redigere. quod καθίσταται & καθίσταται Græci di-
 cunt. Lyf. ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι pro instituire, tueri, & cōfirmare. cui
 καταλύσαι opponitur. καθίσταται & καθίσταται & κατέσκει dicunt pro venόμι-
 σαι, in more positum est, moribus receptum est. Paus. ἐν ὅσοις καθίσταται
 διδόντες ἄλλους σέβειν ἐν δὲ ἡμοῖς, ὅθεν ἵκασιν τῶν ἀθλων ἄγασιν ἐν ἡμῖν, id est ἵί apud
 quos moris est recepti deos alios colere. Idem, ἐς τὰν πλὴν οὖν τῶν γυναικῶν
 ὑβρίζειν αὐτοὺς, ὅ μόνον ἢ καθίσταται, ἀλλὰ καὶ εἰς δὲ πᾶσι ὁμοίως σῶμα, id est qua
 parte legitimum est, & moribus bonis convenit, & ut natura compa-

Constituere
 remp. & ma-
 iestatem.

raturum est. Et ἡ δὲ καθῆκός dicunt pro indecore, illicite. Demosth.
 πρὸς φορμίων. ἑισάγοντες πλάσας ἢ μυθίας μεδίμνους πνεῶν, διμετρὶς ἡμέρῃ ὑμῶν φη
 καθῆκός τις ἡμῶν πέντε δραχμῶν τὸν μεδίμνον, id est legitimo & moderato
 precio iustorum. Thucyd. ἡμῶν δὲ καθῆκός τις ἡλικίας ἐπαυξήσασθαι. Sic Galen.
 ἄνδρα καθῆκός τις ἡλικίας dixit de homine tricenario, quasi plena & cōfir-
 mata ætate. Significat etiam ὁρισμὸν καὶ πεταγμὸν, hoc est constitu-
 tum, statum & fixum. Polyb. καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἐσκηῶν καὶ πεταγμῶν
 ἔχουσι πλὴν χρέων. τὰ τέστι, μόνιμον, καὶ σαρκῶν, σαρκίαν, vsum statarium. Signi-
 ficat & quod iam receptum est, & moribus comparatum. Aristotel. in
 quinto Ethic. Διὸ καὶ σασιάζουσιν ὅπως ἐκ φη καθῆκός τις πολιτείας ἄλλω με-
 τασίσωσιν. καὶ ἡ καθῆκός τῶν μετὰ πῶσις est quam Cicer. pro Cornel. &
 alibi appellat inclinationem temporum. κατέσκη etiam ἀντὶ τῆς κατέσκη-
 κει dicitur. Paus. θεῶν δὲ Ἀμφιάρεον πρῶτος Ὀροπίοις κατέσκη νομίzen, hoc est
 Amphiaræum colere primū Oropiū instituerunt. eorum est institutum
 & exemplum. Idem, πρὸς ἡ ἐπὶ λόγῳ τοῦδε ἀντὶς κατέσκη σέβεται. Thucyd.
 οὕτω πᾶσι ἰδέα κακοτροπίας κατέσκη ὅφ' ἐλλωκῶ. Hoc modo omne genus im-
 probitatis in Græcia extitit: vel enatum est, cœptū est. Significat etiam
 aliquando τὸ γυμνόν. ut idem alibi, καὶ ὅν τῶν τῶν νῦν καθῆκός τις δὲ
 ἐχθροῖς ἀνθίσταται, τῶν δικαίων συμμάχοις πλεμίσσομεν, hostibus qui nūc sunt,
 aut esse cœperunt. Isocr. πλέσων ἀγαθῶν ἀποδοτα καθίσταται. latine, exis-
 tunt & fiunt. Et καθίσταται πόλεμος dicitur bellum cœptum. Idem,
 νομίζοντες αὐτὰς ἐς πόλεμον ἄρ' ἂν τότε καθίσταται ὠφελίμως εἶναι, id est nu-
 per cœptum. ut in principio historiarum suarum, σωέμεναι τὸν πόλεμον ἀρξάμε-
 νος ἀπὸς καθίσταται. & καθίσταται τὸ πόλεμον, est committere, hoc est συμ-
 μάχεσθαι. Liviū lib. pri. secundū belli pu. Sed ita forsan decuit cum fœde-
 rum ruptore duce ac populo deos ipsos sine vlla humana spe cōmit-
 tere ac profligare bellum, ἀλλὰ γὰρ ἴσως καθῆκον ἦν ὕτω τῶν θεῶν, ἀπὸ τῆς
 ἡ ἀνθρώπων προσδοκίας τόνδε τὸν πόλεμον πρὸς τὰς πρῶτων δυνάμεων καταστῆ-
 σαι καὶ κατεργάσθαι στρατηγόντι καὶ δήμῳ. Isocr. συγκρῶν dixit cum idē
 significare vellet, ἡμῶν δὲ τὸ σὸς δέομεν συγκρῶν ἡ ἡ ἐκτὶ πραγμαμάτων
 ἢ πρὶν σασιάζαν, ὥστε καὶ τὰς διὰ τύχης αὐτῶν γυμνῶν ταραχὰς διαλύναν ἐπι-
 χαρῶμεν. συγκρῶν dixit pro collidere & in cōflictum impellere. Aristot.
 in quinto Ethic. καὶ διαβάλλαν ἀλλήλοις καὶ συγκρῶν καὶ ἐλθας ἐλθοις, ὅ-
 τὸν δῆμον τῶν γνωρίμοις, καὶ τὰς πλεονεξίας εἰαυτοῖς, πυρρηνικόν. Cyprian. Episco-
 porum coherentem concordiam subdola temeritate collidere, hoc est
 συναρῶσαν, συγκρῶν. Sic apud Quintil. in. vii. Confligunt leges inter se
 & colliduntur, ἐπὶ ἡ ἀντινομίαν. Herodī. σωέμεναι δὲ αὐτὰς οἱ κόλακες,
 id est simultatem inter eos ciebant & alebant. Dicitur & ταρατῶ. De-
 mosth. πρὶ σφετέρῃ, ταῦτα δ' ὅρων ὁ φίλιππος, τοῖς παρ' ἐκάστοις προσέταται καὶ
 κατ' ἀναλίσκων, πάντας σωέμεναι καὶ πρὸς αὐτὰς ἐτάρατῶν, id est bella inter

συγκρῶν.

Collidere.

ταράττω.

eos committebat & ciebat. Idem, ἡς δ' ἅπαρ ἐκ τῶν ἐγκλήματα τὸ πό-
 λευον πρὸς τὰς ἀμειψίας ἐταράχθη, τὸ μὲν πρῶτον & reliqua. Et συγκρησμός συγκρησμός
 a Plutarch. huiusmodi collisio dicitur, & σύγκρησις. κατασῆ(α)θ' pro
 coepisse. Isocr. in Panegyri. ἐπεὶ δὲ τὸν λόγον κατεσκευάσω πρὶ φιλίᾳ ἡγεμονίας τῆς
 ἐπὶ τὰς βασιλείας. hoc est ἐνσκευάσω. Significat etiam σχηματίζειν, ἀνάγειν, id
 est formare, componere, fingere, instituere. Theophr. in tertio de Cau-
 sis, οὐδὲ γὰρ ἐστὶ ἐπὶ τούτων μικρὸν ὄν, τὸ κατασκευασθαι πῶς τὰ δένδρα. καὶ
 τὰ κακῶς πεφυκότα καὶ ἐμπεδίζοντα τὰς καρπὰς ἀφαιρῆν. Et paulopost, Διὸ
 δὲ ταῦτ' ἐξ αἰρωῦντα μεταβάλλει τὴν βλάστησιν εἰς τὸ δένδρον. Quibus verbis
 significat τὴν τῆς δένδρων ἀναγωγὴν, de qua supra diximus. quæ & ὁρα- κατάσασις
 πεία dicitur & κατάσασις. Idem, σχεδὸν δ' ἡ τοιαύτη θεραπεία καὶ κατάσασις
 ὁμοία τῇ διακαθάρισει πυρρῇ πλείων ὄντων τῶν δένδρων. Et καθίσταται est ani-
 mo componi & sedari. Aristotel. in. viii. Polit. ἐκ δὲ τῶν ἡρώων μελῶν ὁρῶμεν
 τῆς οὗτοι ὅταν χεῖρ ἔχουσιν τὴν ψυχὴν μέλει, καθίσταμεν, ὥστε
 ἰατρείας τυχόντας καὶ καθάρσεως. Idem, ἐνθυμὸς γὰρ ἡ τῆς ἁρμονίας διέσκει φύσιν,
 ὥστε ἀκούοντας ὡς διατίθεσθαι. καὶ πρὸς μὲν ἑνὶ αἰσθητικώτερος καὶ σωφρον-
 κώτερος μᾶλλον. πρὸς δὲ τὰς, μαλακώτερος τὴν διάνοιαν. μέσως δὲ καὶ κατεσκευά-
 πῶς, μάλιστα πρὸς ἑτέραν. σωφρονικώτως contracto animo dixit. κατεσκευά-
 composito & moderato. Idem in Probl. sect. xi. de iis loquens qui i tre-
 pidatione vocem habent tremulam, Διὸ καὶ οἱ τεχνικοί τῶν σωφρόνων
 ὅλ' ἀπονέουσι, μικρὸν διαλέγονται ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔτι δ' ἂν κατασῶσι, id est quoad
 animum receperint, & ab exanimatione conquieverint. Est enim ut di-
 ximus κατασῶσαι componere, & quod labat stabilire, vel eum qui la-
 bat vel pauet confirmare. Qua significatione autem vsum esse arbitrer
 Lucam Evangelistam in. xvii. Actor. Apost. non facile dixerim, οἱ δὲ κα-
 θίσταντες τὸν Παῦλον, ἡ γὰρ αὐτὸν ἕως ἁλῶν. fortasse eos intelligere possu-
 mus, qui Paulum comitatu suo confirmabant, securitatem ei prestan-
 tes. κατασῶσαι etiam est moderari & ad bonam frugem hominem lu-
 xu aut libidine præditum reuocare & reducere. Aristotel. in. vii. de hist.
 animal. καθίστανται δὲ καὶ σωφρονίζονται μᾶλλον ὅσαι τῶν γυναικῶν ἀκόλαστοι πρὸς
 τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀφροδισίων εἰσὶν, ὅταν τῶν τόκοις χεῖρ ἔχουσιν. προϊσα προϊσαμα.
 μαι δ' ἐμπροσθεν ἵσταμαι, καὶ βοηθῶ τῶν ὀπίσθων. Demosth. ἡ δὲ τιμοκῆς. καὶ τὸ
 σάτω ῥᾶν ὅστις ἰδίᾳ ἡνᾶς θεραπεύει, ἢ τῶν ὑμετέρων δικαίως προϊσάσθαι, Cum
 interim proclivius sit quosdam priuatim colere, q̄ iura vestra tueri &
 defenditare. Idem ὑπὲρ σιφάνης, καὶ μεγίστων δὲ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμᾶντων
 ἀνθρώπων πρὸς αὐτὰ, πάντα ταῦτα ὑγίως καὶ δικαίως πεπλήθηναι, id est cure &
 administrationi præfectus, & summam curam habens & potestatem.
 προϊσαμαι præficio, præfecturam confero. Idem ἡ δὲ νεαίρας, σοβαρόν δὲ καὶ
 δλίωρον ἐδὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὄντα, προϊσάται Στέφανον τῶν ἀνδρῶν, Metuens
 sibi a Phormionis moribus, hunc sibi Stephanum tutorem & defenso

2017. Idem, Sed per dispositos quos super somnū habebat, omnes pro
 cul relegatos, ne fremitu murmuratiū inter se excitaret. id est seruos
 a cubili. τὰς ἐπὶ τῇ κοιτῶνος, οὓς ἔχειν ἐφεσκότας τῷ ὑπνῷ τῷ ἐαυτῷ οὐκ ἐχρῆτο καὶ
 τακοιμισαῖς. προίσαμαι **prēdo, prēxo.** Demosth. πρὶ σφάντ, καὶ τῇ ἀγῶνος
 ὅλα τῇ πρὸς ἐμὲ ἔχθραν. προίσα, ἔδραμ' δ' ἐπ' αὐτῇ ἀπλώτηκα ἐμοί. Et προίσαμαι
 ἀντὶ τῇ προβάλλομαι, **quod etiā προτένομαι ἢ προίχομαι** **dicūt, hoc est alle-**
go, prēdo, ut solēt οἱ δικαιολογῶντες. Herodī. ὁ δ' ἐπὶ τὸ γῆρας προίχομην, **προίχομαι**
 πρὸς τῇ ἱστ. Ipse autē senectutē excusans, repudiavit, deprecatus est. Synes.
 καὶ τὸν προίχον, & hoc ipsi prætendunt. Plutarch. προίχομην γυμνῶν
 τῷ εἶφθ, id est προβαλλόμεν. Thucyd. νόμῳ δ' οὐκ ἔλλοισι μὴ κτέναν χή
 ρας προίχομην, id est qui manus supplices porrigunt. Libanius in ar
 gu. τοῦ πρὸς Ἀπατῆρ. ταυτὰ π οὖν ὁ πλὴν δίκῃ ἔχωρ προτένεται τὰ δίκαια, **προτένομαι.**
 καὶ πρὸς ἀγῶνα. Plato lib. septimo de Repub. τῶν δ' ἡ σφόδρα
 ἀνω πη ἄγα πλὴν ψυχῇ, καὶ πρὶ αὐτῇ ἡ ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, ἔδραμ'
 ἀπὸ προίχοντος ἐάν τις αὐτῇ δεσπῇ ἢ ἀπὸ σώματα ἔχοντας ἀριθμῶν προτείνοντος
 διαλέγεται. Demosth. πρὶ πρὸς πρ. προτένεσθαι **pro palām offerre & pro-**
ferre in medium dixit, τῶν μὲν οὖν ἄλλων ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρ-
χονται, καὶ δεδωκότες ὅσιν διδῶναι, πλὴν ἀφλογίαν ὅρῳ προτενομην, τῶν δ'
ἀφλογίαν πλὴν τάναντία τῶν. προίσαμαι propono, id est ὑπὸ τίθεμαι. Lucía.
 καὶ τί ἄρ' ἄλλο πρὸς ἀγαθὸν τῶν ἀμεινον προσησάμην; Quodnam autem exē
 plum melius proponerem? προίσαμαι **præpono, antepono & præfero.**
 Greg. τὸ χεῖρον ὡς ἀμεινον προσησάμην. de iis loquens qui deos Aegyptio
 rum colebant. Plato libro septimo de Repub. ἀμφοτέρω τὰ ῥήματα τοῦ νοῦ
 προσησάμην, Vtriq; plus auribus q̄ menti tribuentes. Significat & i
 primis pono, in principiiis loco. Greg. de Basilíio loquens, ἦδ' ἡ δὲ πρὸς
 ταύτῃ ἡμῖν ἰτέον πλὴν διφρημῶν, αὐτὸν προσησάμην τοῦ λόγου τοῦ ἐκείνου θεοῦ, μὴ
 καθυβρίσαι τὸν ἄνδρα, quasi defensorem & protectorem moderatoremq;
 orationis huius Deum imprimis locātes. ὅθεν προσατήριον Ἀπόλλων λεγόμενον, **προσατήριος.**
 quasi vestibularius & liminaris, quasiq; ianitor dictus. Demo
 sthenes, καὶ ὀλίγη Διὶ ὑπάτω, καὶ Ἡρακλεῖ καὶ Ἀπόλλωνι προσατήριον πρὶ τῷ
 χεῖ ἀγαθῷ. προίσαμαι **præ me fero.** Aristid. circa principium panathen.
 μηδὲ δ' ἡμῶν δ' νῦν πρὸντες τοῖς λόγοις, μηδὲ μίαν προπέτασιν, μηδὲ διήθεσιν κατὰ
 γνῶ τῶν πάντων ἐγγεγήμεσθαι, εἰ μὴ πρὸς προσησάμην ἡμῶν φαυλότερον τῶν λόγων, μὴ
 πρὸς πρὸς καὶ ἐργῶν τῷ λόγῳ πρὸς, δέσσαντες, ὑπὲς μίαν ἐκ τῶν φανερῶν ποσῶν
 ἀγῶνα, nec speciem oratione ipsa inferiorem præferentes. προίσαμαι τῇ
 ἐκκλησίᾳ, **pro moderor & rego, hoc est προίσαμαι φηὶ ἐκκλησίᾳ, quod &**
ἐπίσταμαι τῇ ἐκκλησίᾳ dici potest. Synes. τοῖς πρὸς ἐπιτέροις. ὅς δ' ἄρ' πλὴν ἐκκλη
 σίαν προσησάμην ἄνδρα βαλάντιον, ὅς δ' ἄρ' ὅς ἡμεῖς σωδὸν χρυσίαν ἐκκ
 ρύττομεν. προίχομαι **etiam significat opponere pro velamento & inte-** **προίχομαι.**
gumento. Plutarch. ἀπὸ προίχοντος ἢ προίχομην ἢ ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας.

προῆγμα. vt qui videre nolunt, & quos pudet cernere. Vnde προῆγμα, περίφασις ἢ
 οἰονὰ προκαλύμμα. Thucyd. τὸ ὃ σῶφρον τῷ ἀνάνδρῳ προῆγμα, velamentū,
 & vt recētiore locuti sūt pretextus. Marcel. in tract. de Adulter. Tūc
 autem puniendus est maritus, cum excusare ignorantiam non potest,
 Prætextus. aut adumbrare patientiam pretextu incredulitatis. Tranq. genere neu
 Prætextum. tro dixit, Et pretextum quidem illi ciuiliū armorū hoc fuit. Cice
 ro per causam dicere solet, & per simulationem. Dicitur & per speciē.
 Obtentus. Tacitus obtentum appellat. Quintil. colorem. quo significato aperte
 Color. Cicerō nūq̃ vsus est nisi memoria lapsus sum. Quintil. Qz si nulla cō
 tingit excusatio, sola colorem habet poenitentia, de eo qui alterū ac
 cusat cū de se fateatur. Idem alibi, Dādus deformibus color, idq̃ etiā
 apud malos. Neq̃ enim est quisq̃ tam malus vt videri velit. id est cau
 sa facti speciosa exquirenda est. Marcel. de donationibus inter virū &
 vxorem, Si color, vel titulus, vt sic dixerim, donationis questus est. In
 de colores rhetorici dicti a Quintil. in. iii. Non est aut satis vtī coloris
 Colores rhe bus in narratione, nisi per totam actionem consentiāt, cum præsertim
 torici. quorūdam probatio sit in asseueratione & perseverantia. Vt ille parasit
 tus, qui ter abdicatum a diuite iuuenē & absolutū, tanq̃ filium suū as
 serit, habebit quidē colorē quo dicat, paupertatem causam sibi expo
 nendi, & ideo parasiti personam a se susceptam, quia in illa domo fi
 lium haberet. Idem, Falsarū autem expositionū duplex genus est. alte
 rum, quod est tuendum dicentis ingenio. Id interim ad solā verecūdiā
 pertinet, vnde etiā mihi videtur dici color. & lib. iiii. Sed ne illud qui
 dem ignorare oportet, quedam esse quæ colorem non recipiāt, sed ta
 men defendenda sunt. Vt ille dñes qui statuam pauperis flagellis ce
 cidit, reus est iniuriarum. nam factum eius modestum esse, nemo di
 xerit. Idē in. xii. de litigatoribus loquēs, qui libellos patronis suis con
 scribūt, Hi porro nō tātū nocerent si omnia scriberent vtī gesta sunt.
 nūc cōsiliū & colores adiiciunt, & omnia peiora veris: quæ pleriq̃
 cū acceperūt, mutare nefas habent. Colores hic vocauit q̃ media defen
 sionū vocantur a forētib⁹. Cicero vero colores rhetoricos pro pigmē
 tis rhetoricis accipit, ornamētisq̃ orationis. vt cū de Pōpeio loquens,
 ad Atticū lib. ii. ita inquit, Et vt Apelles si Venerē, aut si Protogenes
 Hyalifium illum suum cœno oblitū videret, magnū credo acciperet
 dolorē: sic ego hunc omnibus a me pictum artis coloribus, subito de
 formatū nō sine magno dolore vidi. Colores aut illos intelligit, qbus
 vsus est in oratione de imperio Gn. Pompeii. sic enim vocat orationis
 ornamēta & lumina. quib⁹ detractis, res simpliciter indicata nō ma
 gnopere suapte natura vel cōditiōe placeret. Hoc em Cicero vt ple
 raq̃ ex Platoniciis scriptis, aliorum auctōrū Græcorū primariæ aucto

ritatis transtulit. Sic autem Plato lib. x. de Rep. scripsit, ὅνκαὶ ὁμοῦ
 ἀπὸ ὁμοῦ ἀρετῶν πάντας τὰς ποιητικὰς μιμητικὰς, ἑδωλοῦ ἀρετῆς ἔχει, καὶ τὴν ἁλ-
 λωρ πρὸς ὧν ποιῶσι, id est omniumque quae poetice scribunt. τῆς δὲ ἀληθείας ἐχ-
 ῶσιν. ἀλλ' ὥσπερ καὶ δὴ ἐλέγχοντες, ὁ ζωγράφος σκυτοτόμος πρὸς αὐτοὺς εἶναι,
 αὐτὸς τε ἐκ ἐπαίωρ πρὸς οὐ σκυτοτομίας, καὶ τοῖς μὴ ἐπαίωσιν, ἐκ τῆς χρωμάτων τε καὶ
 τῆς σχημάτων θεωρίας, πάντων δὲ δυνάτω δὴ ὅμαι καὶ τὸν ποιητικὸν φησὶ μοῦν χρώμα-
 τα ἅπτα ἐκείνων τὴν πρὸς τοῖς ὀνόμασι καὶ σχήμασιν ἐπιχρωματίζων, αὐτὸν ἐκ ἐπαίον
 τα ἀλλ' ἢ μιμῶν, ὥστε ἐτέροις τοῖς ἐκ τῆς λόγων θεωρίας, δοκῶν, εἰάν τε πρὸς σκυ-
 τοτομίας ὡς λέγει ἐν μέτρῳ καὶ ὑθμῶ καὶ ἀρμονίᾳ, πάντων δὲ δοκῶν λέγεσθαι. εἰάν τε
 πρὸς στρατηγίας, εἰάν τε πρὸς ἄλλων ὁτιοῦν. ἔτω φύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλῃ ἡνὰ κέλῃσιν
 ἔχει, ἐπεὶ γυμνασθέντα γε τὴν οὐ μυσικὴς χρωμάτων, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῇ λεγόμενα, ὅμαι
 σι εἶδέναι διαφαίνεται, nam si ea coloribus musice nudaueris ipsa per se
 indicata, qualia iam videantur, existimo te probe nosse. ἐπαίωρ autē est in-
 telligere, & cum praepositione πρὸς iungitur. ut in hoc loco, & in Gorg.
 ὅτι ἐκ ἐπαίωρ οὐδὲν πρὸς γυμναστικῆς. Aliquando genitiuo iungitur sine pre-
 positione, ut lib. vii. de Rep. ἄλλοι οὖν ἢ δ' ἐγώ, μάθημα ἀναγκαῖον πλεονέ-
 κει ἀνδρὶ θήσομιν μάλλον, ἢ λογιζέσθαι τε καὶ ἀριθμεῖν δυνάμει, πάντων γ' ἐφ' ἡμῶν
 ἐκ καὶ ὁμοῦ μέλλει, τάδεων ἐπαίωρ. Plut. in Bru. ὁ δὲ σιωπῶνται τὴν φωνῆς οὐκ
 ἐπαίωσιν αὐτῶν, περὶ αὐτοῦ οὐδὲν ἔστι ὧν ὑπενόουσι. Aristoph. σφίσι, καταγελωμένους
 δὲ οὐκ ἐπαίωσιν ὑπὸ ἀνδρῶν, οὐδὲν σὺ μόνον πρὸς σιωπῶν, sine casu posuit, non sen-
 tis te ludibrio haberi. Color tamē a Quintil. & recētiōribus pro ob-
 tentu & pretexto non temere usurpatus est. Cicero enim ipse colorem
 pro specie accepit, id est ἀντὶ τοῦ σχήματος ad Atticum scribens, Amifi-
 mus mi Pomponi nō omnem modo succum ac sanguinem, sed etiam
 colorem & speciem pristinam ciuitatis. Ex cuius imitatione Lucanus
 in. ix. dixit, Non iam regnare pudebit, Nec color imperii, nec frōs erit
 vlla senatus. Et colorare verbum in. ii. de Orat. Fatebor aliquid tamē
 ut cum in sole ambulem, etiam si ob aliam causam, fieri tamen natura
 ut coloreris sic cū istos libros studiosius legerim, sentio illo cantu ora-
 tionē meam quasi colorari, id est σχηματίζων. Sic dixit ut Plato ἐπι-
 χρωματίζων. Est enim colorata oratio, quae certam habet suam phrasim.
 Quintil. in. x. Sed dū assequimur firmam ut dixi facilitatem, optimis
 assuescendum est. & multo magis quia multorum lectione formāda
 mens, & ducendus color, id phraseos genus comparandū. Prætexere,
 unde pretextus, ἀντὶ τὴν προίχων Virg. dixit, Nō tamen Anna nouis præ-
 texere funera sacris Germanam credit. Alibi, Coniugium vocat, hoc
 prætextit nomine culpam. Cicero prætere dixit. & Quintil. in præ-
 fatione operis. & in. viii. de Virbio Crispo loquens. græce etiam προκα-
 λυπῶν dicitur. Plato in Gorg. καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸ
 οὐ φωνῆς οὐδὲν αὐτῶν ὀφθαλμοῖς καὶ ὅττα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκαλυμμένοι, corpore

D

& oculis & auribus animam tectam & velatam habentes. & in Protagora, τὰς δὲ φόβημινας δ' ἐπαχθεὶς ἀνδρὶ, πρόσχημα πρῆξις, καὶ προκαλύπτει τὰς μὲν κρίσεις, διορ ὁμηρορ καὶ Ἡσίοδορ. τὰς δὲ αὖ τελετὰς καὶ χρησιμότητας, τὰς ἀμφὶ τὸν ὀρφέα καὶ μινυαῖορ. Chion μάτρινι, τὸ δὲ εἶναι τύραννον χαλεπῶς καὶ τελείως, ὠφελιμῶς περὶ ἐπὶ γὰρ ἡγάμα τῇ πόλει, ἢ δημοκοπῆς ἀντὶ καὶ προκαλύπτεται δόξαν μὲν τριότητ', modestiæ speciem præferre, modestiā prætere. Inde ἀπροκαλύπτως sine velamento & colore quesito pretextuq; nullo, apud eundē. πρόσχημα etiam decus significat & rem visendā, quasi προσέχον χάμα καὶ ὁρᾷται. Herodot. καὶ δὴ καὶ τὸ Ἰωνίης ἦν πρόσχημα μίλητος. Aristot. περὶ κόσμου, ἀλλ' διορ ἰσορὶ τὸ καμβύσις ἐξέρχεται καὶ Δαρῆος πρόσχημα, ἃς σεμνότητος καὶ ὑπὸ χῆς ὕψος μεγαλοπρεπῶς διεκδικόσμετο. πρόσχημα vocat magnificā speciem regiæ Persicæ, & spectatu mirabilem. Plut. in Fabio, σιμωνίῳ μινυαῖο καὶ χαίροντος ἐπὶ τῷ, δὲ πρόσχημα τὸ ἀκροτάτης καὶ μεγίστης ἀρχῆς ὑφῆσθαι καὶ προσηλακίῃσθαι δι' αὐτὴν, ὑπερμυνησκήν δὲ φάβιός, καὶ τὰ λοιπὰ.

προσίσαμαι πρόσχημα, φηὶ ἀκροτάτης ἀρχῆς dictaturæ maiestatem vocauit. προσίσταμαι adsum, & proximus sum, vt παρίσταμαι. Aesch. κατὰ τιμοκρ. ὅρῳ δὲ πολλὰς μὲν νωτέρων προσηκνότητας τῷ δικαστηρίῳ, καὶ δὲ τῷ πρῶτον τέρων. Demosthenes κατὰ σιφάνου, καί τι τὰς μὲν, τὰ περὶ αὐτὴν μαρτυροῦντας, προσήκα ὅσοις τὰς μαρτυρίας καπνοκλασμιῶς μαρτυρεῖν. τὰς δὲ τὰς προσηκνότητας μαρτυροῦντας, τὰς ἀπὸ ταυτομάτου προσάντας, καὶ ὧν μάλιστ' ἡγεαμνύουσιν πλὴν μαρτυρίαν, id est testes fortuitos, qui forte interim afuerunt. προσίσταμαι congregior, aggredior. Plato in Philebo, προσηκνότητας δὲ κατὰ πόρ ἀδελφαὶ πρὸς τῶν αὖ τὸν λόγον, Aggrediamur igitur hanc quoq; disputationem. προσίσταμαι δὲ ὧν ἀνίσταμαι καὶ ἐμποδίζω καὶ προσκρύβω, aduersor, obstrepo, obfisto. vt προσίσταμαι σοι, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς σε ἐμὶ inquit Pol. Dionys. Alicarnas. de rhythmis Isocratis loquens, & nimio eorum usu, καὶ πᾶς δὲ τῶν χημάτων κόσμος πολὺς ὅστις παρ' αὐτῶν, καὶ λυπεῖ πολλὰς πλὴν ἄλλω κατασκηλὺν προσηκνότητες ταῖς ἀκοαῖς, obfiscens aureis & offendens. Et rursus, τῷ γὰρ μὴ ὧν κυρτὸ γινώσκει, προσίσταται φησὶ ταῖς ἀκοαῖς. Aristoteles in primo de generatione animal. καὶ κενὰ δὲ ἔσσαι αἱ ὑσέραι, ἄνω προσηκνότητες ἀνίσταται, id est sursum versus obfiscens, & molestæ, & obstruentes. hoc enim significat. quemadmodum apud eundem Probl. segmento secundo προσηκνότητες significat obicem opponere, sistere & inhibere, διὰ τί τῶν ὀξείων κινήσεων μᾶλλον διαμαίναντο λουκιστῶν, τῶν δὲ νωδιστῶν ἥτην, αἱ πρὸς δὲ σιμόν πορταὶ νωδιστῶν οὐσαι, ἰδρῶτας τε μᾶλλον ἐκκρίνεται. ὅ δὲ πνεῦμα προσηκνότητες. Idem inferius, ὥστε διὰ μὲν πλὴν ποιαντῶν κινήσεων ἐκδραμαίνεται, ὅ μᾶλλον τὰς ἰδρῶτας ἐκκρίνει, καὶ δὲ πνεῦμα προσηκνότητες, & spiritum inhibet, ac commeare vetat. συμβάλλεται δὲ ὧν ταῖς ἀκροαῖς καὶ δὲ

τὸ σῶμα τὸ σῶμα, πρὸς δὲ μὴ ὁλοκληρῶς δὲ πνεῦμα προσίσταται, inhíbens
 quo mínus recta commeet. sic enim ubiq; legi atq; intelligi oportet.
 Sic segmen.iii. Διὰ τὶ ὅσοι θῆμοι πλὴν φνσιν, εἰς ἰχθυοὺς ὥσιν καὶ ὀλιγαφῆς, εἰς
 μὴ ἀφροδισιάσῃσι, χολίτε προσίσταται αὐτοῖς πλάκας, καὶ ἐκπικρον ὑπερχωρεῖ, καὶ φλέγ-
 μα ἄλμυρόν γίνεταί. προσίσταται legendū est, pro molesta est & male affi-
 cit, licet aliter Interpres vir doctiss. senserit. cuiusmodi loca interdum
 dissimulare sine prevaricatione non possum, cum eo quod ignorantia
 lapsus esse videbor, in eo quod silentio transmiserō. & rarissime tamen
 id facere institui. προσίστημι etiā est affirmo, id est firmiter colloco. An-
 tiph. in apolog. φόνος ἀκροῖς, τῷ δὲ πατρὶ εἰς ὑπὸ τῷ ἑκοντίῳ φορὰν ὑπερβαλόντι,
 καὶ τὸ σῶμα προσίσταται τῷ σκοπῷ πυρεῖν, ὃ ὑπὸ δὲ ἀκόντιον ἐλθὼν ἐβλήθη, & cor-
 pus affirmante ut in scopū collimaret, ut certius iacularetur. ἱψίσταμαι ἱψίσταμαι.
 μαι subfideo, fido, pessus eo. Aristot. in Probl. εἰ τὰ ἅλ' ἀπόρρητα διηθεῖ
 διὰ τὴν γῆν διηθεμύων ὃ ἀεὶ μάλιστα ἱψίσταται τὸ παχύνταρ καὶ βαρύνταρ, ἐκκρί-
 νεται ὃ τὸ κῆφον. Idem, καὶ δρμαῖνομύνης μὲν ἀφέτεται τὸ ἄλμυρόν, τυχομύνης ὃ
 ἱψίσταται. ἱψίσταμαι subeo, succedo. Plato lib. vi. de Rep. ὁ ἴον ἐν χερσὶν κο-
 νιοῦται ὑπὸ πνεύματι φθορῶν, ὑπὸ τεχνίον ὑπερσῶς. Et subeo id est sustineo, &
 suscipio. Lys. καὶ φιλοκρ. οὗτ' ὅτι πρὸς τὸν κεκτημύον, ἐν ἐκείνῳ τῷ ῥό-
 τῳ ἐβελοντῆς ὑπέστη τὰν πλὴν τῷ λατρυγείῳ. Idem ibidem, ὅστις ἐβελοντῶν ὑπερσῶναι
 τριήραρχον, id est τριηραρχίαν. quo loquēdi modo etiā Demosth. usus est
 his verbis, ἐχθρὸν γὰρ αὐτὸν ὅτι ἐγὼ τὸ πατριονίδ' ὁμοῦ ὑπέστην ἐν τῷ δή-
 μῳ, τότε φησὶ, ἐρεχθίδ' ἀνασάντα φησὶ αὐτὸν φυλῆς, ἀνθυπερσῶναι. ἱψίσταμαι etiā
 significat κρυφίως ἱσταμαι, ὁ ὑπερχωρεῖ. & poetice ἱπικχῶμαι, quod etiā apud
 historicos legitur. ut apud Xenoph. in. vi. παλαιάας, ἐγὼ σοι ὡς κῦρε ἐβλή-
 σι τὸ ἱψίσταμαι πλὴν καὶ πρόσωπον φησὶ ἀντίας φάλαγγ' ἰσχυρὴν ἔχειν, εἰ μὴ σοι ἄλλο
 δοκῇ, recipio & polliceor me habiturum. Et paulopost, ὃ ὃ διεκλίρω-
 σεν αὐτὸς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης ἡπὶ ἱψίσταται. Significat etiā suscipio, id est
 aggredior, ἀναισθῆμαι, ἀναλαμβάνω, instituo & incepto. Isocr. πρὸς φίλιππ.
 Ἀπώτας μὲν οὖν καὶ τῶν νοῦν ἔχοντας, δὲ κρῆσον ὑπερσῶναι παρὰ τὸν γλῶ-
 σσιν αὐτῶν. Aristid. in panathe. μηδὲς ὃ ὁλοθεῖν καταγῶ τῶ πᾶντος ἔχει
 ῥίματ', εἰ μὴτε προσκράμνυται καὶ φανυλότερον τῶ λόγῳ, μὴτε εἰ πολλὰ ἐρ-
 γῶν προσέει τῷ λόγῳ δέσσαντες, ὑπέστημεν ἐκ τῶ φανερῶ πρὸς τὸν ἀγῶνα. ἱψί-
 σταμαι suppono, pono, id est τίθεται & ὑποτίθεται. Athen. οἱ δὲ ἀρχαῖοι
 καὶ τῶν διδῶν ἀνδρωποιδῆς ὑποσκάμνυται, καὶ τὰ πρὶ τὰς ἐορτὰς διέταξαν.
 ἱψίσταμαι sustineo, id est δέχομαι excipio, non cedo irruenti. Synes.
 οὐτόν δὲ ὅτι ὁ πρῶτος ὑποσῶς ἐπλήττω γυμνός. Plutarchus, μαχόμενοι οὖν φέ-
 ρονται ἢ ἐν διδόντων, ἀναμροῦσι δὲ τῶν ὑπερσῶν. Idem, βιαζόμενον δὲ αὐ-
 τὸν πρόσω, καὶ διακόπτοντα τῶν πρώτων, ὑποσῶς ἔσθ' ὡς διὰ σόματ' ὃ εἰ-
 φος. & in Demetr. οὐδὲν δὲ ὑπερσῶναι ἢ ἐναντίων, ἀλλὰ φερόντων καὶ πρὸς
 μύων τὰς πόλεις. Liviū Græcorū imitatione lib. pri. ita scripsit, iam nō

D ii

α Plutarch.
 in Sylla. fo. 158.

ἰψίστημι.

feras tantum subsistere, sed in latrones præda onustos impetum facere, pastoribusq; capta diuidere. ἰψίστημι significat in naturā rerū pro-

duco. vt ὁ θεὸς ὑπέσκησε τὰ πάντα ὅτι, ἐκ ὄντων. Greg. de baptismo, ἀλλ' ὡσαύτως ἐκ ὄντων ἀνθρώπων ὑπέσκησε, ὥτως ὑπεσάντων ἀνέπλασε, sic in naturam productos denuo finxit. Alexand. in pri. probl. τὰ δὲ ὅλυντα πανκλώς, ὅτι

θεὸς μόνον γινώριμα, ὅτι καὶ τῇ τέττωρ ὑσίαν ὑπεσάντων. Idem Greg. in pri. πρὶ ὕψ, θέλω ὑπέσκησε ὁ θεὸς τὰ πάντα, ἢ βία αἰετῆς; Et πρὶ διολογίας, πῶς γὰρ ἐν κῇ ὑπέσκησε τόδε τὸ πᾶν ἢ σωῆσιν, μὴ διὰ τὰ πάντα καὶ ἐσιώσαντο καὶ σωέχοντο. Ipse ὅν ὅτι ἐς τὰ γῆθηλια ὑπεσκήσθαι dixit, ἀντὶ τοῦ ὑπεσθῆναι, πρὶ κοσμο-

ποιίας loquens, Ἀλλὰ πρὸς ἄλλο ἢ καλῶς ἔχοντο, καὶ πάντων πρὸς ἅπαντα ἐς ἐνὸς κόσμου συμπλήρωσιν, ἵνα δέξῃ μὴ μόνον δικαίαν ἑαυτῷ φύσιν, ἀλλὰ ὅτι πᾶν

ἰφισκηδῶ.

τὴ ζένιν ὑπεσκήσθαι δυνάτορες ὄντες. ἰφισκηδῶς dicitur quod in naturam rerū cadit, vt Quintil. locutus est. Philo πρὶ κόσμου, οὐδὲν ἢ ὄντων ἰσοῦμορ ὑφέ-

σκησε θεῷ, nihil extitit, nihil in rerū naturā proditum est. Idem, ἐν αὐτῷ δὲ

προϋφύμνον

ἐστὶν ὑφύμνον, ἐστὶ μέλλειν. ἀλλὰ μόνον ὑφέσκησε. Et προϋφισκηδῶς τὸ προϋφισκόμε-

προϋφισκηδῶς

νομ. προϋφισκόμενα, enim dicuntur τὰ πρότερον φύσει ὄντα. quæ ὅν τις προ-

προϋφισκόμε

γυμνῶσις censentur. quæ præeuntia & antegredientia dici latine possunt,

νον.

vt προϋφισκηδῶτα præorsa & primordia nature. Plut. πρὶ ἐμαρμέν. τέττωρ

δὲ ὥτως ἔχοντων, ἔξῃς ἔκτερος ὡς τόγε ἐφ' ἡμῖν καὶ ἡ τύχη, τό τε δυνάτορ ὅτι τὸ

ὑπεσκήσθαι, ὅτι τὰ τέττωρ συγγενῶν, ταχθέντων, ὅν τις προϋφισκόμενοις, ταῦτά τε

σώζονται, ὅτι πᾶν ἐμαρμένῳ σώζονται. ἢ μὲν γὰρ ἐμαρμένῳ πάντα πρὶ ἑαυτῶν καθάπερ

καὶ δοκεῖ. τὰ δὲ ἐκ ὅτι ἀνάγκης γινώσκονται, ἀλλ' ἑκάστον ἐν ἑαυτῷ ὅτι πρὶ πρὸς ἑαυτῶν

καὶ πρὸς ἑαυτῶν. πρὶ πρὸς ἑαυτῶν ὡς γὰρ πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

πρὸς ἑαυτῶν ὡς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτῶν

φασίν. τὰ δ' ἔκαστ' ὑπόστασις. ὑπόστασις etiā est audacia & fortitudo animiq;
 p̄sentia. Polyb. de Coclite, οὐχ ἔτι δ' αὐαμιν, ὡς τ' ὑπόστασις αὐτ' ἢ τὸ λῆμα
 κατὰ πεπληγμένω· ἔναντίω. ὅθεν ὑπεραστικός, ὁ ὑπεραστὴς ἢ θαρσύνων, p̄fē
 dens. Significat etiam auctorem & conditorem substantiæ. Dionys. πρὶ
 ζωῆς, καὶ ὡσαύτ' ἐπὶ τῷ ὄντι· ἐλεγχόμενος, ὅτι καὶ ὁ αὐτοεἰναι ὅστις ὁ αὐτὸς, ἔτι
 δὲ πάλιν, ὅτι ἢ ἐπὶ αὐτοζωῆς ὅστις ἢ θεία ζωὴ καὶ ζωὴ καὶ ὑπεραστικός. Idem πρὶ σο
 φίας, φέρει δ' ἢ ἐκ δολοφίας πλὴν ἀληθείας καὶ αἰωνίαν ζωὴν, καὶ ὡς σοφὴν, ὅτι αὐτοσοφίαν
 ὑμνῶμεν, μᾶλλον δὲ ὡς πάσης σοφίας ὑπεραστικός. Est enim ὑπεράστικος ὁ ὑπερήσας,
 qui condidit & in naturam rerum edidit. vt idem πρὶ ὄντος, ὁ ὢν, ὅστις
 εἶναι κατὰ δ' αὐαμιν ὑπερστικός ὅστις ὑπεράστικος αἰτία καὶ δημιουργός ὄντος. ὑπερξέως,
 ὑπεράστικος, ὑπέρσας, φύσεως ἀρχή, καὶ μέτρον αἰώνων. Idem πρὶ σοφίας, ὑπερσοφός
 καὶ πάνσοφος αἰτία, καὶ ἐπὶ αὐτοσοφίας καὶ ἐπὶ κατ' ἕκαστον ὅστις ὑπεράστικος. ὑπό
 σθημα etiam pro hypostasi dicitur. Greg. ἐν τῷ πρὶ προφητείας de prophe
 tis loquens, πλὴν ἔπε ἔπει πρὶ ὧν ὁ λόγος, ἔπε ἡ ἀλλοτρία καὶ αὐτὸς ἐστὶν ἐν
 ὑπερήματι καὶ ὑπὲρ τῇ κυρίᾳ κατὰ τὸ γεγραμμένον. ἔπει δὲ φύσιν εἶπε ἢ ὅτι
 γόρυσσι. Significat etiam sedimentum, & quod ex vrina sublidet. παρ' ὑπερξέως
 φίσσας autem minus est q̄ ὑφίσσας, id est fere in natura rerum sum,
 vel propemodum subsisto. Dionys. πρὶ φωτός, μένει δὲ καὶ ὅστις ἢ νόσος,
 ὑπὸ ἑχέως πλὴν ἐλαχίστω τάξει, καὶ ἐν αὐτῇ ὑπερξέως αἰτία. καὶ πάντῃ ἑμοί
 ρον τῷ ἀγαθῷ, ἔπει ἔπει, ἔπει ἐν τοῖς ὅσι. Quibus verbis significat morbum
 non habere suam & propriam substantiam. sed subsistere in aliqua &
 tenui boni participatione, & qualicunq; temperatiā. quæ si nulla sit,
 iam corpus interibit & morbus cum eo. Inde παρ' ὑπόστασις, de qua su
 pra diximus. Σωίσθημι cogo, coagmento, fingo, formo. Lucian. in Pro
 metheo, ἔβηνον ὡς αἰσθησι καὶ ὑπὸ ἑκείνου συσπείσθαι καὶ ἀναπλάσσει, ὁλίγον ὅσον
 ἔπει λαβόντα, id est homines fingere. Idem, καὶ ἔπει δὴ πρὸς διὰ τὴν αἰδέσθαι
 ἀνδρῶν τὸν ἑρμῆν καὶ πλὴν γλῶσσαι ἡμᾶς τὸς θεοὺς συσπείσαντο, id est ἔφυσαν. Ari
 stotel. etiam voce passiva dixit, de vespis loquens, in nono hystoriæ, ὅ
 τι ἡγεμόνες ὅταν λάβωσι τόπον ὁσκότην, ἐπιόντων τῷ θείῳ πλάττονται τὰ
 κηρία, ὅτι συσπείνται οὗτοι καλῶσι σφικωνίς τὸς σμικρὰς διορ πηγαδύς, ὅτι
 στρουunt fauos suos quadriferos. Plato in Timæo voce actiua usus est,
 de mundi creatione loquens, τὸν δ' ὑπάρχοντων αὐτὰ τῶν ἐφεξῆς
 ἡμῶν λεκτέον. τίνι τῷ ὧν αὐτὸν ἐς ὁμοιότητα ὁ ξωιστὴς συσπείσκει. Idem, ἐκ
 γὰρ πῦρ πᾶν, ὕδατος τε ὁ ἀέρ· ὁ γὰρ ξωιστὴς αὐτὸν ὁ ξωιστὴς. Rur
 sus voce media usus est, συσπείσκει ἢ συσπείσκει θρανὸν ὁρατὸν ὁ ἀπὸ. In
 de συσπείσκει significat conciliare, ad concordiam adducere, quasi con
 sociare. Isocrates πρὸς φίλιππον. ἡς μὲν οὖν ἐκ ἀδύνατον ἐστὶ σοι συσπείσαι
 τὰς πόλεις ταύτας, ἐκ τῶν ἐρημίων ἡγῶμαι σοι γυμνασθεὶς φανερὸν. Ab
 huius verbī imitatione Cicero constituere pro in vnum conciliare
 & consociare dixit, in primo de Oratore, Vt vero iam ad illa sum

ma veniamus, quæ vis alia potuit, aut disperfos homines vnum in locum congregare, aut a fera agrestiq; vita ad hunc humanum cultum ciuilemq; deducere, aut iam constitutis ciuitatibus, leges, iudicia, iura describere? ἤν' πόλεως ἢ δὴ σωστικῶν. Idem alibi, Ab oratorib; ciuitates & ab initio constitutas, & sæpe conseruatas esse dixisti. σωίσκημι contraho, corrugo, obduco. Plutarch. in Sympof. ἤν' ἐπὶ αὐτῷ. ὃ δὲ & μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συσῆλξας & πρόσωπρον, ἐγὼ πίνω ἔφη. σωίσκημι etiam πηγνυμι, & concrefcere facio. Aristotel. in primo de generatione, οἷον ἐν τῇ τῷ γάλακτι πῆξαι, τὸ μὲν σῶμα, & γάλα ὄζειν, ὃ δὲ ὁρᾷ ἢ πῖναι, & πλὴν ἄρ' ἧν ἔχον πλὴν σωίσῃσαν. σωίσκημι conflo, communi consensu comparo, vnanimèter molior. Isocr. in Helene, ἔπερ δὲ τανύτης οἱ Ἕλληες ποσῶντο συσῆσαντο πόλεμον. Plutarch. ναξίοις δὲ καὶ μιλησίοις συσῆσεν πόλεμον διὰ τὴν ἔψιπρέοντο γυναικα. Demosth. ἐν τῷ πρὶ ῥοδίων, καὶ διὰ ταῦτα συσῆλξας ἐφ' ἡμᾶς τὸν πλῆθος τῶν πόλεμον. Dicitur etiam de coniuratione. Aristotel. in quinto Politic. οἷον κινάδων ὃ πλὴν ἐπὶ Ἀγκισιλάου συσῆσας ἐπίδρισιν ἐπὶ τῶν σπαρτιάταις. Demosth. σωσῆσεν πόλεμον φιλίππῳ καὶ Ἀθηναίοις, datiuo, bellum exortum inter eos. & σωσῆσεν πόλεμον φωκεῦσι πρὸς θετταλῶς, exarsit. Inde σωισάμενοι dicuntur coniurati & coeuntes, & foedus ineuntes & confociati. Plutarch. ὅτε σωσῶμοσαν ἀλλήλοις ἔρι, καὶ συσάντες ἡγωνίζοντο. quibus διασάντες καὶ διαφερόμενοι opponuntur. Et συσασις est coniuratio, conspiratio, sodalitiū in perniciem legum. & quā Cicero coitionem vocare solet, & lex Cornelia vocabat, vt nos in Annotationibus scripsimus. Demosth. in pri. κατὰ σεφάνου, κακοπεχνῶν ἃ φαίνει πρὶ τὰς διαθήκας, τὰ φθονοῦ μὲν αὐτὸς μαρτυρῶν ἐτοίμως κλέπτων δὲ τὰς ἀλλοτρίας μαρτυρίας. δὲ τὰς δικασὰς. σωισάμενοι δ' ἐπὶ ταῖς δίκαις. οἱ δὲ νόμοι καὶ πρὶ ἤν' ριζῶν γραφῶν περιήκασιν. σωισάμενοι ἐπὶ ταῖς δίκαις dixit, cum conueneris & coieris quo rei iudicio circūuenirétur & condemnarentur. vt Cicero pro Cluentio ex verbis legis Corneliæ loquitur, Et coire de innocentium fortunis. Sunt & alia verba quibus a Græcis ista significantur, quæ suo loco dicentur. Idem in secūdo κατὰ σεφάνου, οἱ δ' ἐκ πρὸς σίας ὥσπερ ἔτ' πρηροί, δεξιῶν πρόσφασιρ δικάσιων ἔχοντες ἄρ' ἐπεῖρ, ἀλλ' ἀχροκιδεία καὶ πλεονεξία καὶ ὕβρις, καὶ τῶν ταῶν ἐαυτῶν συσάσας κυριωτέρας ἤν' νόμων ἀξιοῦν εἶναι, ταῦτα φανήσονται πρᾶττοντες. Dicitur etiam ἐπισωίσασμαι. Plutarchus, πρὸς οὗ τὰ ποιαντὰ ἤν' νομοδῆται μάτῳ χαλεπώσαντες οἱ ἔφοροι, ἐπισωῆσσαν. Idem in Gracch. ἐπεβέβλουν δὲ τῶν τιβερίων κρύφα, καὶ σωίσασσαν ἐπ' αὐτὸν τὸς ἀναγῆσοντας, decuriabant & conscribebant. vt Cicero in Philip. & pro Plancio, Non rursus improbos decuriabit. Et ad Quintum fratrem, Senatus consul. factum est, vt sodalitates decuriatq; discederent. αἱ συσάντες, οἱ καταλεγμένοι, οἱ καταπεταμῆνοι, καταλελοχισμῆνοι. Aesch. πρὶ πρᾶπρ. φῆς γὰς με ἐν μῆν

συσασις

ἐπισωίσασμαι

τῇ πρώτῃ πρὶς βάλαρα στυγερὰν σωεσκέοτα ἐπὶ πλὴν πόλιν, ὅν δὲ τῇ δούτῃ
 ῥα ἀνδρέα. σωεσκέοτα, *vocat coniuratū, & qui consilium proditiōnis* σωεσκέοτα
 iniit. Idem, ποτέρου οὐκ ἐγὼ τὸν δῆμον ἐκώλυσα, τὸν δῆμον μιμῆσθαι, ἢ σὺ
 δι' μετὰ σοῦ σωεσκέοτες ἐπὶ τὰ κοινὰ; & σωεσκέως, *compactus, solidus, nō*
fluxus. Aristotel. in octauo de hist. animal. Διὸ καὶ σάρκεις σωεσκέοσι μᾶλ
 λον τῶν προσγέωρ ἰχθύων. τῶν δὲ πελαγίων ὑγρὰ ἔστι καὶ κεχυμῆται. Theophr.
 in secundo de Causis, βορέων δ' ἕσδωρ ἐκρυβρίων, ἰχυρὰ πὲρ τὰ δένδρεα
 καὶ ἐκπέτῃ μᾶλλον, ἅπερ γῆς διακόρυς ἔσκει, αὐτὰ πὲρ σωεσκέα, καὶ ἔν
 ἀπελκφέοτα, οἰκίον θρῆμον. Idem, Ἀπλῶς δ' αὖτὰ τὰ βορέα βελτίω τῶν νοτίων.
 καὶ γὰρ ψυχρότερα, καὶ πλὴν ἀπόλαυσιν πρὶς πλάω ξυεσκέοτων καὶ ἰχυόντων
 καὶ τῶν καρυπῶν καὶ τῶν δένδρων. Xenoph. Ὀυπὼ ἔχουσιν σωεσκέα τὰ σώ
 ματα. σωίσκειμι ἄνα, ἀντὶ τοῦ γνώριμον πρὶς καὶ μαρτυρεῖ. Demosth. πρὸς κάλ
 λιππον, καὶ ἐὰν μοι γινώσκωσι πλὴν ὅτι τὸ ἀνδρώπευ ὅ ἄν δέη ἀποδιδῶναι, το
 σῶτον μόνον ποιεῖν γράται ἢ δὲ ἀποδιδῶναι. ἐὰν δὲ μὴ γινώσκωσι, καὶ τότε
 τῆνομα προσαραγῆται ὅς ἄν μείλλῃ συστήσῃ, καὶ δέξῃ ὅ ἄν δέη κομίσθαι
 τὸ ἀργύριον, id est quē oporteat ostendere & testificari eū esse cui dari
 oportet. Idem, Δεῖξαι δ' ἄν ἀντὶ τοῦ πατρὶ τοῦ ἐμῶ καὶ συστήσαι, τοῦ ἄρ
 χειδιαρὶ καὶ τοῦ πατρὶ προσέταξε. Isæus πρὶς τοῦ κίρωνος κλήρε, καὶ ταῦτα
 Διοκλῆς ἀκρόσας, ἔδωκεν ἀντεῖπερ. ἀλλ' ἐωνῆσθαι δ' τῶν εἰς ταφὴν, τὸν δὲ ἀξῆ
 βῶνα δέδωκεναι ἔτ' φάσκω, ταῦτα ἡεῖς παρ' ἐμῶ λαβεῖν. καὶ δῖωμολογῆ
 σαι τῶν μὲν ἡγορασμῶν ἡμῶν ἀπ' ἀβύσσου. ὅν δὲ ἀξῆβῶνα ἔφασκε δέδωκε
 ναι, συστήσαι τὸς λαβόντας. σωίσκειμι etiam nobilem & notum facio.
 Synes. Θεοτίμω, ἐκῆνο δὲ κοινόν, οὐ καὶ Σιμωνίδης ἱέρων, τῇ διαδοχῇ τοῦ
 χρόνου σωεσκέοι. καὶ διὰ τοῦ Θεοτίμου πρὸς τοῦ εἰς ἐλλοις ὥσι, πρὸς ἀνδρῶ
 μι. ὅν τὰς τῶν λόγων διατριβῆς. His verbis significat poemate Si
 monidēs Hierona, & poemate Theotimi Anthemium illustratos, &
 posteritatis memoriæ commendatos. σωίσκειμι etiam commendo si
 gnificat. Idem, σωίσκειμι τῇ ἐλπίδι καὶ τῇ προσδοσίᾳ τῇ σῇ, τὸν δαυμάσιον.
 σωίσσασθαι ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν λαμβάνω, καὶ ὑπαρξίην ἔχω καὶ φύσιν εἰς τὸ εἶ
 ναι, id est consto, componor, quæ significatio nota est. σωίσσασθαι con
 iuro, conspiro, & datiuo iungitur. Plutarchus, δι' ἧς σωίσαντο τοῦ καλῶ
 λιν. Et ad bellum confociari. Xenoph. in septimo ἐλλωίῳ, de Epami
 nonda, ἡλῶ γερηνῶν. διὰ πλὴν εἰς πελοπόννησον. στρατεύων τοῦ σωεσκέ
 ναι τὸς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Et σωίσκειμι ad defectio
 nem vel ad res novas sollicito. Paus. τοῦτον σωεσκέειν διδῶναι καταγνωδέν
 τα, Ἀργυρίων ἀνδράς ἐπὶ τὸν βασιλέα σωεσκέειν. Ἀριστάναι autem fide de
 ducere, ad defectionem elicere. Aeschines, σὺ γὰρ ἂν κόμῳ ἀποστή
 σαι; σύστασις constitutio. Galenus, ταύτῃ γὰρ ἡμᾶς ὁ πλάτων ἐδί
 δαξε πλὴν μέθοδον ἀπάσης τέχνης συστάσεως. σύστασις etiam crassitudo
 & coagmentum. Idem in decimoquarto Therapeu. εἴτ' ἀνδρὶ ἐμβαλὼν

κακκάβη τίτανορ ἄσβεστον, λίαν ὡς ἀλθρονον ἐμπλατῆ μέγχι πικρὸν σφάσσας.
Idem, λύνονται μέγχι γλοιώδης σφάσσας, vsq; ad crassitudinem strigmen-
titiam. Et in secundo ad Glaucō. Ἀρμόζα δὲ μέλι μέγχι σφάσσας ἐμπλα-
στρώδης ἐπὶ θέρ. Significat etiam corpus & concretionem. Arist. in quin-
to de hist. animal. ὅζ δὲ εὐδέχεται μὴ καίωδς σφάσσας ζῶων ζῶων, ἢ (ἐλαμάν-
θη) αἰθερ φανερὸν αὐτῇ γὰρ ὡς φασι βαδίξουσα διὰ τὴ πυρρός σθένουςι τὸ πύρι. Σφάσ-
σις conciliatio & ad concordiam reductio. Isocr. in paragr. πρὸς τὸν κοινόν
τὸν πόλεμον πολλὰ πόλεως ἂν εὐρεθείη καλῶς ἠγωνισμέναι. πρὶ δὲ σφάσσας ἐκ ἐπι-
πρὸς ἂν ὧς ἐπιθέσειε ἄμενον οὗ ἡμετέρας βιβλιοθήκης. Significat etiam præ-
lium collato pede pugnatum. Herodian. μὴ φέροντες πλὴν ἐκ σφάσσας μά-
χην, id est πλὴν σαδιαίων, vel πλὴν σφάδων μάχην, quod idem est, hoc est, sta-
tariam pugnam. Apud eundem enim σφάδων καὶ σφάδον μάχεσθαι, est
comminus pugnare, & differt τὸ διὰ δοράτων. Diximus supra de signifi-
catione verbi τίθημι & τίθεμαι, & ὑποτίθημι & ὑποτίθεμαι. nunc explican-
canda sunt reliqua composita eius verbi. Quorum ὑποτίθεμαι, reicere
significat, hoc est ἀναβάλλεσθαι, ἀνατίθεσθαι. Xenoph. in. ii. ἀρμηνημον. de vo-
luptariis hominibus loquens, τὰ μου ἑδία, ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες. τὰ δὲ
χαλεπαῖ, ἐς τὸ γῆρας ἀπεθέμενοι. Isocr. in paragraph. καίτοι δοκῶ ἂν, ἡμῖν ὅστις
ἐπὶ τῷ τριάκοντα κόσμιοι ἑαυτοὺς πείσχειν, ἐς τοσοῦτον ἀπεθέσθαι τὸ χρὸνον ἀδικεῖν, ἐν
ᾧ καὶ τῆς πρόσθεν ἡμαρτηκόσι μετέμεινε. Significat etiam deponere. Plut.
in Politicis præceptis, οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τὴν ἀριστάων καὶ τὴν θεμιστοκλέα ἐπαινεῖ-
σι, πλὴν ἔχουσιν ἀπεθέμενους ὁσάκις ἐπὶ πλὴν προσβάσαν ἢ στρατείαν ἐξίοισιν. Athen. in
quinto διαπνοσοφισδῶν, ὅς ὑπὸ οὗ πατριδῶ σφαμκφέρος ἀνέθεός, τατέσιρ ἱερὸς
ἐξακλέος, ἐκ ἀπετίθετο πλὴν ἀρχῶν, ἀλλ' ἐξ ἡμάτις τύραννον ἤν, non abdicā-
bat se magistratu. Plutarch. ἀπετίθειτο πλὴν ἀρχῶν & κατατίθειτο pro
eodem dixit. ἀπετίθειτο τὰ ἔντερα ἐς πλὴν δικαίαν χώραν Galen. dixit pro
reponere, & vt Celsus loquitur refundere. Et ἀπότισις ἣν εὐτέρων
apud eundem est refusio intestinorū. ἀπετίθειτο τὰ γαστέρα, παθία,
exponere. Aristotel. in septimo Politicon, ἔαρ ἢ τάξις τὴν ἐνδῶν μηδὲρ κω-
λύει ἀπετίθειτο ἣν γιγνωσκόμενων. Idem, περὶ δὲ ἀπετίσεως καὶ τροφῆς ἣν γιγνω-
σκόμενων, ἔσω νόμος, μηδὲρ πεπερωμένων τρέφει. ἀπετίθειτο etiam reconde-
re, hoc est ἐς φυλάκην καὶ τήρησιν τίθειτο. ἐναπετίθεμαι ibi depono & re-
linquo. Galen. in. xii. methodi, πρὶ τῇ κατωτέρῳ loquens, τὰ μου παλῶ-
σον ἔχοντα ἣν καρούτων, διδοικυμῶ μου ἐν τῷ παραστάτικῳ, μαῖλλον. ἵχνυ-
σαν δὲ καὶ δύσλυτον εὐαποτίθεται ψέγειν ἐν τῷ κάμωνό. ἀντὶ τοῦ ἐγκαταλειμμένης.
ἀνατίθημι expono & narro, διορ, ἀνατίθημί σοι πλὴν ἐμὴν γνώμην καὶ
βουλὴν. vt in Actis Apostol. ca. xxv. ὁ πᾶς τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ ἔργα τὰ πα-
λαια. ἀνατίθημι καὶ τὸ ἐπιτρέπω, καὶ ἐπίθημι, pmitto, cōmitto, mado. διορ, ἀνατίθη-
μί σοι τὴνδε τὴν ἐπιμέλειαν. & ἀνατίθημί σοι τὸ φορτίον, onus iūgo. Polyb. de ca-
stris Ro. loquēs, & obeūdīs vigīliis, ἢ δὲ τὸ ἐφοδείας ποιεῖν ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἀνα-

τίθη, Vigiliarum autem circuitus fidei equitū cōmittitur. Ανατίθημι
 μι δὲ προσλογίζομαι, tribuo, acceptum fero. quod etiam προσίθιμι dicitur.
 Synes. ἔγωγε δὲ ἀντιθίσκειν αὐτὰ τοῖς θεοῖς. Et tribuo, id est propensus sum
 in aliquem, & illi multum faueo. Plato de amore loquens in Sympoſ.
 τὸ δὲ ἄρα ὡς εἰσικεῖν, & τὸ πρὸς ἡμῶν δὲ καλῶς ἐπαυεῖν δέομαι. ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀναλίσκειν
 τοῖς πράγμασι, καὶ ὡς κάλλιστα, εἶναι ἀλυσθῆναι ἢ εἶναι μὴ. Idem, διὰ ταῦτα δὲ πάντα
 λόγον κινουμένους, ἀνατίθεται τοῖς ἔργοις. Ανατίθωμι δὲ ἀνάπλω suspendo, δῖον, ἀνατίθωμι
 τόδε τὸ λάφυρον τῷ τοῖς ἀγάλμασι. Aristoph. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἐρχομαι πρὸς
 τὸν θεόν. ἀντὶ τοῦ ἱερῶν κρημάτων. ὅθεν ἀναθήματα, τὰ ἀειδόμενα, id
 est donaria. Macrobius, Ornamenta, inquit, fanorum sunt clypei, coro
 nae, & huiusmodi donaria. neque enim donaria dedicantur eo tem
 pore quo delubra sacrantur. Herodot. in pri. γύμνη δὲ πυρρὰν δὲ ἀπέπεμ
 ψον ἀναθήματα, εἰς Δελφὸς & ἐκ δολίχα, ἀλλ' ὅτε μοι ἀργύρεα ἀναθήματα ὄξυρ διὰ πλῆ
 ρα, οὐ Δελφοῖσι. πάρεξ δὲ τῶν ἀργύρεα χρυσὸν ἄσπετον ἀνέθηκε. quæ donaria etiam
 ἀνακέμενα, dicuntur. Idem ibidem, κρητῆρες δὲ ἀριθμὸν ἐξ ἡνέστεροι ἀνακέμενα.
 Hoc vocabulo etiam statuæ significantur. Andocid. πρὸς μυσηρίων, πρὸς
 δὲ τῶν ἀναθημάτων φησὶ πρὸς κοπῆς, καὶ τὸ μνησέως, ὡς δὲ ὑπερχόμενον ἡμῖν, ἔπειτα καὶ
 κρητῶν. Significantur etiam templa, basilicæ, porticus, & alia urbis or
 namenta. Strabo libro quinto geograph. ἡ δὲ δὲ ἐπεὶ, οἱ παλαιοὶ μὲν τὰ
 κάλλεα τὸ εὖ μὲν ὡς γινώσκοντες, πρὸς ἄλλοις μέγεθος καὶ ἀναγκασιότεροι ὄντες. οἱ δὲ ὕστερον,
 καὶ μάλα, οἱ νῦν καὶ ἡμῶν, & τὸ καὶ καλὸν ἐξέστησαν. ἀλλ' ἀναθημάτων πολλῶν
 & καλῶν ἐπλήρωται πλὴν πόλιν. Isocrat. pro templis & sacris monumentis
 utitur. ἀναθηματικά σκεῦη inde dicuntur vasa quæ ornatus causa habē
 tur, non usus, ut λέβητες ἄπυργοι, & supellex argentea ad ornamentū abas
 ci. quædam enim vasa sunt in instrumento, quædam in ornamento.
 Odyssæe vigesimoprimum in fine,
 νῦν δ' ὦρε καὶ δόρυ καὶ ἀχαιοῖσι τετυκέα
 ἐν φάει. αὐτὰρ ἐπεὶ ταῦτα, & ἄλλως ἐψαλάσθαι
 μολεπῆ καὶ φέρεμιν, τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα, δαίτες, hæc enim sunt ornamē
 ta conuiuīi. vel hæc sunt dicata cōuiuio acroamata. quanq̃ prius ma
 gis probo. ἀνάθεσις est dicatio & cōsecratio. Athen. libro decimoquin
 to, στέφανοι δὲ τὰς τῶν ἐρωμένων θυρας, & τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τοῖς ἐρωτῶν
 πλὴν τῶν στεφάνων ἀνάθεσιν. Inde ἀναθέματα dicti sacri homines, quorum ca
 pita diis inferis dicata sunt & deuota. Ανατίθωμι, attribuo, accom
 modo Dionys. de cœlesti hierarch. cuius verba transcribemus in mē
 tione verbī ἀποικνεῖν, pro quo ipse alibi πρὸς τίθωμι dixit. ἀνατίθωμι τὸ
 ἀναβάλλω. Vt enim ἀνατιθέναι dicitur is qui onus tollit, & in alium in
 clinat: ita ἀνατίθωμι δὲ ἀνατίθωμι καὶ ἀχθοφορῶν, qui in humeros suos tol
 lit, vel humeros submittit onerī admittendo, & onus gestat. Synes.
 ἀλλ' ἢ κάμνηται τοῖς ὄντων ἀνατίθεται φορτία. Xenoph. pro onus

καὶ τὸ λαβεῖν τὴν ἀπόφασιν ἡ λέξις. Componitur hoc verbum & fit προῶντι προσανατί-
 θεμαι, quod idem significat, hoc est consulo amicum vel fidum homi-
 nem & consultum, & consilium meum vel negocium expono. Diodor.
 de Alexandro, καὶ χωρὶς κατὰ πλεονεξίαν ἡσυχῇ τὸν ἀνθρώπου ἀνέκρινε, τίς ὦν καὶ τί
 ἐβόλευτο; τὸ ἐπιδείκναι δὲ ἐπόντος μηδὲν ἀπολῶς γινώσκοντος τοῖς μάντεσι προῶντι
 διέμελλεν; πρὶ τῶ σιμῶντος, τὸ πρὶ τῶ ἐκείνων κρίσει ἀπέκτανε, id est cum super
 portento Chaldaeorum consuluisset. Apostolus in secundo ad Galatas,
 ἡμεῖς γὰρ οἱ δοκῶντες ἔσθιν προῶνθεν, Mihi enim qui imprimis censeban-
 tur nihil communicauerunt: sed contra, à me abhorrebāt. vel sic, qui
 vero aliqui esse videbantur, prorsus me consultore non vti sunt. con-
 filia mecum non contulerunt. Ibidem, ἀνέβλεψεν δὲ καὶ ἀρκάσειν, καὶ ἀνεδί-
 κλωσεν αὐτοῖς τὸ θαυμάσιον. significat, exposui arcanum euangelii, hoc est cō-
 fortes euangelii feci. Idem capite primo vltus est pereleganter eo mo-
 do quo Diodorus, οὐ προσανατίθεμαι ἄρτι καὶ αἱματι, sed ἀνθρώπου εἰς ἰσορροσίαν
 μα, Non adhibui in consilium carnem & sanguinem. non cum ci-
 uibus inquit & gentilibus meis consilia de euangelica prouincia mi-
 hi mandata diuinitus, communicauī: sed profectus sum ad gentes.
 Sic Lucian. in dialogo τοῦ τραγῳδίου statim in principio, ὡς καὶ τὶ συνόντες
 καὶ κατὰ μόνας λαλῆς. ὡς δὲ, πρὶ τῶ, φιλοσόφῳ δὲ γῶμα, ἔχω; ἡμεῖς προσανατίθε-
 λαβὲ με σύμβουλον πόνων. προσανατίθεμαι καὶ τὸ προσεπιφορεῖσθαι, insuper
 hoc oneris suscipio, ἐπὶ τῶ πρώτῳ ἔχοντι καὶ τὸ ἐπιφορεῖσθαι. Xenoph. in se-
 cundo ἀγκυραῖον. καὶ γὰρ πάντες μοι δοκεῖ ἄφρονες ἀνθρώπων εἶναι, τὸ, μεγάλῳ ὄντι
 τῷ αὐτοῦ τὰ δέοντα προσανατίθεσθαι, καὶ ἀρκεῖν τῶ, ἀλλὰ προσανατίθεσθαι τὸ, καὶ τοῖς
 ἄλλοις καλῶς ὡς δέοντι πρᾶττεν. πρὶ τῶ καλῶς ὡς ἰσορροσίαν loquens. Διατίθεμαι, afficio.
 Demosth. ἴτε γὰρ δὴ τὸν ὄντα ὅρχομαι, quibus incommodis
 affecerit, quo modo vexarit eos. Διατίθεμαι τὸ καθιστῶ καὶ διοικῶ, con-
 stituo, compono. Lucian. ἐν μὲν τῇ διατίθει τὰ βάρβαρα. Διατίθεμαι τὸ ἀπελθεῖν
 ἀπὸ γάμου, efficio, reddo. Demosthen. ἵνα οὕτως τριάκοντα ἀνθρώπων λατρυγίσω-
 σιν ἡμῖν, τοὺς ἀπαύτας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς δὴ ἀποδοῦναι; infidos nobis reddemus?
 Διατίθεμαι passiuā voce significat bene aut secus de re aliqua statuo, Διατίθεμαι
 ytorq. Isocrat. in Panathen. καὶ δὲ ἀνέξοντι φωνῇ τῶν τὰ μὲν σώματα, τὰ
 σφέτερά αὐτῶν ἐκτελέσας διατίθεμεν, συμβαλόντων δὲ τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦντων. Sic
 Gregor. εἰς βασιλῆα, προδίδωμι γὰρ οἱ ἐκκλησίας κρεῖται τῇ σάσει, τὸ τὴν συμ-
 φορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται, calamitatem in bonum commodissime ver-
 tit. Et de Athanasio, καὶ τὴν φυγάθειαν ὡς κάλλιστα διατίθει, de exilio suo cō-
 modissime statuit. Xenoph. in secundo ἀγκυραῖον. de veris amicis lo-
 quens, ἀμύνεται δὲ καὶ τῇ ἐρίῳ ἐ μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ συμφορὰν ὡς ἀλλοῖς
 διατίθει, καὶ τὴν ὀργὴν καλῶς εἰς τὸ μετὰ μετὰ σόμῳ πρὸς εὐνοίαν. Dicitur hoc
 etiam ὅτι τῶ, vt superius dictum est, a quo fit εὐθετῶ compositum, &
 εὐθετῶ, quod significat compono, digero, cōcinno, suo vnumquodq;

loco colloco. Lucian. ἔωθεν μὲν γὰρ θύωνας ἄντα, σάειν δὲ συμπόσιον δῖον. ἄτα
 διθετὶς ἔκαστα, ἵκισάναι ὅλῃ Διί. Synes. καλὸν οὖν ἐκ πάντα διθετὶς ἔχειν
 σκῆψας καὶ ἡνθυμιάσας δὲ δωμάτιον, id est, honestum igitur erit si omnia di-
 gerens & componens, etiam euerras cubiculum, suffitūq; vapores.

Διατίθωμαι ἡγὼ ὁ Διαιθέτης παῖς, testor, & in testamento meo aliquid mā
do hæredibus. Demosth. Ἐπεὶ δὲ τοίνυν ὁ Πάσιον ἐπελευθέρηκε ὁ ταῦτα Διαθέ
μην. Idem, Σκέψασθε δὲ ἃ εἰθέτεο. Aesch. Διαθέσθω τὰ ἐαυτοῦ, in bonis testari,

vel ex bonis. unde Διαθήκη, & pluraliter Διαθήκαι, pro testamento ponitur, & pro hæreditate quæ testamento obuenit. Isocrat. Aeginetico, Θρασύλοχ γὰρ ὁ πατήρ τῶ κατὰ λυπόντος τῶν διαθήκῃς ἡμεοί, πρὶν ἂν μὲν πρὸς γόνωρ ἐκείνων οὐσίαν κατέλιπε. Idem pro testamento ibidem, ὅςτις καὶ πῶν ᾧ τῶν ἀντὶ πατρὸς τῶν διαθήκῃς ἄκυροι, καὶ ἢ ὅκοι ἐρημον πρὸς τῷ. Plurali autem usus est in principio eiusdem orationis, ὅςτις κατένεα ὅν τῶν ἐλπίδων ἐν αὐτῇ.

πράσσοντα, ταῖς διαθήκαις αἷς ἐκείνος κατέλιπε. Διατίθεμαι τὸ πᾶν, καὶ ἐπὶ πράσσει
τὰ σκόβω ἢ ἄλλα τινὰ εἰς μέσον τίθεμαι, id est vanaalia expono. Demofthen.
Ἐπαθ' αὖρ δὲ διαδίδηται τὰ φορτία, ἐφ' ἑτέρας νεῶς ἔφη ἐκπλοῦσεσθαι, id est postq̃ ven
diderit. ἀντὶ τοῦ, ἔπειτα δ' αὖρ ἀποδομῶν. ἢ. Διατίθεμαι etiam ἀντὶ τοῦ σωτῆ
ρι μου, id est paciscor. Aristoph. ἢ μὴ διαδόνω Διαδίδηκίω ἐμοὶ, nisi mihi sti
pulantī promittant. Demofthen. πρὸς Ἀπατόρ. Ἐνεσκηγὰς δὲ φησὶ Δίκης, διδῶ
σιν ὁ Παρμενίων ὄρκον τοῦτω πρὸς ἡνῶν ἐγκλημάτων. ὅστις διδῶσιν ὑμῖν διαδίδωμι.

ἀργυρίου ἐὰν μὴ ὁμολογήῃ, Lite autem contestata Parmenio huic iusiurandū de quibusdam actionibus defert. quod iste statim accepit, atq; eo amplius pecuniam certā depactus est nisi iurasset, in quæ verba erat cōcepta delatio. Et Διαθήκη numero singulari pactum & conuentum & pollicitatio, hoc est ἐπαγγελία. Ex quo factum vt testamentum in sacris monumentis vocetur pollicitatio diuina Abrahamo patriarchæ facta, de qua inquit apostolus in tertio Act. Apostolicorum, ἡμεῖς δὲ ἐσμεν υἱοὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῆς διαθήκης ἧς ἐδόθητο ὁ θεὸς πατρὶς τοῖς πατέρας ὑμῶν. Quibus verbis non tam testamentum q̃ pactum significatur, quod deus pactus est cum maioribus de seruatore ex eo genere nascituro. Cum autem testamentum significat, pluraliter plerumq; enunciat, vt

Διοάνηκη

Επίδιατρίθε
μου

Διαθήκετε

ΕΥΤΙΘΗΜΙΑ

τίθῃσι, ὡς ἀποτελεσθῆναι ὅταυθα. ἐντίθῃμι in animum induco. Plutarch. in Demetr. οὐ μὲν ὑπέπνευε Διμήτριον. ἀλλὰ φήσας ὅτι ἐν μυριάκις ἐπὶ τῇ μᾶχῃ ἄλλας, ὅνθισω γαμβροῦ ἀγαπίου ἐπὶ μισθῷ σέλδονκορ, τὰς μὲν πόλεις ἐκράτουν αὐτὸς φερεαῖς. Homerus Iliad. nono, σὺ δ' Ἴλαον ἐνδίο θυμῷ, αἰδέσσαι δὲ μέλαρ ἴδωρ, Intus animum placabilē habeto, vel accipito. ἐντίθεός ἐτιμ in- dere & inferere significat. Athen. lib. decimo, ὅπως δὲ ἐντίθεμεν τῷ ἐντίθεμα. σόματι χώνῳ, ἀπάντως ἐπινε χειμῶν οἶνον. ὅθεν καὶ χώνη ἐπεκλήθη. Vnde fit vt Attici hoc verbo ἐπὶ τροφῇς vtantur vt inquit Eustath. & ἐνθεσίη πλὴν ἐνθεσίης τροφῶν vocent. quæ dictio etiam frustum in os inditum significat, id est τωμὸν, & μάσκημα, quod pueris à nutricibus datur, hoc est mansum vt Cicero vocat, & quasi turundam. Lucian. κρωβύλη, ὅτε ὑπεμφορῶν ἔ- ὅτε ἀπεροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις. σιωπῇ δὲ τὰς ἐνδείψεις ἐκ ἐπ' ἀμφοτέρων πρὸς ἀβύτην τὰς γνώσεις, id est composite buccas in alteram tantum buccam infercit. Athen. de Thessalorum voracitate loquens, Διὰ τὸ τοιοῦτον καὶ τὴν δεπταλίκην ἐνθεσίη ἔσται ἀντὶ τοῦ μεγάλου. Alibi, ποιεῖτε δὲ πλὴν ἐνθεσίη καὶ τὴν ἀνδράν. id est, vos cibum sumitis. καὶ ἐνθε, ἀντὶ τῆς ῥόφησης, hau- ri, sorbe. Aristoph. ἰππιῦσι, ἐνθε, ῥόφησης, ἐντραγε, ἔχει τριώβολον. ἐνθεμέλω καὶ ἐνθε- εαλόμην φησὶ τροφῇς Lucian. dixit, ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθω. ἐνδεμα, dicitur quod ἐνδεμα. inditum & insertum est, quod Theophr. de surculo insito dixit, vt in pri. de Causis, Δεῖ δὲ ἀρξάντῃ τρεῖς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιόν, καὶ δὲ ἐνδεμα, ὅπως ἀρξάντῃ ὥς μὴ γυμνοῦ πλὴν μήτραν. ἐνδεμα, partem surculi vocat quæ in fissuram trunci mergitur. Idem, καὶ ὅταν χίσαντες ἐνδεμασιν τὸ ἐνδεμα, σφύλλοις καὶ κηλῶντες, ἐλάωσιν ἐν σφύρῃ. ἐντίθεός ἐτιμ dicuntur negotiato- res qui naues implent mercibus. Demosth. ὅτε τὰ χεῖματα ἐνδέτο εἰς τὴν ναυὶν, κελύβους φησὶ συγγραφεὺς ἐπάναγες ἐντίθεός. Alibi, κελύβοντες τὴν ναυκλίαν αὐτὸν ἐντίθεός τὰ χεῖματα. Et rursus alibi, ἐντέθεα χεῖματα. Theophrast. in nono, καὶ αὐτοὶ διαφύλλως εἰς τὰ πλοῖα λαβόντες, ἐνδέσθαι τὸ λιβαυωτὺ καὶ τὴν σμύρνην. Cicer. ad verbum imponere vocat. vt ad Atticum libro pri. Imponere mo, Signa nostra vt scribis, cum commodissime poteris, velim impo- nas: et si quod ὧνιόν τι aliud eius loci quem non ignoras reperies. Idem, Si Lentuli nauis non erit, quo tibi placebit imponito. ἐντίθεός ἐτιμ in os indere. Galen. ὥς ἐκέλθωσι οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν τῇ φθόνῃ σωπεπικότας, ἐνδεμέλους τὸ ἄνδρ' φησὶ γυναικὸς πλὴν θηλῶν, βδέλλειν δὲ γάλα. ἐπιτίθῃμι multa habet si- ἐπιτίθῃμι- gnificata, quorum plæraque nota sunt. ἐπιτίθῃμι σφραγίδα καὶ σήμαντρον τῇ δούρῃ, obliquo καὶ κατασημαίνομαι. ἐπιτίθῃμι πλὴν θύραν, ἀντὶ τοῦ κατακλέω, quasi ianuam obdo, quod etiam ἀπὸ τῶν δicitur quasi allido. vt, φθέγγομαι ἢ δέμις ὅσι, θύρας δὲ ἐπίθεσθαι βεβήλοισι. ἐπιτίθῃμι δὲ τέλος. Plutarch. ἐπεὶ πομπῆος ὑπὲρ δολαβίας ἀνδρ' ἔργῳ μεγάλῳ τέλος ἐκ ἐπέθηκε. ὅθεν τὸ κολοφῶνα ἐπι- τίθῃμι. Plato libro secundo de Legibus pro clausula libri posuit, οὗτος ὁ ξένος ὅστις ἐξωσθῇ, κολοφῶν ἐπὶ τῷ πρὸς οἶνον λόγῳ ἐρήσθω. Ita alibi, τὸν κο-

λοφῶνα δὲ θανμάσει τὰς ὑπαρχέσει τὸν θανικώτατον ἐπέθηκε, id est ultimam
 τὸν κολοφῶνα manum, & veluti fastigium imposuisti & addidisti. hoc enim signifi-
 να ἐπιζέθεναι cat' ut inquit Festus. quod etiam τὸ κεφάλαιον ὑπὸ ζέθεναι dicitur. Sic enim
 intelligendum cenfeo illud Gregorii ἐκ. Ἀθανάσιον, κακὸν δὲ κακῇ βασίλειᾳ
 κεφάλαιον ὑπὸ ζέσαι. quod tamen alibi aliter interpretatus sum. significat
 enim imperatorem sub finem imperii in scelestam culpam delapsum
 esse. sicq; potius intelligendum locum illum existimo. κολοφῶνα au-
 tem & κορυφῆς, κορυφῆς, κεφάλαιον, τέλος καὶ πέρας pro eodem ponuntur.
 Est autem prouerbiale τὸν κολοφῶνα ὑπὸ ζέθεναι. quo verbo significant de-
 creto accedere eius sententiam cuius est summa vltimaq; auctoritas
 in rebus decernendis, hoc est πλὴν κρατίστῳ καὶ βεβαιότατῳ ψήφῳ. Ductū
 est autem prouerbiū à Colophonii, & à conuentu qui cogeбatur
 & celebrabatur à duodecim oppidis Ioniae, ob id πανιώνιον σωεδρίον δι-
 ctum. In quo si duodecim oppidorum sententiae adaequabant, Colo-
 phonii adhibiti rem decernebant, addentes scilicet πλὴν νικῶσαν ψήφῳ.
 Strabo tamen aliam causam reddit libro decimoquarto, ait enim
 equestres copias Colophoniorum adeo celebres fuisse, ut in vtrā par-
 tem transirent Colophonii, vndeque stetissent, eo procul dubio inclina-
 turam victoriam diceretur. ὥς ὅτε καὶ ἐν τοῖς δυσκατάλυτοις πλεῖστοις
 δὲ ἱππικῶν τῶν κολοφωνίων ὑπὸ κερήσει, λύνεται τὸν πόλεμον. ἀφ' οὗ καὶ πλὴν πῶσι-
 μίαν ἐκδοθῆναι πλὴν λέγουσαν, τὸν κολοφῶνα, ἐπέθηκεν, ὅταν τέλος ὑπὸ πλεῖ-
 στος πρᾶγμα. Ἐπιτίθημι τὴν ὑπόσολυν ἑνὶ τῷ δίδωμι, ὥς διακομιζομένην
 ὑπόσολυν τῷ φίλῳ, Do epistolam cuiusdam amico meo aut cuius red-
 dendam. Synes. ἐπέθηκεν τῷ ἀδελφῷ πρὸς κόμην χάμματα. Idem, ὅντι ἐδοξεν
 ἡμῖν τὸν ἀδελφὸν ἐν μηνὶ καλεῖσθαι, καὶ ὑποθέσθαι πρὸς αὐτὸν χάμματα. Basil.
 λεοντίῳ σοφιστῇ, πολλῶν δὲ καὶ συνεχῶν ἐπιστημονικῶν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ὑμετέρου, ἀ-
 πᾶσι ἐφεξῆς χάμματα ἐπετίθει, ὅθεν ἦν τὸ καλῶν αὐτῷ σοὶ δοκεῖν σαφῆναι ἡμᾶς.
 Et ἀντεπιτίθημι χάμματα. ἀντὶ τοῦ ἀντιγράφω, ἀντεπιστέλλω τῷ κομιδῆσι χάμ-
 μασι. Thucydides. in pri. καὶ πρὸς παυσανίαν ἐκ βυζάντιον ὑπόσολυν ἀντεπιτίθῃ αὐ-
 τῷ ὡς τάχιστα διαπέμψαι. Ἐπιτίθημι τὸ ὑποβάλλω, addo. Alicarnass. de Iso-
 crat. ταῦτα προσέπων, καὶ ἔπειθ' διαθεῖς τοὺς ἀκρόντας, ἐπιτίθησι τούτοις πλὴν σὺν
 κρισιν τῶν τότε ἀνθρώπων πρὸς τοὺς προγόνους. Idem, καὶ πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἀ-
 γορ ὑπὸ τίθησι & reliqua. Ἐπιτίθημι καὶ δὲ ἐπάτω καὶ προσεβόμαι, id est ir-
 rogo, impingo. οἷον ὑπὸ τίθημί σοι τὴν δίκην, καὶ ἐπιτίθημι πλὴν ἡμετέρων. He-
 rodi. in secundo, μάστιγα δὲ διζορκίᾳς ἡμᾶς τοῖς πρῶτοις ὑπαπομνήσας ἐς ἡμᾶς,
 ἐπιτίθημαι δίκην ἐπιτιθέναι. Ἐπιτίθημαι voce passiva δὲ ὑποχρῶ καὶ ἐπιβιβάζω, aggre-
 dior, immineo. οἷον ὑπὸ τίθημαι τῇ διασείδει ἢ τῇ πυρρυνίδι Diodor. Δόξας
 τὸν Ἰνδὸν ἐπιβιβάζει περὶ τὰς ἐπαγγελίας, ὅπως ἀπὸ πρᾶσιν τοῖς μακεδόνσι
 ἐπιτίθημι. Ἐπιτίθημαι δὲ ἐγχαρῶ, aggredior & molior res novas, & conspi-
 ro. Aristotel. in quinto Politic. νῦν δὲ τοῖς ἐκτροπῆς ἡγεμονίᾳς, οἱ διαμάχονται

ἀντιπαύειν δὲ τοὺς ἀποκρίνους, οἱ δὲ προσάγει τὸ δῆλον ὅτι πλεμικὸς οὐκ ὑπάρχει, non affe-
ctant & aggrediuntur tyrannidem. subaudiendus enim dativus τυ-
ραννίδι. ut ipse paulo post, οἱ δὲ προσάγει τὸ δῆλον ὅτι πλεμικὸς οὐκ ὑπάρχει, tyrannidem
ἐπιτίθεντο. Idem, Διὰ τοῦτο ἀδικίαν καὶ διὰ φόβον ὑπάρχει τῶν ἀρχόντων
ταῖς μοναρχίαις. Alibi, Ἀλλὰ τῶν ἐκπολιτιστῶν τυράνταις ἀπὸ τῆς δικίας, καὶ συμ-
φύτοι τοῦ μᾶλλον, ἢ καταλιπὼν ἀπορίσασθαι. ἥτοι γὰρ ἂν οἱ φυλάττοντες ἐπιτίθεντο
τοῖς πράγμασιν, sic enim fiet ut qui ab eo custodes potentatus relictī
sunt, non tam facile rebus novis studeant, vel rerum summæ immi-
neant, & tyrannidem ipsi occupent. Galen. pro aggredior, id est ince-
pto, suscipio, capesso, ἐπιδοσόμεθα ταῖς ἐξηγήσεσι τῶν συγγράμμάτων αὐτοῦ.

ἐπιτίθεμαι καὶ τὸ ὅλως προσίθεμαι καὶ ἐπικέκυφα, ὅτι πρὸς ἐχθροὺς ἐπιτί-
θεσθαι, toto pectore incumbo, magnopere & summo studio inten-
tus sum. Synes. ἐπιθέμενός τις θεατροσκοπίαις, deditus spectaculis &
addictus. Isocrat. ἀντὶ τοῦ ἐμπίπην ὅτι ἐπιέναι usus est, id est irruere. Ga-
za ex Cicerone pro incumbere, id est instare & aduentare, in Catone,
ἐπιθέμενός τις γῆρας ὅτι ἐπὶ χρομύς. ἐπιθέω pro mandare & iniungere pro-
vinciam Athen. dixit in undecimo, ὅς τις ἀποθνήσκων ἐκ ἐχθροῦ ἐπιθέσθαι
τοῖς δικαίοις, ἐπιτρέψαι αὐτῷ ὅτι μνήμῃ τάδε. hoc est, οὐκ ὑπαβίβας ἐπισκεῖσθαι
τοῖς προσήκουσιν. κατατίθεμαι τὸ καταβάλλω καὶ ἐκτίνω, soluo, dependo, διορ κα-
τατίθεμαι τὸν μισθόν. Plato. τὸν ἡμῶν καταθέσθαι. Dicitur & ἐπὶ χάριτες, ἀντὶ τοῦ
πρὸς χάριν, hoc est gratiam collocare, beneficium conferre. Διον. ταύτῃ σοι
πλὴν χάριν κατέθηκε. Et in illa sententia & præcepto, ὅτι ἐπὶ τῇ χάριτι καταθέσθαι,
ἡτοῦ πλὴν χάριν δίδω. quo verbo Lucian. sæpe pro rependere gratiam
& paria facere usus est. Demosthen. voce passiva usus est ὡς ὅτι πρὸς
πρὸς. de tabellariis sententiis loquens, παρὰ τοῦτο τῶν θεῶν κρείττον ὅστις ἐ-
καστὸς τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας τοῖς παισὶ καὶ αὐτοῖς, τὰ δίκαια, γνόντα, πρὸς τὴν ἀδίκαν
ἢ τῇ ἀφωγῇ ὅτι ἀδίκον χάριν τούτοις καταθέσθαι. id est ὅτι ab istis occultam & in-
certam gratiam iniire, à reo scilicet absoluto, & ab eius amicis qui
ignorabunt damnantes & absoluentes. Idem, οἰόμενος ὅτι τῇ ἀνθρώπων
χάριν καταθέσθαι, Existimans à muliere gratiam se initurum, hoc est κα-
ταχαριεῖσθαι. latine collocare gratiam dicitur. Lucas cap. vigesimo quar-
to Act. Apostol. θέλω π. χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ φῶς, κατέλιπε Παῦ-
λον δεδεμένον, Volens gratiam à Iudæis iniire. Xenoph. in octavo παι-
δείας, ἔνθα δὲ λέγει ὁ κῦρος ἔρεσθαι τὸν νεανίσκον, εἰ δέξαιτο ἀπὸ βασιλέως ἀντὶ ἱπ-
πῶν ὅτι ἀποκρίσας, ὅτι βασιλέως μὴν οὐκ ἀπὸ δεξιῶν, χάριν δὲ ἀπὸ ἀγαθῶν κατα-
θέσθαι δεξιῶν ἂν, pro equo inquit regnum mereri nollem. gratiam au-
tem apud virum bonum collocatam pro equo dono dato non recu-
sarem. κατατίθεσθαι est onus excutere. Aristoph. κατὰ τὸν νομῶν, hoc
est ἀποφορτίζεσθαι, ἀποσκηδύνασθαι, ἀποσάεσθαι. καταθέσθαι reponere & suo loco con-
dere. Idem Xenoph. in Oecon. de supellectili componenda loquens,

κατατίθεσθαι

Δίχα δὲ καὶ τὰ ἐς ἑνιαυτὸν ἀπληροπονηθέντα, κατέθηκεν, *Seorsum etiam quæ in annum vsum deputata sunt condidimus, & suo loco collocauimus.* Idem, καὶ ἀπολαμβάνουσιν δὲ καταθέσθαι πάλιν ὅθεν ποτὶ ἑκάστα λαμβάνουσιν. Iungitur hoc verbum cum datiuo & genitiuo quando significat ἀποτίνω ἢ καταβάλλω more attico. vt apud Demosth. ὃν ὁρᾷ Νεαίρας, καὶ δῆται αὐτῶν ἢ Νεαίρας, προσδέντα τὸ ἐπιλοιπὸν δὲ προσδέει ἐς τὰς ἑκοσί, μινᾶς, καταδένειν αὐτῆς ὅτι περὶ εὐκράτα καὶ ὅτι τιμωροῖδῃ, ὥστε ἐλευθέρων εἶναι, *Orauitq; eum, vt addito ad id quod præsentī pecuniæ dabat, eo quod deerat ad viginti minas conficiendas, dependeret illis manumissionis suæ præcium.* Et rursus, καὶ προσδένει δὲ ἐπιλοιπὸν αὐτῆς, κατὰτίθεισιν αὐτῆς τὰς ἑκοσί, μινᾶς ὅτι περὶ εὐκράτα καὶ ὅτι τιμωροῖδῃ ἐπὶ ἐλευθέρια. Et rursus, ἐνύλαχετο μαρτυρεῖν πρὸς τὸν ὅτι φρωῖωρ ὁ Δημοχάρης ἀδελφὸς, κατετίθει ἑκοσί μινᾶς Νεαίρας ὅτι καὶ αὐτῶν ὁρμήν, τιμωροῖδῃ ὅτι κορινθίῳ, καὶ εὐκράτα ὅτι λυκαδίῳ. *vbique enim eneca, vel alia particula subauditur.* κατὰτίθεται τιμὴν ἢ σπονδὴν, significat colloco & defero honorem vel studium in aliquo ornando. Herodotus. καὶ οὗ καὶ ὁ δὲ καὶ ἐμοὶ αὐτῶν μὴ μάλιστα πρὸς ὑμᾶς κατὰτίθεισιν αὐτῶν. κατὰτίθεται μαρτυρίαν, defero testimonium, testificor. Synesius. ἐπεὶ δὲ τὸν πηχάνω ὅν ὑποδρόμῳ, ὃν γράμμασιν αὐτῶν μαρτυρίαν κατὰτίθεισιν αὐτῶν, de eo *elogium memoriae mando, & testimonium literis perhibeo & prodo.* κατὰτίθεται τὴν ἀρχὴν, est idem quod ἀποτίθεται, hoc est eiurare & deponere, de quo supra dictum est. Laert. de Periandro, ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί δὲ ἀποτίθει τὴν ἀρχὴν, ἀπεκρίθη, ὅτι κατὰ ἀνέγκλην ἀρχοντὶ, καὶ τὸ ἐκδοῖας ἀποτίθει τὴν κίνδυνον φέρει. ἀντὶ τοῦ ἀποτίθεται ὅτι ἀρχὴν καὶ ἀπέπασαι τὴν ἀρχὴν.

προστίθεται. προστίθεται δὲ ἐς αὐξήσειν τίθεται, addo. προστίθεται καὶ τὸ ἀνατίθεται ἢ προσάπτω, attribuo, contribuo, ascribo, assigno, & προσλογίζομαι, imputo. hæc enim omnia significat. Thucydides. τὸ δὲ ἐμπλήκτως δὲν, ἀνδρὸς μοῖρα προσετίθει, datum est virilitati & ascriptum. hoc est præcipitis celeritatis causam virilitatē esse censebant. προστίθεται addico, ὅθεν προσθετο. προστίθεται σοι, assentior, astipulor, hæreo, transeo in partes, in sententiam alicuius pedibus eo. Plutarchus. προσδένειν τοῖς Ἀριστοτέλους λόγοις, additus dogmati Aristotelico. Dicitur etiam τίθεται vt alibi dictum est. Plutarchus. in Demetrio, ἐνέκλειον ἔλαβεν ἐκονσίως αὐτῷ προσδένειν. Idem alibi, τετραφῶς διδύς ὃν ἀρχὴν ὡς ἐκὼν αὐτῷ προσδοίτο βρῆρας, id est in partes suas transiisset. Alibi, εἰ αὐτὸν πρὸς δώκεν αὐτῷ, pro eodem dixit. Significat etiā fauere, quod pene idem est cum superiori significato, quod etiam τίθεται dicitur, vt apud Synesius. ἀλλὰ τόγῃ προαιρεῖσθαι τὰ βέλτερα, καὶ τίθεται τοῖς ἀδικημένοις, ὅτι ἀφαιρήσει. Quod autem πρὸς τοῦ προστίθεται diximus, πρὸς τοῦ προσκένεται etiam sentiendum. Herodotus. lib. secundo. ἀντιπρόσθεντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲ μὴ ἀντιπρόσθεντο, ἐκλιπὼντες καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνοντες τῷ πραγμάτῳ. Gregorius. ἐς βασιλ. καὶ λιταῖς προσκένεται ὅτι ἄλλοτε ποτε, καὶ

ἡ γὰρ ἐξ ἡμετέρων. Sic ἀνακέμνητος, ἀντί τ' ἀναζήμενος. & παρικέμνητος, ἀντί τοῦ παρικέμενος. & ἀπακέμνητος ἀποπεθεμένον καὶ τεταμιδυμένον. & de reliquis **fimiliter.** Gregor. κλαυθμῶ καὶ δεισιφροσύνῃ προσέκοντο νυκτὸς καὶ ἡμέρας, **Affidui erant in precationibus atq; obsecrationibus noctu & interdiu.** Est enim προσέθειται ὡς ἐν τῷ προσκείδῃ, τὸ δὲ πρὸς ὅπως τὸ εὐχόμενον, ὡς προσέκειται τῇ ἀναγνώσει, ἐν τῇ τῷ ἀναγνώσει διάκειται καὶ διαμύνει συνεχῶς. Et πρόδιετος, **addictus creditor.** Plutarch. in Lucul. ἀντοῖς τε τέλει καὶ ἡμῶν πρόδιετοις ἡγομένους ἀποδίδειν, **addictos servire, hoc est ἀπογίμους.** πρόδιετον etiam **admotum** significat. Et priuatim πρόδιετα, dicuntur **medicamenta quæ in velle** re naturalibus mulierum admouentur, hoc est **peffi.** Aristotel. in secundo de gener. animal. de probatione steriliū loquens, τὰς δὲ γυναικας βαρύνει τῶν τε προσδέτοις, ἐὰν δὲ κινῶνται αἱ ὁσμαι πρὸς τὸ πνεῦμα, τὸ δὲ νύμφη δύνει, καὶ τῶν ἐργασίῳ. Dicuntur etiam προσδέματα. Dioscorides, de costo, Δυνάμειν δὲ ἔχει ἐμμελῶν ἀρωγόν, ὅτι πρὸς τὴν ὑστέρα πάλιν ἀρωγόν, ὡς προσδέμασι καὶ καταντλήμασι καὶ πυρίασσι, id est **appositu, & fotu.** προσθήκη **additamentum & augmentum.** προσθήκῃ γὰρ ὅτι ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὰς εἰσόδους, καὶ πρὸς τὴν συμφορὰν ὡς καὶ λίσσα διατίθειται. προσθήκη **accessio & appendix.** Plutarch. in Antio. ὅπως δὲ ἄρα προσθήκη γυναικὸς ἡμῶν, ὥστε ὅτι καὶ πάλιν διαφέρειν, ἐκείνου τοῦ θανάτου τὸ κράτος εἶναι διὰ κλειπάτῃν, **Adeo se velut comitis & affecle loco & numero esse voluit.** Sic Plato προσθήκῃ & πρόσθετα, **pro additamēto & accessione posuit.** Demosth. πρὸς σωτῆρας, κύριοι καὶ ἡμῶν ἀγαθῶν εἶσι, καὶ διὰ τούτων ἅπαντα πρὸς ἡμῶν. ὁ δὲ δῆμος ὡς προσθήκης μέρος, id est **numerus est tantum, vt, Nos numerus sumus & fruges consumere nati. vel, nulla ratio populī habetur, nullo loco habetur, nulloq; numero.** πρόσθετος etiam est **appendix & accessio.** unde τὸ ἐκ προσθέσεως dictum, quod quid sit docet Aristotel. in sexto ἡμῶν μετὰ τὰ φυσικά. παρατίθημι **in medium affero.** unde κατὰ τὴν λέξιν dicuntur **struētores epularum, qui fercula in mensa struunt & conuiuiis apponunt.** παρατίθημι **vt apud Lucian.** παρατίθενται καὶ πρὸς ἀμφοτέρωθεν, id est **appondere epulantibus.** Et παρατίθενται dicuntur **fercula, vt παραφρόνιμα, & κακέμνητα.** Aristotel. in pri. Politic. κατὰ τὴν καὶ τὸν μίτον ἐκείνου μυθολογῶσι δι' ἀπλησίαν ὅτι ὁλοῦς ἀπὸ τῆς λίμνης, πάντων ἡγομένων ἡμῶν κατὰ τὴν ἐμμελῶν ἀντὶ τῶν χυμῶν. Xenoph. καὶ διότι ἡ εὐφροσύνη σιμωνίδης, ὅτι τὸ πρὸς κρίνεται δι' ὅλους τοὺς ἡμῶν καὶ πίναν καὶ ἐοίεον τ' ἰδιωτῶν, ὅτι δὲ οὐκ εἴσιν καὶ αὐτοὶ ἡμῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν ἐμμελῶν ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἢ τὸ ἐοικὸς. **Plad. τ. Αὐτὸς ἐν κλισίῃ λατὸν παρὰ δειπνῶν ἐθίκα.** Lucian. ἀγάμνητος ὁ δὲ ἀκονῶν τὰ σοὶ κακέμνητα, ἐκείνου παρατίθενται. **Appone** **Appono.** re dicitur latine. Plin. libro trigésimosexto, Extant leges censoriæ glandiæ & glires in cœnis apponi vetantes. Plin. in Panegy. Non enim ante medium diem distentus solitaria cœna, spectator conuiuiis tuis immines : nec ieiunis ipse eructans, non tam apponis quàm obiciis

E

cibos. Cicero ad Atticum, Quid te in vasis fictilibus appositurum
 παρὰ τίθεμαι **putem?** παρατιθέμεν **vero conuiuia dicitur, cui fercula apponuntur.**
ut παρατιθῆς structor, & qui apponit. Xenoph. in Hierone, ὥς τε καὶ τοῦ
 χρονοῦ ἐν ἑδωδῶν μόνον ἐστὶν ὁ παρατιθέμεν πολλὰ, ἢ μετρίως διαπορεύωρ.
De conuiuante etiam intelligi potest. Idem, Ἀλλὰ ναὶ μὰ δ' ἰ' ἔφη ὁ Σι-
 μωνίδης, ὅσοι ἂν χρόνον ἐΐψυχῃ προσίηται, τοῦτο καὶ μάλλον ἡδονταὶ δι' ταῦτα
 πολυτελεσέμεν παρασκευάσας τρεφόμενοι, ἢ τὰ ὑπερβόλαια παρατιθέμενων. **Hoc**
verbo Athen. in undecimo utitur, pro exemplū citare, & promere au-
thoritatem scriptoris, his verbis, κοτυλίσκεθ' δὲ καλεῖται ὁ ἰσθός τοι Διο-
 νύσου κρατρίσκεθ', καὶ ὧν χροῖνται οἱ μύσαι, ὡς Νικανδρός φησιν, παρατιθέμεν
δ' ἐκ νεφελῶν ἄριστοφάνους, μηδὲ σέψω κοτυλίσκεθ'. Idem, Διόδωρος δὲ ὅν ἰτα-
 λικαῖς γλώσσας, καὶ ἡράκλειτον ὡς φησὶ πάμμελλος, πλὴν κοτύλιν καλεῖται ὁ
 ἡμίονον, παρατιθέμεν ἐπιχάριον, καὶ πικρὸν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν ἡμίονου
 παρὰ τίθεσι. **Idem. παρὰ τίθεσι ferculum. Athen. in decimo ex Polyb. καὶ τοὺς δια-**
 παρακατατίθεμαι **κόνους δὲ τοὺς τὰς παρατίθεσθαι φέροντας, αὐτοὺς ἐσθῆτα. παρακατατίθεσθαι vo-**
 τιμαί. **ce passiuā dicitur deponere, id est commendare, datiuo iunctum.**
Plato de Repub. libro primo, ἄλλοι γὰρ ὅτι ὁ τοῦ λέγει ὁ πόρ' ἔστι ἐλέ-
 παρακατατίθεμαι **γομεν, δ', τίν' ὁ παρακατατίθεμεν τὶ ὁ τωκῶν, μὴ σωφρόνως ἀπολαύωμι, ἀπο-**
 τίθεμαι. **δοκῶν. παρακατατίθεμαι depositum. Inde Aesch. καὶ τιμοκράτ. καὶ τοὺς**
 τοὺς τοὺς νόμους ἀναγράφαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπέστησαν
 φύλακας. **Idem, πρῶτον μὲν τοῖς διδασκάλοις, οἷς δ' ἐξ ἀνάγκης παρακατατί-**
 τίθεται **θέμενα, τοὺς ἡμῖν ἐστὶν αὐτῶν παῖδας, ὅμως ἀπιστῶν φαίνεται. Et παρακα-**
τίθεαι est dare quidpiam fiducia contracta, de quo verbo nos in
Annotationibus diximus. Et παρακατατίθεαι fiducia. Pausan. in Co-
rinth. ἡρακλῆα δὲ ἔφασαν, ἀποκτείναντα ἱπποκόωντα καὶ τὰς παῖδας, παρα-
κατατίθεαι τω δ' αὖτε πλὴν χώρῳ. τοιαῦτα δὲ καὶ πρὸς τοὺς μεσσηνίας ἔτορα ἔλα-
ρον, παρακατατίθεαι νέστοι δοθῆναι καὶ ταύτην ὑπὸ ἡρακλέους ἐλόντ' ἐπύλον.
id est fiduciariam dedisse. Aristotel. in Probl. segm. vnderices. ἔτι
παρακατατίθενται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν οἱ ὑποβουλομένοι καὶ ἀτυχῶντες. δα-
νίζουσι δ' οἱ ὑπερβόλαι. Xenophon in sexto ἑλληνικῶν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πό-
λει ὕψος ἐδόκει καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς εἶναι, ὥς ἐσσιάζοντες οἱ φαρσάλιοι παρα-
κατέθεντο μὲν ἀκρόπολιν, καὶ τὰς προσόλους ἐπέτρεψαν, deposuerunt tan-
quam apud sequestrem. Ponitur & pro credere. Xenoph. ἄλλοι γὰρ
ὅτι ὅν τοῖς κινδύνοις δ' αὐτοῦ σώμα, τοῦ ἱπποῦ δ' ἀσπίδος παρακατατίθεται, quasi
fidei committit creditq. Significat etiam fortunæ committere. Aesch.
κατὰ κτησίφ. Νῦν δ' εἶμαι διὰ τὸ σπῆναι καὶ δ' ἐπὶ μάχῃ, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ
ἀείμνησον ἐκ τοῦ νίκης, ἐθέλουσι ζῆναι τὰ σώματα, παρακατατίθενται, καὶ τὰς
 παρὰ τίθεμαι **μεγίστας ταλαιπώρας ὑπέρμεναι, διακινδυνεύειν. παρὰ τίθεμαι τὸ ἐντίθεμαι.**
Demosthen. ἢ δὲ συγγραφὴ καὶ παρὰ τίθεται τὰ γοργάσματα ἐς πλὴν τοῦ
 παρὰ τίθεμαι **κελεύει. παρὰ τίθεται est additamentum, appendix, & id quod obiter &**
per digressionem fit & excessum ab opere proposito, hoc est τὸ πάρος

γορ. Paus. in Atticis, ὅα μὲν δὲ πεπραγμένα, εἰς τὴν ἀπόστασιν
 ἔστι τὴν ἀπὸ Λυσιμάχου, καὶ ὡς Σέλευκος ἐπαγγέτο, ἔσσι μοι τῶν ἐς Λυσιμάχου
 πρηνθήκη. id est, illa quidem ego dicam inter ea commemorandum quae
 ad Lyfimachum pertinent. hoc est erunt accessio eius historiae, &
 quasi παράγοι. Est autem metaphora ἀπὸ τῶν πχνιτῶν τῶν παροργαζο-
 μῶν καὶ πρηνθέντων ἔνια λεπτά, hoc est parerga minuta facientium &
 intercalantium. vel à rebus mercibusq; minutis, quae inter merces
 maiores compositas & digestas facile locum inveniunt. Synes. Αὐξεν-
 τίω, ἂν γράτωμαί σε ωδίας ἀδικημάτων, καὶ δεῖ καὶ θεῶν ἀνδρῶν δικάζόντων,
 ἀπάξις αἰρήσω. τίς γὰρ πρηνθήκη σοι γέγονα, οἷ παρὰ τὸν ἀδελφὸν δυσμενέας. ἐπὶ
 δὴ γὰρ αὐτὸν λέγω δὲ ἔπαθες, ἔτρεπας ἐπὶ ἐμὲ τὴν ὀργήν. Sic πρηνθήκην dixit
 ut Cicero pro Sextio, Intercessit Ligus iste nescio qui, additamentum
 inimicorum meorum, πρηνθήκη τῶν ἐχθρῶν μου. hoc est αὐτὸν παρεμβέβλη-
 κώς τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς. Plutarch. de Pompeio Mithridatem persequen-
 te, ἑτέρας δὲ τῶν πλεόντων πρηνθήκας ἐκρίβειτο, καὶ τὸν χρόνον ἔλκεν. In vita Thucy-
 didis pro amœna digressione ponitur, τῷ δὲ συγγραφεῖ οὐκ ἐμέλεισε πρὸς
 τέστιν τῶν ἀκρόντων, ἀλλὰ πρὸς ἀκριβέστα τῶν μαυθαρόντων γράφειν. ἥλλα γὰρ
 τῶν πρὸς ἐδονὴν ἀπέφυγε, τὰς παρενθήκας, αἷς εἰώτασι κρίναι οἱ πλείονες, ἀποκλίναντες
 ὑπεκτίθεμαι etiam voce passiva clam depono significat, & fidei com- ὑπεκτίθεμαι
 mitto, veluti κρύφα παρακατατίθεμαι, sed apud externum amicum.
 Athen. libro duodecimo, ἔπειθ' ὁ πάλιν ὁ τῶν πρῶτων βασιλεὺς ἀπέσταλεν
 εἰς τὴν ἐρέτρειαν στρατὸν, πρὸς ἄλλας ἀνάστασις κρίσιν τὴν πόλιν, ἐκόντως ὑπεξ-
 ἔθεντο ὅσοι χημάτων ἠνυπόρουν. οἱ οὖν καταλειμμένοι οἱ τῶν Διομένης οἰκίας,
 παρ' ἱππόνικον τὸν καλλίον τὸν ἄμμωνα ὑπὸ καλῶν, ὑπεξέθεντο τὰ χήματα,
 εἰς τὰς Ἀθῶνας. καὶ ἀνασκηνασθέντων ἀπάντων τῶν ἐρετρίων, κατέχον ἔτι τὰ
 χήματα ἥλλα ὅντα ὥστε ἱππόνικον ὁ τῶν ἐκείνου γιγνῶν τῶν πρὸς ἀκαταδίκην
 λαβόντων, ἥτοις ὥστε ἐν ἀκροπόλει τόπον ἵν' οἰκοδομήσεται τοῖς χήμασι ὅπως
 κίσται. Notanda autem constructio ὑπεκτίθεμαι εἰς τὰς Ἀθῶνας, clam
 exporto Athenas deponendum, ut apud Demosthen. πορὶ παραπρ.
 ἔπειθ' ὁ δολοφονητὴς ἐπελόγησεν ἐκείνους, φεβηθέντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ὑπεξέθεν-
 το τὰς θυγατέρας παιδία ἔχοντες εἰς Ὀλυμπον. Antiph. ἡλαμὴν Ἀντολὴν κατε-
 φερέσθαι μείναντες μοῦ ἐν τοῖς κινδύοις, αἰτίαν δ' ἔχοντες τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν
 γυναικα ὑπεκθέσθαι, id est clam ex urbe subduxisse & exportasse. ἔκτις
 δὲ μι expono puerum. Aristoph. κἀγὼ, πρηνθέντες γὰρ ἐτι ἦν, καὶ δὲ ἔτι
 μου πω περὶ, ἔξεδηκα. πᾶς δ' ἑτέρα δὲ λαβούσα, ἀνέλετο, expositum sustu-
 lit. ἔκτις etiam expono in terram, hoc est e nauī educo in littus.
 Synes. πυλαμύνει, ἀλλ' ὅτι ἄξιον ποιεῖσθαι κατάλογον τῶν πεμφθέντων μὲν,
 ὥστε πυλαμύνει λαβῶν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἐκπέντων διὰ τὸν δυσυχέστατον ἀπό-
 πλοον. ὑπεκτέμεινα, etiam dicuntur clam sic exportata ab Herodoto, ὑπεκτέμει-
 να ut ab Aristotel. in secundo Oecon. ἔπειθ' ὁ ἐδάσκειν ἅπαντας, καὶ οὐκ νομῖ

- ἔτι ἀποκεκρυμμένον ἢ αὐτῶν ἢ ὑπεκκείμενον ὁ μὲν αὐτῶν ἄχον, συνλαβὼν αὐτῶν
ὑπεκπέμπω τὴν πάντα πῦρ. **ὑπεκπέμπω** idem pene significat, hoc est clam
 emitto, ut fit in tumultu. Plutarch. de Cornelia, ἐκεί γὰρ ἐς λέσβον αὐτῶν
 πλὴν ὑπεκπέμψεν ὁ πομπηῖς. Euripid. in Hecuba, ὅς μ' ἐπεὶ φρυγῶν πόλιν
 κίνδυνον ἔχε δόρι ποσειδῶν ἐλλωικῶ, λέει, ὑπεκπέμψεν τρωϊκῆς χθονὸς. **ἵππεξαιρῶμαι**
ὑπεξαιρῶμαι clam de medio tollo. Xenoph. de tyrannis loquens, ὅταν
 δὲ τὰς δικαίους καὶ ἀνδράς διὰ τὸν φόβον ὑπεξαιρῶνται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς
 καταλείπονται χρεῖσθαι. **Significat etiam eximo, summoueo, reicio.** Pla-
 to in Theæteto, ἐὰν ἄρα σκοπεύμεν ὅς ὃν ἂν λέγῃς, ἡγίσταται ἄδωλον καὶ
ὑπεξαιρῶμαι μὴ ἀληθές, ἔτα ὑπεξαιρῶμαι καὶ ἀπρόβλητον, μὴ ἀγρίανει. **ἵππεξαιρῶμαι** sub-
 duco, suppiilo, clam aufero & auerto. Lucian. de Prometheo, ὅς πλὴν
 νομῶν ἡνὶ χρεῶν ἐγχαριδῆς, ὅπως ἀπαπλῶν ἐποίησεν, ὡς αὐτῶν μὲν, τὰ κάλ-
ὑπεκχωρῶ λιστα, ὑπεκλείσθαι, τὸν δὲ παρὰ λογίαν. **ὑπεκχωρῶ** sic dicitur & ὑπεκ-
 φθῆναι, ὑπεκρεῖν, ὑπεξάγειν, ὑπεξίστασθαι. Plato in Phæd. ἐπιόντι ἄρα δα-
 νάτῃ ἐπὶ τὸν ἀνδρῶν, δ' μοῦ θυκτῶν ὡς εἰκεν αὐτῶν, ἀποθνήσκει. τὸ δ' ἀδὰ-
 νασιν, σὺν καὶ ἀδιδάκτορον οἶχεται ἀπὸν, ὑπεκχωρῶν (φθ) θανάτῳ, sese à mor-
 te subducens. Idem in Philebo, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκκῆναι τὸν λόγον τοῦτον
 ὑπὸ φρόνῳ βούλομαι. τῆ δ' οὖν διανοῶμαι φθῆναι. καὶ σύ μοι σύμφωνε, id est
 declinare. Idem in Sympoſ. τὸ δὲ κρηζόμενον ἀπὸ ὑπεκρεῖ. ὡς οὐκ ἀπορρεῖ
ὑπεκκῆναι ἔρως κατὰ, οὐκ ἀπορρεῖ, id est sensim & clam euaneſcit & effluit. **ὑπεκκῆναι**
δύομαι δύομαι & clam existens, fallens emergendo. Homerus, λά-
ὑπεκκῆναι θρη ὑπεκκῆναι κατὰ τὴν ἑλπίδα. **ὑπεκκῆναι** clam è littore soluo & euauigo.
ὑπεκκῆναι ὑπεκκῆναι sensim vito & declino, auerforq; paulatim. Plato i Phæd.
ὑπεκκῆναι πάντων ἅπας φθῆναι π' ὑπεκκῆναι, καὶ οὐκ ἐκκῆναι, οὐκ ἐκκῆναι ἐθέλει γίγνε-
ὑπεκκῆναι σθαι. **ὑπεκκῆναι** σοι φθῆναι, significat cedo tibi via, id est decedo. quod
ὑπεκκῆναι etiam δέξασθαι dicitur, τὸ δὲ παρὰ λογίαν. **Decedo** autem latine inter-
Decedo. dum ἀντὶ τοῦ ἐκκῆναι accipitur, hoc est ἀποκκῆναι. Cæsar, Quibus
 ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemq; defugiunt.
ὑπεκκῆναι τὸ δὲ ἐκκῆναι πάντες. **ὑπεκκῆναι** σοι φθῆναι κατὰ δέξασθαι, καὶ δέξασθαι, καὶ
ὑπεκκῆναι ὑπεκκῆναι, honoris causa assurgo. Xenoph. **ὑπεκκῆναι** δ' ἀπὸ τῆς δά-
ὑπεκκῆναι κων, δέξασθαι π' ἀποκκῆναι. Paulopost, ἐκκῆναι θάκωρ dixit. Et **ὑπεκκῆναι**, ho-
ὑπεκκῆναι nor habitus in loco cedendo. Aristot. in quarto Ethic. παντὶ δὲ τῷ πε-
ὑπεκκῆναι σβυτέρῳ ἡμῶν κατὰ ἡλικίαν ἀποκκῆναι ὑπεκκῆναι π' ἀποκκῆναι. **ὑπεκκῆναι**
ὑπεκκῆναι μὲν τὸ ἐκκῆναι καὶ ἀποκκῆναι, amicis, circundo. Et **ὑπεκκῆναι**
 τὸ ἐκκῆναι καὶ ἀποκκῆναι. Herodotus de Ianuariis calendis loquens in
 primo, Ἀρχαί π' ἐπὶ οὐνοῖς τότε πᾶσι πλὴν ἐκκῆναι καὶ ἐκκῆναι πορρεῖται
 πορρεῖται. Lucian. προσωπεῖον πορρεῖται. **ὑπεκκῆναι** καὶ τὸ ἀποκκῆναι,
 διορ πορρεῖται σοι δέξασθαι κατὰ δέξασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποκκῆναι σοι, con-
 cilio & quero, parioq; **ὑπεκκῆναι** accommodo, tribuo. Aesch. καὶ π' ἀποκκῆναι
 καὶ ἐκκῆναι ἐκκῆναι ἢ πόλιν ἀποκκῆναι π' ἀποκκῆναι αὐτοῖς, πάντα, ἀπὸ ἀποκκῆναι

νομίζω, id est auctoritatemque ipsis legationibusque fidem dedisset. *πριτίθω*
 μὲν assigno, tribuo. Cicero in praefatione libri de Senect. Omnem autē
 sermonem tribuimus non Tithono, sed M. Catoni. ubi Gaza *πριτίθε*
κότες ἐσ μὲν vertit, & recte. Sic enim Plutarch. usus est, & Herodotus. *πριτίθε*
λαβόντες δὲ τὴν ἀρχὴν ἀλεξάνδρου, ὃ ἡμῶν καὶ τὸ ὄνομα ἐστὶ βασιλείας ἐκένθη *πριτίθε*
 το· ἢ μὲν τὴν ἐστὶν οἰκονομία ἢ τὴν ἐστὶν γυναικὸς διακρίσις. *Synef. pro* ὅθεν
 κώς, *πριτίθε* μὲν, scribens enim Theophilo ita inquit, ἐγὼ δὲ πλὴν δασιδά
 μονίαν ἀξίως διακρίθην ἀπὸ τῆς οὐσεβείας. κακία γὰρ ὅτιν ἀρετὴς προσωπείῳ *πριτίθε*
 νη. *Gregor.* ἐς ἀθανάσιον, de quodam scelerato homine loquens, οὐκ ὁ
 λαθείας ἡμῶν γ' οὐκ καὶ πλάσμα κενὸν *πριτίθε* κακουργεῖ δὲ καὶ συγγέ
 νη. *Synef. pro* ὅθεν, Non talis qui saltem religionis simulationem in
 nem indueret. Idem ipse ἐς τὰ ὑποφάντα, οἷα καὶ ἀντὶς ἀδένεον *πριτίθε*
 μὲν, καὶ ὡς ἀνὴρ μετρήσιμος, μετρηθὴς ὁ μὲν, Scio enim me infirmitate circun
 datum esse & circumfusum. & quo modo mensus fuero, eodem me
 accepturum, vel eodem me subditum iri. vtrunq; enim significare po
 test. alludens ad illud quod dicitur Lucæ sexto, & Marci quarto, ἐν
 ᾧ μέτρῳ μετρήσῃ, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν. *Synef.* χρυσία καὶ λίθους ὁρίσῃ τότε
 ῥιένητο, Aurum & gemmas partim appensa, partim circumdata gesta
 bat. *Aristoph.* *πριτίθε* τόνδε πρότερον πρὶν λέγειν, ἀντὶ τῷ σέφει. *πριτίθε* *ve*
 ro significat paciscere, fac sponsonem. *Aristoph.* *πριτίθε* νῦν ἐμοὶ *πριτίθε*
 ἢ μὴ πετράμεθ' ὅτιν ἡμεκτέροι ἀντὶ τῷ σέφει, σωθῆκαί τῃσιν, πρὶν τὸ δέω τὸ
 δισμῶν, vt enarratores tradunt. *Ilíad. vigesimotertio,* Δεῦρο νῦν ἢ τῇσιν
 δ' ὅτιν ὁρίσῃ μετρηθὴς ὁ μὲν, ἀντὶ τῷ σωθῆκαί τῃσιν, *Sponsonem facia*
mus. Et *Odyss. vigesimotertio,* ἀλλ' ἐπὶ ταῦτα ἐγὼν ἐμέθεν *πριτίθε* ἀν
 τῇσιν, Αἰκὴν ὅτιν ἀπάφω, κτεῖναι μὲν οἰκτίσις ὁρίσῃ. ἀντὶ τῷ, κατ' ἐμαυτὸν σωθῆκαί τῃσιν
 σωμα, Ego vero hoc me obstringam pacto, vt si te fefellerō, impune
 me liceat occidere. *Σωτῆρι* compono & concinno. *Theophr.* in no
 no de dyctamo, *Σωτῆρι* δὲ ὡς ἡλ' ἰσχυροὺς τὰ κτὶς ἀναρῆν, διοὺ δ' ἡμῶν, τῇσιν
 μῶν, ἐξάμωρ. Idem, *Σωτῆρι* δὲ τῷ φάρμακον καὶ ἐκ τῶν. *Σωτῆρι* *co*
pono, id est struo, & conspiratione & coitione fingo & comminiscor.
Antiph. Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ περὶ ὁρίσῃ πλέων, καὶ ὅτιν δ' ἡμῶν βουλῇ σανεθεῖν ταῦτα, καὶ
 ἐμῶν καὶ ἐντὶ κατ' ἐμῶν, τότε ἡμῶν. Hoc etiam παρασκηνάζω dicitur &
 παρασκηνάζομαι. *Σωτῆρι* δὲ est constituere cum aliquo & conuen
 tum facere. *Xenoph.* in sexto ἡμῶν, ἐν ταῦτα κατέσχευε τὸν σκοπὸν, καὶ
 τοῖς μὲν σανεθεῖν, προσωπείῳ καὶ ὁρίσῃ τῇσιν καλῶν, ὡς δέοι σημαίνῃ. In
 terdum cum praepositione πρὸς. Idem, *Σωτῆρι* δὲ μὲν πρὸς τὰς συμμαχί
 δας πόλεις τῶν πρὸς, ἀκολούθῃ ὅτιν ἀνὴρ ἡμῶν ἡμῶν. *Σωτῆρι*, ἀντὶ τῷ ὁρίσῃ. *Σωτῆρι*
 & σωθῆκαί, ἀκρίβη, προσέχειν. *Ilíad. vnde vicefimo,*
 καλῶν μὲν ἐγὼν ὅτιν ἡμῶν. ἀντὶ δὲ ὁρίσῃ
Σωτῆρι δὲ ἀρετοῖς, μῦθον δὲ ὅτιν γινώσκεις.

συνθήκη

animaduertite, προσέχτε, ἤτοι νοῦν λαβετε. Et Odyss. primo, τῷ δ' ἐπὶ τῷ ὄντι
 φρεσὶ σάουθεθ' θέατορ δολιδῶ, animaduertit, in animum admisit. **συνθήκη**, fœ-
 dus & pactum, conuentumq̃. Aristot. in tertio Politic. καὶ ὁ νόμος συν-
 δίκη καὶ δίκη ἐστὶν ἀνθρώπων ὁ σοφιστής, ἐγγυητής ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Lex est cō-
 uentum, & vt Lycophron sophista dixit, veluti sponsor quidam inter
 ciues iuris vniciq̃ sui obtinendi. Et κατὰ συνθήκην significat ex com-
 pacto & veluti in commune cōditiōne lata. vt idem in quinto Ethic.
 οἷον δ' ἐπαλλάγματος φθιγγείας δ' νόμισμα, γίνεται ἢ συνθήκην. ὅθεν καὶ τὸ νόμισμα, ὅ
 τι ἐφύσεσθαι νόμον ἐστὶν. id est ciuili consensu & instituto & iu-
 re recepto. Idem, τὰ δὲ ἢ συνθήκην καὶ δ' συμφέρον, τῶν δικαίων, ὅμοιά ἐστι μὲν
 τοῖς ἐξ ἑαυτῶν πάντας ἢ τὰ δὲ δυνάμει τὰ σίτημα μέτρα. Dicunt etiam συνθήκας
 plurali numero ἀντὶ συμβολαίης. Demosth. ἂν μὲν οὖν συνθήκῃ καὶ ἂν ἐμὴ
 εὐνοσίῳ πασίῳ τῇ ἑαυτῶν τῶνδε, αὐτοὶ ἐσσι. Idem, καὶ τὸ πρὸς συνθήκας φρεσὶ
 ἐκ συνθήκῃ πρὸς ἐμὴν, id est contra fidem pacti & contractus. Et sic idem
 tidem. Et pro fœdere itidem pluraliter. Lys. ὑπερὶ καλλίῳ ἱερῶν. Πρωτόνομα
 δ' ἀντὶ μὲν ἀπὸ λογιστοῦ, ὅς ἐστι συνθήκη καὶ ἀντὶ κατὰ τὴν καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 θλωνοῦσιν. καὶ τὸ πρὸς ἑκάστην ἀντὶ μὲν, ὅς ἐστι πᾶσι συνθήκη, τοῦτο λέγω
 συνθήκας, ἀντὶ ἀπὸ λογιστοῦ, ὅς οὖν ἐστὶν προσήκει ἀντὶ τῶν συνθηκῶν, τοῦτο λέγω
 οὐκ ἐστὶ μὲν διὰ τῶν πρὸς λακεδαιμονίῃς, ἂν ὑμῖν συνθήκῃ, οὐκ ἐστὶ πρὸς τοὺς ἐξ
 ἑαυτῶν παρὰ τῶν. Demosthen. etiam numero singulari vsus est. vt Arist.
 in definitione legis κατὰ Ἀριστοτέλη. Ἐκαστοῦ καὶ τῶν ἐκαστοῦ καὶ ἐκαστοῦ
 ἀμαρτυρήματα, πόλεως δὲ συνθήκη κοινὴ, καὶ ἢ πᾶσι προσήκει ὡς τοῖς ἐν πόλει.
συνθήκη, signum bellicum quod datur instructæ aciei, id est tessera.
 Xenoph. in tertio παιδείας, ὅς ἐστι ἐξ ἐξω βαλὼν ἢ ἢ, πρὸς τὴν δ' ἐκαστοῦ συνθήκη,
 τῶν σύμμαχος καὶ ἑταίρου. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἢ καὶ τὸ συνθήκη ἀνταποδιδόμηνον, ὅς ἐστι
 καὶ ἂν διδοσκέροις παιδῶν τὴν νομιζόμενον. Idem in septimo, ταῦτα ἀπὸ τῶν καὶ
 συνθήκη, πρὸς τὴν καὶ τῶν καὶ ἑταίρου, ἐπεὶ δὲ. Significat etiam signū
 id est vexillum. Et συνθήκη, νυκτοφύλον apud Polyb. tessera vigiliarum,
 quæ erat tabella scripta à Tribuno data. Gregor. τολμᾷ δὲ κατὰ τὸ
 μεγάλῃ συνθήκῃς ὁ μετὰ τὸ σάουθ ἡμεῖς, καὶ ἔστι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς
 αἰρόμενον. Et signum pugnæ. Plutarch. συνθήκη δὲ διδομένη πρὸς ἀμφο-
 τέρων, Signo pugnæ vtrinque dato. ἢ συνθήκη, ex composito.
 Gregor. ἐκ παρασκευῆς ἐκ ταυτὸ συνθηκόντες, ὥσπερ ἀπὸ συνθήκη, tanq̃
 ex compacto & constituto. Synes. ἐκ τῆς ἐκαστοῦ καὶ τῶν ἐκαστοῦ ὅς ἐστι τὸν
 δίδωκεν, ὑποδύσσομαι πλὴν ἀνάγκην, καὶ ὅς ἐστι συνθήκη ὑποδύσσομαι, tanquam
 deī numen & nutum signumq̃ diuinitus datum. **συνθήματα**, ὑπόσολιμα
 λιμαῖα, notæ quædam erant epistolares, indices & commendatrices
 eorum qui eas reddebant. Gregor. in pri. contra Iuliam. καὶ πλὴν ἐκ
 τοῖς διομνύουσιν ἐλαυνόμενον, πλὴν πᾶσι ὁπόσον, καὶ πλὴν ἐκ τοῖς ὑπόσολιμαῖοις
 συνθηκασιν, ὅς ἐστι καὶ ἐκαστοῦ ἐκαστοῦ ἐκαστοῦ τῶν ἐκαστοῦ παρὰ τὴν ἀποδομὴν, ὅς ἐστι

συνθήκη

συνθήματα
ὑπόσολιμα

καὶ μάλιστ' ἐμπετέρω ἔχει θαυμαστέα, id est in tesseris epistolaribus. In Pandectis græcis σωθημάτων, vocantur διπλώματα, quæ iis dabantur qui cursu publico utebatur. cuius est metio lib. duodecimo codicis Iust. Vnde σωθημαζικαὶ ὑπὸ τοῦ λέγειται. quo verbo etiam furtivæ significatur, cuiusmodi hodie maxime frequentantur, præsertim ab iis qui per hostica loca belloq; infesta tabellarios mittunt. συγκατατίθεμαι, συγκατατίθεμαι. assentior, comprobo, cum accusatio constructum. & συγκατάθεσις, συγκατάθεσις. assensio. Plato in Gorg. συ δὲ πόπρον συγκατατίθεσθαι ἡμῖν πρὸς τούτων πλὴν αὐτῶν δόξαν, ἢ ἀντιφάσι; Alibi συμφάναι pro eodem dixit. Basil: εὐσαφίῳ, ὁ μὲν οὖν τῷ σωτῆρι λόγῳ, ἐπεὶ δὲ φησι μὴ γίνεσθαι πράγματα ὡς βολόμεθα, ὡς γινέσθαι βουλώμεθα. ἐγὼ δὲ πλὴν μὲν γνώμῳ τῆς πράξεως συγκατατίθεμαι, & ἀποδέχομαι, τὸ δὲ ἀβελήτως τινὰς ποιῆναι ἢ ἢ ἀναγκαίως, & ἀποδοκιμάζω, id est sententiam rerum comitem esse, & rerum mutationi servire non probo. Hoc etiam συγκαταίνω dicitur. Xenoph. ἢ δὲ τὰ ἡν δειῶν ἢ μὲν δᾷτην συγκαταίνω, ὁ δὲ ἰσχυρὸν ὡς τάχιστα. Et συγκαταίνω in epistola Philippi apud Demosthen. pro Ctesiphon. βουλόμενοι ὑμᾶς συγκαταίνουσιν ἡγεῖσθαι τοῖς ὑπὲρ αὐτῶν παραιτουμένοις. hoc est astipulatores, καὶ συναπαινέουσιν, hoc est collaudatores. nam apud Herodotum συναπαινέειν collaudare & comprobare significat. quod etiam συναπαικνύειν dicitur, cum maior auctoritas vel potestas probat quod minor censuit. Polyb. ἐν μὲν συναπαικνύουσι τὸ προβαλλόμενον ὁ δὲ ἡμῶν, Nisi populus iusserit & sciuerit quod senatus censuit. Plutarch. τὰς μεταχρόνους τῶν φόνων καὶ τοῖς συναπαινέουσιν ἀπώκειν εἰς Ἀθηναίους, astipulantes & comprobantes. Simile est συναπιφύκειν, pro auctoritatem accommo, auctor fio. Aristotel. in secundo Politicis. ἐκκλησίας δὲ μετέχει πάντες, κυρίως δὲ ὁ δὲ δὲ συναπιφύκειν τὰ δόξαντα τῆς γέφυρας καὶ τῆς κόσμου. Hæc autem præpositio in compositione adiuvat vim verbi & gratiam addit. ut συναπείνω, ad consummationem confero. Theophr. in pri. de Causis, οὐ μὲν ἀλλ' ὅθεν γε ὡς ἐπεὶ, ἢ δὲ δικαστοῦντων ὁμοίον γίνεται τοῖς ὁμοίως. ἀλλ' ὡς ὁρμὴν μόνον τῷ φυτῶ λαμβάνοντες, & συναπείνωσιν τῷ ἑλπίσιν καὶ τῷ ἀέρι, id est & συναπείνωσιν. ut idem in quarto, ὅθεν καὶ τὰ ἀνέματα, καὶ τὰ ἐδάφη καὶ φέροντα, & ἡ χιὼν συναπείνωσιν. συναπείνω Plutarch. pro cōcalefacio, intus excito, καὶ δὲ μάχιστον ἢ δὲ μετέλλει σβηννύμενον ὑπὸ γήρας, συναπείνωσιν αὐτοῖς καὶ συναπείνωσιν. Idem, ἢ γὰρ μέγα τὰ δρόμα σνέξας ἐν τῇ ταῖς πλεοναῖς βίαν προσίθισι, καὶ συναπείνωσιν τὸν θυμὸν ἐκ πάντων ἀναρτίωσιν. Idem, τῶν δὲ ἄλλων ὅσους ὁμοίως πειρώσιν λαμβάνοντες, ὅστις δὲ καὶ συναπείνωσιν, deductoribus datis emittebat. συναπείνω Xenophon in Tyrann. de amicitia loquens, συναπείνωσιν δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ ἀγαθοῖς, συναπείνωσιν δὲ ἐάντι σφαλλόμενον ὁρῶσι. συναπείνωσιν, cohonesto Xenoph. αὐτὸ γὰρ δὲ πετιμῶν, μάλιστα, συναπείνωσιν, συναπείνωσιν.

- ὥς τὰ μὲν δυσχερῆ ἀφαιρῶν, τὰ δὲ καλὰ λαμβάνοντα ἀναφάνειν, honor hominī
συνεπιχύνω delatus cohonestat & visendum reddit. **συνεπιχύνω**, confirmo, suppe-
 tias ferendo roboro. Idem de vero amico loquens, καὶ ἄντι ἡνὰ δι' πρῶτον
 δέη, συνεπιχύναντες τις φόβος ταρατῇ, συμβουθεῖ, vires sufficit & corrobo-
συνεπιδίδωμι rat. **συνεπιδίδωμι** confero ad dotem filiae, adiuuo ad collocandam puel-
 lam. Demosthen. ἔτι ἂν σοι τῇν ἡλιτῶν θυγατέρα συνεξέδωκα. **Lyf.** καὶ ἰδία ἔστ'
συνεπυρρίζω τῇν ἡλιτῶν ἀπορροισί συνεξέδωκε θυγατέρα. Sic apud Aristotel. **συνεπυρρίζω**
 ἄνεμος pleniorē habet significationem, ἢ ἕρως vel ἑσπέριαζω. **Lucia.**
ἑσπέριαζω Δείσει γὰρ ποικιλικὸν ἡνὸς ἄνεμος καὶ ἑσπέριαζοντος τὰ ἀκάττια, vento obsecundan-
συνεπυρρίζω te, ἐραιοδρομεῖν τὰ πλοῖα προαῖνυται. **συνεπυρρίζω** à Galeno dicuntur
κνυμῶ quæ indicationi conferunt, quod verbum est medicorum peculiare,
ἀντεπυρρίζω vt ἀντεπυρρίζω, quæ contrariam indicationem habent. vt lib. nono
κνυμῶ **Therapeut.** ἐν λόγῳ δὲ τῶν τὰ μὲν, **συνεπυρρίζω** πλὴν φλεβοτομίας. τὰ δὲ, ἀντεπυρ-
 ρίζω. κένωσις μὲν γὰρ αὐτῆς ὁ σκοπὸς. Simile est **συνεπυρρίζω** & **συνεπυρρίζω**
 de quibus iam diximus. **συνεπυρρίζω** idem pene est quod **συνεπυρρίζω**, συγ-
 κατατίθεμαι, assentio apud Athenæum, quo etiam Lucas in Actis Apo-
 stol. vsus est octauo cap: **συνεπυρρίζω** δὲ ἢ **συνεπυρρίζω** τῇ ἀναγέσει αὐτοῦ. Acci-
 piuntur etiam hæc verba proprio significato, vt præpositio suam vim
 retineat in compositione quam habet in appositione, vt **συνεπυρρίζω** si-
 mul traho, vna rapio. Plato de anima loquens, ἔαν καὶ ἀπὸ ἀπαλλοτρίω-
συνεκτικῶ μηδὲν τοῦ σώματος συνεπυρρίζω, ἅτε ἐδὲ κοινουνοῦνται ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ. **συνεκ-**
συνεκτικῶ τικῶ & **συνεκτικῶ** vna cum partu edo, in primo Politic. καὶ γὰρ με-
 τὰ τὴν δὲ ἀσχετῆς ἡνέσις, τὰ μὲν **συνεκτικῶ** τῇ ζωῇ ποσάντων τροφῶν, ὡς ἰκανῶν
 εἶναι μέχρις ἂν δύνῃ αὐτοῦ αὐτῶν πρὶν δὲ γυνεῖν, δῖον ὅδε σκωλκωτικῆ ἢ ὁποιοῦν
συνεκτικῶ **συνεκτικῶ** apud eundem sunt congenita & σύμφυτα. Significat
 etiam **συνεκτικῶ** ad partum conduco, vt **συνεκτικῶ** ad nutritionem
 confero. Theophrast. in quarto de Causis, καὶ δὲ **συνεκτικῶ** δὲ ἢ **συνεκτικῶ**
συνεμφαίνω τῶν πρὶν ἐχέσιν ἐκ ἄλλων. de auena loquens. **συνεμφαίνω**. Theophrast. in
 sexto de Causis, πάντα γὰρ ἐν τῇ γυνεῖ τῇν χυλῶν μεταβάλλει μετὰ τῇ πέψιν,
 δὲ ἄλλων ἐς ἄλλους χυμούς. Et inferius, καὶ τὰ μὲν ἐς πλάσιν, τὰ δὲ ἐς ἐλάττωσιν.
 τὰ μὲν γὰρ ἐκ τῆς πικρῆς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐλαίας **συνεμφαίνου**, πρὸς τὸν στυφνόν, id est in
 gustu referens saporem ligni sui. hoc est vna cum sapore acerbo refe-
 rens succum ligni oliuæ. Idem, ἀπὸ παντὸς δὲ ὅδε χυλὸν ἔχει, τὰ μὲν δὲ πρὶν καὶ
 ὁσμώδῃ πυχάνει τὰ δὲ πρὶν **συνεμφαίνει** ἡνὰ γονομύοις ὁσμῶν. ἐνία δὲ καὶ **συνεμφαίνω**
 μύρα, μόνον καὶ κινέμενα. id est odorem quendam vna cum sapore re-
 ferunt. hoc est simul referunt, quasiq; comitem habent saporis odo-
 rem cum gustantur. Alibi, ἀπὸ παντὸς δὲ ἐμφαίνουσιν οἱ καὶ τῇ καὶ τὴν τοῦ φυτοῦ
ἐμφαίνω χυλόν. Hoc idem **ἐμφαίνω** dicitur. Gal. lib. nono **Therapeut.** in præfa-
 tione, ἀλλὰ σοι ὡς αὐτῶν τὰ πρὶν ἐφημέρων πυρετῶν γνωρίσματα, καὶ τὰ πρὶν
 ὑπὸλοιπων δὲ γυνῶν, ἐπὶ δὲ αὐτῶν ἡδὲ νοσήσιν κατὰ τὰ πρὶν ἐφημέρων πυρετῶν γνω-

ρίσματα, ἢ τὰ τῶν ὑπελοίπων δύο γένων, ἢ πρὸς ἐμφαίνονται τὰ τῶν ἄλλων, ὅθεν ἂν ἐν
 χαλεπῇ ὑπερβολῇ ἴδῃ πλὴν μετὰ πῶσις. hoc est, aut cum simul notæ aliorum
 generum eduntur & conspicuæ sunt. Sic enim dictum est vt παραδυνα
 σάω ἀντὶ τοῦ συνάγχω, καὶ παραπλάνω τὸ συναπλάνω. Aristotel. in. iiii. physicæ
 auscult. Δοκῇ ὅ μὲγα ἔχει εἶναι καὶ χαλεπῇ ληθῆναι ὁ τόπος, διὰ τε τὸ πρὸς ἐμφαίν
 οναι πλὴν ἴδῃ καὶ πλὴν μορφῶν, καὶ διὰ τὸ ἐν ἑμφοῦν ἔχει πρὸς ἐχόντα γίνεσθαι τὴ με
 τάσασιν τοῦ φθορῶντος, id est propterea quod simul significetur & ostēda
 tur materia & forma. hoc est διὰ τὸ συνεμφαίνεσθαι, vel ideo quod præ
 terea significetur materia. utrunque enim intelligere possumus, vt ip
 se alibi in eodem quarto de iis loquens qui dicunt res humanas circu
 lum esse, ita inquit, ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γινόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ
 λέγειν ὅτι τὸ χρόνος εἶναι ἕνα κύκλον. τὸν δὲ, ὅ, ἔχει μετρητὴν τῇ κυκλοφορίᾳ. πρὸς γὰρ
 τὸ μέτρον ὅθεν ἄλλο πρὸς ἐμφαίνεται τὸ μετρηθῆναι, ἀλλ' ἢ πλεονέκτης μέτρα δ' ὅλον, præ
 ter mensuram enim nihil significatur amplius quod ipsa mensura me
 tiatur. vel, nihil enim vnà cum mensura præter mensuram significat.
 utrumque enim idem est. παρεμφαίνειν etiam referre significat, id est simu
 lare, simile esse. Dioscor. in pri. πρὸς τὴν σκηνασίαν loquens, ἐκλέγει δὲ δ
 πρόσφατον καὶ μὴ λίαν παρὲμφαίνον πλὴν ὅτι τέλειος δόμων. Et in eo qd de So
 crate legitur, ἐλέγχετο δὲ ὁ Σωκράτης πλὴν ὅτι σεαυτὸν πρὸς ἐμφαίνειν. σιμόν γὰρ
 καὶ φαλακρὸς ἦν. ἐμφαίνειν etiam a Dioscoride pro eodē dicitur. Signi
 ficat etiam declaro, explanoq; Athenæo. Inde ἀπαρέμφατος ἔγκλις, mo
 dus infinitivus dictus, quasi ὅθεν πρὸς ἐμφαίνεσθαι κατ' ἐαυτὸν. παρεμφανίζεσθαι
 declarativus, significativus, representativus. & ἐμφαίνω præfero, præ
 me fero, repræsentō, quasi προσφαίνω. Theophr. in sexto de Causis, ἅπαν
 τες δὲ πῶς ἐμφαίνουσιν οἱ κατὰ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ κύκλον, ὥσπερ ἴσως ἀναγκαῖον, ὅτι
 ἐκείνους ὅντας ὥμοι μὲν, μᾶλλον, πεπαιδευμένοι δὲ ἦσαν. Et ἐμφαινόμενα δύναν
 ται quæ in speculo apparent. quasi repræsentata, simulata. Plutarch. in
 Platonicis quæstionibus, ἔλθῃ μὲν νοκτῶν, ἐν κριτήριον ὅ νῆς. καὶ γὰρ ἢ
 διάνοια νῆς ὅστις, ἐν τοῖς μαθηματικοῖς ὥσπερ ἐν κατόψεσιν ἐμφανιζόμενα τῶν νο
 τῶν. Et ἐμφασίς idem quod ἐκὼν, ἀπακόνισμα, repræsentatio, inan̄is rei
 exhibitio, simulachrum, id est ὁμοίωμα, species edita. Idem in eodem li
 bro, ἔλθῃ καθάπερ ἀντὶ τῶν αἰσθητῶν ἐκείνων ἐκόντας ἔχει πλεονέκτης καὶ εἰδωλα καὶ σκιὰς,
 ὥστε ἀνάγκη τὰ ἐνταῦθα τῶν ἐκείνων πλεονέκτης διαφέρειν κατὰ τὸν πλάτωνα, πρὸς ἀδύνα
 τα καὶ ἰδέας τὰ νοήματα τῶν αἰσθητῶν ὥσπερ ἐκόντων ἢ ἐμφάσεων ὑπερδιδέμεσθαι. κατ' ἐμφα
 σίς εἶναι καὶ
 Aristotel. πρὸς κόσμους, τῶν μὲν ἐν αἰερί φαντασμαμάτων τὰ μὲν ὅτι κατ' ἐμφα
 σίς, τὰ δὲ καθ' ὑπόσασιν. κατ' ἐμφασίς μὲν, ἱερὸς καὶ ῥαβδῶν. καθ' ὑπόσασιν δὲ, σέ
 λα καὶ διὰ τῶν καὶ καμνῶν κατ' ἐμφασίς εἶναι appellat speciem tantum
 præbere & substantiæ simulachrum. ἐμφανίζεσθαι est significativus cum
 emphasi. Synes. εἰς ὅσον, ἵνα διὰ τὴ συνθεσέως τῇ πλεονέκτης φωνῇ, πλὴν ἐν ἑαυ
 τῇ κακίᾳ ἐμφανιζώμενον πρὸς ἐμφοῦν, significantius ostendam. ἀπεμφαίνω ἢ ἀπεμφανίζω
 E v

παρεμφανίζε
 σθαι
 ἐμφαίνω

ἐμφασίς

κατ' ἐμφα
 σίς εἶναι καὶ
 καθ' ὑπόσασ
 σιν

ἀπεμφανίζω

gnificat dissentaneus aut dissimilis sum, nullo modo refero. Polyb⁹,
 τὴν δὲ σύγκρισιν ἢ ἀνύχων τοῖς ἐμύχοις, ὥς καὶ πελάγας ἀπειφαίνουσιν ἐκός
 προσπίπτει τοῖς θεωμένοις· διότι ἀφ' ἐμύχων, ἐπὶ τῶν λακωνικῶν ἐπ' αὐτοῖς καὶ
 λιτέων, id est Cōtentionem autem inanimatorum cum animātibus, in-
 feriolem & plane dissentaneam & abfimilem occurrere spectātibus,
 verifimile est. id est simulachri cum animante comparatio primo sta-
 tim aspectu impar videtur & inepta. Dionysius de cœlesti hierarchia
 cap. ii. τὸ μὲν γὰρ ἡμῶν τε ἀναγωγικώτερον ἐμμελὲς εἶναι, ὅτι τὰς ὑπερκοσμίας ἐκφαν-
 τείας ὁ κατ' ἡμῶν εἰς τὰς ἀπειφαίνοντας ὁμοιότητας· τὸ δὲ καὶ εἰς θείας ἀθέσμως ἐκ-
 δύνει, βεβηλὲς δ' ἀνάμειξιν. Etenim cum illud accommodatum erat ad mentē no-
 stram meditatione attollendam, nec eiusmodi quod rerum cœlestium
 explanationes ad similitudines dissentaneas & abhorretes deduceret,
 tum hoc procul ab eo abfuit, ut petulanter de supernis & diuinis co-
 piis differeret. Plato τοῖς Δίωσι δικαίως, ὅτι ἂν οὐ γίγνεται τὰ νῦν ἀπειφαί-
 νοντα, δια ἐκός αὐτὰ γίγνεται, ἀπρὸς μὲν οὐ καὶ χρῆσθαι ἐμμελὲς, Quod si ea quæ
 Dionysius facturum se pollicetur contra q̄ verifimile est atq; consen-
 taneum eum facturum esse, ita eueniant ut facile est euentura præ-
 sciscere, quid tum facturum sim nescio. Dicitur etiam Ἀπιοκός τὸ ἀπει-
 φαίνον. Idem Dionys. εἰ δὲ τὰς ἀπειφαίνοντας ἐκκοσμοποιίας ἀλλοιοῖτο ἡ, αὐ-
 τὰ δὲ αὐτὰς ἀναθάνει τὰ ὅπως αὐτὰς μορφώματα τὰς θεωρήσει καὶ ἀγνωστάταις
 διακοσμήσειν, ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπεῖν, ὡς διττός ὅτι ἡ ἰσότης ἐκφαντοῦς ὁ τὸ
 πᾶσι· ὁ μὲν, ὡς ἐκός, διὰ τῶν ὁμοίων προῖων ἐροτύπων ἐκόνων· ὁ δὲ, διὰ τῶν ἀνομοίων
 μορφοποιῶν, εἰς δὲ παντὶ ὁ ἀπιοκός καὶ ἀπειφαίνον πλατύνεται. Ipse alibi
 τὰς θεωρήσειν ἀπλότῃς τὰς ἐπὶ γῆς ἐχάτας πρὸς θεοῦς κλυμοποιίας dixit, pro
 quo hic ἀναθάνει posuit, id est attribuere, accommodare, aptare. Verū
 ut ad rem redeamus, ut latine dicimus condocefacio, commonefacio,
 collabefacio, commemini, cohonesto, commiseror, commitigo, collau-
 do, commostro. ut Cicer. in secūdo de Orat. Si aurum cuidam quod
 multifariam defossū esset, commonstrare vellem. Et communio, ut
 communire castra apud Liviū. & commurmuro apud Cicer. & con-
 cido pro lacero virgīs, & permulta alia: sic apud Græcos inuenias
 συμπαίδω pro condoceo. Xenoph. in Oecon. συμπαίδω δὲ καὶ ἡ εἰς τὸ ἐπαρ-
 κῆν ἀλλήλοις ἢ γεωργία. Idem, κῶς τε τῇ ἐκμίστῃ τῶν ἀσφάλαν συμπαίχουσι, ἀν-
 τὶ τῷ παρῆχουσι. Συμπαινῶ collaudo. Idem, συμπαινῶ δὲ καὶ ὁ νόμος τὰς
 τὰς. Συμπάθω. Demosth. εἰ τὰς θεῶν καὶ τὰς θεοῦ συμπαθεῖ βαδίζοντες ἐφ'
 ἡμᾶς. Plutarch. in Cicer. ὁ μὲν δὲ σωπείπειν ἐν φορέῳ κομιθέντα πρὸς τῶν
 ἀγορᾶν, ἡσυχάζειν. Polybius συμπαίδω aliter dixit, ὁ καὶ δεύτη καὶ πεντή
 διαφέρων, ὁ δὲ βία καὶ θυμῷ συμπεπαυδθυμύθω, in violentia & iracundiā fu-
 rore educatus. hoc est ὁ δὲ βία καὶ θυμῷ σωτρυφῶ, assuetus & exerci-
 tatus. ut apud Lucian. παιδεία σωτρυφῶ ἀνὴρ. ὅς ἐστιν ὁ σωτρυφῶ. ἀπὸ τρυφῶ.

Συμπαιδῶ

Συμπαιδῶ

Συμπαινῶ

Συμπάθω

σωτρυφῶ

ἀπὸ τρυφῶ

Idem, καὶ τὸ νόσημα ἢ σωφρόφωρ ἢ, ὃ ξένημα γὰρ ἐστὶ τῆς πόσεως ἀνθὶς αὐτῶ κατὰ
 ἀλὸν, & morbus erat affluctus. ἀπότροφοι δὲ μὴ ἔσμεν. Synes. καλὸν
 γὰρ δὲ ἐς πῶς δὲ ἐκείνους ἀπότροφοι, id est res peregrinas vix credimus.
 Apud eundem datiuo iungitur, nisi sit menda in epistola ad Theophi-
 lum, ἅπαντα γὰρ ἐς τὸ αὐαντίον μοι πρὶς αἰσῶν, ὅτι ἀνθρώπου ἐν ἀμαρτίαις, ἀπό-
 τροφοὶ ἐκκλησίαις, ἀπογὰς ἐτέραν ἐγγυλῶ, θυσιάζοντες ἢ ἰάμεν θεῷ. vbi tamē le-
 gendum cenſeo ἐκκλησίαις, vt ἀπότροφοι ἐν φιλοσοφίαις, abhorrés & alie-
 nus a philosophia. σωφελῶ commodο. Xenoph. de messe loquens,
 τὸ δὲ ἐν τῇ γῇ λαφύει ἐγγυλῶ καὶ κατακαυθεὶν σωφελῶν ἢ πλὴν γλῶ. καὶ ἐς κό-
 πητον ἐμβλῦθαι τὴν κόπητον συμπληθῶν. συσκατάζει cōtenebrascit, vt Var-
 ro protulit. Demosth. ἐπεὶ δὲ θάπτορ συσκατότασι, Cū statim aduēspēra-
 ſet. συμπτῶν concoquo, quod etiā ἐκπτῶν dicitur. Aristotel. in. vi.
 de hist. animal. ἅ δὲ τὰ ὧς γήϊσις μετὰ πλὴν δαίμων, καὶ ἐκ τῶς πάλιν συμ-
 πτῶν μὲν, ἢ τὸ νοτῶν γήϊσις, ἐκ ἐν ἴσοις χρόνοις πᾶσι συμβαίνει. συμπτῶν,
 duco, dirigo. Plato, τὸ γὰρ πᾶν τόδε, τότε ἢ, αὐτὸς δὲ θεὸς συμπτῶν πρὸς
 μῦθον, καὶ συγκατατί. τῶς δὲ ἐνέκει. συμπτῶμας. Xenoph. ὅτι δὲ σμαὶ πρὸς
 καὶ ἑλπίαι συμπτῶμας πρὸς τῆς πρὶς αἰσῶν, comitantur. συμπαρέκμας acce-
 do. Idem, ἵππερσι ἢ πᾶσι πρὸς μὴν δὲ πρὸς αἰσῶν ἐν τῇ ἀρχομῶν. ἐπετα-
 ῖαι καὶ ἄλλαι ἡμαὶ αὖ πρὸς αἰσῶν ἐκείνους συμπαρέκμας, p̄terea cedebant & ob-
 tingebāt, vel accedebant. Idem, ἵππερσι ἐκείνους ὁ ἵππερσι, ἀλλὰ ἢ πάν-
 τες οἱ συμπαρέκμας ἐκείνους ἢ φαίνονται. σωπαγκάξω δὲ κατὰ αἰσῶν, σωπαγκάξω
 quod etiā πρὸς αἰσῶν dicitur. Xenoph. καὶ νόμος σωπαγκάξω καὶ
 πρὸς αἰσῶν. Polyb. ἢ δὲ μὴ, κρίνεται σωπαγκάξω, ἢ σῶσαντα σιφανοῦν. συμ-
 πλάξω confingo, comminiscor, & calumniōse exquiro. Synes. ἐπὶ αὐτῶ
 τὰ συμπλάξω. συμπτῶν conficio quippiam alicui, id est eius cau-
 ſa efficio. & studeo tibi. Xenoph. οἱ ἢ πρὸς αἰσῶν ἐπεσῶν ἀνσῶν, φερῶν
 σῶσι συμπτῶν ἐλδῶν. ὅ δὲ πρὸς αἰσῶν, τῆς πρὸς αἰσῶν καὶ καλλίβιον ἀρμοςῶν
 σῶν πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν. Thucyd. σῶν πρὸς αἰσῶν ἢ αὐτῶ πρὸς αἰσῶν
 σα δὲ ἀμῶν, id est fauebant. Hic autem præpositio non vacat, sicut
 in συμπτῶν, quod significat in eandem causam incumbo, ad idē
 efficiendum contendo. Xenoph. in sexto πρὸς αἰσῶν, ὅτι πρὸς αἰσῶν ἀν-
 σῶν, συμπτῶν πρὸς αἰσῶν τὰ πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν, eodem incumbet. Et
 in septimo ἀναβασ. ὅ δὲ πρὸς αἰσῶν μισοδῶν, καὶ καλλίβιον ἀρμοςῶν συμ-
 πρὸς αἰσῶν ὅπως διαβῶν δὲ πρὸς αἰσῶν. Est enim πρὸς αἰσῶν aliquid magno
 studio suscipere, & instituere, cum accus. iunctum. vt in Aristotelis δι-
 cto, οἱ μὲν δὲ πρὸς αἰσῶν ἐκείνους, ἀνθρώπου δὲ τὰ δεινὰ πρὸς αἰσῶν, in ani-
 mum inducere. & cupere efficere. Plato in Phædo. οἱ γὰρ πρὸς αἰσῶν ὅταν
 πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν, ὅταν πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν ὅταν πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν
 πρὸς αἰσῶν, τὰ πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν. Idem alibi, καὶ τὰ πρὸς αἰσῶν
 πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν. Demosth. cum infinitiuo, καὶ πρὸς αἰσῶν πρὸς αἰσῶν

σωφελῶ.

σῶσκατῶν

συμπτῶν.

συμπτῶν.

συμπτῶν.

συμπτῶν.

συμπτῶν.

σωπαγκάξω.

σωπαγκάξω.

συμπλάξω.

συμπτῶν.

συμπτῶν.

μα.

πρὸς αἰσῶν.

- μαρμυρῶ ὑμᾶς δι. Συμψισαρχῶ. Plutar.in pri. Sympof. ὅ, π' ἂν παντάπασι νίκωρ ἀνδ' ἡς, καὶ παρδ' ἀπωγῆρ μᾶλλον ἢ συμψισαρχῆρ ἐπιτιμῶ. Compofitum est a sympofio, vt συμψισαρχης, cui forte principatus conuiuii obtingit. Συμπλέοντες, non modo complures, fed complures fimul collectos significat. vt σύμπαντες, σώδ' νο. σώδ' νο γυνήεντες, id est δίδυμοι. Σώδ' νο etiam bini, vt σώτρεις terni apud Demofth.& σωκαίδ' εἰς senideni apud eundem, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ ἑκκαίδ' εἰς. Σωαμφοτέρω δ' σώωλορ, Aristotel.in.ii.τῆν μετὰ τὰ τέφυς. εἰ δὲ τοῦτ' ἀδύακτ' ἀνάγκη ἔχειναι πρὸς τὸ σώωλορ, πλὴν μορφῶν καὶ τῶ ἀδ' ὅ, hoc est ipsum e materia & forma constans. Et in sexto, λέγω ὅτι ὕλῃ διορ τὸν χαλκόν, πλὴν δὲ μορφῶν, δ' ἄμα φθι' ἰδέας. τὸ δ' ἐκ τέττωρ, τ' ἀνδ' ριάντα τὸ σώωλορ. Id est autē τὸ σώωλορ cuius est ὁρισμός. Ponitur & pro σύμπαν & πρὸς ἅπαν. Theophr.in secūdo de Causis, ἡς ὅτι δ' σώωλορ ἀπ' αἶρ, ὄπ' νοῦν εἶναι καὶ τὸν τότ' , Omnino autem, vt in vniuersum autem dicam. pro quo ἐπίπαν ibidem dixit, Διὸ καὶ ὥς ἐπίπαν ἀπ' αἶρ, βελτίω τὰ βόρεια ἢ νοτίω. τὸ σώωλορ etiam τὸ δ' ἐ, ἀμφοῖν dicitur, id est substantia ipsa cōcreta & formata. Idem, πλὴν μὲν ποίνω πλὴν δ' ἐ, ἀμφοῖν ὁσίαν, λέγω δὲ πλὴν ἐκ τ' ὕλης καὶ τ' μορφῆς, ἀφετέρω. Σωαμφοτέρω vtriq; simul. Demofth. ἀ σωαμφοτέρω εἰς πεπτάχασιν ἀρχῶς. Thucyd. ὁ δὲ λοχιζέσθαι εἰς δόδον ἵνα κοίλῃ καὶ λοχυμῶν ὁπλίτας καὶ φιλῶς, σωαμφοτέρω εἰς πετ' ακοσίους, qui simul iuncti ad quadringentos erant. Et σωαμφοτέρω numero singulari, licet ἀμφοτέρω tantum dicatur pluraliter. Galen. σωαμφοτέρω δὲ σοχασέωρ. Aristotel.in decimo τῆν μετὰ τὰ φυσικά, περὶ ἀνθρώπου loquens, καθάπερ γὰρ διηρημένωρ αὐτῆν εἰς μᾶλλον κατὰφασιν ἢ ἀπόφασιν ἀλυσθῆναι, καὶ τὸν αὐτὸν τ' ὅτ' ἢ τὸ σωαμφοτέρω καὶ τὸ συμπεπλεγμένω, & reliqua. Σωαίλωρ causa adiutrix. Plato in Politic. Circa omnia quæ fiunt (inquit) duæ artes sunt, ἢ μὲν αἰτία, ἢ δὲ σωαίλωρ. πρῶτον μὲν ποίνω δύο τέχνας ἔχεις πρὸς πάντα τὰ δρώμενα θεῶς σῶμεθα, πλὴν μὲν γνέσεως ὅσαν σωαίλωρ, πλὴν δ' αὐτῶν αἴλωρ. Cicero causæ adiuuantia vocat τὰ σωαίλωρ in libro de vniuersitate. Σωάδελφ' dicitur qui fratrem habet, opponiturq; τῷ ἀναδέλφω. Xenoph. πρὸς δὲ τέτ' τὰ συναναίρωρ ἢ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι ἡμῶσι μᾶλλον τὰς σωαδέλφους ἢ ἀναδέλφους. τὰ σωαναίρωρ ἢ τὰ αἰρωῦτα dīcuntur, quibus sublati altera quoq; tolluntur. Aristoteles in decimo τῆν μετὰ τὰ φυσικά, ἢ δὲ σωαναίρωται τῆς γένεσι τὰ ἔωρ, τὰ γένεσι ταῖς ἀρχαῖς εἰσι μᾶλλον, ἀρχὴ γὰρ δ' σωαναίρωρ. Dicitur & σωαίλωρ, secum aliud tollens. Aristotel.in pri. de generatione, de semine genitali loquens, ὁλίγοις δὲ ἔσιν· ὅν μὲν καὶ χροῖω καὶ τὰς ἡλικίας καὶ τὰ τ' ἀπὸν ὅταν πλεονάσῃ. καθάπερ ἢ πρώτη τροφή αὐτῶν ἐπὶ βῆλ' ὅταν σωαίλωρ ἄλλα πρὸς τῶματ' αὐτῶν γὰρ μόνον ἀπὸν, ἀλλὰ καὶ ἔπειτα μιμνημένω δυνάμει τέτ' εἰς σωαναίρωται. Σωαδιδάνειω sic dicitur vt σωαχθεῖω & σωαλγῆν, hoc est consentire & συμπάσκει. Plutarch. Σωαδιδάνειω ἢ σωαλγῆν ἀλλήλοις de ciuili charitate loquens. & Σωαίδησις verbum medicorum apud Gal.

libro.xiii. Therapeu. in principio, quæ est veluti morbi cōsciētia. Dionys. theologus, οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἐαυτῶν σωτηριώμεθα καὶ ἰσχυροί, genitius
 uo iunxit, id est nobis consciū nostrī sumus & sic nouimus. συνεπαίδια νομοι
 νομοι vna sensum & fructum percipio. Greg. ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις θρά νομοι
 νιοὶ καὶ τῶν τοιούτων συνεπαιδάσσονται. Συμφρονῶ vna intelligentia cōcipio Συμφρονῶ
 & comprehendo. Aristotel. de mundo, καὶ τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφελῶτα,
 τῆς τόπης, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησι. Συνοῶ est quasi mecum ipse intelligo. Συνοῶ
 apud Platonem φροντίζω & ἀντὶ τοῦ ἐπαίω. Plutarch. οἱ δὲ συνοήσαντες ἐκ
 ἡνέχοντο λαβῆναι, re apud se æstimata & perpena. Σύνοες qui secum ipse Σύνοες
 res æstimat, vt homines cogitabundi & ob id vultuosi, id est φροντίζον
 πε. Et σύνοια, huiusmodi cogitatio intus condita. Lucia. καὶ ἐπὶ συνοίᾳ Σύνοια,
 ἡρέμα βαδίζεσθαι. Greg. ἂντι γελοιασθῶ σύνοες, ἀντὶ καλλωπισθῶ δυσέμων, id est
 νευκφῶς καὶ ἀεὶ ὡς σκεπτόμενοι. Συνοῶ τὸ καθορῶ, perspicio, comprehēdo, in Συνοῶ
 telligo, ἂντ' οὗ οὗ γὰρ συνορῶν ὅσας ἐν διδασμονίᾳ τήχοιμι, ἐπὶ τὸν πόλεμον
 τὸν νῦν πρὶ ἡμῶν ὄντα, πρὸς τὸς ἡπαρώτας πρὸς αἰμῶνα. Et σύνοπται Aristot. pro
 exploratum est, compertum est, intellectū est. συνοπτικός perspicax. Pla συνοπτικός
 to, ὁ μὲν γὰρ συνοπτικός, διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ, ὅ. Συνοῶ in compositione signi
 ficat aliquando contractionem sensum procedentem. vt σύνοξες sensum σύνοξες
 mucronatus, in mucronem definens. Theophr. καὶ ἀεὶ σύνοξες. Σύνομος, Σύνομος
 ore sensum compresso & contracto, καὶ ὁ μύσθον ἔχωρ σόμα, vt inq̃t Ari μύσθον
 stotel. in tertio de partibus de piscibus loquens, Διὸ τὰ μὲν ὅσι συνομοῦ
 περ. τῶν δὲ βοηδίας χάρις ἐχόντων, τὰ μὲν, καρχαρόδοντα, πάντα ἀνέξωγόντα.
 Idem, καὶ τὰ μὲν ἀνέξωγός ἐστι δὲ σόμα, τὰ δὲ μύσθον ὅσα μὲν σαρκοφάγα,
 ἀνέξωγόντα, ὡς τὰ καρχαρόδοντα. ὅσα δὲ μὴ σαρκοφάγα, μύσθον. nisi μέσθον
 legatur per α. Συνοίκω defino, coeo. Aristotel. in pri. de histor. ταῦτα δὲ συνοίκω
 διαφύσας ἐχει χονδρώδεις αἰς δὲ συνοικισσας, contractas, coeunteis. Idem pe
 ne συνοικῶ significat. Idem in tertio de partibus de icore loquens, τὸ συνοικῶ
 δ' αἴθρον ἢ τὸ σώματ' διασπασίς, διφυῆς μὲν ὅσα, πρὸς μίαν δὲ συνοικῶ ἀρχὴν.
 Supra συμβάλλειν pro eodem dixerat. Herodian. ὅτι ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἀνθρώ
 πους θανάτου αἰτία, διάφοροι δὲ ὄνται, αἰς ἐν τέρματι τοῦ βίου συνοικῶσι. Συνοξίνω in Συνοξίνω
 acutum sensum extenuo. Polyb. τὸ δ' ἐκέντηρον ἀνιθαμῖαιον. ἔτα, πρὸς τὸν αἰ
 πλὸν διελιγαμῖον καὶ συνοξυσμῖον, ὥστε κατ' ἀνάγκην διθείας κάμπτειν, de pi
 lo Romano loquens. Συνοίωμα, συμφρονῶ, consentio, assentior. Plato Συνοίωμα
 libro septimo de Repub. Συνοίωμα ἔφη καὶ ἐγὼ ὄντι τῷ ὄντι δύναμαι. ἴδι δὲ
 τοῖνυν ἢνδ' ἐγὼ, καὶ τὸ δὲ συνοικῶ, age igitur & hoc quoq̃ assentire. Συνο
 νῶς contrahor, & in me vergo. Alex. in pri. probl. Διὰ τί οἱ λυπόμενοι
 ὡς οὖν; ὅτι πᾶσι φύσις ὑπερμυνησκομῖν τὸ ἀνίστασθαι, κατ' ὀλίγον συννῶει πρὸς δὲ
 βάθ' μετὰ τὸ ξοδίζοντ' αἵματ' τὸ δέρμα. Idem, Διὰ τί τῶν ἐρώτων τὰ
 ἀκράτ' ἐπὶ μὲν ψυχρὰ, κατ' ἐπὶ θερμὰ γίνεται, ὅτι ὅτε ἀπελπίσῃ τὸ τυγχάνειν αὐ
 τῆς, δὲ ἐμφυτον θερμὸν αἰς βάθ' συννῶει καὶ μετὰ τῷ φύσει. Συντήκω idē Συντήκω

- συντηκνύω** quod ἐκτίνω, colliquefacio, contabefacio, absumo, quasi μαρμαίνω. **συντηκνύω** πυρετός quæ liquefacit & καταπίμελον τοῦ σώματος. vt ὁ μαρμασμός δὴς quæ paulatim exest & ad tabem perducit. Galenus in fine libri de cimi Therapeu. εἰσι μὲν οὖν καὶ μαρμασμός τις πυρετοὶ πάντες ἐκ τοῦ ἥν' σωματικόντων γίνεσθαι· ἀλλὰ διαφέρουσιν ὅτι, τὸ συντηκνύμενον ἐκαστοῦ φθίσεως, ἐπὶ μὲν τούτων διαφορῶσθαι, καταρῖν δὲ ἐπ' ἐκείνων εἰς γαστέρα. **συντηκνύμα** dicitur quasi colliquamentum, id quod e corpore deteritur liquefendo. Aristote. in pri. de generatione animal. λέγω δὲ πρὶ τῶμα δ' ἡ τροφή ἐν ὅλῳ σώματι, τῶμα δ' ἡ ἀκριβὲς ἐκ τοῦ ἀνέματός· ἢ φθίσεως φύσιν ἀναλυσίως. Idem in Probl. οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ πλὴν κίνησιν, συντηκνύονται θάλασσά πλὴν ἐσθίειν. Et συνεπτικῶς ἀνὴρ dicitur tabe & macie extenuatus. Plutarch. in Cicer. σωματικῶς ἢ φροντίδων τὸ πρόσωπον. **συντίνω** etiam τὸ συμφύω hoc est coalescere facio, conglutino & coagmento. Plutarch. in Symp. εἰ γὰρ τὸ ἐπιθυμῶν, ἐθέλω ἡμᾶς συντῆξαι καὶ συμφύσαι εἰς δ' αὐτὸ, ὥστε δύο ὄντας ἓνα γενέσθαι. de amicis dictum qui auelli nequeunt. Aristoteles in quarto de generatione animalium, ἐν δὲ εἶναι τὸ ζῶον δ' τρωαῖω δειξέτω, ἢ πάλιν συμφυκῶτα δ' εἰ νομίζω. Hoc etiam **συνάπλω** dicitur. Theophr. in ix. ἑτέραν δ' ἑνα ρίζαν σωματομύων τοῖς κρέασι, συνάπλω εἰς τὸ αὐτὸ, Effe etiā aliam radicem quæ si cum frustis carnis coquatur, in vnum ea cōglutinet. Quod verbum etiam committi & coalescere significat & coherere. Idem in quarto, φέρεται δὲ καὶ ἐπεσον γὰρ τοῖς ἔλαισι καὶ ταῖς λίμναις, ὃ οὐ συνάπλω τῇ γῇ, quod non hæret solo. Aristot. αἱ δὲ φλέβες διορρίζονται πρὸς πλὴν ὑσέραν συνάπλωσι. Significat etiam coire & committi, quod pene idē est. Idem in primo de generatione, τὰ δ' ἔχον μὲν ὄρχας, ἔντες δ' ἔχον τέτας. ἀπὸ τούτων ἐκτέρας, πόρας συνάπλωντας εἰς εἰς, διορρίζονται πάντες, a quorum utroq; meatus habent in vnum desinentes & coeuntes. Significat etiā quadrare & ἀρμόζειν. Idem in septimo ἥν' μετὰ τὰ φυσικά, τῶ δὲ καδόμεν καὶ ὅτι γὰρ καὶ αἱ ἰδέαι συνάπλωσι. καὶ τὸ αὐτὸν γὰρ λόγον εἶναι δοκῶσιν εἶναι. cōueniunt, eiusdem ordinis sunt, eadem conditione censentur, quasi συσοῖ **συντῆκομαι** χῶσι. Ibidem, πρὸς δ' αὐτὸ συνάπλωσα, adhærescens, & quadrans. **συντῆκομαι** etiam pro συνάπλω καὶ συμπεφυκα. Plato in Sympo. de amore probabili loquens, ὃ δὲ τῶ ἥθους χρεῖς ὄντος ἐρεσῆς, διὰ βίον μύησιν, ἅπε μοιίμασιν συντακῆς, cohærens & glutinatus. Idem, καὶ πάλιν ἄρα ἐπιθύμει συνελθὼν **συνπτικῶς** καὶ συντακῆς ὅτι ἐρωμύω, ἐκ δυοῖν εἰς ἡμῶσιν. Dicitur etiam **συνπτικῶς** vt προσεπτικῶς ὅτι πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ προσδέμεν καὶ λίαν χαίρων, καὶ ἀναπλάσσει διακείμεν, addictus & ita incumbens vt auelli nequeat. Et προσεπτικῶς τῶ παθήμασι. Plut. πρὶ ἐλοπλε. οὐκοῦν καὶ ἡμῖς ὅταν ἴδωμεν ἀνδρα, ὅτι πρὶς μὲν προσεπτικῶτα, καὶ τῶ ἀναλώμασιν ἐπιστέοντα, τί φήσμεν δ' πάθος εἶναι; quærendis diuitiis intabescens & quasi illiquescentem, & impendendis illachrymantem. Greg. ἐκτακῶς τῶ δάκρυσι, qui lachrymis

collicuit, qui intabuit lachrymando. ἐντήκω illi quo. Plutarch. ἐνέτηξε ἐντήκω
 μόλις δὲ τῇ κεφαλῇ, illiquefecit. συνεπιωῶμαι idem est quod ἐπιωῶμαι,
 attraho, allicio. Aristotel. ἄγε οἱ ἐν ἡμῶν πλέω συνεπιωῶνται τὸν ἄερα. &
 τὸ οὖν βραδυτέρως ἰὼν, βραδυτέρως πᾶσιν ἀνὰ τὴν φωνὴν. Xenoph. in secū
 do παιδείας, ἢ δ' ἀρετῆς πρὸς ὅριον ἄγασσα, & πάντων δὲ ἐν τῷ παλαιῷ
 καὶ ἐκὶ συνεπιωῶσθαι, non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscen
 dos homines primore aspectu & qualibet illecebra. συναγάζομαι cō
 ficio, subigo, id est καταγάζομαι. Theophr. in tertio de Causis, καὶ γὰρ
 γύρεται ἐν δυνάμει, ἀνὰ πᾶσαν γλῶσσαν δυνάμει. ἢ ὡς μάλα συνεπιωῶσθαι δέχεται τὸ
 ὕδωρ. συνεπιτένω δ' ἐπιτένω, intēdo, adaugeo. Basil. de Iobo loquēs, id est
 patientiæ exemplo, ἀλλ' ἔτι τῷ ἐλπίδι τῷ ἐν πᾶσι ἀνθρώποις ἐκόντων, ἐπιτεβαί
 νοντων αὐτῶν, καὶ συνεπιτένων τὰ ἀλγέα, πρὸς τὴν ἀντιτάξιν. Aristotel. passiva signi
 ficatione in activa voce usus est ἐν τῷ πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν. ut συνεπιδε de quo su
 pra diximus, καὶ ταῦτ' ἐνίοτε συνεπιτένετε πῶς πάντες ἔτως, ὡς τ' ἂν μὴ μὴ σφό
 δρα κάμωσι, μὴ λαμβάνειν ὅτι τῶν δ' ἐὰν δὲ μὴ τὸν δ' ἐὰν δὲ, καὶ κινεῖται πρὸς
 αὐτὰ. de visis febris laborantium loquens. id est, simul intenduntur, vna
 augentur. ubi praepositio vim suā retinet. συναξομοιῶ δ' ἐξομοιῶ, assimu
 lo & ad imitationem effingo. Plut. in Politicis praeceptis, οἱ μὲν οὖν
 πόλεις ἀνελκοί, ὡς δ' ἐν τῇ φύσει, μιμνήσκονται τῇ φύσει καὶ συναξομοιῶνται αὐτῇ,
 ὑποδύνονται. ἐν τῷ συνεπιγράφω praepositio non vacat, & significat me
 cum ascribo, consortem laudis facio, partem laudis impertio. Idem in
 eodem, ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονες καὶ τῶν τοῖς καταρτίζονται συνεπιγράφω
 σι. ὡς πῶς ἐπὶ τῷ κτίσει ἀρκτεῖναι ἡμῶν. ἢ τῷ ἀθλοῦ, ὁ θεὸς ἐφ' ἡμῶν
 ἐπράξει, τὴν χάριν παρ' ἡμῶν χρυσάμεν. συνεπιδέχομαι δ' συνεπαίνομαι, compro
 bo, callaudo, ὁ μὲν ἐπαίνομαι, συγκαταίνομαι. Diodor. συνεπιδέχομαι δὲ καὶ ἄλλ
 ων, καὶ λεγόντων τὴν πρᾶξιν ταύτην προσήκειν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ συναξο
 δένει. πάντες ἀνεπιδέχοντο ἐκ τῆς πόλεως. συνεπισένω δ' συναχθῶμαι καὶ προσανα
 κλαίω, συναγορεύομαι. Plutarch. συνεπισένω ὡς ἄριστα περιεπιδέξαι, congemisce
 re, συναγαγακτεῖν, συνεπιδέξαι. συνεπιχῶ, consona voce accino. Xenoph. συνεπιχῶ
 ὁ μὲν ἐξήρχη αὐτῶν Διοσκύροις παῖσιν τὸν νομίζοντων. οἱ δὲ Διοσκύροις πάντες συνεπι
 χῶσαν μεγάλην τῇ φωνῇ. de exercitu loquens. Aristotel. πρὸς κόσμῳ, κατὰ τὴν
 ἐν χορῷ κορυφαίαν κατὰ τὴν ὁμοφώνειαν συνεπιχῶ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
 συνασβάλλω δ' συμπίπτω. Galen. ad Glauc. in pri. κελθε δὲ σκοπεῖσθαι τὴν
 ὥσας καὶ χῶσας, καὶ κατασάσας καὶ ἰλικίας καὶ κῆρας σωματῶν. ἔστι τε καὶ
 τὰ προσήκοντα αἰτίων, καὶ τὰ συνασβάλλοντα τῶν νοσήμασι, ὅτι μεταξὺ ἐπι
 φαίνεται, id est τὰ συμπτώματα. Idē, καὶ καυσώδης ἢ κακοῖδα πυρετῶν συνασ
 βάλλει καὶ λαμβανύει, id est συμπίπτει ἐνίοτε. Quid sit εἰσβολὴ τῶν νοσήματων,
 nos supra diximus. συμπίπτω vero est incurro, coeo, competo. Aristot.
 tel. in pri. de hist. οἱ γὰρ οὖν μέγιστοι πόροι πρὸς ἀλλήλους ἔσι. & συμπίπτουσιν.
 οἱ δὲ μέγιστοι συμπίπτουσιν, mutuo interfecantur. Idem in nono, ἐκτέμνοντες δὲ

οἱ ὀφθίμιοι κατὰ τὸ ὀφθαλμῶν, καὶ δὲ συμπίπτουσιν ὁχλοῦντες, quo hærent in coi-
 tu. de castratione loquēs. **Σύμπτωμα** in morbo est accessio morbi. Dif-
 fert autem ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. **Galen. in pri. Therapeu.** τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης
 ἐπὶ νόσῳ, ταῖς κατασκευαῖς ἐκ τῶν ἐνδὲξιν, ὑγιαίνοντων ἢ ἡμῶν, συμβεβη-
 κότες νοσονόντων δὲ συμπτώματα καλεῖται. **Idem,** οὕτω οὖν κακῆνοι συγχωρεῖται
 σὺν ἡμῖν ἐλλείψει πᾶσι καὶ διαλεκτικῶς εἰς ἅπασαν τὴν φύσιν διακρίνεται, ἀλλὰ
 ἡμεῖς ἀπὸ ἐνέργειας βλάβης, νόσος προεργάζεται. ἡμεῖς δὲ ἀπὸ φύσιν μὲν ἔχοντες, μὴ μὲν
 τὴν βλάβην ἢ ἐνέργειαν, εἰς νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματι. **Pallor in morbo**
σύμπτωμα est, hoc est morbi accessio. **Celsus libro secundo,** Acría tormi-
 na quidem periculosa non sunt, si sanguis & strigmenta descendunt,
 dum febres cæteræq; accessiones huius morbi adsint. Et συμπίπτειν ac-
 cedere. **Idem,** At dolores capitis, quibus oculorum caligo & rubor cū
 quadam frontis pruriginē accedunt, sanguinis profusione vel fortui-
 ta vel etiam petita summoventur. **Aristotel. vero** ἐν τῷ περὶ τῆς καθ' ὑπνορ
 μαντικῆς, τρία ponit, αἰσθάνειν, συμπίπτειν, σύμπτωμα, vt in deliquio solis, luna cau-
 sa est deliquiū, & dolor causa est febris. σημεῖον δὲ ἐστὶ ἐκλείψεως, τὸ τὸν ἀστέ-
 ρα ἐκλείπειν, cum luna subit. ἡ δὲ τραχύτης ἐστὶ γλώττης, τὸ πυρέσσειν. **ac-**
cessio vero vel symptoma cursus lunaris est deliquium solis. σύμπτω-
 μα δὲ τὸ βαδίζον, ἐκλείπειν τὸν ἥλιον. **Significat etiam casum ali-**
cuius rei affeclam. **Idem in nono de hist.** ὅπως δὲ ἀνθίας ὁραθῆναι ἐστὶ θνη-
 τῶν καὶ σημεῖον χρώμενοι κατακοιμηθῶσι οἱ ἀσθενεῖς, καὶ καλῶσι ἑαυτοὺς ἰχθυῖ-
 οῖσι δὲ συμπτώματα, καθάπερ ὅπως δὲ καὶ κοιλίας, οὗτοι ἐκείνους. **Ponitur & p quo-**
cunq; casu. **Idem de apibus,** ἀπολλύονται δὲ διὰ τὰ ἄλλα συμπτώματα, καὶ
 ὅταν ἡγεμόνες πολλοὶ γινώσκουσιν, ἕκαστος αὐτῶν μὲν ἀπαγάγει. **Dicitur etiam**
Σύμπτωσις. **Idem in septimo,** αἱ δὲ μὴ διακρίνεται συλλαμβάνειν, ἐάν ἢ διὰ διερ-
 πείων συλλάβωσι, ἢ δι' ἄλλων ἡνὰ σύμπτωσις, ὥς ἐπιτολὴν διλυτοκῶσι μάλ-
 λον. **Σύμπτωσις etiam est incurfio rerum eodem definentium, vt linea-**
rum quæ non sunt parallelæ. **Significat etiam contractionem & com-**
pressionem. Et συμπίπτειν contrahi & σπινδύλλειν, id est confidere. **Xenoph.**
 μυκτῆρας ἀναπτήσιν ὅτις συμπίπτουσιν ὀππῶν. **Aristotel. in secundo**
de gener. de oculis loquens, μέγιστοι μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς φαίνονται καὶ πε-
 ζοῖς καὶ πλωτοῖς καὶ πλωτοῖς. πλωτοῖς ὅτι γίνονται ὡς μοῖραι. ἐν τῷ μεταξὺ
 γὰρ χροῖον συμπίπτουσιν, id est confidunt & astringunt, & quasi προσέλλου-
 νται. **Res enim tumida cum ad habitum suum redit, συμπίπτειν dicitur,**
hoc est confidere σπινδύλλειν καὶ καθίσταται. **Idem de iisdem loquens in eo-**
dem, ἐξ ἀνάγκης οὖν ὁ τόπος περιλαμβανόμενος μέγιστος συμπίπτει δὲ
 ὑπερβολὴ καὶ τὸ περὶ τὸν ἐγκέφαλον συμπίπτει τὸν αὐτὸν τρόπον. τοῦτο γὰρ
 ὑπερβολὴ καὶ πλεονέχεια ἀπενέονται ὅτι καὶ περὶ τοῦ σώματος πλεονέχεια καὶ συμ-
 πίπτει. **Συμπίπτειν etiam τὸ συγκρίνεται καὶ συμπλέκεται καὶ συμβάλλει,**
confliquo, ὅτι συμπίπτει τῶν πλεονέχεις. **Συμπίπτειν καὶ ἐξ ἑρμῶν, congruo,**

conuenio. προωπίπῳ etiam τῆς κλειμῖος ἀντὶ τοῦ προσβάλλω, impingo, ir-
 ruo, incursio, καὶ βαρέως ἐπιτίθεμαι ἢ σφοδρῶς. cuius creber est usus apud
 auctores. προωπίπῳ etiam supplex fio, genibus aduoluor, καὶ ἐμάντρ
 καταβάλλω. Significat etiam προωπίπῳ accidere. Aristotel. in tertio Po-
 lític. Δοκῇ δὲ ἔσι τὸ καθ' ὅλα μόνον· οἱ νόμοι λέγουσιν, ἀλλ' ἔτι πρὸς τὰ προωπίπτον
 τα, ἐπιτάτῃ, non autem de iis statuere quæ quotidie alia atq; alia ac-
 cidunt & occurrunt. Cicer. ad Atticū, Veritas me suspicari quicquid accidit
 se ad animum tuum, quod secus a me erga te commissum sit, προσωπισαί
 τῇ γνώμῃ τῇ σῇ. Idem, In quibus ipsi aculei, si quos habuisti in me re-
 prehendendo, non ingrati mihi acciderunt, id est non sine iucunditate
 me pepulerunt. Sic accidentia tela legimus apud Cæsarem circa finē
 libri tertii de bello gallico. περιπίπῳ deuenio, decido. Demosth. κατὰ
 μεδίαν, ἔπειθ' ἐπὶ τῶν νόμων μάλλον ἔδρασε τῶν ἀπὸ τῶν τῶν, τιμωρικῶν τε καὶ
 τῇ καὶ τῇ αὐτῇ συμφορᾷ περιπέπῳκεν ὅτι τῶν, id est περιβέβηται ὅτι τῶν.
 deiectus est & decidit. περιπίπῳ incurrere, vt προσωπισαί, nisi quod ad
 extremum incurrere, & quodam circuitu reuolui significat. Greg. καὶ
 ἰσλ. ἔδρα γὰρ σὲ πολλοῖς ἐγχεροῦντα καὶ πᾶσι κακοῖς, ἐς τοῦ ὑπαρχοῦ
 να τελευτῶντα, καὶ σὺ αὐτῷ προσδίδως περιπέσῃ. id est tibi ipsi tandem male
 consulere. In teipsum secus quippiam statuere & admittere. Isocrates,
 τῶν γῆρας ἅπαντες τῶν πελοποννησίων διαφθαρέντες, καὶ κακοῖς ἀνακείσιν περιπέ-
 σόντες. Et in Areopag. μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐξάταις συμφοραῖς
 περιπέσῃ. Diximus supra de hoc & similibus, vt περιβέβηται, περιτραπῶναι.
 περιπετής ὁ περιπέσων. Plutarch. ἵνα μὴ περιπετής τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου τοῦ
 τραυλῆς γῆνται, Ne in crimen incurreret & incideret. Idem in Cicer.
 ὡς δ' οὐκ ἐπέπρακτο τῆς περὶ βροτῶν καὶ κάσσιον δ' ἔργον, καὶ τῶν καίσαρ
 ἐλὼν σιωπῶντων, αὐτῶν δ' ἐμφορῶν κλέμοις περιπετῇ γῆνται πλὴν πό-
 λιν. Idem, ὁ δὲ καίσαρ μικρὸν ἔδρασε διώκων, τῆς δ' ἐν γῆμασι περιπετής γῆνται.
 Inde περιπέτεια, τὸ τυχὸν σύμβαμα, inquit Eustath. συμπεσῇ γὰρ λέ-
 γεται τὸ κατὰ τύχην συμβεβηκέναι. ὅθεν καὶ πεισὶς ἐλέχθη. Significat autē
 περιπέτεια casuum varietatem, & rerum euentum. Chrysost. περὶ προνοίας,
 ἢ γὰρ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος, ἔτι τῶν ὅτι περιπέτεια, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἡ ἡμετέρα
 διάνοια. Aristotel. in viii. de histor. οἱ δὲ κάραβοι κρατῶσι μὲν τῶν μεγάλων
 ἰχθύων. καὶ ἡς συμβαίνει περιπέτεια τῶν ἐν ὕδασι τῶν κατὰ τὸν κατὰ τὸν
 πρὸς κρατῶσιν, ὥστε καὶ ὄντας πολλοὺς ἐν ταυτῷ δικτύῳ αἰσθάνονται, ἀποθνήσκουσιν
 οἱ κάραβοι διὰ τὸν φόβον. οἱ δὲ κάραβοι τῶν κόγχων. διὰ γὰρ πλὴν τραχύτητα
 ἐκ δ' ἐξολοθισθῶσιν αὐτῶν. οἱ δὲ κόγχων τῶν κλύμασιν. Hic Aristotel. περιπέ-
 τειαν ἀντὶ τοῦ θαυμασίου συμπτώματος dixit nisi me fallit opinio. Strabo
 lib. pri. de Homero loquens contra Eratosthenē eius criminatorem,
 ὡς ἂν οὔτε τις χυσοῖν περιχέεται ἀργύρεον ἀνὴρ, ὅπως ἐκείνῳ ταῖς ἀλκίαις περι-
 πέτεια προστίθεται μῦθος, ἡδυνῶν καὶ κοσμῶν πλὴν φράσιν. πρὸς δὲ τὸ αὐτὸ τὸ τε

αὐτῷ τοῖς ἱστορικῶν καὶ τοῖς τὰ ὄντα λέγοντι βλέπω. ἐλθὼν δὲ πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ
 historiam belli troiani . hoc est vt ipse inquit, ὅντω δὲ τόντε ἱλιακὸν πό
 λεμον γενοῦντα παραλαβὼν, ἐκόσμησε ταῖς μυθοποιίαις. καὶ πλὴν ὁδυσσεὺς πλάνην
 ὤσαντος. περιπέτεται Polybius quasi συμφορὰν & πρὸς αὐτὸν dixit, cui oppo
 nit ὀλυχίαν, τὰς μὲν γὰρ ταῖς ἐπιτυχίαις πρὸς αὐτὸν μὴ δυνάσθαι φέρειν ἀνδρῶν
 πίνων, γὰρ δὲ ταῖς πρὸς αὐτὸν ὀλυχίαις ἀναβῶντες ἴσασθαι καὶ νοσητέας. Sic Greg. ἐν ἄγιον
 βαπτισ. ἀναβάλλοντα δὲ οἱ μὲν διὰ βαθυμύαν. οἱ δὲ ἐδέετο αὐτῶν γὰρ δυνάμει τῇ
 δέξασθαι, καὶ διὰ νηπιότητά τυχόν, ἥτις περὶ αὐτὸν ἀκρίβειαν πρὸς αὐτὸν ἔχει
 αὐτῶν ὑπάρχει τυχῶν ἢ χαρίσματι. Diodor. cōtrā ἀντὶ τῆς ὀλυχίας vsus est. de
 admiranda enim & rara fortuna eius loquens, quem Alexander Ty
 riorum regem constituit, & Hephestioni diademate donandum man
 dauit, ita inquit, περὶ δὲ τὰ κατὰ μέρος ἐκ ἄγιον παραλαβὼν, διὰ τὸ ὅτι πρὸς
 τῶν παρὰ πόλεμον, quia scilicet ex egenti rex factus erat. Et inferius, ἀνι
 στας δὲ πλὴν περιπέτεται, καὶ περὶ τῶν βασιλικῶν σολῶν, ἀνιγὰρ αὐτὸν ἐν τῇ
 παραπίπτῳ ἀγορᾷ, denunciata illi regia fortuna repente ipsi delata. παραπίπτῳ cō
 tingo & accido euenioq. Plato lib. iiii. de Leg. καὶ δὲ καὶ νομοθεσίᾳ ταν
 τὸ ἔρρ' ὁδοῦ, τῇ ἄλλων συμπεπληγμένων ὅσα δὲ ἡ χώρα ἐξωτυχῆται, ἐκ μέλλοι καὶ ὁδοῦ
 μόνως οἰκίσθαι, τὸν νομοθέτην ἀνιγὰρ ἐκὼν, τῇ ριαντῇ παραπίπτῳ ἐκαστοῦ πό
 λιν δὲ, id est euenire & contingere, hoc est vt ipsa nanciscatur talē le
 gislatorem. παραπίπτῳ, impingo, offenso, hoc est incurro, & obuiā fio
 καὶ παρατυχάνω. Plutarch. in Galba, τῷ δὲ δῆμῳ χαρίζομαι, ἐκ ἐκώλσε τῇ
 παραπίπτῳ τῇ Νέρωνι, ἀπὸ τῆς παραπίπτῳ, obuium quenq. neronianorū.
 Aristotel. in quinto de hist. animal. οἱ δὲ ἰχθυῖνες πάντες ἔξω τῇ πλατείᾳ
 στελαχθῶν, παραπίπτῳ ὑπὲρ τὰ ὑπὲρ, κινεῖται τὸν σκυδυσασμένον. τὰ δὲ
 πλατεῖα καὶ κερκοφόρα, ἐκ μόνον παραπίπτῳ τῇ ὑπὲρ ἐπὶ τὰ παραπίπτῳ
 λῆν. παραπίπτῳ appellat τῇ παρατριβομένης τὰ ὑπὲρ, id est qui mutuo
 attritu supinarum partium coeunt . incurrunt enim mutuo atteren
 tes inferiores partes , hoc est attritu accidunt . ἐπιπίπτῳ autem vo
 cat , qui superueniunt, quasi ἐπιπύπτῳ in pronas partes. Et παραπίπτῳ
 παραπίπτῳ appellatur huiusmodi attritio & incursus partium . Idem in pri
 mo, παραπλέκονται δὲ ἀλλήλοις οἱ ὄφεις διὰ πλὴν ἀφνίαν ὅτι παραπίπτῳ μι
 κρῶ μὲν γὰρ προσσχεμολογῶντες μορῶν λίαν μακροὶ ὄντες, ἐκ ἀσυνέμορτοι ἐσι
 hoc & applicari, & appellari, & accidere Cicero dicere solet. Hoc idē
 & παρατριβομαι significat . Idem Aristoteles, ἀνὲρ δὲ εἶναι καὶ ὅσοις πο
 λὺ τὸ ἐραῖον, παρατριβομένη μόνον ὀχρεῖται τὰ ὑπὲρ πρὸς τὰ ὑπὲρ. Ex eo
 παραπίπτῳ fit vt παραπίπτῳ pro offensione ponatur , hoc est πᾶσιμα, πρόσκομ
 μα & peccatum . Xenophon in Hipparch. καὶ γὰρ φρονήσεως δὲ πο
 λὺ πλείον, ὅποτε καιρὸς παρὰ πόσι, cum occasio & tempus inci
 derit . Aristides , ἀλλ' ὅταντα μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος παρὰ πόσι, ὅτι παρὰ

πιπτόσης ἀκολουθίας ἐχόμενῳ, Verum hucusq; ut digrederemur a proposito orationis ratio fecit, quæ seriem ipsa rerum secuta est, quæ se intermedias obrulerunt. Est enim παραπίπτειν quasi παρεμβάλλειν ἐαυτὸν, hoc est intercalare, interserere, interlabi. quod & παρεμπίπτειν dicitur. Sequitur enim, ἐπιστρέψαι δὲ πάλιν ἐπὶ χώρῳ. Aristotel. in secundo de partibus de piscibus loquens, ταχῆα δὲ ἢ δίοδιον ἔς τινι κοιλίᾳ τῶν χυμῶν, διὰ τὸ μὴ θιόντι εἶναι διατρίβειν ἐκχυμίζοντας. παρεμπίπτοι γὰρ αὖ δ' ὕδωρ, aqua enim interlaberetur. Gregor. τῶν θεολογίας, ὅπως ἀμύχανον τοῖς ἐν σώμα ἡδύχα τῶν σωματικῶν πάντι γινέσθαι μετὰ τῶν νοερῶν. ἀλλ' ἂν γὰρ & παρεμπιστῇ τῶν ἡμετέρων. Idem, μὴ & παρεμπέσῃ μέσον, καὶ διακόψῃ τὸν πόρον, ne interreat quippiam quod interpellat desiderium. Galen. παρεμπισόντων τῶν ἐν αὐτῷ τινι ὅλῳ ἐπιστρέψαι διδραπέαν. Aesch. τῶν παραπείσωντων δὲ ἔς τινι πολιτείᾳ δὲ ἐλθόντων ἀνθρώπων, καὶ τοῖς τρύποις & μετρίῳ, πάλιν ἔς πόλεμον κατέστημι, obrepentibus. Et παρέμψωσις, Galen. παρέμψωσις αἱματός ἐν ἀρτηρίᾳ vocat sanguinem in arterias aberrantem & cursum suum flectentem. παραπίπτω irrepo, ἐσθ' νομαί, παρεμψάμ. Theophr. ὁ δὲ φοίνις ὑπερσκόμῳ, παρεμψόντων ἀέρος τε καὶ ἄλλοι τρεῖς θεμεῖ, διαφθείρεται. Plutarch. in Demetr. ἐλπίζων ἔκφυγον ἐνρήσῃ τινι μεσοπταμίᾳ, καὶ πῶς ἄφνω τὸν εὐφράτιν, ἔς τινι βαβυλωνίᾳ παρεμψών (ingrediens & irrumpens hostiliter) ἐφθιεν φθι ἐκατέρως ἀκρας ἐκκρούς τινι τῷ σελδίκῳ φρεσῶν. Lucian. καὶ ὁ μοῦν, καλὸν ἐπεὶ βέλεται. τὸ δὲ τὰν παρεμψών, τὰλιν ἐπεὶ αὐτὸς ἀναγκάζει, id est sese insinuans, & incautis obrepēs fallit pro κ. Huius contrariam habet significationem τὸ παρεκπίπτειν, ut παρεκπίπτειν τὸ παρεκπίπτειν. μεταπίπτω transeo & degenero ab una specie ad aliam, hoc est μεταβάλλομαι apud Galen. quod & μετατρέω dicitur.

& μεταπίπτω transeo ad aliam vite conditionem. Antiph. ἄνωγ' γὰρ ἀνθρώπων ζῶντων μοῦν, ἐλπὶς ἐκ τῷ κακῷ προὔξει μεταπεσῆν πελοτύσων, ὅπως καὶ πρὶ τὰς πόλεις συμβαίνει πέρας ἔχειν τινι ἀτυχίᾳ ὅταν ἀνάστασι γίνωνται. Plato in apolog. Socratis, εἰ τρεῖς μόνον μετέπεισον τὴν ψήφον, ἀπεπεφύκειν αὖ, Si tres sententiæ ex damnatoriis in absolutorias mutatae essent, ἀντὶ τῷ μετέβαλον vel μετεβλήθησαν. Et pro spe excido. Aesch. εἰ δὲ μὴ μόνον ψήφον μετέπεισον, ὑπὸ ὧς αὖ, hoc est ἀφίμαρται. Isocr. μεταπίπτειν dixit pro mutari in meliorem voluntatem & laudabiliore. sic enim inquit in Euag. πρὶν μοῦν γὰρ λαβεῖν εὐαγόραν τινι ἀρχῇ, ὅπως ἀπροσοίως καὶ χαλεπῶς ἔχον, ὥστε καὶ τῶν ἀρχόντων τότες ἐνόμιζον εἶναι βελτίους, οἱ δὲ αὖ ὁμότετα πρὸς τοὺς ἑλλήνας διακέμενοι πυχάνοιμεν. οὗ δὲ τοσοῦτον μεταπεπώκασι, ὥστε ἀμύχανον αὖ οἱ δὲ αὖ ἐν τῇ δόξῃσι πλεονέκως μάλλον εἶναι. Alibi pro in deterio rem partem mutari, hoc est labi & everti, ἐν τῷ πρὸς φίλιππ. καὶ πάλιν μεταπεσόντες φθι τύχης, καὶ πλορηκέντων ἀπάντων ἐπιχειρησάντων ἀνάστατον πρῆσαι τινι σπᾶς τινι, ἡμῖς πρῶτοι φθι σωτηρίας αὐτοῖς ὧστοι κατέστημι, id est, & contra re-

μεταπίπτωσις. bus Lacedæmoniorum afflictis. μεταπίπτωσις mutatio in vtrancq̃ par-
 tem, & degeneratio mutatioq̃ a specie in speciem Galeno. ἐμπίπτω ἢ
 ἐκπίπτω. ruo, προσβάλλω, ἐπιέρχομαι, inuado. ἐκπίπτω τὸ μεταπίπτω καὶ θίσις αἰμαῖ, id
 est est degenero, descisco a pristino instituto, & mutor. Plato, καὶ ὡς ἐξ
 νικῶν ἀνέριμα ἐν γῇ ἄλλῃ ἀφροσύμων, ἐξίτηλον ἄς δ' ἐπιχώριον φασὶ κρατύνει
 νοῦν ἰέναι, ὅτω καὶ τοῦτο δ' ἡγήσεται καὶ ἐκ τῶν πλὴν αὐτῶν δαύαμιρ, ἄς
 ἀλλότριον αἰσθάνεται ὅτι καλὴν ἐκπίπτει. Idem in sexto de Repub. ὁρᾷ οὖν
 ὅτι ἐκ κακῶς ἐλέγοντο, ὥς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ ὅτι φιλοσόφου φύσεως μέν, ὅταν
 ἐν κακῇ τροφῇ ᾗσινται, αἰσθάνονται τὸν τρόπον ὡς τὸ ἐκπίπτειν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος,
 desciscendi ab instituto. Et rursus, οὗτοι μὲν οὖν ὅπως ἐκπίπτοντες οἱς μάλιστα
 σα προσήκει, ἐρημον καὶ ἀπὸ φιλοσοφίας λιπόντες, αὐτοὶ μὲν βίον ἐκ προσή-
 κοντα δὲ ἀλμυρῶν ζῶσι. ἐκπίπτω τὸ λόγῳ, cum deficior sermone, & oratio mi-
 hi non suppetit, & cum memoria me deficit & destituit. Aesch. πρὶς τῶν
 πρ. καὶ μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν προαγαγμάτων, ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηγερέθηκε
 κλυτῶν δὲ ἐκπίπτει ἐκ τοῦ λόγου. ἐκπίπτω emano, exeo, & prodeo foras.
 Aristotel. πρὶς κόσμου, ταῦτα μὲν οὖν ἐκ ὅτι ὑγρὰς ἀναδυμιάσεως σωματικῆς
 πρὸς πέφυκε, de pluuiis & grandinibus loquens. Accipitur & pro eman-
 nare ad vulgus. hoc est ἐκφορὸν καὶ ἐκπυρὸν γίνεσθαι. Plato ad Dionys.
 scribens, ἐν λαβῇ μύρῳ μὴ ἴσῃ ἐκπίπτει ταῦτα, ἄς ἀνδρώπῃς ἀπαυδύτου. καὶ
 δὲ γὰρ ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκ ἐσιτῶντων πρὸς τὸς πολλοὺς καταγελαστέρας ἀκρόσμα-
 τα. Idem, μίγνῃ δὲ φυλακῇ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. ἐκ γὰρ ὅτι τὰ
 γραφέντα μὴ ἐκ ἐκπίπτει. ἐκπίπτω ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλομαι, eiicior, expellor. De-
 mosthenes πρὶς σιφάνου, ἐκπαμμάτθεις, ἐγὼ δ' ἐκτεκνησάμενος ἐκτριταγωνίσας, ἐγὼ
 δ' ἐκδύωμαι. ἐκτεκνήσας, ἐγὼ δ' ἐκσφίγγω, explodebaris. Idem alibi, ἀντὶ δὲ
 ἐκπίπτωσις. τῶν ἐργῶν τῶν ἐκ τῶν λακεδαιμονίων ἐκτεκνήσας, eiecti sunt. ἐκτεκνήσας
 τὸ ἐκτεκνήσας, excello, exupero, supergredior. Greg. ἐκ τῶν ἡνέδων, de deo
 loquens, πᾶσαν ἐκτεκνήσας ἐνωσαν καὶ χεῖρας καὶ φύσεως. ὡς μόνον σκιαγραφ-
 οῦμαι, καὶ τῶν λίαν ἀμυδρῶν. Διαπίπτω elabor, interlabor. Xenoph.
 in tertio ἐλλωϊκῶν, οὗτοι ἐπὶ δινείας ἵδοντο τὸ πρᾶγμα, ἀπεχώρησαν ἐν τῇ
 μάχῃ διαπιστόντες, ἀμεινσάντων τῶν βιβλίων. Et in quarto, οἱ δ' αὖ ἐκβαῖον
 ὡς αἶον τὸς ἐκτεκνήσας πρὸς ἐλλωϊκῶν πεφθιγότες, διαπιστὲν βυλόμηναι πρὸς
 τὸς αὐτοὺς, συναρξάντες ἐχώρου ἐξέρωμύων. Et eadem ratione significat
 intercido, quasi inter digitos labor. Significat etiam diffluo & vane-
 sco, hoc est διαλύομαι καὶ φθίβομαι. Plato in Phædo. ἐπεὶ δ' ἐκτεκνή-
 σας ὁ ἀνδρῶν, ὅτι μὲν σώματα δ' οὐκ ἐκτεκνήσας καλῶμεν, προσήκει διαλυεῖσθαι καὶ
 διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. ἀδιαπίπτωρ dicitur quod nec interciderit, nec di-
 labitur, nec intercipi potest. Polyb. etiam ἀντὶ τοῦ ἀδιαπίπτου vsus est,
 id est in quo nulla erratio est, in quo error non admittitur. Διακπίπτω
 etiam per medium elabor & euado. Sicq̃ dictum est vt διακπλέω καὶ
 διεξέρμαι, διεξέρμαι, & alia de quibus alibi dictum est, & vnά de hoc

ipso verbo διακρίνω. Plutarchus, ἃ δὲ κλειπάτρας ἐξήκοντα νῆες αἰρόμεναι Διακρίνω
 τὰ ἰσία πρὸς ἀπόπλου, καὶ διακρίνησαι ταραχὴν ποιοῦν. Sic Διακρίνομαι. Διακρίνομαι.
 Plutarchus in Sertor. πλάνοις δὲ χρώμενοι δὲ καὶ κωμῆσι τοῖς ὁπότε χολαί
 ζοι, πάσης Διακρίσεως φθιγόντι, καὶ διώκοντι κυκλώσεως, ἐμπαρίαν προσελάφει.
 Cui opponitur προσδύνεσθαι. Sic Διακρίνω per mediū emittēre & traīū Διακρίνω
 cere. Galen. ἃ δὲ Διακρίνω καὶ διέρω πλὴν βελόνῃ ὅν τῇ γαστροφύλακι.
 Διακρίνω δὲ διὰ τὴν πλησίον δέσματ' ἐκείνῃ δὲ αὐτὴν ἔσω διέρω, id
 est introversus extrorsusq; penetrare & traīsuere. hoc est ὡς αὐτὴν ἔσωθεν ἔσω
 καὶ ἔσωθεν ἔξω. Est autem ἔξω, ὅθεν διέρω traīcio. καὶ διέρω, ἀντὶ τὴν Διέρω
 ἐκδορύνει. ὡς ὅθεν καὶ προσδύνει, ὅ σωμαί. Lucian. καὶ διὰ τῶν ὁδόντων
 τὴν διὰ μετὰ. διέρω τὴν δακτύλῳ, inferens, traīciens. Idem, εἰς γὰρ
 τῶν δεξιῶν ἐκ δὲ ὅθεν ὅθεν φθιγόντι δὲ πρὸς τὴν σωμαί, καὶ δεξιῶν
 τῶν προσλαβόντων, ἀπὸ τῆς πλὴν ὅλων ἢ ἐκείνῃ ἔξω τῶν κλόνων ἐς αὐτὴν δια
 ρομύνων, deinceps traīctis. ἐνέρω ἐμπερὶ. & παρενέρω, ἀντὶ τὴν σωμαί, ἐνέρω
 infibulo. Significat etiam traīcio & penetro, intromitto. Plutarch. ὅν παρενέρω
 ὡς, ἐκ προσβυτέρῳ πλεονεκτήον, οὐδὲ γὰρ ἀκμάζων καὶ δωμαί. ἀντὶ ἐπαι
 νῆται πάντα συλλήβδην ἀναλίσκει αὐτὴν τὰ κοινὰ πράγματα, καὶ μηδὲν ἑτέρῳ
 προσδύνει βελόνῃ, ὡς αὐτὴν ἐκείνῃ τὸν διὰ λέγουσιν. ἐς πάντα προσδύνει, καὶ
 πάντα καταμινύει αὐτὴν ἀπλῆς δόξης, ἢ φθιγόντι τῶν μεταλαμβάνοντων
 ἀμωσγέπως ὡς αὐτὴν ἐκείνῃ τὴν πόλιν καὶ δωμαί, omnibus sese inferens &
 per mediōs actus intromittens & insinuas. Greg. de baptisate in
 fine, καὶ ὅθεν αὐτὴν αὐτὴν ἀξιώσει τὴν ἐκείνῃ λαμπροφύλακι, καὶ λαδὼν αὐτὴν
 προσδύνει, καὶ ἐκείνῃ τὴν ἀπατῶμεν, sese intro insinuet, sese intro penetret
 ut Plautino more loquar.

παρὰ vero præpositio in malam partem plerumq; accipitur. ut ὅν τῶν παρενέρω
 προσδύνει, προσδύνει, προσδύνει. Interdū significat penitus, ut προσδύνει
 χομαι, προσδύνει. Plutarch. in Galb. ἀλλ' οὐ βελόνῃ γε τὴν γὰρ τὴν
 διαδύχῃ, τὴν ὅθεν, προσδύνει ὁ δὲ βίννι, οὐδὲ τὴν προσδύνει, insinua
 uit in aulam, & protulit. Athenæ. ἀλλ' ἐπιχαρίτως παρενέρας δὲ μέγας, παρενέρω
 ἐπαδὴν ἡκούει τῶν ἐπαίων, τὸ μὲν πλεονεκτήει εἶναι ἐκ ἀντὶ, id est venuste
 sermonem excipiens & interfatus. hoc est sermonem mediū interci
 piens, & verba sua interfrens & veluti intercalans. ἐνέρω δὲ τὴν ἐνέρω
 ὅθεν αὐτὴν dicitur, quod significat confere, apto, ut lorica hamis conferta.
 Et ἐνέρω, confertum & aptum. Thucydides in pri. charta, οὐ πο
 λὺς χρόνῳ ἐπαδὴν χιτῶνάς τε λινὴ ἐπ' αὐτῶν φοροῦντες, καὶ χρυσῶν περὶ γυναι
 κῶν κροβύλων ἀναδύμενοι τῶν ὅν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, aurearum fibula
 rum serie cincinnos colligentes. vel aurearum fibularum nexu cōfer
 to. Sunt enim τέτληες ornamenta ad cincinnos colligendos, id est
 πρὸς ἐπιπλοκὴν τῶν τριχῶν. quo ornatu prisci Græci utebantur. vnde
 Aristoph. κεφαλ. ἀρχαῖα γε, καὶ δὲ πλεονεκτήει, καὶ περὶ αὐτῶν ἀνάμεινα. hoc est

Συνίρω.

prisca & obsoleta. Συνίρω τῆς λόγους, continuo sermonem, oratione continua vtor. Aristoteles in septimo Ethicor. καὶ δι' ἡρώτων μαζόντες συνίρωσι μὲν τῆς λόγους, ἴσασιν δ' ἔπω. δὲ γὰρ συμφορῇ εἶναι. τὸ τῶ δὲ χρόνῳ δ' αἶ. Idem in primo de generatione animal. περὶ δὲ τῶν ἄλλων ζώων γένεσιν λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα, λόγον καθ' ἑκαστον αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἐκρημνίσαντων συνίροντας, id est ab iis quæ iam diximus sermone continuato. Lucian. in Prometh. οὐκοῦν διελόμενοι πλὴν κατηγόριαν, σὺ μὲν, πρὶ οὐ κλοπῆς ἢ δὴ σώσεαι. ὁ ἔρμης δὲ καὶ πλὴν ἀνδραγαθίαν καὶ πλὴν κραιναομίας αἰτιάζεται, id est orationem perpetuam exordire. Dicitur de iis qui facunde & expedite loquuntur. Idem, καὶ μοι δοκεῖ ἐκ ἀπορήσεως τῶν ἀκροσμελίων, καὶ πρὸς κίονά ἔνα, ἢ ἀνδριάντα, ἢ δέως ἀπὸ προσελθόντων, ἐκχεῖται πάντα συνίρων ἀμυσι. Et συνίρω ἀπὸ πρὸς πρὸς ἡρώτων inquit Xenoph. quod Quintilian. connectere dixit libro secundo, Nonnulli certa sibi initia priusq̃ sensum inuenerint destinant: eaq̃ clare secum diuq̃ meditati, desperata connectendi facultate deferunt, καὶ ταῦτα δὲ συνίρων ἀπὸ γνωστός, ἐκείνων ἀφ' ἑνός. Idem alibi continuare verba vocat, Turbari memoria vel continuandi verba facilitate destitui, nusq̃ turpius. Demosthenes πρὶ σιφάνος, καὶ πεφωτιστικῶς, καὶ σωφροσύνῃς ῥήματα καὶ λόγους, τοῦτους συνίρων σαφῶς καὶ ἀπὸ πρὸς. ὅπως μὲν οὐδὲ μίαν φέροντας, δὲ ἀγαθῶς κτῆσιν οὐδὲν. Hoc Cicero declamare appellat in oratione pro Planco & pro Roscio Amerino. Σύνωρις vero est copulatio, καὶ συναφί. Plato in Timæo, de coniugatione viri & mulieris in nuptiis loquens, ὅπως δὲ δὴ κατὰ δύναμιν διδύνῃς γίγνεται ὡς ἄριστοι τὰς φύσεις, ἀπὸ ἐμμενέμεθα, ὡς τοῦ ἀρχονταῖς ἐφαμέν, καὶ τὰς ἀρχέσας δ' αἶρ ἐς πλὴν τῶν γάμων σύνωριον λάβειν μηχανάσθαι κλίσεις ἔσιν, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς, οἱ τ' ἀγαθοὶ, ταῖς ὁμοίαις ἐκάπεροι συλλέγονται. Ibidem σύνωριον pro eodem dixit. Idem in eodem, πλὴν δὲ ψυχῇ οὐχ ὡς νῦν ὑστέραν ἐπιχρῶμεν λέγειν, ὅπως ἐμμενέμεθα καὶ ὁ διδύνῃς νεωτέρων. ὅπως γὰρ ἐν ἀρχαῖς πρὸς πρὸς ὑπὸ νεωτέρων συνίρων ἐσάν, id est copulans.

Σύνωρις.

Ἐξίρω.

Ἐξίρω exero, vt exero lingua. Aristophan. ἱππεύσιν, εἴτ' ἐνδοθὲν πλὴν γλώτῃαν ἔξέρωτες αὐτοῦ, σκεπτόμεθα δὲ κἀνδρικῶς κεχλωτόν τὸν πρῶτον ἐκ χαλαζῶ. Quibus verbis describit speciem explorantium suæ vanales, in lingua enim agnoscitur an grandinosi intus sint. sed παρ' ὑπόνοιαν κωμικῶς τὸν πρῶτον ἀντὶ τοῦ σώματος dixit. Ἀντιπίπῳ δ' ἀντιπαλαίῳ, repugno, resisto. Et ἀντιπίπῳ male cedo. καὶ τὰ ἀντιπίπῳ πρῶτα, πράγματα, res aduersæ dicuntur. Gregorius κατὰ ἰουλ. ἐν τῷ τῷ τῷ ἡρώτων ῥασιῶν μετρώμετες τὸ δαδαιμονίον, ὅτι τῷ ἡρώτων τὸ κακόδαιμονεῖν, τοῖς ἀντιπίπῳ. Ἐκωπίπῳ ἱρρῳ, irrumpo intro, vt ἐκωπίπῳ ἐς πλὴν δικίαν. Ἀναπίπῳ τὸ ἀδιδαιμονεῖν ὅτι τὸ ἀνακλίνεσθαι. de animo enim vt de corpore dicitur. Plus est autem ἀναπίπῳ, id est supinum esse, q̃ ἀνακλίνεσθαι. Xenophon in Oecon. διὰ

Ἀντιπίπῳ.

Ἐκωπίπῳ.

Ἀναπίπῳ.

τί δὲ ἄλλο ἄλυστοι ἔσιν ἀλλήλοισι δι' ἐμπλέοντες, ἢ διοῦν ἐν τάξει μὲν καὶ δύνανται, ἐν τάξει δὲ προσδύνουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίνουσι; id est vicissim & recte atque ordine incumbunt in remos, & rursus resupinantur. Idem περὶ ἵππων, πρὶν γὰρ ὁρμῶνται μὲν ἐξαίφνης ἵππων προσδύνουσιν, μικρῶν δὲ ἀναλαμβάνουσι, ἀναπίνουσιν, id est ὑπνώσκουσιν εἶναι, vt ipse alibi dixit. Demosth. ad animum rettulit cum inquit, Δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπνῶσκέ τις ἦτε, id est ὑπῆλοι καὶ νυσάζοντες (inquit interpres) ἐκ ὀρθοῦ καὶ νήφοντες, hoc est animo nec strenuo nec vigilantī, erectoq; sed supini & desides, & malis vestris indormiscentes. Hoc Cicero animo concidere appellat, vt si simul animus cum re concidit. Liviū, Victi autem ceciderant animis. Dicitur & iacere latine. Ponitur & pro frigore, remissus sum. vt Demosth. ἀναπεπνῶκα δὲ τὰ φρεσὶ ἐξόδῳ, Quod agitatū fuerat de equitatu mittendo refrigerat. populus iam cōsiliū mutarat. ἀνάπῳσις, ἐκνησις, animus iacēs ἀνάπῳσις & remissus. Vt ad institutum redeam, ἵκημι voce actiua τὸ πέμπω significat. voce passiva non modo πέμπω significat, sed etiam ὁρμῶ καὶ προσδύνω καὶ ἐπείρωμαι, id est contendo & glisco gestio & festino. Greg. in pri. κατὰ ἱστορίαν. ἥδη δὲ μοι πῶς καὶ ἵσταται πρὸς πανηγυρισμὸν ὁ λόγος, καὶ τοῖς ὁρμῶντο συμφορῶνται, Animus meus gestit & fertur in panegyricam orationem contra tyrannum. Varie tamen scribitur, nunc enim δασυόμην, nunc φιλόμην legitur. Xenoph. in quarto παιδείας, ἐννόα δ' ὅτι αἱ σῦντες ἐπαδῶσι ὀφθαλμοῖς, καὶ πᾶσι δ' οὖν σὺν τοῖς τέκνοισι. ἐπαδῶσι δὲ ὡς αὐτῶν διχῶς ὡς τῶν τέκνων, & φθίγγει ὅτι ἡ μία τύχη ἔσται, ἀλλ' ἵσταται ἐπὶ τῷ λαμβάνειν παρώμην. ἀντὶ τοῦ ὁρμῶ καὶ βιάως φέρεται. Et ἵσταται δ' ὁρμῶμαι ἀπὸ τοῦ ἵκημι ἀρχαῖον. Lucian. ἀλλ' ἐπὶ δικίῳ ἵσταται δρομαῖον. Synes. ἔαρ ἀνασφίλω, ἐπὶ τῷ ἀλεξάνδρῳ διδύς ἵσταται. Idem Lucian. de sacerdote Cybeles, ὁ δὲ ἀνὰ τῷ κομῷ, ἵσταται μεμηνώς διὰ τῶν ὀρῶν, bacchatur, incitate & fanatice fertur. Iliad. vicesimo, ἀινέας δ' ἐάλας, καὶ ἀπὸ ἔδου ἀσπίδ' ἀνέχε Δείσας. ἐγγλέει δ' ὅτι ὑπὲρ νότου ἐνὶ γαίῃ ἔσται ἱερὸν, διὰ δ' ἀμφοτέρω ἐλε κνέκλες ἀσπίδ' ἀμειβεσθῶσις, id est incitata, impetu delata καὶ ὁρμῶνται. Existimo autem cum ὁρμῶμαι significat, φιλοτέρω εἶναι, alias autem δασυτέρω. Legitur enim interdum voce actiua ἀντὶ τοῦ ἵκημι. vt apud Alexan. in pri. Probl. διὰ τὸ μᾶλλον κλίμακα καὶ ἀνιέρω καὶ τέρω ἢ ἀνιέρω. ὅτι ἐχομῶ ἐν τῷ κατέχευται δ' βάσθαι τὸ σώματι συμκατέμην. βαλλόμενον τῇ κάτω φορῶ. ἐν δὲ τῷ ἀνιέναι κάμνει ἢ δυνάμει, ἀνέχουσα πρὸς τὸ ἄνω δ' βάσθαι τὸ σώματι. Inde διεξίς καὶ παρξίς. Thucyd. εἰς θάλασσαν διεξίς, perrumpens, irrumpens. Plutarchus in Cicer. καὶ τὸ λοιπὸν παρξίς ἔστω ἀντιπρῆξίς ἀξέμα, καὶ φυλαττόμενοι διετέλω, hoc est ἀντεπρόμενοι, inuicem decedentes via, & in occurso nō salutātes, vt solēt qui simultatem inter se exercēt. ἀφίμημι & ἀφίμημι supra explicata sunt, vt μεθίμημι & μεθίμημι. ἐφίμημι δ' ἐντέλλομαι καὶ προσάσω. ὅθεν ἐφίμημι. ἐφίμημι καὶ δ' ἐπ' ἐφίμημι καὶ ἐφίμημι.

ἔφορμῳ. vt Iliad. primo, ἢ δὴ λοίγια, ἔργ' ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοποῦσαι ἐφίστες ἦεν, *vrge*
bis, coges. ἐθέμι δ' ἐπιτρέπω *significat, indulgeo & pmitto.* & ἐθέμιαι
 τὸ ἐπιτρέπαι, cum mihi permittitur & indulgetur aliquid. Aristotel.
 in pri. τῶν μετὰ τὰ φυσικά, Διὸς περὶ Αἰγυπτοῦ αἱ μαθηματικαὶ πρῶτον τέχναι σωέ-
 σιν. ἐκ δὲ γὰρ ἐφάθη χολάζειν δὲ τῶν ἱερέων ἔθνη, *illic enim licuit sacerdotū*
ἔθνος natio nationi feriatos esse. Quo in loco Aristot. ἔθνη pro ordine & societate
 posuit & genere hominum. Quare Cicero pro Murena Græcorū imi-
 tatione dixit, Quid si illa officiosissima natio candidatorum obuiam
 venit. Et in Piso. Dicam obuiam tibi venisse pene neminem, ne de offi-
 ciosissima quidem natione candidatorum. Sic Plato in Gorg. ὅταν
 περὶ ἰατρῶν αἰρέσεως ἢ τῆς πόλεως σύλλογος, ἢ περὶ ναυπηγῶν, ἢ περὶ ἄλλων ἑνὸς δημίου
 γινῶσθαι. ἐθέμιαι *appello maiore iudicem, id est prouoco.* & ἐφισις *ap*
pellatio, vt supra dictum est. ἐθέμιαι, amore captus sum, concupio, &
 cupide peto, appetoq. Polyb. τῶν ἀγαθῶν φύσας, καὶ τὴν ἀρετῆς φιλοτίμως
 ἐθέμιω. ἐθέμιαι *peto, capto, σοχάζομαι.* Plutarch. in Pōpeio, καὶ πρὸς αὐ-
 τοὺς καθ' ἑαυτῶν ὡς ἐδιδάχθησαν ὑψηλοῖς ἐχθρῶν τοῖς ὤμοις, ἐθέμιωι τῶν προσώ-
 πων, *aduersas facies petentes pilis suis.* Et in Cēsare de iisdem loquēs,
 τῶν ὅτιον ἐθέμιωι καὶ τὰ προσώπα σωλῆτρῶσκα. Idem alibi, καὶ βιθωῖαν
 ἔχοντα καὶ καππαδοκίαν, ἀρμενίας ἐθέμιωι. Hoc Cicero petere vocat. Vice-
 fimus est, inquit, annus, cum omnes scelerati vnum me petunt, ἐτὶ δὲ
 ἡδὴ τὸν ἑκατόν πάντες οἱ ὑναγῆες ἀνθρώποι ἑνὸς ἐμῶς ἐθέμνται. *vel, ἐθέμιωι διαπε-*
λῶσι. Sic Virg. Malo me Galatea petit. Inde cornu petere, hoc est κυ-
 ρίττειν. quod Attice κυρατίζειν *significat.* quo Plato μεταφορικῶς vsus est li-
 bro nono τῶν πολιτῶν, καὶ ἕνεκα τοῦ τῆς πολιορκίας λακτίζοντες καὶ κυρίτ-
 τουντες, ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὀπλῶς ἀπ' ἀκρογωνίας δι' ἀπλησίαν. Et petitio-
 nes gladiatorum ab eodem Cicerone dictæ in Orator. perfecto, οἱ σο-
 χασμοί. Xenoph. ἢ δὲ περὶ πόλεως γυμνασίου, ἵνα καὶ δυνάμει τῶν ἀνθρώπων σο-
 χάζεσθαι. ubi tamen ἀντὶ τοῦ ὀπλοῦ, καὶ βάλαντος τοῦ σκοπεύμενου positum
 est, de quibus alibi dictum. Curtius, Multisq. eminus vulneratis,
 expositus ipse ad ictus vndiq. petebatur, πολλῶν δὲ περὶ μύλων ὑπὸ τῶν
 τῶν, τῶν βέλεσι περικέμενος ἑκασαχόθεν αὐτὸς ἐπεχερῆτο πᾶσι. *vel, ἀπάν-*
των ἐκείνου ἐθέμιωι, ὅτι ἐπὶ ὅτιον ἀπὸ παντὸς ἐκ βάλαντος. Et petitiones, ἐπιχερῆ-
 σεις dici possunt. Thucydides in secundo, ὅντων γὰρ πρὸς τὸ ἐπιέναι τῶν
 ἐναντίοις ὀφύχότατοι ἄρ' ἔειν, πρὸς τὸ ἐπιχερῆσθαι ἀσφαλέστατοι, ab aliorum
 petitionibus & aggressiōibus tutissimī. Sic Plutarch. in Serto. ἐπιχε-
 ρῆσθαι διχόθεν, aggressu ancipiti circūuentus. Quod verbum & datī-
 uo & accusatiuo construītur. Aristotel. in v. Politic. ἡ πόλις ἐνίοις τῶν
 γένει ἐπιχερῶσιν, ὅρωντες κέρδη καὶ μεγάλα καὶ ἡμᾶς ἔχει ἀντὶς. Et ἐπιχερῶ-
 τοις πλεμίοις, ἀντὶ τοῦ ἐπιτίδμεναι. Plutarchus de virtutibus mulie-
 rum, ὅς δὲ ἡδίστη τῶν ἀρετῶν τὰ αὐτὰ βαλνομένη τῶν ἀσφαλέστατων,

ἐπιχέρει τὸ ἔργον· καὶ Δάφνις τὸν δικέτιν πρὸς μὴδαν, ἀπέκτενε δι' ἐκείνου τὸν Νίκοκράτην. Sic Isocrat. quodam loco ἐπιχέρει καλὸν ἔργον dixit. ἐπιχεῖν etiam est argumentis astruo, & aliquid tueri conor & probare aggredior, quasi aduersarium peto argumentis & inuado. Est enim translatio vsitata apud oratores à campo in forum, & ab acie instructa ad argumentorum ordinem atq; dispositionem. Quintil. lib. quinto, ἐπιχέριμα. Valgius aggressionem vocat. Celsus autem indicat non nostram administrationem, sed ipsam rem quam aggredimur, id est argumentum quo aliquid probaturi sumus. Idem circa finem eiusdem libri, Epicherematos quatuor & quinque & sex etiam factae sunt partes à quibusdam. Cicero maxime quinque defendit. & reliqua quae prosequitur. ἐπιχέρισις argumentatio. Ammonius, οἱ μὲν σοῖκοι πλὴν ἐαυτοῦ δόξαν κατασκευάζουσι διὰ δύο ὑπὸ ἐπιχέρισις. Et ἐπιχερέμελον dicitur quod est argumentatione astructum, hoc est ἐπιχέριμα κατασκευάζόμενον. Philo πρὸ κόσμου, πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ μειώσεως φθιῖν δαλάτης ἐπιχέριθεν ἐκείνο θεόντως ἀνείποιτο, id est ad id quod astruere volunt argumento imminutionis maris, illud non sufficienter respondetur. Inde προβλήματα, δι' ἐπιχέριτα, ἐπιχέριτος Aristoteli, καὶ δυσἐπιχέριτα dicuntur, quae facile aut ægre astrui & confici possunt. & ἐπιχεριμαζὸς ἀνὴρ, exercitatus in argumentationibus, & solers argumentator. Significat etiam hominem qui omnes petitiones athleticas & gladiatorias nouit. & τὸν πλύτροπον καὶ πολύβουλον, solertem in rebus vel hominibus aggrediendis. Qui etiam ἐγχεριζὸς dicitur. Xenoph. ἢν δὲ ἔως εὐχαρις ἀνὴρ ἐχῇ τὸν οὐμβρον. μάλλον δὲ σωπεταγμένον, καὶ ἐγχεριζόμενον στρατηγός. Est enim ἐγχεῖν ἐπιχέρι. Aristotel. in quinto Politic. καὶ ἔτι τοῖς μονάρχοις ἐγχερῶσι, & κτή(α)ς βαλομένοι μοναρχίαν, ἀλλὰ δόξαν. Idem, μάλιστ' αὖ διὰ ταύτην πλὴν αἰτίαν ἐγχερῶσι, διὰ τὴν φύσιν μὲν, θρασείας, μὲν δ' ἔχοντες πλεμικὴν πρὸς τοῖς μονάρχοις. Et ἐγχερέμελον ἔργον τὸ ἐπιχέριμα. Synes. οὐπω δὲ τότε φόνον ἐνεχέριτο. ἐγχερίζομαι τὸ ἐπιτρέπαι, vt alibi dictum est. Gregor. de Cæsare sub Constantino magno, καὶ μέγ' ἐκ ὀλίγου ἐγχερίζετο τὸ δικεμλῆς, Pars non contemnenda orbis terrarum, eius imperio creditur & commendatur.

ἐνίημι τὸ ἐμβαλῶ, ὅθεν ἐνεμα. Paulo Aeginetæ, vt ἐνθεμα, id quod immittitur, vt ἐγκλυσμα, id est quod infunditur per inferna in aluum. Infundo. quod etiam τὸ ἐνίεμελον dicitur. Celsus & Plinius infusum vocant, τοῦ ἐνέμα. τῷ δ' ἐγκλυζόμενον. Et ἐνίημι infundo. Celsus lib. secundo, Id quod infunditur neq; frigidum esse oportet neq; calidum, ne alterutro modo legetur cum infusum est: quantum fieri potest continere se in lectulo debet æger, nec primæ cupiditati deiectionis cedere. In hippiatr. ita legitur, Δεῖ οὖν χροῖς κλυσμοῖς διὰ τὸ ἔδρας ἐνιέντας ὑδρεῖλαι. Galen. ad Glauco. διὰ τὸ οὖν πνεῦμα φθιῖν δυνάμεις γινομένης ἐν τῇ κάτω γαστρὶ, τὸ λεπτομερές

εἰσαγορεύει ἅμα τῆς ὑποφωτισμένης αὐτῆς φαρμάκου, αὐτὴν πάντας αὐτὴν, id
 est si clystere infuderis. ἐνίκα δ' ἐμπίω καὶ ἐντίθημι Idem in secundo
 ad eundem, καὶ τότε διὰ χάριτος κεκαυμένη σωζόμενον ἐμπεριφέρει φάρμακον δι-
 δάς με πάλαις ὁλίον πολλῶν ῥοδίων μινυῖται, καὶ διὰ τοῦτο πυνυλκὲς τῆς κόλ-
 πης ἐνιέντα. Synes. ταῦτα δὲ λήκτρον ἐνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι, Hæc illece-
 bram infigunt lectoribus, vel inserunt, intusque relinquunt. Δίκαμι
 trāsmitto. Xenoph. καὶ δίδει τοῦ στρατοῦ διὰ τοῦ χώρου. ἀντὶ τῆς δὲ κενεῶς ἐπέ-
 τρεψε, καὶ ἐντὶ τοῦ διαφῆκε. Theophr. in sexto de Causis, ἐπισκευῆς μετ' οὗ
 ὅσον ἐκκενῆς ἐνταῦθα, φησὶ τροφῆς, ἡ ἐλότης γίνεται τῇ ἐξύλῳ. ἐκείνη δὲ ἀπὸ
 δίδεται πρὸς τὸ πόρρω. διὸ καὶ οὐκ ἐστὶν ἐν τοῖς νέοις ἐλότης. Aristotel. in tertio de
 animal. Δασύονται δὲ ἄνθρωποι καὶ αἱ ὀφρύνες γινόμενοις πρὸς ἐντέροις, διὰ τὸ ἐπὶ συμ-
 φῶς ὁδῶν κενεῶν, ἀπὸ γαστρὸν διῆσάμενα, δίδεισι πάλαι ὑγρότητα. Δίκαμι di-
 mitto, id est ἀφίκαμι, ἀπαλλάττω. Plutarch. in Demetrio, ὅν πάλαι δὲ ὕστρον
 ἐλίσσεται ἀνσίμαχον ὑπὸ δρομικαῖς. καὶ πρὸς τὸν κτλ τάχος διζομένην
 ἐπὶ ὁράκῳ τοῦ Δημητρίου ὥστε ἔρημα καταστροφόμενα, πάλιν ἀπέσκηον οἱ βοιωτοὶ καὶ
 ἀνσίμαχον ἅμα διδύμῳ ἀπὸ κενεῶν. Διὰς autem non solum ἀπὸ τοῦ δίδει-
 μι venit, sed etiam ἀπὸ τοῦ δίδειμι τρισυλλάβου, quod significat διυχεῖν, asper-
 go, maderacio, perfundo. Theophrast. οἶνον κοτύλῃ διὰς, perfundens &
 percolans. Sic in hippiatricis, καὶ λιβαυνῶν τριψας, καὶ θέον ἐν μέλιτι καὶ
 οἶνῳ διὰς, ἔχει διὰ τοῦ μυνκῆρος. Diosc. σμύρναν οἶνον διδύμῳ, dilutam. Idem
 lib. primo πρὸς καρκίαν, καὶ ἀμβλυωπίας ἰσχυρὰ διδύμῳ οἶνον. Dicitur & Διέμαι
 voce passiva & significatione activa, hoc est ἀντὶ τοῦ βρέχω Διυχεῖν.
 Aristoph. Pluto, ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῇ θνείᾳ, συμπαμινύω ὁπρὶν ὁ χεῖρον. ἔτ'
 ὅτι διέμεν σφικτῆρ, κατέπρασεν αὐτὸν βλέφαρ ἐκ σφύρας. καὶ Διέσις, perfu-
 fio, maderactio, percolatio. Idem πρὸς κρόκον, ἐπιμήκνης, δλομελῆς, ἀδραυθῶ,
 ἐνελιπῆς. ἐσπῶν ἐν διέσει τὰς χεῖρας, cum maderit, vel perfunditur aqua.
 Διέσις etiam verbum est musicum. significat enim eum sonum qui
 primum sensu percipi potest: principiumque est musicis & elementum,
 ut punctum & monas arithmeticas. Aristotel. in nono τῷ μετὰ τὰ
 φυσ. Διὸ ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ δὲ τοῖς ἐν ἀρχῇ καὶ μέτρῳ. πλὴν κίνησις γὰρ ὁμαλὴ
 ὑπὸ τίθενται καὶ ταχίστω, πλὴν τοῦ ἐξαιρῶ πρὸς ἢ κρῖναι τὰς ἀλλὰς. καὶ ἐν μουσικῇ
 διέσις, ὅτι ἐλάχιστον, καὶ ἐν φωνῇ, σοιχεῖον. de momento temporis loquens, quod
 ipse vult esse temporis mēsuram. πανταχὺ δ' ὁ μέτρον ἐν τι ζητῶσι καὶ ἀδιδίκε-
 τιν. τοῦτο δ' ἀπλοῦς, ἢ τοῦ πρῶτον ἢ τοῦ ὁσπῶ. ὅπερ μὲν οὐκ ἀδιδίκεται ἢ πρὸς
 θέναι, τὸ ἀκριβὲς δὲ μέτρον. διὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ, ἀκριβέστατον. πλὴν γὰρ μονάδα. ἡ δὲ
 πάντῃ ἀδιδίκεται. itaque numeri mensuram faciunt id quod est exquisitiss-
 simum. Ponunt enim monadem ut numeri principium, quæ monas
 quoquo versus indiuidua est. ἐν δὲ τῆς ἀλλοις μιμουμένη τὸ τοῖον. ut in
 astrologia κίνησις πλὴν ταχίστω, ὁλίγιστον δ' αὐτὴ χρόνον ἔχει. ut verbi gratia in
 musica diebus, & in voce elementum. Δίκαμι τὸ ἐκκενῆς πρῶτον, remitto,

languidum reddo. ὅς ἐναντίον ὠπλίσεν. Ἀνίημι τὸ ἀνίημι, manu emitto, vt ἀνίημι τὸν κῦβον· καὶ ἀνίημι τὸ ἐνέχον μιν, libero, id est acceptum fero debitum. Synes. Ἄνεις πλὴν πρὸς ὅσον αὐτοὶ ἐστὶν ἀπόστασις, fac vt abeat libera & soluta. Alibi ἀναμύλον ἐν λειτουργίᾳ dixit, pro immunitatem consecuto. Et Ἀνίημι relinquo. Theophrast. in fine libri octauī, Διό καὶ οἱ βυλόμυλοι τελέως φθίβει (δύσφραστον γὰρ τῇ φύσει τυγχάνει) τὰς ἀρῶνας ἀνίσχιν ἀποφύγει δὲ δύο ἐπὶ καὶ ὅταν ἀναβλασθήσῃ, τὰ πρόσβατα ἀνίσχισι. Ἀνίημι remitto impetum, vt canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes, & vestigationem deferentes. Xenoph. Διόκωσι δὲ αἱ μὲν ἀρχόμενοι, σφόδρα. Διὰ δὲ μαλακίαν ἀνίσχισι. Ἀνίημι licentiam permitto, solute & sine disciplina habeo, vt herus nimum seruīs indulgens. Aristotel. in primo Oecon. ὁμιλία, δὲ πρὸς δ' ἄλλας μίτη ὑβρίζει μίτη ἀνιέναι. ὅσον ἀναμύλον καὶ ἀνιένον, licenter agens, & vagabundus. Aristotel. in secundo Politic. πρὶς ἑλῶντων loquens, quod genus seruorum fuit apud Lacedæmonios, Ἀλλὰ δ' ἐν ὧν μελέας αὐτῶν ἐργῶδες εἶναι ἔοικεν. ἀνιένοντες δὲ ὑβρίζουσι, καὶ τῶν ἴσων ἀξιοῦσιν εἶναι τοῖς κυρίοις. καὶ κακοπαδῶς ζῶντες ἐπιβουλεύουσι τοῖς μισοῦσι. & ἄνεσις λίς ἄνεσις, centia, & immodica libertas. Plato de licentia spartanarum matronarum loquens, ἔπαινετὰ μὲν ὅτι τὰ τοιαῦτα, ὅπως τινὲς εἶναι κατεπερίστη. ὅπως δ' ἀνίσχονται, βλακικώπεια. ταχὺ γὰρ σε λάβοιτ' ἄν τις τῶν πρὸς ἡμῖν ἀμαυόμηνον, δεικνύς τῶν γυναικῶν παρ' ἡμῖν ἄνεσις. Aristotel. de iisdem in secundo Politic. ἔτι δὲ ἡ πρὶς τὰς γυναικας ἄνεσις, καὶ πρὸς πλὴν προαίρεσιν ἐν πολιτείᾳ βλαβερὰ, ἐν πρὸς δυνάμειαν πόλει. Interdum in bonam partem accipitur. Isocrat. πρὶς ἐρμῆς, τῶν δ' ἐνέκα, ταῦτα προῖχον, ὅτι πρὶς τῶν λοιπῶν ἔδει ὑπερλάμβανον, ἔλλα πάσι πασι ἀναμύλων μέλλω πρὸς τοὺς λόγους, id est ingenue loqui & soluta libertate. & vt ibidem ipse dixit, ἀπικαλυμμένως. Ἀνίημι interdum non remitto laxoq, sed contra παρορμῶ, id est stimulo & vrgeo significat & acuo. Isocrat. in Helene de Theseo loquens, τὸν πε ταῦτον τὸν ἀνένοντα ὑπὸ ποσειδῶντος, τὴν πε χώρᾳ λυμαινόμενον, μόνον χερσάμηνος, μέγας φόβος πάντας τοὺς οἰκωῦτας τῇ πόλει ἀπικαλεῖ. ἀντὶ τοῦ ἐπαφειμένου ἐν πρὸς μινθέντα. quod latine immittere dicitur a Tranquillo in Nero. vt feras in populum immittere. Aristotel. in octauo Politic. οἱ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνένοντες τοὺς παῖδας, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπαιδ' ἀγωγῆς πρὸς αὐτοὺς, βαυανόους κατεργάζονται κατὰ γὰρ δ' ἀλκιδέας. de iis loquens, qui ad exercitationem nimiam vrgent pueros. Ἀνίημι, emitto, submitto, id est ἐκφύω, vel scatebram emitto. Aristid. de Atheniensibus indigenis, hoc est αὐτοχθόνων, καὶ αὐτοὺς ἐν χώρᾳ ἐγγόνων loquens, ἔπειθ' ἡ γὰρ ἀνέκην ἡ χώρα τοὺς ἀνδράς, ἐκόςμα καὶ κατεσκόβαζε τὸν βίον αὐτοῖς, ἀμνηστὸς ἦν ἔργα, καὶ ἔργα. Thucydíd. ἦδη γὰρ ἐν ὅρεσις ὑπὸν πρὸς τῶν ὑπὸ ἀνέμων, ἀπὸ ταυτομάτης πύρ, καὶ δὲ αὐτὸς φλόγα ἀνέκην, excitauit, emisit, submit. Sic ἀνέκην ἡ γὰρ τὰ φυτὰ, ἀντὶ τοῦ ἀναδιδῶσι, submittit. Lucretius, Lætificos nequeat foetus submittere tellus. Ἀνέκην δὲ δ' αὐτὸν,

ἀντί τ' ἀναδιδότα, quasi ascendit, emergit. ἀνίημι τὸ πρόσωπον, exporrigo frontem & exhilario, hoc est φαιδρύνωμαι. ἀνίημι τὸ ἐκτικῶς, liquefacio. Galen. in secundo ad Glauco. εἰ δὲ περὶ ὑπὸ κρατὶ καὶ ποδὶ φλόγῳσις, ἀνιέναι καὶ γλῆκεν τὸ φάρμακον ἢ ἀρνογλώσσῃ γλῆκεν. Idem, καὶ εἰς κυκλίσκῃς ἀναπλάτνυται τὰ πλῆθῃς, καὶ λατῇ ἀνιέναι γλῆκεν. & rursus, ἔστι δὲ τραυματῶν κολλήματα, ἀνιέναι τὴν τέλει, καὶ πάλιν μετ' οἷον μετρίως παλαῶν φρυγμύλον. Dioscorid. libro quinto περὶ ἰσθαϊκῶν λίθων, ἀνιέναι τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ γούρῃ. ἀνιέναι voce passiva pro ἀνιέναι Aristotel. dixit, ἐν τῇ πρὶ τῇ θυμασιῶν ἀκροσμοῦ παρὰ δὲ τοῖς ὀμβρικοῖς φασὶ τὰ βοσκίματα τῆς τίκτην τοῦ ζῴοντος, καὶ τοῖς κατὰ τοὺς ἀνθρώπων πλῶν γλῶττα παλασίου ἀνιέναι τῇ καταβαλλομένῳ, submittere vel reddere. Aristid. voce activa ut supra diximus usus est. Et alibi, ὅν γὰρ ὅστις ὑπὲρ τὸν ἄραον πάγον ἐξέρχεται εὐρεῖν ἢ ἡς ὑπερβολῶν ζητῶν. ἀλλ' ὥσπερ τὰ ὕδατα, ὅσα μανθὰ καὶ πνέματα αὐτοῦ ἐξέρχεται, ἔγωγε καὶ ἔτι οὐχ ὁ χῶρος ὥσπερ ἀνιέναι δοκῇ πλῶν τοῦ δικαίου γνώσιν ἐναργῆ. ἀνίημι δ' ἀνατίθημι, dico, confesco. Paus. ἔκτι δὲ βωμός ἀνιέναι ἀπολλωνίαν ἀντί τοῦ ἀνάκτορος καὶ ἀναμύλον ἄλσος. Inde ἄνετος γῆ, ἀντί τ' ὄρεος, καὶ ἀναμύλον τῇ θῶν τινί, ut lucus. Xenoph. κατασκέπασθαι δὲ πρόπερον προελθόντα εἰς τὰς ὁρμάδας ἢ εἰς ἑλαφοὶ πλῆθῃς. Significat remissum & laxum, atque etiam dissolutum & licentius habitum. Greg. ὁ σφύς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἀνετος ἔσω καὶ ἄδικοις. ἔγωγε λόγον ἔχοντι τὸν κρατούμενον, τῇ ἰσχυρίᾳ οἱ δὲ ἀνασελεύσθω ζῶντι. Herod. ἀνετος δὲ τῶν τῶν στρατιωτῶν appellat licentiam militum sub Commodo imperatore. Ἄφετος etiam pro ἀνετος dicitur. Synes. καὶ ἀνδρογύνῃς, καὶ ἔξω μετ' ἀγαθῶν τῇ ἐλπίδι, ὥσπερ ἐν ἰσχυρίᾳ περὶ βόλῃς τῇ κόσμῳ ζῶν ἀνετος, ἀνεμύλον ζῶν, In mundo tanquam in sacro quodam septo bona spe fretus vivebam, uti animal quoddam liberum & dedicatum deo. Ἄφετος etiam γυναικες dicebantur αἱ ἀφοσιωμέναι, de quo verbo nos in præcedentibus diximus. Athenæ. lib. duodecimo, ὅν μόνον δὲ λυδῶν γυναικες ἀφετος. ἔγωγε τῆς ἐντυχῆς, ἀλλὰ καὶ τῇ πρὶ κύπρῳ, ὅν πάντων ἀπὸ τῆς τῇ ἐταρισμῶ τὰς αὐτῶν κόρας ἀφοσιόντων, παλαιὰς τῶν ὕβριος εἰκοιερ εἶναι ὑπόμνημα, καὶ ἀμωρία. ἀφέτους κόρας vocavit quasi animalia sacra quæ in deorum tantum tutela erant & sine pastore, ut apud nos hodie sue Antonianæ, quas solas urbe arcere nefas esse censerent. Ἄφετος absolutus. Gregor. de hac dictione θεὸς loquens, ἀλλ' οὐ τῇ πρὸς τὸν λεομύλον ὅστις καὶ ἐκ ἀφετος. Ἄφετος etiam reiectaneus, reiectus. Dioscorid. Ἄφετος δὲ πᾶν γάλα, σωληνικοῖς, ἢ παλαιοῖς, ἐμὴ κατὰ φύσιν ἐνεκα. ἀνιέναι καὶ ἀνί ἀνιέναι ἀπὸ τοῦ ἀνίημι est πρὸς ἀνιέναι, ut ἀνιέναι ἐαυτὸς ἡδονῆς. ἀνιέναι δὲ πρὸς ἀνιέναι καὶ τὰ πρὸς ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι. Sic καθιῶσι χαλῶσι, κατῆσι δὲ τὸ κατέρχονται. καθιῶσι δὲ ἀνιέναι καὶ συγχωρεῖσι. μετῆσι τὸ δίδωκεσι καὶ ζητῶσι, vestigant, indagant, vlciscuntur. ἀνιέναι ἀντί τοῦ συγχωρεῖσι διελεῖν ὅτι διαβλέω. ἀνιέναι παρὰ τὸ δίδωμι δὲ ἀναγιγνώσκω καὶ ἀφηγῶμαι. Lucian. ἀπὸ δὲ ὁρμηλῶς αὐτὸν ἔχον καὶ, ὅτι ὥσπερ ἡ σκῆπη, ἡδὲ σοὶ δίδωμι, iam tibi narrabo. ἐπεξίησι δὲ ἐπεξίησιν, de quo su-

ἀνιέναι

ἀνιέναι
ὄρεος

ἀφετος

ἀνιέναι
ἀνιέναι
ὄμοια

pra diximus. παρίασσι δ' ἄς μέσσοι ἔρχονται, prodeunt, καὶ δ' ὁπλισίον γίνονται διὰ τοῦ διοικηρῆν, accedunt & praetereunt, παρὰθεύσι. Et παρὰσι in singulari accedit, prodit. In plurali adsunt & adueniunt. ὅθεν παρῶν & παρῶν. παρῶν etiam adsum, id est παρὲν λυδῶν, aduocatus sum, & σὺν παρῶν. **Lyf.** εἴπω δ' ἐν τῇ τῶν τῶν παρῶν ὅτι ἂν αὐτῶ ἀδελφός ὅς ἐστι παρῶν. **Sic Demosthen.** παρὲς φορμίωνα, τοῖς νῦν παρῶν αὐτῶ καὶ σωδῖκῶν. παρῶν etiam in promptu sum. **Plutarch.** in Anton. οὐκ οἶδα, ὅτι δ' οἱ δὲ ἄνθρωποι πάντες ὄντι, ὃ τῶντα, παρῶν χυρῶ χαρίσας, cui in promptu sunt tot aurea vasa ad donandum, vel cui promptum & facile est tot donare, hoc est ἔστιν. Aduertendum autem quod quamuis παρῶν παρῶν παρῶν sit ἀπὸ τοῦ ἔστιν, id est eo, tamen παρῶν in secunda persona ἀπὸ τῆς ἔστιν & παρῶν, etiam accedis, aduenisq; & παρῶν significat, licet ades proprie significet. tale est illud in euangelio supplicii dominici, ἔτῳ ἐφ' ὃ παρῶν; sodalis qua de re venis? ἀντὶ τῆς ἔστιν. id quod interpret non ignorauit. verbi enim substantiui significatio immutata est in compositione. **Aesch.** παρὲς παρῶν. ὅς δ' ἔμελλεν ἐν μακεδονίᾳ, φίλιππον ἐκ ὁρῶντες παρῶντα, καταλήφασιν, e Thracia venientem offendimus. **Lucian:** ἔμοι δοκεῖν, ἐκ τῶν παρῶν παρῶν, τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέτωλον. **Plutarch.** in Cicer. οἱ δὲ σωσίαντο κατὰ τὴν, καὶ παρῶν ἄς ἐν ὧν σωσῶντα ἔστιν. **Hoc idem penè παρῶν significat.** **Plato,** καὶ τοῖς ἀπὸ παρῶν σημαίνοντες ὧν παρῶν. **Xenoph.** ὅτι ἐκ μέλλειν ἐκείνῳ συμμίζεν παρῶν αὐτῶ τῇ παρῶν. **Sic παρῶν pro aduentu.** **Matth.** vigesimo quarto, εἰπὲς ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσονται, καὶ τὶ δ' σημαῖον ὅτι σὺς παρῶν; qua dictione **Grego.** pro comitatu vsus est, de seruatore loquens, ἔειπεν δὲ πάλιν μετὰ τῆς ἐν ὁρῶν παρῶν, κρινόντα ζωῶν καὶ νεκρῶν. παρῶν sic dicitur vt ὁρῶν & similia. **Lyf.** παρῶν μετὰ τῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλῳ, τῇ ἐμῇ μητέρα ἔλαβον. **ἔπα** ἔπα. **νίημι** remitto impetum & contentionem vt ἀνίημι. **Xenoph.** Διοκῆτις (ἔρ δὲ ἐξ ὧν μὲν καὶ μὴ ἐπανέειναι, σὺν τῶν κλαγγῇ, Prosequantur autem strenue cum multo clamore, nec vsq; relanguescat impetus. **Lucian:** pro eo quod est vultus & frontis seueritatem remittere, μετὰ δὲ δὲ ζωῶν, καὶ μικρὸν ἐπανέειναι τῇ ὁρῶν. **ἔπανιέναι** ἀπὸ τοῦ ἐπανάμμι, est repetere. **Plato,** ἔπανιέναι τοῖς λόγοις, ἀντὶ τῆς ἐπανελθῶν, repetens, recensens. **καθίημι,** demitto, καθίημι. **σύνιημι,** καὶ λαμβάνει ἐπὶ ἐνέδρας, vt καθίημι λόγῳ apud Synes. ifidias collocare. **Alibi,** καὶ βαρβαρικῇ ἢ δρῶμα, σωθῆς, τὴν σφαγέα, δὲ καθῆς τῇ (ἔντῳ λοχιτῇ τὴν ὁμότητα). **Latine dicitur summittere percussorē vel sicariū.** **καθίημι** καθίημι pro summittere, voce passiva, significatione actiua dicitur. vt, καθίημι τὸν πῶντα, ἀντὶ τοῦ καθίημι. **Lucian.** ἐκατέρωθεν καθίημι βορῆς, καὶ τῇ μίτῃ τῶν ἀνελκμυλῶν. **Idem,** καὶ καθίημι πλὴν ὑπὸν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἔχειν. **Id summittere barbā & capillum latine dicimus.** **Dicitur & immittere.** **Virgil.** in tertio Aeneid. Respiciamus, dira illuvies

immiffaq; barba. Cicer. de Senect. Propagatio vitium farmentorum
 ea quam dixi aliorum amputatio, aliorum immiffio. καθιέναι πλὴν φωνῆς
 νῦν demittere & summittere vocem. Herodí. ἢς μὴ δ' ἀκρόασις δὴ αὐτὸ καὶ
 παρίημι. παρίημι τὸ ἐφ' καὶ ἀπολύω, dimitto, relinquo. Gregor.
 τὰς ἄλλας δὲ τοῖς ἐκλογμύοις παρίηκαμην. παρίημι, trāsmitto, admitto, permit
 to, fino. Plato in Sympof. Ἀλλὰ πάρες μοι Ἀγάθωνα, μίκερ ἄτ' α. ἐρέσθαι. ἀλλὰ
 παρίημι φάναι τὸ φαῖδρον, fino, permitto. Et in secundo de Repub. οὐδ' ὅ
 πως οἷός τ' ἐστ' ἀκρόασις τὸν παῖδα παρίησομεν. Basil. Leontio, ὃ ἐπεὶ παιδίαν χρεῖ
 καλεῖν, εἴπε μίκερ παιδείας ἀποδοτέρας, αὐτῶς συγκρίνεν παρίημι. Aristotel. in se
 ptimo Politic. ἢς δ' αὖ τὸν δυνάμηνον ἄρχην, μὴ παρίεναι τῷ πλῆθει, ἀλλὰ
 μάλλον ἀφαιρεῖσθαι, indulgere, permittere, condonare, sumendum relin
 quere, cedere. παρίημι admitto, id est προσάγω καὶ ἐσδέχομαι, intromit
 to. Plato. lib. octauo de Repub. καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις βουδῆται, τῷ φησὶ
 λαὸς αὐτῶς τὴν ψυχὴν ἀδικεῖται, κλέπτει οἱ ἐλαζόντες λόγοι ἐκείνοι τὰς τ' βασιλικοῦ τέ
 χους ἐν αὐτῷ πύλας, εἴπε αὐτῶν τὴν ζυμμάχων παρίασιν, ὅτε πρὸς τὴν πρὸς
 λόγους ἰδιωτῶν ἐσδέχονται. Idem inferius, καὶ λόγος ἐλκυσθὶς τὴν προσδεχόμενον
 εἰς παρίας ἐς τὸ φέρειν. Idem in Phædo. εἰς πλὴν ψυχῇ παρίεναι dixit pro
 sibi persuadere, in animum inducere. Xenoph. in quinto ἐλλωιζῶ, εἰπωρ
 αὐτῷ μὴ εἶναι παρίεναι εἰς τὴν ἀκρόασιν ὅτινα μὴ αὐτὸς κελθεῖ, transmittere, ad
 mittere. Demosthen. voce passiva dixit ἐν τῷ παρὶ ἐπιδίω, παρῆνται ἀντὶ
 τοῦ παρῆκασι. παρίημι soluo, extinguo, vires frango. Dioscor. de cicutā,
 παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα κατὰ πλάσσειν, tabefacit. pro quo Plin. dixit Vene
 rem extinguit. Gregor. καὶ τὸ μὴ εἰς χεῖρας ἵεναι πέρας ἐδαμῶς οἰόσθ' ἦν,
 τὸ στρατὸν παρῆκότες τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἐλπίδας, cum exercitus eius velut
 collapsis languidifq; manibus, spem etiam haberet intermortuam. Et
 παρῆμυοι δὲ παρῆλεμυοι καὶ χαλωθέντες καὶ σωπετικότες. Gregor. de baptis.
 πρὸς ἐπὶ κλίνης ἐξῆτο παρῆμυοι καὶ λευμυοί, καὶ οὐκ ἔχοντες τὸν ἀνδρωρ, ἵνα
 ὅταν ταρῆσθαι εἰς ὕδωρ, βάλλῃ σὲ εἰς πλὴν κολυμβήσῃ. Athen. σωτῆκοντα δὲ
 μετὰ τὸν τόκον καὶ παρίενται. Plutarch. καὶ παρῆμυοι μὴ τὸ πᾶν καὶ καὶ
 πλὴν ψυχῇ ὑπὸ τὴν συμφορᾶν, ἀνοίκτον ἢ παρῆκαλιν ἀνθρωπίνως φέρειν τὸ συμβεβη
 κός. συμπαθεῖν δ' ἦν ἀναγκαῖον, Et hominem quidem animo & corpore
 defectum præ mœstitiā, parum erat consentaneum hortari ad perfe
 redum casum humano more. πάρεσις ἰψα defectio & languor & vi
 rium corporisq; extenuatio, & tabes. & πάρεσις οἱ παρῆλεμυοι καὶ σω
 τῆκοντες. de quo verbo supra dictum est, & μαρῆσμός τις vel μαρῆσμός τις
 & μαρῆσμός τις tabes & defectio, quo nomine Galenus senium in homi
 ne significari dixit. Est autem μαρῆσμός τις marcescere, extingui & arefce
 re. Aristotel. in Probl. τὸ μὴ γὰρ γῆρας μαρῆσμός τις τὸ θερμόν. Idem, ὅσοις μὴ
 γὰρ μαρῆσμοῦ τὸ θερμόν ἀθυμῖαι γίνονται, μάλλον ἀπάγχονται, id est qui
 bus cor circa præcordia marcescit & exolefcit. quod verbum de igne

πάρεσις.

πάρεσις.

μαρῆσμός.

μαρῆσμός.

etiam dicitur paulatim collabente & sensim extincto. Homerus, *ἄνθρωπος τὰς ἐπὶ τῇ πύρρῃ ἐκάνη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη*. Idem Aristotel. *πρὶ νεότητι καὶ γήρῳ, ἀλλὰ μὲν πρὸς γὰρ ὁ νοῦς ὁρῶν μὲν φθορὰς, μάρανσιν τε καὶ σβέσειν· καλὸν μὲν δὲ μάρανσιν ὁ πλὴν μοῖν ἄφ' ἑαυτοῦ, μάρανσιν· πλὴν δ' ὑπὸ τῆς ἐναντίου, σβέσειν· τὴν μοῖν, γήρῳ· πλὴν σβέσειν· δὲ, βίαιον*. Quo in loco ipse docet cur senium hominis sit *μαρασμός*, hoc est τῷ θερμῷ φθορὰ, caloris tabes. id quod in stirpibus est *ἄνασις* ut inquit Galen. Dicitur & *ἀμαραίνειν*, quod significat definere, emori, exolescere, ἀκλήγειν. ut de sono vel motu sensim exolescente. Aristotel. Probl. segm. vndecimo quaerens διὰ τί τὸ δυνάμει τὰ φθὶνυκτὲς, infra ita subdit, καὶ ὥσπερ δὲ πρῶτον τοιοῦτον τὸ κινῆσαι τὸν ἀέρα, ἔπειτα δὲ πάλιν κινῆσαι τὸν ἀέρα, καὶ ἀπὸ ἄλλου κινῶντα εἶναι, τὸ δὲ κινῆσαι μόνον. διὸ ὁ τοιοῦτος σωμῶς χῆς, ὅτι ἀπὸ ἐκδέχεται κινῶντα, κινῶν, ἕως ἂν ἀμαρανθῇ. ὁ ἐπὶ τῆς σωμάτιον ὅστις τὸ περὶν, ὅταν μικρὸν δυνάμει ὥσπερ ὁ ἀέρας ἐνθα μὲν δὲ βέλῃ, ἐνθα δὲ τὸν ἀέρα. Idem Probo dicitur διὰ τί ἡ φωνὴ ὀξύτερα φαίνεται τοῖς μακροτέρω ἀφηνεόσι, ita scribit, τοῖς δὲ μακροτέρω ἀφηνεόσι ἀπὸ λεπτότερον ἢ φωνὴ ἀκινῆται, διὰ τὴν ὀλιγότητα τῷ ἀέρι τῷ κινουμένῳ· μαραινέται γὰρ ἡ κίνησις· μακρινόμην δὲ ὁ ἀριθμὸς ἕως τὸ ἐν μὲν τῷ αἵματι· σῶμα δὲ ἕως διάστημα ἐν ὃ ὅστις ἐν σώματι λεπτότερος, ὁμοίως δὲ ἐν φωνῇ. Plutarch. in Platoniciis quaest. πρὶ συμφωνίας loquens, ὁξὺς μὲν γὰρ ὁ ταχὺς γίνεται φθόγγος, βαρὺς δὲ ὁ βραδύς. διὸ καὶ πρότερον κινῶσι πλὴν αἰδοῦσιν οἱ ὀξεῖς, ὅταν δὲ τῶνδε ἡδὴ μακρινόμην καὶ ἀκλήγειν, οἱ βραδεῖς ὑπὸ βλάβῃ ἀρχόμενοι, ὅ κινῶν αὐτῶν δι' ὁμοπαθῆναι ἡδονῇ τῇ ἀκοῇ πρὸς ἑαυτοῦ. **Tabes igitur & senium hominis est** *μάρανσις & μαρασμός*, & inde *μαρασμώδης* τῶν *μαρασμῶδης* γένους, διαφέρει τῷ σωμῶτι. **Senium autem & tabes plantarum ut diximus est** *ἄνασις*. Est enim *ἀναίνεω* arefcere. Plato in Phaedro, ὅταν ὁ χῶρος γένεται καὶ ἀνυμῶσι, τὰ τῆς διεξόδου σώματα, ἢ τὸ πρὸν θερμῶς, σωμαννόμενα *ἄνασις*. να καὶ μύσσειν, ἀκλήγει πλὴν βλάσει τῷ πρῶτον. Xenoph. ὅς ἀναίνοιτο ὑπὸ τῷ καύματι. *ἀναίνω arefacio*. ὅστις καυαίνω καὶ ἀφαναίνω. Theophrast. in octavo, πολλὰς δὲ ἐν τῷ ἀδρύνεσθαι τὸν καρπὸν, ἐὰν μεγάλα καὶ πολλὰ χροῖον πονόμενα ὑπὸ γένεσιν, ξηραίνε καὶ ἀφαναίνε, ὅ καλῶσι ἄνεξ ὀξυμενῶς. Idem in primo de Causis, καὶ τῆς δένδρων ἀφαιρῶσι τὰ ἀφανανόμην καὶ ἀφαναίνεσθαι *ἀφανανόμην*. **Athen. pro inedia exarefcere & consumi dixit.** *ἀφάνω* etiam dicitur pro eodem. Aristoph. ἰππῶσι, νῦν δὲ τοῦς σάχους ἐκένους οὓς ἐκείθεν ἡ γὰρ, ἐν εὐλῳ δὴ καὶ ἀφάνω. Est etiam *ἄνω* ὅστις καίω· ὅστις ἐνάνω, accendo. Lucian. τὸν κρυαυτὸν *ἄνω*· ἀφάνω *ἐνάνω*· ἐναυσάμην ἐκ τοῦ οἵματος. Xenoph. in secundo ἀκμην. καὶ τῷ γάτοι βλάσει *ἐνάνω*· σὺ ἀφάνω, ἵνα πῦρ ἐνάτω ὅταν δέη. Vnde *ἐναυσμα fomes, fax*, id est incitamentum. Herodotus. τοιαῦτα ἔχων ἐναυσματα ἐς βασιλείας ὑπὸ θυμῶν. Idem, ἢ πρὶ ἐκείνα ἀφάνω καὶ ἐλονοκία, ἐναυσματα ἐπιδόος τε καὶ ἐχθρας πρὸς ἑαυτοῦ. Herodotus in Vrania de ignominia publica Spartanorum loquens, quae similis erat hodiernae mulctae eorum, qui civili communione arcantur, πάχων δὲ τοιαύτη, ἡ τιμωρ. ἔπε οἱ πῦρ δὴ καὶ ἐνάτω, ὅτι διελέγετο. Hoc idem.

ὑπέκκαυμα ὑπέκκαυμα dicitur & ἐμπύρδυμα, hoc est suscitabulum ut Nomsus lo-
 ἔμπύρδυμα quitur. Gregor. οὐτε πόθος ὑψίστα μαραινόμενος τοῦ ὑπέκκαυματος. Plu-
 tarch. in Cæsar. de quibusdam factiosis egentibus, οἱ τοῦ παντός ὑπέκ-
 καυμα πλῆθους ἦσαν. Cicero facem dicere solet. ut in Philipp. septima,
 Sed quæ prouincia est tam exigua ex qua illa fax excitare non pos-
 set incendium? Et pro domo sua, Nonne Senatui prouidendum fuit,
 ne in hanc tantam materiam seditionis ista funesta fax seditionis adhe-
 resceret? παρίημι eo amplius significat laxo & demitto. Aristoph. ἰπ-
 παρίημι. τεινσιν, ἄθρα, καὶ τοῦ ποδὸς ἥξις ὥς ἐτ' ἡδὴ κακία καὶ συκοφαντίας πνῆ,
 παρίεμαι. Laxa paulum rudentes, hoc est metaphoricos, remitte paululum de
 contentione. τὶ δὴτα βέλα τῶν ταλάντων ἐν λαβῶν σιωπᾶν. χορ. ἀνὴρ ἂν ἡδέως
 λάβοι, τὸς πὲ θρίσις ἥξις. ἀντὶ τοῦ πύς κάλως ἐχάλα, τοὺς ἐκ πρῶτας. παρίεμαι, ἀντὶ
 τοῦ ἥξις. Plato lib. primo de Repub. πρὸς ταῦτα κακῆς γὰρ καὶ συκο-
 φάντας ἐὰ δυνάσασθαι. ἐδέρσῃ ἥξις, non deprecor, non recuso. παρίημι etiā
 ὅπῃ ἥξις τοῦ νικῶ significat, ut παρέρχομαι. Verum quod apud auctores sæpe legi-
 tur, ὅπῃ παρέκοι, videri potest ab hoc verbo esse παρακείμενον. Greg.
 de aquis calidis erumpentibus, εἴτ' ἐκπυρρῶν καὶ σφοδρῶς φθὶ πάλης, ὅπῃ
 παρέκοι ἀναβρῆννυται. ἀντὶ τοῦ ὅπῃ ἐγχαρσίν, ὅπῃ ἐνδέχοιτο. vbi erumpendi viā
 natura comparauit. vbi transitum naturæ fuerint, vel vbi natura cedit
 illis. Plato in Theæte. οἱ δὲ μοι συγγινόμενοι, τ' μὲν πρῶτον φαίνοιντο πάντες
 ἁμαδιᾶς. πρὸς οὗτος δὲ σωυσίας διασφρῶν ὃν δὲ θεὸς παρέκει, θανμαστόν ὅσον ὑπὸ διδόν-
 οῦ ἂν ἥξις. Hoc loco personale verbum est: hoc est quibuscumq; hoc deus in-
 dultit & permisit. quibus deus hanc facultatem dedit. Et in secundo
 de Repub. ὅμως δὲ ἐκ ἀποδελιατέον, ὅσον γὰρ ἀνδράσι παρέκει. Alibi imper-
 sonaliter, ὅσον ἂν δυνώμεθα, καὶ ἐκάσῃ παρέκει, prout cuiq; promptum
 fuerit, pro facultate quam quisq; adeptus fuerit. Est autem ἔκω δὲ πα-
 ἔκω καὶ παρέκω. Plutarch. in Camil. ἐχώρῃσιν ἄνω μετὰ σιωπῆς,
 συμφορῶν καὶ χωρίοις ἀπτόμοις ὅσι καὶ χαλεπῆς. ἐμὴν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἢ προσε-
 δοκῆν παρῶν ἂν τῶν προσεμῶν καὶ παρέκωσι, verum locis lubricis
 ultra q̄ speratum erat gressus admittentibus, conatuq; scandentium
 militum cedentibus. Quare ab hoc verbo παρέκω παρέκοι in optatiuo,
 & παρείκη in subiunctiuo impersonale esse mihi magis videtur, ut sit
 ὅπῃ ἂν παρείκη, δὲ ὅπῃ παρέρχῃ, ὅπῃ ἂν δέῃ καὶ παρῇ. Et ὅπῃ παρείκοι sic dici-
 tur, ut ὅπῃ δοκοῖ. Thucyd. ἵππας δὲ προσμεταπεμψάμενοι ἀπ' τῶν ἄνω ζυμ-
 μάχων, ὅπῃ δοκοῖ ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἐσέβαλλον ἐς τὸ στρατόμα τῶν θρακῶν, id est
 cum commodum videretur, cum ita visum fuerat. Sic ὅπῃ παρείκοι,
 cum daretur occasio. Aliud autem est παρῆκα παρακείμενον, ut apud
 Gregor. in loco supra citato, τὸ στρατοῦ παρακίοντος τὰς ἐλπίδας, in secun-
 do καὶ ἰσχυρῶς, παρῆκα etiam legitur interdum in ea significatione,
 ut apud Plutarch. in Cicer. εἴπω ὅτι τοῖς κινδυνόουσιν ἀεὶ καὶ ὅσον οἱ νόμοι.

παρήκουσιν, ἐκέρχοντο ἐπιεικῶς καὶ ἐλευθερώσων, quatenus leges sinunt. quatenus per iura liceret. Quare interdum ὅτε παρήκοι, legimus διὰ τὸ π, sed errore librariorum. παρῆκουσι enim apud Plutarch. lego in loco supra citato. Est tamen παρήκω vt καθήκω ἀνήκω, quod significat pertranseo, & porrigor & pertineo. Paus. εἰσι δὲ καὶ ἄλλοι πρόσσοι μαύροις λιθίοπες, ἄρχεις, ναυμόνων παρήκοντες, id est pertingentes & protenti. Aristot. παρὶ κόσμου, ἀνὺπαρῆκα δὲ τῆς ἐριμυλίας κλυμαρέσας, ὡς πόντος, id est exaduerso autē horum porrigitur pontus, plurimīs partibus constans. Polyb. ἥσι παρὶ ὅλων δὲ πλάτῃ δὲ τῇ ῥωμαϊκῶν στρατιῶν παρήκει. Quare & desinere significat. Xenoph. de canibus, πλῆθος δὲ εἶναι μὴ ἐπίπαν βαθείας, ἀλλ' εἰς δὲ πλάγιον παρῆκῶσας, desinentes & porrectas. ἀνήκω, attineo, referor & Δανήκω spectro. Demosthen. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, ad virtutem spectantia. Idem, καὶ τῇ εἰς γῆν ἀνηκόντων, id est ad natalium nobilitatem spectantium. Aristotel. in nono Ethic. περὶ συμφέροντα γὰρ ὅστις ἢ δμόνοια, ἢ κληρονομία, καὶ τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα. Significat etiam ascendo, & euado. Iulianus Zenonί, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα σοὶ μαρτυρεῖ καὶ οἱ ἱατρικῆς τέχνης εἰς τὰ πρῶτα ἀνέκα, id est artis summam attigisse, ad summum euasisse. Significat etiam pertingo & porrigo, vt παρήκω καὶ καθήκω, atq; eo amplius πρόσσω. Herodot. in Erato, κῶς δὲν δὴ ταῦτα διὰ τὴν ὀξὺν γένεσιν, ὅτι κῶς σι εἰς τούτῳ ἐνίκησε τῇ πηγμάτων δὲ κῦρῃ ἔχον, καὶ ἐρχομαι φράσω. Decet te καὶ πρόσσηκα. Et paulopost, ταῦτα δὲ πάντα, εἰς σὲ νῦν τένει, καὶ ἐκ σέο ἡρπῆται. καθήκω etiam καθήκω πρόσσηκω, conuenio, consentaneus sum significat. Synes. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ὁρῶντων ἐν ἐστράτει τοῖς νόμοις τῆς ἰσοῦς, οὐκ ἴδον μοι καθήκω καὶ μεμασμέναι, πένοντι οὕτω γεγονότα τοῦ κατὰ λόγον, nec consentaneum est, nec verisimile est. καθήκω μοι, officii mei est & muneris. Polyb. de consulibus Romanis, ὅτε δὲ συμπληρῶν τῇ πρόσ τὰς κοινὰς πράξεις ἀνηκόντων, τῇ καὶ καθήκω φροντίζον. Lys. ἥσι ἡμῖν καθήκω παρὶ ταύτης οἱ ἀρχαὶ ἀκριβεστάτην δοκιμασίαν, ἢ περὶ τῇ ἄλλῳ ποιῆσιν. καθήκω, officium. Gre τὸ καθήκω gor. εἰς πρὸς καλὸν, μήποτε οὐκ ἔστιν ἀμελείσων μὲν ἀρετῆς, ἢ τὸ οὐκ εἰς καθήκω. Et τὰ καθήκοντα, ἀπεπλήν Xenoph. pro officio perfungi dixit. Lucian. Σκῆψις γὰρ ἢ νόσος, καὶ φυγὴ τῇ καθήκοντων, id est officii detrectatio. καθήκω, τὸ παρήκω, id est pertineo, porrigor, protendor. Paus. καθήκω δὲ δὲ τῇ κορηθίῳ ἰαθμός τῇ μὲν, εἰς πλὴν ἐπὶ κεχρῆσας. τῇ δὲ, εἰς πλὴν ἐπὶ λεχάω. δαλάσαν. καθήκω, emano, accido. Paus. ἀλλ' ἐδάς πόρῃ ὅστις ἀνδρῶν παρὰ βῶνα τὸ καθήκον ἐκ τοῦ δαῖος, quod diuinitus accidit. καθήκω, deuenio. Aesch. παρὶ παρὰ τῆς ἐπὶ τῇ πρὸς βύτης ταῖς ἡλικίαις, ὑπὲρ οἱ πρὸς βύτης ἐρίκαθον. καὶ καθήκω εἰς ἡμᾶς δὲ λόγῳ, & vices loquendi ad nos deueniunt. Idem, ἐκδένων δὲ τόνον, ἴδω καθήκω κῶς εἰς Δικαιοδένων δὲ οἱ πρὸς βύτης μέρῃ. παρὶκω, mutatis in orbem παρὶκω vicibus redeo vel peruenio. Arrian. ἥς οὖν παρὶκω εἰς ἀντίπατον ἢ

reliqua. Xenoph. in octavo παιδείας, καὶ ὑπαρχέμεθα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς προσ-
 ἴτω, ὡς ὀφθαλμοῖς τοῖς φερόμενοι ἢ ἔσι, non improbabat. προσίμεται τοπο,
 hoc committo. Idem in septimo παιδείας, ἐννοήσῃ δὲ καὶ ἐκείνο, τίνα προσφασθ
 ἔχοντες ἂν, προσίμεθα κακίους ἢ πρόσθεν γυνέας; hoc committeremus vt de-
 teriores q̄ prius essemus. Idem admitto etiam latine dicitur. Cicer. de
 Legibus, Quid in se admittat, qua mēte, qua pietate religiones colat.
 Et in Philip. Tu autem eo liberior, quod ea in te admifisti, quæ a ve-
 recundo inimico audire non posses, τοιαῦτα ἐς σάντον ἡσανυόμην, δια-
 βδ' ὑπ' ἐχθρῶν ἂν ἀκρίβεις, ὑπο λήναι αὐτὸν ἐργάσω. Admitto agnosco. Plut. in
 Public. οὐ προσίμεται τὸ πένθος. Liviū lib. pri. Dextra Hercules data ac-
 cipere se omen, impleturumq̄ fata ara condita atq̄ dicata ait, προσί-
 μεται τ' ἐφ' ἧ κληρόνα, τὰ π' εἰμαρμένη ἀπεπέσῃ, κληθέντ' δ' ἡ το βωμῶ καὶ
 ἀναθημέν' . hoc est, διετίωσάμεν δὲ ἡρακλῆς, δέχομαι φησὶ τὸν δεινόν, καὶ τό γε
 κτλ πλὴν εἰμαρμένη ἀπεπλήρωσεν. προσίμεται tamen inuenitur voce actiua, προσίμεται
 vt apud Xenoph. in quarto ἀναβάσ. οἱ δ' ὅν πάλα ἤκουτες, καὶ πῦρ ἀνακαίοντες,
 ὃ προσίμεται πρὸς τὸ πῦρ τοῖς ὀφείζοντες, ἢ μὴ μετὰ διδοῖν πυρὸς. Idem in septi-
 mo παιδείας, οἱ δὲ ἀνθρώποι ὡς ἐγνώσῃ ὅτι προσδέχοιτο, ἤκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος
 καὶ ὠδονυμίων πρὸς τὴν προσελθεῖν, μηχανή π' πολλή καὶ μάχη ἦν. οἱ δὲ ὑπερ-
 βέται ὡς ἡδυνάων διακρίναντες, προσίμεται. προσίμεται etiam voce passiva προσίμεται
 plerumq̄ in vfu est, & significat proiicere, abiicere, obiiicere, prodere,
 destituere, effundere, erogare & alia. Aristotel. καὶ τὸ ἀιδόειν προίεται
 σπέρμα, effundit, emittit. Demosth. καὶ μεγαλοπολ. ἐπὶ ἧ ὑπὲρ τούτων μόνον
 βουλευτέον, ἢ καὶ μεγάλῳ πόλει ὑμᾶς προέδῃ λακεδαιμονίοις, ἢ μὴ, prodere &
 condonare, vel euertendam obiiicere. Idem, ἀρετῶν δὲ διόντ' ἀπείμ,
 ἔροῦμαι τὸν ὀρωπὸν ἔαρ, ἢ λακεδαιμονίοις πλὴν μεσίνῳ προέδῃ καὶ πελοπόν-
 νησον. Hoc idem καθυμέναι dicitur. Idem in eadem, ἐγὼ δὲ νομίζω
 πλὴν πόλει πρῶτον μὲν καὶ χωρὶς τὴν καθυμέναι λακεδαιμονίοις τινὰς ἀρετῶ
 δωρ, ὁρωπὸν ἔρ κομίσασθαι. de quo verbo satis supra diximus cum
 verbo ὑφίεμαι. Dinarch. τῆς δὲ ἀρετῆς ἀξίως δυσχεροῦς ἔσκε, ἐκείνο συμ-
 βέβηκεν δὲ τύχημα, τῇ πόλει, διό ὃ πῆραν ἀλίφατ' ἀκριβῆ ἧν ἕνεκα ἀρετῆς
 καὶ χρευσίς προίμενῳ πάντα τοῖς πόλει ἐχθροῖς, id est προσιδόντων.
 Alibi, προέδῃ καὶ προσδέναι πλὴν ὀνομασθ' ἧσαν. Plutarch. pro dimitte-
 re sæpe utitur. vt, τότε δὲ ὁ πομπήσῃ τὸν καίσαρα, ἐδόκη ὃ προσίμεται πλὴν
 δυνάμει, non dimissurum exercitum. προίμεται, largior & effun-
 do, erogō. Aristotel. in nono Ethic. τοῖς δ' ὑπεραποδιδόνουσιν τοῦτ'
 ἴσως συμβαίνει. αἰροῦνται δ' ἡ μέγα καλὸν ἑαυτοῖς. καὶ χρίματα, προσοῖντ' ἔρ
 ἐφ' ὃ πλείω λήγονται οἱ εἰσοί. Paulo post pro cedere & condonare am-
 co, ἐνδέχεται δὲ καὶ πράξεις ὅθ' εἴλω προίεσθαι, καὶ εἶναι κάλλιον ἢ αὐτὸν πρᾶ-
 ξαι, ὅ, αἰτίον ὅθ' εἴλω γυνέσθαι. Et rursus, καὶ πρὸς τὰς τιμὰς δὲ καὶ ἀρχὰς ὁ αὐτὸς
 γρόσθ' . πάντα γὰρ ὅθ' εἴλω τὰττα προίεσθαι. καλὸν γὰρ αὐτῷ τοπο καὶ ἐπαινεῖ

- τὸν Plutarch. πρὸς αὐτὸν τὸν βίον, pro mortē sibi cōsciscere, dixit. quod latine Lucanus effundere dixit, Animas effundere viles Quolibet hoste paras. Virg. ad verbum in sexto Aeneidos, Vitamq; perosi Proiecere animas. Lys. ἀλλ' ἐκ ἅρ' ἀξιάμην ἐμοὶ μὲν ἀχάριστα εἶναι τὰ ἔς ὑμᾶς ἀνελωμμένα, ἐκένους δὲ δοκῆναι ὁρῶντες βασιλευσίν, οὗ ὑμῖν εἴδω προσεῖναι ἢ σφαιτέρως, largiti sunt. προίκα δὲ χρίματα Demosth. dixit, hominī obæratō & egentī & labefactatæ fidei credere. προϊίμι, immitto, porro ago, in primam aciem promoueo. Xenoph. in septimo παιδείας, πάντας δὲ πρὸς αὐτοὺς πλὴν ἢ καμύλων τάξιμ. Idem, ἡ δὲ ἡδύτη δ' ἀρταξέρους ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν κύρον, ἐπιτίθεται ἢ αὐτὸς ἢ τὰ δῶνυμνα, προσὰς καμύλους ὡς κύρος ἐκείλοισι.
- λαμβάνομαι** λαμβάνομαι vt λαμβάνω dicitur, sed genitīuo iungitur, vt ἀνδραμβάνομαι. significat præhendo, nanciscor, corripio. Synes. ἐὰν λάβωμαι χολῆς, Si ocium nactus fuero. Thucyd. καὶ λαβόμενοι ἢ ὄρων, διαφύγουσιν ἐς Ἀθῶνας. Significat etiam ἀνδραμβάνομαι. Andocid. εὐθὺς προσωνύω πρὸς τὴν ἐσίαν, καὶ ἢ ἰσῶν λαμβάνομαι, & aram tenui, aræ adhæsi. Et interdum accus. construatur. Lucia. λαμβάνεται με ἐκ τοῦ ἐργᾶς. Significat etiam reprehendo, & increpo. Plato in pri. de Legibus, ὃ λακεδαίμονι ζένη ταχὺ ἢ ἅρ' σο λαβοῖτ' ἀνδρῶν ἢ παρ' ἡμῖν ἀμωμόμην, δακνὺς τὴν γυναικῶν, πρὸς ὑμῖν ἀντιστῆναι, licentiā tibi obiciens matronalem, facile te cōvincere posset atq; corripere. λαμβάνω, accipio, id est patior. Xenoph. in Oecon. καὶ ἄρα, γὰρ ὡς ἵππου πρὸς αὐτὸν μὴ ἐπίστω αὐτῷ χρεῶς, ἀλλὰ κατὰ πῆλιν ἐπ' αὐτῷ κακὸν λαμβάνη, ὃ χρίματα αὐτῷ ἔσω δ' ἵππου. Sic latine, magnum cepi dolorē, capies molestiā dicimus. & cepit me dolor, ἄλκι. Xenoph. in Sympof. ἀλλ' ἢ ὁδῶν σι ἄλκι, καὶ μὰ δ' ἐφ' ὃ καλῶν, μέγαλιν. λαμβάνω, δ' αἰρῶ ἢ ἀλίσκω, ἢ ἐλέγχω καὶ καταγινώσκω. Demosth. Δικαστῶν δὲ γι σωφρόνων ὅσιν ἂν ἅρ' λάβωσιν ἀσιελγάνοντα, κολάζουσι. Idem, τὰ δ' ἐνότατα, ἐργαζόμενοι ληφθῆναι, Conuinci & dānari magni sceleris. Inde Solonis dictum, κριτὴς μὴ κἀνθοσ.
- ἐπιλαμβάνομαι** ἐπὶ δὲ μὴ, ὅθ' ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσθ', id est damnato. ἐπιλαμβάνομαι, δ' ἀμαρτόντως ἄπτομαι, corripio, emendo, καταγινώσκω, genitīuo. Xenoph. μόνος ἐπιλάβετο τὸ ψυχίσματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Plato in Gorg. ὃ μακάρι, ἐμὸς δ' ἢ λέγοντος, ὃ λόγων ἐπιλαβὲς, reprehende si potes quæ dico. Idem, ἀλλ' οὐκ ἐμὸς γι ἀκρίων ὑπὸ λαμβάνειν ἐάν ἡ σοὶ δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν. Simile est, ἐπιλαμβάνετο γὰρ τοῦ διανοίας δ' σαρφδέναι, mentem consciam reprehendebat. Significat etiam incautū opprimere, & imparatū aggredi. Aristotel. in quinto Politic. ἐπιλαβόμενος δ' ἐσσιαζόντων τὴν γνώμην δ' ἡμῶν, ἢ λαβὼν προσάτιν δ' αὐτῶν, ὑπὸ θέμινος ἐκράττει. ἐπιλαμβάνω, excipio, id est διαδέχομαι, ἐκδέχομαι, succedo. Theophr. in. iii. de Causis, ὃ πως μὴ ἐπιλαβόμενος δ' ὅπως ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν, ἐρυσιδώσῃ, ἐρuginῇ creet. Et in. iiii. ἐὰν ὃ τεκάδης δ' ὁ δρόσοι πλέσθῃ γήυνται, ἢ δ' ἥλιος ὑπὸ λάβῃ δ' ἀπνοια, τότε σῆπῃ. de ἐρuginē loquēs. Significat etiam opprimo. Thucyd. καὶ τὴν φυλακὴν δ' ἡμῶν ἐπέλαβε, Greg. ἥως δ' τὴν ἐλευθερίαν

ἐπιλάβῃ καὶ ῥῆς, καὶ ὅτι τῇ γλώτῃ παρρησίαν, id est, sequatur & succedat. Thucydíd. νυκτὸς ὑπὸ λαβδόσκης ὁ ἔρπον, Cum nox oppressisset & opus díremíffet. Basil. Libanio, τάφους γὰρ τῶν οἴκους κικτῖμθα, μέγιστος ἐπιλάβῃ ὁ ἔα, quoad ver succedat hyemi. Cæsar, Hanc legiónem sperans Cæsar opprímere posse, & cupiens acceptum detrimétum sarcire, & cætera. Cícero in Divínatiōe, Nunq̃ me opprimit cōsilio, nunq̃ artificio peruertet, ἐδέσποτε ὑπὸ λήψεται μετ' τῇ γνώμῃ. quod idem est ac si diceret, consiliis eius anteuertam, omnia providebo, ἐκ ἂν φθάνοι ὑπορίθας ἐμὲ τῇ βουλῇ. Ἀντιλαμβάνω, obthuro, πωμάζω. Aristot. in Probl. segmen. decímō sexto de clepsydra loquens, ὁ γὰρ ἄνθρωπος ὅστις αἰτιῶν ὑπολαμβανόμενος ἐν αὐτῇ τῷ μὴ εἰσέναι τὸ ὕδωρ ὑπὸ λήψεντ' τῷ αὐλῷ. & μὴ ἀπλῶς γε αἰτιῶν. καὶ γὰρ ἐάν τις αὐτὴν πлагίαν εἴη εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπιλαβὼν τὸν αὐλόν, ἔσφισι τὸ ὕδωρ. Alibi πωμαδέντος τῷ αὐλῷ dixit. Demosthen. κατὰ σιφάνου, λαβὲ δ' αὐτὴν τῇ μαρτυρίῳ, καὶ ἀνάγνωθι μοι. σὺ δὲ ἐπιλάβε δ' ὕδωρ, Tu scriba recita testimonium, tu vero δ' ἐφύδωρ ínterím síste aquam fluentem, ἀντὶ τ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐπίβουσον τὴν κλεψύδραν, ne scilicet tempus agendí minueretur oratori. Et καὶ κόνων, λέγει αὐτοῖς ταυτασὶ τὰς μαρτυρίας. σὺ δ' ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Quæ verba ad apparitorem per apostrophē dicebat, qui clepsydri moderādis præfectus erat, ob id ἐφύδωρ dictus. ἐπιλαμβάνω, extremum sumo. ἐφύδωρ

καὶ ἐπιλαμβανόμενον, ὁ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις λαμβανόμενος. Diosc. πρὶν φαίνεσθαι, Δὲ δὲ αὐτὴν ἐπιλαβάνειν μάλλον σωρὺν τῇ ἀναδύσει. προσηγορίῳ δὲ μετεώριον τὴν τροφὴν, id est à cæteris cibis comesse conuenit, vt magis digestióni opituletur quæ mēbratim à natura administrat. Opponitur τῷ προσλαμβάνειν. lūgitur etiā genitíuo ἀντὶ τ' λαμβάνομαι. Aristot. in. vii. de hist. animal. de abortionib' loquēs, τὸ ὃ θήλυ ἐμειν' ὃ δὲ μὴ ἀν' διαφθορῇ ὄντος τ' εἶδος μίλων, ἀδιάρθρωτον ὡς ὑπὸ τῇ φάσει. ὃ δὲ ἐπὶ ἐπιλάβῃ τ' πτέρων μίλος, γίνετ' ἐχισμύον, καὶ διαταχέων λαμβάνει τῇ διάρθρωσιν, quodcūq̃ aūt quartū mēsem attigerit & nactū fuerit. Idē, καὶ ἐπὶ ἡμέκῃ καὶ οκτάμῳ καὶ δεκάμῳ τοπλῶ συμ. εἶναι δ' ὑπὸ λαμβάνουσι τῇ ἐνδεκάτῃ μίλος, attingunt. ἐπιληψία, retentio, obthuratío. Aristot. in Probl. segmen. secundo, ὡς τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τ' κλεψύδραν, ὅταν πλῆρες ὦν τῆς ὑπὸ λαβῆς. τις ὅταν δὲ ἐξέλθῃ δ' πνεῦμα, κατεχόμενον, πλῆρες γίνεταί ὁ ἰδρώς, διὰ δ' ἐν αὐτῇ ἐπιληψία ἀδροιστῶν καὶ μικρῶν, in retentio ne spiritus, cum sistitur spiritus. ἐπιληψία etiā morbus comitialis. Et ἐπίληπτος, comitialis homo, vt Plin. loquitur. Aristot. διὰ τὴν γὰρ ζωὴν ἄνθρωπος ἢ μόνον, ἢ μάλα διασφρατίζεται. ἢ ὅτι ἢ μόνον ἢ μάλα ἐπίληπτος ἐν τῇ νεότητι γίνεταί, ὅτε καὶ διασφρατίζεται συμβαίνει πᾶσι. ἐπίληπτος etiā ὁ ἐπίληπτος ἐγκλιτέος καὶ ὑπὸ λήψιμος, reprehensione dignus, ὁ ἐπίμειπτος. ἐναντίος ἐπίληψιμος ἀνεπίληπτος. ἐπιληπτικός, comitiali morbo laboro Plut. dixit. ἀνελαμβάνομαι passiva voce profert', & significat ἀντιπρῆμα, ἀντέχομαι, vëdico. Si ἀνελαμβάνομαι significat etiā sensu corpis pceptio, & ἀντίληψις est pceptio. Alex. i Probl. νομάς

Αντίληψις
Αντιλαβή

Αντιλαμβά
νω
Απλάμβά
νω

Εναπλάμ
βάνω

ὅτι ἡ ψυχὴ καθ' ἑαυτὴν χολάζουσα, καὶ μὴ κέτι κατὰ πρὸς ὅτι καὶ τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις ἐννοήσασα, καὶ περιελαμβάνει πρὸς τὰς ἐξω πρᾶξεις, πλείον ἀντιλαμβάνεται ἢ σωματικῶν παθῶν ἢ τῶν ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς. Idem, καὶ πᾶς ὁ ἄνθρωπος ἐν ἑαυτῷ ὡς ἐν κινήσει λαμβάνει, καὶ ὡς ἂν ἔποιε σμικρόμενος, δίδωσι τῇ ὅτι καὶ θαρσύτερον ἀντίληψιν τῇ ἀσθενείᾳ σωματικῶν. ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo & retineo, id est ἀντιλαμβάνομαι. & ἀντίληψις, apprehensio, quae & ἀντιλαβὴ dicitur. Xenoph. de coma equina, ὅπως ὅτι ἀναβάτη ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ἔστι Thucyd. ὅπως ἂν ἀπληροῦνται καὶ μὴ ἔχου ἀντιλαβὴν ἢ χάρις ἐπιλαβομένη, vt non habeat manus quod apprehensum retineat, sed in lubrico fallatur. Lucía. in Timone, ὅς τις λήθῃ ἢ ὡς πλεονεξία, καὶ ὁλιονεξία καὶ δυσκατακτάς, ὁ διαφθικτός, δεμίαν ἀντιλαβὴν πρὸς ἑαυτὸν βεβαίαν. Translatio est à luctatoribus. Vnde fit vt pro ansa reprehensionis ponatur, & pro eo quod est argumentum reprehendendi & contradicendi. Plato in Phædo, πολλὰς ὥς τὰ λεχθέντα, ἐν ἑαυτῷ ὑπάρχει καὶ ἀντιλαβὰς, ἢ τις μέλλει αὐτὸς ἱκανῶς διεξίεναι. Dicitur & ἀντίληψις, obiectio disputantis cum altero, id est ἀντιλογία, καὶ ἐνστάσις ἢ ἐλέγχοντι. Idem in eodem, ὅς τις μὲν τοῖς ἐκ ἰσχυροῦ τῶν καὶ πλεονεξιώντων ψυχῇ σωματικῶν, ἐκ συγχωρῶ τῇ συμμίσθῃ ἀντιλάβῃ. ἀντιλαμβάνομαι enim est corripio & reprehendo, id est ἐπιλαμβάνομαι. Plato in Gorg. ἔαρ δὲ τῶν ὑμῶν μὴ τὰ ὅντα δοκῶ δμοιοῦν ἐμαυτῷ, καὶ ἀντιλαμβάνομαι καὶ ἐλέγχω. ἔαρ γάρτοι ἔγωγε ἐδῶς λέγω ἢ λέγω, ἀλλὰ ζητῶ κοινῇ μετ' ὑμῶν. Paulopost, ἀλλ' οὐκ ἐμὲ γὰρ ἀκέρως ἐπιλαμβάνουσιν, ἐάν τις σοὶ δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν. ἀντιλαμβάνομαι, capio, id est delecto, persuadeo. Idem in Phædo. εἰ μὲν γὰρ μὴ δὲ λόγῳ ὅτις ἀντιλαμβάνει καὶ νῦν καὶ ἀπὸ, δὲ ἀρμονίαν ἵνα εἶναι ἡμῶν τῇ ψυχῇ, mīhi hæret in animo, me adducit. ἀντιλαμβάνομαι, capessio, fuscipio, ἄππομαι. Demosth. καὶ ἔως ὅτι καὶ ὅτις, ἀντιλαμβάνει τῇ πραγματικῇ. ἀντιλαμβάνω, vicissim accipio, vt ἀντιδωρῶμαι vicissim dono Greg. dixit. Diximus alibi quid significet ἀναλαμβάνω, quare ad alia composita transeundū est. ἀπλάμβάνω, capio, deprehendo, intercludo, intercipio, cohibeo. Xenoph. ἀνάγκη τὸς μὲν ἐπὶ τῇ βραδυνότητι ἵππων ἀλίσκωσθαι. τοὺς δὲ διὰ δυσχωρίας ἀπλάμβάνει. Dicitur & ἐναπολαμβάνω τὸ ἐναποκλέω. Aristot. in Probl. sect. ii. ὅς τις ὡς ἐν χιτῶνι, ἔπειτα καὶ ὡς τῶν πονέματός ἐστιν ἀποκλεισθῆναι ὅτι ὡς ἔξω, ὡς ὅτι τῇ κλειψίδι. καὶ πάλιν πρὸς τὴν κίνησιν, ἀπλάμβάνει ὅτι ὡς. ὁμοίως οὐκ πολλὰς κινήσεις ἔσθις, ὅτι πνεῦμα ἐναπολαμβάνει. Idem, ἀπολαμβάνομεν τοὺς ἀδρόον τὸ ὑγρόν, ὅταν ἀντιπνεῦμα, ἀδρόον διεξέρχεται. Alibi καταλαμβάνει pro eodem dixit. Idem in eadem, τοῦ δὲ χαμῶντος πεπονημένον ἐκτὸς τῇ σωματικῇ, πολὺ καταλημμένον δὲ ἐν φέρεταις ὁρμῶν, ἐκ πνεῦμα, δὲ διαλύει τὸ ὑγρόν. Et rursus, ἀλλ' ὅτις καταλημμένον τὸ ὁρμῶν καὶ μὲν, διαλύει τὰ ἐν ὑμῖν ὑγρὰ. Theophr. in v. de Plātis, καὶ τὰ μὲν χιτῶν ἐξυλῶν, ὅλως ἀφαιρεθῆναι, διὰ τὸ γυμνωθῆναι τῇ μῆτραι ἐκδιδόντι. τὰ δὲ πεπονητὰ καὶ ἐργονύλα, εἰρηνοῦς, διὰ τὸ ἐναπελῆσθαι τῇ μῆτραι. Et in secundo de

γὰς ἀγόμεναι ἐκάσῃς ἐκάστοισι, olim rigabat regiones horum iam dicto-
rum ubiq; distributas diuisasq; id est διλημμενύμεναι, καὶ διωρεῖν διοχευόμε-
ναι. Plato in Sympol. τικμαίρομαι δὲ ἢ ὡς κατεκλίνῃ ἐν μέσῳ ἐμῶτε καὶ σε,
ἴνα, ἢ μᾶς διαλάβῃ, dirimat, disgreget, diducat. Aristot. in quarto Politic.
ἐν δὲ ταῖς μικραῖς ῥαδιόντι διαλαβεῖν ἐς δ' ὅτι πάντας, ὥς ἐμὴν κατὰ λῆξιν μέσον.

Διάληξις.

Διαλαμβάνω, discepto, disputo, tracto & cōmentor, vt latine discepto,
quod ad verbum ē græco ductum esse videtur. Aristot. Δὲ δὲ διαλαβεῖν
πρὶς τοῖς ἀνθρώποις τί ἐστι. πότρου ὑπολήμμις, ἢ δόξα, ἢ διανοία. Plato in Timæo,
κοινῇ δὲ διαλαμβάνοντες πάντες, περασόμεθα τὸ πρῆξιν ἐς δυνάμιν οἷς ἐπέταξας ἀπὸ
δυνάμει, Communi consensu disputātes quæ iussisti. Et διάληξις δὲ ὑπομνη-
ματισμός, disputatio, disceptatio, explicatio rei quæ tractatur cōmenta-
tio, vt scribentis commentarios. Polyb. πρὶς τὴν διασποράν τῶν Ῥωμαίων
loquens, μερίτω δὲ μοι διαφορὰν ἔχον δοκεῖ τῶν Ῥωμαίων πρὸς τὸ βέλτιον ἐν τῇ
πρὶς θεῶν διάλειψι, in iis quæ de diis disputant, & prodiderūt. Idē, Διότι οἱ
πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις μοι τὰς πρὶς θεῶν ὑπονοίας, ὅτι τὰς πρὶς τῶν ἀνθρώπων διαλήψεις, ἔκ ἐκεί-
νης ὥς ἐπὶ τὰς πᾶσι πρὸς τὰς διαφορὰς. hoc est cōmentationes, disputationesq;
inferorum nō temere edere & peruulgare: vt scilicet populares cōti-
nerent à sceleribus opinione impendentis iræ diuinæ. Quæ verba sunt
hominis inferorū supplicia animorūq; immortalitatem fabulas esse
censentis. Theophr. in octauo, καὶ δὲ τὰς ἀναδρασίδας καὶ τὰς διαφύσεις
ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν, in vnūsum & collectim explicare, sum-
mario tractatu complecti. Διαλαμβάνω, administro, rego, διαχειρίζω. Pla-
to in Politi. de sæculo Saturni loquens, τότε γὰρ αὐτῶς πρῶτον τοῖς κυκλί-
σιν ἡρχομεν ὑπομελέμεναι ὅλην δὲ διὰ τὴν ὥς καὶ κατὰ τὸ πᾶν ἀρχόντων πάντων
τὰ τοῦ κόσμου μέγαν διαλημμενύμεναι, id est διακινεμενύμεναι, διακχερισμενύμεναι. Deinde
subdit, καὶ δὲ καὶ τὰς ῥῶας κατὰ γῆν καὶ ἀγέλας οἷον νομῆς δέοι διαλίφεισαν
δαίμονες, αὐτάρκεις ἄς πάντα ἐκάσῃς ἐκάστοις ὧν οἷς αὐτῶς ἐνέμεναι, administra-
bant, regebant, vnusquisq; sufficiens singulis ad omnia, quorum regi
mini præfectus erat. Διαλαμβάνω, concipio, cōprehēdo. Aristot. in vii.
Politi. ῥαδιόντι μὲν πρὶς τῶν καὶ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίσιν, proba-
tionem & explorationem capere, & animo concipere. vt sit διαλαμβά-
νω ἀντὶ τὴν λαμβάνω. Διαλαμβάνω etiā διορίζω significat. Xenoph. in Oecon.
ἦδ' ὅτι ἐφ' ᾧ Σώκρατες καὶ διαλημμενύμενος πολλὰ κίβητις ἐκρίδω, ὅτι καὶ παρὰ τὴν ἢ ἀπο-
τίθαι, Iam vero o Socrates & sæpe ipse ita causam dixi, & accusatus
sum certa & præcisa hac iudicii formula, quonā me supplicio, quæ
multa affici oporteret. Et sequitur, ὑπὸ τοῦ ἐφ' ᾧ ἐγώ; ὑπὸ τῆς γο-
νοικὸς ἐφ' ᾧ. alludens ad formulam forensē de qua supra diximus.

διαλημμενύμενος ἀντὶ τῆς διορισμενύμενος dixit, vt quidem ego cēleo. Διαλαμ-
βάνω, intercipio. vt, ὅτι διέλαβον τὰς δδούς φυλακῶν, vias obsedit, & inter-
cepit transitus stationariis militibus. Διαλαμβάνω etiam refertur ad

διαδίδωμι, ut sit διαμετρεῖν, de quo alibi dictum, cum singuli ad mensuram accipiunt frumentum, aut virilem portionem. Demosth. οἱ δ' ἐν τῷ πηραιῖ διελάμβανον κατ' ὁβολὸν τὰς ἀγρὰς. Sic Διανέμομαι, ut διανέμεσθαι τὰ κοινὰ apud Andocid. partiri inter se peculatum. καταλαμβάνω offendo, id est inuenio, assequor, nanciscor, & anteuerto, & comprehensor, & comperio, hoc est compertum habeo. & κατάληψις, quam Cicero comprehensionem vocat in Academicis: quā Stoici posuerunt, Academici tollebant. Et καταλαμβάνω τὸ συναρπάζειν ut supra dixi. καταλαμβάνω, deprehendo. Xenoph. in Sympos. in persona Socratis loquens, οὐκ ἴσῃ οὗτοι κατέλαβέ με ὀρχήμενοι; offendit, deprehendit. Theophr. in. v. πρὶ φυτῶν, οὗ δὲ πρὶ φύσεως καταλαμβάνει τὰς ὄζας φανερώτατον δὲ αὐτῆς τὴν αἰσθησίν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ δὲ ἄλλων ἢ ὁμοίων. καταλαμβάνει pro contegit, obducit, complectitur dixit, hoc est περιλαμβάνει, ut infra subdit, καὶ ἐάν τις ἐμβάλλῃ λίθον ἐς τὸ δένδρον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, κατακρύπτεται περιλαμβανόμενος ὑπὸ φθιφύσεως. Inde illa κατάληψις Zenoniana, quam Cicero ut dixi comprehensionem vertit, quæ fit quasi digitis in pugnum contractis. καταλαμβάνω τὸ διελέγχω καὶ αἰρῶ τὸν κατακροθήμενον, id est reum perago. Antiph. τὸν περὶ γὰρ δῶκοντα, οὐ δῖκαον καταλαμβάνει, καὶ ὅπως διδάξαντα οὗ ἀδικεῖται. τὸν περὶ φθιγοντα ἀνόσιον ἀλῶναι, καὶ φανερώς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται. καταλαμβάνω, occupo. quod etiam καταλαμβάνομαι dicitur. Diodor. οὗτοι καταλαμβάνουσι τὴν ἐπικράτειαν καὶ τὴν ἐξουσίαν διὰ τὴν συστῆσαι, καὶ πρὶς αὐτὸν ὑποδείξιν γένεσθαι τῶν καταλημμένων πλὴν πείσαν βαρβάρων. Plato in Timæo, τῆς αὐτῆς φορᾶς τὰ τάχιστα περιιόντα, ὑπὸ τῆς βραδύτητος ἰόντων ἐφάνητο καταλαμβάνοντα. καταλαμβάνειν, id est occupare & occupari, vel vincere & vinci celeritate ut Cicero transtulit. Ab hoc fit ἐπικαταλαμβάνω, quod idem significat, scilicet assequor & anteuerto. Idem in eodem Timæo, καὶ δὲ ὅτι ἐπεὶ ἂν ἡ σελήνη περιελθῇ τὸν αὐτῆς κύκλον, ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. Theophr. in secundo πρὶ φυτῶν, πεπαιγμένοι δὲ ἐν τρισὶν ἔτεσιν, ὥστε καρπὸν ἔχον ἐπικαταλαμβάνοντες τὴν νέαν τὴν ἔσπιν. Significat & opprimo, ut in illo Xenophōtis, ἔθειον δὲ δρόμον, ἐπικαταλαβὼν ἐν ταῖς ὁδοῖς βελόμενοι. Cicero in Frumentaria, Antonium in mediis eius iniuriis mors oppressit, Ἀντώνιον δὲ μετὰ τὴν ὑβρίστον τὸ χρεὼν ἐπικατέλαβεν. κατέλαβέ με τὸ πρᾶγμα τὸ, mihi hoc contigit, mihi accidit. Synes. καὶ νῦν πρὶ τῶν καταλαβόντων σὲ πραγμάτων δοκῇ μοι συνοπτεῖν καὶ ἀνὰ γνώμην. Herodotus. πολλῶν δὲ καὶ θανάτων κατὰ λιφότητων πλὴν πόλιν. pestem & famem significans quibus urbs afflicta erat. Plutarch. τοιαῦτα μετακινούμενον τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνουσιν, oppresserunt. Ponitur & impersonaliter pro contigit. Herodotus in sexto, καὶ μιν ἀνελόμενον ῥῆσι αὐτοῖσι ἰπποῖσι ἄλλω δολυμπιάδα, κατέλαβεν ἀπθανεῖν ὑπὸ τῶν πρὶς στρατὸς παίδων. Paus. in Atticis, πλὴν δὲ δι' συνοικίαν αὐτῶν κατέλαβεν ἑὸς πρὸς ἀπθανεῖν ἀπαιδία. Idem alibi, οὐκ ἐπὶ κατέ-

λαβερ ἄρθρων ἐν αὐτῇ λακεδαίμονιων πεταγμύνης. Et pro aduenit personali-
 ter. Herodí. Ἐπὶ δὲ κατέλαβον αἱ φηθίας ἡμέραι, id est spectaculorum ve-
 ro diebus. Ἐκλαμβάνω verbum est in compositionibus medicorum vfi-
 tatum. Diosc. πρὶ τῶν πόντων, ἢ δὲ δὲ αὐτῶν λιγνύς καιομύλων, ἐκλαμβάνεται πρὸς
 μέλαν ὅ γράφεται κατασκῶν. Pro quo interdum dicitur ἐκλαμβάνω. Et
 πρὶ πωσιλαίης, ἐκλαμβάνεται δὲ ἐν τῇ ἐψήσῃ ἡ πώσις, ὑπερβαίνει τὴν ἐξίς καδὰ
 ρῆ. Excipio latine dicitur. Celsus libro quinto. Hæc excipiuntur cera-
 to ex rosa facta. Idem, Medicamenta composita molli lana excipiun-
 tur, eaq; lana naturalibus condita. Hoc verbum significat medicamē-
 ta cōtuso aliquo humore diluta colligi. Ἐκλαμβάνω, percipio. Isocr. τοῖς
 ἰάσονος πασιρ, ἐλπίζουσι δὲ ὅσον ἀγαθὸν ὅσον ἐν αὐτοῖς, τὸ το μὲν, ἐκλήβετο. τὰ δὲ
 δὴνὰ πάντα τὰ προσόντα τῷ πράγματι, καὶ τὰ κακὰ, διαφύκειται. Ἐκλαμβάνω,
 excipio, id est interpretor, intelligo. Greg. Ἦσαν ἔσαν καὶ γὰρ κακῶς
 ζυνὲς δὲ φησὶν, ἀντὶ δὲ τὰ τῶν θεῶν σέβοντες. quod Eustath. voce passiva ex-
 tulit, ὁ δὲ πατὴρ μὲν ἐς ἐλπίσιν οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσι. πλὴν δὲ ὑπὸ αὐτοῦ
 διοκομύλῳ πινελόπῳ, ἐς ἐλπίσιν ἐκλαμβάνονται. ἀντὶ τοῦ ὑπολογίζοντο, ἐκ-
 προλαμβάνω δέχονται. προλαμβάνω, occupo, anteuerto, quod & καταλαμβάνω & προ-
 καταλαμβάνω dicitur. Theophr. in. viii. Ἀπλῶς ὁ προῖστος τὰ ἴα, δὲ ἰχθῶν,
 ὡς καὶ δωάμῳ φέρει τὸν χαμῶνα. τὰ δὲ, δὲ ἀδένειαν, ὅπως προλάβωσι ταῖς
 ἀδένειαις πλὴν ἄνισιν, vt incrementum præsumere valeant clementia tem-
 poris. Cicero anticipare dixit. Alibi cum genitiuo casu, τὰντα γὰρ διὰ
 πλὴν ἀδένειαν προλαβὲν τῇ ῥίζῳ βλάται τοῦ χαμῶντος, anteuertere hyemi.
 Quare προλαμβάνω ἀντὶ τοῦ φθάνω ponitur, & præcedo. Synes. de Amasi-
 de & Polycrate loquens, Δῖλον ἐκρίστην ὅτι καὶ ἐδάκρυον, ἐπὶ πρὸς λαβὲν ἢ
 συμφορὰ πλὴν ἀπὸ ῥήσιν, si amicitia renunciationem calamitas Polycra-
 tis præcessisset. Quare οἱ προλαβόντες, maiores & decessores & anteces-
 sores dicuntur. Greg. μήν ἦν ἡ δὲ αὐτὸν ἡμῶν χρόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν προ-
 ληφτόν. Idem, Ἐπεὶ δὲ οὗτος ὡς ἐπιστῇ τῇ νέῳ, πρὸς μὲν ἐνταῦθα πρὸς ἑνὶ τῷ
 προληφτόν ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, Cum aliquis aduenerit, prius diuerso-
 rium ei datur apud eos qui iamdiu in vrbe moram traxerunt. προλη-
 φῆς, opinio anticipata, cogitatio & cura quæ iam animum occupauit.
 Basil. οὐκ ἔστιν ἐν κερῶν γράται δωατέρ, μὴ καταλείναι τὰς ἐναρκημύνας χα-
 ρακτῆρας. Ἐπὶ τῇ ψυχῇ δόγματὰ θεῖα πρὸς δέσσειν, μὴ τὰς ἐκ τοῦ ἔτους προληφῆς αὐ-
 τῆς ἐξελόντα. Cicer. in Acad. anticipationem & prænotionem vertit. Et
 in pri. de Natura Deorum, Ex quibus (inquit) notitiæ efficiuntur,
 quas Græci tum ennoceas, tum prolepsis vocant. προλαμβάνω, opinio-
 nem præsumo, existimo. Plutarch. in Cef. ὅρ τῶν ἐναι προλαβόντες, ὡς μὲν
 σὺν ὁδῷ καὶ διέπασσαν ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων. de Cinna loquens qui erro-
 re populí discerptus est, δμῶν μὲν αὐτὸς ὡς κίνησεν τὸ σωμῶσαν τῶν τῶν
 καὶ ὡς ἀνηγκόσιν. Inde præsumo verbum, pro opinione anticipata du-

cor, quo verbo Iurisperiti vti sunt, & inde titulus in Pandectis de
 praesumptionibus. & in titulo de aedilitio edicto. cap. Praecipunt. Pre-
 sumptum est, pro verisimile est, pro comperto ferè est. ἱππαραμβάνω τὸν
 ἵππον, idem quod ἀναλαμβάνω, vt supra dictum est. Xenoph. ἢρ δὲ εἰς τὸ
 θᾶπτον ὁρμώμενος ἱππαραμβάνει βέλῃ, δὲ δὲ ἐξαπινάως παῖρ, Si impetum equi
 retinere ductu habere velis. Significat etiam παραμβάνω. Thucydid.
 οὐ γὰρ ἂρ κέρκυρὰν γε ἱππαραβόντες βία ἡμῶν ἄχον· παραλαμβάνω, per manus παραλαμβάνω
 traditum accipio, vt successor facit qui provinciam accipit: Sic enim
 Demosth. vsus, & Gaza ex Cicerone. Significat & a maioribus acci-
 pio, & quasi per manus traditum accipio, vt parentes liberis. Plato li-
 bro primo de Repub. πότρου δὲ κεφάλι ὧν κέκτισται τὰ πλείω πῦρλαβες, ἢ
 ἐπεκτίσας; πῦρ ἐπεκτισάμενος ἐφ᾽ ᾧ σώζεται, μέσος δὲ γέγονα χημμάτης ἢ τε πάπ-
 πος καὶ τὸ πατρός, δὲ μὲν γὰρ πάππῳ τε καὶ ὁμώνυμῳ ἐμοί, σχεδόν δὲ ὅσῳ ἐγὼ
 νῦν ὕσῳ ἔχω καὶ κέκτισται, πῦρλαβὼν, πῦρλαβὼν τὸ σῶντι ἐπὶ νῦν ὕσῳ. Ari-
 stid. in panath. τὰς πρᾶξας μὴ πῦρλαβὼν, πλείους μὲν ἢ τὰς τῶν ἄλλων συμπα-
 των, μέγας δὲ ἀπασῶν ὕσῳ δὲ παρὰ τὸν πατέρα, a maioribus audiendo accep-
 mus. παραλαμβάνω τὸ ἐκδέχομαι καὶ διαδέχομαι. Basil. de vita solitaria,
 πᾶσι ἡμέρα ἰδίῳ ἥκει φέρεται, ὅτι ψυχῆς ἐπισκόπηση καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθήμεναι
 φροντίδας πῦρλαβῶσαι, ὅν τὰς αὐταῖς φαντασίαις τὸν νοῦν ἐξαπατῶσι. Cicero
 in Cato. Sed memoriam illius viri omnes excipient anni consequen-
 tes. Liviū, Nec tranquillior nox diem tam foede actam excepit, id est
 subsecuta est, διαδέχεται, ἐξεδέχαστο, πῦρλαβὼν, ἐξέλαβεν. Lucia. Ἀκούας δὲ ἴσως πῦρ
 τὸ ἱρακλέους, ὃς διαδέχεται τὸν ἱρακλέα, καὶ ἀναπάντης πρὸς ὀλίγον τὸ ἄχθος,
 ὑπὸ τῶν ἐαυτὸν ὥς φορτίου, quoniam pacto successerit Atlantī, vel exceperit
 vices Atlantis. Sic διαδέχεται ὁ υἱὸς τὸν πατέρα πλείον, succedit diui-
 tiis & excipit. καὶ διαδέχεται πῦρ ἀρχῶν, ἢ τὸ ἄρχοντα, succedit magistratui,
 suffectus est in locum. καὶ διαδέχεται τὸν πατρίαντα, ἀντὶ τὸ ἀξίωμα, ἢ
 πατρίαντα. Alex. in Probl. καὶ πῦρ πᾶσι κατὰ συγγένειαν διαδέχεται τὰ ἰκτὸ
 μύρα, Liberi succedunt multis morbis parentum. ἐκδέχομαι proprie
 id dicitur. Aristotel. in Probl. segm. xi. Διὸ καὶ ὁ φύσῳ συνεχῆς, ὃ δὲ ἐκ-
 δέχεται κινουῦντα κινῶν ἄρ, ἕως ἂν ἀπαραμῶν, δὲ ἐπὶ τῶν σωμάτων ὅτι τὸ πῦρ.
 Paus. in Lacon. ἐξεδέχαστο δὲ ὁ παῖς ἐκδέχεται πῦρ ἀρχῶν. Ibidem διαδέχε-
 ται etiam dixit. Greg. ὁ τὸν Διοκλεῶντος διωγμὸν ἐκδέχαστο μαζιμῶν δὲ
 παραδέχομαι est idem quod παραλαμβάνω, accipio a maioribus, & fama παραδέχομαι
 referente accipio. Plato in quarto de Legibus, φήμι τῶν πῦρλαβῶν πῦρλαβῶν
 θα ὅτι τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. Significat etiam suscipio, id est ἀναδέχομαι,
 ἐπιβάλλομαι, incepto. Demosth. πῦρ τῶν συμμοριῶν, μέγας δὲ τῶν ὑπὲρ ἐκείνων
 πρᾶξάντων ὅστις ἄλλοι πῦρλαβῶνται διδάσκονται. προσδέχομαι praeterea ac-
 cipio, & admitto, etiam expecto significat. Xenoph. ἔπιμπετέ με ὁ κνῖς
 δὲ ἰνδὲ πρὸς σι. φησὶ γὰρ προσδέχεται χημμάτων, προσδέχεται καὶ ἄλλων στρατῶν

εἰκοθερ ἐκ προσώρ. Lucæ secundo, Δίκαιος καὶ δολοφόνος, προσδεχόμενος πλὴν
 ἀνάκλησιν τῶν ἰσραήλ. Significat etiā suscipio. quo Gaza & Cicero vsus
 est. ἐνδέχομαι, τὸ διμῶδες δέχομαι, libens admitto. Sic Demosth. & Gal.
 utuntur. ἐνδέχομαι τὴν αἰτίαν τῆς αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀναδέχομαι, recipio in me cri-
 men, & culpam præstare volo. Demosth. μετὰ δὲ ταῦτα πάντα ἡ γυνὴ ἐξέτα-
 τὸ ἐφ' ἑαυτῇ τὰ προσημύνα, Sese reum omnium fecit, crimē ut suū agno-
 uit, omnia in sese recepit. ἀναδέχομαι πλὴν δίκην, spondeo, ἐγγυαίμαι, ut
 sponsor vadimonii. Phalaris τὸν κῆρυ, μέτελθε ταύτην ἀντις, καὶ πέντε τά-
 λαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῆς κηδεστῆς, γαμβρύνῃς φθι πατρὸς, interpellato matrē
 de nuptiis filiae, & promittito, spondeto, iubeto fide esse tua quinque ta-
 lenta dotis genero cum filia ei nupserit. Verba sunt eius qui dotē da-
 re volebat alienæ filiae. Sequitur enim, μὴ μάλλον ὡς δωρεῆς διδομένης,
 ἢ ἡγεῖσθαι ὑπὲρ ἐμῶν ὀφειλόμενον διορθώμεν, Planeq; affirmato & ingenue, nō
 magis me filiae dotem dare, q̄ patri debitum reddere. Est enim διορθώ-
 θαι, ut alibi diximus, aliquid cum asseueratione dicentis, non simula-
 tionem præferentis aut timiditatem aut verecundiam. ἀναδέχομαι, re-
 cipio, id est seruo & colligo dispersos. ut, ὅς τις ἀνέδεξατο ὅσους ἠδυνάτο πλά-
 σαι, ἢ ἐκ φθι μίχης ἀνασωζομένην. ἀντὶ τοῦ ἀνέλαβε. ἐνδέχεται, fieri potest,
 facultatis est nostræ, & probabile est, defendi potest, vsu venit inter-
 dum: quarum significationum exempla sunt crebra apud auctores.
 Theophr. in principio libri tertii, τὸτο δὲ ἐκ ὡς ἐκ ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως.
 ἀλλ' ἵσως διὰ τὸ μὴ πρῶτον μὴ εἶναι φυτόν, Non quia non possit &
 alio modo fieri. Et in octauo, ἀλλὰ ταῦτα ὡς ἐνδεχόμενα λαμβάνειν διὰ τὸ πά-
 ρον, Verū hæc quia rara sunt, pro cōtingētibus accipiēda sunt. Aristot.
 in. viii. τὴ μετὰ τὰ φυσ. τὸ ἄρα δυνάτ' εἶναι, ἐνδέχεται ἢ εἶναι ἢ μὴ εἶναι. τὸ αὐτὸ
 ἄρα δυνάτ' ἢ εἶναι καὶ μὴ εἶναι. τὸ δὲ δυνάτ' μὴ εἶναι, ἐνδέχεται μὴ εἶναι, cō-
 tingit. Et, ἐκ ἐνδέχεται impersonaliter, pro fieri nō potest. Demosth.
 ἡ δὲ ἀφόβος, ὅτι ἡ ἰδία ἐκαστος ἄλλῃ, καὶ ὁ πόλις κοινῇ πάντες ἀποφασίζουσιν, οὐκ
 ἐνδέχεται πρὸς δ' αὐτὸ ὕδωρ ἀπέρει. Antiph. τοῖς ἐνδεχομέναις ἡμωσίαις ἐκόλα-
 σεν, iis suppliciis affecerunt quorum res ipsa facultatem eis dedit. καὶ
 τὰ δ' ἐνδεχόμενα Synes. dixit pro quatenus licuit. Et, ἐκ τῆς ἐνδεχο-
 μένης, quoad eius fieri potest. Hoc etiam participium iungitur cū su-
 perlatiuo. Aristotel. in. vii. Πολίτι. ἢ δὲ πόλις κοινῇ, τίς δὲ τῆς ὁμοίως,
 ἐνεκεν δὲ ζωῆς φθι ἐνδεχομένης ἀρίστης, q̄ fieri potest optimæ, q̄ natura huma-
 na capit optimæ. Quid autem δ' ἐνδεχόμενον differat τῶν δυνατῶν, Plut.
 docet ὅτι τῆς εἰμαρμένης, subtili satis disputatione: cuius hanc sum-
 mam colligere possumus. quod quedam sunt δυνατὰ, quibus nullus
 casus obstare potest: & illa sūt ἀναγκάια, ut ortus & occasus stellarum
 & similia. horumq; ἀντικείμενα sunt τὰ ἀδυνάτα. τὰ δὲ ἀντικείμενα, αὐτὰ πε-
 ς καὶ τὰ ἀντικείμενα, Cum autem tria sint, δ' δυνατῶν, δ' ἐνδεχόμενον, δ' ἐφ'

ἡμῖν, quod etiam κατὰ προαίρεσιν dicitur, id est arbitrarium. Horū cō-
tingens a possibili quid differat, iam dictum est. Ab arbitrario autem
eo differt, quod contingens & ipsum est contingens, & eius oppositū.
Arbitrarium vero altera pars est contingentis. ἀφορίζοιτο δ' ἂν ὁ δὲ οὐ
καὶ μὴ ἐνδεχόμενον, ὅπως αὐτό τε καὶ ἐνδεχόμενον. ut pluuere sole occidente
& non pluuere. τὸ δὲ ἐφ' ἡμῖν, βάπτειν μένθ' ἢ ἐνδεχόμενον. Quod tamen ἐφ'
ἡμῖν dicitur, id est arbitrarium, latius patet ὅτι ἡ προαίρεσις. continet
enim ἐπὶ ἐπιλογισμῶν καὶ διανοίας, quod ratione fit composita. καὶ ἐκ
ἐκ πάθος καὶ θυμῶν καὶ ἐπιθυμίας, quod proprie κατὰ προαίρεσιν, id est con-
sulto factū dici nō potest. Adde & illud si placet, οὐ καὶ δυνάμει, ἢ ἐνδεχο-
μένῳ τῇ φύσει πρότερον ὄντι. καὶ ἐνδεχόμενον, τὸ ἐφ' ἡμῖν προϋφίσταται. Deinde
ὅτι τῶν τετῶν ὄντων, δυνάμει καὶ δυνάμει καὶ δυνάμει, δυνάμει καὶ ὡς
τὸ εἶναι προϋπόκειται καὶ δυνάμει. δυνάμει δὲ ἢ δυνάμει προϋφίσταται, id est prius
in naturam rerum cadit. ἀποδέχομαι, δὲ δοκιμάζω καὶ σταναινῶ, probō, cō
mendo. & varīe construitur, interdum cum genitiuo & accusatiuo, ut
ἀποδέχομαι σὺ τὸ τῶν. Plato in secundo de Repub. καὶ δὴ καὶ τότε τὸ θρα-
συμάχῳ ἀπεδέξατο. Idem, ὅτι αὐτὸς θρασύμαχον λέγων ὡμῶς ἀπο-
φαίνετο, ὡς ἄματον δικαιοσύνην ἀδικίας, ἐκ ἀπεδέξατο δὲ μὴ. Isocr. & cum geni-
tiuo solo, & cum accusatiuo ἐν ᾧ πρός ἐνθυμῶν, ἐνθυμῶν δὲ καὶ ἐκ
δέξιοι τῶν τὰ πρῶτα λεγόντων, οὐ νόμον θέτετε ὡς καὶ ἀδικεῖν. Sic Demosthe-
νης ἀποδέχεται δὲ ἀνδρῶν ἡθελῶν τῶν ὅσους καὶ ταῖς σωθῆναις διακελευ-
μένῳ ἐμμένειν. Isocr. rursus cum accusatiuo πρός Δημοκ. μηδέ τίς τινα τῶν
ἐπὶ ἀδικίας κηρύσσοντων, ἀλλὰ μάλλον ἀποδέχεται τὰς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέν-
τας. Idem, Δόξα καὶ αὐτὸς ἀποδέχεται καὶ Ζηλοῦ. Cum autem genitiuo
iungitur, accusatiuus subintelligitur. Dici enim potest, ἀποδέχομαι σὺ
πῶς πῶς, καὶ ἀντιθέτως, ἀποδέχομαι σὺ πῶς πῶς, ut Ζηλοῦ, ut μακαρίζω, ut
δυσαιμνίζω, & similia. Plutarch. πρὸς μουσικῆς, ἀποδέχομαι μὲν οὖν τὴν συνέσει
τὴν διδασκαλὴν λυσίαν. ἀλλὰ μὲν καὶ πῶς μνήμης ἢ ἐπεδέξατο. Aristotel. in pri-
τῶν μετὰ τὰ φυσ. οἱ μὲν οὖν, ἐὰν μὴ μαθηματικῶς λέγη τις, ἐκ ἀποδέχονται τῶν
λεγόντων. οἱ δὲ ἐκ μὴ μαθηματικῶς. ubi τὸ λόγον subintelligendum. ἀπο-
δοχή, laus & commendatio. Alicarnas. τὰ δὲ ἀντίθετα καὶ ἰσικώλα καὶ
ὁμοιοτέλντα, τό τε μὴ διὰ τὸ ξένον πῶς κατασκευῆς ἀποδοχῆς ἡζήτο, de seculo
Gorgiae loquens. ἀποδέκται & ἀποδεκτῆρες sunt coactores tributorum
& vectigalium, ἀπὸ τοῦ ἀποδέχεται καὶ ἀγρολογεῖν. Aristotel. πρὸς κόσμῳ, ἀποδεκτῆς
προσόδων ταμίαι καὶ ἀποδεκτῆρες. ἀποδέχομαι, δὲ ὑπακούω τὰς χάρας δέχομαι,
καὶ δεξιόμαι, καὶ φιλοφρονέομαι. & accipio, id est ἔστω. vnde ἱεροδοχί, epulū &
conuiuatio. Plutarch. in Galba, ἱεροδοχῆς δὲ πρὸς μὲν ἑδῶν τὰς ὑπαλ-
κὰς καὶ τὰς ἡγεμονίας. Idem in sympo. sapientum, παρισκάνει δὲ ἐκ ἐν
τῇ πόλει πῶς ὑποδοχῶν δὲ πρὸς αὐτῶν, ἀλλ' ἐν ᾧ πρὸς δὲ λαχοῦν ἑστιατορίῳ. συλ-
λαμβάνω etiam δὲ συλλαμβάνομαι dicitur pro adiuvō. Isocr. πρὸς Δημοκ. ὁρῶ μάλιστα

δε καὶ τὴν τυχὴν ἡμῶν συλλαμβάνει (Gr. καὶ τὸ πρὸντα καιρὸν συναγωνίζομαι). Pro con-
 cipio καὶ κυρῶ Aristotel. identidē ut in pri. de gener. animal. συλλαμβάνο-
 μαι Herodo. & συνεπιλαμβάνομαι pro inceptū adiuvō, opitulator, simul
 incumbo, ut in Thalia. οἱ δὲ δὲ ἄρ' συναλάβοντο τῶν στρατῶματ' ἔπ' ἐπὶ Σά-
 μορ τάυτης ἐνεκα φθι αἰτίας. Idem, συνεπιλάβοντο ἃ τῶν στρατῶματ' ἔπ' ἐπὶ Σάμορ,
 ὥστε γινώσκειν, καὶ κορίνθιοι προθυμῶς. Significat & fuscipio accusatiōis im-
 pectum. Plato lib. iiii. de Legibus, ἡς δὲ καὶ πάντα, καὶ μετὰ δὲ τυχὴν &
 καιρὸς τὰνθρώπινα διακυβερνῶσι ἐν παντα. ἡμῶν περὶ μὴν τρίτον συγχωρεῖται, τὰ
 τοῖς ἀφ' ἐπειδὴ τέχνῃν καὶ γὰρ χαμῶντος ἐνδεδέσθαι κυβερνήτῃν ἢ μὴ, μέγα
 πλεονέκτημα ἔγωγ' ἂν δέλω. συλλήπτως, adiutor, συλλήπτρια adiutrix. Ἀγαθὴ δὲ
 συλλήπτρια τῇ ἐν ἀρετῇ πόνοι, βεβαία δὲ ἡ ἐν πλέμῃ σύμμαχος ἔργων. συλλα-
 βοε, index libri, si Ciceroni credimus, qui ad Atticum scribens ita in-
 quit, hisq; librariis imperes ut sumant membranulam ex qua indices
 fiant, quos vos Græci, ut opinor, συλλάβας appellatis. Est enim συλλαμ-
 βάνειν comprehendere. Lucian. εἰπατέ μοι οἱ ὕμνος ὄντες, συναλίφατέ με ἐπὶ θά-
 νάτῳ. Idem, τέτιγα τὸ πρὸς σανάλιν. Ut autem dicunt συνεπιλαμβάνομαι
 σοι & συλλαμβάνομαι, ita etiam συναίρομαι. ut, συναίρομαι σοι τὴν δύνα-
 χίαν, hoc est subleuo, & συναίρομαι σοι τὸν κίνδυνον, ἀντὶ τοῦ συναγωνίζομαι.
 Demosth. in pri. Olynth. Δὲ πίνω τὴν ἀκαίριαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ἡμέτερον
 νομίσαντας, ἐρίμῳ συναράσθαι τὰ πράγματα, καὶ περισβολῶντες ἐφ' ἃ δὲ, καὶ στρα-
 τὸν ἐκείνου αὐτῶς, καὶ πρὸς ζῶντας τὸς ἄλλους ἅπαντας, id est συνεπιλαμβάνειν, συν-
 αίρειν simul cū aliis fuscipere, in cōmune cōsulere de opprimēdo Phi-
 lippo in articulo. Vel ut interpretes, συν τῇ τυχῇ ἀγωνίζεσθαι, fortunæ sese
 danti instare. Prior tamen interpretatiō ex usu est auctorum. Herodot.
 πάλιν πρὸς μνηστῆρας αὐτῇ ἢ συναίρομαι τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τυχῇ. & γὰρ παν-
 τάπασιρ ἀπράκτος ἐπανῆλθε. συναίρομαι minus est q̄ συναίρομαι, quasi sum-
 mis digitis attingere, vel simul onus attingere, non etiam tollere, &
 in humeros fuscipere: quod verbum alibi explicatum est cum verbo
 ἐνάρπτομαι. ἄρπτομαι vero capeffo significat. Plut. τότε ἢ καῖσαρ ἐλθὼν ἤτα-
 τ' ἐπιτόματ'. ἄρπτομαι, esito, gulto. Idem, ἐβρώθη δὲ καὶ φλοιὸς ὡς λέγειν,
 καὶ ζῶον ἀγέτωρ πρὸς περὶ ἤσαν. ἄρπτομαι, attingo & tracto artē aliquā
 & illi studeo. Athen. de Pythagora, ὅν πρὸς γὰρ ἀτάμῳ μυσικῆς. Sic Pla-
 to ἄρπειθαι τῇ μαθημάτων. ἄρπειθαι πλέμῃ, committere. Plutarch. καὶ δια-
 βάντες ἤσαν πλέμῃ. ἄρπειθαι etiam est quod tentare nostri dicunt, id est
 lædere. Diosc. πρὸς ἄγνῃ, ἄρπειται δὲ καὶ κεφαλῆς κάρον ἐπιφέρειν. Plinius tenta-
 re valetudinem lib. xxxi. dixit. Cæsar. exercitum grauis autumnus vale-
 tudine in Apulia tentauerat, id est læserat. Cice. ad Atticum, Valetu-
 dinem tuam confirmatam esse & a vetere morbo & ab omnibus ten-
 tationibus gaudeo. ἄρπτομαι & συμφύομαι, hæreo, conglutinor. Theo-
 phr. οὐχ ἄρπειται δὲ ἐδὲ κατὰ τὴν κόλλῃσιν ὁμοίως τῷ δρυῖνι, τῇ πικρύνῳ

καὶ ἐλατίνων, Materia querna non ita cohæret & conglutinatur cū ma-
 teria pinea & abiegna. Ἀπὸς, tractabilis. Plato, ὁρατὸς ἄ, ἀπὸς π ὅσι καὶ ἀπὸς
 σῶμα ἔχωρ θρωόν. Ἀπὸ μὲν aptus id est confertus & compositus, ἀπὸ μὲν
 προσδεμνῶ. Aristotel. in secundo de partibus, ἔχει δὲ ὁμοίως ἢ τῷ ὄσῳ
 καὶ ἢ τῷ φλεβῶν φύσιν. ἑκατέρω γὰρ αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς ἡργμῆν, σωτηρίας ὅσι. καὶ ἔτι
 ὄσῳ ὅσι αὐτὸ καὶ αὐτὸ ἔστιν. ἀλλ' ἢ μόνον ὡς σωτηρίας. ἢ ἀπὸ μὲν καὶ προσδε-
 μνῶ. Cicero de Fato, Quid si concedatur nihil posse euenire nisi cau- **Aptus.**
 sa antecedente, quid proficietur, si non ea causa æternis causis apta du-
 catur. Supra autem dixerat, confertam & contextam naturalem col-
 ligationem causarum. παράπρωμα est manu aberrante attingere. In παράπρωμα
 hippiatr. ἐὰν δὲ σκεπδῶν γῆκεται, φανερόν αὐτῶν κινήσας πρόσκαιρον, φυλασσόμε-
 νον μὴ προσάψῃ τὸ τένοντον, ne temere attingas, & ne aberrante manu.
 παράπρω pro amuleto appendo. Plutarch. de Pompeio qui præsidium παράπρω
 misit piratis contra Metellum, τοῖς ἀνοσίοις ἀνθρώποις ἢ ἀθέοις ὄνομα κινδύν-
 τα, καὶ παράπρωτα πλὴν αὐτῶν δόξαν ὡς ἐλεξιφάρμακον. Theophr. in nono, Ἀγα-
 θὸν δὲ πλὴν ῥίζαν καὶ εἰς ὠτόκιον παράπρω καὶ εἰς ἐλάνθρα. Inde παράπρω, amu-
 letum. Diosc. libro quarto, καλῶσι δὲ αὐτοὶ ἱδρὸν βοτανῶν, διὰ δὲ ὄλκον ὅν
 τῆς καθαρμοῖς εἶναι εἰς παράπρωτα. Idem πρὶ ἱππογλώσσῃ, Δοκεῖ δὲ ἢ κόμην
 παράπρω εἶναι χρησίμους κεφαλῶν. Plinius tamen lib. xxvii. de ea loquens
 ita inquit, Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Appellan-
 tur etiam παράπρω a Theophrasto alligata alexipharmaca. παράπρω παράπρω
 etiam idem quod πρὶ τίθειμι, impono, imprimo, iniungo. Demosth. νῦν
 πίνω. ἔστι δὲ νόμος ταύτην πλὴν λόγον ἀντι καλῶς ἀγρῶν τῇ πόλει παράπρω.
 Aristoph. πολὺν φθὶν πνίγας πρῶτον μῦθον ζητῶν αὐτῶν παράπρω. Plato in apo-
 log. οἱ ἐμοὶ δοκῶσιν ἀγαθῶν τῇ πόλει παράπρω. Significat etiam acquiro
 & ascisco. Xenoph. νομίζοντες πρὸς μὲν ὄλκον, πρὸς δὲ ὀδονομῶν, μεγέ-
 λους δὲ τιμὰς τῇ πόλει παράπρω. Significat etiam pro ornamento colli ge-
 sto. Plato libro tertio de Repub. in fine, ἀλλὰ μόνον αὐτοῖς ἀπὸ πρῶτον χρυσὸν
 καὶ ἀργύρεον ἢ θέμις. εἰ δὲ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἵεναι, εἰ δὲ παράπρω, εἰ δὲ πίνην δὲ
 ἀργύρεον ἢ χρυσόν. καὶ ἔτι μὲν σῶζοντ' ἂν καὶ σῶζον πλὴν πόλιν. προσάπρω, προσάπρω
 appendo, προσαρτῶ, affigo. Lucian. καὶ προσάπρω πλὴν ψυχῶν τῇ μνήμῃ ἢ
 πρὸς κλυθῶτων, ὁλοῦν δὲ ἄγχοι τῆς ἐμπροσθὶν ἐνιᾶν, Adeo animi intentionem
 defigunt in præteritæ voluptatis recordatione, vt amorum præsentis
 desiderio non magnopere afficiantur. προσάπρω, attribuo, contribuo,
 affigno. Aristot. πρὶ κόσμῳ, πλὴν δὲ Ἀργυρῶν οἱ μὲν, τῇ ἀδύτῃ δὲ, τῇ ἀσπίδι προσά-
 πρωσι, id est προσνέμωσι. προσάπρωμαι, δὲ ἄλλοις τοῖς δακτύλοις ἄπρωμαι. ἀνάπρω προσάπρωμαι
 etiam & προσάπρω δὲ παράπρω, ἢ εἰς δὲ πρὶ τίθειμι. & ἀνάπρω ἀνατίθειμι, tribuo, ἀνάπρω.
 acceptum refero. Plutarch. αὐτῶν πλὴν χάριν ἀνάπρω. ἀνάπρω, exuscito, ἀνα-
 ζωπυρῶ, ἀναζήπιζω. Chrysost. μὴ δὲ τὸ κοιμηθῆν ἡδὴ πένθος ἀνάπρω πάλιν. σκῶνάω.
 σκῶνάω, apparo, compono. Et σκῶνάσις, compositio, conditura. Diosc. κῶν σκῶνάσις.

- ① θυμιάματός ἐστι σκιδασία κατὰ τοὺς νόμους. Idem, μίγνυνται ὅ τὸ βρύον καὶ μέ-
 ροις βαλάνοις καὶ χρίσμασι, καὶ ἐς θυμιαμάτων ὅ καὶ ἀκόπων σκιδασίαν ὄντων
 τῶν. Et σκιδασίος, factitius, cōpositus. Idem πρὶ νασκάφου, θυμιαμάτων διὰ
 τῶν σκιδασίαν, καὶ μίγνυνται τῶν σκιδασίος θυμιάμασι. Idem, πάντες ὅ δι σκιδασί-
 ος οἱ οἶνοι ἀναλαμβάνουσι τῶν λαύμων τῶν μίγνυνται. Plato pro eo quod opifi-
 cio constat in sexto de Repub. τὰ περὶ ἡμᾶς ζῶα, καὶ πάντες οἱ φυτοὶ, καὶ
 σκιδασίον ὅλον γένος. σκιδασία etiam conditionem significat & appara-
 tum ciborum. Plut. de Tito Flamīnio loquens, ἐπεὶ δὲ ὁ ξένος ὅτι πάν-
 τα τὰ κρέα χοίρεά ἐστιν, ἐδύσματος δὲ καὶ σκιδασίως διαφέροντα. Liviū lib. v. de
 bello Maced. Homo non tam q̄ isti sunt gloriōsus, remidens, condimē-
 tis ait varietatem illam & speciem ferinæ carnis ex mansueto sue fa-
 ctam. σκιδάζω, vestio, cultu compono, & induo, armisq; cōtego. Plut.
 in Anton. ἐσκιδασμύοι δὲ πρὸς ἀπλοσίως πάροισι. Idem alibi, ἐπιδύκνυνται
 ἄνδρες ἐπὶ μιοδίων ζῶων περὶ γότας, ἐν ἐδύσιν δὲ δικαίως. ἔτω γὰρ ἀπὸ ἑωμῆς
 σκιδάσαντες ἐαυτοὺς διὰ φόβου ὑπερβῶσι. Idem, ἐδύκεν καλὴν σκιδασίαν, ὅτι
 cultus, cultu celtico tectus. σκιδή, armatura. Thucyd. σκιδὴν ψιλὴν καὶ
 μύοι. Et διακόσμησις, οἷον ὅπλων σκιδή. σκιδή, cultus & gestamē, vt solὶ &
 πανοπλία. σκιδή, armamenta nauis, vt cap. xxvii. Act. Apost. καὶ τῇ ἡμέρᾳ
 αὐτοῦ καὶ τῶν σκιδῶν τῶν πλοίων ἐβρίσταντο. Vel instrumentum nauticū, quia
 σκιδή significat instrumentum vt κατασκιδή, hoc est τὰ σκιδῶν τὰ κατὰ δι-
 κορ, τὰ ἐπὶ τῇ, vt auctor Pollux est in decimo. Vnde σκιδόηκος, ἐν
 ᾧ ἀπὸ τῆς τῆς σκιδῆς καὶ τῆς ἀπὸ τῆς. vasa vsus non quotidiani, vt or-
 namentum domus, quod differt ab instrumento, hoc est, ἐν ᾧ αἱ πλυν-
 τῆς σκιδῶν ἐσσι. Aesch. ἡρχομαι δὲ τῶν τῶν ἀπὸ τῆς καὶ τῶν ἀρχῶν, καὶ σκιδ-
 οῦ καὶ ἐκδομῶν. pro armamentario posuit. σκιδοφόροι calones & λίξε ap-
 pellant. καὶ σκιδοφόροι κτῶν, iumenta sarcinaria & clitellaria. Herodi-
 τὰ δὲ σκιδοφόρα πάντα κτῶν καὶ καὶ ὅκατά ἐν μέσῳ τάξας, ἀντὶς ἅμα τοῖς δο-
 ροφόροις ὁπιοδοφυλακῶν ἐπερ. hoc est impedimēta exercitus. σκιδοπρῶν, in-
 struo, armo apud Plutarch. & fabricor. Idem, ὅργανα ἐσκιδοπρῶν. Idem
 σκιδοπρῶν, pro habitu scenico, hoc est pro instrumento scenico, & cul-
 tu apparatusq; sceniorum. Athen. in. xi. de quodam calice loquens qd̄
 κέρως dicebatur, Δοκῆ δὲ σκιδοπρῶν ἐστὶν πρῶτος τῶν φιλαδέλφου Πτολεμαίου
 βασιλέως, φόρμα ἡ ἡμέα τῶν ἀρσιώνος ἐκόνων. σκιδοπρῶν, pro instru-
 ctum fuisse & exornatum gemmis & aliis rebus preciosis. Sequitur
 enim ibidem, τῇ γὰρ δυνάμει καὶ τοῖς φέραις δυνάμει πάντων τῶν ὁρῶν
 πλῆρες ἐμφανόντων τῶν δυνάμεων. καὶ τῶν ἀμαλθείας ὄντων ὁλβιόπερον τὸ
 κέρως τοῦτο. σκιδάζομαι etiam ornari significat. Synes. εὐοπῆς, εἴτα κερύτῃς
 τῆς ἀρσιώνος, χρυσίον δὲ ὄντι καὶ αἱ γυναικες ἀντὶς τῶν ἐσκιδάζοντων, καὶ τῶν
 μύοις ἀρσιώνος δυνάμεων. Ponitur & pro σκιδάζω. Plato. ἐκ μὲν τῶν κερ-
 ῶν ἄλλοις σκιδάζομενοι, καὶ τῶν πρῶν ἄλλοις. ἐσκιδάζω, orno, adorno.

induo. Aristoph. ἐχάσιν· νῦν οὖν μοῦ πρῶτον πρὶν λέγειν, εἰσάγετε ὡσπερ ἀσάδης
 μ' διορ ἐδιδώταρ, **finite me adornari & amicitri in modū hominis egē-**
tissimi, aut calamitosissimi. Plato in Critone, σκενύω ἑνα πρὸς μέλου, ἢ δ' ἄν
 φθίρειν λαβῶν, δια δ' ἑκδοσιν ὡσπερ ἀσάδης οἱ ἀποδιδάσκοντες. Lucian. ἐμὲ
 δὲ τῶν τοιούτων φέρων ὡσπερ ἀσάδης, ὅθεν πάλιν τῇ λειοντῇ καὶ τῇ λυγρῇ. Sic varia veste
 exornatus Phædria apud Terent. & pro Eunuchō deductus. Apud
 Plutarch. in Sylla ὡσπερ ἀσάδης pro συνσκηδάζεσθαι positum est, id est com
 pilare & interuertere, ubi de bibliotheca Apelliconis loquitur, λέγεται μὲν
 δὲ τὰν τῆς ἐς ῥώμην κομιθεύσης, πρὸς αὐτῇ τῇ γράμματι ὡσπερ ἀσάδης τὰ
 γράμματα. Διασκηδάζω, orno, adorno. Lucian. τὸν μοῦ γὰρ λαβῶσα τύχη, βασιλι
 κῶς διασκηδάζει, ἡ δ' ἐστὶν ἐπιθεῖσθαι. Sic apud Plut. in Anto. Ἀνδρῆς ἐς σατύρας καὶ
 πᾶσας διασκηδασμένους, hoc est ἐσκηδασμένοι, ὡσπερ ἀσάδης exornati, compo
 siti. Significat etiam armari, & διασκηδασμένους στρατῶς ὅς ἐνοπλῆς, καὶ ἐν
 φήκῃ καὶ ἱππομασμένους, sub armis existens ut Cæsar dixit, & quasi accin
 ctus. Sic Antiph. κατὰ λισσάρας, Ἀκίπει τὸν φημισματῶν ὅς ἄνδρες, ὅς πλὴν
 βαλὼν τὰς πεντακοσίας καταβαίνειν ἐς περὶ αὐτῶν γρημαζῶσαν πρὶ φυλακῆς ἢ πε
 ραίως ἐν τοῖς ὅπλοις εἶδεν, καὶ πρὸς τὴν διασκηδασμένους ὅς ἄν δοκῇ ὅθεν δὴ μὲν
 συμφέρειν εἶναι. Demosth. in tert. κατὰ φιλίππου, εἴπε δὲ πρότερον ἐτόλμουν
 εἰδέναι τῶν κακῶν προσιόντων, ὅθεν φωνῶ, πρὶν διασκηδασμένους πρὸς τὰ τέχνη
 προσίσσιν οἱ πολέμιοι. Διασκηδάζω, apparatus, ornamentum & instrumen
 tum, ut lectisternia, & lectistrati apud Athenæum. Διασκηδάζεσθαι, di
 geri, disponi ordinibus discretis. Greg. ἐς Ἀθῶνα. κατὰ γὰρ ἡλὶν καὶ ἡλ
 κίας καὶ τέχνας διασκηδάζειν ἴσταν. ὅθεν γὰρ μάλιστα ἢ πόλιν ὅθεν διασκηδάζ
 εσθαι ὅταν ἑνὶ πλέκῃσι. ἡμῶν δημοσίαν. Διασκηδάζομαι τὸ συνσκηδάζομαι, id
 est sarcinas cōpono, colligo vasa, ut qui foro cessuri sunt, aut alias mi
 graturi. Demosth. πρὸς Ἀφοβορ φημισματῶν. Ἀλλὰ διασκηδασμένους πλὴν δ
 σίαν, καὶ πρὸς τὴν πλὴν μοῦ δόκιαν Ἀφοβῶν, τὸν δὲ ἀγροῦ ὀνήτορι, πρὸς μὲν ἐκείνους δὴ
 κλῶ καὶ πρὸς γὰρ ἔχον ἐμὲ περὶ κίαν. ἐσκηδάζομαι, exporto, ἐκφορῶ. Strabo li
 bro. xv. πάντα δὲ τὰ ἐν περὶ σίδι γράμματα ἐσκηδάζομαι ἐς τὰς πόλεις, καὶ τὰν τῶν
 σαυρῶν καὶ κατασκηδάζειν. μετὰ. Ἀποσκηδάζω inter alia significat aufero et tol
 lo de medio. Synes. οὐ μετνοοῦμαι ἐφ' οἷς δὲ ἐπεκρίκειν τὸν ἀνθρώπον, αὐτῇ τῇ
 προσεχῆσαι σὺν βίᾳ τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκηδάζειν, amolitus, absterres, & de
 medio summouens. Herod. voce passiva usus est, ὃ δὲ περὶ ἐννιῶν ἀπο
 σκηδασμένους πᾶσι τῶν ἐν ἡ πόλιν ἐκείνους ἢ δὲ τῶν, καὶ ὅσοι παρὰ τὴν αὐτῶν εὐνοίαν
 ἐπεκρίκειν, ἡμῶν δὲ αὐτῶν ἐκείνους, ἐπεκρίκειν τῇ ἀρχῇ. Et libro. vii. ἐκείνους
 οὖν τὸς πᾶσι πάντας οἱ σωῆσαν ὅθεν Ἀλεξάνδρῳ, σωῆσθαι τε ὑπὸ τῇ συγκρίσει
 βαλὼν ἐπιλαχθέντες, ἀποσκηδάζομαι. καὶ οὖν ἡ πόλιν ἀπέπεμψεν. ἡ δὲ ἐπὶ προφά
 σιν διοικήσας ἀποσκηδάζειν, μόνος εἶναι βαλὼν οὖν ὅθεν ἔστειλε. Quod verbum nō
 modo amandare & ablegare significat, ut in locis proxime dictis, sed
 etiam de medio prorsus tollere & necare, ut apud eundem de Cōmodo

H

εος ἢ κατασκευὴν τῶ ἀνθρώπου βίον κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἥτις ἐκείνων ἀρεσκία. κα-
 τασκευὴν pro constitutione animi, & pro cōstitutione vitæ & morum
 posuit. κατασκευὴν ποιητῶν Athenæus sepe dixit pro opificio & opere,
 vt, Materiam superabat opus. Cicero etiam molitionē rei vocat, & in
 de illa τῶ σώματι κατασκευὴν Galeno. Supellex etiam & vasa & instru-
 mentum domus vel fundi hoc nomīne significat. Strabo de Persis lo-
 quens, τὸν δὲ πλεῖστον χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐν ταύτῃ κατασκευαῖς εἶναι. νομισματὶ δὲ
 & πλεῖστον χρυσόν. Et κατασκευάζω, instruo, orno. Idem, καὶ βασίλειον κατασκευά-
 σαι, regiam instrumento regio adornauit. Et rursus, πάντα δὲ τὰ ἐν πρὸς
 σίδι χεῖματα θησαυρίζω εἰς τὰ στήθεα, καὶ ταῦτα θησαυρῶν καὶ κατασκευῆς με-
 σεὰ, thesauris & instrumento regio plena. οὐδὲ τοῦτ' ἡγήτο βασιλέω, ἀλλὰ
 πλὴν βασιλῆα, καὶ διενεῶν τὰν πλὴν προσκατασκευάζει. ὧν ταῦτα δὲ ἐκείνους θησαυροί,
 nec Susa regiam sibi esse duxit, sed Babylonem: quā etiam institue-
 bat regio instrumento præter alias adornare. In Pandectis ἡ κατασκευὴ
 τὸ ἄγρ' instrumentum fundi dicitur, & ἡ κατ' ἄγρ' οὐκίνη. Demosth. πᾶ-
 σι κατασκευάσας δὲ πλεονέκτημα ὅν ὡς ὑπελάμβανε σωθίσειας, armamentis omnibus
 instruens. κατασκευὴ etiam apparatus & copiae dicuntur, sine quibus
 commode aliquid administrari nequit. Isocr. in Panegyri. ἀλλὰ καὶ ὅτι ἅλ-
 λης κατασκευῆς ἐν ἡ κατοικεῖσθαι, καὶ μετ' ἡς πολιτοδόμειται, καὶ δι' ἡρ δ' ὠφέλεια αὐτίκω
 ἔσονται πλὴν πόλεως ἡμῶν. quasi supellectilem imperii, vel reip. Græcorū in-
 strumentum dixit. κατασκευὴ, probatio, astructio, demonstratio. Philo-
 Iopo. καλεῖται δὲ αὐτὴμα ὑπόδειξις & γνώριμος, καὶ κατασκευῆς διορίσιν. ἀνυπο-
 δείκτως δὲ πρὸς τὸν διδασκάλου λαμβανόμενα. κατασκευάσας est opifex & mo-
 litor, vt mundi deus molitor. κατασκευάζω etiam verbū est fraudis &
 subdolę molitionis significatiuū, vt struo latinū & molior. Demosth.
 καὶ σιφάνος, μηχανάται καὶ κατασκευάζει ταῦτα ἐφ' οἷς ὁ Στέφανος οὐτοσί ἐμ' ἀπε-
 δομαρτύηται, id est struxit & molitus est. Idē, ἔστι δὲ τὸ αὐτὸ τὸ δολοῦν καὶ κατε-
 χειρῶν, ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατασκευάσας, Hoc est autē qđ significat & plane
 demonstrat, qđ omne hoc negociū ex cōposito ab ipsis structū est. hoc
 ἐμὴ κατηγορῶ significat cum accusatio iūctū. Iulianus Augustus Sera-
 pioni de melle loquens, πολλοὶ δὲ αὐτὸ πινέον εἶναι πάντες δ' ὁμολογοῦσιν. ὁ δὲ καὶ
 μάλλον τ' ἐκ φύσεως αὐτὸ πινέον ἐστὶν κατηγορεῖ τὴν ἡμετέραν ἀντι τὸ πρᾶγμα καὶ
 dicat. Basiliius, τὸ δὲ βασίλειον νοθεύει τὴν ψυχὴν ἐκλύσειν καὶ κατηγορεῖ, predicat, πρᾶγμα
 Seneca pro hoc exprobrare latine dixit, ad Albinā scribens, Nunq̃ te
 fecunditatis tuę quasi exprobraret ætatē, puduit. nunq̃ more alia-
 rum, quibus omnis commendatio ex forma petitur, tumescentem vte-
 rum abscondisti, & ἐπεὶ οὕτως οὐ γὰρ ἡ χάρις τὴν πλὴν πεινῶσαν, ὅς τις ἀκμὴν τὴν ἡλι-
 κίας κατηγορεῖται. numerus enim puerorū indicat, & quasi obicit ætatē
 iā grādiore matri. Huiusmodi autē exprobratio re fit, nō verbis, quale
 est apud eundē ad eadē, Equestri infidēs statuē in sacra via celeberrimo

loco Chloelia exprobrat iuuenibus nostris puluinum ascendētibz, in ea illos vrbe sic ingredi, in qua etiam foeminas equo donauimus. ἀντί τ' ἀναδισίκως πρὶς αὐτῆς κατηγορεῖ τῆς τῶν δ' ἐκλυτῶν καὶ ἀερόδιδασκων. Tranq. in Tiberio, Nihil honoris adiciet mihi patris appellatio. vobis autem exprobrabit aut temeritatem delati mihi eius cognominis, aut incōstantiā cōtrarii de me iudicii. id est indicabit & prodet. Philo πρὶ κόσμου, θείῳ φρασθε μὲν τοῖς φησὶ τὸς τῶν γένεσιν καὶ φθορᾷ τοῦ κόσμου κατηγοροῦντας, ὅτι πᾶσι τοῖς ἀπακθύνουσιν, qui mundum damnāt ortus & interitus. vel potius, qui de mundo hoc prædicant. Est enim prædicare, palam commemorare. unde prædicabile & prædicandum, quod palam dicendum est & gloriandum. Et κατηγορεῖν, indicare & significare nomine & appellatione. Galen. lib. xiiii. Therapeu. ὅταν οὖν μὴ ἀκριβῶς ἢ χολῶδες ὁ ἥντομα, μὴ αἱματὶ διεσθῇ, ἀλλ' ὅτι ἀμφοῖν μικρῶν, ἀπὸ τοῦ κρατῦντος ἐν τῇ μίξῃ, τὸ νομα αὐτῶν ὁρᾷ. κατηγορεύω ὅτι τὸν δ' κρατῦντορ, ὡς ἡρεῖ φλεγμονὴν ἐρυσίπελα τῶν καλῶν ἡμῶν, ἢ ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες. hoc est, appellatione ipsa significetur & declaratur. Vel potius, id quod vincitur, sit adiectiuum nominis, & de eo prædicetur. Significat etiam præ se ferre. Lucian. πολλὰ κατηγοροῦντες ἀπὸ καλῶν, id est ineptiam multam præ se ferentes. Hoc Cicero clamitare latine dixit pro Roscio Comcedo, Nonne supercilii illa penitus rasa olere malitiā & clamitare calliditatē videntur? quod tñ ex Demosth. ad verbū transtulit πρὶ πρῶτος. ταῦτ' ἐχὶ σοῦ καὶ λέγῃ ὅτι χεῖματ' ἄλλων ἀιχίης; Vt ad rem reuertar, κατσκοδίασμεν ἂντι τοῦ πεπλάσμεν ponitur. Idem, οὐκοῦν ὅτι πρὸς ἐκείνῳ μὲν φορμίωνι, γεγράφει δὲ πασίῳ, ἐξελέγχεται κατσκοδίασμεν ἢ διαθήκη, τὸν δὲ δὲ καὶ κλεισοδῶντα μαρτυρία. Sic alibi, ἐν ὅτι τοῦ πεπλάσμεν πάντα κατσκοδίασμεν καὶ πεπλάσμεν φαίνεται. Et κατασκοδίασμα, fraus, commentum, molimentum subdolum, actus cōmentitiūs & falsus. vt κατασκοδίασμα φησὶ διαθήκης. Et κατασκοδίασμα, σόλισμα, τέχνασμα. κατασκοδίασμεν cōtechnari vocat Plautus. vt in Pseudolo, Vide modo ne illic sit contechnatus quippiam. μήποτε δὲ ἐκ τῆς τύχης τέχνασται. quod Cicero contexere dixit. Demosth. καὶ ἄριστος καὶ ὅτι ταῦτα ὅπως ὄντο, καὶ τὸν περὶ κατασκοδίασμα αὐτῶν, τὰ πρᾶχθέντα αὐτὰ κατηγορεῖ, res ipsa indicat ex composito factum esse & structum quod dico. Dicitur & κατασκοδίασμεν ab eodem in eadem, καὶ κατασκοδίασμεν ὑπὲρ τοῦ λαθῆν τόνδε τὸν νόμον ὁρᾷ, fraus, commentum & molimen excogitatum, ex compositoq; adornatum. Accipitur & in bonam partem. Aristotel. in. vi. Polit. ἔτι δὲ καὶ τὰ πικρὰ κατασκοδίασματα, χεῖσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τῇ πικρῇ τῶν quod ipse alibi κατανόημα dixit & σόλισμα. hoc est remedium excogitatum. quomodo etiā τέχνασμα ab eodem accipitur in pri. ἀμφοῖνοι γὰρ ἑαυτοῖς ἐτέχνασαν γνέσθαι μονοπαλίαν. de Thalete loquens & quodam Syraculano, id est excogitauerūt, & solerter inuenerūt. qđ sepius τέχνασται

Clamito.

κατασκοδίασμα.

κατασκοδίασμεν.

τέχνασμα.

τέχνασμα.

dicitur. Thucyd. *Ἀντὶς δ' ἂν τοῦτο ὁ πόλεμος τὰ πλεονέχιστα πρὸς τὸ πρὸς τὴν χά-
 νον.* Hippocr. *Διμαγ.* ἀλλ' οὐδὲ ἰατρικὰν ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν εἶναι μὴ πλεονέ-
 χον παλιν φάρμακα. *τὴν δὲ αὐτὴν in deteriorem partem ut plurimum
 accipitur, καὶ ἀντὶ τοῦ κακώτερου.* Aristotel. *in eodem, vi.* εἰ δ' ἢ καὶ τὰ τυραννικὰ
 κατασκευάσματα εἶναι δοκεῖ πάντα, διορ ἀναρχία δ' ἐλθὼν καὶ τῶν καὶ γυναικῶν,
 id est licentia servorum & liberorum. κατασκευασθεῖς, subornatus, apposi-
 tus, allegatus, adornatus, summissus. Aristotel. *in. ii. Oecon.* κατασκευασ-
 σοὶ δ' αὐτῶν ἀνδρες ἐπιγυμνασθῶν ὅσον ἐξοίσα αὐτῶν ἑκάστω. τῶν δὲ τῶν πρᾶξαν-
 των οἱ ἀναρχεῖσται, τὰ μὲν αἰχμαλώτοι, τὰ δὲ, φοβεῖσθαι, πλεονέχων τῶν πλεονέ-
 χων. Significat etiam compactum & fabrillem. Plut. *in Apophth.*
de Agelilao loquens, ἐμὲ μινδμία ἐκὼν ἐσὼ μίτε γυμνῆ, μίτε πλεονέχῃ, μίτε
 κατασκευασθῇ. κατασκευάζομαι etiam voce passiva ἀντὶ τοῦ κατασκευάζω δι' κατασκευάζο-
 citur, pro instruo & exorno armoq. Xenoph. *in. vi.* παρὰ δ' αὖτε, τῶν δ' ἴππων
 παρὰ τοῦ ἄρματός, χαλκοῖς πᾶσι προβαλόμενοι κατασκευάζονται. Et pro conficio,
 compono, fabricor. Aristot. φασὶ δὲ καὶ ἐφ' ἵαν κατασκευάζομεν τὴν ἐν ἀκρο-
 πόλει ἀθροῦν, & reliqua. Proprie autem κατασκευάζειν πλὴν ναυῶν ἢ πλὴν ἐκόνων,
 ἢ ἔργων, artificis est. κατασκευάζεσθαι δὲ, τοῦ ἐκιδόντος καὶ καὶ τοῦ ἀναλίσκοντος,
 id est locatoris, qui opus impendiis suis faciendum locat. κατασκευά-
 ζαι etiam est κατασκευάζειν καὶ ἀπτελεῖν, hoc est perficere, & ἀπτελεῖσθαι. Xe-
 noph. *in. vi.* ἐκιδόντος, ὁ δ' αὖ πολλοὺς ἀπτελεῖ μὲν ἕνα ἑνὶ αὐτῶν. κατασκευάζει δὲ
 παρὰ τὴν τυραννίδα ὁμοίαν, id est effecit & reddidit simile, ad similitudinem
 tyrānidis redegit. τὰς magistratus est summus in Thessalia. & τὰς τὰς
 γὰρ principatus ipse et ducatus. Idē, τὰς δ' ὁ ἴσων ὁμολογούμενος τὰς
 & ὁμοίων καθεστῆναι. ἐπὶ γὰρ μὲν ἐπ' αὐτοῖς, διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἐκάστω πόλει διω-
 τῆν ἐν πρὸς τὴν. ἡ κατασκευασθῆναι λόγος, oratio est cōcinna et cōposita et opificii
 rhetorici plena. hoc est certam quandam structurā habens, periodisq.
 circūscripta, cui opponitur ἀκατάσκευος, ut iam diximus. αὐτόσκευος
 etiam dicitur τὸ ἀκατάσκευον καὶ λιτὸν, nullo artificio constans, sed rude, sim-
 plex, et inconditū. Synes. *ἀντιόχῳ 2. πρὸς τὸν, καὶ τὸν αὐτόσκευον.* παρασκευάζο-
 μαι etiam voce passiva verbū est subornationis, coitionisq. improbāda
 significatiū, et q. ad necē alicuius p̄tinet, aut p̄niciē. Demosth. *καὶ ἀφ' ὅ-
 ρου, αὐτὸς μὲν ἂν μάρτυρας ψευδῆς κατασκευασθῇ πρὸς τῶν, συγχωρήσας ἔχων ὀνήματα
 καὶ ἐλπίδας.* Idē, καὶ μὴ διωαμένους ἀρετῆς κατασκευάζει, ἀλλὰ τὴν ἀδικομενῶν & πλε-
 ονέχων ὑμῶν δ' ἴ, Neq. vero hoibus rerū foreiū peritīs, quib. apparatu am-
 bituq. in litibus et causis uti optime possunt, adornatisq. et appositis
 aduocationib. ad gratiā emendā et fauorē, vos opitulari oportet. Sic
 Iseus, καὶ δὲ ἐν δ' ἴ, ἴσως διακέμεθα ὡς ἀνδρες οἱ μὲν καὶ καὶ λέγειν δύναι, καὶ κατασκευάζει
 ἡμεῖς, ὥς καὶ ὑπὲρ ἐκείνων πλεονέχων ἡγωνιάς. Et παρασκευῇ, huiusmodi hoīm ap-
 positorū coitio, vel ad reos opprimēdos, vel ad p̄cne eximēdos cōtra
 eq̄tate iuris, legūq. interdicta. Demosth. καὶ αὐτὴν ὑμῖν τῶν ἀμελιωμένων

[illegible]

δημιουργῶ, rediuiuiam immortalitatem accipies a creatore & opifice. de
 caelo loquens. Id enim rediuiuius proprie significat apud priscos. Vnde **Rediuiuius**
 de ponticulus irrediuiuius Catullo ad coloniam, pro irreparabili, καὶ **Irrediuiuius**
 ἀντί τ' ἀνεπισκυνάσαι, nec instauratio. ἀναβιωσκῶς autē nō rediuiuius est, ἀναβίω καὶ ἀνα
 sed qui reuixit. vt ἀναβιωῶ & ἀναβιωσκῶς reuiuiscere. Plato in Phædo.
 ἢ ἀνάγκη ἀποδύσασθαι τῷ ἀθανάτῳ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ πάντως πρὶν εἶναι τὰ αὐτῶν
 αὐτῶν τὸ ἀναβιωσκῶς. Idem, καὶ ἡμεῖς αὐτὰ ταῦτα ἐκ θύλακα τῶν οὐρανῶν οὐκ ὁμολογῶμεν.
 ἐλπίς δὲ καὶ τῷ ὄντι καὶ τῷ ἀναβιωσκῶς. Quod verbum etiam exuscitare & vitæ
 restituere significat. vt apud eundem in Critone, αἱ δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέ
 λεις καὶ τὰς χημάδας ἀναλώσεις καὶ δόξεις, καὶ παύσῃς τὴν φωνήν, μή τις ἀλλοτρίως ταῦτα
 κρίνῃς σκέμματα ἢ τὰ βράβια ἀπὸ τῶν κινήσεων, καὶ ἀναβιωσκομένην γὰρ, εἰ οἱ περὶ ἡμῶν
 ἐστὶν ζωὴ καὶ τῶν ἄλλων τῶν πάλιν, Vide ne hæc sint animaduertenda non no
 bis, sed multitudinī, quæ temere ipsa morte homines mulctat, & rur
 sus temere necatos libens exuscitaret si posset. Theophr. pro reuiuiscere.
 in. iiii. καὶ φωνῶν, ἔα δὲ τὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ κλινῶν, ὥστε ἀμβλυόμηναι τὰ φύλα
 λα συμπιπῆται φασί, ἔτα μετὰ τὴν χρόνον ἀναβιωσκῶς πάλιν καὶ θάλλειν. ἐπι
 σκυνάω etiam ἀντί τῷ ἐπιφορτίζω καὶ ἐπιτίθωμι, vt ἐπισκυνάω τὰς ναῦς apud
 Thucyd. & in stereo, clitellas impono iumentis, & onera superpono, vt
 ἀποσκυνάω exonero. Aristotel. in. ii. Oecon. εἴτ' ἐπισκυνάω τὰς ἡμιόνους ὡς
 ἐργάτας ἀργύριον, καὶ φαίνεται περὶ ταῦτα, ἐβόλιν. Xenoph. in. v. ἐλλωλῶ, ὅς τις
 εἴδῃ πλὴν καταδρομῶν, ἰσχυρίαν ἔχειν. τὸς τε ἵππους ἐπισκυνάσκειν, καὶ τὸς ἀναβάτας
 ὠπλισμένους ἔχωρ. ἀντί τῷ ἐπισκυνάω καὶ ἐπισκυνάω. hoc enim signifi
 cat ἐπιστάτω. Idem, ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους. ἔργον δὲ χαλκῶσαι. ἔργον δὲ
 ἐπιστάτω. ἔργον δὲ ἐπιδωρακίσασθαι. Et ἐπίσχυμα, τὸ ἐπισκυνάω τὸς ὄνους
 ἐκ διαφόρων συστράμμάτων, centones qui supponuntur clitellis, & ipsæ
 clitellæ. Quod verbum etiam constypo & inculco, conculcoq; signifi
 cat, quia onera clitellis inculcantur. Aristotel. in Probl. καὶ τῶν σικυῶν
 loquens, καὶ γὰρ ἐάν τις ἀφελῶν πλὴν βλάστησιν ἔσται κατεφορέσσωσι, καὶ ἀπὸ
 μὲν ἐπιστάτω καὶ καταπατήσῃ πλὴν γὰρ καὶ τὰς ῥίζας, πρῶτα οἷα σικυῶν. Ali
 bi περιστάτω dixit, & περιστάτω φησὶ γὰρ, accumulationem & aggerationē
 circa radices. συσκαλίζομαι voce passiva tantum dicitur, pro molior,
 struo, adorno, capto, & infidiis aggredior, & negocium captiosum
 infidiosumq; adorno. Demosthenes πρὸς πλωτόν, ἀδίκημα, ποιεῖν μετ'
 ἐκείνους συσκαλίσασθαι. Idem καὶ περὶ τῶν γὰρ ἔστιν ὁ τὸν ἵππον πρὸς
 γὰρ ἡμῖν τὸ κατὰ γὰρ τῶν οὐκ ἐκείνους πλὴν ἐκείνους, καὶ πελοπόννησον ἐστίν,
 infidiis petere, immineere per infidias & captare. Xenoph. in quin
 to, ἴσως γὰρ δ᾽ ἄρα ἀπὸ τῶν, ἢ ὅτι ὅτι χρόνον πρὸς συσκαλίσασθαι ἂν
 δρῶν. καὶ πρὸς γὰρ ἐπιδίδωμι, μὴ δὲ καὶ καίεσθαι, id est captiose te
 nere, & capere laqueis. Plutarch. in Cæsar. ὁ δὲ πάλιν ἐν τῇ περὶ πᾶσαν χω
 ρίαν συσκαλίζομεν πλὴν πάλιν διὰ χάματι, captans, & urbi infidias reiq;
 H iiii

συσκύνει.

publ. struens. Herodí. χρόνῳ δὲ διαγυρομένην ἑτέρα ἂν ἐπιβλήῃ κατὰ τὸ αὐτὸ
 συσκευάζει, altera adornata instructaq; coniuratio. συσκύνει, suborna-
 tio, captatio, infidiarumq; adornatio, & molitio fraudulenta. Idē, αὐτὸς
 δὲ συσκευάζει ἵνα τὸ πρᾶγμα ὑπὸ πῶτον ἀντι τῷ ὑπελπίῳ εἶναι δὲ πρᾶγμα καὶ δολι-
 κῶς ὑφωρᾶτο. Idem in. iii. ἐκπλαγῆς δὲ ἔφ' ἡρώδῃ, ἐδῆτο καὶ ἐλιπάρει, ἀπελο-
 γήτο τε πάντα φάσκων ἴδιόν εἶναι, καὶ συσκευάζει κατ' αὐτὸ καὶ δῶμα ἐσκυ-
 ῖαι. Significat etiam συσκευάζομαι comparare, apparare, constituere.
 Plutarch. in Cato. ἦδ' ἡ τελοῖται ἐς ἡδονὴν καὶ χολὴν συσκευασάμενοι τὸν εἶον,
 Inde iam sese ad voluptatem confectandam comparantes. συσκευάζο-
 μαι, καὶ τὸ ἐς ὁδὸν ἀνατίθωμαι, & ad verbum συσκευάζειν est vasa colli-
 gere, atq; etiam cibaria secum portare. & accusatio iungit. Xenoph.
 in. v. παιδείας, ἡμεῖς δ' ἔφ' ἡμῶν ἵπποις τοῖς δωατωτάτοις καὶ ἀνδράσι τρεφόμε-
 θαι, τὰ ἐπιτήδεια τριῶν ἡμεῶν λαβόντες. ὅσω δ' ἂν κεφόπερον συσκευάζωμεθα καὶ
 διπλέεσθω, τόσῳ τὰς ἐπιτάξεις ἡμέρας ἡδίων ἐκρίσομεν καὶ καθεὶν
 δῖσομεν. Idem, οἱ δὲ ἄρχοντες αὐτῶν ἐπιμελῆσθαι πάντων, ὅπως ἂν σωσκευασ-
 τῶν πάντα ᾗσι περὶ καθύπερθε, vt omnia necessaria comportent. Idem in
 Sympol. φίλων δ' ὁ γλωττοῖς κρεσσας τὴν θύραν, ἔπειτα ἔφ' ὑπανέσταντο ἐς
 ἀγγεῖλαι ὅσις τὸ εἶναι, καὶ διὸ κατὰ γινώσκοντες, σωσκευαστῶν τὸ πρᾶγμα
 ἔφ' ὅτι πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὥστε διπνῆσαι τὰ ἄλλοτρια. Idem, σωσκευασάσθαι ὃ
 πάντα ὁπόσοις ἂν οἰκῶν μέγας καλῶς οἰκοῖτο, id est abiens secum exportauit. Et
 συσκευαστῶν, suffarcinatus, & ad viam accinctus sarcinis compo-
 sitis. Idem in. iii. παιδείας, καὶ σὺ μὲν ἔφ' ἡμῶν συσκευάζεις, καὶ τὸ λόχον προσημῆν ἄγε,
 Collige vasa, & ad viam accingere. Lys. κατὰ φίλων, συσκευασάμεν
 καὶ τὰ αὐτῶν ἑκάστη, ἐς τὴν ὑπεροχὴν δὲ ἑκάστη. Lucian. ἡς συλλέβοιεν αὐτὰς ἐλ-
 λου συσκευάζοντες πρὸς τὴν φυγὴν, adhuc fugam adornantes. hoc est τὰ ἐπι-
 τήδεια συλλέγοντες καὶ σωζόμεντας ἐπὶ φυγῇ. Ponit & pro ὁπλιζέσθαι ab eo
 dem. Et συσκευαστῶν pro cōfertim, simul, collectim. Idem, ἐπ' αὐ-
 τῶν ἡμεῶν σωσκευαστῶν ἡμεῶν τοῖς πρὸς τὴν βίβλιν συσκευασάμενοι, καὶ τοῖς πρὸς
 τὸν πόλεμον ἀσκήμασι, καὶ ταῖς ἑκατέρωθεν ἐπιμελείαις, ἀγασάμοι τὰ πάντα φαίνεται.
 Nam συσκευάζειν voce actiua est colligere in fasciculum, vel in vnā sar-
 cinā connectere. Demosth. περὶ πρᾶγος. Διότι ταῦτα πάντα ἐς ἐν ψήφισμα εἶσι
 σωσκευασάμενα. συσκευάζειν etiam compilare significat. Demosth. κατὰ
 Νεαίρας, ἐπεὶ δὲ οὗ ἀσελγῆς προσηλακίζετο ὑπὸ τῷ φρωϊῶνι, συσκευασά-
 μεν αὐτῶν τὰ ἐκ τοῦ οἴκου, καὶ ὅσα ἦν αὐτῇ ὑπὸ ἐκείνῃ περὶ τὸ σῶμα κατε-
 σκευασμένα, ἱμάτια, καὶ χρυσία, καὶ θορακείας δι' ὅ, ἀπὸ δὲ ῥάσκει ἐς μέγα-
 ρα. Lucian. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, ἅπαντα ἐκ τοῦ οἴκου συσκευασά-
 μενοι, ἔχοντο φεύγοντες. συσκευασία nomen vt σκυσία ab hoc verbo defle-
 xum est, quæ dictio significationes conuenientes habet verbo suo. Xe-
 noph. pro apparatu posuit in. iii. παιδείας, vt Plut. συσκευάζειν pro appa-
 rare, καὶ τίνωσι ἔγω οὗ τῶν μάλισα πάντων ὅν ἔφ' ἑαυτοῦ ἔφ' ἡμῶν κατὰ φύσιν

σωσκευασ-
 τῶν.

συσκευάζω.

συσκευασία.

ἴν, διὰ δὲ ἐμὴν συνουσίαν ἔχαμ, circa ea apparanda quæ curâdis corporibus necessaria sunt. Conuasari vt contechnare à Græcorum imitatio- **Conuasari**
 tione tractum est. Terent. in Phormio. Aliquid conuasassem, atq; hinc
 me protinus conίcerem in pedes. **σκηναρχία** idem fere quod **συνουσία** **σκηναρχία**
 ζομαι, id est struo, molior, capto, ὑποβιβάζω. Demosth. πρὸς τὴν δέμαρ, τῶν
 ἀρχόντων ἢ ἐν τῇ κεφαλῇ γινόντων ἀθλῶαζι πλὴν ναυῶ κατὰ πλῆρ. ὧρ ἔδ' ἂν ἔξ ἐλ-
 λῆν ὥστε δέξοιτο πολὺν χρόνον, ποταυτὰ γὰρ ἐσκηναρχήσῃ καὶ περὶ ἡμέρας πολλὰς, qui ta-
 lia cōtechnatus esset, qui huiuscemodi incepta infidiosa suscepisset atq;
 adortus esset. Idem, καὶ γὰρ ἐκ τοῦ μισθώσεως καὶ πρὸς ἐσκηναρχήσεως ὁμοίως δὲ πρὸς
 μα ὅλον ἔξῃ id est, quanq̃ ficta & imposturæ plena, passivè dixit ex vi
 τοῦ σκηναρχήσεως, vt supra docuimus. Alibi actiue, οὗτος ἔστιν ὁ περιμετρὶς ὑφ'
 ἡμῶν, λεισσοφῶν ὄνομα, αὐτῶν, ὅς καὶ τὰ τοῦ μηχανήωνος πρῶτα ἐσκηναρχήσῃ.
 Idem in tertiâ καὶ ἐλπίσας, ἔγωγε τοσούτους δέω ταῦτα πρὸς ἐκείνους δμολογῆναι
 ἄχαρ πλὴν πρὸς ὑμᾶς ἀρετήν, ὥστε καὶ ἐν εὐβοίᾳ τυραννίδα κατὰ σκηναρχήσαντα, καὶ νῦν ἐπὶ
 θρόνῳ πρὸς ἰόντα, καὶ τὰ ἐν Πελοποννήσῳ σκηναρχήσαντα, λῦσον φημι τῇ ἀρετῇ, hoc est
 struentem, molientem, machinantem. Et σκηναρχία σκηναρχίᾳ, huius-
 modi molitio, & fraudulenta rerum machinatio. Cicero **σκηναρχήσας**
 telam texere dicit, in tertio de Orat. Ego vero inquit Crassus, doleo **Telâ texete.**
 eos viros in eam fraudem in Repub. esse delapsos. quanq̃ ea tela
 texitur, & ea in ciuitate incitatur ratio viuendi, ac posteritati ostendi
 tur, vt eorum ciuium quos nostri patres non tulerunt, iam similes es-
 se cupiamus. Interpres Demosth. illud σκηναρχήσαντος interpretatur καὶ
 μικρὸν ὑφαντοῦ ἔργον. Sic Plaut. in Bacch. Exorsa hæc tela non male
 est omnino mihi. Et Esaiæ tertio, Vt ordiremini telam, & non per spi-
 ritum meum. Demosth. ἀλλ' ἔτι πάντες πλάσματα, ἐνέστετε, καὶ σκηναρχία ὅλον,
 id est molimen fraudulentum & captiosum. Idem alibi, περιμετρὶς
 καὶ ἐν τῇ σκηναρχίᾳ, cum ego absolutus essem ab eorum calumniis **σκηναρχία**
 actionibus, & quadruplatoriis persecutionibus. Itaq; quod Cicero de **σκηναρχία**
 lege agraria dixit, Nūc quisnam tam abstrusus vsq; nummus esse vi-
 detur, quem non architecti huiusce legis olfecerint: sic græce verti
 posset, νῦν δὲ τίς ἔτι δραχμὴ ἐνδοῦ ἐστὶ ταμιεύειν, ὥστε τὸν νόμον ἐσκηναρχή-
 σαι, ταύτης μὴ ὁσφρήσασθαι. vel, τί δαί, ἐδ' ὅ ἂν πρὸ νόμισμα, ἐνδομύχως ἐναπό-
 καται, ἔτι δὲ ἐπὶ ὡσφρήσασθαι οἱ τὰ τοῦ νόμον συνισκηνάσμενοι, τὰς ἐπὶ σκε-
 ρισμένοι. Et pro Cluent. Omnis testium copia quæ futura est, à matre
 initio est adornata, ἐσκηναρχήσας, παρὲς σκηναρχήσας, κατὰ σκηναρχήσας, συνισκηνάσας.
 σκηναρχία etiā περιμετρὶς φυλακὴ καὶ ῥευσαν significat, hoc est curiosam dei-
 latoriamq; obseruationem & custodiam. quod etiam interdum in bo-
 nam partem accipitur. Aristot. in nono de histor. animal. de gallinai-
 ceis loquens, ἥδη δὲ καὶ τὴν ἀρσένων ἡνέες ὥφθησαν ἀπολομένης ἐν θηλείᾳ, αὐτοὶ
 πρὸς τοὺς νεοττοὺς περιμετρὶς σκηναρχίαν περὶ ἀγοντὲς τε καὶ ἐκτρέφοντες ἔτι, ὥστε μὴ

H v

ἀρχῶν, πάλιν τὴν ἐν τῇ δίκῃ ἐγείρειν, ὡς ἐν τῇ περὶ τῶν νόμων κινδυνώσων, **ideft τῇ ἐπωβελίᾳ periclitaturus. Aristoph.** ἐν σφικτῇ, τῆς μου γραφῆς ἰκέρω. Ὡς ἢ ἐγείρειν ἀνδρῶν δικασαὶ τυττοῖ. **Quid sit γράμμα, & γραμματιστὴς ἀναγράφω:** nos supra diximus. ἀναγράφω, in acta refero, quod Cicero perscribo dicere solet. **Aristotel.** in sexto Politi. ἑτέρα δ' ἀρχὴ πρὸς ἢ ἀναγράφειν δὲ τὰ ἐν ἰδίᾳ συμβόλαια, καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων. **Et ἀναγραφὴ, perscriptio & acta. Idem,** ἔτι τὰ πρὸς τὰ δικαστήρια ἐσυνάλλαγματα, ἐν ἀναγραφῇ, καὶ πρᾶξι καὶ φυλακῇ, ὑπολογισμὸς καὶ μετὰ τῶν. **Sic etiam appellatur commentarius, & breuiarium, & liber census peracti. Plutarch.** τὸ ἐν τῷ πλείονος τῶν γρημμάτων ἀναγραφῶν ἔχοντα, προσέδωκε καὶ ἄλλοι. **Diodor.** de Alexandro, οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, ἐφαίνοντο εἶναι ἐν αὐτῇ διατρίβοντας ἐλευθέρως πλέως τριάνοντα μυριάδων. **ἀνάγραπτος, perscriptus, in acta relatus. Basil.** de vita solitaria, ἐν ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῶν πρᾶξεων ὑποθήκαι ἐνρίσκονται, καὶ οἱ εἰσὶ τῶν μακαρίων ἀνδρῶν, ἀνάγραπτοι πρὸς ἀπομνημόνους, οἷον ἀκόνας τινὲς ἐμψυχοί. **de sacris voluminibus loquens. Aesch.** καὶ τῶν ἀρχῶν, καὶ τῶν νόμων ἀναγράφονται, ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπέσκηον φύλακας, **Cum in acta retulissent, cum perscribenda in tabulario publico mandassent.** Significat etiam colores addere formis vel imaginibus deliniatis. **Aristotel.** in pri. Ethic. περὶ γεγραμμένων μὲν τὰ γὰρ δὴ ταῦτα δὲ γὰρ ὑποπινόμεναι πρὸς τὸν ὕψος ἀναγράφονται. **ἀπὸ γραφῆς, ab exemplari de** ἀπόγραφον. **scribo, id est exemplum scribo, & ab exemplari tabula depingo. Athe-** **næus** de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀπειλῆς πλὴν ἀναμνημόνους ἀπὸ γεγραμμένων. **Inde ἀπόγραφον dicitur exemplum vel libri vel tabulae. Latine descriptum** ἀπόγραφον. **& exscriptum dicitur. Cicer.** de lege agrar. Concurrent vno tempore plures meo iussu librarii: descriptam legem ad me deferunt. **Et De-** Describo. **scriptio, id quod transcriptum est. Idem** in Verr. act. quinta. Itaque ta- Exscribo. **bulas in foro summa hominum frequentia exscribo. adhibentur in** Descriptio. **exscribendo de conuentu viri primarii. literæ lituræque omnes assimu-** **latae, expressæ de tabulis in libros transferuntur. Paulopost** **appellat** **descriptionem imaginemque tabularum** αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον. **Idem libro duodecimo Epist.** ad Atticum circa finem, libros suos philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla, **De latina lingua dices. securi es animi qui talia conscri-** **bis. ἀπόγραφα sunt: minore labore fiunt. verba tamen affero quibus** **abūdo. ἀπὸ γραφῆς, in tabulas refero, perscribo, expensum fero, vel acce-** **ptum refero. Demosth.** καὶ ἀφ' ὧν, ἀπὸ γεγραμμένων ταῦτα πρὸς θεοπροπίδω τὸν σωσιπύτρον ἔχοντα ἑαυτὸν, id est se habere scripsit. **Idem,** ἔχον πλὴν προῖκα ἀπὸ γεγραμμένων πρὸς τοὺς ὑποτρόφους. **Lyf.** ἀπὸ γεγραμμένων ἀγόραται τῶν αὐτῶν ἑκκατὸν τὰ ὀνόματα. **Inde ἀπὸ γραφῆς, actorum tabulae & perscriptio. Demosthen.** **πρὸς ἀεπτινίω, καὶ τῷ τῷ ἐκ τοῦ πρὸς τοῖς σιμφύλαξιν ἀπὸ γεγραμμένων ἀντις ἰδοί. ἀπὸ γεγραμ-**

Ἀπὸ γράφου.

ἡ δὲ ἐπιμνηστικὴν dicitur calendarium & ephemeris publicanorum, apud eundem. Significat etiam quemcunque commentarium & indicem in quo res enumerantur: & rerum recensionem. Idem, καὶ μοι λαβὲ πρῶτον μοι πλὴν ἀπὸ γραφῶν ταυτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς ὅτι ἐκὰς πρὸς ἡμῶν ἔχει. Inuentarium & repertorium Iurisconsulti vocant. Demosth. hoc loco pro commentario rerum in dotem utriusque datarum. Ἀπὸ γράφου, defero. Ἐλποῦ γραφῆς ἀπὸ γράφου dicuntur homines, qui delationes faciunt. Andocid. πρὶ τῆς μουσικῆς, πρῶτον μὲν ἔπος ταῦτα ἐμνήσκει, καὶ ἀπέγραψε τοῦτους ὧν πολλοὶ στρατὸν σωελήθη καὶ ἀπέθανον. Lyf. καὶ Ἀχρεῖας, ἐπεὶ δὲ τότε τὸ ψήθισμα ἐγγίεν, μεμνῆται ὁ μινέστρας καὶ προῖκτογράφου ἑτέρους ἢ κλητῶν. Et inferius, ἵστε τόντε μινέστραν ἀπὸ γράφου, αἰτιῶν ἐκείνων ὅτι τὰ θανάτου, καὶ τοῖς ὑπὸ μινέστρας ἀπὸ γραφῆς τις ἀλλώτρετος, ἢ ὅς τις ποινῆς ἀνάγκη ἐκείνων καταστῆξει. Ἀπὸ γράφου etiam dicebatur is qui eos deferebat, qui cum non essent rerum domini, tamen liti se offerentes, contendebant res ad se pertinere, ne scilicet creditores pignerarentur bona sibi obnoxia: vel ut rem publicam alioquin fraudarent, bonaque praedia sponsonum nexu eximerent. Erat autem poena publicatio bonorum, qui rempub. hac ratione fraudasse comperiretur. Id quod ex Demosthenis oratione intelligendum datur, quae πρὸς Νικόστραν inscripta est, τοσούτοι δὲ δέουσι ἐκτίσιν καὶ ἀντιπαραστήσιν, ὥστε καὶ τῶν ὑμετέρων ἀμεινωμένων. καὶ οἱ νόμοι κελεύουσιν τὴν εἰσὶν δημοσίαν εἶναι, ὅς ἂν ἐγκλησάμενος ἢ ἢ φθι πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ πλὴν ἐγγίεν. ὥστε καὶ ἐκ τούτων ἡ τὰν ἀνδράρδων, προσέκειν αὐτὰ δημοσίᾳ εἶναι. Idem, Διὰ μὲν ταῦτα ἀπέγραψα. ἀπὸ γράφου δὲ εἶναι ἀπὸ γράφου τὰ ἀνδράρδων ἀρθεσίους ὄντα ἔωφον ἐγγράφου εἶναι, τὰ μὲν τρία μέρη τὰ ἐκ τῶν νόμων τῶν ἰδιωτῶν τῶν ἀπὸ γράφου γίνονται, τῇ πόλει ἀφίημι. Quibus verbis planum fit delatori tres partes rerum delatarum deberi. Nec mirum. quippe qui magna pecunia periclitaretur, hoc est decem minis, atque ignominia. ut ipse in principio orationis docet, ὅτι καὶ ὅπως συκοφαντῶν γε βουλόμενοι ἀπὸ γράφου εἶναι, πένθ' ἡμῶν μιν αἰών ἄξια ἀνδράρδων, ὥς αὐτοὶ ὁ ἀμεινωμένων πετιμνέται αὐτὰ. Erat autem Arethusius olim praes populo factus, nec liberatus: cuius mancipia ut publica ab accusatore delata erant: mater autem eius & soror ut Arethusio seruant, ea sua esse asserbant. ἐπεὶ δὲ οἱ νόμοι κελεύουσιν τὰς καὶ ὑμέτερας εἶναι, πλὴν αὐτὰ πένθ' ὧν δὲ ἀρθεσίους. καὶ ἢ μὲν ἢ μήτηρ ἀμεινωμένων τῶν, τῶν δὲ ἢ ἀδελφῶν. Delator igitur in principio orationis ait non esse verisimile se lucri cupidum ad delationem accessisse. sed magis ut inimicum suum legibus vlcisceretur. se enim mancipia ducentis quinquaginta drachmis ab ipso vindice & assertore aestimata deferre. cuius delationis tres partes erant praemium, cum calumniae poena mille drachmarum esset. καὶ τὸ μὲν ἐστὶ αὐτοῖς μιν εἶναι ὑπὸ αὐτῶν γράφου εἶναι, ne unquam postea accusare ei liceret ut calumniae damnato. Ἀπὸ γράφου autem

ideo hoc dicebatur, quod is qui deferebat, in libello delationis res delatas recensebat, & eorum quasi enumerationē faciebat. ἀπαγγέλλειν ἀπογράφειν
 εἰς etiam διαδίκασίαν alicui, est litem alicui mouere, vt δίκην γράφειν, εἰς
 iudiciū scripto ac libello dictare. Idem καὶ εὐέργου, ταῦτα γὰρ σκόλην ὁφείλω
 λῶν ὁ εὐόφημι, τῇ πόλει, εἰς ἀφάρει ἀνέφρε λόγῳ. ἔργου δὲ εἰς ἀπαγγέλλειν πρὸς
 αὐτὸν διαδίκασίαν, ὅν ἐδῶκε ὅτι ἐλεγχθήσεται φθιδόμενος εἰς ἀσέλγη εἰς δικαστήριον,
 id est experiri non institit cum Aphareo, nec eorum petitozem se con-
 stituit. Idem, ὅτι δὲ ἐν ὁ Δημοχάρης, εἰς ἀπαγγέλλειν διαδίκασίαν πρὸς αὐτὸν ὁ
 εὐόφημι, εἰς ἀπαγγέλλειν πρὸς ἐμὲ τὰ σκόλην. Inde ἀπέλαττον ἀπαγγέλλειν idem
 pro repudiū marito mittere dixit. Significat etiam in rationes &
 calendarium referre. vt πρὸς τιμώθειον, ἀπαγγέλλειν δὲ τὴν περὶ χρεῶν εἰς ἡμελίας
 φθι καὶ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. ἀπαγγέλλειν etiam est scripto de-
 nunciare, & quasi proscriptione, id est programme peruulgare. Iso-
 crat. in Areopag. ἰσχυρὸς ἢς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιῆσαι, καὶ τὴν πρόσδοτον ἀπα-
 γράμην, id est denunciaui & grammate ædito professus sum con-
 cionem me habiturum. Quare apud Demosth. καὶ εὐέργου sic intelligi
 possunt illa verba, καὶ πρὸς μὲν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ὅτι εἰσῆγετο, εἰς ἀμὲν ἡνδρῶν
 κησιν, εἰς ἀπαγγέλλειν διαδίκασίαν πρὸς εἰδέναι, εἰς ἀναφασίαν ἑτέρον ἔχειν τὰ σκόλην, ὅ
 μὴ προσήκων αὐτῷ ἀπαγγέλλειν. ἀλλ' εἰσσε καὶ εἰς αὐτὸν. ἡφον ἐπαχθῶναι, Et cum
 adesset in iudicio quando publico nomine cum eo iudiciū consti-
 tuebat ob ea vasa, nusq̃ aut defensionem exorsus est, aut motam sibi
 controuerfiam cuiuspiam denunciauit, si apud alium ea vasa esse dicti-
 tat, nec ad se eorum restitutionem pertinere. ἀπαγγέλλειν etiam est
 nomen dare & profiteri. Xenoph. in sexto ἐλλυμῶν, καὶ ὁ μὲν πρῶτον ἔφα-
 σαν ἀπαγγέλλειν πλέον ἢ ἑξακισχίλις εἰλωτας, id est nomina ad delectum spō-
 te dedisse. Idem in eodem, ἀπογράφονται δὲ ἐν ταῖς δημομοκίαις καὶ οἱ θη-
 βαῖοι, προσελθόντες πάλιν τῇ ὑποταγῇ διὰ πρὸς βασιλῆα αὐτῶν, ἐκείνου μεταγράψαν ἀντι-
 ορθαίω βοιωτῶν δημομοκίαις, cum autem Thebani nomen dedissent
 inter vrbes fœderatas, vel cum inter fœderatos populos professi es-
 sent. ὁ δὲ ἀγορίλας ἀπεκρίνατο ὅτι μεταγράψαι μὲν εἰς τὸ πρῶτον ὡμοσαν πε-
 ρὶ ἀπαγγέλλειν. εἰ μὲντοι μὴ βύλοιον ἐν ταῖς ἀποδοταῖς εἶναι, ὅτι ἀλάφειν ἂν ἔφην
 εἰ κελόειν. Idem alibi, ὅτι τὰ ὅπλα, ὁ μὲν χρεῶν λαμβανέτω, καὶ ἀπαγγέλλειν
 εἰς πρὸς τὸν ταξίαρχον εἰς τὴν ὁμοίαν τάξιν. Significat etiam in actis profi-
 teri & peruulgare, quod nunc iurisperiti insinuare vocant. Aristotel.
 in secundo Oecon. νόμος δὲ ὅντις αὐτοῖς ἀπογράφει τὰ χρεῶν εἰς τὸ δημόσιον,
 διδόντες χρημάτων, ἐκείνους τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. ἀπαγγέλλειν
 etiam dicuntur petitores & candidati. Plutarch. ἐπὶ στρατηγίᾳ πολιτικῇ
 ἀπαγγέλλειν, Præturam urbanam petere cœpit. Lucæ secundo, αὐτὸς ὁ
 ἀπογραφὴν πρῶτον ἔλαβε ἀγεμνόντων, ὅτι συνέως κυρίως, καὶ ἐκ τῶν πάντων ἀπα-
 γράφειν ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. hæc descriptio vel conscriptio verti

Descriptio. potest. Est enim descriptio partitio & digestio in ordines aut familias,
 aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Cicero pro Planc. Decuriatio
 Conscribo. tribulium, descriptio populi, suffragia largitione deuincta seuerita-
 tem senatus excitauerunt. Idem, Hæc profer, huc incumbet, huc incu-
 be Laterensis: hæc doce, decuriasse Plancium: conscripsisse, pronun-
 ciasse, diuississe. Et in Catil. descriptas & distributas partes vrbis ad
 incendium dixit. In ea ergo populi recensione edicto Augusti facta,
 omnes nomina dabant in tabulis perscribenda, & ciues se profiteban-
 tur, unusquisque in sua ciuitate. Διαγράφω alibi explicatum est. Ἐγγρά-
 φω, inscribo. quo verbo utebantur in liberorum professione. Demosth.
 πρὸς βοιωτῶν, ἢ δὲ δεξαμελύν, ἢ μόνον ἔστω, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀδελφὸν τῷ ἔτῳ πρὸς
 τῷ κατωμόγρα ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τοῦ ἐμῆς. ὥς δὲ τὸ ἐπὶ κρίσει, εἰσάγειν εἰς τοὺς
 φράκτας ἢν ἀνάγκη. Et paulopost, ἵνα τὸ ἐν μέσῳ συντέμνω, Ἐγγράφῃ τοῖς ἀπατα-
 ρίοις τῶν τοῦ μοῦ βοιωτῶν, τὸν δὲ ἔστω πάμψηλον. μαντιθεῖσθαι δὲ ἐν ἐγγράμμῳ ἐγὼ
 συμβάσκει δὲ τῷ πατρὶ κλητῆς πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγράφας γινέσθαι, ἐλθὼν
 εἰς τὰς δημότας ὑποσὶ, ἀντὶ βοιωτῶν μαντιθεῖσθαι ἐν ἐγγράφῳ ἑαυτῶν. Ex his verbis li-
 quet Ἐγγράφῳ fuisse professionem, & apud phratoras & apud popula-
 res. Ἐγγράφω etiam τὸ προσγράφω significat, id est ascribo, addo. ut apud
 Demosth., Ἐγγράφει ἔστω εἰς τὴν κρίσιν, & alibi sæpe. Ἐγγράφει etiam dicū-
 tur qui publice mulctantur, id est, δι' ὄφλους. Demosth. Λιτίος μοι γινώ-
 μηνθαι ἐγγραφῶναι δὲ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, id est quod altero tanto mul-
 ctatus sim ob culpam non solutæ intra diem pecuniæ quam reipub.
 debebam ex conductione. Ἐγγεγραμμένοι δὲ, δι' κατὰ δίκην καὶ ἐνημιωμένοι,
 ut inquit Pollux. Est autem huius verbi significatio duplex, atque etiā
 triplex in oratione πρὸς βοιωτῶν. ut in loco supra citato de professione
 liberorum. Alibi autem in eadem, πότῃ οὖν ταῖς ἐκ τῶν νόμων εἶσαι ζημίας
 ἐνοχῶ; τίνα, δὲ δι' στρατηγῶν γρόπον ἐγγράψουσιν. εἰ μὴ εἰς συμμορίαν ἐγγράψουσιν, ἢ εἰς
 τῆς στρατῶν καθιστῶσι, ἢ ἂν στρατῶν ὡς ἢ, τῷ δὲ ὅλον εἶσαι πότῃ εἶδ' ὃ καταγε-
 μνῶ; Hoc loco ἐγγράφην dixit ἀντὶ τοῦ ἐγγράφην ἢ καταγράφην καὶ κατα-
 λέγειν, hoc est in numeros militares referre, aut inter classarios. Quo
 inquit discrimine vter nostrum sit dignosci poterit, cum ille nomen
 meum usurparit in professione? Inferius ἐγγράφην ἀντὶ τῆς ζημιοῦν posuit,
 εἰ μὴ ὄφλη τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον εἶτ' ἐγγεγραμμένος εἶσαι ἐμῆς; ὅτι νῦν δὲ εἶσον-
 ται πάντες πότῃ ὡς ὄφλην. καλῶς, εἰάν δὲ, ὃ τυχὸν γένοιτ' ἂν, γινώσκ' ἐλθὼν καὶ
 μὴ ἐκλῶθ' ὃ ὄφλημα, τί μᾶλλον δι' τῆς πᾶσι εἶσονται ἢ ἐμῶν ἐγγεγραμμένοι,
 ὅταν τῆς νομα ὃ ὁ πατήρ καὶ ἡ φυλὴ καὶ πάντα ἢ ταυτὰ; Quod si iste damne-
 tur & publice mulctetur, quid magis mulctæ iudicatus erit q̄ ego?
 Scient omnes credo vter reipub. debitor fuerit. Probe. Quid autem
 (quod fortasse futurum est) si longum temporis interuallum inter-
 cesserit, necdum depensa mulctatitia illa pecuniā fuerit, hic iam quo

Ἐγγράφω.

Ἐγγράφῳ
διπλοῦν.

nam modo huius liberi magis q̄ mei, ærarii fuerint, cum nullum
discrimen sit inter utrosq̄. ἔγγραφω, inscribo, id est sacrífico, ἀμύτω.
Theophr. libro quinto, πάλιν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑπὸ νόμῳ σκώλινες, ὑπὸ τῶν ἔγγ
γράφωσι. Hoc Catullus conscribillare vocat, Inusta turpiter tibi fla
gella conscribillent. Ab hoc fit παρεγγράφω, pro falso inscribo vel
ascribo, & subdole interfero interponoq̄. Plutarch. in Anto. de actis
Cæsaris loquens, καὶ τὸν παρεγγράφω ὅς ἐβόλετο. Inde παρέγγραπτος & παρ
εγγραμμύλιος, ascriptitius, non germanus. Lucia. Herculem & Bacchū
& Ganymedem inter deos παρεγγραμμύλιος appellat. Gregor. ταῦτα γὰρ
τῶν νόμων καὶ παρεγγράπτων ἰστέων ὄντι, hoc est eorum qui illegitime creati
sunt, qui iusti & germani episcopi non sunt, qui obrepserunt. Plut. in
sexto Sympos. ἔνταῦθα δὲ πῶς ἂν τις ἑαυτὸν μεταχρίσῃ, μὴ γινώσκῃ ὧν, μὴ δὲ
αὐτόκλητος. ἀλλὰ τρεῖς ἑνὰ νόμον καὶ παρεγγραμμύλιος εἰς τὸ συμπόσιον. παρ
εγγραφῶς etiam pro eodem dicitur. Athenæus in quinto δειπνοσοφιστῶν, καὶ
πρὸς βύττω γυρόμενον τὴν δεσφύτῳ μετὰ φθιμότητος ἐχθραγῶν. καὶ ἀποθανόντα κλη
ρονομίᾳ, παρεγγραφῶς Ἀθηνῶν πολίτης ἐγένετο. γήμας τὲ παιδισκαγάρτοις ὄμιον
φον, μετὰ τὰς πρὸς τὸ σοφιστῆν ὥρμησι, id est factitius ciuis & ascriptitius,
& quolibet modo ciuitatem adeptus. Idem in quarto, ἀλλ' ὑπὸ ἔπαινον, ἢ
τῶν ἀκροαμάτων εἰς δὲ σῶφρον τῶτο συμπόσιον εἰσπαγῇ, παρεγγραφῶς ὄντι, ἐκ τῆς κρη
νῆς χορὴ μετὶ νεμεσίου. Sic παρεμβάλλω, inter sero, latenter intericiō, clā
immisceo. Gale. libro decimoquarto Therapeut. παρεμβάλλοντες ὅν τινα λω
τῶν ὁρῶν λάδρα σκαμμένης ἐλάχισαν, ἀκροῦν αὐτῶν ἐκκαθαίροντες, ἐδραπέδωσαν.
Theophr. de lentore quarundam arborum loquens, qui ad medica
menta colligitur. Αἰὲ δὲ τὸ σωματωδεύρας εἶναι τὰς ὑγρότητας, γλίχρας, τὰς δὲ
ὑδατώδεις ἀγλίχρας, τῶν μὲν γίνεται πύξις, τῶν δὲ πρὸς ὀνίαν δὲ καὶ παρεμβάλλουσι ὡς
τὸ πῆμα τὸ συλλέγειν. Et παρεμβολή, intercalatio, interstitio subdola, in
teriectio rei nihil ad rem pertinentis. Demosthen. ἡ τὴν τιμάρχου, ἀλλ' ὅμως
ὑπὸ τῶν δειπνῶν διωρισμένων, πολλὰ καὶ παρεμβολαὶ λόγων ὑπὸ Δημοσθένους ἐνεθίσαντο.
Idem, ὁμολογημένως γὰρ ἐκ ἀνδρῶν, καὶ τῶν ἐκ ὧν αὐτὸς ἀνὴρ. τὰς βλασφημίας
ποιήσεται, id est in Philippum extra rem inuehetur. ὅταν δὲ εἰς τὸν παῖδα
πεπταγματὸν μὲν αὐτὸς μεταφορᾷς ὀνομάτων, ἀλλὰ ὑποφίας παρεμβάλλῃ, κατὰ γέλα
σον πλὴν πῶς ποιεῖ, cum vero verborum translationibus longa com
mentatione excogitatis in Alexandrum puerum utitur, rerum foeda
rum nihil ad rem attinentium suspicione eum perstringens, ridiculā
ciuitatem vestram facit. Alibi, ἀλλ' ὅμως ἔχωρ δίκαιον ἑπείν, ἐτέρων παρεμβο
λῇ πταγμάτων εἰς λόγους ὑμῶν βαλεῖν. καὶ παρὰ τῆς ἐμβολῆς. παρεμβολήμιον.
Cicero in epist. intercalarem transtulit. Polybius πρὸς στρατοπέδου εἰς τῶν
Ῥωμαίων loquens, παρεμβάλλειν appellat tentoria collocare ordinibus dis
tincta, atq̄ inter se paribus spaciis congruentiq̄ positu respōdentia.
Et παρεμβολή, ipsam locationem quæ fiebat mīro artificio, ἀπομεινῶν;

δέντων δὲ πάλιν ἐκατὼρ πρὸς αὐτὸν ἡ πᾶσι τὰς σκηνὰς, λοιπὸν δὲ ὅτι
 τοιοῦτο πλάτος ὀριζέσθης διδῆσας, ἥτις γίνεται πρὸς ἀλλήλους τὰς τῶν
 χιλιάρχων σκηνῶν, ἅρ' ταύτης ἄρχονται πρὸς τὰς τῶν στραπέδων πρὸς ἀλλήλους, χειρίζοντες τὸν τρόπον
 τῶν παρεμβολῶν appellat tentoriorum ordines confertos & seriem cō
 textam. Deinde sequitur, διχοτομήσαντες πλὴν προσρημνύω διδῆσας, ἅρ' τὸ
 ἴση μέρος πρὸς ὁρθὰς τῇ γραμμῇ τοὺς ἱππεῖς ἀντίως αὐτοῖς ἐκαστέρω τοῦ
 στραπέδου πρὸς ἀλλήλους, περὶ τῆς διέχοντα πόδας ἀλλήλων. Idem, αὖθις δὲ περὶ τῆς
 πόδας ἀφ' ἐκαστέρω τῶν τῶν ἀρσενίων, ἀντίως πρὸς ἀλλήλους τοῖς τριάριος τοὺς πρίγ
 κίπας, id est oppositos è regione triariis principes collocant positura
 castrensi. Positus enim tentoriorum & metatio ordinatione castrensi
 constans, παρεμβολή dicitur. Ex quo fit ut pro castris ponatur. Idem, τὰς
 δ' ἐκ ὅτι παρεμβολῆς ἀναστρατωιδέας πρὸς τὸν τρόπον τῶν, Ex castramet
 atione autem mouent exercitum hunc in modum. ἀναστρατωιδέα, em
 est ἀναστρατή, & vasorum collectio tentoriorumque refixio. Act. Apostol.
 capite vigesimo primo, ἐκάλουν αὐτὸν ἄλλοις ἔς πλὴν παρεμβολῶν. παρεμ
 βολή etiam in acie instruenda est intercalatio subsidiariorum inter or
 dines primæ aciei, ὅταν παρεμβάλλωσι τοῖς τῶν προπταγμύων διασέμασιν ἐκ
 τῶν ἐπιπταγμύων. A qua ἡ παρένταξις καὶ ἡ ἐνταξις eo differt, quod non
 milites triarii, sed leuīs armaturæ milites τοῖς δολίταις ἐντάσσονται. Ver
 ba sunt apud Aelianum. Eadem ratione παρεμβύω, interfarcio, & per
 media spatia inculco significat. Lucian. εἶτα μετὰ τὴν ἐνταξιν ἐντάσσονται
 καὶ δημοῦκα καὶ πωχικά παρεμβέβητο. Sic παρεντίθημι & παρενθήμι & παρεμ
 βύω, de quibus alibi dictum. κατὰ γράφω alibi enarratum est. παρα
 γράφω, δ' ἐν βιβλίῳ πρὸς τὴν σελίδα γράφω, adnoto in margine. Et παραγρα
 φή, huiusmodi adnotatio, & scholium, & adnotationis signum in mar
 gine ascriptum. Isocrat. πρὸς ἀντιδόσω, ἀρξάμενος δ' ἅρ' ὅτι παραγραφῆς, ἀνά
 γινωσι τὰ πρὸς ἡγεμονίας. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisperito
 rum. παραγράφω, pro exceptione sum moueo & præscribo. ut παραγρά
 φομαι, de quo & ἀντιπαραγράφω alibi diximus. Synes. ἐνοπτίῳ, de tem
 pestate loquens, qua ipse cum multis in mari agitatus est usque ad spē
 conclamationem, ἅπαντες ἐθοκλύρω, ἐπ' ἐν τῷ, τῶν ἐλπίδων ὑπερμηνήσκοντο,
 μόνον δ' ἡμᾶς αὖθις ὁ θυμὸς ἦρ' ὡς ἀντίκα ἐν παραγράφῳ τοῦ δαμασκού. Supra au
 tem dixerat, ὁ μοι ναυήληρ' ἐθανάτα κατὰ γινώσκων, Mori inquit cupiebat
 ut ære alieno obrutus: vel pro circumscripturus ἀναγράφω dictum est.
 παραγράφω, perperam scribo. Demosth. πρὸς εὐφραν, sic usus esse vi
 detur, τῶν μοι οὐ νόμων οὐδ' ἔτος ἄνω καὶ κάτω διακινῶν ἔλεγε πρὸς τῶν παρα
 γραμμῶν νόμων, ἔπε μὰ τὸ θεὸν δῆμα ἡμᾶς μάχονται, οὐδ' αὖτ' ἐν τῇ ἐννοίᾳ οὐκ
 οὐκ οὐκ οὐκ. Et ut γράφω νόμων dicunt legem & rogationem ferre
 & promulgare, hoc est ἀσφῆρι: sic παραγράφω δ' ἀσφῆρι, hoc est le
 gi iam latæ & rogatæ aliam legem obrogare & opponere, quā dico

ἀναστρα
τωιδέα.

παρεμβύω.

παραγράφω.
παραγραφή.

esse præstantiorem, ut scilicet eius contentione illa prius lata & rogata abrogetur. Sic enim dicitur *ᾠδὴ ἀπὸ τῶν ἑλπίων* ut *παράγωσιν*, de quo alibi dictum. *Demosth.* πρὸς ἀπὸ τῶν ἑλπίων, ὅς μιν τοίνυν ἐχὶ καλῶς ἔτι οὐκ ἔχει καὶ δικαίως δὲ νόμος, ὅτι ἐστὶν ὁμοίαι ἀπὸ τῶν ἑλπίων, οὐτὶς ἐστὶν λέγει, δὲ εἶναι δὴ νομοθετοῦν. ὅς δὲ πρὸς τοῖς νομοθετοῦν ἐλπί, ταῦτ' ἴσως λέγω, παραγῶσιν ἡγήσασθαι. *ἔφη δὲ διὰ πάσης εἰνέκεν, ᾠδὴ γράφου* ταῦτα τὸν νόμον. ἐὰν δ' ὅν αὐτὸς ἐθέλει λυθῆναι, ταῦτα δὲ θετήσας, dixit enim fallendī vestri gratia hanc obrogatā esse legem. & cum sua lex illa antiquata fuerit, hanc minime perlatum iri. Deinde subdit, ἐγὼ δ' ὅτι μὲν τῇ ὑμῶν ἐξουσίᾳ τὰς τῶν νόμων λυθέντων, τὸν πρὸς τὴν ἐξουσίαν κύριον εἶναι, ὅς φησὶ δὲ παλαιὸς καὶ ὁ νόμος, καὶ ὅν δι' αὐτὸς νομοθετοῦν τῶν ὑμῶν πρὸς τὴν ἐξουσίαν, εἰδὼς, ἵνα μὴ πρὸς τὰς ἀπὸ τῶν ἑλπίων μοι. *ᾠδὴ γράφου* τὸν νόμον & *ᾠδὴ γράφου* μὲν, eundem esse his verbis liquet. Idem orator *ἐν ᾧ* πρὸς βοιωτῶν, παραγράφου pro ἐγγραφῇ posuit his verbis, λέγειτε σὺ πατρὸς ἄλλοι σαυτὸν παραγράφου, ἢ τὸ νομὸν ἔχον ὁ ἐκείνου ἐδῶκε σοι. προσᾠδὴ γράφου, ascribo, iam scriptis addo. Idē *προσᾠδὴ γράφου* πρὸς βοιωτῶν, τί δὲ ἐὰν ἄλλοι τις ἀρχὴ καθιστῇ με λατρεῖν, οἷον ἀρχὴν, βασιλεὺς, ἀθλοῦ γράφου θέτω. τί σημεῖον. ἐστὶ πότμος καθιστῇ, quo signo dignoscetur utrum nostrum constituerint, προσᾠδὴ γράφου, ἢ διὰ τὸν ἐκ πλαγίον, ἐὰν σὺ ἐγγράφωσιν, ἐὰν δὲ με, οἷον ἐμὸς μισθὸς, τὸ νομὸν, id est non modo te credo à patre denominabunt & à populo dicentes, μαντιθεῖν ὁ μαντις ὁρίκει, sed etiam ὁ ἐκ πλαγίου γράφει. Et *προσᾠδὴ γράφου*, quod ultra iustum vel soli προσᾠδὴ γράφου tum additur & ascribitur. ut ibidem subdit, καὶ ἡτὶ πρός νόμον προσᾠδὴ γράφου φορτὴ ἂν τὰς προσᾠδὴ γράφου, ἢ ἄλλο ἢ πάλιν ὁ πατὴρ καὶ ὁ δῆμος. Significat etiā ascribo. Plato in Phædro, οἷον ἐπὶ δὲ ἵνα γράφωσι λόγον, ὅπως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινετάς, ὥς προσᾠδὴ γράφου πρῶτος αἱ ἀνέπαυστοι αὐτοὺς. Dicitur & προσᾠδὴ γράφου Plut. προσᾠδὴ γράφου τῇ βασιλῇ δουλεύειν, ascripsit & ἐγγράφου. Moscor. προσᾠδὴ γράφου Gramm. ποτὶ μὲν ἐκφώνηται δὲ τῇ δουλείᾳ. ποτὶ δὲ προσᾠδὴ γράφου μόνον, ὥς ἐν ᾧ γράφου. Et προσᾠδὴ γράφου. Demosth. ἐκδοτὴς δὲ προσᾠδὴ γράφου τὴν ποίησιν τῇ δια προσᾠδὴ γράφου μαρτυρεῖται. προσᾠδὴ γράφου, deleo, obliuiscor, aufero ē numero. Aesch. ὅταν ὑμῶς ἐφωσῶ, πρὸς κατὰ φύσιν ἀνδρες ἀδελφοὶ προσᾠδὴ γράφου με ἐκ τῆ κατὰ φύσιν, ἐκ ἐστὶν ὅτι ἀνα προσᾠδὴ γράφου πρὸς μου. Suid. intellexisse videtur pro ἀπὸ τῶν ἑλπίων. Cicero ad verbū Phil. xiii. imitat⁹ est his verbis, Senatus i Capitoliū. parata de circūscribendo adolescente sententiā consularis: cū repente affertur ei de quarta legione nunciū. quo percussus abiicit consiliū referendū ad Senatū de Cæsare. hoc est de eiiciendo magistratu Octaviū, & imperiū ei abrogādo. Et ad Atticū lib. vii. Si forte Tribunus pl. senatū impediēs Circūscribere aut populū incitās, notatus, aut senatuscōsulto circūscriptus, aut sublat⁹, aut expulsus sit. Sic itelligo illud eiusdē ad Octaviū, Cur aut ingratus crudeliter, aut inemor beneficiū suū scelerate circūscribis senatū. Supra aut dixerat, Cohortib⁹ armatis circūseptus senatus. Circūscribere senatū, est auctoritatē statuēdi de summa reip. senatui auferre.

- & quasi senatum de medio tollere. Translatio est à fabris aut chirurgis, qui ea quæ serra amputaturi sunt, prius circūscribūt & præcūdūt.
- Circūdūco.** Hoc idē circūdūcere dicitur. Paul. in cap. Acta, de re iudicata. Vlpia. in cap. Et post edictum, de iudiciis. Idē, Circūdūcto edicto, videamus an amplius conueniri possit. hoc est inducto & interlito. **πρίγραφω**, præfinio, præstituo, **πρίορίζω** καὶ ἀφορίζω. Aristot. in .x. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ πρῶτον δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἐκάσῃ πρίγραφα μὲν τί γίγται αὐτῇ, πρὶ τῆς πραγματείας ὡς ὑπάρχον ἢ ἔρῃ. **πρίγραφω**, cæceo, cohıbeo, coarcto. ὅθεν **πρίγραπτος**. Thucyd. ἐκ βραχίους καὶ πρίγραπτον, Ex præscripto, & non libere laxeq. Cicero de Publio Clodio in oratione pro Mil. Senatus credo Prætorem illum circūscripsisset. ne cum solebat id quidem facere in priuato eodem, aliquid profecerat. an consules in prætore coercendo fortes fuissent.
- Ἐπιγράφω.** Ἐπιγράφω, supscribo. unde **ἐπιγραφὴ** ἢ γραμμάτων ἢ ἢ ὑπολογισμῶν. Cicero ad Atti. Puer legit epistolam inscriptam patri suo. Synes. **πυλαιμνίης**, ἡγετῆς ἀπὸ θράκης ἐπιστολὰς κομισάμενός, ἰνὸν χλινά τῷ φακέλῳ τῶν γραμμάτων, ἔπειτα ἔκ ἐκ ἐπιγεγραμμένην πυλαιμνίης ὄνομα. **Ἐπιγράφω**, epigrammata scribo. Plut. **ἀνγίνωσκε** τὰ ἐς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα **μονόστιχα**. **Ἐπιγράφω**, ἐπιζέω, scarifico, perstringo, leuiter vulnero, vt corpus virginis inscribo, hoc est cōscribil
- Ἐπιγράφω** lo vt supradictū est. ὅθεν **ἐπιγράβδω** & **ἐπιλίγδω** & **ἐπιτάνδω**. & **ἐπιγράφω** τὰ σάρκα, ἀντὶ τῆς ἀμύξας. **Ἐπιγράφω**, viritim collationē describo & idico. Aristot. in .ii. **Oecono**. **Διδοῦς** ὃ **χρημάτων**, ἐπέγραφε τοῖς πλεονεκτητοῖς αὐτῶν πλῆθος ἢ ἀργυρίων, τότε δὲ ἔσκαψεν τὴν κομίδην πρὸς τὴν ἄλλων πολὺ τῶν ἐφικται. Et **ἐπιγραφὴ**, in dictio. Isocrat. in Trapez. τῆς ὃ ἀσφοδῆς ἐμὴν προσαχθεῖσας, ἢ ἐτέρων ἐπιγραφῶν γηνομνίων, ἐγὼ πλάσον ἐσώτηκα τὴν ζώνων αὐτοῦ πῃ δι' ἐμοῖ. & ἐμαυτῷ μὲν ἐπιγραφάμην ἀσφοδῆν μεγίστην, mihi ipse statui, imperavi, & descripsi. Latine enī hoc describere dicitur. Cicero pro Flacco, Dimidiū eius quo Pōpeius vsus est imperauit. Nū potuit parcius? Descripsit autē ad Pōpeū rationē quæ fuit accommodata. L. Syllæ descriptioni. qui cū omnes Asiæ ciuitates in puincias descripsisset, illā rationē in imperādo sūptu Flaccus secutus est. Vulgo taxare dicunt, hoc est τάξαι. Idem pro Rabyr. Quæq; multi hoies necessarii secundis Posthumī reb⁹ descripta sustinuerūt, nūc eius afflictis fortunīs vnīuersa sustinet. id est inter se partita & diuīsa. Sic Iustinus, Cum Athenienses victis Persis Græciæ tributum in tutelā classis descripsissent. Et vt **ἐπιγραφὴ** ipsa descriptio, & munus ipsum publicum, ita etiam **ἐπιγραφῆς** dicitur qui eo munere fungitur. Isocr. in oratione supra dicta, καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπιγραφάμην ἀσφοδῆν μεγίστην. ὑπὲρ ὃ πασιωνος ἐδ' ἐσώμην τὴν ἐπιγραφῆων, λέγων ὡς ἐμοῖς τυγχάνει χρέμασι χρώμενος. **ἐπιγραφῆων** dixit ἀντὶ τῆς καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῇ ἐπιγραφῇ ἐκάσῃ τῇ ἀσφοδῆν. **ἐπιγράφω** τίμμημα, litē ἔστιμο, mulctā irrogo, pœnā iscribo, vt fit in spōsionibus & similibus, hoc est statuo & ἔστιμο. Isocr. in paragr.

οὐ γὰρ μόνον πρὸς τὴν ὑπεργραμμύων χρημάτων ὅσον εἶπε δ' ἀγών. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν
 πρὸς τούτων, ὑμῖν δὲ πρὸς τὴν ὀλίγω πρὸς τὸν ἐρημύων, ὑπερ ὧν ἔδδ' ἐν τ' ἀρ
 ἀξίως εἶπεν λαοὶ αὐτ' ἀρ, οὐτ' ἀντί τιμῆμα ἱκανὸν ὑπεργράψαι. τὸς δ' αὖτε αὐτὴ διαφέρει τὴν
 ἑλλὰς δικῶν. **damnato enim imminet** ἐπωβελίας τιμῆμα. **Dicitur &**
τίμῆμα, ὑπὲρ τιμῆμα. Aesch. πρὸς παρὰ τὴν γράφοντα δ' εἶπε πρὸς ἀνὸς τὸ ψέμα, **τίμῆμα ἐπι**
 λυκίον ἐπὶ πλὴν γραφῶν ἐγγράμμοι, καὶ τιμῆμα, ἐπὶ τὴν ἑκατὸν τάλαντα, **γράφω καὶ**
multam irrogant. ut hodie delinquentibus & quippiam contra cō **ἐπιτίμῆμα**
stitutiones regum agentibus procurator fisci poenam irrogare soli
tus est, hoc est postulare ut damnentur à iudicibus, & in eos animad
vertatur ea poena. Dinarch. κατὰ ἀριστογέ. τοιαῦτα γράψας καὶ φθοσάμε
 νος, ὡς ἡμᾶς ἐπειδὴ πλὴν ἀλλήλων ἐπύθεσθαι πρὸς τὴν κατηγόρων, πέντε τάλαντων
 ὑμῶν τῶν, ὅσον πρὸς ἐν ἐπὶ τὴν πρὸς ἀνὸς γράφῃ τιμῆμα ὑπεργραμμύων, **quā**
ta erat multa ab accusatoribus irrogata. Est enim accusatoris etiam
 poenam irrogare, & litem aestimare. Apud Aesch. καὶ τιμῆμα verba le
 gis citantur, ἂν τις ἀδυναμίαν ἐλπίσθαι πᾶσι δ' ὑβρίσῃ, γράφει δ' οὐ καὶ ἐν τῷ
 παλαιῷ πρὸς τὴν δεισμονίας, **τίμῆμα ὑπεργράψαι.** **ἐπιγράφω μάρτυρας** **ἐπιγράφω**
significat testium nomina edo quos sum producturus, ut hodie fit co **μα.**
ram eo contra quem testificatur sunt. Demosthen. ἐμβάλλεται μαρτυ
 ρίαν φιλίππῳ, καὶ ὑπεργράφεται μάρτυρας ἀνδρώπας ὅς ἐδ' ἀγνοήσῃ ἡμᾶς οἰομαι
 ἐπιγράφω etiam est de scripto actionem intendo, libello actionis ge
 nus edo. Idem πρὸς Ἀφοβορ, ὅθεν οἱ τότε ἀκρίβεις δ' μόνον ἀντὶ κατέγνωσαν,
 ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιγγραμμύων ἐπετίμῆμα, id est tanti damnauerunt, **quā**
tum petieram, vel quanti eam litem aestimaueram, ut supra. Isæus.
 ὑπερ τὸ νικοστράτου κληρ. ἄγνωρ μὲν γὰρ εἶπον καὶ ἀγνόησαν θρασυμάχῃ
 ἐπιγράφοντὶ τὸν νικοστράτον, καὶ ἐαυτοὺς ἐκείνῳ ἀνείλου ἀποφαίνουσι. καὶ τῶ
 των μάρτυρας πρὸς ἔχονται, id est in libello filium esse Thrasymachí scri
 pserunt, Thrasymachum ediderunt nomē patris Nicostrati. Ibidem,
 νῦν δὲ πᾶς διόντι τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ δ' ὅς πατέρας ὑπεργράψας; Nunc forenses di
 cunt qualitates litigatorum ascribere, **ἐπιγράφω etiam τὸ ἰδιοπρῶ**
μαι καὶ δικαίμαι mihi hoc tribuo, mihi hoc sumo. titulum hunc mihi
 vendico & usurpo, hoc titulo me insignio & honesto, ut reges & po
 tentatus magistratus faciunt. Plutarch. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος
 ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τὴν δ' αὖτε ἀνομοιοτάτῳ ἐπιγράφοντὶ πρὸς ἀντιμῆμα. ὁ μὲν
 πρὸς τὸν, ὁ δὲ πολιορκητὴς ἐπὶ κλισίῳ ἔχον. **συγγράφω, scribo & compono** **συγγράφω**
historiam. ut Thucydides in præfatione **ἐκκινδύνησεν δ' ἀδυναμίῳ** **συνέγραφε**
 τὸν πόλεμον τὴν πελοποννησίῳ καὶ ἀδυναμίῳ, ὡς ἐπολέμῳ πρὸς ἀλλήλους,
 hoc est συνέταξε. Isocrat. in Busyr. ἔξ οὗ γὰρ τοιούτους λόγους συγγράφω.
 Et συγγραφὴ, historia, σύνταξις. Paul. ἢ μὲν οὖν πόλις ὅσιν ἐπὶ θαλάσῃ,
 μέγα δ' ἐν ἐς συγγραφῶν παρὰ τοὺς. **συγγραφὴ, scriptio à Cicerone dici** **συγγραφὴ**
tur, Nulla enim res tantum proficit ad dicendum quantum scriptio.

συγγραφο-
μαι.

συγγραφή
Cauco.

Loc^o Theo-
phraſti.

συγγραφο-
παρασυγρα-
φῶ.

Dicitur etiam voce passiva συγγραφόμεαι pro eodem. Plato in Euthyd.
πράξεις ἀπὸνί(σ)θαι καὶ ἄλλων διδάξαι. λέγῃτε ὅτι συγγραφῶς λόγους οὕτως ἐπὶ τὰ δι-
καστήρια. Vfus est & alibi. συγγραφῆσθαι etiam est scripto cauere. Et συγ-
γραφὴ syngrapha, hoc est stypulatio & cautio. Demosth. ὅτι ὅτι πρὸς τῇ
λαοφίᾳ πρὸς τῇ. Ἐπεὶ δὲ συγγραφῶν συγγραφέων τῶν ναυτικῶν. Et ἡ Διονυσίου ὁρῶν,
ἔστι γὰρ ὅστις ἢ ναὺς σώσῃ καὶ μὴ διέφθαρται, διὰ τὴν ἡμῶν ἐκ ἀποδείξεως χρημάτων ἢ συν-
τηγῆται; συγγραφὴ enim non semper obligatione reciproca constabat,
sed etiam vnius tantum sponsione & alterius stypulatione. Athenæus
libro sexto de Menecrate loquens medico spiritus elatissimi, quasi
deus esset medicinæ, τοὺς οὖν θορακοπομπὰς ἐπὶ αὐτῷ τὰς ἰσχυρὰς καλουμένας
νόσους, συγγραφῆσθαι ἠνάγκαζεν ὅτι ὑπακούοντα αὐτῷ δόλοι πρὸςωδέεσθαι, καὶ
ἀκολούθου. Xenoph. πρὸ ἱππικῆς, χρὴ μὲν τοὺς ὡσπερ τὸν παῖδα, ὅταν ἐπὶ τέ-
χνῳ ἐκδῶ, συγγρατέμενον ἢ δέξασθαι ὑπὸ δάμνον ἀποδόναι, ὅπως ἐκιδόναι. ταῦτα,
καὶ ὑποδείγματα ἔσαι ὅτι πωλοδάμνη ὅτι δὲ ἐπιμελεσθῆναι ἢ μέλλοι τὸν μὲν
δοῦν ἀπολίσσεται. Vt autem qui puerum locat artem quandam edo-
cendum, stypulari solet, & à conductore magistro cauere, quid
oporteat eum ediscere, ac tum demum locare: ita & in equo locando
faciendum, cum domitor instituendum suscipit. Cauere hic est stypu-
lari. vt cauere latine. Cice. in Bruto. At vero inq̃ Brute tibi ego non
soluam, nisi prius à te cauero amplius eo nomine neminem petiturum,
id est nisi à te spondente satis accepero. Cæsar, Quoniam in præsentia
inter se cauere obsidibus non possent. Cauere igitur ab aliquo, est sa-
tis accipere. Cauere alicui, est satisfacere. Et cauere iureiurando, & chi-
rographo. Et cauere capite, quod nos in Annotationibus docuimus.
Theophr. in. v. πρὸ φυτῶν πρὸ πύξιν καὶ λωτῶν καὶ πρὸ πίνης loquens, τοὺς καὶ
ἐρῶντας τῇ δυνάμει τῇ πλυντῶν πρὸς μὲν ἐκ τῶν συγγραφόντων δὲ δι-
ἀρχιτέκτονες ὅπως ἐκ μήτρας. vel potius μὴ ἐκ μήτρας. deesse enim ne-
gationem puto, Cauent enim architecti hoc modo è medulla scilicet
non faciendos. Et paulopost, Διὸ καὶ δι ἀρχιτέκτονες συγγραφόνται
παρὰ τὰς πρὸς πλὴν μήτραν, ὅπως λάβωσι τὸ ἐν τῇ πρὸ πυκνότητι καὶ μα-
λακώτατον. Itaq; architecti hoc addūt in syngrapha ac, nominatim cau-
uent, vt eximatur medulla. Vtrobique enim omnino sic verti debet.
Dicitur & aliis modis græce, qui dicuntur à nobis si locus dicendi
occurrerit. Isocrat. voce actiua vsus est in Trapez. ταῦτα συγγρατέμενοι,
διδόμενοι ὅτι Σατύρων φυλάττει τὰς σαυδῆκας. παρασυγραφῶ, contra syngra-
phæ conuenta facio, & fidem promissam in satisfacendo fallo. De-
mosthen. ἡ Διονυσίου ὁρῶν, σκοπεῖτε δὲ ὅτι ἄνδρες ἀδελφοὶ πότρου ἡμῶν τῶν
ἐκ τοῦ συγγραφῆς δικαίοις χρημάτων, ἢ ἔποι. οὐ ἔπε. ἔπε. ὅτι συγκέμελον ἐμπόριον
πεπλοκάσιν, ἀλλ' ἐπε. ἔπε. καὶ ἄγνῳ. σαυδέσθαι δὲ τοῦ νεῦν καὶ διέφθαρ-
μένης, ἔφεσθαι ὅτι δὲ ἐν εὐρίσκει δὲ τὸ κοινὸν πρὸ παρασυγραφικότητος. Idem, ἐπε. ἔπε.

ἐφάκασι ἡ σοί, καὶ συνεχωρίκασι τὰς ἐς ῥόδον τόκους, ὅτε δὴ πρὶν τῷ πατρὶ
 περὶ ταῦτα ἔδεν ἀδικεῖν ἡμᾶς ὡς παρασυγγεγραμμένους ἐς ῥόδον καταγαγὼν πλὴν
 ναῦν, quos ideo fefellisti, quod cōtra ᾧ syngrapha nautica cautū erat,
 tu naue in Aegyptū appulisti, hoc est ἡ ἀναβὰς τὰ συγκείμενα καὶ τὰ πρόσ-
 θις ἐπιγεγραμμένα, ἐν τῇ συγγραφῇ. Sic enim dicitur vt παραπονδῶ, δὲ τὰς ἀπονδῶς καὶ
 συνδικίας ἡ ἀναβάνω. Et aliq̄ue cōtra fidē fœderis violo, accusatiuo iūctū.
 Plut. in Sylla, οὐ μὲν ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς ἀμφοτέρων κύριος ἡνιόχῃ, κατέκρινεν
 αὐτὸν ἐς ἀνάγκην ἢ ἡ παραπονδῶν, ἢ ἡ ἐκδοῦν, id est perfide prodēdi. Et ἡ παραπονδῶν
 δημῶν δicitur, qui perfide violatur, & qui fiducia fœderis violatus
 est. Idem, παραπονδῶν ἐστὶν ἡ ἡ ἐκδοῦν τυράννου καὶ δεινῆς. Et παράπονδον dicit
 quod per huiuscemodī perfidiam patratum est, Xenoph. οὐτοὶ δὲ ἔλπον
 ὅτι ἐνυμίζουσιν ἄλλοις, ὅτε ἀποδόμνοι ἐπὶ ἀθλῶν, μηδὲν ἡ παραπονδῶν προσηύταται,
 ἡ παραπονδῶν est τὰ ὑπαγορευόμενα γράφω, dictata excipio. Iulia. Aug. auun-
 culo. τρίτης ὥρας νυκτὸς ἀρχομένης, ἐκ ἑξῶν ἐστὶν ἡ παραπονδῶν, διὰ τὸ πάντας
 ἀρχομένης εἶναι, μάλιστα ἡ παραπονδῶν πρὸς σὲ ταῦτα γράφει. ἡ παραπονδῶν ἀντὶ ἡ παραπονδῶν, vt
 ὑπάρχει δὲ πρὸς αὐτὸν & ὑπογράφω, & alia quæ alibi dicta sunt. Est enim præ-
 scribere, pueris qui docentur scribere. Plato in Protag. ἡ παραπονδῶν διὰ γραμ-
 ματισαὶ τοῖς μὲν δανοῖς γράφοντες καὶ τῶν ὑπογράφοντες γραμμάς τῇ παραπονδῶν,
 ὅτε δὲ γραμμάς διδόναι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ἢ γραμ-
 μῶν, ὡς δὲ καὶ νόμους ἢ πόλεις ὑπογράφει, ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀνδρῶν εὐρήματα,
 κατὰ τὸς ἀναγκάζει καὶ ἄρχεται. Et in quarto de Leg. πορθεῖται
 δὲ αὐτὸν δὲ πρῶτον ταῦτα ὅπως ἀνὴρ δεινός, ἐάντε πρὸς ἀρετῆς ὑπογράφεται πρὸς
 πεδῶν τοὺς πολίτας, ἐάντε ἐπὶ τῷ αὐτῷ, αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα ὡς
 παραπονδῶν, quasi præscribentem quæ agere debeant, & præliniātem quæ
 sequi eos oporteat. Est enim ἡ παραπονδῶν, primis lineis deformare, &
 prima manu aliquid informare. Et ἡ παραπονδῶν, primæ manus deliniā-
 tio & descriptio. quæ pars est ἐν τῇ ζωγραφικῇ. Plato libro sexto de Rep.
 καὶ αὐτῶν τῶν ἑξ ὑπογραφῶν δὲ ὡς αὐτὸν καὶ θεῶν, ἀλλὰ πλὴν πλεωτάτῳ ἀπὸ
 γασίαν μὴ παρῆναι, hoc est ἀκριβῆσαι vt ipse ibidem. ὑπογραφῇ vero est le-
 uis descriptio, & rudis crassaq̄ adūbratio. Et lib. viii. Αὐτὴ μὲν ἡ πολιτεία,
 καὶ ὅπως γινώσκῃ, καὶ πᾶσι ἐν ἑκ, ὡς λόγῳ χάμα πολιτείας ὑπογράφονται μὴ ἀκριβῶς
 ἀπὸ γασίαν, διὰ δὲ ὅτι ἀρετῇ ἰδῆν ὅτι ὑπογραφῆς τόντε δικαιότατον ὁ πρὸς ἀδικώτατον.
 ὑπογραφῶν appellat, crasse Minerve explicationē nō subtilē atq̄ mul-
 tū artis habentē. quæ translatio ducta est à pueris qui aut pīcturam
 docentur aut scripturam. ὑπογραφῇ enim artis rudimenta continet. Id
 quod ex Aristotele intelligere licet, qui in secundo de genera. animal.
 ita inquit, ἅπαντα δὲ ταῖς παραγραφαῖς διορίζεται πρὸς πρῶτον. ὅτε δὲ λαμβάνει τὰ
 χρώματα, καὶ τὰς μαλακότητας, καὶ τὰς σκληρότητας ἀπὸ χύματος. ὡς αὐτὸν ὅτι ζωγράφ-
 ος ἐν τῇ φύσει δὲ μιμνησκούσης. καὶ γὰρ οἱ γράφοντες ὑπογράφονται ταῖς γραμμαῖς,
 ὅτε δὲ ὡς αὐτὸν ὅτι ζωγράφος hoc loco pro liniamenta

ducere dixit, vel lineamenta quæ græce πέρατα, vocantur. Cicero in Orat. de Catone loquens, Intelliges nihil eius liniamentis, eorumque pigmentorum quæ nondum inuenta erant, florem & colorem defuisse. Itaque ὑπεγράψιν etiam commentarium rerum scribere significat, quarum historiam alii postea enarratius scribant, & ornamentis luminibusque orationis additis absoluant & expoliant. Isocrat. πρὸς φίλιν. καὶ ἂν ἢ ἐλλείπω & ἡδὲ μὴ δυνάμει τῇ αὐτῇ γράψαι τοῖς πρότερον ἐκτεθειμένοις, ἀλλ' οὐκ ὑπεγράψαι ὅτι οἱ χαριέντως τοῖς ὑπεγράψαντι διακρίναι δυναμένοις. Aristot. in tertio de partibus animal. ὑπεγράψω & θεμελίω vocat, fossam ductam & fundamenti circumscriptionem. Plato ὑπεγράψαι & ὑπεγράψαι δαίει δicit, & διαγράψω & διαγράφαι, ἀντί τῷ ὑπεγράψαι καὶ ἀντί τῷ ὑπεγράψαι, in sexto de Rep. ὑπεγράφομαι voce passiva ὅτι τιμιθῆμαι ἢ ἐντρίβωμαι, fucus vel cerusa illinor. Lucian. καὶ φησὶν ὅτι ἐξομολύω, ἢ τῷ φθαλμῷ ὑπεγραφομύω. Athen. de Sardanapalo, ὑπεγράψω τοῖς ὀφθαλμοῖς. Herodotus. προῖα δὲ ὑπογράφομυθ' πύς ὀφθαλμοῖς, ἢ τὰς πύλας ἐνθροῦν. Et ὑπεγραψὶ fucus apud Lucianum, qua dictione Herodotus. pro figurato dicto & ridiculo usus est in quarto, πεφύκασι δὲ πως εἶναι ἐλοσκόμους, ἢ λέγειν ὁσὸς ὡς ὑπεγραψάς ἢ παιδίας. ἀπὸ γὰρ ἡδὲ εἰς τοῖς ὑπεγράψαντας πάλαι, χαριέντα μὲν αὐτοῖς δοκῶντα, λυπερὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι. ὑπογράμμα, etiā dicitur τὸ ἐντρίμμα, vt ὑπεγραψὶ. ὑπεγράψω, etiam subscribo, id est probo & assentior, astypulor. Interpres Demosth. ἐν δὲ πλὴν τῇ δυνάμει γνώμῃ, καὶ τῇ δυνάμει πλὴν δυνάμει ὑπεγραψάμεναι πρὸς τὸ ἀρχόντων. μεταγράψω vero est arbitriū iducere & circūducere, hoc est sententiā arbitrorū antiquare, quod ἀποδεδιητημύω φησὶν τῇ δυνάμει Demosth. vocat. ὑπεγράψω etiā designo destinoque significat, & faciendū propono. Greg. καὶ ἰβλ. ὅτι καὶ ἐν τῇ πλὴν πρὸς τοῖς, τὰ δὲ ὑπεγράψαντες τοῖς ἐλπίσι ἢ τοῖς κατὰ ἡμῶν ἀπὸ λαῶν, instituebantur, destinabant. ὑπεγραψὶς, a manu servus, amanuensis, qui dictata excipit. Synes. ἵνα μὴ μάστιγι κόπῃ μὲν ὅτι ὑπεγραψέας, τὰς ἀποδοκισομύας ἐπισολὰς ὑπαγορεύοντες. μεταγράψω, muto scriptū. Xenoph. in sexto ἐλλήνων, ἐκείλοισι μεταγράψιν ἀντί ὁμοῦ ὡς βοιωτῶν δυνάμει. μεταγράψω τὸ νόμον, abrogo, refigo. Dinarchus. ὅτι καὶ Δημοσθ. μεταγράψω, transcribo. Paul. τὰς δὲ μιλιῶντες ἐπιδοκλεῶντες ἐκόντας εἰς ῥωμαῖον ἀνδρα ἢ θῦρα μετέγραψαν. vt Virgil. Et tua Dardanii transcribi sceptrum colonis. ἀντί τῷ μετατάττειν. Livi lib. v. de bello Maced. Via fraudis inita erat, vt in socios q. nō tenerent iis legibus noia transcriberet. hoc est debita foeneratoribus. Demosth. καὶ μὴ δὲ, τὸ μὴ οὐκ ὡς οἱ δὲ οἱ πρὸς τῇ πρὸς τῇ δυνάμει ἢ κατὰ δυνάμει, ταύτῃ ἀποδεδιητημύω ἀποφαίνω, ἢ τὸς ἀρχόντας μεταγράψαν, id est τῇ εἰς τὸ ὑπεγράψω μεταγράψω εἰς ἀθέτησιν ἐκ ἀποδοκισίας. Isus ὑπὸ τῷ Νίκου, κλίμα, τὸ ὅτι συμβαίνοντες ἐκί. ὅτι γράμματις ἀλλογῶν, ὅτι τὰ πάντα τοῖς τῷ πενήτω διαδοχικῶς μεταγραφῶναι, id est testamētū falsum fieri & cōtrariū testamēto vero scribi. μεταγράψω δὲ ἀπὸ γράψω,

ὑπεγράφομαι.

ὑπεγραψὶς.

ὑπεγραψέας.

μεταγράψω.

excribo, describo. Et μεταγραφῆ, exemplū libri & descriptio, & ἀντίγραφοι. Julia. ἐκδοτική, μετέδωκε γὰρ μοι πρὶ τῇ καπιταδοκίᾳ ὅντι, πρὸς μεταγραφῶν ἡ
 να βιβλία, καὶ ταῦτα, ἔλαβε πάλιν. Sic dicitur ut μεταφράζω, quod Plutarch.
 dixit de Cice. dialogos philosophicos scribete. Et μεθρμυθῶ p eodē. μεθρμυθῶ
 Plut. in Cato. μεθρμυθῶ μὲν, καὶ λέξω, Ad verbum translata. Polyb. τὸ
 πρὸς καλῶσιν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ὁ μεθρμυθῶ μὲν ἐπιλέκτους.
 ἀλλάττομαι, permuto, vendo & emo, & datiuo iungitur. Aristot. in secūdo
 Politici. καὶ γὰρ ὁ ἀλλάττομενος τῷ ἀπομύθῳ ὑποδύματι, ἀντὶ νομίσματος ἢ ἑο
 φῆς χρεῖται τῷ ὑποδύματι. id est qui vendit ei, vel permutat cū eo qui cal
 ceo indiget. ἀλλάττειν enim est commercia exercere. Idem, ὅτι δὲ ἡ χρεῖα
 σωῆται τῇ πόλιν ὥσπερ ἐν τῇ ὁρῇ, διλοῖ. ὅταν δὲ μὴ ὦν χρεῖα ὥσιν ἀλλήλων ἢ ἀμφοτέρω
 ἢ ἀπὸ, δὲ ἀλλάττονται. ὅθεν ἀλλαγὴ, cōtractus & cōmerciū. Aristot. in. v.
 Ethic. διὸ πάντα δὲ συμβλητά πως εἶναι ὡς ὅτι ἀλλαγὴ. ἐφ' ᾧ δὲ νόμισμα ἐκλήθη.
 ἀλλακτικὸς, cōmercialis, ex contractibus manans. Idē in eodē, ἀλλ' ὅτι ἀλλακτικὸς
 ἢ ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς σωῆται & τοῦτο δίκαιον. ὅτι ἀντιπερὶ τοῦ, κατ'
 ἀναλογίαν, καὶ μὴ κατ' ἰσότητά. Supra dixerat, & ὅτι τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον.
 ἀλλάττομαι, pro cōparo & emo. Plato in. ii. de Rep. ἀντὶ δὲ ἃ μύοντες
 αὐτοὺς πρὶ τῇ ἀγορᾷ, τὰ ἢ, ἀντὶ ἀργυρίῳ ἀλλάττειν τοῖς ἀπομύθῳ ἀποδόντι, τοῖς δὲ ἀντὶ
 αὐτῷ ἀργυρίῳ διαλλάττειν ὅσοι δὲ δέονται πρίασθαι. Sic permuto latine p emo. Plī. Permuto.
 lib. xiii. de mēsis citreis loquēs, Interiit nuper incendio quā Cethegus
 decedens ἐ Μavριτανία fester. xiii. permutauerat, latifundū taxatione
 si qs prædia tanti mercari malit. Et lib. xxxi. de garo, Singulis mili
 bus nummū permutatibus congios pene binos. Ponitur & mutare p Mato.
 vendere. Columel. Nā suburbanis regionibus porcus lactens ære mu
 tādus est. Dicitur & muto pro permuto, ut ἀλλάττομαι ἀντὶ τῇ καταλλάττο
 μαι. Liviū, Victricē patriā victa mutare. Idē, Victorię possessionē in
 certa spe mutare, hoc est à se alienare. Curtius, Donisq; & omni hono
 re cult⁹, exiliū patriā sede mutauerat, ἐτύχων πρὸς πατρίδα καταλλαγμένος.
 Dicit & cōmutare à Cicerōe. ἀνταλλάττομαι, muto & pmuto. Demosth. ἀνταλλάττο
 νομίζων ἐκ ἀνταλλακτέ) μοι εἶναι τῇ πρὸς ὑμᾶς φιλοζωίᾳ, ἐδενὸς κέρδους καταλλάτ
 τμαι muto, id est cōparo, cōcilio. Dinarch. καὶ φιλοκλέους, μὴ ὅτι καταλλάττειν καταλλάττο
 τῇ πρὸς τῶν χάριν, ἢ νόμων, ἢ δὲ νόμων καὶ ἐν βελῶν ἀποφάσεων, Neq; ob istorū
 gratiā emerēdā, leges & populi curiæq; p iudicia cōdonare, istisq; in
 dulgere. Cōstruit etiā cū πρὸς ppositiōe. Aristot. in. iii. Ethic. de militib⁹
 loquēs, ἔριμοι δὲ ἔρι πρὸς τῶν κινδύνων, καὶ ἢ εἰον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττοντο,
 modicis lucris vitā mutāt. Et in pri. Politici. ἀντὶ τὰ χρίσιμα πρὸς ἄλλα κα
 τὰλλάττοντο, ἐπιπλεον δὲ ἐδενέον πρὸς σῆτον διδόντες ἐ λαμβάνοντες. Ponit & p
 addico, vēdoq; & à me alieno. Herodī. καὶ τῇ ῥωμαίων ἀρχῇ, ὥσπερ τὶ ἰδίῳ
 ὡς, ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάττειν. καταλλάττω, cōcilio, καὶ ἀποκαλλάττω, gratiā dirē
 ptā & solutā sarcio, & amicitia reduco. Ponit & p ad cōcordiā & cō

tuberniū adduco. Greg. de Basilio, καὶ τῆς τῆς εἰς αἴσαν κατὰ λαβάναν ἀλλοί-
 λους καὶ συνεκείραν. ἀσκητήρια, ὁ μοναστήρια δαμάσκημον ἢ, ὁ πόρεως δὲ τῆς κοιν-
 νωνίης καὶ μιγάδων. **ἀνταλλάσσειν**, etiam dicitur pro eodem, sed con-
 struitur cum ἀντι praepositione. Aristotel. in octauo Ethic. ἔτφρον ἀντὶ
 ἑτέρων κατὰλλάττονται, οἷον ἡ δ' οὐλὴ ἀντὶ ὠφελείας. οἱ δὲ προσφραῦντο ἀποθνήσκον ὑπὲρ τῆς
 πατρίδος, καὶ πλὴν ἰδίων ψυχῶν ἀντὶ κοινῆς σωτηρίας ἀνταλλάττονται, effunde-
 re, & perdere pro seruanda salute communi. Isocrat. πρὸς εἰλιπ. ἰδοὺς ἂν
 καὶ τῆς ἰδιωτῶν τῆς ὑπερκαταρτὸς ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ἐκείνων ἀντὶ κοινῆς
 μωρίας, ὑπὲρ δὲ τοῦ πυχῆν καλῶς δόξης ἀποθνήσκον. Idem pro comparare posuit
 in Archid. ἀντὶ θνητῶ σώματι ἀθάνατον δόξαν ἀνταλλάττονται. Paulopost,
 μεγάλῃ καὶ ἡμῶν ἀνταλλάττονται dixit eodem sensu. Herod. sine prae-
 positione dixit, καὶ κακῶς ἡγοῦντο τὴν ἑλκυσθῆναι, ὅτι χρημάτων ἀνταλλάττονται τῇ
 ἀρχῇ, id est mercantem. Latini sine praepositione etiam vtuntur. Quin-
 til. libro nono, Ergo iis omnibus primi homines non sola compo-
 sitione caruerunt. quorum si fieri nihil melius licebat, ne domibus
 quidem casas, aut vestibis pellium tegmina, aut urbibus montes ac
 syluas mutare oportuit. hoc est derelinquere & abiicere. Significat
 etiam compensare, vt ἀνταλλάσσειν. Dinarth. καὶ Δημοσθ. οὐτε γὰρ τότε γιν-
 σκόμεν, κρίσεως οὐτε τῆς ὀργῆς ὅς ἐστι ἀμωμοπότις φέρει τῇ ψυχῇ, ἀνταλλάττονται τὰς
 τιμὰς ὁδὸς κρίσεως. ἀλλ' ἕκαστος ταλάντων ἐλκυσθῆναι ὅτι χρημάτων ἐφ' ἧς παρὰ κρίναι
 φέρονται, Neq; beneficia rei olim in vos collata ab eo qui tum reus erat,
 cum iudicii quod tum exercebatur seueritate, neq; cum iurifurandi
 religione quod iurati ipsi sententias fertis, compensanda esse cen-
 suistis. Cicer. in Finibus de Epicuro loquens, Compensabatur tamen
 cum his doloribus animi laetitia quam capiebam. Simile est illud exē-
 plum superius citatum in verbo κατὰλλάσσειν, καὶ δὲ κατὰλλάσσειν πλὴν
 πρὸς τὸν χάριν, & reliqua. Διαλλάττω, concilio vt καταλλάττω. Sed differ-
 re eo dicuntur, quod διαλλάττω ὅτι, ὁ δὲ διὰ μέσων ἑνὸς ἑστῶτος καὶ ὁμόνοισιν
 ἐπανάγειν. καταλλάττω δὲ ὁ τὸ ἀνθὶ μέσων. ὅθεν Διαλλακτής, pacificator, & cō-
 ciliator, & arbiter compromissarius, vt alibi dictum est, διαλλακτῆς ὁ
 διατητῆς. καταλλακτῆς autem non est in vsu. Διαλλάττω etiā est ἀνταλλάττω
 δὲ & permutare Platoni in decimo de Repub. & in secundo, vt in
 in exemplo a nobis transcripto in verbo ἀλλάττωμαι. Significat etiam
 mutare, id est μεταβάλλω. Xenoph. in primo ἐλλωίης, vt alibi dictum est.
 Significat etiam praeterire, id est ἀμείβω. Idem in quarto, ὁ δὲ ἀγοσι-
 λαὸς διαλλάξας μακεδονίαν, εἰς θετταλίαν ἀπέστειλε. Quod & παραλλάττω dicitur,
 vt idem in quinto, ἐπεὶ δὲ πρὸς λαβάναν διὰ πρῶτον πλὴν ἑνὸς ἑστῶτος, ἀντιστάντων οἱ πρὸς
 καβείαν. Διαλλάττω etiam ὁ διαφέρειν, ὅθεν Διαλλαγή differentia. Alicarnas.
 in Isocrat. πρῶτον μὲν ἔφη ἀρετῶν εἶναι λόγων πλὴν καθ' ἑαυτὰ ἐξυμνέων, ὃν δὲ διαλα-
 λαγῆν ἐκείνων εὐρισκομεν. Ἐναλλάττω, τὸ μεταλλάττειν τῇ τάξει ἀντιστροφῆς. Aristot.

ἀνταλλάττω
 λαττωμαι.

διαλλάττω.

διαλλακτής.

ἐναλλάττω.

in tert. de partibus, ἀνδρῶν δ' ἄνωθεν ἢ πρὸς μέγαλον φλέψιν καὶ ἢ ἀπὸ τῆς κάτω
 ἂν ὑπαλλάσσειν, συνέχουσι τὸ σῶμα· προῖδ' οὖν καὶ ἰσχύονται κατὰ πλὴν διφυσίαν τῶν
 κώλων· καὶ ἢ ἢ, ἐκ τῶν ἐμπροσθεν εἰς τὴν πρὸν προέρχεται· ἢ ἂν, ἐκ τῆς πρὸν εἰς
 τὸν ἐμπροσθεν, καὶ συμβάλλουσιν εἰς ἓν, Et supra quidem distractæ maior ve-
 na et ea quæ aorta dicitur, infra vero variatis vicibus in hâc alterâq
 partem pertendentes, corpus vinctum coercent: scinduntur enim in mo-
 dum crurum corporis. Et ἐννυλλογμῶς, ordine commutato. Greg. καὶ
 πᾶσι δὲ δόκλον οὐ πᾶσι τῶν χρόνιως λεγομένων, ὑνυλλογμῶς τῶν χρόνοις προ-
 φέρεται, id est præterito tempore proferuntur quæ futura sunt. Et ἐνάλ-
 λαξις idem quod ὑνυλλογί. Aristotel. in loco supra citato post illa ver-
 ba καὶ συμβάλλουσιν εἰς ἓν, ita subdit, ὥς γὰρ ὡς τῶν πελοπονησίων ἐγίνεται τὸ
 συνεχὲς μέλλον, ὅτι καὶ διὰ τὴν φλεβῶν ὑνυλλογίαν συνδέεται τῶν σωματικῶν
 τὰ πρόδια τῶν ἐπιδοίων. Et ἐνυλλογί adverbium τὸ ὑνυλλογμῶς, vice versa,
 & e contrario. Aristotel. ἐνυλλογί ὑνυλλογμῶν τῶν ἀκρίσιων, ὅτι μὲν, κατηγορί-
 κης· τὸ δὲ, ἀποφατικῆς. ὑπαλλάττειν quid sit docet figura Hypallage, cū ora ὑπαλλάττειν.
 tio in uersa vice profertur, vt, Dare classib⁹ austros. ὑπαλλάττειν & ἀνταλ-
 λάττειν penè idem significant. Est enim ἀνταλλάττειν τὸ ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἐσφεί-
 ρω. Galen. pro muto identidem utitur, vt, ἐπιδοκίμας πᾶσι ὡς ἐρεται, λυσι-
 κτὶ πλὴν ὑπερβαίου ἢ διὰ τρίτης, ὑπαλλάττειν ἀπὸ τὸ ἐπικέμενον δόκλον. Greg. κατὰ
 ἱερὰ πάντα καὶ ὅν καὶ ἡμῶν, καὶ ἑαυτὸς ἐαυτὸν ὑπαλλάττειν τῶν ἑαυτοῦ, id
 est, in alias aliasq; formas immutans. ὑπαλλάγμα est subsidiaria com-
 mutatio, & quod vicem alterius præbet, & res succidanea, quasi τὸ ἐν-
 ταλλάττειν. Aristotel. in quinto Ethic. de permutatiōe ciuili loquens,
 εἰ γὰρ ἡμεῖς πάντες συνέχῃ· εἰ γὰρ μὲν δέοντο, ἢ μὴ ὁμοίως, ἢ ἐκ ἐσσι ἀλλοτρίᾳ, ἢ ἐκ
 ἢ ἐκ τῆς δόξης ἂν ὑπαλλάγμα, τὸ ἡμεῖς τὸ νόμισμα γένοι κατὰ συνθήκην. est enim
 nummus veluti pro indigentia succidaneus hominum instituto & ci-
 uili consensu: quia succedit loco rei qua nobis opus est. ὑπαλλάγματα αὐτὰ ὑπαλλάττειν
 tem sunt, quorum alterū non pro altero, sed sub altero locatur & po-
 nitur. Porphyri. in Isagoge, τὰ γὰρ πρὸ τῶν ἐδικωτάτων ἄρτι τῶν ἡμικωτά-
 τιν ἀνιόντα, ἡμῶν πᾶσι καὶ ἢ εἰς ὑπαλλάττειν. ὡς Ἀγαμέμνων, ἀτρεΐδης καὶ πελοπίδης καὶ
 ταυταλίδης, Agamemnon sub atrida, atrides sub pelopida & deinceps
 locantur, vt sub genere, cum genera rursus ipsa species & formæ fiant
 scilicet progrediendo. ὑπαλλάττειν διαφέρει τῶν ἐτροχίτων, id est a genere
 diuersis. Ammonius, λέγεται δὲ καὶ τὰ ὑπαλλάττειν, ἔπειτα, ὡς ἢ θορία καὶ τὸ σῶ-
 μα· διὰ τὸ ἔπειτα ὁ φιλόσοφος, τῶν ἐτροχίτων καὶ μὴ ὑπαλλάττειν ὑνυλλογμῶν. sub-
 stantia enim & corpus ὁμογενῆ sunt, quia τὸ σῶμα ὑπαλλάττειν ὅτι τῆς θορίας.
 ὑπαλλάττειν etiam opponuntur τῶν ὑπαλλάττειν. sunt enim ὑπαλλάττειν, alia ὑπαλλάττειν
 aliis superposita sine intercessione aut interstitio & intercapedine. Idē
 de malis Medicis, εὐτὴν γὰρ ὅτι κατὰ φύσιν δι' ὅλα τὰ ἔτη ἐπαλλάττειν, id
 est, ita vt fructus nouus veterem excipiat, aliis atq; aliis malis succre-

ἑπαλλάττω. scitibus. **ἑπαλλάττω,** varius sum, non eodem tenore procedo. Aristot. in quarto de gener. animal. **Διμόκριτος** μὲν οὖν ἔφησι γίνεσθαι τὰ τέρατα, διὰ δύο γοῖας πίνεσθαι, πλὴν μὲν, πρόσπορον ὁρμήσασθαι, πλὴν δ' ὑσώρον, καὶ τὰν πλὴν ἐξελθόντων ἑς πλὴν ὑσώρον ἐλθεῖν, ὥστε συμφυεῖσθαι, καὶ ἑπαλλάττειν τὰ μόρια, ita ut **genitura coalescant & variat partes existant.** Significat etiam ἑναλλάξ ἐμὲ, vicissim hoc atq; illo modo procedo, ut dentes ferrati. Idē in tertio de part. de dentibus loquēs, ὅτε δὲ πρόσ βοῖδ' ἔχει καὶ ἀλκύν, τὰ δ' ἀντιόδοντα ἔχει ὥσπερ ὕς. τὰ δ' ὀξεία δ' ἑπαλλάσσοντα, ὅθεν καρχαρόδοντα καλεῖται, id est **ferratos, hoc est breuiiores alternis & longiores: quod ipse ἑναλλάξ ἐμπίπτεσθαι vocat, hoc est ἑναλλάσσων. οἱ χηῖμοι δὲ πρόσ πλὴν ἀλκύν ἑναλλάξ ἐμπίπτεσθαι, ὅπως μὴ ἐμβλυῶνται τριβόμενοι πρόσ ἀλλήλους.** Plinius, **Serrati pectinatim coeūt, ne cōtrario occurfu atterantur, ut serpentibus, piscibus, canibus.** ἑπαλλάττω etiam actiue accipitur pro ἑπαλλάσσοντας τῶν ὀδόντων ἔχω, euario, alternis hos atq; illos emitto. ὅθεν ἀντεπάλλακτα ἔωσα, quae continuos dentes habent, ut equus. Idem in secundo de hist. animal. **Ἐξ τὰ μὲν ὅτι καρχαρόδοντα ἐν τῷ, διορ λείων καὶ πάρδαλις καὶ κύων. τὰ δὲ ἀντεπάλλακτα, διορ ἵππου.** δ' ὅς. καρχαρόδοντα γὰρ ὅτι ὅτε ἑπαλλάττει τῶν ὀδόντων τὰς ὀξείας ὁμῶς, quae acutorum seriem simul habent pectinatim competentē. **Greg.** καὶ ἡ δὲ μέλητα πρὸς τὰ κυρία, τὰς ἐξαγώνας καὶ ἀντιθέτους σύριγγας θύει φάινεσθαι, καὶ τὰς διθάλας τὰς γωνίας ἑπαλλάττεσθαι, id est **rectas lineas angulis euarians.** actiue enim & passiuē accipitur, quo modo latine euariare & variare & alternare & desinere accipi possunt. **Liuius,** **Miramur si cum ex hac parte secula plura numerentur q̄ ex illa anni, plus in tam longo spatio, q̄ in aetate. xiii. annorū fortuna variauerit: de Alexandri imperio loquens.** hoc est, ἡ τύχη θύελλε. hoc enim verbū etiam transitiuē & absolute accipitur a Grecis. vel, τί ἄρα δὲ δει, εἰ τύχη πρὸς τοσοῦτον τοῦ χρόνου διάστημα πλέον, ἢ πρὸς πλὴν τῆς τρισκαίδεκα ἐτῶν ἡλικίας θύελλεσθαι. **ἑξαλλάττω.** ἑ. ἑξαλλάττω τὸ ἐμὲ καὶ καὶ ἀλλοιῶ, muto. διορ, θύελλε τὸ χροῖμα, καὶ τὸ χροῖμα θύελλε, color ipse mutatur. **Iulianus** ἱαμβλίου, πρωτεύει μὲν τοῦ δ' ἀντιπρόσθου φασὶ πικίλαις μορφαῖς εἶναι τὸν θύελλε, immutare sese. **Gal.** εἰ δ' ἔχουσιν τοῦ συνεχεῖς φθί δόσινως τοῦ δευμέλει, θύελλε μὲν ἐπὶ δ' μελίκρατον καὶ πρὸς ἀντιπρόσθου, ἐπ' αὐτῶν δ' αὐθις ἐπ' αὐτὸ, transeundū ad multum. **Theoph.** in octauo πρὸς φυτῶν, pro immutari & degenerare posuit absolute, γένος δ' ὅλον ἐξαλλάττειν ἕως ἐπερὶ θάλασσαν ἑπερὶ ἄλλο πέφυκε, πλὴν τίς καὶ ὕα, id est μεταβάλλειν. ut ibidem, μεταβάλλει δὲ τὰ ξενικά τῶν σπορμάτων, μάλα μὲν ἐν τῶν τῶν ἐπερὶ, id est immutantur, & ἐξίστανται. Et ἑξαλλαγή, degeneratio & immutatio, ut **critici in lolium.** Idem in quarto de Causis, πρὸς δὲ φθί ἐξαλλαγῆς ἕως ἐπερὶ γένεσθαι, ὥσπερ ἐκ πυρῶν ἕως αἵρας, ἄπο τῶν αὐτῶν τοῦ συμβαίνοντος. **ἑξαλλαγή** autem significat idem quod πρὸς ἀλλαγή, hoc est peregrinum, inusitatum & inauditum. **Diodorus,** εἶχε δὲ ἡ χώρα ὅπως πλὴν

ἡ μικρῶν μὲν τῶν μεγέθει, ταῖς δὲ πικιλίαις ἐκκλαγγυλίων, *varietate inusitata & inaudita*. Idem alibi, οἱ δὲ νεωρίται τὰ μὲν ἄλλα πρᾶξις τῶν τοῖς ἰσοῖς ἔχουσιν, ἐν δὲ ἐκκλαγγυλίων, πάντως ἀπιστοῦν. τῶν γὰρ πλεονεξάντων τὰ σώματα φέρουσιν οἱ συνηγεῖς γυμνοὶ λόγχαις ἔχοντες. Theophr. in quarto, πρὶν πρὸς δὲ τῶν φυομένων, καὶ πλεονεξοῦν ἐκκλαγγυλίων πρὸς τὰλλα τὰ ὄνομα, τὰ πρὸς Ἀραβίαν καὶ Συρίαν καὶ Ἰνδοί, *inusitata, & ab aliis nobis notis diuersa*. Isocr. πρὸς Ἀθήνας, ἴσως δ' ἂν ἐκβλάσιν ἐν τῷ δῖνῳ εἶναι δοξέει, καὶ πρᾶξις τῶν ἄλλων ἐκκλαγγυλίων διακρίσεις, id est *abhorres & alienum*. Ἐπαλλάττω etiam significat prope idem quod ἐπαμφοτερίζω datiuo iunctum. Aristotel. in secund. de hist. ἡ δὲ φάσις καρχαρόδοντος ὅτι πᾶσι τοῖς ὀδύσιν, ὡς ἐπαλλάττωσα τῶν γῆν τῶν ἰχθυῶν· οἱ γὰρ ἰχθύες πάντες χεῖρ καρχαρόδοντες εἰσι, quasi *affine naturam habes generi piscium, & in eorum genus hac ratione transiens & alternans. vel. ancipitis naturæ existens & a piscium natura multum habens*. hoc enim significat ἐπαλλάττω, ut apud eundem in primo Polit. ubi πρὸς οἰκονομικῆς καὶ χρηματικῆς loquens, cum dixisset finē τῆς χρηματικῆς εἶναι πλεονεξίαν, non item τῆς οἰκονομικῆς, tamen vsu venire ait, ut etiam ἐπὶ οἰκονομικῇ, nullo nec modo nec termino definiat πλεονεξίαν, ἐπὶ δὲ τῶν γινόμενων ὅρῳ συμβαίνει τῷ σωφρονισμῷ, πάντες γὰρ εἰς ἀπείρομ ἄνευσι οἱ χρημαζόμενοι τὸ νόμισμα. Et subdit causam, ἵτις γὰρ ὁ σωφρονισμὸς αὐτῶν ἐπαλλάττει γὰρ ἐν χρησίν, τὸ αὐτὸ δὲ ἑκάτερα, τῶν χρηματικῶν. τῶν γὰρ αὐτῶν ὅτι χρησίν καὶ πλεονεξίαις, ἀλλ' ἐκ κατὰ ταυτὸν, transit enim ab altera in alteram vsus uterq. cum sit eiusdem scilicet nominis. & œconomica ἐστὶν & quæstuarία patrimonium augent & census: & augmentum census finis est & quæstuarία & œconomica: sed œconomica ad familiam tantum tuendam. vsus quoque idem census aucti & quæsitæ pecuniæ ab utraque sed non eodem modo. lubricus tamen est transitus œconomici finis ad quæstorium, utique propter vsum ancipitem pecuniæ. & ad familiam etiam tuendam accommodata est pecunia, & ad coemendas possessiones, & redditus amplificandos. Idem in sexto, ταῦτα γὰρ σωφρονοῦντα καὶ τὰς πολιτείας ἐπαλλάττει, ὡς ἀριστοκρατίας καὶ ολιγαρχικῆς εἶναι, καὶ πολιτείας δημοκρατικωτέρας, id est, non plane resp. esse & germanas politias, sed plusculum democratiae habentes. est enim proprie πολιτεία, ὅπερ οἱ νόμοι ἄρχουσιν, ut docet in quarto. Iungitur et hoc verbum cum πρὸς præpositione, ut apud eundem in eodem quarto, ut opinor, τυραννίδος ἂν εἴη μὲν διὰ τὸ μὲν ἐν δὲ βασιλείᾳ ἐπισκοπῶμεν, διὰ τὸ πλεονεξίαν ἐπαλλάττειν ὡς αὐτῶν, καὶ πρὸς πλεονεξίαν βασιλείᾳ, διὰ δὲ κατὰ νόμον εἶναι ἑμφοτέρας τὰντας ἀρχάς. de iis tyrannorum generibus loquens, qui olim a populo legebantur, quales erant ἀσυνήττοι, de quibus in tertio ita inquit, τρίτη δὲ βασιλεία ἡ ἀσυνήττοι. Idem inferius, καθάπερ οἱ ἀρχαῖοι τὰς φυλακὰς ἐφίδουσαν τῶν βασιλευσιν, ὅτι καθιστᾷεν ὕνα τῶν πόλεως.

ὅρ' ἐκάλου αἰσυννῆτιν ἢ τύραννον. ἐπαλλάττει πρὸς τὴν βασιλείαν dixit, pro eo
 quod est in vicinia esse & confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris
 formis ad alteras. Significat etiam alterum pro altero accipi, & loco
 alterius esse. Idem πρὶ βραχυβιότῃς, ἀρχὴ δὲ τ' σκέψας, ὥς περὶ τὰ αὐτὰ μα
 κρόβια. καὶ τὴ φύσιν ὑγιῆς, ἢ φύσιν συνωπίας, ἢ πεχώρις τὸ βραχυβίον καὶ δ' νο
 σῶδες. ἢ κατ' ἕναις μὲν νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσῶν τῶν φύσιν σώματα τῆς βρα
 χυβίοις, κατ' ἕναις δ' ἑστὶν. καὶ νόσους εἶναι μακροβίους ὄντας, an quod qui
 dem ad quosdam morbos pertinet, eadem sint brevis vitæ corpora &
 morbosa, ita ut altera ab alteris non differant. per alios verò morbos
 liceat morbosa corpora eadem esse longæva. Ut enim διαλλάττειν διαφέ
 ρει dicitur: sic ἐπαλλάττειν ἀντὶ τ' ὡσάντως ἔχειν ponitur. At vero apud Xe
 noph. in Hipparch, ἐπαλλάττειν, ἀντὶ τὸ ἐπαλλύτως εἶναι, ἢ ἐπάλληλα ἔχειν
 legitur, ὅθεν δόξατα μὲν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἕκαστος ἐν ἀλλήλοις ἐπαλλάττειται. δὲ γὰρ
 μεταξὺ τῶν ὧν τὸ ἴππου ἕκαστος ἔχει, ἢ μέλλει φοβεῖσθαι καὶ δεινὴν εἶναι, καὶ αἶμα,
 καὶ φωνῆσαι. Ne illud quidem prætermittendum duxi, ut videant ne
 hasta ita gestentur ut aliæ aliis incumbant. ἐπάλλαξις est indiscretus
 ab altero in alterum transitus: alterius vicissim & alterius motio in
 discreta, ita ut oculum fallat, ut apud Aristotelem in Probl. sect. xxxi.
 ἡ αὐτὴ αὖ δ' ὅρα δ' δὲ ὅρα δ' οἷα ἢ ψυχῇ, ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῇ δακτύλῳ φη
 ὑπαλλάττειται. δ' ὅρα γὰρ τὸ ἐν δόκῃ, ὡς δὲ ἀπομυλῆν ἐνι. Quibus verbis signi
 ficat celerrimū motum duorū digitorum cū alternos tollimus & de
 mittimus. Idem πρὶ ὕπνῳ, καὶ τῇ ἐπαλλάττει τ' δακτύλῳ δ' ἐν δ' ὅρα φαίνεται.
 Hac eadem dictione, nisi fallor, digitorum micatio, id est ludus signi
 ficari potest. ἐπαμφοτερίζει etiam dativo iungitur, & significat utroq;
 pertinere, in utraq; partem vergere, ancipitem se præbere, & mediam
 naturam habere, inter duo aut plura genera ita intercedere, ut in nul
 lo genere plane censerī possit. Aristotel. in. iii. de partibus animal. Δο
 κῇ δὲ τῇ ἀσπλάγχυν τὰ μὲν εἶναι μοινοφυῖ, κατὰ τὴν καρδίαν καὶ πνεύμων. τὰ δὲ,
 διφυῖ, κατὰ τὴν νεφροῖ. τὰ δ' ἀπρεῖται πτέρως ἔχει. φωνῇ γὰρ ἐπαμφοτερίζει τῆς
 τὸ ἴππου καὶ τὸ ἀπλῶ. καὶ γὰρ ὡς μοινοφυῖς ἐκείνου. καὶ ὡς ἀπὸ ἐνὸς δ' ὅρα πρὸς ἀπλῶ
 σίαν ἔχοντα τὴν φύσιν. hoc Gaza ambigere solet vertere. Neq; id modo
 de duobus, sed etiam de pluribus dicitur. ut idem Aristotel. in. iiii. de
 gener. animal. ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζεται πᾶσι τοῖς ζῴοις. καὶ γὰρ μοινοφυῖ
 καὶ πνεύμων, καὶ διφυῖ ποτε, id est, ut Gaza transtulit, cum omnib;
 generibus ambigit. hoc est, cum omnibus generibus æque intercedit
 homini similitudo, quod quidem ad partem attinet. Liviū de herma
 phodrito lib. septimo de secundo bello Punico, Et Sinueſſæ natū am
 biguo inter marem & foeminam sexu infantē, quos androgynos vul
 gus appellat. Ambigere Ciceroni est ἀμειβνταῖ, & ambigi ἀμειβνταῖ
 δὲ διακρίναι, ut in Orat. Erit enim perspicuum nihil ambigi posse, in

ἐπαλλάττειν
δὲ αὖ.

ἐπάλλαξις.

ἐπάλλαξις τ'
δακτύλων.
ἐπαμφοτερίζει.

Ambigere

quo non aut res controuersiam faciat, aut verba. Et in pri. de Orat. In eo autem iure quod ambigit inter peritissimos, non esse difficile oratori eius partis quacūq; defendat, auctorem aliquem inuenire. Quare illud Plat. lib. quinto de Repub. καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφορίζων, καὶ ἐπ' αὐτῶν, ἐπεὶ μὴ εἶναι ἐστὶν αὐτὸν δυνάμει παρὶς νοῦσαι, ἐπεὶ ἀμφοτέρω, ἐπεὶ ἑδέπερον, sic verti posse censeo. Etenim hæc ambigi, hoc est ambigua esse & cōtrouersa, in vtram partem magis vergant. vt νυκτερις nec auis, nec non auis est sed ambigua inter auem esse & non esse. & eunuchus nec est vir plane, nec non est vir. hæc enim & similia, vt ipse inquit, μεταξὺ περὶ κυλινδρεῖται τοτε ὄντι, καὶ μὴ ὄντι. Aristotel. in. iiii. de partibus, ὁ δὲ περὶ θηκῆς διὰ τὸ πλὴν μορφῶν ἐπαμφορίζων, καὶ μηδετέρων εἶναι καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τὸ ἐπεὶ ἕρῃ ἐχέει ἑπὶ ἰσχία. ὡς ἂν δῖπας ὦν, ἕρῃ. ὡς δὲ περὶ ἰσχία. supra autem dixerat, περὶ τῶν περὶ ἀπόδων, διότι ἀνίσχια καὶ σκληρὰ τὰ σκέλη ἔχουσι, Similia vero ob id q; in medio posita sit & bipedum & tetrapodum, quod quidem ad formam attinet. vel, q; controuersa sit inter bipedes & quadrupedes. Significat etiam vtriq; sufficere. Idem in. iiii. de generat. καὶν συλλάβωσιν αἱ θηλαζόμεναι, ἀποσβέννυνται δὲ γάλακτι δὲ πλὴν αὐτῶν εἶναι πλὴν φύσιν τοῦ γάλακτος καὶ ἡ καταμνήων. ἡ δὲ φύσις δυνάται πλὴν ὅτι, ὡς ἐπαμφορίζων. ἀλλ' αὖ ἐπὶ θάτερα γίνονται ἀποκρίσεις, ἀνάγκη ἐπὶ θάτερα ἐκλιπῆν. Significat etiam alternare. Plutarch. ἐπαμφορίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis. Construatur etiam cum ἐπὶ vel cum περὶ, vt ἐπαλλάττω. Aristotel. in. vii. Ethic. εἶναι γὰρ ὅτι διὰ φύσιν ἐπαμφορίζοντα διὰ τῶν ἐδῶν, ἐπὶ τὸ βέλους καὶ δὲ χεῖρος, id est ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius. Significat etiam in neutras partes transire, integrum se & medium præbere. Plutarch. τὰς δὲ βιωτὰς ὁρῶν ἐπαμφορίζοντας ὅτε διήκει πλὴν χώρων, ἐπιωθέμετο, & cætera. παραλλάττω, permutatim vario accusat. iunctum, alternis hoc & illo modo facio. Theoph. in. v. de secandis lignis loquens, τὰς δὲ χλωρὰς λίαν εὐλα συμμύει καὶ ὑνδέχεται ἐν τοῖς ὁδοῖς τὰ πρίσματα καὶ ἐμπλάττει. διό καὶ παραλλάττεισιν ἀλλήλων τὰς ὁδοῖς, ἵνα ἐξάγῃται, quare fabri dētes ferre alternos variant. vel, alternis hinc & illinc prominentes faciūt, vt scobs inter adducendā & propel lendam ferram educatur, quæ alioqui crenas ferre obstruit. Significat etiam prætereo, cum accusatiuo. Synes. καὶ τὸν φάριον μύρμυκα παραλλάττει βαρὺ μολίς ὑπὲρ μισθῶν ἡμέραν. Xenoph. in primo παιδείας, καὶ οὐ μὲν ἐλάμβανον ὁδοὺς ἐπαίον. ὅσοι δὲ παραλλάττεισιν ἐφθαλμῶν, κατόπιν τούτων ἐδίωκον καὶ ἐκ ἀνίσταν, id est, qui e transuerso occurrētibus anteuertunt. Herodot. de duobus hominibus dixit, qui paulum abfuerūt quin obuiam mutuo fierent, ὁλίγον γὰρ χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occurflu aberrauerunt. significat enim aberro, & per errorem in aliud incurro q̄ constitueram. Plato cum accus. iunxit in hoc significatu, καὶ εἰσὶν οἱ

τῶν τῶν πρῶτον μὴ δυνάμεθ' ἐπειτα μνήμονες. ἔτα δὲ παραλλάττειν τῶν αὐτῶν τὰ
 σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur. παραλλάττειν etiam
 opponitur τῷ παράλληλῳ εἶναι. Theophr. ἔχει δὲ ἀπριφυκότα ἀπ' αὐτοῦ τῆς
 χώρης, τὰ μὲν πολλὰ παραλλάττειν, τὰ δὲ καὶ παραλλάττειν κατὰ τὴν φύσιν
 μεγάλα. hoc est, alternis hoc & illo modo sita, ut sunt dentes in ferra.
 παραλλάττειν enim etiam significat κατὰ τὴν μὲν δμοιοῦσθαι, κατὰ τὴν δὲ διαφέ
 ρειν. παραλλάττειν, alterno. Isocr. in Euagora, καὶ τοσοῦτον τὸ δόξας παραλλάττειν
 σκεῖ, ὅτε τέρου τῶν ἐφ' αὐτοῖς, Cum eo usque eorum opinio de homine al
 ternaret, hoc est de Euagora, ὅτε γὰρ ἰδιώτης ὡς διέλεσεν, ὅτε πρὸς ἐκείνους
 ἐξήμαρπεν. Hoc ἐπαραλλάττειν Aristot. dixit in primo Polit. Αἰτίον τὰν τῆς φύ
 δμοιοῦσθαι καὶ δὲ τῆς τῶν λόγους ἐπαραλλάττειν, id est hominum sententias
 varias esse, & nunc hoc, nunc illud eos censere. παραλλάττειν etiam δὲ δια
 φέρω. & παραλλάττειν, refert, id est differentiam facit, & ad rem pertinet.
 Theophr. in septimo, ἀλλὰ τὸ σκεπτεῖν, ἐφ' ὧν πᾶς παραλλάττειν οἱ ἄνθρωποι,
 καὶ ἐφ' ὧν οὐ καὶ γὰρ τῇ ἑαφ' αὐτῶν φασὶ ἕως τριταίου ἐκβλάσαντες καὶ θέρους καὶ
 χειμῶνος. δὲ τὸ τούτῳ παραλλάττειν κατὰ τὰς ὥρας. hoc posterius παραλλάττειν
 τὰ significat varie enascitur pro varietate temporum. Idem in quarto,
 καὶ δὲ ῥίζα τῶν καπνῶν καὶ τῶν ἄλλων παραλλάττειν ἀνωμαλῶς. τῷ, τὸ μὲν εἶναι
 παχύνει καὶ σαρκώδες αὐτῶν. τὸ δὲ λεπτόν καὶ ξυλῶδες. id est διαλλάττειν, differt. Et
 in sexto, de cyrenaica, Ἀκρατὶ δὲ μάλιστα ἐκείνῳ τῷ τόπῳ αἱ ὁρμαὶ διαφέρουσιν
 τῷ δὲ τῷ ἄλλῳ. πολλὰ γὰρ εἰς τὸ δοκεῖ παραλλάττειν, id est ab aliis locis dif
 ferre, vel variare germinationem, & nunc hoc, nunc alio modo cedere.
 παραλλαγαμύλον est admirandus, inusitatus, ut ἐκ παραλλαγαμύλου. Diodor. εἰ
 χε γὰρ ἡ χώρα πολλὰ καὶ παραλλαγαμύλους τοῖς μεγέθεσιν ὄφθαλμοι, ὄντας ἐκκαθεκτικῶ
 χος. Paulo post ἐκ παραλλαγαμύλου dixit. Lucian. εἶνον δὲ καὶ παραλλαγαμύλον εἶναι.
 Greg. τὸ πᾶσι διαίτης σώμασιν ὅτι γινώσκουσιν εἶναι καὶ παραλλαγαμύλον, alienum
 & abhorrens & incommodum. de quibusdam nobilibus loquens in
 syluis abditis ob persecutionem orthodoxiae. ἀπαράλλακτος non diffe
 rens, non euarians, per omnia similis. Idem εἰς γλυθλίαν, τὸ δὲ εἶναι αὐτὸς
 ὁ τῶν νῦν λόγος ὁ προαμύνειν, ἢ ἐκ φύσιν ἀρχῆς ἀρχῇ, τὸ ἐκ τῶν φωτῶν φῶς,
 ἢ παρὰ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀθανασίας, τὸ ἐκ μαγείων τῶν ἀρχαίων, ἢ μὴ κινημῶν σφρα
 γίς, ἢ ἀπαράλλακτος εἶναι. παραλλάττειν τὸ εἶναι τῇ παραθέσει ἀλλοῖον δέκνυσθαι.
 ὅθεν παραλλάξ κῆθαι, significat in serie rerum alternantem varietatem
 esse. quod etiam ἐναλλάξ dicitur, ὅταν ἐφεξῆς ἕκαστον ἐτέρῳ ἀλλοῖον κένται.
 Theophr. in sexto de ferula loquens, βλασάνη δὲ παραλλάξ τὰ φύλλα. λέ
 γω δὲ παραλλάξ, ὅτι καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν μέγας τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ. Thucyd.
 Αἰπεὶ νῦν σὺν πικρῇ καὶ ἀλλοίῳ τῇ προχώσῃ τῷ μὴ σκεδάνυσθαι σώματα γί
 γνεται, παραλλάξ καὶ εἰς ἡλίου σῶχον κάμνεται, εἰς ἔχουσαι δὲ θάλασσας διόδους τῶν ὑδά
 τῶν εἰς τὸ πέλαιον, Crebreque sunt insulae atque inter se alluvione retectae.
 quippe quae non recta serie porrectae sunt, sed situ alternante. Signifi

ἀπαράλλα
 κτος

παραλλάξ

cat. etiam alternis. Aristotel. πρὸ θάνατος ἄνθρωπων, ἐκ τῶν ζώων ὅτι τῶν
 ἀνθρώπων, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἀλυσίται γίνονται πάλαι, ὡς ἐν σύγγα γράται,
 alternis halictus & aquila nascuntur, quoad par eiusdem generis cō
 iugabile nascitur. παραλλαγή ἀλλοίωσης vt ὡσπερ. Theophr. in. vi. de παραλλαγή
 rolis loquēs, ἔπειτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἐντὶ γένεσι, πρὸ παραλλαγῶν ἡνὰ θοομίας καὶ
 ἀπομίας, id est nonnullam diuersitatem habent. Plato pro hallucinatio
 ne & aberratione vsus est. Dicitur etiam παράλλαξις. Idem in Politico, παράλλαξις
 αὐτῶν ἀνακλινόμενων ἑλκυστῶν, ὅτι μικροτάτην φθί ἀντὶ κινήσεως πάλαι, differē
 tiam. Sic autem Attice dicitur παράλλαξις καὶ ὡσπερ καὶ ἐπὶ ἀλλοίωσι καὶ ἐπὶ ἀλλοίωσι, ἀντὶ
 παραλλαγῶν καὶ ὡσπερ καὶ ἐπὶ ἀλλοίωσι. vt ἀλλοίωσι ἀντὶ κατοχῆς, καὶ μέθης ἀν
 τὶ μετῆς. Sic πάλαι ἀντὶ παίδευσίς dicit, & ἔπειτα ἀντὶ ὁροφῆς, & alia pmul
 ta. Aristotel. in primo πρὸ μετὰ τὰ φυσικά, ὅτι μοι πυνθαγόριοι μίμησιν τὰ ὄν
 τα φασὶν εἶναι πρὸ ἀρετῆς, πλάττω ὅτι μέθης, τοῦτομα μεταβαλὼν. ὅθεν μετεκλινόμε
 in. iii. phys. auscul. πλάττω μύτη λεκτίον διὰ τὸ ἐκ ἐν τόπῳ τὰ ἄλλα ἔπῳ τὸ
 μετεκλινόμεν ὁ τόπος, κατὰ τὸ ἐν τιμαίῳ γέγραφε. Et inde ἀμέκτος. Dionys. theo
 log. de catechumenis, εἰσὶ γὰρ ἀμέκτοι καὶ ἀμύκτοι πάντες ἰσραηλῆες πελεμεῖται.
 Theophr. τῶν γὰρ ἔχονται πρὸς τὴν ἔρεσιν ἀντὶ τῶν ὁροφῶν, vt κάμψις ἀντὶ τῆς καμ
 πνύσεως ἐξέτιμα ἔχεται, πρὸς τὴν ὁροφῶν ἐπιτίθεται. Idem, καὶ γὰρ δωδεκάπικτος δὲ
 ἐν πρὸ ἐξέτιμα ὅτι τέμνει. Sic μετέπειτα & μεταπομπῇ accersio, utroq; vo
 cabulo Plato vsus est τοῖς Δίωνος οἰκίῳς scribens. vt ἀπόπειτα ἢ ἀπὸ μὴ
 repudium a Demosth. dicitur. παρακμὴ languor, & remissio vigoris. παρακμὴ.
 Apud Gal. remissionem febris significat. vt, μικρομύτης μύτη πρὸ παρακμῆς,
 καὶ μικρὴ ὡς ἰδίῳ ὡς ὑπὲρ αὐτὸ, ὡς πρὸς ἢ διὰ τῆς. Significat etiam senilem
 ætatem, quando iam robur confenescit. Theophr. παρακμῆσιν dixit in
 primo de Causis, ὅταν ἂν ἐλπίη ἀνέμα διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ πρὸ παρακμῆς, δὲ
 παρακμῆς τὸ γένος. Et παρακμῆσιν ἡλικία, ætas iā vergens & inclinata Ga
 leno. & παρακμῆσιν τῶν πρὸς, qui sensim leuior fit & languidior. cui op
 ponitur ἐπακμῆσιν, quia ἐπακμῆσιν adolescere significat, & vigescere ἐπακμῆσιν
 crescere. Idem, πολλὰς ὅτι ἄλλας συνόχας ἰδεασάμεθα, τὰς ἢ ἐπακμῆσιν, τὰς καὶ
 ὅτι ὁμοιότῳ ἢ ἀκμῆσιν, ὡς δὲ ἐπακμῆσιν, id est sensim inualescentes & ἐπακμῆσιν
 efferuescentes. Idem, ποσὶς ὅτι ἐφάνη δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμῆσιν. Et ἐπακμῆ
 κῶς, vīgēns, adolescens, validus, vegetus. παρακμῆσιν, confenescent, vt
 παρακμῆσιν, παρακμῆσιν καὶ ἀφικνῶς. παρακμῆσιν etiam dicitur vt παρακμῆσιν
 Xenoph. in. iii. ἀναβάσεως, τῶν καὶ τὰ ἀναστάντες ἀπὸ παρακμῆσιν πρὸ ὁροφῶν
 ἀφικνῶνται ἅμα τῇ ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρεον. Est autem ἀπὸ παρακμῆσιν aliquid
 fieri in castris vel in acie, cum classico non edicitur, sed per manus im
 perium traditur & accipitur. quod etiam παρακμῆσιν dicitur. Idē in Hip
 parch. τὰς γὰρ δὲ ἀγωγὰς τῆς ἰππικῆς ἡπὶ ἀνδρῶν πλέμῳσι ἀφικνῶνται, ἢ ἀπὸ παρακμῆ
 σιν γίνονται μάταια, ἢ ἀπὸ κίρυκος, ἢ ἀπὸ παρακμῆσιν. ἀφικνῶνται οὖν καὶ πρὸς
 τὸ διὰ παρακμῆσιν ἐξέρχεται, τὸ δεκάδραχμα καθίσταται. Et τὰ παρακμῆσιν

Ανταπαγγ
χέλω.

K

terimo, tollo, id est occido. Theophr. in. ix. πρὶ φύτ, de radicibus exitia-
libus loquens, ἐν τῷ σκύναις αὐτῇ π. καὶ ἐπεὶ πλέουσιν, αἱ μὲν πρὸς αὐτὰ ἀπαλλάττειται
τοῖσι τῶν προσεγγικαμένων, αἱ δὲ ἐν χρόνοις, αἱ μὲν ἐλάττωσιν, αἱ δὲ πλέουσιν. Inde ἀπαλ- ἀπαλλάττει
λάττωμαι non modo discedo significat, ut apud Polybiū, ὁ δὲ ἐπιμαρτυρά μαι.
μὲν τὸς σὺν ἡμῖν ἀπαλλάττειται, sed etiam decedo, & vita defungor. Si
gnificat etiam abhorreo & ἀφίστημι, ut apud Lucianum, ἀπαλλάττειται φθι-
νέουσιν καὶ φθινομένοις ἀφίστημι. ἀπαλλάττω, aboleo, deleo, eximo. De-
mosth. πρὶ πρῶτος. καὶ τὴν μὲν χώραν ἐσώσεν τῇ πόλει, τὴν δὲ ὑπάρχουσαν ἀρχὴν ἀπὸ
λαβῆ. Significat etiam libero, id est manumitto, libertate dono, & libe-
ro per acceptilationē, id est ἀλύμι τὸ χρεῖον. ἀπαλλάττω abire iubeo, a me
dimitto. Plutar. ἀπαλλάττει τὸς θρασυτῆρας, abire a se iubens clientes &
comitatum, ut ἀπαλλάττει τὸν κατήγορον, ut iam diximus. Nec tantum vo-
ce passiva significat morior, sed etiam activa. Theophr. in. ix. de aconī-
to loquens, σωτῆρας ὡς καὶ τῶν χρόνων τακτῶς ἀναρρῶ, διορ δὲ μὲν τῶν ἐξ
μὲν ὧν αὐτὸν χρεῖον ὅτι ἀπαλλάττει τὸς ἐν πλείω χρόνῳ καταφθίνοντος τὸ σῶμα, &
ῥῆτα δὲ τὸς πρὸς αὐτὸν, qui longiore tempore decedunt, per tabem enim
corpus absumi. Ibidem pro interimo, ἔπεσον γὰρ ὡς ῥῆτα ἔπειτα ὅτι ἐφῆμερον
ἀπαλλάττει. ἀπαλλάττει etiam sepe ponitur ἀντὶ τῆς ἀπαλλάττειν, hoc est de-
fungi & liberari. Aphthonius de Antiphonte, ἑμαρτύρησι δὲ αὐτῷ καὶ ὅτι
ἐφῆκε ὁ μαθητὴς, ὅτι ὅτι ἀν. συνδουλὸς ἦν οἷοιτο, ἄριστος ἐκείνος ἀπαλλάττειν εἰς τὰς δίκας
id est, exitum optimū cōtrouersiarum referebat. Plato lib. ii. de Repu.
καὶ πέθοντες αὐτοὺς ἀξίμοι ἀπαλλάξομεν, sine noxa defungemur. Aristot. in
Probl. sect. quinta, διὰ τὴν τὰ σύμμετρα τῶν σώματων κάμνῃ τε πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἀπαλ-
λάττει ῥῆτα. Et infra, κάμνῃ μὲν οὖν πρὸς αὐτοὺς διὰ τῆς ῥῆτος δὲ ἀπαλλάττει, ὅτι πᾶν κινῶ
καὶ τὸ σῶμα εἰς πλείον ἢ συνήμωτον ὅτι πάθος γίνῃ ἀσθενέστερον ὥστε ἀπαλλακτό-
ν, facilius morbo aut dolore defungunt. ut Liviū, Defuncta morbis
corpora, salubriora esse cœpere. Et sect. tertia, διὰ τὴν μάλλον δύνανται πλεον
εἰς μέθην οἱ ἀγνῆτοι καὶ γεγυμνασμένωι, καὶ ῥῆτα ἀπαλλάττειν, facilius ebrietate
liberant & solvunt. Inde ἀπαλλάττειν ἀντὶ τοῦ ἀπαλλακτικῶς ἔχω, liberari ἀπαλλακτικῶς
percupio. Thucyd. in. iii. πενίας δὲ τὸ ἐσθλῆς ἀπαλλαξάντες ἄνθρωποι, πρὸς δὲ πλεον
γνώσκουσιν. Similia sunt ὁ πλεον, γαμινέω, χρεῖον, qđ etiā χρεῖον dicit, ut μα-
θητῶν. Aristoph. πεφ. καὶ θέμις ὅτι νυνί γε ἴδω, καὶ μὴ θέμις ὅτι, χρεῖον. Alciphron.
γαμινέω νῦν, καὶ ὑμῖν ἐκφαντάζομαι. Vt autē ἀπαλλάττει ἀντὶ τῆς ἀπαλλαγῆς
καὶ dicitur, sic & multa alia: quorū ea subiiciā, qđ mihi hæc cōmentatī in
mētē venerūt. ἀναλαμβάνω recreor. Theophr. in. v. ὅταν δὲ κακοῦ φοβήσιντα
ἀναλάβῃ πάλιν καὶ ἀναδύσῃ, συνδουλὴν καὶ ἀπὸ τῆς τῶν ὄρων ὑπὲρ τὴν πρὸς φύσιν. ἀντὶ τῆς ὅταν
ἀναλίσκῃ. ut supra docuimus. Iugit etiam cū accus. Plut. in Anto. διαδάντης
οὗ τὸ πταμόν καθ' ἡσυχίαν, αὐτὸς ἀναλαμβάνων, sese recreabāt. ἀνακάμπτω, refle-
ctor. Arist. in pri. καὶ μετὰ τὰ φυσ. τὰ δὲ εἰς ἄλληλα ἀνακάμπτει. ἢ δὲ θατέρω φθορὰ, θα-
τέρω δὲ ἡσυχίαν. Et itidē ἀνταπιδίδωμι. Plato i Phæd. εἰ δὲ μὴ εἰς ἀνταπιδίδωμι τὰ

- ἐπερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, ὡσαύτῃ κύνελας ἡδυνόντα, ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐκ τῆς γῆρας
ἐκ τῶν ἑτέρων μόνον ἕως τὸ κατανέμεν, καὶ μὴ ἀνακάμπτει πάλιν ἐπὶ τὸ ἑπεροῦ, μὴ
δὲ καμπεῖ ποιοῖ, ἴδι' ὅς πάντα πλεοντῶντα τὸ αὐτὸ χῆμα ἄρ' ἁοίμ, καὶ δ' αὐτὸ
ἄρ' ἀπὸ πάντων, καὶ πάντων γιγνόμενα. ἀνταποδιδόναι ἀντὶ τῶν ἀνταποδιδόντων
dixit, vicissim redderentur, & reflecterentur per reciprocationem or-
tus & interitus circulari processu, vt fit in elementis. qua ratione ni-
hil perit, sed omnia reuiuiscunt, & vt ipse inquit, ἀναβιώσκειται. Idem, ἀλλ'
δὴ οὐκ ἐστὶ καταδ' αὐτῶν μὲν ἐκ, τὸ δ' ἀνεγείρεται μὴ ἀνταποδιδόναι, γιγνόμενον ἐκ
τῶν καθόλου, ἴδι' ὅς πλεοντῶντα πάντα λίγρον τὸν ἐνδύμεινα ἀποδίδει, καὶ
ἐδάμῃ ἄρ' φαίνοιντο, διὰ τὸ καὶ τὰλλα πάντα ταυτὸν ἐκείνῳ περὶνδέναι, καθόλου,
Vt si dormire quidem esset, excitari vero vicissim nō redderetur, atq;
ex somno non denuo nasceretur. ἐπανακάμπτω etiam reflector. Aristot.
tel. in Probl. explanans illud quod aiunt, κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα, ἥτοι
καὶ ἀντὶ πρόξενον ἐκ μὲν καὶ δὲ ἀνὰ πλὴν τῶν ἐν μὲν τάξιν εἶναι τοιαύτω, ὡς πᾶ
λις ἐπανακάμπτει ἐπὶ πλὴν ἀρχῇ. Ibidem ἐπαναστρέφω pro eodem dixit.
- ἱπποκάμπτω. ἱπποκάμπτω, flector, cōuertor, circūagor, ambages fugæ implico, vt cer-
uus vel lepus fallere quærens. Xenoph. κυνηγέτω, ἱππὸ δὲ ἡν' ὑλῶδων ἐν
ρίσκόμηναι καὶ διωκόμηναι, διαβαίνουσιν ἐσιν ὅτι τὰ ῥόματα, καὶ ἱπποκάμπτουσι, καὶ
- ἱπποστέφομαι καταδύονται ἕως φάραγγος. Hoc etiam ἱπποστέφω dicitur ab eodem de le-
pore canes fugiente, διό δ' ἡ ἱπποστέφεται ταχὺ, ὅν μικρὸν πάλιν καταλιπὼν τὸ
ἐπιφερόμενον, Itaq; celerī reflexu fallit, breuī spatio longe relinques ca-
nes vestigiis suis inhiantes. Inde factum, vt ἱπποστέφω fit διαδύω, de
quo ante dictum est, & fugitando ludificari. Et ἱπποστροφῇ, ἐξαπάτην vt in-
quit Pollux, καὶ δαδύσεις, quæ etiam στροφῇ dicitur, id est strophæ, & cū
ctatio subdola, aut tergiversatio fraudulenta & ludificatrix. Galen. ἐκ
ἐκείνων γὰρ πλὴν αὐτῶν στέφονται στροφῇ, eadem vtuntur fallacia. Plato lib.
- ἱπποστροφῇ. quo ante dictum est, & fugitando ludificari. Et ἱπποστροφῇ, ἐξαπάτην vt in-
quit Pollux, καὶ δαδύσεις, quæ etiam στροφῇ dicitur, id est strophæ, & cū
ctatio subdola, aut tergiversatio fraudulenta & ludificatrix. Galen. ἐκ
ἐκείνων γὰρ πλὴν αὐτῶν στέφονται στροφῇ, eadem vtuntur fallacia. Plato lib.
- στέφομαι. iii. de Repub. de homine litigioso loquens, ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στέ-
φεται, πάσας δὲ διεξόδους διεξιδὼν, ἀποστροφῇ, λογιζόμενος ὥστε μὴ παραχρῆν
δικας, omnia excogitans vt euadat iudiciū, nec satisfacere cogatur. Et i
Phædro, τί δ' ἔτα ἔχω στροφῇ; Quid igitur tergiversaris? quid tādiu cū-
ctaris? Inde illud Virgil. Verte omnes tete in facies, & contrahe quic
quid Siue animis siue arte vales, in. xii. Aeneid. Greg. in pri. σκαίτω. ἀλλ'
ἐκ ὅσων ὅπως εἰαυτὸν ἀποκρύπτει, ἐδ' ἄρ' πολλὰ στροφῇ, καὶ παντοῖα γίνονται ταῖς
- στροφῇ. ἐπινοίας. eodem modo quo Virgil. dixit. στροφῇ, animo verso & voluto,
Basil. Eustathio, καὶ γὰρ πῶς ἴδῃ κατ' ἐμαυτὸν ἐστρέφω, μήποτε ἔλκεται ὅς
δ' ἴδῃ πολλῶν θρυλλέμενον, mecum ipse versabam animo. ἐστρέφω τὸν
πόδα Herodotus dixit, pro pedē luxauit. vnde στρέμματα luxata apud
Dioscoridē. στροφῇ Aristoph. νεφ. ἀλαζών, κέντρων, μισθός, στροφῇ. μεταφορικῶς
ὡς ἂν τὸ στροφῇ, ὁ ὁλίστροφος καὶ ὁλκίνκτος, versatili versutia præditus. στροφῇ
nō modo est cardo ostiū, sed etiā verticulū epistomii in aquæ ductibus

Causis, μεταβάλλειν δὲ καὶ ἀποκαθίστασθαι πάλιν συμβαίνει ἢ αὐτῶς πα-
 νίως, καὶ μάλιστα ὅταν διαλατῶσθαι, ἢ ἐπὶ τῇ τῷ ἄσπερ ἀναπολὺς παρακινήσει. **Idem**
actiue vsus est in nono πρὶ φησὶν, ἀντὶ τοῦ διεκρίνασθαι καὶ ἐκμαίνασθαι, ἀλλ' αὖ-
 ται μὲν αἱ δυνάμεις πρὸς τὰ σώματα. πρὸς δὲ πλὴν τυχλὼν τὸ μὲν συνήκον,
 ὡσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι ὡσπερ ἐλέχθαι. **Supra autem dixerat, ὅτι** μὲν
 γὰρ συνήκον ὁ μὲν ὑπνωδὴς, ὁ δὲ μανικός. **Plato lib. vii. de Republ. passiue,**
 καὶ ἐν τῷ τῷ βασιλευσίν, ἐκ μὲν ὅσιν ἐλκόμενοι πανταχόσε ἢ παρακινῶσιν
 σι, **Probandi etiam in his an solertia versatili ad omne studium tradi-**
cti, in eo constabunt: an etiam exorbitaturi sint, nec eo staturi quod
susceperint. Et in. ix. φυλάττω μὴ ἢ παρακινῶ αὐτὸν ὅτι ἐκεί, ne quid perpe-
 ram intus emoueat. hoc est ne quid secus in se admittat, aut de se cō-
 sulat. **συνάπῳ**, coniungo & cōfero significat, & coalescere facio & fer-
 rumino. **Theophr. in nono** πρὶ φησὶν, ἐτέρων δὲ ἕνα ῥίζαν σωσιφομύλῳ τοῖς
 κρέασι συνάπῳ ἐς τὸ αὐτὸ, id est carnis frustra plura in vnum congluti-
 nare. **Alibi in. iiii. passiue,** quo modo plerumq; accipitur, φέρεται δὲ καὶ ἐπε-
 ρον ἐν τοῖς ἔλεσι καὶ ταῖς λίμναις, δὲ συνάπῳ τῇ γῇ, quod non hæret solo, sed
 innatat scilicet. **Idem pro contingo posuit,** αὐτὰς δὲ συνάπῳ τῇ γῇ, περι-
 σιρ ὡσπερ δυνάμει κνκλω πρὶ τὸ δένδρον. id est, demittentes se ad solū, &
 terram contingentes, quasi septo quodam cingunt arborem. **Aristot.**
in. iiii. de hist. animal. αὐτὰς δὲ συνάπῳ πρὶ τὰς ἰγνύας ταῖς ἐτέραις φλεβίαις. **Si-**
gnificat etiam cōcurro, competo, incurro. **Gal. κατὰ τὸ** πρῶτον καιρὸν, τὸ
 συνάπῳ τῇ ἐπιχέσει τοῦ σώματος. **Tranq. in Cef. Fastos correxit iā pri-**
dem vitio Pontificū per intercalandi licentiam adeo turbatos, vt neq;
messium feriæ æstati, neq; vindemiarum autumnō competere, id est
incurrerent in autumnum, ὥς μὴ συνάπῳ πρὸς καιρὸν τοῦ φθινοπορέω τὸ γε-
 γνημένον. **συνάπῳ**, configo, congregior cum hostibus. **Plut. in Anton.** τῶν
 ὀπλιτῶν συνάπῳ ὅσων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὀπλῶν. **Et manus conse-**
ro. Polyb. ὅταν ἅπαρ συνάπῳ ἐς τὰς χεῖρας. **Demosth.** ἐξ ἀνέλογίας καὶ λοι-
 πορίας πολλὰς συνάπῳ, ἐπιτεμὼν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐς ἄσπερ πάγον με τρα-
 μάτων περικαλέσθαι. **συνάπῳ**, conuenio, cōgruo, quadro, cōsentaneus sum.
Aristot. in. vii. τ μετὰ τὰ φυσικά, τῶν δὲ καθόλου καὶ τοῦ ἡμέτερου καὶ αἱ ἰδέαι συνάπῳ,
 καὶ τὸ αὐτὸν γὰρ λόγον εἶναι δοκῶσιν εἶναι, eiusdem ordinis sunt, & eiusdem
 conditionis. **Idem in septimo,** ἢ δὲ τυχλὴ ἔχει κινήσεως ἀρχὴν ὥς αὐτὸν ἀπὸ
 αὐτοῦ ἀρχὴς κίνησεως, πρὸς τὸ αὐτὸ συνάπῳ. id est ad idē adherescens & qua-
 drans. **Quintil. in. iiii.** Nam aut assumere in causam naturas iudicū qua
 cōpetēt: aut mitigare qua repugnabūt oportebit, ἢ συνάπῳ, id est δι-
 κείας καὶ ἀρμολογίας ἔξοσι. **Aristot. in primo de generat.** τὰ δὲ ἔχει μὲν ὅρ-
 χες, ὅτι δὲ ἔχει τῶν δὲ ἐκατέρω τῶν ὁρίων συνάπῳ ἐς ἐνδοῖον δι-
 ὀρυθες. ἀντὶ τοῦ συνάπῳ, coeuntes & confusos in vnum. **His simile**
est συμβάλλειν, qđ verbū inter alia πρὸς τὸ βάλλω deducta quoquomō pre-

συνάπῳ.

Competo.

συμβάλλειν.

remissum est, hic non incommode enarrabitur. συμβάλλω, τὸ συναπῆναι καὶ
 συνῆναι vt confluentes. Theophr. in. v. de Causis, ὅπως καὶ ἡ ἡλιακοὶ πρὸς τὴν ἐν
 συμβάλλοντες ἀλλήλοις. Aristot. de duabus venis grandioribus, καὶ ἡ μὲν
 ἐκ τῆς προσοδίου ἐς τὴν πύλιναν προσέρχεται. ἡ δὲ ἐκ τῆς ὀπίσθιας ἐς τὴν προσοδίαν, καὶ συμ-
 βάλλονται ἀλλήλοις, coeunt et committuntur, coniunguntur, commiscen-
 tur. συμβάλλω autem natura sua actiuum est, & significat cōmitto, col-
 lido, conflijo. Plutarch. ἡμέρας δὲ ἥδ' ἐκ πλὴν τῶσδε σωέβαλον τὰς δυνάμεις,
 id est exercitus & acies instructas ad praelium commiserunt. Aesch.
 κατὰ τιμάσας, ὅνδ' ἐβελόωντο διατρίβων ἥφατο, ἀλλὰ δὴ μέγιστον ἐν τῷ κυβάω
 ἡ τικλία τίθεται, καὶ τὰς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβόουσι. τικλία circulum τικλία
 cribri significat, hoc est πλὴν πρὸς φέροντων τῶν κασκίων. Alii volunt etiā signi-
 ficare σανάδα πλατύνειν, ὅτι οἱ ἀσπυγγοὶ τὰς ἄρτας ἐκτρέφουσιν. Aristoph. Pluto,
 priore significatione vsus est, Διὰ δ' ἀσπυγγοῦ μὲν οὐκ ἐμὲ γὰρ διελκύνουσι. καὶ
 ἐν πυγῇ γὰρ ὁ δ' ἀσπυγγοῦ ἐν τικλία. Legitur apud eundem ἐν σφικτῇ, Ἀτὰρ ἐκ
 ἐσθρῆς ἐστὶν, πρὸς δὲ ἡ τικλία. δύνει πάλιν. vbi interpres operculum camina-
 le significare dixit. de qua dictione ita inquit in Pluto, καὶ δὴ καὶ ἰδίως
 ἐκαλεῖτο τικλία πρὸς φέροντα σανάδων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾗ ἄλλοιτα ἐπιπράσκοντο. καὶ ὅρτυ-
 γοτρεῖται τὰς ὀρτυγὰς σωέβαλλον ἐν τῇ τικλίᾳ. q̄ interpretatio satis congruit loco
 Aeschinis supradicto. certe quidē hoc vocabulo, turpis ludī studiū si-
 gnificat, vt aleæ vocabulo apud Latinos. Synes. τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἡ ἐφ' ᾧ
 τέθραπται κακῶς καὶ ἀναπαύεται ἐκ ἀπέτυχας ἀξίας ἡ φόνσεως. ἐκ παλαιῶς ἐν τικλία καὶ κα-
 σοίς καὶ κατωκάσις καλινδιδάει. Aristot. lib. vi. de aial. de mulo Atheniensi lo-
 quens, ὅς καὶ ἀφαιμύνηται ἥδ' ἐκ τῆς γῆρας, σωμαμπεδίου, παραπρὸς ὀμύνηται, πρὸς
 εὐαι τὰ ῥόγην πρὸς τὸ ἐξγομῶς ἐφ' ἐκείνων μὴ ἀπελάσσειν ἀντὶ τὰς σιτοπώλας
 ἀπὸ τῆς τικλιῶς. De quo Plinius ita inquit libro. viii. verba Aristotelis. ver-
 tens, Eo mulo gauisi Athenienses, cum templum in arce facerēt, q̄ de-
 relictus senecta cedentia iumenta comitatu nisiq̄ exhortaretur, decre-
 tum fecere, quo caueretur, ne frumentarii negotiatores ab incernicu-
 lis eum arcerent. Vbi haud scio an Aristoteles non incernicula intelle-
 xerit, sed arcas frumentarias, hoc est vt Suidas inquit, πύματα πύρα-
 γωνα. vt arcæ aquariæ a Victruuiō dicuntur libro quinto, hoc est septa.
 Cicer. pro Milone, Subito arrepti in quaestionem, tamen separantur a
 ceteris, & in arcas coniiciunt. In huiusmodi arcis feras peregrinas &
 visendas circulatores hodie circūferunt. Frumentariæ autem arcæ, id
 est τικλία, in summo patentes erant. συναμπεδίου autem πρὸς τὸ ἀμπεδίου
 ἄρτω, quod funem extensum significat. & ἀμπεδίου τὸ ἔλκερ, vt in-
 quit Hesych. Plutarchus in Catone maiore, his verbis dictum Ari-
 stotelis extulit, μίαν δὲ φασιν ἡμίονον καταβούτσον ἀπὸ ἐαυτῆς ἐς τὰ
 ἔργα, τοῖς ἀνάγκαις τὰς ἀμάξας ὑποζυγίαις ἐς ἀκρόπολιν συμπαρατρί-
 χον καὶ πρηνεῖσθαι, καὶ ἀπὸ τῆς ἐγκλησιμότητος καὶ συνεξορμῶσαν, τρέφειν
K iii

- δημοσίᾳ μέγχι τελευτῆς ἐφικίσαντο. συμβάλλειν etiam significat collidere, συγκρούειν, id est inimitiam inter duos & discordiam rixamque concitare. Xenoph. in sexto παιδείας, ἢ ὃ γυνὴ ἀπέφικε μοῖ, id est amantis & appellantis preces reiecit, qui ipsam de stupro interpellabat. & μύητι καὶ τηγόρῃσι τ' Ἀράωνος πρὸς τὴν κύβερν, ὁκνεῖν συμβαλεῖν φάσκει ἀνδρας. Tractū hoc a bestiis quæ irritantur ad pugnam. Paus. in Lacon. ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ πρὸς ἡθάρτας οἱ ἐφικτοὶ συμβάλλουσι μαχομένους. Xenoph. ἥσαντο ἔνιοι τῶν ἀλεκτρυόνων σκοροδίῳ σιτίσαντες συμβάλλουσι. est etiam συμβάλλειν paria cōparare. συμβάλλω etiam absolute dicitur ἀντὶ τῆς συμπλέκομαι, καὶ συμπίπτω, καὶ συμφέρομαι τῶς πλεμίοις, καὶ εἰς χεῖρας ἔρχομαι. hoc est vires conféro ad prælium, καὶ τὰς δυνάμεις συναβάλλω. Isocrat. Ἀλλὰ πρὸς μόνους τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων συμβάλλοντες, ὁμοίως διεφθάρκαμεν, ὥσαντο ἂν ἂν πρὸς ἅπαντας τῶν ἀνθρώπων ἐπλεμνίσκαμεν. ἀντὶ τῶν συμπλεκόμενοι. ὅθεν συμπλοκή, prælium & conflictio. Basil. de vita solitaria. οἱ πρὸς τῶν γέγονας διαπληκισμοί, αἱ ὧν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαί, id est conflictus litium. Lucian. pro manuum cōsertione, id est prælio. Greg. ἄριστον δ' αὐτοῖς συμπλακῆναι ἐγγυτέρω, propius pedem conferre. quod etiam ὁμοίως χωρὶς τῶς πλεμίοις dicitur. Plutarch. in Anton. ὅνυχ ὥσαντο πρότερον, ὑπὸ γὰρ ἅμα πρὸς τῶν δολίτων ἀναχωρῶν. ἀλλ' ὑπιστάμεθα καὶ συμπλεκόμενος παρὰ βολώτερον. Synes. οὐδὲν γὰρ ἐμπαῖον ψυχῆς ἐκμενύμενος ἀλλήλων, ἀλλήλοις συνόδοις ὁμοίως χωρῆν καὶ συμπλέκεσθαι. hic in bonam partē accipitur, pro amice complecti, & conuenire in. Sic tabula Cebetis, εὐθὺς ἀναπνεύσιν αἱ ἡδοναί, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἑκάστον, complectuntur & hæret. συμπλέκομαι ἔνι, significat est mihi cum eo negocium, rem habeo cum eo. Aesch. πρὸς παρὰ πρὸς. συμπλέκομαι δ' ὧν τῆς πολιτείας καὶ ὑπερβολῶν ἀνθρώπων γόητι καὶ πικρῶ, ὅς ἐστιν ἄκωρ ἀλκιδὲς ἐστὶν ἔργον. de Demosthene loquens cum quo legatiois munere functus erat. id est, implicatus sum, officii necessitate vinctus sum. & ut Cicero in Diuinatione loquitur, sortis necessitudine coniunctus sum, ut Questor cum Consule. Et coniunctio eiusmodi συμπλοκή. quæ dictio ad texturā pertinet. Plato in Politico, τὴν δ' ἡ βασιλικὴν συμπλοκὴν ὡς εἰκοι λεκτέον, τρίατε ὅστις τίνι τρόπῳ συμπλέκεται, τῶν ἡμῶν ὑφασμα ἀπιδίδωσιν. Et in fine libri, συνύφανσιν καὶ συμπλοκὴν pro eodem dixit.
- περιπλέκομαι est circūplicor, amplector, circumplector. Aristotel. in primo de generatione, περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις διὰ τὴν ἀφύϊαν τὴν παραπλώσεως. de coitu serpentum loquens. hoc est περιελίττονται. ut idem ibidem, ἐπεὶ οὗτοι ἐκ ἑχέσι μόρια δις περιελίττονται, ἀντὶ τούτων τῆς ὑγρότητος χεῖνται τῷ σώματι, περιελιττόμενοι ἀλλήλοις. Παραπλέκω est attexo & immisceo. Galen. in secundo ad Glaucon. παραπλέκει δ' ὁμοῦς τὶ ἄμενον καὶ τούτοις ἢ ὄξος ἢ οἶνον. Et alibi idētidē. Basil. Διοδώρῳ, ἔαυτὸν οὖν πᾶσι προσκεκρυγμένον ἐπὶ ἀνθαδείᾳ τῷ τρόπῳ προσώπων ὑποβαλλόμεθα, καὶ ἔνι καὶ ἀπὸ τῶν προσώπων ποιότκτος παραπλέκειν τῷ λόγῳ, attexere, admiscere. ἐπιπλέκω, im-

plícō permísceo. Idem Gal. in decimo Therapeut. μιᾶς μὲν γὰρ ἐν τῷ σώματι διαθέσεις οὐσιν, αἱ καὶ μὴ τῷ λόγῳ, τῇ πάσῃ γούν ἐφεῖν αὐτὴ ἔστι τῇ ἰασίμ. ἐπιπλοκῶν δὲ οὐσὶν ἢ τριῶν, καὶ μάλιστα ὅταν συναντίων ἀλλήλοισι δέωνται βοήθημα, ἀδύνατον μὲν εἶναι τῇ πάσῃ δ' ἠικτέον. Et ἐπιπλοκή, implicatio & ἐπιπλοκή permixtio. ἐμπλέκω etiam immísceo, confundo. Aristotel. in decimo Ethicorum, καὶ διὰ τὸ πάντες τὸν διδόμενον οἴονται ἰδὼν βίον εἶναι. καὶ ἐμπλέκασιν πλὴν ἡδονῶν ἅς πλὴν διδασμονίαν διλόγως, connectunt & permiscēt. tracta metaphora a multiplici filo texture. ἀναπλέκω, redímio, cesariē ἀναπλέκω colligo reticulo. hoc est ἀναλαμβάνω. Lucian. πάντες γὰρ ἐλδύθροισι ἀναπλέκονται, ἀναδύμμοι κρώβυλον ὑπὲρ πετρίων ἀνελκμυλίου. Διαπλέκω τὸ διασπῶ, διαπλέκω dissipo, perfringo, perrumpo. Plutarch. in Anton. οἱ ὃ πάροισι διαπλέξαται μὲν ἐ δυνάμμοι τὸν ὕψος, ἐδὲ διασπᾶται πλὴν τάξιν, ἥδη δὲ πολλακίς ἱππυλίοις καὶ πεφθιγόσι, αὐτοῖς ἐρρωκίως ἀντιγινώσκουσι τοῖς ἐπὶ χίλον ἢ σίτον προφρομυλίοις. hoc enim significat Διασπῶ. & præterea dilacero, perfringo, distraho, & ἀναπλέκω membratim dilanio. Demosth. in quart. καὶ φιλιππῶν, καὶ τοίνυν ζητεῖται ὅτινα ἀντὶ ὧν φιλιππῶν ἀμαρτάνει μισήσεται, καὶ τοῖς παρ' ἐκείνους μισοῦσιν διασπᾶσθαι πρὸς βασιλέα. Plutarch. in Cæsar. ἄλλοι δ' ἐφορίων πανταχόσε φησὶ πόλεως, συλλαβεῖν καὶ διασπᾶσθαι τοὺς ἀνδρας ζητωῦντες. Isocrat. de Orpheo, διασπᾶσθαι δὲ τὸ βίον ἐτελῶντες. Ponitur & pro distringo πρὸς διασπῶ. Lucian. τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνον κάμνω, καὶ πρὸς τούτῳ ὑπερσείας διασπᾶμαι. Διαπλέκω etiam significat texo, id est molior, comminiscor. ὅθεν ἀνδίαπλέκει ἀνδίαπλέκει apud Aesch. καὶ κτησιφῶν. καὶ, ἀλλ' ἀνδίαπλέκει πρὸς τὸν διδόντα, καὶ λέγων ὡς οὐτ' ἔλαχε τεχνοποιός, οὐτ' ἐχτροποιός ὑπὲρ τοῦ δόμου. καὶ πρὸς τούτῳ μὲν ἀνδίαπλέκει μὲν καὶ κτησιφῶν πρὸς τὸν δόμον, At enim excipiendo dicet ille statim & replicabit. id est, habet autem ille quod contra commētus est & quod replicaturus est. unde replicationes dictæ, quæ sunt ἀνδίαπλέκει, hoc est secundariæ exceptiones. Est enim ἀνδίαπλέκει, quasi obtexere & contra comminisci quod respondeatur, vel ἀνδίαπλέκει sic dixit ut latine replicare dicimus. Vlpianus, Exceptio actorem excludit, replicatio reum. συμβόλῳ etiam paciscor significat & contractus conuentusq; in eo, hoc est συναλλάττω. Demosth. λέγει δὲ μοι τὰς μαρτυρίας, τίς ἐγὼ πρὸς τὸς συμβάλλοντας ἀνδράσιν, καὶ πρὸς τὸς διουμένους ἐμῷ. Isocrat. πρὸς εὐθύνοισιν, τῷ μὲν γὰρ ὡς εὐθύνοισιν δυναμῶν, ἐξ ἧν ἂν ἔλαβον ἀποδοῖν, καὶ οἷς μὴ σωέβαλεν ἐγκαλεῖν, & cum iis experiri, quibuscum nihil contraxit, nullum pactum iniit. Idem, καὶ ὅτε ἂν ἔλαβον ἀποδοῖν ἡμεῖς καὶ τῷ, τότε καὶ μὴ σωέβαλεν, ἡλπιζε πρὸς ἐξουσίαν. Et cum Nicias dependere cogeatur quæ nunq̄ mutuatus erat, tunc credibile est eum exigere conatum esse quæ non stipulatus erat. Vnde συμβόλαια dicta, pacta, & conuenta. Plato, συμβολαίῳ περὶ ἂν πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Sic Demosth. καὶ συμβόλαια, πολλοὶ συμβάλλοντες. Hoc etiam συναλλάττω dicitur & συναλλάττω

K v

καὶ ἀλεκτρούων συμβολαῖς. Significat etiam coniecturam apud Plutarch.
 unde σύμβολον, quam notam Cicero vertit. συμβάλλω enim conicio σύμβολον
 significat, ut συμβάλλω δ' ὑνύπνιον. Et σύμβολον signū, ut signa militaria,
 Herodī. τὰ ἥν' στραπέδων σύμβολα, ἰωάννην ὄντα, χυσοῖς ἀναδήμασι πλοῖς
 κεκοσμημένα, ἐπιθεῖς τοῖς ὁμοῖς. Et insignia, id est πρᾶγμα. Idem de Lucil
 la Comodī sorore, ἀλλ' ἐπεὶ σωέβη τὸν Λέκιον πελοπῆξι, μιν ὄντων τῇ Λακίᾳ
 ἥν' ὧν βασιλείας ἐμβόλων, πομπῆων δ' πατὴρ αὐτῶν ὄντος. ἔδεν ἥτοι μύτοι
 καὶ ὁ κόμμοδ' ἐφύλαττε ἡμᾶς τῇ ἀδελφῇ. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τῷ βασιλεῖ δρόνθ
 καὶ οὗτος ἐν τοῖς θεάτρων, καὶ πῦρ προσώμπτου αὐτῆς. Σύμβολον etiam omen si
 gnificat, καὶ οἰφίσιμα. Greg. in pri. κτλ. de quodam sene loquens
 viro sancto qui pendens torquebatur, μή δέ γὰρ ἐν τοῖς δεινοῖς δ' φαιδρὸν
 ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑνύπνιον τὰς βασάνους, δ' μνημονόμῳ ἐκείνο καὶ ἀδύ
 μῳ ἐπαπῆν ὡς ἐπαίνον δ' σύμβολον, ἐαυτὸν μὲν ὑπὸ κλόν δρῶν, ἐκείνους δ' ταπεινούς
 καὶ κάτω κεκλίνους, omen sibi placere dixit. Dicitur & genere masculino. σύμβολον.
 Synes. ὅτι ἀδελφῶν, οὗ γὰρ οἶμαι νομίζεται νύμφον τρίας βαδίζον ἐπ' ἐκφορᾶν, ἵνα
 μὴ ὅτι νυμφίον συμβολῶν ἀπαύσιος γένηται. Sic dicitur ut πρᾶγμα, ut μετὰ
 μάλ', ut ὑπόλογον. σύμβολα etiam dicebantur tesseræ quædam quæ
 dabantur publice a ciuitatibus quibusdam hominibus sibi amicis, ut
 hospitaliter & amice acciperentur in oppidis fœderatis. Lys. ὑπὲρ ἥν'
 Ἀριστοφάνους χρημάτων, Δῆμος γὰρ δ' πυριλαμῶδες τριπραχῶν εἰς κύπρον, ἐδεῖν
 μὲν προσελθεῖν αὐτῶν, λέγω ὅτι ἔλαβε σύμβολον πρὸς βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἐλάττω
 μὲν χυσοῖς, ὡς Ἀριστοφάνει λαβῆν ἐκκαίδεκα μνᾶς ἐπ' αὐτῇ, ἃς ἔχοι ἀναλίσκειν εἰς
 τὰς τριπραχίας. ἐπεδὴ δ' εἰς κύπρον ἀπέλκοιτο, λυγρῶς, ἀπὸ τῶν ἐκκοσι μνᾶς. πλοῖον
 γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων ὁπρήσειεν διὰ τὸ σύμβολον ἐν πόσει τῇ ἡμέρᾳ.
 Sic hodie vocari possunt tesseræ collybisticæ, quas literas collybi
 cas vocant, quasi ad permutandam pecuniam externam institutas. σύμβολα
 καὶ λυβιστικά
 σύμβολον ἀντὶ τοῦ τιμῆμα, quasi tesseram & frustum abscissum. Plato
 in Sympo. ἕκαστος οὐκ ἡμῶν δὲν ἀνδρώων σύμβολον ἅπερ τιμῆμα, ὡς αὐτὸν αἰ
 νῆται δ' ἐνδὲς δ' οὐκ ἔστι δ' ἅπερ αὐτῶν ἕκαστος σύμβολον. Alibi τιμῆμα dixit.
 σύμβολον, commissuram dicere videtur. homines enim eo in loco
 ait olim geminos fuisse, id est διφυεῖς. σύμβολα πυθαγορικά, dicta sunt σύμβολα
 quædam quasi ænigmata, significantia rei alicuius occultæ & recon
 ditæ, ut illa apud Plutarch. in octauo Sympo. σωτὰς ἀπὸ ἀνασάντας δ' ἐ
 δύνῃς τὰ σώματα. Vnde συμβολικόν, pro allegorico & ænigmatico dici
 tur. Eadem etiam σωθίματα dicuntur hoc est ἀλλοιορήματα, de quibus σωθίματα
 magnus Dionysius ita scribit, μή γὰρ οἰώμεθα τὰ φαινόμενα ἥν' σωθίμα
 τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἀναπλάσσειν, Non enim existimare nos oportet quæ fi
 gurate diuinitus tradita sunt, de nihilo sic esse prodita, in eumq; sen
 sum exaudienda quem præ se ferunt, sed esse integumenta arcanæ in
 telligentiae scientiaeque non peruulgata, ne profanis scilicet hominibus

bus liceat comprehendere res sacrosanctas : sed solis retegantur & aperiantur sanctitatis & puritatis germanis amatoribus, utpote qui sensus pueriles in mente vulgi informatos, procul a figuris illis consecratis summovere amoliriq; didicerunt, προβεβλῶς δὲ φησὶ ἀπορρίπτει καὶ ἀδικίαν τοῖς πολλοῖς ὑποστήμκει, ὥς μὴ τοῖς βέλτοισι διχίρωτα τὰ πανίδια. μόνοις δὲ ἀνακαλύπτει τοῖς φησὶ διοτίκτος γνησίους ἐρασαῖς, ὥς πᾶσι πλὴν παιδαριώδη φαντασίαν ἐπὶ τῇ ἰσχύρ συμβόλων ἀποσκονάζομεν. Inde συμβολικὴ θεολογία, dicta, quæ etiam πελτικὴ vocatur & μουσικὴ, differtq; φησὶ φιλοσοφικῆς καὶ κατὰ νομικῆς ἢ ἀποδεικτικῆς. Symbolica est quæ in sacramentis implicita est hodie in ecclesia, ut olim in cerimoniis legalibus fuit. Philosophica est quæ versatur in theoria & rerum diuinarum commentatione. Idem, ἄλλως καὶ τὸν ὁνομαζομένην καὶ διὰ τὴν εἶναι πλὴν τῇ θεολογίᾳ ἡρώδουσι. τὴν μὲν ἀπόρριπτον καὶ μουσικῶν, πλὴν δὲ ἐμφανῆ καὶ γνωριμωτέραν. καὶ πλὴν μὲν συμβολικῶν καὶ πελτικῶν, τὴν δὲ φιλοσόφον ἢ ἀποδεικτικῶν. πελτικὴ δὲ τὸ πλὴν dicitur, & πελτικὴ quasi inítiatrix. τὰς inítiatio significat & res diuinas facio, εἶον πελτικὴν τὰ ἀπορρίπτα, ἀντὶ τοῦ μῦθου. Hoc modo enim homo absoluitur & perficitur. Greg. τὴν εἰς τὴν βαπτισμαζὶν, inítiatus. καὶ ἐπλεόθη τὰ ἐλευθέρια Lucia. Inde τελετή, expiatio & cerimonia & sacerdotium. Demosth. πολλὸν ἔστι ἰσχυρὸν ἐκ πελτικῆς εἰς γένος. Idem, καὶ πελτικῶν καὶ ἰσχυρῶν καὶ ἡμῶν μετέχει τῇ ὧν τῇ πόλει, id est sacerdotiorum. Plato libro secundo de Repub. ludos & sacrificia hoc vocabulo significat, appellatq; λῦσας, καὶ καθαρὰς ἀδικημάτων, βέλτοισι ὁμαδὸν ἡρώδουσι μετρίως καὶ ὁρφέως καὶ ἄλλοις θυηλάταις, πέθοντες δὲ μόνον ἰσχύος, ἀλλὰ καὶ πόλεως, ὥς ἄρα λῦσας πε καὶ καθαρὰς ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδείας ἡρώδουσι, εἰσὶ μὲν ἐπὶ ζωῶν, εἰσὶ δὲ καὶ πελτικῶν, ὥς δὴ πελτικὰς καλεῖται. August. libro decimo de ciuitate hoc verbo consecrationem significari dixit. Lucia. seruatore nostrum ait ἀνασκοποῦσιντα ὅτι καὶ πλὴν πελτικῶν εἰσὶ γὰρ ὧν τῇ παλαιότητι. Plutarch. in Demetrio pro inítiatione posuit ut infra videbimus. Synes. altaris sacrificium πελτικὴν ἀπορρίπτον vocare solet, quasi arcanam & mysticam ceremoniam. Inde τελετάρχης ut ceremoniarum conditor Christus appellatus est. Dionys. de ecclesi. hierarch. de domino loquens qui discipulis sacerdotium dedit, διὸ καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλὴν ἰσχυρῶν πελτικῶν ἄνω τοῖς μαθηταῖς, καὶ πλὴν ὑπαρχῶν ὥς θεὸς τελετάρχης, ὁμοῦ ἐπὶ τῶν παναγέσεων αὐτῶν πατέρα καὶ τὸ θεαρχικὸν πνεῦμα, πλὴν τελετάρχικῶν ἀνατίθουσιν ἰσχυρῶς πελτικῶν. Idem, ἡ δὲ φησὶ ἰσχυρῶς χηρὸς ἐπιθεσις, ὁμοῦ μὲν ἐμφάνει πλὴν τελετάρχικῶν σκέπων ὑφ' ἧς ὥς παῖδες ἰσχυροὶ ἡρώδουσι πατρικῶς διδάσκονται δὲ ἅμα καὶ πάτρως πελτικῶν τὰς ἰσχυρὰς ὡς ὁρφέως, ὥς ὑπὸ θεῷ ἡρώδουσι τοὺς πελτικῶν. Quo in loco πελτικῶν agere & celebrare significat, & rem sacram facere. Chrysost. μεταβαίνει ποίνων ἐκείθεν ἐπὶ τὰ πλὴν πελτικῶν, καὶ δὲ θανμασὰ ὅτι μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι ἐκκλησίᾳ ὑπὸ βέλτοισι, de sacra hostia loquens, quam πελτικῶν ipse vocat.

συμβολικὴ
θεολογία καὶ
πελτικὴ

τελτικὸς.
τελῶ.

τελετή.

τελετάρχης.

τελετάρχικος.

Dionys. de precationibus exequialibus dixit, λαβόντες δὲ τὸν κοιμημένον, ἐπὶ τὸν ἱερὰρχον ἄγουν. ὃ δὲ ἀσμελῶς ὑποδέχεται, καὶ περὶ τὰ κτλ θεομὸν ἱερὸν, id est peragit ea quæ ritus sacer præstituit. Gregor. de pascha, πᾶσις ὑποδείκνυται τὰς ἑορτάς, καὶ τὰς αὐτῶν χρίσιν καὶ ἐπ' αὐτῶν περισμύνας, id est quæ agi in eius honorem solent, quod ἄγαν etiam dicitur, vt ἄγαν καὶ περὶ τὰ παναθηναῖα. Libanius dixit. Herod. ἡρισμῶν ἡμέρας ἡμῶν μνηστῆρσι δῶν πᾶσι βωμοῖσι. Alibi, ἱερὸν ἄγωνα Διὶ καπετωλῷ περὶ βωμοῖσι. Significat etiam perago, celebros. Idē, τὰς πρὸς βασιλέως θυσίας πελίσσει. Dicitur & ἐπιτελῶ. vt ἑορτὴ ἐπιτελεῖται τοῖς θεοῖς, id est ἄγεται. Iulianus ὑπὲρ ἀργείων, ἐπὶ ἐπιτελῶν δὲ τὰ κωμῆσια τὰ πᾶσις ἐνίοις θεάτροις ἐπιτελεῖσθαι, ἄρκτους καὶ πρὸς ἀλφειῶν νοῦνται, ad venationes quæ in theatris eduntur. Herod. ἔιδον δὲ ἐπ' αὐτῶν καὶ θείας παντοδαπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις ὁμοῦ, ἱερῶν καὶ παννυχίδας ἐπιτελεῖσθαι. Quod verbum significat etiam obire & perfungi. Lucia. de Perseo, ἐξέλι μόν ὅτις ἐπὶ τὰς τοργόνους, ἀθλὸν ὡς παρὰ τοῖς βασιλεῖς ἐπιτελεῖται. Herod. νοῦνται δὲ ἐν ἐπιτελείᾳ ταχὺς. Xenoph. καὶ ὅπως ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων (id est opere exequentium & peragentium) αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτων πολιτείαν, ἀριστοκρατίαν ἐννομεῖν εἶναι. ἐπιτελεῖν τὰς δόχας, est voti damnare, preces ratas facere. quod & ἐπιτελεῖς καὶ ἐπὶ δὲ dicitur, hoc est ἐκ ἀπράκτου, ἀλλὰ ἐς πέρας ἀγομύνας. Thucyd. ἐξ ὧν ἐπὶ μὲν δόχῃ δὲ ἐπιτελεῖς γίγνεται. Sic ἐπιτελεῖς ἐπινοίας vocat Polybius inuenta & ex cogitata quæ irrita non euadunt. τελεῶ etiam δὲ τάττομαι καὶ ἐναρμόζομαι & ἐγκρίνομαι & censeor contribuorq. Synes. Theophil. ἀλέξανδρος ἐπὶ βαλῆς κυρναῖος, ἐλὼ μὲν οὖν ἐς μοναστικὸν βίον ἐτέλειτο. τῇ δὲ ἐλικίᾳ σύμμοποιός τις ἐν μοναστικῇ καὶ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἐξίστημι μὲν ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, id est adhuc adolescentulus monasticæ vitæ se dedit, inter monachos profiteri cœpit. Sic Lucia. ἐπὶ ἐπὶ ἀνδρας τελεῖν ἡγεμῶν, Postq̃ inter viros census sum. vt Romæ qui togam virilem sumebant. γρηγορ. ἐς βασίλειον, ὡς δὲ οὐκ ἐπὶ πᾶσι καμῶν, μικρὰ τοῖς κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ χαρισάμενοι, τάχιστα ἐγενόμεθα ἡμῶν αὐτῶν, & περὶ μὲν ἐς ἀνδρας ὅτις ἀγενέων, ἀνδρικόπερον τῇ φιλοσοφίᾳ προσβαίνοντες. Aristid. in exordio Panathen. οὐστινας δὲ ἄνθρωποις φέας προτέρως ἡμῶν ἄνθρωποι ὡς ἄνθρωποι Ἀθηναῖοι, δὲ οὐκ ὡς ἀπὸ τοῦ ἑλλήνων τελεῖν, & ἑξάδιον ἐνδείκνυται, qui quidem certe Græcus esse censeatur. Sic in præfatione operum Dionys. theologi, οὐ γὰρ παντὸς ἀνδρός ἔν ἐς πᾶσι ἀνδρας πᾶσις βαλῶν τελεῖν, id est adoptari inter Arcopagitas. τελεῶ etiam censeor, id est ἡμῶμαι. Inde δὲ ἀνδρῶν τελοῦντες dicti qui erant quasi capite censi. & τὴν ἱππῶν τελοῦντες apud Pollucem. de quibus vocabulis in libro quinto de Asse olim differuimus. Demosth. καὶ τιμοκράτ. ἐν ᾧ νόμῳ ἐνι, ὅτι δὲ ἡσὼ Ἀθηναῖων ἐδέναι, ὅς ἐν ἐγγυῶν ἐστὶν καὶ δὲ αὐτὸ τέλει τελοῦντας, id est eodem cum eo cēsu cēsus. τελεῶ, pensito. vnde τέλει dictum vectigal, vt πρὸς δὲ φέρει. φόρος. Xenoph. ἐξέλεσσι τελεῖν ἀργύριον ὡς μὴ ἱππῶν. & alibi τελεῖν

- ἢ φέρειν iunxit. Plato in Protag. εἰπέ μοι ἔφην ὧ ἱπποκράτης, πῶς πρῶτα γόρῳ
 νῦν ἐπιχειρεῖς ἰέναι, ἀργύριον τελευτῶν ἐκείνῳ μισθόν ὑπὲρ σιαντων. Idem, ὡς ὅτε ἂν
 ἐπ' αὐτοῖς πῶς τὸν αὐτὸν ὁμῶνται μισθὸν ἱπποκράτη τὸν κῶρον, τὸν ἦν Ἀσκληπιαδῶν,
 ἀργύριον τελευτῶν ὑπὲρ αὐτοῦ μισθόν ἐκείνῳ, pendere annuam vel menstruam
 mercedem. τελευτῶν τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα dicebāt de sacris eleufiniis. Plu-
 tarch. in Demet. τότε δ' οὖν ἐς τὰς Ἀθῆνας, ἔγραψεν ὅτι βούλεται πῶς ἀγένομεν
 διδόντες μισθὸν αὐτοῖς, ὅτι πῶς τελευτῶν ἀπαρτίζοντο ἂν τὸν μικρὸν ἄξιον ἢ ἐπὶ πλείονι, πῶς ἀλαβῆναι.
 τὸ δ' ἐστὶν ὅτι βούλεται τὰ μικρὰ τὸ ἀνθισκεῖσθαι ἐτελεύτω. τὰ δ' ἐστὶν μεγάλα τὸ
 βουλομένων. verbum ab effectu dictum vt opinor. τελευτῶν δ' αὖτις
 ἀ Διονυσίου. vocatur vis diuina operans in sacramentis ecclesiasticis.
- τελευτῶν.** Et verbum τελευτῶν apud eundem pro confesco, initio, dedico, καὶ τὸ
 βουλομένων συνόριστον, ὅτι ἢ θύει θυσιᾶς πῶς ἰδὲν τελεύωσιν ἢ τῶν ἀγίων τῶν τελευ-
 τῶν θεομοσιῶν, τῶν τὸ ἰσχυρὰ μὲν τελευτῶν παλαιῶν ἐπιχρύσιον. Idem,
 αὐτὴ μὲν ἢ θεοτάτη τὸ μὲν τελευτῶν. τελευτῶν etiam ἐτελευτῶν & sacro & conse-
 cro & initio. & τελευτῶν initiationis, consecratio. Idem de consecratione
 episcopali loquens, ὁ μὲν ἰσχυρὰ ἐπὶ τῇ ἰσχυρῇ τελευτῶν προσεγγόμηναι,
 ἀμφὸς τὸ πῶς. κλίνας ἐπὶ προσεγγόμηναι ἢ θυσιᾶς, ἐπὶ κεφαλῇ ἔχει τὰ θεοπῶντα
 λόγια, καὶ πῶς ἰσχυρὰ χεῖρα καὶ τὸ πῶς ἔστω πῶς ἢ τελευτῶν αὐτὸν ἰσχυ-
 ρὸς τῶν παλαιῶν αὐτῶν κλίνας ἐπὶ προσεγγόμηναι. Et alibi sæpe. Greg. ἡ ἐτε-
 λῶν καὶ τὸ πῶς αὐτῶν μὲν ἔχουσιν τὸ λυτῶν ἀπὸ πῶς πῶς, τὴν καὶ ἡμῶν τελευτῶν πῶς
 τελευτῶν τὸ μὲν ἀντιπῶν. τελευτῶν appellat baptismum. Ipse alibi, τοῖς
- τελευτῶν.** τελευτῶν δ' αὖτις pro martyrio consumptis dixit. τελευτῶν etiam
 dicuntur οἱ ἀνδρῶν καὶ δοκιμαζόμενοι, οἱ ἐς ληξιαρχικὸν ἡλικίαν ἔχοντες
 φόμηναι. Aristotel. in octauo Politicon, ἀλλ' ὅπως ἂν δόξῃ ἢ ἡν παλαιῶν
 αὐτοῖς παλαιῶν εἶναι χάριν ἀνδρῶν γενομένων καὶ τελευτῶν. Hic etiam τελευ-
 τῶν dicuntur, vt alibi dictum in verbo ληξιαρχικῶν. Inde τέλειον ἡμῶν
 Plutarch. in Antonio, pro toga pura ac virili dixit, vt quidem ego cē-
 leo. τέλειον enim est iustæ magnitudinis & integræ ætatis. Diodor.
 οὗτος πῶς λαβῆναι βουλόμηναι ὅτι ἡν κυνὸν ἀρετῇ, ἐσθλὴν ἔς τὴν πῶς ἀγαθὴν,
 τὸν λέοντα τέλειον, καὶ ἡν κυνὸν δύο τοῖς τελευτῶν πῶς λέοντι. Stra-
 bo τελευτῶν sic mihi accepisse videtur libro decimoquarto de Tarsen
 si gymnasio loquens his verbis, τοῦτον δ' ὅτι ἐνθάδε αὐτοῖς πῶς τὴν ἐτελευτῶν
 σοφίαν ἢ τὴν ἡν παλαιῶν ἐκνήμιον πῶς γένονεν, ὡς ὅτι ὑπὲρ ἐτελευτῶν καὶ Ἀθῆνας
 καὶ Ἀλεξάνδρειαν. διαφέρει δ' ὅτι τὸν ὅτι ἐνταῦθα μὲν οἱ ἐτελευτῶν, ἐγγύς οἱ πάν-
 τες ἐσθλὸι, ὅτι ἐκ τῶν ἡν μὲν ἐσθλὸι, ἐσθλὸι αὐτοῖς ἐπὶ μὲν αὐτοῖς, ἀλλὰ ἢ τελευτῶν
 ἐκ τῶν ἡν, ὅτι τελευτῶν ἐπὶ τῶν ἡν ἐσθλὸι κατέχονται δ' ὅτι, eo autem dif-
 fert quod literis illic incumbētes omnes pene Tarsenses sunt. Peregrini
 vero non facile eo veniūt. ne hi quidem Tarsenses illic permanent,
 sed etiam in adolescentia peregrinantur, & viri facti libenter peregre
 viuunt, pauci autem domi permanent. Id qd̄ cæli intēperie fiebat, vt

τέλεια ἰσοπέδια

Dionysio commodissime & doctissime, ut alia non pauca. **προπαιδεία** etiam ἀντὶ τοῦ προπαιδῆος ponitur. Lucian. ἐν μὴ προπαιδέῃς ἐκείνα τὰ πρὸ τῆς ἐπιστομῆς, ἐπὶ οὗ ἡ ἄλλη προπαιδεία, τῆς ἀνοήτης μετὰ πᾶσι καμάτου ὁδοῦ. **προπαιδεύματα** autem appellatione continentur τὰ πρῶτα μαθήματα, quæ etiam προπαιδύματα dicuntur, hoc est liberales artes quæ ante philosophiâ theologiâq; doceri debent. Plato libro septimo de Repub. τὰ μὲν τῶν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας, ἢ πάσης οὗ προπαιδείας ἦν οὗ διαλεκτικῆς δὲ προπαιδευθῆναι, πασι δὲ ὅσοι καὶ προβάλλει. Synes. μὴ δὲ διὰ τῆς προπαιδευμάτων ἡγεμονίαι, Qui ad philosophiâ illotis pedibus accesserunt. **προπάλιν** eo amplius προκαταβάλλει, id est pecuniam repræsentare significat & ante diē soluere. Xenoph. in sexto ἀναβασ. ἦν τὲ τῷ ἡντιχωνδῶν τοῖς τοῖς ἀνδρῶν, ἐπεὶ μὲν διαπράττειν, ἢ ἄλλοι προαχθῆμα διδόντες, ἀναμνησθῆναι δὲ καὶ σὺ, τὴν προπάλιν ἡμῶν, συμμάχος ἡμᾶς ἔλαβες. **προτέλεια** dicuntur ἢ πρὸ τῆς γάμου δώρεα, vel τὰ πρὸ τῆς γάμου δώρεα, ut inquit Pollux, donatio propter nuptias. **προγάμια** Ipsa προγάμια etiam dicta, προτέλεια ὡς ἢ προμήκισ. Lucian. metaphoricè usus est πρὶ τῆς ἐπὶ μιδῶ συνόντων, ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης διήγου, ἢ δὲ οὐκ ἐπὶ ἀποδιδόντων τὰ προτέλεια τῇ μετῴσκει συνουσίᾳ, id est veluti tyrociniū & initiatiū. Omnia etiam primordia rei diuinæ faciendæ sic appellantur. Gregor. εὐχῶν τε τύπον, καὶ οὗ τῆς ἀμαρτανόντων καὶ μέτρον ἐπιζητήσεως, προτελείων τε καὶ οὗ τελώσεως, καὶ οὗ οὗ ἡμετέρας ἡμετέρας ὅσον διατέλει. Plutarch. in amatoris narrationibus, ἕως ἢ κόρη καὶ τὰ πάτρια, ἐπὶ τῇ κισόεσσαν καλεῖται μύλων κρίνων κατὰ, ταῖς νύμφαις τὰ προτέλεια θύει, de sponsa loquens & nuptiarum diē. Verum ut ex diuerticulis ad institutum redeamus, **ἀντιστρέφω** etiam vnum est ἐ verbis quæ in voce actiua significationem habent passiuā. Aristotel. in priorum analyt. τὴν δὲ κατηγορικὴν πρότασιν ἀντιστρέφει μὲν ἀναγκαῖον, ἐμὴν καὶ δόλον, ἀλλ' οὐ μέγα ὅσον πᾶσι ἡδονῇ ἀγαθόν, καὶ ἀγαθόν ἐστι ἡδονή. τῇ δὲ οὐ μέγα, τὴν μὲν καταφατικὴν, ἀντιστρέφει ἀνάγκη καὶ μέγα. ἐὰν γὰρ ἡδονὴ ὡς ἀγαθόν, καὶ ἀγαθόν ἐστὶ ἡδονή. Idem in quarto τῇ μετὰ τὰ φυσ. τὸ μὲν πάντα ἀδιαίρετον, καὶ διέσιν ἔχον, σιγμῇ. τὸ δὲ μοναχῇ, γραμμῇ. τὸ δὲ διχῇ, ἐπίπεδον. τὸ δὲ τριχῇ διαίρετον καὶ τὸ πρὸν, σῶμα καὶ ἀντιστρέφει τὸ δὲ, τὸ μὲν διχῇ διαίρετον, ἐπίπεδον. τὸ δὲ μοναχῇ, γραμμῇ. τὸ δὲ μιδῶ ἀδιαίρετον καὶ τὸ πρὸν, σιγμῇ καὶ μονάδ. hic ὡς ἐστὶν ἡ ἀντιστρέφει significat retrorsus agentī, actiue. superius autem ἀντιστρέφει significat retrorsus agi, & retrorsus valere, quod & παλινδρομεῖν dicitur, ut syllogismi reciprocan- tes apud Gellium libro quinto. Latine etiā reciprocare & reciproca- ri pro eodem dicitur. Cicer. lib. primo de Diuinatione, Artem quidē Stoicorū inquam Quinte defendis, siquidem ista reciprocantur, ut si diuinatio sit, dii sint: & si dii sint, sit diuinatio. Liviū libro secundo se- cundi belli punici, Deinde cum iam spiritum includeret, nec recipro- care animam fineret, auersi à vento, parumper consedere. **ἀντιστραμ-**
μύθω.

μὴ ὅτι ἰdem quod ἀντίστροφον, ἀντικείμενον. Idem Aristotel. in quarto Po-
 litic. ἐν γὰρ ταῖς πολιταίαις ἀντιστραμμένως ποιεῖσι, hoc est opposito modo &
 ἀντικειμένως ut ibidem. Ἀντίστροφον etiam appositum, ē regione sitū, ob-
 uersum. Isocr. κόων δ' ἐκ πολλοῖς ἐπὶ σὺν ὕστρον ἀντίστροφα τῷ πᾶσι ποιοῖσι. Signi-
 ficat etiam ex aduerso respondēs, & in cōiugatis æque pollēs. Idē in eo-
 dem, καὶ ὅστις ἀντίστροφος αὐτῇ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, ὡς αὐτὸς ἐν τυραννίᾳ ἐν ταῖς μοναρχίαις, Et quo modo se habet tyrannīs ad regnū, sic hęc species vitii est
 atq; excessus oligarchiæ. Idem, καὶ δ' ἐτέρας τὴν εἰδὸς τῆς ὀλιγαρχίας, τὰ τ' ἐστὶν
 ἀντίστροφον τῷ πολιταίᾳ ἐν δημοκρατίᾳ, id est ἀνάλογον, ut ipse alibi dixit.
 Inde ἀντίστροφῆ pars comcediæ, quæ etiam ἀντίστροφον dicitur, hoc est ob-
 uersum respondens & similis τῇ στροφῇ. Interpretes Aristoph. ὅτι μὲν γὰρ ὁ
 χορός πρὸς τοὺς ὑπὸ κριτὰς διελέγετο, πρὸς τὴν σκηνὴν ἀφώρτα. ὅτι δὲ ἀπελθόντων τῶν
 ὑπὸ κριτῶν, πρὸς τὴν δῆμον ἀπεστέφετο, καὶ τοὺς ἀναπαύσους διεξῆλθε, τὸ ἐκαλεῖτο στροφῆ. ἢ
 δὲ ἰαμβεῖα πηγάμεθα. ἔτα τὴν ἀντίστροφον προσάδοντες, πάλιν πηγάμεθα ἐπέλεον.
 In hymnis etiam deorū ἢ ἀντίστροφῆ opponitur τῇ στροφῇ, ut inquit Ma-
 crobius. Ἀντιπῶν etiam ἢ ἀντίστροφῆ vocatur. Sic autē ἀντίστροφῶν ὁ ἀντίστρο-
 φον, ut ἀπὸ στροφῶν καὶ ἀπὸ στροφον dicunt genere fœminino. Quintil. in quar-
 to, Sermonē a persona iudicis auersum qui ἀπὸ στροφῆ dicitur, quidā in
 totum a procemio summouet. Est etiam μέτρον ἡ ἀντίστροφος in antiquis co-
 mcediis, ὅτι ὁ χορός ἐκ ἑκαστοῦ πρὸς τοὺς ὑπὸ κριτὰς διαλέγεσθαι, ἀπὸ στροφον ἐποιεῖτο
 πρὸς τὴν δῆμον, ἀναχωροσάντων τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὴν σκηνὴν τῶ πρώτῳ μέρους
 πελομένους, inquit interpretes Aristoph. ἀπὸ στροφον etiam προσώδια ob
 id dicitur, quod auersa sit ἀπὸ ἐν δασείας. est enim ἀπὸ στροφον auersus.
 Synes. αἱ δὲ ἡμιμαχοὶ φύσεις αἱ παντάπασιν ἀπὸ στροφον τῷ δεῖν. ἀπὸ στρέφομαι au-
 tem & conuertor & auertor significat, quæ significationes contrarię
 sunt. ἀπὸ στρέφομαι pro auersor accusatiuo iungitur ἀντὶ τῶ ἀποστρεφιά-
 ζομαι. Galen. ὅτι γὰρ ἀντὶ ἀντιστραμμένῳ ἀπὸ ἐκ τὸν ἥλιον. Alibi, δὲ ἀπο-
 στρεφέντες δὲ μελίκατον, Qui auersantur & fastidiunt. Synes. καὶ τὸ ἀνδρον.
 Ἄμα, δὲ ἀποστρέφει τὴν ὕλην καὶ πρὸς θεὸν ὑποστρέφεται. ἀπὸ στρέφομαι πρὸς τὸ πᾶν,
 significat conuertor ad hunc. vnde fortasse figura ἀπὸ στροφῆ dicta. Pla-
 to libro septimo de Repub. καὶ ἐὰν πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέ-
 πην, ἐκ ὅτι ἀλγὴν περὶ αὐτὸ τὰ ὀμματα καὶ φθόνον ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκείνα ἀδύνα-
 ται καθορᾶν; id est, nonne existimas eum ab obtutu luminis intensioris
 conuersurum se ad ea, quorum aspectum ferre potest? hoc est quæ in
 tenebris sunt. Aristot. in Probl. segmento sexto, διὰ τὸ καθόλου δόμῳ ἐπὶ
 τὰ δεξιὰ μάλλον; πότερον ὅτι ἀποστρεφέντες πρὸς τὸ φῶς, ἐκ βλέπομεν ἐν γὰρ τῷ
 σκοτεινῷ θάττον ὕπνῳ λαμβάνει. ἀπὸ στρέφω, auerto. Galenus. ἐκ τρέφω καὶ
 ἀπὸ στρέφω ἐτέρωσι τὸ δι' αὐτὰ φερόμενον. Idem, ἀπὸ στρέφεται δὲ καὶ ἀποστρέφεται
 τὰ δ' ἄλλα πρὸς ἑτέρα μόρια. ἐπὶ στραμμένοι οὐ φθαλμοί, ἀντὶ τὸ διεστραμμένοι ἢ ἀπὸ τῶ
 ἀπὸ στροφῆ dicitur. ἀπὸ στρέφω etiam pro ἀποστρέφομαι ἐτέρωσι ponit, hoc est alio

L

iter flecto. Xenoph. in tertio ἑλληνιστῶν, ὃ δ' ἀγασίλαος ἀντὶ τῆς ἐπὶ καρίων ἱέναι, ὁδὸν τῶν αὐτῶν ἀποστέλλας, ἐπὶ φρυγίας ἐπορεύετο. Idem, τούτῃ μὲν τοῖς φωνήσι
 στέλλας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν δαλίαν. Plutarch. in Demetrio, καταλιπὼν τὴν
 δυνάμιν ἐν τῇ μεγαρικῇ, προῆλθεν ὁδῶνους ἑλὼς ἔχων σὺν αὐτῷ. καὶ πάλιν πάλιν
 ἀποστέλλας, ἀπισκλύνουσι χωρὶς, ὥστε τὸ λαδὲν τὴν γαυαῖκα συναλθεῖν αὐτῷ.
 id est τούτῳ ἀποστέλλας, cum ab eis abcessisset. Sic ἀναστέφω & ἀνα-
 στέφομαι pro eodem. Xenoph. in sexto ἑλληνιστῶν, ὃ δ' ἐπὶ ἐγγὺς τοῦ τέχους
 ἐγένοντο, ἀναστέφοντό τε καὶ ἀπὸ τῆς μνημάτων ἐβαλλον καὶ ὑκόντιζον, retro reuer-
 si sunt. Idem, ὃ δ' ἐπὶ ὀκτώ πεταγμένῳι, ἀδινεὶ νομίῳ τὸ ἄριστον φησὶ φάλαγ-
 γον ἔχον, ἀναστέφον ἐπὶ φῶντο, id est ἐπαναχωρεῖν, vt paulopost. Sic ἐπαναστέ-
 φω, δ' ἐπανακάμῳ, vt supra dictum. Sic latine reuertere & reuertere Cice-
 ro dicere solet. Quod autē dicit ἐπὶ ὀκτὼ πεταγμένῳι, significat a fronte
 τὰ γινώσκοντες & introrsus octonariam militum dispositionem fuisse. quod δ' ἐπὶ φησὶ
 similia. φάλαγγον dicitur, & significat versus a fronte ad tergum porrectos.
 Idem in tertio, τὸ ἂν πρῶτον ἐστὶν ἀμφοτέρω, δι' αὐτῶν ἑλλωκε ἱππεὶς ὡς ὁ φά-
 λαγγος ἐπὶ πτέρων πεταγμένῳι. δι' αὐτῶν πτέρων τὸν πρῶτον ἢ ἐκ δυνάμει καὶ καὶ
 ἑκείνους, δ' ἐπὶ φησὶ ὃ δ' ἐπὶ φησὶ, id est fronte & longitudine aciei non ultra
 duodecim exporrecta, sed introrsus ordinibus maiore numero con-
 stantibus. Phalangis autem vocabulo acies longior q̄ altior significa-
 tur, propter duo cornua. vnde ὑπὸ φάλαγγος καὶ ὑπὸ κεφαλῆς verba. Est autē ὑπὸ
 φάλαγγος cum utrinque phalanx hostibus circumfusa, aciem eorum com-
 ercet. Arria. ὅτι πάντες ὑπὸ φάλαγγος αὐτῶν διὰ τὸ πολλὸν ἐμείλλον. ἡ ὑπὸ κεφαλῆς est
 alterius cornu circumuentio. Aelia. ἵστε δ' ὑπὸ φάλαγγος καὶ ὑπὸ κεφαλῆς. ὃ δ' ἐπὸς κε-
 φαλῶν, καὶ ὑπὸ φάλαγγος. Liuius. Mox cornua extēdēdo clausere & a tergo
 hostes. Idem Aelia. ὅταν ἡτοι ὑπὸ κεφαλῆς τοὺς πλεμῖνας βέλων, ἢ αὐτοὶ ὑπὸ κεφα-
 λῶν φυλάττωνται. Xenoph. in secundo παιδείας de ludicra militū exerci-
 tatione loquēs, ἄλλοι δ' ἐπὶ ἰδῶν ταξίαρχον ἄγοντα τὴν τάξιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ
 ἐπὶ δ' ἀριστῶν ἐφ' ἑνός, hoc est manipulum suum in singularem versum
 ducentē. καὶ ὁπότε δὸς αὐτῶν καὶ ὁ δ' ἐναὶ, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἢ ὑστὺν λόχον πρὸς ἀλλήλους,
 καὶ τὸν ἡγεῖται καὶ τὸν τέτατον εἰς μέτωπον. His verbis significat quaternos
 in longitudinem collocatos, ita vt primieffent ipsi ductores manipu-
 lorum. atq; ita vt si manipuli essent octonarii, duplex esset altitudo
 ἀπὸ μίαν πεταγμένῳι agminis, hoc est altero tanto maior longitudine & fronte. Idē in pri-
 τὰ γινώσκοντες, παρὰ τὸ Διομέδοντα δι' ἑκατὸν ναυσὶν ἐπὶ μίαν πεταγμένῳι, Samii au-
 τὴν καὶ ἐφ' αὐτῇ in eo praelio nauibus decem instructi fuerunt, ita vt vnica in frō-
 te esset, quam reliquæ deinceps sequerentur in versum porrectæ. Sic
 ἐφ' ἑνός πεταγμένῳι, sigillatim instructi à fronte ad tergum. Quid au-
 tem sit ἐπὶ κέρας καὶ ἐπὶ μέτωπον, nos alibi diximus. ἐπὶ δόρυ κλίσας, & ἐφ'
 ἐπὶ ἡνίκαν κλίσας, sunt verba castrensia & militaris disciplinæ. Polyb.
 κλίσας. ἡσαν δὲ κινήσεις αἷς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καὶ ὅν ἀρμόζον, αἷς ἐπὶ συναρτίῃ

ὅτι τὰς ἡπείρους, αὐτὸ καὶ ἱππὸν μὲν κλίσεις ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ. hoc est
 flexus in dextram & in sinistram. hasta enim dextra tenetur, & habe-
 na sinistra. de excercitatione militū sub Africano loquēs. Dicitur &
 ἐπὶ ἀσπίδα κλίσεις, ἀπὸ τῆς ἐφ' ἡνίαν ab Aelia. & ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, & ἐπὶ δό-
 ρῳ ἡπισταῖν & ἐπὶ ἀσπίδα. στοιχοὶ ordines sūt à frōte ad tergū figillatim
 porrecti. ζυγά sunt ab vno cornu ad alterum ordines instructi. Quare
 οἱ καὶ στοιχὸν πεταγμένους, στοιχεῖν dicuntur ab Aeliano: vt illi ζυγαῖν qui iuga
 efficiunt. συστοιχεῖν autē dicuntur οἱ τῆς αὐτῆς στοιχοῦ ὄντες, hoc est οἱ ἐφ' ἐνὸς πε-
 ταγμένοι & συζυγεῖν οἱ ἐν ᾧ αὐτῶς ζυγοῖ. Polybius i loco supra citato, ἐκ δὲ
 τούτων τὰς ἐπαυλώτας τὰς ἐπὶ τοῦ ἐναντίας καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου
 ὡς ταῦς κινήσεις, ἐπὶ τοῦ ὅσον ὡς δὲ τὰς τάξεις προσάγει, ἐφ' ὅσον συζυγῶντας καὶ
 συστοιχοῦντας διαμένειν, haecenus vt celeritate motus ordines suos ser-
 uaret. σύστοιχοι etiā & συστοιχοῦντες sūt eiusdē sortis & ordinis, & q̄ eadē
 serie efficiūt. & σύστοιχα sunt cognata & συγγενή, & cōsociabilia. vt si di-
 cas hoīem cum ceteris animātibus συστοιχεῖν ἐφ' ὅσον θνητός ἐστιν: atq; etiā τὸν
 ἀνθρώπου τῆς ἀλόγου ψυχῆς ἡρώδου, τοῦ λαιώτος τῶν ζώων σύστοιχον εἶναι. σύστοιχα sūt
 & ὁμόστοιχα vel ὁμόσειχα, que in eodem versu locātur, vt socia natura. &
 eiusmodi sociabilitas & naturę cognatio συστοιχία dicitur. Theophr. in
 sexto de Causis, ὅτι μὴν ἀλλ' ὡς καὶ δόλος καὶ κοινῶς ἀπῶν, οἱ γλυκεῖς καὶ οἱ κατ'
 αὐτὴν τῇ συστοιχίᾳ, προσημύπεροι, καὶ μάλλον ἐστὶ καὶ φύσις. Hoc verbo λιπὺν, &
 si q̄s alius sapor similis est, intellexit. vt paulopost, πάντα δὲ ἐν τῇ γενέσει τῆς
 χυλῶν μετὰ δὲ μετὰ τῇ πέψιτι δὲ, ἄλλων ἐς ἄλλους χυμῶν. ὡς καὶ ἀπλῶς ἀπῶν ἐκ τῆς
 σφικτικῆς, ἐς τοῖς κατ' αὐτὸν. διορ ἐκ πικρῶν καὶ στυφνῶν ἐς γλυκεῖς καὶ λιπὺς, & ἔτι
 ἄλλος ὁμόσειχος. Sic ἀλμυρὸν σύστοιχόν ἐστι τῷ πικρῷ. Aristot. in tertio τῆς μετὰ
 τὰ φυσ. de principiis loquens, ἔτι τῆς ἐναντίου καὶ ἐτέρου συστοιχία, σέμνσις, καὶ πάν-
 τα ἀνάγκη ἐς τὸ ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν. καὶ ἐς ἐν καὶ πολλῶν. διορ σέσις τῷ ἐνδὲς κινήσει τῆς
 τῷ πολλῶν. σέμνσις inquit alteram συστοιχίαν efficit ἢ πρᾶγματων. quod
 dictum ab eo explicatur lib. ix. Sequitur aut in eodē tertio, πάντες τοῦ
 τὰς ἀρχὰς ἐναντίας λέγουσιν. οἱ μὲν γὰρ πρὸ τῶν καὶ ἀρῶν. οἱ δὲ θέρμων καὶ ψυχρῶν
 οἱ δὲ πύρας καὶ ἀπυρρον. οἱ δὲ οὐρανὸν καὶ γῆν. πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναγόμενα φαί-
 νεται ἐς τὸ ἐν καὶ τὸ ὄν καὶ τὸ πολλῶν. Impar numerus & par duæ sunt
 συστοιχίαι vel capita potius ἢ συστοιχίαι, iis qui numeros pro princi-
 piis ponūt, vt Pythagorici fecerunt. si enim ab vno, tria, quinque, septē,
 & deinceps alios impares ponas, συστοιχίαν vnam efficies: & alterā, si bi-
 nariū, & quaternariū, senariū, octonariūq; ponas. Idem in nono, διὸ καὶ
 ἐν τῇ αὐτῇ συστοιχίᾳ πάντα τὰ ἐναντία φησὶ κατηγορίας, ὅτι ἔστι διάφορα καὶ μὴ γέ-
 νει. ἔπειτα δὲ ἀλλήλων μέγιστα, διορ λευκῶν καὶ μέλαν ἐν τῷ τῶν. Et in tertio de
 Partibus, διήκται γὰρ ἢ ἐναντίου ἑκάστων πρὸς τὴν συγγενή συστοιχίαν. διορ
 λευκῶν ἐναντίου ἀριστῶς, καὶ θέρμων ἐναντίον ψυχρῶν καὶ σύστοιχα, γὰρ ἀλλή-
 λων ἐστὶ τὸν ἐξημελλέον τροπῶν. His verbis significat duas series fieri,

L ii

ita vt altera alteris cōtraria è regione locētur. & τὸ πρῶτον fit principium, vt ὅν ταῖς τῇ πρῶτῃ καὶ ἀρτίς συσσειχίαις numerus est principium. Vna igitur συσσειχία erit δεξιὸν, θωράκιον, λαβὸν, & similia. altera ἀριστερόν, ψυχρόν, μέλαν. ita vt τῷ δεξιῷ τὸ ἀριστερόν ἀντισηρόφως collocetur, quod ἀντισειχίαν vocatur: vt si literarū συσσειχίαι fiant, τὸ κ ἀντισειχίαις τῷ χ. καὶ δ π, τῷ ψ. hoc est σύνζυγον καὶ ἀντισυμμετρῶς κέσσεται. σύνζυγα, etiam καὶ συζυγῶτα dicuntur quæ Cicer. coniugata vocat in Topicis, Eiusdem inquit generis verba sunt quæ orta ab vno varīe commutantur vt sapiens, sapienter, sapientia. Hæc verborum coniugatio συζυγία dicitur & ὁμοζυγία, & ὁμόζυξ vt σύνζυξ, ὁμόζυξ dicitur alter equus in iugo Platonī in Phædro, quæ & σύνζυγα vocat. Significat etiā simile & eiusdē notæ. Aristot. in. ii. Physicē auscult. ὅν δ' ὀδυρία εἰδὲ ἀτυχία ὑπάρχῃ τῷ τοῖς, ἀ μὴ καθ' ὁμοιότητα, ὥσπερ ἐφ' ἡ πρώτη αρχὴ ὀδυρίας εἶναι τοὺς λίθους, δι' ὧν οἱ βωμοὶ, ὅτι ἡμῶν, δι' δὲ ὁμόζυγος αὐτῶν καταπαύεται. hoc est ii qui sunt in pauimentis. ἐπὶ σύνζυγῃ Apostolus secundē ad Corinth. sexto p ὁμοζυγίαν dixit. ζεύγος par significat. & ζεύγος par boū iugatorū. quorū uterq; ἐπὶ σύνζυγῃ πρὸς ἑκαστον dicitur, καὶ γίνεσθαι ἐπὶ σύνζυγῃ ἀπίστοις, Nolite copulabiles esse infidelib⁹. ἀπὸ δ' ἰδωμι etiā ἐν τῇ ἀπὸ δ' ἰδωμι dicitur. Aristot. de similitudinibus liberorū loquens, lib. vii. de histor. aīaliū, γίνονται δ' ὅλως τὰ πρὸς φύσιν ἐοικότες πλάκας, καὶ σπῆμα ἔχοντες συγγενῶν οἷον φύματα καὶ ἐλας. καὶ δὲ ἀπέδωκε τῷ τοῖς τῶν ὅλως διὰ τῶν, οἷον ἔχοντος ζεύγος σήματα, ὅν τῷ βραχίονι, δ μὲν ὑὸς εἰς ἐγένετο. δ δὲ ὑπὸ ὧς ἔχωρ ὅν τῷ αὐτῷ τόπῳ συγκεχυμένον μέλαν. Quare apud Plinium lib. vii. ita lego, Tertio partu auorum originis nota in brachio redditur. Idem, ἀπὸ δ' ἰδωσι δὲ καὶ διὰ πλεόνων γενῶν οἷον ὅν σικελία καὶ τῷ αἰθίορι μοιχοδονεῖται. καὶ μὲν αὐτοῦ γένετο εἰς αἰθίορ. τὸ δ' ἐκ ταύτης. Redduntur autem similitudines parentum & post plures partus. ἀπὸ δ' ἰδόναι etiam attribuerē & assignare significat, & tribuere, hoc est ἀπὸ δ' ἰδωμι. Plato lib. quinto de Repub. καὶ ὁμολογῶμεν μὴ πρὸς φύσιν εἶναι, ταῖς τῇ φυλάκων γυναιξὶ μασικῶν πῶ γυμνασικῶν ἀπὸ δ' ἰδόναι. Idem, τὰ δὲ ὑπὸ πᾶσι δόματα εἰς τὰ αὐτὰ ἀπὸ δ' ἰδόναι ταῖς αὐταῖς φύσεσιν. & in Politic. καὶ παρ' ὑμῖν τῷ λαχόντι βασιλεῖ φασὶ τὰ σιμνότεα τῷ μάλιστα πάρεσθαι τῇ θυσιῶν ἀπὸ δ' ἰδόναι. Alibi, ἀκριβῶς ἐνὶ ἐκάστῳ δ' ἰδόναι ἀπὸ δ' ἰδόναι, Tribuere unicuique ius suū exquisitē. Aristot. in. iiii. de gener. animal. καὶ δὲ φύσις ἐκάστῳ τῇ πρῶτῳ μάτῳ ἀπὸ δ' ἰδωσι δ' ἀκλινὸν μόριον. Idē in. iii. Politic. ἀπὸ δ' ἰδωμι δ' κρίνῃ εἰδὲν ἥ τῃ πᾶσι πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς ἀδότοις, Iudiciū tribuim⁹ nō minus doctis q̄ ip̄is opificibus. ἀπὸ δ' ἰδόναι etiam enarrare & explicare & de re pposita differere. Plato in Timeo, εἰδὼς ὅτι τῇ ἐξ ἡς λόγον εἰδέντες εἰς ὑμῶν ἐβελόντων ἰκανώτερον ἀπὸ δ' ἰδόναι. εἰς δ' πόλεμον πρέποντα καταστῆσαι τῇ πύλιν, πάντ' αὐτῇ τὰ προσήκοντα ἀπὸ δ' ἰδόναι εἰς μόνον τῇ νῦν, nimirū soli vos huius ætatis quæ cōueniāt ad bellū gerendū, explicare possetis. In qua significatione sæpe apud Athenzum legitur. ἀπὸ δ' ἰδόναι, edere & promere.

Aristot. in secundo de gener. πρότερον δὲ δὲ νοῦσαι, ὥς δὲ καὶ ἀφ' ἑσῶν πλὴν γενέσθαι ἀποδιδώσιν ἢ φύσει· τὰ μὲν γὰρ τελευτῶντα ὁ θύμωτος τῶν ζώων τέλειον ἀποδιδώσιν· τὸ τέλειον μὲν δὲ πρῶτον. **Alibi**, καὶ τὸ ἐργον αὐτῶν δὲ ἀποδιδώσιν. **ut edere facinus.** ἀποδίδωμι ἀντὶ τῆς ὑπάρχουσας ἐξέσεως. **Idem in quarto Politi.** μάλα δὲ ὥς ἀπὸ τῶν ἀπὸ ἀρχαῶν λεκτέον ταύτας, ὥσπερ ἀποδίδωμι βολύσασθαι τε πρὸς ἀνὴν, καὶ κρῖναι ὁ ὑπὸ τῶν, quibus iure suo licet. ὑπὸ τῶν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν καὶ δὲ ὑπὸ τῶν δμοίως. **Herodia.** ταύτας ἐπαρμόμην τὰς ἐλπίσιν ὑπὸ τῶν τε πρὸς πλὴν τῶν πραγματῶν ἐπιμέλῃ, ἢ ἐς τὸ ἀβροδίατον ἀναμύθῳ, ὥς ἀνδοχεῖσι συνηφραῖον. **hoc est supine delicateq; se habebat & ignauiter.** **Idem,** καὶ ἡδὴ δὲ πλέμιοι ἐνδορ ἦσαν, τῶν ὑπὸ τῶν ἐλπίσιν, ὁ τὰ πρὸ τῶν ἀγνοοῦντος. **Paulus in tract. de probationibus,** Qui enim soluit, nunq̄ ita resupinus est ut facile suas pecunias iacetet. **Aristot. in secundo de histor. de feris bubus loquens,** τὰ δὲ κέρατα δὲ ὑπὸ τῶν ἐχέουσι μάλλον. **Lucian. active usus est,** καὶ σεμνῶς προσοῦνται καὶ δὲ ὑπὸ τῶν ἐαυτῶν. **ἐπέχω etiam interdum absolute ponitur cum natura sit actiuū.** **ἐπέχω enim est moror & inhibeo, & retro ago, & remoror & ἀνέχω.** **Herodia. de clade ab Alexandro accepta in Perside,** μεγίστη τε αὐτῇ συμφορὰ, ἢ ὅτι ῥαδίως μνημονοῖν δέσσεια, ῥωμαιοὶς ἐπέχει, διὰ τὴν μεγίστην διαφθοράν, γνῶμη καὶ ῥώμῃ μηδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεδόσκει, id est retro egit Romanorum successum & fortunam. **Plutarch. τις δ' ἂν ἢ Σουλῶν ἱπποδῶν, ἢ τὸ ῥαδίως πᾶσι, ἢ ἐνδορ πλὴν ἐπέχει μυριάδας ἐπὶ τῶν ῥωμαίων, morari potuisset & inhibere.** **Gal. τὰ πρὸς φύσιν ἐπεχόμενα dicit p̄ retētis, hoc est τὰ μὴ ἐκκρημόμενα cū excerni debeāt.** **Alibi, ὅτι ἐπέχον** αἱ ἐκκρησῆς. **ἐπέχω τὴν πρῶτον, ἀντὶ τῆς ἐπέχουμαι, retineor, sistor.** **Xenoph. in. iii. πωδίας, καὶ ὅπῃ ἂν ἀναπαύων** ἢ ἐπέχουσι τὴν πρῶτον, ἐκείνουσιν αὐτοῖς πρὸς ἐαυτὸν πρὸς ἀλλήλους, ἢ αὐτοῖς δὲ ἀπὸ καὶ ἄλλου, aut vbiq; substituerit, i itinere. **Thucyd. in pri. καὶ ἐλθόντες μὲν πρὸς ἐπέχον δι' ἀλλήλους, supsederūt bello Grecorū.** **Significat etiā expecto & cūctor, moror id est sustineo.** **Xenoph. in. v. πωδίας, ἐγὼ δὲ ἐπέχουσιν ἐστὶν ἂν καλῶς σὺ φῆς ἔχειν.** **Sic accipitur cap. xix. Act. Apost. ἐπέχω, differo.** **Demosth. καὶ δὲ λαμβάνειν δὲ ἐπὶ τὰς ταύτας τὰς ἡμέρας.** **Aristoph. p̄ intermitto, id est διαλέσσω, τὴν ἡμέραν, καὶ πᾶσι ἐπέχουσιν ἐλπίσιν, ἐπιμαρτύρομαι. εἴτε αὐτοῖς ἀκαρῶς, δὲ ἀλλήλων διαλέσσομαι.** **ἐπέχω, retineo, ut latine obtineo p̄ cōseruo & retineo.** **Cic. ad Attic. Quare & illa q̄ violata expiābūtur, & hec q̄ sunt sanctissime cōservata, religionē suā obtinebūt.** **Inde ἐπέχω verbū philosophicū. & ἀρχή, ἢ τὴν σκεπτικὴν φιλοσοφίαν, ut apud Lucia. ὡς τῇ τὴν βίωσιν πρᾶσαι, ἐπέχω πρὸς τὸν καὶ διασκέπτομαι. ἀντὶ τῆς ἐπέχου ἢ ἐλπίσιν, τὴν συγκατάθεσιν, ἢ διαλέσσω, retineo assensionē, ut inq; Cicero.** **Sic cū Xenoph. dixit ἐπέχουσι τὴν πρῶτον, subaudimus ἐαυτοῖς, vel τὴν δέμην, ut cū dicunt ἐπέχω σε τῆς, obsto & veto ne facias.** **Plutar. ἐπέμφοι τὴν ἀρῶν ἐπέχων ὅτι μεταβολῆς.** **Synes. εἴτα ὡς τὸ ῥῆμα ὑπὸ τῶν ἐξέου, ut flumen retētum & cohibitum.** **Demosth. ad scribam loquens, καὶ λέγει, ἐπέχων δ' ἂν**

- σε καλῶς, *Lege & refiste, vel superfede, vbicumq; te iussero hoc facere.* Plutarch. pro obthuro, καὶ κάτω ἐπιχόμενος τὰ ὅλα χλίσιν, ἐκ ἑφῆ ἔχει
 ἐπέχῃ πλὴν αὐτῷ πρὸς τὸν νόμον ἀκέρει. Inde ἐπέχῃ τῇ γλώσσῃ, est lingua fauere, & pla
 γλώσσῃ cide auscultare. Cice. lib. primo de Diuinatione, Rebusq; diuinis quæ
 publice fierent vt fauerent linguis imperabatur, τὴν ὑπὸ χόρῃ τὰς γλώσσας
 ἀνεκρύπτει. Greg. καὶ ὁ νομιανὸς, φέρε τοσοῦτον γοῦν ἀναχέδωται, ὅσον μὴ ἔραχέως
 κατὰσιγάσω κατὰσιωπῶ ἰσοκέρει. τὸν πρὸς τὸν νόμον δέξασθαι λόγον, καὶ τῇ γλώσσῃ μικρὸν ἐπιχόμενος, ὅρ ἄρα δύνωνται, πλὴν
 ἐκὼν ἡμῖν ὑπεθέτω. Alibi, ἐπέχεαι τῇ γλώσσῃ. κατὰσιγάσω vno verbo id di
 citur, & κατὰσιωπῶν, quæ iunguntur accusatiuo. quod officiū erat sacrorū
 ἰσοκέρει. præconū qui ἰσοκέρειες dicuntur, vt apud Synes. κατὰσιγάζοντων ὃ ἔστι
 κερύκεων, εἰς θεῶν ἀντιπαραστήσαντων ἢ βοῶν, id est fauere linguis iubetū. Idē,
 τὸς λογοποιεῖς κατὰσιωπῶν τε ὁ κατὰσιγάσαι, ad filētū redigere. Xenoph. in
 secūdo ἐλλωιζέ, κλειόκριτος ὃ ὅτι μυστὴρ κέρει, μάλα ἐμφανέως, κατὰσιωπῶν
 κατὰσιω. κατὰσιω vero est cōticesco Platonī. At κατὰσιω est nō voce
 sed manu filentiū indico, vel aliud significo. Xenoph. in. v. παιδείας, οἱ ὃ
 προσδίδονται οἱ ἑσθὸν ταῦτα, αὐτοὶ τε ἐδῶκοι, καὶ τὸ γὰρ ἅλα κατέσειον, signū de
 derūt. Synes. εὐοπήσας, ἡ δὲ ἐκ τοῦ φαυλομένου ἡμέρας κατὰσιω εἰς ἀνδραγαθίας χωρὶς
 ἐκαστοῦ, καὶ δέκνυσι τῇ χερὶ τόπος ὑπόπτης. Pleno autē sermone locutus
 est Lucas vnde uicē. cap. Act. Apost. ὁ δὲ ἀλέξανδρος κατὰσιωσας τῇ χερσὶ,
 ἡθελον ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ. Alibi, κατὰσιωσας ὃ τῇ χερὶ σιγῇ. ἐπέχω ἢ νοῦν di
 citur ἀντὶ τοῦ προσέχω. Lucia. ἐπέχω τὸν νοῦν τῆς μετρίσεως. Quod etiā ἐκασ
 ναί dicat, Plut. ἐπέχεαι τῷ πλέμῳ τῇ γνώμῃ, applicuit animū, & adhibuit.
 ἐπέχεαι ἢ μασὸν ἢ τροφόν, applicat, admouet. Paul. ἐπιχέειν αὐτῇ λέγει μασὸν
 ὁ θείας. ἐπέχω δὲ κρατῶ, obtineo p potestate, & rego imperio. Aristot.
 de deo nō semel dixit, ὁ ἢ κοσμὸν ἐπέχω. & Cicero p Flacco, Cū Asiā
 prouinciā cōsulari imperio obtineres. Ponit & absolute. Greg. τὸ φω
 τί λυγρὸν σκοπὸς, ὁ τῇ ἐπέχουσιν τότε ἀκοσμίᾳ ὁ ἀταξία, οἷα obtinēt & pua
 lentē. Demosth. πρὸς σεφάνδ, τὴν μὲν τῇ πάντων ἀνθρώπων τύχῃ ἢ νῦν ἐπέχει, χα
 λιπὴν καὶ δυνάμει ἢ γῆμα, id est τὰ πάντα κρατῶσαν, ἢ πάντων καλῶν ἔχουσαν. qua ho
 mines ferūtur & agunt. ἐπὶ χῆ, retentiō, assensus, vt illa ἢ σκεπτικῇ, cuius
 Cicer. meminit in Academic. his verbis, Ex iis necessario illa nata est
 ἐπὶ χῆ, id est assensionis retentiō, in qua melius sibi consistit Arcefilas.
 Et ἐπὶ χῆ ἢ ἐμμένω, hoc est suppressiō mentiū. cui contraria est ὑπερκα
 θαρσις, apud medicos. ἐπὶ χῆ etiā est remora & impetus ruētis impedi
 menti atq; inhibitiō quasiq; ἀντολή. ἐπὶ χῆ est ὁ ἐπὶ χῆμος, qui equo ve
 hitur vel curru. Synes. ὁ δὲ διὰ πάντων τῶν χωρίων ἐπὶ χῆ ἦν. καὶ ὃν ἔδει τὸ
 καλὸν εἶδεν, ὡς ἰδοῖς, nūq; ex equo & ephippio descendens. Idem, ἐγὼ οὐκ
 ἐπὶ χῆ. ἐκ ἐπὶ χῆ ὡς ἰππῶ, τῇ ὑποσολῇ ὑπεργόρῃ. Et ἐπὶ χῆ in strati equi
 vt ἐπὶ χῆ, καὶ σάχῃ. Xenoph. χρὴ οὐκ καὶ τὸ ἐπὶ χῆ τὸν ἵππον εἶδεν, ὡς ἀσφα
 ἰστέον τὸν ἵππον καλῶς εἶδεν, καὶ πλὴν εἶδεν τὸν ἵππον μὴ σίνεσθαι. ἐποχέω,

δ' ἐπαναβαίνω, vt animantia ineuntia & coeuntia. Aristotel. in secundo
 de genera animal. τὰ γὰρ ὑπνέμια γίνεται γόνιμα, εἴαν ἐν τινὶ καίῃ δ' ἄρξιν
 ἐκχέουσι. ἐκχέει etiam ἐφεῖς dicitur vt μέδεις & alia, vnde ἐφεκτικοὶ dicti
 δι' σκαπτικοί, quorum meminit Gellius libro decimo. ἐφεκτικὰ etiam di-
 cuntur aluum astringentia, & quæ excrementa sistunt in aluo. Athenæ.
 τριγλὴ δ' ὁ δόμαχος, πρὸς ἀνθρώπου, ἐφεκτικὴ τὴ κοιλίαν. ἐπίχων etiam pro ἐπέχων dici-
 tur, vt ἴχων ἀντὶ ἑχων. Aristot. in Probl. διὰ τὸ ἴχνοφωνοι γίνονται. πότερον διὰ
 θρῆμόν τε προσπετίζουσι ἄνθρωποι, ὥς προσπύλλοντες ἐπίχων σιμῶσιν, ὅτι ὀργισμένοι, id est
 ἐπίχονται, hærent, vocem retinent, ultra progredi nequeunt. Cui oppo-
 nitur τὸν λόγον σωείραν. Inuenitur & in aliis verbis actiua vox pro passi-
 ua posita. Idem in quinto historiæ de elephantibus loquens, ὁ χόλῳ μὲν
 ἐν θήλειᾳ συγκαθίσκει καὶ διαβαίνει, ὁ δὲ ἄρξιν ἐπαναβαίνων ὀχθεῖ. id est συγκα-
 θιμύλην, hoc est ἐαυτῷ συγκαθίσκει. Xenoph. Hipparchi. οἱ δὲ γε διεθιδάγ-
 μύλοι τάφους τὸ πηδῆρ, καὶ τεχνία ὑπερβαίοντες, ἐπὶ ὀχθῆς ἀναλλεῖν, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν
 ἀσφαλῶς καθιέναι, ἔπει δ' αὖ διαφέρουσιν ἄνθρωποι ἀμελετήτων καθιέναι ἀντὶ τῷ κα-
 θάλλειν, & sese demittere defiliendo & deorsum librare, sine casus
 adiectione. Simile est ἐπιπῶν ἐπιπύον. Idem κωκυλλῶν, αἱ δὲ ἐπὶ δ' ἄνθρωποι λαμ-
 πρὰ τὰ ἴχνη, ἐπιπύοντες καὶ πρὸς ἀνθρώπου, κοινῶς, ἐν σκημασίμῳ, ταχὺ μεταβά-
 σονται. hoc est huc illucq; iactæ & infilientes gestientesq; cū scilicet
 accedunt ad vestigia luculenta leporis cubiliq; proxima. Idem infe-
 rius de ceruis loquens, ἁλίσκονται δὲ καὶ ἄνθρωποι πρὸς ἀνθρώπου διακόμηναι ὅταν
 ἡ ὥρα θορῇ. ἀπαγορεύουσι γὰρ σφόδρα. & infra, ἐπιπύουσι δὲ καὶ ἐς πύλιν δύλασαν εἰς
 κατέχων, καὶ εἰς τὰ ὑδάτα, ἀπὸ μύλων. ἀντὶ ἑπιπύονται καὶ ἄλλοι, vel potius
 ἐπιπύουσιν ἐαυτοὺς. Actiua enim hoc modo absolute ponitur. Idem in Hip-
 parchi. ἐν δὲ ἡγενομίᾳ καὶ ἐκτὸς πρὸς ἀνθρώπου εἰς τὴν δεινὰ ἀσκήν πύλιν ἱππικῶν, ἐν
 θυμηκίᾳ, ὅτι οἱ εἰς τὴν γυμνικὴν ἀγωνίαν ἀσκούσιν, καὶ πάλιν πρὸς ἀνθρώπου καὶ
 χαλεπώτερα ἔχουσιν, qui exercetur ad gymnica certamina. Idem in quar-
 to παλιδείας, ὁ μὲν οὖν εὐρὺ ἐπὶ συνεισκότασε, καὶ πεμψάδας ποταμούς, καὶ πρὸς
 ὧν διέπυμπε, καὶ ἐκέλευε κύκλῳ τὸν στρατὸν κρύπτειν, νομίζων φυλακὴν εἶναι
 εἰς ἐξωθεν προσίοι. κρύπτειν ἀντὶ τὸ κρύπτεσθαι dixit. Aristotel. πρὸς ἑνυσίων,
 de visis quæ accidunt febricitantibus, καὶ ταῦτ' ἐνίοτε συνωπιδέσθαι τοῖς
 πάθεσιν ἔπος, ὥστ' αὖ μὴ μὴ σφόδρα κάμνωσι, μὴ λαμβάνειν ὅτι ψεύδεται. εἰάν δὲ μὴ
 ζορὸν δὲ πάθος, ἐκ κινῆδός πρὸς ἀνθρώπου. συνωπιδέσθαι dixit pro simul crescunt, vnā
 intenduntur. Sic ὑπνέειν τὸν λαόν Xenoph. dicit, cū strepitu noctur-
 no territi interdū indagati ἐκ cubili clam prodeunt. ἱππικὴ δὲ (inquit)
 πανταχῶς ἱχνομένῳ, ἂν μὴ πρὸς ἀνθρώπου εἴη νυκτὸς γένεσθαι, παλιν δὲ τὸν ὑπνέει.
 Idem, ἔπει δὲ ὑπνέει, μὴ βοᾶν, ἵνα μὴ αἱ κύβητες ἐκφρονεῖν γινώσκωνται, χαλεπῶς τὰ
 ἴχνη γνωρίσωσι. Hoc verbo Plato ἀντὶ τὸ ὑπνέειν utitur, libro nono de
 Repub. καὶ μὴ ὅτι μαινόμενῳ καὶ ὑποκυννικῶς, ὅς μόνον ἀνδρῶπων, ἀλλὰ
 καὶ θεῶν ἐπιχέει τε καὶ ἐλπίδα δυνάμεως εἶναι ἄρχειν. Sic apud Latinos emergo

actiue & absolute, & emergor pro eodem dicuntur: Terent. in Andria, Spero dehinc facile ex illis sese emerfurum malis. Cice. de Aruspicum responsis, Iam ista serpens quæ tum hic delitescit, tū se emergit & fertur illuc, compressa atq; elisa morietur. Et pro Sextio, Hominein emerfum subito ex diuturnis lustrorum tenebris. Erumpo itidem actiue & absolute ponitur. Idem ad Atticum libro decimosexto, Hunc tu tralatum in macrocolon lege in arcano conuiuiis tuis. sed si me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me stomachum erumpant cum sint tibi irati. Et pro Sylla, Qui furorem incredibilem biennio ante conceptum, in meo consulatu erupisse scripsi. Hac ratione dicere possis erumpo furorem, & erupit furor. Liviū, Occursantes per obliqua montani, erupto medio agmine, viam insedere, id est ἐκβεβηκότες, διεξιόντες, vt de equitibus diceret διελαύντες. Cicer. de Aruspici responsis, Erupturum malum illud videbam, si impunitum foret, in perniciem ciuitatis, ἐκρηξόμενον, ἐκβησόμενον. Similis est vsus in verbo infinuo. Idem de Orat. Prudentia est vt penitus insinuet in causam, vt fit cura & cogitatione intentus, id est vt intus causam cognoscat, ἵνα ἐσοικίζηται, ἵνα ἐσθλυνται. Idem in Lælio, Callidus ille & occultus assentator ne se insinuet cauendum est, ἵνα μὴ ἐγκατοικίζῃ ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ἐγκαλοπιῇ, ἵνα μὴ ἑαυτὸν ἡθροσάγῃ φυλακτέον. Celsus, Cæteræ vertebræ processibus deorsum spectantibus in inferiores insinuantur. τὰ τῶ, statuo & impono, irrogoq; Demosthen. τῶν νόμων τὰ ἔχατα, ταπτόντων ἐπιτίμια. Idem, ἐφ' ᾧ τῶς ἄλλοις δάνατον ἐμὴν ἐτάξατε. Sic dicitur vt τὰ τῶν τῶν ἀξίων τῶν ὧν, hoc est statuere, quod venditoris est vt plurimum indicantis quanti vēdere velit, & interdum emptoris. quod etiam τιμᾶν dicitur: vnde taxare verbum in vsum venit, quo etiam Plinius vsus est. Aristotel. in nono Ethic. ἀλλ' ὅμως ἡ ἀμοιβὴ γίνετ' πρὸς τοὺς ὅσον ἂν τὰ τῶσιν οἱ λαβόντες, δι' δ' ἴσως ἔσται τοῖς τιμᾶν ὅσον ἔχοντα φαίνετ' ἄξιον, ἀλλ' ὅσον πρὸς ἔχοντα. de mercede & remuneratione præceptorum philosophiæ loquēs. μάλιστα, μὲν ἴσως δεῖ τιμὴν ἀνταπόδοσιν γίνεσθαι ἀμφοῖν δοκῶν κατ' ἀξίαν εἶναι. ἐὰν δὲ τὸν μὴ συμβαίνει, δ' ὅσον ἀναγκαῖον εἶναι δόξαν ἂν τὸν πρὸς ἔχοντα τὰ τῶν, ἀλλὰ καὶ δίκαιον. τὰ τῶ etiam ὀρίζω, vt ὥρα πεταγμένη. & χώρα πεταγμένη Xenoph. locus conditus. καὶ ἡμέρα πεταγμένη, dies constitutus & certus. Plutarch. in Problem. ὁ πόλεμος φασὶν ἔτεταγμένη σιγῆται, id est certa & fixa. vnde τεταγμένα dicuntur quæ constitutas & statas vices habent, vt ortus occasusq; syderum. Et τὰ τῶ destino, hoc est certum hominem alicui rei præficio vel constituo. Xenoph. ὁ δὲ ταυόμηνος πρὸς τῶν, ἔφη, πῶς δὲ δέωτα ἐγὼ εὐρήσω ἐκένους; τὰ τῶ, in acie colloco. Lyf. καὶ ἐτέωρον ἀναδυομένους, ἐγὼ διεπαρατάμην, ὥς τῶς πρώτης τεταγμένης, μάχεσθαι τοῖς πελάγεσι. & ταξάμενοι vt πρὸς ταξάμενοι, acie instructa stantes. Synes. ταξά-

μισοι οὐκ ἔτι μὲν, ὡς ἂν ἐμβόλωμεν ἀμυνόμενοι. Idem, καὶ ἡμεῖς ἐταξάμεθα,
 ὡς ἂν ἐπὶ τοῖς ἐξόμοις. τάττω, loco & numero habeo. Synes. τῶν δ' ὁμοῦ
 χόταρρ' ἡμῖν γάϊον δ' οὐδ' ὅτε φρονῶν ὁρᾷ ἐγὼ, μετὰ τῇ συγγενῶν τάττει. τεταγμένος,
 compositus, frugī, non dissolutus. Plut. de Pompeio, φύσει γὰρ ἦν σὺφρων
 καὶ πεταγμένος ταῖς ἐπιθυμίαις. construitur & cum ἀεὶ praepositione ut
 καδὲς δ'. Xenoph. in secundo ἀπομνη. Ἐγὼ μὲν οὐκ τὸς μὲν βαλομένους πολὺ
 λὰ πρᾶγματα ἀντὶς π' ἔχον, καὶ τοῖς ὅλοις πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν παιδείας ἀεὶ τὸς ἀρ-
 χήνας καταστήσῃμι. ἐμαυτὸν τίνω τάττω ἀεὶ τὸς βαλομένους ῥᾶστα καὶ ἡδιστα βίον
 τῶν. hoc est in eā classem me adopto. Idem, ἔδην ποτ' ἐσκέψω ἀεὶ ὁποτέρων
 τῶν τάξεων τῶν σπαντῶν δικάως ἂν τάττοις. Arist. in viii. Politic. καὶ τὸ ἡδὺ
 τῆς χάρις δι' ὧν μετέχουσιν οἱ μουσικῆς. οἱ δ' ὅτι ἀρχὴς ἐταξαν ἐν παιδείᾳ. id est
 in doctrinarū numerum redegerunt, adnumerarunt, & locum dede-
 runt. Idem, Διὸ πλὴν μουσικῶν οἱ πρῶτον ἀεὶ παιδείαν ἐταξαν. Construitur &
 cum πρὸς. Xenoph. in secundo ἀπομνη. ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἐαυτὸν τάττει
 πρὸς τῶν ἐλλείποντων φίλων, καὶ οἱ τῶν ἰδίων κατασκευῆς, καὶ τῶν κοινῶν πρᾶξεων.
 id est, se substituit vicarium. Demosth. ὅς γ' ἐαυτὸν τάττει τῶν ἀπισιούτων
 εἶναι φίλων, ἵνα τομολογήσῃ καὶ πρὸς ὧν, πῶς δ' πολλὰ καὶ ἐδ' ἔτ' ἄξιός ἐστιν ἀπολω-
 λέναι; ἀντὶ τῶν ὅτι τὰς ἀεὶ ἐαυτὸν μετὰ τῶν καὶ ὁ σωφροσύνης ἀεὶ τὸν, qui se in-
 ter eos censerī voluit. τεταγμένοι milites Aeliano sunt ceteriati & me-
 rentes. contra ἄτακτοι, qui non sunt in numeros redacti. τάγμα legio τακτικός
 & cohors interdū dicitur. τακτικά, quae ad disciplinam militare per-
 tinent. Xenoph. in secundo παιδείας, διδάσκοντες δὲ τὰ τακτικά. διήγηται δὲ τὰς
 φύλας ἀεὶ τὰ πλεονεκτή. Plutarch. in Otho. μόνον δὲ δ' νομῶν, ὅπως γὰρ τὰ
 τάγματα, ῥωμαῖοι καλῶσι, ἐπὶ κλισίαις, φελαγμῶν ἐμάχοντο. τάττειν φόρον, est
 indicere tributum & imperare, eiusq; modum unicuique statuere. ὅπως
 δὲ οἱ Ἀθῆναιοι φόρον ἐκ ἐταξαν τοῖς Ἀσβασίοις, κλίμας δὲ ποιήσαντες οἱ. γὰρ ἔτι
 λίσσας, σφῶν ἀντὶ τῶν κλισίῶν τὸς λαχόντας ἀπέπεμψαν. οἱ δὲ ἀργύριον οἱ Ἀέσιοι τα-
 ξάμενοι τῶν κλισίῶν ἐκάστῳ τῶν ἐνιαυτῶν δ' ὅσον μὲν φέρειν, ἀντὶ ἐργάζοντο τὸν γλῶ. Lin-
 gua vernacula taxare hoc appellat, hoc est tributarios facere. Alibi in
 tertio, ὁφλόντων δὲ ἀντὶ τῶν καὶ πρὸς τὰ ἰσθμίων καθεζομένων διὰ τὸ πλεονεκτή
 οἱ ζημίας, ὅπως ταξάμενοι ἀποδοῦσιν, ὁ πλεονεκτή πλεονεκτή νόμος χρηστέος. illud ὅπως
 ταξάμενοι ἀποδοῦσιν hoc significat, ut pensionibus soluerent. hoc est πε-
 ταγμένους ταῖς καταβολαῖς, in singulos annos vel menses taxatis. Inde σω-
 τάξας dicte, ut mox dicemus. τάξις non modo κόσμος, hoc est ordinem, τάξις
 sed etiam modum ratione temperatum significat. Plato in secundo de
 Legibus, τὰ μὲν οὐκ ἄλλα ζῶα ἐκ ἑαυτῶν αἰσθάνονται τῶν τῶν κινήσεων τάξιν,
 καὶ ἀταξίαν, οἱ δὲ ὄνομα, ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία. τάξις, officium, statio, munus,
 & pugnandi locus. Aesch. ἀλλ' ὥσπερ ἂν ἡμῶν ἐκαστὸν ἀρχαυδῆν πλὴν τῶν
 ξυρ ληπῶν ἢ ἂν ταχθῇ ἐν τῇ πολέμῳ, ὅπως καὶ τῶν ἀρχαυδῶν ἐκλιπῇ πλὴν τῶν
 ξυρ ἢν τέταχθαι ὑπὲρ τῶν νόμων, φνλακῆς οἱ δημοκρατίας τίνος πλὴν ἡμέραν. De

mosth. ἀλλ' ἐδίδετο πρὶ τοῦ πρὸς αὐτοῦ ἐδιδόμῃ προτίθισι βολῶν. τὸ δὲ μέλλου
 ἢ τὸ πρὸν πλὴν τοῦ συμβέλλει τάξιν ἀπαυτῇ, officiū inquit & partes confi-
 liarii sunt de futuro aut de præsenti statuere, quia in præteritum non
 valet consiliū. Idem πρὶ πρὸς αὐτοῦ ἐδιδόμῃ, ἐβόλομαι ὑπομῶσαι ἐς τὴν τάξιν
 ἔταξεν ἑαυτὸν ἀρχὴς ὡς τῇ πολιτείᾳ τοῦ πρὸς αὐτοῦ, quod institutum secutus sit,
 quem locum reipub. gerendæ capeffierit. τάξις etiam aciem significat.
 Plutarch. ἐν ἐξάμυλῳ τῆς θεοῖς πρὸς ταῖς φάλαγγας, πλὴν τάξιν ἡρωικῶν ποιῶν.
 ἐντὶ τοῦ πρὸς ταῖς. τάξις μοῖρα, id est locus, ut ὡς ἐχθρὸς τάξιν apud De-
 mosth. hostili affectu habituq. & πρὶ σφάνος, οὐδὲ ὡς ἐπικρίας τάξιν ἢ φρό-
 νος τοῦ ποιεῖν, ὅτε μὲν τὸν δεξιὸν δεξιῶς ἔχον καὶ πολιτικόν, ὅτε δὲ δικαίον ὄσιν, Neq.
 vero ita hoc facere ut calumniæ & invidiæ speciem accusator præ se fe-
 rat, rectum & politicum est. & ἡ δὲ ἀριστοκ. ὅτι ὡς δωρεῶς ἐποιήσαντο τάξιν
 τὸ τῶν μεταδοῦναι ἔστι, id est muneris vice & loco. Sic τάξιν ἐπέχουσιν
 ὡς, loco eius haberi, in Pand. Athen. de Epicuro, σαφὲς ὑπεργόν ποιῶν ὡς
 τῶν ποιεῖν πλὴν ἀρετῶν φησὶ ἐδιδόμῃ, καὶ θοραπαίνης τάξιν ἐπέχουσιν, locum & vicē
 obtinentem, hoc est πλὴν χώρων καὶ πλὴν μοίρων θοραπαίνης ἐπέχουσιν. Aristo-
 tel. in nono de histo. καὶ ἡ ἡν χελιδόνων σκληροπικρία, τῇ πρὶ τῇ πικρῶν ἀχρῶ-
 ρώσει πλὴν ἀντὶν ἔχα τάξιν, vicem obtinet, ἀνάλογον ἔχα. τάξις, locus & sedes
 alicui conuentui vel collegio constituta. Idem in. vii. Politic. εἰς δ' ἂν ὅ-
 χαστος δὲ τόπος, ἢ καὶ τὰ γυμνάσια τῶν παίδων ἔχα τὴν τάξιν ὡς ἀντὶν. Idem, πρὸς ταῖς
 καὶ τὰ τῶν ἐστέων συνάγια πρὶ τὰ ἱερὰ διοικομένη μαῖα ἔχα τὴν τάξιν. Ob id factum ut
 τάξις pro comitatu & multitudine hominum cuiuspiam magistratui ap-
 parentium operāq. dātium ponatur, & qui cohors olim Consulis aut
 Prætoris appellabantur. ut apud Cicer. in Verrinis, & alibi. Synes. πρὸς
 λαμυρία scribens, πλὴν ὑπάρχον τάξιν vocat, συ δὲ ἀλλὰ μάρκον ζητήσας φωνεῖ
 τῶν ἀνδρῶν, τὸν ἐκ φησὶ ὑπάρχον τάξιν. ἔστι δὲ τότε φησὶ συμμορίας ἄρχων ὡς τῶν
 χυγῶν, hic est qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum. Et in
 Pandectis ἡ τάξις ὡς ἱππάρχων, apparitores præfidum appellātur, qui
 etiam ταξῶται sæpe vocantur. ταξίαρχοι sunt ordinum ductores. &
 ταξιαρχοὶ περὶ centuriones, & ordines ducentes. Lys. καὶ ἄλλες ταξίαρχοι ἐς
 τάξιν ἔνα κατέταξεν, centuriavit. Idem, τὸς ταξιαρχοὺς καὶ στρατηγούς.
 παρατάτω etiam τάτω dicitur, id est aciem struo, in acie colloco. Xe-
 noph. μετὰ τὸ ταῦτα ὁ Ἀλκιβιάδης ἐλθὼν ἐς Σάμον, ἀνέστη ναυσὶν ἀπάσας ἐς λιμέ-
 να ὡς ἐφεσίων. καὶ πρὸ τοῦ σώματος πρὸς ταῖς ἔλας βόλοις ναυμαχεῖν. Alibi συνέ-
 ταξεν pro eodem dixit. παρατάττω est in acie stare. & πρὸς ταξάμενος
 πρὸς ἔνα dicitur qui contra eum in acie stat, & ei ex aduerso stat. De-
 mosth. πρὶ μεγαλοπολ. Δφόνδε ἢ πρὸς οὐς ὡς μανθινεῖς πρὸς ταῖς ὁμοῖα, τῶν συμ-
 μάχων ἀριστόμεθα. Idem, καὶ πλὴν ἐξήντη δόξετε ἀποδίδειν ἔνα βεβαίαν, ὑπὲρ ἧς
 ἐκινδυνεύσατε ἢ πρὸς ταῖς. παρατάττω etiam est opponere se ut repugna-
 turum. Greg. ἡ δὲ ἐκ φησὶ φονεῖς ἐπ' ἀντίστοι, καὶ τῶν δὲ φέρων ἑαυτὸν ἐκδίδει

ταξῶται.
 ταξίαρχοι.
 ταξιαρχοί.
 παρατάτω.
 παρατάτω.
 μοί.

[illegible]

ὅταν κερ διαίρεσις ὡς τὰ μὲν διαλογικά, vt libri Finium & de Oratore. τὰ δὲ
 αὐτοπροσώπα, vt de Officiis & Orator. in quibus auctor omnia ex perso-
 na sua dicit. Σύνταγμα etiam significat constitutionem atq; ordinatio-
 nem. Isocr. in Areop. τὸ μὲν οὖν σύνταγμα τὴν πολιτείαν τῶν ἑν ἑστέ. Σύν-
 ταξιν Athen. vocat stipendium quod conferebant coloni Thessalici. vt
 Isocr. vsus est, συντάξας καὶ φόρους ὑπεκλήμην ἀναγκάζουσι. Significat etiam an-
 nua quæ dantur a principibus, qualia a Rege hodie dantur, & liber il-
 le stipendiarius: & breuiarium quem statum Regis vocamus, ἀναγραφὴ
 συντακτικὴ dici potest. Athen. lib. xi. de Philadelpho loquens, πολυμυθῶ-
 δὲ μεταπεμφάμενός τις ταμίας καὶ ἑκὼν κελύβας μετὰ τῶν βασιλέων. ὃν οἱ δὲ
 ἀναγραφὰ ἐσι τῶν τὰς συντάξας λαμβανόντων, καὶ καλῶς, ἴση καὶ αὐτοὶ ἀλκυ-
 νοὶ αὐτῶν. Idem, λαμβάνοντες γὰρ αὐτῶν συντάξιν βασιλικὴν μεταπεμφάμενός τις
 ταμίας, ἐκείνου ἐπὶ τῶν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἀπαιτησιν. ὅτι συντάξιν, λέγει αὐτῶν
 ἀσώτακτος, ὅτι ἐπέλπι. Ἀσώτακτος, immunis a muneribus. Synes. dicitur ad Troi-
 lum scribente, πάσαι μοι ἀπαραμνηστὴς ἐποιήμην τὰς πρὸς τὰς ἐταίρας. ὡς
 τὸν καὶ τῶν καὶ γράφων. ἔγωγε γὰρ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ, τῶν ἀσώτακτος πᾶ-
 σι πόλεσι καὶ πολιτείαις, id est: ἐς ἑκάστην τὰς πεταγμένους, vel ἐς ἑκάστην σύν-
 ταξιν συνταγμένους, in nullum ordinem descriptus, vel in nullam clas-
 sem contributus. Ipse alibi, καρπύσομαι δὲ ἁλλήλων, ὅτι τῶν συντακτικῶν τῇ πο-
 λιτείᾳ. ῥωμαίων ἀπαλλαγῶν μοι γῆν. Id est si immunitatem publicorum
 munerum adipisci mihi contigerit. Ἀσώτακτος etiam significat incō-
 positum & inconditum, quia συντακτικῶς est compositus. Aristoph.
 Ἀσώτακτος δὲ ἐστὶν προσδύμενος ἥκει καὶ συνταγμένους, καὶ καταβεβληκένους. ἄν-
 τι τῶ μετὰ τάξιν καὶ ἀσώτακτος καὶ συγκαταβληκένους, quasi cōposito agmi-
 ne. Plutarch. ἂν δὲ πολλὰ με ἀπείρῃ καλὴν ἐκ πορείας πρὸς φάλαγγα συντα-
 γμένους μάχης. Thucyd. οὗτοι δὲ συνταγμένοι. μάχισα πάντες τῶ στρα-
 τῶν ἐπὶ τῶν μάχης. & συνταγμένους, acie instructa & agmine iter faciens. Xe-
 noph. in. v. ἐλπίων, ἐπὶ δὲ ἡδὺν ἐς τὴν ποτιδάων, ἐκείνους συνταγμένους ἐπὶ
 ῥάπτο ἐς τὴν πλεμίων. Idem in. iiii. ποτιδάων, ὃ δὲ ἀσώτακτος ἦ, ἀνάγκη ταύτα
 ἀσώτακτος πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἂν χόρον λάβει. Ἐκτάκτος etiam τὸ πρὸς τῶν, instruo
 aciem, καὶ συντάκτω, id est compono ordines & agmen, καὶ ὡς τῇ πρὸς τῶν
 καδίσκημι. Diodor. κατὰ στρατηγικὴν οὐκ ἐστὶ τὰ ἄρματα, τὰς δυνάμεις, ὡς ταῦν
 δὲ καδὲ ἡμέτερον ἐξέταξε, καὶ τῇ στρατῶν διατάξας καὶ μακρὰ κατισκώδοντες ὅπως
 δὲ. Idem, ὃ δὲ ἀλέξανδρος ὁρῶν προσδοκῶν μεγάλῃ δυνάμει ἐκταγμένους κα-
 λυμμένους, τοὺς στρατηγικῶς πρὸς τὸν σκῆμα ὡς καὶ πλεονέκτης καὶ ἐκταγμένους πρὸς
 τάξιν, καὶ τάξιν, καὶ ἐκταγμένους. Idem, ὃ δὲ ἀλέξανδρος καὶ τὰς τῶν ἐκταγμένων
 ἐκταγμένους, καὶ τὰς τῶν ἀλέξανδρου πεταγμένους, πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν πλε-
 μίων. Ἐκτακτος, tamen ab Aeliano appellantur extraordinarii. ἐκτακτοὶ
 μὲν οὖν αὐτοὶ sunt qui in secunda acie dispositi sunt, id est post primam
 aciem introitus stationem & ordinem habentes, vt in pri. ἐλπίων, λέγει

ἀναγραφὴ
 συντακτικὴ

ἀσώτακτος

ἐκτάκτος

ἐκτακτος

σοκράτης μὲν τὸ δυνάμειον ἔχωρ ἡγᾶτο πεντεκαίδεκα θασυί, μετὰ δὲ τούτων Διομέδωρ ἑτέρους πεντεκαίδεκα, ἐπιτέτακτο δὲ Ἀριστοκράτης μὲν ἑξήκοντες, Διομέδωρ δὲ ἑρασινίδης. Idem, τὸ δὲ δεξιὸν κέρας πρωτόμαχος ἔχει πεντεκαίδεκα ναυσί. πρὸς δὲ αὐτὸν θρασύλας ἑτέρας πεντεκαίδεκα. ἐπιτέτακτο δὲ πρωτόμαχος μὲν Λυσίας ἔχωρ τὰς ἵσας ναῦς, θρασύλας δὲ Ἀριστογένης. Qua ratione οἱ ἐπιστάται sunt iidem qui ἐπιπταγμυνοί: sæpe tamen ἐπίτακτοι & ἐπιπταγμυνοί pro triariis & subsidiariis accipiuntur. Plutarch. Αἱ δὲ ἐπιπταγμυνοὶ σωεῖρα, πρὸς πλὴν κνέλωσιν ἐκδραμεῖσαι, ὑπαντάξαι τοῖς πλεμίοις. vt προπταγμυνοὶ dicuntur qui in fronte collocati sunt. ἐπιτάγματα, etiam dicuntur subsidariæ cohortes. Idem in Pomp. ὁ δὲ μεμπέμενος σωεῖρας ἐξ ἑκ ἑ ἐπιπταγμάτων. ἐπιτάτω, pro potestate iubeo, (est enim ἀρχικὸν ῥῆμα) & pro imperio statuo. Aristotel. in quarto πολιτικ. ἀρχὰς δὲ λεκτέον ταύτας ὅσας ἀρδεδότω βελόβειναι πρὸς ἄνθρωποι καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάττειν καὶ μάλιστα τῶν. τὸ γὰρ ἐπιτάττειν ἀρχικώτερόν ἐστι. & ἐπιπταγμυνοὶ sunt subditi, quibus imperia accipere necesse est. Idem in pri. ἡμῶν μετὰ τὰ φυσ. ὅν γὰρ δὴ ἐπιτάττειναι τὴν σοφόν, ἀλλὰ ἐπιτάττειν. Plato libro decimo de Repub. ὁ δὲ μιμητὴς πόλεον ἐκ ἑ κρῖναι ἐπιστήμῳ ἔξω ὧν ἂν γράφῃ, ἢ π. καλὰ καὶ ὀρθὰ, ἢ π. μὴ. ἢ δόξαν ὀρθῶν, διὰ τὸ ὅτι, ἀνάγκη σωεῖναι τῷ ἀδύνατον, καὶ ἐπιτάττειναι διὰ δὴ γράφειν. Διατάτω etiam describo, decurio, & διατάτω etiam significat, id est digero & cōpono in ordines. & διατάττω μὲν ὁ διατάττω μὲν. Xenoph. in septimo ἑλληνικῶν, τῇ δὲ ὑποφύασι οἱ οὐβαῖοι διατατάμναι καὶ ἐμπλήνυντες τὸ πεδίον μέγιστον φησὶ διατάττειν ἐφ' ὅσον ἔστι χρησίμον ἢν ὧν τῷ πεδίῳ, agmine composito incedentes. Polyb. διαπταγμυνοὶ στρατιώτας vocat in stationibus & vigiliis dispositos, οἱ διαπταγμυνοὶ δὲ ἐκάστω. Xenoph. de arboribus in quincuncem digestis in Oecono. (a quo Gaza mutuatus est cum Catonē Ciceronis verteret) ἀλλ' ἐγώ σοι δὲ κύριε πάντα θαναμάζω ἐπὶ τῷ καλῷ, καὶ λὺ δὲ μῶλλον ἄγαμαι τὴν κατὰ μετρίαν (ὅτι σοι καὶ) διατάττω ἑκάστα τέτων. Idē, ταῦτα δὲ λίσσασθαι, ἐγὼ πάντα καὶ διέμετρηκα καὶ διέταξα. Qd Cicero, Meī sunt ordines, mea descriptio dixit. ἐμοὶ οἱ ὄρκοι, ἐμὴ δὲ διατάξεις ipse Gaza vertit. Διατάττωμα voce passiva cōstituo & statuo. Aristot. in Probl. segm. duodetricesimo, κατὰ πρὸς αὐτὰς τὰς ἡμῶν χρημάτων πρὸς ἀναγκαῖας πρὸς τὰς ἐπιφύκτας ὑδόμεναι, ἔτω δὲ αὐτὴ ἡ πενία ὑπὲρ αὐτοῦ διατάττει. Significat etiam edicere Plutarcho, quod Lucas voce activa dixit duodevicesimo cap. Act. διὰ τὸ διαπταχέμεναι κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς ἰσθμίου ἐκ τοῦ ῥώμης, Eo quod edixerat Claudius. Synes. Theophilo, διὰ δέομαι γράφει, δὲ διατάττει, μηδὲν μηδὲν ὀφείναι τῶν πρὸς ἡμῶν γὰρ ἐμοὶ χάρις. Idem τῷ ἀδελφῷ, διὰ δὲ πρὸς πολλὰ φιλοσοφία τοῖς δευκαμυνοῖς τῶν τοῖς ἀντιδιατάττει δόγματα, id est philosophi multa statuerunt & decreuerunt, contra receptas vulgo in ecclesia opiniones & sententias theologorum. Inde διατάγματα ἡμῶν ἀρχόντων δὲ διατάγματα, edicta sunt magistratuum vt Plutarch. in Mar

ἐπιτάττωμα

ἐπίτακτοι.

προπταγμυνοὶ

ἐπιτάγματα

ἐπιτάτω.

ἐπιτάττωμα

διατάτω.

διατάττωμα.

διατάγματα.

- cello auctor est. & Διατάξεις constitutiones & edicta principum quæ
 proscribuntur, a Synes. dicuntur. Gregor. τίθησι οἱ πρῶτοι τὰ ἐγ-
 γραφα διατάγματα, id est constitutiones monasticæ. Διάττω vero est pro-
 filio, huc illucq; defilio & emico, quod διατίθεσθαι quasi raptim elidi Pla-
 to in Cratylo dixit, τὸ γὰρ διατίεμενον ἢ δ' ἰδὲ μὲνον πηγῆς ἀπάκασμα ὅστις
 ἐκ τῆς πηγῆς ἀμφοτέρωθεν ὅντος ὀνομάσῃ ἢ τῆς πηγῆς ὄνομα σὺν γῆ. Arist. πρὶ κόσμου,
 ἐν τῇ τῆς πυρώδους ὕλης τάπε σέλα διατίθεται, καὶ φλόγας ἀκοντίζον. Idem, τῶν δὲ καθ'
 ὑπόστασιν ὅτι σέλα περὶ διατίθοντες ἢ κομῶν. διατίθοντες dixit pro igniculis in
 cœlo emicantibus & exilientibus. In Proble. Ἀστῆρας διατίθοντας dixit pro
 traiectionibus ignium. Greg. καὶ ἰσλ. ἡς βολὴν βρονθῆς, ὡς ἀστῆρην διατίθεται
 (ε, emicans. Et Διεξάττω, raptim emico & erumpo. Aristot. πρὶ κόσμου,
 οἱ δ' ἐκ κόλπων Διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται. hoc est ἐξορμῶντες, διζαλλό-
 μνοι. Ἀττω, ἀλλομαι ἐ' ὁρμῶν, ἢ ἐκπνέω, καὶ ἀτάκτως ἐκφέρωμαι. Demosth.
 Ἀττω δὲ τὸ κακῶς, huc illuc profiliens. Greg. de radio ex aqua reper-
 cussio dixit, Ἀττω γὰρ πρὸς αἶμα πικρὰ κινήσει. Plato, ὡς τὰ πρὸς αἶμα
 πρὸς τὰς ὁρμὰς δεξιῶν καὶ ἐξ ὁρμῶν ἀττοντες φέρον. ὡς τὰ ἀνεμάλιστα πλοῖα.
 Iulianus, ὡς οἱ ταχύτατοι ἢ ὁρμῶν ἢ ἄρ' ἐθέλωσιν ἀττοντες. Philostr. libro
 tertio, καπνὸν δὲ ἐθένα ἀπ' αὐτῆς φλογὸς ἄσπερ. προσάττω, mando curam
 vel onus. Demosth. οὐκοῦν ὅτε μέλλοντος αὐτῇ λέγειν (hoc est cum oratio-
 nem ipso habituro apud Amphictyonas tanq̃ σωδίκῳ ὄντι) ἢ βελὴν προσέ-
 ταξεν ἑτέρῳ, τότε καὶ προσδότην εἶναι ἀπέφηνε. Significat etiam impero tribu-
 tum vel collationem. Xenoph. καὶ πλὴν πόλεως ἀποδάνομαι τὰ μὲν ἡδὴ σοὶ
 προσάττωσαν μεγάλα πλεῖν, ἱπποτροφίας περὶ καὶ χορηγίας ἐ' προσατάας, hoc est,
 hæc tibi munera imperantem. ἢ δὲ πόλεμῳ ἡκίματα, καὶ τριηραρχίας ἐ'
 μισθῶν, καὶ ἐσφορὰς ῥσαντας σοὶ προσάξουσιν. His verbis & imperare & man-
 dare munera complexus est. προσάττω etiam attribuo, destino, assigno
 significat. Plato in Phædo. καὶ πολλὰ παρὰ τὰς εἰς, μάλιστα ἢ τῇ προσέ-
 ταγματὶ δαίμονι οἵ τε ἀγορεύουσιν. Thucydides, ἐπὶ τοῦτον οὐ καὶ κυβερνῶν
 καὶ ναῦται, τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἐπιτελεῖ, χωρὶς μὴ λάποντες ἢ ἀνδρῶν προσαχθῆναι,
 cuicunq; attributus fuerit & assignatus. προσάττω passiva signi-
 ficatione vt ἐπιτάττωμαι, pro imperium accipio. Xenoph. προσάττειται γὰρ
 ἕφ' αὐτῶν μέζω ἢ καὶ δυνάμει. Ἀρτάττω etiam προσάττω significat, id est
 attribuo & destino. Polyb. ὁμοίως δὲ ἐ' πρὸς ἕκαστον τάγμα πάντες ὅτι ἑαυ-
 τῶν ἰδέασιν φυλακῶν. τὰς δὲ λοιπὰς ὁ στρατηγὸς ἀρτάττει. Idem, τὰς δὲ εἰς τὰς
 φυλακὰς ἀρταχθέντας, εἰς ὅτι ἕκαστος σημαίας θραγὸς ἔχει πρὸς τὸν χιλίαςχρον ἐπὶ
 ρας, hoc est ἀφορισμῶν. Est etiam ἀρτάττω ἀφορίζω, secerno & seorsum de-
 stino. & ἀπότακτος, ad certum usum sepositus & selectus. & ἀρτα-
 ταγματὶ, desponsus, deuotus, destinatus. & ἀρταταγματὶ ὥρα vt περὶ ταγμα-
 τῶν, statuta & constituta. Ἀρτάττωμι voce passiva, iubeo valere vt Ci-
 cero locutus est. Lucæ. ix. πρῶτον δὲ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀρτάττει τοὺς ἐκ τῆς οἰκίας

δυσμύθων, id est πῶς δὲ δίκαιον ἐγνώσκον. Isocrat. in Panath. pro perpe-
ram prælego & recito, ἔως μὲν οὖν τὰς λόγους ἡμῶν ἐλυμάνοντο, παρα-
γνώσκοντες ὡς δυνάτην κάκιστα, τοῖς ἑαυτῶν, ὅτι διαδροῦντες ἐκ ὁρδῶς, καὶ κα-
τακνίζοντες, ὅτι πάντα τρόπον διαφθείροντες, ἐδὲν ἐφρόνιζον τῷ ἀπαγγελλο-
μῶν. ubi παραγνώσκοντες legi potest. Iungitur & cum genitiuo, vt
apud Philostratum, παραγνώσκοντες τῷ δικαίῳ. ἀντὶ τῷ πῶς γῶσιν
τῷ δικαίῳ γινώσκοντες, hoc est inique statuētes.

παραγινώσκω, ex aduerso & altrinsecus lego. & apud Demosthenem
cum duæ leges a duobus leguntur, vt fiat contentio legum, &
παρεξέτασμός. Vt κατὰ τιμοκρατ. καὶ νόμον ἐσώτεικεν ἄπασι γυναιτίον, ὡς
ἐπὶ ἀπὸν, ἐ παραγινώσκεις, ἐ λύσας, ἐ δὲ αἰεσίον, ἐκ ἄλλο ποιήσας ἐδὲν
τῷ προσκύνων. Alibi, παραγινώσκω, lege alteram legem vicissim.
Aeschines, ἰπομνήσας αὐτὸν δὲ σάνιδιον λαβεῖν, ὅτι τὰς νόμους τῷ φησίμα
ἐ παραγινώσκω.

In παραγινώσκω & παραγινώσκω, eandem significationem habet ἢ παρα-
positio, quam in παραγινώσκω, hoc est ex aduerso vel altrinsecus tol-
lo. Thucydides in tertio, φρυκτοὶ περὶ ἑσόντες εἰς τὰς οἰκίας πολέμιοι. παρα-
γινώσκω δὲ ὅτι ἐκ ἐνὶ πόλει πλάττειν ἀπὸ τῶν τέχνης φρυκτῶν πολλὰς, πρὸς
πρὸν παραγινώσκοντες εἰς αὐτὸ τῶτο, ὅπως ἄσφατος τὰ σιμῆα, ἐν φρυκτωρίαις
τοῖς πολέμοις.

παραλογίζομαι, falsa argumētatiōe vtor, & subdola supputatione fal-
lo. Lucian. ἐνέσω τότε ἀποκαρδάνην παραλογίζομαι τὰ πρῶτα. παραλόγος
substantiuum genere masculino, vt ἐπὶ λόγῳ, dicitur id quod præter
opinionem euenit. Thucyd. τὰ δὲ πολέμους τὸν παραλόγον ὅσῳ ὅτι, πρὶν
ἐν αὐτῷ γινέσθαι προσδιόγωτε. Idem, Δελφὶ δὲ τὸ φρόνημα δὲ ἀφιδίον ὅτι
ἐπρὸς δόκτον, ὅτι τῷ πλάσῃ παραλόγῳ συμβαίνει. id est frangit autem fe-
roces spiritus id quod repente & præter expectationem, & longe ali-
ter quæ erat opinio accidit. Diodor. genere neutro dixit de thesauris
loquens Sufianis, ταῦτα ἐκ πολλῶν χρόνων οἱ βασιλεῖς ἄδικτα διατήρουν,
πρὸς τὰ παραλόγια. ἐν τῇ ἀπολιπόντες αὐτοῖς καταφυγὰς, Hæc tot talen-
ta Persarum reges iam olim intacta in sanctiore thesauro asseruare
instituerant, ad necopinatos fortunæ impetus suffugia sibi met ipsi
relinquentes. Sic Linius, Duas urbanas legiones ad incerta belli Cō-
sules conscribunt. Idem, Non temere incerta casuum reputat quem
fortuna nunq̃ decepit. παραλόγῳ etiam dicitur τὸ ἐλόγως γενόμενον, id
est temere & præter rationem. παραλόγῳ eo amplius dicitur quod præ-
ter proportionem est. hoc est τὸ μὴ ἐνάλογον. ὅτι παραλογία, oppo-
sita est analogiæ.

M

- παρανθρίζω** παρανθρίζω, male chordas intendo. Aristoteles in septimo de hístōria animalium, ἢ π φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ δ' τραχύπερον ἢ ἀνωμαλές, ἢ π ὀξεία, ἢ σα, ἢ π πω βαρεῖα, ἢ π πᾶσα, ὁμαλὴ, ἢ π δμοία φαινομένη ταῖς παρανευθρισμύωσι καὶ τραχέως χορδαῖς, ἢ καλῶσι τραγίζω. Cicero fides incontentas pro hoc dixit in Finibus, Vt in fidibus plurimis si vna ita contenta numeris sit, vt concentum feruare non possit, omnes æque incontentæ sunt. Idem, Aequè enim contingit omnibus fidibus vt incontentæ sint, illud non continuo vt æque incontentæ. Incontentus tamen ad verbum est ἀσύντον. **σύντον** συντον. & συντον ἀρμονία, opponitur remissæ, hoc est incitata. Aristoteles in octauo Politicon, τοῖς δ' ἀπερμηκόςι διὰ χρόνον ἔξασιοι ἄδεν τὰς σωτόνους ἀρμονίας. ἀλλὰ τὰς ἀναμύνας ἢ φύσεις ὑποβάλλει τῷ τῷ ὅτι. Idem, σὺ δὲ ἔφη μαλακῶ καὶ μὴ σωτόνῳ πυρὶ, id est languido. Et συντονία, contentio & rigor. Idem, διὰ τὴν ἑαυτοῖς συντονίαν. Huiusmodi est πῆρακιν, de quo supradiximus. & πῆραγωγὴ.
- παραβλέπω** παραβλέπω, male video, negligenter aspicio, oculos intentos non habeo, hoc est μὴ ἀπνίζω. Lucianus, ὃν μένιν πῶς ἔτρε ὅτι οὐκ ἔμελλεν ἄλλῳ, ἢ μὴ ἐγὼ παραβλέπω μένιν πῶς ὅλας, nisi ego cecutio in Menippis totis agnoscendis. Inde παραβλέπεις dicti, οἱ διάστροφοι καὶ τὸς ὀφθαλμοὺς διεστραμμένοι. Aristoteles in Problematis, διὰ τί ποτε τὰρ μὲν ὡς ἐκ βαλανείου κλέψῃ, ἢ ἢ ἀγορᾷ, διατάττω ζυμίζται. Et infra, ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἔχειν πρὸς τὴν φυλακὴν οἱ ἰδιότροποι, ἀλλ' ἢ τὸ αὐτῶν ἔμμη. ὡς π ἂν μόνον ὡς παραβλέψῃ, ἐπὶ τῷ κλέπῳ ἢ μὴ γίνεσθαι, si oculos solum imprudens auerterit, si oculos in latus flexerit. Inde παραβλέπω etiam ἀντὶ τῶ ὑποβλέπω ponitur, quod est limis aspicere per indignationem aut similitudinem, aut iram præcipitem: non recto aspectu intueri. Aristoph. σφίξι. ἢ λαχανόπωλις παραβλέψασα φησι πατέρω, ἀπὲ μοι γήττον αὐτῆς; πόπερον ἐπὶ τρεῶνιδι, παραβλέψασα, ἐτέρω, altero oculo improbe vel torue aspiciens, καὶ ὑποβλέψασα. hoc enim significat ὑποβλέπω. Lucianus, οὐκ ὄρε ὡς διῶκε τὸ ξύλον, καὶ σωλέωναι τὰς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀπελκινόν ἢ καὶ χαλῶδες ὑποβλέπει; Alibi, δανόν ἢ καὶ δανῶδες ὑποβλέπω. Et ταυρεῖον ὑποβλέπειν apud Pollucem. Significat etiam limis aspicere ad collimandum. Aristotel. in Proble. seg. xxxi. de oculis peruersis loquens, & hominibus strabonibus, ὅσοι δὲ μὴ ὁμοίως κεκλίνωσιν τὴν σφαῖρῶν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σημείῳ ἔχουσιν τὰ ὅμματα, ἢ ὁμοίως μὲν κεκλίνωσιν, ἢ ἐπὶ τῷ αὐτῷ δὲ, ἢ πρὶ διεστραμμένοι εἰσι. διὸ ὑποβλέπειν καὶ σωλέωναι τὰ ὅμματα, quare limis oculis aspiciunt & in vñ coeuntib⁹. Sic em̄ verti debet ille locus, vt apud Lucian. ὑποβλέπει.

παρ οὖν ἐς τὴν πολλοῖον δέσιον, καὶ κἄντιον ἐνδοῦν, καὶ μανθάνειν τὸ δέσιν τιμὴν
 ἀκολυθίων. Plato in Sympof. οἱ δὲ στραῶνται ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρο-
 νοῦντα, σφῶρ. ὑποβλέπω etiam suspicor, suspecto. Idem in Critone, καὶ
 ὅσοις κἀφόνται τῶν αὐτῶν πόλεων ὑποβλέπονται σε, διαφθορὰ ἐγούμενοι τῶν
 νόμων. Inde illud Homericum, τὰ δὲ ὑπόδρα ἰδὼν· ἀντὶ τὸ ὑποβλέπει
 ὡς καὶ βλοσυρῶς. Ἀποβλέπω, est quod latine dicimus suspicio, hoc est ἀποβλέπω
 admiror & colo. Demosthenes, ἀπέβλεπον, ἐξήλωρ, ἐτίμωρ. Construitur
 & cum πρὸς prepositione, & significat oculis defigno, in eo spem meā
 colloco. quale est illud Virgilianū, Turnus vt infractos aduerso Mar-
 te Latinos Defecisse videt, suaq; nunc arma reposci, Se signari oculis.
 Xenoph. in quarto ἀφρμν. πότερον θμισονλῆς διὰ σωυσιῶν ἔνός τῶν
 σοφῶν, ἢ φνσιον ποσῶτον διήνεγκι τῶν πολιτῶν, ὥς πρὸς ἐκείνον ἀποβλέπει
 τιμὴν πόλεω, ὅποτε σωυσιῶν ἀνδρῶς δεινῆς. Et in sexto ἐλλωιῶν, καὶ χημασῶ
 γε δῖπρ ἐκός ἡμῶς ἀφρονότεροις χηῶται, μὴ ἐς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ'
 ἡπαρωλῆς ἔδνι καρπυμλῶς. Significat etiā spectro. Galen. τὰ ἐς ὑγείαν
 καὶ ζώην ἀποβλέποντα. Significat & respicio atq; conuertor. Idem Xe-
 noph. ὥς δὲ καὶ πολλὰς ἐς τιμὴν ἐκντω σκιάρ ἀποβλέπει. ἀναβλέπω, est ἀναβλέπω
 post cæcitatem oculis restitutor. Plato de Stefichoro, ποιήσας δὲ τιμὴν κα-
 λυμλῶν παλινφθίων, ὅθεν ἀνέβλεπε. Vfus est etiam Lucas cap. xxii. Act.
 Apostol. παραφθιγέται, & παρὰ ζῆνδμόρ φθιγέται, vt vox quæ non re-
 spondet & congruit. vnde etiam perperam loqui, nec concinne respō-
 dere significat. vt apud Platonem in Euthyd. οὐκ ἂν ἐφν πάντῃ παρὰ
 φθιγέμεν; perperam respondens. supra enim dixerat pro eodem,
 οὗτῃ ἂν ἐφν προσἀποκρίνεται πῖς ἐρωτωμλῶς. & γὰρ ἐγωγε ἐρωτῶ ὅτῃ,
 Hic enim inquit plus respondet q̄ rogetur. Et παρὰφθιγμα, incon-
 gruū responsum. Ibidem, ἀδ' ἐπίσάμνῃ, πότερον τὰ μόν' τῶν
 ἐπίσασα ἢ ἐπίσασα, τὰ δ' ὅλῃ, ἢ τῶν πάντῃ; τῶν ἐφν ἐγὼ ἅπαντα
 ἂν ἐπίσασα. τὸτ' ἐκείνο ἐφν ἦκα δ' αὐτὸ παρὰφθιγμα. ac si diceret, τὸτ'
 ἐκείνο ἂν ἐπίσασα, παρὰ μέλῃ hoc est inconcinne ἀπεκρίνω, καὶ ἀπα-
 ροκάλως ἐφθιγῶ, καὶ ἐκ ἐμμελῶς, non congrue, non apposite, non
 consentanee respondisti & locutus es. Isæus ὑπὲρ τῶν κίρων κλῆς,
 ἐνδύς οὖν τὸ παρὰφθιγέτο, ὡς ἐδ' ὁλοῦν ἐκ κίρων καταλελοιπῶς, ἐδένα λό-
 γον ἐμῶ πω ποιημλῶς πρὶ τῶν ἐκείνῃ χημασῶ. hoc loco significat nihil ad
 rem pertinentia loqui, non qua de re agitur respondere aut verba fa-
 cere. hoc est, vt aliqui locuti sunt, ἀπροσδιόνυσά λέγειν. Athen. libro deci-
 μοquinto, καὶ οἱ ἄλλοιγε ἐλκνται ἀπροσδιόνυσά ἔνα ἐρῆκασιν πρὶ τῶν πρὸ
 κεμλῶν. ac si dicas, ἐδερ πρὸς τὸν Διόνυσον καθήκοντα. Ex prouerbio em̄
 vox manauit, quod αἰεabant ἐδερ πρὸς τὸν Διόνυσον. Idem in vndecimo,
 ἀλλὰ τῖς σαντῶ πῖροίς, κατὰ τὸν θανμάσιον ἀρχνλον. ἀλίσκῃ, ἀπροσδιόνυσά

σὺς λίνας πραγματοδύμῳ. Probum tamen verbum fuisse vñtatumq;
 magnis auctōribus, ex Cicerone conñicio, apud quem hæc dictio legi-
 tur sextodecimo Epistolarum ad Atticum, Sed nihil tam ἀπροσδιόνυ-
 σον mihi primo videbatur, q̄ ad has literas, quibus ego a te consilium
 petieram, te mihi ista rescribere. id est nihil magis ab re esse videba-
 tur. Elegantius enim sic legebatur q̄ ἀπροσδόκητον, vt nuper mutatum
 est ab emendatoribus. παραμετρῆν est παράλληλα μετρην apud Greg.
 vt παραδιωρῆν, παρεξετάζειν, πρὸς τελέην, & alia quæ contendere signifi-
 cant, vt superius dictum est. Lucian. οὕτω γὰρ ἂν ἦν τὸ μέγα δεχθῆναι
 ἂν μέγα, ἐν τῷ μικρῷ παραμετρεῖτο. Sic παρακρίνω. Plutarchus in Antoni-
 τοῖς δὲ πάρεσσι παρακρικριμύοις λόγῳ κρείττω ἢ τάξις ἐφαίνετο τῶν Ῥωμαίων,
 quasi παραπεταγμύοις dixit, & iuxta locatis, ex aduerso instructis, atq;
 ita prope vt σύγκρισις fieri posset. Idem de congressu Sexti Pompeii
 cum Octauio & Antonio loquens, καὶ συνῆλθον κατὰ πλὴν ἐν μισκῷ
 ἄκρῳ, πόμπῃ μὲν, τῷ σόλῳ πρὸς μοῦν, Ἀντωνίῳ δὲ καὶ καὶ σάρι πε-
 ζῶν παρακρικριμύων, id est exercitu pedestri admoto e propinquo &
 prope in procinctu existente, vt παραρροῦν dictum est pro iuxta
 stationem habente, & littus circundante classe. quæ enim compa-
 rantur, necesse est vt admoueantur & componantur. παραπόλλυμι, ἔξω
 τῷ πρὸς πόντῳ ἀπόλλυμι, indecenter & inepte perdo: quod significat ma-
 le colloco, stulte impendo. Et παραπολείδαι dicuntur quæ depereunt.
 Demosthenes, οὐκοῦν ὁ μὲν ἡτῶνται καὶ παραπώλῳ, ὁ δὲ ἐπὶ ὁλοῦ πᾶ-
 πονδερ ἐπὶ τῇ παρῆσει τοῖς ἀπολωλόσι. similis est perditio inquit inter-
 pres, vel immerito perditus est cum esset insons. παραναλίσκω signifi-
 cat obiter & præter destinatum impendo, & perperam consumo. Sic
 Gregorius in secundo κατὰ ἱβλ. ὅτι δὲ χριστιανὸς ἡλῶσας ἕως πικρῶς, καὶ
 πονηρῶν ἐθνῶν καὶ ἕως ἱερῶν παραναλῶσας, ἐκὼν παρατρέχει. Idem de ba-
 ptismate, ὅσα τὰ παρὰ ἐλπίδα συμπλήματα, ἢ πόλεμῳ παραναλῶσιν, ἢ
 σθεσμοῖς συλῶσιν, ἢ θηρίοις ἡρπασιν, ἢ νόσῳ ἀπώλιν. παρανάλωμα, δὲ ἀνω-
 φελὲς ἢ πρὸς τὸ ἀναλῶν, καὶ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα. Plutarchus de Cethe-
 go loquens in Cicer. πάλιν δὲ δίκλῳ ἔχω καὶ διαφθέραις ἐνέχῃς τῶν δικα-
 σῶν, ἐπὶ δὲ δυσὶ μόνας ἀπέφυγε τήκοις, ἔφη, παρανάλωμα. γέγονε γὰρ διὰ τὴν κρι-
 τὴν δόξαν. id est impensa superuacua, quia alter duorum corruptus sa-
 tis erat. Quod verbum hominis erat leges & iudicia ludibrio habentis.
 Aelianus de quadrigis tam pusillis factis vt a musca tegerentur,
 & opere simili opificio ad admirationem tantum facto, ὡς ἐμοὶ δοκῇ
 ὁ πονηρῶν ἀνὴρ ἐπὶ τῷ περὶ ἐπαινεῖται. τί γὰρ ἄλλο ὅτι ταῦτα ἢ χρόνῳ παρανάλω-
 μα, q̄ frustra tempus cōterere. Synes. τοῖς ἐπισκόποις, καὶ πᾶσι ἀνδράσι λαμπροῦς
 τέχναι, ἅπανσι τοῖς ὅσι λελετρηκώς τῇ πόλει, τὸ πρὸς ἐπερὶ φθόνῳ γηροῦς παρανάλωμα,

id est obiter ob alterius odium perditus, non causa sua. Est enim παραλάωμα, additamentum & velut appendix impensae destinatae.

παρεμπορεύομαι, obiter tracto vel negocior. Lucian. ὦν τοῦ πῶς δὲ παρεμπορεύομαι ἰσορίαν συγ· καὶ πίνω. ἢ ἰσορία ἐστὶ μὲν ἄλλως τὸ τρεῖς ἀνὰ παρεμπορεύομαι, μάλιστα πολλὰς ἀνὰ τὰς ἐκαστὰς ἐπιπλάττειν. ἀλλὰ δὲ ἄν καὶ μόνον ἔχει τὸ ἴδιον ὥστε λέει, λέγω δὲ πλὴν ὅτι ἀλκιμίας δόλωση, ὁλίγον τὸ κάλλος φρονεῖ. Et παρεμπορεύομαι, quod accessionis vice tractatur, quasi negotiationis destinatae πάρεργον. Idem, οἵμαι σε ἐν ἐπιπλάττειν μοι ἐυλόγητον τὸ μόνον πρὸς πλὴν ἀγαθὸν εἶναι τὸν Ὀμήρου, τοῦ δ' ὄργον παρεμπορεύομαι περὶ τοῦ Δημοσθένους. Verba sunt ei dicta, qui cum Homerum magnopere laudaret quasi destinato opere, tamen in mentionem Demosthenis delapsus est, & ex amborum contentione laudes oratoris attexuit, quasi ἔγκωμια ὁμηρικὰ παράρτημα. Παραπλάνω, δὲ συναπολάνω. Παραδυνασύνω, δὲ συναρπάσσω. Gregorius, τῶν γὰρ ἄλλων ἀπάντων διομνύων καὶ προσδραμεῖσθαι με εἶναι. τοῦ γεγονότος καὶ περιχαρήσασθαι, καὶ συναδυναστεύειν πλὴν ἀρχῇ ἢ παραδυναστεύειν, οἵμοι κατέμενα. de episcopatu Basilii loquens. Synes. τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' ἐπὶ ὅσῳ ὁ πατριάρχης ὁ προκοιλῶν, ὁ νῆαρχος τοῦ πέρι παρὰ δυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui simul regnavit & post eum. Sic etiam appellantur procures, quasi imperii participes. Thucydides in secundo, οὐ μόνον δὲ τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ τῶν παραδυναστεύσας καὶ γυναικῶν ὁδρυσῶν. Gregorius de Basilio loquens, καὶ δυναστέον ἐξ ἐν καὶ κατέλαβεν ὅτι ἐκείνῃ φιλίας ἔ παραπλάνωσας. hoc est si obiter hunc fructum percepi ab eius amicitia. quod ideo dicit, quia in mentione Basilii se ipsum laudauerat, hoc est, si communionem laudis ab amicitia eius assecutus sum, & cum eius laudibus meae laudes permixtae fuerunt. Ponitur & pro ἀπολάνω. Synes. τῶν δ' ἐμῶν φίλων τε καὶ προσείσεως παραπολένω καὶ ὅσις ἔχουσιν. Sic παραποδύομαι ἀπὸ τοῦ συναποδύομαι. Plato. ἄρα, καὶ εἰς λακεδαίμονα ἐλθὼν πρὸς τὰς παλαίστας, ἀξιοῖς μὲν. ἄν ἄλλως διώμην γυμνὰς, ὥστε φανῶν, αὐτὸς μὲν ἀντεπιδεκνύμαι τὸ εἶδος παραποδύομαι; παραπορεύομαι, simul incedo, adambulo, ad latus ingredior. ποτὲ δὲ παρὰ ῥύγας πλάγιοι παραπορεύονται, πλὴν ἀσφάλαν τῶν ποτὶ παρασκυλῶντες. & Aelianus itidem. παραπρεσβόσασθαι, falsam legationem obire ut Cicero dixit, vel falso renunciare legationem, vel sordide legationis munere fungi. Demosthenes κατὰ τιμοκρατίαν καὶ προσδοσίαν ἄλλας τρεῖς τάλαντα ἀπέτισε καὶ συνείδεν γυμνῶν κλοπῶν ἀνὰ τὸ δίκαστον ἀπέγνω, καὶ δικάσασθαι ἀπέδωκε, καὶ πρεσβεύσασθαι εἰς Ἀγυπτον. Aesch. πρὶ παραπρ. ἐχθρὸς ὢν, ἔγω καὶ τήνδε πετόλμηκε με εἰσαγγεῖλαι παραπρεσβόσασθαι. Idem, ἄρ' οὐκ ὥς καὶ φιλίππῳ πρὸς πλὴν πατρίδα, καὶ παραπρεσβόσας ταῦτα κατὰ ὅτι πόλεως καὶ παραπρεσβόσας τὰς μακεδόνας. παραπρ. παραπρ. ἀπὸ

- παρεστίνεξαι Herodotus dixit præter iussa & madata agere. παραποιῶ τὸ κίβδηλον καὶ νοθίζω, adultero. vt παρασφραγίζω, παραχαράττω, παρακόπτω. vt παραποιῶ τοὺς σφραγιστάς, falso assimulans, adulterans. Et παραποιῶ τὴν γραφὴν, accusatio falsi. παραποιῶ, ad dissimulationem veritatis & ne res agnoscatur corrumpo vel immuto. Athen. libro duodecimo, πολλὰ δὲ τῷ Ξανθῷ παραποιεῖται ὁ Στρίχτος, ὥστε καὶ τὴν ὁρτίαν καὶ λαμβάνει, id est immutavit ne furtum agnosceretur. vnde παραποιεῖται, τὸ γινώσκον καὶ ἀνιδρύειν. Greg. in pri. καὶ ἡ, ἥρα γραφὴν ἀποίσεις καὶ ἡμῶν ὡς παραχαράττων τῶν γραφῶν καὶ τὴν ἀλυσίαν, vt adulterantes & depravantes scripturam. Translatio est a monetariis & iis qui falsum nummum percutiunt: qui παραχαράτται dicuntur, ἀντὶ τῷ παρακόπτοντες τὸ νόμισμα. καὶ παρακομμύειν νόμισμα τὸ κίβδηλον ἢ παραχαράττειν. Et per metaphoram παρακομμύειν ἀνὴρ, improbus & pravius, qui & παράσκημος & παράτυπος dicitur. Aristoph. ἄχαρν. ἀλλ' ἀνδράσι μοχλῆρας, παρακομμύει, ἄλλα ἢ παράσκημος, ἢ παράξενος, ἐστυχοφάντης μεταξὺ τῶν χλαμύδα, ἢ νίσκας, quasi moneta male & falso percussa. παρακόπτω, etiam fraudo, damno afficio. Aristophanes νεφέλαι, ἢ ἀργυραμοιβῶν παρακόπτω διχονίαν. ἀντὶ τῷ ἐκμηιάειν. & παρακόπτω τὴν διάνοιαν, τὸ παρανοῶ, delirare, μαίνομαι. καὶ παρακοπή, ὁ φρενιλικός. Galen. λιδαργὸν παρακοπή, ἢ παρακοπή λιδαργική, ἢ φρενιλική. Aristot. καὶ διαμασίων ἀκροσμός. λέγεται δὲ ἵνα ὅταν ἀβύδῃ παρακόψαντα, τὴν διανοίαν, ἢ εἰς τὸ δέατρον ἐρχόμενον ἐπὶ πλάτῃς ἡμέρας, διεσφῇ ὡς ὑποκρινόμενον ἡνῶν, καὶ ἐπισμαίνεσθαι. ἢ ὡς κατέσκηπον παρακοπή, ἐφικεν ἐκφρον ἀντὶ τὸν χρόνον ἡδίστα βεβῶσθαι. παρασκημαίνω, τὸ παραχαράττω. καὶ παράσκημον ἀργύριον, τὸ κίβδηλον καὶ παρακομμύειν. καὶ παρασσημασμένον τὴν μέσην, ὁ βεβλαμμένον τὴν μέσην καὶ ἀνάπληρον, id est aliquo membro mutilato insignitus. παρασσημος etiam insignis & inter alios conspicuus. Plutarchus in Politic. præceptis. οὐδὲ τοῖς εἰς τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν ἐπιφθόνους παράσσημος. ἀλλ' ἴσως καὶ ὁμαλός, ἢ οὐδὲ καὶ διαίτη. Et apud eundem, τὰ ὅτι ἡγεμονίας παράσσημος, insignia imperii. Theophrastus, ἀλλ' ἄμφω καλῶσι κείρους. πολλὴν παρασσημῶς κείρου δὲ κείρου, id est insignite & cum additamento. παρασσημαίνω νομίζω. ce passiva obfigno significat, hoc est ἐπισφραγίζω, καὶ τὴν σφραγίδα ἐπιτίθωμι. Demosthenes καὶ ἀνιδρύσεις, ἀντὶ τῷ τὰ σημεῖα εἶναι τῶν δικημάτων ἢ παρασημαίνω, ἐλθὼν εἰς ἀρχὴν ἀνέωξε. Dicitur etiam κατασσημαίνω, ὁ δὲ ἐπὶ εἰς πάντα, κατέκλεισεν αὐτὰ, καὶ κατασημαίνω, καὶ φύλακας κατέσκηψε. Herodian. οἷς ἔδωκε κατασσημασμένα γράμματα ὅτι πικτοῖς πίνεσι. Significat etiam insignio. Gregor. ἔδωκε τὸν κατασημασμένον τῶν σαυρῶν σίγμασι. Xenoph. in octavo πελοποννησιακῇ, Διέπικτο δὲ καὶ τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἢ ὅταν φυλακῶν, ἢ ὅταν θρασυαίᾳ, ἢ ὅταν

ἐκσικνῶνται πρὸς τὴν ἐνσημαίνοντάς τω, ὅτι οὐκ ἐλαττωμένοι καὶ ἀποβληθέντες ἐνσημαίνονται, hoc significans & intelligendum præbens. Significat etiam **μαρτυρεῖν** legendo vel dicendo. Isocrat. πρὸς εὐκλείπτον, ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος ἔστιν ἐπὶ τοῦ καὶ πρὸς τὴν δόξαν τοῦ λέγοντος καὶ ἐπὶ τῇ φωνῇ, ἀναγνώσκοντες δὲ οὗτοι ἐπιπλάττονται, καὶ μηδὲν ἔστιν ἐνσημαίνοντάς, ἀλλ' ὥστε ἀπαριθμῶν, ἐκ τῆς δόξης φαίνεται εἶναι δοκῶντες ἀκούσαι. Plato in secundo de Republica, de doctrina puerorum loquens, μάλα δὲ τότε πλάττεται καὶ ὅτι δέχεται τὴν ὁρὴν ἐν τῇ βέλῃ ἐνσημαίνοντάς ἐκαστον. Per translationem a cæcis dixit, in quibus informatur quodlibet simulachrum & exprimitur. Sic Gregorius in secundo τῇ ὑπὸ, ἢ ἄλλω ὅτι τῇ αὐτῶν πραγμάτων τῶν πρὸς τὴν ἐνσημαίνονται καὶ ὁ πατήρ, ἐπιπλάττει δὲ ὁ υἱός, & δαλιανὸς καὶ ἑμμάδης, ἀλλ' ἐπισκοποῦντες καὶ διαπολιτικῶς. Hoc etiam ἐκμάττειν & ἐκματῆσαι καὶ ἐκτυπῶν καὶ ἐκσφραγίζοντα dicitur. ὅθεν ἐκματῆσαι, τὸ ἐκσφραγίζοντα, τὸ ἐκσφράγισμα. Gregorius de duobus annulis, εἰπέ τι καὶ καὶ τῶν σιδῆρων, τὸ δὲ τῶν χρυσῶν τὸ ἐκσφράγισμα, hoc est effigies expressa. Quod etiam ἀναμάττειν dicitur. Iulianus, ἔγωγε δὲ σε καὶ ἑσθ' ὅσον τῶν ἀναματῆσαι γραμμάτων καὶ ἐπὶ ἰσθῶς σε τυχὼς πλὴν ἐκόντα, καὶ ἀποδοῦναι δὲ τῇ σφραγίδι μετὰ μάλα γὰρ χαρακτηριστὶ τῶν ἀνματῆσαι, expressi. Dicitur etiam ἀπομόρφηται ἀπομόρφηται, τὸ ἐκτυπῶν καὶ ἐκμάττειν καὶ ἐκσφραγίζοντα καὶ ἀποματῆσαι, exprimo, μαρτυροῦμαι. Dionysius ad Titum de scriptis symbolicis loquens in theologia mystica, καὶ γὰρ ἀποματῆσαι δὲ τῶν ἀποματῆσαι τὰς ἀπλῆς τῇ τυχῶν, δόξαν δὲ ἐπὶ ἐποφύτῃ σοφίας πατέρων, διὰ δὲ τῶν κρυπτῶν καὶ ἐποφύτῃ καὶ ἀνιματῶν ἐκφάνωσι πλὴν δόξαν καὶ μυστικῶν καὶ ἀβυσσῶν καὶ βελύχων ἐλπίδων. ἀποματῆσαι inquit interpretes τὸ ἀποματῆσαι δόξαν καὶ ἐμβαλεῖν ἐς πλὴν ἐαυτῶν διάνοιαν. ἐκ μεταφορᾶς τῇ ζωγράφῳ, δὲ προσέχοντες τῇ ἐλπίδι γραφῶσι τὰς ἐκόντας, id est ex vivo assimulant & effingunt, imagines eas prius in animo suo informantes. Et inde ἀποματῆσαι, τὸ ἐκματῆσαι, τὸ ἐκσφράγισμα. Idem τῇ ἱερῶν διολογίας, ἀλλ' ἢ τῇ μετεχόντων διαφορῇ, ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀποματῆματα ἐπὶ μίαν καὶ ὅλην καὶ ταυτοῦ ἀρχιτεχνίας. Pro quo supra ἐκματῆσαι dixerat. & paulo post τῶν δόξων dicit. Significat etiam abstergo, quia exprimendo fit abstergio. Aristophanes σφίγειν, εἴτ' ἐσθλὸν ἀνέβολουθες, πλὴν ὁργῶν ἀποματῆσαι, hoc est ira absterfa. ut Iliados secundo, ἀποματῆσαι δόξαν. Et ἀποματῆσαι, τὸ ἐποφύτῃσαι, id est detergere ut Pollux inquit, ἀποματῆσαι καὶ τὸ ἀποματῆσαι. quod etiam ἀναμάττειν dicitur. Plutarchus in Antonio de Cleopatra loquens, καὶ τὰ σῆμα τῇ ἐπιπλάττειν, καὶ ἀναμάττειν τὰς χάρις, καὶ τῇ προσώπῳ τοῦ ὅματ' ἀναματῆσαι, διαποτίω ἐκόντα ἀναματῆσαι καὶ ἄλλα καὶ ἀποματῆσαι, id est facie sua vulnera eius abstergens. hoc est ἐκματῆσαι, τὸ ἀματῆσαι καὶ ἀποματῆσαι. Est autem genitiuus pro accusatiuo attico more positus, ut alibi docebimus. Signi-

ἀναμάτω· **ficat etiam ἀναμάτω voce actiua subigo καὶ ἀναφυῶ . & metaphorice**
 pro luo ponitur, vt apud Homerum *Odyss. vnde uices. πάντως δαρσασ-
 λέν κ' νομ' ἀδ' δ' αἶες* , ὅυδ' μὲ λήθεις ἔρδυσαι, μέγα ἔργον , ὃ σὶ κεφαλῇ ἀναμάτεις·
 ἀναμόργνυ· **ἀναπομόργνυμαι etiam vt ἀναμόργνυμαι est imprimo, inuro, quasi tergen-**
do premendoq; imbuo. Synes. Ioannί, ὅυδ' ἐμβάλῃ μιν σοὶ δεξιᾷ, ἔσθ' ἔσθ'
ἐνὶ ἀνφ' οἱ σιτησόμεθα . Σιτηγάνων γὰρ ἡμῶν ἡναπομόργει πλὴν προσροπῶν , ἔ
enim me tangeres , contagione reatus me inficeret et contaminaret.
Plutarchus in Cicerone , ἀλλ' ἢ δόξα δανὴ τὸν λόγον ὥσπερ βαφλὴν ἡναπο-
κλνσαι ἐνὶ ψυχῇ , ὅ τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάσῃ δι' ὁμιλίαν καὶ
συνῆθσαν τοῖς πολιτοδυνάμεισι , Verum gloriæ cupiditas non ægre ratio-
nem ex animo eluit , veluti tincturam quandam ex philosophiæ stu-
dio quæsitam et inductam , affectusq; populares imbuunt et inurit.
Quæ significatio ex eo manauit, quòd infricando & odor & color he-
rescit. Quare etiam προσρίβεται dicitur. Plutarchus de Cornelia Pom-
peii quæ perita erat literarum atq; disciplinarum , καὶ προσλὼ τέστις
ἦν ἀκρίας καὶ περιεργίας καθαρόν , ἀ δ' ἡ τέλεις προσρίβεται γυναιξὶ τὰ τοιαῦ-
τα μαθήματα , hoc Cicero imprimere vocat , hoc est τὰς τῶν γυναικῶν
διανοίας ἡναπομόργνυται. Idem alibi, ἐπαδὴ τῶν κράσων παίδων ἔπεσθ' ἀξίφ
ἐνὶ ἐδόκει ὁμοιοῦ ἔναι , καὶ διὰ τὸ τῇ μητρὶ προσρίβωμην ὁμοίαν ἐπὶ
τῇ ἀξίφ διαβολῶν. Hic conciliare & inurere significat. Translatio est a
coloribus infricatis , aut in occurso attritis quæ maculam contactu
relinquunt : vt si quis incurrerit in carbonarium aut in farinarium
saccum . Significat etiam infligo, impingo. Idem, ἀντὶς δ' ὧν ἡνεκαλῆ-
το τὰς αἰτίας τῇ φολβίᾳ προσετρίβετο , in eam culpam causasq; reicie-
bat , eamq; iis criminibus aspergebat. Sic προσρίβομαι σοὶ μέμνη, δο-
τικῇ. Significat etiam infligo, incutio , & ἐπιτίδημι . vt Aristides, πλε-
 προσρίβω· **γὰς ἀὰ προσρίβωμην τῇ δικέταις. Dicitur etiam voce actiua προσρί-**
 ἐπισημαίνω· **βω σοὶ τιμωρίαν , ἀντὶ τοῦ ἐπάγω. Et ἐπισημαίνωμαι , acclamo populari-**
 μου· **ter & applaudo. Isocrat. in Panath. circa principium , καὶ πολλῶν μὲν**
ἡνδρυμαμάτων γέμοντας , οὐκ ὀλίγων δ' ἀνδρείων καὶ παρυσίων , καὶ τῶν
ἄλλων ἰδίων τῶν ἐν ταῖς ἡμετέραις διαλαμπύουσιν , καὶ τοῖς ἀκούοντες ἐπιση-
μαίνεσθαι καὶ βορυβῆν ἀναγκάζουσιν . Aeschines pro secundo rumore pro-
bo, vt populus admurmurans, ἡν τῷ παρὰ πρὸς . ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν
δῆμον, καὶ διεγυμνῶν τοὺς παρ' ἡμῶν λόγους, ἀμφοτέρων ἔφη θαναμάζεμεν. Aristote-
les in loco quem supra citauimus πρὸ θάυμασιον ἀκροσ. λέγεται δὲ ἡν ἐν
ἀβύδῳ παρακόντα τῇ διανοίᾳ, ἔς τὸ δέσποιν ἐρχόμενον ἐπὶ τῶνδε ἡμέρας θωρεῖν
ὡς ὑπερκρινόμενον ἡνδρ, καὶ ἐπισημαίνεσθαι. Id est in theatrum iuisse vacuū mul-
tos dies, illicq; diligēter spectasse, tanq; in eo essent histriones, & plau-
sille acclamasseq; admirabūde. Significat etiā subscribo, approbo, ob-
signo, & ἐπισφραγίζωμαι . Demosth. πρὸ σιφάνου, ἔρ' οἷς ἡ τὰς ἡγεφὰς ἀπέφυγον,

ἔπισημα. ἢ γράφειν ἢ λέγειν ἀπεδείκνυμι λέγειν οἷς τὰς διδωσάς ἐπισημαίνεσθαι, δὴ καὶ
 ως ἢ ἀδωροδοκίῃ πᾶντα πεπράχθαι μοι προσομολογῆτε. *ἔπισημαίνεσθαι etiam*
est ἐπισημόν τινα ποιῆν, insignire & honestare aliquo decore, vt impera-
tor donans milites decore militiæ. Polyb. καὶ τοὺς ὑπὸ ἀσπίδα καὶ σάκ-
 (αν)τάς τινας τῶν στρατιωτῶν, ὑπὸ σημαίνειν δὲ ὁρῶν. *Ponitur & pro quamcunq;*
significationem dare. Aristotel. in quinto Politic. καὶ δὲ καὶ ὑπολαμβάνει
 νη καὶ ὑπαρκτὴν τῶν αὐτῶν ὑπὸ σημαίνοντων ἐν τοῖς ὅρκοις, ὅτι ἐκ ἀδίκης τὸν
 δῆμον. *ἔπισημαίνω, indicium vel indicationem facio. Aristotel. in pri.* *ἔπισημαίνω*
de gener. animal. ἅμα, καὶ τοῖς ἄλλοις γίνεται τὸ πρὶν ἡλικίᾳ τῶν καὶ θήλει τὰ
 κατὰ μὲν ὑπὸ σημαίνειν, id est indicant pubertatem, & aliam status cor-
 porei mutationem. *Idem,* ἐξαιτίας γὰρ ἢ φθίσις τῆς τριχώσεως, τοῖς μὲν ἄλλοις ἐπιδε-
 λόμενον καὶ τοῖς ὄρκοις, ὑπὸ σημαίνειν δὲ καὶ καὶ τῶν μαστῶν. τῶν δὲ θήλει καὶ τοῖς
 στήθεσιν μαστοῖς. ὅταν γὰρ δύο δακτύλους ἀσπῶσι, τότε γίνεται τὰ κατὰ μὲν πλάσσειν.
Inde ἐπισημαίνω verbum medicorum. Galen. καὶ ὅρων, ἀμφημορρινὸς πυ-
 ρετις ὅταν ὁ καὶ ἐκείνῳ ἡμέραν καὶ νύκτα ἢ τὸ πλεονεξῶν τὴν ὥραν ὑπὸ σημαίνων,
 id est indicans, indicationem accessionis edens, hoc est inuadens ho-
 minem. *τριτὴν δὲ τὴν μίαν ἔτι ἡμέραν ἔτι νύκτα ὑπὸ σημαίνων. τῇ δὲ ἐξῆς δια-*
λάττω, καὶ διὰ τῆς πάλιν γενόμενης. *Aristotel. in quinto de histor.* ταῖς μὲν
 οὖν ἀλεκτρυόσι τριῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν πρὸ γενέσεως ὑπὸ σημαίνειν τῶν τριῶν. ταῖς δὲ
 μέλισσις αὐτῶν ὅρκοις ἐν πλάσειν, id est tertio demum die incubationis in-
 dicatio fit ouī ad exclusionem spectātis. *ἔπισημασία, initium accessio-*
nis febris. Dioscor. de costo, σύγχρισμά τι ἐγγύς μετ' ἐλαίου πρὸ τ' ἐπισημα- *ἔπισημασία*
σίας. *Idem de Agarico,* λυαὶ δὲ καὶ γίγνεται πρὸ φθίσις ἐπισημασίας διδόμενον, ante
 aduentantem febrem, vel nondum appetente frigore. *Galen. libro no-*
no Therapeut. ὅταν οὖν μηδὲμία σιωπῇ τῶν τοιούτων πυρετῶν πρὸ φασίς, ἀρχὴν ἐτέ-
 ρου πυρετοῦ γινώσκῃ πρὸς τὸν πλεονεξῶν ὑπὸ σημαίνειν, ἐπὶ ἐσβολῇ ἐκείνης ἐπισημα-
 σίας ποιεῖται, μὲν δὲ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἐπὶ πυρετῶν, οὗτ' ἀμφημορρινῶν, ἔτι διὰ
 τῆς, ἔτι διὰ τῆς ἡμέρας ἔχωρ ὑπὸ σημασίας. *ἔπισημασία etiam est signi-*
ficatio mentis, & id quod vultu præfertur. Cicer. ad Atticum libro
decimoquarto, Tu si quid pragmaticon habes, scribes: sin minus, po-
 puli ἐπισημασίας & minorum dicta perscribito. *ἔπισημαίνω iungitur*
datiuo cum significat portendo. Plutarch. in Demetrio, ἐπισημαίνειν δὲ
 τῶν πλάσσειν δὲ θείον. *Grego. de ostentis loquens,* quæ in persecutione &
 vexatione Christianorum apparuerunt, τῶν μετ' οὕτω καὶ, ἐξαιτίας ἐπισημαίνῃ
 τῶν τοιούτων καιρῶν, id est iram diuinam ob eam tempestatem significat.
Quare etiam eadem constructione pro spectro & pertineo accipitur.
Idem αἰε βασιλῆον, ἐνὸς μὲν γὰρ οὐ πρὸς τὸν καὶ καὶ, ἐπὶ κοινῶν τῶν ἐπιση-
 μαίνων. κοινῶν δὲ ὅπως ἢ ἐκείνως ἔχοντες, καὶ τὸν καὶ ἐκαστον ὁμοίως ἔχον παῖδρα εἶναι
 ἀνάγκη. *Aristotel. in Probl. sect. vigesima sexta,* ὁ δὲ νότος ἐπισημαίνειν μὲν,
 ἐπιτελλῶν δὲ τῶν ἄλλων. τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἔστι μεταβολὴν τῶν αἰετῶν ποιεῖν. ἵππος, ἵππος

M ▼

μαίνω, indico. Idem in quarto Ethic. εν πύττει γὰρ ἡ μεγαλοπρέπεια, ὑπὲρ ἧς οἱ
 ἐλθοντοίοντες, καὶ ἀπὸ τοῦ τῶνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Et alibi itidem. Plato pro
 signum de posuit, & antesignanum me præbeo & auctorem suaso-
 remq, libro octauo de Repub. de factiosis concionatoribus loquens,
 ὅς ἐστιν δὲ μὲν προσώδης, λαβὼν σφόδρα παρόμῳ ὄχλῳ, γλώτῃ τε καὶ σόματι ἐνοσίφ
 ῃ νόμῳ φόνε συγγενὲς, καὶ ἀνδραγατῇ καὶ ἀποκτείνῃ, καὶ ὑποσημαίνει καὶ πρὸς
 κοπῇ καὶ γὰρ ἀναδασμόν, signum det & auctorem se suasoremq, præbe-
 at nouarum tabularum, legisq, agrariæ. ὑποσημαίνει hoc loco ἀπὸ τοῦ
 προσσημαίνω. προσσημαίνω intelligo ex more Atticorum de quo antea scripsi. προσση-
 μαίνω autem portedo significat, vt dū futura præsignificant. Xenoph.
 οἱ δὲ πάντα ἴδουσι, καὶ προσσημαίνουσι ὅς ἐστιν ἐθέλωσι, καὶ ἐν ἰσότητι καὶ ἐν δυνάμει
 καὶ ἐν φήμασι καὶ ἐν ἐνέρασι. Plutarch. ἐδόκε δὲ τὸ δαιμόνιον προσσημαίνειν
 τὰ πρᾶξιμα, σασμοῖς καὶ φάσμασι. Ἀποσημαίνωμαι etiam obfigno si-
 gnificat. Herodia. Ἀποσημαίνωται τὸ ὑπὸ σολύ. Ἀποσημαίνωμαι τὰ χρέματα,
 est bona reorum adnoto & damnatorum, hoc est vt publica aut pu-
 blicanda perscribo & obfigno. Xenoph. in secundo ἐπιμνήμῳ, de trigin-
 ta tyrannis loquens, ἐδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν μετῴκων ἕνα, ἕκασον λαβεῖν, καὶ
 αὐτοὺς μὲν ἀποκτείνειν, τὰ δὲ χρέματα αὐτῶν ἀποσημαίνειν. Idem, οὗτοι δὲ διὰ τῶν
 ταῖς ἐμᾶς ἐστὶν ἀδικαΐας, δικῶν ἐξέλκων, καὶ τῶν ἐλατῶν καὶ ἡμετέρων ἀποσημαί-
 νομεν, id est annotabant vt publicandos & poena afficiendos. de homi-
 nibus enim & de bonis dicitur, vt requirendi rei adnotabantur in co-
 dice Iustiniani in tract. de requirendis reis. Vlpia in tract. de appella-
 ti. Si quendam in insulam deportandum annotauerit Præses provin-
 ciæ, & imperatori rescripserit vt deportetur, videamus quādo sit pro-
 uocandum: an cum imperator rescripserit, an cum ei scribitur. Idem
 alibi, Propter eandem causam & si quis deportatus fuerit ab eo qui
 deportandi ius habet, vel adnotatus neq, vincula patietur, neq, vllam
 aliam iniuriam quam patitur qui sententiæ non acquieuerit. Plin. ad
 Traianum de Christianis, Fuerunt alii similis amentiae, quos, quia ci-
 ues Romani erant, adnotati in urbem remittendos, id est ἀποσημαίνω-
 μιν, vel ἐπισημαίνωμαι. Rei autem requirendi adnotati sunt, quos Gre-
 ci ἀναζητούμενους προσημαίνωται προσημαίνω vocant. Li hodie præconio in-
 clamantur in trinundinum, exilioq, mulctantur propter contuma-
 ciam. Annotatio autem bonorum etiam ἀπὸ γράφῃ dicitur. Ἀποσημαί-
 νω, do signum. Plato in Euthyd. ταῦτα ἀπὸ τῶν αὐτῶν ὡς ἀπὸ διδασκάλου
 χορὸς ἀποσημαίνονται, ἅμα, ἀνιδρογέσκον. Ἀποσημαίνειν, annotationes & col-
 lectanea facio, & commentarios scribo. Ammo. in Prædicamenta Ari-
 stotel. ἱππομνήματα δὲ καλεῖται ὅσα πρὸς δικαίαν ἀποσημαίνονται ὑπόμνησιν. ἀσφάλει
 γὰρ διὰ πολλοὺς τὰ τῶν ἀρχαιοτέρων ἀναγιγνώσκοντες συγγραμμάτων ἀποσημαίνονται
 αὐτῶν τὰς πρὸς ἑκάστου πράξεως δόξας, καὶ τὰ ὑποχρήματα τὰ πρὸς τὰ κατὰ φύσιν

προσημαίνω

ἀποσημαίνω
μαι.Adnotare
reos.Rei requi-
rendi,Annotatio
bonorum.
ἀπὸ γράφῃ
ἀποσημαίνω
ἀποσημαί-
νωμαι.

σηκὰ. Διασημαίνω, do signum, manu significo, accusat. iunctum. Plutar. Διασημαίνω
 καὶ διεξέλασσε γὰρ τῶν λιμένων, διεσήμηνεν αἰτησιν ἡσυχίας τῷ σιωπῆς. Significat
 & nota insignio, signo aliquo noto. Xenoph. πάντως οὐ μοι τούτους δια-
 σήμηνον. Προσημαίνω, præterea significo, διορ, ῥῆμα ὅτι μέγ' λόγος χρόνων προσημαίνω
 διαφόρων προσημαυμένων, id est cum actione etiam temporum significati-
 uum. Aristotel. πρὶ ἐξηκοντάς, ῥῆμα δὲ ὅτι δὲ προσημαυμένον χρόνον. ἔ μέγ' ἐξέρ-
 σημαίνει χωρὶς. Σημαίνομαι, ὃ πρᾶσημαίνομαι, obfigno. Paus. in Lacon. ὅρ σημαίνομαι
 ἐς τοὺς ἑμῆς προήχασιν, ὥστε οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ὅπότ' εἴ σημαίνωσιν, τῶ πο-
 λυδῶρ σημαίνονται ἀκόνη. Sic apud Demosth. σημαίνωσιν τὴν συγγραφὴν.
 & Plutarch. itidem usus est. Σημαίνω, do signum, edico. Andocid. πρὶ σημαίνω
 τῶν μυσηρίων, τὸς δὲ ἱππῆς ἐτι νυκτὸς σημαίνει. τῇ σάλπιγγι ἐκέλευσεν ἡκεν ἐς
 ἀνάκτορον. Plutarch. σημαίνει τὴν ἐφοδον, Dat signum pugnae. Et σημαί-
 νει est imperare, imperitare. Iliad. primo, πάντων μὲν κρατέειν ἐδέλεα, πάν-
 τας δὲ ἀνάγειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν. Vnde τὰ σημαίνοντα πράττειν significat pa-
 rere mandatis, & imperata facere, καὶ τὰ κελδονόμια ποιῆν. Xenoph. πρὶ μὴνα
 ἱππικῆς, Διασημαίνω δὲ ἂν καὶ διὰ τοιοῦτο καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὑπηρετῆν ἂν, ἐπὶ προσδοκῶν
 ὅποτε τὰ σημαίνοντα, πράττειν, ἑκαστὸν ἑκάστῳ, de equo loquens. Polyb. ὅτε πρῶ-
 τῶν σημῆων καταλύσιν σκηναί, Ad primum classicum vasa colligunt.
 Σημεῖον, adnoto. idem quod ἀποσημαῖναι, de quo paulo ante dictū σημαῖναι
 est. & commentarium rerum scribo ex quo fiat postea historia. Et
 σημεῖον, commentarius. ut in vita Thucydidi. Ἀφ' ἧς ὁ πόλεμος ἤρξα-
 τ, ἡ σημεῖον τὰ λεγόμενα, πάντα. ἡ μὲν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχὴν, ἡ τὴν μόνον
 σῶσαι τῇ σημεῖον τὰ πράγματα. Σημεῖον, insignio, signum præterendo, σημαῖναι
 vel imitor. Greg. de Iuliano demonum phantasmatis perterritο, ὃ δὲ
 τῷ ἀδοκίμῳ πωλεῖται, ἐπὶ τὸν σαυρόν καταβύλα, καὶ τὸ παλαιὸν φάρμακον. καὶ τὸ
 σημεῖον ἡ τῇ φόβῳ, καὶ βοῶν ποιῆται τὸν διωκόμενον. hoc est, & hoc
 crucis simulachrum manu ducit, & contra phantasmata opponit,
 eiusq; auxilio utitur quod ipse infectatur. Alibi passim posuit, ἐς τὰ
 διοφάνια, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν ἡ μὴ καταλαβάνῃ τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημεῖον
 να, insignita, notata. Σημεῖον, punctum, id est κέντρον, ἀκαριαῖον. Aristot. σημαῖναι
 de mundo, τὸ δὲ σύμπαντ' ἔρως τε καὶ κόσμος σφαιροειδὺς ὄντος, καὶ κινημῶν
 γυρομένων, ὅτι ἀκίνητα δὲ ἀνάγκη ὅτι σημεῖον καταλαμβάνει ἀλλήλων, & reliqua. Et
 σημεῖον, signum & nota. vnde σημεῖον λέγονται dicuntur οἱ ταχυγράφοι, exce-
 ptores actuarii qui notis scribunt ut verba oratorum subsequantur.
 ut apud Plutar. in Catone. Σημεῖον δὲ cum dicunt, hoc significant, hu-
 ius rei quam dico signum est & argumentum. & sine verbi substanti-
 ui aut alius adiectione dicitur. Demosth. πρὶ πρᾶτος. οὐ γὰρ ἀρχὴν ὑπὲρ
 τοῦ ἐξήκοντος κρίνεται, οὐδ' ἀλλ' ἐξήκοντος δὲ ἀρχὴν διαβεβλήται. σημεῖον δὲ, ἐπὶ γὰρ ἡ
 ἐξήκοντος & reliqua. huius rei argumentum est. Et in eadem inferius, καὶ
 τῶν ἀπώλειαν τὸν τίμασθον, ἡ μὲν δὲ ἀρχὴ τῇ ὑμῖν παίδων ὅπως ἔσονται

- σώφροντες προσφῶν, ἀλλ' οὐ βυλβύων ἐγχαίον, ἂν ἴς τις φίλιππον ὅπλα ἄτων ἀλλῷ, δάνατον εἶναι πλὴν ζυμίων, σκμῆον δὲ πόσον γὰρ & cætera. Simile est ἀπόδῃς δὲ ξίς δὲ, apud Gregor. πρὶ θεολογίας, vbi de sole loquens ita inquit, πλείον τῶν ἄλλων ἀσέρας ἀγκρύνῃων φαιδρότητι, ἢ ἄντες ἐκείνων ἐτέρως ἀπόδῃς δὲ. οἱ μὲν, τὸ μῆριον δὲ ἀνδράμωσιν. ὁ δὲ, ὑποδράμπει. Simile est τικμῆριον δὲ. vbi ἐσω vel ἐκ ἄρ, vel quid simile subaudimus. sunt enim locutiones compendiosæ, quales multæ sunt in vsu apud Græcos. vt infra fortasse dicemus. Aliquando autem ita dicitur, vt hætere nouitii lectores aliquantisper possint, vt apud Aristotel. in octauo de hîstor. animalium de morbis equorum loquentem, λαμβάνει δὲ καὶ ἐλπίς. σκμῆον δὲ ὅτι ἀξίως ἵστας τὰ μὲν ἐπίθια σκέλει ἐφέλκασιν ἐπὶ τὰ ἐμπροσθία καὶ ὑποφύσιν, ὥς ὅτι ἀλλήλοις συγκρούσιν, indicium autem morbi quod posteriora crura tractim agunt ad anteriora. Hic enim vel οὐ vel γὰρ subaudiendum. Idem, σκμῆον δὲ τὸ ἀξίως ἵστας, μαλ' ἀκὸς γίνεται ὁ θραυὸς καὶ θραυὸν πνῆ. Et rursus, λαμβάνει δὲ καὶ τὴν τέταντον. σκμῆον δὲ, αἱ φλέβες τέτανται πᾶσι. Verum vt ad λέω & composita redeamus, ἐκλέω præter supradicta etiam adnoto & colligo significat. Aristotel. in Physiognom. οἱ δὲ ἐκ τῆς θηρίων φυσιογνωμονοῦντες, ἐκ ὁρῶν πλὴν ἐκλογῇ τῆς σκμῆας ποιῶνται. Idem, ἐκ δὲ ἴς τὰ ἴδια ἐκάστω τῆς θηρίων ἐκλέξασιν, ἐκ ἄρ' ἔχοι ἀποδῶναι ὅτι ταῦτα σκμῆα. Et rursus, ἐκ δὲ ἡνί πάντας τοὺς τρόπους φυσιογνωμονοῦν, ἢ ἐκ κατ' ἄλλους, ἢ πλὴν ἐκλογῇ τῆς σκμῆας ἀνομοίως πρὸς ἑαυτὸν, id est notationem. Idem, ἐκ οὗ μῆτις τὰ κοινὰ σκμῆα ἐκλέξαντες φησὶ γίνεται, μῆτις δὲ τὰ ἴδια, ἐκ ἂν ἐκ καθ' ἐκάστω τῆς ζώων σκίπτει. ἐκλογῇ, est delectus & electio, quia ἐκλέω eligo significat. vt ἐκλέομαι. Aristid. οἱ μὲν μὲν οὗν αἱ μόνον ταῦτα ἐκλέξας ἐπιπανάμω, ἔχον ἂν πέρας ἀρκῶν τὸν λόγον. Plato in Gorg. καὶ δι' ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέπουν πρὸς τὸ εἶναι ἕρπον ἐκαστον, ἐκ ἂν ἐκλογῇ μὲν αὐτὸν προσφέρει πρὸς τὸ εἶναι. ἐπιλέομαι etiam eligo significat. Lucia. ὥς ἐπιλεξάμεν τὸν ἐνδον ἂν ἐδέλῃς, κῆσο καταβαλὼν σεαυτὸν. Et ἐπιλεγόμενοι στρατῶται apud Polybium, delecti. Et ἐπιλογῇ, electio. Herod. in Thalia, ὁ δὲ διαλιπὼν ἡμέρας τὰς συγκαμύνας, αὐτὶς ὑπὸ λεξάμεν τῆς βασιλευσίων δ' ἐξήγαγε, καὶ καπνόνδουσι τῆς Δαρδανίου στρατιωτῶν τοὺς δι' ἡμέρας. Diod. voce actiua dixit, ἡμῶνται μετὰ δέκα νέων εἰς μακεδονίαν ἐπεμψέ, προσάξας τὸ νέων τοὺς ἀνέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατίαν. ἐπιλέκτοι στρατιῶται βαρυτόνως, extraordinarii, vt Polybius interpretatur. ἐκλεκτοὶ vero δυνάτονως, sunt delecti & eximii, qui etiam ἀπόλεκτοι dicuntur. Idem, οἱ τὸ ἐπιλέκτωρ ἱππέων ἀπόλεκτοι καὶ ἄντες τῆς ἐθελοντικῆς στρατιῶν, id est numero extraordinariorum delecti, eorumque nonnulli qui sponte militabant. ἐπιλέκτοι etiam dicuntur lecti & delecti. Athen. ἐπὶ δὲ τοὺς τοὺς ἐπιλέκτοι χίλιοι ἀντὶ τὸ δ' ἐξαιρετο καὶ ἐκλεκτοί. Legitur etiam apud Plutarch. vt apud Athenæum. ἐπιλέομαι etiam τὸ ἀναγινώσκω. Lucia. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐρμῆς ἀνελόμεν τὸ μῆλον, ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, legit quæ in malo

scripta erant. Plutarch. de Homérica poesi, *ἢ ὡς ἀκριβῶς ἑκάστα τῶν ἐργῶν* μὲν ὡς ὑπὸ τοῦτο. *Dicitur & ἐπικλέρομαι, ut ἐπιλέτομαι.* Paus. in Atticis, ταῦτα *ἐπικλέρομαι* τὰ Βιβλία ἐπιλεγόμενοι μάλιστα ἐπύλθε θανμάται πύξον. Idē in Corinth. *ἐπιλέρομαι* τὰ δὲ μοῦ ὅπως ἔχοντα, ἐπεξελέγμεν. ubi τὰ ἔπειν subaudiendum ex præcedentibus. ἀντὶ τοῦ διεξῆλθον, ἐπεξεῖλθον, percensui, perlegi. Alibi ἐκλέξατο pro eodem dixit. Significat etiam recensere, recognoscere. ut, δ. ὃ τὸν ἀριθμὸν ἐπιλέξατο τῶν στρατευόμενων. Herodot. in Polymnia ἐπιλέγας ἀντὶ τῆς ἀναβάλλεως posuit, nisi sit mendum, τοῖσι ποίνω βαλομένοισι κίεον, ὡς τὸ ἐπίπαιον ἐλέει γίνεσθαι τὰ κέρδεα. τοῖσι δὲ ἐπιλεγόμενοις πάντα ἔδκνέσσι, & μάλα ἐθέλει. *ἐπιλέγω* voce actiua, & ἐπὶ τοῖς ἐργασίοις τὸν λέγω καὶ προσέθημι. Aristotel. ἐπιλέγεται δὲ ὡς μὲν δὲ, Additur his fabula. vel, hinc autem orta fabula. Sic de adverbio dicunt Grammatici, ἐπίρρημα ὅτι μέντοι λόγος κατὰ ῥήματι λέγόμενος, de verbo dictum, aut a verbo statim dictum. unde ἐπίλογος dictus, id est peroratio, pars extrema orationis, quasi iam dictorum enumeratio. *ἐπιλέγω*, dicti aut facti ratione subdo, reddoq, hoc iam dictis & præterea addo: & de facto vel verbo hoc dico, & quasi elogium addo. Aristotel. in secundo Ethic. πᾶσι δὲ ἐπισήμην ὅτι δὲ ἔργον δὲ ἐπιπλεῖ πρὸς δὲ μέσον βλέπων, ἔστι τὸ ἄγασθαι τὰ ἔργα. ὅθεν ἐνώθασιν ὑπὸ λέγειν τοῖς δὲ ἔχουσιν ἔργοις, ὅτι ἔτ' ἀφελῶν ὅτι οὐκ ἐπιδόξαι, itaq, cum vident opera recte facta, de his dicere solent, id est λέγειν ἐπὶ τοῖς δὲ ἔχουσιν ἔργοις. Et circa finem eius libri, ὅτι οὐκ οἶμαι δὲ δημογέροντες ἐπαδοῖν πρὸς τὴν ἐλένιν, τὰ δὲ παθεῖν καὶ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἐδονίαν, καὶ ὅτι πᾶσι τὴν ἐκείνων ὑπὸ λέγειν φωνῶν, & de ea vocem in omnibus usurpare τῶν δημογέροντων, id est hominum ætate venerandorum. Xenoph. in pri. ἀναβάσ. πολλὰκις δὲ χῆνας ἡμιβρώτους ἔπειμει καὶ ἄρτων ἡμίσεια, καὶ ἄλλα τιαῦτα, ἐπιλέγειν κελύων τὸν φέροντα, τῆτοις ἡδὲ κῆρας, & de iis dicere iubebat. Idem in lib. primo παιδείας, ἐνταῦθα δὲ τὸν κύριον λαβάντα τῶν κῆρων, διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θραυστοτάτους, ἐπιλέγοντα ἑκάστω σοὶ μοῦ, ὅτι προθύμως ἱπποδύει με διδάσκαλος σοὶ δὲ, ὅτι μοι παλὸν ἐδωκας. σοὶ δὲ & reliqua, elogium vnicuiq, addentem. Plutar. in sexto Sympof. de quodam sacrificio loquens, καὶ τῶν δικτύων ἕνα τύποντες ἀγνέαις ῥάβδοις, διὰ θυρῶν θύελαυνουσιν, ἐπιλέποντες ἕω βόλιμον, ἕσω δὲ πλάττον ἢ ὑγῆαν, id est simul vel statim subiicientes & effantes hæc verba. *ἐπιλέγω*, cōiectura colligo, ut ἐκλέγω, καὶ ὅτι ἀναλογίζομαι. Thucyd. ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλω αὐτῷ ἐς τὰ ἄλλα ὑπὸ τοῦτο ματὰ πρῶτον, indicia improbitatis colligentes ex vitæ institutis. de Alcibiade loquēs. *ἐπιλέγω*, eligo. Herodot. in Thalia, ἡμεῖς δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες δμιλίην, τῶν τοῖσι πρὸ τοῦ μὲν ὅτι κῆρας, Nos vero optimatum delecto collegio, illis imperium accommodamus atq, attribuimus. de oligarchia loquens. καταλέγομαι *καταλέγομαι* voce passiva, recenseo & numero significat. Athen. καὶ τῶν τοῖσι τῶν καὶ δὲ ὁ πλάτων καταλεγόμενος ἑκάστον τῶν πρῶτον, ὅτι κατὰ μικρὸν τὸν

κατὰ λόγον. Xenoph. μετὰ δὲ ταῦτα καταλέξατο τὴν στρατίαν, ὁπλιτῶν
 κατὰ λέγω. καὶ πρὸς τακοσίους. Inde κατάλογος, enumeratio, recensio. καταλέγω vo-
 ce actiua, deligo & conscribo centurioq, hoc est κατατάττω. Lys. in
 Apolog. ὅν τοίνυν ἐστὶ εἰς τὸν κατάλογον Ἀθλωαῶν καταλέξας ἐδίδαξε φανήσο-
 μαι, ὅντι δίδωται καταδικοποιήσας. Idem, ὅντι καταλεγεῖς ἐπεξήλθε
 μετ' ἡμῶν στρατοποιοῦν, conscriptus & delectus. Xenoph. ὁπλίτας πε-
 ς αὐτὸν καταλέξειεν χιλίους ἐκείνους, voce media dixit. Significat etiam al-
 lego & ascribo. Plutarch. καταλεγυῖν εἰς σύγκλητον ἀπὸ τῶν δέξας ἐξέβαλεν.
 Inde κατάλογος, delectus & allectio. Διαλέγω quid sit, nos alibi dixi-
 mus. Αναλέγωμαι, lego id est decerpo, colligo. Lucia. καλεῖται δὲ ὑμᾶς καὶ
 λαμῶνα τὸν ὑμέτερον, ὅτι ταῦτα διελωθήκατε πικρία καὶ πλυσθῆ, ἃ ὡς ἀναλέξατο αἰ-
 κεῖν ἐπὶ σῶμα καὶ ἀναπλέσας, καὶ ἀρμόζον. Gregor. εἰς δ' ἄγιον βάνισμα, πά-
 λιν ὑπενέσωσι τῶν φιλισμῶν, καὶ πλάκας ἐκ τῶν θάων λόγων τῶν ἀναλεγόμε-
 νων. Idem, σὺ δ' ἐν ἡγίᾳ αὐτὸν ἀναλεγόμενος, καὶ πρὸς τῶν ἀρετῶν, id est ἐκ sa-
 cris monumentis colligens. Significat & colligo sparsa & effusa.
 Herodot. in Thalia, ἐκ τῶν πηλῶν δὲ αὐτῶν ἐκάσκη, θιάζῃ τ' ἡρώδῃ σου θύκη ἐδω-
 κέντο τὸν Δημοκρίδην, ὅτι δὴ ἡ διαφιλίᾳ δωρεῖ, ὡς τὸν ἀκροπύοντα ἐκ τῶν θαλάσσης
 σαπῆρας ἐπὶ ὁμίλῳ ὁ οἰκίτης ἀνιέγεται. Significat & lego, id est διερχομαι &
 ἀναγιγνώσκω. Lucia. ἐγὼ μὲν ἠεροῶμι, δὲ δ' ἀνιέγεται καλὰ ποιήματα, recitabat.
 Gal. τὸς ἀναλεγομένους ταῦτα, lectores huius libri. Significat & ἀναλογίζο-
 μαι, id est argumentis & ratiocinatione colligo. Significat & ἀνα-
 παύομαι καὶ ἀναμνησκόμεναι καὶ ἀναπλῶ, hoc est animo verso re præ-
 teritam & reminiscor ac reputo, cuius exemplum non occurrebat cū
 hæc scripsi. ἀναλεγομένην passiva significatione dixisse mihi videt Xe-
 noph. pro ἀναγιγνώσκουσαν, in secundo ἀναβασ. σὺ οὖν πρὸς τοῦ συμβαλόντος
 ἡμῖν ὃ ἡ σοὶ δοκεῖ κάλλιστον καὶ ἄριστον εἶναι, καὶ ὃ σοὶ ἡμῶν οἶσι εἰς τὸν ἔπειτα χρό-
 νον ἀναλεγομένην, olim cum legetur. ἀνάλεκτε, collectus. quo vocabulo
 Seneca ad Cornelium usus est pro libro collectaneorum. ἀναλογίζο-
 μαι etiam significat ἀναλέγωμαι, id est reputo, æstimo, expendo, animo
 verso. Plutarch. in Antonio, ἐδίδαξε δὲ τῶν ἀναλογιζομένων δὲ σκεῖν, ἀπλάττειν
 ὁ δὲ δὲ Ἀντωνίου. Aesch. ἡ δ' ἔως δ' ἂν ἔτωγε ὃ Ἀθιωαῖοι ἀναλογίζομαι ἐναντίον
 ἡμῶν πρὸς τὸν γράσαντα δὲ φέροισμα, διὰ τῆς δουρεσίας ἀξιοῖ τὸν Δημοκρίδην
 φανῶν. Significat etiam ἀνατίθεμαι καὶ μεταβαλλόμεναι, ut inquit Pol-
 lux. hoc est errorem reputare, retractare, resipiscere, & sese respicere.
 Aristotel. in nono de histor. animal. de delphino loquens prædam
 suam persequente, in profundum fugiέτην, cum ipsi necessaria sit re-
 spiratio, τότε δὲ ἐὰν ἀποφύγῃ ὁ ἰχθὺς, συνακολουθεῖσιν εἰς βυθόν, διὰ δὲ παρ' αὐτῶν ὅτι
 αὐτοῖς μακρὰ γίνονται ἢ ἀναστροφῇ, κατέχουσι δὲ πνεῦμα, ὥστε ἀναλογισάμενοι,
 id est quasi reputantes spatii longitudinem, aut quasi incepti poenī-
 teant, aut quasi recolligentes. ἀναλογίζομαι etiam ab Antiphonte

ἀνάλεκτε

ἀναλογίζομαι

μα.

dictum est ἀντὶ τοῦ ἀναλογίζεσθαι, hoc est vicissim reputare, ex aduerso ratio-
 tiocinari, ut euenit coniecturam facientibus. ἀναπιμπάζομαι etiā ἀνα-
 λογίζομαι significat, & in memoriā redeo, præterita reputo. Lucian. de iis ἀναπιμπά-
 loquens qui sunt apud inferos, & vitæ felicitatē requirūt, ἵσως ἀνὰ ὄψιν ἔρομαι.
 ἔρομαι ἀναπιμπάζομενοι πλὴν παρ' ἡμῖν διδαιμονίων. ἀντὶ τῆς ἀναπλοῦντος καὶ ἀναπνεύ-
 μνοι. Plato in Plilebo, καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπλῆσθαι μνήμην εἴτ' αἰσθάνηται, εἴτ'
 θυμωδίαται, αὐτὸς ταῦτα ἀναπλήσει αὐτὴν ἐν ἑαυτῇ, ταῦτα ἀναμνήσας καὶ μνήμης πρὸ
 λαομένη. ἀντὶ τοῦ ἀναμνῆσθαι. Dicunt enim ἀναμνῆσθαι τῇ μνήμῃ τὸ δε καὶ ἀναπιμ-
 πάζομαι. Lucian. ἡρώϊκός τις μύθος ἀκνωσμένη, In memoriā reducens & ἀναπνεύμα.
 reuocans noua lectione. Quod Quintilianus renouare memoriā di-
 xit: alioquin hoc verbum instaurare significat, ut apud Herodian.
 προσήκειν οὐκ ἀντὶ τῆς ἐξουσίας ἀναμνῆσθαι πᾶσαν ὁλόκληρον ἢν πρότερον ἔχον ἀρ-
 χῶν, id est Cyri imperium instaurare ac restituere. ἀπλῆγω, deligo. ἀπλῆγω.
 ὅθεν ἀπελεγμένοι ἐ' ἀπόλεκτοι, delecti, eximii, selecti. Liuius libro quin-
 to de bello Macedonico, Consilium quidem vniuersæ gentis Aetor-
 li post dimissos Romanos non habuerunt. Per apólectos autem (ita
 vocant sanctius consilium quod ex delectis constat viris) id agita-
 bant quomodo res in Græcia nouarentur. ἀπλῆγω, decerpo. Theophrast. in nono de Pæonia loquens, ἐὰν γὰρ ὁφθῇ ὑπὸ θρυοκολάπτε, τὸν μὲν
 κατὰ τὴν ἀπλῆγαν, κινδυνεύει τῆς ὁφθαλμοῖς. ἀπλῆγω, δ' ἀπαγορεύω, interdico &
 veto. καὶ ἀπλῆγω δικαστῶν, reiicio iudicem ut iniquum, quod Iurisperi-
 ti recuso dicunt. Plutarch. in Cato. ὁ δὲ φλάκκῃ ἀπέλεξε αὐτὸν ἐκ τῶν δι-
 καστῶν μετὰ τὴν λόγον, καὶ ἔθεν ἡτὸν ἥλω, καὶ ἄρξον ἡν πρῶτα καὶ δυσμεταχέ-
 ρισον δ' ἀπὸ τῶν τοῖς φθόνουσι, μήτε βουλομένων αὐτὸν ἀπλῆγαν δικαστῶν, μήτε ἀπλῆ-
 γαν πλῆμῶσι. ἀπλῆγω δ' ἀπαφάνω, id est ἀπαφάνω, probō, declaro. Philo de
 mundo, τέττα δὲ τὶ ἂν εἴη χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπλῆγαν πλὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγέ-
 νησαν δυνάμειον, id est perdere & efferre. ἀπλῆγομαι, repudio, repello, nō ac-
 cipio. Plutarch. in Cato. μή φθιγομένη δὲ τῆς ἀπῶν, ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῇ
 προσώπῳ δοκῶντες ἀπλῆγῃ πλὴν δέκον, ἀράμηνος αὐτὸν δ' πομπαίδιος ὑπὲρ δυ-
 ρίδος, ὁμολογῆν ἐκείλῳ, ἢ ἔτιαν ἐφασκεν. Et in Solone, ἡς φθὶ θεῶν πλὴν ἰκεστῶν
 ἀπλῆγομένης. Et in Lucullo, ἀπλῆγομένης τῇ ἀσκόλῃς τὰ πρῶτα, sibi nō po-
 scente Senatus principatum. Polyb. ὁ δ' ἡττῆται τοῖς ἀχαιῶν ἀπλῆγομένη
 πλὴν ἀρχῶν, detrectans & non admittens. Significat etiam ἀπαγορεύω,
 id est succumbo, cedo, do manus. Plut. in Lycurgo, τριτάτοι δὲ καὶ νικῶ-
 ῖντες, ἐδίδωνον ὅσον βεβαιώσας τὸ νικῆμα. Ἐπὶ γυναικῶν ἔπε ἐκλυτικὸν ἡγόμενοι πό-
 πῃ καὶ φοβῶν ἀπλῆγομένης καὶ πρῶτα κωλύοντες. ἀπλῆγομαι πλὴν ψυχῶν, est
 quod dicunt Latini despondeo animum. Gregor. ἐς βασιλεῖον, διὰ τοιο-
 ῦτον ἀπλῆγαν πλὴν ψυχῶν. ἐκ ἐδίδον ὑπὸν τῆς ὁφθαλμοῖς, ἐδὲ τυσαγμὸν τοῖς βλεφάροις,
 προσεδάπανα τὸ λατόμῳ τῇ σαρκῶν ταῖς φροντίσιν. ἀπόλογος fabula est
 moralis, ut inquit Cicerō de Oratore. παραλέγωμαι, lego littus, hoc παραλέγωμαι

est $\pi\epsilon\acute{\rho}\alpha$ τὸν ἀγίαλόν καὶ ἡ $\kappa\alpha\iota$ τὴν ἡτόνα, πλέω. In Act. Apostol. cap. xxi. μέλις
 δὲ $\pi\epsilon\acute{\rho}\alpha$ λεγόμενοι τὶ κρίτῳ, ἡλδομὴν εἰς τόπον. Alibi, παραλέγοντο τὴν κρίτῳ. In
συλλέγομαι. quibusdā exemplaribus legitur $\pi\epsilon\acute{\rho}\alpha$ λέγοντο. **συλλέγομαι** voce passiva fi-
 gnat comparo, quæro. Demosthen. $\kappa\alpha\iota$ Νεαίρ. $\Sigma\alpha\upsilon\lambda\epsilon\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ τὸν βίον ἀπὸ
 τῆς πῶν, Quæ inde victum quæsiuit. Idem, ἡς δὲ ἡλθιν εἰς τὸν φράσσορα ἄνδρα,
 ἐργάτῳ, καὶ ἀκριβῶς τὸν βίον $\Sigma\alpha\upsilon\lambda\epsilon\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ οὐκ ἠπίσαστο τῷ φράσσορ. Τῷ φράσσορ
 σκην. ἀπὸ τῶν περὶ σκην. **Significat & colligo.** Herodia. ἄγων στρατιῶν πᾶ-
 σαν ἢ ἀντὶς $\Sigma\omega\upsilon\lambda\epsilon\kappa\tau\acute{o}$. **Inde σύλλογος, concilium & conuentus, $\Sigma\omega\upsilon\lambda\epsilon\delta\iota\sigma\tau\acute{o}$ ν** cō-
συλλογος. sessus & $\Sigma\omega\upsilon\lambda\epsilon\chi\omicron\upsilon\sigma\tau\acute{o}$ ς, id est collegium vt Augurum. Aesch. κολύα γὰρ εἰς
 τὸ σύλλογον ἢ τὴν ταῖς πύλαις ἀπαντῶν, id est $\Sigma\omega\upsilon\lambda\epsilon\delta\iota\sigma\tau\acute{o}$ ν. **Significat etiā collo-**
quentium circulum. Demosth. $\Sigma\upsilon\lambda\lambda\omicron\gamma\omicron\iota$ καὶ λόχοι παντοδαπὴ καὶ τὴν ἀπορὰν ἐγί-
 γοντο τότε. Thucyd. τοσαῦτα ἀπὸν καὶ διαλύσας τὸν σύλλογον ὁ ἀρχιδάμω. Με-
 λισσιππον ἀπεστέλλει, id est concilio dimisso. Plat. in Gorg. εἰ δὲ λόγῳ δια-
 τωρίζω, ὅτι ἐκκλησία ἢ ὅτι ἀλλὰ ἐνὶ συλλόγῳ, hominum conuentu & frequen-
 tia. **συλλέγομαι** etiam idem quod $\Sigma\upsilon\lambda\lambda\omicron\gamma\omicron\iota\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, hoc est ratiocinor, collig-
 go. vt mendose colligis inquit Stoicus. rationem alicuius rei geren-
 dæ vel explicandæ in eo, certis argumentis colligo & cōstituo. Greg.
συλλογίζομαι. τὸ τὸν δὲ ὁ φυσικός νόμος διδάσκει, ὁ δὲ διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ πεταγμένων τὸν ἀρ-
συλλέγομαι. χητὸν τῶν συλλογισμῶν, id est e rerū ordine, ratiōq; temporū vicibus
 statuēs deū esse mundi conditorē, atq; ratiocinatione colligēs. Est etiam
 colligere ex assumptiōe propositionū, quasi calculis subductis sum-
 mā argumentorū efficere. Idē, ἢ δὲ τῶν ἀποσπασμάτων ἡμᾶς, ἀπὸ καὶ ἐάντ' εἰ-
 θεὸν ἰδόντες, μετρίως ἡνα φαντασίαν ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων συλλογισμῶν. Vtrūq;
 verbum pro eodem posuit. Plut. de Cesare Rubiconē transituro, αὐτὸς
 πρὸς αὐτὸν συλλογισμῶν τὸ μέγεθος τῶν τομῶν, id est ἀναλογισμῶν. Demo-
 sthen. ἀλλ' ὡς εἰσὶν ἡμέτερά ἐκείνη, εἰ μόνον ὄνομα ἄνδρα ἐκείνῳ, ἀλλὰ ὅτι πρὸς
 λαοκτόντα δὲ, ἀρχὴς τῶν πραγμάτων καὶ συλλογισμῶν ὁρθῶς τίνος εἶνα ταῦτ' ἐπιστα-
 πειν ὁ φίλιππος. ἀπὸ τῶν ἐσοχασμῶν, ἐσκεμμένον καὶ διεγνωκῶτα, qui recta con-
 iectura iudicasset & ratione subducta collegisset. Poscebat (inquit)
 ille dies nisi fallor, hominem non reipub. modo bene cupientem, sed
 qui ab initio vt quæq; res nata esset, ita quidnam ea re ageretur com-
 pertum haberet, animoq; comprehensum: cuiq; recte animaduertere,
 persentiscereq; contigisset qua de causa hæc aut illa res ab Rege
παρακολουθεῖν susciperetur. Est autem παρακολουθεῖν, animaduerfione & intelli-
 gentia assequi dicentem. Aeschin. ἡμᾶς περὶ βουλοίμην εἰ ἀκούει, καὶ
 προσέχει τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν ὁμαδῶς. Galenus πρὸς ὑγιεινῶν, καὶ
 ταῦτα, εἴπῃ ὑπὲρ τοῦ ἐνδεξασθαι μὴ ῥάδιον εἶναι παρακολουθεῖν βιβλίοις
 παλαιοῖς, ἀλλὰ τῶν ἐκπεπονημένων αὐτῶν, intelligentia consequi, intelli-
 gere Hippocratis & antiquorum scripta absq; enarratoribus. nihil
 enim fugere potest eum qui euestigio sequitur. Iosephus de Græcis

loquens qui de Iudæis scripserunt, ὅς σὺν ἡγεμόνεσσι αὐτοῖς. ὅς γὰρ ἦν αὐτοῖς
μετὰ πάσης ἀκριβοῦς τῆς ἡμετέρας γράμματος ἡγεμονιστὴς. Demosth. πρὶ παρ
σταθμοῦ καὶ ὁ πύθος πνεύματα ἀδῶς ἐγὼ, καὶ ἡγεμονιστὴς ἀπασί κατὰ πόλιν, ὡς
qui omnium arbiter fuerim & spectator ut comes legationis. Sic in
epistola ad Athenienses cum exularet, ὅς τε γὰρ ἀντὶ ἐμῶν καὶ ὁ ἡγεμ
ονιστὴς τοῖς πράγμασι ἀδῶς. Vnde fit συμἡγεμονιστὴς. Plato in Politic. συμἡγεμον
καλῶς ὡς λόγῳ συμἡγεμονιστὴς, Recte atq; ordine disputationem pro
secutus es: Inde ἐν ἡγεμονιστῇ, intellectu facile. Alcar. in Isocrat. τὸ
ἐν ἡγεμονιστῇ, γὰρ ἐγὼ μοι μάλλον τὰ πρότερον ἐρημνύω, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν ἐς
βραχυτέρον συναγαγὼν λόγον, ἐπὶ τὰς ἡγεμονιστῇ, μεταβίβασμα. Dicitur etiā
ἡγεμονιστὴς & ἀκολουθῶν. Plato in Phæd. καὶ ἐὰν αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις διέλκτε, ὡς
ἐγὼ ὡμα, ἀκολουθήσῃτε ὡς λόγῳ καὶ ὅσον δυνάμει μάλιστα, ἀνθρώπων ἡγεμονιστῇ. ὡς
In præfatione Lucæ, ἔδοξε καὶ μοι ἡγεμονιστῇ ἀνῶν πᾶσι ἀκριβοῦς, po
tius significat πάντα, μαθητικῇ καὶ πεπονημένῃ, ἢ συμἡγεμονιστῇ. ὡς τοῖς ἀν
τόποις τοῦ λόγου. contra ἢ ὅλιν existimavi. Assequi autem & consequi la
tine dicitur, ut ἡγεμονιστῇ & ἡγεμονιστῇ græce. quod vel animo fit
vel oratione. ut Cicero de reditu suo, Qui vestram beneficiorum ma
gnitudinem non modo augere aut ornare oratione, sed enumerare
aut consequi possit. Διαρῶ καὶ διαρῶμα eodem significatu dicitur. Διαρῶ
Aristotel. libro secundo Politicon, οὐ καλῶς ἐστὶ ὁ πρὶ κρίσεως ἔχει νόμος. τὸ
κρίναι ἀξιῶν διαρῶντα, ὅτι κρίσεως ἀπλῶς γεγραμμένης, καὶ γιγνῆναι τὸν δικαστὴν
διαρῶντα, Sed neq; de iudicio lex illic recte posita est, ut cum simplex
sit iudicium dictatum, iudex in sententia pronuncianda diuidat quod
actor libello complexus est. quod arbitri officium est, nō iudicis. Quo
in loco κρίσις ἀντὶ τοῦ ἐγκλήματος accipitur. aut plane, inquit, damnandus
is vnde petitum est, aut plane absolvendus. Plato in Sympol. ὅς ἐάν
μᾶλλον ἢ πᾶσι ἀκουσομένῳ τὰς φύσεις διαρῶνται, καὶ κατ' ἐξῆς πᾶσι διαρῶνται
ὄντα, καὶ μὴ ἰδέα δυνάμει ἢ κατ' ἐν ἑκάστῳ ἡγεμονιστῇ, ὅτι ἐστὶ πᾶσι λόγων
πρὶν. Et in Phædro, οὐκοῦν τὸν μέλλοντα ἡγεμονιστῇ τέχνην, μελέναι, πρῶτον μὲν
δὲ τὰντα ὁδῶν διηρῶν, diuidere via & arte. Διαρῶντα autem pro διαρῶντα Δὲ διαρῶντα
sic dixit ut Aristotel. in septimo Politicon, Δὲ ὅτι ἡγεμονιστῇ ἀπορῶντα τὰς πρὶν καὶ τὰ ὁμοίαι
ἀπορῶντα ἡγεμονιστῇ, præparatā oportet. Isocrat. ὅς δὲ πᾶσι πόλιν ἡγεμονιστῇ
διηρῶν. Sic post verbum ἡγεμονιστῇ præteritum ponitur etiam cum de futu
ro loquuntur. Aesch. μαρτίαν ἡγεμονιστῇ πρὶν ὅτι, τίνα, καὶ ἡγεμονιστῇ τὸν
ἀνθρώπου πρῶτον μετὰ. Verum hæc & similia alibi fortasse dicuntur,
si locus occurrerit commodior. Aristotel. in septimo Politic. πρῶτον
νομῶν δὲ διαρῶντα πρῶτον, ὅτι φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δὲ, superius dis
seruimus & disputaui. Hoc enim etiam διαρῶντα significat. Pla
to libro quinto de Repub. νῦν οὖν ἐπεὶ ἄλλης ἡγεμονιστῇ πολιτείας, πρὶν
ταῦτα, ἡγεμονιστῇ διηρῶν, διηρῶντα ἡμῖν τό τε μὴ μελέναι, πρὶν ὅτι ταῦτα, πάντα,
N

ὁ αὐτὸς τὰ ἄλλα διελθὼν διελθὼν καὶ διελθὼν pro eodem ferē dixit . Idem, ὁ νομὸς ἢ ὁ ἐγὼ, ἐκείνο λοιπὸν διελθὼν, ἐκείνο καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνατὸν, ὁ αὐτὸς καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, πάντων τῶν κοινῶν ἐγγενέσθαι, καὶ ὅτι δυνατὸν . Et in pono, τὸ ἢ ὑποθέμεν δίκαιε καὶ ὅσαι εἰσὶν, ὅν μοι δοκῶν ἰκανῶς διηγεῖσθαι, explicauisse . Galen. in duodecimo Therapeut. Διήρηται γὰρ ὑπὸ πλείονος ὑπὲρ αὐτῶν ἐν ἄλλοις τελεῖται, καὶ τοῖς πρὸς ἢ ἱπποκράτης ὁ ἐλάττωσθαι δογμάτων . Διαίρω etiam δ' διορίζω, & explano declaroq. Theophrast. in sexto de Causis, ἐκείνο δ' ὡς οἰκῶν ἢ χυλῶν παραδῶν δὲ διαίρειν, διορ, ἡτορ μάλλον καὶ ἑκαστον γένος, ἢ τὸ ἐκείν, ἢ δ' ὑγρόν . Idē in tertio πρὸς ἀμπελογραφίαν loquens, ὑπὲρ ἢ ὁ παρὼν αἰετὶ διαίρειν, τοῖς γένεσι πρὸς μὲν ὁ ταῖς ὥραις τὸν ἀφορισμὸν . δ' δ' ἀφορισμὸς ἐν διορίῳ, ἐν πρὸς ἐκείναις ὥραις δὲ, καὶ ἐν τῷ βραχυτομῶν ἢ μακροτομῶν, De qua quidem conati sunt differentias constituere, & discrimina notare, hoc est ἀφορισμοῦ . Idem, ἐνιοὶ δὲ καθόλου πρὸς πασῶν διαίρεσιν, ἐκ ἐξ τὰς ὥρας ἀπεκρίνεται, ἀλλ' ἐν ταῖς τὰ γένεσι ὁ τὰς διαδέσας κελύοντες σκοπεῖν . Et rursus, ἔρην δὲ ἐν ἀμπελογραφίᾳ διμὴν ταῖς χώραις μόνον διαίρεσιν, δι' δὲ ἢ γυνὴν ἐφάπτονται, Vitis putanda tempus partim ex agrorum varietate, partim ē generum natura statuunt . & Διαίρεσις, discriminatio, differentiarumq. adnotatio, earumq. rerum quæ ad rem constituendam pertinent & referunt . Idem, ἀκριβεστάτη δ' ἢ ἐν ἀμφοῖν διαίρεσις ἐν πρὸς ταῖς χώραις καὶ τοῖς γένεσι, ὁ πρὸς τὰς ὥρας, καὶ πρὸς τὸ βραχυτομῶν, καὶ μακροτομῶν . πρὸς δὲ τὸ διορίζω mox dicemus . Διήρηται interdum pro eodem legitur . quod ἀπὸ τὸ ἀπορρίπτω dictum est . de quo verbo nos in superioribus diximus . Ἀναίρωμαι, ἀφαιρῶμαι, ἀφαιρῶμαι etiam utraq. voce leguntur, vt alibi dictum est . παραιρεῶμαι voce passiva tantum, pro adimo, aufero . Aristotel. in tertio Politicōn, ἐν τρωαῖς δ' ὄχλον, παραιρεῶνται κατὰ μικρόν τινες ἐκ δούλων καὶ δούλης, Cum autem abundat ipsis multitudo, auferunt ἐ numero civium ex seruo ancillaq. natos . Idem, ἔσθω δὲ τὰ μὲν, αὐτῶν παραιρεῶνται, τὰ δὲ ἢ ὄχλων παραιρεῶντων, θυσίαι κατελέφθησαν τοῖς βασιλεῦσι μόνον, cum partim ipsi sua munera neglectim transmitterent, partim populus ipsis adimeret . Demosth. ἕως πόλεως ἐώρα παραιρεῶντων αὐτῶν βαρβάρων . Et cum duobus accusatiuis construatur, vt ἀφαιρῶμαι . Sic Aristid. in Panath. καὶ παραιρεῶντο πέρτερον τὰς ἐλπίδας ἰδὲ καὶ αὐτοῦς, spem ei suam expectationemq. abstulerunt . & παραιρεῖσις, ademptio, Plato, καὶ μετὰ δὲ τὸ δῶκε μοι, καὶ ἐν τῇ ἐστὶν παραιρεῖσας, fortunarumq. ademptio ob æs alienum . Aristotel. in quinto Politic . Διὰ τὸ πλεονεξία μὲν πρὸς πρὸς καὶ παραιρεῖσιν ποιοῦνται ἢ ὅπλων . παραιρεῶ, amputo, circuncido, vt παραιρεῶν μὲν ἀμπελῶν, vitis amputatis sarmentis . putatas Gaza ex Cicerone dixit . παραιρεῶν παραιρεῶν sic dicitur vt ἀφαιρεῖσθαι . Demosth. κατὰ

Διαίρω .

Διαίρεσις .

παραιρεῶμαι .

παραιρεῖσις .

παραιρεῶ .

παραιρεῶμαι .

μαλ' ἵα, ἀπ' αὐτοῦ ἀφαιρῆται τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἀπ' ὑβρίζοι, Si ab eo auferre
 tur eius diuitiæ & publicarentur, modestius deinde ageret. Signifi
 cat etiam excutere & abstergere. Idem, περιαιρεθῶμαι τὴν ὕβριν καὶ τὸ φρόνημα,
 αὐτῶν. περιαιρετός, exemptilis. vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοί, exemptiles oculi Lu
 cian. προαιρέμα, cōstitutio, statuo, id est mihī certum est. Et προαίρεσις,
 propositum. ὅθεν ἐκ προαίρεσως ὑβρίζει ἢ φονδεύει, ὡς ἐκ προνοίας. vtroq; enim
 Demosth. pro eodem vtitur. quod & ἡ προαίρεσις dicitur. Antiph. τὰ
 ἡ προαίρεσιν ἀδικήματα. προαίρεσις autem differt ἅ κεκρίσται. ἢ γὰρ προαίρεσις
 μετὰ λόγον καὶ διανοοίαν, vt inquit Aristotel. in secundo Ethic. καὶ προαιρέμα,
 consulto facio. καὶ ἐκ ἐπὶ τούτοις μόνον, ἀλλ' ἐπὶ πάντων φαίνεται προσηκούν
 με ὑβρίζειν, Demosth. de Media loquēs. τὰ ἡ προαίρεσις ὀπποῦνται τοῖς
 καθ' ὅρμῳ, vt auctor est Plutarch. ὃν ὁρμῇ καὶ ἐμμελῆ. καὶ προμελεῖν
 ἀνὴρ, qui cupide & libenter & propense aliquid facit. Aristot. in quin
 to Ethic. καὶ ὅστις ὑπερβαίνει, ὁ τούτων προμελεῖν, ὁ πρακτικὸς, καὶ μὴ ἀκριβοδίκαιος.
 Et προμελεῖν, ὁ ἀντοκίλινος, ὁπότε faciēs. προαίρεμα, allego, id est ad
 numerum antiquum addo, & mihī coopto. Plutarch. in Camil. ἱππάρχ
 ὁ αὐτῷ προσελομένῳ κορυμβίον, magistrum equitum sibi dixit & allegit.
 προαίρεσις etiam dicitur cum vir virum legit. Xenoph. in pri. πρ
 ὅτι, ὅπως δ' ἡ διακρίσις τοῦ κύριου, δι' ἐκείνου γινώσκονται αὐτῶν ἄρχοντα
 ὅτι ἐκείνους στρατῶν ἐξοῦσιν δ' αὐτῶν διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προσελέσθαι. quo in
 loco γράμματα, ἀντὶ τῶν γράμματα dictum est, vt in secundo ἀπμνημονεύ. καὶ
 δι' αὐτῶν γράμματα ταῖς τῶν νέων ἡμῶν ἀγαλλονται. Simile est ἡ συχαιρέω, ἀντὶ τοῦ
 συχαιρέω. Idem, βραχυτέροις μὲν λόγοις ἐχθρὸν καὶ τῆ φωνῇ συχαιτέω. Et, ὅπως
 δὲ συχαιτέω μὲν ἡμῶν. Sic χαλαίτερος & πρωϊαίτερος & πρῶταίτερος, μεσείτερος
 καὶ μεσείτατος, ἀντὶ τοῦ μεσείτερος per illorum similitudinem dicta.
 Et χαλαίτερος καὶ χαλαίτατος, ἀντὶ τοῦ χαλαίτατος. vt in secundo ἐκλεινῶν, ὅς
 χαλαίτατος μὲν ὢν λακιδαιμόνιος, ὅμως εἰλεῖται ἀντὶ ἐκείνου. Sic ἰσαίτερος καὶ ἰσαίτα
 τος. quæ sunt formationes Atticæ. vnde μεσαιοπότης manauit. ἰδιαίτα
 τος ὁ ἰδιώτατος, maxime singulare. & ἰδιαίτερον peculiarius. Theophr. ἰδιαί
 τατον δὲ δ' ἐπὶ ὅτι χαλῶν. Alibi ἰδιώτατος & ἰδιωτέρος dixit. μυχαίτατος sic
 formatum pro intus, apud Aristot. ἀντὶ τοῦ ἐνδοτάτος, ὁ ἐνδομυχός, id
 est intus latens. ὅθεν ἐνδομυχὸς ἔσται. καὶ ἐνδομυχὸν κακόν, cæcum malum.
 Dicitur & μυχοίτατος ἀντὶ τοῦ μυχώτατος. πλησιαιέτης, παλαιέτης. Thu
 cyd. in pri. μίνως & παλαιέτης ὡς ἀκοῇ ἴσμεν. μοιχοίτατος etiam ἀπικῶς μοι
 χαίτατος dicitur, in quo πλεονάζει τὸ ὅς ἐν ὁρμῇ καὶ μενοειδέει,
 μενοειδής, vt μενοειδὴς λίθος ὁ μενοειδής. πλησιέστερος etiam ἀντὶ τῶν πλησιαιέτερος μενοειδής καὶ
 dicitur. vtroq; enim Xenoph. vtitur. Theophr. μέγιστον δὲ ἐστὶ τὸ πλησιέστερον μενοειδὴς.
 εἶδος τῶν ζῴων. Herodes in oratione πρὸς ἡλιέαν, πόσον ἐχ' ὁρμῶν τοῖς πλησιέ
 στέροις ἡμῶν προσοικαῖντας τῶν ἐκείνων πονηρίας. Sic ἀφρονέστερος, abundantior. Pla
 to, ἐξουσία ἀφρονιστέρα. Xenoph. in quarto ἀπμνη καὶ ἐπὶ τῇ πλεονεξίᾳ διόμεθα.

N ii

τούτου, ἀφθονέσας ἀντὶ τοῦ ἡμιτονίου τὸ προσονομαζόμενον. Ἐαδίσας, *facilius Aristot.* πτωχέσας *Aristoph.* ἀχαρῶν. Ἀκρατέσας, ἀντὶ τῆς ἀκρατόπειρος, *meracior, Aristot. Probl. sect. secunda*, διὰ τὴν μάλλον κραυγαλώσιν οἱ ἀκρατέσας πίνοντες, ἢ ὅλως ἀκρατοί. Ἀρχέσας & δικαιέσας *ad similitudinē superiorū forma ta, poetica sunt magis q̄ attica.* λαλίσας & λαλίσας *sunt attica ut λαλγνέσας. Aristot.* λαγνέσας τὴν ἢ τὴν θηλειῶν ἢ τὴν ἀρρένων ἵππος μετ' ἀνδρωπόρ' ὄσι. *Idem in quarto de hist.* πολύφωνα δὲ ὄσι καὶ λαλίσας τὰ ἐλάττω τῶν μεγάλων. Ἀπικοὶ ἐνὶ δὲ τῆς σχηματίζουσιν αὐτὰ, & Ἰωνες διὰ τὴν εἰς. *Quare ἀφθονέσας ex more est ionico, ut ὀφειέσας, quibus tamen utitur Attici Theophr.* πυροὶ δὲ κριθῶν ὀφειέσας καὶ ὀλιγοχέσας. *Itaq̄ ὀλιγίσας attici est ut λαλίσας, κλεπίσας, ἀρπαγίσας, πλεκτίσας, λαγνίσας, ὀφθαγίσας. Xenoph.* ἐν ἐρτίο ἀρμυνη. *de malo seruo, ὃς ὀφθαγίσας ὡς βλακώτατος ὄσι. ὀλιγίσας, est oratorium. Plato,* χερῶμαι δὲ ὡς ἐν δυνάμει ὀλιγίσας. *Idē, τέχνη & μὴ ἐν ἀδίκῃ, ὅθεν ὡς ὀλιγίσας. ὀλιγίσας autē ut πολλοσός, paucis comitatus, vnus ē paucis. Iosephus,* ἡγήσας δὲ μάχη ἐφυγὼν ὀλιγός στανικλάδην εἰς τὴν βυρσηπηνῶν πόλιν. *Galen. in. ix. Therapeut. idē ut Plato vnus est, καὶ δὴ ἢ καὶ τῆς ὑπὸ πλεγμαλῶν διαθέσειν ὀλιγίσας ἐδίδασκε. Σπανιέσας. Theophr.* ἐλ δ' ἄλλο τῶν σπανιέσας. *καθαίρων voce tantū actiua dicitur, euerto & subuerto. ὅθεν καθαίρειν δὲ ἀφανιστικός. Thucyd.* καὶ Ἀθωναίους ῥῶον καθαίρειν. *Idem, ἐχθρὸν οὖν τάντ' ἐκ καθαίρειν αὐτῶν ἢ ἀπὸ τῶν ἰσθμίων τὴν δυνάμειν, frāgere, imminuere, extenuare. Est enim καθαίρειν, quod excreuit & supra modum auctum est, aut sublatum submittere & minuere. ut apud Gale.* καθαίρειν τὰ ὑπερβαίνοντα. *καθαίρειν τὴν ὑπερβαίνοντα, καὶ καθαίρειν τὴν ὑπερβαίνοντα, ἀντὶ τῆς κατὰ φύσιν. Ὁ καθαίρειν φάρμακα καὶ dicuntur, τὰ κατὰ φύσιν τῶν ὑπερβαίνοντων, quae ad modum naturalem salubremq̄ reducūt. ἱπποκράτης enim dicuntur & ὑπερβαίνοντα quae corpulentiora iusto fiunt. vnde ἱπποκράτης apud Gale.* & ἱπποκράτης ματα. & ἱπποκράτης apud Dioscoridē excrecētis carnis vitia. *quod in ossibus cum euenit post fracturam sanatam, dicitur ἱπποκράτης. Aegineta libro sexto, αἱ τῶν καταγμάτων ὑπερβαίνοντες ἀπὸ τῆς ἐργασίας ζονται, ὅστις δὲ καὶ δύσπεπτος. ἢ καὶ λιθώδης ἢ καὶ σφιδῆς, ἀνατέμνοντες ξέσωμεν δὲ ὑπερβαίνον. Athen. de Dionysio Heracleote, αὐτὸς φησὶ πατρίδ' αὐτοῦ τρεῖς ἡμέρας, ὑπὸ τρυφῆς καὶ φησὶ κατὰ μέραν ἀδύνατα εἶναι ὑπερβαίνειν κίσας, ὥστε διὰ τὴν πάχυνσιν δύσπεπτος αὐτὸν συχιδύναι καὶ πνιγμῶ. καθαίρειν φησὶ σαρκόσ, imminutio. Dioscorid. de Caseo, ὃ δὲ καλὴς πρὸς πλὴν καθαίρειν σαρκόσ ὑπερβαίνειν. Plutarch. in Antonio de Cleopatra quae mortem sibi lentam consciscere statuerat, καὶ πυρετῶν ὑπερβαίνοντων ἡγάσθη πρόφασιν ὡς ἀφροσύνην τρυφῆς διὰ τῶν, καὶ πρὸς ἀλυσσάσθαι τὴν ζῆν ἀκωλύτως ἐαυτῶν. ἢ δὲ ἰατρὸς αὐτῇ σωμένης Ὀλυμπος, ὃ φράσσει, τὸ λυγρὸν, ἐχθρὸν καὶ σωφρονιστὴν φησὶ καθαίρειν, id est φησὶ τὴν σώματος σωτηρίαν. Ipse alibi in eodem, καὶ τὸ σῶμα, λυγρῶς καθαίρειν δικάταις. Aristoteles in*

ὀλιγός

πολλοσός

καθαίρων

καθαίρειν

φάρμακα

ἱπποκράτης

ἢ ὑπερβαίνοντα

ματα

ἱπποκράτης

τα

ἱπποκράτης

καθαίρειν

tertio Physicæ auditionis καθαίρεσιν opponit τῇ αὐξήσει, ἥτις καὶ πλά-
 τωρ διὰ τοῦ ἄπειρα δυνάμει ἐποίησεν, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ αὐξήσει δοκεῖ ὑπερβάλλειν ὅτι
 ἄπειρον ἵέναι, καὶ ἐπὶ τῇ καθαίρεσιν, καὶ ὡς μὲν τοῖς δυνάμει καὶ ὡς τοῖς ἀ-
 ριθμοῖς τὸ ἐπὶ τῇ καθαίρεσιν ἄπειρον ὑπάρχει· καὶ γὰρ μόνος ἐλάττωσιν οὐκ ἐπὶ τῇ αὐ-
 ξήσει, μέγιστος γὰρ ἀριθμὸς καὶ τὸν ἀριθμὸν. Idem de mensibus mulierū loquēs
 in secundo de gener. μετρίως καὶ μὴ οὐκ ἀμφοτέρω αὐτῶν τῶν πρὸς τῶν αἰ-
 ῶν καὶ τῶν σῶματα σώζουσιν. ἀπὸ γινωσκόντων καθαίρεσιν, καὶ γινωσκόντων δὲ ἢ πλείονων
 γινωσκόντων βλάπτει. καὶ ἢ νόσος ἢ σωματικὴ καθαίρεσις, id est tabes & extenua-
 tiones. In Actis Apostol. cap. vnde uicis. ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ μεγάλου Ἀρτέμιου
 ἱερῶς ἐκείνου λογιζόμενος μέλλων καὶ καθαίρεσιν τὴν μεγαλειότητα αὐτοῦ, ἢν ὅλη ἡ
 Ἀσία καὶ ἡ διακονία σέβεται, foreq; ut & eius maiestas imminuatur; ἀντὶ τοῦ
 κολαβῶν, vel deiciatur & pessundet. Quod em̄ latine dicitur à Ci-
 cerone in Verrem, Minuisti maiestatem reipub, minuisti auxilia po-
 puli Romani, minuisti copias maiorum virtute ac sapientia compa-
 ratas: Græce proprie diceretur, καθεῖλες δὲ ἀξίωμα, καὶ πολιτείας· καὶ ὡς τὸ
 ἀξίωμα τοῦ δήμου τὸ ῥωμαίου· ἐκόλουσας τὰς δυνάμεις τὰς τῶν προγόνων ἀρετῆς καὶ
 σωκρίτης προσκεκτημένης. Est autem μεγαλειότης, maiestas. quod Gregor.
 τὸ μεγαλεῖον dixit. Et μεγαλεῖον, grandis, venerandus, sublimis, vel im-
 primis æstimandus. Xenoph. ἄρα καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι καὶ ἀνδρὶ
 καὶ πόλει κατὰ τὴν φύσιν οἰόντες γὰρ. Idem, μεγαλέως καὶ σφοδρῶς ὄντας, δύσκαθέκτους
 καὶ δύσκατρηπτοὺς εἶναι. Et in Oecon. τὰς μὲν ὑπὸ τρεφομένης κόρας πῶς καὶ
 προσδοκῆται μεγαλεῖον ἡ γεννῆται; Significat etiam δὲ καθαίρεσιν, deiciō & de-
 pello, de gradu exstimationis deturbo & abiicio. Antiph. καὶ τῇ ἀκόνει
 αὐτῶν δὲ ἀκροπόλεως κατελόντες καὶ συγχωνοῦντες, ἐπὶ τὴν σήλιν. Plutar. in De-
 metriō, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ φρόνημα κατελεῖν καὶ κωλύει μὴ βλάπτειν, ἢν ὅτι πάλιν
 αὐτὸν μὴ μάχεσθαι καὶ αὐτὸν, ἀλλ' ἐφύκει, id est spiritus minuere & inhibere,
 vel elatos comprimere, hoc est κατὰσέλλειν. ἢ καθαίρειν τὸν ψῆφον, est senten-
 tia damnatoria, hoc est ἡ μέλαινα. cui opponitur ἡ σώζουσα. Lys. τὴν δὲ ψῆ-
 φον ἢν ἐκείνη, ἀλλὰ φωνῶν ἐπὶ τὰς τραπέζας ταύτας ἐλθεῖν τίθειν τὴν μὲν
 καθαίρειν ἐπὶ τῇ ὑσέσει, τὴν δὲ σώζουσαν ἐπὶ τῇ προτέρᾳ. καθαίρειν, detrahe-
 re, deducere. Aristoph. κατέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, ἔτα δὲ καθάρξαιμι ἐς λο-
 φὸν στρογγύλον· καθαίρειν etiam est peragere, & vincere certamen susce-
 ptum. Plutar. ἀβλήτω πρωτόβουλον τὸν ἀνδράσι, καὶ τὸν πανταχῶς κατελόντος ἀγῶ-
 νος. Herod. in Polymnia, μεγάλα γὰρ πρὸς τὰ μεγάλοις κινδύνοισι ἐθέλει
 κατατρέχειν, id est κατατρέχειν καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀνελθεῖν.
 A verbo στρέφω composita quædam enarrauimus, quædam non atti-
 gimus, ut ἐκστρέφω, quod inuerto significat, & in aliū habitum muto. ἐκστρέφω
 διορ, ἐκστρέφω τὸ ἱμάδιον, ἀντὶ τοῦ δὲ πρὸς ἑσὼ μένθω, ἔξω μετατίθημι. Aristoph. in
 Pluto, κατέπρασεν αὐτὸν τὰ βλέφαρ ἐκστρέψας, ἢν ὁ δ' αὖτο μάλλον, id est ocu-
 los eius inuersos illeuit. Idem νεφέλ. ἐκστρέφω ὡς τάχιστα, τοὺς αὐτοὺς τῶν

πος, ἢ μάνθαν' ἐλθὼν ἄν' ἐγὼ παύανέσω. Metaphora est ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς μύλων
 ἱματίων καὶ ἐκστρομύλων, vt inquit interpres, hoc est à sordidis vestibus
 quæ inuertuntur. Aristotel. in Proble. sect. quinta, Διὰ τὶ δ' ἀριστοῦρ σκέ-
 λθ' χαλεπώτερον τρεῖς δὲ αὐτὸ πάλιν χρόνον, ἢ δ' εἰς ὅρ; ἢ ὅτι τῶν δειξιῶν πο-
 νῆρ δυνάμεδα. ὅν τῶν δὲ πρὸς φύσιν ἢ τῶν ἀριστοῦρ σκέλως. τρεῖς δ' ἐκστρομύλως
 γίνεται, id est manu dextra transuersim in sinistru crus admota. Διὰ
 Διάστροφω. Διάστροφω. peruerto & obtorqueo. Theophrastus de materia & lignis quæ
 deprauantur loquens, Ἀπαλότῃτα μὲν οὖν ἔχον φασί, χεῖρις δὲ πρὸς τὰς ἐξ-
 γασίας. διάστροφεται γὰρ μάλιστα. Idem, ταῦτα δὲ τὰ ξύλα, πρὸς τὰς διάστρο-
 παρὰστροφω. φὰς ἀσφαλέστατα. Dicitur etiam pro eodem παρὰστροφω. Idem in quarto,
 ἔστι δὲ δένδρον ἀπαλὲς μὲν ἢ δὲ μέγεθός, ἔκ δὲ φύσιν δὲ, ἀλλὰ παρὰστρομύλῳ. Ari-
 stot. in. viii. Politic. ἔστι δ' ὥσπερ αὐτῶν αἱ ψυχὰς παρὰστρομύλῳ τὴν φύσιν ἐξ-
 ὡς, peruersæ, deprauatæ. Διάστροφος priuatim dicitur oculis peruersis
 esse & intortis. Idem, ὅσοι ὃ μὴ ὁμοίως καμύλῳ τῆς σφαιρῶν, ἢ ὁμοίως κα-
 μύλῳ, ἔκ ἐπὶ ταυτῶ δὲ σημάδι, ἔστι παρὰστρομύλοι ἐσὶν, hoc est strabi sunt.
 Idem, Διὰ τὶ τῆς ζωῶν ἀνδρωπῶς, ἢ μόνον, ἢ μάλιστα διάστροφεται. τῶ δὲ
 παρὰστρομύλῳ autem δ' ἀσραβεὲς opponitur, πρὸς τὴν δὲ μὴ σραβεὲς. Idem in se-
 cundo Politic. πρὸς δὲ τὸ μὴ διάστροφος τὰ μέλη, χρόνῳ καὶ νῦν ἕνα τῆς ἐθνῶν
 ἀσραβείας ἔστι μηχανικοῖς, ἃ δ' σῶμα πρὸς τῆς πρὸς τὴν ἀσραβεὲς. Theophr. in quin-
 to de Plantis, Ἀπαλὰ δὲ ὕλη μείζων καὶ ὀρθότερα, ἢ ἀσραβεστέρα, ὅτι σφυοντέ-
 ρα, καὶ ὅλως καλλίωρ ἢ ὅν τῶν πρὸς βορέοις, id est non facile deprauabilis &
 contortilis. Ibidem, λέει γὰρ ὅτι ἢ ἀσραβείας. sic enim legendum, ἀντὶ τῶν
 ὀρθοφύης, non ἀσραβείας. Idem in secundo de Causis, τῶν δὲ δένδρων αὐτῶν τὰ
 ὅν τῶν ἀπνόοις καὶ παλισκίοις, ὅς δ' ἢ ἀσραβεὲς, ἢ λείστερα ὅτι ἀμυκτέρα, γίγνεται.
 Plutarch. πρὸς ἡγεμόνα. ἀπαίδευτον, ὅπως ὁ καιὼν αὐτῶν ἀσραβείας γενόμενος καὶ
 ἀδιάστροφος, ὅπως ἀπιδυνάτοι τὰ λοιπὰ, τῇ πρὸς αὐτὸν ἐφαρμογῇ ἢ παρὰστροφῇ σω-
 μοιῶν. Ἀσραβὴν vero substantiuum, δ' ἐπὶ τῆς ἱπποῦ ξύλου, id est clitellæ.
 Eustathius σέλλαν ὅτι ἑταίριον interpretatur, hoc est & clitellas & sellæ
 equestrem. ὅθεν Ἀσραβηλάτης, agazo & mulio. Alciph. in Epistol. συ ὃ πέ-
 ρω μὲν πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ ἀσραβῇ φέρω. vbi ἀσραβὴ ἀντὶ τῶν νοτοφύων ἡμῶν dictū
 est, sicq; sæpe accipitur. Demosth. quodam loco, ἐπὶ ἀσραβῇ δὲ ὀχρὸν μὲν
 ἐκ τῇ εὐβοίᾳ. Interpres καθέλκας ἑδὸς esse dicit, πρὸς δ' μὴ σφροδῶν λεγόμε-
 νον, μὴ δὲ σφροδῶν. Est autem sella præalta, ita vt lumbos tegat. ἢ
 ἀσραβείας opponitur ὅτι ἀσραβεὲς, pro materia tractabili, & quæ facile flecti-
 tur. legiturq; apud Theophr. σφροδῶ, verso, circūago, παρὰστροφῶ, & verso id
 est ἀνακρίνω. παρὰστροφῶ τῇ δὲ κακῇ, πρὸς, exploro. Significat etiā excutio
 mentē meā, & verso me in omnē partem. Aristoph. νεφέλ. φρόνιζε δ' ἢ ἢ
 διάστροφ' πάντα ἔσομαι, σφροδῶ τε πυκνῶς. Idē ἱππεῦσιν, ἀλλ' ἄπειθι ἢ σφροδῶ, μὴ δὲν δλίον
 πόρῳ μὲν ἢ ἔχεις μέσος, ἀντὶ τῇ παρὰστροφῇ δὲ σφροδῶ, Versa hoīem tuo arbitratu, ho-
 minē quē eluctat⁹ es, & mediū tenes, ita vt eluctari tuas man⁹ nō pos-

fit. Greg. de eremitis loquens, τὸ μόνον κόσμον ἀδούπησον ἐν τῇ ἐρημίᾳ γνωρίζουσι, τοῖς ἄλλοις τεθνηκόσι ἀνθρώποις ἢ πράγμασι, ὅτε ἐν μέσῳ σφοδαῦτά τε ὁ σφοδρὸς μῦθος ἡμᾶς ταῖς ἀντιστροφῶσι μεταβολαῖς. Plutarch. in Numa, λιμώδης νόσος πηρὶ ὅτε τὴν ἰταλίαν ἐσφόδρουν· ἀντὶ τοῦ ἐτάραξεν. σφοδρὸν ἐνὶ κινῶν & ταράτῃσιν significat. Inde σφόδρα, turbo ludus & tempestas vel vortex, & κωνὸς id est nux pinea & interdū pinus. Plato lib. quarto de Rep. οἱ δὲ οἱ γε σφόδρα οἱ ἐσῶσι πᾶσι καὶ κινῶν ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πείσῃσι τὸ κέντρον, πηριφέρωνται, pro turbine puerili dixit. Lucia in Toxare pro vento verticoso, hoc est ἀντὶ τῆς ἐλαμνύου πύματος, καὶ τὰ μὲν πάλαι τὶ ἂν ἕως λέγοις τρικυμίας ἰνᾶς καὶ σφοδαῖς καὶ χαλάδας, ἢ ἄλλα ὅτε χημῶν καπα. ὅθεν σφόδρα, & συσπράμνυος, id est cōtorquere & intorquere. & συσπράμνυος, cō tortus, intortus. Plato in Protag. ἔπειτα ὅτε ἐν τύχῃ τῇ λετομύων ἐνέβαλε ἕλμα ἄξιον λόγου, βραχὺ καὶ συσπράμνυος ὥσπερ δυνὸς ἀκονίστης. id est vibratū. συσπράμνω, contraho in compendiū. Alicarnas. de procemio loquens, καὶ μὲν ἐς γε δὲ θυμῶσι τοὺς ἀκροατὰς πηρὶ (καὶ) κελύουσιν διὰ πηχονομάχοι, συσπράμνυος ἐπὶ δὲ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν διὰ δικασαί, id est breuiter cōplecti. συσπράμνω, addenso, infercio. Idem de Lyfia loquens, τίς δὲ ἐστὶν ἡ φημι ἀρετὴ; ἢ συσπράμνυος τὰ νοήματα, ἢ σπογγίως ἐκφέρει λέξεις, δικαία πάνυ καὶ ἀναγκαῖα τοῖς δικαιοῦσι λόγοις, ἢ παντὶ ἐλθεῖν ἀγῶνι. τὰντὺν δὲ λόγοι μὲν ἐμμιμῶντο, Δημοδοτέης δὲ καὶ ὑπερβάλλει. Idem in Isocrat. ἐν δὲ τῷ συσπράμνυος τὰ νοήματα καὶ σπογγίως ἐκφέρει ὡς πρὸς ἀληθινούς ἀγῶνας, ἐπιτίθεισιν λυσίαν ἐπεδιχόμην. Alibi συγκαπησπράμνυος λέγειν dixit, τὴν συσπράμνυος. Quintil. in duodecimo cū dixit, Nec illis vibrantibus concitatisq; sententiis velut missilibus vtetur expressisse videtur illud Platonium modo à nobis transcriptū. Sed Cicero in Bruto ante dixerat, Incitata & vibrans oratio. Idem Quintilianus de Archilocho, Cum validæ, tū breues vibrantesq; sententiæ. Cicero contortas sententiās συσπράμνυος dixit, Neq; enim Demosthenes tantopere fulmina vibrasse diceretur, nisi numeris contorta ferrentur. Quod dictum exagitatū est à Ciceronis reprehensoribus vt dicit Quintilianus in nono. συσπράμνυος etiam dicuntur, & συσπράμνυοι milites in acie condensati & cōfertī incoēutes. Xenoph. in sexto ἐλλωμῶν, ὅι δὲ ἐμβαῖσι ἐκ ἐλατῶν ἢ ἐπὶ πρυτάνοντα ἀσπίδων συσπράμνυοι ἔσονται. hoc est non minus densa erat acies q̄ vt introrsus quinquageni essent parmati. quod πρὸς προσάτην καὶ ἐπισατῶν intelligendum, vt supra diximus, πρὸς φημι loquentes. Est etiam συσπράμνυος quod Livius vocat orbem voluere, de agmine loquens in angustum redacto, & vndiq; circunuento, his verbis, Cogebantur & ipsi orbem breuiore spatio colligere. Alibi, Circūuenti in medio ad vnum omnes pœnas rebellionis dedissent, nī Vectius rex iam orbem voluētes suos increpans, & cætera. συσπράμνυος ἑαυτὸν, est sese colligere. Aristotel. in nono

historiae de delphinis loquens, μάλισα, δὲ τὸτ' αὐτοῖς συμβαίνει, ὅταν διώκων
 σὶ θύνα τροφῆς χάρις. τότε γὰρ ἐὰν ἀποφύγῃ, σωακολοῦσιν ἐς βυθὸν διὰ τὸ πα-
 νῆρ. ὅταν δ' αὐτοῖς μακρὰ γένῃται ἢ ἀναστροφῇ, κατέχουσι τὸ πνεῦμα, καὶ συσφύονται
 ἐαυτῶς φέρονται ὥσπερ τόξον, τῇ ταχυπύτῃ, μὴ κῶ διελθῆναι βυθόμυλοι πρὸς πλὴν
 ἀναπνοῶν. hoc est colligentes se ad conatum. sic enim intelligi debet,
 vt paulopost, ταῦτα γὰρ πρὸς ἡμέραν οἱ κατακολουθεῖται ὅταν ἐς βυθὸν ἐαυτοὺς ἀ-
 φῶσι. καὶ γὰρ τῇ ἐαυτῶν δυνάμει καὶ ἐπὶ ἀναφέρονται συσφύονται. Vergilius in
 duodecimo, Substitit Aeneas & se collegit in arma, ἐπέσκη καὶ ἐαυτὸν ἐς
 τὸν ἀγῶνα σωσεσσε. Plato in pri. de Repub. Ἀλλὰ συσφύας ἐαυτὸν ὥσπερ δι-
 ρίον, ἥκειν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διασπασόμενον. Significat etiam agmen cogere & fa-
 ctionem ciere. Aristot. in quinto Politic. Αἱ μὲν οὖν δημοκρατίαι μάλισα,
 μεταβάλλουσι διὰ πλὴν ἀσέλγαν τῇ δημοκρατῶν. τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες
 τοὺς τὰς ὑσίας ἔχοντας, συσφύουσιν αὐτοὺς. σωάχη δ' καὶ αὐτοὺς ἐχθίστας δ' κοινὸς φό-
 βος. τὰ δὲ, κοινὴ δ' πλὴν ἐπάονται. id est plebeium agmen cogunt & co-
 citant in nobiles. quod etiam σωισάναι dicitur, & ὠδισωισάναι. Aesch. πρὶ
 πρῶτος. οὗτοι νῦν ἐπ' ἐμὲ συσφαίνετες ἥκοντες, καὶ φασὶ φίλιππορ πλὴν ἐρῶν πρῶτα
 θῆαι, id est quasi agmine facto, & quadrato agmine, hoc est ex compo-
 sito & coitione facta in necem meam, vt Cicero loquitur. Est enim coi-
 tio, arcana pactio & factiosa, verbum criminofum, in oratione pro
 Plancio, & pro Murena, & alibi, vt nos in Annotationibus diximus.
 συστροφῇ. quæ σύσασις συστροφῇ & ἐπισύσασις dicitur. Vfus est Lucas in Actis Apo-
 stol. cap. vnde uicesimo, πρὶ ἧς δυνασίμειθα δοῦναι λόγον ὅτι συστροφῆς ταύτης,
 id est causam dicere huius conspiratae coitionis. Et cap. vigesimo quar-
 το, καὶ ὅτε ὅν τοι ἰσθὶ ἐν ῥόμῃ με πρὸς θύνα διαλεγόμενον, ἢ ἐπισύσασιν προῦτα
 ὄχλου. Plutarch. πρὸς οὗ τὰ ραῦτα τῇ νομοθετημάτων χαλεπίνων οἱ ἔφοροι,
 ἐπισωσέν (αν καὶ) ἐβλασφῆμῃ (αν αὐτῶν). ἔσι δὲ συστροφῇ ἢ ἐπὶ κακῶ σύσασις καὶ συμ-
 φωνία, quæ etiam σύσασις dicitur a Demosthene. & συσφύειν, τὸ σωισάναι.
 ἐπὶ τῇ σασιασικῇ σωάχη, hoc est cateruam factiosam cogere. Est etiam
 σύσπωμα. σύσπωμα verbum castrense, & significat numerum certum militum,
 vt mille hoc est ξυναγίμ δ' ὄνο. συσφύειν, etiam est conuoluere in fascē.
 vnde σύσπωμα, conuolutio & globus. Aristot. de mundo, καλῶν δὲ
 ἡμεῖς ὀμβρῶν μέζω καὶ σωτηρῇ συσφύεμεν. Idem, νέφους ὅσι πάχος ἀτμῶδες συν-
 εραμυλῶν, γόνιμον ὕδατος. Et rursus, κάλαζα ἧ γίνεται ἡμεῖς συσφαίνετες. Qua-
 re σύσπωμα, est σύσπωμα συσφαίνε, coagmentum compactile. Idem in li-
 bro πρὶ θαυμασίων, συσφύεμεν ὕδατος vocat vorticem aque, hoc est couo-
 lutione & volumen. Lucas in Actis. cap. xxvii. συσφύονται ἧ παύλα φρυ-
 γάνων πλῆθος, ἐπὶ πλὴν πυρὰν, fascem aut virgultorum conuoluente
 Paulo. Sūt aut φρύγανα virgulta minus virétia, genus utiq; tertium in-
 ter frutices & herbas. Et φρυγανικά vocatur virgulta cito arescétia &
 igni accommodata. Theophr. li. iii. de Caus. de olea & punica & myrto

συστροφῇ.

ἐπισύσασις.

σύσπωμα.

συσφύεμεν.

φρύγανον.

φρυγανικός.

loquens, πυκνότετα δὲ ὄξι καὶ λεπτότατα, καὶ ταχὺ πρᾶναι νόμῳ. διὸ καὶ φρυγανικώ-
 τατα πάντων τῇ προσότη. Idem in sexto historiae τὰ σεφανωμένα enumerās
 quæ Plinius coronamenta vocat, διορ βωδωνιάρ, ἰωνιάρ, Διδὸς ἀνδρῶν, ἀμάρ-
 κορ & alia, ἅπαντα γὰρ, inquit, ταῦτα ξυλῶδη καὶ μικρόφυλλα, διὸ καὶ φρυ-
 γανικά. Nec multum differunt ab iis ea quæ ὑλμάτα dicuntur. de quibus ὑλμάτα
 bus idem, Διαφέρει δὲ καὶ δένδρα καὶ ὑλμάτα, id est stirpes humiles &
 frutecta. Idem de India, σχεδὸν γὰρ ὅλην ὅλως τῇ δένδρων, ἔπε τῇ ὑλμά-
 των, ἔπε τῇ πωδῶν, ὁμοίον ὅτι τῇ ἐλλάδι. ὑλμα hoc loco ἀντὶ τοῦ
 θαμνώδους, καὶ λοχμώδους dixit. Alibi ἀντὶ τοῦ ποδῶς, Ἀλλὰ μάλλον τῇ ἄλ-
 λων ὑλμάτων ἐνία τὰς ψυχρὰς ἐξίτα τόπους, διορ κενταύριοι, ἀψίνδιοι. Xe-
 noph. ὑλιν vocat in Oecon. τί γὰρ ἔφη, ἢ ὑλιν πνίγη σωεξορμῶν τῷ σίτῳ ἔλ-
 τω, καὶ διασπάζουσα τοῦ σίτου πλὴν τρυφῶν. Idem, ἔλιν δὲ πηλῆαιες ὑπὸ τῇ ὑδα-
 των σωεξορμῇ τῷ σίτῳ. hoc est herbæ fruges enecantes. συσσεφειῶν εἰς συσσεφειῶν
 εἰς αὐτὸν, significat in seipsum vergere. Gregor. πρὶ διολογίας, καὶ ὅπως ἀνῆλ-
 θον ἐπὶ τὸ ὄριον, ὃ πλὴν κεφαλῶν διέχον ἔσω ἡρόμῳ ἀπὸ τοῦ ὑλιν καὶ τῇ
 ὑλιν, καὶ εἰς ἐμαυτὸν ὥς διόντι συσσεφάει. Hoc Cicero verti in seipsum ap-
 Verti in se
 pellat, ut in tertio Finium, Sola enim sapientia in se tota conuersa est, ipsum.
 quod idem in cæteris artibus non fit. Et in primo Officiorum, Quod
 cogitatio in seipsa vertitur. eloquentia vero complectitur eos quibus
 cum communitate coniuncti sumus. Postremo συσσεφαί sunt nodi in
 articulis digitorum ab articulari morbo collecti. Dioscorides πρὶ σι-
 κωνίᾳ, ὃ δὲ ἐκ τοῦ παλαιῆρας προσελκυσθῆς τῇ κόνι, τὰς πρὶ τὰς κοινῶν συ-
 σσεφάει ἐπιβλέμῳ ὠφελεῖ. Idem alibi, ὁ δὲ ὁλωθοι πᾶσαν συσσεφῶν καὶ χοι-
 ράδας ἐκμαλάνουσιν. τρέπω, verito. sed voce passiva τρέπμαι τὰς πηλῆαιες τρέπομαι
 dicunt pro fugo & in fugam verito. Plutarch. in Antonio, καὶ τῇς ἱππο-
 ταις ἔρχετο προσβάλλοντας τρέπειν. τρέφαι δὲ μὴ πόρρω διώκειν. Idem in
 eodem, ἔωμαι μὲν τὰς μαχομένους τρέφω, ἐκείνων δὲ τὰς φθιγγόντας
 ἀφαιρῶ. Significat etiam eo redigor, eo descendo. Idem in eodem, de
 Romanis in expeditione Parthica ad inopiam redactis, τραπόμῃνοι δὲ
 πρὸς λάχανα καὶ ξίνας, ολίγοις μὲν ἐντυχάνον τῇ συνήθει, ἀναγκαζόμενοι πε-
 ρᾶσθαι καὶ τῇ ἀγέῳ πρότερον. ἀπέρπειν, auerto, dissuadeo, auoco, ὡς ἀπέρπειν.
 τίον τῷ ἀπέρπειν, de quo alibi diximus. & ἀπέρπειν, auerfor, geniti-
 uo. Lucian. ὡς τῇ μὲν ἀπέρπειν, ὡς ἐκείνα δὲ ἀπέρπειν. Idem, εἴτα ἀπέρ-
 τραπόμῃνοι τοῦ ὁδοῦ ἐβάδιζον. Dicitur & ἀπέρπειν ἀντὶ τοῦ ἀποσθῆ-
 ναι. καὶ ἀπέρπειν, deterreo. ut ἀπέρπειν ἀντὶ τοῦ ἀπέρπειν. Xenoph. in
 Oecon. Ἀλλὰ δὲ μὲν προσίμιον ἔφην ἐγὼ, καλὸν, καὶ ἔχ' διορ ἀκέραια ἀπέρ-
 πειναι τοῦ ἐρωτήματός, nec eiusmodi quod auertere debeat. ὅτι ἀπέρπειν ἀπέρπειν
 παῖς θεὸς ὃ δὲ ἀποπομπῇ δὲ λύσις dictus, de quo alibi dictum est, hoc
 est malorum depulsor. Demosth. ἀπόλλωνι ἀποτροπαίῳ βοῶν θύσαι. & ἀπέρ-
 τρέπειν ἀντὶ τοῦ φθικῆς, quo Synes. & Lucian. utuntur. Diximus pau-

- ἀποξίβομαι** lo ante quid sit προσβέβηκός. Huic pene cōtrarium est ἀποξίβομαι, quod significat amolior, & propulso, & diluo crimē quo aspersus sum. Diodorus, καὶ λόγοις εὐλαυνθῶντος ἐπὶ τὰς κατ' αὐτὸν διαβολὰς ἀποξίβεσθαι, id est diluere, abstergere, & purgare. Aesch. κατὰ τιμάρχου, ταῖς γὰρ ἀπολογίαις αἰτίαις ἀποξηλάμυνθαι τὰ ὑπάρχοντα, αὐτῷ ἐγκλήματα, ἐκπέφυγεν ἐκ τῆς δικαστικῆς. Significat etiam reiicio sum moueo. Plutarchus in Bruto, ἀποξηλάμυνσι τὰς δειψὰς περὶ τὸν πόλεμον. Idem in Politicis praeceptis, τὰς δὲ φανύλας ἐκ τῶν ἀτόπων ἀξιώσας ἢ ἐλὼν ἀποξίβεσθαι μὴ πικρῶς, ἀλλὰ πρῶς, διδασκόντων καὶ ἡγεμονιστέων. Significat & aboleo. Diodor. ἀπεθύμα γὰρ τὰς ἡλιπὺν ἐλλάδα ταραχὰς ἀποξηλάμυνθαι, ἀπερίσπαστον ἔχειν τὸν πόλεον τῶν πύργων πόλεμον. id est expurgatis & abolitis deletisq. Cicer. ad Atticum, ἀποξηλα quartanam istam diligentia quae in te summa est. **ἐκτρέπω**, detorqueo, deflecto. Antiph. οὐδὲν ἔπεσον ἡμῶν δέεται, ἢ πλὴν αὐτοῦ μιαρίαν εἰς ἡμᾶς ἀντὶς ἐκτρέψαι. Plutarch. de Homero, οὐ μόνον δὲ τὰ πρᾶγματα μετρωρίζει καὶ ἐκτρέφει ἢ συνθεῖας, ἀλλὰ καὶ τὰς λόγους, καὶ ἢ μὲν τῶν λείων ἐκτροπή, τῶν ποταμῶν καὶ ἀστέρων, ἢ δὲ τῶν σκυλῶν. Et in Cæsare, τὰ μὲν ἔλκε ἐκτρέφει, deflectens, **ἐκτροπή**, riuus deducens. **ἐκτρέπμαι** passiuā voce, τὸ ἔξω τὸ ἐδῶ ἵσταμαι. καὶ ἐκτροπή, ἢ πάρος, id est diuortium, digressio. Aristoph. βατράχ. πορνὴ ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδὸς, πόλεις, διαίτας. Vt ipse de militibus in villas a via deflectentibus iter, ἢ μὲν γὰρ ταῖς ὁδοιπορίαις ἐκτροπή, digressio ad diripiendas villas. Et ἐκτρέπεισθαι, a via militari & plaustraria digredi. Idem in conuiuio τῶν ἐπὶ, ἐβαδίζοντες οὐκ ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν. Ponitur & pro auersor & fugio vt abominandum aut nefastum aut ominosum. Lucian. καὶ ἐκτρέπεισθαι δυσάντητον τὸν θάνατον. Et decedere via, non tamen honoris causa, vt cum alicui occurrere nolumus. Aristoph. ἀλλ' ἐκτρέφοντο, καὶ ἐδόκουν ὄρεσθαι με, id est oculis alio auersis transmittabant me paulum via decedentes. Demosth. πρὶς τῶν πρὸς οὐτὸ ἐκτρέπεται με νῦν ἀπαντῶν. cum accusatio dixit. Cæsar, Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemq. defugiunt, τῶν πρὸς πάντας ἐκτρέφοντες. Significat etiam mutator, id est ἐξίσταμαι καὶ μεταβάλλω. & **ἐκτροπή**, degeneratio. Galen. libro. xii. methodi, ὁ πρὸς οὐκ ἐκτροπὴν ἢ ἐργον, κατὰ μικρὰ πλὴν εἰς τὸ πρὸς φύσιν ἐκτροπὴν ἐπανορθοῦσθαι, ὅτε τὸ πρὸς ἀπὸ τῆς φύσεως κατὰ μέγαν. Idem, καὶ ἡ χροιά πῶς μὲν ἐπὶ τὸ λευκότερον καὶ ὑδατώτερον ἐκτρέπεται τὸ κατὰ φύσιν. Inde ἐκτροπίας δινθαι, ὁ πρὸς ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ὁξίνης, vappa. Alciph. ἐκτροπίας δὲ ἡμῶν καὶ ὁξίνης πίνοντες, vappam & vinum quod coacuit. **διατρέπω**, dissuadeo, vt ἀτρέπω, vel potius ad erubescētiā deduco, erubescere cogo. Herodian. τοιαῦτά ἵνα εἰς πρὸς τὸν πόντον, καὶ πλὴν εἰς τὰ κρηττονα ὁρμῶν ὁ πομπιῶν ἀπὸν, διέτριψεν πρὸς ὀλίγον τὸ μετέκλειον. id est conatus eius repressit prae pudore, & impetus ad voluptates cōsectandas alio deflexit. Plutarch. de Cōsule Fa

bio qui patrem ad se venientem ex equo descendere iussit, πῆμψαντος
 δὲ βαβδίσχον το νεωίσκε καὶ καταβίῳα κελόσαντῳ, οἱ μὲν ἄλλοι δ' ἐξάπκσαν,
 ἐντὸς δὲ προσέδραμι & cætera. alii quidem præ pudore faciem deflexe-
 runt, pudore perfusi sunt: quasi imperiositate filius impia atq; ingrata
 in patrem vteretur. est enim Διαξέημαι, δ' αἰχύνωμαι. quod etiam ἐντρέ- Διαξέημαι
 πομαι dicitur. & Διαξέπω, δ' ἐρυθρίῳ πρῶ, pudore iniecto deterreo. Idem
 ἐν τῷ δ' προσβυτέρῳ πλιτῶν. τῷ πρῶ μᾶρ τὸς δ' αἰχύνωμαι ὑφ' ἡγῶν τῶς δ' αἰχμέ-
 νοις, συμπρῶναι τοῖς βελοναῖς, διαξέπηρ τὸς κακοπραγμονοῦντας, ἐπιρῶνναι
 τὸς ὀνιῶμονας. Idem ἐν τῷ πρῶ δ' αἰσῶμαι, ἰπρῶν γὰρ τῷ αἰχύνωμαι δ' αἰσῶ-
 πῶν, δ' οὐ καὶ ἔτι κέκληται τρόπον ἕνδ', τῷ προσώπῳ τῇ ψυχῇ σῶν διαξέπομναι
 καὶ σῶν ἀπονοῦντῳ, vnà cum anima erubescere & confuso & tenorem
 non seruante. est enim διαξέπειν oculos auertere, & aspícere vel nol-
 le vel non posse, vt ipse in Cato. vsus est. ἐντρέπομαι etiam δ' αἰδῶμαι ἐντρέπομαι
 καὶ ἐγκαλύπτωμαι significat, hoc est αἰχύνωμαι. Et ἐντρέπω, δ' καταχύνω, ἐντρέπω
 quo diuus Paulus vsus est. Iungitur etiam cum accusatiuo vt αἰδῶ-
 μαι, & significat reueror. Idem i apophth. lacon. καὶ τὸς νέες δὲ ἔδει β'
 μόνον τὸς ἰδίους αἰδέσθαι πατέρας, καὶ ὑπὸ κούρῳ αὐτοῖς εἶναι, ἀλλὰ πάντας τὸς
 πρῶντες ἐντρέπειν, καὶ ὁδῶν ὑποχωροῦντας, καὶ καθέδρας ὑπεξισαμνῶν. Idē,
 ἐντρέπομναι πολλῶν δ' αἰσῶμα οἷ γυναικὸς παρῆκσιαζομνῶν καὶ διακρυβῶν.
 Iungitur etiam cum genitiuo & significat ἐπιστρέφομαι, ἐπιμελῶμαι, ὑπό-
 λογῶν ποιεῖν. Xenoph. ὅς τις γυνὴ φανερός ὅτι τῷ μὲν πλεονεκτεῖν ἀεὶ ἐπιμε-
 λῶνται, ἢ δὲ καλῶ καὶ ἢ ὀλίγων μὲν ἐντρέπομναι, πῶς τὰτε καὶ ποτε φέσσαι
 οἶα; Plato in Phædro, ὅντι κέντρων ἡνιοχικῶν, ἐπὶ μάστιγι ἐν ἐντρέπεται.
 Αἰδῶμαι non modo ἐντρέπομαι significat, καὶ μετ' αἰδῶς ἐπιδύχομαι, hoc Αἰδῶμαι
 est veneror & honorí habeo: sed etiam πάθομαι, placor & iniuriám re-
 mitto, irā cōdono. Demosth. πρὸς ναυσίμαχον, καὶ τῷ ἔτι δ' δίκαιον ἐν πᾶ-
 σιν ἰχύνει, ὥς δ' ἐν ἐλῶν ἡς ἀκυσίον φόνος καὶ ἄφῶς ἐπιδύχας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦ-
 τα αἰδέσκειται καὶ ἀφῶ, ἢ ἐπὶ ἐκβαλῶν κνῆσθαι ἢ αὐτόν ὅτι, Et, vsq; adeo hoc
 ius in omneis valet, vt si quis propter cædem non voluntariam alium
 arcesserit, reum etiam peregerit, manifestoque conuicerit, deinde a reo
 placatus quoquo modo culpam criméve condonarit, vltra finibus pa-
 triæ expellere eum non possit: quia iniuria remissa abolitaq; exuscita-
 ri deinde nequit. Et iisdem verbis vsus est in oratione πρὸς παντάνειρον
 circa finē. Et Αἰδῶς est venia & misericordia, & personæ periclitan- Αἰδῶς
 tis respectus & tuitio, vltionis animaduersionisq; remissio. Idem κατὰ
 μάστιγας, ἔπειθ' οἱ νόμοι τὸς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκλινῶντας, θανάτῳ καὶ ἀσφυγίᾳ καὶ
 δημόσιᾳ ἢ ὑπαρχόντων ζυμίσσι. τὸς δ' ἀκυσίως, αἰδέσθως καὶ εὐλασθεωπίᾳ πολλὰ
 αἰς ἡξίωσαν, clementia dignos censuerunt. Lege enim licebat cædis nō
 voluntariæ crimen euadere, si is qui cædis reus erat, quendam ex con-
 sanguineis precibus exorare potuisset, & ad clemētiam adducere. cu-

iūsmodi exorata placabilitas αἰδέσις vocabatur. Αἰδέσθαι Liviū libro quinto ab Vrbe latine reddere voluit his verbis, de legatis Romanis loquens a piratis exceptis & Liparas deuēctis, Mos erat (inquit) ciuitatis velut publico latrocinio partam prædam diuīdere. forte eo anno in summo magistratu erat Mnasiltheus quidam, Romanis vir similioꝝ q̄ suis, qui legatorum nomen donumq̄, & deum cui mitteretur, & doni causam veritus, ipse multitudinem religionis impleuit: adductosq̄ in publicum hospitium legatos, & cetera. veritus causam doni, αἰδέσθαι πῶς ἀναθίματ' αἰτίαν dixit. hoc reueritus & venerans, ideoq̄ ab iniuria defendens. Ut alibi, Clarus genere factisq̄, tum etiam etate vener-

Αἰδέσιμος:

dus. & Αἰδέσιμος, venerandus. Paus. in lacon. τεγάται δὲ αὐτὸν ὁ Ἀθιναῖς ἰκέτις ἰδέξαντο ὁ ἑλέας. ἦν δὲ ἄρα δ' ἡρόν τωτο ἐκ παλαιῶν πιλοπονησίοις αἰδέσιμον, id est inuiolatum, & in quo supplicibus ius asylix cōstabat. hoc enim αἰδέσιμον significat, hoc est intactū ἄσυλον. Sic Synes. Ἀνυσίω, καὶ νῆας ἰκέτης μὲν γέγονεν, & πῶς ἰκεσίαν ὁ θεὸς αἰδέσιμων τέρας ἐποίησε. Αἰδώς etiam in ea significatione vsurpatur, id est ἀντὶ τοῦ ἡγροῦσθαι ἢ σεβόμεν' ἔχει, ἢ ἔχων διὰ τὰ νῦν πρὶν περὶ τὸ σεφθέντα, ἢ τὸν ἑ σεφθέντ' ἰκέτις. vnde ius asyloꝝ manauit. Idem, Αἰδοὶ γὰρ μῶσων τὸς ἰδὲς αὐτῶν ἄξιον πρὶν ἔπειαν, In honorē enim musarum, poetæ ab iniuria tuendi sunt, & obseruantia prosequendi. Idem, ἔμοι τὰς φωνὰς ἐδόξ' ἡν' νεανίσκων, ἢ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους αἰδώς. hic pro obseruantia posuit. Inde illud in primo Iliad. Αἰδοῦν δ' ἰδὲα, ἢ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. Et illud eiusdem. φ. γυνῶμαι δ' Ἀχιλλῷ, σὺ δ' ἔμ' αἰδέο, καὶ μ' ἐλέησον. & Αἰδοῖος ἰκέτης, dignus q̄ exoret quod petit.

Αἰδώς:

Αἰδοῖος:

Αἰδήμων:

Αἰδήμων, est verecundus, ὁ αἰχμητικός. Athen. de Isocrate, ὁ ἡν' ῥητόρας αἰδημονέσας. Aristot. τὸν αἰδήμονα in virtute ponit, mediūq̄ facit inter καταπλῆγα ἢ ἀναίχωνται in secundo Ethic. Idem in quarto, καὶ ἐπαμύνην ἡν' νέων τὸς αἰδήμονας. quos etiam αἰχμητικούς appellat. Nec solū τὸ αἰδέσθαι id quod diximus significat, vt apud Gregor. καὶ οὐλοῦν αἰδέσθαι ἐδὼς, ἢ ταῦτα μόνον ἡτίμαζεν & θεὸν ἔδει προσκυνεῖν, id est homo qui in tempore rationem habere amicitiae nosset, & amico exorabilem se præbere, sed etiam placare & exorare. Ex quo fit vt & exorans & exoratus αἰδέσθαι dicantur. vt ὃν τοῦ κατ' ἄριστον. Demosth. τί οὖν ὁ νόμος κελδοί; τὸν ἐλόντα ἐπ' ἀκροσίων φόνω, ἐν ἡσιν ὡρισμένους χρόνους ἀπελθεῖν τακτικῶς ὁ δόρ, καὶ φεύγειν ἕως ἂν αἰδέσκηται ἵνα ἡν' ἐν γῆρα τὸ πεπονηθός. ex-
torrem esse quoad vsq̄ aliquem exorarit gentiliū mortuū. Idem, ἐν ταῦτα γὰρ ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι κελδοὶ δίκας ὑπέχεσθαι νόμος, εἰάν τις ἐπ' ἀκροσίων φόνω πεφύγῃς, μήπω ἡν' ἐκβαλλόντων αὐτὸν ἡδεσμένω, αἰτίαν ἔχει εἰς φόνον ἐκείνου. ἐκβάλλειν est in exilium pellere, vt hic, & in exemplo supra citato ex oratione πρὸς ναυσίμαχον. De exilio voluntario ob cēdem fortuitam scripsimus in Annotationibus in tractatū de pœnis, & de expia-

ἐκβάλλειν:

tionem homicidarum. mox etiam nonnihil de iis dicemus. Thucyd. lib. iii. in prima concione, αἰχμῶνται ἀντὶ τοῦ αἰσθῆσθαι dixit, αἰχμωθέντες οὖν τάς τε τῶν ἐλλήνων εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ διὰ τὸ δαλνμπιον, ὃν δ' ὅπως ἴστω ἴστω καὶ ἰκέται ἐσμεν, ἐπαμῶνα. hoc est, verentes igitur, & rationem habentes, honorem hunc habentes Græcis. hoc est pudeat vos contra Græcorum spem nos missos facere, conceptamq; de vobis expectationem destituere. ac si diceret, sinite vos exorari. αἰχμῶνται etiam cum duobus accusatiuis construitur pro verecundari. Demosth. καὶ ἔπε τὸ ἥλιον αἰχμῶντο δι' ἑαυτὰ πρῶτον, ἔπε τὴν γλῶτταν πατρίδα ἔσαν. Sic Greg. τὴν μετὰ τῶν αἰχμῶνται, quem pudebat immutatum videri. αἰχμῶνται & καὶ αἰχμῶνται καὶ τοιαῦτα est quod Latini dicunt vitium vel stuprum offero. Lys. ὑπερὶ τῆς κατασχευῆς ἑρατοδίνης φόνο, ὃς δὲ νόμος κελύει, ἐάν τις ἀνθρώπου ἐλθέτωρ ἢ παῖδα αἰχμῶνται βία, διπλοῦν τὴν βλάβην ὀφέλει. ἐὰν δὲ γυναικά, ἐφ' αἷσιν ἀγκυράναι ἔξισιν, ὃν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεται. Idem, ὅς δ' ἀγῶνες δανότροποι τοῖς ἀδικημένοις καθεστῆναι κασιν, ἢ τοῖς πρὸς τὰς νόμους τὰς ἀλλοξίας κατασχευῶσι γυναικάς. ἐγκαλνπῶμαι etiam τὸ αἰχμῶνται. Aesch. πρὸς πρῶτον καὶ τάδε δὲ κατὰ γέλασα πάντες αἰχμῶνται, ὡς προσέειπε, ἐφ' οἷς δὲ συμπεσέσθαι ἐνεκαλύφοντο, ὡς δὲ ἐνίστοι τὰς πρῆσθαι τοῦ φιλιππίου. id est ob quæ legati pudore affecti sunt. Quos enim pudet, iī faciem tegere manu solent, vel velare. hoc enim proprie significat ἐγκαλνπῶνται. ut Plutarch. de Pompeio moriente, ἐπὶ τῷ δὲ μηδὲν, ἀλλ' ἐγκαλνπῶνται, πρὸς δὲ αὐτῶν. Cui verbo τὸ ἐγκαλνπῶνται opponitur, quod si ἐγκαλνπῶνται significat faciem detego. Plato, καὶ ἐγκαλνπῶνται (ἐνεκαλύφω γὰρ) αἰχμῶνται. περὶ δὲ τῶν πελοποννησίων ἐφ' ὧς παρὰ γέγραπται. παραξέπτωμαι, digredior, quia τρέπομαι si παρατρέπω significat viam arripio. Xenoph. in Oecon. ἴδι ἐφ' ὧς ἐγὼ δὲ ἰχόμαχε, καὶ αἰχμῶνται τὸ δὲ μοι παρατρέπωμαι τὸ λόγῳ, εἰς τὴν ἐπιμέλειαν δὴλωσαν πρὸς τῶν παλαιῶν δονομῶν, ab hoc sermone digrediens, transi ad aliū, & eo orationem conuerte quod ad eruditionem pertinet. Idem in quinto ἐλλωμῶν, καὶ δὲ μὴν νικίλοχ' βουδῶν ἀβυδονοῖς, ἐπ' αἰχμῶνται. παρατρέπωμαι δὲ εἰς τένεδον, εἰδὲν τὴν χώραν, καὶ γράμματα λαβὼν ἀπέπλυνον εἰς Ἀβυδον, iter autē flectēs, obiter digrediens. παρατρέπω ἀντὶ τοῦ παραπλῶν, in errorem impello, παραπῶν, hoc est in prauum perpello. παράγω ἢ ἀπατῶ. unde παρατρέπω, παρακρύπτω deprauiatio, in errorem impulsio. Sic autē dicitur παραπλῶναι ut παραπλῶναι, hoc est ὁ σφόδρα μαινόμενος, ὁ ἐμπελνκτός. Galen. in primo therapeu. ὅς δὲ γὰρ ἀνὴρ ἐλαῖς νοῦν ἔχων, ἔπε τὸν ὁμῆρα μάστιγα ζώϊον, ἔπε τὸ παραπλῶναι, σαλμωνία. Significat etiam ἀπαίδευσιν καὶ ἄμωσιν καὶ ἄπωσιν, πρὸς τοῖς μετ' ὁμῆρον, ut iquit Eustath. Translatio est a pulsu chordarum absono & inepto. παρατρέπω etiam a via recta defleto, & aberrare facio. ut ἐκτρέπω & παρατρέπωμαι ἐγὼ, aberro, viam rectam egredior. Aristotel. in. iii. de gener. animal. συμβαίνει δὲ πολλὰ καὶ καὶ τῶν δοκούτων ἀναπαύων εἶναι ζώων, πολλοῖς ἢ καὶ πελῶνται, τὰς γὰρ

ἐχρίσαντο. hoc est iudicem et arbitrum tulit aduersario. de quo verbo alibi diximus in verbo καθίζω. παρακαθίσμι, iuxta colloco atq; custodē παρακαθίσμι appono. Idem alibi, παρακατασκήσεις ἔνα ἢ δικτῶν φυλάττω. & in pri. 471. καὶ μὴ λω. καὶ στρατιώτας δικίας ὡς πολεμίας ἐπόπτας ἢ στρατηγικῶν παρακαταστήσαντας. Lucian. Ἀπὸρ αὐτῶ παρακαταστήσεις, ὃ ἥ παρ' ἐσθμέραι κολάσσονται. Aliquando ponitur ἀντὶ ἢ ὅτι, ὡς ὅταν καὶ παρακαμύως καθίσμι. quasi altrinsecus colloco. Isocrat. οὐ γὰρ ἐφθονὸν τὰς ἀνταπομύνας τῶν πόλεων, ἐδὲ παραχρῆς ἐποικίμην, πολιτείας ὑπενωτίας παρακαθίσαντες. Plut. Δομίζω θὺν σκῆπτωρ δὲ μέγας ἀνθ' ἑαυτῶ ὡς ἀδελφῶ ἀδελφῶ παρακατέστη, id est consiliarium et quasi consortem imperii apposuit, hoc est sub persona legati quasi custodem & moderatorem. παρακατακλίνω, iuxta colloco vel in lecto vel in mensa. quod & παρακλίνω dicitur. Athen. Ὀλυμπιάδος παρακλινάσας ἀπὸ καλῆς αὐτῶν πλῆθους ἐταῖρων πρὸς ἀλλήλους. Lucian. ἀλλ' ὡς δῶλον ἐκ νεφέλης πλάσσειν αὐτῇ σοὶ ὁμοιον, παρακατακλίνω αὐτῶ. παρακαθίσμι, vtrinq; demitto. Aristotel. in nono historiarum de nauilio loquens, ἔχει δὲ μεταξὺ ἢ πλεονασμῶν λέπει τι σῶμα, ὁμοιον τῇ σφαιρῇ. τὸ μεταξὺ τῶν λακτύλων, καὶ αὐτῶ ὅταν πᾶσι μὲν ἡ, ἰστίῳ ἀντὶ πηδάλιου δὲ ἢ πλεονασμῶν παρακαθίσμι. id est cirrorum suorum partem vtrinq; ad remigandum demittit. Idem significare mihi videntur illa verba Xenophontis in secundo ἐλλληνῶν, πάντα ἢ παρασκηθισάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, ἢ τὰ παραβλήματα παραβέβηκεν, προσέειπεν ὡς μηδ' ἐξ κινήσειν ἐκ τοῦ τάξεως, hoc est remigium demittens ita vt classis staret in procinctu. vel contabulata propugnacula hoc verbo intelliguntur, aut plutei navales ad arcēda misilia, quibus latera nauium obtegebantur. vt fuerint παραβλήματα τὰ ἐκ αὐτῶν τέρων ἢ τῶν παραβέβηκεν προσβέβηκεν. Similis est significatio in παρακώπῳ, de quo alibi dictum est.

ἐπιδέννυμι etiam tā actiua q̄ passiua voce dicitur, pro ostendo & ostendo, & specimen præbeo & documentum industriæ aut ingenii aut artibus edo. Gregor. καὶ ἢ σίμβλων μέλιστα ἀπαναστά, τὴν αὐτῇ σοφίαν ἐπιδέννυται. Isocr. τὸς δ' ἐπὶ πάντων ὁμοίως ἐμυλόντας τῇ τάξει, βεβαιώσεσθαι, τὴν αὐτῇ διδασκαλίαν ἐπιδιδεσθαι. Athen. de ludis Pythiis loquens, πρὸς αὐτῶν γὰρ ἐπιδέννυται δι' οἰκταί. id est poemata sua recitabant publice. Et in. xii. de nuptiis Alexandri Magni loquens, θαυμαστοί οἱ δὲ ἦσαν διαπρέποντες, σκύμνος ταραντίνος καὶ φιλισίδης συρακόσιος, μετ' οὓς ἐπιδέξατο ῥα φωδὸς Ἀλέξης ταραντίνος. ἐπίδραξ etiam appellatur equitum ludicra decursio, & trasuectio ostentatrix. Xenoph. ἱππαρχ. οὐ μὲν ἀγνοῶ, ὅτι ἢ μὲν πεισθῶσι δαμῆσθαι ταχὺ ἐλαύνειν, πάντες δὲ ἡδ' ἐως ἐπιδέξαντο. ἢ δὲ ἀμελέτηται ὅσον, ὅσον γὰρ ὅπως μὴ οἱ πολέμοιοι αὐτῶν τῶν δρᾶν ἀναγκάσθωσιν. Idē, ὅταν γὰρ ὡς ἢ ἱπποδρόμῳ ἢ ἐπιδράξ ἢ, καλὸν μὲν ἔγωγε πρῶτον τάξασθαι. Latine huiusmodi πομπή ἢ ἱππέων trasuectio dicitur. A Grecis etiā

- δοκιμασία. Tranquillus in Augusto vsus est transuersionis verbo. Plato in Gorg. de sophisticis recitationibus dixit & orationibus ad ostē-
 rationem comparatis, ὅνκοῦν ὅταν βέλῃσι παρ' ἐμὲ ἥκειν ὀικαδὲ, παρ' ἐμοὶ
 γοργίας καταλναι, ἢ ἐπιδέξεται ἡμῖν. Idem, οὐδὲρ ὅριον εἰς αὐτὸν ἔρωτ' ἄν ὃς
 περ, καὶ γὰρ αὐτὸ ἐν τῷ τῷ ἥρ ὅτι ἐπιδέξεται ἐκείλῳ γούν καὶ δ' ὅτι τις βέλῃσι τῷ
 ἔσθ' ὅντων, ἢ πρὸς ἅπαντα ἔφκ ἀκρινεῖσθαι. Cicero in tertio de Oratore
 de hoc loquens, Isq; princeps ex omnibus ausus est in conuentu posce-
 re qua de re quisq; audire vellet. ἐπίδηγμα etiam dicitur quicquid a
 saltatore aut alio theatrico aut scenico artifice ostētat ad artis aut in-
 genii aut corporis commendationem, & quodcūq; specimē. Xenoph.
 in Sympol. de saltatore puero & puella quae in caput prouoluebatur
 super enses, ὃς ἐώρα ὁ Στρακισίος τῷ μὲν αὐτ' ἐπιδήγμάτων ἀμειλύντας, ἀλ-
 λ' οἷς δὲ ἰδομένους, φθονῶν τῷ Σωκράτῃ ἔπειν. Demosth. πρὸς Αἰπίου. ἔστι βίσιον
 ἅπαντα ταῦτα ὃ ἄνδρες, ἀθλοῦσι, δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοθυμίας ἐπιδήματα
 τα. ἐπιδέκνυνω voce actiua ostendo & probo, vt ἀπιδέκνυνω. ἐπιδεκτικὸν
 γάρ τῷ λόγῳ est demonstratiuum & ostētationi natum, vt inqt Quin-
 tilia. ἐνδένυνμι, defero et postulo in iudicio. Et ἐνδεδίξις, delatio vt ἐσαγγελ-
 λία, vt alibi dictum est. ἐνδένυνμι autem τὸ ἐπιδένυνμι, id est ostēdo,
 specimē meū pbeo, ostentabunde in mediū prodeō, plausum a circūfu-
 sa turba capto. quod & παρενδένυνμι dicitur & παρεπιδένυνμι. Plutar-
 chus de Cicerone, καὶ δ' ἄλλος ὅστις ἐμπήσαν ἵνα γυμμάσιον παρεπιδένυνθαι
 βυλόμενοι διὰ τῷ γυμνασίου πρὸς τὸς ἀγῶνας λόγων. παρερχοῖς etiam dici-
 tur παρεπιδένυνθαι, hoc est palam omnibus in mediū prodire. Athen.
 lib. xii. Ἀνλωδοὶ δὲ παρελθόντες Διονύσιος ὁ ἀρακλιώτης, ἡ πέρι βολος κυζικωδὲς
 παρελθόντες ἢ ἢ ἀνλωταί, οἱ πρὸς τὸ πυνθικὸν ἵπλισαν. Iactare se id latine dici po-
 test. Cicer. in Verrē, Video vbi iactaturus se sit Hortēsius. bella, perī-
 cula, tempora reipub. imperatorum penuriā commemorabit. id est
 quibus e locis argumenta ducturus sit ad eloquentiā ostentandam.
 ὅρῳ δὲ ὅπως ἐνδένεται ὁ ὀρτήσιος. Et in Finibus, In quo consueuit iactare
 vestra se oratio, claris & fortibus viris commemorandis. Alibi exulta-
 re dixit ferme pro eodē, In quo maxime philosophorū exultat oratio,
 ὅν τ' ἔρωτ' ἔωθε. Et Iactantia, ἐνδεδίξις. Quintil. Hoc enim inanē est iactā-
 tia. Alia est autem iactatio, verbosa scilicet commendatio sui, gloria-
 tioq; inepta & futilis. quam ipse in. xi. reprehendens ita inquit, Impri-
 mis enim omnis sui iactatio vitiosa est. reprehensus enim in hac par-
 te nō mediocriter Cicero. μεγαλαυχῶς id græce dicit' & μεγαλαυχῆμ.
 est enī ex eorū ordine q; utraq; voce enūciāntur. Isocr. in Busyr. ἀδανό-
 μως ἐχ' ἡμισὶ σε μεγαλαυχέμενον ἐπὶ τῷ ἐκστέρῳ ἀπλογίᾳ. Plato in. iii.
 de Rep. ἀνδρὶ λοιδορεμένῳ, ἢ πρὸς διὸς ἐρίστειν ἢ μεγαλαυχέμενῳ, διομένῳ
 μεγαλαυχῶ. ἀδ' αἶμονα εἶναι. Lucian. τί γὰρ ἢ πᾶσις ἡδ' ἡμισερ ἡμᾶς, ἢ ἢ μάλιστα μεγαλαυχῶ

τότε ἢ ἡζὺς καλλίων εἶναι. Basil. ad Eunomiū, εἰ δὲ τὸ βραχυτάτῃ μέρμυκος ἔπω
 πημέλαβες τῇ γνώσει τῇ φύσιν, πῶς πλὴν ἀκατάληπτον τῷ θεῷ δυνάμιν μεγαλαυχῆς
 φωνάζει; ἐνδ' ἐκνυδ' etiam significat id quod latine dicitur vendita-
 re se. Demosth. πρὶ πρῶτης. ἵνα δὲ μὴ γένηται ταῦτα ἀλλ' ἄλλω φανερά, διὰ ταῦτα,
 ὥστε δὲν αὐτὸς ἐβίβητος μνησάμενος βαδίζειν. ἔτοι δὲ ἐχαρίζομαι πάντα, ἐνδ' ἐκνύμμοι
 ἐν πρὸς κολακῶντες ἐκείνον. id est operam suā illi venditātes, & in adulatio Vēditare.
 nem effusi, sese illi cōmendare atq; insinuare cupientes, & veluti leno-
 cīnātes oībus obsequiis. Quibus verbis aut similibus respōdēs Aesch.
 ἐν ᾧ καὶ κτισιφ. ita inquit, λέγων ὅς ἐγὼ τῇ γαστρὶ ἔχ' ὑπὲρ τῆ πόλει ἐγχε-
 ῖσθαι, ἀλλ' ἐνδ' ἐκνύμμος Ἀλεξάνδρῳ διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐχθρᾶς, sed operam Ale-
 xandro venditans propter odiū quo ipse Demosthenē prosequitur. Iusti-
 nus, Interea inquit Alcibiades hanc operam ciuibus vēditabat. id est
 existimari volebat hanc operā ciuibus suis nauare, in eorū gratiam hoc
 facere. Plut. καὶ κικέρων μοι ἐκάλε τὸν καλλίναν εἰς τῇ σύγκλητον, ἢ πρὶ τῇ
 λεγομένην ἀνέκρινεν. οὐδὲ πολλὰς διόμους εἶναι τὰς πραγμάτων καὶ τῶν ἐπιμελῶν,
 ἅμα τῆς σωωμότατος ἐνδ' ἐκνύμμου, ἀπεκρίνατο, at Catilina tum multos exi-
 stimans rerū nouarū cupidus esse, tum plausum a coniuratis captans,
 respōdit Ciceronī. vel se cōiuratis probare volens, cōfidetίαq; tāto in-
 cepto dignam ostentans. Plinius lib. vndetricesimo, Ostentatio artis &
 portentosa scientiæ venditatio, periculosa est. id est τῆς αἰσώσεως ἐνδ' ἐξίς. Ci-
 cero, Quinetiam mihi quidem laudabiliōra omnia videntur, quæ sine
 populo teste & sine venditatione fiūt. Idem in octaua Philip. cum di-
 cit, Huic Cotulæ externo sentētias nostras i codicillos & omīa verba
 referebant. huic etiam se summis honoribus hī contra dignitatē suā
 venditabant. Hoc significare voluit, ἐνδ' ἐκνύμμου, καὶ αὐτὸς προσένεμον, ὅ
 πρὸς ἰδίῳ δ' αὐτῷ ἐξίωμα χρῆσθαι ὃ ἢ βόλοιτο. vel, καὶ δὴ καὶ τότε ἐπιδιομοῦντο
 αὐτὸς ἀναξίως τῇ ἰδίᾳς ἐλδοξίας προίεσθαι, vel καταχαρίζεσθαι. ἐνδ' ἐκνύμμου etia
 verbum est medicorum. Gal. lib. ix. therapeu. ἐν λόγῳ δὴ πρὸς τὰ μὲν σωεν
 δ' ἐκνύται πλὴν φλεβοτομίαν, τὰ δ' ἀνενδ' ἐκνύται. κένωσις μὲν γὰρ ἀντιδ' ὁ σκοπὸς, id
 est indicant. Et ἐνδ' ἐξίς est indicatio rei praeuertendæ medico impri-
 misq; animaduertendæ. ἐνδ' ἐκνύμμου igitur sunt in loco iam dicto quæ
 notam sanguinis missionis preferunt. ἀνενδ' ἐκνύμμου αὐτὰ quæ contra
 riam & interdictoriam. Et ad Glauco. lib. pri. καὶ ἢ τὸ κἀμνοντο ὀφθαλμοῦ
 ρία, μέγιστον δὲ καὶ αὐτὴ σημεῖον ἔχει, καθάπερ ἡ σφραγίς, ἐπὶ πᾶσι τῆς ἄλλης ἐνδ' ἐξί-
 ξεται σοι πλὴν ἐπιέμεψαν τῷ πυρετῷ, indicium faciet, index erit. Et ἀν' ἐνδ' ἐξίς
 est, vt ita dicam, obnunciatio. hoc est rei apparatus discussio, consilii ca-
 pri & agitati diremptio, vt comitia olim dirimebantur obnunciatione
 Augurum, & auspicia occentu foricum. ἀποδ' ἐκνύω demonstro, vnde ἀποδ' ἐκνύω
 ἀποδ' ἐξίς μαθηματικαί, voce actiua dicitur. Et ἀποδ' ἐκνύω vt ἀναδ' ἐκνύω
 creo et designo magistratum, Synes. ὁ ἀποδ' ἐξίς σε προέδρον δέμους. Stra-

καταδυσωπῶ pro eodem ponitur. Lucia. de Chryse sacerdote, τοῖγαρ αὖ κατὰ δυσωπῶ
 ὅττω καταδυσώπῃσιν ἢ θεῶν ἐκ τῶ λόγων, ὥς ἐξ μυσάμην. τὰ τόξα κατετόξευσε ὅθι
 λομῶν τὰς λαχάδας. Translata est significatio a more eorum qui pudore
 impediuntur quominus negēt quod rogātur. Δυσωπῶ etiā hereo, & he
 sitabunde aspicio. Xenoph. in. iii. ἐπὶ μνη. πρὸς θεῶν ἐφ' ἡ μὴ ποίνων ἀπὸ κρύψε
 ἀλλ' ἄρ' ἡμῖν ἐκ τίνος ἄρ' ἔτι πλὴν πόλιν διεργατῆρ. ἐπεὶ δὲ ὁ γλαυκῶν ἐδυσώπῃ
 σιν, ὅς ἂν τότε σκοπῶν ὑπόθερ ἄρχοιτο, ἄρ' ἐφ' ὁ Σωκράτης, & cetera. Dicitur
 etiā δυσωπῶμαι ἀντὶ τοῦ ὑφορῶμαι, & pro hereo, suspicor, restito. Idē in. ii.
 καὶ τῶν δὴ πρὸς τὰ μὲν γαστρὶ δειλαζόμενα, καὶ μάλα ἐνια δυσωπῶμενα, ὅμως
 τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ φαγεῖν ἀγόμενα πρὸς τὸ δέλειον ἐλίσσεται. Idem de ceruo lo
 quens, ἔαρ γὰρ ὁσφραίνονται τῶν γῆς κεννημύλων, δυσωπῶται. Δυσωπῶ, visum p
 stringo, horribili specie terreo, intuitū retūdo. Plut. τὰ δυσωπῶτα πλὴν
 ὅτι dixit, visum prestringentia, vt res admodū splēdide. vt idem, Δυσ
 ωπῶμενος τῶ ὅπως πρὸς τὴ λαμπρότητα. Iulian. de quadam effigie Alexan
 dri loquens summo artificio facta, sed admodum parua, οὕτω δὲ ἐφ'
 ἐκείνῃ τὸ θαῦμα τῶ τέχνης δέχεται, ὥς ὁ μὲν Ἀλέξανδρος τὸ θεῖον εἶδεν, καὶ τὸν
 διαπλὴν φοβῆται, ὅλα δυσωπῶν τοῦ χήματος ὁ δὲ ἵππος & reliqua. Ponitur &
 pro suspicor & vereor vt δυσωπῶμαι. Alicarnas. in vita Lysie, ἔαρ γὰρ μὴ
 αἰμίαν ἡδονῶν μὴδὲ ἀφροδίτων ὁ φθὶ λείπει χαρὰς ἔχει, δυσωπῶ καὶ ὑποπῶ
 μέντοι δ' αὖσις ἢ λόγος. Δυσωπία, difficultas aliquid certo comprehen
 dendī recurrente semper addubitatione, vt euenit in rebus dubiis. Philo
 lo de mūdo, ἔτις δυσωπίας ἀποδιδράσκειν βέλοισι τὰς ἐν τῇ διαπορεύσει.
 Δυσχερῶς καὶ δυσχερῶμαι, vt ἀπορῶ & ἀπορῶμαι eodē significatu dicūt, pro
 eo quod est vsu rei cuiuspiam offendor. Athen. lib. iii. de quodā loquēs
 qui in cōuiuio edere cœperat echinū marinū, ignorās quo modo edē
 dus esset, ἐνταῦθα γὰρ ἐς τὸ σῶμα ἐνθέντα σὺν τῇ κελύφῃ, βρύκῃ τῆς ὀδύσεως, τῇ ἐχί
 νοι. δυσχερῶμενον οὖν τῇ ἐρώσει, καὶ σπαιέντα τῇ ἀντιπύρῃ τῇ τραχύτητος, ἀπῆρ,
 ὅ φάσμα μισθῶ. Significat etiā incōmode & impeditē versor. Idem, ἦν
 δὲ μάρκελλος δυσχερῶμενος ἐν τῇ συρκανσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους καὶ
 Τασκυλασμάτων. id est vexat⁹, cōflictatus, ipeditus. id est ἐκ ἔχων ὁ ἀρχιμήδης καὶ
 τῇ πολιορκίᾳ. est enim δύσχερος cuius vsus ac tractatio difficilis est. vt δύσχερος
 Isocr. πλὴν ἐξασίαν δύσχερος appellat, quia pauci dñatu & imperio recte
 vtunt. Polyb. ἐν οἷς μὲν πᾶσιν ἢ μὲν μακεδόνων σῶταξις δύσχερος, ποτὲ γὰρ ἀρ
 σος. ἢ γὰρ ῥωμαίων ἀρχισος. δύσχερμα καὶ δυσχερῆμα Cicer. in. iii. de Finib⁹, cō
 modū & incōmodū vertit, Incōmoda enim, inquit, & cōmoda, (sic em̄
 δύσχερμα καὶ δύσχερμα appello) cōmunia esse voluerūt. Δυσχερσία au
 té nō modo vsus intractabilitatē, aut in vsu atq; tractatione offensio
 né significat, sed etiā versurę faciēde molestiā & difficultatē. Idē ad
 Atticū. xvi. Μίριφα em̄ δύσχερσία est propter metū armorū. dictio a ver
 bo κηράναι deriuata, de quo alibi diximus.

- Σέβω σέβομαι** **μαί.** Σέβω σέβομαι itidem utraq; voce pro eodem dicitur. Greg. ἐβλουκτόφι φησι πλάνης, ἐβλουκτόφοι φησι διπλάσις ἢ προσκυνημάτων ἢ σεβομένων. de Aegyptiis loquēs, Abominabiles ob errorē cultus deorū, abominabiliores propter vilītatē eorum quē ab ipsis coluntur & adorantur. Alibi actiua significatione, ἵνα πλὴν ἀνέμιθιαν ἢ πλάνης ὡς φησι Παύλῳ, ἀπλάμβάνωσιν ἐν δὲ σεβονται, in iis quē ipsi colunt. Paus. καὶ ἃ ὅσοις θεῶς καθέστηκεν ἄλλως ἐν τοῖς δήμοις σεβαν, ἐδένει ἥσαν πλὴν Ἀθηνᾶν ἄγασιν ἐν ἡμῖν. Σέβομαι etiam veneror & obseruo significat. Polybius, Σέβεται δὲ ἡ τῶτον παρ' ἅλων ἢ εἶον ὁ σωθῆς ὡς πατέρας. Σεβάρομαι etiam colere & venerari religiose significat. Gennadas, καὶ πάλιν ὀλίγῃ τότῃ ἤν' ἰσθμίων, ἢ ἄλλῃ πᾶσι οἰκισμῶν ἐσθ' ἐβάζετο τὰ κτίσματα, τὰ θεῶν, ἢ πάλιν θεῶς ἀντὶ ἐνός. Greg. ἐς τὰ ἐπιφάνια, οἱ δὲ αὐτοὶ ἢ μαλακίαν ἐτίμησαν, ἢ θρασυτήτα, ἐσεβάσθησαν. Inde Σεβαστοί, Imperatores Romani dicti, & priuatim Σεβαστός Octavius Cēsar, qui Augustus primū appellatus est. & augusta dignitas Σεβασμῖον ἄξιωμα, & Σεβασμῖος ἡμῖν. Augusta autem simulachra deorum Cicero vocat in libr. de Natura Deorum, Cū deorū, inquit, augusta & sancta simulachra veneremur. hoc est maiestatis plena & similitudinē diuinitatis habentia. Liuius in pri. Formam viri intuens aliquātū ampliorem augustiorēq; humana. Augustus in hoc significatu est σιμωνός, ἰσθός, σπηῆς, ὑπὲρ φησὶς, ἰσθός, πρεπής, δαμόνιος, θεοπρεπής, γαρρός, ἀξιοπρεπής, ἰσότης, qui etiam ἀντίθεος dici potest. ἵπαντῶ ἵπαντῶμαι, obuiā procedo. Herod. ἵπλῶτων δὲ διαφνησφοροῦντες, καὶ πᾶσι ἀναπληρώματα ἐδέχοντο. Idem, καὶ δὴ δωματίῳ προσελθὼν ἵπαντῶμεν αὐτοῖς, πωθάνεσθαι ἐπαρᾶτο τὰς αἰτίας φησι ὁρμῆς. Et rursus, ἵπάντομαι, μήτε ἑνὰς προσιέναι, ἢ τῶν ἵπαντῶν ἀναστρέφειν. Dicitur & ἵπάντομαι βαρυτόνως. Idem, οὐκ ἀναμένας δὲ ὁ Ἀρτάβατος ἵπλῶτεο αὐτῷ ἐν τῷ περὶ φησι πόλειως πεδίῳ, obuiām prodit. vt μεταμέλομαι & ἐπιμέλομαι, quē perinde vsitata sunt vt πασιπῶμα. Demosth. οὐδ' αὖτε ἤν' οἰκείων τέτρ, ἢ ἐπιμελομένων ἤν' τέτρ, ὅτε ἀπεδήμα. Sic Isocr. ἐπιμελόμενοι ἢ παραγμάτων, qui in magistratibus erant. Dicite & ἵπαντάζω. Lucian. ἐπὶ δὲ ἀεικόμιθα, ἢ ὑπὸ τίαζον ἡμῖν, ἡσυχάζον μετὰ λακρῶν οἱ ἐταῖροι. Qd Plut. cū accusat. iūxīt, ἢ ἐπιτεταγμέναι σωῖραι πρὸς τῇ κίνησιν ἐκδραμεῖν, ἵπαντάζουσι τῶν πλεμνῶν, At subsidiarię cohortes cursū circumductę, in aduersos hostes incurrūt. Σωαντῶ σωαντῶμαι pro eodem atq; ἵπαντῶ dicuntur. Herodian. κατὰ δὲ ἑνὰ δαίμονα σωλῶνται τῇ μαρκίᾳ δ' παίδιον. Ecclesiastę. cap. ii. τὸ σοφὸν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐν κεφαλῇ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄφρων ἐν σκοτίᾳ περιέταται. καὶ ἔγνω καὶ ἐγὼ ὅτι σωάντημα, ἐν σωαντῶνται τοῖς πᾶσι αὐτοῖς. καὶ ἔφη ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου, ὡς σωάντημα τοῦ ἄφρονος καὶ γὰρ ἐμοὶ σωαντῶνται, & dixi mecum in corde meo, quod vt euentus est rerum suarum imprudenti, perinde quoq; consilia respondebunt. σωάντημα, ἐν σωαντῶνται αὐτοῖς, hoc significat quod in vnum & eundem exitū omnes incursum sunt.

Ἀπαντῶ voce actiua tātūm dicitur in praesenti, licet in futuro in vo-
cem passiuā exeat, & significat id quod praecedētia, vt notū est vnicuique.
Significat etiam respondeo, id est euentu cōuenio & cōgruo. Synes. ὅ-
τινι διὰ λόγων τραφένῃ τὰ πρὸς αὐτὸν τύχης ἐκ ἀπαντῶν καὶ λόγων, Cui in literis
educato fortunę bona, vt par erat, nō respōdet. Isocr. in Busyr. Ἰσως οὖν
οἷς ἐρημιόις ἀπαντήσας, ὅλῃ, Fortasse igitur iis q̄ dicta sunt respōdere hoc
poterit. Greg. aliter, ὃ δὲ καὶ μικρὸν μαυίαις δις καταλέλυθ', ἐπ' αὐτὸ δ' κεφάλ-
λαιον ἀπαντῶν ἦν· ἐαυτῶν συμφορῶν, vltro in summam calamitatē suā ruit.
de Iuliano loquēs i Persas exercitū ducēte. Ἀπαντῶ etiā est officiū gra-
tia obuiā eo vel deduco & comitor. Aristot. in ix. Ethic. καὶ εἰς τὰ κηδὴ
δὲ μάλιστ' οἷον δ' αἶψα τὸς συγγενεῖς ἀπαντῶν, ad funera deducēda se cōferre &
offerre. Significat etiā συντυχάνω καὶ ἀναγινώσκω. Athen. Δνο ὃ συγγραμμάσει
πρὸς αὐτὸν ἀπλωτήσμεν, id est incidimus & legimus duo eius opera, vel in
man⁹ nostras inciderūt. Idē, ἐγὼ δ' ἐκ ἀπλωτήσας τῶν δράματι, πλάνα καὶ τὰ κα-
λαμίνης μέσης κωμωδίας ἀναγνῶς γραμμάτια καὶ δικασίωρ. Ἀπαντῶν πρὸς τῇ κυρίῳ,
est obire vadimonii, cui opponit καταλέπερ. de quo alibi dictū est. De
mosth. Δίκην δὲ τῷ λαχῶν αὐτὸν κακηγρίας ἔλαον ἐρίμην. & καὶ ἀπλωτῶ. Ἀπάν-
τησις est obuiā itio, vt Cicerō ad Atticū quodā loco dixit. Est etiā respō-
sio. Plut. in Politicis preceptis, Δι' δὲ ὅμως καὶ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον
δύσσορον ἔχει καὶ γεγυμνασμένον, ὃ καὶ ἀπλωτῶ. Idem de iocis oratoriis loquēs in
eodem, μάλιστ' αὖ δόδοικας τὰ πεινῶντα καὶ τὰς ἀπαντήσεις καὶ ἀμείψας. τὸ γὰρ
ἐκ πρὸς αὐτῶν καὶ κατὰρχοντα, γελοιοποιῶντος ὅστις. Ἀπαντῶν etiā est conuenire,
coire, cogi. Aristot. in. iiii. Politic. de concilio dixit coacto, ἄλλος δὲ τῶν
πολλῶν καὶ τῶν ἀρχαῶν καὶ τῶν δεινῶν ἀπαντῶν τὸς καλῶν, καὶ καὶ καλῶν βα-
λυσσόμενους καὶ συμμαχίας. Ἀπαντῶντα dicuntur oblata & fortuita, nō ro-
gata aut ipetrata, vt auguria oblata & auspicia. Xenoph. in pri. ἀπλην.
ὄντι περὶ καὶ ὑπερβαίνουσιν, & τὸς ὀρνίθας, & περὶ τὸς ἀπαντῶντας εἰδέναι τὰ συμφέ-
ροντα τοῖς μαντιόμοις, ἀλλὰ τὸς διέξας διὰ τῶν αὐτῶν σημαίνει. καὶ ἕως
ἐνέμιξεν. ἀλλ' οἱ μὲν πολλοὶ φασὶ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν ἀπαντῶντων ἀπὸ τῶν περὶ αὐ-
τὰ καὶ προστρέψασθαι. παρθενοῦ, τὸ ἐν πρὸς τῇ δεινῇ δεινῇ. quo Gregor. vsus est. &
παρθενοῦμαι. Herodian. de Vestalibus, καὶ μέχρι τέλους τῶν βίῶν παρθενοῦσαι.
Lucian. καὶ ὅπως τὸ πρῶγμα ὑπερβαίνει εἰδόμενοι, ἐν χαλκῷ καὶ σιδήρῳ θαλά-
μῳ καθάπερ τὴν Δαναὴν πρὸς τῇ δεινῇ. Hic significare potest virginē custo-
diri: quia πρὸς τῇ δεινῇ significat virginem custodio. vt Idem, & μὴτε αὐτὸς
προσάποιον ἀκμαίας καὶ καλῶς παρθένας, μὴτε ὅπως ἐπιτρέποι προσβλέπερ,
ἄποκορ δὲ καὶ εἶρων παρθενοῦ. Herodianus in primo de simulachro
de Pessinuntiae, ἐπιπολύ δὲ παρθενοῦ ἦν ἑωμαίωρ τὴν ναὺν ἐφελκόν-
των, ἀνπεχόμενος αὐτῇ ἰλνθ', ὃν προσέειπεν ἡ ναὺς ἀνέδραμε πρὸς τὴν τὴν ἱέρακα
ἐν τῇ δεινῇ αὐτῇ καὶ ἐξίτας ἦν. τὰν τὴν εἶδα παρθενοῦ. αὐτῇ δὲ δία
φορῶν ἔχει, & reliqua. παρθενοῦσαι, ἀντὶ τῶν παρθενοῦσαι dixit, vt ex

sequentibus apparet. παρθενίω enim sic dicitur ut θαλαμῶν, in thalamo plurimum versor. quod & θαλαμβόμαι dicitur. quale est illud auctoris cuius nomen non teneo, ἐπὶ δὲ τῷ γυναικῶν ἀρμόζει θαλαμβόμῳ καὶ μὴ σωθῆναι τοῖς πολλοῖς. Sic θαλατῶν, τὸ ἐν θαλάτῃ ὡς ἐπιτεπλῆσιν διάγω. Quorum formam sequuntur Ἀγνῶν & καθαρόν, ἐν καθαρότητι διάγω, genitīuo iuncta. Demosth. καὶ τιμοκρ. τὸν βίον ὅλον ἡγεκένειαι τῷ τοιούτῳ ἐπιτεπλῆσιν. Lucian. ὁ δ' ἀγνῶν ἐρωτᾷ ἀφ' ἑνός, ἐς γυναικας ἐπὶ πόντῳ. Accipitur & actiue ἀντὶ τ' ἀγνίσαν, hoc est lustrare & expiare. Antiph. ταῦτα μὲν οὖν εἰδότες βοκδῖτε μὲν τῷ ἀφροσύνῳ. ἡμῶν δὲ τὸν ἀφροσύνα. ἀγνίετε δὲ πλὴν πόλιν, lustrate & expiate ab homicidio. Inde Ἀγνῶν, locus religiosus in quo animi a contagione vitæ ciuīlis purgantur, id quod alibi ut opinor diximus. Greg. καὶ ἰελ. ἔλθ' ἐκ καταγωγῆς πύλας αὐτοῦ ἐξελθόντας. ἀγνῶνι δὲ καὶ παρθενίῳ, καὶ φρονέσειν. Plato, καθάπερ ἱερά φόνος καθαρόντα. Synes. πρόσθε τῷ θεῷ καθαρεύουσι πάντες ψυχῆς, καὶ ἀμνησίαν ἐχέουσι κακῶν. Quare pro innocente ponitur a Polybio, σπάνιον εὐρεῖν ἄνδρα ἀπεχόμενον τῷ δημοσίῳ καὶ καθαρόντα πρὸ ταῦτα. προσρόπαιοι autem dicebantur οἱ μὴ καθαρεύοντες φόνος, ἀλλὰ τῷ αἵματι μεμιασμένοι, ut inquit Suidas. Quare etiam οἱ ἰκέται προσρόπαιοι sic appellātur. de quibus diximus satis multa in Annotationibus in Pand. in tractatum de Poenis. Quare προσρόπαιος significat piaculum ob quod ciuitas vel familia aliqua religione obstringitur. Pauf. in Corinthiacis, ἐῖ δὲ ἐπὶ τοσούτῳ ἀντὶ τὸ μίasma τὸ πέλοπθ' καὶ ὁ μυρτίλος προσρόπαιος ἠκολούθησε, τούτῳ ἦν ἄρα ὁμολογούτα ἦν ἡ πύθια γλαύκῃ σπαρτιάδῃ βασιλεύσαντ' ἐπιόρκα ὁμώσαντ', ἅπερ ἐς τὸ ἀφρόνως κατείναν πλὴν δίκῃ. μίasma & προσρόπαιος pro eodē posita sunt hoc loco. Myrtilus enim a Pelope interemptus fuerat & i mare proiectus. Phalaris πολυσφατ. ὅν δ' ἴππῃ προσρόπαια χρίματα καὶ ἐναγῆς, μετὰ κινδύνῳ τούτων καταχθῆν ὑπέμψα, καὶ καὶ ἀναγκαζομένης λαβῆν, ἐχρὴν ἀπώλῃ. Diximus supra quid sit ἐναγῆς, δ' ἐλάγῃς, ἀλιτήριος, παλαμναῖος, & alia. His similis est προσρόπαιος. ut apud Aesch. πρὶ παρὰ πρ. ἑάσπε οὖν ἀντὶ τοιούτῳ προσρόπαιον, μὴ γὰρ δὲ τ' πόλιος, ὥς ἐν ὑμῖν ἀναστέφεται; καὶ τὴν μὴ ἐκ κλησίαν καθαίρει, ἐν δὲ τοῖς ψήφισμασι διὰ τούτων καὶ διχὰς κρίσεται, καὶ στρατὸν ἐπελὴν καὶ ναυτικὴν ἐκπέμψετε; καὶ μὴ ὅτι ἡσίοθ' λέγα, πολλὰ καὶ ἐξυμπατὸς πόλις κακῶ ἀνδρὶ ἀπύρην, Sinetis igitur inter vos versari, hominem contaminatum atq; confcleratum: absit vero ut ipse ciuitatem piaculo obliget, & ut ciuitatem obstringat aliqua religio ob eius infauistam praesentiam. προσρόπαιος autem dicitur qui πρὸς θνα τρεπόμενος expiationem orat. hoc est ἰκέτης καὶ φύγων ἐπὶ φόνῳ. Et προσρόπαιος qui piaculum importat, qui religione obstringit, ob quem religio oboritur. Antiph. in Apologia, οὕτως ἐκ παντὸς τρόπου τῷ ἐγκλημάτων ἀποσλυομένῳ τῷ ἀνδρὶ, ἡμεῖς ὁσιώπρον ὑμῖν ἐπισκεπόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ τὸν φόνον

ζητούτας κολάζειν, τὸ καθαρόν ζητεῖν ἀκητέντην. ὃ πρὸς ἀκητέας τῷ θανάτῳ ἔδει
 ἵστασιν τοῖς αἰτίοις προσρόποιός ἐστιν, ἑτοῖός π' ἀνοσίως διαφθαρέει, διπλάσιον καθίστα-
 σι τὸ μίαισμα τῇν' ἀλυσιῶν τοῖς ἀκητέασιν, carnifex enim qui innocentē
 interfecerit, nō minore religione eos obstrinxerit qui causa necis fue-
 rint, hoc est iudices, q̄ ipse qui ob cēdem admissam nō cōuictus scele-
 ris, a carnifice necatus fuerit. Cuius rationem ex paulo ante dictis in-
 telligimus, τὸν πρὸς δίκοντα & δίκον καταλαμβάνει μὴ ὡς διδόντα,
 οὐδ' ἀδικῶν. τότε φέροντα ἀπόσιον ἄλῃναι μὴ ὡς ἐλεγχθέντα ἀδικῶντα.
 Idem in accusatione, Ἀλίκως δ' ἀπαυμύλιος τῶν ὑφ' ἡμῶν, ἡμῶν προσρόποιος
 ὁ ἀπαυμύλιος ἐκ ἐσῶν, ἡμῶν δ' ἐνθύμιος γινώσκται, Quod si hunc reum cā-
 dis contra ius absolueritis, nos iam soluti religione erimus ob cēdem
 hominis inductā, ut qui officio perfuncti simus: vobis autē absolutio re-
 ligiosa piacularisq̄ fuerit. Hoc em̄ ἐνθύμιος significat παρ' ἀθικῶν, hoc
 est προσρόποιος. ἐνθύμιος est quod religionē in animo ciet. Thucyd. de
 lunę defectu loquens, οἱ δὲ Ἀθωαῖοι οἱ πλεῖστές ἐπιχρῆν ἐκείλοισιν, ἐνθύμιον πρὸς
 μῆνοι, in religionem vertentes. ἐνθυμος vero est θυμοειδής. Aristot. in. vii.
 Politic. τὸ δὲ τῇν' ἐξ ὧν γένος ἐνθυμόντες καὶ διανοητόντες ὄντι. ἐνθύμημα est cō-
 ceptus animi, hoc est sensus & sensum. Alcīd. πρὸς τῇν' λόγους γεσπῆτες γεσ-
 φόντων, ἐπιτῆρ μὴ ἔκ τ' ἀπαυμύλιος πρὸς τῷ ἀπαυμύλῳ ἐπιφύως, ἢ ταχέως χρί-
 σαι ἢ τῇν' ὀνομάτων καὶ τῇν' ἐνθυμμάτων ὀνείδος, καὶ τῷ κατὰ τὴν πρᾶγμάντων,
 ἔπε φόνσεως ἀπάσης, ἔπε παυδέας φθι τυχέσεως ἐστίν. Idem, πρὸς μὴ οὐδ' τὰς ἀντοχῆς
 διασμῶδες, ἐπὶ τῇν' ἐνθυμμάτων δ' αἰ μόνον τῇ γνῶμῃ ἔχον, τοῖς δὲ ὀνόμασι ἐκ τῷ
 παυαυμύλῳ. Sic Alicarnass. & Isocr. sepe pro sensis & sententiis utū-
 tur, hoc est ἀντὶ τῇν' νοημάτων. ἐνθύμημα etiam argumentum & senten-
 tia oratoria. Aristot. in Proble. sect. xviii. διὰ τί τοῖς παυαυμύλῳι χαίρουν
 οἱ ἄνθρωποι ἐν ταῖς ἐκτρέφαις ἢ τοῖς λόγοις μᾶλλον τῇ ἐνθυμμάτῳ. Idē, τὰ δὲ ἐνθυ-
 μήματα ἀπόδειξις ὄντι ἐκ τῇν' καθόλου, ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἢ τὰ μέρη. Inde ἐνθυμμάτω
 κός ἀνὴρ, acer in argumentationibus & argutus orator. ut de Aristide
 legimus, οὗ ἐνθυμμάτωκός τε γὰρ ὡς ἢ βίαιος, καὶ οὗ τῇν' ἐνθυμμάτων
 πυκνότητι δηλοδοκῶν. De enthymemate multa Quintil. dixit lib. v. Si-
 gnificat etiam inuentum. Xenoph. ἐνθύμημα πρὸς ἄξιον, memorabile in-
 uentum, hoc est ἐπιπόνημα ἀξιόλογον. καταθύμιος dicitur qui est ex senten-
 tia animi, hoc est iucundus & gratissimus. Synes. τῇ φιλοσοφῳ, ἡσασα
 τὸς μακαρίους ἐταίρους, ἢ πάντας ἐξῆς καὶ αὐτῶν πρὸς γέννην, ὡς εἰνά σοι κατὰ
 θυμῶν, ἐμὲ δὲ δ' αἰ χάρις ὀφέλειν αὐτῷ οὗ σοι καταθύμιός ἐστι. Significat etiā qd
 animo versatur. ut illud Iliad. κ. θάρρα, μηδὲ ἔτι θάνατος καταθύμιος ἔστω,
 noli terreri mortis reputatione, μὴ ἐπέλθῃ σοι ἢ τῷ θανάτῳ ἐνθυμῶν.
 καταθυμῶν αὐτὸς est animo cōcidere & labascere. Xenoph. ἵκει δ' ἢ δ' ἡμῶν καταθυμῶν
 παυαυμύλῳ καταθύμῳ, id est πάντῃ ἐνθυμῶν, ut καταμῶν καὶ παυαυμύλῳ, τὸ
 λῖαν ἀμῶν. ἀθυμῶν δ' μὴ καταθύμιος, ὁ ἀπὸ θυμοῦ. Verum προσρόπος προσρόπος.
 Ο ὡὖ

ἐνθύμιος.

ἐνθυμος.

ἐνθύμημα.

ἐνθυμμάτω
κός.

καταθύμιος.

καταθυμῶν.

reatus est ob homicidiū & piaculum, & cōtaminatarū manuū abominatio, et detestabile facinus. Synes. Ioanní, οὐδὲ ἐμβαλῆς μὲν σοὶ δεξιὰν, ἐκ δὲ ἄρ' ἐφ' αὐτῆς σιτησόμεθα. τὰς ἁμυλίας δὲ ἀλάστορας δέδιμην. ὁδοιγενῶν γὰρ ἡμῶν ὕναρ μύσσει πλὴν προσροπλῶν ἐσὶ καὶ ἡμῖν οἰκῆσαι κυλίσσει, ἐκ δ' αὖ καὶ προσεργαίνεσθαι, si enim nos tetigeris, nobis utiq; labem sceleratę cōtagiōis impresseris. Idem alibi, ὃ γὰρ μολυσμός διαδόσιμος, καὶ ὁ θῆγων ὕναρ, ἀπλάναται ἐφ' ἑαυτὴν προσροπλῆς. Significat etiā deuotionē & detestationē. Aesch. κτῖ κτησιφ. καὶ ἐκ ἀπέχουσι αὐτοῖς ἔτορ τ' ὄρκον δμόσαι, ἀλλὰ καὶ προσροπλῶν καὶ ἀρὰν ἰχυρὰν ὑπὲρ τῶν ἐκείνων ἐποίησαν, diras imprecati sunt si quis contra faceret.

- στρατῶν. στρατῶν στρατόμα εἰσὶν τοῦ αὐτοῦ ὁμοῦ ὡς καὶ ἐν τοῖς ποταμοῖς. Xenoph. in
στρατόματι. vi. ἐλπίδι, εἰ δὲ στρατόματι ἐπὶ τῇ ἀρχαίᾳ. Demosth. ἐστρατομῆος πάρος τὰς
ἐν ἡλικίᾳ στρατίας, qui omnia stipédia in etate militari fecit. Xenoph. in. v.
ἐλπίδι, καὶ τοίνυν μὲν ὥς ὅστις ἀρκεκίχηται, μετὰ ταῦτα στρατῶν ἐκείνων
ἐπὶ ὁλοκλήρῳ. Idem πέμψαντες δὲ ὁλοκλήρῳ προσέειπεν ἡμῖν, ὅτι ἐμὴ παρρησία συνστὰς
ἐστρατομῆος, ἐκείνοι ἐφ' ἡμᾶς ἴοιτο. Similiter ἐκστρατῶν ἐκστρατόματι, quod signi-
ficat infesto exercitu exeo et inuado. Greg. de Iuliano in Cōstantinum
insurgente, ὃ δὲ ἐπὶ αὐτῷ ἐκστρατῶν, καὶ ἐφ' ὅπως ἐπαύσατο. A quo ἐκστρατῶν
& ἐκστρατία. Idem, ἐπὶ ἐκστρατίας ἀρὰς. Thucyd. ἐκστρατῶνται ἐπὶ Ἄργος
στρατῶν ὁπλίταις. Στρατοπέδῳ στρατοπέδοματι. Xenoph. in. ii. ἀναβασ. ἐστρα-
τοπέδοματι ἡμέρας πέντε ἢ ἑξοσι. Plut. in Apophth. ἐν δὲ τῇ ἐλπίδι καὶ συμ-
μάχῳ στρατοπέδῳ, καὶ χάρακα βαλλόμενος, πρὸς τὸ ἐπὶ οὐρανῷ. τὶ γὰρ φοβόμεθα, χρί-
σις ἐφ' ὧν φωνῶν τῶν στρατῶν ἐστίν, ἐκ δὲ προσεδοκίμα. Ipse Xenoph. utraq; vo-
ce usus est in sexto ἐλπίδι. Eodem in loco ἀναστρατοπέδῳ est castra mo-
ueo. & ἀναστρατιά ἐκ ἀνάστασις τὸ παρρησιασθῆναι. Polybius de Romanis lo-
quens, τὰς δὲ ἐκ ἐφ' ὧν παρρησιασθῆναι ἀναστρατοπέδας προῖναι τὸ τῶν ποταμῶν. καὶ τὰς
στρατοπέδῳ, milites castra metari iubeo et in castra contraho accus. iū-
ctum. Xenoph. in. vi. παλῆας, ὃ δὲ κύριος κατὰ στρατοπέδῳ τὰς ἐαυτῶν ὅπως δὲ ἐπὶ
παλῆας ἐστίν τὸ πόλεως, μὲν ἐπὶ τῇς ὅπως παρρησιασθῆναι καὶ ἀριστοποιῆσαι.
ἀνατένω. ἀνατένω et ἀνατένοματι. Xenoph. in quarto παλῆας, ἐπὶ δὲ ἐγὼ παρρησια-
σθῆναι ἐπαύσατο, καλίστας δνομασι αὐτῶν, ἀνατεταμένῳ ἔτι πλὴν μάχαιραν ὡς
παλῆας πολέμιον, ὑπὸ κτύπῳ μὲν ὄντος. Et in septimo, ἀλλ' ἀνατεταμένοι τὰς
μαχίρας, ἡνάγκαζον καὶ ἀκοντίζον καὶ τῶν. Alibi voce actiua in ter-
tio ἀναβασ. καὶ ὅπως δοκῇ ταῦτα, ἀνατενάτω πλὴν χεῖρα. ἀνέτενον ἄπαντες. ut
digitum tollere apud Ciceronē. Et inde χαρηνία. Significat etiā vo-
ce passiva minari. Synes. ἀνατενάμεν τοῖς ἰσχυροῖς τῶν θεῶν καὶ ἀπὸ φάλαγγος
ῥοκνησιν. Demosth. ἐκείνῳ μὲν ἄρ' ὅστις ἔχει ἡμῖν ἀνατενάσθαι φοβόμενος, id
est ἀπελῆσαι. Idem Synes. νόμος ἀνατένεται πᾶσι καὶ χαλεπὰ τῇς μνη-
στῆρας πλὴν ἐφ' ὧν ἡγεμονίας ἀρχῶν, qui ambiunt patrię principatum. καὶ
ἀνάστασις, ἢ μετὰ πικρίας καὶ θρασυτικῶς ἀπαλῆς, minę feroces et im-
probę. Plutarchus in Cat. ἀνάστασις καὶ ὄγκος τῶν βασιλέων μὴ φοβηθῆναι.

ἀντὶ τοῦ ἀπαπέλιόντι. Ἀπτείνω τὸν λόγον, & ἀπτείνω absolute, ἀντὶ τοῦ μακρολογῶ, ut alibi dictum est. Plato de tragicis, καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀπτείνοντες ἢ τῆς δαυρομοῖς. significat em̄ in longū extēdo. Lucian. ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν τιτυδὸν ἀπταδῆς ὑπὲρ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν κατέδω. Ἀπτείνομαι inuehor & contendo. Galenus, ἀπτείνω εἰς θεωροῦ. Διατένω, distendo ac dispendo significat, ut planum est. Significat etiam pertineo, id est διήκω καὶ διίσταμαι. Aristotel. in decimo Ethicorum, Διατένα γὰρ ταῦτα, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ῥοπῶν ἔχοντα, καὶ δυνάμιν πρὸς ἀρετὴν τε καὶ τὸν διδαιμόνα βίον. de dolore & voluptate loquens. Idem, καὶ ἐφ' ὅσον δὴ διατένα ἡ θεωρία, καὶ δὴ δαυμονία, id est etiam pertinet ac pertendit beatitudo. Διατένομαι, vehementer contendo, nitor. Xenoph. in quarto ἀρμυνημονδῶν. οὐκοῦν δὲ πάντῃ ῥόπῳ διατεναμένης φύσεως, ὥπως μὴ ἀνδράποδα ᾤμην. Aristotel. in nono Ethic. εἰ δὴ ὥπως ἔχεν λίαν ὄρεσιν ἄλλιον, φονικέον τι μὲν μοχθηρίαν διαπεταμένης, id est obnixē contento cursu. Construitur cum infinitiui, ut contendendo efficere latine dicimus. Idem in eodem, πάντων ἀμειλιωμένων πρὸς δὲ καλόν, καὶ διατενομένων τὰ κάλλιστα πρᾶξεν. Et ὑπερδιατένας supra modum contendere. quo Demosth. usus est pro vehementer dicendo contendere πρὸς ἀρετήν. εἰ δὲ φανήσῃ ἀπατάζων ὁ ὑπερδιατεφνόμενος κύριον κηρύττει τὸν νόμον. ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω πῶς ἐπαυτέσω, τέγαν δὲ οὐ βούλομαι. Et Διάτασις, contentio. Aristotel. in nono Ethic. οὐ γὰρ ἔχει διάτασιν εἰς ὅρεσιν. Significat vocis viriumque contentionem. ut in septimo Politic. τὰς δὲ διατάσεις τῶν παιδῶν καὶ κλαυθμούς, οὐκ ὁρθῶς ἀπαχερόμενοι οἱ κολύοντες ἐν τοῖς νόμοις. συμφέρονται δὲ πρὸς αὐξήσιν. γίνεται γὰρ τρυφὴ ὑπὸ γυμνασία τῆς σώμασιν. ἢ γὰρ τὸ πνέμα τὸς καθεξῆς κηρύττει ἰσχυρῶς τῶν κινήσεων. ὁ συμβαίνει τῆς παιδείας διατεφνομένοις. Celsus, Scribere, legere, voce contendere. Significat etiam διαβεβαιῶμαι, id est asseuero, affirmo. apud Aristotel. & Lucian. Διατέναδ' etiam intentare significat καὶ προτέναδ'. Xenoph. οἱ δὲ ὡς ἔδωκον τῶν μηδ' οὐκ ἐπὶ κινηθέντας, διατεφνάμενοι, οἱ μὲν, τὰ παλὰ, οἱ δὲ, τὰ τόξα, ἔσκηον, id est in armis constituerunt intentatis pilis & arcibus. Huic verbo cum significat obnitor & contendo, opponitur δὲ ἀπεξέθυμω cum genitiui iunctum. ut, μὴ ἀπεξέθυμαι τίς τις, ἀλλὰ διατένα πρὸς τὸ προσέχῃ αὐτῷ. Demosth. πρὸς τὸν περὶ ῥητορῆς, καὶ ὁ μὲν ἄπην ὡς οἰόντες τὰ ἄριστα, ὑμεῖς δὲ ἀπεξέθυμιθε, vos autē ignavia & socordia rem transmissistis, langore & defidia affecti fuistis. Εντένομαι etiam acriter & cum contentione dico. Plato libro septimo de Repub. ἐπιλαδομένην ἢ δ' ἐγὼ ὅτι ἐπαίρομαι, καὶ μάλλον ἐντεφνάμενος ἔειπεν, id est θυμωδῶς. Aesch. ἐντεφνάμενος τὴν φωνὴν, pro sublata voce dixit. Εντένω πλῆγας, pro colaphos incutio. Et ἐντένω simpliciter pro caedo, pulso, ferio, καὶ πλῆγας δίδωμι. Plato in Minoe, εἰς δὲ φθι κηρίσεως δημοκρατίας, ἢ βασιλείας. ἐν δὲ καὶ ἐντεφνοντες ἡμεῖς τὸν μῖνον, ἡμωρῆμεθα, ἀνδρῶν ἡμᾶς ἡνάγκασε τοὺς δασμούς, πλεῖν ἐκείνους. Quod dixit propter tragicos

qui conuiciis concidebant Mínoen, αὐτὸν ὡς χαλεπὸν καὶ ἀγχοῖον κακῶς λέ-
 γοντες. Synes. οὐ γὰρ οἶμαι ἀπὸ τοῦτο σοφίσαι διὰ τοῦ ἀγχοῦ Ἰωάννην τὸν ἐπι-
 ροῖον, ἐπεὶ πῶς ὤπνουν, ἐπεὶ λαὸς ὠμολογεῖται ὅτι ὠμολογεῖται. In quo loco quid si-
 gnificet σοφίσαι mox viderimus. Lucia. πληγὰς δὲ ὁ γενναῖος προσενέταται, ἵνα
 super colaphos incussit. Quod etiam ἐν τριβῶν δicitur. Idem, κοινὸν ὄντος
 ἐν τριβῶν, inflixerunt, impegerunt. Idem in iudicio dearum, καὶ ὅπως μὴ
 χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μὴδὲ κακὸν ὀντρίφῃτε τῷ νουίσκῳ. Plu-
 tarch in apophth. προσελθὼν δὲ διδασκαλείῳ, ἑταίριον ἰλιάδῳ ἦτο. τοῦ δὲ δι-
 δασκάλου μὴδὲν ἔχον ὁ μὴρ φήσας, ὀντρίφας αὐτῷ κοινὸν ὄντος, ἀπῆλθεν. Dicitur
 & προστριβῶ, p infliigo vt alibi diximus. ἐν τένῳ etiam intendo signifi-
 cat. vnde ἐν ταλάνῳ, intēsiuus. Apud Aeginetam ὀνταλνὰ φάρμακα, dicun-
 tur quæ tentiginem cient. dantur enim ἐπὶ τῇ ἀπράκτωι μορίῳ. κατὰ
 τένῳ voce actiua, contendo dicendo, καὶ διεξιρχομαι, id est latius differo
 & explico. Plato in secundo de Repub. διὸ κατὰ τένος ἐρῶ, πρὸς ἀδικοῦ βίον
 ἐπιμῶν, id est quare commemorabo latius laudes iniustitiæ, hoc
 est ἀποτένας τὸν λόγον, vel ἀπὸ τένος vt iam dictum est. Idem, ἀλλ' ἐγὼ ἐπιθυ-
 μῶν σου ἀκρίβῃ ταναγία, ὡς δύναμαι μάλιστα κατὰ τένος λέγω, q̄ longissima
 possum disputatione vtor. Alibi pro contrā differere posuit. κατὰ
 τένῳ τὸν δρόμον, contendo cursum. Synes. κατὰ τένῳ τὸν δρόμον ἐπὶ τὸν λι-
 μένα. Dicitur & τένῳ ἢ κατὰ τένῳ pro ire contendo. Lucia. ἀναπνεύσας
 οἷον ὡς ἔχον τάχως, ἐτανορῶν βαβυλῶν. Liviū, Inde apertis campis Cā-
 netum vicum propinquum Pado cōtendere. Idem alibi intendere iter
 dixit, vt Curtius intendere fugam. τένῳ etiam pertineo & specto si-
 gnificat. Aristotel. in octauo Ethic. ἀσκήσας δὲ τὰ χρίσματα, πρὸς τὸν βίον,
 καὶ τὰ τέκοντα, πρὸς ἀρετὴν. κατὰ τένῳ δὲ κατὰ τένῳ, id est conficio, rū-
 po, frango. Athen. κατὰ τένῳ μὲν ἔστι τὸ πρῶτον πλάτος ἡμέρας. Demosth.
 ὁ δὲ κατὰ τένῳ μὲν ἔστι τὸ πρῶτον πλάτος ἡμέρας, ruptus & cruciatu victus.
 Vlpian. Si seruus municipalis seruū meū lorīs ruperit, ἐὰν ἰμάσι κατὰ
 τένῳ. Chrysost. ἐμὲ δὲ ἀφῆκε κατὰ τένῳ πόντος ῥοσῶτος, confici. Aristotel. de
 leone loquens ἀ venatoribus oppresso, ἐν δὲ τοῖς φίλοις ἐὰν πρὸς ἀναγ-
 καδίῃ εἰς φανερὸν διὰ τὸ πλῆθος φθίην, τρέχα κατὰ τένῳ, ἢ πηδᾷ. τὸ δὲ δρόμῳ,
 σωτηρίας ὡς κινῶν κατὰ τένῳ, id est cursum contendit, non saltim
 ingreditur. προτένω quid sit passiuā voce, supradictum est. προ-
 τένω autem voce actiua sic dicitur, vt ἡ βαβυλῶν, vt enim ἡ βαβυλῶν, δὲ πρὸς
 ἑλκεα πρὸς, vt dixi alibi: sic προτένω, προτάσιν πρὸς, hoc est διαπραγ, in
 questionem & dubium reuoco. Alexand. in exord proble. ὅσοι μὲν
 πρῶτα γινώσκον καὶ ἀφῆκε προτένωσιν, ἀνέκτες λέγονται νῦν, id est, Nō sunt sanæ
 mentis qui ista argumentando disputanda esse contendunt, quæ per
 se nota sunt. παρατένω, produco, prorogo. Greg. καὶ γὰρ ἐπιπλεῖστον
 τὸ φθίγειν, διατένω, diutius exularunt. Plutarch. de Fabio loquens, αὐτῶς

ἢ ἡλπιζεν ἂν μὴ δ' εἰς μάχην, πλὴν δυνάμειν τοῦ ἀντίβα. παρατηνομένην δ' αὖ, ἀπαγο-
 ρεύσθαι, *sensum cunctando productam, & prolatando ductam, tandem*
defecturam animis. Dicitur & absolute pro duro & extendor in tem-
 pus longum. Gal. Διαθέσθαι ταύτης φθινοπώρης μὲν ἀρεσμένης, ὑπὸ πλεονάζοντι
 πρὸς αὐτὴν τοῦ χύμωτος, id est, πρὸς ἀπταμνίας. est enim vox actiua pro
 passiva absolute posita, quod in aliis verbis permultis fieri solet, ut
 iam dictum est. ut illud, τρέχει κατὰ τέναν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τέναν τὸν δρόμον, vel
 κατὰ τενάμην. ἀντὶ τοῦ. Ponitur & pro differo. Greg. οὐδέ τις κινδυνεύει
 αὐτῷ δ' βαπτήσιν παρατένοντι, id est ὑπερτιθεμένην καὶ ἀναβαλλομένην. Lucia. Ἄμα-
 νος ἔπος ἐκὼς καὶ ἡμῖν ὑπὸ σοῦ δ' ὄφλημα πρὸς αὐτὸν. Et pro remoror & detineo
 cunctando, quale est illud de Fabio Annibalem frustrante. Xenoph.
 ἕως πρὸς αὐτὸν τοῦτον, ὡς ἔπος ἐμὲ πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κωλύον. de admiffionali
 seruo loquens frustrante postulatōres. Thucyd. τίνα πόλιν οἰοῖσιν ἢ ἡ
 νὰ ἐκ ἀμφων ἢ νῦν πρὸς ἀσκήσασθαι, κλισία περὶ πρὸς αὐτὸν. pro dura
 turā & permansuram dixit: nisi potius legi debeat κλισία in accus.
 παρατένω ἀντὶ τοῦ κατὰ τέναν καὶ κατὰ κράζομαι Plato in Sympo. posuit,
 de brutis loquens, καὶ ἐτοιμάζειν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀδυνάτα,
 τοῖς ἰσχυροτάτοις, καὶ ὑπερκαρτερήσας, καὶ ταῦτα τοῖς λοιμοῖς παρατενόμηναι ὡς ἐκείνα,
 ἐκτρέφειν, ipsa etiam fame confici ut suos foetus alant. παρατενόω quid
 significet, in superioribus dictum est. ἀντὶ πρὸς αὐτὸν, contendo, id est cō. ἀντὶ πρὸς αὐτὸν
 pono & comparo. Plato in Phædro, τὸν λόγον δ' ἐς τὰ πάλα θαυμάσιον ἔχω. νο.
 ὥς ἐκείνῳ μὴ μοι ὁ ἀσπίς ταπενὸς φωνῇ, ἐὰν ἄρα καὶ ἐθελήσει πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντὶ
 παρατείνειν. Dicitur & ἀντὶ πρὸς αὐτὸν. & ἀντὶ πρὸς αὐτὸν, cōtentio & com-
 paratio. Greg. de lucta Iacob cum angelo, ἢν δ' οἶμαι τοῦ ἀνθρώπου μέ-
 γη πρὸς τὸ θεῖον ὑψοῦ ἀντὶ πρὸς αὐτὸν. Hoc Aristoph. βαρβαρ. ἀντὶ πρὸς αὐτὸν δι-
 χίτ, ἀντὶ πρὸς αὐτὸν τῆς τοῦ. ἀντὶ τοῦ δ' ἰσοῦ καὶ ὁμοιοῦ. σωτένω, pertineo, σωτένω.
 tendo, vergo. Aristot. in sexto Ethic. ἐστὶ δὲ βιάντη οἷον δυνάμεις, δυνάμεις,
 ὥς τὰ πρὸς τὸν ὑπερκαρτεῖν σκοπὸν σωτένοντα, δυνάμεις πρὸς αὐτὰ, καὶ τυγχάνει
 αὐτὸν. Idem in septimo Politic. ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ὅσον τύχη τὸ προσκινεῖσθαι
 σκέψας, πρὸς τὸ τέλος. ἀπὸ πλὴν ἀρίστῳ κλίματι σωτένοντι, id est spectare &
 scopum dirigere. Plato actiue usus est pro dirigere & contendere in-
 tentionem, in Gorg. οὕτως ἐμοί γε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δ' αὖ
 ζῆν, καὶ πάντα εἰς τὸν τὰ αὐτὴ σωτένοντα, καὶ τὰ τὸ τέλος, ὅπως δικαιόσιν πα-
 ρέσαι καὶ σωφροσύνην τοῖς μακαρίσι μέλλοντι εἶσεσθαι, id est dirigentem & inten-
 dentem eo omnia & sua & publica. σωτένομαι τὸ διατένομαι καὶ διαμά-
 χομαι καὶ ἀποχερίζομαι, connitor, contendo, dimico. ut in sexto de Rep.
 ἢ ἐγὼ γὰρ ἐπὶ μὲν ἄλλοις μικρὰ ἀξίῳ παρ' ἑαυτὸν, σωτένομένης ὅπως οὐδ' ἀκριβέστα-
 τα ἔξαι. τῇ δὲ μεγίστῃ μὴ μεγίστας εἶναι τὰς ἀκριβεστάς; Plutarch. πρὸς φιλοπλε-
 τῆς δὲ τις χωρίων κληῶν πρὸς ὅντων, καὶ ἀργυρίῳ, ἐγὼ γὰρ μετὰ, ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλα σωτέταται
 καὶ ἀργυρίῳ, καὶ ἀπώλετός ἐστι πάντων, ἔρος ἐκ οἷον δ' αὖτ' ὅτι τὸν θρασυδύσοντας, καὶ

- ἵππτείνω.** δέξομαι ὑπὸ ἥς αἰτίας τὸ πᾶν περὶ τὸν. ἵππτείνω ἐστὶ τὸ προσείνω, vt ἵππτείνωμι τὸ προσείνωμι, & similia. vt ἵππτείνωμι ἐλπίδας Demosth. Synes. ὅθι ἀδελφῶν, τὰ γὰρ ἀνθρώπων ὄντα, μικρὰ θείας κατεπείδαι ἡμᾶς, δικαίω μὲν ὄντι πυχάνειν, ἡδιστον ἄς ἐπὶ λαυσίῃ ἐρχομαι, λατρεῖν δὲ πρὸς αὐτὴν ἐλπίδας, ἐλπίδας, πικρὰν ἵππτείναι τὸ μέλ-
λοντες. Plato in Gorg. Ἀλλ' ὅς τις ἐρωτᾷ πρὶα ἡς ἐκ ἧς γοργίας τέχνης, ἀλλὰ τίς, καὶ ὄντινα δέοι καλεῖν τὸν γοργίαν. ὡσαύτως τὰ ἐμπεσομένους οἱ ἵππτείναντο κατεφῶν, καὶ αὐτῶν
- ἵππτείνομαι.** καλῶς καὶ διὰ βραχέων ἀπεκρίνω. ἵππτείναντι dixit ἀντὶ τὸ προστείναντα. unde πρώτασις dicta id est propositio. Est enim προστείνομαι, prætēdo, opono, προϊχομαι offero, vt alibi diximus. Et προστείνω. Plutarch. in apophth. ἐκείνου φυλάττειν μὴ, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰ χελώναι, τὴν κεφαλὴν προστείναντες ἐξωθεν ἐλπίδας πειλοῦσθαι, κινδυνεύουσιν. Plato igitur pro eo quod est interrogando & dis-
putando proponere & opponere ἵππτείναντα dixit. ἵππτείνω. linea est trigoni orthogoni, quæ utraq; latera recti anguli cōplectitur. Athen. libro decimo de Pythagora loquens, ἁπλοῦς δὲ ὁ ἀριθμητικός, καὶ θύ-
ραι αὐτὸν φησὶν ἐκατόμβῃ ἐπὶ τοῦ ἐννεάκωντος ὅτι τριγώνου ὁρθογωνίου ἢ πλὴν ὁρθῶν τῶν ἡμῶν ἵππτείναντες, ἴσον δυνάμει τῶν ἡμῶν ἵππτείναντες, ἵππτείνω, ὅτι ἵππτείνω καὶ ἵππτείνω, & iungitur accusatiuo. Aristotel in quarto Politic. ὅταν δὲ ἡδὴ καὶ ἵππτείναντες
νωσι τὰς ἐξουσίας καὶ τὰς κατεφῶν, ἐγγὺς ἢ τοιαύτη δυναστεία μοναρχίας ὅτι, καὶ ἡμῶν
κῆρυχοι γίνονται οἱ ἀνθρώποι, ἀλλ' ἐκ τούτου νόμου. Idem in septimo, πολλὴ γὰρ ἵππτείναν
τῶν χρόνων πλὴν μὴ βασιλείαν ὁ σισσώτης. Theophrast. in quarto, ἅπαντα, γὰρ τὰ ἄγρια, ἵππτείναντες καὶ πλὴν τῶν ἡμῶν ζώων. Xenoph. ἦτοι καὶ οἱ λακεδαι-
μόνιοι ἐπὶ τὰς διεξίξεις, καὶ ἵππτείναντες καὶ πλὴν τῶν ἡμῶν κέρως, superauerunt cornu ho-
stium ac circumuenerunt. σοβδ inter alia significat improbe ingre-
dior & obuios summoueo, vt in loco Synesii supra citato de Ioanne. Alciph. οἱ δὲ τὸν μισθόν ἐκείνους τὸν ἀπὸ τοῦ συρίας δουρὶ κατάρωντα, μετ' ὅσων θε-
ραπείας καὶ παρασκευῶν σοβδ, cum quot clientibus sese infert. Demosth. ἡμῶν μεδίσ, καὶ τῆς ἀκολούθου ἢ τέτταρας αὐτῶν ἔχων, διὰ τοῦ ἀπορᾶς σοβδ, id est improbe & insolenter in medio foro populum summouet, ac turba
comitum sibi viam aperit. hoc est ὡς τρυφᾷ τῶν πολλοῖς, ὅτι συνδρίζει τῶν πα-
ρατυχῶσι, ὅτι παραγκωνίζονται τοῖς συντυχάνουσι καθ' ὅδον αὐτῶν, hoc est cubito
propulsat obuios, & subnixis aliis incedit. vt Plautus, Subnixis aliis
me inferam, atq; amicis gloriose. σοβδμαι etiam significat cōster-
nor & turbulenter incedo, turbide me infero. ὅθεν σισσοβμυλῶ, καὶ
ταραβμυλῶ, turbidus consternatus & impotens animi. Plutar. οὐκ ἀν-
δρὲς ἔργον ποιῶν, ἀλλὰ μετὰ καὶ ἐμπληκτοῦ καὶ σισσοβμυλῶ πρὸς δόξαν, id est præ ni-
mia gloriæ cupiditate consternati & impotentis & perciti. Basil. πρὶ
τοῦ κατ' ἐρημίαν διαίτης, καὶ τὸ βᾶδισμα μῆτε ὑποθῶν, ὡς ἐκλυσιμῶν τοῦ ψυχῆς κατὰ τὸν
μῆ δ' αὖ σφοδρὸν καὶ πεθορβμυλῶν, ὡς ἐμπληκτοῦ αὐτοῦ τὰς δεξιὰς ὑποφάνειν. Hip-
pocr. Philopœmeni, αὐτὴ δὲ ἦν προσισσώτης ὁρᾶς, ὅτι ἐξ ἀφάνους ἐτέρῃ ἡδὴ κατεφάνει
το, ὅτι κακὴ μὲν ὅτι αὐτῇ, δεξαστέρας δὲ ὅτι σισσοβμυλῶν, δόξα, ἔφη καλεῖται. ἀντὶ τὸ

ἀτακτοτέρα πλὴν φύσιν, καὶ περιουσιμῶς διακαμύνη. **Gregor. de Iuliano in secūdo** συνιὼν δὲ, ὁ φθαλμὸς σοβῶν καὶ πρὸς ὁρμήν, ὁ μανικὸς βλέπων, id est **consternatus & perculsus**. σοβῶ γὰρ παρὰ δὲ σόλῳ ἐλέχθη. vnde σοβα σοβαζόμενος dictus. cuius significatio multiplex, ut apud Suidam videre licet. **Aristoph.** ὅς σοβαρῶς δὲ Δάμαπρ ἀσελάνθη δὲ συνοφάνης. ἀπὶ τῆς ἰσχυρῆς καὶ μέγα φρονέως. **Libanius Basilio,** καὶ πλὴν ψῆφον δεξαμένην πλὴν σὺν ἔπει, βαδίζοντες μὲν σοβαρῶς βαδίσματα, Et qui tuum suffragium tulit, ipsi licet elate & cum magna sui fiducia incedere. σοβαρὸς etiam est venditor & ostentator, & fastu praeditus. **Plutarch.** γυναικὶ σοβαρῶ καὶ πανηγυρικῇ. Et in **Demetrio,** ταντὴ δὲ τῇ χλαμυδί, ἐπὶ δὲ ἐτόλμωσε χεῖρα, καὶ πρὸς ὅλῳ τῶν ἐν μακεδονίᾳ σοβαρῶν γυναικῶν βασιλέων. σοβῶ etiam excutio & abigo. **Xenoph. de stringendis equis loquens,** hoc est strigile fricandis, δὲ δὲ σοβαρὶ τὴν κόνην ἢ φύσιν ἐν τριχῶ, Pulvis (inquit) secundo pilo excutienda. Legitur & in **Hippiatricis,** ὁ γὰρ δυναρὶα σωχεύμεν ἱππῶν, τρέχον βαλεῖ, καὶ σοβαρὶ πλὴν ἔσθ' ὅτι τὸν μικρὸν σοβῶ etiam dicitur musca rium caudæ equinae. ut in iisdem **Hipp. & pili caudæ quibus muscae abiguntur,** ἐὰν πλὴν σόβῳ πάντῃ κεννημένην δὲ ἱππῶν ἔχη, δὲ τὸ ἐπὶ ἄκρον ἀπόπτε, ὡς δὲ ἡμῖν. Et rursus, ὅταν δὲ τῇ αὐτῇ θρασύτητι, ἐξ ὁρμῆς καὶ ἰσχυρῶν καὶ ὁρμῶν. ἀνασοβῶ, sursum reicio & excutio retrorsum. **Lucian.** ἐκπετάς ἀνασοβῶντας τοὺς πῶννα, καὶ τὰς ὁρμῆς ἀνατάνας, βρενδυόμενος δὲ πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται ὡς αὐτῶν δὲ βλέπων, ἀνασοβόμενος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην. παρὰ σοβῶ, feroci aspectu & superbo transmitto & praetereo. **Plutarch. in Cato.** καὶ τότε τῇ γυναικὶ θρασύτητον παρὰ σοβῶ παρὰ τὸ δωμάτιον δόξαντες, ὁ νεανίας ἔπει μὲν ἐπὶ δὲ, ἐμβλέψας δὲ πικρότερον καὶ διαστρέψας, ἐκ ἐλάττει τὸν προσβύτιον. παρὰ σοβῶ παρὰ τὸ δωμάτιον, id est improbe & contemptim, & spreto iuvene in **Catonis senis cubiculum irrumpente muliercula,** & sese inferente audacius. παρὰ σοβῶν dicebant δὲ ἐν κύκλῳ πίνοντες, in orbem πλὴν ὁλοπσίαν circumferre. **Athen. in undecimo,** ὅς τῃ ἡσπὶς ὁλόπῳ, ἀφ' ἧς ἀπὸ τῶν ταῖς μεσσην καὶ τῇ τούτων μυμνοσύνῃ μητρὶ, πρὸς πινε πᾶσι ὁλοπσίαν. δὲ μόνον νεανίας γαμβρὸς προσώπων, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ὁλοπσίαις, ἔδωκε τῷ παιδί, πρὸς σοβῶν ἐν κύκλῳ κελύβει. τὸ κύκλῳ πίνοντες τῷ ἑαυτοῦ λέγων. **Deinde subdit exemplum ex comœdia,** καὶ ταχὺ πάλιν τῇ πρῶτῃ πρὸς σοβῶ πρὸς ἄλλοις ἀκράτεις. **Alciph.** ὁ δὲ τῇ ἐν τῇ γῆρ ἐπὶ μέγιστον δὲ ἐτίθει, καὶ κύκλῳ σωχεύς πρὸς σοβῶν, διαστρέψας δὲ μελὸς σμῆν ἐν τῷ. ἀπὸ δὲ & ἀπὸ δόμου, incumbo, inclinor, innitor, affirmo, firmiter adigo, effundo, exhaurio & infligo, incutio. **Plutarch. de nece Caesaris,** ἔτι ἐν ἀπὸ δόμοι σῶμα πληγὰς ῥαύτας, infligentes. Idem de **Aemilio qui duos filios in triumpho amisit,** ἔφη πρὸς πατρίδος ἀδελφῶν γεγενῆσθαι, ὅπῃ δὲ ὁ τυχευμάτων τῇ νέμεσιν ἐς τὸν δίκον ἀπὸ δόμου ἐν τῷ χρεῖ, ὅπως πάντων αὐτὸς ἀναδέχεται, Ait se iam de **Repub. securum esse,** quando rerum secundarum invidiam ipse vnus pro omnibus excepit,

fortuna utiq; in familiam suam tantam inuidiam exauriente & excutiente impingenteq; hoc est ἀποσαλεύουσιν καὶ ἐκπύουσιν, eo modo quo dicunt ἀποσάουσαι εἰς σε τὴν ὀργὴν τὴν ἐμὴν. Dicitur & voce actiua.

Idem in Cicer. de Catone loquens in senatu sententiam dicente de coniuratorum supplicio, καὶ τοῦ λόγου συναπείχας ἐπὶ τὸν καίσαρα, τὴν ὑπόνοιαν, ἐνέπλισε θυμῷ καὶ φρονήματι τὴν σύγκλητον, Atq; interim oratione sua suspicionem coniurationis in Cæsarem excutiens & impingēs infligēq; quasi telum quoddam valide in eum intorqueret & allideret. Et rursum in Cæsare, de hac ipsa re loquens, κάπνισθαι τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τοῦ λόγου.

ἐπαπείδω. γὰρ συναπείχωντες αὐτῷ. (est ἀπείδω καὶ) ex eo ἐπαπείδω. unde συναπείδω. ὅθεν & simul in Cæsarem suspicionem detorquens & allidens. Lucian. ἀλλ' ὅταν αὐτὰ ἀρ' ἀπείσῃ τὸ πρῶτον τὴν ὀφειλὴν, τοῦτο ἔχει, id est si aspectum affirmauerit & fixerit. Plato libro sexto de Repub. οὕτω τὴν

νύκτα καὶ τὴν ψυχὴν ὥστε νόει. ὅταν μὲν δὲ καταλάμπῃ ἀληθείᾳ καὶ τὸ ὄρα, εἰς τὸν ἀπείσῃ, ὅθεν καὶ ἐγὼ αὐτὰ, ὅθεν καὶ φαίνεται, id est cum incubuerit intentione, & sese affirmauerit, ac fixerit in veritate & in eo quod reuera est. Phalaris ἀριστομύια, τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ μᾶλλον ἀγαθὸν, ἢ πρὶ ἀρετῇ καὶ νίκῃ ἀριστομύια ἀποσείδει τὸν βίον; effundere vitam & prouincere. Xenoph. de lepore fugiente canibus instantibus, καταβάλλον καὶ πρᾶδαλλον δὲ ἐπὶ τὸν δὲ πλάγιον, ὁπότερα ἀρ' λυπῶται ἀπείδω μὲν, vtra parte laborat, in eam partem inclinans qualiq; innitens, cuius auris demissa indicium est.

ἐπείδομαι. Dicitur & ἐπείδομαι. Galen. ἐφ' ᾧ καὶ τὴν διάνοιαν ἐπείδομεθα, νοῦν βαλόντες, Ad quod nos mente incumbimus. in quo mentem vehementer applicamus. mente firmiter hæremus. Est autem alioquin ἐπείδομαι, incumbo, nitior. quod etiam ἱκχυρίζομαι dicitur. ἐπείρεσις est affirmatio, innixus, allisus. Dioscor. ὅν μὲν ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὀδύνης ἐπείρεσις καταλαμβάνομεν, dentium appressu vel illisu hoc deprehendimus. ἄν

ἐπείρεσις. ἄν πείδω voce actiua dicitur pro ἀνίστημι, obnitor. ὅθεν ἀντήρις lignū vel pila structurā inclinatam fulciens. tibicen latine dicitur, ut Nos urbem incolimus tenui tibicine fultam. Sunt etiam ἀντηρίδες structuræ lapideæ ædificia editiora vtrinq; fulciantes, qui arcus obnitentes vulgo vocantur. Sic apud Xenoph. appellantur fulturæ plagiarum erectarum & tibicines plagarii quos varos Lucanus vocat, Ut dum dispositis attollit retia varis Venator, tenet ora leuis clamosa molossi. Aliqui non ἀντηρίδες sed ἀντήρες in recto legunt βαρυτόνας διὰ τὸ ἄ.

ἀντήρις. ὀρίζω & ὀρίζομαι indifferentē dicitur pro finire, hoc est definitionem rei dare, licet sepius voce passiva legatur. quod ideo dicitur quia definitio rei est circumscriptio ut docet Cicer. in Topicis. ὀρίζεσθαι autem est terminare & finire. extremum enim & finis magnitudinem ὀρίζεσθαι dicitur, hoc est δὲ πέρας αὐτῶν πρᾶν. Aristotel. in Problem. sect. decim.

μακρίντα, Διὰ τὸ μὴ κύκλῳ ὡς δὲ, ἀλλ' ὡς δὲ φέρεται, καὶ γὰρ οὐδὲν τοῖς
 ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλῳ. ὁ δὲ κύκλος περιφέρει ὅλην κορυφὴν μὴ ὅλην, καὶ γὰρ
 κύκλῳ ὅλην περιφέρει. id est finitore & circumscriptore ductu. unde circu-
 lus finitor in sphaera ὁρίζων dicitur, quia hæmisphaerii terminus est. ὁρίζων
 etiam est cōfinium facere, & distēminare, dirimere. Idem in tertio de
 partibus, de dentibus primoribus & molaribus loquens, ὁρίζουσι δὲ
 ἑκατέρωθεν δι' αὐτοὺς. Inde ὁρισμός dicitur. definitio enim discernit unum
 genus & unam formam ab aliis. quod Socratis inuēctum fuit, ut in-
 quit idem auctor libro duodecimo τῷ μετὰ τὰ φύσιν. Σωκράτους δὲ περὶ τὰς
 ἡθικὰς ἀρετὰς πραγματευομένου, ὅτι τὸν τούτων ὁρίζουσι καθόλου ζητούμενος πρῶτος, ὅτι
 ἢ φυσικῶν ἢ μαθημάτων Διμόκριτος ἤτατο μόνον, καὶ ὁρίσας τὸ πᾶν δὲ θερμὸν καὶ ψυχρὸν.
 Quod ideo dicit, quia definitio ἔχει καθόλου ὅτι ἔστι, ut ipse in sexto do-
 cet, τὸ γὰρ καθόλου ὅτι τὸ ἅπλοστον ὁρισμός. Idem in loco supradicto, Δύο γάρ
 εἴδη ἔστι ἀπὸ ἀπὸ τῶν Σωκράτη δικαίως, τούτων ἐπακλήσεις λόγους, καὶ τὸ ὁρίζουσι καθόλου,
 id est definire genus. Sed Plato eo amplius genera separata definire
 instituit, id est à materia abstracta ut ipse inquit, ἀλλ' ὁ μὲν Σωκράτης τὰ
 καθόλου δὲ χωρὶς ἐκείνων, ὅτι τὸν ὁρισμὸν. δι' ἑχώριστον. ὁρίζουσι etiam est finē
 statuere, ut finem constituere, & finis loco ducere. Plato libro octavo
 de Repub. Ἄρ' οὐκ ὅτι δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν, ἢ τούτων ἀπολλύμενης
 δὲ αὐτῶν τί ὁρίζεται; τὴν ἐλευθερίαν εἶπον, Quod igitur democratia statuit fi-
 nem & bonum, huius ipsius boni immodica usurpatio democratiam
 soluit. tu vero quidnam statuere eam ut finem dicis? libertatem in-
 quam. ὁρίζεται est etiam statuere & præstituere, & æstimare. Di-
 narch. καὶ Δημοδο. ὁρισμός μὲν αὐτῶν ἐκείνων θάνατον, ἐὰν ἀποφύγῃ τὴν
 χρημάτων ἐλκυσσόμενα, τῶν δὲ πλὴν χωρὶς ἢ ἀπὸ τῶν κομιθέντων. Idem, καὶ τοῖς
 Δημοδοκοῖς ἐκ ἐξάφνης περὶ αὐτῶν κυρίως εἶναι πλὴν βολῶν, ὅτι θάνατον ὁρίζεται ἐὰν ἀπὸ
 φανθῇ χρημάτων ἐλκυσσόμενα. ὁρίζεται, metiri, æstimare, cēfere. Plato in Gorg.
 καὶ καλῶς γὰρ νῦν ὁρίζει ὅτι Σώκρατες, ἰδὼν τε ὅτι ἀγαθὸν ὁρίζομενος δὲ καλόν. Sic Ari-
 stotel. in secundo Ethic. Διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας διὰ τὴν ἡμετέραν, cē-
 sent & æstimant. Idem in quinto Politic. Αἰδοῦναι δὲ τὸν οὐ κακῶς ὁρίζεται
 δὲ ἐλευθερίαν. Δύο γὰρ εἴδη δημοκρατία, δοκεῖ ὁρίζεται, ὅτι τὸ καλὸν εἶναι καλόν, ὅτι
 τὴν ἐλευθερίαν. Huius rei causa est quod perperam ipsi libertatem statu-
 unt & æstimant. Duo enim sunt quibus democratia censetur, circum-
 scribitur & definitur. Dicitur & ὁρίζεται. Idem in sexto, Ἐν ἑκάστῃ ὀλιγαρχίᾳ
 καὶ γένει καὶ πλὴν καὶ παλαιὰ ὁρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τὰναντία τούτων εἶναι,
 id est censetur & æstimatur à genere & censu. Cicer. Pro Marcello,
 Hic tu modum vitæ tuæ non salute reip. sed æquitate animi definies?
 ὁρίζεται, id est πείρας ποιῶν. Et pro Sextio, Qui imperiū populi Rom. orbis
 terrarum terminis definisset. de Pompeio loquens. Sic Demosthen.
 ὁρίζουσι δικαίον, ius statuere appellat, πρὸς ἐκείνους, ἐν τοῖς οὐκ ἔστιν ἔτι

ἔδ' οὖν αὐτὸς ὁρίσκει δίκαιοις ἐμμελῶν, ne eo quidem iure stare quod in me ipse statuit. Idem πρὶ τῶν ἐοδίων ἐλθόν. Εἰσι σωθῆναι διττὰ τοῖς ἔλλοισι πρὸς βασιλείᾳ. αὐτὸς ἐκρίνετο ἡ πόλις ἢ ἡμετέρα· καὶ μετὰ ταῦτα, ὕσθρορ λακεδαίμονιοι ταύτας ὥρ δ' ἡ κατηγορῶσι· καὶ ταύταις ἔχει ταυτὰ δίκαια ἀμφοτέροις ὥρισαι, non equae conditiones vtrinq; additæ sunt. Inde ὁρίσκει, constitutor iuris & arbiter conditionum. Idem, τῶν μὲν γὰρ ἰδίων δικαίων τῶν ἐν ταῖς πολιτείαις, οἱ νόμοι κοινῶν τῶν μετυσίων ἔδωσαν καὶ ἴστω καὶ τοῖς ἀδυνάτοι καὶ τοῖς ἰσχυροῖς. τῶν δ' ἑλλωμένων δικαίων οἱ κεραιῶντες ὁρίσκει τοῖς ἡγετοῖς γίνονται. ὁρίζεσθαι etiā est ἀναφαίνεσθαι, hoc est definire, statuere ἀπαγγέλλειν, indicare, hoc est indicativo modo loqui, non optativo aut imperativo. ὅθεν ὁρίσκει verba dicta. Διορίζω etiā καὶ διορίζομαι pro eodem dicitur, hoc est distingo, discrimino, explico. Plato in Politic. καὶ ἀπὸ τῆς καὶ ἀπὸ τῶν τέχνης φησὶ τῶν αὐτοπαλῶν διώρισε τέχνης· καὶ δὲ βασιλικὴν γένεσθαι εἰς τὴν κεραιῶν ἀφωρίσθαι. vtrunq; pro eodem posuit. Idem διορίζειν, διαστῆλαι, διατέμεναι, χωρίζειν pro eodem ponit. Διορίζω, explico. Idem in Gorg. τὸ τοῖς ὁρίσκει σοφ, ταυτὸν ἢ ἑτέρον ἔστι δὲ βέλτερον ἢ τὸ κεραιῶν, explana, explica. Aristotel. in octauo τῶν μετὰ τὰ φυσ. ἐπεὶ δὲ πρὶ φησὶ ἡ κίνησις λεπομένης δυνάμεως ἔρεται, πρὶ ἐν γράμματος διορίσσωμεν. Idem in secundo Politic. τὰς δὲ κρίσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις δὲ διὰ τῆς ἀποφασίσεως γίνονται δὲ φησὶ ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν ἐκαστὸν δικαστὴν ἀπὸ τῆς δίκης. ἐὰν δὲ ἀπλῶς ἐὰν ἀπλῶς, ἐὰν δὲ ἀπλῶς, ἐὰν δὲ μὴ, τὸ τοιοῦτον διορίσειν, hoc explicite & distincte scribere, ne sit incertum quatenus absoluat aut damnet. Dicitur & voce passiva. Plato in Politico, τὶ δὲ ποτε οὐδὲν οὐκ ὁρῶν ἀπεκρινάμεθα, πλεονεχῶς ἔσται κεραιῶν ὁ φανερὸν. ἀλλὰ πρὶ ἡλθομεν ἐν κύνων πάμπτω, διορίζομεν μάττω, id est διακρίνομεν, vt supra diximus, & artes multipliciter partientes. Et in Philebo, Διορισώμεθα δὲ τὸ νῦν λεγόμενον ἡδονῆς περὶ καὶ πόλεως. Διορίζομαι, differo, discepto, enucleate discepto, cum præpositione iunctum. Isocrat. Δικαιοτάτην δὲ διορίζεσθαι πρὶ τούτων. Aristotel. in pri. de generatione, πρὶ ὧν ἔσθαι διώρισε πρὸς περὶ. vt illud iam dictum, πρὶ ἐν γράμματος διορίσσωμεν. Galen. cum accusativo voce passiva vsus est in pri. ad Glaucl. ἐν γὰρ διορίσσαι τὸ τὴν κίνησιν διαφορὰν, ἐφεξῆς τὴν κίνησιν κράσεως, & cætera. Διορίζομαι, affirmo. Alí carnass. μηδὲν δὲ ἀνοεῖν ὑπὸ τῆς μετὰ τὸν ὅλον ἀφασίαν ὁ πρὸς γένεσιν περὶ ἀπορίων ἐστὶν κεραιῶν γινόμενον, ἐν τῇ πρὸς μετακλίσει πρὶ ἀνελύσεως λόγῳ, διορίζεσθαι μηδεμίαν ὑπὸ τῇ παρὰ τὴν ὑπόθεσιν ἐς δικασίον γεγράφθαι, id est aperte affirmat, & certis verbis testatur, & vt vulgo dicunt, expresse dicit. Est autem διορίσσωμεν idem quod ἀφωρισσωμεν, id est constitutum, statum. Aristotel. in quarto Politicon, τοῖς δὲ ἄλλοις μετέχειν ἔστι φησὶ ἐκκλησίας ὅταν κτήσωνται τὸ τίμημα, διορίσσωμεν ὑπὸ τῶν νόμων, id est cum censum legitimum & legibus constitutum possederint. Significat & designatum, certum, delectum & selectum. Aristotel. idem in quarto Politicon, ἂν μὲν οὐκ ἐκ

Διορίζω

Διορίζομαι

πάντων τούτων ἀντιθέται τὰς ἀρχὰς, δοκεῖ τῷ τ' εἶναι μάλλον ἀριστοκρατικόν. ἂν δὲ ἐκ ἀφορίζω
 ἕνωσιν ἀφορισμῶν, ὀλιγαρχικόν. Idem, ἢ γὰρ πάντες διηγεῖται τὰς ἀρχὰς καὶ δι-
 σᾶσιν, ἢ ἕνωσιν, ἢ ἐκ πάντων, ἢ ἐκ ἕνωσιν ἀφορισμῶν. Non multum ab his
 absunt οἱ πρόκριτοι, de quibus alibi diximus. ἀφορίζω etiam definire si-
 gnificat. Plutarch. περὶ ἐμμενίας, ὅπως ἀφώρισται ἡ τύχη, αἰτία καὶ συμβεβηκός
 τῶν ἐν ἐκείνῃ τῶν κατὰ τὴν προαίρεσιν. ἀφορίζω καὶ διαρίζω, id est distingo, dis-
 cerno. Theophrast. in primo de Causis, ἀλλ' ἐκείνο φανερὸν, ὡς ἔμελλεν καὶ
 συμπεριεῖναι τὸ πρὸς βλαστὰς ἀφαιρεῖσθαι. Et ἀφορισμὸς διαρισμὸς, distinctio, distin-
 cta rerum explicatio. Idem in tertio, ἵππερ δὲ οἱ ἀμπελουργίας καὶ παρῶν διαρισμὸς
 ταῖς διαίρεσιν, τῶν γένεσι προκύβητοι καὶ ταῖς χώραις τὸν ἀφορισμὸν, id est διαίρεσιν
 Aristotel. in tertio τῶν πολιτ., πρώτη δ' ἀρχὴ περὶ τὸν διαρισμὸν ὅτι, Prima au-
 tem addubitatio & questio est circa harum specierum explicationem.
 Et paulopost subdit, ὥστε ἂν ποτὶ συμβεβηκέναι, ἂν καλῶς δόξῃ διωρισθῇ περὶ τῶν
 πολιτῶν, explicatū esse. ἀφορίζω etiam constituo & definio & designa-
 te dico. Idem in tertio Ethic. ἔστι δὲ περὶ ἡδονῶν ἡ σωφροσύνη, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ
 πᾶσι λύπαις. περὶ τῆς αὐτῆς ἡδονῶν καὶ ἀφορισμῶν, præcidamus, vt Cicero
 in Academicis, Stoicis placet peccata esse paria: at Antiocho hoc ve-
 hementissime displicet. liceat tandem considerare vtram sententiam
 sequar. Præcide (inquit) statue quidlibet, ἀφορίσσοι, διαρίσσοι. Tracta à fa-
 bris metaphora, qui quæ abscissuri sunt, prius creta designat & præ-
 stituunt. Idem Aristotel. in septimo, πρότερον τὸν ἀκρατὴ θετέον περὶ πᾶσι ἡδονῶν
 καὶ περὶ λύπαις ἀφορισμῶν, certas & designatas. ἀφορίζω etiam separare,
 secernere. Idem in octavo, ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν καὶ ἐταίροις πάντα κοινὰ, τοῖς ἑ-
 ἑστέροις ἀφορισμῶν. quod etiam dicitur ἀπεκκριμῶν. ἀφορίζω etiam di-
 citur ἀπὸ τῶν ἀφορίσσειν. Isocrat. περὶ ἀντιδόσεως, ἀφορισμῶν δὲ λόγῳ τὸν περὶ τῶν
 τοῦτοῦτον ὁμοειδῶν, καὶ βολόμην τὴν ἡγεμονίαν ἐκ ἀφαιρέσεως ἀποφάσσειν, ὡς ὅτι,
 οἱ πόλεις, ὡς ἐν ἐκείνῃ ποτὶ τὴν ἡγεμονίαν διδάσκον περὶ τούτων. Hic ἀφορισμῶν si-
 gnificat distinguens ab alia serie orationis, & secernens. Gal. in nono
 Methodi, de Hippocrate loquens, ταῦτ' ἂν καὶ ἐγὼ μέλλω διερχέσθαι
 τὴν διατριβὴν ἐν τῇ κνύμῳ, πρῶτος πάντων ἐκείνῳ ἐρχάσσομαι, ἀλλ' ὡς ἂν πρῶτος
 εὐρίσκω, ὅτι τὴν προσήκοντα ἅπαντα τάξιν ἐπέθηκε, ὅτι τὴν ἀξίαν ἐκάστω τῶν σκο-
 πῶν ἀκριβῶς ἀφορίζω, id est exacte definiuit & distinxit, atq; discrimina-
 uit. Plato in Sophista, τῆς γὰρ ἀπονομιῆς περὶ λόγους, ἢ τις ἀθλητῆς, τὴν ἐριστικὴν
 τέχνῳ ἀφορισμῶν, qui explicuit. ἀφορίζω τὴν ἐπίσταν, quid sit dixi-
 mus supra, & infra dicemus. ἀφορίζω ἀπὸ τῶν ἀφορισμῶν λέγω. Synes.
 ἀγαθὸν ἀναγκαῖον ἢ ὀλιγοσυνία. ἢ ἐπεὶ μὲν ἂν ὡς καὶ σκώττει. σοὶ δὲ ἔδωκε
 ἱπποκράτης ἀνταρῶν. ὅς ἀφορίζων, τὴν ἐνδοξάν ἐφ' ἡγήσας εἶναι μνῆρα. ἀφορι-
 σμὸς γνωμικὸς ab Eustathio dictum est pro dicto sententioso. ἀφορί-
 ζω & προσρίζω verba sunt theologica. Dionys. περὶ ὄντος de ideis loquens,
 φασὶν ἑκάστα δὲ φάμεν εἶναι τὸς ἐν θεῷ τῶν ὄντων ἐσιοτηριῶν ἐνιδίως παραφρασεῖν

Λογισία

προσδιορίζω
προσδιορίζω
ζομαι

Ἀπροσδιορί-
στον.
προσδιορί-
σμός.

τας λόγους, οὗς ἡ διολογία προσορισμὸς καλεῖται, καὶ δεῖα, καὶ ἀγαθὰ θελήματα τῶν ὄν-
των ἀφορισμὸς καὶ κρινόμενα. καθ' οὗς δ' ὑπερσυνέχεται τὰ ὄντα πάντα καὶ προσορίζει καὶ
πρὸς ἡγήγασεν, id est in naturam substantiarum designauit & produxit.
Cuius verbi significatio inde (ut opinor) manauit, quod ὅρος, id est fi-
nitio, λόγος ἑρμηνευτικός ἐστὶν ὅτι ἐστὶς τῶν πραγμάτων, ἐπεὶ τὸ ἦν εἶναι δηλῶν, vt
inquit Aristotel. πᾶν δὲ τὸ κατὰ φύσιν, ἐπεὶ αἰτίας ἐστὶν ὁρισμῶν, δι' ἧν αἰτίαν
γίνεται τὸ γινόμενον. vnde fit vt & κατὰ ἴδὲν Dionysius neget in natu-
ra rerum esse, in tractatu πρὸς Φωτῆν, scilicet quod ἀναίτιος ἐστὶ καὶ ὅτι ἀφορισ-
μῶν, id est inter indefinita censetur, hoc est finitionis expertia, cuius
verba subiiciam, πᾶν δὲ κατὰ φύσιν, ἐπεὶ αἰτίας ὁρισμῶν γινώσκονται, οὗς δὲ κα-
τὰ ἀναίτιον καὶ ἀόριστον, ἐπεὶ κατὰ φύσιν, & γὰρ ὅτι τῆς φύσεως τὸ πρὸς φύσιν. Id etiam
ex verbis eiusdem intelligi potest ὅτι τῶν πρὸς διωξιμῶν, πρόσθεν δὲ τὰ ὅτι ἀν-
ελάττω διωξιμῶν, καὶ εἰς ἀνθρώπων καὶ ζώων καὶ φυτῶν, καὶ πᾶν ὅλῳ τῷ παντὶ φύ-
σιν καὶ διωξιμῶν τὰ ἡνωμένα πρὸς πᾶν ἀλλήλων ἐλπίαν καὶ κοινωνίαν, καὶ τὰ δια-
κεκριμένα, πρὸς δὲ εἶναι, κατὰ τὸν δικαῖον ἕκαστα λόγον καὶ ὅρον, ἀσύγχυτα ἐκσύμφυτα
τα, καὶ τὰς τῶν παντὶς τάξεως καὶ ὁμομοσύνῃς εἰς δὲ δικαῖον ἀγαθὸν διασώζονται. ὅρον αὖτε
& λόγον dicit finem cuiusque substantiæ in naturam rerum diuinitus
editæ, rationemque substantiæ qua alia res ab alia differt, & quo fine
circumscribi potest: id autem sola definitione fit. vnde προσορίζω ἔστιμα,
διολογικῶς ἀφορίζω τὸ ἀκρίβειαν, assigno, designo, attribuo, ἀπο-
τάττω. Idem ad Demophil. εἰ γὰρ ἡ διολογία, δικαίως τὰ δίκαια, κινδύνα
μειοδιώκειν, ὅταν ἀκρίβειαν εἰδέλῃ τις ἕκαστον τὰ κατὰ ἀξίαν δικαίως, τῷ πᾶσι με-
ταδιωκτέον & παρὰ πᾶν εἶναι τῶν δόξαν καὶ τάξιν. ἐπεὶ καὶ ἀγέλοις δίκαιον ἀκρί-
βειαν τὰ κατὰ ἀξίαν καὶ ἀφορίζεται. πᾶν δὲ πρὸς ἡμῶν δὲ Διμόφιλον, δι' αὐτῶν
δὲ ἡμῶν ἐκ δεῦ. Idem, ἀντὶς μὲν οὗν ὑπὸ διωξιμῶν καὶ διωξιμῶν καὶ λόγῳ τὰ κατὰ
ἀξίαν ἀφορίζονται δι' ὅτι λατρεύοντες. ἀφορίζω etiam finibus adimo & eximo,
a finibus aufero. Isocrat. πρὸς φιλιπ. ἡ μάστις μὲν παρὰ τοῦ ὅλῳ τῷ βασιλείῳ
ἐλάττω. ἀλλὰ μὴ χώρῳ ὅτι πᾶσι ἀφορίζεται, καὶ διαλαβεῖν πᾶν ἄσιν, ἡ
λέγεται διὸς ἀπὸ κλικίας μέχρι Σινώπης. Paulopost ἀκρίβειαν dicit. de
quo mox dicemus. προσδιορίζω καὶ προσδιορίζεται significat eo am-
plius conditionem addere, verbisque attemperare & definire quod di-
ctum est, & quasi addefinire quod simpliciter enunciatum erat. &
προσδιορισμὸς huiusmodi circumscriptio, verborumque præcisio. Aristot.
in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσ. de axiomatibus loquens, τὸ δὲ ἀντὶς ἅμα, ὑπάρ-
χειν ἐπὶ μὴ ὑπάρχειν, ἀδυνατεῖν τῶν αὐτῶν κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ ὅτι ἄλλα προσδιορίζονται ἀπὸ
ἐξω προσδιορισμῶν πρὸς τὰς λογικὰς δυνατάς. αὐτὴ δὲ ἀπασαν ἐστὶν ἐξω αὐτῶν
ἀρχῶν. ἔχει δὲ τὸν ἀκρίβειαν διωξιμῶν, hoc est προσδιορισμῶν. Magent. in li-
brum πρὸς ἑρμηνείας, φανερὸν οὗν ὅτι τῶν προσθέσεων, αἱ μὲν εἰσιν ὁρισμῶν, ὡς,
ἀνδρῶν τῶν λευκῶν. αἱ δὲ ἀόριστοι, ὡς, ἐκ ἀνδρῶν τῶν λευκῶν. καὶ τῶν ὁρισμῶν, αἱ
μὲν ἀπροσδιορίστοι, ὡς αἱ ἀντὶς προσδιορισμῶν, αἱ δὲ προσδιορισμῶν, ὡς, πᾶς ἄνθρωπος

P í

δ' αὖ τὸ ὑγιαίνον ἐν αὐτῷ σώματι, κρίνουσιν ὥστε καλῶς. ἔπε πρὸς τὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς ὅρον τυγχάνουσι τῶν ποικιλικῶν. ὅρον ἀντὶ τοῦ σκοποῦ dixit. Idem, ἐπεὶ δὲ αὐτὸ τέλος εἶναι φαίνεται καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, τοῖς ἀνδράσιν, καὶ τὸν αὐτὸν ὅρον ἀναγκαῖον ὅτι περὶ αἰσῶν ἀνδρῶν καὶ τῇ αἰσῇ κλυτέα, φανερὸν ὅτι δ' αὖ τὰς εἰς πλὴν χολῶν ἀρετὰς ὑπάρχον. ὅς ἐστι etiam pro modo, & regula, & quasi praescripto ponitur, quo actiones temperantur. Galen. in duodecimo Methodi, οὕτως οὖν ἐν ἀπάξει ταῖς ἡτῇ τὸν βίον πρᾶξις, ὅπως καὶ αὐτὸν θα δὲ μηδὲν ἄλλαν αἰρετέον, ὅρον ἔχοντα τῇ ἀφελῇ τῇ κάμνοντι. Idem in decimo quarto, ὅρος δ' ἐστὶ τὸ ψύχαιεν τὸ χροῖας μεταβολῇ. Ponitur & ὁρισμός pro eodem. ut in octavo Ethic. ἀκριβὲς μὲν οὖν ἐν τούτοις οὐκ ἐστὶν ὁρισμός ἕως τίνος οἱ ἐλπίοι. καὶ τῶν ἀφαιρῶν ἐστὶ μὲν ἐλπίς. id est certa finitio, & certus modus constitui exacte non potest. ἀρτέμνω, abscindo, ut τέμνω καὶ διατέμνω. ἀρτέμνω δὲ vero est agro mulctare, fines circuncidere. Plato, οὐκοῦν τὸ πλεονέκτημα χώρας ἡμῶν ἀρτέμνεται, ἐὰν μέλλομεν ἰκανῶν ἐξελθόντων, καὶ ἀρτέμνεται. cū genitīuo iūxit. Sic Isocrat. in Archid. ἐλπίς δ' ἐν αὐτῇ πονοίμην, ὑπὲρ τίνων οἰονταὶ χρεῖναι μαχομένους ἡμᾶς ἀρτέμνησεν, οὐχ ὅτι οἱ ἀρτέμνεται πρὸς τὰ τῶν δίκαιον, καὶ τὴν χώρας ἀρτέμνεται. Alibi cum accusatiuo, πρὸς φίλων. ἀρτέμνεται τοῖς τοῖς πρὸς τὴν βαρβαρίαν, καὶ χώραν ἀποπομπόμην τῇ αὐτῇ, id est ἀφορισάμενος. ut ibidem. Paus. τὸν δὲ ἐμπεδοκλῆν χροῖον οἱ ἀρτέμνεται ἀρτέμνεται ἀρτέμνεται. ἀρτέμνεται σε significat intercīpio, transitu arceo, transitum aufero. Xenoph. in septimo ἐλπίς, καὶ αἶμα, τὰ αὐτῇ ἐλπίς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπὶ σπάρτης. ἐπεὶ δὲ ἀποπομπόμην ἀρτέμνεται αὐτὸν οἱ μεσσηνιοὶ ἐπὶ σπάρτῃ οἱ δὲ, ὅτι αὐτὰ δὲ ἐπὶ τὸν ἀρτέμνεται, καὶ βαρβαρίαν ἐκείνην. Idem in sexto, ἐπειτα δὲ καπερξατοπεδόντα τῇ περὶ ἐπὶ λόφῳ ἀπὸ τῆς χροῖς οἱ πόλεως ὡς πέντε σάδια πρὸς οἱ χώρας ὅτι, ὅπως ἀρτέμνεται ἐπὶ τῇ ἐπὶ πλὴν χώραν τῇ κερκυραίων ἐσίοι. Dicitur & ἰσοτέμνω. Idem in primo παιδείας, ὡς δὲ αὐτὸν οἱ ἀρτέμνεται, ἀρτέμνεται τὰ χροῖα ἐφύον. οἱ δὲ ἀρτέμνεται τὸν κῆρον ὑπετέμνοντο, καὶ οὐκ ἀρτέμνεται οὐδὲ ἐπαιον. Et in quarto ἐλπίς, καὶ δὲ αὐτὸν ἀρτέμνεται, ἐδῶκεν, ὑποτέμνω τὸν ἐπὶ σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκείνη φύγη. Significat etiam auferre & praecidere tempus. Aesch. τοῖς ἔπειτα πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς τῇ ἐκκλίσῃ, καὶ τὸν χροῖον ὑποτέμνω, id est τὸν καὶ τὸν ὑποτέμνω. ἰσοτέμνω, praecido. Xenoph. in secundo ἐλπίς, ὅς ἐστι ἀπολόμην, πάντων καὶ τῇ ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ ἐξ ὑποτέμνοι ἀρτέμνεται ἐλπίδας. Verba sunt Critiae suadentis mortem Theramenis. Sic praecidere sibi reditum Cicero in Pisonē dixit. Et praecidere sibi viuendi licentiam, in Verrem. Praecidere cunctationem, Plinius in Epistol. Est enim ὑποτέμνειν τὸ πρὸς τῇ ἀρτέμνεται. ἰσοτέμνω, dolose succido vel praecido. Aristophanes ἰσοτέμνω. ὅς τις ὑποτέμνω ἐπὶ πᾶσι δέμα, μοχθηρὸς βοός, τοῖς ἀρτέμνεται πάντως, ὡς φαίνεται παχύν. πρὸς τῇ, legationem obed. πρὸς τῇ etiam sum

ὁρισμός.

ἀρτέμνω.

ἀρτέμνωμαι

ἰσοτέμνωμαι

ἰσοτέμνω.

Praecido.

πρὸς τῇ.

legatus in exercitu, id est vicarius imperator. Lucianus, πρεσβύτης τοῦ πατρὸς. Et πρεσβυτής, ὁ ἀποστράτης, id est legatus Consulis, vel Prætoris, apud Demosthen. & in plurali οἱ πρεσβυται. Aeschin. Αἰρεθὰς πρεσβυτής ἐπὶ πύξ Ἀμεικτύνου. Idem, τίτ' ὅλμκει λέγειν, ὡς ἐγὼ κριτό-βουλον ἀπὸ λαοῦ, τὸν πρεσβυτὴν. Idem πρεσβυται καὶ συμπρεσβυται dixit. Dinarch. πρεσβυτῶν. Demosthenes πρὶ σιφάνου, ἀλλ' ὁ μὲν γράφω, ἐκ ἂν ἐπρεσβύσων. ὁ δὲ πρεσβύτης, ἐκ ἂν ἐγγραφῇ, pro legationem obire dixit. vt paulo post, μήτε πρεσβύτῳτα πρεσβύσαι προθυμόμενοι. Sic Aeschin. πρὶ παραγῆς. vbiq; voce actiua πρεσβύνομαι καὶ διαπρεσβύνομαι, legationem mitto. Thucydid. καὶ ἐκ ἐπὶ ὕδατος ἐπρεσβύοντες, Iam inde legatos mittere desierunt. Demosthen. in prim. Olynth. Δὲ τῶν ὑμᾶς ὧ ἀνδρῶν Ἀθηνᾶσιν, τῶν ἀκαίρων τῶν ἐκείνου, καὶ τῶν ὑμέτερον νομίσαντας, ἐπιμῶς σπῶνται τὰ πρᾶγματα, καὶ πρεσβυνομήνους ἐφ' ἃ δὲ, καὶ στρατονομῶντας αὐτοὺς, legationes dimittentes, quo opus est. Iungitur etiam hoc verbum cum accusatiuo, & significat in legatione ago quippiam & transigo. Demosthen. καλλίαν τὸν ἱπποκρίτην ταύτην τῶν ὑπὸ πάντων δευλομυλῶν ἐρίων πρεσβύσαντα. Idem, τοῦ μοῦ ἀπαγγέλλειν τι τῷ πεπρεσβυμένῳ, παντὶ ὡς ἀπέχεν. id est eorum quæ in legatione acta erant. Idem, ὅς ἐπὶ τῆς γῆς τὸν φανερὸν ἔχειν καὶ βεβαιῶντα τῷ σοὶ πεπρεσβυμένῳ, τοιαύτη συμφορὰ πρὸς βασιλῆα. πρεσβύσεις πρεσβύσεις ἀπὸ τῆς ἡ πρεσβεία dicitur, vt παιδύσεις παιδεία, καταβύσεις ἢ καταπρεσβεία. βουή, vt alibi diximus. πρεσβεία etiam est legationum numerus & cætus. Aesch. κατὰ κτισίφ. Δημοσθένους γὰρ ὅταν τὸν βουλόμενος ἐδεῖται φανῆται πρεσβείαν ἐς πρεσβυτὴν καλέσας. Sic dicitur vt στρατεύα, id est comitatus, vt πνεύσα, vt ἰατρεία, & similia. Significat etiā deprecatione. Greg. τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἀμείνον ἄγοιτο. Ἀπὸ πρεσβύτης, legationem renuncio, τὰ πεπρεσβυμένα ἀπαγγέλλω. Plutarchus in Politicis præceptis, ὅς οὖν ἐμῶν ἐπαυλῶν ἀποπρεσβύται, ἀνασῶς ὁ πατήρ κατ' ἰδίαν, ἐκέλευσε μὴ λέγειν, ὡχόμεν, ἀλλ' ὡχόμεθα, μηδὲ ἔσπον, ἀλλ' ἔσπομεν. πρεσβύω etiam postulo, oro, παρακαλῶ, id est pro alio precator intercedo, deprecor. Gregorius in secundo πρὶ ὕψ de Christo dixit. πρεσβύω etiam τὸ προτιμῶ, nihil antiquius habeo. τὸ πρεσβύω μῶ, honorem habeo, imprimis curo & efficere contendo. Synes. ἐν φιλοσοφίᾳ πρεσβύται οἱ δὲ ἀπάθων αὐτῶν, αἱ μέσαι δὲ ἐξ ἐς ἐς μετρίως πάθων ἴσονται, τῶν ἀπεροπάθων πρὸς τὰς ἀρετὰς, id est, si philosophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, hoc est primatum tribuere. ἐν τῷ τῷ ἐπὶ προτιμῶ πάντων τῶν ἄλλων οἶδεν. καὶ ἐπὶ προτιμώμενον ἐγείναι. Ὁ δὲ πρὸς πλάσκει ἡμῶς ἄρην. Hoc enim προτιμῶν significat. Lucian. καίτοι τί ἔστιν προτιμῶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; ἀντὶ τῷ προτιμῶνται. Significat etiam κηρύσσειν ἢ ὑποδείκνυμι, & μέλα μοι τῶν ἐπὶ τῶν. Aristoph. βατταχ. ὁ πόπρος ἐν οὐδ'.

καὶ φάσκει καὶ αὐτὴν προδοῖται οὐκ ἔστι πάντα τὰ ριαντὶν ἔχοντα ἐν τῇ
 καρδίᾳ κρᾶσις id est suapte natura promiora sunt, & magis obuia. Idē,
 τὰ δὲ ὀλίγα μαῖον προδοῖται πρὸς πῶς φθορᾷ, opportuniōra sunt ad
 interitum. Et προδοῖται κρᾶσις, praepratus, expositus. πρὸς βόλῃ
 igitur honore prosequor, primo loco pono, & colo. Synes. ὁ μὲν οὖν φιλοσοφία πρὸς βόλῃ. Plato, ἄριστοι δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας, ἢ αὐτὴ πρὸς βόλῃ
 μὲν πῶς τέχνῃ. Plutarch. ἐν ἡ πᾶσι, καὶ ἑυφῇ, καὶ καλλωπισμῷ ἀμύζονται,
 αὐτῶς δὲ καὶ οὐκοσμία πρὸς βόλῃ, in primis censentur. Idem, τὰ πρὸς σύλ-
 λαν δίκαια πρὸς βόλῃ πρὸ πάντων ἰδίᾳ τῇ καὶ κοινῇ συμφέροντος, id est antiquio-
 ra ducens. πρὸς βόλῃ apud Herodotum ὁ πρὸς βόλῃ ἢ πρὸς βόλῃ
 αἰμ. πρὸς βόλῃ, antiquior ætate. ut apud Aesch. πρὸς βόλῃ. πρὸς βόλῃ πρὸς βόλῃ
 πρὸς τῶς ἡλικίας, ætate maiores dicuntur. Et πρὸς βόλῃ, anteuertē-
 dum, ἐπιμελείας ἀξιώτερον. Herodot. τὰ γὰρ πρὸς βόλῃ, ἐκρίνυντο, ἢ τὰ
 πρὸς ἀνδρῶν. Plato libro octauo de Repub. διὰ τὸ φιλοσοφίας μᾶλλον φι-
 μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἡμελεῖν, καὶ πρὸς βόλῃ γυμνασικῶς τελεῖν
 κέναι, antiquiore cura honorem ei habuisse. Quod tractum est ab ho-
 nore qui senectutis olim exhibebatur. Idem in Sympo. οὐ γὰρ δὲ καὶ
 ἐγὼ φημι θεῶν πρὸς βόλῃ καὶ ἡμιώτατον καὶ κυριώτατον εἶναι ἕως ἀρετῇ καὶ πρὸς βόλῃ
 οὐδὲ μόνον κτῆσιν. Plutarch. de fato dixit. Philo de deo, τὸ ἐνός καὶ πρὸς
 σπουδᾷ, καὶ πάντων κτῆσιν, καὶ ἀγγέλλει. Cicero ad Atticum de Terentia,
 Non possum commodius scribere, q̄ tu scribis. officium sit nobis
 antiquissimum, ὅθεν πρὸς βόλῃ ἡμῶν ἔσω ἔργον. μὲν μᾶλλον πρὸς βόλῃ.
 Idem in Verr. Antiquiorem in senatu dicendæ sententiæ locum, to-
 gam prætextam, & cætera. πρὸς βόλῃ χώρῃ τῇ ἐν τῇ βουλῇ ἀποφαινομένη.
 Quintil. Vt in armorū ratione antiquior cauendi q̄ ictum inferendi
 cura, πρὸς βόλῃ φροντὶς καὶ πρὸς βόλῃ, id est κυριώτερα. πρὸς βόλῃ est
 legatum præcipuū, quod pater maximo filio dedit, aut maiori, apud
 Demosthen. ὑπὲρ φορμίων. & in Pandectis. Alibi pro iure præcipuo
 maximi filii, quod ius primigenium, vel primigenia dici potest, ἐν τῇ
 πρὸς βόλῃ, ἢ τῇ πρὸς βόλῃ, ἀλλὰ καὶ τῇ δικαίᾳ πρὸς βόλῃ ἔχοντι ἐν τῇ
 τῶν νομῶν. τῶν ἐκόντων. Est enim πρὸς βόλῃ, ἢ διὰ τῇ γῆρας πρὸς βόλῃ, καὶ τὸ
 διὰ αὐτὸ διδόντων. Plutar. ἐν τῇ πρὸς βόλῃ πρὸς βόλῃ. τὸ δὲ ἀπὸ τῇ πρὸς βόλῃ
 τῇ πρὸς βόλῃ καὶ πρὸς βόλῃ, ἀξιοπύκτον ὅτι καὶ πρὸς βόλῃ. ὅτι καὶ γὰρ
 τιμὴ ἔτι συμβέβηκε τῇ πρὸς βόλῃ, μᾶλλον ἢ τῇ τιμῶν κοσμεῖν, ὅτι τῇ πρὸς
 γῆρας. Sic dicitur ut Ἀριστοφ., ut καλλιστῆς, hoc est præmium opti-
 mi & pulcherrimi, vel honestissimi. τὸ ἐκλεγέν γέρας καλλιστῆς apud Lu-
 cian. Et τὰ καλλιστῆς, certamen erat Lesbī, de formæ muliebris præ-
 stantia in templo Iunonis. Et καλλιστῆς dicitur, quæ præstantissima
 forma prædita est. Vt enim Ἀριστοφ., sic καλλιστῆς dicitur, genitiusq̄ iun-
 guntur. Xenoph. ἐν οἷς πρὸς βόλῃ ἐκείνοι δὲ οἱ αἰσὶ πάντων ἀριστῆς τῇ καλλιστῆς

καὶ αὐτὸς ἀνδρῶπων. **Cornut. in alleg.** ἐν γὰρ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ πα-
 ραδ' ἰδοῖς ἐρισθῆναι ἢ ἀδυνά. **Cui opponitur** λαοκρατεῖν. **Díctum est supra**
 πρὸς τὸν ἡγετοῦς βόλῳ. **Vt autem qui legatos mittunt dicuntur** πρὸς βόλῳ
 ἐπικηρυκῶν οἱ δὲ διαπρεσβεύοντες, **sic** ἐπικηρυκῶν λέγονται αἱ πόλεις, ὅταν τοὺς κήρυκας
 ἐπὶ συμβάσει καὶ ἀποστάσει πέμπωσι. **Demosth.** πρὸς Ἀθηναίους. τῶν ἐν τῇ πόλει
 βουλευμένων μετὰ τῶν μάχῃ μὴ δέχονται ὅτι τέχνη τοὺς στρατιώτας, ἀλλὰ πρὸς
 ἐπικηρυκείᾳ, λακεῖν αἰμονίᾳ ἐπικηρυκῶν. καὶ ἐπικηρυκείᾳ **dicitur**, ὅταν κήρυκες πέμπωνται
 τὰ ἀπὸ στόμων ἀνοχὰς ἢ ἐρήνῃ. **ἐπικηρύττω, præconio pronuncio, & in**
dico, vel veto, de quo alibi dictum est. **Est etiam** διακηρυκῶν διὰ κήρυ-
 κων συνθήκας ἀπαιτῶνται ἢ κηρύττω. ὁρμῶ καὶ ὁρμῶμαι, **pro eodem pene di-**
cuntur. ὁρμῶ δ' κινῶμαι τῇ τύχῃ καὶ τῇ γνώμῃ. ὁρμῇ γὰρ ἢ ἄλογον κίνησις.
Plutarch. ἤρμυσεν αὐτὸν ἀνελθεῖν, **Impetum cepit interficiendi sui.** ὁρ-
 μῶ, incitor, cieor. ὁρμῶν **dicitur equus à Xenophōte, cum ad cursum**
cietur, & profilit repente. eques vero eum ciens calcaribus, ὁρμῶν
dicitur. ὁρμῶ, in animum induco, conuerto animum, facere gestio,
 cupio, & cæpi. **Idem Xenoph.** in tertio ἀκμυνη. οἱ γὰρ πολλοὶ ὁρμυνοῦντες
 ἐπὶ τῷ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, ἢ κρημνίζονται ἐπὶ τῷ αὐτοῦς διετάξαι. ἀντὶ τοῦ
 κρημνίζονται, qui animum appulerunt. **Sic Plato libro nono de Repub.**
 ἀλλὰ ἡμῖν ἐφικ, ἐάν τις διετάξαι ἐπὶ τῷ ἑκάστῳ ὁρμυνη, πᾶσι δ' αὐτοῖς ἐπεται, id
 est, quod quisque instituit & capefficit. **Idem Xenoph.** in secundo ἀκμυνη.
 εἰπε δὲ πλέμω ὁρμῶν ἀνελθεῖν, καὶ βάλῃ δυνάσται τοὺς πρὸς ἐλθεῖν, καὶ τοὺς ἐ-
 χιδρῶν χαρῶν, τὰς κλημνίας τέχνας καὶ τῶν ὑποσχεμένων μαθητῶν. **Dicitur**
& ὁρμῶμαι pro eodem, hoc est ad aliquid agendum impetum cepi.
& incitatus sum, & conuerti animum. **Plato libro de Repub. supradí-**
cto, τί δὲ τὸ θυμοειδές, ἢ πρὸς τὸ κρατεῖν μὲν ἢ νικᾶν, ἢ διδοικῆναι δ' ἢ ὅλον ὥς
μῶν. **Xenoph.** in eodem secundo, ὅλῳ δὲ ὁρμυνη ἐπὶ τῷ ὅλῳ πρὸς αὐτοῦς
 ἀνελθεῖν ἢ αὐτῶν, ἢ πρὸς ἀνελθεῖν. ἀντὶ τοῦ διέγνωκα, ὅτι ἐξ νοῦ ἐμβέβη-
 καί, ὅτι σφόδρα προήρημαι. **Gregor.** ἀλλ' ἐπὶ τὰς κλημνίας τοῦ ἑλθεῖν, ὁρμῶν
 ὁρμῶν ὁρμυνη λέγειν ὁ λόγος, quod dicere instituímus in hac oratione. **Iso-**
crat. ἔχοι δ' ἂν ἡμῖν ἀνελθεῖν ὁρμυνη καὶ καὶ μεγάλα πρὸς τῷ ὁσιόπῃ
 αὐτὸν διελθεῖν, qui dicere constitúisset. **Xenoph.** ὅτι μόνον τὰ μεγάλα, ἀλλὰ καὶ
 τὰ μικρὰ πειρώμενον δ' αὖτ' ὁρμῶν ἀνελθεῖν, id est auspiciari. ὁρμῶμαι,
 prodeo, proficiscor. **Plato libro primo de Repub.** δοκῇτέ μοι πρὸς
 ἄστυ ὁρμῶν ὥς ἀπὸ ἰόντες. **Thucydíd.** de insulis Aeoliis, τὰς δὲ ἄλλας ἐκ ταύτης
 ὁρμῶν γαργῶσι. **Significat etiam initium motus ortumque alicunde**
capio, reique perficiendæ fiduciam. **Plutarch.** de Perpenna, qui Serto-
 rio successit, ὅτι ἐπεχέρησε ταυτὰ κρημνίζοντες ἐκείνῳ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν μὲν ὁρμῶν
 ἀνελθεῖν ὅτι πρὸς ἀσκήσιν. τὸν δὲ ὁρμῶν αὐτῶν ὁμοίως ἐκ ἔχων λογισμὸν, **Eo-**
dem quidem apparatu, atque iisdem copiis, eadem cum illo facere ag-
gressus, & exorsus, iisdemque fundamentis nixus fretusque. **Significat**

etiam progredior & in eo. Xenoph. de Hercule Prodicí, *ἐπὶ γὰρ ἡρακλέα ἐπιδίαις ἤβῳ ὤρματό, ὃν ἢ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι, δηλαδὴ ἐπὶ πλὴν ἀρετῇ ὁδόν, & reliqua, cum ad pubertatem venisset, cum pubertatis cursum iniret. Sic in sexto παλαιάας, ἔπειθ' ἐκ καλὰ τὰ ἰδὰ ἦρ, ὤρματό σὺν τῷ στρατόματι. ὁρμητήριον, sedes bellí apud históricos, arch, & velut propugnaculum bellí suscepti. Significat etiam incitamentum & suscitabulum. Xenoph. τὰς κλωμὰς καὶ ῥοίζας καὶ τὰ ὁμοία δις οἱ ἵπποι ὀρμῶνται, vocat ὁρμητήρια, καὶ τῷ κλωγμῷ μὲν (inquit) ὁ ἵππος ἐγείρεται, τῷ δὲ πνυσμῷ πραινέει. Idem, ἢρ δὲ ἕς ἅμα ἀνέλαμβάνονται τῷ χαλινῷ, καὶ σημήνη τῶν ὁρμητήριων, τὸ τῷ ἦρ μὲν τῷ χαλινῷ, περὶ δὲ, ἦρ δὲ τὸ σημαίνεσθαι, ἐγείρεται. ὁρμῶ, stationem habeo, τὸ ἐν ὁρμῇ διάγω πλὴν ναῦν, καὶ ἰονυχάζω. Thucyd. λαβόντες δὲ τῶν ἀθλωμάτων ναυπηγῶν, οἱ ὄρμουσιν ἐν τῇ μαλέᾳ. Demosth. καὶ τὸ πλοῖον ὄρμα ἐνταύθα. Dicitur etiam ὁρμῶ πλὴν ναῦν, ἀντὶ τῷ ὁρμίζω. quod apud Paus. legitur. Inde ἐφορμῆν. Xenoph. in primo ἐλλυμῶν, ταῖς δὲ ἄλλαις ναυσὶν ἐδόκει ἵεναι ἐπὶ τὰς μετ' ἐπονίκα τῇ μυθολογίᾳ ἐφορμῆσθαι. Idem, τῇ δὲ πέμπτῃ ἡμέρᾳ, ἐπιδίαις μέσσοις ἡμέραις ἦρ, καὶ οἱ ἐφορμαῖτες ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἐνίοι ἀνεπαύοντο, ἐξέπλυνον ἕξω τῷ λιμένι. καὶ ἡ μὲν ἐπὶ ἐλλυμῶντο ὥρμηστοι. ἡ δὲ ἐς τὸ πείλαγος. Et paulo post, ἐσβάντες δὲ ἐδίωκον τὴν ἐς τὸ πείλαγος ἐφορμῆσθαι, καὶ ἅμα τῷ ἡλίῳ δαυονὴ κατέλαβον. Verum hoc ἐφορμῆσθαι ὅστις ἀπὸ τῷ ἐφορμῶν, ὅτι τῷ ὤρμησθαι ἢ ὤρμησθαι. Plut. πομπικῶς δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφ' ὤρμησιν, irruit, cum impetu intulit se in Pompeium. Sic ἐφορμῶν, pro erumpe re. Xenoph. in Oecon. ἔλκε δὲ πρὸς αἰκίαν ἐν τῇ ὑδάτινι δέησι συνεφορμῶ τῷ σίτῳ, καὶ πρὸς αἰκίαν πνιγμούς αὐτῶν. Idem, τί γὰρ ἐφ' ἡν ἔλκε πνίγη συνεφορμῶ τῷ σίτῳ, καὶ διαρπάξω τὸ σίτε πλὴν ἑσφλῶν; Significat etiam proficisci. Idē in secundo ἀρμυν. χαρίεσθον δὲ καὶ προεφορμῶν ἡμέρα μιᾷ. Accipit etiā actiue ἀντὶ τῷ παρορμῶ, vt supra dixi. ἐφορμίζω τὴν ναῦν, ἀντὶ τῷ ἀνάγω καὶ ἀναγομαί soluo e littore. ἐφορμῶν etiā dicitur leo, cum irruit in venatore, aut aliā feram, vt συμπίπῃ τaurus, & aper συρρίγνεται. ἐφορμῶν etiam est nauibus insidere, & obsidere portum, λίβωνα δὲ ἐφορμαῖτα τῷ σώματι τῷ λιμένι, ἀπεκρῆσθαι, faucibus portus eiecit. Demosth. πρὶ πρῶτος. πλὴν δὲ σοίθων εἶδε μετὰ ταῦτα, κωλύσαι πλὴν ἐς τὰς πύλας, ἐφ' ἡν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμοῖς ἐφ' ὤρμουσιν, ἢ ἐ. πρὸς οἷον ἐλπίσθαι, κωλύοντες ὑμῖς, id est in statione erāt imminentes in occasionem, & transitum ὑπεμμελῆσαι. Ἀπὸ τῷ ὁρμίζω fit ὁρμίσθαι, & itidem in compositis. ἐνορμίζω, applico. Synes. ἀναλυσας δὲ σαδίας & πλάγας ἢ πεντήκοντα, πλὴν π. ναῦν ἐνορμίζεα λιμνίσθη χαρίεντα, καὶ ἡμᾶς ἐπὶ ἡϊόνθ' ἀπεβίβασε. Dicitur etiam ἐλλυμνίζω. Synes. καὶ δέον ἡμᾶς ἐλλυμνίζω, ὥς ἐλελύθαμεν αὐτοῖς ἀναδεδραμικότες ἐπὶ τὸ πείλαγος. Sic καθορμίζω, δὲ καταπλέω, καὶ κατὰ γὰρ πλὴν ναῦν. Thucyd. καὶ ἐς πλὴν ἐφορμῶν καθορμίσθαι, ὁρμίσθαι αὐτῶν, Σαμίων ἀνικτόμενοι πρὸς ἑσθας, ἔλεγον & καλῶς τὴν ἐλλάδα ἐλελύθαμεν αὐτοῖς. Idē, καὶ ἐκ ἐλαθον νικτὸς ἐφορμίσθαι, ὅτι ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν ἐφορμίσθαι.*

κατὰ μέσον τὸ κρημὸν. Xenoph. ὁρμισάμενος δὲ ἐν προκλήῃ ἡσυχίαν ἔχει. Ἄνελφε
 οὐτ' αὖ ἐπὶ δὲ ὁρμισάμεθα, ἡ μετὰ βασις ἐγίγνετο ἕς δ' ἔπερον πλοῖον. Idem tamen
 in secundo ἑλληνίζον, μεθορμίσαι dixit, nisi sit ἀπὸ τοῦ μεθορμῶ, ὃ δὲ Ἀλκιβιάδης
 ἐκ ἐν καλῷ ἔφη ἀντις ὁρμῆν ἐν ἀγίαν, ἀλλὰ μεθορμίσαι ἕς σῆδον παρήνα, πρὸς
 προσόρμισε. πλινθία καὶ πρὸς πόλιν. προσορμίζω etiam appello, & προσόρμισε appu-
 sus apud Synes. legitur. προσορμῆν vero est hostiliter accedere. Xe-
 noph. in primo παιδείας, οἱ δὲ πολέμιοι πρὸς κίνησαν δ' εἰς φῶ, ὡς παυστομύς
 τῷ Διωγμῷ ἐπὶ σφᾶς ἴδοντες προσορμίσαντα. ἱφορμῆν dicitur ἡ ληστρική ναῦς.
 Et ἱφορμῶ ἀντὶ τοῦ ὑποπτόμεναι, sum formidolosus alicui. ἐκ μετὰ φορᾶς
 ἥν' ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρητομύων πετρεῶν καὶ ὑποπτόμεναι. Synesius tamen
 Euoptio ita scribit, καὶ ὑφώμεθ' αἰὲς ἐκ ἐλαττον, ἐκ καὶ διαγυρομένη ἐκ τοῦ
 κλύδωνος, ὅπως ἔχοντες, ἐν νυκτὶ πελάγῃ τῇ γῇ, Et suspectum nobis erat
 periculum non minus. terrebat nos non minus metus ille. Ἀμύω, sup-
 petias eo. Isocr. οἱ δὲ πάντων ἥν' ἄλλων ἀμελήσαντες, ἥκοι ἡμῖν ἀμύοντες,
 hoc est βοηθήσαντες. Dicitur & ἀμυνάτω vt Διοκᾶδω. Aristoph. ὃ γάρ τις
 ἀμυνάτε μοι τυπτομύω. Ἀμυνάτω etiam dicitur cum ὑπὲρ προπρόσῃ.
 Xenoph. Αἱ δ' ἐλαφοὶ καὶ αἱ ἀμυνάμεναι ὑπὲρ ἥν' νεβροῦ, κατὰ πατῆσι. Si-
 gnificat tamen vlciscor cum accusatio iunctum. Herodian ἐγὼ δὲ δι-
 ληκτῶν παρεσκηδασμύων, εἰς φῶς ἐπὶ κρημύων τὸν ἐχθρόν ἡμυνάμεν. Inde ἀμύ-
 νωμαι τοῖς ἴσοις, par pari referre, etiam in bonam partem. Aristoteles in
 Probl. sect. v. de tricesima, ἔλ' δ' μὴ τοῖς ἴσοις ἀμυνάμεναι, φαῦλον δ' αὖ οὐκ
 παρακαταθέμεναι ἔδωκεν ὡς εἰς φῶς δ' ἀπιστέοντες ὡς ἐχθρόν. de depositi ab-
 iuratione loquens. Ἀμύνει etiam est ab iniuria defendere. quare etiam
 τοῖς δυνάσιν ἐπαμύνωμεν. Aristot. eodem in loco, διὰ τί δικαιότερον ἂν ἐν νε-
 νόμισαι τοῖς πεπλονηκόσιν, ἢ τοῖς ῥῶσιν ἐπαμύνειν; Ἀμυντήρια, tutamina, ar-
 ma tutoria, hoc est τὰ φυλακτικά, διορ θώραξ, κρᾶν, κρημῖς. Ἀμυντήρια etiam
 δι' ὧν μαχομένοι ἀμυνάμεθα τὸν ἐχθρόν, διορ σωάν, εἰς φῶς. Plato in Politico,
 τῶν ἀμυντήριων τὰ ῥῶ, ἀλεξιφάρμακα καὶ θεία, καὶ ἀνδρώπινα. τὰ δὲ, προσβλημά-
 τα. ἥν' δ' αὖ γε προσβλημάτων, τὰ μὲν, πρὸς πόλεμιν ὀπλίσματα. τὰ δὲ, φράγμα-
 τα. καὶ ἥν' φραγμάτων, τὰ μὲν, πρὸς ἀσπίδας. τὰ δὲ, πρὸς χαμῶνας καὶ καύμα-
 τα ἀλεξήτεια. Ex his verbis apparet ἀλεξήτεια magis esse munimē &
 integumentum, q̄ amuletum, vt Xenoph. antias equinas ἀλεξήτεια πρὸ
 ἥν' ὀμμάτων appellat, & τὰ ὅσα ἀσιν ἀλεξήτεια ἥν' ὀφθαλμῶν propter ma-
 gnitudinem, vt in homine supercilia. ἀλεξήτεια enim appellantur ar-
 centia, summuventia, & amolientia. Galen. in decimo Therapeu. εἰ ῥῶ
 ἐς ταυτὸ συμβαίνει τάς τῳ πυρετῷ σβεσθήσιν, καὶ φθι αἰτίας ἀλεξήτεια. Ἀλέ-
 ξημα etiam dicitur id quod arcet. Synes. ὁ κυκλῶν φθι θέρμης ὥρας ἀλέξη-
 μα, æstatis ardorem arcens. ἀλεξῆν, opitulari. Xenoph. τῆς φασίν
 ἀνάγκης εἶναι προσδύμεως ἀλεξῆν. hoc est mala ab iis arcere. Dicitur etiam
 ἀλέξασθαι ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου θέματος, nisi sit per syncopam vt πρίσθαι &

similia. Xenoph. in secundo παλαιάς, τί οὐκ ἔστιν ἢ τῶν ἀλέξανδρῳ δικαιόπερον,
 ἢ τῶν βίῃς ἐλπίσιν ἀρίστῳ καὶ ἄλλοις; Et in secundo ἀναβάσκει, πολὺ γὰρ διέφθιν
 ἐκ τῆς χάρας ὁρμῶντας ἀλέξανδρῳ, ἢ πορθομύνης ἐπιῖσι μέχεσθαι. Plutarch. in
 Romulo, ἡσυχῆς ἀλέξανδρῳ, καὶ κλεῖπας ἐλπίς. & ἀλεξίσσεται in futuro. Idem
 Xenoph. in. vii. ἀναβάσκει, ἀλλ' ἔαυρ πρὶν κακῶς τῷ ἐμτέρῳ χώρῳ, ὥς πλεμύνης
 ἀλεξιστόμεινα. Ἀλεξίκακοι δ' αἰμονες dicunt, qui diras arcere & amoliri ab Ἀλεξίκατος.
 antiquis existimabantur, οἱ λῶντες τὰς ἀράς, qui & ἀπ' τ' ὀπαῖοι & ἀπ' πομ
 πᾶοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. οἱ δὲ κυρῶντες τὰς ἀράς, quasi fanciētes ipsas
 imprecationes, ἀλτήριοι dicebantur & προστρόπαιοι, & παλαμναῖοι. φ' φ' φ' φ'.
 εἰς etiam dicitur fugae fauens. & φύξιοι συμφοραὶ propter quas solum
 vertere necesse est. Ἀμυντικός δὲ ἡμωρτικός, quibus opponuntur συγγνω
 μονικοὶ ab Aristotele. τιμωρὸς & ἡμωρῶμαι sic pene dicuntur, vt ἀμύνω τιμωρῶ
 νω & ἀμυνόμεαι. τιμωρῶ σοι significat vlciscor iniuriam tibi illatam, vel
 mortem. ὁ δὲ τὰς ὑπόχρεσι τῶν Ἀντωνίων ἀναπαύει, καὶ ἡμωρῶσαι δὲ λωρ τῶν
 ἀναιρέσειν ἀδελφῶν, & reliqua. Construitur etiam cum ὑπὲρ praepositio
 ne, vt ἀμυνόμεαι. Λυσ. κ' λ' Ἀγοράτῃ, προσήκει μὲν δὲ ἄνδρες δικασαὶ πᾶσι ὑμῖν,
 ἡμωρῶν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν οἱ ἀπέθανον, οἵτις ὄντες τῶν πλεμύνης τῶν ἐμτέρων. vbi ἡ
 φονεία subintelligitur. Idem, καὶ πρὶς Ἀγοράτῃ τῶν ἐλεγεῖν, ὅτι ἄλλος ἢ τῶν
 θανάτων. καὶ ἐπέσκηπτεν ἐμοὶ καὶ Διονυσίῳ τὸ τῶν τῶν ἀδελφῶν ἀνταρ, καὶ τοῖς ἄλλοις
 πᾶσι ἡμωρῶν ὑπὲρ αὐτῶν Ἀγοράτῃ. Hoc Cicero poenas persequi ho. Poenas ho
 minis caesi vocat. ad Atticum em scribens libro nono ita inquit, Atq; minis caesi
 eum loqui quiddā ἀνδρῶντικῶς narrabat. Gn. Carbonis, M. Brutī se poe. persequi,
 nas persequi: omniumq; eorum, in quos Sylla crudelis hoc socio fuisset. et expetere
 set. Alibi poenas expetere, in oratione pro Flacco, Nunc a Flacco Len
 tulī poenae per nos expetuntur. id est ii, qui coniurationis consortes
 fuerunt, hoc a vobis contendunt, vt Flaccum damnetis ob id q; con
 iurationem detexit Lentulianam, & mihi in ea opprimenda adiutor
 fuit. Hoc etiam parentare caeso hominī metaphorice dicitur. vt Idem, Parentare
 Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. Et caeso.
 in Philip. Non prius Dolabella imperatori suo, q̄ Antonius etiā Col
 legae parentasset. id est nō prius Dolabella Trebonium, q̄ Antonius
 Brutum occidisset: vt Iulii manes placaret necem eius vlciscendo. Sic
 Caes. libro septimo, Quin ciuibus populi Romani, qui Genabi perfī
 dia Gallorum interiūissent, parentarent. Xenophon eodem modo lib.
 vii. ἐπὶ Λυκῶ. Ἐγὼ φημι δὲ ἄνδρες, ἀπ' κτείναντας ὑμᾶς ἐμὲ, πᾶσι μωρῶντας ἐσεσθαι
 ἀνδρῶν τῶν πάντων ὑμῖν πολεμικῶν, parentaueritis hominī omnium vo
 bis maxime hostili odio offenso. τιμωρὸς σὺ καὶ ἡμωρῶμαι σὺ, ἀντὶ τῆς καὶ τιμωρῶ καὶ
 λάξω, vt ille Terentianus ἐαυτὸν ἡμωρῶμενος. Demosth. in. iii. κ' λ' ἐπὶ Λυκῶ. τιμωρῶμαι
 ἐκόλαζον δὲ ἔγω καὶ ἡμωρῶμενος οὐκ. ἔρ' αὖθις οὐκ ἀποδοκοῦντας. Lyf. Ἀθηναῖοι
 πρὸς γὰρ ὑμῖν ἐπέσκηπτεν καὶ ἐμῖν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἡμωρῶν ὑπὲρ σφῶν

- τιμωρός**· αὐτῶν λόγους τῶντι· τιμωρός ultor, ultionis persecutor. Synesius
 κτλ. Ἀνδροῖνες, sic appellat daemones hominibus infestos, quasi βασανι-
 σάες, ἃι δὲ τιμωροὶ φύσας, αἱ παντάπασιν ἀπύσσοφοι τ' θεῶν. τὸ γὰρ ἀφανισκὸν τῶν
 δημογυγῶν δὴ πρὸς κλέμιον. Dicitur & de homine tyrannici spiritus, & ho-
 minibus exitialis. Idem, οὗ γὰρ ἐδὲ διακρίται πλὴν γινώσκω ὁ τιμωρὸς ἢ δαί-
 μων ἢ ἀνθρωπῶν, ὥς λατρεῖται ὑπὸ τανύτῳ ἐσφέρων θεῶν. ἀλλὰ τῇ μοχθηρίᾳ τ' φύ-
 σεις χαρίζομαι, ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἐπεξέρχεται. Etymologiam huius di-
 ctionis id est τ' τιμωρίας, Gell. lib. sexto scribit. **ξενοδοῦν καὶ**
ξενοδοῦμαι· extra patriam dego, vagabundam vitam ago. Lucian. in Encomio pa-
 triae, τὸ γοῦν αὐτοῖς μέγιστον εὐδαίμων νομίζουσι, δ' μὴ πλὴν πατρίδα, οἰκῆν, ἀλλ'
 λὰ ξενοδοῦν. Strabo in. xiiii. Geographiae de Tharsensi gymnasio, οὗ δ'
 αὐτοὶ ἔτι μλύσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πληροῦν ἐκδημιόσαντες, καὶ πληροῦντες ξενοδοῦ-
 σιν. Isocrat. πρὸς φίλιπ. ἔστιν οὗν ἀνδρὸς μέγα φρονεῖν καὶ ἐλπίδι, ἀπαλ-
 λάξαι τὸς ξενοδομῶντες τῶν κακῶν ὧν αὐτοῖτε ἔχουσιν καὶ τῶν ἄλλων παρέχουσιν
προορᾶν· προορᾶν τῶν οφθαλμοῖς ὑποφωτισκόμενος dicitur, id est praeuideo. **προορᾶμαι** δὲ
προορᾶμαι· τὸ προγινώσκω, prouideo, prospicio, id est προμνησθῆναι. Thucyd. καὶ ἐκὸς
 ἦν ἡμᾶς καὶ ὁμόρους ὄντας, καὶ τὰ δόλπερα κινδυνεύοντας, προορᾶν αὐτά. Alibi
προνοῖν· προνοῖν τὸν οὐρανόν, cum genitio, id est prospiciens illis. προνοῖν etiam
 τὸ ἀπλῶς πρότερον νοεῖν, cui opponitur τὸ μετανοῖν. ut in illo Gorgiae lo-
 co, ταῦτα γὰρ προνοήσασιν μοι, δυνάτα δ' μετανοήσασιν δὲ, ἀνέστα. Significat etiam
 προμνησθῆναι, & utraq; voce enunciatur. Lucian. καὶ ἐν νολαίᾳ ἐπιμνη-
 σθῆναι, καὶ τῶν γρόντων προνοῖν. Gregor. οἱ δὲ, ὅς προνοῖν τὸς διέξας τῶν τῶν
προνοῖν· λογατίζουσιν, ἀλλ' ἐκὸς καὶ ὥς ἔπυχε δ' πᾶν φέρεται. Dicunt etiam προνοῖν
 μαί σου, cōsulo commodis tuis, καὶ προνοῖν πρὸς. Xenoph. in septimo
 ἀναβάσ. ἔγωγε μὲν ὃ σέθεν, ταῦτα δὲ εὖ οὐκ ὄντως σε προνοῖν, ὅπως σὺ ἀξίως
 δοκοῖς εἶναι ὧν δὲ θεοὶ ἐδωκαν. Alex. in Probl. διὰ τί οἱ φοβέμενοι ὥρεοι ἀ-
 σιν; ὅτι ἢ ἡμετέρας φύσεις, καὶ ἢ προνοῖν τῶν σώματων δυνάμεις, διὰ τὸ παθεῖν
 τί πρὸς τ' ἐκπύε, φθίγει, σφόδρα πρὸς τὸ βῆναι. προνοῖν etiam est propo-
 sito & de industria facio, & consulto aggredior. quod ἐκ προνοίας πρὸς δι-
 citur. Lyf. ὅν τῇ πρὸς Σίμωνος ἀπλογίᾳ, τῶν γὰρ ἀνδρῶν πρὸς, ὥς ἐγὼ προνοῖν
 καὶ ἐπιβουλεύων ἡλθον ἐπὶ πλὴν Σίμωνος οἰκίαν μενεμεῖν, μετὰ τὸ μαρτυρῆσαι το-
 σῶτων ἀνδρῶν αὐτῶν σωματικῶν. Idem, ὅτι δὲ ἐνδόν, ἀπὸ τῶν ἐγὼ δόξα
προνοῖν ποι
εἶναι· προνοῖν ποιῆναι, πρὸς ὧν ἔτι πύχυνται ἔτι δὲ ἀνὰ καὶ παράνομα περὶ κότες. πρό-
 νοῖν ποιῆναι, est propemodum idem quod ὑπόλογον ποιῆναι, ἐπιστρέφει-
 ναι. Demosth. τοῦτον μὲν εἰς τὸν, μὴ ἰδὼν, μὴ νόμον, μὴ ἄλλου μηδὲ πρὸς
 νοῖν ποιῆναι, & καταφωτισθῆναι, id est qui ea omnia pro nihilo duxit, qui
ἐκ προνοίας
προμνησθῆναι
μμ· ἐκ προνοίας ἀποκινῶντας, δυνάτω καὶ ἀσφυγίᾳ ζημιῶσι. προμνησθῆναι ἀπὸ τῶν
προμνησθῆναι
μμ· προμνησθῆναι, & προμνησθῆναι pro eodem προνοῖν dicitur. Plato, ἔξω γὰρ
 μὴ ἐμὲ προμνησθῆναι καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδεύων, μὴ ἐάν σὺ εὐδέναι εἴη, οἱ σὺν

κοφάνται πρᾶγματα ἡμῖν πρὸς ἡμῶν; Alex. accusatiuo iunxit in præfatione
Proble. ὅσοι δὲ διχοστατοῦσι πόρον φύσις καὶ λόγῳ προσονηκὸς προσμνησθεῖ-
 ται τὰ ἐν γῆρας καὶ φθορᾷ, τίς τέρειν, τίς κίνησιν, τίς θέσιν, τὰ πρᾶπλήσια, καὶ
 λάστωες τυχεύουσιν ἐνοχοί. ἐννοῶμαι etiam vt ἐννοῶ dicitur, ἀντὶ τοῦ ἐννοῶ ἐννοῶ
 μῆμα. licet ἐννοῶ sit vñtatiu. Xenoph. in quinto παιδείας, ἅμα δ' ἴσως μου.
 καὶ ἐκείνῳ ἐννοῖται, ὡς ἐὰν οἱ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀπεισάμενοι, μηδὲν ὑπὲρ ἐκείνων κακὸν
 πάσονται, οἱ δὲ σὺν ἐκείνῳ ὄντες, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπολαύονται, ὅτι ὡς τάχιστα ἐθένα ἐκός
 σὺν αὐτοῖς βλεῖσθαι εἶναι. Idem in sexto, ταῦτα ἔφη ἐννοῦμενοι, ἐκ εἰς ἀχθόμε-
 θαι. Alicarnas. in vita Lyfiae, ἐμὲ δὲ πάντων διεξίστατον εἶναι τὸν ῥήτορα.
 καὶ τὰς ἐσβολὰς τῶν λόγων, καὶ χαρίεσται, ἐννοῦμεν ὅτ' ἀρξάμεν μὲν κα-
 λῶς ἔσ' ῥαδίον ὅσον, ἀμὲν ὡς τῇ προσσηκῶσθαι χρῆσθαι βέλοισι ἀρχῇ. Vbi ἐσβολὰς τῶν
 λόγων appellat procemia. Herod. in Polymnia, ὡς δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν
 συμμαχῶν ἐνεκῶν καὶ αὐτοὶ ἔτρεψαν πάντα ποιήσαν. Et paulo post pro eo-
 dem, οὗτοι γὰρ δὲ ἔγωγε διενεκῶν ποιήσαν. ionicos dixit, ἀντὶ τῆς διενεκοῦ. ἐννοῶ
 μα, δὲ ἐννοῦμαι, & conceptus mētis apud Aristotelem. ἐννοῶ, recordor.
 Plato in Philebo, λόγων ποτὲ ζῶν πάλαι ἀκῆσας ὄναρ ἢ ἐξηγηγῶς, νῦν ἐν-
 νοῶ, πρὶς περὶ ἡδονῆς καὶ φρονήσεως. Apud quem auctorem hoc verbum po-
 nitur pro eo quod est in mentem mihi venit, & animo voluto. vt Plut.
 de Pompeio in Pharsalica pugna, καὶ δ' ὅτι ἦν μάγνη, ἐννοῶν, Oblitus se
 esse Magnum. Pro quo Cicero recordari dicere solet. vt pro Murena,
 Quātaq; desperatio reipub. si ille Cōsul factus esset, nolite a me com-
 moneri velle. vosmetipsi vobiscum recordamini, ἐννοῦμαι, ἐννοῖται. ἐν-
 νοῶ, δὲ ἀπλῶς ἔχων ναῦν, vt ἐμφρων, mentis compos. Vtuntur & ἐπὶ σωτηρίᾳ.
 Plutarch. τότῃ δὲ ἐννοῶ ἡμῶν, Tunc ad mentem & ad se reuersus.
 hoc est animi compos factus. Synes. ἐὰν μὲν ὡς ἐκ καπνοκυσσώμεν, ἐννοῶ
 περὶ πρὸς πᾶσαν γλυκυθυμίαν ἀνένδοτον. ἀντὶ τοῦ σωτὸς cautus & circū-
 spectus. Διανοῶμαι semp passiva voce dicitur, reliqua semper actiua.
 Ἀπονενομενός, vecors & amens verti potest, & deploratus profliga-
 tusq;. Demosth. πῶς ἀνδρες ποιοὶ κακίους, ἢ μάλλον ἀπονενομενοὶ τούτων γίγινται
 αὐτοί. A Theophr. autem in libello de moribus, siue alius est eius auctor,
 accipitur pro homine flagitiosissimo, & nequissimo, & contaminatissi-
 mo. Et ἀπόνοια, huiusmodi flagitiosa vita, & vecordia, quam Iu-
 lianus Christianis obiicit, τίς γαλαίων ἀπόνοια vocans pietatem or-
 thodoxā. His enim verbis describitur a Theophrasto, ὅς δὲ ἀπονενομενός
 τοῦτο ὡς εἶπεν ὁμοῦ αὐτῶν ταχὺ, καὶ κακῶς ἀκῆσαι, καὶ λοιδορεῖσθαι διωάμεν.
 ὅτι ἢ δὲ ἀγορεύειν ἢ ἀνασσεύμεν καὶ παντοποιοῦς ἀμέλεια διωκτὸς ὀρχαῖσθαι
 καὶ ἡφῶν κόρδακα. δὲ δὲ ἢ πανδοκείσθαι, ἢ πορνόβοσκῆσαι, καὶ πελωνῆσαι, ἢ
 μηδὲν αἰσχρὸν ἀποδοκιμάσαι. Ἀνασσεύμεν quid significet obiter hic vi-
 dendum, quoniam sine præuaricationis crimine transmitti silentio nō
 potest, vt quidem argumentum huius operis instituisse me testatus

Ἀνασύρω.

sum. Ἀνασύρω, reuelo. Significat & detego quod intus est, aut quod latere & tectū esse decet. vnde de Anaxarchi vita voluptaria loquēs Athenæus libro. xii. ita inquit, Clearchi verba referens, τυμνὴ μὲν ὧν οὐ χόρ' αὐαδίσκη, πρὸς ἡμῶν, ἢ προκριθεῖσα διαφέρειν ὧρα ἢ ἄλλων. Ἀνασύρω (πρὸς ἡμῶν) ἐλπίσαν τὴν ἡν ὕπας αὐτῇ χρωμύων ἀκρασίαν. ac si diceret, quæ reuelandis suis pudendis etiam eorum incontinentiam indicabat & prodebat, qui ad eum vsum puellare ministerium instituerant. Ἀνασύρωις enim id vocatur. & Ἀνασυσυρμύνη dicitur mulier, quæ pudenda & regenda detegit fursum veste retracta & collecta. Plutarch. in Probl. Lacon.

Ἀνασύρωμαι.

Ἀνασυσυρμύνη.

v.

Ἄλλη ἡν ὧν φυγόντων ἐκ μάχης, καὶ παραχρημομύων ὅς αὐτὴν, πρὸς φησὶν ἡμεῖς τε δ' ἀπαπειθίσαντες κακὰ ἀνδράποδα, ἢ δ' εὖ τοῦ ὅθεν ἐλπίδων καὶ ἀδυσόμηντοι, ἀνασυσυρμύνη καὶ ἐπιδέξαται αὐτοῖς τὴν κοιλίαν. Inde fit vt ἀνασυσυρμύνη pro im- pudenti obscenoq; ponatur. Synes. Θεοφλ. Ἐγκαμύνης δὲ ἢ ἀδελφὸς Διοσκρίδους γέγονεν ἀνάκη καὶ δ' ἡραμμελῶν δ' λοιδοροῖ ἐς κοινὸν ἅπαντι ἀναγνωδύναται, δ' ἀλαβέσεται παντὶ ἐπιπείνῳ ὃν ἐπισολῆς ἔδωκε, κωμωδῶν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασυσυρμύνην καὶ πλῆμμελῆ, id est conuiciōsam & indecoram, omniaq; dissolute proloquentem. Quare ἀλαβέσεται ironice hic accipiendum. ἀνασυσυρμύνην autem dicit quasi prætextatam & fœdam propter turpia crimina quæ in ea reuelabantur. sic enim aliquando prætextatus accipitur. vt. Sic prætextatos referunt artaxata mores.

πλῆμμελῆς.

πλῆμμελῆς autem est inconditus & incompositus, idem ferè quod ἐκμμελῆς, (est autem ἐκμμελῆς, ὃ ἔξω τοῦ καθήκοντος καὶ κόσμου, καὶ μέλους, καὶ ἑνὸς,) παρὰ τὸ πλῆν. sic enim apud Platonem accipitur. πλῆμμελῆς etiam est vitiosus, culpabilis, mendosus, vt apud Galen. ἀπολωλῆα ἢ πλῆμμελῶς γιγνομένη ὁ ἐργασίας, hoc est vitiosa. Plato. καὶ ἂν κρείττω πλῆμμελές ἢ ἀγωνακτεῖν τελευτῶν ἀνδρα, ἢ δ' ἡδὴ πλῆν τῶν, Aetati tam grandi non cōueniret queri propter mortis instātis necessitatem. Aristot.

πλῆμμελῆς.

πρὸ κόσμου, πλῆμμελές γὰρ πρὸ κόσμου λέγοντας, ἢ κόσμῳ κυριώτατον πρὸς ἀνθρώπου, id est, culpandum, & improbable. πλῆμμελῆς est πλῆμμελές ἢ πρὸς, & iniūque quippiam, per iniuriāq; agere, hoc est ἐξυβρίζειν. Et

πλῆμμελῆς.

δα.

πλῆμμελῆς δα, perperam fieri, & ἀδικεῖν δα iniuriā affici. Phalaris, οὐδὲν γὰρ ὑπὲρ ἐμὸν πόνητε πλῆμμελῆς ἔτι ἔλαττον ἔτι μῆζον, ἐλπίσκειν ἀδίκως ἢ ἢ ἐμὸν πόνητον. Demosth. πλῆμμελῆς ἐς τὸν θεόν, καὶ ἐς τὸν θεόν τὸν θεόν dixit, pro piaculum admittere. Et passivè πλῆμμελῆς, ὃν ἔχει πρὸς σιφάνος, ὅπως μὴ πρὸς τὴν ἡν ἄσπετον ἡμετέων πλῆμμελῶν θεόν. λέγει πλῆμμελῆς καὶ ὃ πταμὸς πλῆμμελῶν ἢ ἐξυβρίζω, cum violenta inundatione secum rapit segetes vel tuguria. Est enim πλῆμμεν, vel vt aliquādo legitur πλῆμμεν per vnicum μ, πλῆμμεν. Diodor. οἱ δὲ κατὰ πελοπόννησος ἀπὸ γήλορ ἀμπώτας τε καὶ πλῆμμεν παραδόξως γινέσθαι κατὰ τὸν ὠκεανόν. καὶ κατὰ τὸν μὲν τὰς ἀμπώτας, παραδόξως τῆς τε δρᾶσαι μεγάλας καὶ πρὸς ἀπὸ

πλῆμμεν.

πλῆμμεν.

ἄκρας τῆς πρὸ θαλάσσης χώρας. κατὰ δὲ τὰς πλῆμας, ἅπαντας τὰς προσημνύουσας τὸ πᾶν. Ἀμπωλὺς *opponitur* πλῆμμυρίδι. *est enim* Ἀμπωλὺς *recessus æstus* Ἀμπωλὺς *littora destituentis.* Theophr. συμβαίνει δ' ὅταν ἡ πλῆμμις ἐπέλθῃ, ἐκ τῆς κλάδων ἀνάπλησιν. ὅταν δὲ πάλιν Ἀμπωλὺς γίνηται, ἐκ τῆς ξηλῶν. ἐκ μελῆς *proprie absonus, & inconcinnus, atq; discrepans.* Aristid. in *encomio vrbis Romæ*, ἡμεῖς δὲ ὀχλῶν τὰν πλῆν ἐρηκσάμεθα ἐκ ἄμυστον, & ἐκ μελῆ, & ἀπὸ φθι τέχνης. ἐκ μελῆς *etiam* ὁ ἡμελημνύθ, *dissolutus, & socors, & iners.* Synes. *de nequam seruo dixit*, τραφεὶς δὲ ἐκ μελῆς καὶ ἀνάγωγος, οὐ λόσοφορ ἢ λακωνικῶν ἐπισασίαν ἐκ ἦνγκε. ἐκ μελῆς *etiam* πρὸς μέλος γεγόνος *dicitur.* Aristot. in *quarto Ethic.* τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ μεγαλοπρεπὴς. ὁ δὲ ὑπὸ βλάβῃ καὶ βάνουσος ὃν πῶς μικροῖς. τῶν δαπανημάτων, πρὸς ἀναλίσκει, ἢ λαμπρῶν πρὸς μέλος, & *largitionem exercet importune atq; inepte.* Utitur & Plato *pro dissentanee.* πρὸς μέλος *verti potest inepte, hoc est* *σολοικῶς, ἀπιθάνως, ἐκ μελῶς, ἀπεροκάλως, σκαλῶς.* Quod verbum tamen Cicerō (si diuīs placet) *negat græce dici posse.* ἐπισύρομαι δ' ἐφέλκομαι ἢ ἐπισπῶμαι, *perlicio, ascisco.* ἐπισύρω, *tractim duco, strictim traho.* in Hippia *tr. de equo morbo laborante ita legimus scriptum*, καὶ πρὸς πᾶσι τῶν ἐπισύρει τὸν ὄνυχον, *id est ingreditur vngula non sublata.* Alibi, καὶ πλῶν ὀπλῶν ἐπισύρει ἐπιτρίβει. *id est tractim ingrediens vngulam deterit.* Alibi rursus, καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίδια, *erigere posteriores pedes nō potest.* Oratores autem hoc verbo aliter utitur. ut Demosth. ὃν τῷ πρὸς Λεπτιν. ἔλ τῶν ἴσως ἐπισύροντες ἐρῶσιν, ὡς μεγαρεῖς καὶ μεσσηνιοὶ ἄνθρωποι φάσκοντες, ἐπὶ τὰ ἀπλῆς ἐσὶν ἀθρόοι παμπληθεῖς ἀνθρώποι, καὶ ἄνθρωποι ἄλλοι δ' ἄλλοι. ὑπὲρ δὲ τῶν τῶν ὡς ἡμεῖς. Quo in loco *interpretes, ἐπισύροντες, inquit, ἀντὶ τῶν διασύνροντες, διορ εἰς ἑδραφὸς ἔλκοντες, διαβάλλοντες, διὲρ ἀληθεῖς λέγοντες.* Quæ *interpretatio parum mihi probata est.* Lyf. in Apolog. δὴ μὲν κατὰ λυον. καὶ καὶ αὐτὸν ἀκρόμην, ὑπὲρ ὧν αὐτὸς κατὰ λυον, διὰ βραχέων ἀπολογισέσθαι, ἐπισύροντα τὰ πρᾶγματα, καὶ διακλέπτοντα τῇ ἀκρολογίᾳ πλῶν κατὰ λυον. λέξεν ὃ ὡς & reliqua. Duobus his locis ἐπισύροντες *significare puto ambage verborum qua de re agitur implicantes, quasiq; rem in longum tractim ducentes ac subducentes, cardinem causæ non attingentes, iudicū mentes alio atq; alio trahentes multa commemorādo ad rem nihil pertinentia. quod satis intelligendum datur ex eo quod διακλέπτοντα τῇ κατὰ λυον dixit.* significat enim *patronum non recta ad cardinem causæ venientē & pedē conferentē, sed velut ludificantē frustratēq; & tergiverfantē.* ἐπισυσυρμῶν *etiam dicitur male coagmentatum, dissolutū, laxū & incompactile, & velut hiulcum.* Lucian. γράμματα ἐπισυσυρμῶν *vocat literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter scribente.* Et ἐπισυσυρμῶν τι πρὸς, ἀντὶ τῇ μὴ ἀκριβῶς, *quali tractim & lāguide.* Significat etiā *dissolute, incondite, incompōsite, remisse, sensim.* Cicerō

πρὸς μέλος

ἐπισύρομαι
ἐπισύρω.ἐπισυσυρμῶν
τῶν.

Tractus ro in secundo de Oratore, Quod tuum principium dii immortales?
 orationis, et qui timor? quæ dubitatio? quanta hesitatio, tractusque verborum? ὅτι
 tracta οὖο λίαν τό, πῶς ἡνιχόμενον σε τὸ λόγος, καὶ τὸ ἐπισυναμύνει. Et in Oratore per-
 fecto de historia loquens, & historicorum concionibus & hortationi-
 bus, Sed in his tracta quædam & fluens expetitur, non hæc eloquen-
 tia contorta, & acris oratio. Contorta & acris oratio est λόγος δεινός
 καὶ συναμύνει. Rursus in secundo de Oratore, de eadem loquens,
 Verborum autem ratio, & genus orationis fufum atque tractum, &
 cū lenitate quadā equabili pfluēs. Xenoph. κυνέει. τῶν δὲ μικρῶν λαγίων
 ὅρα μάλλον ἢ τῶν μεγάλων. εἰς γὰρ ὑψομελὴ ὄντα ἐπισύρει ὅλα ἐπὶ τὴν γῆν. id est
 ingrediendo toto corpore terram stringunt, & luculentiora vestigia
 imprimunt. ἐπισύρεται, quasi tractim sese agunt dixit. Inde ἐπισύρεμα
 vestigium totius corporis sic sese agentis, & ut ita dicam, repētis. hoc
 est ὁλκός. Hippocr. φιλοπρίμνι, de Aesculapii simulachro loquens, εἰπὼν
 τὸ δὲ αὐτῷ δράκοντι, καὶ μὲν ἐρωτῶν ὑπὸ φρεσίν. ἐπαγόμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ μακρῶς
 τῷ ἐπισύρεμα. Xenoph. de ceruo tendiculum trahente, ἔσαι δὲ ὁλκός το
 εὐλαθὲς ἂν ἄλλος. οἷον γὰρ λίθοι ἔσονται κεκινημένοι, τὰτ' ἐπισύρεματα τ' εὐλαθὲς καὶ
 ταφανὲς ὅν τις ἐργαίε. **Απόσυρμα** locus est in corpore desquamatus, sic
 dictum, ut ῥήγμα, ut ἀσάσμα. Dioscor. καὶ σισυωρίσ, Διάχῃ τὰ δύσπεπτα
 φύματα, καὶ πρὸς ἀποσύματα, καὶ πρὸς ἑλκὲς περὶ σελήκῃ ἀρμόζει. Galen. τὰ
 χύμα δὲ ἐπελυνθέντ' αὐτῶν, τὸ σωχεῖς ὁδὸν ἐπιπολὺ ἀνιδέει δέρμα κατὰ
 τὸν δὲ ἀποσύματ' . **Σύρμα** τραχικὸν φόνημα, ὅν ἐπισύρεται. Inde syrma
 apud Iuvenalem. **Συρμός** etiam δὲ ὁλκός, tractus serpentis Plutarch. in
 Antonio de aspidē dixit. Philo pro tractu fluctuantis vndæ in libr. de
 mundo, ἡ δὲ συρμὴ δίνης βιαιοτάτης ἀρπαδιῆσαι κατεπόθησαν. **Πρυσύρω**, di-
 straho, diuello, lacero, vexo. Greg. ἐς τὸ ἄγιον πάρεα, οὐδὲ ἀποξήθησεν αὐτὸ
 καὶ πρυσύρεται, ἵνα μὴ δοθῇ τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ καὶ κακοῖς τοῦ λόγου παρα-
 κταίε, non relinquetur a canibus distrahendū & laniādum. de agno-
 pasche loquens. Lucian. καὶ δὲ τὸ λόγος, λέων κρόκη διεβῆς, ἄνω καὶ κάτω
 πρυσύρομαι, huc illucque circumagor, & inuitus rapior. Sic etiam accipi-
 tur, ut πρὸς φέρω. Idem Gregor. in secundo καὶ ἰουλιανῶν, πρὸς ταῦτα τί φέ-
 ρουσιν οἱ τοῦ αἰῶνος τῶν σοφοί, οἱ τὰς βαθείας ὑπὸ πῆνας ἔλκοντες, καὶ τὸ κομψόν
 πρυσύροντες ἡμῶν τριβώνιοι; **Παρασύρω**, δὲ παρὰ φέρω καὶ πρὸς τρέπω, male tra-
 cto, peruerto, distorqueō. Gregor. ἐὰν Ἀθανασ. de quodam scelerato lo-
 quens, παρασύρω τῷ χυρῶ τὴν ἀληθείαν. ὅν δὲ ἀσέβειαν συναγόμενον ὅς
 γινωσκὸν ἀσεβείας οἱ πνευματικοὶ ποιοῦνται. Idem καὶ ἰουλιανῶν. εἰ δὲ τις ἐπὶ ἀληθείας αὐγὴς
 διεβλεπῇ καὶ μικρόν, ὡς ὁδὸν τῷ λόγῳ καὶ μὴ θεῶν χρώμενος, ὅν τὸ πῶς
 τέρψις πρὸς τὴν καὶ τοῦ μάλλον τὸν πᾶν ἔλκοντ' οἱ ἐγγύτητα, transfusus
 trahitur. Idem, ἡ ποιεῖται δὲ τὸ τραχικόν, τὸ μὲν δὲ αὐτῶν, τὸ δὲ δὲ τῶν
 ἐν τῇ γῇ, τὸ μὲν, τῶν ἡμῶν ἡρώμενον. δὲ δὲ ἀπολόγησιν παρασύρομενον, pro-

pria stoliditate atq; imperitia seductum, & in diuersum a commoda via abductum. Significat etiam idem quod abstraho & auello. Diodorus in historia Alexandri, ἥτε πολλῶν μὲν βραχίονας αὐτῷ ἀνὰ ταῖς ταῖς ἀσπίσι ἀποκόπτεσθαι, ἐκ δλίγων δὲ τραχήλους παρασύρεσθαι. Lucian. in Nigrino, de voluptate loquens, ἵφ' ἧς δὴ ξέσσης ἀννῶν τε καὶ δολφῶν βόμῳ, πᾶσαι μὲν ἀνδρῶν οὐδοὶ· παρασύρεται δὲ φθι ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντων, αἰδῶς καὶ ἀρετῆς, καὶ δικαιοσύνης. ἥν δὲ ἐν μὲν ὁ χῶρος ἡσύχῳ, ἀνδρῶν πολλῶν τε καὶ ἀγρίων ἐπιθυμίαις. In Hippia. legimus de equo torminoso, παρασύρεται πλὴν κοιλίαν ὅθ' ἐδάφα, Ventrēm humi apprimit distorquendo. Διασύρω, obtrecto, conuicior. & διασυρμὸς obtrectatio, vt omnibus notum est. Διασύρω etiam distraho, ægre traho. vt ἐπισύρω in Hippia. ὅταν προχέζων ὀλισθῇ, καὶ πῶς διασυρῇ. id est, Quum membris distractis agitur, vt ranæ innatantes. Sequitur enim, καὶ ὀλέγῃσι βατραχίῳ. κλέπτω αὐτὴν πλὴν κατηγορίαν a Lyfia dictum est pro occultare, & suppressere. κλέπτω hoc enim κλέπτω significat, τοῖς ὀνόμασι κλέπτω καὶ μεταφέρω τὰ ὀνόματα, ὡς ὁ ἄνθρωπος, id est crimina suppressere, aliorum transferre exquisitis vocabulis. id fere, quod Demosthenes & Lyf. ἐπισύρω δι-xerunt. Xenophon de hipparchi officio loquens, καὶ δὲ μὴ τὰ ἥν πολέμων μόνον κλέπτω ἐπιστάδαι, ἀλλὰ καὶ τὸς ἑαυτῶν ἱππέας ἅμα κλέπτω-ται, ὅς, ἀπροσδοκίτῃ ῥίσι, πολέμοις ἐπιτίθεται. Et κλέπτεσθαι dicitur is, κλέπτεσθαι qui celatur, & hoc modo fallitur, & quem res, quæ agitur, latet. Gregorius de permissa circumcissione loquens post baptismum, καὶ γρόνασι ἀντὶ ἐθνῶν Ἰσραὴλ, ἀντὶ δὲ τότῳ χριστιανοί, ταῖς κατὰ μίσε-μεταθέσει κλαυένης ἐπὶ τὸ θαγγέλιον, id est sensim ea demutatione ad legem euangelicam ita asciti & allekti, vt falli viderentur. latebat enim eos, quid ea permissione ageretur. Idem in primo contra Iulianum, ἥς τάχ' ἂν ἡς δολίαν κλαπῆσι ὅθ' ἡμέρῃ φθι διαλέξας. Quare etiam κλέπτεσθαι est decipi & circumueniri. Idem de baptismo, ἡδὲ καὶ ὁ σήμερον παρατρέχω, ἐπιτρέψῃς τὸ εἰσαύριον, ταῖς κατὰ μὴν ἀνάβο-λαῖς ὑπὲρ τοῦ πνεύματος κλεπόμενῳ. id est sensim prolatando cunctandoq; eadem ante baptismū moriari, & hoc dono diuino priueris atq; frauderis. Inde κλέπτω πλὴν ἀκρόασι apud Aesch. pro fallere aures iudicū, & artificio dicendi obrepere iudicibus. Quale est, ὅταν δὲ ὑποτακτικῶς πλὴν δικαίαν ἀπολογίαν, παρακαλῇς κακῶργον ἀνδραπομὸν καὶ τεχνίτην λόγων, κλέπτῃς πλὴν ἀκρόασι, βλάπτῃς πλὴν πόλιν, καταλῃς πλὴν δημοκρατίαν. καὶ τί δὲ σὶ Δημοδένῳ παρακαλῇς; κλέμμα etiam κλέμμα apud Aesch. non modo peculatum, & pecuniam interuersam, sed etiam obreptionem significat & circumscriptionem. Plato libro

γοκτόθεν.

τοῖσδε.

Δυσχεύετον.

κελεύω ἢ τὰ
σάουτα.

tertio de Republica docet hoc verbum κλέπην non longe abesse a significatione verbi γοκτόθεν. sic enim inquit, καὶ μὴ δοκῶσιν ἄκοιτες ἀλλήλους δόξης σφρίσκεισθαι. ἐκοῦν κλαπέντες, ἢ γοκτινέντες, ἢ βιασθέντες τοιοῦτον πάσχουσιν. ἐδὲν γὰρ ἐφ' ἡμῶν μανθάνω. κλαπέντας μὲν γὰρ τὸς μεταπειθέντας λέγω, καὶ τὸς ἐπιλανθάνομενους, ὅτι τῶν μὲν γόνου, τῶν δὲ λόγου ὁρῶμεν μὲν λαοπάταις id est quasi furto circumscriptos eos dico, quicquid ab opinione deducti sunt, quicquid obliuione capti. quippe his tempus, illis oratio ita sustulit, ut latuerit furtum, τὸς γὰρ μὲν γοκτινέντας ὡς ἐγώ μαι, καὶ σὺ φαίης εἶναι, οἱ δὲ μεταδοξάσωνται, ἢ ὑφ' ἡδονῆς κληνθέντες, ἢ ὑπὸ φόβου ὁ δέσονται. His verbis apparet γοκτόθεν esse stupore, & velut maleficio afficere, stuporeque affectum decipere, ut qui voluptaria titillatione permulsi quasi maleficio affecti, pericula & incommoda non intelligunt. itaque de rebus suis male consulunt. Sic in Phædo. καὶ τοιοῦτον θραπύνοσα καὶ ἐρῶσα, καὶ γεγοκτομένην ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπὸ τῇ ἐπιθυμίᾳ ἐκ τῆς ἡδονῆς. Idem in Philebo de voluptate loquens, ὥστε ἐκ τοιοῦτου ἀνθρώπου τὸ ἐπαγωγὸν γοκτόθεν μα, ἀλλ' ἐκ τῆς ἡδονῆς εἶναι. Inde δυσγοκτότου, qui non facile vel illecebris, vel stupore obligatur. Idem in eodem tertio, οὕτω νέας ὄντας εἰς δέμας ἄλλα κομισέον, ἐκ τῆς ἡδονῆς δὲ μεταβλητέον, βασανίζοντας πολλὰ μάλιστον ἢ χυρόν ἐν πυρὶ, ἐκ δυσγοκτότου ἐκ θυμῶν ἐν πᾶσι φαίνεται. Verum κλέπην ut dixi est occultare, & aliquid ita habere, ut non appareat. Xenoph. in eodem Hipparch. ἢ δ' ἐν τῇ πολλῇ, ὁλίγας εἶναι δοκῶν ἐθέλεις, ἢ μὲν σοὶ χωρία ὑπάρχουσι διασχευήσθαι, δαλονόζ. τὸς μὲν ἐν τῇ φανερῇ ἔχων, τὸς δ' εἰς τὸ ἀόκλον ἀποκρύπτων, κλέποις δὲ τὸς ἱππείας, furtim habere, & occulte poteris. Gregor. de Iuliano, τὰς δὲ προσώσας π' ἐκ φιλοπονήας, ἐκ δημοσίου ταῖς πόρταις προσκινεῖ π' ἐκ ἀντιπροσώπησης, κλέπων τὸ ἀσελγὲς μυκηρὶς προσκινεῖ, πῶς δ' ἀντιμαζέον ἄξιον; Vernacula etiam lingua dicunt, tu mihi hoc furatus es, hoc est clam me habuisti. Ponitur & pro occultum facinus struere, furtimque moliri. Idem de eodem, quem mortis Constantii causam auctoremque fuisse significat, κατὰ προσδομίαν παρῶν, ἀπὸ τῆς τῆς π' ἐκ βασιυτέρων. καὶ αὐτῶν δὲ ἐπὶ δάνατον ἐκ δὲ μισθῶν αὐτὸς ἦν, κλέπας δὲ τῇ ἐνδον πλὴν ἐπιχέρον σή, occulte quodam familiarium corrupto hoc molitus. Significat etiam fallaciter interpretari aliquid, & veritatem discenti subducere, & differendo obscurare, & inuoluere. Idem in secundo πρὶ ἡδ, τὰς δὲ παρὰ τῇ δάων γεαφῶν ἡντάσας π' ἢ ἀντιδέσας, ἃς οἱ τὸ γεάματ' ἰσθόσινλοι, ἢ τὸν νοῦν τῇ γεγαμμένων κλέποισι τὸς πολλὰς σφειδίζονται, συνδιδόσω μὲν ἡδὲν λευκάμην. κελῶ, iubeo. ὅθεν τὰ κελῶμενα ποιῶν, ut τὰ προστάτομενα ποιῶν, imperata facere. κελῶ etiam hortor, & permitto voce actiua dicitur. Lys. ἢ δὲ θράσυναι τὸ μὲν πρῶτον ἔξαρι' ἦν, ἢ ποιῶν

ἐν ἐκείνῳ ὃ ἔβδολαμ, & sinebat me torquere se, aut aliud de se statuere. ἐγκολοῦν, hortari, incitare. Xenophon ἐν κυωνογέλει, ἐν αὐτῷ ἐγκολοῦν ταῖς κυσί, καὶ ῥηθῆναι τοῖς ἀκοντίοις. Ibidem, ἐπιβλῆσαι ἐπὶ ἐκείνους, καὶ ἐπικολοῦντα. Dicitur etiam ἐγκολοῦν, hortari, voce passiva. Similiter & ἐπικολοῦν. Plutarchus in Antonio de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclave, τὸν δέσμον ἀνελάμβανεν, ἐπικολοῦντων τῇ κάτωθεν, καὶ συναγωνιόντων. Διὰ ἐκείνου tantum voce passiva, vt παρακολοῦμαι. Isocrat. in parag. τοσοῦτον ὑμῖν παρακολοῦμαι μνημονοῦν ὅταν φέρητε πλὴν φόρον. Lys. παρακολοῦμαί σοι τὸτο. Ἀνταῖζω, contendo, renitor, contradico. Plutarchus, κάτωθεν συγκυβῶντι πρὸς πλὴν φαβίῃς δ' αὐαμίρ ἀνταῖζον, παρ' ἑτέρῳ ἐποῖσαςτο γλυκεῖαν διαφοράν. Plato in Euthyd. ἄσπε ἑτέρῳ ἀντιῶς διόντι εἶναι μὴ ἀνταῖζαν. ἔγω δ' ἀνὰ γεγονότων ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαι. Et Demosthenes itidem. Plena autem locutio est ἀνταῖζον τὰς χάρας, vt apud Synes. ad Theophilum enim scribens ita inquit, Διότι ἐκ ἀνταῖζον χάρας, ἀλλ' ἵκεται τούτοις, non resistunt, sed suppliciter deprecantur. Dicitur & ἀνταῖζομαι σοι, quod athletarum est, cum surgunt pugnaturi. sicq. Lucianus usus est. Plenus autem sermo est ἀνταῖζομαι τὰς χάρας, vel τὰ ὅπλα, vt Libanius in Declamation. καὶ ἡμεῖς οἱ θεοὶ ἐκ ἀνταῖζομεν, ἐκ δὲ ὅπλα ἀνταῖζομεθα. Ἀρέσκω σοι, placeo tibi. ἀρέσκω σοι, ἀντὶ τοῦ ἀρεῖς εἶναι φαίνομαι, & probō me tibi. Synesius, ἀλλ' ἐπὶ τῇς ὑμῶν ἐκ ἀρέσκω σοι, ἔξισι βελούσασθαι τὸ λῶρον τῇ πύλῃ, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ μοῖς, Quoniam vobis his non satifacimus, nosmet vobis non approbamus. Plato libro octavo de Republica, ὅπερ δὲ γὰρ ἡ ἀρετή, δηλονότι ἰδίαν ἕκαστον ἢ κατασκευάζει τῇ αὐτῇ εἰς κατασκευάζον ἐν αὐτῇ, ἢ ἕως αὐτῇ ἀρέσκον, quam maxime ipse probet. Idem, ὅς ἑστι, αὐτὸν ἀρέσκον ἡρώων, ποτὲ ἐκλεξάσθαι. Et in Legi. ἀλλ' ἐὰν μὴ αὐτοὶ ταῦτ' ἀρέσκον, παρ' ὁμῶν ῥηθῆναι μανθάνον. Ἀρέσκομαι, acquiesco, & mihi satisfit, & placet conditio, datiuo. Lucianus, Δὲ γὰρ ἀρέσκονται καὶ ἀγαπᾷ τοῖς παρ' ἑστέ, καὶ μὴ μὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι. Aristoteles in nono Ethicorum, ἐπεὶ γὰρ ὁ μὲν διαμύνει πλὴν διάνοιαν παῖς, ὁ δὲ ἀνὴρ ἐκ δέῃ καλῶς, πῶς ἂν εἴη φίλοι, μὴ ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μὴ χαίροντες καὶ λυπόμενοι, cum iis eadem non placeant & probentur, id est τὰ αὐτὰ ἀποδεχόμενοι. Et in quarto, καὶ μὴ ἀρεσκόμενοι ἢ δὲ δέον μὴ ἀνάλωσεν, ἢ λυπόμενοι ἢ μὴ δέον τὴν ἀνάλωσεν καὶ ὅτι Σιμωνίδῃ ἐκ ἀρεσκόμενοι, in hoc Simonidi non astipulatus, Simonidis sententiam non probans. Pausanias, καὶ τῇ παιδῶν ἀρεσκόμενοι τῇ ἡγεμονίᾳ μάστιγι, id est filiarum Hyacinthi maxime probans amansq. Et ἀρέσκω. Idem in Corinth. τὸν δὲ νοχόον παῖδα, οὐκ ἀρεσκείᾳ τῷ δουρὶντι πόμα, παῖς τῇ δακτύλῳ ἐνι. Accusatur aut iunctu significat idē quod placo. Xenoph. νόμος δ' ὅτι πανταχῶ

- ἑξαρέσκομαι** ἢ ἰδὲ δυνάμει ἰσοῦς διδῶς ἀρέσκεισθαι. ὅθεν ἑξαρέσκομαι, quod & cum dativo & accusatio constituitur. Demosth. ἑὰρ τὴν κυρίαν δώρον ὁμαρέσκειται. Xenoph. dativo ferè semper, ut in Oecon. καὶ γὰρ ἡ προβατοθυσία τέχνη σωτήριον τῇ γυναικί, ὥστε ἔχει καὶ τοῖς διδοῦσι ὁμαρέσκεισθαι δύνοντες, καὶ αὐτὴν χρῆσθαι. Ἀρεῖς placitus, gratus. ὅπως καὶ ἀρεῖς ὁ τῇ πόλει πρᾶττων τὰ πολιτικά. Plutarch. τοῖς δὲ χρυσοῖς ἐκ ἡμῶν ἀρεῖς. Et in Cæsare, ἀρεῖς τῷ δήμῳ, popularis. Ἀρεσκῶ est blandus, & gratiæ aucupator, & captator, qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusq; gratiā iniire. ut in libro qui Theophrasti χαρακτηριεῖς inscribitur, ὁ δὲ ἀρεσκῶ ἀμείλα πιστότερος ἢ δῖος παρακληιδῶς πρὸς δίκαιον (id est arbiter ab una parte electus) μὴ μόνον βεβαιῶσαι ἀρέσκων ὅς τις ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀντιδίκῳ, ἴνα κοινὸς εἶναι δοκῇ. Vulgo curialis dicitur. In eodem, ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστι μὲν ὡς ὄρεα πρὸς ἡλιαν, ἐνθάδε ἐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ, ἡ δὲ ὡς παρασκιδνασμένη. **Comitas assentatrix** latine dici potest. Aristotel. in quarto Ethicorum, ἡ δὲ ταῖς δουλίσαις καὶ τῷ συνέλῳ, οἱ μὲν ἀρεσκοὶ δοκῶσιν εἶναι, οἱ πάντες πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες, καὶ ἐξ ἑνὸς ἀντιθέτοντες, ἀλλ' ὁρμήνους δὲ ἄλλοι ἄλλοι τῶν ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quasi obsecundatores, ac sese omnibus dantes. In nono autem, huiusmodi homines amicos ciuiles vocat, non priuatos, οἱ δὲ πολὺν χρόνον καὶ πᾶσι δικαίως ἐντυγχάνοντες, ἐξ ἑνὸς δοκῶσιν εἶναι φίλοι πλὴν ἡλικίας, ὅς καὶ καλῶσιν ἀρέσκους. Diodor. de funere Hephæstionis, τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος σοχαζόμενος ὅτι τῷ βασιλεῶς ἀρεσκέας, δημοκράτην εἶδω λαοὶ δὲ ἐλέφαντες καὶ χρυσὸς, καὶ τῷ ἄλλῳ δαμαζόμενος παρ' ἀνδράσιν, id est hoc maxime spectans, quo modo regis gratiam ea ratione iniiret. Et verbum ἀρεσκόμεναι, comiter appello, comiter cum aliquo ago & blandior. ὅθεν ἀρεσκόμεναι, blanda appellatio & adulatoria. Plutarchus in Demetr. τὸ δ' ὑπερφύεσθαι ὑπὸν μῆμα τῇ στρατηκείᾳ (ἐστὶ γὰρ ἡ οὗ τῷ σοφῶν τότῳ καὶ πρὸς τῶν καὶ νεωγῶς ἀρεσκόμεναι) ἐξ ἑστέρας, ὅπως οἱ τιμωμένοι κατὰ ψέματος δημοσία πρὸς ἀντίγονο καὶ Δημήτριον, ἐπὶ πρὸς βούλῃς διωροὶ λέγιντο. **Ἀπαρέσκω**, displiceo, improbor. Thucyd. καὶ δὲ ἄλλοι ὅτι ἐὰν τοῖς πλείοσι ἀρέσκοντες εἰσὶν, τοῖς δ' ἂν μόνοις ἐκ ἐξιδῶς ἀπαρέσκοιεν. Plutarchus in Cæs. ἦρκα γὰρ ἔφη τὸ μὴ χρῆσθαι τῶν ἀπαρέσκων. **Ἀπαρέσκομαι** Iungitur a Platone cum accusatio, ut ἀρέσκω, ἐν μὲν τῷ μετὰ τῶν ἀρεσκόντων ἀπαρέσκει. Σω. τὸ ποιοῦν δὲ. οἶδ' αὖτ' ὅτι καὶ δοκῇ & cætera. **Ἀπαρέσκομαι** ἐκ ἀποδέχομαι, ægrefero vel implacide. opponitur τῷ ἀρέσκω. Herodianus libro quinto, ἅπας ὁρῶντες οἱ στρατῶνται, ἐπὶ πάντων δὲ ἀπὸ δέχοντο, ἀπαρέσκοντο περὶ αὐτῶν τῷ βίῳ, ὡς ἀνεμύνη μάλλον ἢ κατ' ἀνδρα στρατῶν. **Νέμω** Accipitur & ἐπὶ τῷ ὁμαρέσκομαι, id est placo. νέμω distribuo, tribuo. Aristoteles in quinto Ethicorum de iustitia ciuili loquens, ἀλλ' ἐπὶ ταῦτά ἐστι τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, ἀλλὰ πῶς πρᾶττόμενα, καὶ πῶς νυμώμενα δίκαια, sed certo quodam modo

iura a iudice reddita, sunt iusta. Et paulo post, καὶ καὶ μὲν καὶ
 δινοῦ καὶ καὶ σὺν καὶ τὴν ἐν δόξῃ ἔσθ' ἔστιν, ἀλλὰ πῶς δ' αὖ νῆμα πρὸς ἡγεί-
 ρω, καὶ τίνι, καὶ πότε, ποσὺν ἔργον ὅσον ἰατρὸν εἶναι. νέμω tribuo, id
 est sum studiosus alicuius rei, honorem habeo, & magni pendo. Ari-
 stotel. in Probl. sect. decimaoctava, ὅτι ἐν δὲ οἷσιν ἐκαστος κραυγάζων
 ταῦτα, προσφῆται. ὃ δ' αἰρεῖται, ἐπὶ τῷ ἐπέξειται, νέμω τὸ πλεῖστον ἡμέρας
 αὐτῷ. Impertio dicitur ἀπνέμω. Herodian. de Pertinace, ἐκαστος δ' κατ' ἀπνέμω
 ἀξίαν ἀπονέμω. Cicero in Catone, Nusq̄ enim tantum tribuitur ætati.
 Quod Gaza dixit, οὐδαμῶς γὰρ ποσὺν ἢ ἀπνέμωσι ἡλικίαν. Herodian.
 μηδὲν ῥαθυμία μὴ ἀναπαύει νέμω, Nihil loci quieti & desidiæ relinquēs.
 Aristotel. in octavo Ethic. ὅταν γονεῖσι μὲν τέκνα ἀπονέμῃ, ἀ δ' αὖ τὸς γῆ-
 νήσασιν, γυνῆς δ' υἱέσιν ἀ δ' αὖ τῶς τέκνοισι. νέμω τὸ χωρίον, ut agro pro pa-
 scuo. Xenoph. τί οὖν ἔφη ἐπὶ ὅτι ἀγαθὰ ἔχει, ἀ δέλοισι ἔσθ' νέμω ταῦτα,
 τὸς ἀγαθὰς, ἀ ὑμῖν μέλλουσιν οἱ νέμοντες τὰ δίκαια ἀππελῆν; Quod etiam
 νομαῖς χρῆσθαι ab eodem dicitur. νέμω, pascō pecus. Lucianus, κατα-
 πλάμῃ ἐς τὴν νέμωσιν, ἐκεί δ' ἐπεὶ ὁ ἀγρὸς βυκολαί καὶ νέμα τὴν δάμαλιν
 αὐτῇ ὄν. νέμω etiam τὸ διοικῶ, administro, gero. Herodian. τὸς
 συγκλητῶν βουλὴν νέμοντας, pro senatu dixit non semel. νέμομαι, depa-
 scor, ut pecus depascitur, ut vlcus serpens. Dioscor. τὰ νεμόμενα, ἢ
 ἐλκὺς ἐφ' ὧσιν, sistens vlcera serpentia. νέμομαι etiam fruor & possideo
 & victito. Aristotel. in nono de historia animalium de ardea auī, νέ-
 μεταί δ' καὶ ἐλκὺς καὶ λίμνας, καὶ πεδία, καὶ λαμδνας, vivit & pascitur, κατ'
 πύται. Idem, ἅπαντα δ' καὶ τὰ πλωτὰ καὶ τὰ μόνιμα τῶν νέμεται τὸς
 τύπας, ἐν δὲ ἢ φνῶσι. ἢ γὰρ δικαία τροφή ἐκαστος ἐν τῇσι ὄσι. In Pand.
 græcis νέμεσθαι pro possidere dicitur. & νόμη, possessio, hoc est κέρπω-
 σις. Quod Cicero imitari volens dixit, Depasci veterem possessionem
 Academix ab hoc acuto homine non sinemus. νέμομαι etiam par-
 tior. Liban. ἀπολλόδωρος οὖν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῶσαν ἐ-
 σίαν. Quod verbum frequens est apud oratores, eo modo dictum quo
 μορίζομαι. Cum enim μορίζω καὶ καταμορίζω τὸ διαιρῶ significet ἢ δια-
 νέμω, tamen μορίζομαι καὶ καταμορίζομαι partior significat, id est partem
 virilem vel legitimam recipio. Theophr. in quinto de Causis, τὴν δ'
 φθὶ τροφῆς ἐπιβρόλῳ ἐκαστος εἰς τὴν αὐτὴν φνῶσιν καταμορίζεται καὶ δαύαμιν.
 Aristotel. genitίuo iunxit in quinto Ethicorum, εἰ δ' ἐκ γυνώσκων ἐκρίνῃ
 ἀδίκως, πλεονεκτεῖ καὶ αὐτὸς ἢ χάρις ἢ ἡμιωρίας, ὥσπερ οὖν κἀνέ τις μορί-
 σαιτο τῷ ἀδικήματι καὶ ὁ διὰ ταῦτα κρίνας, ἀδίκως πλεονέχῃ, quemadmo-
 dum si quis particeps fieret per iniuriam ablati. νόμη, διαίρεσις, με-
 ρισμός, νέμωσις, pabulatio & præda. Xenoph. in sexto παύδαας, πρὸς δ' ἐ-
 τὴν ἐρωτῶν δὲ μάλιστα ὥστε εἰδέναι τὴν χώραν, ὅποθεν ἢ ὡς μάλιστα ὥφε-
 λοῖτο τὸ σφάτθαι, ἢ ἔλθαι ἀπὸ πρὸς νομαῖς. Νομαὶ etiam τὰ νεμόμενα ἢ
 Q iii

- ἐλκῶν. Dīosc. ἀμφοτέρων δὲ τὰ φύλλα ἴσῃσι νομαῖς ὁ φλεγμονῶς. νομαῖς
 etiā tributorem significat. Synes. μόνον δὲ διὸς ἀγαθῶν ἔννομος. Idem,
 εὐχομαι τὸν γυρόμηνον νομαῖα τῷ βίῳ, γινέσθαι καὶ τῷ νυμνέντῳ προσάτινα
 ἐπινομομαι, depascor, absumo, populor. quod Herodian. de incendio,
 Thucydides de peste dixit. ἐπινομία sic dicitur vt ἐπιμιξία, quasi cō-
 mercium pascuarium, id est ὃ ἐν τῇ ἀλλήλων θύειναι νέμεσιν. vt ἐπιγαμία,
 connubialis necessitudo, ius connubiale. Xenoph. in tertio παιδείας,
 καὶ ἐπὶ τέττις ἐδοσαν πάντες, καὶ ἑλαβον τὰ πρὸς αὐτὰ, καὶ ἐλαβόντες μὲν ἀμ-
 φοτέρως ἀπὸ ἀλλήλων ἔσαν σωετίδων. ἐπιγαμίας δὲ ἔσαν καὶ ἐπύγασίας, καὶ
 ἐπινομίας, καὶ συμμαχίας δὲ κοινῶν ἃ ἕξ ἀδικοῖν ὁποτέρωσιν. Est autem
 ἐπύγασία ius arandi inter se, vt ἐπινομία, pascendi. hoc est ὁμιλία, καὶ
 ἐπιτκιδεότης ἢ φιλία, ἐπὶ τῷ νέμεσιν, καὶ ἐπὶ τῷ ἐργάζεσθαι πλὴν γλῶ. vt ἐπι-
 μιξία ἐπὶ τῷ μίγνυσθαι. & ἐπιμίγνυσι commercia inire, inter se versari,
 & libere commeari ad alteros. Thucyd. in principio libri secundi, ἐν
 τῷ πολέμῳ ἔσθ' ἐπιμίγνυντο ἑλ' ἀκρυκτὰ παρ' ἀλλήλους. Basil. Gregor. ὃ δὲ
 μέγιστον ἐπὶ τῷ ἐχομένῳ τῷ χωρίῳ, ὃ δὲ ἥδιστον ἐμοὶ πάντων καρπῶν πλὴν ἰσχυρίων
 τρέφει. ἔ μόνον κατ' οὗ ἀσυνῶν χωρίων ἀπολλύονται, ἀλλ' ὃ δὲ ἔσθ' ὁδὸν τῶν
 νῶν παρὰ πᾶσι, πάλιν ἢ κατὰ δῆρον ἐπιμιγνυμένων ἑμῶν. Dicitur & voce
 ἐπιμίγνυμι. Thucyd. in primo, ἐμπορίας ἔκ' ἑσθ' ἔλ' ἐπιμιγνυάμεν
 ἐσθ' ἑλ' ἀλλήλοισι ἔκ' κατὰ γλῶ, ἔκ' διὰ θαλάσσης. συμμίγνυμι dicitur voce
 actiua. quod significat vires socio, castra castris adiungo. Xenophon
 in quinto παιδείας, ὁνομαῖς οἰοῦναι νῦν αὐτῶν ἡδέως ἄρ' αὐτῶν ἡμῶν ἐπιβῆναι ἅσ'
 συρίων; ἔφασσαν, καὶ σφόδρα γὰρ ἔκ' ἐκ' αὐτῶν συμμίξαι. τί δ' ἐν μέσῳ ἔφκ', ἔσ'
 πρὸ συμμίξαι; Et in sexto ἑλλήνων. οἱ δ' ἐκ' τρέας Ἀρκάδας πρῆσαν μάλα πολ-
 λοὶ δ' αὖτε, συμμίξαι μάλα βυλόμηνοι τοῖς μαντιπύσι. Αναρτῶ, suspendo,
 ἀναρτῶ. Demosth. πρὶ παραπρ. μὴδ' ἀναρτωμένους ἐλπίσιν θ' ἐλπίδων ὅτι
 χέσις, εἰς τῶν αὐτῶν ἐλπίδων τὰ πρᾶγματ' ἑσθ' αὐτῶν. Plutarchus in Otho. πάν-
 των πρὸς αὐτὸν ἀπρητμημένους ταῖς ὄψεσι, Cum omnes eum oculis designa-
 rent ex eo suspensi. cum omnes in eum versi essent, nutum eius expe-
 ctantes, & ex vultu eius pendentes. Liviū, Tot populos inter spē me-
 tumq; suspensos animi habetis. Cicero in Verr. act. vlti. Cum feruorū
 animos in Sicilia suspensos propter bellum Italiae fugitiuorum vide-
 ret. Idem in Epist. Quid scriberem non habebam, omnia enim erant
 suspensa propter expectationem legatorum, πάντα γὰρ ἀνήκοντα. πάν-
 τα γὰρ μετέωρα ἦν. Αναρτῶμαι voce passiva tantum, concilio mihi, &
 ascisco, amicitiaq; deuincio. Xenoph. in exordio παιδείας, ἀνητήσαν δὲ
 πρᾶντα φύλα ὅτε καὶ διελθόντες ἔργον ἔσθ'. Idem alibi, κῦρ' δὲ κατέμην ὁ
 αὐτῶν ἐτρεφετο. ὁ ταχὺ μὲν τοῖς ἐλκιδόταις προσώρ σωκεύεσθαι, ὥστε δικαίως
 διακῆσθαι. ταχὺ ὃ τὸς πατέρας αὐτῶν ἀνήκοντο, amicos & bene cupientes reddidit
 suo congressu, ita vt diuelli ab eius amicitia nō possent. Αναρτῶν νε-

ro ἑαυτὸν est spem suam, & praesidium in aliquo locare, & cum eo vitae subsidia fociare. Demosth. ὑπὲρ τοῦ Λυκέρου παίδων, ὅτι τις μοι ἄλλοις ἡνὰ κτιταμύλοις ἐρίων καὶ κατορθώσῃ, ἐν πᾶσι πολιτευτέῳ ὑπάρχει. τοῖς δὲ ἐς τὸν δῆμον ἀναρτίσασιν ἑαυτὸς, & μόνον κατὰ τὰ ἄλλα, ἑλαττοῦ ἔχει ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ τὰς συμφορὰς βεβαίως τέτοις μόνοις ἢ ἄλλων μύλων. id est, qui populo se adiungunt, & populares esse volunt. Ἀπαρτῶ, τὸ Ἀπαρτῶ. χωρίζω, dirimo, distraho, diffocio. & Ἀπαρτῶμαι, dirimor, separor. Demosthenes πρὶ σιφάνου, καὶ με μὴδ' αὖ ἐν πλάτῃ ἀπαρτῶ λόγον ἐν γράφῃ, ἐὰρ ἐς ἑλλωπικὰς πρᾶξεις ἢ λόγους ἐμπέσω, Nemo me existimet abducere oratione & auertere ab ipsis criminibus. Quod ipse alibi dixit ἐπισύραν τὰς πράγματα, hoc est quasi tergiversari, nec pedem cum accusatore conferre. Inde Ἀπαρτῶμαι, aberro, longius digredior. Athen. Ἀπαρτῶμενοι Ἀπαρτῶμενοι ἐν ἑλιδίαις ἐπιπλάῳ, καὶ μανικῶς ἀμαρτάνοντες, longius a veritate auerfi & aberrantes. Xenoph. ἢ δὲ πρὸς μύλων ποι ἢν πολέμων, ἀπαρτῶται δὲ ἐκδοκίμοι ἐν αὐτῷ δυνάμει, ἢ διαφροῶν ἀποσκευασθέντες, ἐπὶ ταῦτα, καὶ λαυνάμενοι, Si quod agmen ab exercitu longius iam imprudens abfuerit, aut fiducia sui palari praedabunde visum fuerit, minus tamen, quā ut par eius copiis esse possit, id cum fugere non oportet. Theophr. in tertio de Causis, ἀλλ' αὐτὴ μοι ἀπερημένη πῶς ἔστι ἐν αἰσθητικῇ, ἔστι δὲ ὁμολογητέον καὶ ἐμφανές, longe abest a sensu. Ἀπαρτῶ etiam suspendo & alligo. Lucianus in Timone, ἢ βελτίς δὲ πάντα τὰ ἀναγκαῖα κάμνοντί μοι παρῆχε, καὶ ἢν πολλῶν ἐκένων καταφρονεῖν ἐπαύδην, ὅτι αὐτὸς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας μοι ἀπαρτίσασα. Ἀπαρτίζω, τὸ ἀγτίως συμπληρῶ, Ἀπαρτίζω τὸν ἐν ὁμοθυμῇ καὶ ἡρμοσμένως, hoc est omnibus numeris expleo. sed fere absolute ponitur. Aristoteles in quinto Politic. docens vix iā fieri posse, ut iustum vllum sit regnum, ita inquit, ὅν γίνονται ἂν ἐν βασιλείᾳ νῦν. ἀλλ' αὐτὸ γίνονται, μοναρχίαι καὶ προσηνείας μᾶλλον, διὰ τὸ βασιλεῖαν ἐκείσοι μοι ἀρχὴν εἶναι, μεζόνων δὲ κυρίων. πολλὰς δὲ εἶναι τὰς ὁμοίας, καὶ μὴ εἶναι, διαφέροντα. ποσῶν, ὥστε ἀπαρτίζω πρὸς τὸ μέγεθος, τὸ ἀξίωμα, ἐν ἀρχῇ, ut æquare prudentia & gravitate morum possit magnitudinem dignitatis & principatus. Quare & pro quadrare ponitur. Idem in quinto de hist. animal. πολλὰ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐκτροφὰς ἢν τέκτων σοχαζόμενα, πρὸς τὸν σαρδύασμόν ἐν τῇ ἀπαρτίσει ὥρα, id est ἐν τῇ καθύπερθε ut ipse alibi. hoc est ita quadrante cum foetuum nutritione, ut hyemi anteuertat, quæ inimica est foetationi. Et rursus in quinto de generatione, ὅταν οὖν μὴ δάκνται ἢ φύσις ὁμοίως ἀπαρτίσαι, ἢ πείσασα, τὸ ἐν ἀμφοτέρω ὑγρόν, ἢ μὴ πείσασα, ἀλλὰ τὸ μὴ, τὸ δὲ μὴ, τότε συμβαίνει γένεσθαι ἐκτρογανίας. Hoc in loco significat adæquare. quod verbum absolute interdum ponitur suppresso casu accusatiuo, ut apud Græcos. ut Cicero ad Atticum loq.

tutus est his verbis, Senatorum vna copiose absoluit, Equitum
 adæquauit, ἀπείρου καὶ ἀγνώμαλθ' ἐγένετο. vel ad verbum, ὁμαλῶσι
 καὶ ἔτυχεν ὁμαλίῃ. Est enim ὁμαλίζω, æquabiliter aliquid facere, vel
 fieri, & procedere. Aristotel. διὰ τὴν τοῦ θορυβίου φύσιν ὁμαλίζω εἰς τὸ πρὸς ὅσον,
 absolute dixit. Xenoph. de tritura tritici loquens, στήφοντες γὰρ ἢ ὑπὸ
 τῆς πόδας τῶν ὑπερυψίων ἀεὶ ὑποβάλλοντες τὰ ἀγρίπτα, μάστιγ' αὖ ὁμαλίζοιεν, ἢ
 τάχιστα, ἀνύπτερον. Idem, ὅπως τὸ θούμνον κόψεται, καὶ ὁμαλίζεται ὁ ἀλατὴρ, id
 est spicæ æqualiter tunduntur & terentur. Quod etiam ὁμαλύνω dicitur
 ab Aristotel. in sexto τῶν μετὰ τὰ φυσ. εἰ γὰρ ὑγιάσῃ, δὲ ὁμαλυνθῇ
 καὶ, ad æqualitatem redigi. ὁμαλότης, æqualitas, æquabilitas. Galen.
 κατὰ δὲ ἅπαντας τὰς ἐφημέρους ἢ ὁμαλότης τοῦ σφυγμοῦ, pulsus æquabilis. &
 Aristotel. ὁμαλότητα πλὴν ὑγίαν vocat. cui opponitur ἀνωμαλία. qui
 etiam in secundo Politicon ὁμαλότητα, καὶ κτήσιων καὶ βοῶν vocat, quā Ci-
 cero bonorum æquationem in secundo Offic. Capitalis est, inquit,
 oratio ad æquationem bonorum pertinens. Aristotel. ὁμαλίζω πᾶς κτή-
 σεις καὶ ἰσάζω dixit. ὁμαλῆς etiam vt ὁμαλῆς ab eodem dicitur, vt
 ἀνωμαλῆς & ἀπαμαλῆς. Athen. ὁμαλὴ διαίτα appellat æqualitatem ci-
 uilem, cui opponitur πολιστία. ἰσάζω etiam interdum absolute ponit-
 tur, vt Cicero adæquare posuit. Aristotel. in quinto Politic. καὶ αὐτὰ
 δ' αἱ πολιτεῖαι, καὶ ὅταν τὰναντία εἶναι δοκῶντα, μέν φησι πόλις, ἰσάζει ἀλλή-
 λους, διορτοὶ οἱ πόλεις, ὅ δ' ἄλλοι. μέσος δ' ἢ μικρὸς ἢ μεγάλος πάντων. hoc est
 cum numerus vtrinque adæquat, & æqualis est. ὅταν μὲν ἑκατέρωθεν
 ὑπάρχῃ τὸ ἴσον. Ipse alibi ἰσάζοντα ζυγὰ vocat æquilibrium in Probl.
 ἰσάζω etiam aliquando ἀπὸ τοῦ ἰσοδυναμῶ ponitur. vt idem de pollice
 manus, ἵνα ἰσάζῃ εἰς ὅν τινος. ἰσάζουσαι autem τῶν δικαστῶν dicitur possunt,
 cum iudices adæquant, aut eorum sententiæ, atque etiam ἰσαζόμεναι, vt
 ipse in Probl. sect. vndetricesima. ἐπεὶ δὲ ἐδμήϊον ὑπορχὼν ἰσοδυναμῶν τῶν
 τῶν φωνῶν, κατὰ χώρων ἑκάστων ὁ νομοθέτης. Verum ἀπαρτίζω verbo commo-
 de usus est Gaza in libro de mensibus, ἀπορίσαι δ' αὖτε ἄρα τὰς χρόνους
 ἀδυναμίαι ἥτοι κατὰ πλὴν φησι σελήνης φύσιν, ἑωμᾶοι δὲ κατὰ πλὴν ἡλίου λογί-
 ζονται, πῶς αὖτε τῶν ἀδυναμιῶν ἐφαρμόσονται τοῖς τῶν ἑωμᾶων μηνῶν, ὥστε
 ὁ ἀπαρτίζω. ἀεὶ, id est vt adæquent, & alteri cum alteris ita compe-
 tant in exitu, vt semper simul finiuntur. ἀπαρτισμός ἢ συμπλήρωσις,
 complementum, cum numeri omnes iuste complentur. Quare Lucæ
 decimoquarto ubi legitur, πρῶτον καδίστας φησὶ τὸ διαπένω, αἱ εἰς τὰ
 πρὸς ἀπαρτισμόν. ἀπαρτισμός significat omnium partium iustam abso-
 lutionem. est enim ἀπαρτίζω ita rem absolueret, nihil vt defuit, nec re-
 dundet. Quo vocabulo etiam significatur summa impendiorum ius-
 torum subducta cum pecunia quæ in numerato habetur. Nam
 qui domum ædificare instituit, is si frugis sit, rationem impensæ

future cum pecunia sua colligit, ut ex eo videat, quatenus exedificare possit. Quod si summæ adæquent inter se, iam securus est operis. Hæc ratio ἀπαρλόγια dicitur, quam Cicero quadrantem appellat, ἀπρλόγια cum nihil nec excurret, nec deest, Herodo. in Polymnia, καὶ τὰς πεξακοσίας μυριάδας τοὶ τ' σατήρων ἀπρλόγια πρὸ ἐμεινῶν, δις τὰς ἐπὶ χιλιάδας, ἵνα μὴ τοὶ ὑπὸ ἐξέως αἱ πεξακόσιαι μυριάδες ἐπὶ χιλιάδων, ἀλλ' ἢ τοὶ ἀπρλόγια ἐπὶ ἐμὲ πεπληρωμένοι. Ἀπώρυον προγοῦν, est auctionem bonorum facere, & au-
 ctionari. Plutar. in Apophth. de Cicer. loquens, φάνε δὲ τ' σύλλα παιδὸς προγοῦν διὰ πλοῦτος δυνάων ἀπώρυον προγοῦσαντες, ταύτην μάλλον ἔφη τὴν προγοῦν ἀπώρυον, ἢ τὴν πατρώαν αὐτῶν. Cicero pro Quintio auctionem Narbone proscribit se facturum. Dicitur etiam ἀπρλόγια τὰ πατρώα κερύματα τὰ ὄντα. Demosthen. ἡ δὲ Δημοκρατ. ἡσυχία δὲ τὰ μικρὰ ἐκ κομιδῆς φανῶν ἀπρλόγια ἵκοντες, ἔτι πωλῶσι ἐπὶ δυνάμει. Lucian. ἀπρλόγια ἵκοντες ὁλοσώφως πάντες ἔδωκε. Ἀρτίωμα, pendeo animi, & spem meam in aliquo collo-
 catam habeo. Herod. lib. quarto, ἤρην νῦν παρὰ ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐπὶ ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως, ὅς γ' ἔτι ὅσον γὰρ ἡ Ὀλονακία, ἔτι τῶ πᾶσι, δὲ πρὸς μέγαν βασιλεία. Cicero de lege Agr. Nolo suspensam & incertam plebem Romanam obscura spe, & cæca expectatione pendere. Et ad Quintum fratrem, Promissis iis, quæ ostendit, nō valde pendeo. Ἀρτίωμα ἐκ τινος, adiunctus sum alicui, & socius, vel comes sum, & affec-
 cla. Xenoph. in sexto ἐλλωϊκῶν, οὐκοῦν τῶν ἀνδρῶν οὗ φαρσάλος προσγενομένων καὶ τῶν δὲ ὑμεῶν ἡγεμενῶν πόλεως, διπλοῦς ἂν ἐγὼ θετέλων ἀπάντων ταγὸς ἂν καὶ τασαύω. Verba sunt ad Lacedæmonios dicta, de iis ciuitatibus quæ nomen Lacedæmonium sequebantur, & eorum imperio accedebant & parebant. Ἀρτίωμα in compositione interdum integritatem significat, Ἀρτίωμα interdum nouitatem. Ἀρτίωμα opponitur τῷ χαλῶ. Lucian. ὁ εὐδοκίης Ἀρτίωμα τὸ πᾶν καὶ Ἀρτίωμα γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καλὸν ἐπὶ φησὶ. Ἀρτίωμα oppo-
 nitur τῷ κυλῶ. Apud Platonē Ἀρτίωμα δὲ Ἀρτίωμα dicuntur, qui utroq; pede, & utraq; manu æque utuntur, ut sunt ἀμειβόμενοι, nullo per dis-
 fuerudinem utendi debilitato. Sic Ἀρτίωμα καὶ Ἀρτίωμα dicti sunt à Ἀρτίωμα. recta & iusta appellatione literarum, & ab integritate vocis. Ἀρτίωμα Ἀρτίωμα. ἑλάνης autem qui nuper germinauit, apud Theophrast. ὅταν ἀρτίωμα ἔων ὄντων ὑπὸ γένεταί τε πνεῦμα. Ἀρτίωμα, ὁ νεοκλῆς, recens initiatus Pla-
 toni in Phædro. Ἀρτίωμα, nuper compactus Gregor. Ἀρτίωμα, τὰ ὁμοία. do par impar. Aristoph. σταπῆσι δ' δι' ὁράματα ἀρτίωμα. Ἀρτίωμα δὲ Ἀρτίωμα. ἑλάνης leguntur apud Platonem libro septimo de Repub. Est au-
 tem Ἀρτίωμα, cui ἀνάπηρος τὴν ψυχὴν opponitur. Quid autem sit ἀνάπηρος, ἡ ψυχὴ ipse docet. κατάρτισμα est coagmento, compono. Et κατάρτισμα κατάρτισμα. luxata membra in artus repono apud Aeginetam. Et κατάρτισμα κατάρτισμα. inquit Galen. κατάρτισμα δὲ τῶν ἐκ τῶν πρὸ φύσιν τόπων ἐς τὸν κατάρτισμα κατάρτισμα.

ῥαίξω etiam commotum & perturbatum compono, quasiq; mentem
 emotam luxatamq; in locum suum restituo, καὶ καθίστημι τὸν ταραχθέν-
 τα. Plutarch. in Cato. ἡμέτερον ἄνθρωπον ἐξ ἑοῦ διδούτα μαλάσαι καὶ καταρτίσαι
 καταρτίζω, ex multis vnum compono. ex quo etiam significat ad
 concordiam atq; vnanimitatem deduco vel reduco. Dioscor. in præ-
 fatione libri sexti, ὅθεν τὸν ὑπερβόλητα δὲ παρὰ τὴν φύσιν τὰ καταρτισμῶνα, ἢ
 σμῆνα, καὶ πᾶσι τῶν ὑπερβόλητων πρὸς τὰ γένεσιν ὅτι ἀπὸ διὰ τῆς γλυκείας ἢ ἀλυσ-
 ῆς δεινῶν διαφυλάττειται. Quare cum, qui sibi metuit à veneficio, vitare opor-
 tet omnia edulia è multis rebus concinnata & composita. Herodo-
 tus in Terpsichore, κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον ἢ μάλιστα αὐτῇ πεινῶντι μάλα,
 δὴ τότε ἀκμάσασα, καὶ δὴ καὶ τῆς ἰωνίας ἡ πρόσχημα. κατὰ τὴν ἐν τῷ
 γένεσιν ἀνδρῶν νοσήσασα ἐσταμάλισα σάσθαι, μέχρι δὲ μιν πάροις καταρτίσαν-
 τας κατὰ τὴν φύσιν ἐκ πάντων τῶν ἐλλείπων ἔλκοντο διὰ μιλήσιοι. κατὰ τὴν ἀφ᾽ ἑ-
 ἑαυτῶν. καταρτίζω pro καταλλάττειν dixit, id est diremptos consociare,
 & dissidentes conciliare, perturbatos & seditionem agitantēs sedare
 & componere. Paulus ad Galatas ultimo, ἀδελφοί, ἐάν τις πολλοὺς ἔχουσιν
 πρὸς ἑνὶ παρὰ τὴν φύσιν, ὑμεῖς δὲ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι
 καὶ φόβῳ, Si occupatus fuerit homo in aliqua offensione, vos qui spi-
 rituales estis, componite hominem huiuscemodī in spiritu clementie.
 Translatio est ἐκ τῆς διὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπου, ὅταν τὰ διὰ τὴν φύσιν μέλη αὐτοῦ
 ἐν χώρῳ ἐπανέλθω, cum luxati artus sibi restituantur. Quare ad luxa-
 tas animi partes transfertur, cum homo animi perturbatione affe-
 ctus componitur, ac sibi restituitur. Exire enim vehementer irati aut
 aliter perturbati è potestate dicuntur, vt Cicero dixit in Tuscul. vt
 ad se redire, ὅταν καταστῇ τὸ κινητικόν, καὶ τὸ πάθος. Aegineta πρὸς τὴν κυφω-
 ρῶν λόγων, ἐπὶ δὲ τῆς ἀπὸ γεννητικῆς κυφώσεως ἀπὸ πᾶνματος, μόνος δὲ τῷ ἰππο-
 κράτους ἀρκέσει καταρτισμῶς, hoc est restitutio in naturalem situm legiti-
 mūq;. Inde lingua vernacula reponere appellat, hominē commotum
 & immodice perturbatum sedare, ac componere eius animum. κα-
 ταρτίζω etiam est omnibus numeris partibusq; absoluo, & absolute cō-
 pono. vt Lucæ sexto, καταρτισμῶν δὲ πᾶς ἔσται ὅς ἐστι διδασκαλῶν αὐτῶν.
 Gregor. ἐς βασιλείαν, καὶ διορίσιν ἀποστόλων τίς ἦν, τέχνη τὴν διανοίας
 εὐδοκίαν καὶ γὰρ ἐστὶν, ὡς καὶ μοῦ ἐπὶ τὴν καθέδραν πεθερῆς, ἐλθὼν δὲ τὴν κοσμίαν ὕλην
 τὴν πνεύματος. ἔπειτα δὲ καταρτισμῶν ἐν τοῖς τοῦ πνεύματος. Alibi de Ezechiele, vt
 opinor, propheta, ὃς ἔειπεν ἐάν τις ἐξ ἄνθρωπων καθαρῶς ἔσται, καὶ τὴν προφητείαν
 καταρτισμῶν, compositum animo, & veluti concinnatum ad prophe-
 tia donum accipiendum. Quo significatur summa animi tranquillitas,
 à rebus humanis vacationem habens, & contemplandis diuinis
 feriatā. In loco autem Lucæ puto significari cōpositum animo, vbi
 παῖς ἐστὶ τὸ εὐλογεῖν. fortasse πᾶς ἀντὶ τὸ εὐλογεῖν intelligendum. vt sit, Compositus autem το-

Ἐξάρτησιν.

ἔξέχουσα.

Δορυφορική

ἵνα λαθροκάνῃ μὲν ἡλίφ καθαροῦ προσομιλουῦντά, μὲν δὲ ἀντιβιβλίου τῶν ζώων πὲρ
 ἐνὶ θωρ, διονεῖ τῶν κέντρων τῆ ἀλεξίσαι δορυφορῶμεναι. ἔξαρχτῶν χρυσίου dicuntur,
 qui torquem collo circundant. Synes. εὐοπήσῃ, εἴτα κερύτῃ τις ὁρᾷ ἀρτᾶσαι
 χρυσίου δις ὅσι. καὶ δις ἡρ, ἐξήρτητο ἡρὶ χρυσίου, καὶ ὁ τι ἄξιον χρυσίου, vt aurum col
 lo appenderent, tanq̄ naufragi scilicet. Lucianus synecdochicos di
 xit, ὅπως ὁ ἀνχμῶν ὁ τῷ πῆρυν ὁρᾷ κερύτῃ. ἔπαρχτῶ δὲ ὑπὸ κρεμάννυμι, ἢ ἐπὶ
 τῶ μὲν ὁρ δὲ ἐπὶ ὁρᾷ μὲν ὁρ. vt ἐπὶ κερύτῃ κινδυνῶ apud Herodi. impen
 dens. Et ἀπαλλαγὴ τῆ ἐπὶ κερύτῃ καὶ apud Demosth. ἔπαρχτῶ etiam
 inquit Pollux ἐπὶ τῷ ἐκφοδῷ. quo modo accipitur apud Aeschin. καὶ τῷ
 μάρχῃ, Ἀπαρχῶν γὰρ τοῦ δικαστῆς ἀπὸ τῆ πρὸς τὴν τιμαρχον αἰτίας, ἐπὶ τῷ φέρῃ ἐπὶ
 τὸν κατήγορον, καὶ φίλιπτον, ἡρὶ φωκίας, ὁ φόβος ἐπὶ κερύτῃ τῆς ἀκρομυλίας, me
 tum iniecti, terroribus perculi. id est periculum imminere dixi. hoc est
 ἐπὶ κερύτῃ τῶς φόβος ἀπέδρα. & inde metuendum esse docui, & sic iudi
 ces ab intentione criminum & animaduerfione rei abduxī. Verba
 sunt Aeschinīs sub persona Demosthenis dicta, gloriantis scilicet,
 quod iudices hac arte eluserit. παρχτῶ, ἐ cingulo suspendo, vel suc
 cingo vt ense. Lucia. de Hercule, καὶ τὸν παρχτῶν πρὸς τῇ. ἡρὶ δὲ οἱ οἱ δὲ
 τόξον προσέκινυσι. Et παρχτῶ, quicquid sic gestatur, & quicquid ab
 alio dependet & adnexum est vt appendix, & quicquid applicatur
 & admotum suspenditur, vt τὰ παρχτῶ. Lucia. ὅτι γὰρ ἐφῶ ἐπαρ
 δαῖς ἡσὶ τὰ πᾶντα παρῶν, ἢ τῶς ἐξῶθεν πρὸς τῇ. ἔσιω σε vt ὁλωσῶ σε, ἔσιω
 καὶ δὲ ἐγὼ καὶ ὁλωσῶμαι. Quibus verbis Plato & summi auctores meta
 phorice vtī solent. & genitīuo iungit Plato in libro nono de Repub.
 ὅταν δὲ γὰρ διμοὶ ὑγιανῶς ἡς ἐχῇ αὐτὸς αὐτὸ καὶ σωφρόνως, ὁ δὲ τὸν ὑπὸν ἡς, δὲ λο
 γισμῶν μὲν ἐγείρας ἐαυτῶ, ἢ ἐσιᾶς λόγων καλῶν ἢ σκέψων, ἢς σύννοιαν αὐτῶ ἐφ
 κόμεν. ἔσιαν λόγων καλῶν καὶ σκέψων, reficere, pascere, & satiare animū
 dixit disputationibus honestis, & commentationibus. Et in Phædro,
 τις οὐδὲ δὲ ἢν διατριβή; ἢ δὴ λονοῦ τῶν λόγων ὑμᾶς λυσίας ἐσιᾶ; Idem lib. quin
 to de Repub. τοσένδε μὲν τοὶ χάριται μοι. ἔασόν με ἐορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ πλὴν
 διάνοιαν ἐάθασιν ἐσιᾶς ὑφ' ἐαυτῶ, ὅταν μόνοι πρὸς τῇ, id est oblectari animo
 solent, & fructu cogitationis pasci, ἢ κατὰ τῶν δὲ διανοήματα, καὶ τῇ σάει
 αν. vt liquet ex eo quod sequitur, καὶ γὰρ οἱ τοῖς τῶν πρὸς τῇ τῇ τῇ τῇ
 πρὸν ἐσαι ὡς ὑπὸν μῶσι, τὸ πρὸς τῇ ἵνα, μὴ κάμνωσι βυλθόμυλοι πρὸς τῇ
 μὴ, θέντες ὡς ὑπάρχον ὁ βόλον, ἢ δὴ τὰ λοιπὰ διατάττωσι, διεξιόντες δια
 δράσασσι γὰρ νομῶν, ἀργῶν καὶ ἄλλως ψυχὴν ἐπὶ ἀργότεραν κίχουτες, Et enim huiusmodi
 homines, anteq̄ inuenerint quonam modo id futurum sit quod cō
 cupierint, id cogitando transmittunt, ne sibi faceffant scilicet nego
 cium statuendo quid fieri, & quid minime possit: ponentesq̄ vt iam
 factum quod fieri volunt, ad reliqua arbitrandā transeunt, secum ipsi
 animo percentes, quid eo facto acturi sunt, inertem suapte natura

ἔπαρχτῶ.

παρχτῶ.

ἔσιω.

animum, inertiolem hoc more reddentes. Vulgo dicunt, Sine me interim hac inani cogitatione frui. Translatio est à ferculis, ut ex eodem patet libro primo in fine, ταῦτα δὲ σοι ἔφη ὁ Σώκρατες ἐσιάσθω ἐν τοῖς βανδιδέοις. ὑπὸ σοι γὰρ ἔν δ' ἐγὼ ὁ θρασύμαχος, ἐπαδὴ μοι πρᾶξαι ἐγείνα, καὶ χαλιπαίνωρ ἐπαύσω. Ἐ μὲν γὰρ καλῶς γὰρ ἐσιάμαι δι' ἐμᾶντον, ἀλλ' ἐ δὲ δίασι. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λήχται ἔκ τῆς ἀφροσύνης ἀπρόβουλον ἀρπάζοντες, πρὶν τῷ πρῶτῳ μετρίως ἀπλάυναι, ἐγὼ μὲν δοκῶ εἶπω, πρὶν δ' ἐ πρῶτον ἐσοσπῶ μὲν εὐρεῖν, ὁρμῶναι ἐπὶ τὸ σκέψασθαι πρὶ ἐν τῷ. ἐσιάν autem Plato cum genitíuo iunxit, ut γὰρ cum genitíuo iungitur. Synes. datíuo πυλαιμνίῳ scribens, γράφε οὖν ὁ σάκης ἐν ἐγχεσσι, καὶ ἐσία κυρηνάϊς τῷ λόγῳ. ὡς ἔδεν ἐν αὐτοῖς ἡδίστον ἀνάγνωσμα, ἔ πυλαιμνίῳ γράμμάτων ἐσία dixit pro oblecta eorum animum, fac ut fruantur. Supra autem dixerat, καὶ οὗτα ἡγεσκόδοσά σοι δίατρον ἐπὶ λιβύης ἐλλωικόν, ἀπαγῆλας ἦκεν ἀεροασομνίους ἐλλογίμων γράμμάτων. Idem Anastasio de tyranno loquens, ὅταν δὲ προφάσιως ἀπρὸς δυνάμιν ἐν τῷ ἐσιάσαι, μαξιμῶν καὶ κλεινίας ἐφιδροῖ. ἐν ἐκείνοις χαρίζῃ τῷ πάθει, At cum deest saviēdi materia, qua animus eius pascatur, hi duo substituantur. Hoc enim hic ἐφιδρῶ significat, quod mox docebimus. Plutarch. etiam datíuo iunxit ἐσιάν, ἐν τῷ πρὶ μυσικῆς, ὁ μὲν γὰρ λυσίας ὅτε μόνον χερσὶ γοῶντι καθαροῦ προσῆκεν εἰδέναι, τούτοις ἡμᾶς ἐσιάσων. ὁ δὲ Σωτήρης ὅτε καὶ πρὸς ἐφέλασαν καὶ πρὸς θεωρίαν, ὅτε χεῖρον μυσικῆς σωτῆρας, διδάσκων ἡμᾶς ἐπαδὴ λήβῃ. Idē est vsus & eadem significatio τῷ ὁμαχῷ. Plato in Gorg. Σὺ δὲ ἐγκωμιάζεις ἀνθρώπους, ἐκ τοῖσδε ἐσιάκασιν, ὁμαχῶντες ὅρ ἐπὶ νόμου. Alibi cum duobus accusatiuis iunxit, πικρὰ πόματα δίδδεις, καὶ παννὴν καὶ δεινὴν ἀναγκάζεις, ἐχ ὥσπερ ἐγὼ πλάττει καὶ ἡδία καὶ παντοδραπὰ ὁμαχῶν ὑμᾶς. Sic Xenoph. in sexto παιδείας, ἐνωχῶμαι δὲ τὰ ἐκείνων, πίνω δὲ τὰ τῶν κλεινῶν. Plato rursus genitíuo in primo de Repub. ἐνωχῶ τῷ λόγῳ ἔφη διατρέψω, ἔ γὰρ ἔγωγε σοι ἐναντιώσομαι, ἵνα μὴ τῷ δὲ ἀπέχθωμαι, frui ex animi tui sententiā, & satiari. Ἰδι δὲ ἔν δ' ἐγὼ, καὶ τὰ λοιπὰ μοι φησὶ ἐσιάσιως ἀπλήρωσιν, ἀπὸ κρινόμενον ὥσπερ ὁ νῦν. Aristotel. in octauo de animal. de saginandis suis loquens, πιδίνει δὲ πρὸς λίσσιν ἡμετέρας τῆς μετὰ τὴν ἡμέρας ὁμαχῶσιν τὰς ἐς πιδίνοντες, id est satiant. Athenæus ut Plato metaphorice vsus est pro oblecto, lib. nono in fine, καὶ ἔ γὰρ τὸν μετὰ γένος φιλοδύτιον, κατ' ἐπεσόδιον μετὰ βαλῶν τὸν λόγον, ὡς ἐν καινῶν πρὸς σοὶ καὶ πλάττει ὁμαχῶσιν ἐ θεάτρον, πρὶ τῶν ἐκπαιδευτῶν τὸν λόγον ἐξῆς πιδίνοντες. Ἐφιδρῶς, est athleta recens, & spectator certaminis, ad hoc sedens ἵνα αἶς τὸν νικῶντα ἀνταίρει, quasi succenturiatus ἀντίπαλον. quo verbo. Plutarch. in Sylla metaphorice vsus est his verbis, τὸν μὲν πιδιντῶν ἀγῶνα, καθάπερ ἐφιδρῶ ἀθλητῆς κατὰ πόνον πρὸς ἐχθρὸς ὁ Σαννίτης τεισιν, ἐγγὺς ἦλθεν τῷ σφῆλαι ὅτε κατὰ βαλῆν ἐπὶ θύρας φησὶ ῥώμης, Extremo autem certamine Telefinus Samnis, sic Syllam tot praeliis victorem, & iam fessum a dorsu, ut athleta assurgens integer in labore

ἐνωχῶ καὶ
ὁμαχῶμαι.

ἐφιδρῶ.

iam confectum, non multum abfuit quin ad portas urbis Romæ euerteret ac sterneret. **ἑφεδρῶν** etiam sunt milites in subsidiis collocati. & **ἑφεδρῶν** appellantur subsidia. Diodor. ὁ δὲ βασιλεὺς κατὰ νόμον τὸ γινώσκον, τὰς μὲν προμάχους τῶν μακεδόνων πρώτους ἐταξεν, οὓς δὲ ἐφεδρῶν, ἐκαστὸς τῶν ὑπὸ λείκτους. Idem, ὁρῶν δὲ τὰς μακεδόνας κάμνοντας τῇ μάχῃ, πρόσθεν αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τοῖς ἐφεδρῶν πεταγμένους, διαδείξας τὸν ἀγῶνα, id est τὰς ἐπιταγμένας. Quare **ἑφεδρῶν** dicitur, cuius aggressio suspecta est. Plut. de Crasso mortuo, ἑπὶ δὲ ἀνέλεν ἡ τύχη τὸν ἑφεδρῶν τῷ ἀγῶνι, ὅθεν ἦν ἀπὸ τοῦ κῶρυ, ὡς ἄπερος πρὸς τὸν ἄπρον ὑπαλάβετο, τὸν χαρὲν ὑπεκρίνετο. **ἑφεδρῶν** κράνον belli ciuilis, id est Cæsariani & Pompeiani vocat, ideo quod uterq; iam diu male alteri cogitans, sibi à Crasso metuebat adhuc superstitē, ut in victorem confectum assurrecturo, integrisq; viribus oppugnaturus. Nā sola futuri Crassus erat belli medius mora, Qualiter vndas Qui secat, & geminum gracilis mare separat isthmus. Xenoph. in secundo **ἑναβάσις**, ἢ δὲ καὶ μακρὴν σὲ κατακτείναντι, ὥσπερ ἂν ἡ τὴν δι' ὀρέτω κατακτείναντες, πρὸς βασιλείαν τὴν μέγιστον ἑφεδρῶν ἀγωνίζομεθα; Verba sunt Clearchi ad Tissaphernem deducere eum à suspitione cupientis, Te inquit ē medio sublato, quod aliud superesset nobis certamen cum rege Persarum. Et **ἑφεδρῶν**, victori immineo, ut cum eo q̄ primum congregiar. Isocrat. πρὶ ἐρην. πολλὰν δὲ δὲ ἐξέσιν ὅταν ἴδωσιν ἑφεδρῶν τὴν ἡμετέραν πόλιν, καὶ πρὸς καθύπερθε τοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκτελέουσι βοηθεῖν. Et pro immineo in occasionem, & in calamitatem, & in res afflictas alterius. Aristotel. in secundo Politic. ὁμοίως δὲ οἱ τοῖς λόκωσιν δι' εἰλωτες, ὡς ὅτε ἑφεδρῶντες τοῖς ἀποχρήμασι διαπλάσσωσι, ut scilicet si illi aliquo prælio aduerso fracti fuerint, in libertatem ipsi sese vindicent. Significat etiam **ὑπὸ κάθημαι**, insideo, sedeo super re aliqua. Idem, ἔχει δὲ ὄνυχας ὁ δρυκολάπτης βελτίως τὸ κολοῦν, πεφυκότας πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφεδρῶν. **ἑφεδρῶν** autem ut **ἑδρῶν** dicitur, & καθεδρῶν, & θέδρῶν ἀπὸ τῆς ἐφεδρῶν. Plato in Politic. ἐν τῷ ὀνόματι ἔχον διότι πᾶν ἐνικὰ ζῖον ἐφεδρῶν ὅτι, θάκος ἀπὸ τοῦ γινώσκοντος. Σω. δὲ τοῖς ὄγκοις. αὐτόπῃ λεγόμενον. **ἑφεδρῶν**, subsidiarius & substitutus, ut in loco Synesii supra citato. **βελῶν**, consulo, id est censeo, & sum auctor. Demosth. πρὶ πρῶτης τῷ διῷ δὲ τὰ χρέματα ἀσφατέοντα, & πρὸς τοῖς ἐκείνων, καὶ πρὸς τοῖς ἐκείνων τῶν βελόνων τὴν κατάληψιν τῶν πραγμάτων. **βελῶν** τὴν βελὸν ταύτην, sum auctor huius consilii, & sum consiliarius huius consilii. Et **βελῶν** τῆς, consiliarius, senator, decurio. Lys. καὶ Ἀγοράται, οἱ καὶ τοῖς δὲ ἐκείνων τῶν βελῶν τὴν ἡμετέραν βελὸν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἐβέλοντο. Idem, ἢ δὲ βελὸν πρὸς τῶν τριάκοντα βουλόμεθα, διεφθαρτο. **βελόνομαι** δὲ σκέπτομαι, consulo, consilium agito, & statuo, ut latine. Luc. καὶ Ἀλκιβιάδης, καὶ πρὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βελόντων ἀμύνοι, πρὶ τῶν ἡμετέρων δημηγυρίων, qui male de suis consulerunt. Gregor. in secun. καὶ ἰού. καὶ μία τῶν ἡμετέρων ἢ ἐς ἀρχὴν, ἢ πρὸς βα

**Confulo &
statuo.**

misso stipendii liberaretur. Hoc enim verbū *βεβαιῶς* significat. estq; *βεβαιῶς*, id quod iurisperiti dicunt, præstare ut habere liceat ei, cui stipulatione & sponsione euictionis cautum est. *Vlpia*. in tractatu de Euictionibus. Et sicut obligatus est venditor, ut præstet licere habere hominem quem vendidit, ita ea quoq; quæ per eum acquiri potuerunt, præstare debet emptori, ut habeat. *βεβαιῶς οὖν δφέλα ο πρῶτος* *τῷ ἀγροστῇ, τῷ πεπραμμένῳ χωρίῳ.* id est ratam prædii venditi possessionē præstare debet. *καὶ δ ὑποθήκῃ ὁμοίως τῷ ὑποθεμένῳ βεβαιῶσα ἔνχει.* *ἡ ὑποθήκη,* & debitor qui rem pignori opposuit, opponere se liti tenetur contra pignus vendicantes, ratamq; pignoris obligationem præstare creditori. *Ἰσᾶς πρὶ τοῦ Δικαιογένης κλίβου, καὶ τῷ Μυκίωνα κελύοντος Δικαιογένης, καὶ φάσκοντος μὴ βεβαιῶσαι, δὲ ἀγόντες ἐκ τοῦ βαλανείου, ὡφλομένη πηλαράκοντα μνᾶς διὰ Δικαιογένην ὃ ἀνδρῶν ἐγγύμνητοι γὰρ ἦν αὐτῷ βεβαιῶσαι ἔδην ὧν ἡμῖν ἀπέστη ἡν τῷ δικαστηρίῳ, δι' ἡγουμένης ἡμετέρας τῇ δικαστῶν, ἐθέλοντες ὁλοῦν πάσῃ ἐκ βεβαιώσεως αὐτῷ Διογένης τὸ βαλανεῖον, ἐκ ἧν ποτε διόμνητοι ἡμετέρας οἱς ὁμολόγησε πρᾶξαι.* Etenim Mucionem ē balneis eiecimus Diceogene auctore, negatq; se auctoritatem Mucionī earum balnearum nomine præstaturum. existimantes enim eum nunq̃ auctorem se oblaturum contra q̃ spoponderat, eius rei qua nobis in iudicio cesserat, cōtendimus apud iudices, quamvis multam pati non recusantes si Diceogenes auctoritatem ei accommodaret. Auctor est ὁ βεβαιῶν ἢ βεβαιῶσιν ὁ δφέλας. Et auctoritas est causa ab eo manans, à quo res quaesita est, & accepta. de qua dictione satis multa nos in Annotationibus diximus. Venuleius de Euictionibus, Si alienam rem mihi tradideris, & eam pro derelicto habuero, amitti auctoritatem, id est actionem pro euictione placet, id est δ ἡ βεβαιώσεως σύγκλημα. Auctorem suum laudare est τὸ βεβαιῶσόντα πρῆξις. βεβαιώσεως autem ὁρμή est actio ob euictionem. Est autem βεβαιον certum & compertum, & de quo fiduciam habemus. Thucydides in tertio, καὶ ἐὰν μοι ἀντόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότατοι ὧν ἦσαν μηδὲν νεωτοριεῖν, maiore securitate consideremus eos nihil rerum nouarum molituros. Verba sunt Mitylenensium de Atheniensibus. βεβαιῶμαι passivè, τὸ πισθῆναι ἀπὸ τῶν, hoc est pro comperto perhibeo, affirmo, fidem facio, ut in superioribus dictum est. *πληρὸς πληροφορεῖμαι* etiam dicitur pro eo quod est compertum habeo, & certissime me noui. Isocrat. Trapez. *ἐμὲ πολλῶν ἀκούοντων ἔξαγον πληροφορηδῆς γεγενησθαι, μηδὲν κεντῶν,* Cum comperisset me, & certo sciret pluribus audientibus negasse quicq̃ me possidere. Paulus ad Romanos decimo quarto, *ἕκαστος ἰδίῳ τοῖς πληροφορεῖσθαι,* Vnusquisq; certus sit mentis suæ, unusquisq; compertum habeat, quod mente concipit. *διαβεβαιῶμαι, διαβεβαιῶν* ut βεβαιῶμαι ἀπὸ τῶν passivè enuntiatur pro affirmo. Phalaris *ἀντιπάλαι, μάλιστα*

- ταῦτά φάσι πλὺν μητέρα σε, καὶ πλὺν γυναῖκα, πρὸς πολλοὺς τῶν Σικελιωτῶν διαβιβασθῆναι. **Λύω.** soluo, & crimem diluo, hoc est ἀπολογεῖμαι. **Aeschin.** κατεπαγγελλόμενος ὡς ἐπὶ πελοπιδῇ ἐπὶ ἀπολογίας λύσει δὲ πρῶτον. **Idem,** ἐπὶ δ' αὖ τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον, **Cum primo suffragio non absolutus fuerit reus τῶν πρῶτον.** **Λύομαι.** luo, redimo, & seruo. **Demosth.** οἶδε γὰρ ὅτι καὶ οἱ νόμοι κελύουσιν τὸν λυγμένον ἐκ τῶν πλεμίων ἔναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδῇ τὰ λυγρὰ. **Xenoph.** καὶ κρητ. de heroibus loquens, οὗτοι τοῖσι ἐκ ἐπὶ ὑπὸ μελέας τὸ πρὸς χεῖρον. ὥς τ' ὅν μὲν τῇ ἐλλάδι ἔτρω συμφοραὶ ἐγίνοντο ἢ πόλεος ἢ βασιλείας, ἐλύνοντο αὐτοὺς, seruabant, & à calamitate recipiebant. **Διαλύειν** & ἀπαλύνειν supra enarrata fuerunt. **Ανακοινῶ.** ανακοινῶμαι, consulo aliquem. **Xenoph.** in tertio ἀναβάσει συμβουλεύει τῷ περὶ ξυνοφῶν, ἐλθόντι ἐς Δελφούς, ἀνακοινῶν τῷ θεῷ περὶ τῆς πόλεως. **Ibidem,** ὁ μὲν περὶ ξυνοφῶν ἀναγινούς πλὺν ὑπὸ σολῶν, ἀνακοινῶν Σωκράτη τῷ Ἀθηναίῳ περὶ ἐπὶ πόλεως, consulit Socratem. **Aristoph.** περὶ βουλόμενοι ἀνακοινῶσθαι περὶ ἐς λόγον ἐλθόντες. **Ἐξάγω.** ἐξάγω, ἀφαιρώ. **Plato,** Σωκράτης δὲ ἐξάγει τὸν λόγον. **Et in Phaedro,** συμμίαν μόνον ἐξάγει λόγον, τῶν δ' ἄλλων πᾶσα κρητὶς, **Vnum tantum Socratem eximo ab hoc sermone.** hoc est Socratem tantum excipio. **Opponitur** τῷ ἐμβάλλειν, vt apud **Xenoph.** ἐξάγειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινόν, καὶ ἐμβάλλειν τὸν ἐχάλινον. **Idem Plato in Protag.** voce passiva **usus est,** ἅλα καταγελῶσι καὶ διορυβῶσιν ἕως ἄν ἢ αὐτοὺς ἀρῇ ὁ ἐπιχρῶν λέγειν καταδιορυβῶσιν, ἢ οἱ τοῦτο αὐτὸν ἀφελκύσωσιν, ἢ ἐξάγονται κελυόντων. **Ἰπεξάγωμαι** τῶν περὶ τῶν, de medio tollant inde auferant. **Et Ἰπεξάγωμαι,** clam de medio tollo. **Xenoph.** de tyrannis, ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξάγων, τινες ἄλλοι αὐτοῖς καὶ ἀλάτῃν ἔχουσιν. **Plato pro reuicio in Theeteto,** εἰ ἄν τις σκοπεύμενος ὡς ὅν λέγει, ἐκρίνωμαι μὴ ἀληθὲς, ἔτα ὑπεξάγωμαι καὶ ἀρῶμαι, μὴ ἀρῶμαι. **Ἰπεξάγωμαι** παρὰ τὸν μόνον est subduco, interuerto. **Lucian.** de Prometheo, ὅς πλὺν νομῶν τῶν κρητῶν ἐγχευόμενος, ὅπως ἀπαπλῶν ἐκρίνω, ὡς αὐτὸς μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελείπει, τὸ καλλωπίζω. **Δία δὲ πρῶτον.** καλλωπίζω, honesto, orno. **Gregor.** in secundo ἵπλ. μὴ ἀνδρὶ σέφω μὲν ἀγαθὸς, μηδὲ μύρων ἀχύναις τραπέζας, μηδὲ πρόδουρα, καλλωπίζω μὲν. **καλλωπίζομαι,** efferor, glorior, mihi placeo. **Xenoph.** de equo feroci, σκέλι ὑγρὰ μετωρίζα, ἀνατάνα ἄνω πλὺν ἔραν, ὅταν καλλωπίζηται. **Plutarch.** in conuiuio sapientum, τότε δὲ προφανέστερον ἐκαλλωπίζετο λιτότητι καὶ σωφροσύνῃ διαπάνης, id est plausum & gloriam captabat, atq; aucupabatur. **Ponitur & pro ἐνδείκνυμαι,** id est artem ostento. **Plato in Protag.** ἰσοπρόβου γὰρ βέλους αὐτὸν τῷ περὶ πρῶτον, καὶ τῷ ἵππῳ ἐνδείκνυμαι, καὶ καλλωπίζομαι, ὅτι ἐξασαὶ αὐτὸν ἀεργεῖν ἀκμῶν. **In Sympol.** pro ornari, & excoli dixit, ταῦτα, δὲ ἐκαλλωπίζομαι, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ᾦω, Itaq; vestitu me exornaui, & honestaui. **καλλωπίζω.** Inde καλλωπιστής, cultus, & elegantiae in vestitu nimium studiosus.

R ǔ

ὅτι ὡς νοσοκομίαι καὶ ἰατρῆαι δὲ κοινὰ ἡμῶν ἐμμελοσόφημα, nequaquā dolori-
 bus iis laborantibus, è quibus medicationes, & ægrorum curationes
 natae sunt. in quibus disciplinis vulgo philosophamur, hoc est stude-
 mus & philosophandi tempora conterimus. πονῶμαι, labore confi-
 cior, & lassescō. Χίωρ μάξιθι, πεπνημύνοι γὰρ οἱ Ἕλληες πλεονονίῳ καὶ χαλεπῇ
 στρατείᾳ, δεξαμύλων αὐτῶς τῇ βυσαντίῳ, ἐγνωσαν διαρπάσαι τὴ πόλιν. de iis lo-
 quens qui cum Xenophonte è Perside redierunt. πονῶ etiam labo-
 ro, id est labore & diligentia conficio. Idem de eodem Basilio, καὶ τὰ
 πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς τῇ πνημύνῳ ἐτέροις πλὴν ἡμιώτιστα. hoc est, opera eius il-
 laborata, & obiter aliudq; agendo facta, aliorū elaboratis erant prae-
 stantiora. Gorgias, τὸν γὰρ τῷ πειροχομύλῳ βίῳ πόντος ἐπ' ἀρετῇ πεπνημύνης ἀ-
 πρῆται, labores exhaustos. sic Lucia. ἰπέφανι γού παύρων δακτύλων αὐ-
 τοῖς εἶναι πάντα πνεῖδι τὸν πόνον τωτον. Verum in verbis Gregorii supra
 scriptis πὸν ἐκφάσιον καὶ ἀφθονον ὃ γεωργῶσι πηγαί, γεωργῶσιρ ἀντὶ τοῦ ἐκφύεσθαι
 πηδῶσι significare cenſeo. Qui enim semen aliquod aut frugem excolit,
 enasci eam facit, & quasi producit. Sic fontes oriri faciunt aquas sca-
 turigine sua abstemiis hominibus & victu parabili contentis, quibus
 scilicet ἀνέροτα πάντα φύεται. Ipse Gregor. alibi in eadem oratione de ne-
 gociatoribus scelestis loquens qui penuriam annonae negociando mo-
 liuntur ac machinantur, τικρῶσι δὲ τὸν καιρὸν, καὶ καταπραγματίζονται τὸ ἐνδύας
 (vel fortasse τὸ ἐνδύων) ὃ γεωργῶσι τὰς συμφορὰς. ac si diceret, colunt ca-
 lamitates, messemq; è sterilitate faciunt. Hippocr. aliter ad Demage-
 tū scribēs, ὅλος ἀνθρώπος ἐκ γενετῆς ὀσός ἐστι. τρεφόμενος ἀχρηστος ἰκέτης βοηθείας, αὐ-
 ξανόμενος ἀτάκταλος, ἀφρων διὰ χρεὼς παιδαγωγίης, θρασὺς ἀκμάζων, πρᾶγμαζων δι-
 κτηρὸς. τὸν ἰδίον χρόνον ἀλογισίη γεωργίᾳ, τέπορα vitæ suæ colēs & possidēs.
 vel vita potius temeritati ratiois exforti. hoc est, messē faciēs nō ra-
 tionī sed sensibus, τὴν ζωὴν κατὰ πρᾶξιν ἀλογισίως. Διαπνῶ etiam καὶ διαπνῶμαι
 dicūt ἀντὶ τῆς βλάζομαι, id est elaboro, expolio, cōficio. Isocr. πρὸς φίλιπ-
 καὶ γὰρ ἢν ἐλπίσω ἡ, ὃ μὴ δυνάμει τὸν αὐτὸν ἔσθην γράται τοῖς πρῶτον ἐκδεδομμένοις,
 ἀλλ' οὐδ' ὑπεργράτην ἔδωμαι χαρίεντως τοῖς βλάζομαι. ὃ διαπνῶν δυνάμει. Sic
 Plato saepe vsus est pro excolo. Xenoph. ἔκωλεω δὲ πάντα διαπνῶμενοι, id
 est summo labore efficientes. Διαπνῶμαι, δὲ πρὸς ἡ κατὰ γίνομαι καὶ ἐνδύω, ὃ
 ἀχολῶμαι. Aristot. in tertio de gener. οὐδὲν δὲ τὸ ἀξένων εἶναι διαπνῶν πρὸς
 τὰ τέκνα. καὶ αἱ μέλιται τωτον πηδῶσι. Idem, πάντα γὰρ ὅσα πρᾶγματίζονται πρὸς τὰ
 τέκνα, πρὸς τὸν φαινόμενον δικαίον διαπνῶν γόνον, satagūt, & cū labore occupa-
 ta sunt. Διαπνῶ δὲ σῶμα ἀντὶ τῆς ἀσκῶ καὶ γυμνάζω. Plut. τὰ δὲ σώματα τὸ πρὸς
 νωρ δρόμοις ὃ πάλας διηπόνησεν. Idē ferme vsus est in ἐκπνῶ & ἐκπνῶμαι.
 Aristot. Probl. sect. iiii. διὰ τί πλεῖστον πρῶτον ἀνέριμα τὸ ζῶον δὲ ἀνθρώπος; ἢ ὅτι
 ἡμεῖς ἐκπνῶ τὴν τροφὴν, labore conficit. Idē in ix. de histo. de hirundine, ἔστι
 καὶ τὴν τροφὴν τὴν τέκνων ἐκπνῶν ἀμφοτέρω. διδῶσι δὲ ἐκατέρω, διαπνῶσά ἑαυτοὺς
 καὶ

γεωργῶ.

Διαπνῶ
διαπνῶμαι.

ἐκπνῶ
ἐκπνῶμαι.

προσελθόντες, ἵνα μὴ δις λάβῃ· καὶ πλὴν κότερον τοῦ πρώτου αὐταὶ ἐκβάλλουσιν· ἐκ τῆς
 ἐξουσίας laborare satagereque dixit. idem quod διακρινόμενα. Xenoph. οὐχ
 ἔστι μαχηόμενοι· μελέποντες πάντες οἱ, τοῦτο ἐκπνεύουσιν, hoc meditantur & exer-
 cent. Apud eundem, ἐξουσιάζουσας δὲ εἰρηνοδίας δὲ ἐκπνεύουσιν τὰ σφύματα, pro-
 pter corpora labori assuefacta. Et alibi, ἐκπνεύουσιν οἱ πόντες, qui pe-
 dibus iter facere assueverunt. ἐπὶ τοῖς ἐκπνεύουσιν dicta sunt. Idem, ὁ μὲν καὶ
 λαὸς ἐπὶ πόλιν νομίζῃ, προσδύμους ταῦτα ἐκπνεύουσιν· ὁ δὲ ἀρχὴν ἔχων, πόντες ἀπεχόμε-
 νοι, id est exercentes & meditantes. Alibi, μαρτυρία δὲ ἐν μετρίᾳ διαίτῃ
 αὐτῶν, καὶ οὗ ἐκπνεύουσιν πλὴν διαίτης, id est quod cultum vitae genus te-
 neant, & labore exercitatum. Synes. ὡς τὰς ἀρχὰς ἐκπνεύουσιν. Sic Iosip. con-
 tra Appionem, πόρῃ δὲ ἀγαθὴν νομίζουσιν, ταῦτα ἐκπνεύουσιν. Ex his (ut
 opinor) exemplis ad usum commodum verborum condoceri pos-
 sumus. Quare loca auctorum complura in enarrandis huiusmodi
 verbis dictionibusque aliis citare interdum institui, ut quisque iudicium
 suum sequatur, nec auctore me utantur qui rectius iudicauerint. καὶ καταπονῶ
 τὰ κτλ., labore conficio, & domo, superoque. Et καταπονέμαι, labore ætῶ
 naque conficior, & fatisco. ὑποτυπώω & ὑποτυπώωμαι est informare
 rem aliquam, hoc est summaria descriptione designare. quod & πρὸς
 γράφει dicitur. de quo verbo supra dictum est. Aristot. in pri. Ethic.
 προηγχομένη μὲν ἀγαθὴν τάντη· δὲ γὰρ ὑποτυπώωμαι πρῶτον, εἰ ὅς ποτε ἀναγνώσκει·
 εὐξείῃ δὲ αὐτῶν εἶναι προαγαγῆναι καὶ διαρτῶσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ προηγχομένη.
 Idem in sexto τῇ μετὰ τὰ φυσ. πρὸ δὲ οὕτως τὸ λέγει καλῶς σκεπτόμενος, ὑπο-
 τυπώωμαι πρῶτον πλὴν ὅτιαν τι ὅστις, id est si primo constituerimus, & cir-
 cumscríberimus quid sit substantia. Galen. ad Glauco. in principio,
 ἐξέωμαι μὲν γὰρ ἡμᾶς ἰαμάτων ἵνα καθόλου μέθοδον ὑποτυπώωμαι. Cicero in
 Orat. Ac primo informandus est nobis ille, quem solum quidam vo-
 cant Atticum. Sic Quintil. Vnus liber accedet, in quo orator ipse
 nobis informandus est. Cicero pro Quintio, Neque tamen verba mul-
 ta faciam: propterea quod ab eo qui ante dixit, informata causa est.
 Et in Finibus, Et erant summatim dicenda, quibus quasi informatum
 est quid hominis natura postulet. Forma est, quam τύπος illi dicunt, τύπος.
 ex qua exprímuntur simulachra. Cic. in Epist. Quod ad me quasi formā
 cōmuniū temporū totius reip. misisti expressam. Vnde διατυπώωμαι ἡμα-
 & διατύπωση, informatio. Basil. de vita solitaria, ἀμαθὴς δὲ εἶναι δὲ ἄνθρωπος
 πόντες διδασκάλους, ἐπὶ τοῖς ὑποδείγμασι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θεᾶς διδασκαλίας ἐγγί-
 νομενὰς διατυπώωσαι. τύπος & ὑπογραφαὶ descriptiones sunt minus exacte
 ὅς ποτε, ut inquit Gell. lib. primo. Cicero de Orat. Philosophi denique
 ipsius, qui unus omnia profitetur. Est tamen quædam descriptio, ut is,
 qui studeat omnium rerum vim, naturam, causasque nosse, & omnem
 bene vivendi rationem tenere & persequi, hoc nomine appelletur.

dens, qui etiam ἀντιπρόθεος dicitur, quo Greg. utitur, ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ. Dicitur de homine moroso, aspero, & nulla comitate. Plato in Thæet. καὶ μὴν τοὶ ὧς ζώοντες σκληροὶ γε λέγεται ὁ ἀντιπρόθεος ἀνθρώπους. unde Refractarius **Refractari⁹**, nomē ductū est ad verbū effictū, quo etiam Cicero ad Atticum usus est, genus dicendi refractariolum appellans δὲ δίκανικόν. Dicitur & ἀπαικῶς. Διαχειρίζω δὲ διοικῶ, administro, rego, gero. quod etiam χειρίζω **Διαχειρίζω** dicitur. Demosth. πάντων ὧν διακχεῖται, καὶ περὶ τούτων. Aristotel. in sexto Politic. ἐπεὶ δ' εἶναι τὰ ἀρχῶν καὶ μὴ πᾶσι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀνάγκη ἐτέρων εἶναι τῶν λιπομύλων λογισμῶν καὶ προσοδυωσέμεν. Polyb. ταῦτα χειρίζεται διὰ τῆς συγκλήτης. Διαχειρίζομαι, δὲ φρονέω ὁ ἀρχηγός. Herod. libro tertio, εἰδὼς δὲ ὁ χιλιάρχης ἀδυνάτοισιν ὅτι δύο διακχεῖται βασιλέας, καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἰκοῖς διακχεῖται, ἐπιστὰς τῶν δαματίων τῶν σκεῆθων, & reliqua. Plutarch. καὶ μέλλοντες τὸν πέριχον διακχεῖται, ἀρχὴν ἔχει & cætera. Usus est Lucas cap. quinto Act. Apostol. Dicitur & Διακχεῖται ὁ διακχεῖται **Διακχεῖται**. Idem, ἐν τῇ γὰρ μέντοι ἐπὶ τῶν ἀποστόλων διακχεῖται, περὶ διακχεῖται γένεσιν δὲ περὶ τῶν, **Διακχεῖται** τῶν καλέσοντας αὐτοὺς. Idem, φαρμάκοις ἐπιχειροῦσι διακχεῖται τὸν ἀνδρα. μεταχειρίζομαι δὲ διαχειρίζω καὶ διοικῶ. Plutarch. ἐν τῷ, ἐκ τῆς πεισθ. πολιτ. καὶ θάπτεται ἢ συνὶ νῦν ἀθλῶνσι μεταχειρίζεται τῇ θύλῃ ἀρετῆς πάγος βουλῆς ὑποστάσιον. Significat etiam manu attrecto, vulnus tracto, manu medicor. Lys. περὶ τῶν ἐκ τῆς γελίας, ζητεῖν καὶ τὰς φιλοσοφίας ὅπως ὥς ἀλυπτότατα μεταχειρίζονται τὸ συμβεβηκός πάσι. Plato in Gorg. μεταχειρίζεται ὡς ἀδικούσας dixit, pro in eum animadvertere. μεταχειρίζεται δὲ σῶμα, verbum est funebre, quod apud Isæum. προχειρίζεται, promere, edere, ante oculos ponere. Synes. Herculi. ὁρᾶν τὴν ἀπόρτη δούλην, τὴν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς διαθέσεως εἶναι, προχειρίζομαι τῇ μνήμῃ, καὶ ἐμβομβῆμον τῶν ἀποσῶν τὴν θαυμαστὴν γλῶσσαν καὶ τῇ ἰσχυρῇ σελήνῃ, conditam in pectore meo tuam formam, quam olim coram intuitus sum & summo affectu amplexus sum, memoria nunc expromente atq; repræsentante. προχειρίζεται etiam deligere, designare, ad aliquid faciendum sumere & eligere. Polyb. de captivis Romanis loquens qui sunt ab aliis ad se luendos missi, τῶν δὲ προκχεῖται μὲν δέκα τοὺς ἐπιφανεστάτους. Et paulopost, εἰς τῶν προκχεῖται ἐκ τῆς ἐκ τῆς χάρακος, πάλιν ἀνέκαμψεν. Diod. καὶ μνηστὴς ὄντων τῶν ἡνὶ γένει διακχεῖται τῶν ἀρχῶν, προκχεῖται εἶνα τὴν ἐλπίδα διακχεῖται ὄνομα, τούτῳ συγκατασκήναι τῶν βασιλείων. Idem, διότι τῶν ἐλπίδων προκχεῖται μὲν ἐκατῶν, διὰ τῆς ἀπείρου εἰς τῶν Ἀσίων μετὰ τῶν ἰκανῶν στρατιωτῶν. Plutar. in Galba, τῶν ὑπάρχοντων δικέτας δημοσίου προκχεῖται μὲν, τὰ δόγματα κομίζοντας τῶν ἀντιγράφων, designantibus, deligentibus. Plato de Legibus, διὰ γὰρ ταύτης φανερὸν ἵστεον εἶναι τὸν προκχεῖται μὲν ἐν τῷ λόγῳ ὑφ' ἡμῶν, μέγιστος ἂν πρὸς τὸν διόρ ἀνέκταται. In Actis Apostolorum capite vigesimo secundo, ὁ διὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προκχεῖται σι

γινώσκει τὸ θέλημα, αὐτῷ, **Deus patrum nostrorum delegit te. Et cap. vi. gefimosexto, εἰς τὴν γὰρ ὥφθη σοι προσχερίσθαι σε ὑπεκρίνω καὶ μάστιγα ὡς**
κυρῶ. **εἰς, vt te designarem** **κυρῶμαι** etiam vt **κυρῶ** dicitur pro **firmitate**, **cō-**
κυσμῶμαι **stituo, decerno. Plato in Gorg.** εἰ δ' αὖ ἐροίτο, πῶς δὲ λογιστικῶς τίνα καλῶς
 τέχνῳ, ἔτι μὲν αὖ οὐ καὶ αὐτῇ ὅτι τῇ λόγῳ πᾶν **κυρῶ** μὲν. **Idem, εἰ μὲν λέγοντες**
 ὅτι καὶ ἡ ἀστρονομία λόγῳ **κυρῶ** τὰ πάντα. **Et rursus, τυγχάνει μὲν γὰρ ἔσθαι,**
κῦρσις. **ἡ χρηστική τῇ λόγῳ τὰ πάντα διαπραττομένην τε καὶ κυρῶ**. **Vnde fit** **κῦ-**
ρσις, rata fides & confirmatio, vt κῦρ de quo supra dictum est. **Idē,**
καίρω καὶ **καίρωμαι** **καίρω** etiam **καίρωμαι** dicun-
 tur. **Alexand. in Probl.** οἱ δὲ **καίρω** μὲν οἱ τοὺς **καλῶς** καὶ **ἀγαθῶς** τὰς ἀρε-
 τὰς, ἰδὲ οἱ τὰς **μαχάλας**. **Idem, Διὰ τὴν καίρω** μὲν ἀθρόως καὶ **σφοδρῶς**, ποτὲ
σφοδρῶς. **ἐκλύοντα.** **σφοδρῶς σφοδρῶμαι** pro **ἰσχυρότερος** εἰμι ἢ **σφοδρῶς**. **Idem in**
σφοδρῶμαι. **primo Problematum,** ὁ δὲ **ἀντιμῶ** Διὰ τῇ συνῶν **χωρίων** διαβαίνων **ἰσχυρότε-**
 ρος ὅτι ἡ δὲ δι' ὀρυγνύων, οὐ συνάγουσιν αὐτῶν εἰς ἓνα τόπον τὸν μᾶλλον ἐαυτῶν γενέ-
 σθαι, καὶ **μεγαλύνεται** καὶ **σφοδρῶς**. **Idem alibi, Διὰ τὴν συνῶν** μᾶλλον αἰ-
μεγαλοφρονῶ **δοῦναι σφοδρῶνται.** **μεγαλοφρονῶ** **Xenoph. in sexto ἐπιδιωκῶ,** **μηδὲρ με-**
μεγαλοφρο- **γαλοφρονῶν ἐφ' ἑαυτῶν.** **μεγαλοφρονῶμαι** **Plato libro septimo de Repub.**
νῶμαι. **ἔπειτα καὶ γενόμενος** ὡς νῦν ἔχει, ἐκ αὐτῶν πᾶσι ταῦτα **μεγαλοφρονῶ-**
μενοι. **Iulius. Αλυσίω, de Sylosonte loquens & Dario, εἶτα ἐπὶ τῇ Δα-**
ῖῳ μὲν ἐμεγαλοφρονῶ, **μεγάλα**, αὐτῇ μικρῶν νομίζων ἀποδιδωκέναι. **Συλοσῶν δὲ**
ἰσχυρῶν. **ἐλάμβανε χάριν.** **ἰσχυρῶν, relinqui, restare. Greg. ἰσχυρῶν** δὲ
 τι ἐν αὐτῶν μικρῶν λείπεται. **ἰσχυρῶν, relinquo, & reliquum facio, acti-**
ue. Isocrat. in Euag. ἡ γὰρ μὲν τῇ ἡδονῶν, ἀλλ' ἐκ ἀγρόμυθος ὑπὸ αὐτῇ, ὁλί-
 γοις πόνοις πᾶσι ξασύνει κτώμεν, ἀλλ' ἐκ διὰ μικρὰς ξαθυμίας μεγάλας πόνους
 ὑπὸ ἀγρόμυθος. **Demosth. ἰσχυρῶν** γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἅμα μὲν ξασύνει, ἅμα
 δ' αὖ γένοιτο, **& reliqua.** **ἰσχυρῶν** ἀνός, **absum, discedo. Xenoph. καὶ ἐκ**
ἰσχυρῶν Σωκράτους ἐκ μὴ ἢ ἀναγκαῖον. **ἰσχυρῶν** etiam dicuntur οἱ ὑπε-
ῖσχυρες τῇ δρομέων. **quia ἰσχυρῶ relinquo significat, hoc est præce-**
do, anteuerto, excello, præsto. Apud Isocrat. τοσοῦτον **ἰσχυρῶν** ἢ πόλιν
 ἡμῶν τὴν ἄλλαν ἀνθρώπων πρὸς τὴν φρονεῖν, ὥς δι' ταύτης μαθηταὶ τῇ ἄλλων δι-
 δάσκαλοι γέγονασιν. **Lyf. τῶν τοίνυν ἄλλων στρατῶν καὶ φρεσῶν ἐδεμῖας ἰσχυρῶν.**
Isocrat. in Plataico, ποίας γὰρ ἐσβολῆς ἰσχυρῶν τῇ εἰς πῶς πόλιν ταύτην
 γενησύνει. **ἰσχυρῶν, ignarus sum, hoc me latet. Lyf. ὑπὲρ τὴν ἑρα-**
 οῦσαν φόνον, μετὰ δὲ ταῦτα χρόνον μετὰ διανομῶν, ἢ ἐμὲ καὶ **ἰσχυρῶν** καὶ
 ἐμαυτῶν καὶ, προσέρχεται μοι τις, **& cetera. Significat etiam imperitus sum,**
non discō, non assequor. Isocrat. πορὶ ἀνδρόσεως, ταῦτα λογίζομενοι, βῆ-
 λοντὴ μετὰ καὶ τὴν παλαιὰς ταύτης, ἢ ἐδ' αὖ ἐγὼ φανέην **ἰσχυρῶν**, ἀλλὰ πᾶσι
 χαρισέσθαι δόξαν ἀληθῆ. **ἰσχυρῶν** etiam est inter abiectos & viles existi-

mari. Idem πρὸς φίλιππ. καὶ θέλω ἄρ' ἐμαυτὸν δεῖν ὅν τις ἀπληρομύσει, ἀλλ' ὅν τις προσέχῃ τῷ ἄλλῳ. **Ἀπληροπᾶμαι** etiam dicitur pro inferior sum **ἀπληροπᾶ** certamine, & a praeuertente relinquo. **Plutarch.** ἡττήθησαν οἱ ἑλπίοντες ὅν ῥ' παρ' νομα. λαίρ, καὶ ἀπληρομύθησαν δειόντων, ὡς δ' ὁ ἡμερῶν ἀπελεύθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. **Ἀπολέπω, absum.** **Isocrat.** in Areopag. καὶ ἡλλάκις δὲνα παθόν **ἀπλέπω** περ, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐχάταις συμφοραῖς περιπεσῆν. ἀντὶ τοῦ παρ' ὀλίγον ἔλθον περιπεσῆν. **Significat etiam numerum non impleo** ἐλάττω ἐμὶ. **Plutarch.** in Demetr. ἦν δὲ τότε ἀντίγονος μικρὸν ἀπολέπωντα γεγονώς ἐτι ὀγδοήκοντα. **Quæ duo significata habet etiam verbum ἀπδέω.** Idem in **ἀπδέω** eodem, μυριάδας δέκα διχιλίῳ ἀνθρώπων ἀπεδέσας, id est octo & nonaginta milia hominum. Idem in eodem, ὁ πλίτας διχομύνη ὀλίγον διχιλίῳ ἀπεδέοντας ἀντὶ τ' ἐλάττω. **Διχιλίῳ, paulo minus duo milia.** **Aristot.** καὶ ἐπὶ τῷ ἡλὶ ἀπεδέοντα ἐλάττω. **Lucian.** φίλιας δὲ πλεονεξίας ἀπεδέοντες. **Herod.** ἀνὸς μεγίστης διαφθοράς, γνώμη καὶ ῥώμη μηδ' ἐμὴς τῇ ἀρχαίων ἀπεδέσσης, **exercitu nullo antiquorum inferiore.** **Paus.** in Corinth. τὸ ἡσκληπιὸς τὸ ἄγαλμα, μεγέθεσσι μὲν τοῦ Ἀθηνῶν. ὁ λίμπις διδὲς ὕμῃσιν ἀπεδέ. **ἐλλάπω** δ' ἐλλά **ἐλλάπω** πρὸς καὶ σοφίσκομαι τῇ πρὸς ἀγμάτῳ δῖον, ἐλλάπω ἡλλά φησὶ ἀρετῇ, καὶ ἐλλάπω ἐγὼ βιβλίῳ, ἀντὶ τοῦ ὅθεν ἐμὶ, καὶ ἀπεδέ. **fic enim Xenoph.** vsus est. **ἐλλάπω** etiam vices implere nequeo, non exacte facio. **Isocrat.** in Nicocle, φημὶ δὲ πρὸς τὴν ἑκάστον ὕμῃν ἐφ' οἷς ἐφέσκηκεν ἐπιμελῶς. καθ' ὁπότερον γὰρ ἀνὸς ἐλλάπῃ τὲ δὲ τῶν ἀνὰ τὴν κακῶς ἔχοντα πρὸς πρὸς. **Apud Aristotel.** ubiq. τὸ ἐλλάπῃ **opponitur** ὅθεν ὑπερβάλλῃ, & ἐλλάπῃ τῇ ὑπερβολῇ. **Significat etiam ἀπλάπῃ καὶ ἀπλάπῃ, id est abesse. vt Idem,** ὁ δ' ἐπιχαίρει καὶ τὸ πρὸς ἐλλάπῃ τοῦ ἀπλάπῃ τοῦ ἀπλάπῃ, ὡς καὶ καίρει. **ἐλλάπω, deficior, cum genitiuo.** **Andocid.** καίτοι γε ἀνδρείας καὶ προθυμίας ἔδεν ἐλλάπῃ, **Qzq. nec virtute, nec prompta voluntate deficeretur.** **Xenoph.** καὶ μὲν δοκῶμεν ἀφελῇ πλείονα ἐπὶ τῇ ἰπτικῇ συναγωνιζόμενοι, ὅτε προθυμίας ἔδεν ἐλλάπῃ, **nihil reliqui nobis faciemus ad summam promptitudinem.** **Cum accusatiuo enim iunctum** τὸ ἀπλάπῃ **significat.** **Lucian.** καὶ ὀγδοήκοντα, ἐπὶ τῇ ἐλάττω δὲ εἶδον, **vita excessit.** **ἐλλάπῃ, τὸ ἀπλάπῃ, assequi nequeo, efficere nō** **possum.** **Xenoph.** πρὸς ἰπτικῇ, πολλοὶ γὰρ ἐπὶ δὲ τὸ μὴ δυνάσθαι, ἀλλὰ δὲ τὸ ἀπλάπῃ εἶναι, τῶν ἐλλάπῃ. **id est fossam perfultare, & in tumulos affilire nequeunt, quia insueti sunt.** **Significat etiam cedo, & paria nō facio.** Idem, καὶ φιλονεκτῇ ἐπὶ τὸ μὴ ἐλλάπῃ δὲ τῷ τῶν ὀφειλόμενων ἐαυτῷ. **ἐπλάπῃ sic græce construatur, vt latine deficere.** **Athen.** ἐπλάπῃ δ' ἐπλάπῃ ὅτε καὶ ἡμέτερος ἐκτίθειτο βουλὴ δέω, **tempus me deficeret.** **Iungitur & datiuo.** **Synes.** ὅτε ἐπλάπῃ σφαλῶται ὅθεν δέω. **Plato accus.** in Politico, ἐπλάπῃ δὲ μὲν ἐκ τῶν ὅτε ἐπλάπῃ νῦν δὲ, τὸ ἐπιμελῶς ἐπέλιπε ἀνθρώπους. **Inde ἐλλάμ** **ἐλλάμ** **μα, & in plurali ἐλλάμματα sunt quæ Latini reliqua vocant, hoc est, qđ reliquum est pensionis non persolutæ.** **Synes.** πνυλμύς, νῦν ἀδρόας ἐκ

- πέμπω ἐπιστολὰς, αἷς καὶ ἕ μόνον ὥσων φόρων ἐλλείμματα ἀποδιδῶ, μακροχρόν, ἀλλὰ καὶ προστινικῶν σοὶ ἐβόλομαι. id est tāq̃ tributorū reliqua. ἐφοδῶ, per curro, lustro, obo. Plutarch. ὃν ὡρῶ, ἡ πρεσβυτέρη πολιτῶν, ὥσων ἢ πρὸ κεφαλῶν ὁ ἀλέξανδρος πρεσβύτερον ὄντα μὴ κελεύμεν ὡς ἴσθαι, ἑτέροις ἐπαρχῆτο πρὸ φθι μάχης ἵπποις, ἐφοδῶν τὴν φάλαγγα, καὶ καθιστὰς τὴν τάξιν. Idem πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον, ὃν ἀπαμεινώνδας πρὸς ἰορτίω ἵνα καὶ πόρῳ ἀναμύτως ἦν ὁ κινδύων ῥυέντων, μόνον ἐφῶδεν τὰ ὅπλα καὶ τὰ τέχνη, νήφαρ λέγων ὅτι ἀγρυπνῆν, ὅπως ὅτι τῶν ἄλλοις μεθύει καὶ καθύπαι. Dicitur & ἐφοδῶμαι. Xenoph. in secundo ἱλληνικῶν, ἐξεκάθοντο δὲ καὶ οἱ ἵπποις ὃν ὡρῶ ὡς ἴσθαι. τὸς πᾶσι ἵπποις, καὶ τὰς ἀσπίδας ἔχοντες, καὶ δὲ ἀπὸ τῶν ἐφοδῶντο μὲν ἀφ' ἑωρῆς σὺν ταῖς ἀσπίσιν καὶ τὰ τέχνη. τὸ δὲ πρὸς ὄρθρον, σὺν τῶν ἵπποις ἀπὸ φοβήσεσθαι μὴ ἐπαυροῖσιν. Et ἐφοδιάω, munus obeūdi vigiliās, & excubias inspiciendi. Polyb. de statuiis Romanis loquens, ἡ δὲ ἡ ἐφοδιάω τῶν ὡς τῶν ἵππων ἀνατίθεται. Idem, οἱ δὲ προκριθέντες ὑπὸ τῶν ὁρῶν ἐκ φθι πρὸς τῶν ἵππων ἐπὶ τῶν ἐπαυρῶν διαλάχουσι τὰς φυλακάς, πορεύονται πρὸς τὴν χιλίαρχον, καὶ ἡραφῶ λαμβάνουσι πόσους καὶ πόσας ἐφοδεύσαι δὲ φυλακάς. Et ἐφοδοὶ dicuntur οἱ ἐφοδεύοντες, quos circuitores Latini vocauerunt, vigiliarum recognitores. τῶν δὲ ἐφοδῶν ἕκαστος ἅμα ὡρῶ φωτὶ πρὸς τὴν χιλίαρχον ἀναφέρει δὲ σὺν δόγματι. Genere autem foeminino significat impetū aggressorium, & infestū incursū. Idem, τὴν φθι ὅλως φάλαγγον ἐφοδῶν καὶ προσβολῶν. Greg. ἀντιπῶ ἐπιχερμάματ' dixisse videtur, cum inquit, τί γὰρ πᾶσι ὑπὸ τῶν δόγῳ, ἔπῳ ὅλως ταῖς λογικαῖς πεισθῆς ἐφοδοίς; id est, si argumentis speras deum comprehendere te posse. ἐφοδῶ etiam apparatus, & instrumentum. unde ἐφοδῶν, τὸ ἡ δὲ ἀνάλωμα, hoc est viaticū. & per metaphorā ἡ ἀφορμὴ πρὸς ὃ. Libanius in Declamat. τὸ ποσειδῶνος εἶναι πᾶσι, ἐφοδῶν αἰς δὲ ἀδιν καὶ ἔχων, id est occasionē atq̃ procliuatē. Demosth. πρὸς φορμ. ἐφοδῶν λαβὼν δὲ τὴν συγγραφὴν τῶν κελῶν, Ansam & occasionē causamq̃ arripiēs ex syngraphē verbis. Inde ἐφοδιάζω, viatico dono. Herodot. in Calliope, τὰς λυσάμενοι πάντας ἀπὸ πέμπουσι ἐφοδιάσαντες ἐς τὰς ἀθῶνας. Quod Gregor. pro baptismo donare morientē dixit, ὃν ὡρῶ αἰς δὲ ἁγίον βῆμα, hoc est salubri viatico, ἕως ἡ μάχης βαπτισῶ καὶ ῥηματιζῶ, τὸ μὲν, ὅπως ἐφοδιάσει ἐλθονακοῦντ' ὡρῶ, τὸ δὲ, ὅπως ῥηματιζῶ. ἐφοδιάζομαι, viatico donor, viaticor, hoc est viaticum sumo vel accipio. Idem alibi, χρῆσαι παρ' αἰγυπῶν σκόβη χρυσῶ καὶ ἀργυρῶ. μετὰ τῶν ὁδῶν ὁδῶν. ἐκ τῶν ἐλῶ λογιῶν ἐφοδιάσθαι. Xenoph. in primo ἱλληνικῶν. ἐκ χίον πινταδραχμίων ἐκαστος ἡν νῶν ἐφοδιασάμεν, pro viatico exigens. Plaut. in Menech. Aestive admodum viaticati sumus. hoc est ὡς ὃν δέρε ἐπισιζοῦμεθα, ἐφοδιασάμεθα. κινδυνῶμαι etia vt κινδυνῶμαι dicitur, nō eadem tamen significatio ne. Demosth. πρὸς τὴν σιφαν. ἐν τίσιν οὐκ σφοδρόν εἶναι τὸν ῥήτορα δέει; ὃν δέει ὡρῶ ὅλως ἡ κινδυνῶνται τῇ πόλει, cum ab aliquo periculum impendet quē

ad summam rerum pertinent. Idem, Δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει
 λαοῦ κινδυνεύειν etiam dicitur, quod cum periculo probatur aut susci- Διακινδυνεύει
 pitur. Isocrat. in Busyr. καὶ ἱατρικῶν θύελλων ἐπικινδύνει, & Διακινδυνεύουσιν οἱ
 φαρμακοὶς ῥωμύλῳ, id est ex periculo petitis, ut Fabius loquitur. Greg.
 Οὐ δὲ ὁ δῖος δὲ κινδυνεύουσιν, καὶ δὲ προκείμενον, ἢ ἄλλα προφρονούμεναι, πρὸς
 αὐτὸν μόνον βλέπω. Thucyd. in secundo, οἷς ἢ ὧν τὰ μετὰ βολὴν ἐν τῷ
 ἐν κινδυνεύεται ἑὸν ἢ πᾶσι, Quos manet in contrarium mutatio, qui-
 bus imminet mutationis periculum. Dicitur etiam παρακινδυνεύει παρακινδυνεύει
 νορ ut Διακινδυνεύουσιν, qđ periculose suscipit, qđ periculosum est tra- νδυνεύει
 ctatu. Plut. ἂν δὲ μήτηρ ἢ καὶ σαρκοῦ γυνὴ ἐμφρων, πρὸς ἐπὶ τῇ νύμφῃ αὐτῇ, χα-
 λείῳ καὶ παρακινδυνεύουσιν αὐτῇ ἐπὶ τῇ ἐνδοξίᾳ. Lucian. Λύων γὰρ τὰ
 πεμπόμενα βιβλία, ἢ ἔννοιαι ἐπισφαλές καὶ παρακινδυνεύουσιν, κατὰ τὴν, ὡς
 ἡμετέρας διὰ δὲ δέος ἔχοι τὰς πεμπόμενας. Sic Demosth. etiam & Grego.
 vñ sunt. παρακινδυνεύω, temere vel audacius periclitor. Plutarchus in παρακινδυνεύω
 Cesare, ὅπως μὴ παρακινδυνεύσωσιν ἐν τοῖς πολλοῖς καταψευδόμενοι. Ne peri- νδυνεύω
 culum adirent a populo si damnassent. Eandem habet significatio-
 nem ἢ πᾶσι ἐν τῷ παράτολμος. ut apud eundem in Demetr. ἢ δὲ καὶ
 τὰ παρατάτολμος ὁ στρατηγός, καὶ βεβιωτὴς ἀσελγής. Alibi, ἂν μὴ ἀνδρώδης
 ἔσται καὶ παρατάτολμος. Et in παραβάλλομαι & παράβολος. Quintil. in secundo,
 Nec enim opus esse probatione, aut dispositione, sed sententiis gran-
 dibus, quarum optimaquæq; a periculo petatur. ὡς ἐκείνη ἢ βελτίστη
 παρακινδυνεύει. vel, ὡς δὲ ἔστι ἢ βελτίστη, ὅτι μάλιστα παρακινδυνεύει
 τὰ. Periclitari verbum latine huic quodam modo respōdet cum ac Periclitor.
 cufatiuo iunctum. Cicero pro Quintio, Omnia circūspexit Quintius,
 omnia periclitatus est. Et alibi, Periclitādæ vires ingenii Cæs. cur de-
 nique fortunam periclitaretur; τὸ γὰρ ἕνεκα τοῦ τύχης ἐπικινδύνως ἐκπερῶν;
 ἐπὶ τῷ γὰρ αὐτῷ ἢ τύχῃ παρακινδυνεύουσιν; κινδυνεύω τὸ τῷ τῷ παράτολμῳ. ut κινδυνεύω
 latine hac re periclitor. Theophr. in nono, ἂν γὰρ ὁφθαλμοῖς ἐν τῷ ἀρρολογίᾳ
 τὸν κατὰ τὸν ἀρρολογίαν, κινδυνεύει τοῖς ὁφθαλμοῖς. κινδυνεύω τὸ ἐγγίζω, & videor.
 Plato libro septimo de Repub. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλεῖσθαι ψυ-
 χῆς, κινδυνεύουσιν ἐγγύς ἢ εἶναι τῇ τῷ σώματι, prope est, ut sint natura si-
 mili cum corporis virtutibus. prope accedunt ut sint, vel esse videan-
 tur eadem natura. Synes. καὶ κινδυνεύουσιν πᾶσι ἐν τῷ. ὅπως εἰσὶ ἀνὸς παρα-
 δόντες λόγον τῇ φήμῃ, Iam prope in eo sunt, ut quosdam in opinionē ad-
 duxerint, aut sermone suo commoverint. Greg. κινδυνεύει γὰρ τῷ ὅτι
 χαλεπώτερον εἶναι δὲ κατὰ τὴν τὰ γὰρ, τὸ μὴ πρὸντα, κατέχευται. ὅτι ἂν ἀπελ-
 θῶσιν πλὴν θυμῶν ἀνακατέχευται, Prope est enim, ut dicam omnino dif-
 ficilius esse, vel atq; haud scio an difficilius sit. Significat etiam cau-
 sam dico, reus sum, in reatu sum, & in sordibus. Antiph. καὶ λέων. προσή-
 κα γὰρ τὸν ὑπὲρ προσδοσίας κινδυνεύοντα μηδὲν ἄλλῃ ἀκριβεστέρως ἐλέγχων

- φύλαξ. Periculum etiam latine reatus & sordes dicuntur a Cicerone. κινδυνός. κινδυνός etiam impersonaliter ponitur, pro eo quod est propemodum dixerim. Plato de Republ. libro quinto, συχνὸν γὰρ τὸ δῖον ἢ τῇ ἀπάτῃ κινδυνός ἡμῖν θεῖσιν γινώσκειν τὰς ἀρχοντας ἐπὶ ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων, id est fortasse autem. Cui verbo alia quædam similia sunt, hoc est impersonaliter prolata, quæ commodius alibi a nobis ut spero commemorabuntur. κινδυνὸν ποιεῖμαι, periclitor, cum periculo tento & aggredior. Isocr. in Plataico, μηδὲς οὐδ' ἡμῶν δέξασθαι μετὰ τῇ δικαίᾳ ποιεῖσθαι τὰς κινδύνους. λαμπρύνω, illustro, splendorē affero, clarum reddo. Aristoph. in Pluto, ἀντί γὰρ πολλὸν θζωμμάτωται καὶ λαμπρύνεται κόρας, id est ἀντίβλεπτε, videre coepit. λαμπρύνομαι, magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Aristot. in quarto Ethic. ἢ δ' ὑπερβολὴ μεγαλοπρεπείας, βασιλεία καὶ ἀπρόκαλία, καὶ ὅσα τιανταὶ ἐκ ὑπερβάλλουσιν ὡς μέγα πρὶ ἀδελφῶν ἢ τοῖς θεοῖς καὶ ὡς ἐπὶ λαμπρύνομαι. Idem πρὶ τῇ βασιλείᾳ, ἐν γὰρ τοῖς μικροῖς τῶν λαπανιμάτων πολλὰ ἀναλίσκει, καὶ λαμπρύνεται πρὸς μέγα. Significat etiam in alacritatem me compono, magnifice gestio. Xenoph. de canibus quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, αἱ δὲ ἀπαζόμενα τὰ τῶν, id est falsa vestigia consecretantes, καὶ ὑπερλαμπρύνονται ἐφ' ὅτ' ἂν τύχῃσι, σωφροῦναι ἑαυταῖς οὐκ ἐξαρπάζουσι, id est, supra modum caudæ motu, & assultibus alacres, vel magnificam spem prædæ in eo loco iacentis supra modum pollicentes. Phalaris ἡμιμορ. δὲ ἔπαρ' εὐκαὶ ὡς ἐχθρὸν μάλιστα μοναρχίας, ἐν ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τὰς εἰλῆς, ἐπαδὴ τάχιστα τὸν κατ' ἀρχὴν παρὰ τῶν δυνάμεων ἐπυχορ, ἐκ ἔχω πρὸς οὗς ἐλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισι. λαμπρὸς αὐτὸς est splendidus, clarus, πρὶφανής, luculētus, ἐξαισίῳ καὶ μέγας, lautus & splendidus, id est elegans, & μεγαλοπρεπής. Significat etiam vehementem, id est σφοδρὸν καὶ ὑπερβόαν. Synes. καὶ νόστος σαρπηλαμβάνει λαμπρὸς. Demosth. sæpe pro splendido & largo, & magnifico utitur, ἥς ἂν ἢ γὰρ τῶν λαμπρὸν καὶ εὐλόγῳ. ἄνω, moueo id est, soluo, proficiscor, ab eo. Synes. ἄνω πρὸς ἐκ πυκνότητος εἰσας, δέχεται ὅπως ὡς κατ' ἐρυθρὰν κόλπον προσέχομεν. Thucyd. καὶ οἱ μὲν ἄνω πρὸς, τῇ πρὸς αὐτοὺς τανύτῃ πρὶεπληρῇ. ἄνω etiam τὸ ἐπὶ, καὶ ἐγείρω, καὶ ἀφανίζω, ut latine tollo, erigo, & aufero, de medio tollo. ἄνωμαι etiam tollo, id est erigo. Plutarch. αἱ δὲ τὸ κλειπάτρες νῆες ὠφθησαν ἀγρόμενα τὰ ἰσία ἀπὸ πλοῦτος. Xenoph. ὅσους γὰρ ὅσω ἂν βραχύτερα ἢ καὶ πλατυτέρα, ποσῶν ἔσται ὁ ἵππος τὰ πρὸς αὐτὸν ἄρεται. ἄνωμαι etiam porto, gesto, vel potius gestandū tollo, hoc est ἀνατίθεμαι, ἐπιφορτίζομαι. Plutarch. in Antonio, τὴν δὲ λατρίαν ἡδὴ μεμετημένους φορὰν μέλλουσιν ἄρεσθαι, νενικημένους ἀντώνιον ἀγχεῖναι. de frumento loquens, quod portare humeris cogebantur. ἄνωμαι etiam fuscipio, id est incepto, aggredior. Antiph. κινδυνὸν τοσούτων ἀγρόμεν, τὸν ἄνδρα ἀπὸ κτήνα. Demosth. λαμβάνομεν οἱ δὲ τότε πρῶτον ἔδοξε ἀραδαίον πρὸς

[illegible]

- μαθῆναι δ' αἰκάου, ἢ ὑπὸ ἡ δικίῃ διδάσκειν, καὶ ἄνα ὅποι ἂν ἐλθῶν, τῆς τῆς
 τῆς. Aristoph. νικηλ. ἐδιδασκάλω μὴ ποιεῖν νῆ δ' ὅ μέλει. ἀντί τῷ διδασκάλῳ, ναυπηγῷ,
 ναυπηγῷ, δ' ἑτέρῳ, inquit interpres. Similis est usus in ναυπηγῷ ναυπηγῷ. Xenoph.
 ναυπηγῷ phon in secundo ἐλλωμῆς, καὶ τὰς ἄλλας ναῦς πάσας ξυμβροισιν ἔπει τῆς ἡρ,
 ἢ τὰς τας πῆ ἐπεσκόνει, καὶ ἄλλας ὧν ἀνάνδρῳ γναυπηγῷ. Aesch. πρὶ πρῶτος
 ἂν δὲ τὸ τῶ ὅτ' ἡρόν ἐτρίχισα μὲν τὸν πρῶτον. καὶ ἑκατὸν δὲ τριῖς πρὸς ταῖς
 ὑπαρχούσας γναυπηγῷ. Isocrat. in Euag. καὶ τέχῃ πρὸς πρῶτον, καὶ
 τριῖς γναυπηγῷ, καὶ ταῖς ἄλλαις παρασκευαῖς ἡγεῖται πλὴν πόλιν, id est fa-
 bricandas curavit. Similia sunt iis καταδικάζομαι τὸν φόνοντα, καὶ κατὰ
 δικαστῶν τὸν ἐμπεδοκλέους. de quibus alibi dictum est. Sic etiam ὁικοδομῶ.
 ὁικοδομῶ δ' ὁικοδομῶ, ὁικοδομῶται δὲ ὁ δ' ἑτέρῳ ὁικοδομῶν, καὶ ὁ ἡ μισθῶν διδῶν.
 Lucian. πρὶ ἀλυσῶν ἰσορίας, καὶ λαβῶν ἡμῶς ἡγῶν ἐπὶ πλὴν δικίαν, ἐπὶ τῇ δὲ ἀν-
 τέρῳ, καὶ σιβάδας γναυπηγῷ, καὶ τέχῃ πρὸς πρῶτον vel πρὸς πρῶτον. Idem alibi,
 ὁ πλὴν δικίαν ὁικοδομῶν, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπὶ πρῶτον. Varie tamē hęc ob-
 servant auctores. Aesch. enim πρὶ πρῶτος. ita scripsit, ἑκατὸν δὲ τριῖς ἐπὶ
 πρῶτος γναυπηγῷ, καὶ πρὸς πρῶτον ὁικοδομῶν. Sic πρὸς πρῶτον δὲ πρὸς πρῶτον,
 πρὸς πρῶτον δὲ δὲ πρὸς πρῶτον, ut supra dictum. Sic κατασκευάζει πλὴν ναυῶν
 ὁ ναυπηγῶς, κατασκευάζειται δὲ ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τὸ ἀνάλωμα διδῶν. Huius
 ordinis sunt etiam ἐπιτίθειμι ἐπιτίθειμι, παρατίθειμι παρατίθειμι. Xenoph. in
 παθὴν καὶ ἀν-
 τὶ γναυπηγῷ,
 ἔπει ἀπὸ
 ἐπαγγελίας
 μὲν α.
 κολλῶμαι.
 ἐγκαλεῖται.
 ἐμπεδοκλέους
 οἷον.
 παρῖμαι.
 σωίσαι.
 viii. παιδείας, τὸν δ' ἔγω νομίζω, πρῶτον ἢ ἐπὶ πλὴν ἀντὶ τῶν σωμάτων
 ξηρ, ὅπως δις ἀντὶς σιτοῖν, τὸν δὲ ἡμῶς ἀπὸ πρῶτον ἀντὶς ἡμῶς καὶ τὸν πᾶν
 τα δὲ σῖτον ἡμῶς δικίαν, ἐπὶ πλὴν ἀντὶς τῶν σωμάτων ἐπιτίθειμι, imponi iubebat,
 imponendum curabat.
 Adnotavi & quaedam alia, quae vel Atticorum more dicta sunt, vel
 auctoritate constant. ut κολλῶμαι ἀντὶ τῷ κολλῶν. Aristotel. in sexto de
 histo. animalium de elephantis loquens, φασὶ δὲ ἢ τὴν τὴν τῶν δακτύλων
 πρῶτον ἀντὶς πρῶτον. καὶ πρῶτον ἀντὶς δὲ ἀντὶς ἑτέρῳ, κολλῶνται ἢ δὲ ἀντὶς
 ταί, πρῶτον ἀντὶς πρῶτον τὸν πρῶτον πρῶτον. ἐγκαλεῖται pro ἐγκαλεῖται. Isocrat.
 in trapez. ἐπὶ δὲ δόξῳ μὲν πρῶτον ἀντὶς ὅσα ἂν χρίματα ἐγκαλεῖται, διαβλῶν
 θῶν ἂν τὸν ἅπαντα χρόνον. Cum alibi semper activa voce utatur, & in ea-
 dem oratione. ἐμπεδοκλέους ἀντὶ τῷ ἐμπεδοκλέους. Dinarch. ἡμῶς ἀντὶς
 πόρ ἂς τὰς λενοτάτας ἀπὸ πρῶτον ἐμπεδοκλέους πλὴν πόλιν, ἢ ὅτ' ἐπὶ δὲ ὅλῳ
 Idem ἡμῶς φιλοκλ. actiue protulit, οὐκ ἀπὸ πρῶτον δὲ ἀπὸ πρῶτον, πλὴν ἂς πρῶτον
 πλὴν ἀπὸ πρῶτον καὶ ἀπὸ πρῶτον πρῶτον ἐμπεδοκλέους; παρῖμαι ἀντὶ τῷ πρῶτον. De
 mosth. πρὶ τὴν πρῶτον ἐπὶ πρῶτον καὶ πρῶτον ἀντὶς ἡμῶς καὶ βελτίον ἡμῶς
 ἀντὶς δὲ ἡμῶς συμμάχῳ, βαρβάρῳ καὶ ἀπὸ πρῶτον, ἀντὶς τὰς ἀπὸ πρῶτον πρῶτον,
 ἀπὸ πρῶτον. id est πρῶτον, πρῶτον, admiserunt. σωίσαι ἀντὶ τῷ σωίσαι
 μι, compingo, fingo. Aristotel. in nono histo. animal. de vespis loquens,
 τὸν δὲ ἀπὸ πρῶτον πᾶν μετὰ τὸν δὲ, ἀπὸ πρῶτον ἡμῶς σωίσαι. καὶ πᾶν
 ἀντὶς τὸν ἀπὸ πρῶτον, ἑτέρῳ. Vbi tamen non ἡμῶς sed ἡ ἡμῶς fortasse legi

potest. *ἀνιέναι* ἀντὶ τοῦ ἀνείναι. *Aristot.* πρὶ τῆς θανάσεως ἀκυσμάτων, *ἀνιέναι*.
 παρὰ τῆς ὁμβρικοῦ φασὶ τὰ βοσκίματα τρεῖς τίκτεται τῷ ὕναιον, καὶ τὰς καὶ
 πρὸς αὐτοῖς πλὴν γὰρ πλάσσειν ἀνιέναι τῆς καταβαλλομένης. *παρὰ τῶμαι* *παρὰ τῶμαι*
etiam ut ἐπιστῶμαι *legitur actiue apud Xenoph.* in quarto ἐλλωιζ, ὁ δὲ
 ἐπεδὴ ἀφίκετο, κατὰ γὰρ μὲν ἀθροίσας ξενικόν, τῆς π ἐλλωιδῶν πόλεως πρὸς αὐτὸν
 τὸ ἄντας τοῦ φαρναβάζε, *Pharnabazí fide abduxit, auellit ab eius societate.*
 κατὰ γὰρ μὲν ἐντὶ τοῦ κατὰ γὰρ μὲν. *Diodorus*, οὗτος οὖν ἐπὶ πηγάτο κατὰ γὰρ μὲν
 γήσιον διὰ τοῦ Λυχωρίας, ὅτι πρὸς αὐτὸν ὑπὸ δέξιον γήσιον τῆς κατὰ γὰρ μὲν νῦν
 νῦν πλὴν πῶς τῶν βαρβάρων. *ἐξαπατᾶται* ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾶται. *Aristot.* in *Pro* *ἐξαπατῶμαι*
bl. sect. duodetrices. διὰ τὸ ἐξαπατᾶται ἀλλὰ δὲ ἀποσφῶσαι μικρὰν, ἢ πολλὴν
 δαυσάμην, ἢ οὐ ἐξαπατᾶται ἀποσφῶσαι ἢ ὑπερβόλῃ, εἶναι αὐτὸν ἐπιστῶν ἐξα
 πατᾶται. *ἐξαπατᾶται Xenoph. de canibus vaniloquis sepe dixit.* *Idem de* *ἐξαπατῶ*
mulieribus fucatis, & viris purpurisfatis, εἰ σοὶ μίλιον ἀλλοφύλον, εἰ τὰς
 ὀφθαλμοὺς ὑπερβόλῃ. *ἀνδρῶν ἐπὶ δέξιον τε ἑμαυτὸν, καὶ σπῆναι ἐξα*
πατᾶται. *Verba sunt viri ad vxorem.* *Et paulo post,* τὰς κεκοσμημένας καὶ
 ἐξαπατᾶται. *Lucian.* ἐξαπατᾶται πλὴν νόσον *dixit pro* ἐξαπατᾶται, *& auerte*
re sensum doloris & morbi. *ἀπαγγέλλομαι* ἀντὶ τῆς ἀπαγγέλλω. *Plato lib.* *ἀπαγγέλλομαι*
secundo τοῦ κλητάς, Δῆ δὲ, ἔφη, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι πρὶ αὐτῶν, εἰ ταῦτα
 ἀλλοθι. πλὴν πᾶσι δὲ ἐχ οἷον ἄνδρες ἀπαγγέλλομαι φασὶν εἶναι, τοιάντι καὶ εἶναι.
Est autem ἀπαγγέλλω renuncio, ut legati ἀποπροσβόλοντες, καὶ τὰ ὑπὸ αὐτῶν *ἀπαγγέλλω*
διαπρεσβυλῶ ἀποπροσβόλοντες. *ἀπαγγέλλω, pronuncio, enūcio, id est pro*
bo, quod & recito. *Synes.* πᾶσι δὲ πρὶ Διοσκουρίδ, πόσας ἀπαγγέλλω σοίχας
 ἐκάσας ἡμέρας, πεντήκοντα, τόσας ἀποδίδωμι ἔξω πρὸς αὐτῶν, ἔξω διανοητῶν. *πληρῶμαι*
 ἔξω τὰς ναῦς. *Xenoph. in sexto* ἐλλωιζ, ὁ δὲ ἐπὶ κατέστη στρατηγός, μάλα
 ὁξέως τὰς ναῦς ἐπληρῶν, καὶ τὰς τριηράρχους ἡνάγκαζε. *nisi sit ἐπληρῶν τε καὶ nam*
ibidem semper ἐπληρῶν *dixit.* *συμπληρῶν etiam Plato in Timæo* ἀν
 τὶ τοῦ συμπληρῶν *dixit, καὶ τῶν* ἔξω πρὸς αὐτῶν διασέμαζα τὰ ἐπὶ τῶν πάντων σω
 πληρῶν. *πληρῶμα, supplementum, & milites classarii.* *Isocrat.* πρὶ *πληρῶμα*
 ἐρήνης, εἰς Αἰγυπτίον μὲν γὰρ διακόσιαι πλοῖα, τριῖνες, αὐτοῖς πληρῶμασι διεφθά
 ρησαν, *& numerus plenus.* *Aristotel.* in *tertio Politic.* εἰ πλείους μὲν εἰσι,
 μὴ μὲντι δαυατὶ πληρῶμα πρὸς αὐτῶν πόλεως, *pauciores tamē, q̄ ut possint*
implere iustum numerum ciuitatis. *Greg. viros sanctos sic vocat, qui*
in supplementum a deo acciti sunt legionum coelestium. *πληρῶναι τὰς* *πληρῶν*
ναῦς, est supplementum classis præbere. *Demosth.* ὅτι σὺν δυο ἡμέραι οἱ τριῖ
 νες, καὶ τὰ ἀναλώματα, πάντα ἐκ τῆς οἰκῆς ἰδίῳ, ὅτι τὰς ναῦς ἐπληρῶν αὐτοῖς
 γεγενημένος ἀντὶ τῆς γεγενημένος. *Demosth.* ἡτὶ σέφανε, τὰς τὰς προκλήσεις μαρ
 τυρῶντας, τὰς ἀπὸ ταυτομάτης προσάνας, καὶ ὅτι μάλα γεγενημένος πλὴν μαρτυρίαν.
Idem alibi, μάλλον δὲ ἀναγνώσσομαι μὲν ὑμῖν ὥς ἑμαυτῶν γεγενημαί πάντα τὰ
 ὑμνήματα. *καταχρᾶται* ἀντὶ τοῦ καταχρᾶσθαι. *Plato in Timæo,* καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν *καταχρᾶται*
κατὰ τὴν πρόσθεν, ὅτι πλὴν τοῦ πάντων ψυχῶν κορυφῆς εἰσὶν, τὰ τῆς πρόσθεν

- ἐπόλοιπα καπχίρ μίσγωρ. Cícero hūc locum ita vertit, Deide ad tēpera-
tionem superiorem reuertitur, in qua omnem animum vnīversę natu-
ræ tēperans permiscuit, superisq; mixturis reliquas fundens æquabat.
- ἐξαρκῶμαι.** ἐξαρκῶμαι actiue apud Xenoph. legitur in. viii. παιδείας, ἐπεὶ δ' αὖρ δὲ κτλ
σωμαι, αὖ ἄρ' ἴδω πρὶ τῇ ὄντα τῇ ἐμοὶ ἀρκοῦντων, τῶν τὰς εὐδίας τῇ ὀλίγων
ἐξαρκῶμαι, καὶ πλεονάζω, καὶ δι' ἀρετῶν ἀνθρώπων, ὁνομαζέτω, αὐτῇ κτλ καὶ ὀ-
λίγων. Vbi fortasse legendum ἐξαρκῶμαι pro sarcio & restituo & expleo.
- ἐξαρκῶ.** Est autem ἐξαρκῶ, abunde sufficere. Antiph. καὶ ἐκ ἐξήρκισιν αὐτῶ τσαῦ-
ἐπαρκῶ. τα καὶ τελευταῦτα πλὴν πόλιν ἀδικῶσαι. Isocrat. ἐξαρκούτως διελέλυνται. ἐπεὶ καὶ
suppedito, datiuo & accusatiuo iunctum. Xenoph. σωκράτης γὰρ ἐτῶ
παρ' ἑ ἐγὼ τὰ περὶ τὸν πόλιν ἐκτεσάμην, ὅτ' ἀρετῶν, ἐπεὶ σαθρῶ ἐπὶ κερμοί, ἀλλ'
ὅπόσον ἐδωάμην φέρεσθαι. Aristot. in sexto Ethic. οἱ δ' οὖν προῶντες ἐδωάνθη
ἐπαρκῶ τσαῦτα ὅσων οἱ πάχοντες δέονται. χίω, fundo & liquo, liquefa-
χίω χίωμαι. cio. Galen. πλὴν μὲν πνεύμασιν ἰσχυρὰ καὶ τῇ ἀραιότητι πλὴν δὲ πῶς καὶ τῶν χεί-
σι. χίωμαι, inferias facio, & libamina manibus fundo. Isæus πρὶ τῷ φι-
λοκτήμονι κλήρη, πόπρον δ' ἡ τῶν κληρονόμων εἶναι, καὶ ἐπὶ τὰ μνημάτα ἵεναι
χείμασιν καὶ εὐαγισαῖς, ἢ τ' ἐκ τοῦ ἀδελφῆ. Idem, πρὸς τὸν ἐν τῷ πρὸς τοῖς εὐαγισ-
ἀπυπῶμαι. τισιν, καὶ χέονται. ἀντὶ τῶ τὰ νομιζόμενα προῶν. ἀπυπῶμαι ἀντὶ τῷ εὐα-
γισμῷ. Plato in Timæo, τὸ τοιοῦτον ἀπεργάζετο αὐτῶ, πρὸς πλὴν τῷ πρὸς
καταλύω. δάγματι ἀπυπῶμαι φύσιν, effingens, exprimens. καταλύω, pro
artem defino, id est exercere defino. Xenoph. in sexto ἐλλωμῶ, οὐδ' ἐκά-
ντες ἐγὼ ἐπαίνω, οἱ δὲ ἀγωνισαὶ γυμνασῶν, καὶ νεοκλήους καὶ πρὸς ἀθλῶν, καὶ δόξας
ἐχόντες, ὅτε ὀλιγαρχίᾳ, ὥς ἐπὶ πρὸς πᾶν νόμον, πρὶν ἂν ἡγήμεντες τὴν ἀσκήσιν κα-
ταλύσωσι. Demosth. πρὸς Ἀπαίτας. ὅπως δ' ἐκ τῶν ἐπὶ τῷ ἀφ' ἑ παλὴν καταλέλυ-
κα, ex quo nauiculariam exercere desui, vel nautice negociari. Lyf. πλὴν
τὸ προγόνων δολιχόμοιαν καταλύσαντες, pro auitis bonis euerit. καταλύω τὸν
βίον, finio vitā Greg. καταλύω τὸν λόγον Isocrat. Et καταλύει τὸ δῆμον, euer-
καταλύωμαι. tere statum popularem. καταλύει τὸν πόλεμον, ἀντὶ τῷ καταλύει, καὶ δια-
λύει. Pauf. in Atticis, καταλύει δὲ ἐπὶ τοῖς πόλεμον, ὥς ἐλθόντων ἐς
τὰ ἄλλα ἀθηναίων ἐν τῇ κατὰ κράτος, ἰδίᾳ πλεονάζει τὴν πλεονάζει. Significat & euerit
opibus. Greg. in de imperatoribus Romanis loquens Perfidem
ingressis, οἱ δ' ἵκας ἐδούσαν δευτέρως ἀλογίστως, ἐν τῇ τῇ πρὸς ὅροις ἐν ἀκμῇ φθι-
ἀνατρέπει. οὐτυχίας καταλύθεις. ἀνατρέπει ἀντὶ τῷ ἀνατρέπει. Xenoph. in septi-
mo παιδείας, οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀβραδάτιον, ἢ μὲν εὐεβαλον, τὸν δὲ ὁρῶν τὴν ῥύμην
τῇ τῇ ἰσχυρῶν παύοντες, ἀνατρέπεται. τὸν δὲ πῶς ὄντας καταλύει. Dicitur etiam
mare ἀνατρέπει, cū id, quod in imo est, emergit & sursum fertur. Aris-
totel. in. viii. de historia animal. ἐπὶ κυνὶ γὰρ ἀνατρέπει ἢ θάλατταν, ὅπως ἐν
τῷ βοσκόφῳ γνωριμώτερον ὅσον, ἢ γὰρ ἰλὺς ἐπάνω γίγνεται, καὶ ἐπιφέρει οἱ ἰχθύες.
Idē de nido alcyonum, ἐκ τῆς νεοτῆς τὸ σῶμα ἐν ὅσῳ ἐσθυσιν μικρὰν, ὅ-
ἀνατρέπει. τὴν ἀνὰ τῇ θάλατταν, ἐκ ἀσέχου. ἀνατρέπει etiam & προτρέπει ἀντὶ

ἢ ὅτι γὰρ ἡ λαμβάνουσιν, ut patet ex iis quæ in precedentibus dicta sunt.
 Idem in Oecon. Ἀλλὰ δὲ ἢ προσομιῶν ἐφωτίζω, καλῶς, καὶ ἐχθροὶ ἀκρίβως ἀπο-
 τρεπείναι τὴν ἐρωτήματα. Adnotavi etiā apud Demosth. ἐξέτασθαι actiue
 positū i epist. πρὸς Ἑρακλειδῶρα, ubi Platonis meminīt. & ἐκφορεῖται apud
 Synes. ἀντὶ τὴν ἐκφορεῖται. Verum hæc & alia ἀπικῶς dicta esse ex eodē Xe-
 nophonte suspicor libro. vii. ἐλλοιῶν, eadem enim in sententia tria hu-
 iuscemodī coniunxit. sic autem locus legitur, καὶ γὰρ ὅτε τὸ πελοποννησίων
 ἡγεμονία αὐτοῖς πρὸς ἀσφάλειαν ὡς μάχης ἐσομένης, προσύμνωσεν, καὶ ἐλθοντο οἱ
 ἡγεῖται τὰ κράνη καλύοντες ἐκείνους. ἀπερχόμενοι δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλίται ῥόπα-
 λα ἐχόντες, ὡς ὁ βασιλεὺς ὄντας πάντας δὲ ἡκούοντο καὶ λόγους καὶ μαχαίρας, καὶ ἐλαμ-
 πύοντο τὰς ἀσπίδας. ἀντὶ τὴν ἐλθόντων, ἡκούοντων, ἐλάμπυνον. Et paulo post, ὁ δὲ
 βασιλεὺς ὅτε τῶν ἐπὶ τοῖς ἀσπίδοις ἡκούοντων καὶ ἐλάμπυνον. τὸ δὲ ἵσα-
 μύνης ἐδέπετο ἐκώλυον. ἀντὶ τῶν ἵσάντας. Aristot. de vespis, πλάττονται τὰ κηρία,
 καὶ σωίσαντες, οὗτοι καλῶσι σφικκωνεῖς τὸς σμικρὺς. Non tamen hæc quæ sunt
 auctoritatis, nobis essent imitanda, si græce scriberemus quippiam, nisi
 etiam vsum aliorum scriptorum accedere comperiremus. Adde quod
 ut τὴν ἀπικῶν ὅτι, καὶ τὴν ἀπικῶν, καὶ τὴν ἀπικῶν, ut dicitur ἐν τῷ
 πρόμυθῳ. ἀντὶ τὴν διακονῶν καὶ προσέπειν. ὅτε καὶ τὴν ἀπικῶν, ἀντὶ τὴν
 ἀπικῶν λέγουσι. & καὶ τὴν ἀπικῶν, ut supra dixim⁹ ex Aristo-
 phane. πολιτοδομαὶ τὸ διοικῶ, administro, accusatio iunctū. Aristot. in
 pri. Politicon, πολλοὶ δὲ πόλεις εἰς χυμαίνουσιν καὶ τὸν πόλιν ὡς οὐκ
 διότι τῶν καὶ ἀπικῶν τῶν ἀπικῶν τῶν ἀπικῶν. πολιτοδομαὶ etiam
 τὸ πρὸς ἀγαθὸν ποιεῖν, melior. χίων πλάττειν, μέλλω εἶ τῶν διοιουσῶν ἐπιτίθεσθαι
 τῶν ἀπικῶν. πολιτοδομαὶ ἐκ τῶν ἀπικῶν αὐτῶν γένεσθαι, Aeschin. πρὸς
 ἡρόδοτον τὸν πόλιν καὶ προσέγειν, καὶ πόλιν ἐκ τῶν ἀπικῶν. Demosth.
 πρὸς ἐφέσον, ἀλλὰ ὑπερὶ τῶν ἀπικῶν καὶ ἀπικῶν, καὶ ἀπικῶν, αὐτὸς
 ἐξέτασεν. Inde τῶν ἀπικῶν ἀπικῶν dicuntur qui contrariam factionem
 sequuntur, qui alteris partibus student. Synes. αἱ δὲ γυναικες μικρὸν ἐδέ-
 σσαν τῶν ἀπικῶν πολιτοδομῶντες ἑμᾶς ἐς τὸν πόλιν πρὸς ἀπικῶν. ἀντὶ
 ἀπικῶν significat τὸ ἀντίστασθαι, resisto, reclamo, intercedo. Idē τὸ ἀπικῶν,
 ἀλλὰ μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῶν τὸ δαμόνοιο ἀντὶ ἀπικῶν. πέμψω καὶ τὸν
 ὁπλοὶς μάττω πρὸς ἀπικῶν. Et πολιτοδομαὶ ipsa reipu. administratio, & ge-
 nus administrandi. ut, τῶν ἀπικῶν τῶν ἀπικῶν τὸ ἀπικῶν. Et
 pro eodem πολιτεία. Sic em̄ dicim⁹ ὀλιγαρχία, vocat⁹ & tyrannis. ut apud
 Demosth. πρὸς Ἀπικῶν. ὅτι ὁ μόνος μέγας ἐστὶν αἱ πρὸς τῶν δέμων
 καὶ ὁπλοὶς ἀπικῶν ἀπικῶν, καὶ τῶν ἀπικῶν. Isocrat. etiā pro quo
 cūq; recto regimine ciuitatis accipit, ὅτι καὶ (inquit) ἀπικῶν καὶ
 πόλιν ὅτι, τῶν ἀπικῶν ἀπικῶν, ὅτι ἀπικῶν, ὅτι ἀπικῶν. Aristot. in. iii.
 Politic. ἐστὶ τὸ ἀπικῶν πόλιν ὅτι, τῶν ἀπικῶν ἀπικῶν, καὶ πόλιν τὸν
 κύριοι καὶ τὸ ἀπικῶν τὸ ἀπικῶν. ἀπικῶν τὸ ἀπικῶν τὸ ἀπικῶν. ἀπικῶν
 κύριοι καὶ τὸ ἀπικῶν τὸ ἀπικῶν. ἀπικῶν τὸ ἀπικῶν τὸ ἀπικῶν. ἀπικῶν

διορ ἐν τῇ ταῖς δημοκρατικαῖς κτίσις δὲ δημοσίοις ἀδελφοὶ τῶν πάντων ἐν ταῖς ἀντι-
 χίαις. **Quid aut sit proprio vocabulo πολιτεία ipse lib. iiii. docet his ver-**
bis, εὐλόγως δ' ἂν δόξαται ἐπιζυγαῖν ὁ φάσκων τὴν πᾶντ' εἶναι δημοκρατίαν, ὅτι πολί-
 τεῖαν, ὅπου δὲ μὴ νόμοι ἄρχουσιν, οὐκ ἐστὶ πολιτεία. δὲ δ' ἂν τὴν νόμον ἄρχοντα πάντων πᾶν-
 τε καθέκαστα, τὰς ἀρχὰς, καὶ τὴν πολιτείαν κρίνουν. **πολιτεία etiam ἀντὶ τῆς διαίτης πο-**
νίτ, id est pro vitæ ratione & instituto. **Basil. de vita solitaria,** ἐν ταύταις
 ἂν ταῖς γενοαῖς καὶ οἱ βίοι τῆς μακαρίων ἀνδρῶν εὐρίσκοντο, διορ. ἀκόνας ἄνευ ἐμψυχοῖ τῆς
 καὶ θεορ πολιτείας. **Greg. de Basil.** τὴν τῆς ἀνδρῶν πολιτείας λογιζομένην. **Et πολι-**
τεύομαι ἀντὶ τῆς διαίτης καὶ munere fungor. **Idem ἐκ βασιλ.** ὅτι θάνατος ἀνδρῶν
 γένηται, καὶ γὰρ θάνατος πᾶσι μετὰ τὸν θάνατον, ὅς τῶν καὶ πολιτεύομαι. **Quod Lucas**
prius in persona Pauli dixerat cap. xxi. **Act. Apost.** ἐγὼ πᾶσι σωθήσεται
 εὐαγγέλιον πεπολιτευμαι ὡς θεῶν, ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, **Ego omnino cōscientia bona**
munere meo functus sū deo. **πολιτεύω** ἐμὲ intelligo in his locis ἀπλῶς
 διαίτης καὶ εἰοῦ. qd̄ ipsum de priuato homine & quocūq; dicit. ἀλλὰ πρὶ
 τῆς προσασίας ἐχόντων. vt sunt antistites, & coenobiarchi, & sacerdotes, q
 vel curiis vel functionibus prefecti sunt. Dicitur tamē & ipsum & de
 priuatis, sed ita uiuentibus, vt in cōmune conspirare videant, vt apud
Aristot. lib. iii. Politic. ὅταν δὲ τὸ πᾶντος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύοντες συμφέρον, κα-
 λήτῃ τὸ κοινὸν ὄνομα πασῶν τῶν πολιτῶν, **πολιτεία, Cum populus ita vitā insti-**
tuit, vt publicē interest utilitatis. **πολιτικὴ** est pericia & prudētia ciui-
lis. de qua Aristot. in. iii. Politic. ἡ δὲ πολιτικὴ δυνάμις πασῶν τῶν τεχνῶν κυριώ-
 ται. **Ponit etiam pro vitā instituere. Gēnad.** καὶ ἐπολιτεύετο ἕκαστος καὶ τὰς ἐπι-
 θυμίας, ὅτι τῆς νόμου. **Idē de seruatore,** ἵνα δῶν τὴν πολιτείαν αὐτῷ πρὸς τὸν νόμον
 διαδοσκαλίας αὐτῷ. **πολιτεύω** αὐτὸν ἀντὶ τῆς πολιτείας καὶ ἀπὸ τῶν νόμων ὅτι. **Xenoph.**
in pri. i. Alcibiade, ἐπιστάτης ἐστὶν ὁ ἐλαττορ ἐκείνου διαμαρτυρῶν,
 μισθολογούμενος τε λεγόντων, καὶ πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτεύοντων. **Idem in. v.** οὕτως τῶν
 πόλεων προσοργάνων ἐστὶν, ἐφ' ὅτε πρὸς αὐτοῖς καὶ νόμοις καὶ συμπολιτεύειν. **Vbi**
tamen proprio significato vsus est. Est etiam πολιτεύειν τῶν πόλεων, vt
 πολιτεύειν τῶν ἀρχόντων καὶ προσεκηκότων. **Idem in. iii.** ἀναβάσας ἐξόντων τῶν νόμων
 ἀκλήρους πολιτεύοντας, ἐνθάδε κομιζομένης, τῶν νόμων ὁρᾶν. ἀντὶ τῆς πολιτείας καὶ
 διαίτης καὶ διαίτης. **Thucyd.** ἡμῶν καὶ ἡ πόλις τότε ἐπύχθη, ὅτε κατ' ὅλην
 γαρχίαν ἰσόνομον πολιτεύετο, ὅτι καὶ δημοκρατίαν, non regebat. **Alibi pro re-**
go & administro, ἐλθέτω τὰ πρὸς κοινὸν πολιτεύομεν. **Indidē est μεταβάλλω**
ἀντὶ τῆς μεταβάλλομαι, vt supra dictū est. & vice versa μεταβάλλομαι ἀντὶ τῶν
μεταβάλλω. **Xenoph.** οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἰμάτια, φέροντες καὶ θάλασσαν ἕνεκα μετα-
 βάλλοντες. **Isocr. in Busyr.** ἐπὶ τῶν μεταβαλλομένων τὰς ἐργασίας πρὸς ἐξέρ-
 γων ἀκριβῶς ἔχοντας. **Aristot. in. iii. de partibus,** τὰ καὶ ἂν ἄλλα μίαν ἔχουσι βοή-
 θειαν, καὶ μεταβάλλειν ἀντὶ ταύτης ἐτέραν οὐκ ὄσι. **Ἀπαλλάττω etiam ἀντὶ τῆς ἀπαλ-**
λατθῆναι dicūt. & παρακινῶ, & alia supra cōmemorata. **Idē Attici vt**
nomīnū vtunt plurali numero p singulari, τὰ πρῶτα, τὰς ἀρχαῖς, τὰς πολιτείας,

τὰ μάλιστα τὰ ὕστατα dicētes, pro eo qđ est primū, olīm, ad vltimū, maxīme,
 postremo. & ἴκνται ἀντὶ τῆς ἴκνται. & similia, quæ supra adnotata sūt. Sic
 etiam verbis singularis numeri vtuntur pro pluralibus. Theophr. πρὶς
 φυτῶν. in. iiii. Ἄμα γὰρ κινῶμενοι εὐαδασάμενα πῶς ἂν ἐκάσσοι. ὃν δὲ τοῖς ἡμιεξέ-
 χοις ἐὰν ὑπενέσθῃ, φαίνεται αἰ φασὶ τρεῖς οὐλοῖν, si innouetur, & inuertatur solum.
 vel si inuertant & innouent, impersonaliter enunciātum. vt idem libro
 nono, μίσγει τὸ πρὸς τῷ πῶς, ὅπως δὲ ἐμέσῃ δὲ φθὶ ἐλβερινῆς σπέρμα. τὸ δὲ ὅτι
 πᾶσι, vt vomitus eieatur. vt facilius vomant quibus vomere conduci-
 bile est. Et rursus in. iiii. Ἀμειβεσθῆναι δὲ καὶ πρὶς τῶν ἀνθρώπων ὥσπερ ἀνθρώπων.
 οἱ μὲν δὲ καὶ ἀνθρώπων οἷον, καὶ καρύαν καὶ Διδῶν βάλαν. οἱ δὲ ἐξερ τὸ σπέρμα. id est, cōtro-
 uersia est inter homines, ἀμειβεσθῆναι τὸν. vel ἀμειβεσθῆσθαι, vt φασὶ pro-
 aiunt, & fertur. Sic enim loquuntur Græci. vt Aristotel. in. viii. Ethic.
 ἔοικε δὲ ἡμῶν ὁλόκοις, πᾶσι δὲ ὁλόκοις, ἔξω. ἢ γὰρ ὁλόκοις, ἐκ τῶν πρὸς τὰ ἀτυχὰ
 ὅτι ἀνελύκοις δὲ μετὰ προαιρέσεως, redamatur enim proposito, & volunta-
 te. ἢ δὲ προαιρέσει ἀφ' ἑξέως. καὶ τὰ ἀγαθὰ βόλονται τοῖς ὁλοκοῖς ἐκένωρ ἔνεκα,
 & ἡ γὰρ πᾶσι. Idem in. vi. ἢ γὰρ πρᾶξις πρὶς τὰ καθέκαστα. διὸ καὶ ἔνιοι ἐκ ἀδύ-
 πης ὁλοκοῖς ἀδύτων πρᾶξις καὶ περὶ, καὶ ἐν τοῖς ὁλοκοῖς οἱ ἐμπαροῖ. ἢ γὰρ ἀδύκω οὐ τὰ κα-
 φα ὁλοκοῖς κρέα καὶ ὑγιανὰ, πᾶσι δὲ καὶ ἀγνοοῖ, & πρᾶξις ὑγιανῶν. Hic persona
 verbo deest, & suppositum predicato. aut si non deest, a plurali ad sin-
 gularem transitus est. Idem in nono histor. animal. καὶ τὸς κηφῆνας ἀπο-
 κτένυσθαι ὅταν μὴ ἐλθῇ αὐτοῖς ἐργαζομένης. αἰσὶ γὰρ μὴ σμῖνας, cum
 iam locus nō est. ὅταν χώρα ἐκ τῆς, cum iam ipsis opificibus locus capax
 non est opificii, hoc est ὅταν μὴ ἐλθῇ τὰ κυρία χωρὶς δὲ μέλι. Sic enim dictum
 est impersonaliter, vt ἐγχωρεῖ dici solet. Idem Probl. sect. tertia, ἢ ὡς καὶ
 σάτυρον τὸν κλαρομένιον ὅταν ὁλοκοῖς φθῇ, ἢ ὡς τὸ πρᾶγμα
 τὸ λέγει καὶ μὴ λοιδόρεται, τὰ ὅσα ἐπέπλασθαι, ἢ ὡς ἀκρόατος ἐκ λοιδόρειαν τρε-
 πκεται, aures eius obstruxerunt, singulariter enūciavit. vel suppositum
 aliquod subintelligendum est. Alibi per pluralem numerum locutus
 est, sect. xxxiiii. Διὰ τὸ ἐκ τοῦ σώματος καὶ θρῆμον καὶ ψυχὴν πένεσι. φασὶ μὲν
 γὰρ ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ θρῆμον. Deinde transit ad singularem sine subiecto,
 σμῖνον δὲ, ὅτι θρῆμον ἐὰν πλοσίον προσάγῃ τίς πῶς χίρα τοῦ σώματος. Idē, Διὰ
 τὸ ἐὰν σφόδρα καὶ ἀθρόον ἐκπνέσωσιν, ἀλυσσάμενοι πάλιν ἐκπνέσασιν. ἐπισπνέμεναι
 etiam impersonale aliquādo reperitur apud Aristot. vt in quinto hist.
 animal. vbi de tempore & ætate loquens coitus capaci ita scribit, τοῖς
 μὲν οὖν ἀνθρώποις ἐπισπνέμεναι κατὰ πᾶσι φωνῆς μεταβολῇ, καὶ αἰδοίων ἐμῶ-
 νορ μετέβα. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μασῶν ὡσαντὸς. μάλιστα δὲ τῆς γρηγοῦσας τῆς ἡβης, In
 genere igitur humano nota & indicium editur mutatiōe vocis, & genita-
 liū tū incremēto, tū specie. Idē de absolutiōne pulli in ouo loquēs, τοῖς
 μὲν οὖν ἀλεικτοῖσι ἔξωρ ἡμῶν καὶ νυκτὶ πρὸς τοῦ ἐπισπνέμεναι τὸ πρῶτον. id est primū
 indicium fit tertio demū die. Qui mod⁹ loquēdi nō tā atticus est fortasse

ὁ περίπατικός. vt in decimo Ethic. Σπεύδοντες δὲ καὶ ποιεῖν τὰ διδασκόμενα
 ἔτι, κλίθιον φάνεταί καὶ λίαν παλαιόν. παύσαν δ' ὅπως σπεύδοντες καὶ ἀνέχαρσιν, ὅπως
 ὡς ἔχον δοκῇ, ἀναπάνου γὰρ ἔοικεν ἢ παλαιά, ludere autem, vt postea serio
 agatur. Hoc modo tamē Xenophon etiam vñs est in secundo ἀναβάσει.
 ὡς οὖν καὶ ποιεῖν ἀπιόντας δὴ πνεῖν ὃ ὅτι ἔχει, ἐπεὶ δὲ συμμῆτις τῷ κέρατι ὡς
 ἀναπάνου, συσκαλίζεσθαι, cum autem signum cornu datum fuerit, cum
 cornicines signum dederint cōquiescendí, vos vasa colligíte. Eiusdem
 generis est κατέλαβεν apud Paus. in Lacon. τὸ δὲ ληξιδάμου τότε τὴν μὲν
 πρὸς εὐταρίαν παύσατο ἄγειν ἀποβαλὼν μακεδόνων ἐναντία καὶ ἀντιπαύσας μαχεσάμενον.
 Apud eundem in Atticis, οὗς κατέλαβεν ἀποβαλὼν ἐναντία λακεδαιμονίων καὶ
 βοιωτῶν πεταγμένους. Subauditur enim vel δ' ἡμεῶν, vel ἀνάγκη. vt ex eodem
 liquet alibi, ἐπὶ δὲ καὶ ἄρα τινος κατέλαβεν ἀνάγκη γυναικὸς μακεδόνων ἐνυμαχόν.
 Simile est παρέχα apud Lucianum πρὸς πρῶτον, pro facile est, promptum
 est, οὐκοῦν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως ἔτο πρὸς ἔχον. τῷ δ' ὀλίγα καὶ μηδὲν, ἐκ ἐλπίδος πρὸς
 ἐκ ἀν' σοφὸς γένοιτο. ὅθεν ἐκινεῖται τὸ τέλος. Inde παραχρὶν ἀντὶ τῷ δ' ὅτι καὶ
 πρὸς. Plut. ἐλθὼν δὲ παραχρὶν ἐκ ἐλπίδος. Thucyd. in primo, Ἀγαθὸν δὲ, ἔλθω
 καμύνας ἐκ μὲν ἐρήνης πολεμεῖν. ὅθεν δὲ παραχρὶν, ἐκ πολέμου πάλιν συμβῆναι. μηδ' ἑ
 τῶν etiam dicunt pluraliter pro neutro, vt θάπερα pro altero, & ὁπόπερα
 pro vtrolibet. Plato in Philebo, ἐκ δὲ τῶν ὁποίων τριτῶν ἡμῖν βίαις, ἕνα
 καὶ ἑλπίς, τὸ δ' αὖ λυπηρόν, τὸ δ' ἕνα μηδέτερον. Idem, τριῶν οὖν ὄντων ἡμῖν ὡς ζῶντων
 βόλῃ, τίθῃ καλλίσουσι ἵνα ὀνόμασι χρῶμεθα, δ' μὲν, χρυσόν. τὸ δ', ἄργυρον. τρίτον δὲ, δ'
 μηδέτερον τῶν. πρ. καὶ ταῦτα. δ' δὲ μηδέτερον τῶν, ἐπὶ ἡμῖν ὅπως θάπερα γένοιτο
 ἂν, χρυσός ἢ ἄργυρος; πρ. καὶ πῶς ἂν; Cōtrā Galen. singulariter dixit in. xiii.
 Therapeu. μηδέτερον δ' ἐργασάμεθα τῶν, ἀλλὰ μόνον ἀρκούντες τοῖς ἐπὶ ἁλῶσι
 πλὴν ἐπιδρωμίδας. Et Aristot. in sexto Ethic. Ἀρετὰς δὲ ἕσας ἑκατέρας, καὶ ἐπὶ
 μὴ ποιεῖται μηδὲν μηδέτερον αὐτῶν. οὐδέτερον etiam ὁδ' ἐπερὶ pluraliter dici-
 tur. Sed ἀμφοτέρω semper pluraliter profertur. ὁπόπερα ἀντὶ τῶν ὁποίων
 ἔστιν. Aristot. in. v. μετὰ τὰ φυσ. de accidente loquens, ὁπόπερον οὖν ἔστιν ὅτιν, ἔτ'
 ἀεὶ, ἔθ' ὡς ἐπιπολύν, ἢ τὸν ἀδυνάτον. ἐπὶ ἄρα ὁ πρὸς ταῦτα, δ' ὁπόπερ' ἐπυχε καὶ
 καὶ συμβεβηκός. id est. quod ad vtrūlibet æque accedit, vel vtrūvis acci-
 derit. hoc est quod æque esse, ac non esse potest. Alibi, ὁπόπερον ἐπυχε.
 θάπερα ἀντὶ τῶν θάπερον, in exemplo Platonis proxime citato ex Phi-
 lebo, & apud Aristot. in quinto Ethic. Ἀκολουθεῖ δ' ὡς ἐπιπολύν, ἔάν θάπε-
 ρα πλεοναχῶς λέγηται, καὶ θάπερα πλεοναχῶς λέγεται, δῖον ἐπὶ δ' δίκαιον, καὶ δ' ἀδίκον.
 Fit autem ἀπὸ τῶν ἐπερὶ ἄπερος ἀπικῶς. θάπερα θάπερον, θάπερον ὡς τῇ ἀλλοτρίᾳ.
 Aristot. in vndeci. ὅθεν μετὰ τὰ φυσ. καὶ ἐχ' ὅπως ἔχῃ ὥστε μὴ εἶναι θά-
 πέρον πρὸς θάπερον μηδὲν. Et in secundo de partibus, ἵνα ἴσῃ πλὴν θάπερα
 ὑπερβολῶν θάπερον. Nec θάπερον autē, nec θάπερα dicitur in singulari. In
 de ἐπὶ θάπερα pro in diuersum, & in alterā partē. Synes. πρῶτον μὲν ἐκεί-
 νοι πλὴν ἐπὶ τὰ λαμὰ φέρονται, καὶ μετ' ἐκείνων ἡμεῖς πλὴν ἐπὶ θάπερα ἑαπώμεθα.

S iii

ἐπιδικάζειν. καθ' ἑρ etiam in vno, & in aliquo significat. Demosth. καθ' ἑν.
 οὐδὲ καθ' ἑρ χρῆσιμῳ τῇ πόλει, id est κατ' ἑδερ χρῆσιμῳ. Idem, οὐκ ἔστιν ἑλα
 μόνον σοὶ προσήκων ἔτῳ. ἑδὲ καθ' ἑρ. Et alibi, οὐδὲρ πόνων δίκαιον ἔχει, ἑδὲ καθ'
 ἑρ λέγειν πρὶ ὧν ἐγκαλεῖται. Dicunt etiam τὰ ὧν μέρος, ἀντὶ τοῦ τὰ καθ' ἑκαστον. τὰ ὧν μέρος
 Et τὰ ἐπὶ μέρος, quæ vulgo ad verbum particularia dicuntur. Philo, ἐπὶ μέρος
 τῶν δὲ ὧν μέρος ἢ βραχυτέρων φύσιν, τὰ μὲν, καὶ τὰ λοιπὰ. Cicero singularia vo
 cat, ut in Academii. Quintum genus esse dicunt, e quo astra sunt, μέ
 τεσque singulares, id est mētes singulorum. Et ad Atticum, Ego nullos
 bonos novi. Sed ita si ordines bonorum querimus. Nam singulares **Singularis.**
 sunt boni viri, id est ἡ καθ' ἑκαστον ἄνθρωπος. Et de lege agraria, Singularis
 homo priuatus, nisi magna sapientia præditus, vix sese regionibus offi
 cii magnis in fortunis continet. ἐν μέρος etiam vicissim significat, & si
 sigillatim. Quod & ἡ μέρος dicitur. Aristoph. τοιαῦτα πρὶν βρεῖν ἀντὶς ὧν
 μέρος, id est, sigillatim. Lucian. δίκην δὲ τὰ διάφορα λύειν, διδόντας λόγους καὶ
 δεχομένους ὧν τῷ μέρος. Demosth. Δεισόμεθα ἀκῶσαι ἡμῶν μετ' ὀνοίας ὧν τῷ
 μέρος, vicissim. Aristid. in Panath. ἐν μέρος ἐπεὶ σῶζοντα ἀλλήλοις τὴν διαδοχὴν
 dixit, pro sigillatim & deinceps commemorare. Accipitur & aliter, ut
 apud Platonē lib. primo φησι περὶ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ τόδε ἐθανύμασσα, ἐν ἀρετῇ ἢ σο
 φίας τίθης μέρος πλὴν ἀδικίας, si iniuriā partem esse virtutis putas. Paulo
 post, ἐπεὶ δὲ γὰρ ὧν ἀρετῇ αὐτὸ ἢ σοφία ἐτόλμας δῖοναι. Demosth. ἡ μέρος
 ὅσα μοι δὲ στρατιῶν ὧν, ὧν σφενδονήτα ἢ φίλῳ μέρος παρὰρχῆς ὧν αὐτῶν ἐστράτευ
 ται τῇ πόλει, ἢ τῷ μέρος ὧν ἀδικήματα μέρος, id est nō sceleris loco duco. Gre
 gor. in primo σκλιτὸν καὶ μέρος ὁσπερ ἀπασιν ὧν οἰζυτο, ὧν πᾶσις ἐκφυγο
 ῖσθαι κακὰ. Alibi in eodem, ὅτις μέρος ὁσπερ ἀπασιν ὧν οἰζυτο, ὧν πᾶσις ἐκφυγο
 ῖσθαι κακὰ. Sic latini p imitationē partē pro principio posuerunt, ut Virg.
 Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni. Celsus. Parsque sanitatis
 est vomitū esse suppressum. Cicero in Philip. xi. Mors in beneficii par
 te numeret, ex Platone & Demosth. dixit. μέρος ὧν significat etiā vno
 est e numero. Idem Greg. in. ii. σκλιτὸν. ἀλλ' ὁ θρασυὺς καὶ ἡνέδρας ἐκφυγο
 καὶ νῆα τῇ περὶ τοῦ κακῶς ἐκφυγο μέρος γίνεσθαι ἢ αὐτὸς ἐκάνθη φησι προσημπία
 ζῆμις, id est inter alios erat, interfuit. Sic Lucanus, Et in tāta pauidi for
 midine motus Pars populi lugentis erat. τό σὸν μέρος cum dicūt, signi
 ficant, quātū i te fuit, pro parte virili. & τὸ μέρος ut Demosth. πρὶ πρῶτος.
 οὕτως δὲ διέθηκες αὐτὸς δῖμας τὸ μέρος σὺ, ὥστε μήτε τις φίλος βοηθεῖν, μήτε τις ἐχθρὸς
 ἀμαυρόντος δυνάσθαι. Sic Hecus τὸ ἡ μέρος dixit. & κατ' ἑμαυτὸν μέρος, qd &
 τὸ ἐπὶ ἐμοί, & τὸ κατ' ἐμὲ dicitur. Sic Dinarch. κατὰ φιλοκλέους, καθ' αὐτὸν τὸ ἐπὶ ἐμοί.
 μέρος, quantum in se fuit. Et ὅσον ὧν ἐφ' αὐτῷ. Dicitur & τὸ ὧν ἐμὸν. Sy
 nel. καὶ γὰρ τὸ ὧν ἐμὸν ἑαδ' ἂν χαίρειν ἀντὶν, Ego, quod ad me pertinet, valere
 eum fuisse. Dicunt & τὸ ἐπὶ αὐτὸν ἡκον μέρος. Greg. in pri. σκλιτὸν. τὸ ἐπὶ αὐτὸν
 πρὶν γὰρ καὶ ἡ δυνάμειν φάσκειν, ὧς τόγ' ἐς αὐτὸν ἡκον μέρος, μὴ τῷ ἡκον μέρος.

τὸ ἥκον. κινδύνῳ ἂν σωσάμεν τὴν πλεμίαν. **Dicitur etiam τὸ ἥκον solum. Synes.**
 ὅσον ἥκει. **Ἀλλ' ἔγωγε δ' εἰς ἐμὲ ἥκον τι.** **Dicit & ὅσον ἥκει. Demosth.** τὸτο δὲ δὲ σκο
 πῆρ καὶ ὄρεσιν, εἰ ὅτι τὴν φωκίαν σωτηρίας ἐπὶ τῷ πρεσβέει ἥκει, τὰ τὰ πάν
 τα ἀπώλειαν εἶποι. **hoc est, quatenus ea legatio ad Phocensium salutem**
pertinebat. si quatenus eam legationem recte obiri Phocensium salu
tis referebat. Et εἰς ὅσον ἥκω διαμέμω, q̄ maxime facere possum. Paus.
 καὶ πρὸς αὐτὸν σφίσις ἐς ὅσον διαμέμω ἥκει σωτήρα ἐς τὸ πόλεμον. **Idem, οἱ**
 εἰς τὸ τὸ ἥκω
 κίας ἥκων. **δὲ εἰς ὅσον ἥκον διαμέμω, τὰ μακεδόνων ἥκω.** **εἰς τὸτο τὸ ἥλικίας ἥκω, pro eo**
dicunt, quod latine id ætatis homo dicitur. Plutarch. Διὰ τὸ σφοδρὸν χα
 μῶν ἔτις ἀχίτων πρὶέρχεται εἰς τὸτο ὅτι ἥλικίας ἥκω. **Diogenes Dionsyſio**
tyranno, Ἀλλὰ σὺ γε πόρρω ἥκεις διαφθορᾶς ἐκὼν ἀνακαῖον τιμὰς πικρὰ καὶ
καὶ φαρμακείας κριθεῖς, id est, iam magnopere morbus iualuit. Dicit etiam
 ὅτι ἥκω πάλιν
 δ' ἔχεις. **ὅτι ἥκει φρενῶν ἀντὶ τοῦ φρόνιμός ἐστι, καὶ ὅτι ἥκει παλαιάς. vt ὅτι ἔχεις. Lucian.** πολλ
 λὰς ἄρ' σοὶ δέξαιμι μορφῆς μὲν ὅτι ἥκεις. τὰ δ' ἄλλα ἀγχιώσας κάλλος. ἥκει
 ἥκω φέρων. **sic dicunt, vt latine, tu is te perditum. hoc est, te perdis. Isæus,**
Ἀλλ' ἰσοκλῆς θεὸς ὦρ καὶ ἐμοὶ, ὅπως ἐστὶ πολυκρῶς, ὥς π' ἐγὼ μὲν διαθήκας ἥκει
φέρων. Idem, ὅτι δ' ἐμὲ προσήκει, τὸτο τὰ τοῦτο συνλαμβάνει, καὶ τὴν ἐπ' αὐτὸν
τὴν γραμματεῖον ἥκει φέρων. Qui modus loquendi est in lingua vernacu
la frequentissimus. Terentius in Heaut. In mea vita tu tibi laudem is
quæsitum scelus. ἥκω autem ἀπικρῶς ἀρτίως ἔλθω significat. vt εἰμι τὸ
 ἀρτίως κρῖσομαι. **Eurypid.** ἥκω νεκρῶν κλῆματα καὶ σκότος πύλας λιπῶν.
 φυλάττω
 φυλάττομαι. **φυλάττω δ' ἐπιτηρῶ, custodio, seruo. φυλάττομαι τὸ φρεῖν καὶ δέδοικα, cau**
ueo, vito, auersor. Xenoph. in quarto ἀπικρῶς. ὅρεσιν τὴν ἐνδύδην ἀπικρῶς
ροῦντα ὅτι σωείδρας, καὶ φυλαττομένην μὴ δόξῃ τὴν σωκράτην θαυμάζον ἐπὶ σο
 ἀντιφυλάττω
 μῶν. **εἰς. Idem, φυλαττομένην μὴ δόξῃ μανθάνειν τὴν πρὸς τὴν. Ab eodem ἀντιφυλάττω**
μῶν, εἰς τοὶ dicuntur, qui mutuo cauēt infidias, & inter se suspecti sunt,
in secundo ἀναβασ. φυλαττομένην δ' ἐπεὶ ὅς ὅς πλεμῖος ἡμᾶς, καὶ ἡμῖς ὁρῶντες
ταῦτα, ἀντιφυλάττομεθα. Idem vno in loco vtrūq; coniunxit, in quarto πάλιν
δέας, τὸ δ' αἰχμαλώτους εἰ ἀχέμεν, τὸ δ' αὖ σύμφορον ὡς ἄρ' ἐγὼ φημι κρι
σαι μὲν. πρὸς τὴν μὲν γὰρ πῶς ἐκ ἄρ' φυλάττειν εἰς φυλάττειν τὸτο εἰς ἡμᾶς δέοι,
nec eos cauere, nec custodire cogemur. φυλάττω etiam infidias collo
co, vel vigiliis. Xenoph. ἱπταρχικῶς, Αἱ δὲ φανερὰι φυλακαὶ δὴλα ἔχουσι, καὶ
τὰ δανὰ, καὶ τὰ δαναστῶν. τὸ δὲ κρυπτὰς ἔχον τὴν φυλακὰς, δ' ἐξ αὐτῶν φανερῶν ὁλίγους ἐμ
προσθῆν φυλάττοντα παρὰ τὸ τὸ πλεμῖος εἰς ἐνείδρας ὑπάρχει. ἀγχιώσας δὲ καὶ
τὸ ὅτι οὐκ ἐστὶν κρυπτῶν, ἀλλ' οἱ φανερῶς ἐστὶν ὅτι φυλάττειν. φυλάττομαι, excu
bias ago, vel sto in propugnaculis, & ibi stationem habeo. Xenoph.
in septimo ἀναβασ. Διὰ γὰρ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλῃ τοῖς ἱπποῖς, τὰς
δὲ νύκτας ἐφυλάττειν. Aristotel. in decimo Politic. ὡς γὰρ ἐπιβουλευσὶς
ἐπιμελὲς ἐστὶ δὲ ὡς τῶν πρὸς πλεμῖος, ὅπως τὰ μὲν εὐεχτα, τὰ δὲ δὴ ἐκ
τῶν καὶ ἐλοσοφῶν τὸς φυλαττομένων. Inde πεφυλαγμένους ἀπὸς dicitur

cautus, & circumfpectus, & ἀλαβής. Et περιφραγμένως, caute, ἀλαβῶς, obseruabunde, prouide apud Isocrat. Positis & collocatis vigiliis apud Xenophontem. φυλάττειν est etiam παρατηρεῖν, hoc est obseruare, & captare occasionem. Athen. φυλάττειν ἀσέλκην νύκτα, obseruata nocte obscura. Demosth. φυλάττειν τὴν πλοῦταίων ἡμέραν, vt incautum opprimeret scilicet. Thucyd. φυλάττοντες τὸ μετὰ βρυλόχου πελοποννησίους μὴ λάθωσι διέλθοντες. Sic Demosth. sæpe vsus est. ὁμολογῶ, consentio, καὶ ὁμολογῶ σιωπῇ, assipulor, datiuo. Synes. καὶ ἡμεῖς δὲ τῶν τῶν πλῆθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῶμεν. ὁμολογῶ σοι τὸ τοιοῦτον, tibi hoc assentior, concedo, permitto, hoc est συγχωρῶ. Significat etiam ὑπαχνοῦμαι, spondeo, id est roganti promitto. Liban. ἐγὼ μὲν οὐκ ὁμολόγηκα πρὸς ἐκείνους, ὡς πάντες ἐν παρῇ σὺ τύχοι. Pausan. in Laco. τὸ ἐπιμνησθῆναι καὶ ἀσκηθῆναι λέγουσιν, ἔχοντες ὁμολογῶντες τὰ ἐς αὐτὸν ἀργείοις, id est, cum Argiuis, de iis quæ ad eum pertinent non consentientes. non idem sentientes cum Argiuis. ὁμολογῶμεν αὐτῷ ἐκ αὐτῶν πρᾶγμα, id est consentaneum & verisimile. Et ὁμολογῶμεν ἀλλήλοις μέν, ἀντὶ τοῦ ἀναλογεῖσθαι καὶ σιωπῇ. Sic Isocrat. νόμους σφίσις αὐτοῖς ὁμολογῶμεν dixit, non discrepantes, nullam antinomiā habentes. ὁμολογῶμεν, etiam dicuntur certa & confessa. quibus τὰ ἀμειβόμενα opponuntur. ὁμολόγημα, Platonί est, quod inter ὁμολόγημα differentes conuenit. ὁμολογία pactum, & conditio. Thucyd. ὁμολογία ὑπὸ ἀκῆ dixit, pro æqua conditione. Ἀνομολογῶμαι voce passiuā fa- Ἀνομολογῶμαι teor, assentior. Plato lib. primo de Repub. Ἀνομολογῶμεν πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, Si mutuo concedentes differamus. Plutarch. Ἀνομολογῶμεν πρὸς ἀλλήλους, inter se fatentes. Demosth. Ἀνομολογῶμαι τὰ ἄριστα, πρᾶτται, Fatentur me optime egisse. in confesso est me optime egisse. Ἀνομολογῶ etiam est quod latine constituere dicitur. hoc est quippiam vt confessum inter differentes ponere. Plato in Sympol. ἀλλὰ πάρεσ μοι Ἀγάθωνα μικρὸν ἄλλα, ἐξ ἑαυτοῦ, ἵνα ἀνομολογησάμεθα πρὸς αὐτὸν, ὅπως ἴδω λέγω, vt cū ab eo confessionem, assensionemq; expressero, tum demum dicam. vt cū hoc ab eo vt confessum, indubitatumq; expressero. Idē, ἴθι δὴ φάναι τὸν Σωκράτην, ἀνομολογησώμεθα τὰ ἐρημνία, Age igitur videamus, quæ inter nos conueniant ex iis quæ supra disputata sunt. Verba sunt Socratis colligentis, quæ Agathon fassus erat coactus Socraticis percunctationibus, καὶ ταῖς ἐπαγωγαῖς ἰρρητίς. Greg. ἐς βασιλ. ἐπεὶ δὲ τοιοῦτον ὑπέθεμεθα, καὶ ἀνομολογησώμεθα, φέρε τὰ κατ' αὐτὸν θεωρήσωμεν, Quoniam hæc ita me dicturum proposui & constitui. Cicero de summo bono loquens, Hoc enim constituto in philosophia, omnia sunt constituta. Cōstitutio. id est certa, stabilita, iam non controuersa, τούτῳ δὲ καθισκότης ὁ ἀνομολογησώμεθα ἢ διομολογησώμεθα. Διομολογῶ etiam id dicitur. Διομολογῶ Plato in Philebo, ἴθι δὴ πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. πρὸς τὸ πρῶτον. καὶ

Σω. ὡς νῦν αὐτῶν ἐκάτ' ἑξὶν ἑκατῶν, καὶ διαθήσειν ἀποφάσεις ἐνὰ ὑπὸ χερσίν, πλὴν
 διαμνύνω ἀνθρώποις πᾶσι τὸ βίον διδάμωνα, πρὸς ἑαυτὸν ἔχ' ἕτως· περὶ οὖτω γὰρ οὖν,
Nonne ita inter nos convenit, ut nobis propositum esset? ἔχ' ἕτω δια-
μολογησάμεθα; Significat etiam stipulor, paciscor, à te hoc contendo
 ut fateare. ut libro sexto πολιτεύας, ἀλλὰ μόνον λέγει διαμολογησάμενος ἐφ' ὧν
 ἐγώ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ἐμπροσθεν εἰρηέντα, **Dicam equidem inquam, si**
hæc à vobis dicta sunt, ut scilicet rata maneant, nec in controuersia
referantur. Hic enim διαμολογηθῆναι non spondentis est, sed stipulan-
 tis ἢ προσδιορίζομενος. Et διαμολογία, huiusmodi cōstitutio dicitur, atq;
 καθομολογία προσδιορισμός. καθομολογῆμαι, despondeo. Plut. καθομολογημῶν τὴν ἀδελ-
 γῶν αὐτῶν πακός. Et καθομολογημῶν, desponsa. Idem, ἰουλιανὸν σκηπτῶνι κα-
 θομολογῶν, καὶ γαμῆσθαι μέλλουσιν, id est ἐγγεγνημῶν. καθομολογῶ,
 fateor & indico mentem. Greg. προϊόντος δὲ τοῦ χόρου τὸν πόθον ἀλλήλους κα-
 θομολογῶμεν, καὶ ἐλποσσομεν εἶναι τὸ ἀποδιδόναι, id est desiderium ape-
 ruimus, ac mutuo fassi sumus. ἀνθομολογῶμαι, constituo conuentum,
 & pactum in eo. Plutarch. in Bruto. de nece Cæsaris loquens, οἱ δὲ συ-
 νωμόντι φωνῇ τὴν πωλίαν ἐκ ἐπαίσεως, πεκαυρόμενοι δ' ἅψ' ὧν ὑποσφύοντες
 εἶναι φησὶν ὑπὸ βελῶν πλὴν κοινολογίαν, ἀνεπιστόν τε ταῖς γνώμαις, καὶ πρὸς ἀλλήλους
 ἐβλάπταν, ἀνθομολογῶμενοι δὲ τῶν προσώπων, οἷς καὶ μὴ πρὸς μὲν συνάκτιν. ἀλλ'
 οὐκ ἐπὶ ἀποθνήσκον δὲ αὐτῶν, nutibus & signis in facie eminentibus con-
 stituentes non oportere cunctari, vñquidum comprehēderentur ad sup-
 plicium. πλάττω etiam & πλάττομαι τῶν διηολογημῶν ἀσπί. πλάττω,
 fingo, id est figuli more formo. Aristotel. in nono hist. ἡ δὲ γένεσις τῶν
 σφικῶν, ὅτι τοιαῦτα. οἱ ἡγεμόνες ὅταν λάβωσι τόκον ὁσσοκέρ, ἐπιόντες τὸ θέρος πλάτ-
 τουν τὰ κυρία, καὶ σπώσανται οὖν καλῶσιν σφικωνεῖς. Ibidem voce actiua, Διδ-
 καὶ καθύπνωται αὐτοῖς καὶ πρὸς σφικίους ἀεὶ, συμπλάττει καὶ διοικεῖ τὰ ἐνδομ.
Et paulopost, καὶ κυρία πλάττεισιν ἐκ φρεσὶ καὶ γῆς. Et de Apibus, πλάτ-
 τωσι δὲ κυρία πρὸς τὸν οὐρανόν αὐτὰ γίνονται. ἔτι γὰρ οἱ καλῶμενοι βασιλεῖς. πλάτ-
 τωμαι, fingo, id est προσποιῶμαι, simulo. Idem in Probl. οἱ μὲν οὖν ἕτω κλέ-
 ποντες κατὰ φαντασίαν ἀπασί γίνονται. ὥστε καὶ περιγενόμενοι ἐκ ἐλπίσεως εἶναι δοκῶν
 βόλον, ὡς μάττω αὐτοῖς ὅν πρὸς τὴν γόντας πλάττει, ὅτι ὑπὸ φαντασίᾳ. Demo-
 sthen. τοιαῦτα πλάττει τολμάει. Lucia. μισθεῖν τοὺς πᾶσι πλάττει. Dicitur
 & voce actiua. Xenoph. ἰππασχ. ἢν δ' ἄπασι δόξῃ ἡ ἐλποκίνησιν εἶναι, ἐξεί-
 καὶ ὑποχίαν ἔχοντα, προσποιῶμενοι δὲ πρᾶξαι ἡ, πράγματα τοῖς πολέμοις παρέ-
 χον. ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ αὐτῶν ἡ δυνάμει οἷον βλάπτει πλάττει, ἐμὲ δὲ ὧν γε πλάττειται πρὸς
 ἐκδοσμενία, εἶναι. Plutarch. in Sympot. τῶν ἐπὶ αὐτῶν καὶ χαίρειν πολλοὶ λόγους
 ἀνεπιπλάττει πρὸς σοφῶν ἀνδρῶν αὐτοῖς πε πλάττειν τὸν ἀχόμην πρὸς ἐτέρους. πλάτ-
 τωμαι τὸν ἀδύτα, ago scientem, simulo me scire. Demosth. πλάσσωμεν
 ἡμᾶς ἡγαγόν. καὶ πλάττωμαι δικαιωσύνῃ, ἐν τῇ δὲ ἡματιζομαι δίκαιον εἶναι.
ἡματιζομαι. Quod etiam ἡματιζομαι dicitur, ut ἡματιζομαι τῆς γῆς Paus. dixit, pro

agere. ὅθεν ὑπὸ κριταὶ dicti. Demosth. πρὶ πρῶτης. τὸ δὲ δ' δράμα, ἐδεπώρη
ἐπ' οὐδ' αὖτε, ὅτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο. ἀλλὰ μολὼν ἠγωνίζετο, καὶ ἀδ' ὡς ἄλλοι
τῶν παλαιῶν ὑπεκρίθη. Ἀνδρόνικος δὲ Σοφοκλῆος κωμικῆς Ἀριστόδημος ὑποκρίθη,
egit personam, ὑπέδυν. ὑποκρίνομαι τὸ ἀκρίνομαι. Plutarch. Ἐρομύς δὲ ἀν-
τω, ἀ καὶ πρὶ τῷ τέλει ἐννοεῖται ὁ ὄσημορ, αὐτὸς ἄρ' ἔφη σὺ ποτὲ βέλτορ ὑπεκρίνατο
ἄντ' αὖ, tu tibi ipse responderes melius. Quid ὑπεκρίνομαι ἐμαυτῷ signifi-
cat etiam ὅτι ἐμαυτῷ ὑπελογίζομαι, καὶ ὅτι ἐμαυτῷ κρινώ. Quare hic significa-
re potest, tu melius hoc tecum aestimabis & iudicabis. Hippocrat. Philopemeni, ἐγὼ μὲν οὖν ἀνασῶς ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ δ' ὄναρ, ὅτι δὲ δέχοιτο ἡ
τῶν Διμόκριτος. ὅπως αὐτὸς ὁ θοραπθῶν θεὸς ἀπέειπεν, ἐκ ἔχων ὕλιν θοραπέας, sic
mecum insomnium aestimabam, atq; interpretabar, ἡμενέτωρ καὶ
ἐξηγεῖται. Philostr. οἱ γὰρ ἐξηγῆται οὗς ὀνειροπόλους δι' ἡκται καλῶσι, ἐδ' ἄρ'
ὑπεκρίνατο ὅτι ἐδεμίαν. ὅθεν ὑποκριτῆς coniecto. Lucianus, μή δυνάμεθα ἡμᾶς ὑπεκρίτας
ὑπεκρίτας ὑπελάμειν; Ἀναπλάττω, fingo id est comminiscor. Et ἀναπλάττω ἀναπλάττω
μαι voce passiva. Theophylactus in Epist. Σεβήνας γὰρ δοκῶ τὰς ἀρχαῖας ἀναπλάττω
ναὶ ἡδονὰς πλὴν ποίησιν ἀναπλάττω. Greg. ἐναντίως πρὶ πλὴν Ἀρχηγόνος ὕλιν μαι.
ὑπελάττω δὲ ἐκ ὄντων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐγγενήτων ἀναπλάττωσιν. Et fingo id est for-
mo. Lucia. ἀναξίως τὸν κρητὸν, βόας καὶ ἵππους, ἢ καὶ νῆδ' ἀνθρώπους ἀνέπλαττο.
ἀναπλάττω καὶ δ' φαντάζομαι ὅτι ἐδεπώρηται ἄδωρ, ἀντὶ τῷ ἀνατυπῶμαι. sic ἀνατυπῶμαι
enim dicitur. Gregor. ἀλλ' ἐδὲ ποτὲ εἶναι ὅπου ἐφαντάσθημι ἢ ἀνετυπωσάμε-
θα, ἢ λόγος ὑπέγραψεν. ἀναπλάττω, refingo, id est instauro, ἀναγεννῶ ἀνακτί-
ζω. Gregor. de baptismo, καὶ ταῦτα ἐκ ἑσθῆς δυνάστεως ἀναγεννήσεως, ἐδὲ ἀνα-
πλάττω, ἐδὲ αἰς τὸ ἀρχαῖον ἀκαταστάσεως, id est praesertim cum non sit
alter baptismus. Et ἀνάπλαισι, recreatio, reformatio, altera informa-
tio. hoc est baptismus. Διαπλάττω, conformo, formo, ut discipulus for- Διαπλάττω
matur à praeceptore apud Greg. Et Διαπλάττω. Galen. de membris
fractis, quæ sanata reconcinnantur & formæ suæ restituntur, ὅπως
ἐὰν φυλάττοιο ὅτι διαπλάττειν τὸν ἡθῆς. Διαπλάττω, illino. Theophr. ἢ δὲ γὰρ
διαπλάττω μὲν πρὸς τὸν πυρὸς. ἐμπλάττω, illino, & infarcio, Aristot. Pro- ἐμπλάττω
blem. secti. vndetricis. καὶ δι' τὰς σύριγγας ἀρροτήσθαι, αἰς πλὴν ὑπὸ πλὴν ἀκραν
τὸν κρητὸν ἐμπλάττωσι. ἐμπλάττω, propterea obstruere locum signifi-
cat, & implere. Theophrast. de secunda materie loquens in quinto,
τὰ δὲ χλωρὰ λίαν συμμεῖν, καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς δένδρεσι τὰ πρίσματ' αὐτῶν ἐμπλάτ-
τει, διὰ τὸ πρὸς ἀλλήλων τοὺς δρόντας ἵνα ἐξέλθῃ, id est, inter dentes
ferræ scobem retinent, & crenas obstruunt, secturāq; morantur. Qua-
re artifices ferræ dentium versus alternis euariantes faciunt, quo fa-
cilius scobs educatur. ἐμπλαστικὰ φάρμακα, sunt quæ vim habēt ob- ἐμπλαστικὰ
struendi meatus cutis & corporis, quasi tectoria, & ad illitum com-
parata. Galen. libro octavo Therapeut. τὰ γὰρ ἐμπλάττοντα τοὺς πόρους,
ἐπέχει τὰς διαπνοὰς. Significat etiam cutem restituo. Idem, διὰ τὸν καὶ

τῷ Galenus in secundo ad Glaucō. ἅι δὲ πρὶς βολαὶ τῶν ὀφθαλμῶν σφίγγονται
 ὡς ἀνωδυνῶς τὸν πυθμὲν τῶν κόλπων, ἢ βραχὺ δὲ κλείεσθαι ἄρτι τὸ σόμιον, καὶ
 τὸ δ' αὐτὸ χάλαρτι ἐπίδοσιν ἔχεται τὸ φαρμάκον, ὅτι πρὶς ἀλλομυλῆς ἔξωθεν ἐμπελά-
 σθαι τῷ κόλπῳ, διηταλισμῶν ἢ τὸ κόλπον σόμιον, ὡς ἐκείνῳ δυνάσθαι. ἔμμοτες.
 μοῖα autem medicamenta sunt liquida, quæ linteolis cōcerptis exci-
 piuntur, intracq̃ vlcera conduntur. Idem, καὶ τῶν ἐμμότων φαρμάκων τὰ
 διαπνίσκοντα μὲν πρῶτον, ἔτι ἀνακαθαίροντα δεύτερον. Dioscor. παρηγορεῖ δὲ τὰ πρὶς
 δακτύλιον λοιπὰ μέρη κακοῖσιν ἐμμοτες λαθεῖν σὺν γάλακτι. Est enim ὁ μοῖς
 ὡς linamentum concerptum, quod vulneribus inditur. hoc est pe-
 nicillus vulnerarius. Galen. ad Glaucō. καὶ διὰ τὴν πυελικὴν τῆς κόλπης ἐν-
 κίντα, ἐπὶ τὰ μοῖα ὡς βύθρον τὸ σόμιον. ὅθεν μοτάριον diminutiū. Aegine-
 τα, ἢ δὲ ὁ δούξ βεβρωμῶν ἔκ, λεπτῷ μοτάριῳ πρῶτον δὲ τὸ βρώμα αὐτῷ ἀποσφινῆν
 ἵνα μὴ θράνηται τὸν δεξιόν σφίγγον. ὅθεν διαμοτῶν ῥῆμα, illitum li-
 namentum in vlcere condere. Idem, καὶ τῷ βασιλικῷ λυθέρῳ ἐξοδίνῳ δια-
 μοτῶντες, ἀκολούθως ἀποθραύσονται. Idem, μετὰ δὲ πλὴν χύσονται ἐκκρίναιτες
 τὸ ὑγρὸν, καὶ διαμοτῶσάντες, ἐμμότῳ θραύσονται ἀπογῆ. παρεμπίπτει
 spergo significat, quod interdum irrepit, pro πρὶς ἐμπελάσθαι. Dioscorid.
 οἱ δὲ ψιμυθῖον πρὶς ἐμπελάσθαι ἐντὶ τῷ δεξιῷ, ἢ κριθῆς. hoc est ὑπὸ πλάτῃσι. πρὶς
 πλάτῃ, obduco, obtego. Theophrast. in nono, Διότι οὗτοι οὕτως δὲ πρὶς
 πρὶς ἄρτι ἢ ἐξ αὐτῶν πρὶς πλάτῃσι. καί τ' ἄλλως τὸν φάρμακον. Aristot. in Probl.
 ἐμφοτῶν τὸν πρὶς τὸν φλογόν, καὶ πρὶς πλάτῃσι πηλῷ. Idem hoc πρὶς πλάτῃσι δι-
 citur. καταπλάτῃ, cataplasmate curo & medeor. Gal. in secundo ad
 Glaucō. καὶ ἐκ πεπυσσῶν αὐτὰς τὰς φλεγμονὰς βελανθίνης, καταπλάτῃσι δὲ ἀλβῶν
 ῥα καὶ πυρρῶν, δι' ἡλαίς τε καὶ ὕδατος ἐμμελῶν. Idem, κάλλιον δὲ καὶ καταπλάτῃσι
 ἔξωθεν, ἢ δι' ἡλαίς τὸν ἄρτι ἐκκρίναι, ἢ κριθῖνον ἄλδρον ὕψω σκιδάζοντες. Idem in
 secundo Therapeut. ταύτῃ πλὴν φλεγμονῶν καὶ καταπλάτῃσι, καὶ καταπλάτῃσι, καὶ
 χάζῃ, καὶ διαφορεῖ, καὶ παντὶ τρέφῃ λυέν ὑπὸ χερσὶ. Theophrast. sic accepisse
 videtur in nono πρὶς φυτῶν in fine de Aristolochia loquens, Ἀγαθὴ ἡ πρὸς
 τὰ ἄλλα ἔλκεα, καὶ πρὸς ὕπνον, ὅτι πρὸς τὰ ἐρεπτα, ὅτι πρὸς ὑσέριον ὡς πιαστός. τὰ μὲν
 οὖν σὺν ὕδατι ἀρδουμένῃ καὶ καταπλάτῃσι. τὰ δ' ἄλλα ἐς μέλι ξυνομένη καὶ ἔλαι-
 ον. τῶν δ' ἐρεπτα τῶν οἶνον δέξιν πινόμενῃ, ὅτι ἐπὶ τὸ δῆγμα, καταπλάτῃσι, & ad alia
 quidē utillissima est ex aqua, in qua maduerit & cataplasmate. Idem
 de Chironio, πρὸς δὲ τὸ ἔχειν τὸ δῆγμα, καταπλάτῃσι καὶ ὀξίνῃ, καὶ πικρῇ διδόν-
 τας. Vbi Gaza καταπλάτῃσι legit. id est, inspergentes. & recte, nisi fal-
 lor. Quod si καταπλάτῃσι legimus, hoc significat, Ad vipere morsum
 tum cataplasmate, tum potu eo vtentes. Et rursus alibi de eadem ari-
 stolochia, τὰ μὲν οὖν προσάγειν κελύουσιν ἐν ὕδατι ἀναδύσαντα καὶ καταπλάτῃσι
 τα. τὰ δὲ ἄλλα, ἐς μέλι ἐγείναι καὶ ἔλαιον. Vbi ἐπιπλάτῃσι legendum vide-
 tur, pro inspergere. Συμπλάτῃσι, confingo, comminiscor. Synes. ἐπὶ αὐτῷ
 τῷ ταύτῃ, συμπλάσσει, Crimina hæc in eū conflasse, & confinxisse, καὶ

μοῖραν, ὅθεν ἀλλ' εἶναι φησὶ γλυκύ ἢ πικρόν, ἢ τ' λοιπῶν ὁρίων οὐ συνάδουσιν, ἀπὸ
 τοῦ ἁπλοῦ πᾶν ὑπάρχει μὴ διαίρεται μόνον, ἀλλ' ὁρίονα ἀπεκκριμένον. id est explici-
 tum, & separatim concretum. Et in primo, ὅτε γὰρ ὅθεν ἢ ἀπεκκριμένον,
 ἄλλοι ὡς ὅθεν ἢ ἀλλοιῶς ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ ὅτι ὁρίονα ἐκείνης. id est anteque elementa es-
 sent discreta. **Ἀποκρίνω** etiam dicuntur, quæ à concretionē resol-
 uuntur. Philo de mundi interitu secundum aliquorum opinionem lo-
 quens, **Ἀποκριθίσαι** δὲ τὰ πάντα εἰς μίαν ὁρίαν τῇ πυρὶ, Omnia corpora cō-
 creta resolventur. Sic alibi, **Ἀποκριθίσαι** εἰς αὐτὸν τῷ σοιχείω. **Ἀποκρίνω**
Thucyd. pro decumbere, & ἀπερίεσθαι, & κατασκήπτειν dixit in secundo,
 de pestilentia ingenti quæ Athenis grassabatur loquens, τὸ μὲν γὰρ
 ἔτος ὡς ὁμολογεῖται, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκείνῳ ἄνιστον εἰς τὰς ἄλλας ἀδινείας ἐτύγ-
 χανεν ὅριον δὲ ἡς καὶ προσέκαμνε, εἰς τὸν πάντα ἀπεκρίθη. **Ἀποκρίνω**, seligo, de-
 ligo, vt ἐκρίνω. **Paul.** in Lacon. ἔμοι γὰρ δὲ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ τῶν
 ὧν ἕκαστοι πρὸς σφίσι λέγουσιν εἶναι, ἀποκρίναι τὰ ἀξιολογώτατα. **Ἀποκρίνω**, incerno,
 excerno. **Galen.** εἰ δ' ὅτι ἀγενεὶς σίτη λαμβάνοιτο ἄλθρον, ἀποκρίναι αὐτὸ καὶ καὶ
 μέρεσιν ὅτι πύρεσιν. **Quod etiam ἀποκριθίσαι** dicit & διακρίνω, Idem in secundo ad **Ἀποκριθίσαι**
Glauco. πρὸς τὸ αὐτοπύρεσιν loquens, ἐπεὶ δὲ καὶ καθαρὸν ἄρτι ἄλθρον ἐχέειν οἷον
 ὅτι τῇ φύσει, τοῖσιν εἰς τὴν ἀρετὴν λαμβάνουσιν, ἀλλὰ προσδιακρίνωτες ἀποκριθίσαι τὸ
 πότμον. **Ἀποκρίνω** interdum ἀντὶ τὸ σωίσασθαι ponitur. vt apud **Aristo-**
tel. in sexto de histor. animalium, de incubatione loquens, ὀλίγον δὲ ὕστε-
 ρον καὶ δὲ σῶμα ἢ δὲ ἀποκρίνει, μικρὸν πρῶτον πάμπαν καὶ λαβρόν. δὲ δὲ κεφαλῇ.
Διακρίνω, diiudico, discepto. **Demosth.** εἰ γὰρ πάντα ὁνομιζέτω τὰ δίκαια,
 διακρίνει τὸς δὲ δίκαιους διακρίναι, ὅτι ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν εἰρήνην εἰσὶν. **Διακρίνω**
ἑνέρεσθαι Paul. ἀντὶ τὸ διακρίναι dixit. **Διακρίνω** etiam perficio, absoluo,
 σωίσκειμι. καὶ διακρίνει dicuntur, quæ perficiuntur, vt ἀποκρίνεται. **Ari-**
stotel. in quarto de generatione, ἐν μὲν γὰρ τῇ μητρὶ ὅντες πλεονεχέον δια-
 κρίνεται τὸ θῆλυ τὸ ἀρρενέον. Idem de infante in locis muliebribus existe-
 re, ἔστω μὲν οὐ διακρίνει δὲ θῆλυ διὰ τὴν ψυχρότητα βραδείας. **Opponitur** τῷ
 συγκρίνεται. **Plato** in Phædo. καὶ εἰ συγκρίνοιντο μὲν πάντα, διακρίνοιντο δὲ μὴ,
 ταχὺ ἂν δὲ τὰ ἀναξαγόρου γεγονὸς εἴη, ὅμοι πάντα χεῖματα. **Et διακρίσεις** **ὀppo-**
νίται συγκρίσει. Idem in Philebo, εἰρηται πᾶς καὶ ἀλλὰ οὐ ὅτι φύσεως ἕκαστων
 διαφθορομένης μὲν συγκρίσεις καὶ διακρίσεις, καὶ πληρώσεις, καὶ κενώσεις ὄντων,
 αὖτις καὶ φθίσεις, ἀλλὰ ὅτι καὶ τὸ πᾶν ὅτι καὶ τὸ ὄνομα τὸ ἔχει, συμβαί-
 νει. **Aristotel.** in primo τῷ μετὰ τὰ φυσ. de elementis loquens, τὰ μὲν γὰρ
 συγκρίσει, τὰ δὲ διακρίσει ὅτι ἀλλήλων γίγνεται. **Et perfectio infantis in utero**
sic vocatur in quarto de generatione, ἢ γὰρ διακρίσεις πέφικε ὅτι, πέφικε δὲ ἢ
 θηρότης. **Διακρίνομαι**, certo, discepto. **Paul.** in Lacon. ἀλλοῖοι δὲ τὴν διὰ **Διακρίνομαι**
 νοῖαν τὴν ἀκρίτου μόνον προσεπυσμύρι, πέμψουσιν εἰς σπᾶντιν. ὅπλα μὲν σφᾶς
 δὲ ὁμοῖοι μὴ κινῶνται, δὲ δὲ ὅτι καὶ ἐκαστὸν διακρίνεται. **Demosth.** εἰ μὲν
 οὐκ εἴη τῷ ὁμοῖον διακρίνει διακρινόμενα, ἴσως ἂν ἔτι ἐπὶ τὴν ἀκρίτου ἔμμεν. **Διακρί-**

νομα, discedo, dirimor. Plutar. in Antonio, ὅστις δὲ ἀλλήλοισι διακρίθεντες, ὁ μὲν ὁδὸς ἔχει τοῦ πρὸς πομπῆν πλέμμε. Et descisco, atq; ab amicitia & foedere discedo. Thucyd. ἀφ' ὧν διακρίνοντα. Ad Romanos quarto, εἰς δὲ πλὴν ἐπαγγελίαν τοῦ θεοῦ & διεκρίθην τῇ ἀπιστίᾳ, existimo significare. In pollicitatione autem dei secum ipse labante fide non disceptauit. Et Act. Apostol. decimo, πορεύεσθαι σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμεν, sine disceptatione, hoc est non addubitans, & citra hæsitantiam. qui enim hæsitant, secum ipsi disputant sententiis alternantibus. ἔγκρινω δ' ἐντάλλω καὶ καταλέγω, allego, admitto, decurio, adopto. Aristid. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιλάσας θεὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέκρινεν Demosth. ἐπεὶ δ' ἂν τις εἰς πλὴν καταμύλων γερουσίαν ἐγκρίθῃ, θεωρεῖται ὅτι τῶν πλεόντων. Plut. ἔγκρινε δὲ αἰς τὰς ἑκακοσίας. Opposit (ut dixi) τῷ ἐγκρίνω. Et ἔγκριτος δ' ἐνπεταγμένῳ τῷ κερμένῳ ἢ ἐκλέκτοισι. hoc est in ordinem redactus unus ē multis. ἔκκριτος δὲ ὁ διζαίρετος καὶ προέχων τῶν κερμένων, præcipuus, eximius, primarius. Gregor. σοὶ δὲ πᾶς ἀξιώσις ἐστὶ καὶ καθαρσίμ, μόνον ἔσω τις τῶν ἐγκρίτων, modo fit sacerdos. εἰσκρίνω δ' ἐσοικίζω, itromitto, igredifacio. Et εἰσκρίνομαι, ingredior, infinuo. Philo πρὸ κόσμου de animabus in aere agentibus, ὧν τὰς μὲν, ἐσκρίνεσθαι λόγος ἐχὶ σώμασι θυκτοῖς, κατὰ τὴν ὥσιν ὡς ἐκρίνεσθαι πρὸς τὸν ἀπαλλάττεσθαι. Huic opponitur δ' ἐκκρίνεσθαι συγκρίνεσθαι, coagmentari, concrefcere. Aristotel. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσ. de quatuor principiis loquens, ταῦτα γὰρ ἀπὸ διαμύλων, καὶ ἐκ γίνεσθαι, ἀλλ' ἢ πλεῖστα καὶ ὀλιγότερα, συγκρινόμενα καὶ διακρινόμενα, αἰς ἐντε καὶ διζαίρεται. Et σύγκριμα, coagmentū, & quod concretum est, ut Cicero loquitur, ut mundus. Gregor. αἰς τὰ γενέθλια, ἐπεὶ δὲ τὰ πρῶτα καλῶς ἔχειν αὐτῶν, δόπερον ἐννοεῖ κόσμου ὑλικόν ὃ δρώμενον. καὶ ἔτος δὲ διζαίρεται καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ συνέκμαται καὶ σύγκριμα. συγκρίνομαι, contendo, iudicio discepto etiam criminaliter. Polyb. de munere vigiliarum loquens in castris Romanis, τότε δὲ γνωθέντες καλεῖται τὸν ταξίαρχον. ἔτος δ' ἄγε τὸν ἀρταχθέντα εἰς πλὴν φυλακῶν. ἔτι δὲ συγκρίνοντι πρὸς τὸν ἐφοδόν. ἐὰν μὲν οὖν τὸς φύλαξι καὶ τὶ καὶ ὁ δὲ δὲ δὲ τὸν ἐφοδόν ἔχωρ ἐπιμαρτυρεῖται τὸς σύνεγμος, ὁφείλει γὰρ τὸν κρίνειν. ἐὰν δὲ μηδὲν ἢ τὸ ἐξ ἑνὸς γένους, αἰς τὸν ἐφοδόν ἀναχωρεῖ τὸ κλῆμα. ἐκρίνυμι φωνῶν ἀντὶ τῶν φθέγγομαι. Demosth. καὶ φιλιπ. ὅστις ἐκρίνυμι ἐτόλμουν ἐπὶ τὰς τρεῖς καὶ ἑκακοσίους ἔξαι φωνῶν, πρὶν πρὸς τὰ τέχνη προσίσταν οἱ πλέμμοι. Aristoph. ἐκρίνυμι φωνῶν ἢ ἐνὶ χαίρας, loquere. Gregor. in secundo σιγῇ τῇ ἀλλὰ ἔκρινε φωνῶν ἐλευθέρῳ, καὶ ὅτι ἐκρίνυμι ἐλογίας. Plutarch. in Apophth. τῇ δὲ ὑποφάσας τὸν μέγιστον ἐλέφαντα τῶν πύργων πρὸς ἀκάλειαν τὸς ἐξοπλιστὰς ἀγνοοῦντα φωνῶν ὑποφάναι, καὶ τότε γινόμενα, ὑποφάναι ὁ φωνῶν, καὶ τὰ λοιπὰ, stridorem vocis emisisse. Virg. in secundo, Composito rumpit vocem, & me destinat aræ. Significat autem post silentium loqui, & quasi vocem exire gestientem edere & emittere. hoc est, finire ut erumpat. Et vox ipsa ἐκρίνυμι, dicitur, hoc

est erumpere. quod etiam ἐρήγνυμι vocatur. Aristotel. κατὰ γὰρ τὴν αὐτὴν ἐρήγνυμαι ἐλπίαν τοῖς μὲν ἀγχοῖς ἀρχὴ ἐγγίνεσθαι ἢ γονή, καὶ ἀπεκρίνεται, τοῖς δὲ διήλυσιν ἐρήγνυται κατὰ μῆκος, erumpunt menstrua. ἐρήγνυται etiam significat cum vehementia & fragore elidí, & superne decidere, ut procellosa pluuia & grando solet. Idem, πιπρόντων δὲ ἔραυν κεραιῶν, ἐρηγνυμένων δὲ χαμῶνων θύλασι. Plutarch. καὶ πρὸς ἐρήγνυτο βρονταὶ ὑπερφυεῖς. ἐρήγνυμι etiam edo, erumpere facio. Idem, ἐρήγνυσι πηγὰς ναμάτων θορύβων δ' ἡρώεσσι, emittit fontes, scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit. ἐρήγνυται etiam fluctus & unde dicuntur, hoc est rumpi & diuidi. ἐρήγνυμαι, diuellor, abripior. Greg. de Basilio, φιλοσοφία δὲ ἡ ἀποδείξις καὶ τὸ ἐξαγῆναι κόσμον, καὶ μεταθεῖν γένεσιν. ἐκρήγνυμαι, erumpo. Galen. in primo ad Glauco. ἐν δὲ καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰς ῥίνας φέροιεν ὡς κνώμυνοι, πνικαῦτ' αὐτὰ μὲν ἐκ ἐλμέλλου, ἀλλ' ἔτι φέρον ὅτι δ' αἵμα. κνίμα μὲν γὰρ αὐτὴν ἀπαξ πρὸς ἡ δὲ δὴ ἐκρήγνυται. Herodo. in Erato pro excandescere dixit, & in iram præcipitem erumpere, κληθεῖν δὲ τὰ μοῖ πρῶτα, καὶ τὰ δόλπεα, ὀρχομυλὶς αὐτῷ (de Hippoclides loquens) κατ' ἔχοντος, ἐκ βροχέων ἐκράγναι ἐς αὐτὸν. ὡς δὲ αἰετὶ τῶν σκέλεσι χαιρονομῶσαντα, & reliqua. Greg. de Iuliano loquens, ἀπὸ ἡ ὡδὶς ἐκράττει, καὶ ὁ δὲ ὡς μὲν ἐρήγνυται, tanq̃ de tyranno iamdiu vexationem impiam parturiente dixit, & deinde edente. Idem de partu diuæ virginis dixit, τὴν γὰρ ἄρσεν καὶ ἐκράγει βία δισμῶν πρὸς αὐτὸν, καὶ μητρί, ὅν πρὸς ἐκράττει. Plutarch. νότος ἐκράγας ἄπ' αὐτοῦ δ' ἐμείλει, Ventus incredibili magnitudine coortus. Rūpí enim videtur cœlum, cum huiusmodi turbines & procelle effunduntur superne. Idem, καὶ ἀέρας ἀπερξαγένης ἐφάνη φλογόσδε σῶμα, de hiatus aeris loquens, & cum cœlum discessit. Aristot. ἐν τῷ τοῦ ἐξαρθροῦ, de morbis veterinorum loquens, καλεπώπερον δὲ δῆγμα, ὅτι μὲν γὰρ ἐκ κύνος δάκνη, ἐκρήγνυται γὰρ αὐτὸ φλνκταίναι. Ἐκρηγμα, locus abruptus, & salebra, & eruptio aquarum in magnis imbris. Theophr. lib. primo de Causis, ἐλ δὲ δι' ἡ ταμοὶ καὶ αἱ συζέσαι καὶ ἐκρήματα τῶν ὑδάτων πρὸς ἀλλήλους ἐπαύσαι ἀέσματα ἐν ἐνδον καὶ ὑλημάτων. ἀπορρήγνυμαι τὸν βραχίονα, fran- go brachiū. Xenoph. φοβεύμενοι μὲν ἀπορρήγνυνται τοῖς ὤμοις. ἀναρρήγνυμαι, etiam erumpo. Plutarch. ἀθῶν ἡρώων αἶμα ἀναρραγέωντων. Greg. ἡ ἀπορρὴν ἀναρραγέωντων ἐμφωλεῖν ὕλαις, ἢ ῥεῦμα. βία κρατὶς μὲν ἐκ αἰρὸς λάβοιεν, ἀνάπτεται καὶ ἀναρραγέωνται ἐν αὐτοῖς. Plutarch. in Cicer. ὅν γὰρ ἀγαπήσεν, ἀλλ' ἐς ἅπαν ἀναρραγίσσεται τόλμης τῇ παλαιᾷ κακίᾳ νέαν ὀργὴν προσλαβόντας, in omnem erupturos audaciam. de coniuratis. ἀναρραγνυμι, effundo, violenter edo, emitto, ἐνί ἀναρραγνυμί. Greg. ἐς Ἀθῆνας. de Iuliano tyrāno, καὶ ὅν ὡδὶν πρὸς αὐτὸν ἐκράττει βασιμλίσκον τὸ ἀσέβειας, ἀναρραγέας ἀθρόως, ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ καὶ ἡ ἐλαβε, ὁ μὲν πρὸς αὐτοκράτωρ ἀναρραγέωνται, καὶ κακὸς πρὸς τὴν πεισθύναντα βασιλέα τὰ βασίλεια γίνεσθαι. Sic Cícero ad Atticū lib. xvi. Hūc tu tralatū in Macrocolon lege in arcano conuiuiis tuis, sed, si me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me stomach ū erū-

οἱ τὴν Σαμοθρίκιον τὴν νῆα, ἅτε δὲ ἰόντες ἀκονίζουσι οἱ Σαμοθρίκιες, τὸς ὑπὸ βάτας ἀπὸ τῆς
 καταδυσάσεως νηὸς βάλλοντες ἀπὸ τῆς νῆας, καὶ ἐπέβησαντες καὶ ἔχουσι ἀντιπύ. Ἀράσας,
 pulso, tundo. Synes. de quodam supra modum superbo & elato ad
 Anastasium scribens, οὕτως ἐνquit ἀράσας τῇ κεφαλῇ τὴν θύραν. Greg. καὶ
 ἄμα, τῇ θύρῃ ἀραστομύλων, πατάσας τὸν νέον φοβήσαντες, καὶ πλὴν ἑσοδοῦ συγχω
 ρήσαντες. Alciph. in Epistolis, καὶ οἱ ἀνέμοι πρὸς ἀλλήλους ἀραστομύλοι ὅσον βῶ
 κυκλίσαντες πλὴν θάλατταν ἐπαγγέλλοντες, collisi, conflictantes. Lucian. συναράσαντο
 pro collidebantur dixit. Ἐξήραξα πλὴν κυκλίσας, ἀπὸ τοῦ ἀνέωξα, apud Ἀρξάξαι καὶ
 Aristoph. Legitur & Ἀρξάξαι per duplex γ. ὅθεν κατὰρξάξαι, καὶ ἀπαρξάξαι κατὰρξάξαι
 apud Herodotum, & συναρξάξαι apud Lucianum. Ἀπαράσας, illidor, καὶ ἀπαρξάξαι
 impingor, incumbo, irruo. Synes. εὐοπίῃ, ἔως ἀνέμου ἐπὶ τῶν πτερυγίων, κύμα ἑπαράσας.
 ἐλατῶν ὑπὸ κλῶν καὶ τρυφῇ. ὅς ἔφην πρὸς αὐτῶν, δὲ ἰσὶον ἐμπαλιν ὠθησε. Diod.
 ἐπιρξάξαι dixit pro eodem, οὕτως μὲν οὖν μετὰ βίας πολλὰς ἐπιρξάξαντες τοῖς ἐπιρξάσας.
 πολέμοις, διθυμῶς ἠγωνίζοντο. Et ἐπιρξάκτος. Plutarch. πρὸς ἡγεμόνα ἀπαρξάξαι ἐπιρξάκτος.
 δούρ, de tyrannis meticulosis loquens, ἀριστόκμητος ὁ ἀρξήσας εἰς ὑπὸ τῶν οἰ
 κύμα ἐνδύομενος, θύσαν ἔχων ἐπιρξάκτως, ἥς ὑπὸ τῶν θύσας δὲ κλινίδιον, ἐκάθουσε
 μετὰ τῇ ἐταίρῃ. id est quæ in modum portæ cataractæ claudabatur.
 hoc est incumbens in hiatus introitus. Dici enim potest & acti
 ua, & passiva voce, ut κατὰρξάτω. Demosth. καὶ ἀριστοκράτης ἐπεχέρισσε μὲν κατὰρξάσας.
 τὰ σκάφη λαβῆναι πολλὰς δὲ ἀπέκτενε τῇ ναυτῇ, κατέρξασε δὲ εἰς πλὴν θάλασσαν,
 ἀπαρξάσας ἱππίας ἔχων καὶ ψιλῆς ἑτας. Vbi & actiue, & absolute accipi potest,
 prout distinxeris, vel ante ἀπαρξάσας accusatiuum, vel post eum. Sic erū
 po agmen. Liuius, Occursantes per obliqua montani, erupto medio
 agmine viam infedere. Diodor. εἰς δὲ τῶν δὲ χάσμα κατὰρξάτων ὁ στρατός
 μετὰ πολλὰ φόβου, ἀφρώδης γίγνεται. Vnde κατὰρξάτης, locus abruptus & pre
 ceps i flumine, vnde aqua ruit potius q̃ fluit, ut cataractes Nili apud
 Strabonem lib. vltimo, ἐστὶ δὲ κατὰρξάτης ποταμὸς περὶ τῆς ὁρεῖς, ἐπὶ τῇ
 ὁρῇ ἄνωθεν, ὥστε δέχεσθαι τὸ ποταμὸν. πλὴν τῶν δὲ εἰς κρημνὸν κατὰρξάτης
 τὰ δὲ ὑδάτος ἐκὰς τῶν δὲ πρὸς τῇ γῇ ῥέουσαν, ὁ μάλιστα καὶ ἀνάτωλιν ἐχέει ἀναπλῶσαν
 τας οὖν τὰυτῇ κατὰρξάτης ἐπὶ τῇ κατὰρξάτῃ, καὶ ὠθεῖται μετὰ τῇ σκάφῃ ἐπὶ τῇ κρη
 μνῷ. Legitur & κατὰρξάτης, ἀπὸ τῆς ῥάσας & κατὰρξάσας. κατὰρξάσας etiam
 ἀπὸ τοῦ κατὰρξάτης, hoc est cum impetu decido. Aristotel. πρὸς κόσμους,
 aut quicumq̃ eius auctor est libri, νέφει περὶ σωίσαντες, καὶ ὁμβροὶ κατὰρξάσας,
 χιόνες τε & χάλασαι, id est κατὰρξάτης. ut Herodot. ὁμβροὶ κατὰρξάσας
 των μεγίστων, χιόνος περὶ πολλὰς. Philo, πέφυκε δὲ ἡ ὑδάτος φύσις, ὁ μάλιστα ἀπὸ ὑψώ
 λω τῶν κατὰρξάτης τὰ μὲν ἐξωθεν τῇ βίᾳ, τὰ δὲ ἐξ ὧν σωτῆς τῇ τικαδῶν κοι
 λάναν. κατὰρξάτης, defluo, casito. Galen. in octavo Methodi, ἐργάζεσθαι
 τὸν ψυχρὸν δὲ ἀγρὸν, ὃν ὁ μᾶλλον περιέχεται, κρημνίσας ὃν ὑδάτι ψῶνον τὸν ὑδάτιον. ἔτι δὲ
 μᾶλλον ἐκ προῶν ὑδάτιον ψυχρὸν κατὰρξάτης τὸ ἀγρὸν, τὸν δὲ ἀγρὸν γενίτιον ἰού
 χι, ἀπὸ τῆς ἀράτης καὶ τῆς ἀγρῆς. Idem in decimotertio transitivus usus est,
 T ii

- ἔρχαν μὲν οὖν τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρῶτον μὲν ἐπαίροντες τὸ ἄνω βλέφαρον, δὲ ὑποφάρμακον δὲ κατὰράσσοντες καθάπερ ἐπὶ φθί κεφαλῆς. **Dicitur & κατακρου- νίζειν, quod etiam actiue & absolute ponitur. Idem in eodem, κάλιον ὃ καὶ μετὰ ἀνατρίψεως ἀπὸ πρῶτης, ἀποκέραινε τῇ τριχῶν, ἢ ξυρῶντες πλέως. ἃ δὲ ὑγρὸν ἔστι τὸ προσφρόνυον, ὃς ὑψηλοτέρως βάλλοντες, καὶ διὸν κατακρουώζοντες, in salientis modum fundentes. Idem, εἰς οὗς κατὰράσσουσιν ὕδατες κρουοὶ πλέως. Verbum est ἀπὸ τῆς κρούω, id est à salientibus deductum. Athen. li bro vndecimo de vasis potoriis loquens, Δωροθεῖ δὲ φησιν τὰ ξυτὰ κέραι- σιν ὁμοία ἔσθαι. διαπεξημύνα δὲ ἔσθαι, ὃς κρουώζοντων λεπτῶς κάπνισμα πίνουσιν.**
- καταβράσω, frango, rumpo. Herod. in tertio, ἔς τε δὲ ὑπεφάνη τῷ Δωρο- κος μετὰ, καταβράσας δὲ ἐπ' αὐτῷ ἐδύτο, ἀντὶ τὸ καταβράσας, κατεβράσας.**
- προβράσω, allidor. Alciph. καὶ τῇ κυμάτω τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσκράσσει· τὰ δὲ, ἔσω ἀνοιδώματα ἐρρίγνυτο. Ex verbis quæ ἀπὸ τῶν τὰ ἀπὸ τῶν ποιῶ per compositionem fiunt, quædam voce passiva enunciantur, quædam voce actiua, quorum hic enumerabimus quæ aliquando ad- notauimus. παιδοποιῶ & παιδοποιῶ dicunt, pro liberos gigno, & fuscipio. Xenoph. in quinto παιδείας, εἰ δὲ ἢ ἢ ἐφ' ὃς ἀρχῆς, καὶ ἐπαι- δωκοισάμην. Verba sunt Eunuchi. id est, si non exectus essem. Lucia. τὸν σιαντὸν ὅσον ἐπονέδισον ἀποφάνη, μᾶλλον δὲ σιαντὸν, ὃς σιαντὰ γίνεσθαι καὶ παι- δωκοῖς. Similiter τεκνοποιῶ, τεκνοποιῶμαι in secundo ἀπομνημ. εὐαφροὶ δὲ ἐσμὲν καὶ σκοπέμενοι ὃς ὁποῖον ἂν γυναικὶ βέλῃς, ἢ τῶν τέκνα γένοιτο, αἱ σὺν ελθόντες τεκνοποιῶμεθα. Athenæus τεκνοποιῶν τε παιδοποιῶν dixit. Dicunt etiam τεκνῶ, τεκνῶμαι. Aristotel. ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τῶν τεκνῶσθαι, καὶ τῶν ἀνδράσι τῶν τεκνοῦν, καὶ παῦλα, τῶν μὲν, ἢ τῶν ἀνέμας πρὸς τῶν, ταῖς δὲ, ἢ τῶν κα- ταμνήων. Et τέκνωσις, propagatio generis. Plutarch. in Anton. Διαδο- χαῖς δὲ καὶ τεκνώσεισι τῶν βασιλέων πλατύνεσθαι τὰς θυγενείας. ὅπως γὰρ ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρόγονον αὐτοῦ. Σπενδοποιῶμαι. Athen. de Alexand. ἐγένετο δὲ τὰ δ᾽ ἔπειτα πρὸς σάλπιγγα, τότε μὲν ὅτε γάμοις, καὶ ἄλλως δὲ αἰεὶ ὅτε τι- χοὶ ἀνδρῶν τεκνοῦσιν. Σπένδομαι ἀπονέδω, dicunt, & ἀπένδομαι τῷ, hoc est induciis pactis permitto & concedo. Lucia. καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε ἀπονέδω ἀπένδομεθα. Xenoph. in quinto ἐλπίδι, ἐκ τούτου δὲ πέμψαντες πρὸς τὸν Ἀγασίλαον, ἐδόντο ἀνέχεσθαι πεισθέντες εἰς Λακεδαιμόνα, ἔσσι. Σπενδοῖον, vas libaminibus dicatū, id est κύλις (inquit Athen.) ἢ ὅσον ἐπιπένδουσι. Λοιβάσιον ὃ, ἢ τὸ ἔλαιον. σχηματίζωμαι, fingo, cōformo, informo. Xenoph. πρὸς ἵππικῆς, ὅταν οὖν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ, ἀπὸ αὐτοῦ σχηματίζω, ὅταν μάλιστα καθωπίζω, ὅπως ἐλθόμενον τε ἵππασίαν, καὶ μεγαλο- πρεπὴ καὶ γοργόν καὶ πρὸς βλεπὸν ἀρφαίνα τὸν ἵππον. id est, Cum quis equum caput arduum habere, ceruicemq; pādatam docet: quæ est affectio & habitus equi in ferociam se conformantis, & effingentis. Et σχηματίζω. Athen. in decimoquarto de saltationibus priscis loquens, διὰ τὸ**

γὰρ καὶ οἱ ἀρχαῖοι σὺν ἑταῖροις οἱ πικταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσας, καὶ ἐχθρὸν τοῖς
 χήμασι σκῆμασι μόνον τῶν ἀδομύων, προῦντες ἀπὸ τῶν θυγνέων καὶ ἀνδρῶν ἐπὶ αὐτοῖς σχήματα
 ἡ. ὅδιν καὶ ὑπερχήματα, τοιαῦτα προσκρόνοντο. ἐπὶ δὲ ἡς ἀμέτρου διαβάει πλὴν χήμα
 πορτίαν, καὶ ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ πυχάνων, μηδὲν λέγει κτλ. τῇ ὀρχασιν, ἔπος δὲ ἦν ἀδοκίμ
 μ. ὁ χήμα πορτίαν vocat artificem gesticulatorum disciplinam, qua
 lis est chironomia: cuius artis hodie reliquiae licet tenues in saltatio
 nibus extant. Et σχήμα πορτίαν est gesticulationi servire, schemata sal
 tationis cuiusque imitari: quorum nomina appellantur ab Athenæo.
 Xenoph. in Sympos. Ἰδὲ τὸ ἐφικτὸν ὡς καλὸς παῖς ὦν, ὅμως σὺν τοῖς χήμασι καλ
 λιώρ φαίνεται, ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἄγῃ. de saltatore puero loquens. Idem in eo
 dem, ὅντων δὲ φαινομένων τῶν Διονύσιον ἡσυχίαν τὸ βακχεῖον ἐνθὺς ἐνδὸς ἢ ἐγὰρ ὁ
 τὸν ὀρχησομένην ἀσκαλον. Et infra, ὅς δὲ ὁ Διονύσιος ἀνιστάμενος στυγνέσει μετ
 ἑαυτῶν πλὴν Ἀριάδνης, ἢ καὶ τῶν δὴ φιλοῦντων καὶ ἀπαγορεύων ἀλλήλους χήματα
 πορτίαν θιάζονται. ὑπερχήματα autem ideo, ut opinor, vocabantur, quod ipsi ὑπερχήματα
 illi gestus velut comites erant & affectus saltationum, sine quibus sal
 tationes non placebant. Lucianus tamen ὑπερχήματα αἰτ vocari ἄσματα
 quæ saltantibus accinebantur. cuius hæc verba sunt ἐν τῷ πρὸς ὀρχήσας
 ὡς, ἐν Διῶν δὲ γε. ἐπεὶ αἱ θυσίαι ἀνθὶ ὀρχήσας, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, ὅ μετὰ μουσικῆς ἐγί
 νοντο. παῖδων χοροὶ στυγνέοντες ἐν αὐτῷ ὅτι κινάρεθαι μὲν ἐχόμενον. ὑπερχοῦντο δὲ
 οἱ ἄριστοι προσκρόνοντες οἱ αὐτοὶ. τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς προσκρόνοντα, τῶν αἰσμάτων, ὑπο
 χήματα ἐκαλεῖτο, ὅτι ἐμπέπληστο τῶν τοῖς ὀρχασιν ἢ λύρας. ὑπερχήματα igitur est salta
 tionem choro canenti accommodare. & secundum Athenæum ὑπερχήματα
 ματα πορτίαν. ὑπερχήματα sunt καὶ τὰ ἄσματα τοῖς ὑπορχομενῶν προσκρόνοντα
 τὰ χήματα. ἑξορχήματα vero, ut id obiter dicatur, appellabāt enunciare ἑξορχήματα
 tacēda, & prodere mysteria. Lucia. ἐκ τῶν ὅτι πάντες ἀκούοντες, ὅτι τὰς ἐξαχρόνους
 τας τὰς μουσικίας, οἱ ὀρχήσας λέγουσιν οἱ πολλοί. Idē in dialogo ἑλισσὺς ἢ ἀναβιζῶντες,
 ὁνομαζόμενοι ἢ ὡς καὶ τ. μεμνημένων ἰδῶν ἐξαχρόνους ταῦτα θεῶν τὰ ἀπόρρητα ὅτι ἐξορχή
 μενον, ἀγανακτῶν καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸ ἀστυβόωντα ἐγίγινετο εἶναι. Synes. Herculīa
 no, ἐπεὶ πᾶσι γένοντο ὡς ἔπος πρὸς ὃν ἐξορχησάμενοι τὰ τέως ἀνέκπυσαν. καὶ τὸ σοφὸς τὸ πρῶ
 τέως ἐπελαθόμενος τέχνης, ἐγὼ θεῶν ἡγεμόνα τὸ πρῶτον ὅτι λογίζομαι. Quando igitur
 fuit hic quidā, cui ego pdidi ea quæ prius erāt inaudita, & immemor
 ego fui prudētis artis Protei, qui ciuilit̄ tantū cū ciuibus versabat̄,
 nō ut cōmercīa rerū diuinarū iniret, huius rei causam diuīno ipse nu
 minī attribuendā censeo. Dionys. de cœlesti hierarch. ἀλλ' ὅρα ὅπως ἐκ
 ἐξορχήσας τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. διλαβηθῆσιν δὲ καὶ τὰ τὸ κρυπτόν ἐκ τῶν νεοταῖς ὅτι ἀπορά
 ταις γνώσεσι. ἀμείβετα ἢ αὐτὰ ὅτι ἀγανατῶν τοῖς ἀπείσοις διατηρῶν. Ἀπρ ἀπορχήματα
 χήματα est per imperitiā saltandi perdere qđ affectatur & poscit. ut si
 procius male saltauerit, & per hoc à puellē exposcitæ nuptiis reiectus
 fuerit, atq; repudiatus ab ipsa. Athen. lib. supradicto, ὅθεν καὶ τὸ κλειδοῦς
 καὶ τὸ σικνωτῶν τυράννου χάριεν, καὶ σκῆμα διανοίας πεπαιδευμένης. ἰδῶν ὅτι ὡς φασιν

- φορβικῶς δερχοσάμενός ἐστι τὴν φθιγγαίαν μνηστῆρα, ἱπποκλέδης δὲ ἦν ὁ Ἀδριατικός, ἀπορχή(σας) τὸν γάμον αὐτὸν ἐφισεν, hoc est τῇ ἀρχμοσύνῃ φθιγγιστικῶς ἀποβαλῆν. Hoc enim significat, quod ab Herodoto in Erato sumptum est, ὃς δὲ (inquit) εἶπε τοῖς σκέλεσι χερσονομίαντα, ἃ καὶ ἐαυτὸν κατέχευε δυνάμει. ἔπειτα, ὡς παῖς τισὶ ἀνδρῶν, ἀπορχή(σας) γὰρ τὸν γάμον δὲ ἱπποκλέδης ὑπελάβων, ἔπειτα, ὃ φροντὶς ἱπποκλέδης. Hoc latine defaltare dici potest, ut Laurentius in eo loco vertit. Quo verbo Suetonius in Caligula usus est pro saltationem peragere, Cum palla (inquit) tunicaque talari profuult, ac defaltato cantico abiit. σχημαδίζω etiam dicitur ὑπόρχημα. Idem, ἑσπερίδης δὲ φθιγγαίαν, πρῶτα μὲν ἐπὶ αὐτῇ ἀρχή(σας) λακωνικά σχήματα, μετὰ δὲ ἄλλα ἄγρια, ὅς τριτὸν δὲ πλὴν κεφαλῇ ἐξεί(σας) ἐπὶ πλὴν τραπέζαν, τοῖσι σκέλεσι ἐχερσονόμῃσι. Fortasse staticulus dicitur latine, ut apud Plautum in Persa, Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem quem Hegea faciebat. vide vero, si tibi satis placet. P. volo Reddere quoque, Diodorus quem olim faciebat in Ionia. σχηματίζειν etiam dicitur ὁ πεπλάσμενός ἐστι καὶ μὴ διζομολογητικός, qui ingenue non loquitur & simpliciter, sed efficto vultu & sermone assimulato. Tracta metaphora ab illis saltatoribus, qui in multas species sese assimulabant. σχήματα enim proprie πρὸς δερχοσύναν dicuntur, ut dictum est superius. Xenoph. in Sympo. ἡδέως ἂν ὧ συρακίους μάθοιμι τὰ σχήματα πρὸς σε, id est saltandi artem. Et σχηματίζομαι τὸ παλάττωμαι καὶ ὑπεκρίνομαι, & in certam quandam corporis affectionem componor, ut idem Xenoph. in Sympo. ὁ δὲ ἐχρηματίζοντο πάσι. ὅθεν εὐχρημονῶ, καὶ ἀχρημονῶ. σχημαλισμός etiam cultum corporis, compturamque significat. Plato libro quarto de Repub. καὶ ῥάς τε καὶ ἀμπεχόνας, καὶ ὑποδέσφας, καὶ ὅλον τὸν τῷ σώματι σχημαλισμόν. Ponitur & pro fastu ut apud eundem libro sexto, καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν δὲ αἰετὶν αὐτὸν, σχημαλισμὸς καὶ φρονήματα κενῶ, ἀνδρὶν νῶς ἐμπιπλάμενον. Et σχηματίζειν δὲ, ornari, componi, colere, in Gorg. πρὸς κυβερνήτην loquens, καὶ αὐτὴν μὲν προσελαμύνει δὲ ἐκ κοσμία, ἐκ σεμνύνει ἐχρημαλισμένῃ, ὡς ὑπερφανὸν ἔχει διαπρεπὲς πομπήν. hoc est non ut rhetorica magno cultu & exquisito sese vendit. σχηματίζω, effingo, assimulo. Athen. ὃς ὅναρ αὐτῷ ὑπερφανόμηνος δὲ διόξας, σχηματίζοι αὐτὸν πρὸς πλὴν φθιγγαίαν ἐπιπρεπείτητα. Est etiam ἀπὸ τῶν πρὸς Δαπνοποιῶμαι, pro coenam mihi apparo, & epulor in coena, hoc est coeno. Xenoph. ἔστι δὲ ὅτε καλὸν καὶ τοῖς στρατηγεῖσι μάλιστα, καὶ ἀριστοῖς, καὶ δαπνοποιεῖν μάλιστα ὑπερβαίνει. Et in primo παρὰ ἑαυτοῦ, ἐνταῦθα ἐδαπνοποιεῖτο ὡς πρῶτον θεράσων. Et in quinto, οἱ μὲν δὲ ἐπὶ τούτῳ ταχθέντες διηγουμέντο περὶ ταῦτα καὶ ἐδίδοντο. Δαπνοποιῶν, sibi coenam apparabant. Δαπνοποιεῖν autem est eius qui coenam condixit apud se. Alciph. λοιπὸν ἡμᾶς δὲ, τὰ μὲν πρῶτα, τὰ δὲ μετὰ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δαπνοποιεῖν, τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον. Sic ἀριστοιδοῦμαι utroque modo accipitur. Idem in primo ἐλλωπικ. ἐν τῇ γὰρ ἀριστοιδοῦσαι. Athen. in octavo,

ἀλλ' οὐδ' ὅπως νῦν ἢ κρήνη δέξῃ ἱπείλαιον· καλεσμένην γὰρ ὁ ἱσὸς λιμὴν, ἀλιέας ἐρίσας
 ποιεῖται· ἢ γὰρ ἰχθύων ἕνεα ἀποθαρύοντα σὺν ἐνθακίᾳ, ἑσπερίῃ εἰς φορυτὸν, καὶ ἀφθίναι
 ὑπ' αὐτῷ λόχμῳ ὃν ἢ ἢ σὺν ἄγχιον· **σιτοποιῶμαι, panem facio, in panificio** σιτοποιῶμαι
occupatus sum. Idem in sexto **παιδέας, χίρμυλλας δὲ καὶ αὐθότῃ πῶσκαθὰ**
ἔσθῃ, ἀπὸ σιτοποιημένων· τὰ γὰρ κρυφτότατα τὰ σιτοποιῶν δειγμάτων. Alibi pro ci-
bum sumo, id est σιτῶμαι epulor, quod ipsum interdum accusatiuo
iungitur. Idem, **σιτία δὲ σιτὴ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα· σιτοποιῶ, vt δὲ σιτοποιῶ**
πνοποιῶ, pascō, alo, accusatiuo. Idem in quarto **παιδέας, πρῶτον γὰρ ἢ νῦν ἐκ**
ἐν φυλάτῃ δὲ φυλάτῃ τῆς ἐμῆς δέοι· ἐπὶ δὲ σιτοποιεῖν τῆς· ἐ γὰρ λιμὴν γε
δῆπας ἀποκτενῶμεν αὐτῶν· ὁψοποιῶμαι, edulium conficio, opsonium appa- ὁψοποιῶμαι
ro. Idem in tertio ἀπαμνη· Ἄλλων δὲ ποτε ἢ σιωδῆπνων ἰδὼν ἐπὶ τῷ ἐνὶ ψωμῷ
 πλεονῶν ὅψων γινώσκοντες, ἄρα γένοιτ' ἐν ἐφῇ πολυτελέστερα ὁψοποιήσῃ ἢ μᾶλλον τὰ ὅψα
 λυμαιομένην, ἢ ἢ ὁψοποιεῖται ὁ ἄμα, πολλὰ ἐδίδωκεν, καὶ ἄμα, παντοδραπὰ ἡδύσματα
 ταῖς ἐς τὸ σῶμα λαμβάνων· **δυσβατοποιῶμαι, difficilem aditum aut transi-** δυσβατοποιῶμαι
tum, aut receptum facio. Idem alibi, **μεμνηδὲς δὲ κακῆτο καὶ μήποτε ἐπὶ** μεμνηδὲς
 τῆς κρείττης ἐλαυνόμεν ὅπιδεν ἱπποῖς δυσβατοποιῶμενον, ἐ γὰρ ὅμοιον φέρων, καὶ
 διώκοντα σφαλύναι, **hoc est equis receptum difficilem facientem.** **ἐξιδιοποιῶμαι,** ἐξιδιοποιῶμαι
mihi vendico. Athen. ὁρῶν αὐτὸν ἐξιδιοποιῶμενον τὴν μοναρχίαν, **μαλ.**
 ἀπέκτεινεν· Idem lib. decimoquinto, **λαβὼν δὲ παρ' ἐμῶ ὁ πᾶσι κλοπῇ δυνάμει**
 ζῶν ἐφασκίω, ἐξιδιοποιῶται τὴν λύσιν, καὶ σύγκραμμα ἐξεδίδωκεν ἐπιγέφυρας πορῆ
 ἢ παρ' Ἀνακρέοντα λυγίνης σιφάνος· **id est tanq̃ a se inuentum edidit, ac sibi lau-**
dem tribuit libro edito. ἐντὶ ἢ αὐτῷ πρὸς ποιήσας, vt Synes. τὸ μὴ προσῆκου **πρὸς ποιῶμαι**
 πρὸς ποιήσας, **alienam rem sibi afferere, id est προσποιήσας, de quo supe-**
rius dictum est. **ἐξιδιοποιῶμαι etiam est occupare.** Idem Xenoph. ἐκ τῷ **ἐξιδιοποιῶμαι**
 τῆς τοῖς ἐξιδιοποιῶν ἐξελθόντων ἐξελθόντων ἐξιδιοποιῶν, ὥστε εἶναι σέοι καταφυγῶν· **Di-** ἐξιδιοποιῶμαι
citur etiam ἐξιδιοποιῶμαι. Strabo lib. ultimo, **ἔφθικεν γὰρ ὁ σῶμα ἀφιλόμηνος πρὸς** ἐξιδιοποιῶμαι
 δίκαν ὁ ἢ ἀγρῷ· πολυεταῖος, κατὰ κομίζοντα ἐκ τῷ βασιλευσίνος, ἐκ ἐξιδιοποιῶν τὰν τῇ
 καὶ πλεονεξίαν, ἐξιδιοποιῶν τῷ Ἀγνίῃ· **Significat etiam amicum mihi pe-**
culiarē reddo, priuatim familiarē mihi facio. Xenoph. in. vii. **παιδέας,**
 ἐπέγει μὲν τῷ ἐξιδιοποιῶν με, καὶ πρὸς σοὶ ἐκείνου μὲν, ἢ δὲ πρὸς σοὶ
 ἄσπερος καὶ ἄσπερος διημέροισι· ἀπὶ τῷ ἐκείνου· **Hoc enim etiam οἰκιστὴς dici-** οἰκιστὴς
tur voce passiva. Greg. εἰς Ἀθανασ. de magnete lapide, **ἀξέηται φύσιν εἰς τὸ**
 σίδηρον ἐλκεῖται, καὶ δὲ σφόδρα ἐν ἡλίου οἰκιστὴν· **Herodia. p auctorare, & sibi**
obgratū reddere, vel beneficio obstrictū sepe utit̃. vt in eo loco, πάντων
 τῷ θραπτόντων τῷ Πλαυτῶν, δὲ χιλιάρχος πλεονεξίαν ἐκείνου ἐκείνου· **Dicit̃ in-**
terdū οἰκιστὴς actiua voce. χίων μάξις, ἢν ἢ ψυχρὴν δὲ δὲ πρὸς σοὶ σῶμα ἐκείνου· **οἰκιστὴς**
 σὲ τῇ ἐαυτῷ, ἀρλεῖα, τῇ τῇ τῇ οἰκονομίᾳ ἐκείνου δὲ οἰκιστὴς κατὰ σοὶ τῷ σῶματι·
πρὸς ποιῶμαι preter id quod dictū est, etiā δὲ κτῶμαι significat, & cōparo, πρὸς ποιῶμαι
quero, emereor. Demosth. τὰς ἀσθενεῖς ἐλπίδας πρὸς τῶν πρὸς ποιῶν ἐαυτῷ καὶ τῷ
 πασι· **πρὸς ποιῶμαι aut̃ voce actiua tueor & seruo significat.** Lyf. καὶ θάνατος πρὸς ποιῶν

- αὐτὸ κατεγινώσκῃ, ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων πρὸς αὐτὴν ἐστὶν. Thucyd. οἱ δὲ ἐσθλὸντες πρὸς αὐτὸν πρὸς αὐτὸν ὁ χωρίον. **Προτριβύμιον** etiam dicitur arte singulari & industria factum. hoc est πρὸς τῷ πρὸς περιμύμιον. Theophrast. ἐν δὲ Ἀσία φασὶν, ἐκ ἐκπλήκτοντες πλὴν δαδία, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ τῷ δένδρῳ προσκείμεν, φέροντες ὄργανόν τι περιτριβύμιον. **Προτριβύμιον** etiam sic accipitur vt πρὸς τῷ πρὸς. de quo alibi dictum: hoc est in contrarium & praeponere facere. Phalaris **μισοτριβύμιον**, πολὺ κλάσιν ὡς πωθάνομαι τὸν ἰατρὸν ἡμῶν μέμφεσθαι, ὡς προσδότην τῷ Ἀλεξανδρῶν ἑλθόντι γένεσιν γεγονότα, ὅτε με κάμνοντα λαβὼν δυνάμει ἀπακτεῖναι, χαλεπώτατος δ' ἐκέρπασε νόσον καὶ τὸν ἐπαινον αὐτοῦ ἐν δικαιοσύνης, κατὰ κράν ἐδικίας πρὸς τῷ πρὸς, id est praeponere interpretamini. **ἱποτριβύμιον** etiam est ferme πρὸς τῷ πρὸς. id est mihi auctore, ad auctoritatem meam fidemque traho. Gregor. in primo κτλ ἱπλ. ἱποτριβύμιον δὲ ὁ σφαλιχτικόν, ὃ δὲ ἐαυτῷ, τὸ δὲ διὰ τὸ ἐν τέλει. τὸ μὲν γὰρ ἡμῶν ἐπὶ τῷ πρὸς, τὸ δὲ ἀπλοῦς πρὸς αὐτοῦ πρὸς. Idem, λόγοις ἡμέροις ἐμὸς γλῶσσος ἱποτριβύμιον τῷ πρὸς ἐπιχρῆσθαι. Demosth. πρὸς παρὰ τῷ. ὁ δὲ μετὰ ἐμῷ τοῦ Ἀκιστοῦ μόνος, πάντα τὰ πράγματα. ὑποτριβύμιον πρὸς ἐκείνους, ἵνα μὴ δι' ἡμῶν αὐτῶν οἱ φωναὶ ὑποτριβύμιον. hoc est δικαιοσύνης ται, sibi concilient. Aristotel. in quinto πολιτικ. θατέρη γὰρ ἀποδοκίμαστος, ἐταῖρος ὡς τὸν ἐξώμιον αὐτοῦ ὑποτριβύμιον, dicto audientem sibi reddidit.
- Ἀποτριβύμιον**. Est enim ὑποτριβύμιον etiam ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσαι. **Ἀποτριβύμιον** e contrario significat renuncio alicui amicitiam. Plutarch. in Sympo. τῷ σοφῶν, ὃς ἄρα ὁ χίλων διαλύσας πλὴν Σόλωνος Ὀλίων καὶ ξυνίων, ὅτε τῶν νόμων ὁ Σόλων ἔφη μετακινῆσαι εἶναι. καὶ ἐγὼ, γιγνώσκω ἔφη ὁ λόγος. ὕπο γὰρ δὲ πρὸς ἀποδοκίμαστος τὸν ἀνκέρηρον αὐτῶν νόμοις, ὅλῳ μετακινῆσαντα πλὴν πρὸς αὐτῶν νόμοις. **σκληνοτριβύμιον** & **σκληνοτριβύμιον**. Greg. ἐπὶ τὰ γενέθλια, μὴ σιβάδας ὑπὲρ πρὸς πρὸς, σκληνοτριβύμιον τῷ γαστρί τὰ ἐν τῷ θύμῳ. Herodia. ἔλα δ' ὁ δένδρῳ πρὸς αὐτοῖς, ὅτι ἐν ξύλῳ ὅπως ἐκτενέας, συμπεκνυνῶν αὐτὰ καὶ ἀεμύζοντες σκληνοτριβύμιον, ταῖς **bernacula excitant, domus coagmentant.** **σμενοτριβύμιον**. Gregor. τῷ μῶτερ ταῦτα ἐν τῷ Σώκράτους φιλοκαλίας καὶ σμενοτριβύμιον ταῖς ἐπινοίαις. Significat graviter se habere, in gravitatem se componere, honestos & speciosos mores praeferre, & σμενύσθαι. φανερὸς οἶδε voce activa dicitur, vt permulta alia ab eodem verbo composita. **σκληνοτριβύμιον**, **δανοτριβύμιον**, **σωματοτριβύμιον**, **κοσμοτριβύμιον**, **πλεμοτριβύμιον**, **ἐρενοτριβύμιον**, **ὀδοτριβύμιον**, **ἠθοποτριβύμιον**. **σωματοτριβύμιον**, in vni corpus cogo. In praefatione Pandectarum, Διότι πάσις ἡμῶν τὰς τῷ νόμῳ πραγματέας σωματοτριβύμιον ἐν τῷ τῷ ἐξ σωματικῶν ἀντιθέσεων. Significat etiam corroboro, εἰσβαῖν, denso. Aristot. πρὸς κόσμῳ, σωματοτριβύμιον δὲ τὰ ἐσιόντα πνεύματα, καὶ ὑπὲρ τῷ τῷ τῷ ὑγρῶν κεκενυμένων, validiores fiunt.
- σωματρίμιον**. **σωματρίμιον** est in corpus ire, vt Quintilianus loquitur, hoc est corpus lentum fieri & condescere. Sic Theophrast. ὁ πρὸς σωματικῶν διείρηται, καὶ **σωματρίμιον** dixit, qui in corpus coacti sunt. **σωμαπμποτριβύμιον** de mangonibus Strabo dixit, qui corpora hoc est ἀνδράποδα venditant & emptitant. & **σωματρίμιον**.

τίμωρ^Θ δ' ἀνδραποκᾶπῆλ^Θ. σκηνοποιῶ, fabricor, κατὰ σκδᾶζω. Plutarc. σκδνοποιῶ
 ὄργανα ἐσκδνοποιεῖν. Idem σκδνοποιήμα vocat scenicum habitum & instru σκδνοποιήμα
 mentum. πολέμοποιῶ, bellum cieo, paci aduersor. Xenoph. in quinto
 βιβλίῳ, λαμβάνω τὴν ἐσμηνίαν, ὡς πολέμοποιῶντα. Cui opponitur εἰρηνο
 ποιῶ, & εἰρηνοποιεῖς pacificator. Idem in sexto, ὅταν δὲ ἡσυχίαι ἐπιδυμήσῃ, ἐ
 ρηνοποιεῖς ἡμᾶς ἐκπέμπε. κοσμοποιεῖν de deo dicitur mūdi opifrice a Φί κοσμοποιῶ
 lono, & κοσμοποιία, liber est Empedoclis, cuius meminit Aristoteles ἐν κοσμοποιίᾳ
 τίς μετὰ τὰ φυσᾶ. κόσμ^Θ est rerum coagmentatio composita, con κόσμ^Θ.
 cinnēq; digesta, cui ἀκοσμία, opponitur, hoc est congeries confusa & ἀκοσμία,
 incondita apud eundem πρὶ κόσμῳ. Plato in Gorg. φασὶ δ' οἱ σοφοὶ ὡ
 καλὴ κλῆς, καὶ ἐραὸν καὶ γλῶ, καὶ δίδες, καὶ ἀνδρώπεις πλὴν κοινωνίαν σωέχην ὅ
 φιλίαν, καὶ κοσμοσύνην, καὶ σωφροσύνην, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἅλα τοῦτο διὰ τὰ
 τα κόσμῳ καλῶσιν ὡς ἐταῖροι, ἐκ ἀκοσμίαν. Greg. ἐν πύθῃ κόσμῳ ἢ πρὶν ἀκοσμία
 λαμβάνει. Alibi de chao loquens, καὶ γὰρ ἐπῆρτε ὅδ' μεγάλη φωνὴ φησὶ δὴ
 μισοργίας ἐκ φωτὸς ἄρξασθαι, ὡς λῦα δ' σκότ^Θ καὶ πλὴν ἐπέχουσιν τέως ἀκοσμίαν,
 καὶ ἀτάξιν. ἀκοσμία etiam est dedecus, & indignitas, & status publi
 ci perturbatio, cum vnicuiq; ordinis suae vices, suaeq; dignitas non con
 stant. Quo verbo Plutarch. statum reipublice tempore belli ciuilem ap
 pellauit. ἀκοσμεῖν est flagitiose viuere Isocrati in Areopag. quod & ἀκοσμεῖν
 ἀτακτεῖν dicitur, opponiturq; ὅδ' ὀλιγάτως ζῶν. Demosth. τίς ἐδιδίχα φιλο
 ζήσθαι πρὸς ὑμᾶς, ὅταν ὁρῶσι μήτε τίς χρηστὸς ἢ ὀλιγάτως χάρις ὄσαν, μήτε τίς
 πονηρὸς καὶ ἀκοσμεῖται ὑμῶν, Significat etiā ἀκοσμεῖν, munere meo per
 perā fungor, vices meas nō obeo. vt ἡ τιμοκρ. καὶ καταγινώσκει δέσμῳ
 ἢ ἀκοσμοῦσθαι. id est eos qui imminente expeditione munus suum de
 trectant. Lys. καὶ μηδεμίαν συγγνώμην τῶν ἀκοσμοῦσθαι ἐν ὅδ' πολέμῳ, τυγχά
 νοντα, id est λεπτοκακῶν vel ἀτακτοῦν. Est autem ἀτακτεῖν ordines nō ἀτακτεῖν
 seruare, in manipulo, aut decuria, aut turma se non continere, vel mi
 litiam detrectare. quo modo Demosth. vitur, hoc est in ordinē se nō
 redigere, e classe sua se subducere. Significat etiam inhoneste & petu
 lanter se habere, flagitiose viuere. Plutarch. in Apophth. θεμισοκλῆς ἐν
 μισθόκιστον ὡς ἐν ποσὶς ἐκλυιδεῖται καὶ γυναιξί. ἐπεὶ δὲ μιλιάρηδες στρατηγῶν ἐνίκ
 σιν ἐν μαχαλαῖν τῶν πολέμων, ἐκ ἐν ἢ ἐντυχῆν ἀτακτοῦν θεμισοκλῆς. ἀτάκτως ἀτάκτως
 incompofite atq; inordinate, vt Cicero de Vniuersitate transtulit. cui
 opponitur πεταγμένως, σωπεταγμένως. Contrā ὀλιγάτως, ordinibus ratis &
 constitutis. κόσμος etiam γυναικῆς mundus muliebris appellatur, κόσμος ἡ
 quo matrona (vt inquit Vlpianus) mundior fit, id est comptior & or
 natior. κόσμ^Θ etiam ὀλιγία. Plutarch. ὅτι ἐν κόσμῳ ἔχει ὅδ' ἀτάξιν τὸ
 πλῆθος. Aristotel. de mundo, τό π καλὸν πᾶν ἐπὶ νουμὸν ὅτι τὸ τῶν καὶ τὸ π
 ταγμένον ἀπὸ τοῦ κόσμου λεγόμενον κεκοσμηθῆναι. Idem de regno Persarum,
 τῶν τῶν ἢ κόσμ^Θ, καὶ μάλιστα τῶν φρυγίων κατὰ διαδοχὰς πυρσυνεσθῆναι.

- tam descriptę vices,ordinesq; tam constituti. **Εὐκόσμως**, & **ὀψιματία**, de core. & **Εὐκοσμία**, decentia. **Ἀταξία** & **ἀκοσμία**, talis est, qualem describit Ouidius in principio quinti Fastorum, quam in κόσμος ὁ ἀταξίας κόσμος ἀρχὴ vertit maiestatis exortus. **κόσμος** etiam est magistratus apud Cretenses, qui Ephorus apud Lacedemonios dicitur. Auctor Aristotel. in secundo Politic. a quo κοσμοί dicti sunt, qui eum magistratum gerebant. **Διάκοσμος**, digestio, distinctio, compositio ordinata. Synes. τὸ δὲ πᾶν τῶν διακόσμου σκιά δ' ἀνδρώπινον. ἀντὶ τοῦ δὲ διακοσμήσεως. Est enim **Διακόσμησις** **Διακόσμησις**, digestio, & rata distinctio. pro quo Cicero descriptionem dicere solet. vt de Natura Deorum, Anaxagoras primus omnium rerum descriptionem mundumq; mentis infinite vi ac ratione designari voluit. Alibi, Hæc omnis descriptio siderū, atq; hic tantus cœli ornatus, & reliqua. Idem, Stellarum inhærentiū ita descripta distinctio est, vt ex nota figurarum similitudine nomina inuenerint. Dionys. **Διακόσμησις** **Διακόσμησις** ἐκκλησιαστικῶν vocat. & **Διάκοσμος**, ordinem sacerdotum, hoc est gradus sacris cęrimoniis operam nauantium & ascriptorum. In cœlo vero **Διάκοσμος** vocat descriptionem mentium beatarum. hoc est nouem illos gradus, ordinesq; cœlestes. **Διακόσμησις**, digerere, describere, compositæ & ordinate decoreq; coagmentare. Aristotel. περὶ κόσμου, ὅντινος οὗ καὶ τῶν τῶν ὅλων σύστασις ἔσται λέγω. ὅτι γὰρ, τὸ πᾶν τῶν κόσμου, διὰ τοῦ τῶν ἡνωμένων ἀρχῶν κράσεως μιᾷ διακόσμησιν ἁρμονίᾳ, vna digessit coherrentia & concentu. Idem, τῶν τε πᾶν καὶ τῶν ἀλλοτρίων, ἀντιθέτα τε καὶ ἡλίον καὶ σελήνην, καὶ τὸ ὅλον ἔσαν δὲ διακόσμησις μία. ἢ διὰ πάντων δυνάμεις. **Κατακόσμησις** **Κατακόσμησις**, cōpono, apto, digero in ordinem Plato in Politico, μετὰ δὲ ταῦτα προελθόντος ἡμεῶν χρόνου, ὁ κόσμος θορύβος τε καὶ ταραχῆς ἦδη παυρόμενος, καὶ τῶν σεσμῶν γαλήνης ἐπιλαβόμενος, εἰς τὸν αἰσθητὸν δρόμον τὸν αὐτὸν κατακόσμησιν. **Κατακόσμησις** **Κατακόσμησις** ἡ αὐτὴ est ratione & ordine constitutus. Et **κατακόσμησις** apud eundem, ordo & digestio rerum, & apta compositio. ὀνομαστικῶς, nuncupo. Aristotel. in secundo Ethicorum, ἔστι μοι οὗ καὶ τῶν τῶν τῶν πλεονάζοντων ἀνώνυμα. περὶ αὐτῶν δὲ ὡς καὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτῶν ὀνομαστικῶς σαφηνέας εἶναι. καὶ καὶ τῶν ὀνομαστικῶν. id est eos certo nomine nuncupare. **ἠθοποιῶ**, **ἠθοποιῶ**, mores formo, instituo moribus. Plutarch. in Politicis præceptis, Δὲ δὲ ὡς οὗ δὲ ἀρχῇ μοι, ὅτι τῶν κατὰ τὴν τῶν πίνοντες, εἰσυχῇ δὲ διαβάλλων καὶ κατακράννυμι, αὐτὸς ἠθοποιῶ τῶν πίνοντα, καὶ μετρίσκουσιν, ἔτω τὸν πολυδακνόν, & cætera. Idem alibi, ὅν γὰρ δὲ τῶν τυχὼν πρὸς τοῦ ἀποκυήσεως ἠθοποιήσεται. **Informo**. Hoc Cicero informare appellat. vt pro Archia, Vbi excessit e pueris Archias. atq; ab his artibus, quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendi studium contulit. Alibi, Animus bene a natura informatus, id est ἠθοποιήσας. vt Plinius in Epist. Nam & informari a me, & institui cupit. Est enim informare certam morum formā

ánimo imprimere. Quare informationem Cícero vocat notionē a natura ánimo impressam. hoc est prænotionem & προλήψιν, quasi prae-
 sumptam notitiā & anticipatam, in primo de Natura Deorū, Quae
 est enim (inquit ille) gens, aut quod genus hominum, quod non ha-
 beat sine doctrīna anticipationem quandam deorum? quam appellat
 προλήψιν Epicurus, id est anteceptam ánimo rei quandam informatio-
 nem, sine qua nec intelligi quicquid, nec disputari possit. Informatio etiā
 est ὑποτύπωσις vt supra diximus, & φαντασία. Impressa igitur rei in mē-
 te forma, informatio dicitur, siue a natura, siue a praeceptore imprima-
 tur. Et informare verbum ὑποτυπῶσαι dicitur. & forma est ὑπογραφή ἢ
 ὑποτύπωσις. Idem, Cum enim formam reipub. viderim, quale aedificiū
 futurum sit, scire possim. Architecti ichnographiā & scenographiā
 vocant. ἡθοποιός est animi formator, & morum cōcinnator. Columel.
 in praefatione, Denique animi sibi formatorem praeceptoremque virtu-
 tis ē coetu sapientium arcessat. λόγος etiam ἡθοποιός est oratio mo-
 rata, vt Quintilianus in quarto appellat, id est mores exprimens. Nā
 prae-terquā planam (inquit) & breuem, & credibilem, moratam vult ef-
 se narrationem. Sed in oratione morata debet esse omnia cum digni-
 tate, quae poterunt. Aristotel. ἡθοποιός γὰρ ἡ μέλαινα χολὴ. hoc est mores
 instituit & facit. Alicarnas. de Lysia, ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν τοιαύτην
 πρὸς τὴν πραγμάτων λάβῃ, αὐτὸς ἡθοποιῇ, καὶ κατασκευάζῃ πρὸς ὧπα τοῦ λόγου
 τοιαύτην καὶ ἡλικίαν, προαίρεσιν αὐτοῖς ἀσέας ὑποθετῇ καὶ πᾶσι μέτρια προσώπων. id
 est, mores effingit, personisq; congruentes, ac veri similes accommo-
 dat, vt fidem iudicibus faciat. Idem, κρείστος δὲ πάντων ἐγγύς ἐκτόρων φύ-
 σιν ἀνδρώπων κατὰ φύσιν, καὶ τὰ προσήκοντα, ἐκάστοις ἀποδιδῶναι πᾶσι τε καὶ ἡθῇ,
 καὶ ἔργῳ. ἀποδίδωμι οὖν αὐτῷ καὶ τῇ οὐκ ἐπεσάτῃ ἀρετῇ, καλὴ μὲν δὲ ὑπὲρ τῶν πολλῶν
 ἡθοποιῶν. ἀπλῆς δὲ καὶ ἐν ἑαυτῇ διώμαται πρὸς τοῦ ἑνὸς τῶν πρὸς ὧπων ὅτε ἀνθοποιῶν
 τὴν ἔπε ἀφύχοι. id est ὅτι μὴ προσέκον ἡθόσιν ὅτι πᾶσι ἀποδίδωσι. & infra, ὅτι γὰρ
 διανομήσας μόνον ὑποτίθει ἡλικίαν καὶ ἐπιφύει καὶ μέτρια τῶν λέγοντας, ὥστε ἐκόντας
 αἶναι δοκεῖν ἢ ἡθῶν τῶν λόγων, ἀλλὰ ὅτι λέγειν ἀποδίδωσι τοῖς ἡθῶσιν δικαίαν, ἢ πᾶσι
 φύσιν αὐτὰ ἐαυτῇ κρείστος δικαιοσύνη, τῇ ἀφῇ καὶ κυρίῳ καὶ κοινῷ, καὶ πᾶσιν ἀνδρώποις
 σωθεῖσά τινι. ὁ δὲ ὄγκος, καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν ἀνθοποιῶν. id est, qđ em vel
 elate vel affectate enunciat, id omne sine morum expressione affe-
 ctuumque dicitur. ἀνθοποιῶν etiam dicitur qui moribus est incom-
 positis & rusticis, vel petulantibus. Cícero ad Atticum de fratris filio
 scribens, Nihil ego vidī tam ἀνθοποιῶν, tam auersum a suis, tam ma-
 le moratum, tam ineptis moribus praeditum. ἡθικός γὰρ πῶς
 ethicus, qui nō mō iconicas imagines pingit, sed etiā mores exprimit:
 hoc est sensus, vt inquit Plinius, & motus animi. Aristot. in vlt. Politic.
 οὐ μὲν γὰρ ὅσον διαφέρει καὶ πρὸς τὴν τῶν θεωρίαν, οἷον καὶ τὰ πάσων ὅτι

Informatio

ὑποτυπῶσις

ἡθοποιός

Oratio mo-
rata.

ἡθοποιός

ἡθοποιός

ἀνθοποιῶν

ἡθικός γὰρ
πῶς

- ῥῆν τὴν νέαν, ἀλλὰ τὰ πολυγώνια, καὶ ἂν ἔτι ἄλλοι ἢ ῥῆν ῥαφείων ἢ ῥῆν ἀγαλμα-
 τῶν ὅσιν ἰδικοῦν. Est autem ἰδικοί ζωγραφία. pictura morata. Ethologi
 etiam mimi dicti morum et affectuum effictores, de quibus in Anno-
 tationibus scripsimus. Est etiā harmonia quædam morata, ut Aristo-
 tel. in eodem libro docet statim post verba supradicta, ἐν δὲ τῇς μέλεισιν
 αὐτῇς ὅτι μιμήματα ῥῆν ἰδίων, καὶ τῶν ὅτι φανερὸν. διὸν γὰρ ἢ ῥῆν ἀρμονίων
 διέσκει φύσεις, ὥστε ἀκούοντας ἄλλως διατίθεσθαι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν ἔχειν τρόπον πρὸς
 ἐκείνῳ αὐτῶν, et reliqua. ὁδοποιῶ, viam munio, transitū præstuo. Gre-
 gor. Σφικίαι προδραμοῦνται, ὁδοποιοῦσαι ὑπὲρ ἰσραὴλ, τὰς ἀλλοφύλους ἀνέγχο-
 σαι. quasi viam præeuntes, et transitum aperientes. Aristotel. in primo
 ῥῆν μετὰ τὰ φυσ. προϊόντων ἂν ἔτι αὐτὸ πρῶτον ὡδοποιήσιν αὐτῶν, καὶ
 σωκράτης ζιτῆν, res ipsa eos produxit, et progredi coegit. Herodian.
 τὸν δὲ τόπον χαμαῖ ἔχον ἀνοίξας, ὡδοποιήσας. ὁδοποιοῦς, magistratus Athenis,
 qui latine viator dici potest, apud Demosth. καὶ κτησιφ. et in exercitu,
 qui viam muniunt exercitui, apud Xenophon. in sexto παιδείας, ὁδο-
 ποιοὶ vocantur.
- Συώβητα ἄν-
 τω φέρω. ἄν τω φέρω adnotauimus voce passiva, σιδηροφορεῖμαι ut σιδηροφορεῖ, δυνά-
 φορεῖμαι, κυκλοφορεῖμαι, τυμπανοφορεῖμαι. Thucyd. in primo, τὸ π σιδηροφο-
 ρεῖσθαι τῶν περὶ ἄνθρωποι παλαιῶν λησείας ἐμμελύνει. παλαιὰ γὰρ ἢ ἐλλείπει
 φέρει. id est gladios & enses gestabat olim. Aristotel. in secundo Politic.
 ἐσιδηροφοροῦντο γὰρ οἱ Ἕλληνες, καὶ τὰς γυναικας ἐωνοῦν παρὰ ἁλλήλων. Σί-
 δηροῦ enim σιδῆριον gladium significat, quo Synes. usus est. Xenoph.
 in tertio παιδείας, ὁ δὲ ἐν αὐτῷ λοιπὸν ἢ τω ἐμβάπτεισθαι, τῶν πῶς ὑπὲρ τῶν ἐκ-
 πεπληχθῆναι τε καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ, δυνάσθαι μὲν ἔν τῇ, prae impatien-
 tia contriuit. Idem, ἐπεὶ δὲ ὁ λοχαγὸς αὐτὸς ἀνέχοντο, ἐδυσφοροῦντο. Sic di-
 citur voce passiva ut ἀπορεῖμαι, ut δυνάσθαι, pro alacri animo sum, et
 gaudio perfusus, quo idem auctor usus est in septimo ἐλλοιῶν. Et alibi
 sæpe pro hilariter viuere, ἐκεί μὲν αὖτε ἐδύπνοιοιτο καὶ δύνουσι. Plu-
 tarch. in Serto. εὐδυνάσθαι πρὸς ἀκαλῶν ὡς ἀγαθόν τι πρὸς ἀκαλῶν. Ut ἀπορεῖμαι,
 vt ἀκαρεῖμαι. Athen. libro sexto, πρότερον δὲ ἔτι αὐτὸς ὁλίγοις ἦσαν οἱ τῇ ἰτα-
 λίᾳ κατὰ τοῦτον, ὥστε καὶ ἡμεῖς ἐν φασὶν ὁ προσεδῶναι, οἱ σφόδρα ἀκα-
 ρεῖται οἱ τῇ βίῳ, ἦγον τὰς ὑδρας, ὥστε μὴ ὡς ἐπὶ τοῦ πολυ πίνοντες, ἐδύνοντες δὲ
 ὁ δὲ ἂν τύχοι. id est qui maxime copiosissimi rebus ad vitam necessariis
 erant, tamen liberos abstemios alebant. vel qui loca maxime opportu-
 na colebant ad quærenda vitæ necessaria, et quibus abunde vacabat
 vitæ necessaria comparare. εὐκαρεῖς etiam dicitur, pro est mihi ocium,
 mihi vacat hoc agere. Lucianus, τῶν ἀνάγκης ἀφαιρῶντες εὐκαρεῖς ἐπὶ τοῖς
 εὐκαρεῖς. ῥῆν κρηττόνων. Simile est εὐκαρεῖς. Athenæus lib. septimo, ὁ δὲ μέγιστος
 πρὸς ῥῆν εὐκαρεῖς ὡς αὐτὸς ὡνέμεται, πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον ἐποιεῖται τῇ δια-
 τίμῃσιν, ab iis quibuscum comode egerat, quos commodis affecerat,

& qui ei erant obnoxii. Sic Plutarch. in Apophth. τῶν δὲ Ἀθιναίων ἀντὶ
 προσηλακίζοντων, τί κοπιᾷτε ἐπεὶ, ἢ τῶν ἀντὶ τῶν πλάκας ὀυχνησύννοι; qua de
 causa eos laceffitís, ab iisdem sæpius commode tractatí? hoc est cur
 fastiditis eos qui sæpe commodis vestris seruierunt? & novos semper
 administratores quæritis? de Themistocle loquens. Dicitur etiam
 εὐχρηστέως, pro commode uti, in commodum suum vertere. κυκλοφορεῖν
 Aristot. καὶ ἀπὸ τοῦ τὸν κυκλοφορεῖν σφαῖρας, versata sphaera. sed est
 significatio passiva a verbo κυκλοφορεῖν, ut κυφορεῖν, καὶ κυφορεῖται. κυφορεῖται
 γὰρ ἢ γυνή, id est fert vterum. ἀντὶ τοῦ ἐγκυμονεῖν, καὶ κυεῖν, καὶ ἐν γαστρὶ ἔχειν.
 κυφορεῖται δὲ δὲ κύβηλον, id est gestatur infans in vtero. Lucianus, ἢν γυνή
 αὐτὴ κυφορεῖται ἐκ σῶτος, τὸ περὶ τῆς ἐργασίας δια καὶ οὐ ἐδραστεῖ τὸ κρόνον. κυ-
 κλοφορεῖται, versatilis Plutar. κυκλοφορία ἢ κυκλοφορεῖται κίνησις. Aristot.
 in nono τῶν μετὰ τὰ φυσ. Δορυφορεῖται & ὀπλοφορεῖται cū accusatiuo cōstruun-
 tur, pro cingo latus, et in modum satellitis comitor & stipo. Plutarch.
 τοσαύταις μυριάσι περὶ καὶ χιλιάσιν ἱππέων ὀπλοφορεῖται βασιλεὺς. ἀντὶ τοῦ
 δορυφορεῖται. τυμπανοφορεῖται passiva voce dicit. Athen. lib. xii. de Dio
 nysio tyrāno eiecto, αὐτὸς δὲ Διονύσιος τέλει μνηστῆρων καὶ τυμπανοφορεῖται
 μνηστῆρας, δικτῶς τὸν βίον κατέστρεψε. Sunt autem μνηστῆρες qui stipem co-
 gebant matri deorum tympana gestantes: quales hodie cæcos vide-
 mus vestibulatim tympana pullantes & canentes. ἔγω γὰρ ἐκάλωσα οἱ
 παλαιοὶ τὰς μετὰ ὧδων προσαιτουῦσας, ὅστις ἐδωλα συμπεριφέρονται (ὅστις καὶ
 ἄγυρμος ἀντὶ πωχίας λέγεται) Quo nomine οἱ εὐλοκρεῖς ἀπατεῶνες signi-
 ficantur, natioq; hominum prestigiatrix, & circulatrix, & flagitatrix
 stipis. Plato in secundo de Repub. ἀγύρεται ὃ καὶ μάντις ἐπὶ πλάστων θύ-
 ρας ἰόντες, πᾶσι ὡς ὅτι πᾶσι δυνάμεις ἐκ δυνάμεως περιζομένης δύναμις πᾶσι
 ἐπιδόσιν, ἢ πᾶσι ἀδίκηματι γέγονεν αὐτῶν ἢ προγόνων, ἀκρίβη, μετὰ ἡδονῶν πᾶσι
 ἐὰν ἂν ἐχθρῶν ἐπαμύναι θέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν, ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ, ἐλά-
 τει. ἐπαγωγῆς ἡ κατὰ δέσμοις τὰς θεὰς ὡς φασὶ πᾶσι δόντες σφίσιν ὑπηρετεῖν.
 Hos intelligi voluit Satyroglyphus cū inquit in sexta Satyra, Ecce
 furentis Bellonæ matrisq; deum chorus intrat, & reliqua. Et infra, En
 animam & mentem cum qua dii nocte loquuntur. Cicero de Legib⁹
 libro secundo citat verba hæc duodecim tabularum, Præter Ideæ ma-
 tris famulos, eosq; iustis diebus, ne quis stipem cogito, ἔξω τῶν μνησ-
 τῆρας, καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ἡμέρας. Idem inferius, Stipem sustulimus,
 nisi eam, quam ad paucos dies propriam Ideæ matris excepimus. im-
 plet enim superstitione animos, & exhaurit domos. ἄγυρμος πρὶν ἐστὶ
 quod Cicero dicit stipem cogere, καὶ ἄγυρμος ἀγύρεται. Hodie παρθενᾶ
 γύρεται sunt, qui confratriæ poscere vulgo dicuntur diuæ Mariæ. Sunt
 etiam qui diuo Rocho, qui Sebastiano, qui aliis etiam diuīs stipem co-
 gunt: quicq; epulones potius diuorum sunt q̃ cultores. φρατρία for-

- tasse sunt, a quibus id vocabulum lingua vernacula mutuata est. Et
 ἄς τὸς φράττας, ἑσάγεσθαι, est in eam sodalitatem adoptari. ἔφ' ἧν φρά-
 τωρ, id est a puteis nomē ductū, q̄ cōmunes erant inter phratoras. Δι-
 ξιφοροῦ. ξιφοροῦ actiua voce dicūt, vt λωροφοροῦ, ξιφοφοροῦ, ψιφοφοροῦ, σιφανφοροῦ, λαφνη-
 φοροῦ, σκθνοφοροῦ, τοκοφοροῦ, ξαβδοφοροῦ, ἐκφυλλοφοροῦ. Herodian. lib. sexto, πάν-
 τες γὰρ διὰ τὴν ἔσσαν σάσιν τε καὶ παραχλῶ, δι' αὐτῶν φωνῶν, οἱ δὲ κρύβδ' ἢ
 ξιφοροῦ, ἀμυντήρια δ' ἡδὴν φέροντες ἑαυτῶν. Alibi, πρὶς ἰσσαντες ἑαυτοῖς ξιφοφόροι,
 id est ficarios. Est em̄ ξίφος ὑποκόλπιον, quæ latine fica dicitur. & ξιφοφό-
 ρος, ficarius. Plutarch. ἐγγιγίδιον καὶ ξίφος vocat pugionē, quo Cæsa-
 Cæsarem percussit. Herodian. οἱ δὲ τὸς σφαλιώτας ἔχοντας τὰς χεῖρας ὑπὸ
 κατὰ μὲν τὰς ἐφεστῆσι, πάλαισι παλαιοῖς κατὰ κατὰ δ' ἰαίαις, ξιφέσιν δὲ ἐπεφύροντο
 ὑποκόλπιον. ξιφήρης est ὁ πρόσκωπ' ἔχων δ' ξίφος, manu tenens pugionē,
 & stringendī occasionem expectans. Idem libro quarto, τὸ δ' οὖν πάλαι
 ταῖον ἐπ' αὐτῶν μοι πρὸς τῇ μητρὶ ὄντι, ξιφέρας ἔχων ἑλκὸς ἐς τὸν πρὸς σκῆλας
 ὅπως ἐγὼ προμηθεῖα πάλαι καὶ ἀγχινοῖα σωθῆς, ἡμῶν αὖτε ὡς πλέμιοι. Alibi, νεώ-
 νισκοι ξιφέρας σὺν παντί τῷ πάλαι βιασάμενοι. ἀντὶ τῷ πρόσκωπα ἔχοντες τὰ
 ξιφίδια. Lucian. de Perseo, πρόσκωπ' ἔχων τὴν ἄσπιν. Ipse Herodianus,
 πρόσκωπα ἔχοντες τὰ ξίφη, ad capulum manu admota. Idem tamen libro
 septimo aliter dixit, ἡσυχάζοντες προσάξαες, ἔχων πρόσκωπ' τὴν διεῖαν, ἔλεξε πρὸς
 αὐτὸν τοιαύτην. vbi etiam fortasse πρόσκωπ' dici posset. est enim πρόσκωπος
 ὁ ἐπίκωπος καὶ ἐπὶ ἥμ' ἔμ' , ad remum sedens, remum manu tractans.
 Lucian. οὐδέποτε ἐκέλευσε σε ἢ ἀντλήειν, ἢ πρόσκωπ' εἶναι. ξιφήρης autem
 sic dicitur vt κωπήρης, id est nauta remum tenens. Alciphro. ἀφ' αὐτῶν δὲ
 ἡμῶν, αὐτῶν τῷ σκάφ' ὥχεται ἐπὶ λέσβοι κωπήρης, hoc est πρόσκωπος. Δασμολο-
 γοῦ. Δασμολογῶ, tributum pēdo. Δασμολογῶ vero colligo pecuniā à multis. De-
 mosth. καὶ Νεώρας, καὶ Διδωσιν αὐτῶν τ' ἀργύριον, ὅπως πρὸς τ' ἄλλων ἐρασθῶν ἐδασ-
 μολόγησιν, ἔξωρον ἄς τὴν ἐλθιδόριαν συλλέγῃ. Dicunt etiam Δασμολογῶ σι,
 vt ἑσπράττω. Isocrat. in Areop. καίτοι καὶ τὸς φόνος καὶ μὴ διὰ τὴν με-
 γαλοφρονοῦντας, τοιούτοις ἐργαῖς ἐπιχερῆς μάλλον, ἢ τὸς νησιώτας Δασμολογῆναι,
 id est ab eis tributa exigere. σκθνοφοροῦ calorum est & iumentorū
 apud Xenoph. & σκθνοφόρα κτήνη καὶ ὀχήματα apud Herodian. σκθνο-
 φορεῖσθαι est militum, qui calonibus & iumentis sarcinariis vtuntur.
 Plutarch. ἐξήλασε δὲ χιλίας σκθνοφορέων καμίλους. Eo modo, quo ναυ-
 πηγῶμαι & similia. de quibus supra diximus. φυλλοφορεῖν, est eiicere, &
 expellere. & ἐκφυλλοφορεῖν, quod per frondium signa fiebat, hoc est sena-
 tu vel ordine mouere. Aeschin. καὶ τιμάσας, ἔαρ ἢ ἢ βελὴ κατὰ γῶσα τὰ
 σὺν ἀδικεῖν, καὶ ἐκφυλλοφορήσας Δικαστῆρα παραδῶ, δὲ τὴν δωρεὰν αὐτοῖς. Idem,
 μετὰ ταῦτα ὡς ἐπαυλῶν ἢ βελὴ ἐς τὸ βελγυτήριον, δὲ ἐκφυλλοφορέσεν αὐτὸν, id
 est e senatu mouendum eiiciendumq̄ censuit & iudicauit. φύλλοις γὰρ
 ἐκτελέζοντο οἱ καὶ δίκας Δικάζοντες, οἱς ἐπέγχαφο ἢ ἢς ὡς πρὸς ἡγεμῶν ἐκρίνετο.

ἡγοῦντο καταγινώσκειν ἐκαλῶν ἐκφυλλοφορεῖσθαι, vt inquit Pollux. hoc est, vt ob-
reptitium ē tribu vel populo eicere. **Θεοφορεῖσθαι**, numine afflatus **Θεοφορεῖσθαι**
sum. Heraclius de Sibylla, ἐφείσοι δὲ ἐδὲ νῦν ἐξμóδωρον βόλονται ἐρεῖν. ὅρ
διὰ Θεοφορεῖσθαι γυναικὸς ἐλπίδα ἐβλεπε, id est quem Sibylla prædixit.

Ἀπὸ τοῦ λέγω, Δικαιολογεῖσθαι, de quo diximus. ἀκριβολογεῖσθαι, ἀποδιδόναι τὰ ἀπὸ τῆς λέ-
γεσθαι, σμικρολογεῖσθαι, ἀντομολογεῖσθαι **voce passiva**. Xenophon lib. primo γὰρ συνδέεται
ἐναβάζων, ἐπὶ δὲ δὴ πρόβου, καὶ παῖδες μέλλουσιν ὅτι, προσκαλῶν τὸς φίλους **σπερδαιολο-**
εωσπερδαιολογεῖτο, ὡς ῥηλοῖν οὐς ἔμαθ, affectate loquebatur, & magno studio γέμει.

adhibito. ἐστὶ γὰρ σπερδαιολογεῖσθαι, δὲ κατὰ διέξοδον ἐπιζέειναι. Signifi-
cat etiam serio loqui. Idem Xenophon in Sympoſ. Alibi in eodem voce
actiua dixit, οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος ἔτῳ σπερδαιολογῆται, hactenus serio
disputauimus. ἀντὶ τοῦ σπερδαίω. **Opponitur enim** τῷ πέπαιμ, δὲ σπερ-
δαιολογεῖται ἡγοῦντο ἐσπείσθαι. Est enim **σπερδαίω** serio vel ago, vel dico. **σπερδαίω**

Plato in Gorg. ἐπιτέ μοι δὲ χαλεπὸν, σπερδαίω ταῦτα σωκράτης, ἢ παῖδες;
Apud Xenophon in Sympoſ. ita inquit ὁ γελωτοκρίτης, οὐ γὰρ ἐγὼ σπερδαίω
ἐν δωαδεκάμην μᾶλλον ἢ ἐν ἀδανάτῳ γινέσθαι, id est serio loqui. Apud Plato-
nem σπερδασικός **opponitur** τῷ φιλοπαύγμονι, hoc est qui serio sermone
delectatur. Aristoph. σκώπῃ περὶ καὶ κωμῳδοῖν, τὸ σπερδαίω ἀμελίσσας.

σπερδαίω, colo & affecto, accus. Galen. libro nono Therapeu. τὸς
μὲν οὖν πάλιν τῶν ἰατρῶν ἐδὲν θανάτου, ἀμελίσσαντας ἡδὺς χρεῖς, δοξασομένων
μᾶλλον ἢ ἀλγίσθαι σπερδαίω. Idem, ἐκατέρως δὲ τὰς ἐπιστάσεις ἐργίαι μᾶλλον ἢ
λόγους σπερδαίω. Eustath. λόγος ἔχει ἄτλαντα φοιτήσαντα τὸν Ἡρακλέα, σπερ-
δαίω τὰ θύρα. Synes. ταῦτα τε οὖν ἑκαστὸν ὑμῶν δὲ ἐργαίω, ἡγοῦντο ἀντὶ πάν-
τος σπερδασίω, id est imprimis colendus est tibi, & ante omnia ille amicus
a me vobis conciliatus. **σπερδαίω** ἀνὴρ vocatur vir gratioſus, **σπερδαίω**
& multorum fauore adiutus. Plutarchus de histrione nobilissimo, σπερδαίω
σπερδαίω ὑπὸ πάντων dixit. hoc est πλείους ἐξωμύσθαι σπερδαίω. Alibi,
ὑπὸ πᾶσι σπερδαίω, populi fauore adiutus. Lucian. ὁ δὲ ἡφαιστος τὴν
Ἀφροδίτην ἐγχευε, ἡγοῦντο σπερδαίω ὑπὸ αὐτῆς. Alciphron in Epist. ὁ μὲν γὰρ διὰ
τὴν φιλίαν συνηγίας χάριν, δὴ λόγος ὅτι σπερδαίω βολόμενος, id est a te amari
propter patrociniū. Ἄξιον σπερδαίω, preciosum, æstimatū, quod in pre-

cio habetur. Plutarch. de Cleopatra, ἐνταῦθα συνφέρει τὰ πλείους ἄξια σπερ-
δαίω, χρυσόν, ἄργυρον, σμάραγδον. **σπερδαίω** κριθεῖν est contendere, & de ali-

quo laborare, & diligenter curare. Isocrat. τοσαύτην κρισάμενοι σπερδαίω, μαι-
όσωμεν φιλίαν ἑαυτῶν χάριν, ὅτι σπερδαίω. Synes. τὸ σπερδαίωμεν πρὸς σε κηπίον,
Hortulum a te magno studio cultum. Greg. ἦν δὲ ἡ ἐν αὐτῷ ταῦτα

σπερδαίωμεν, in deliciis habita, magno studio exquisita, vel expetita. Idem de martyribus loquens, ὧν διπλὴν τὴν ἐξῆρ, τὸ μὲν, ὑπὸ σπέρματι, τὸ
δὲ, σπερδαίωμεν. **σπερδαίω** κριθεῖν etiam significat, serio accipio, serio dictū **σπερδαίω** κριθεῖν
interpretor: quia σπερδῆ **opponitur** παμδαίω. Aristoph. βατράχ. οὐ δὴ περ

ἀποδὸν πρὸς, οὐκ ἔστι παύσων ἡρακλῆα γ' ἐσκόβασα; Num tandem serium esse
 censes, & ut serium accipis, quod te ego ludibunde Herculis gestami
 nibus ornaui? **Σπυδάζεν** etiam est frugī vitam agere. ὅς ἐναντίον βλα
 κέει. **Construitur** autem variis modis hoc verbum. **Σπυδάζω** πρὸς ἄ
 να, colo aliquem, faueo alicui, exhibeo me obsequiosum. **Demosth.** κτλ
 Ἄριστοκρατ. ὅτε γὰρ ὑμετέρῳ στρατηγῷ προχέρας ἐναντία διήστω τὰ ὅπλα ἐμελ
 λειν ὁ Σίμων δὲ ὁ βιάνων, πολίται γεγενημένοι, καὶ ἄλλως ἐπιδόκοντες πρὸς ὑμᾶς.
Σπυδάζω ἐς τὰ σὰ, faueo rebus tuis. **Idem** κτλ μηδὲν, τί λέγεις ὅ μιν
 κεφαλὴ; σὺ τὰ σαστὲ παύσας ἀξιῶσαι ἐλεῖν ἢ σε τὸ σπυδῆ; **Σπυδάζω** ἐς τὰ σὰ τὸς
 ὑπὸ σὺ δὴμοσὶα προπεπληλακισμένους; **Σπυδάζω** πρὶ τὸ γινώσκω, sollicitus sum, &
 accurate prosequor. **Idem**, πρὶ δόξης μάλλον σπυδάζεσθαι ἢ πρὶ χρημάτων. **Alí
 bí**, σπυδάζω ὑπὲρ τῶν, ὅτι προσέχῃ πρὸ νοῦ. **Construitur** etiam datiuo.
Lucian. σπυδάζοντες τῇ πρᾶσιτι. id est studentes. Et cum faueo significat.
Plutar. καὶ τὸ δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν ὀνομασίᾳ, ἐκείνῳ σπυδάζοντα πρᾶσιν. **Dicitur**
 etiam σπυδάζω πρὶ τῶν. **Athen.** πάντας τὸς βασιλεύσαντας τῇ Ἀσίᾳ, σπυδάσθαι
 πρὶ τῶν. **Aristot.** σπυδάζοντες πρὶ τὰς χορὰς. **Xenoph.** κατεχόμενοι ἐπὶ τῷ
 σπυδάζῃ πρὶ τὰς ἐγγυτάτω ἐλπίδας. **Σπυδάσθαι**, fautor & factiosus. **Gregor.**
 ὅτε γὰρ ἐνὶ τῇ ἐκείνῃ ἔχει πρὸς τὰς ὑβρίδας, ἢ τὰς σπυδάσθαι. **Σπυδάσθαι**, res stu
 díose affectata. **Idem**, τῷ δὲ ἡ δόξῃ ἐργῇ καὶ σπυδάσθαι γινώσκω ὅτι σπυδάσθαι
 τὸν πρᾶσιν. **Μικρολογῶμαι**, anxie & scrupulose circa vilia & spurneda
 occupor. de aspernabilibus laboro, vel accurare disputo. **Greg.** ἐς ἁγίαν
 πνεύμα. **Διογένης** ἢ καὶ ἰκανῶς ἄλλοι κτλ ψυχῶν ἐξωμύνης, μικρολογεῖται πρὶ τῶν ἡχον.
Idem, **Διογένης** δὲ ἡμῶν ἐγκαλεῖται παύσας, καὶ μικρολογίαν καταγινώσκοντας, αὐ
 τὸς μικρολογεῖται πρὶ τὰ γράμματα. **Plut. in Cicerone**, πρὸς δὲ τῇ πέλοπα ὅτι
 ἐπιστολῇ αὐτῷ μικρολογεῖται καὶ μεμψιμοιρεῖται, ὡς ἀμελῆσαντα ἡμᾶς ἵνα
 αὐτῷ καὶ ψεύσμετα πρὸς βυζαντίων γινώσκω. id est de spurnedis honoribus cō
 tendentem, aut laborantem. **Dicitur** & **σμικρολογῶμαι** addito σ. **Lu
 cianus**, γελοῖον γὰρ καὶ πρὶ ἐλάτων κινδυνεύοντες, πρὶ τῇ ἐν πῶς νόμοις διζουσία
 σμικρολογεῖται, si rei parue in tanto discrimine ratione habeamus. **Idē**
σμικρολογῶ & **λεπτολογῶ** pro eodem posuit. hoc est minuta & subti
 lia disputare. **Apud eum** enim rhetorica cum dialogo contendens ita
 inquit, ἀλλ' οὐδ' ὅτι μάλα, λυπεῖ αὐτὸν. ὅτι μὴ τὰ ἰχθὺς ἐκφύει καὶ λεπτὰ καὶ
 δεινὰ πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖται, ἐὰν ἀνάστα ἢ ψυχὴ, καὶ ἐὰν ῥητορικὴ πρὸς
 καὶ μορὶς ἐδωλὸν. χαίρει γὰρ ἐκ οὗτο ὅπως ταῦτα λεπτολογεῖται, καὶ μέγα φρονεῖ ἢ λέ
 γεται ὡς ἐπ' αὐτόν. ὅτι σμικρολογεῖται πρὶ τῶν ἰδίων ἐξουσιῶν. **Est autem** μικρο
 λογία, magnificere quod nihili pendendum est. **Idem**, τί τῶν φησ; ἀν
 ρῶν τὰς πρὶ τῇ μοιχείᾳ νόμους; **Σω.** καὶ Δία καὶ παύσαντι ἀπλῶς πλὴν πρὶ τὰ
 ποικύτα μικρολογίαν. **Μικρολογῶμαι** etiam τὸ γλισχρόν, id est sordide
 & præparce rationem in eo, vel tribuo. **Plutarchus** in Probl. referens
 verba Alexandri ad Leonidam pædagogum, ἀπέσπυδά σοι τάλαντα λι

Σπυδάσθαι
 Σπυδάσθαι
 μικρολογῶ
 μαι.

Σμικρολογῶ
 μαι.

Λεπτολογῶ.

μικρολογία.

βαυωτω καὶ κασίγας, ἵνα μὴ ἐὼς μικρολογῇ πρὸς τὰς διὰς, ἀδῶς ὅτι, καὶ ὅτι
 ἡρώματ' ὄρεα κρατῶν, ne ultra præparce agas & sordide cum deis par
 cens scilicet thuri in sacrificando, ἵνα μὴ γλίχῃ καὶ φεδῶς δύνῃ τοῦ
 πρὸς. Est autem γλίχῃ, ἄγαν φεδῶς καὶ ὑπαρδός. Aristotel. in secun- γλίχῃ
 do Politic. σωεῖσθαι δὲ πλὴν ἑσίου ἢ λίαν εἶναι πρὸς, ὥστε τρυφᾶν ἢ λίαν ὀλί
 γων, ὥστε ζῆν γλίχῃ. Plutarch. ὁ δὲ ἐν εἴρῃ πλεονεξία δὲ ἐνός, γλίχῃ
 εἶνα δὲ ξάσθαι δωαμλύν, qui vix & tenuiter vnum admittere posset.
 γλίχῃ etiam sterilis dicitur & illiberaliter acceptum reddens, vt
 χαρίων γλίχῃ ab eodem dictum est. Arria. τὰ ἐπιτιμία γλίχῃ τῇ ἑσεί
 ἡδὲ ἐκρίνοντο, id est maligne καὶ φεδῶς. Idem, κατέβη ἐκ χαρίων γλί
 χῃ, καὶ μὴ δὲ ἐν εἴρῃ τρέφει ἱκανῶν ὄντων. ἐντὶ τῷ τρυφᾶν ἀσυνεχῶς.
 γλίχῃ etiam est non prompte, non benigne, non hilariter se præ
 bere. Plutarchus, ἀξέμλυν δὲ πομπήν καταλέγει, οἱ μὲν, ἐκ ὑπὸ καὶ ὀλί
 γοι δὲ γλίχῃ καὶ ἀπροσδύμωσιν σωῖσθαι. Eiusdem generis sunt, qui κυ- κυμῖνοψίς
 μῖνοψίς dicuntur, quasi cymini sectores. Aristoteles in quarto Ethic.
 οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς ποταμῶν προσήγοις, οἱ φεδῶς, γλίχῃ, κίμβις,
 πάντες τῇ δόσιν ἐλάττωσι, τῇ δὲ ἀλλοτρίῳ ἐκ ἐλάνται. Et paulopost, τῶ
 τῶν δὲ καὶ ὁ κυμῖνοψίς καὶ πᾶς ὁ πρὸς, ὡνόμασαι δὲ ἀπὸ ὅτι ὑπερβολῆς
 τῷ μὴ εἶναι ἐν δυνάμει. Eustathius autem ita inquit, κίμβις δὲ ὑπαρδός, ἀπὸ κίμβις
 κίμβις φασὶν ἡρώματ' καὶ λιμοκίμβις δὲ ἐντός, καὶ κυμῖνοψίς δὲ σμι
 κρότα. καὶ ὑπαρδόνδ' ὅτι καὶ γλίχῃ, διὰ δὲ γλίχῃ πρὸς καὶ
 φεδῶς οἱ φεδῶς, καὶ τρυφῆς πρὸς τῷ κωμικῷ, ἡ τρυφῇ ὁ κακοπα
 δῶν πρὸς τὸν βίον. λεχθέν δὲ ἐν κίμβις, ἢ γλίχῃ, ὁ κύμινος πρὸς, ὁ
 κυμῖνοψίς. Sunt etiam qui σκνιφὸν pro eodem dicant. hoc est σμι σκνιφός.
 κρολόγον ὁ πᾶν ὑπαρδόν. πρὸς τὰς σκνίπας id est a volucris vermi, σκνίφ.
 culis. Aristotel. ὁ δὲ δρυοκολάπης δὲ κατὰ ἐπὶ ὅτι γῆς, κόπης δὲ τὰς δρυῖς,
 τῇ σκαλίκῃ ὁ τῇ σκνιφῷ ἐνεκεν, ἵνα δέξωσι. Exodi octauo scniphes
 vocantur quasi culices. ἐστὶ γὰρ ζώοντα, κωνωπώδη κατασμικρολογῶν κατὰσμικρο
 voce actiua dixit Hippocrates pro paruipendo, hoc est σμικρὸν ὑπόλογο λογι
 γον πρὸς δὲ ὅτι. vel potius parcum & illiberalem iudico & existimo.
 sic enim scribit ad Demagetum, ὁ δὲ ὑπὸ λαβῶν, πολλὰ γέ φασιν ἀπα
 ρίαι κόσμων ἐστὶν ὅτι ἱπποκράτης, ὁ μὴ ἀμλύνῃς ἐταῖρος κατασμικρολόγῃ πλε
 σίῳ πλὴν φνσίῃ ἐξῆσαν, nolí exigue de natura sentire & maligne. hoc
 est illiberaliter. ἀκριβολογῆσαι, exacte discepto, exquisitè disputo & ἀκριβολογῆ
 aestimo confideroq. Aeschin. κατὰ τιμαρ. accusatiuo iunxit, ὅσοι μὲν καὶ
 οὐδὲν ξένων, ἢ τῇ πολιτῇ τῇ ἡμετέρῃ, κατὰ ἐκείνας τὰς χρόνας ἐξήσαν
 τὸ τῷ σώματι τιμάσθαι, ἐκὼν ὁ τῷ τῷ ὑπερβάσσομαι, ἵνα μὴ ἕως ἄρα λίαν
 ἀκριβολογῆσαι ἅπαντα. ἀκριβολογῆσαι etiam est exactam sumptuum ra
 tionem subduco: quod in vitio sordium ponitur ab Aristotele in quar
 to Ethicorum, ἀσυνεχῶς δὲ τὰ τὰ τὰ, ὁ μεγαλοψυχῆς τῷ καλῷ ἐνεκεν,

νοσὶ τὸν καρτὴρ. Et rursus, ἔπειτα, πόλλιν βλαστολογεῖν πρὸ τοῦ ἀνδρὸς. Hoc
 verbo Theophrastus mihi significare videtur flagellorum lectionem,
 quæ submittenda & quæ eximenda sint, ne vitæ exhaustiant luxuriante
 materia: ὅῃ Columella nunc cacumina defringere, nunc pampinare di-
 xit libro. v. ita ut ex Theophrasti verbis vertisse videat. πρὶν αὐτολογεῖν, πρὶν αὐτολο-
 de se ipso loqui, ut gloriosi homines solent. Plutarch. in Cicerone, ἢ δὲ γὰρ.
 κικέρωνος ὃν τοῖς λόγοις ἀμετρία ἐστὶ πρὶν αὐτολογίας ἀκρασίαν διὰ κατηγορεῖ
 πρὸς δόξαν. Δηνολογεῖμαι, conqueror, clamito, deī hominumq; fidē im-
 ploro. Plutarch. in Sertor. Ἀνακραύτωρ δὲ τὸ σὺν αὐτῷ, καὶ δανολογεῖσθαι, Δηνολογεῖμαι
 ἢ τὸ ῥωμαιοῖς ἀνθύπατος τέλει καταβαλεῖ τοῖς βαγβάροις ὀλέθροις, μικρὰ ἐφρόντιζε τοῦ
 δοκοῦντος ἀσχετῶς, καὶ ῥὺν ὠνέσθαι φήσας. Et itidem Herodo. Dicitur & Δηνο-
 καὶ πρὶν αὐτολογεῖν, ut alibi dictum est. Δηνολογεῖν etiam καὶ δανοποιεῖν τὸ ἐπιτρα- Δηνολογεῖν
 γρησθῆναι, crimen amplificare, rem exaggerare. ἀντὶ τὸ δηνοῦν. ὅθεν Δάνω-
 σις, exaggeratio, cuius meminit Quintil. in sexto. Συμνολογεῖμαι, spe Συμνολογεῖ-
 ciose & grauius loquor. Demosth. καὶ δὲ ἐκ τῆς προτέρας πλὴν χρεῖα καὶ ὑπερχώρ, μα-
 ὅθεν δὲ συμνολογεῖν. Ponitur & pro glorior. Basil. Andronico, ὅπως οὐ μὴτε
 ἐν τῷ ἐλπίδωρ ἂν ἐφ' ἡμῶν ἔχει, καὶ ἡμῶν ὑπάρξει πρὸς τὸς ὅθεν αὐτὰ σε-
 μνολογεῖσθαι, παρακέκλιτο δέσποτα, ἐνυπέρβλητε, ἐπινύσσει πρὸς πλὴν αἵτησις.
 Verba sunt deprecatoris, Proinde ne & ille falsus sit ea spe quā in me
 contulerat, & ego hic gloriari possim, ostendereq; qd apud te possim,
 finito te haecenus exorari domine prestantiss. ut annuas meis precib⁹.
 παρακαλῶ enim non modo hortor (ὅθεν ἀνὰ παρακαλῆν Xenophonti,
 in diuersum hortari) sed etiam oro significat. Grego. τὸ δὲ παρακαλῶ
 μεῖσα, δέομαι ὑπὲρ χρεῖσ, oramus, precamur. παρακαλῶ etiam pro alio παρακαλῶ
 precatore interuenio, ut aduocatus & patronus. Vnde παρακαλῶ δι' ἀνὰ παρακα-
 ἑταῖον, ἀγχιον πνεῦμα, ὡς πάντων τὰς παρακαλῆσας ἀχόμηνον. Greg. de Seruatore λῶ
 dixit in secundo πρὶ ὧν, ὅντω δὲ καὶ παρακαλῶν ἐχόμενον ἰσοῦν, ὅς ὡς ὑπὲρ ἡμῶν παρακαλῶν
 παρακαλῶν δὲ ἡμῶν καὶ προσπιπόντων, δολικῶς, ἀλλ' ὅς περὶ τοῦ ὧν ἀνθρώπου, πόσῃ
 κατεργεῖται, ὡς λόγῳ καὶ ἐπαίνετις. τοῦτο νοεῖται μοι ἢ παρακαλῶν. Aeschin. πρὶ παρα-
 καλῶ. Δέομαι δὲ ὅσοι μὲν ἡμῶν πατέρες εἰσι πατέρων, ἢ νεώτεροις ἀδελφοῖς πρὶ παρα-
 καλῶ πρὶ ὧν, ἀναμνησθέντες ὅτι οἱ σωφροσύνης παρακαλῶν, διὰ οἱ πρὶ τίμαρχον
 κρείσσειας ἀφηνέσειας παρακέκλιτο, id est patrociniū suscepī temperantiæ, &
 castitatis, & vitæ emendatæ. παρακαλῶ etiam aduoco significat, id est
 aduocatum accerso & imploro. Idem καὶ κτησιφ. ἔα δὲ ὑπὲρ πηδίσας πλὴν
 δικαίων ἀπολογίαν Δημοδένει παρακαλῶ, μάστιγα, μὴ μὴ προσδέχεται κακῶν ἀν-
 δρωπῶν, οἰόμενον ῥήμασι τὸς νόμους ἀναρῆσθαι. Idē, καὶ τί δὲ σε Δημοδένειω παρα-
 καλῶ; ὅταν δὲ ὑπὲρ πηδίσας τὴ δικαίαν ἀπολογίαν παρακαλῶ κακῶν ἀνδρωπῶν
 καὶ τεχνίτων λόγων, κλέπτει πλὴν ἀκρόασιν, βλάπτει πλὴν πόλιν. id est cum
 tu postulas eum patronum, & imploras fidem eius & patrocini-
 ſium. παρακαλῶ etiam est aduocatio, id est aduocati & corro- παρακαλῶν

gati, vt adfint iudicio vel concioni, vt faueant concionanti vel caufam dicenti. Demofth. πρὶ τῷ σεφάνῳ, καὶ τότε διδύς ἐμὲ διαμαρτυρεῖσθαι καὶ βοῶντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πόλεμον εἰς πλὴν Ἀθηναίων ἄγας Λακωνικῶν, πόλεμον ἑμμετρικῶν, οἱ μὲν ἐκ πρὸς ἀκλήσεως συγκαταθήμηναι ἐκ αἰῶν μὲ λέγαν. & παρὰ κλητῶν, aduocatus & fautor. & sic accersitus et rogatus. Idem πρὶ πρὸς ἀκλήσεως.

Αἱ δὲ τῶν πρὸς ἀκλήσεων αὐταὶ λέξεις καὶ σωδαί, τῶν ἰδίων πλεονεξίων ἕνεκα γίνονται. παρακαλῶ etiam est euoco. Aeschin. οἱ δὲ ἡμεῖς προέσβας ἀπὸ τοῦ δήμου πρὸς ἀκαλούμεν τὸς ἑλλήνας ἐπὶ τῷ φίλιππον. Isocrat. in Euag. καὶ πάντων τῶν λαῶν πλεονεξίων ὄντων, ἐπὶ ἐκφύσῃ ἡδύμνησεν, ὅτι τῶν πρὸς ἀκλήσεων ἐπὶ αἰῶν ἐποσύναι τῶν κινδύνων ἡζήσῃ. Synes. ἐκ τῶν γὰρ πρὸς ἀκλήσεων εἰς συμμαχίαν, παρὰ καὶ σεσῶσθαι τὸς ἐπικαλεστέμενους. παρακεκλημένοι μάρτυρες sunt testes rogati, quibus δὲ προσυχνόντες opponuntur, id est fortuito oblatis. apud

Σιμωνολόγος. Isæum πρὶ τῷ Πύρρῳ κλήρῳ. Σιμωνολόγος, ὁ κομπασίης ὁ μεγάλῳρος. Σιμωνολογία, venustus sermo & grauis & lepidus, sciteq; compositus: sic ap-

Σιμωνολογία. pellat Alicarnassæus rhythmos Isocratis. Σιμωνολογία δὲ Lucian. ἀντὶ τοῦ κομπάσαι dixit, τοιαῦτα νεανικῶς σιμωνολογήσας. Et paulopost κατὰ

κατὰ φρυγῶν. φρυγῶν λόγους appellat, hoc est elatos & superbos, ductisq; & arrectis superciliis prolatis. Sic illud ex Laertio, Ἀριστοτέλης διασάμμιος νεανίσκον κατὰ φρυγῶν, μὴ δὲ ἐπισάμμιον, νεανίσκος ἔφη, ὅτις μὲν δούκας αὐτὸς εἶναι, γυναι-

κατὰ φρυγῶν. κῆν, ὅτις δὲ τῇ ἀλκιδεῖ ὑπάρχει, τοιαῦτα μοι οἱ ἐχθροὶ γλίσσονται. κατὰ φρυγῶν δὲ ἡ νόος, est supercilium aduersus eum tollere, superbe ipsum & cum fastu alloqui. Greg. εἰς βασιλ. ἔσι λεγέμεν μὲν ἀπαύξεισθαι, καὶ μέχρι τότε ταπει-

νῶσθαι. τῶν δὲ ὑπεριόντων κατὰ φρυγῶν, superciliose alloqui, καὶ τὰς ὀφρύνει

Σιμωνολογία. ἀνασπώντα. Σιμωνολογία ἀντὶ τοῦ ἀποσεμνύνειν τῷ λόγῳ, dicendo ornare et celebrare, & ἀντὶ τοῦ σεμνολογῆσθαι. Paus. in Corinth. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, Ἀθιναῖοι πρῶτον πρὶ τῇ Ἀθηνῶν ἐσεμνολογήσαν, id est ἐσεμνολογήσαντες, hoc est

Atticæ laudes prodiderūt, magnifice de Attica locuti sunt. Σιμωνός ἐστὶ ὁ τίμιος ἢ σεβάσμιος, id est augustus & venerandus, καὶ ὁ ὑπερήφανος καὶ μὴ ὁμιλητικός, id est odiose et immodice grauis: quo modo lingua ver-

nacula grauis homo accipitur, et in vitio enim et in laude ponitur. Et

Σιμωνόμομος. Σιμωνόμομος, grauius me habeo, cum grauitate ago et compositus. Isocr. in Helene, καὶ τοσούτω χαλεπωτέρῳ ἔχουσι πλὴν σωδισίῳ, ὅσῳ ποῦ τὸ σεμνόνεισθαι τοῦ σκώπῃν, καὶ τὸ ἀπαύξειν τοῦ παύειν ἐπιπονώτερόν ἐστι. Idem, Σιμωνόνεισθαι δὲ ἐμελέτων, ἀλλ' ἐβωμολοχόησθαι. Et in Nicocle, Ἀσείος εἶναι παρὰ καὶ σεμνόνεισθαι χαλεπώτατον δὲ τῶν πάντων ἐστὶ πρῶμάτων. εὐρήσας γὰρ ὅτι ἐπὶ

πολλὰ τὸς μὲν σεμνωμομῆς, ψυχρὸς ὄντας. τὸς δὲ βωμολομῆς ἀσείος εἶναι, τὰς πενήτας φαίνομῆς. id est grauitatem induentes, ad grauitatem se compo-

nentes. Aristotel. in quarto Ethic. μεγαλοφύχῳ δὲ πρὸς τὸς ἐν ἀξιώματι καὶ ὀνηχίαις, μέγαν εἶναι. πρὸς δὲ τὸς μέσους, μέτριον, καὶ ἐν ἐκείνοις μὲν σεμνόνεισθαι, ἐκ ἀγλυνεῖς, ἐν δὲ ταπεινοῖς, φορβήκον. hoc est dignitatis suæ meminisse.

Idem, Σιμωνόνεισθαι δὲ ἐμελέτων, ἀλλ' ἐβωμολοχόησθαι. Et in Nicocle, Ἀσείος εἶναι παρὰ καὶ σεμνόνεισθαι χαλεπώτατον δὲ τῶν πάντων ἐστὶ πρῶμάτων. εὐρήσας γὰρ ὅτι ἐπὶ

πολλὰ τὸς μὲν σεμνωμομῆς, ψυχρὸς ὄντας. τὸς δὲ βωμολομῆς ἀσείος εἶναι, τὰς πενήτας φαίνομῆς. id est grauitatem induentes, ad grauitatem se compo-

nentes. Aristotel. in quarto Ethic. μεγαλοφύχῳ δὲ πρὸς τὸς ἐν ἀξιώματι καὶ ὀνηχίαις, μέγαν εἶναι. πρὸς δὲ τὸς μέσους, μέτριον, καὶ ἐν ἐκείνοις μὲν σεμνόνεισθαι, ἐκ ἀγλυνεῖς, ἐν δὲ ταπεινοῖς, φορβήκον. hoc est dignitatis suæ meminisse.

viii

κατατεχνολογῆς ἡμῖν τὸ θεῖον. Et τεχνολόγῃ, artis studiosus & peritus. Gre-
gor. καὶ τὸς μεταβαλὼν πρὸς αὐτὸς περὶ τεχνολόγων. Sic sophistas he-
reticos appellans. Alibi genitíuo iunxit, ἥς τις παρ' ἡμῖν ἰσοφάντως δοκῇ,
καὶ τοῖς τῇ δυνάμει τεχνολόγοις. Cícero ad Atticum de libris suis de Orato-
re loquens, Et erat primí libri sermo non alienus a Scēuolę studiis:
reliquí libri, vt nosti, τεχνολογίαν habent, id est artis oratorię tractatio-
nem & rationem, ὀρθολογῶ & διθυλογῶ τὸ ὀρθοειπῶ, recte & proprie loquor.
Est enim ὀρθοειπῶ emēdata locutio, & cum suauitate vocum explana-
tio. Plutarch. de Fato, ἥς τε πάντα μὲν τὰ γινόμενα ἢ ἐμαρμύλῃ περιλαμβάνει
ὀρθοειπῶ. να. πολλὰ δὲ τῇ ἐν αὐτῇ, καὶ χειρὶν ὅσα προσηγείται, ἔκ ὀρθολογῆ καὶ ἐμαρμύ-
λης. Διθυλογῶ & διλογῶ, geminato verbo loquor. vt σηφάνῃ σηφανώσαι
apud Aristoph. ἐν ὅτῳ γὰρ τῷ κωμικῷ (inquit interpres) διθυλογεῖν ἐπὶ
γέλωτι. Significat etiam bis dico. Synes. de quodam memoriter pro-
nunciante carmína, τὸς τῶς σίχως ἀπὸ δίδωσιν, ἔκ προσηγόντων, ἔκ διθυλογῶν,
ἔκ ἐμαρμύλῃ, ἐφ' ᾧ πλὴν ἀνάνηκσιν ἀποδοῖσαι, non offendens, non sese reuo-
cans, non resistens & hæsitans ad memoriám recolligendam. Cícero
pro domo sua, Quēadmodū iste preposteris verbis, omnibus obsce-
nis, identidem se ipse reuocando, dubitans, timens, hæsitans pronūcia-
rit. se ipse reuocando, διθυλογεῖν, ἐν ἡχομύλῃ, ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων. Reuo-
care autē lectorē, quo Plínιος iunior in ea epístola vtitur in qua auu-
culi meminít, ἀναποδίζαν dicitur. Aeschín. κτλ κτλ. ἄλλ' ἥσαν πολλὰ χα-
λεπώτεροι οἱ δικασαὶ τοῖς πρὸς νόμον γράφουσιν αὐτῶν τῶν κατηγορῶν, καὶ πολλὰς ἀνε-
πόδιστον τὴν γραμματέα, καὶ ἐκέλευον πάλιν ἀναγινώσκων τῶς νόμους καὶ τὸ νό-
μισμα. Herodotus in Terpsichore de Thrasibulí consilio loquens, qđ
Periandro dedit non verbo sed signo, θρασίβυλῳ τὸν ἐλθόντα πρὸς τὸν
πριάνδρην, δὲ γὰρ ἔξω τῷ ἄστει, ἐσθλὰς δὲ ἄρσας ἐπαρμύλῃ, ἅματι διεξίει τὸ
λίον, ἐπαρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα. κατὰ πλὴν ἀπὸ κορινθίων ἀπείκει, ὅ-
τι ἐκόλυσε ἀπὸ ὅπως ἴδοι τῇ ἀσχυρῶν ὑπὲρ χοντὰς τῇ ἄλλων, percunctans idé-
tidem & reuocans caduceatorem, vt sæpius mandata exponeret. Sicq̃
intelligendum puto quod in Euterpe scripsit de appulsu Paridis in
Aegyptum, vbi Helena ei ablata fuit a Proteo, κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν
ἰλιάδῃ, καὶ ἔδωκεν ἄλλῃ ἀνεπείδισι ἐωὶ τὸν, πάλιν πλὴν Ἀλέξανδρου, in iliade em̃
Homerus cecinit errorem Paridis quo in Aegyptum ablatuſ est,
& nusq̃ alibi seipsum reuocauit. id est nusq̃ id iterum dixit. Est enim
ἀναποδίζω τὸ ταυτὰ πολλάκις λέγω, καὶ ὅτ' ἀκριβῶς διετάζω. id quod fa-
ciunt, qui diligenter rem quærunt: sæpius enim sciscitantur & re-
uocant eum quem interrogauerunt. ἀναποδίζαν etiam est retroce-
dere. Diónysius de deliquio solis in morte Christi loquens, σελήνη δὲ
μέχρι ἡλιακῶς πέρατῳ ἐλθούσα, ἔτ' ἀναποδίσασα. Herodian. lib. quinto,
ὅτ' ἀντωνίῳ ἔθεε πρὸ τ' ἄρματος ἀναποδίζων εἰς τὴν πίσω, ὥς τε τὸ θεὸν ἀποδελέπων,

ὀρθολογῶ.

ὀρθοειπῶ.

ἐμαρμύλῃ.

ὀρθοειπῶ.

Διθυλογῶ.

Reuocare
sele.Reuocare
lectorem.

ἀναποδίζω.

καὶ τὰς χαλινὰς ἀντιέχων ἥν' ἵππων, πᾶσάν τε πλὴν θρόνον ἥντι τρέχον ἐμπαλιν
 αὐτῶ. **Greg.** τολμήσῃς ἂν ἴσῃ καὶ ἐπὶ τῷ θεῷ με ἐλθέῃς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπὸ
 τοῦ Ἀδάμ ἐβδόμηκοσὸν ἐβδόμον ἀριθμὸν μύλων, καὶ πλὴν τοῦ Ἀρκά γηναλογίαν ἀνα-
 προΐξουσαν, id est retroactam. **Lucianus**, πρᾶγμα ἐς τῆς πίως ἀναπροΐξου **dixit**,
 rem male cedentem, quotidie minus ac minus progredientē, quā-
 si retroageretur. Ἀναλογῶ, μακρολογῶ, βραχυλογῶ, ὑμνολογῶ, ἰσονομολογῶ, ἰσο-
 σμολογῶ, παραδοξολογῶ, ἐλθολογῶ, μισολογῶ, actiua voce dicuntur. & καλλί-
 λογῶ vt καλλιπῶ. & κικαλλιπηνυμνῶ λόγῳ **Platonί** in Apolog. elegans
 oratio & composita. **Lucian.** καλλιλογησάμεν **dixit**. καλλιλογῶ, venu-
 ste & affabre facio. **Dionys.** καὶ σοφίας, καὶ πλὴν μίαν τὴν παντὸς συνμπνοίαν
 καὶ ἁρμονίαν καλλιλογῶ. & καλλιλογῶ affabre factum. **Philo** de mundo
 ex **Platone** dixit. Sic καλλικαὶεπῶ, καλλικαὶεπῶ, apud **Theophr.** in primo
 de Causis. Sic καλλιχεαφῶ & καλλιχεαφῶ. θεολογῶ etiam & παρρησι-
 λογῶ vt supradicta formantur. **Dionysius Demophilo**, τί γὰρ ἔστι
 τὸ ὀρίαν, ἔστι δὲ δυμιῶν ὅτι διέ; τί δὲ ὁ παῖς δυνάμει; τί δὲ δι' τυραννικοὶ δαίμο-
 νες ἀλκιδῶς θεολογῶντες τὸν Ἰησοῦν, id est vere de Christo differentes. Ali-
 bí τὰ παρὶ τριάδῳ θεολογῶν **dixit**. καὶ θεολογῶν, theologice expli-
 catum & disputatum. καὶ θεολογῶνται ἢ ἀρχέγονῳ φύσει τοῖς ἐπισι τοῦ ὁ-
 μῆρος, inquit **Plutarch.** Accipitur hoc verbum & pro commentari philo-
 sophice. **Aristotel** de cælo, λέγωμεν δὲ ἡμεῖς, καὶ καθόσον ἐκείτων θεο-
 λογῶμεν πρὶ τῶν συμπαντων, ὡς ἕκαστον ἔχει φύσιν καὶ δέσιν καὶ κινή-
 σιν. **Quid fit theologica scientia secundum Aristotelem & antiquos,**
ipse docet in decimo ἥν' μετὰ τὰ φυσ. his verbis, ἄλλοι τίνων ὅτι τρία γένε-
 ῃσι θεωρητικῶν, ἐπιστημῶν ὅτι φυσικῇ, μαθηματικῇ, θεολογικῇ. **Prima philosophia**
scilicet, quæ speculatur πλὴν χωριστῶν ὅτιων, καὶ ἀκίνητων. **Σπρμολογῶ, nu** **Σπρμολογῶ**
gor, & verba loquaciter fundo & deblatero. **Gregor.** in primo καὶ ἡμεῖς,
 πολλὰ δὲ ἂν παρρησιολογήσας ἐκ βαλαιο συλλέξαι τὸν δῶνυμόν σοι θεὸν καὶ
 παρέχεσθαι, ἡμῖν δὲ ἀλκιδῶν καὶ ὁμῶνυμον ὅτι πατρί. **Et Σπρμολόγῳ, Σπρμολόγῳ**
nugator, loquax, vaniloquus, blaterator, & vt Plautus loqui solet, qui
libens verba funditat. **Athen.** libro octauo, ἄλλοις δὲ ὁ πικρὸς ἦν ὁ φρά-
 γῳ, καὶ σκαπτόμεν ὑπὸ ἡντων παρρησιολόγων ἐς ὁφθαλμῶν, ἐρομύων τὴν ἐκεί-
 νων τὴν ἡδίστα φάροι ὁ ἄλλος, παρρησιολόγους ἔφη πεφρυγμένους. **In Actis Apo-**
stol. cap. decimosextimo, τί ἂν δέλη ὁ παρρησιολόγῳ ἔτῳ λέγειν; **Demo-**
sthenes καὶ σιφάν, ἐν γὰρ ῥαδάμανθους ἢ μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ παρ-
 ρησιολόγῳ, καὶ τριμύμα ἀγροῦ, ὁλεθρὸς γεαμμάτης. **Quo in loco** παρρησιμύμα. ἀγρο-
 ῦς **Aeschinem** vocat, quasi contritum, καὶ καταπετριμύον ὃν τῇ ἀγροῦ, hoc
 est ἀναίχων συνκοφάντων. **Aristoph.** νεφέλ. πελὺρὸς, ἰσοδῶν συγκολλητῆς, ἐν-
 ρισσιπῆς, παρρησιμύμα δίκων. **Sic enim** παρρησιμύμα, quasi παρρησιμύον **dixit**,
 ὁ παρρησιμύος πετριμύον. vt alibi τριμύμα, ἀντι τῇ πετριμύον, λέγειν γηνοσῇ τριμύμα, τριμύμα.
 κατότατον, παμπάλιν. ἀντι τοῦ πετριμύον ὃν λόγοις. **Hoc fortasse expri-**

- mere voluit Quintil. in decimo, cum inquit, Præcipueq; velut attrita quotidiano actu forenfi ingenia, optime rerum talium blanditia reparant. de lectione poetarū loquens. Sic **πριξύνπρω** καθαίρω significat, viquequaq; purgo. Galen. προς μου γὰρ τὸ πριξύνειναι τὴν καὶ ἀκαθάρτου τὴν πρὶ τοῦ κόλπου ἰχθυῶν, ἄμενον. δὲ μελίνκαστον. Sic **πριπύσσω**, perpurgo, exacte purum ac merum syncerumq; reddo. Aristoph. ἀχαρυνεῖ. ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γὰρ πριπύσσωμενοι. id est puri ciues, & a peregrinis segregati selectiq;. τὴν γὰρ μετρίαν ἀχαρα τῶν ἀσώπων λέγω. **πρίσσω** γὰρ δὲ καθαροῦ καὶ ἁπλῶς. quod pīnsendo fit in ordeo & in aliis frugibus. Theophr. in secundo πρὶ φυτῶν, ἢ τύφῃ δὲ καὶ ἢ ζῆλὲ μεταβάλλουσιν, ἐὰν πρὶ οὐδ' αὖτε ἀφαιρῶνται. Inde **πρίσσω** καθαίρειν, καὶ καθαίρειν. Idem in nono, ἀλλὰ πριπύσσωτες, καὶ ἀφελόντες δὲ κέλους, μεταὰ ταῦτα πότισον ἐν ὅλῳ. **πριπαθῆς**, πριπύσσω. Lucian. μάλα πριπαθῶς ἄδωρ ἐλεῖν, cum magna vi affectuum. & **πριπαθῶς** ῥῆμα. Plut. in Antonio, τὴν δὲ τραυματίας ἐπισκόπῃ παρὶ τῶν Ἀντωνίων, δεικνύμεν καὶ πριπαθῶς. Sic **πρίλαξίς** apud Aristoph. νεφέλ. μεγάλα διαίαν δ' ἄρ' αὖτε ἀργαῖς, αἱ πρὶ γνῶμῃ καὶ διαλέξει, ὅτι καὶ ἡμῖν πριπύσσω, ὅτι τράττω, καὶ πριπύσσω. ἀντὶ τοῦ πριπύσσω καὶ πριπύσσω πριπύσσω διαίαν λόγῳ, καὶ διαίαν ἐμὴν δὲ πρὶ τῶν νεφελῶν, inquit interpretes. Inde **πρίνοια**, & **πρινοῖα**, de quibus supra dictum. ἅπαντα ὅσα omnia sunt vocis actiue. παρὰ τῶν, μυσσῶ, μυσσῶ, ζῆναι, ἄγω, χαρᾶσσω, σκιδνασῶ, χαλινάσσω, γροντάσσω, ψυχᾶσσω, σκληρασῶ, φάσσω, δὴμασῶ, κατὰ δὴμασῶ, χολασῶ, σιπῶ, πρῶ, ὀδῶ, & similia. **σκιδνασῶ** σκιδνασῶ, sarcinas & vasa veho. Demosthen. μικρὸν δ' ὕψος ὑμᾶς σκιδνασῶν ἐκ τῶν ἀγῶν. Gregor. καὶ ταῦς ναυσὶ σιπῶσαις περὶ τῶν πρῶν. **χαλινάσσω** σκιδνασῶσαις. χαλινάσσω, freno, moderor. Alexand. in Probl. ὁ παρὰ ἀγῶν ἵππων ὁ χαλινὸς σωφρονισμὸς, ὅτι καὶ τοῦ χαλινάσσω μὲν ὑπὸ τοῦ ἀγῶντος φρενῶν δὲ δυνάμει. **σκληρασῶ** ὑπὸ τοῦ ἀγῶντος φρενῶν δὲ δυνάμει. σκληρασῶ, dure & illiberaliter, aut minime indulgenter educo. Lucianus, ὁ δὲ δυνάμει δὲ σκληρασῶν τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτὰς διδάσκει, καὶ πέμπτῃ ὕψει ἀρρομυλίας. Antiphr. καὶ τὴν δυνάμει τοῖς λόγοις ψυχᾶσσω, καὶ τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν τοῖς ἔργοις. **ψυχᾶσσω** τοῖς δυνάμει εἰς ἔλεον πρὸς ἀγαθὸν, oblectare. Est etiam ψυχᾶσσω, vaticinandi genus, cum animæ carminibus educuntur ab inferis. Greg. κατὰ ἱερὰ. ὅτι μόνον τῶν ἀναπνομῶν πρὸς τὴν καὶ καὶ παρὰ τὴν ἐπὶ ψυχᾶσσω καὶ καὶ καὶ, & cetera. ψυχᾶσσω etiam dicitur Mercurius. Lucian. καὶ ῥάβδῳ ὑπὸ πρῶνται θαυμασίαν, καὶ δυνάμει, ἢ ψυχᾶσσω καὶ κατὰ τὴν τὴν νεκρῶν. **νεκρῶν** καὶ τὴν νεκρῶν. Vnde illud Maronis, Hac animas ille euocat ψυχᾶσσω. orco. ψυχᾶσσω etiam ἡ πρῶν dicitur id est flexanima. Idem, σὲ δὲ δυνάμει πρὸς πρῶν ἀρχῶν, καὶ νεκρῶν. Ob νεκρῶν. id etiam νεκροπομπῶς dicitur ab eodem. λαφύρασσω, diripio, depreor. λαφύρασσω. Plutarch. in Galba, καὶ τὰ καὶ γὰρ ὅταν ὑπὸ πρῶνται, λαφύρασσω φουρασσωσιν. φουρασσω sic dicitur, ut παρὰ τῶν, quia dicitur παρὰ τῶν

δι' ἡρόντες. Plutarch. in Politicis præceptis de Cleone loquens, καὶ τῶν
 χάρις ὡς πρὸς τοὺς ὑπὸ αὐτοῦ καὶ βαρύνει, ἀντιθετὴς ὑπερβαλλεῖ τοῖς πολλοῖς, πρὸς χάριν ἑαυτοῦ
 γερωντῶν, καὶ ἀναμμοθαρνεῖν διδόνει, καὶ δ' φανυλότητον, καὶ δ' νοσοῦν μόλις αὖ
 δάμνη πρὸς ἐλπίδιζόμενον ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις. id est senectutem suam compo-
 nens & effingens ad gratiam plebis aucupandam & emerendam.

Sic γερωντῶν διδάσκαλος apud Platonem in Euthydemo, præceptor se-
 num discipulorum. παιδαγωγῆς, est moderari, & regere. Greg. ἡσώ δάσκαλος
 σὺν ἡμῶν αἱ δόφνεις πρὸς ἡσώσιν αὐτῶν καὶ ἐκνευαλμύλαι δι' ἐκνευαλμύλαι, ὡς ὅτι τῶν ἰσχυρῶν
 πάλαι ἐλπίδι γὰρ φέρει τὸν ὁλοθρόνοντα μὴ ταῦτα, παιδαγωγῆς. Alibi, πάντα
 μέλι παιδαγωγῆσαντες, Omnes sensus frenantes & moderantes. Sic Ga-
 len. ὅταν ἡ δ' ἐμφράξεις διάδοσις καλῶς παιδαγωγῆται. ἐντὶ τῇ διαίτη. Alexand.
 in Probl. εἰδὲ δὲ κρῆσις σῶσις, καὶ ἡ κρῆσις τῇ σοιχείᾳ πεπαιδαγωγῆται. Plut. de
 Cicerone, τῶν τῶν τῶν διαπαιδαγωγῶν τὴν ἔξιν, ἄνοσον καὶ διαρκῆ πρὸς
 πᾶσι ἀγῶνας σὺν αὐτῇ. ἐντὶ τῇ διαίτη. Et de Antonio πεπαιδαγωγῆται ἅπ-
 ῃς ἀκροῦσθαι γυναικῶν. Interdum significat è vestigio sequi, sectariq.
 Plato libro decimo de Repub. ἡ ἀμὲν ἐπεὶ τὸν πρὸς σφίσι οἰκοῖ ἐν αὐτῇ, αὐτοὶ
 ἔρ' ἐπαιδαγωγῶν ὅτι ἡσώσιν, ὡς ἡσώσιν μετὰ ἀλλήλους. παιδαγωγῆς, ludus lite-
 rarius. Demosth. πρὸς τὸν σιφάνην, τὰ βάρη ἀπογίγναι, καὶ δ' παιδαγωγῆς
 κορῶν. Plutarch. ὅτι δημοκράτης αὐτοῖς ἐκ τῆς παιδαγωγῆς ἀπεπλήροισεν. Idem in
 Sertorio, τοιαῦτα μὲν ὁ σφῶντος ἐκαστοῦ πλεῖον πρὸς αὐτῶν τοῖς βαρύνουσιν, καὶ δ'
 διπλοῦσθαι τὸν καιρὸν, temporì serviebat, temporì se accommodabat.

ὁχλαγωγῶ, vt δημοκράτης, plebem ad res novas sollicito, factiosæ turbe
 ducem me præbeo. Et ὁχλαγωγῶς, qui etiam ἐντὶ τῇ ἀγῶνι ponitur. ὁχλαγωγῶς.
 Aristotel. in quinto Politic. γίνετ' αὖ δημοκρατία, καὶ ὅταν τὸν ὅχλον δημοκ-
 ράτωσιν οἱ ἐν τῇ δολιχαρχίᾳ ὄντες. Iosep. in secundo contra Apionem, de iis
 libris loquens quos Apion contra Iudæos edidit, τὰ πλεῖστα δὲ βωμο-
 λογίαν ἔχει, καὶ πᾶσι, ἐὰν δὲ τὰ λυθῆς ἀπὸ τῆς ἀποδοσίαν. ὡς ἔρ' ὑπ' ἀνθρώπου συγ-
 κέμενα, καὶ φανῶν τὸν τῶν, καὶ πρὸς τὸν βίον ὁχλαγωγῶ γεγονότ'. Strabo li-
 bro decimoquarto de Satyro tabula Protogenis; in qua perdix erat
 pictus, ἔξω πλεῖστον δ' αὖ μᾶλλον οἱ πρὸς τὸν τῶν, κομίζοντες τὸν ὕψος καὶ ὕψος
 πρὸς κατωτέρω. ἐφθέργοντο γὰρ πρὸς τῇ γρᾶφῃ οἱ περὶ τῆς, καὶ ὁχλαγωγῶν, & ple-
 bem circulatoris more detinebant, & oblectabant. Idem Aristotel. in
 quarto, ἔρ' μὲν γὰρ ταῦς καὶ νόμον δημοκρατικῶν αὖ γίνετ' δημοκράτης, ἀλλ' οἱ
 ἐλπίδοι τῶν πλεῖστον εἰσὶν ἐν πρὸς αὐτῶν. Quod autem est κόλαξ in tyrannide,
 hoc est δημοκράτης in democratia turbulenta. Idem, καὶ δ' δημοκράτης καὶ δ'
 κόλαξ οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνάλογοι, καὶ μάστις, δ' ἐκαστοῦ ἰσχύουσιν. οἱ μὲν κόλακες πρὸς τὸν
 φάνοις, οἱ δὲ δημοκράται, τῶν δάμοις τοῖς τοῖς. Accipitur hoc verbum meta-
 phorice pro allicio gratiam. Idem in eodem quinto, ὅρα συβύλας τῇ ἑ-
 ρωντῇ ἀδελφῶν τὸν ὕψος τῶν γέλωνος δημοκράτου, καὶ πρὸς ἡδονὰς ὁρμῶντος, ἵνα αὐ-
 τὸς ἔρ' αὐτῶν. Plutarch. in Anton. ἡ δὲ πρὸς καὶ ἐξωθεν ἐκ ἀναφροσύνης. ἀλλὰ καὶ

τὸν ἄλλοις ἐδὴ μαγῶν, συμπεσάτωι περὶ τῆς ἐξουσίης, σκωπτομένῳ αἰς τοὺς ἰδίους ἐρω-
 τας. **Et in Mario**, διὰ τούτων τῶν στρατώων δηματογῶν. ἀντὶ τοῦ προεγρόμενῳ.
Synes. Θεοφιλ. ἢ γὰρ τέχνης ὄντι, καὶ δυνάμεις, ἢ χάριτες δίδας, ὅπως τοὺς ἀνθρώπους
 καταδύματα· ὅς, μαλίστα, καὶ καταδύματα γῆσαι δὲ πλεονέχῳ, ὥστε τὸν χωρὶς αὐτῶν βίον, ἀβίωτον
 παρὰ τὸν αὐτῶν. **Sic demulcere homines, multitudinisq; gratiam emereri,**
 ἐξομαλίσαι. **ut ab eo diuelli non possint.** Est autem ἐξομαλίσαι, δὲ κατατίχαι, καὶ κα-
 ταυλίσαι, quasi manu permulcere, ὡς δὲ ἱπποκόμοι τοὺς πώλους ψήχουσι. **Verū**
 δὲ δηματογοὶ etiam δημοκόποι dicuntur, nisi quod δημοκόποι legibus agra-
 riis, & muneribus gladiatoriiis, & spectaculis multitudinis lenocinari
 & obrepere solent, aut epulum sæpe præbendo, δηματογοὶ vero con-
 cionibus. **Plutarch. in Politicis præceptis de eloquentia loquens**, δὲ
 μορ δὲ καὶ πόλις ἐκ τῆς ὥπαις ἄγειρ δαίμαλιν. καὶ κατὰ τὸ ἐννοίῳ ἐνυμνάσωρ
 καὶ λόγῳ, καὶ γὰρ ὅς ἐλκεσιν διωχόμεναι, ἢ πυρρῆχας ἑλκῶς, ἢ μονομάχων θιάματα,
 πρὸς ἀσκηθίζοντες, ἀπὸ δηματογῶν, μάλιστα δὲ δημοκοποῦσι. δηματογία γὰρ ἢ διὰ λόγῳ
 πεθομένῳ ὄντι. **Et in Gracch.** τὸν μὲν γὰρ ἀπικίας δύο χράσαντα, καὶ τοὺς χα-
 ρισάτας ἐσάγοντα, δημοκοποῦν ἡλῶνται. **Et ἐκδημοκοπῶ, popularitate mihi po-**
pulum feruire perpello. χίων μάτριν, ὅταν δὲ ἡς δολωσάμεν ἐκδημοκο-
 πῶ. καὶ τοὺς δουλωθέντας, καὶ ἀναειδῆ ταχέως, καὶ ὅμως ἐγκαταλέπει τυραννίδῳ
 ἐν ἐκείνοις κακῶ. **Et δημοκοπία, huiuscemodii popularitas dicitur. quæ**
etiam ὀχλοκοπία vocatur. Idem ἐν τῷ ἐκ προεβυτέρῳ πολιτῶν. οὕτω δὲ δια-
 νοητέον καὶ πρὸς πολιτείας, ὡς τῶν μὲν ἀνοίτῳ δὲ ὅταν στρατηγῶν ἢ γραμματέων
 ὀχλοκοπῶ. καὶ δὲ δημοκρασίῳ πολιτῶν, ἀλλ' ὀχλοκοπῶντας, ἢ πανηγυρίζοντας, ἢ σασιάζοντας,
 ἢ λατρυσιώτας ἀναγκάσας. **Omnia etiā ἀπὸ τῆς ἐργῶν voce actiua dicuntur.**
 τὸ ἐργὸν λατρυσιῶν, ξαδισιγῶν, χαρσιγῶν, ταλασιουργῶν, καλσιγῶν, λατρυσιῶν, δημιουργῶν,
 γόμναι. λατρυσιῶν, μεγαλουργῶν, κρεσουργῶν, ἀμπελουργῶν, ἐργιστῶν, ἰδουργῶν, λυκιερῶν, πλασουργῶν,
 γῶ, δραματογῶν, θαλασσιγῶν. **quorum pleraq; omnibus nota sunt.** **Demosth.**
 κολλάει τὸς τε κακοπεχνοῦντας, καὶ σοφιστομένους, ὅς παουργίαν παουργιῶντας.
Est enim παουργῶν, δὲ κακογῶν. & παουργία, δανότης ἐκ ἐπαινή, inquit Ari-
stotel. fraud, vafritia subdola & improba. Dicitur & παουργόμαι. &
 παουργόμα, ἀπάτημα καὶ σόεσμα. **καρουργία & καρουργῶν dicitur de om-**
ni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione coniunctam.
Plato in Politico, αἱ δὲ γὰρ πρὸς τεχνικῶν αὐτῶν καὶ ζήμιασαν καρουργίαν τέχναι,
 ὥσπερ ἐν ταῖς πράξεσιν ἐνδύσαν συμφυρὶ πλὴν ὑπὸ τῇ μὲν κέντρωται. & καρουργί-
 μα, opificium, opusq; manu factum ab eodem dicitur. **Aeschin.** πρὸς
 πρὸς καρουργῶντας vocat, qui non tantum consilium dederunt, sed etiā
 manum maleficio & facinori accommodarunt. τὸς δὲ δίκης ἡγεῖσιν τυ-
 χῶν, καὶ τὰς πατρίδας αὐτῶν, ἀλλὰ τὸς καρουργῶντας, καὶ βελόσωντας. **Aristot.**
 in octauo Politicorum de organis musicis, quæ manu pulsantur, καὶ
 τὰ πρὸς ἡδονὴν σωτέοντα. τοῖς ἀκρόσιν τῶν χρωμάτων ἐπὶ τὰ πᾶν καὶ τῶν γῶν καὶ
 καρποχινῶν. καὶ πάντα τὰ δεινὰ, καρποχινῶν ὑπὸ τῇ μὲν. Dicitur etiam καρποχινῶν, ὅς

χερσὶ τεχνία, χαρουργία. Plato, μουσικῆς ἐστὶ πρὸς ἡμῶν μάθησις, καὶ ὅλως τῶν πρὸς χαρσὶ τεχνίας ὑποσηκῶν. Hippocrat. ὁ δὲ ἰδιώτης δρέγῃ βασιλείας, ὁ δὲ πολιτὸν μέν
 τὸν χερσὶ τεχνέοντα ὡς ἀκίνδυνον μακαρίζει. Aristot. χερσὶ τεχνεῖν dixit de eo
 qui instrumenta musica pulsant. ὅτι χερσὶ τεχνεῖν fit proprie præitator, ut
 qui cæco viam præit. hoc est ὁδὸς & καθηγεμῶν. Dionys. de Paulo Apo
 stolo, ὁ ἡμῶν ἐπὶ πλὴν φώφδοσιαν χερσὶ τεχνεῖν. Greg. ἡμεῖς τυφλὸν χερσὶ τεχνεῖν.
 Lucia. εὖ πρὸς ὅτι χερσὶ τεχνεῖν. ἐπεὶ ἦν γε ἀπρίως με, ἡ πρὸς βόλῃ τάχα ἢ κλέωνι
 ἐμπροσθεν πρὸς ὅτι. Verba sunt Plutarchi. Dicitur etiā μεταφορικῶς de fortu
 na, quæ viā patefacit hominibus felicibus, quæque viā præit ad ornamē
 ta magnaque fastigia assequēda. Herodia. τερψύλλῃ δὲ παρὰ πᾶσιν, ὅτι ἐπὶ
 δὲ ἐαυτὸν αἰεὶ διπλῇ καὶ ὑποχέριον στρατῶν, ὅτι τὴν τύχης ἐπὶ τῇ ῥωμαίων ἀρχῇ περὶ
 ραγῶν. Idē, κατ' ὅλῃσιν αὐτὴ χερσὶ τεχνεῖν τὴν τύχης. καθηγεμῶν ut dixi, etiā ὁ χερσὶ καθηγεμῶν.
 τὸν δὲ dicit, hoc est ὁδὸς, utroque genere. Synes. τῆς γνησίας καθηγεμῶν &
 φιλοσοφίας δέξω. Herodotus καθηγεμῶν, τὸ δὲ dixit deductorē. Hoc no
 mine & auctor & præceptor significat. Et καθηγεμῶν, præeo, præce
 ptor sum. Strabo, καθηγεμῶν ὁ καὶ ὁ δὲ Ἀθηνῶν. Plato in Sympo. καὶ
 μὴν ὅτι εὖ Ἀγάθων, καλῶς μοι ἐδίδας καθηγεμῶν & λόγῳ. id est recte atque ordine
 videre disputationem instituisse. hoc est nobis disputandi rationem
 rectam præstituisse. Idem Dionysio, εἰ δ' ἄρα τὰ παρ' ἡμῶν σοὶ ἀρέσκει, τι
 μικτόν καὶ ἐμὲ μάλιστα. νῦν ὅτι ὡς ὅτι καὶ ὅτι ἀρχῇ σὺ καθηγεμῶν, ἔφομα δ' ἐγὼ, ὑμῶν
 καὶ γὰρ ὑπὸ σοῦ, ὑμῶν σὺ. id est prouocato me, hoc est πρὸς ὅτι, κατάρχη.
 Sic Xenoph. in secundo ἀπηννη. Ἀποπα λείπῃ ὅτι Σώκρας, καὶ Ὑδαμῶν πρὸς
 σοῦ. ὅς γε κελύβης ἐμὲ νεώτερον ὄντα, καθηγεμῶν, id est edere fratri maiori exem
 plum recte agendi. Αὐτορχεῖν etiā dicitur ἀντὶ τὴν χερσὶ τεχνεῖν, καὶ ἰδίως χερσὶ
 σὺν ἐργάζομαι. Greg. ὁ συμεαδίζων τῷ στρατῷ, καὶ σίτα ἀιρῶν καὶ ὁ δὲ πλὴν
 αὐτορχεῖν ἐπαυτῶν στρατηγῶν. Lucia. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ
 αὐτορχεῖν διδάσκει. Plutarch. in Apophth. Αὐτορχεῖν ἀνθρώπου καὶ ἰδιώτης. Xe
 noph. αὐτορχεῖν γεωργούς appellat, qui ipsi terram colunt. villicos autem
 τῇ ὑπομεινῇ γεωργούς vocat. Αὐτορχεῖν etiā dicitur ὁ αὐτόχρη, qui sua
 manu cædit, vel pulsant, vel pugnat. Herodia. γεγονάσι δὲ καὶ ἔτρουσι συμ
 βολαί, ὅτι αἱ αὐτορχεῖς καὶ αὐτόχρη φησὶ μάχης ἐγένετο ὁ μαξιμῖν. Demosth.
 ἐν τῷ καὶ μετ' ὅτι, ἡμεῖς αὖ ἐξένομεν τὴν δὲ ἀγαθὴν ἡ βόλῃ, ὅτι τις ὥκει φησὶ ἀσελ
 γείας ταύτης αὐτόχρη ὁφθαλμοὺς γινώσκον. hoc est manu abreptum vi expelle
 re. Et πρὸς Δρακὸν de Dracone legistatōre, φοβερὸν κατασκηναζόμεν καὶ δα
 νόμῳ, τὸ ὅτι αὐτόχρη. ἄλλοι ἄλλοι γίνονται, καὶ γὰρ χωρὶς αὐτῶν τὸν ἀνδρῶν
 φόνο. Αὐτόχρη pro homicida dixit. ut Isocrat. in Plataico, τὸς φόνον
 τας μὴ κατὰ δέχεται, καὶ τὸς αὐτόχρη δὲ ἀργαί. Et αὐτορχεῖν aduerbium. Αὐτορχεῖ.
 Antipho. τὸν ἢ βελή, ὅτι πλὴν πόλιν ἐνέχεσθαι προσδιδόναι, αὐτορχεῖν ἀπέκτεναι,
 manu non veneno interemit. Αὐτόχρη etiā αὐτόχρη significat. Idem
 πρὸς τὸν ἡρώδην φόνος, ἔπειτα δὲ, ὁ πάντας ὁμοῦ ὑμᾶς ἐπίσας, ὅτι δὲ δικασί

ἵνα ὅτι ὑπαὶ τοῦ δ' ἰκαζέται τὰς δ' ἰκαε τῶ φόνου, δ' ἰκαε ἄλλοι ἔτεκα, ἢ ἵνα τῶ μὲν οἱ δ' ἰκαε
 καὶ μὴ ἴωσιν ἐς δ' αὐτὸ τοῖς μὴ καθαροῖς τὰς χεῖρας τῶ δ' ἰκαε τῶ δ' ἰκαε τῶ δ' ἰκαε
 τῶ φόνου, ἵνα μὴ ὁμοροῦν γέννηται ὅτι αὐθιγῆ. In libro Sapientiae, cap. duo-
 decimo, καὶ αὐθέντας ψυχῶν ἀβουδῆτων ἐβελήθη ἀπείσαι, animarum desti-
 tutarum percussores voluisti perdere. Apud Herodotum in Clío pro
 eo ponitur, qui manu sua cædem perpetrat. de Cyro loquens, qui
 statim natus ab Astyage interficiendus datus erat Harpago, δ' βα-
 σιλεὺς ἐπεὶ π' ἐβελήθη δ' παδ' ἰορ, ἐβελήθη σκόπων ὅπως σοὶ π' πρὶς ὡ μ' ἵ νόον, καὶ
 ἐγὼ πρὸς σε γυμνῶς ἀναμάσσει, μήτε θυγατρὶ τῇ σῇ, μήτε αὐτῷ σοὶ ἔην αὐθέντης.
 Theodorus Gaza in libro πρὶ μνημῶν ait hoc vocabulum olim tantum
 significasse τὸν αὐτόχρη, postea vero & supra mille annos αὐθιγῆ gree
 ce hoc significare coepisse quod apud latinos auctor significat, καὶ
 αὐθέντης δ' ὁ αὐτόχρη μόνον ἐλέγετο πάλαι νῦν δ' καὶ ὅς τις αὐτῷ ἀπὸ δ' ἡμιουρ-
 γός, ἔτ' ὅαν αὐτῷ γός δ' ὡδισάτης πρῶμας ἐλνοσαῖ, αὐθιγῆ καλῶ, ὑπερ τὰ
 χίλια δ' ἔτη κερραπικόβος τῶ τῷ δ' σκαίνω μὲν. Id quod ideo dicit factum,
 ut Græci vnam dictionem haberent, quæ plane responderet dictioni
 latinæ, hoc est huic nomini auctor: vel ut apud eum legitur αὐτορ. Inde
 αὐθεντία auctoritas. quod verbum in Pandectis sæpe legitur. & ipse
 Gaza vsus est in Catone, καὶ αὐθεντία δ' ἡσώζω ἐς τοὺς δικέους. quod, te-
 nebat auctoritatem in suos, Cicero dixit. Synes. Theophilo, αὐτὸ δ' ἡ τῶ
 τό δ' δ' ἐρώτημα, πρὸς δ' δ' ἡ τῶ αὐθεντία ὅτι ἀπολοικῆς διαδοχῆς ἀκρινοῦται
 ἀπλῶς ἢ ἀφῶς. Contra id Gazæ dictum pugnat Ciceronis auctori-
 tas, nisi exemplarium fides in dubium reuocetur, qui libro nono Epi-
 stolarum ad Atticum ita scribit, Vbi est illa pax de qua Balbus scri-
 pserat torqueri se: ecquid acerbius? ecquid crudelius? atq; eum loqui
 quiddam αὐθεντικῶς narrabat. Vnde authentica scripta atq; instrumē-
 ta dicta sunt, quæ certam & iustam habent auctoritatem. Iulian. Iu-
 risconf. in tract. de fide instru. Quicumq; a fisco conuenitur non ex in-
 dice & exemplo alicuius scripturæ, sed ex authentico conueniendus
 est. Idem Cicero ad eundem libro decimo, Etiam illud erat persua-
 sum, Pompeium cum magnis copiis iter in Germaniam per Illyricū
 fecisse. id enim αὐθεντικῶς nunciabatur. Vtrobique enim αὐθεντικῶς si-
 gnificat, nisi fallor, non sine certo auctore. Cui ἀδωπῶς oppositum
 est. Plutarch. quodam loco, λόγος πρὶ ἀλεξάνδρου πελοπῆς ἐμπιστόντης ἀδ-
 ωπῶς. Idem in Cicer. ἀδωπῶν ὡδισολῶ redditam Crasso dicit. hoc est
 auctoris & scribentis nomine suppresso. Et in Otho. ἀδωπῶν φήμι, ἡ
 famam nullo auctore manantem appellauit. ἀδωπῶτα etiam sunt,
 quæ ad fiscum deuoluuntur, quia dominum nullum nec assertorem
 habent. Strabo libro decimosextimo de magistratibus Romanis lo-
 quens in Aegypto existentibus, ἀλλ' ὅτι δ' πρὸς ἀποδόμῳ ἵδ' ὅτι

αὐθεντία.

αὐθεντικῶς.

ἀδωπῶς.

ἀδωπῶς.

λόγος.

ἀδωπῶτος.

λόγῳ, ὃς τῶν ἀδελφῶν, ἢ τῶν αἰσχυρῶν πῖπτον ὀφελόντων δέχεται ὅτιν. **Athenaeus** libro septimo, liberos quosdam Lacedaemoniorum sic vocatos esse ait, ut quosdam ἀφ' ἑταίρων. **Auctor** autem latine varie accipitur, & au **Auctor** & **etoritas** etiam: latiusque eorum patet significatio quae ἀνθεντα καὶ ἀνδυντα auctoritas τία. Est enim auctor ὁ ἐπισκῆπτος, ὁ ἐπισκηπτικός, ὁ καθηγεσάμενος, ὁ ὑπάρχων, ὁ κατάρχων, ὁ ἀρχηγός, ὁ ἐπιπαιδύμενος, ὁ πῦρα κελυθισάμενος. **Auctor** etiam ὁ προσηγορεύων, ὁ πρῶτος, ὁ δέσποτης, ὁ βασιλεύων. quae vocabula sunt forensia, de quibus supra dictum est. **Auctoritas** est ἀξίωμα, ὃ ἀξιωματικόν, ὃ κύρος, ἢ πίστις. ut τὸ ἀξιωματικόν auctoritas instrumenti. **Galen.** in primo **Therapeut.** καὶ διὰ τοῦτο γράφειν ἰκόν. ἵκονα θραπυζικὴν μέθοδον, ἣν ἐσκηγίσαντο μὲν παλαιοί, γράφειν δ' ἐπεχέρησαν οἱ ἐπισκηπτικοί. μετ' αὐτῶν. id est cuius auctores primū prisci fuerunt, cuius principium & originem dederunt. **Athen.** Ἀθλωαῖοι δὲ δέκα ταλάντοις δαμάστω ἐκμηίσαντο, ὃν θεὸν ἐσκηγίζον Ἀλέξανδρον, suus fuit & auctor, ut **Alexander** pro deo haberetur, diuinisque honoribus coleretur. Idem de **Lucullo**, καὶ πρὸ ἐπισκηπτικῶν τῶν ἑσπερίων ἐσκηπτικῶν Ῥωμαίων ἐγένετο. **Dicitur** & καθηγεμῶν. **Dionys.** πρὶ σοῦ καθηγεμῶν. **Θίας**, ὁ ἐν καθ' ἑμᾶς θεοσοφίας ἀρχηγοὶ καὶ καθηγεμόνες. ἱεροῦργεῖν, est sacris ἱεροῦργεῖν. **operam dare, sacrificare, sacris operari.** **Herod.** ἱεροῦργεῖντα αὐτὸν πρὶ π. βασιλεὺς χορδόντα. **Alibi** τὰ ἱεροῦργεῖντα victimas caesas vocat. Idem etiam ἱεροῦργεῖν dicitur & καθιερῶν. λέγει γὰρ ἐπὶ τῶν θυσιῶν. **Significat etiam** δι' ἱερῶν. **care, & consecrare.** **Paul.** ἀνὰ χρόνον δὲ αὐτόν τε ἀπὸ δρᾶναι καὶ πρὸς θένον πλὴν ἱεροῦργεῖν ἔχοντα, οἰχοῦν δ' ἀγαλμα ἀπομύλιν. ἱεροῦ etiam & καθιερῶν & ἐπὶ ἱερῶν. **Θιερῶν est sacrare dedicareque.** **Herodia.** τῷ θεῷ ἱεροῦργεῖν pro sacerdote dixit, & pro eo quod deo sacrum est. **Dicitur** & ἱεροποιεῖν. **Demosth.** ἱεροποιεῖν. **Ἡ** μετ' αὐτοῦ, ἔιασέ με ἐστίτῃς ὑπὲρ ἐνὶ βουλῇς ἱεροποιεῖν, καὶ κατὰρξαδὲ τῶν ἱερῶν ὑπὲρ ὑμῶν. **Et ἱεροποιός, magistratus Athenis, quasi sacrificulus.** ἱεροποιοὶ ἱεροποιός. **autem sacra faciebant Eumenidibus praesidibus Areopagi.** Idem, πρὶ ἐπὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιῶν αἰρεθέντα. ἱεροποιεῖν est sacerdotem fieri. **Syn.** ἱεροποιεῖν. **nes.** **Athanasio,** οἱ δὲ γὰρ οὗτοι μοι μανθάνουσιν ἢ θάνατον αἰς κυρίαν τοῦ ἐτῆς ἡμέρας, καὶ γέγονεν ἐκείνη κατ' ἡμέραν ἱεροποιεῖν. **Significat etiam apud eundem sacerdotio fungi, iungiturque genitio.** **Herodia.** παρθένα ἐνὶ Ῥωμαίων ἐσίας ἱεροποιεῖν. **Thucyd.** in secundo, χρυσίδος ἐν Ἄργεϊ τότε πεντήκοντα ἔτη δέοντα ἔτη ἱεροποιεῖν, iam duodequinquaginta annos sacerdotio fungente. **Dicitur** & ἱεροποιεῖν & ἱεροποιεῖν, datiuo iunctum. **Syn.** σχολῆς δὲ ἱεροποιεῖν. **μετὰ θεοσοφίας ἱεροποιεῖν.** Idem, ἡρώπῃς πρὶ Ἀλεξάνδρου κυρηναῖς μὲν ἀνδρῶν, ἱεροποιεῖν δὲ ἐν ἑνὶ πόλει τῶν βιβλων. **Aristotel.** in septimo **Politicon,** πρὸς δὲ εἶναι δὲ πλὴν πρὶ τῶν θεῶν ὑπὸ μέλῃς ἢ καλῶσι ἱεροποιεῖν. ἱεροποιεῖν, ἱεροποιεῖν. **sacra doceo.** **Et ἱεροποιεῖν, qui sacra & ceremonias docent.** **Lucian.** ἱεροποιεῖν. **ἐνιμολογῶν ὁ πρῶτος ἱεροποιεῖν, id est ὁ πρῶτος ἱεροποιεῖν, ὁ πελάρχης, quibus ἱεροποιεῖν.** **nomiibus Dionysius servatorem nostrum nuncupat.** ἱερολογῶ, sacra ἱεροποιεῖν. **verba pronuncio, de rebus sacris loquor.** Idem **Dionys.** ἡ δὲ τῶν θεῶν ἱερολογῶ.

- ἡ δὲ ἱερογραφία, σκοπεῖν ἔχουσα τὰς θεολογίας τε καὶ θεωρητίας ἀπὸ τῆς ὑμνήσεως, ἔξω
 θέαν ἐμπιπεί τις ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἱερολογουμένη. Et ἱερολογία, ea quæ in ecclesia
 recitantur, quasi sacri sermones. ἱεροκέρυξ, est sacer præco, qui fauere
 linguis iubet dum sacra peraguntur, aut qui aliud quippiam inter res
 sacram edicit. Synes. κατὰ σικαζόντων δὲ τῶν ἱεροκέρυκων, ἄς θύγοντες αὐτοῖς
 ἀπεπλοῦσεν ἡ βοή. θεωρηγία δὲ θεωρητικὴ δμοίωσις, δὲ θεωρητικὴ ὑπόστασις δὲ Dione-
 nylio dicitur, ἡ θεὸς ἀπὸ γαζομύνης. vt ubi de primis & summis beatarum
 mentium ordinibus loquens, ita inquit, καὶ μὲν οὖν δὲ θεομίμητον αὐτῆς
 ὑπερτάτως δειδῶμεν, καὶ κοινωνῶσι καὶ αὐτῆς ἐκτικὸν ὡς προσωρεγῶ δυνάμει ταῖς
 θεωρητικαῖς αὐτῆς καὶ θεωρητικαῖς ἀρεταῖς. Ibidem, τὴν θεωρητικὴν ὁμοίωσιν dixit,
 οὗ ἐργάζεσθαι θεοῦ τὰς πρὸς τὸν κέντρον καὶ σωτῆρα δμοιουμένης. Et rursus, τὸ τοιοῦτον
 διὰ θεωρητικῆς ἀφῶς διηλῶσι, τὸ τὰς μετὰ ὑπερφυλίας τῶν θρανίων ὑσιῶν διακοσμήσεις, πρὸς
 τῶν ὑπερθεστικῶν δμοιουμένης ἐκ δειδῶσιν τὰς θεωρητικὰς ὑποπλάσεις. θεωρηγία
 autem vocatur opera Seruatoris, quæ diuinitatem eius significabāt,
 vt contra naturæ leges, & supra vim eius edita. vt apud eundem, τὸ
 θεομίμητον δὲ πῶς ἂν ἡμεῖς ἐτέρως ἐγγένοιτο, μὴ εἴη τῶν ἱεροτάτων θεωρητικῶν μνημῶν
 ἀναμνησκόμενοι ἀπὸ τῶν ἱερογραφικῶν ἱερολογίαις τε καὶ ἱερογραφίαις. τὸ τοιοῦτον
 ὡς τὰ λόγια φησιν, ἄς τὴν αὐτῆς ἀνάμνησιν. Duo enim illa monumenta ope-
 rum Seruatoris ecclesia celebrat & frequentat, sacrosanctæ victimæ
 commemorationem, & euangelii recitationem. θεωρηγῶ, lanii more
 concido, laniio. Et θεωρηγός, lanius. Herodot. in Polymnia, ἡ δὲ αὐτῆς
 ναὶν ἀνάσσει δόρυβορ πρὸς τὴν πύλιν τὸ ἱερὸν ὑποβάττοντες, ἀνδρὲς ἀρίστους γνομῶν
 τὰν τῶν τῆς ἡμέρας. ὅς ἐπέδῃ ἡ ναὶν ἐλίσκειτο, ἐς τὸν ἀντῆχιν μαχόμενος, ἐς δὲ κατὰ
 θεωρηγῶν ἀπαρῶν τὸ κατὰ κόπην, κατὰ τέμνην, κατὰ κλισματίδιον, velut in lani-
 na concisus est. Et θεωρηγία, laniatio, concisio carniū. Gregor. ἄς
 ὑποφάνια, πῶς δὲ θήσεις τῆς πέλορας θεωρηγίαν, πρὸς τὴν αὐτῆς, καὶ τὴν
 θεωρηγῶν. λανίαν πικρὰν καὶ ἀπὸ θρωπῶν. Et θεωρηγῶν apud eundem Herodot.
 δραματίζω pro frustillatim, in frustra. & more lanionio. δραματουργῶ, opus dra-
 maticum scribo, in modum dramatis conscribo & compono. vt in ar-
 gumento libri διαπονοοῦσιν, δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλοπον δὲ ἀλλήλων. Ζή-
 λω πλατωνικῶς. Alciphro. in persona Menandri Ptolemæo Regi rescribē-
 tis, ἔμοι γένοιτο χάματος καὶ τάφου πατρὸς τυχεῖν, καὶ τὸν ἐπὶ ἐχάρας ὑμῖν δοῦναι κα-
 τὰ τὸν Διονύσιον. τὰς μυσηριώδεις ἄγαν πελετὰς. δραματουργῶν δὲ καὶ τῶν ταῖς ἐπι-
 σείας θυμέλαις δρᾶμα, γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ ἀπαιδῶντα, id est edere opus
 comicum quotannis. Quod etiam διδάσκαρ τὴν κωμῶδιαν dicitur.
 δρᾶμα καὶ Hoc enim verbo utebantur in iis quæ in theatro, aut aliàs publice
 κωμῶδιαν. edebantur. Athen. σωπεπιασμένη δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ ὁ τὸν ἀγῶνα δὲ ἀπὸ τῆς δρᾶ-
 μάτιον γεγραφέας. ὅπως ἐδίδασκε Διονυσίω ὄντων ἐπὶ τὸν ἱδῶντα τὸν ἡγεμῶνα, ἐπὶ
 πείθων ἢ ὁ βυζάντιον, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς. ἐδιδάχθη δὲ τὸ δρᾶμα. ἡ δὲ φυγόν-
 τις τὸν ἀρπάζει. Plutarch. πρὸς μουσικῆς. πινδάρου δὲ ἐν παλαιῇ, ἐπὶ εἰς Νιόβην

βῆ γὰρ οἱ φησὶ Λύσιον ἑρμηνεύον πρῶτον διδάσκαλον. Inde καμφοδοιδάσκαλοι καμφοδοιδι
 poetæ dicti, & τραγωδοιδάσκαλοι, & ὀρχησδοιδάσκαλοι. Xenoph. in Sym δάσκαλοι.
 pos. οὐτω δὲ φαινομένη τῇ Διονύσου ἡλικίᾳ ὁ βακχικός ἑυθυμός, ἐνθα δὴ ἡγάσθητο ὁ δὲ ὀρχησδοι
 χησδοιδάσκαλος. Cicero hoc, ut pleraque imitatus est in Catone, his ver δάσκαλοι.
 bis. Vidī etiā senem Liviū, qui cū septē annis anteq̃ natus sum, fabulā
 docuisset, usq̃ ad adolescentiam meam processit ætate. Et in Bruto, Docere fa
 Atq̃ hic Liviū est qui primus fabulam C. Clodio cæci filio, & M. Tuditano Cōsulibus docuit, anno ipso anteq̃ natus est Ennius. Greg. bulam.
 in secundo πρὶ ὕμν., de sacrosancto supplicio Seruatoris loquens, τῆς δὲ
 αὐτοῦ ἔχοντος θεορίας, καὶ δὲ μαθεῖν αὐτὸν πῶς ὑπακούω θῆ, ὧν ἑπαθεῖν, ἢ τε κραυγὴ καὶ τὰ
 δάκρυα, καὶ δὲ ἰκετεύειν, καὶ δὲ ἐξοικονομεῖν, καὶ δὲ διαλέγεσθαι, καὶ δὲ δραματοποιεῖται καὶ πάλιν
 καὶ θαυμασίως ὑπὲρ ἡμῶν, quæ omnia aguntur pro nostra institutione
 & disciplina, atq̃ mirifice contextuntur. Loquitur enim de vita domi
 ni, quæ velut drama fuit in orbis theatro editum & peractum, ad do
 ctrinam utiq̃ mortalium diuinitus salutemq̃ ordinatū, rebusq̃ ad
 mirandis confertum, ac perpetuo tenore contextum diuinæ virtutis
 & exemplaris. Λεπτοεργῶ, in sculptura & celtura subtiliore & minu Λεπτοεργῶ.
 tiore operor. Et Λεπτοεργία, opificiū huiuscemodī. Quale est opus tes Λεπτοεργία.
 sellarium & vermiculatum, & opus intestinum elegantis artificii. Λεπτοεργία.
 Diodor. de funere Hephestionis loquens, αὐτὸς τῆς ἀρχιτέκτονος ἀθεοίᾳ
 καὶ λεπτοεργῶν πλῆθος. Plutar. Εὐφύης ἐν τοῦ ποσειδῶνος Λεπτοεργεῖν. Plato in Po
 litico λεπτοεργεῖν pro subtiliter partiri & distinguere dixit, ἀλλὰ γὰρ λε
 πτοεργεῖν ἐκ ἀσφαλείας. Opus autem vermiculatum διατριβὴν dici potest.
 πλάσσειν, effingo, imitor. Theophyl. πλάσσειν αὐτοὺς διὰ ζωγράφου ὅτι ἐκ φύ
 σης δὲ δύνανται. θαλαττοεργεῖν dicuntur piscatores. & θαλαττοεργός, πρί
 scator Xenophonti, & quicumq̃ in mari negociantur aut victum inde θαλαττοεργός
 quærunt, θαλαττοεργεῖν dicuntur. Polyb. de Carthaginensibus, Διὰ δὲ καὶ
 πάξιον αὐτοῖς ὑπάρχον ἐκ παλαιῶ πῶς ἰμπερίαν τὰν πᾶν, ὅτι θαλαττοεργεῖν μάλιστα
 πάντων ἀνθρώπων. θαλαττοεργῶν τε τελεσιουργῶν, Lucia. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖται μὲν τελεσιουργῶν
 ἀγαθὴ τύχη. Plutarch. τελεσιουργός τῶν ὑποχέσεων. Dionys. τελεσιουργὸν δυνάμι
 μιν τῶν ἰσχυρῶν dixit, pro iniātrice & cōsecratrice. Et τελεσιουργεῖν, ἀντί
 τω πλεῖν. quod etiam πλειῶν dicitur, ut alibi dictum est. μουσοεργεῖν, μουσεργῶν
 musica arte componere, vel musicis modis implere. Gregor. πρὶ διο
 λογίας, τίς ὁ δούς τέτιγι πῶς ἐπὶ σῆθους μαγάδα, καὶ τὰ ἐπὶ τῇ κλάδω ἄσματά τε
 καὶ περιίσματα, ὅταν ἡλίω κινῶνται, τὰ μεσημβρινὰ μουσοεργεῖται, ὅτι κατὰ φωνῶσι
 τὰ ἄλσκι. id est loca aprica personare musica faciētes. καὶ μουσοεργός, cā
 tor, & cantrix. Strabo. μουσοεργὸν δὲ δύο ἐκαστὸν τοῦ συμποσίου. Athen. καὶ με
 πέμπτῃ γὰρ μουσοεργὸς θῆ, ἰωνία, ἐτέρας δὲ παιδίσκας ἐκ πάσης τῆς ἑλλάδος
 τὰς μουσικὰς τε καὶ ὀρχηστικὰς. Λυκιοεργεῖν vero dicitur τὰ λυκιοεργεῖν καὶ
 εἶν. Athen. in undecimo, Λυκιοεργεῖς οὐκ ἔτι καλοῦνται ἀπὸ Λύκωνος.

τῶ καπσοκιδασμῶν. Et infra, ἡρόδοτος δ' ἐν ἐβδόμῃ, πρὸς ὅλους δ' ὅς λυκίουργίαι
 ἡμικρέας, ὅτι ἀκόντια ἔστι πρὸς λύκων θήρων ὑπὸ τῆς ἐν λυκίᾳ ἀργασμῶν. Et pau-
 lopost, Ἀγνοῖ δ' ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸν τοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων δε-
 ῖν ἔχει εὐροὶ γινόμενον, ἀλλ' ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. Ἀριστοφάνης τὲ γὰρ ἐν ἐρίῃ φησὶ, τὸ δὲ
 πολλοῦ ἔσαι ναξιουργίης κἀνθαυθ'· κριτίας δέ, μιλισιουργίης, καὶ τράπεζα ξηνιργίης.
 λυκίουργίης. λυκίουργίης igitur est lycio opificio factum, vt ναξιουργίης naxio, & κο-
 ρινθίουργίης corinthio. Sic ἀπικουργίης attico opere factum, vt hodie map-
 πας & mantilia operis Veneti matronæ vocant, & operis vernaculi
 parifiniq, & vestem Rotomagensem vocamus, & tincturam parifinā
 parifiniq, & vestem Rotomagensem vocamus, & tincturam parifinā
 præsertim coccinam, quam ἡμισιουργίη dicere possis κοκκινωβαφῇ. Idem
 Athen. in quinto, ἐχόμενα, δὲ τῶν ἐπομπῶν οἱ τὰ χρυσώματα φέροντες,
 κρατῆρας λακωνικὰς τέτταρας ἔχοντες. πετράμειροι ἔπεραι κορινθίουργίης δ' ὅς. κοριν-
 θίουργίης, vt δημιουργίης, & ἀπικουργίης verba, vt λυκίουργίης formari possunt:
 cum ita vsu venit in contextu orationis. vt per verba commodius di-
 ci possit quod mente conceptum est. ἀμπελουργίης est vites putare,
 & sarmenta expurgare, quæ vitem onerant, id est τὰ ἐμπελίζοντα τοῖς
 καρπῶν ἀφαιρῆναι. Theophrast. in tertio de Causis, ἥτις φησὶ θεραπείας τῆς φυ-
 τῆς loquens, κοινοτάτη μὲν οὖν καὶ μάλιστα ἐνδοκλήθη ἐπὶ τῆς ἀμπελῶν τυχῆς
 να. πάντες γὰρ χρῶνται, καὶ πάντες ἀμπελουργῶσιν, ὥσπερ ὑπὸ ἀναγκαζόμενοι· ὅ-
 φησιν δ' ἡ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀντιθέσιν καὶ τὴν ἀντιθέσιν. Alibi ἀμπελουργίαν & κλάσιν pro
 eodem dixit, eodem libro, τῶν δ' ἀμπελῶν τῆς πελῶν ἢ πρῶτον μὲν καὶ με-
 τὰ ὅσον ἔστιν ἡ κλάσις. καλῶς γὰρ ἀμπελουργουμένη καὶ δόξαν καὶ κλάσιν
 ἀμπελουργίαν καὶ κλάσιν. Alibi τομὴν καὶ ἀμπελουργίαν pro eodem di-
 xit. Aeschin. ἐπὶ κτησιφῶντι. de Demosth. loquens, ὅς μὲν κλάσιν ἀμπελῶν
 καὶ ἀπιδάνα ζήματα, ὅς περὶ ὑμῶν ὅς σιδήσιοι ἐκαρπεύει ἀκροώμενοι, ὅ-
 φησιν ἡ δόξαν, ἀμπελουργουσί· ἡ δὲ τὴν πόλιν, ἀναπετμῆκασι· ἡ δὲ τὰ κλήματα τῶν δό-
 μων, ὑπετέμνῃ τὰ νεῦρα τῆς πρᾶγματῶν φορμῶς ἀφῆμεθα ἐπὶ τὰς συνέας. Hæc au-
 tem verba dixisse Demosthenem oportet in aliqua concione ardore
 dicendi concitatum. quorum est hæc sententia, Quidam sunt qui sic
 ciuitatem vt vitem vinitores putandam susceperunt, hominesq, ex
 populo excidere quasi palmites instituerunt. succisi sunt hoc pacto ner-
 ui summæ reipublicæ. φορμῶς ἀφῆμεθα autem est tegetes consue-
 re, vel in tegetem storiamve coniectum insuere. φορμῶς ἀφῆμεθα igitur eis τὰ
 συνέας, significare mihi videtur, ἡμῶν ὥστε συνοχωρήμεθα ὥστε συνέας φορμῶσι τι-
 σὶν ἐν ἀπιδάνασι. Potest enim aliquis in storia vel tegete insui vt cale-
 scat aut sudet. Quoniam vero hæ translationes audaces erant, & ca-
 lentibus tantum animis auditorum opportunæ & appositæ, ideo ab
 Aeschine Demostheni obiiciuntur, vt præputidæ, & absurdæ: tū sci-
 licet, cum feruor animorum, & coronæ audientis fauor temporis in
 tercapedine deflagrauerat. Cicero de ipso Demosthene loquens vt

oratore circūspectīssimo, in Oratore pfecto, ita inqt, Ac tamē in hoc Locus Ci
 ipso diligēter exanimāte verborū omniū pōdera, reprehēdit Aeschines ceronis a
 quēdā & exagitat, illudēsq, dira, odiosa, intolerabilia esse dicit. Quin
 etiā quærit ab ipso cū quidē eū belluā appellet, utrū ea verba an por
 tēta sint, vt Aeschini ne Demosthenes quidē videat attice dicere. faci
 le est enī verbū aliquod ardēs (vt ita dicā) notare, idq, restinctis iam
 animorū incēdiis irridere. ταῦτα δ' (inquit Aeschines) τίνος ἔστιν ὡς κίνα
 δος, ῥήματα ἢ δαύματα, Sequitur apud Ciceronē, Itaq, se purgans iocatur
 Demosthenes: negat in eo positas fortunas Græciæ, in hoc, in eū, huc
 an illuc manū porrexerit. Verba Demosth. hæc sūt ὅτι ὑπὲρ τῆς σιφάνου,
 πάντων δὲ πρὸς τὴν (ἐκ ὁρᾶς) γέγονε τὰ τῆς ἐλλύου πρᾶγματα, ἀ τὰ τῆς ἐρήμου, ἀλλὰ μὴ
 τὰ τῆς διελέχθω ἐγὼ, ἀ δὲ δούρι πλὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δούρι πρὸς ἡνεκα. Quod mēbrū ex
 tremū eo pertinet, quod Aeschines dixerat, καὶ πάλιν ὅτι κύκλῳ περὶ δυνῶν
 σεαυτὸν ἐπὶ τῆς βίβλατος, ἔλεγες, & cetera. χαλκουργῶ, æs preparo, vt metallā χαλκουργῶ
 rius. καὶ χαλκουργός, q, preparat materiā ὡς ἀνδριανουργῶ, vt χαλκουργικὴ χαλκουργία
 τῇ ἀνδριανουργικῇ, inquit Aristot. in pri. Politic. & χρυσουργεῖν, τὴν χρυσὸν ὀρύτ
 ταν καὶ μεταλλοῦν. φυτουργός, vt ἀμπελουργός, καὶ φυτουργῶ, plātas colo & se φυτουργῶ
 ro curoq, Et φυτουργία, & φυτὸν ἔργημα. Philo περὶ κόσμου, τὰ τοιαῦτα ἀκόλουθα ἢ φυτουργία
 τῶν πρὸς αὐτὴν φυτουργία, id est cōsistio. Idem, τὸ πῶς ἐστὶν ἐστὶν ἰκανὸς γὰρ φυτὸν φυ
 τουργῆσαι, id est instar plantę pāgere. Plato lib. decimo de Repub. φυ
 τουργεῖν plus esse ait, ἢ δημιουργεῖν, deūq, φυτουργὸν appellat quasi formarū,
 hoc est idearum cōditorē. vt verbī gratiā, Lecticā τ riplicē esse ait, pri
 mā formalē, alterā fabrilē, tertiā imaginariā & pictā, ὅπου καὶ τῆς αἰνέ
 κλινῆς αὗται γίνονται, μία ἢ ἡ γὰρ τῆς φωνῆς ἔσται, ἢ φωνῆς ἀνθεόν ἐργάσασθαι. μία ἢ ἡ
 ὁ τέκτων, μία δὲ ἢ ὁ ζωγράφος. Et paulopost, ἐστὶν οὗτος ἢ φυτουργὸν τῶν
 προσεφασμένων; δίκαιον γὰρ ἔστι. θαυματουργῶ, miracula edo, apud Eusebiū. θαυματουργ
 Xenoph. de puella, quæ rotas inter saltandum in sublimē iactabat, & γῶ.
 ad rhythmū excipiebat: sic enī inquit in Sympol. ἐπεὶ δὲ ἡ στήλη, αἰσέφ
 ριστο τῇ ὀρχηστρίδι ἔροχος τῇ κρημνίστῃ, ἐφ' ἧς ἐμελλε θαυματουργίαν, hoc est in ro
 ta figulina scribere dū versaret. τὰ δὲ τῆς πάθῃ etia voce actiua pro τὰ δὲ τῶν
 ferūtur, Δανοπαθῶ, ὁμοιοπαθῶ, μετριοπαθῶ, συμπαθῶ, ὁμοπαθῶ, ἀναζιτωπαθῶ, περὶ πάθῃ.
 ριπαθῶ, ἡδουπαθῶ. Est autē συμπαθῶ idē quod συμπαύω, quod & condo συμπαύω.
 lesco significat, alienisq, incōmodis afficior, & cōsentio. Isocrat. ὅτι καὶ
 ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἕκαστος ἡμῶν πρὸς ἑαυτὸν συμπαθῆσεν. Aristot. περὶ φυσ
 ιογνωμῆς. Δοκεῖ δέ μοι ἢ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. ἢ ἢ τῆς ψυχῆς ἕξις ἐλ
 λοισμῶν, ἀλλοιοῖ τῇ τῆς σώματος μορφῇ. Et συμπαθῆς, & συμπαθεῖς. Aristotel. συμπαθῆς
 τὸ δὲ ὅτι τῇ καρδίᾳ θρόνον συμπαθῆσά τον ὄζει, καὶ ταχέως πρὸς τὰ αἰσθησιμὰ μετὰ
 ἑαυτὸν καὶ πάχοντες τῇ πρὸς ἐγκέφαλον αἵματος. Idē, καὶ τὸναντίον δὲ τῆς φ
 ψυχῆς παθῆμασι τὸ σῶμα συμπαύον φανερὸν γίνεσθαι. Quibus duobus verbis δ συμπαύω
 ἀνταπαύω, καὶ δ ἀνταπαύω opponuntur. hoc est contrario modo affici, ἀντιπαύω.

- & in diuersum tendere, ac dissentaneum esse, & diffidere obfistereq.
 Διόσκορος. Dioscor. in sexto, ἀντιπαθεῖσι δὲ πάλαι καὶ ἰδιοσυγκρίσας σωματῶν, καὶ ἐπὶ
 ἀντιπαθῆς. προσδιαθέσας διὰ τῆς βρωμάτων ἢ φαρμάκων πριότητος. Alexander in Probl. τρι-
 γλῆ περὶ κρατὸς μὲν ἀντιπαθεῖ τῇ νόσῳ, resistit, cōtrā afficit. Et ἀντιπαθεῖς, ob-
 sistens & remediū ἀντιφάρμακον. Plut. in Antonio, τέλος δὲ χολῶν ἐμώυπες,
 ἐθνησκορ, ἐπὶ καὶ τῷ ἀντιπαθεῖ ὁ δὲ ἐλάττω. Δανοπαθεῖν, est grauius affici,
 ingemere, egreferre, & lamētabili voce queri. hoc est δὲ φῶς παθεῖν. ἐμπα-
 θεῖς, affectu percitus, vel cōmotus. ἐκπαθεῖς, imodice affectus. Alciphr. καὶ
 ἀναξιοπαθεῖν. τὴν κακὴν γένεσιν κατέχοντες μένωντες, ἐκπαθεῖς ὅτι ἡδονῆς γενόμενοι. ἀναξιοπαθεῖν,
 egreferre, indignū facinor clamare, indignū esse dicere. Plut. ἀναξιοπα-
 θεῖς δὲ ὁ κριτόλαος ἀνέλεον αὐτῷ. Alibi pro stomachari dixit. κακοπαθεῖν
 est vexari & affligari. Aristot. in decimo Ethic. κατὰ τὸ ἔργον, ὅτε τέλος εἶναι
 παιδιδάσκει, καὶ πραγματίζεσθαι κακοπαθεῖν ὅτι βίον ἅπαντα τὸ πάθος χάριν. Plut.
 καὶ φιλοπλ. κακοπαθεῖς, ἀγρυπνεῖς, ἐργολαβῆς, τοῖς τῶν ἔργων τὸ ἀπράγμον ἐφ' ὅδ' ὁρᾷ.
 ὁμοιοπαθεῖν. κακοπαθεῖν τὰ μέρη Galen. appellat loca affecta & vitata. ὁμοιοπα-
 θεῖν, similiter affici. Aristot. in primo Ethic. διὰ τὸ πάλαι καὶ ἰδιοσυγκρίσας
 ὁμοιοπαθεῖν. ὁμοιοπαθεῖν. Et ὁμοιοπαθεῖς. Plato, ὁμοιοπαθεῖς δὲ ὁμοιο-
 παθεῖς ὡς ἐπὶ τῶν. Aristot. in octauo Ethic. οἱ τοῖς τοῖς δὲ ὁμοιοπαθεῖς ὁμοιο-
 παθεῖς ὡς ἐπὶ τῶν. In Actis Apostol. cap. xiii. Ἄνδρες τί ταῦτα κρίνετε, καὶ
 ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμὲν ὅτι ἡμεῖς ἀνθρώποι, ὅτι ἡμεῖς ἀνθρώποι, ὅτι ἡμεῖς ἀνθρώποι,
 mortalitatis vobiscum præditi sumus. simili conditione vobiscū hu-
 manitus afficimur. ὁμοιοπαθεῖς, consentio, assentior, obtempero. Plut. in
 Galba, ὁ δὲ πλάττω ὅτι ἐργον ὅτι ἀρχοντος ἀγαθὸν καὶ στρατηγῶν, στρατιᾶς μὴ
 σωφρονόσκει, μὴ δὲ ὁμοιοπαθεῖς, ἀλλὰ πλὴν πεθαίνοντι ἀρετῶν ὁμοίως τῇ βασιλικῇ
 νομίζω φύσιν γενναίαν καὶ τροφὴν φιλοσοφίας δίδωμι, καὶ τὰ ἐξῆς. ὁμοιοπαθεῖς, fi-
 gura est vel virtus oratoria, à similitudine affectuū ducta. vt, Fuit &
 tibi quodā Anchises genitor. auctor Macrobius in quarto. μετριο-
 παθεῖν. πάθος virtus est à dogmate peripatetico inducta. Et μετριοπαθεῖν, mo-
 dice affici, vt ἀπάθεια, & ἀπαθεῖν Stoicorū sunt. τὴν ἐμπαθειν τὴν δὲ ἐπικέρτοι
 ἀποκρίνεται. at ἀπαροπάθεια omnino vitiosa est. Synes. Herculano, ἐπὶ φι-
 λосоφία πρὸς βόλῃς οἷον ἀπαθεῖν ἀντιπῶν, αἱ μίσηται δὲ ἐξῆς ἐς μετριοπαθεῖν ἴσαν,
 πλὴν ἀπαροπάθειαν, καὶ τὸ ἀπαρῆναι πρὸς χάριτας τάξιν μὴ δὲ ἐπὶ πόρρω φιλοσο-
 φίας. ἀνθρώπων παθεῖν, est humanum quippiam pati, hoc est humano
 more affici. apud Alciphr. in secundo segmēto Epistol. Lamia ad De-
 metriū ὅτι φιλοσοφία τὴν ἀνθρώπων παθεῖν, ita inquit, καὶ μάστιγι δὲ μίσσηται ἀκαταμά-
 ρητοι, ἵνα δὲ οὐκ ὁρᾷ ἀνδρες εἶναι, & παύσονται διαβόλωντες ἑμῶν τὰ δεινὰ, κατὰ λυ-
 καταλυκῶν. κουργίζοντες οὐδὲν ἀνθρώπων παθεῖν, Lycurgi leges citantes, & vsurpan-
 τες contra vitæ tuæ rationem ex humanitatis indulgentia institutā,
 τὰ ἔργα τῶν φιλοσοφῶν, non è seueritatis duritia, philosophicis decretis. τὰ ἔργα τῶν φιλοσοφῶν,
 ὡς οὐκ ὁρᾷ. σιτανῶν, πελωνῶν, ὁπωρωνῶν, ἵππων. Xenophon περὶ ἱππικῆς, ὅταν γυμνῶν

ἵπποδρόμους ὠνήσαντες, ὑπὸ μνημάτα γράψοντες αὐτὰ καταμαρτυροῦν τὸν μέλλοντα μὴ
 ἔλθαι πατάσας ἐν ἵππων. *Idem*, ἢ καλῶς ἵππωνήσῃ, τρέφῃ ὃς ὡς πόντος δ' ὑπὸ αὐτῷ
 ὑπὸ φέρῃ. Σιτώναι sunt frumētatores publici. Σιτωνία enim munus erat Σιτώνων
 publicū, ut diximus in Annotationibus. Δυσωνύμαι tamē voce passi-
 ua dicitur pro tenaciter & illiberali adiectione rē mercor. Athen. in
 viii. καὶ ὅτε δι' καταθέαντες ἐκ τῆ πόλεως Δυσωνοῖντο ὡς τῶν πωλυνμένων, ἔθος ἦν τοῖς πω-
 λῦσι λέγειν, ὅτι μᾶλλον ἂν προσέλοιτο τελευτήσας δ' αὖτις. Ἀπὸ τῆ τρέφῃ, ἵπποτροφῶν τὰ ἄλλα τῶ
 φῶ, ζυγοτροφῶν, γυροτροφῶν, παμφοτροφῶν, φλογοτροφῶν, πωγωνοτροφῶν, σκιοτροφῶν, ἀγροτροφῶν & τρέφῃ
 ἀτροφῶν, ut κακοτροφῶν. ἵπποτροφεῖν dicebātur ἢ, qui in sacris certa
 minibus vincere cupiebant. *Isocrat.* πρὶ τῆ ζευγῇ, ἵπποτροφῶν δ' ἐπὶ χερσὶν οὐκ
 ἐν δαίμονες ἀπὸν ἔργον ὅστις, φαῦλος δ' ἐπὶ αὐτῷ ἔργον, ἐξ ὧν τὸν ἀνταγωνιστὴν, ἀλλὰ
 καὶ τὸν πῶν νικᾷ (ὄντας ὑπεβάλει. *Pauf. in Lacon.* πρῶτη ἡ ἵπποτροφῆς γυ-
 ναικῆ, καὶ ὀλυμπίασι πρῶτη νίκῃ ἀνέλετο ἄρμα. ζυγοτροφῶν eodē modo dicit. ζυγοτροφῶν
 ὅθεν καθιπποτροφῶν, in alendis equis cōsumo. & καταζυγοτροφῶν. *Isæus* πρὶ τῆ καταζυγο-
 Δικαιογένους κλήρε, οὐδὲ ἂν πῶν πόλιν, ἔπε ἄς τὸν φιλῶν φανδρὸς ἢ διαπανκιδῆς ὅς
 δὲν. ἐμὴν δὲ καθιπποτροφῆκα, ἐκ τῆ πῶν ἐκτίσῃ ἵππον παλῶν ἄξιον ἢ τριῶν καθιππο-
 μῶν ἔπε καπεζυγοτροφῆκα. ἐπὶ δὲ ζευγὸς ἐκτίσῃ ὀρικὸν ἐπὶ πῶν ἐπὶ ποσὶ τοῖς τροφῶν.
 ἄγροισι καὶ κτήμασι. *Inde* ζυγοτροφῶν dicit, ὅτι δότ' ὅσον τίμημα πελαῶντες Athenis.
 hoc est secūdi census ciues. τεθριπποτροφῶν, quadrigas, hoc est quadri-
 iuges equos alo. apud *Herodot.* in Erato. καθιπποτροφῶν autem ἄς τῆ τροφῶν
 ἵπποτροφῶν καταναλίσκω, sic dicitur, ut καὶ ἐν ὑπαθῶν, κατακυβόλω, & alia, de
 quibus alibi fortasse dicemus. ὀρικὸν ζευγῶν significat iugum mula-
 re. est enim deriuatū nomen παρὰ τὸ ὄρεος, quo vocabulo ὁ καὶ ἡ ἡμίονος ὄρεος.
 significatur. Et inde ὄρεοκόμος mulio, ut ἵπποκόμος. *Aristot.* in sexto de
 historia animal. καὶ ὁ θῆλυς δὲ ὄρεος ἵδ' ἐπ' αὐτῷ. *Idem*, γηράσκει δὲ βραδύτρον
 ὁ θῆλυς ὄρεος τῆ ἄρεος. *Ξενοφ.* autem καὶ *Ξενοφ.* ὅς καὶ τῆ ὄρεων, ut quidā *Ξενοφ.*
 putant, compositum est, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄρω τ' σωάτω ἐκ, & significat bī
 gas tā equestres q̄ mulares. δ' αὖτ' ὅς καὶ μὴ πολλὰς ἄρμα, ἀλλ' ἐκ δυοῖν μόνον
 ἵππων σωάτω. *Lucia.* νενίκηκε δ' ὄρεον ἐν ὀλυμπίᾳ, καὶ πλάττω ἄρμα καὶ *Ξενοφ.* σωάτω.
 πωλικῇ. *Plato* in Phædro, in homine σωαρίδια esse dixit, hoc est in ani-
 ma humana : sed tanq̄ de bigis loquēs, καὶ πρῶτον ἢ ἡμῶν ὁ ἄρχων σω-
 ριδῶν ἢ νιοχῇ. ἔτα τ' ἵππων ὁ μὲν, αὐτῶ καλὸς τε καὶ ἀγαθός, καὶ ἐκ τῶν τοιούτων. ὁ
 δὲ δὲ, ὡν τῶν τε ὁ ὡν τῶν. χαλεπὴ δὲ καὶ δύσκολος δὲ ἀνάγκη ἢ πρὶ ἡμᾶς ἢ νιο-
 χῇ. πῶν δὲ ὡν θνητὸν τε καὶ ἀθάνατον ζῶον ἐκλήθη πρὸς τὸν ἄνθρωπον. *Quibus ver-*
bis *Plato* τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν per bigas, per aurigā autē τὸ λογί-
 σικόν ἢ νιοχῇ, ut ex *Plutarcho* intelligere licet in *Platonis* questionibus.
Alterū autē equorū, id est τὸ θυμοειδὲς, ὁ δὲ τὸν τὰ πολλὰ τῶν λογισμῶν λέγει,
 καὶ σύμμαχος. τὸ δὲ πρὶ τὰς ἐπιθυμίας, ἀπαθείας καὶ ἀνάγκης παντάπασιν καὶ κωφῶν,
 καὶ μάστιγι μετὰ κέντρῳ μόγις ὑπείκοιτο. *Greg.* σωαρίδια par amicorū appellat,
 hoc est ζευγὸς φίλων. de se enim, & magno *Basilio* loquēs, σωαρίδις ἵππος.

- ἐκ ἀνώνυμος καὶ ὄντι καὶ ἀκρόντι. ὁ δὲ τὸν αὐτοῖς δι' ἐνὶ τῇ αὐτῇ καὶ δι' ὁρῶναι. **Syn-**
nef. τὴν σωωρίδα τὴν ἀδελφῶν, **concordiā amicorū dixit.** **νεοτρωξοφῶ.** **Ari-**
stoph. νεφελ. μή δὲ ἀπειτὸν καλέσαντα μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν δι' ἧς ἐνεοτρωξο-
φῶ. φῶναι. **Translatio est ab auibus.** **νεοτρωξοφῶ,** in senectute alo. **Iso-**
Plataico, ὁ ῥῶντις τὴν γενεάν ἡμῶν αὐτῇ ἀναξίως γεροτρωξοφῶναι. **Galen.** in. x.
Methodi, νεανίσκον γὰρ ἐγὼ λνα τὴν ἔτι εἰς ἐχόντων ἰασάμεναι, ἃ δ' ἐξῆς ἀνακομί-
 ζων ἐδίων γεροτρωξοφῶν τὴν πρὸς βυζαντινὴν ἀσθένειαν, ἢ μόνον μῆνας, ἀλλὰ καὶ ἐς ἔτη διε-
 φύλαξα ζῶντα. **id est tanq̄ senē iamq̄ exanguē alens** καὶ διατῶν. **Est em̄**
ipsi γὰρ ἐκ ἐκ νόσου, **quādo in tabē ex febre hectica æger incidit, ita ut**
similis sit senī debili & arido. **Sunt etiā γερωκομῶ,** & γερωβοσκῶ **idem**
quod γεροτρωφῶ significantia. & **γερωκομικὸν μέρῳ** φησὶ ἰατρικῆς, **pars me-**
dicinæ eidem Galeno, quæ de tuenda valetudine senū tractat. **Plut.**
de Pythe Bithynio loquens, ὁ δὲ χάρις ἡ τῇ αὐτῇ τῇ βασιλείᾳ, πολλόνων αὐτῇ
 παίδων ὄντων, ἕνα τῶν αὐτῇ τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῇ γερωβοσκῶν, **id est qui**
senectutē suā regeret & aleret. **Xenoph.** κοινὸν γὰρ ἡμῖν καὶ πατρὶ τῷ ἀγαθῷ,
 συμμάχων καὶ γερωβοσκῶν, ὁ δὲ βελτίων τυγχάνειν, **id est liberorū cōmunium.**
Verba sunt mariti ad vxorem. **Et alibi itidem τῇ γερωβοσκῇ** vocabulo
 τῆς ἡδὲ significauit. **Les bonax,** Δίκαιον δὲ τὴν πατέρα ἡμῶν ὑφ' ἧς ἐτράφηκε,
ἀνὴρ γεροτρωφῶν. **quod ἀνὴρ πελαργῶν prouerbiali sermone dicitur.** **Πω-**
νοτρωφῶ. **Plut.** in **Apophth.** πωνομῶν δὲ λνα διὰ τί κομῶσι καὶ πωνοτρωφῶν
Πωνοτρωφῶ σιμ, ὁ δὲ πάντων ἐφ' ἡ ἀλλήλοισι καὶ ἀδελφῶν τῶν ἀνδρῶν ὁ ἴδιος κόσμος. **Φιλοτρωφῶ**
φῶ. **dicitur, qui libēs alit & suppeditat alimēta.** **Idē in Sympo.** ὁ δὲ πᾶν τὰς
Φιλοτρωφῶ καὶ αὐτῶν φιλοτρωφῶν, ὅταν ἀγρότῃαι πρὸς τὴν σωσσίαν ὥσιν, ὡλλοῖς τε βρώμασιν ἀλ-
 μυροῖς, καὶ παρὶ τῶν κρέασι κινῶσι καὶ τῶν ἡδονῶν αὐτῇ ἡσυχάζου-
λτρωφῶ. **λτρωφῶ,** tabesco, alimēta nō sentio, intereo. **Vnde apud Galenū** ἡ τρω-
 φῶν ἡ μόρια, ἀντὶ τῆς δὲ μῆρας μῆρας. **Theophr.** ὁ δὲ γὰρ ὁμοῖοι πολλοὶ πρὸς τοῖς ἀνδρῶν,
 ὡς τε κατὰ πνίγιδι τὰ ἀνδρῶν καὶ ἡ τρωφῶν. **ita, ut segetes strāgulētur, & in-**
tereāt ut exuccē. **Philo,** λτρωφῶναι ἢ τὸ πῦρ αὐτῇ σβέννῃ, **cui alimētū de-**
est. **λτρωφῶ,** nō alens: **cui τρῶμας opponit apud Theophrastū,** ἡ τρωφῶν
 ὥσιν, **ut quædā rigua ἡ τρωφῶ.** **λτρωφῶ** etiā δὲ μὴ τρωφῶν. **Atrophī sunt,**
inqt Plinius lib. xxii. & xxvi. qui cibū nō sentiūt. **Et Atrophīa tabis**
species, ut ipse inquit, cū ægroti colligere se nō possunt. & lib. viii. Bi-
bitur ab imbecillitate vires recolligētibus, quos atrophos appellāt.
λτρωφῶ καὶ **hoc est χαλεπῶς φαίνοσιν καὶ ἀναλαμβάνουσι.** **Dicitur aut̄ ἡ τρωφῶ & ἡ τρωφῶ.**
λτρωφῶ. **Theophr.** in **secūd. de Causis,** καὶ δὲ δὲ μὴ λυῶναι κρετῆρ, ἡ τρωφῶ καὶ ἡ τρωφῶ γί-
τὰ διττολῶ **ναι.** **Similia sunt ἡ τρωφῶ καὶ ἡ τρωφῶ, ὁ τρωφῶ καὶ ὁ τρωφῶ, ἀντίπτωρος ἀντιπτῆρος.**
γῶμυα. **ταῦτα ἢ τὴν διλογισμῶν ὅτι, ἢ τὴν διττολογισμῶν.** **qualia hic aliquot subiiciā,**
ὁρῶ καὶ ὁρῶ **que memoria suggestit.** **ὁρῶ καὶ ὁρῶ, utrūq̄ em̄ apud auctores legi**
Διορῶ καὶ **tur.** **Aristot.** πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἡ τρωφῶ ὑδατῶν ὅς καλεῖται ὁρῶ καὶ σωματῶν ὅς
Διορῶ. **καλεῖται τρωφῶ. ὅθεν ὁρῶ καὶ Διορῶ, vel Διορῶ, ferescere, apud**

eundem. Idem, ἰχώρ δ' ἔστιν ἄπειρον αἷμα ἢ ὅτι μάλιστα πεπεφνηται, ἢ ὅτι διωρεώδης.
 à Dioscoride Διορίξειται dicitur, hoc est ἀφίσσεται. ὁρὸς δ' ἢ ἀπόστασις τῆς γὰρ Διορίξειται.
 λακτοῦ. Et ὁρὸς δ' ἢ γάλα Theophrasto, serofum. ὁρὸς πύγιον ἢ οὐροπύγιον. ὁρὸς πύγιον.
 Aristot. in secundo de animal. οὐρὰ μὲν ἐκ ἔχουσιν ὄρνιθες, ὁρὸς πύγιον δὲ οἱ οὐροπύγιον.
 ἢ μακροσκελεῖς καὶ στενωπὸς εἰς ἑαυτοὺς, οἱ δ' ἐν αὐτοῖς μέγα. Idem libro nono de
 haliaeto, ἔχει δὲ πύργον καμπύλῳ, οὐροπύγιον πλατύν. Martialis in tertio, Et
 anatis habes orropygium macrae. ὁρὸς πύγιον autem πύργον τὸν ὁρὸν δὲ
 citur. ὁρὸν ὁρὸν δὲ ἔχει, ὅ φασκεῖται. Synes. de cane, τὰς ὑαίνας ἐκ ὁρὸν δὲ,
 καὶ λαρυγγίζων τὰς κυάνας. Isocrat. in Plataico, κινεῖται οὐκ ὑμῶν ὁρὸν δὲ.
 παρὰ τὸ ὁρὸν ἰgitur τὸ ὁρὸν πύγιον καὶ τὸ δέος ἐγένετο ὁρὸν δὲ, ὅτι τὰ ἄλλα ὁρὸν.
 γὰρ ζῶα ὅταν φοβώνηται, ὑπερβαίνει τὴν φύσιν. Lucia. ἐδάριον τὸν ὁρὸν δὲ.
 διδῶν ὅτι ὄν. apud Herodotum ἀρξάνω & καταρξάνω saepe ἀντὶ τοῦ ὁρὸν δὲ.
 δὲ legitur. vt in primo, ubi de Gyge loquens ita inquit, ὁ μὲν δὲ λέ-
 γων ταῦτα ἀπειμάχετο, ἀρξάνω μὲν οἱ δὲ αὐτέων γένετο κακόν, Hæc igitur il-
 le dicens Candauli postulado repugnabat, de spectanda nuda eius
 vxore, timens utiq; nequid sibi inde malī nasceretur. Alii ἀρξάνω
 dicunt significare etiam καταφρονῆναι, τρεῖς μὲν ὁρὸν δὲ. ἱσχυροὶ καὶ μὲν
 κρῶς & ξυωρὶς & συωρὶς iam dicta sunt & notata. Αἱ & αἰεῖ, vt αἰετὸς &
 αἰετὸς, eiusdem ordinis sunt. εὐδινῶ καὶ δινῶ. Σπαίρω & ἀσπαίρω. εὐθινῶ,
 σταφίς & ἀσταφίς, & ὄσαφίς. Αἰάρα & ἀαρά. εὐθινῶ ἰdem quod δινῶ. εὐθινῶμα.
 hoc est glisco, exupero, bona sum habitudine. Aristot. in quarto de ge-
 nerat. animal. συμδαίνω δὲ διαφορὰ πρὸς τὰς κυνίδας, ἐπὶ τῇ ἀνθρώπων ἢ ἄλλων εὐθινῶ.
 ζῶων. τὰ μὲν δὲ δινῶ μᾶλλον τοῖς σώμασι ἢ πλείστον χρόνον. τῶν δὲ γυναικῶν δὲ πάλαι
 δυσφορῶσι πρὸς τὴν κύκλιν. Paulo post δινῶ dixit. Idē in. viii. de. hist. τότῃ δὲ
 συμφύεσσι ἐκάσταις πρὸς δινῶν. ὅτε μὲν εἰσι φύσει πρόσγῳ ἢ πελάγῳ, ὅτε ἐτέρῳ τῷ
 πῶρ. ὅτε δὲ ἐπαμφοτέρωθεν, ὅτε ἀμφοτέρωθεν. Inuenitur & δινῶμα, quo interpres
 Aristophanis vsus est, ἢ νῦν καὶ κινῶ (λέγει) τὰ γὰρ φρα, δὲ τὸ πῶρ δινῶν
 φυνίς. Et εὐθινῶ. Idē Aristot. τὰ δὲ μακρὰ μᾶλλον δινῶν ὅν τοῖς βορέοις. ἀντὶ τῇ
 πλυνῆναι καὶ δινῶν. quod gliscere Columella appellat. Idē in eodē. viii.
 εὐκμῶσι δὲ τὰ ζῶα καὶ τὰς ὥρας ὅτε αὐτὰς, ἔτι δὲ ὑγίαια ἢ νόσοι καὶ τὰς ὥρας τοῖς
 ἐπερογενέσιν ἐπετα. Paulopost δινῶν dixit. Idē, ὅς δὲ ἀπὸ τοῦ δινῶν, ὅταν καὶ
 τὰς ἀνθρώπων δινῶν ἢ, ἢ τοῖς πλείστοις ἰχθύσι συμδαίνεαι δινῶν. Et εὐκμῶν est, εὐκμῶν
 ubi cōmode, & delectabiliter vivit, vt in primo Oecon. de domo ædifi-
 ficanda loquēs, καὶ πρὸς δινῶν δὲ καὶ ὑγίαια δὲ εἶναι ὀντοῦν ἢ τῇ θέρει, δινῶ
 λιον δὲ τῇ χυμῶν. Et εὐκμῶν, cōmode, & ex animi sentetia viuo. Idē in. v.
 Ethic. τυραννικὸν δὲ ἢ γυναικονκρατία πρὸς τὰς δικίας, ἢ δὲ ἄλλων ἀνεσις. δὲ τὴν αὐτῶν
 αὐτίαν. ἔτι δὲ ἐπιτελεῖσθαι οἱ δὲ τοῖς πλείστοις, δινῶν τὰς ἀναγκαῖον ὄντας εἶναι
 καὶ τοῖς πλείστοις. εὐετηρία, cū copia & exuberantia, etiā significat statū τῆς
 poris salubriter & cōmode hominib; cedētē, vt in loco Aristot. supra ἀθάρη καὶ
 citato: eadē est em̄ q̄ δινῶν. ἀθάρη, ἢ πυρίνη πηλὸν ἀπὸ τῆς πυρὸς. Significat etiā ἀθάρη.

pultē, hoc est ἄλυσον ἱερμύου. Aristoph. Pluto. ἀλλά με ἀδάρης χύτρα τις θίξει
 πλῆ. Ibidē, ἐπὶ τῇ χύτρῳ τῇ ἀδάρης ἀνίσταμαι. σκαρδαμύτῳ ἢ σκαρδαμυκτῷ idē
 significāt, vt σκιογραφεῖν & σκιαγραφεῖν, ἵμαι δασυνόμῳ ἢ ἵμαι φιλέμε
 νομ. de quo alibi dictum. ναυγῶ & ναυαγῶ. ἐπιμέλομαι καὶ ὑπὸ μελεῖν,
 vt etiam alibi dictum. ἄπρος καὶ ἔπερθ. σκαρδαμύτῳ δὲ πυκνῶς βλεφα
 ρίζω, id est nictor, δὲ σκαίρω ἢ μύω τὸς ὀφθαλμούς. Lucian. ἐγὼ δὲ λυσσωπῶ,
 ἢ τὰ κόρα μοι πετύλωδον, & σκαρδαμυκτῷ. Significat etiam adnictor mu
 lieri. Xenoph. in Sympof. de Critobulo amatore Cliniae, πρόθεν μὲν γὰρ
 ὥσπερ οἱ τὰς τοργόνας θεώμενοι, λιθίνως ἐβλεπε πρὸς αὐτὸν. νῦν δὲ διὰ ἔσθον αὐτὸν καὶ
 σκαρδαμύζωντα. Significare enim videtur oculis inuitantem & prouo
 cantem. Et σκαρδαμυκτῶς. Aristotel. ὁμμα, μήτε λίαν ἀντηγυμνῶν, μήτε
 πᾶντά τῳ συμμεικτῶς, σκαρδαμυκτῶς βραδέως. ὅθεν ἀσκαρδαμυκτῶς. Aristot
 pha. βλέποντες εἰς εἰς ἀσκαρδαμυκτῶς. καὶ ἀσκαρδαμυκτῶς, δὲ ἀπνεὺς ἐλέπω. hoc est
 incōniunter aspicio. Adnictare vero mulieri, & nictatiunculis liceri
 eius amorem, est quod Græci ὀφθαλμιάειν dicūt, & ἐκφθαλμιάειν, vel egris
 oculis mulierem aspiciere : vt sit translatio ab oculorum morbo ad
 morbum animi, hominis amore capti, & oculos adiciētis mulieri,
 aut alii rei cuiusq; magnopere concupitæ. Plutar. in vita Demosth.
 καταφυγόντες δὲ πρὸς τὸν δῆμον αὐτῶ (de Harpalo loquens) ἢ μετὰ τῷ γῆ
 μάτῳ ἢ τῷ νῆϊ αὐτὸν πρὸς αὐτὸν ὄντες, οἱ μὲν ἄλλοι ἔκτρος ὄντες ἐκφθαλμιάειν
 πρὸς τὸν πλάτῳ, ἐβοήθουν. Cicero pro lege Agraria, An vos aliter existi
 mabatis, cum ad omnia vestra pauci homines cupiditatis oculos ad
 iecissent, nō eos imprimis id acturos? ἐπεὶ δ' αὖ τὰ χίσα ἐκφθαλμιάσσωσι πρὸς
 ἅπαντα τὰ ὑμέτερα. vel ἐὰν τῷ ἐπιθυμίας ὀφθαλμῶς ἅπανσι τοῖς ὑμέτεροις ἐπὶ δίσταν, &
 δὴ τῷ πρᾶγμα τὸν σὸμῶν αὐτῶς, ἐκφθαλμιάειν τῷ τῇ ἐρωμῶν, etia ὀφθαλμοελαφρὸν δι
 citur. Θρυλῶ etia ἢ θρυλλῶ cū geminato λ apud auctores inuenitur, li
 cet sepius cū gemino. vt ἡγία ἢ ἡγία πρᾶσιν ἡγίας ἢ ἡσιν ἡγίας, quomodo
 ferē apud Galenū legitur. ὁ φάρυξ & ἡ φάρυξ. Aristot. in tertio de Par
 tibus, πέφυκε τὸ τρυχὸν ἀντὶ τῷ ἐπιγλωττίδος σωάγειν ἢ δίοιγειν ὁ φάρυξ. Idem
 eodē libro, ἢ τὸ καλὸν φάρυξ σωέσκειν ὃν χονδρῶδες σώματι. ναυαγῶ,
 plerūq; legitur pro nauē frāgo, & naufragiū facio, cū accusatiuo. &
 interdū absolute. Demosth. ναυαγῶ. ἐφ' ὃ πλοῦτον πρὸς πλοῦτον ἐκ παντὸς
 παῖς. ναυαγῶντες τὸ πλοῦτον ἀπλωλέναι τὰ χίματα. Greg. μὴ τὸ φορῶν ὡς πλοῦτον
 ἢ δυνάμει φέρειν, ἵνα αὐτὸν τῷ τῇ βαπτισμῶν, ἢ τὸ χάρισμα ναυαγῶντων. id
 est baptismū obruamus peccatorū pondere. Quibus verbis significat
 nō esse ad extremū vitę baptismū prolatandū. Idē, ἵνα μήτε τὸ χάρισμα
 ἔχῃ, μήτε τὸ ἐλπίδα τὸ χάριτος, ὃν ὀλίγω ναυαγῶντες τὸ σωπρίαν. de baptismo lo
 quēs sine iusta orthodoxia accepto. hos enim nō βαπτίζεις, sed καταβα
 πτίζεις αἰτ. Polybius de Athenienfiū politia loquēs, Διὸς ἢ τῷ ἡλίῳ διαφυ
 γόντες τὰ μέγιστα πλάγη, & τὸς ἐπιφανιστάς τας χιμῶνας, ὃν τοῖς λιμέσι καὶ πρὸς τῇ

σκαρδαμ

μύτῳ

σκαρδαμ

μυκτῶ

σκαρδαμ

κτικῶς

ἀσκαρδαμ

μυκτῶ

ὀφθαλμῶ

ἐκφθαλμῶ

Adiicere
oculos.ὀφθαλμοε
λαφ.

Θρυλῶ καὶ

Θρυλλῶ

φάρυξ

Ναυαγῶ

Ναυαγῶ

ἡ ναυηγύστη. **Εὐμαθία** ἢ **δύμωθία**, & **ἀμαθία**. ut **δύμωθια** καὶ **ἀμαθία** τὰ ἑῶν ἄλλοις τὰ πρὸς τὸ
 διπλῶς λέγει. καὶ τὰ πρὸς τὸ μάθημα. **Εὐμωθία** est stultitia, amētia, & imperitia ἡθὸς ἢ μα-
 rerū. appellāt enim ἄλλοις homines imperitos, & deceptu faciles: ut ho-
 minē minime malū dicimus, fraudi obuium & expositū. **Lingua** vero
 vernacula bonos viros huiusmodi homines vocat. **Cicero** post **Te-**
rentiū imperitos appellare solet. ut pro domo sua, **Facultate** oblata
 ad imperitorū animos incitādos. **Terēt.** in **Andria**, Tu ne adolescētū
 los imperitos rerū, eductos libere, in fraudē illicis! ἀκάκως ὁ ἀπείρατος ἢ
 πρᾶγματων. **Plato** lib. iiii. de **Repub.** **Εὐλογία** ἄρα ἢ **δύαρμοσία**, ἢ **δύαρμοσύνη**, ἢ
δύαρμοσία, **δύμωθία** ἀπολεσθῆ. **ἔχ** ἢ **ἄνοια** ἔχον ἢ **παραζόμω** οἱ καλῶς μὲν οὖν **δύμωθ** αὖ, ἀλλὰ
 τὴν οὖν ἀληθῶς οὖν τε καὶ καλῶς δὲ ἡθὸς καπνοδυσμωδὴν δῖαινοια. **Honestus** igitur
sermo & **cōgruentia**, & **cōdecetia**, & **cōcinnitas** cōsequētia sunt bo-
 nitatis morū. neq̄ nūc eā dico bonitatē, quā amētiā reuera existentē,
 nos specioso nomīne sic vocamus, tāq̄ à bonis moribus manet: sed eā
 dico bonitatē, quē ob id ita dicta est, quasi mentē recte beneq̄ cōsti-
 tutā habeat. Idē in secūdo de legibus **δύμωθ** αὖ pro innocētia accipit, ἢ δὲ
 ἄρατε **εὐωοικία** μίτη **πλῶς** **εὐωοικία** μίτη **πειρία**, **χρὶ** δὲ ὅν **τὸ** αὐτὴ **δικαιότατα** ἢ **γίγναι**
 τὸ αὖ. **ἔπε** δὲ ἔπε, **ἔπε** ἀδικία, **ἔπε** οἱ τε αὖ καὶ φθόνοι **ἔπε** ἐγίγνοντο. ἀγαθοὶ μὲν δὲ διὰ ταῦτά
 τα ἦσαν καὶ διὰ τὴν **λεπτομύην** **δύμωθ** αὖ. ἢ δὲ ἦσαν καλὰ καὶ ἀχρὰ, **δύμωθ** οὖν τε, ἢ ὅν τε
 ἀληθῶς αὖ λέγει, ὁ ἐπείθοντο. **Hoc** loco **δύμωθ** αὖ dixit ἀκακίαν. hoc est innocē-
 tia, quē malitiā nō nouit. **Demosth.** **ἢ** **Νεάρας**, λέγων ὅτι **ἐξαπατηθεὶς** ὑπὸ **Στε-**
φάνου, ὡς αὐτὸς **θυγατέρα** ἔχον αὐτῶν **λαμβάνων** **γυναικῶν**, ἢ τὸ νόμον. καὶ διὰ τὴν ἀπείρῶν
 ἢ **πρᾶγματων**, καὶ τὴν ἀκακίαν τὴν αὐτὴν, ἢ **πᾶσι** **πᾶσι** **πᾶσι** **πᾶσι**. ἀκακίαν sic dixit,
 ut **δύμωθ** αὖ **Plato** loco p̄xime citato. **Vulgo** nescios malitiæ huiusmodi
 homines vocāt. qui etiā **Ἀπλοῖκοι** & **Ἀφελῆς** dicūtur. **Lucia.** πρὸς ἄνδρα δῖον **Ἀπλοῖκος**.
 σε ἀπλοῖκόν καὶ τὸ ὄντων κοινωνικόν. **Et** **Ἀπλότης**, **δύμωθ** αὖ, id est incauta probitas.
Plut. in **Antonio**, ἢ **ἄπλοτης** **ἔπε** ἢ **ἔπε**. **Et** **Ἀπλοῖκος** **verbū**, ἀφυλάκτως καὶ **Ἀπλοῖκος**
 πλῶς agere. **Xenoph.** i. iiii. **ἀρμυνημον**. λέγει ἔφη σὺ **ἔπε** πρὸς τὸς ἄπαντας δὲ
 ἀπλοῖκος, id est sine cautione loqui & agere, & aperte animi sententiā
 indicare. **Ἀπλῶς** **Isocr.** pro imperite, & **δύμωθ** αὖ dixit, hoc est stulte. **Lucia.**
 ὡς ἀφελῆς πᾶσι δὲ καὶ ἀπλοῖκος. **Quintil.** Mores quoq̄ se inter ludēdū simpli-
 cius detegūt. **Curti** lib. vii. Nec sane quicq̄ ingenii eius solidius aut
 cōstātius habuit, q̄ admirationē verē laudis & glorię. **Simplex.**
 mē famā æstimabat in hoste, q̄ in ciue. quippe à suis credebat ma-
 gnitudinē suā destrui posse, ἀπλοῖκώπερον, ἀφελῆςρον, ἀκακώπερον. **Plinius** iu-
 nior, Habet auūculū Caiū **Septimiū**, quo nihil veri, nihil simplicius,
 nihil cādidiū, nihil fideli noui. **Cicero** ἀφελῶς dixit ad **Atticū** scribēs,
 Illud de hīstrionis gestu tu sceleste suspicaris, ego ἀφελῶς dixi. Huiusce
 modi pprie sunt, q̄ liuore carēt, & tales sūt **εὐγώμονες**, id est equi & bo-
 ni viri, καὶ **χρῆστοι**, ὁ ἐπιφκῆς. **Aristot.** in. vi. **Ethic.** καὶ ἡ καλῶς μὲν γνῶμη, καὶ ἡ
 X iiii

enim ἱπποκόρισμα, malæ rei integumentum, & speciosa appellatio, aut ἱπποκόρισμα
 ribusq; blandiens. Plutarch. in Politicis præceptis de Solone loquens,
 ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔστι λαβὼν τὰ δακτύλια καὶ τοὺς πόδας (τοῦτο δὲ ἢ ὑπὸ
 κόρισμα χεῖρ ἀπὸ κοπίδος) ἀσπινγέειν, ἐκονῶν (τοῖς φίλοις, erat autem hone-
 sta appellatio novarum tabularum. κορίζεσθαι est blandiri, blâde ap-
 pellare. Aristoph. τῶν τῶν ὑπὸ λαμβάνοντο ἐκορίζετο. ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγῶς ἢ ὑπὸ
 κοριστικῶς ἐκάλε. ut patres & matres filiolas diminutiuis nominibus se-
 pe nuncupant, ut blandius loquantur, γλυκέρειον verbî causa ἀντὶ τῆς γλυ-
 κέρως appellantes. Verû ut δῖα, sic δῖα, legitur. & δῖα, & ἀμα-
 δῖα. Sic τὰ πῆρ δ' κέρδος, φιλακέρδεια, αἰσχροκέρδεια, & αἰσχροκέρδεια. Addit τὰ πῆρ δ'
 θέλεια & διπρία. ἀφελία & ὠφελία. ἑυμαρία & δῖμαρία. ὠικωφελία autem κοί-
 νωφελία πρὸς ἐξυπόνα tantum aiunt esse, ut τὰ πῆρ δ' φυή, ἢ τύχη, δῖφυία, δῖτυχία, αἰσχροκέρ-
 μονοφυία, & alia. δυστυχία, ἐπιτυχία, & alia. Sic τὰ πῆρ δ' ἐτῶς, διετία, ἢ ἔτη
 τία, & alia, ἢ δῖφῶς, δυσφῶς, κακῶς. Sic γυναικομανία, & similia. Est etί
 am στῆκω, ἐσῆκω. ὅθεν ἐσῆκω, τῆν δῖτῶς λεγομένην. Est autem ἐσῆκω, δ' ἐκ
 βοάως μὲν. Aristot. in octauo τ' μετὰ τὰ φυσ. ἀεὶ γὰρ τό, π' ἐσῆκός ἐστι, ἢ δ' τὰ πῆρ δ'
 καθ' ὅσον καὶ δῖτῶς. Facit etiā ἐσῆκω pro stabo, id est ἀνασῆκομαι. Synes. φυή ἢ τύχη
 ὁρδὸς ἐσῆκα. Et pro διαμύνω. Philostr. εὖ κέσσεται ἢ πόλις, μάλλον δὲ ἐσῆκα, στῆκω καὶ
 immo vero perennabit. Demosth. πρὸς Λεπτίνην καὶ τί φησὶ μὲν ὁ ἀνδρὶς ἄνθρωπος
 ναῖοι, ὅταν τὰ πρόπαια ἐσῆκω δῖλα πᾶσι ἀνθρώποις, ἀ' ὑπὲρ ἡμῶν στρατηγῶν ἐκεί-
 νῳ ἐσῆσι. Alibi πρὸς τῆν σκληρὴν loquens, τεκμήριον ἐσῆκας, perpetuo indices
 erunt. Athen. καὶ πρῶτοι μὲν πέρσαι μολοφόροι ἐν τῷ ἐσῆκασαν, stabant. Et
 rursus, προεσῆκασαν δὲ τῶν ἀργυράωνιδες μακεδόνες. Ἀφῆκω, ἀντὶ τοῦ ἀφῆ-
 σῶμαι. Xenoph. in secundo ἀναβάσ. Ἀνδρὶς δὲ ὁ ἡγεμόνων ἐσῆκα, ἢ ἅμα
 ταῦτα προϊώντων ἡμῶν, δῖνδ' ἀριῶς ἀφῆκα. κατῆκω, διαμύνω, συμμύνω. Thu-
 cyd. πάντων δὲ δῖνδ' ἀπὸ τῶν ἐσῆκα μὲν κατῆκα ὡς ἀπὸ δῖνδ' ἐσῆκα. Idem, λέ-
 γοντες ὅτι ἢ τῶν κρατήσας, πᾶν τὸ ἡγεμονικὸν λακεδαιμονίοις ζῆμαχος κατῆ-
 κα. στῆκω ἀντὶ τοῦ ἱσῶμαι. Greg. ἐκ μὲν ἡς ἀρῶν, σωμαίνω, καὶ σῆκω πᾶν
 σῖον. Idem, καὶ σῆκω πᾶσι. Alexan. in primo Probl. διὰ τὴν ἐπὶ τῇ ἀκό-
 νων πᾶσι ἢ σῆκοντες, ἰσῶντα τὰ χρώματα βλέπομεν. πᾶσι δὲ, τὰ ἢ κοίλα,
 τὰ δὲ κυρτά. Inuenitur etiam δῖτῶ καὶ πᾶσι, ἀντὶ τῆν δῖτῶ καὶ πᾶσι. Et δῖτῶ
 τῶ καὶ πᾶσι ἀπαρέμματα. Plato in Philebo, οὐκ ἄρα ὅγε πᾶσι, τῶ καὶ πᾶσι
 μετὰ δῖτῶ γὰρ τῶ καὶ πᾶσι, sitit. Idem, διτῶν ἄρα τὸ σῶμα ἡμῶν ἢ πᾶσι, ἢ δῖτῶ καὶ
 ποιῶν πᾶσι, ἐσῆκα ὁ λόγος. Et rursus, διτῶν πᾶσι λέγομεν ἐκαστὸν ἢ
 πᾶσι. Ἀ' οὐ, πᾶσι δὲ ὅτι κενῶται, πᾶσι μὲν. Aristot. in nono de historia
 animal. τότε γὰρ ἀπὸ φθῆνης, σωμακολογῶν ἐκ βυθῶν διὰ τῶ πᾶσι. de del-
 phinibus loquens. ἀλινδῶμαι ἀντὶ τοῦ κυλίομαι καὶ κυλινδῶμαι, versor, in-
 uoluo. quod etiam ἐλινδῶμαι dicitur. Hippocr. ἐναλινδῶνται πᾶσι συμ-
 φορῶσι. Alciph. μέγα δὲ κακὸν ἐσῖν οἱ πρὸς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς δακτύλων τὰς κάμ-
 τας ἐλινδῶνται, μή μοι γῆρι, ἀγχοῖκων ἐφοροὶ δαίμονες, μή λυκὸν εἶμι, δαίμων

- ἐνὶ λυγρῷ. **Et ἐν λυγρῷ.** Synes. ἐν λυγρῷ εἶναι συχνᾶς ἢ δὴ συμφορᾶς καὶ πρὸς
 ἐξοί. **Dicitur & ἐν λυγρῷ.** Plutarch. de cæde Cæsaris loquens, Διόλου
 νόμῳ ὥσπερ θύριον ἐν λυγρῷ ταῖς πάντων χρεῖσιν ἀπαύτας γὰρ ἐδὲ κατέχευε
 ἐν λυγρῷ. **ἐν λυγρῷ.** Dicitur & ἐν λυγρῷ. Xenoph. ἐν ἑρωταῖς ἐν λυγρῷ
 καλινδῶμαι. **καλινδῶμαι.** καλινδῶμαι etiam dicitur, & κυλιόμαι pro versor, assiduius sum. & itē
 κυλινδῶμαι. **κυλινδῶμαι.** Aristotel. in sexto Politic. διὰ τὸ πρὶ πλὴν ἀγροῦν, καὶ τὸ ἄσπε
 κυλιέσθαι πᾶν δὲ τοῖς τὴν γῆν. Plutarch. de Pompeio loquens, qui se Clo
 dio dedit, ut eius auctoritate potentiaq; abuteretur, τὸν παρ' αἰσίου
 σοῦ κυλινδῶ
 μου. **κυλινδῶ.** κυλινδῶμενον ὃν ἀγροῦ ἀγρῶν καὶ φέρον ὁ κλῶδιος. Συγκυλινδῶμαι, datiuo iun
 ctum, ut συναγροῦμαι, & συναγροῦμαι. Xenoph. in Sympo. καί τι παντα
 νίας ἀγροῦν τὴν πρὶν ἐρασίαν, ἀπλογόμενον ὑπὲρ τῆς ἀκρασίας συγκυλινδῶ
 μένων, ἔρκειν, & reliqua. Hoc Cicero Græcorum imitatione volutari ap
 pellant in oratione de Aruspicum responsi. In domesticis germanitatis
 stupris volutat. Et pro domo sua, In maximo squallore volutatus est.
 Isocrat. πρὶ ἀνδρόσπεως, ὅτι τῆς πρὶ τὰ δικαστήρια καλινδῶμενων, ἔτι πρὶ πλὴν
 λοσοῦν διατριψάντων. Xenoph. ἐκαλινδῶν ὃν τῷ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς βέλους
 πρὶν ἀντὶ τὴν ὁμιλίαν, in eo immorabatur. Synes. καὶ ἀναπαύειν ἐν ἀπέμ
 χην ἀξίας τὴν φύσιν, ὃν κνέοις καὶ καπνέοις καλινδῶμεν. Greg. οἱ πρὶ τὸ σῶμα
 καλινδῶμενοι, id est οἱ μὴ πνευματικοί, nimium occupati & assidui circa cu
 ram corporis. **σκιαγραφῶμαι.** etiam & σκιατροφῶμαι διὰ τὸ ὅτι in tertia syl
 laba dicitur, pro eo quod est in vmbraculis dego, in solem non pro
 deo. Xenoph. de artibus mechanicis, καταλινδῶνται γὰρ τὰ σώματα,
 τῶν ἐργασίμων, ἀναγκάζουσι καλινδῶναι τὴν σκιαγραφίαν. **Dicitur & πρὶ τῆς**
ἐν λυγρῷ. ἡσυχίας, ἡσυχίας qui delitiis vmbraculorum assueti aduri à sole nolunt.
 Athen. ἀνδρὶ δὲ διὰ τρυφῆς πρὸς ἀσκήσας πρὸς ἀσκήσας ἐσκιατροφῶν, τρυφῆ
 ῥώπρον ἡσυχία ἐστὶν μὴ δὲ ὅλως ἐπιπίπτειν εἰς τὰς τὴν εἰς ἀνάγκην. Theophr. in
 secundo de Causis, τῷ μὲν γὰρ ἐλπίς πρὸς ἀσκήσας ταχὺ κατὰ ξηραίνονται,
 σκιατροφῶμεν δὲ, ὅτι μετρίως ἐσλάμνηται σὺν τῇ δικίᾳ ὑγρότητι. ὅ
 τι πρὶν. **Dicitur & voce actiua ἐσκιατραπεύω,** ἀντὶ τὴν ἐσκιατραπευόμενον
 ut μεταβεῖ ληκῶς, ἀπαλλάξας, πρὸς ἀσκήσας, & alia de quibus supra diximus.
 Plato libro octauo φησὶ πρὸς ἀσκήσας, ἀλλὰ πρὸς ἀσκήσας ἰσχυρὸς ἀνὴρ, πένος, ἐλπιόμενος,
 πρὸς ἀσκήσας ὃν μάχῃ πρὸς ἀσκήσας ἐσκιατραπεύω, & reliqua. & σκιατραπεύω. Plu
 tarch. σωμάτων ληκῶν ὅτι ἀπαλῶν διὰ τὰς σκιατραπεύας. **ἐν λυγρῷ** autem &
 ἐν λυγρῷ. **ἐν λυγρῷ** pro eodem dicitur, et ἐν λυγρῷ. ut ἐν λυγρῷ, et ἐν λυγρῷ. Theophr.
 ἐν λυγρῷ. **ἐν λυγρῷ** ὅτι ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ. Et
 ἐν λυγρῷ. **ἐν λυγρῷ** in tertio de Causis, τό τε γὰρ ἢ γὰρ ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ.
 ἐν λυγρῷ. **ἐν λυγρῷ** Idem, τὸ δὲ ἢ συμβεβηκός, ὅτι τὸ φυτὸν ἐν λυγρῷ βρεχόμενον. hoc est alii
 κακοῦ λυγρῷ. **κακοῦ λυγρῷ** mentum vberius accipit. Cui κακοῦ λυγρῷ opponitur. Idem in quinto,
 ὅταν δὲ κακοῦ λυγρῷ, ἀναλάβῃ πάλιν, ὅτι ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ, ἐν λυγρῷ.
 πρὶν ὅτι ἐν λυγρῷ, πρὶν ὅτι ἐν λυγρῷ, πρὶν ὅτι ἐν λυγρῷ, πρὶν ὅτι ἐν λυγρῷ.

ribus loquens, quæ in multiplices ramulos nodosq; sparguntur. qđ
vítium ab inopía manat alimentí. Idem in quarto de Causis, ἁπὸς ἐπὶ
τῇ ζῶν συμβαίνει ἐκπαχνομύων καὶ ἐξοφρυμύων. Sic dixit, vt ἐμπορεῖαι ἐξοφρυμύων.
Ἐ ἀπρὸς αὐτοῦ dicitur ὁ δὲ πρῶν καὶ ὁ ἀπρῶν. Idem libro sequenti, καὶ μάλι' κακοφρυμύων
σα δὲ ὁξύνει γίνεται τὰ κακοφρυμύων, καὶ ἡτοι χαμῶνι πεπιδέντα, καὶ ἡ ἄλλῃ ἐνὶ μαι.
τῇ τριέτων. τὰ ἀπ' ἡ γνώμης etiam voce actiua omnia efferuntur. ἀγνώ τὰ πρὸς τὴν
μονῶν, δὲ γνωμονῶν, διχογνωμονῶν, ἐνὶ γνωμονῶν, φυσιογνωμονῶν. ἐγνωμονῶν, vt supra dī
xí, est vir proba mente præditus, æquus & bonus. καλοκάγαθον καὶ
ῥηκιδές, & vt inquit Plato, δὴ δὴς. ἢ δὲ καλοκαμύνη γνώμη (inquit Aristoteles)
καθ' ἣν δὴ δὴς, καὶ ἐχρὴν φαρμῶν γνώμην, ἢ τῷ ἐπιφύκῃς κρίσις ὅστις ὀρθή. Est enim
ἐγνωμονῶν (inquit Aeschines) ὁ τὰ βέλῃσα προαιρέμενος. & ἐγνωμοσύνη ἐγνωμοσύνη
est bona mens & æquitas animi & probitas, & ea virtus quæ benefi-
cium & fidem bonam agnoscit. Lucian. in Dialoگو Alexā. Annibalís
& Scipionís, καὶ ἰδιώτῃ ἐμαυτὸν πρὸς ἑαυτὸν, καὶ καταδικαζόμενος ἡνεγκά δὲ γνωμό-
νος ὅς πρὸς ἄγαν. Idem alibi, ἐπὶ δὲ ἐδὲν ἔχον ἀλκιδές ἰσορρεῖν, ἐπὶ τὸ τέρδιον
ἐξαπόμην, ποτὶ τὴν ἄλλων δὲ γνωμονέσθον. καὶ ἐν γὰρ ὁ ἀλκιδέων λέγω, ὅς τὸ
δομαι, vel hoc enim saltem vere dico, quod mentior. Plutarch. in Con-
solatione, οὐδὲ γὰρ οἱ ἔραπειται, καθάπερ ἐώθαμεν λέγειν ῥητάκις, ἀπαυτῶμενοι ἐγνωμονώ-
μεν τὰ δέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀπρὸς, ἐάνπερ δὲ γνωμονῶσι, siquidem fidem
bonam agnoscant, si sint bonæ fidei debitores. Contrā ἀγνωμονῶν est ἀγνωμονῶν.
inficiatoris, quod & ἀγνωμονῶν dicitur, & ἀγνοῶν. Liban. πάντως δὲ καὶ ἀνα-
δέχεται ἔξαρκος γίνεται. ἐδὲ γὰρ ἂν ποτὶ ὁμολογῶν ἡ γνωμόνα πρὸς τὴν ἐκδῶν.
Et ἀγνωμονεῖν, inique & improbe agere. Plutarch. in Camil. τῶν δὲ κελεῖ
πρὸς τὸν σαθρόν ἀγνωμονοῦντων κρύφα τοπρῶπεν, ἔτα καὶ φανερῶς ἀφελκόντων ὅ-
διασφρόντων τὴν ῥοπήν, ἡ γὰρ ἀκρῶν οἱ ῥωμαῖοι πρὸς αὐτούς. Et ἀγνωμονεῖμαι ἀγνωμονεῖν
ὅς ἐφουβρίζομαι καὶ ἀγνώμονα πάχω, iniqua patior. Idem in Antonio, ἐνὶ μαι
γὰρ ἀπλότης τῷ ἡδὲ, καὶ βραδύς μὲν αἰσθησις, αἰσθανομύων δὲ τῇ ἁμαρτανό-
μύων ἰχυρὰ μετάνοια, καὶ πρὸς αὐτούς ὁμομολόγησις τῆς ἀγνωμονομένης. ἀγνώ ἀγνώμονος
μὲν κριτής, iniquus iudex Xenophontí. Demosth. πρὶ τῷ σιφ. πολλαχόθεν ἀγνωμοσύνη
μὲν τοίνυν ἂν ἴσῃ τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῇ καὶ τῇ βασκανίαν. ἐχ' ἡκιστα δὲ ἀφῶν
πρὶ φηί πύχης διελέχθη, id est improbitatem. A quibusdam autē hoc vo-
cabulum vsurpatur, vt inquit Pollux, ἐπὶ ἀγνωσίᾳ καὶ ἀπειπισμοσύνῃ, hoc
est pro imperitiā. Sicq; accipitur a Platone in Symposio. πολυήκοοι γὰρ πολυγνώμων
σοι ἡτόμνοι ἂν διδῶντες, πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆ-
θος ὅτις, καὶ χαλεπὴ ξυμφωνία, δόξοσοφοι γενοίτες ἀντὶ σοφῶν. Et Demosth. ἐν
τῇ ἐπιστολῇ, τῇ πρὸς τὰς θερασμύων βλασφημίας, οὐδὲ γὰρ οὕτως ὅστις ἀγνώμων
ὅστις ἂν τὰ λακεδαιμονίους συμβεβηκότα, αἰρετώπεια φήσῃ ἐμ εἶναι ἢ ὑμῖν παρόν-
των. ἀγνώμονεῖν, τὸ τὰναντία γινώσκῃν ὅ φρονεῖν, dissentire, Xenophontí.
hoc est δὲ μὴ ὁμωγνωμονεῖν. quod datiuo et accusatiuo iūgitur. Idem Xe-
nophon, ὁμωγνωμονῶ σοι καὶ τῶν. ἀντὶ τῷ συγκατατίθεμαι σοι πρὶ τῶν. ὁμο-

- δμογνωμο** γνωμονῶν ἑαυτῶ, est sibi constare, vt vir constans & philosophus sibi cō
νῶν ἑαυτῶ. **stat.** cui opponitur τὸ ἑαυτῶ διαφίρεσθαι. Aristotel. in nono Ethic. εἰσὶ γὰρ
καθ' ἑαυτῶν μέτρον, ἑκάστω ἢ ἀρετὴ ἢ ὁ αὐτοῦ αἰσῶναι. ἔστι γὰρ δμογνωμονεῖν ἑαυτῶ,
Διχογνωμο ὅτι ἑαυτῶν ὁρέγῃ καὶ πᾶσαν τὴν ψυχὴν Διχογνωμονεῖν, τὸ ἀλλοδοξεῖν ὅτι ἐπιδόξω ἢ
νῶ. ὁρατὰ φρονεῖν, dissentio, dissideo. Xenoph. καὶ διχογνωμονοῦντες ὁρατοῦνται,
Αυτογνωμων Αυτογνωμων est, qui ex sui animi sententia iudicat vel ex sua conscien
tia. Aristotel. in secundo Politic. εἰ δὲ καὶ τῶν κρίσεων ἐσὶ μεγάλα κνῖροι
δι' αὐτοὺς. διότι δὲ καὶ αυτογνωμόνας βέλτοισι κρίνεται, ἀλλὰ καὶ τὰ ἡράματα καὶ τὰς
νόμους. Idem alibi in eodem, καὶ τὸ μὴ καὶ ἡράματα ἀρχαί, ἀλλ' αυτογνωμό
Αυτογνωμον νας, ἐπισφαλές. Et Αυτογνωμονὸν verbum, ex mei animi sensu, & meo arbi
tratu, non de consilii sententia facio, vel iudico & decerno. hoc est αὐ
τοβόλως διαγιγνώσκω. Xenoph. in secundo ἐλλωιῶν, οὗτοι δὲ πρῶτον πάντας
ἀνθρώπους ὑπερβελίκασι τόλμῃ τε καὶ μιᾷ, ὥστε παρ' αὐτάς τε τὰς ἀρχάς, καὶ
παρ' ἑαυτοὺς ἑμᾶς, τὰς κυρίας ἑξένας δ' αἱ ἀπονήσκουσιν ἢ ἑξένας μὴ, αυτογνωμονοῦ
Ἰδιογνωμων σάντες, ἐπέκταναν τὴν ἀνδρῶν. Ἰδιογνωμων idem fere quod αυτογνωμων. Et ἰχυ
ἰχυρογνώ ρογνωμων, peruicax, tenaxq; propositi. ex quibus verba duci possunt, vt
μων. ex superiore vocabulo. Ioseph. παρέχεται δὲ καὶ περὶ τῆς ἰσχυρῆς ἰχυρο
γνωμοσύνης ὅτι πρὶν τὸν νόμον, ἑκατὰ αἰῶνα. id est propositi tenacis & validi
circa legem obseruandam. Aristotel. in septimo Ethic. ἐσὶ δὲ ἰχυρο
γνωμονες, οἱ ἰδιογνωμονες, ὡς καὶ οἱ ἐμαθῆς καὶ οἱ ἀγχοί. οἱ μὲν ἰδιογνωμονες,
δὲ ἰδιογνώ καὶ λυπῶν, χαίρουσι γὰρ νικῶντες ἑαυτὸν μὴ μεταπέθωνται. καὶ λυπῶ
ται ἑαυτὸν ἄκυρα τὰ αὐτῶν ἢ ὡσαύτ' ἐκείνων. Sunt autem peruicaces ii qui
ex suo arbitratu priuatoq; sensu statuunt. Idem alibi in eodem, ἐσὶ δὲ
Φυσιογνώμων οὗς καλεῖσθαι ἰχυρογνωμόνας, διὸν δ' ὡσαύτοι, καὶ ἀμετάπτοισι. φυσιογνώμονες sunt
φυσιογνωμο qui ingenia hominum & sensus ex aspectu corporis iudicant. quorum
νῶ. e numero sunt qui μεταφρασκότι dicuntur. hoc est vt Plinius inquit lib.
μεταφρασκό xxxv. ex facie hominum addiuinantes. Et φυσιογνωμονὸν ῥῆμα. Et φυσιογνω
της. μος αὖν, vel φυσιογνωμονία. hæ enim sunt dictiones ab auctoribus vsur
φυσιογνωμο patæ. Aristotel. οἱ μὲν οὖν προσηλυμνῶσι φυσιογνώμονες καὶ τῆς ἑσώπης ἐπε
νία. χέρισαν φυσιογνωμονεῖν, ἑκάστω καθ' ἑνα. Idē, ἐσὶ δὲ καὶ πάντας τὰς τῆς ἑσώπης
φυσιογνωμονεῖν. Idē, ἀφ' οὗ αὖν ὁρίσθαι πρὶν τῆς ἀπὸ ἐσὶ ἢ φυσιογνωμονία, ἐπεὶ δὲ δὲ πρὶ
πάντα. Idē, ἢ ἢ οὖν φυσιογνωμονία ὅτι καθ' ἑαυτῶν ἢ τὸ νομα αὐτῶν λέγει, πρὶν τὰ φυσ
καὶ παθήματα ἢ ἐν τῇ διανοίᾳ. φυσιογνωμονὸν verbū est actiuū accusatiuo iū
ctū. Idē, ἐπὶ δὲ ἡς τὰ ἴδια ἑκάστω ἢ θηρίων ἐκλέξουσιν, δὲ ἂν ἔχοι ἀποδοῦναι ἢ ὅτι ταῦ
τα σημεία. ἐκός δὲ τὸ ἴδιον ἴδιον δὲ ἑδινός ἐσθ' ἢ ζώων ἢ φυσιογνωμονομελῶν. Signi
ficat etiam diligenter cognosco faciem alicuius, & adnoto vt postea
τὰ ἀπὸ το noscam. Demosth. in primo καὶ ἀριστογ. θεωρήσας δὲ ὑμᾶς δι' ἡμετέρας
τίθηναι. τις καὶ ξένοι καὶ πολῖται. καὶ κατ' ἀνδράς ἐς ἑκάστον τὸν πρὶόντα βλέπονται, καὶ
θεσμοθετῶ. φυσιογνωμονήσας τὰς ἀποφασισαμένους. τὰ ἀπὸ το τίθηναι. νομοθετῶ, θεσμο
θεσμοθετῶ. θετῶ, ἀβλοθετῶ, ἀγωνοθετῶ, ἀθετῶ, διδιδιθετῶ. θεσμοθετῶ, sum thesmothetes. vt πο

λυμαρχῶ, sum Polemarchus Demosth. dixit. Thesmothetæ quotannis
 leges emendabant & recognoscebant, & ad congruentiam sensumque
 consentaneum reducebant. Aeschin. ἡ γὰρ κτησίφ. ὅυτε ἡμελκτα παρὶ τῆν
 τοῦτορ τῶ νομοθέτῃ, τῶ πλὴν δημοκρατίαν κατὰσκόσαντε, ἀλλὰ διαξέριδω προσέ-
 τακταί τοῖς θεσμοθέταις καθ' ἑκάστην ἡμετέραν διορθοῦν ἐν τῶ δημοσίῳ τὰς νέμεις,
 ἀκριβῶς θίγειν αὐτάς καὶ σκετὰ μὲν ἐξ ἡς ἀναγέγραπται νόμοι ἡμετέροις νόμοι,
 ἢ ἄλλοι ἐν τοῖς κυρίοις ἢ ἐκ παλαιῶν νόμοι πλεονέχοντες ἐν ἀναγέγραμμένοις παρὶ ἑκά-
 στης προσέχουσιν. **θεσμοθεσία, institutum & ritus.** Dionysius de cælesti hierar- **θεσμοθεσία,**
 chía, ὁ δὲ καὶ δία θεσμοθεσία πλὴν τῆν ἱεραρχικῶν τάξεων ἁγισίαν, καὶ πλὴν τῶ
 μύσθου πελάσων, ταῖς τῆν ἡμετέραν ἱεραρχικῶν πλεονεξίαις δυνάμειν ἐννοίως **θεσμός,**
 ἀπυκνίσων. id est libri rituales & instituta pontificia. **θεσμός pro le-**
ge ponitur. Athenæus in. xii. de Phalereo loquens, καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις ὑπὸ
 μύσθου θεσμός Δημότριος, καὶ τὰς εἰσὶν τῶν ἀνομοθέτην ἑαυτῶν τὴν βίον ἡγεμονίαν
 ζῆ. Αἰὺν τὰν θεσμός δὲ λέγεται Draconis, ὡς νόμος Solonis. Vnde
 Andocid. παρὶ τῆν μυστηρίων, Δράκωντα δὲ ἡμῶν τὰντα εἰλεῖται ἄλλας ἑκαστοῦ τῶ
 τῶν δὲ ἐπιμελεῖσθαι φησὶ πόλεως, ἕως ἄν οἱ νόμοι περὶ τῶν τῶν πόλεως
 νόμοις, καὶ τοῖς Δράκωντος θεσμοῖς. **Hoc etiam nomine leges diuinæ si-** **θεσμός ἱερὸς**
gnificantur. Vnde θεσμός ἱερὸς Dionys. ritus sacrorum vocat diuinitus
 institutos. Sic in libro de mundo qui Aristoteli ascribitur, ζῶα δὲ γινώ-
 μωνα ἀκμάζει καὶ φθίρειται τοῖς τῶ θεῶ πλεονέχοντες θεσμοῖς. Plutarchus παρὶ ἐ-
 μαρτυρίας, θεσμός δὲ ἀδρασείας ὅστις. Idem alibi, ὅν γὰρ νομοθετήσαντες ἡγεμόνες,
 ἀλλὰ τοῖς διαπεταγμένοις ἐν τῇ τῶ ὅλα πρὸς τὸν νόμον διῶν, καὶ τοῖς ἐμαρτυ-
 ρίας καὶ φησὶ προσνοίας θεσμοῖς. **ἐνδετῶ, digero, ordine omnia colloco, suo** **ἐνδετῶ.**
quicq loco cōdo. vnde fit διδιδετῶ, τὸ καλῶς διατίθεμαι. Synes. καλῶς οὖν
 ἐπὶ πάντα διδιδετῶ, ἐκκορύψας καὶ ἐνθυμιάσας τὸ δυνάμει. **Lucian.** ἔωθεν ἢ γὰρ
 θίγαντας ἀνταίσαντες τὸ συμπόσιον δὲ, ἔτα διδιδετῶντα ἑκάστα παρὶ ἀνταί-
Accipitur & absolute pro aptus sum & quadro, cohæreo, congruo, &
accommodus sum. Theophr. in quinto παρὶ φυτῶν, de materia loquens,
 τεκτονικὴ μὲν οὖν ἢ παλαιολογικὴ κρατίζει, ἔαυτὴ ἢ ἀσπῆς. διδιδετῶ γὰρ ὡς ἀπὸ πᾶ- **ἐνδετῶ.**
 σι γινώσκει, ad omnia utilis est & apposita. **ἐνδετῶ, concinnus, apte cō-**
positus. Aristotel. in nono de histor. animalium, ἢ δὲ καλῶς μὲν σίτην, τὸ
 μὲν ἡδύ, μάχημ. πλὴν δὲ διάνοιαν, διδιδετῶ, καὶ διδιδετῶ, καὶ διδιδετῶ.
 Idem de aquila leporaria, ἐκτρεφεί δὲ μόνον ἔτῳ τὰ τέκνα καὶ θίγαντες. ἔστι
 δὲ ὑπερβολὴ καὶ διδιδετῶ, καὶ ἀφρονέ, καὶ ἀφρονέ, καὶ μάχημ. id est qua **ἐνθυμολογία**
 drato corpore & eleganter compacto. Inde ἐνθυμολογία, concinna re-
 rum digestio, condecens rerum descriptio. Dionys. παρὶ δυνάμει καὶ δι-
 καοσύνης, καὶ ἔξῃς, πρόφασιν δὲ τὰ φησὶ ἀνεκλάπτει δυνάμει ὅτι ἐνδετῶ καὶ
 ζῶα ὅτι φυτὰ, καὶ πλὴν ὅλων τῶ παντὸς φύσιν καὶ δυνάμει τὰ ἡνωμένα, πρὸς πλὴν
 ἀλλήλων ὅλων ὅτι κοινωνίαν. τὰ δὲ διακεκριμένα, πρὸς τὸ εἶναι ἡ γὰρ τὸ διφορὸν ἑκά-
 στα λόγῳ ὅτι ὅροι ἀσύγχυτοι ὅτι ἀσύνμφορτα, καὶ τὰς τῶ παντὸς τάξεις, ὅτι διδιδετῶ

- μοσύναις ἐς τὸ δικήσθαι ἀγασθὸν διασώζειν ἐντὶ τῷ δὲ ἐχέσθαι δέσας, ὅτι τὰς δέσας
 ἁγωνοθέτης. τὰς, καὶ ὁ δὲ ἀρχήμους δημοκράτας, vt inquit glossularius. ἁγωνοθέται erāt ago-
 ἁγωνοθετῶ. num præfides & iudices, δι τὰς ἀγωνίας δὲ διαβιβάμενοι, vt inquit Eusta-
 thius. & ἁγωνοθετῶ ῥήμα. Demosth. in tertio καὶ φιλιπ. ὅτι πρὸς τῷ πό-
 λης ἀνερκεῖναι τίθκει μὲν τὰ πύθια, ἣ κοινὸν ἦν ἐκείνων ἀγῶνα, καὶ ἐντὶς μὲν
 παρῆ, τὰς δὲ ἄλλας ἀγωνοθετῶσοντας παρῆ; id est arbitros futuros & præ-
 fides, vt præfint certaminibus, & omnia moderentur & regant, παρὰ
 τὸ τίθκειν δὲ διατίθκειν. Thucyd. Αἰετοὶ δὲ ὑμῖς κακῶς ἀγωνοθετῶντες, οἱ ὧν
 ἐώθατε δεῖσθαι μὲν ἦν λόγῳ γίνεσθαι, ἀκροῦσθαι δὲ ἦν ἔργῳ, qui perperam
 hæc certamina constituitis. Añunt autem ἀγωνοθέτας μὲν ἢ σκηνικῶν εἶναι
 ἀθλοθέτης. ἀγῶνων, ἀθλοθέτας δὲ ἢ γυμνικῶν. & ἀθλοθετῶ ῥήμα, quod significat præmiū
 ἀθλοθετῶ. propono. Athen. ὁ πρῶτος βασιλεὺς ἀθλοθετῶ τῆς τὰς ἡδονῶν αὐτῶ γυναιξί, καὶ
 κατὰ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν ἐκ ἡδονῆς. Verum δι ἀθλοθετῶντες ἴδὲν erant iudices
 & arbitri. Quare ἀθλοθετῶ etiam significat ἀγωνοθετῶ. Lucian. ἀνα-
 βιβῶσι, ἐπεὶ καὶ δι ἀθλοθέται μασιγῶν ἐώσαντες ἡνδὲ ὑπεκρίτης ἀθλοθετῶ ἢ ποσὴ
 δῶνα ἢ τὸν δία ὑπεκρίτης, καὶ καλῶς ὑπεκρίνοιντο, καὶ κατ' ἀξίαν ἢ θείων. Diony-
 sius Seruatorem nostrum ἀθλοθέτην vocat. & ἀθλοθεσίαν vitam euan-
 gelicam, ab ipso iudice & athlotheta institutam & propositam, ἐπεὶ δὲ
 ὧς δεῖσθαι ὅτι ἀθλοθεσίας δημοκράτης, ὧς σοφῶς δὲ, τὰς νόμους αὐτῆς τέλει, ἐργάζε-
 ται δὲ ὧς καλῶς ἐκπαινεῖ τῶν νικῶσι τὰ ἐπαθλα. Ἀπὸ ἢ μαίνομαι. ὁπλομαῖν, λο-
 γομαῖν, ἐρωτομαῖν, γυναικομαῖν, ξηνομαῖν, σοφισμομαῖν, ἱππομαῖν, ὑλομαῖν.
 ὁπλομαῖν dicuntur, qui infano studio armorum tenentur, hoc est
 nimio. Athen. πρὶ βρωτῶν καὶ πρὶν, καὶ ἦν ἄλλων ἀναγκαίων ὁπλομαῖν
 περὶ διετέλου. Synes. ὅς καὶ παλαιῶν αὐτίαν ἔχον ὁπλομαῖν περὶ ἱππο-
 μαῖν πέρα τῶν δέοντων. Inde factum vt insanum pro nimio ponatur, vt
 insanæ substructiones Ciceroni pro Milone, & Plinio libro tricesimo
 sexto. λογομαῖν, vehementer literis & disciplinis incumbo. χίον μα-
 τριδί, ἐπιμαῖα δὲ σοι καὶ ἀντίματῳ ὅτι πρὸς τὸν κλέαρχον ἐπιστολῆς, διθυραμ-
 βικωτέρων ποιῶν ἐπιτιμῶν αὐτῶν, ἢ ἡμῶν κατὰ φρονίῃ ὧς λογομαῖντων πελώρ.
 id est vt minime tyrannus metuat a nobis tanq̃ prorsus philosophiæ
 deditis studioq̃ literarum. Athen. ἀλλ' ἐρωτικῶς μὲν εἶναι ὁμολογῶ, ἐρωτο-
 μαῖν δὲ ἔν. Idem etiam Δύσφως dicitur, hoc est perditæ amans. Lucian.
 ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τὴν πίσω ὡσπερ οἱ δυσέρωτες. id est qui ab amoribus abi-
 re nequeunt, oculosq̃ auertere. Basil. λυσώδης ἐπιθυμία καὶ ὁρμαὶ δυσκά-
 θετοι, καὶ ἐρωτὲς ὧν δυσέρωτες ἐκταράσσουσιν. Idem Eustathio, ἀλλ' ἔγω δύναι
 ρως ὥς τε πλὴν ἐπὶ πέρσας βαδίζω, ὥς adeo molesto amore tuī tenebar.
 γυναικομαῖν substantiūm habet γυναικομαῖν, vt δι μαθίαν πρὸς ἄνθρωπον.
 ὁρτυγομαῖν Athen. lib. xi. καλεῖσθαι δὲ πλὴν μὲν γυναικομαῖν, πλὴν δὲ ὁρτυγομαῖν. ὧν δὲ
 Δοξομαῖν καὶ δόξομαῖν καλεῖσθαι τὰς ἐλπίδας, καὶ ἀπὸ τῶν ἐλπίδων γυναικομαῖν, καὶ
 ὁρτυγομαῖν τὰς ἐλπίδας ὁρτυγομαῖν, τὸ αὐτὸ σημαίνοντων ἦν ὁνομάζων τὸ τῶν ὧν καὶ

τὰ λοιπὰ μὴ ἀλλοτρίως καλεῖσθαι τὴν τροφὴν τῶν κτλ. ἢ ὁ ἐλπίσας, ἢ ὁ ἐφοφάγος, δὶον
 ἐφομανῆς ὅστις, ἢ ἐλπίων ὀνομασθῆναι, καὶ ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ὁμοίων. *zenomaneir est zenomaneō.*
rebus peregrinis, & mercibus externis supra modum delectari. Plut.
 πρὶ ἐλοπλαστῶν. τῶν αἰνῶν δόξων πρὸς τὴν πλὴν πρὸς τὴν καὶ τὸν κόσμον, ἵνα πάντες
 ταῦτα τρυφῶσι καὶ ἐξομασθῶσι. *Greg.* ἐς βασιλ. σοφισμομασθῶσι. ἀλλήλοισι τῶν νέων οἱ σοφισμομασθῶ
 παλαιῶν καὶ ἀφρονέστεροι, ἢ τῶν ἀγλῶν μόνον καὶ τῶν ἀπαινῶν, ἀλλ' ἢ καὶ τῶν δι
 γεγόνότων. *id est mire studiosi sunt sophistarum.* ἱλομανεῖρ dicuntur ar *ἱλομανεῶ.*
bores quæ in materiam, vel vites quæ in sarmenta eluxuriant. qd syl-
uescere a Theodoro Gaza dictum est, Græci verbī imitatione. Chry-
 sosto. ἵνα καθάπερ δρυῶν. ὅτι λόγῳ τὰ ἱλομαναῶντα παρὰ τὴν δὲ δὴ οὐκ αἰσθάνονται
 περὶ ἐγκαρπία δένδρα γινώσκουσιν. *Hippocr.* Διονυσίῳ, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ γυνήσων
 φρονιζόντων. ἐχθρὸν φῶσις δὲ ἀκόλαστον ὅτι ἀντὶ τῆς ἐκαστῆς ἡμέρας μὴ ἐκκόπῃτο, καθυλομανεῶ
 ὡς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ. *Sic φυλλομανεῶ.* Theophr. in octavo, ἐν δὲ ταῖς φυλλομανεῶ.
 ἐργασίαις χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν, ἐπὶ νέμεσιν, καὶ ἐπὶ κέρεισι τὸ σίτον. ἱππο *ἱππομανεῶ.*
 μανεῖρ autem non solum magnopere equis delectari significat, vt in
 loco Synesii supra citato ad fratrem scribenti, Διτίαν ἔχον ὀπλομανεῖν
 καὶ ἱππομανεῖν, sed etiam de equa dicitur equiente. *Aristotel.* in sexto
 de histor. animal. Αἱ μὲν οὖν ἱπποὶ ἱππομανεῖσιν, ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν βλασφη
 μίαν τὸ ὄνομα. ἀντὶ τῆς ἐπιφέρεισιν ἀπὸ μόνου τῶν ζώων, τὴν ἐπὶ τῶν ἀκολά
 σων πρὶς δὲ ἀφροσύνης ἰσχυροῦ. ἱππο *ἱππο* etiam in compositione δὲ μέγα signi
 ficat. vt ἱππογενῶμων δὲ μεγαλογενῶμων, ὅθεν θυμὸν ἱππογενῶμονα. ἱππος enim *ἱππο*
 & βῆς in compositione δὲ μέγα διηλοῖ, vt βῆσας, ἱπποσέλιον. *Sic ἱππο* *ἱπποσέλιον*
 ἡρην Alciphron. cum dixit, immane scortum significauit, καὶ μέγας *ἱππο*
 ἢ ἱπποῦρος. *ἢ ἱπποῦρος* ὅτι ἐπὶ οὐρανῷ συλλήσας ἀνελκῶς, ὅς ἐκ πάντων λαμπρῶν ἐστὶν, τὸν
 ἄθλιον χλαμύδιον ἀρπάσσει, ὁ ἰσχυρὸς στρατηγός. *ἢ ἱππο* ἄρχων. ἀνδραρχῶν, βῆς *ἱππο*
 λαρχῶν, ἰσραρχῶν, συμπεσάρχῶν, μοναρχῶν, ἡγεμαρχῶν, ἱππαρχῶν, θαναρχῶν, ὀλιγαρχῶν. *ἢ ἱππο*
ἱππο ἀρχεῖρ καὶ *ἱππο* ἀρχεῖρ dicuntur qui studiosi sunt gerendorū ma *ἱππο*
gistratuum, vt ambitiosi homines. Synes. ἐπὶ χαίρει κατὰ γελῶμεν, ὅτι *ἱππο*
 τῶν συγγενῶν ἀνδραρχοῦντων μόνον ἰδιώτης εἰμι. *Aristotel.* in quinto Poli
 tic. ὅπου μὲν γὰρ αἰρεται αἱ ἀρχαὶ, δημαγωγοῦντες οἱ ἀνδραρχῶντες ἐς τὸ κατὰ
 σῶσιν, ὡς κύριον εἶναι τὸ δῆμον καὶ τὸ νόμον. ἱραρχεῖρ, est sacro imperio fun *ἱραρχῶ*
gi, sacroq; magistratu. genitūoq; iūgitur, vt τὰ θεοκρατικά ἔμματα. ἄρ
 χων, κυριῶν, βασιλέων, & alia. ἱραρχεῖσθαι vero est huiusmodi imperio *ἱραρχεῖσθαι.*
ac præfectura regi. *Dionys.* de cœlesti hierarchia, ἔστω δὲ σοὶ προσήγνων
 σμῶλον, ὡς αἱ τῶν ἱερῶν ἀκόντων ἀνακατάστασις, τὰς αὐτὰς ἐκδοῦναι τῶν θεο
 νίων ἐσίων διακοσμίσεως ἱραρχεῖσθαι ἐμφαίνουσι, καὶ αὐτὴς ἱραρχοῦντας, Est au
 tem id tibi imprimis cognitum, quod sacrarum imaginum explana
 tio, quæ mysticam habent significationem, nonnunq; substantiarum
 cœlestium ordines eisdem regentes imperatēsq; ostendunt: & rursus
 regimini iperioq; subditos. Quo i loco ἀνακατάστασις verbū theologicū, ἀνακατάστασις.

allegorici sensus & reconditi anagogicam explicationem significat.
 hoc est ἑρμηνείαν θρησκευτικὴν ἣν ἐν τοῖς λεγμένοις συμβόλων, ὧν τ' ἀναγωγῶν
 διανοητικῶν. **Ἀνακαθάρσις** ῥήμα apud eundem, vt alibi dictum est. Idem, εἰ
 δὲ τὰς αὐτὰς ἰσχυραῖν καὶ ἰσχυρὰς λέγουσιν, ἐκ ἐκείνου τ' αὐτὸν ἢ πρὸς τὸν αὐτὸν, ἀλλ' αὐ-
 τὸν ἐκείνῳ ἰσχυρὰς μὲν ὑπὸ τῶν προτέρων, ἰσχυραῖν δὲ τ' ἐλθόντων, ἐκ ἀπρό-
 τως ἂν ἴσως φαίη, & reliqua. **Quid sit autem ἰσχυρία, ipse docet in libro de**
eccl. hierarch. ὅς γὰρ ἰσχυρία ὁ φήσας, ἀπάντων ὁμῶς συνδικτάτω ἐφ' ἣν ἰδὼν
 τὸν διακόσμον, ἔτις ἰσχυρὸν ὁ λέγων, δηλοῖ τὸν ἐνθεόντα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν
 τὸν πάσης ἰσχύος ἐπισήμονα γνώσεως. **Ἰππαρχία** est hipparchia fungi, geni-
 tivo iunctum. **Demosth.** καὶ ὡς ἰππαρχίαν παρ' ἡμῶν κείνῳ ἰππαρχίαν, τῷτοις ἐ-
 σωξέναι. **Sic πολέμαρχία.** **Herodot.** in Erato, ἣν γὰρ ἐνδέκατος τ' ἐκείνῳ
 φόρος, ὁ τῶν κυμάτων λαχὼν Ἀθιναίων πολέμαρχος. **τοπαλαίον** γὰρ Ἀθιναῖοι ὁμῶς
 ψηφον τὸν γράμμαρχον ἐκείνῳ τῷσι στρατηγοῖσι. **συμποσίαρχία** est symposi-
 archia fungi in conuiuio. **Plutarchus in Sympoticis lib. primo,** ὅτι
 αὐτὸν πάντα τὰ νήφων ἀνδρῶν καὶ παίδων μᾶλλον ἢ συμποσίαρχος ἐπιτίμῃς
 Idem in Apophth. Ἀριστοφάνης ὁ μέγας παρὰ πόρῳ καὶ λαχὼν συμποσίαρχος
 χῶ, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ διονοχῶς πόσον ἐκείνῳ προσφέρει, εἰ μὲν πλὴν διονόξου ὅστις
 ἔφη, ὅσον ἐκείνῳ αἰτέῃ. αὐτὸς δὲ ὀλίγον, ὅτι ἴσως δίδωκε παῖσι. **ὀλιγαρχία** au-
 tem est imperio paucorum regi & parere. **Plato libro octauo** φησὶ πλε-
 τάς, τί οὖν ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις πόλεις πῶς ἔχουσιν ὁρᾶς ἐνόντας; **Est au-**
tem ὀλιγαρχία vt ipse inquit, ἡ ἀπὸ ὀλίγων, ἐν ἣ ὁ μὲν πᾶσι τοῖς ἄρχουσιν,
 πάντες δὲ ἐκ μέγιστον ἀρχῶν. **Ἀπὸ τοῦ μάχου** μάχου, μονομαχῶ, νηκτομα-
 χῶ, ναυμαχῶ, λογομαχῶ, ὑπνομαχῶ, θυρομαχῶ, γεωσιμαχῶ, δυσμαχῶ, ψυχομαχῶ,
 ποταμαχῶ, κακομαχῶ, φυγομαχῶ, τοξομαχῶ, οὐλομαχῶ, τεχομαχῶ, πυρρομαχῶ.
ὀπλομαχῶ. ὀπλομαχία, genus est exercitamenti. & ὀπλομαχίαν dicuntur, qui sic
ὀπλιτοὶ sub armis exercentur: vt ὀπλιτοδρόμοι qui armati cursu certabāt, apud
Pauf. Plutarch. in Catone, ὅς μόνον ἀκοντίζον, ἐδ' ὀπλομαχίαν, ἐδ' ἰπποδρόμον
 διδασκων τὸν ἥδον, ἀλλὰ καὶ πῶς πάσας. **Idem** ἐν τῷ εἰς πρὸς βυτέρων καλῶν. ὅς δὲ
 ἢ τὰ σώματα παντελῶς ἀκίνητα καὶ ἀγύμναστα πρὸς ὁρμῶν, ὅτι μὴ διωόμεθα, σκαφεί-
 αις, μὴ δὲ ἀλτῆρος ἡρώδης, μὴ δὲ διοσκώδης, μὴ δὲ ὀπλομαχίαν ὡς ὁ πρότερον. ἀλλ' αἰώρας
 περιπάτους, εἶναι δὲ καὶ σφαίρα πρὸς ἀλλήλους ἐλαφρῶς, καὶ διαλεγόμενοι κινῶ-
 σι τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ δῖμον ἀναξίτητοι. **Quo in loco αἰώρας** gestationes
 vocat, vel genus pensilis exercitamenti, vt sunt lecti pensiles, quibus
 ægroti vtuntur. **Idem** πρὸς τὸν καλῶν. πρὸς αὐτὸν. πολλοὶ δὲ ἀπὸ τύχης ἀτάκτοι τ' ἢ
 κοινῶν καὶ ἀναπληροῦντες, ἐκ ἐκείνου ἑαδίως ἀπελθεῖν δυνάμεται, ταυτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν
 εἰς πολλὸν αἰώρας χάριν, ἔτ' ἀπαυδαῖσιν εἰς πάλαιον περὶ τοῖς. id est ge-
 stationis causa. **Ἀιώρας** etiam ἢ κρεμάθρας, hoc est vas pensile, quali ho-
 die vtuntur rustici ad exiccandum caseum, sic enim exuccior redditur
 fero absumpto & stillante. Et domi etiam in promptuario κρεμάθρας
 vtimur ad esculenta asseruandas: funiculo enim suspenditur vas vi-

Ἀνακαθάρσις

ἰσχυρία

ἰσχυρίας

ἰππαρχία

συμποσίαρχία

χῶ

συμποσίαρχος

χῶ

ὀλιγαρχία

τὰ ἀπὸ τῶ

μάχου

ὀπλομαχῶ

ὀπλιτοὶ

μῶ

Ἀιώρας

tile, ne a musculis erodantur quæ intus condita sunt. Quare Plato in Phædone de igne & aere & aqua loquens, quæ super terram ordine naturæ sita sunt, ita inquit, ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω, ὥστε αἰώρων ἑνὰ ἑνέσσαν ἐν τῇ γῇ: Aristophan. τίς γὰρ ἔστι ἐπὶ τοῦ κρεμάσθαι ἀνὴρ: ἐστὶ δὲ σκεῦος ἐν ᾧ τὰ πρὶν ὄντα, τῶν ὅτων ἀώτασιν κρεμάσθαι ἀποτίθειται. Sic etiam vocatur quodcumq; conceptaculum pensile.

Theophrastus, τὰ δὲ ἀνδρὶ πεφυκεν ἐκ τῶν μιᾶς κρεμάσθαι ἐπὶ ἄκρων τὰρ τὰς τοῦ ποδὸς etiam ἡ κρεμάσθαι vocatur, hoc est ὁ τῶν τυροποιῶν κάλαδιον, παρὰ τὸ τέρεω τὸ ξηραίνω. vas e calamo contextum. a cuius similitudine τὰς τοῦ ποδὸς καὶ τὰς τοῦ ποδὸς dicitur series digitorum in manibus & in pedibus: & series remigii in trirēnibus, quam Arrianus τὰς τοῦ ποδὸς τῶν νεῶν vocat. Herodotus in Calliope de Hegesistrati incredibili facinore loquens, ita inquit, ὅς γὰρ δὴ ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτω, ἀσπενχιδέντῳ πως σιδηρὸς, ἐκράτης. Et infra, ἑταρμασέμεν γὰρ ὅπως ἔλεγοντο οἱ τὸ λοιπὸν τῷ ποδῷ, ἀπέταμε τὸν τὰς τοῦ ποδὸς ἐν τῷ. id est partem pedis e calce procedentem, hoc est anteriorem partem vestigiū: τὰς τοῦ ποδὸς etiam est nexus & contextus radicum inter se in modum cratis: id quod evenit ubi arborum confitarum spatia non iusta sunt. Theophrastus in tertio de Causis, de punica & myrto loquens, quæ crebræ conferræ sunt, ut sint opacæ, ne sole adurantur, ταῦτα γὰρ ὥστε πρὸς βολῆς δέεται διὰ τὴν ἀδένειαν, ἐκ ἑνὸς γὰρ τῶν τὰς τοῦ ποδὸς διὰ τὴν βραχυτάτην. καὶ τὴν πάντας κλύουσι διὰ πολλὰ φυτὸν, ὅπως μὴ σαύταρτα γίνονται μὴ ἀναυξῆ. σαύταρτα δένδρα sunt, quorum radices inter se complexæ cratem quandam faciunt & sepem. Idem de amygdala, quam noxiam esse in vicino confitis ipse perhibet, ὅτι γὰρ ἔτι καὶ σκιά λυπὴ ὥστε ἐρπτα, ὡς ἡ ἰχθυὶς τῶν ῥιζῶν. ἀφαιρεῖται γὰρ τὴν τροφὴν σὺν τὰς τοῦ ποδὸς γινόμενῃ. Et τὰς τοῦ ποδὸς verbum. Idem in tertio de Causis, συμπεφύκει δὲ παρὰ τοῖς ποταμοῖς καὶ παρὰ τοῖς ὁρίων ἐπιγίνεσθαι πλάσας ἡμέρας, ὅπως διαβλάσῃσι. μετὰ δὲ ταῦτα, φύχῃ βόρρα καὶ λεπτὰ χαμῶν, ἰχυρὸς ἐξίτωμένων ἡδὲ καὶ τὰς τοῦ ποδὸς. Λιωρῶμαι, spe suspensus sum, & rebus novis ἀιωρῶμαι immineo. Plutarchus in Cicerone, καὶ μάλλινος ἀπηνέλιτο σὺν χειρὶ μεγάλῃ πρὸς τὰς πόλεις ἐκείνας ἀλωρῶμενος, ἀεὶ ἡ προσδοκῶν καινὸν ἐκ τοῦ πόλεως, id est ἐλπίσιν ἀναρτῶμενος, de quo verbo supra diximus. Idem in Antonio, Λιωρῶμενος δὲ πρὸς τοῖς στρατοῖς πρὸς τὴν μεσοποταμίαν, λαβόντων οἱ βασιλεῖς στρατηγοὶ πρὸς τοῖς ἀναγορεύοντες αυτοκράτορα, ευρίας ἐπιβατὸν ἐμῶν. Λιωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ, est exultare, & gaudio efferi & lætitia gestiente affici. Xenophon κυνηγῶν, ἀπὸ τῶν ἑλκιδῶν ἡδὲ ἀλωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερχαίρειν ὅτι τὸ λαγὼ ἐγγὺς ἐστὶ. Dicitur & ἀπαλωρεῖσθαι. κέρους καὶ ματαίους ἐπαλωρῶμενος ἐλπίσιν. spe in ἀπαλωρῶμαι

ní elatus & gestiens . cum alioquin ἐπαυρόμενον impendens signi-
 ficet καὶ ἐπικρεμασμένον. Synesius , ἐπικρεμλύνει τοσοῦτον κινδύνον , ἀντὶ τοῦ
 ἐπικρεμλύνει. πτορῶν etiam dicitur ἀντὶ τοῦ αἰωρεῖσθαι . hoc est ἐπαίρεισθαι,
 spe erigi , & gaudio exultare , quasi volucrem & alitem fieri , quia ani-
 mus sic gestiens consistere nescit & sibi constare . & πτορῶσαι τὸν ἐπικροῦν ,
 ἀντὶ τοῦ ἐπαυρεῖσθαι , ἐπιγίγναι , φανερῶσαι . Greg . καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπὶ τῶν μεμνη-
 μένων ἢ ὑποχέστωρ . id est , spe obiecta & pollicitando erigebat animos
 eorum & suspensos tenebat , sublimescq . Est autem πτορῶν , volucrem
 fieri : & πτορῶν , alas accommodare . qđ ad nauem transtulit idem Gre-
 gor . ἡ ναὺς ἐκ λιμένων ἀνάγεται , καὶ τῷ ἰσὶφ πτορῶται . Plutarch . in Antonio ,
 τὰς μὲν ἐρέτας ὀπλίτας ἐπὶ ἡνὶ καταστροφμάτων πτορῶντες ὅπως ἐνεκα , τὰς δὲ
 ταςσὺς ἡνὶ νεῶν ἐγείρας , καὶ πτορῶντες ἐκατέρωθεν , ὥν τῷ στόματι πτορῶν τὸ ἀκρό-
 στωμαίην , ὡς ἐνέρις καὶ πτορῶντος ἀμύνειν . καὶ ἔτω καὶ σαρ καταστροφ-
 τηγνὸς ἀπολλοῦ . Inde illud remigium alarum apud Maronem . Plato li-
 bro quinto φησι πολιτέας , πτορῶν τὸν ναυτὰς πτορῶν καὶ παιδία ὄντα ὁμοῦ ,
 ἢ ἂν ὁ δὲ πετόμενοι ἀποφύγῃσι . ὡς λέγεις ἐφῃ : ἐπὶ τὰς ἱπποὺς ἢ δὲ ἐγὼ ἀνα-
 βιβασίον . πτορῶσαι appellauit equites e peditibus facere . μετέωρος ἀπὸ
 φησι αἰώρας deriuatum est , vel utrūq . ἀπὸ τοῦ αἰέω . Est autem μετέωρος
 etiam ὁ ἐπαυρόμενος τῇ ψυχῇ . Thucyd . ἢ πᾶσι ἐλλὰς πᾶσι μετέωρος ἦν ,
 ξωισσῶν ἡνὶ πρῶτον πόλει . id est nondum fixo animo , sed suspensio &
 velut ταλαντομορμὴ τῇ γνώμῃ quo modo & Demosthenes vsus est . Sic
 Virgil . Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phœbi Mittimus . Si-
 gnificat etiam erectum & intentum . Lucian . xii δὲ ἐφ' ἐκάστω ἡνὶ πρᾶ-
 τορμῶν μετέωρος ἔξενε γὰρ σοὶ καὶ ἄγνωστα πάντα . Significat & ἐπαυρό-
 μενον καὶ ὑπερφαιδρῶμενον . Plut . in Catone , καὶ σάλον ὁμοῦ ἢ ἐλλὰς εἶχε , καὶ
 μετέωρος ἦν , ἐλπίσι διαφθρομένη ταῖς βασιλικαῖς ὑπὸ ἡνὶ δημογῶν . Qđ
 metaphoram hoc loco Plut . a nauigantibus duxisse videtur , qui in al-
 to nauigant , & vndis eriguntur . μετέωροι enim sunt , qui in alto na-
 uigant . Synes . προσδέχεται γὰρ ἐφῃ τὸν ἐκ πειλάγης ἄνεμον , καὶ διὰ τοῦτο
 μετέωρος πλεῖν . id est littora non legere . in altum prouehi Cicero , Velis
 in altum datis , Liuius dixit . vt ipse Synes . ὅν πρὸ τὰς ἀκτὰς πλεῖν . De-
 mosth . ἀναγκᾶν ἦν ἐπ' ἀγκύρας ἀναγκάσειν πλὴν νῆκτα μετώρας , ἀσίτους , ἀχρῆ-
 πους . Thucyd . ἔπυχε δὲ ὁλοκᾶς ὁρμῆς μετέωρος . μετέωρον dicitur quod
 adhuc certū non est , sed expectatione suspensos homines tenet . vt De-
 mosthen . πρὶ πτορῶν . ἔλ γὰρ ἡνὶ πτορῶντων ὄντων μετώρων , καὶ τοῦ μέ-
 λοντος ἀδελφῶν , σύνδοχοι καὶ λόγοι παντοδαποὶ κατὰ πλὴν ἀγορὰν ἐγίγνοντο τότε
 Et inde μετέωρος δίκη , quæ pendere latine dicitur , vt alibi diximus , cu-
 ius scilicet iudicium suspensum est . μετέωρον etiam ἐπιπόλαιον signifi-
 cat . Theophrastus in primo de Causis , ὅτι μετέωρα καὶ ἐ βαθυζήλα ὄντι ,
 καὶ καὶ ὕψος ἐς βάθος καθιᾶσι . Idem , ἢ γὰρ ζήλα μετέωρος ὄντα , καὶ συζήλῳ

λαμβάνουσα, μεδίκοι τὴν βλασὸν. μετέωρα etiam sunt quæ fiunt circa locum
 astris vicinum, de quibus Aristoteles tres libros scripsit, quæ μετεωρολογία
 λογικά dicuntur. & μετεωρολογῶ verbum, quod proprie commentari & μετεωρολογῶ
 scribere πρὶ τῆ μετέωρων dicitur. ὃ πάντες οἱ πρότεροι, ut inquit Aristotel.
 μετεωρολογίαν ἐκάλουν. olimq; in bonam partem accipiebatur, ut ἀδολείχεια, ἀδολείχεια.
 licet postea in loquacitatis & vanitatis significationem venerit. Plato
 in Cratylō, κινδυνεύουσι ἅ οἱ οἱ πρότεροι τὰ ὀνόματα ὑβέμβροι, ἢ φαῦλοι εἶναι, ἀλλ'
 λὰ μετεωρολόγοι ἐ' ἀδολείχαι ἑνές. Idē, ἵσως δὲ μετεωρολογῶν ὁ νομοθέτης, τὴν ἀέρα. ἀδολείχας
 ἦσαν ὀνόμασιν ἐπικρηπρόμενοι. id est τὰ μετέωρα ἀντιπρόμενοι. Et in Phædro,
 εὐαῖα ὅσα μεγάλα τῶν πεχυνῶν, προσδίδονται μετεωρολογίας καὶ ἀδολείχειας φύ-
 σιος περὶ. τὸ γὰρ ὑψηλόσιον τὸ τοῦ καὶ πάντι τελεσιουργόν, εἰκερ ἐν πῦρ ἐν ποθερ
 εἰσίναι. ὃ καὶ περικλῆς πρὸς τῷ ὀφυνῆς εἶναι ἐκτίσας. προσπεσὼν γὰρ ὁμοι
 ποιῶν ὃν δὲ ἀναξαγόρας, μετεωρολογίας ἐμπληθεύς, ἐπὶ φύσιν νῦν καὶ ἀνοίας ἀχί-
 κτω, ὡς δὲ πρὸς λόγον ἐπιτίθηται ὁ ἀναξαγόρας. Vnde μετεωρολογῶ. Idem in μετεωρολογῶ
 Phædro, τελέα μὲν οὖν ὅσα φύξι μετεωρολογεῖ π' ἅπαντα τὸν κόσμον διοί-
 κει. quasi diceret, τὰ μετέωρα πρὶν πρὸ. Plutarch. κατὰ τὴν τὸν ἡλίον ἐν ἄρ' πρὶν πρὸ.
 μασὶ λέγουσι πρὶν πρὸ. Isocrat. καὶ ἐστὶ πλὴν στρατῶν πλὴν μετὰ βασιλείας πρὶν
 πρὸσαν ἄξιον φοβηδύνει, ἐστὶ πλὴν πρὸσαν ἀνδρίαν. Vnde πρὶν πρὸ. dicti cir- πρὶν πρὸ.
 cuitores, οἱ τὰς φυλακὰς πρὶν πρὸ. qui & ἐφοδοὶ dicuntur, ut supra
 dictum est. Dicebantur etiam πρὶν πρὸ. ὅτι χώρας ἐπίσκοποι, quorum
 munus erat circumire regionem & inspicere. Plutarchus, ὃ δὲ ἐς μέν
 πλὴν χώραν διείλην ἂν πάσας προσηγέθει, καὶ καθ' ἑκαστον ἐπίσκοπος ἐταξί-
 καὶ πρὶν πρὸ. Aeschin. πρὶν πρὸ. ἐκ παίδων μὲν γὰρ ἀπαλλαγῆς, πρὶν
 πρὸ. ὅτι χώρας ταύτης ἐγρυμνύω δνο ἔτι. Plato libro sexto ὅτι πολί-
 τείας, τοιούτων δὲ πρὶν τὰς ναῦς γιγνομένων. τὸν ὡς ἀλκιδῶς κυβερνήτην,
 ἐχ' ἡγ' ἂν τῷ ὃν δὲ μετεωροσκοποῦν τὴν καὶ ἀδολείχην καὶ ἀρχισὸν σέβει καὶ μετεωροσκοπῶ
 λφθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἔτοι κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων. Hic pro cu-
 zioso accepit & sublimium rerum contemplatore, inutiliq; rebus
 agendis: quem tamen ipse interpretatur ibidem, τὸν ἐπιμέλειαν πρὸ
 μύων ἐν αὐτῷ καὶ ὡρῶν, καὶ ἄστρον, καὶ πνεύματων, καὶ πάντων τῶν τῇ κυ-
 βερνήτῃ προσσηκόντων. Sic ipse Socratem & philosophos vocari solitos
 ab imperitis tradit, ὡς ἀνωφελεῖς δὲ πρὸ. ὅτι εὐλοσοφίας ἔσκες τοῖς πολιτοῖς
 μύοις. Itaq; subdit, ἀλλὰ τὰς κῶ πολυτέλεις ἀρχοντας ἀπακάζων οἱς ἄρ'
 ἂν ἐλέγμεν ναῦταις, ἐχ' ἀμαρτήσῃ, καὶ τὰς ὑπὸ τῷ ἀρχιστῶν λεγόμενους
 καὶ μετεωρολόγους, τοῖς ὡς ἀλκιδῶς κυβερνήταις. Quare Lucianus μετεωρο- μετεωρολόγους
 λέχας quosdam philosophos vocat, fastu præditos & verborum in-
 solentia vtentes. μετεωρολόγοι Aristoteli in nono de historia animæ μετεωρολόγοι
 lium sunt ex accipitrum genere, qui prædam in sublimi petunt, οἱ πλὴν
 πρὸ. πρὸ. πρὸ. λαμβάνειν, ἐκ τῶν δὲ πλὴν ἐπὶ γῆς κατεμύλων. χαμαιτύποι
 quod faciunt οἱ χαμαιτύποι. ἀδολείχας autem ὁ διηρηματικὸς καὶ εὐλόγος ἀδολείχας

μυθῶ, qui libens multa commemorat fabulamenta, vel etiā historias.

Δολοχῶς

Et Ἀδολογῶ ξίμα. Plut. i sexto Sympof. ἔμῃ δὲ ταῦτά πρὸς τὴν πρῶτοντας ἀ
δολογῶντος, ἔδοξε φλῶρεθ καὶ ἀπαλάσσει τὶ πρὶ τῇ σκυῶν λεγούμην. Synef. Δι

Μεταφράζω

χρ πίνωμ ἀπολαύσεις ἐπιστολῆς. Postremo μετὰ ἰζω interdum absolute po
nitur, ἀντὶ τοῦ μετὰ ἰζω φέρομαι, ὡς μετὰ βάλω ἀντὶ τοῦ μεταβάλλωμαι. Theo
phr. in quarto πρὶ φυτῶν, ἀεφύλλου μετ', ἢ ἀνδρὸς λαοῦ ἐχορ, καὶ ἐν βαρύτα
τον, μετὰ ἰζω δὲ, καὶ ὕλως ἐκ τῆς κάτω πρὸς ἀβυσσὸς id est sublime petens.

Cæterum ὁ πλομάχῳ, vt ad rem redeam, προσέονται, vt ναυμάχῳ, τῆχος
 μάχῳ, πυγμάχῳ. μονόμαχῳ δὲ προπαροξύτονῳ, ὡς ἐπίμαχῳ καὶ εὐλόμαῳ

χ^θ, ἢ πρωτόμαχος, ἢ ζύμμαχος, vt inquit Athenæus in primo διήκονοι
 ὧν. vult enim ὀπλομάχ^θ ἀπὸ τοῦ μάχομαι συναπθιμύλον εἶναι, ideoq; πρ^ο

ῥῖνεσθαι. **Πρόμαχος** δὲ καὶ τὰ ἄλλα προπρὸς ἐνέχμενα, ἕνα δὲ τὸ μάχεσθαι. **Προμαχῆν** est singulari certamine pugnare, vt gladiatores & prouoca-

tores.Plutarch.in Sertorio, μονομαχῆν προκαλέσων τὸν μέγιστον.Paus.
ὁ δὲ ἄλλος κτενὲς μονομαχοῦντάς οἱ πρὸς ᾧ ἀρχὴν.Herodian.de Commodoin

arenam descendente, ut gladiatoris more pugnaret, ὁ μὲν οὖν μονομαχίῳ ἐσθλῶς ἦν ἀνταγωνιστὴρ περὶ νύκτα. **Nyctomachia, nocturna pugna &**

Νυκτομαχῆρ apud Plutarch. Δυσμαχῆρ, ægre pugnare, in pugna cōfli-
ctari. Idem in quarto Sympof. ἂν δὲ πάλαι καὶ ποιῶσι πρῶτον ἐπὶ πύλῃ

[illegible]

συνεχόμεναι. τυχόμεναι, ad extremum vsq; spiritum pugnare, vsq;
ad extremam dimicationem contendere apud Polybium, qui de Ro-

ad extremam difficultatem contendere, apud Polybium, qui de Romanis & Carthaginensibus loquens, κατὰ λόγον δὲ (inquít) ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων καὶ πόλεων ἐστίν. Ἀνέστη δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἔειπεν· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλος ἄνθρωπος, ὃς ἔσται ἰσχυρότερος τοῦ βασιλέως· οὐδὲ πόλις, ἥτις ἔσται ἰσχυρότερη τῆς πόλεως.

ἡρώδης αὐτοῖς ἐπέμεινε καὶ τένων, ὅσους ἐπὶ δαυνῶναι λέγουσι ὀφθαλμοῖς ἀλλὰ μὴ νοσοῦντι
 φυχόμεθα ὡς, ἔως ἂν παύσῃνται τῶν ἐχθρῶν. φιλομαχίη, est cupide pugna

re, pugnam appetere. Plutarch. de Marcello, φιλομαχοῦντος ἀπὸς τὸν Ἀντίων. Cui opponit συγμοχῆν. Alibi pro incaute & feruide præliari,

κακομαχῆρ, improbe pugnare ac subdole & tergiuerfabunde. Gre

gorius in primo πρὶ ἡσ, ὁρᾷς ὅπως καὶ κακομαχίῃ ἐβελόντων τὰς σφοδρὰς
διαφορὰς. Σκιαμαχίῃ est vmbatili certamine depugnare. quod fa-

ciunt ii qui secum ipsi pugnam meditantēs nemine repugnante con-
certant. Dionysius de diuinis nominibus cap. πρὶ δυνάμεως, ὁ πρὸς ὁ σο

φός, ἐκ ὑννοήσεως, μιμνῆσθαι τὴν ἀβελιήν ἀπεφρονίαν. οἱ πολλοὶ αἰδοῦντες εἶναι
τὴν ἀνταγωνιστὴν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, κατὰ τὸ δοκοῦν εἰσπύουσιν, καὶ πρὸς ἀπόντας αὐτοὺς ἀπ-

Ἰδέως σκιαμαχῶντες, οἷονται τῇ ἀντιπόλῳ αὐτῇ κεκρατηκέναι, καὶ ἀνακηρύτ-
τουσιν ἑαυτοὺς, ὅτι ἐδότῃς τῇ ἐκείνῳ δυνάμει. Plato in apolog. Socratis.

ἄλλ' ἀνάγκη ἀπὸ τῆς ὥσπερ σκιαμαχίᾳ ἀπλολογισμῶν περὶ τῆς ἐλέγχου μυστικῆς ἀπακρί-
βουμένης. Idem libro septimo de Repu. καὶ ἔτω ὅπως ἐμὴν δὲ πόλιν δικαιοσύνη

1. *Chlorophyll a* (Chl a) and *Chlorophyll b* (Chl b) are the primary photosynthetic pigments in green plants. They are responsible for capturing light energy and converting it into chemical energy through the process of photosynthesis. Chl a is the most abundant pigment, while Chl b is present in smaller amounts. Both pigments are found in the chloroplasts of green plants.

ταῖς ἀλλ' ἐκ ὄντος, ὡς νῦν αἱ πρῆλαι ὑπὸ σκιαμαχοῦντων πρὸς ἀλλήλους ἢ σασιαζόντων πρὸς τὸν ἄρχοντα, δικοῦνται. σκιαμαχοῦντας dixit, quasi umbras cum umbris pugnantes, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄδωλα πρὸς ἄδωλα. Cui conuenit ὄντας particula. significat enim non bona illa, sed bonorum umbras esse, quæ seditiones inter eos cient. Fortasse etiam alludit ad prouerbium πρὸς ὄντας σκιάς. ut sit σκιαμαχεῖν, πρὸς σκιάς μάχεσθαι, & inaniter depugnare. Plutarch. de placitis philosophorum lib. quarto, φαντασικῶν δὲ ὅτι διάκειντο ἑλκυσμός, πάθος ὃν τῇ ψυχῇ ἀπὸ δεινῶς φανταστῶ γινόμενον καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος, ἢ κενὰς ἐπιφέροντο τὰς χεῖρας, τῇ γὰρ φαντασίᾳ ὑπόκειται ἡ φαντασὶς. ὧς δὲ φαντασικῶν, ἔστιν σκιαμαχεῖν vocat inaniter brachia iactare, quasiq; cum umbra digladiari, aut depugnare. γνωσιμαχεῖν, κυρίως τὸ γινῶναι πλὴν ἑαυτοῦ ἀδένειναι, γνωσιμαχεῖν καὶ τοῖς ἑχθροῖς δυνάμει, ἕτα μετανοοῦναι καὶ ἁσυχάζειν, propter quod pro respiscere post coeptum bellum ponitur. Herodo. lib. tertio, εἰ μὲν νῦν μάθωμεν ταῦτα δὲ καμβύνης ἐγνωσιμάχει, καὶ ἀπὸ τῆς ὀπίσω τὴν στρατὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῇ διηγεύμενος ἡμάρταν, ἢ ἂν σοφὸς ἀνὴρ. νῦν δὲ ἐδένει λόγον προδύμενος, ἢ ἂν ἐς τὸ πρόσω. & libro octauo, ὃ φωνεῖς ἦδη ἡ μάλλον γνωσιμαχεῖτε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν. Isocr. ad Philip. τοιούτων δὲ ὄντων τῇ πόλει ἡγεμῶν ἡμῖν, ἡλπίσαν ὥσπερ ἡκούσαν, διαδοθέντος τοῦ λόγου διαλύσειν αὐτὴν τὸν πόλεμον ἡμᾶς, καὶ γνωσιμαχεῖσθαι βουλομένους ἡ κοινὸν ἀγαθόν πρὸς ἡμῶν αὐτῶν. Ἀψιμαχεῖν, praelium conferere. Plut. ἐπειδὴ κελόμενος τῶν πλεμίων, συμπλέκει δὲ ἡ μὴ, μὴ δὲ ἀψιμαχεῖν. & Ἀψιμαχία. Idem, Διφύκων ἀψιμαχίαν ἔνεα, praelium dirimens. ζυγομαχεῖν τὸ τῶν δικαίων διαφέρειν, iurgare rixari & dissentire, proprie cum domesticis & familiaribus. Plut. in Catone, ἐν ἀρχῇ μὲν οὖν ἔλεγε πένες ὅτι καὶ στρατιώται, πρὸς δὲ ἐν ἐνδοσκόλοις ἦν πρὸς διαίταν, ἀλλ' αἰχισμὸν ἀπέφαινε διὰ γαστέρας πρὸς δικεῖν ζυγομαχεῖν. Translatio est ἀπὸ τῆς βούτης μετ' ἀλλήλων μαχομένους. Idem πρὸς φιλοπλάτ. Ἀλλὰ σιωπῶν ἢ διώκων, ἢ ζυγομαχῶ πρὸς τὸν δικέτα, πρὸς τὸν γεωργόν, πρὸς τὸν χεῖρ. Verba sunt hominis auari. Demosth. ἀντὶ τῆς δικάζομαι, ὅτι ἀμειψομένη, ὃν ὧς πρὸς βοιωτῶν, παρὶ ὀνόματος ζυγομαχεῖν, id est πρὸς ὁμωνυμίας δικάζειν. Sic Greg. ὅτι γὰρ πρὸς ὀνομάτων ζυγομαχίᾳ, ἕως ἂν πρὸς πλὴν αὐτῶν ἐννοίᾳ αἱ συλλαβαὶ φέρωσι. Idem ἐς πλὴν ἀγίων πνευματικός. καὶ τούτῳ πρὸς ἀλλήλους ζυγομαχεῖσιν, ὅσοι ὀφθαλμοὶ διάστροφοὶ τὸ ἐν βλέπουντες. οὐ μωμολογῶν, ὡς ψυχολογῶ, ἀνιμολογῶ & ad internitionem usq; dimico. Diodor. καὶ μέγιστον ἐξ ἑκάστης ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντες, ὃ ἦν πρόσπερον ἢ πλὴν ἀρετῶν διεξιόντων. Ἀπὸ τῆς γράφῃ, καλλιγραφῶ, ταχυγραφῶ, σκιαγραφῶ, πρὸς γογραφῶ, σκμῶν τὰ ἀπὸ τῆς γράφῃ, λογογραφῶ, νικτογραφῶ, κλητογραφῶ, ἐπιγραφῶ, χαρογραφῶ, ὁλογραφῶ, γράφω. τὸρατογραφῶ, ἱστογραφῶ. καλλιγραφῶ, ὡς καλλιλογῶ, καλλιπῶ. Iosephus in secundo contra Apionem, καὶ τὸν μὲν πλάτωνος νόμους ἔναι κενὰς νομίζουσι κατὰ πολλὰ διεξιόντων καλλιγραφημένους. καλλιγραφῶ παροξύνον, ὡς καλλιλογῶ. & ταχυγραφῶ. Synes. Theophilo, καὶ πῶς ταχυγράφοις τὰ ταχυγράφα ἀντίτυπα δαῖναι τὴν ἀντιγραφῶν ἐπέταξα. Et πηλαμύνη, ἀπιδία μέγαν τὴν ἀγνῶν.

πίων ἀσέριος ὁ ταχυγράφος ἰδών, ἤτονος παρ' ἡμῶν. id est actuarius & excep-
 ptor. **σκιαγράφος** etiam & **σκιαγραφία**, & **σκιαγραφὸς** dicitur proadum-
 bro. **Greg. in secūdo** πρὶ ἡμῶν, ὅτι δὲ θείων θεῶν παντελῶς ἢ νῦν ἐχάρισται, ἢ φωνῇ
 πρὶ ἐλαβεν, ἀλλ' ἐκ τῆς πρὶ αὐτὸν σκιαγραφοῦντος τὰ κατ' αὐτὸν, ἀμυδρὰν ἡνὰ καὶ ἀδύ-
 νῃ, καὶ ἄλλω ἀπ' ἄλλου φαντασίαν συλλέγοντων. Idem, ἡλία δὲ ἐπεὶ πνεῦμα βίαιον,
 ἐπεὶ πῦρ, ἀλλ' ἢ αὐρα ὀλίγη πῦρ τοῦ θεοῦ πρὸς αὐτὸν ἐσκιαγράφεται, adum-
 brauit. Idem, φῶς δὲ τυπικὸν καὶ συμμετρὸν τοῖς ὑποδεχομένοις δὲ γραπτοῖς νόμοις
 σκιαγραφῶν πῶς ἀληθεύει. Est autem σκιαγραφῆν non rem solidam expri-
 mere, sed per vmbram edere, ac fallaci simulachro representare, quales
 sunt imagines picturæ vmbratilis. quod & ὑπογραφῆν & ὑποτυπῶν dicit.
Adumbro Cicero in Tuscul. Est enim gloria solida quedam res & expressa, non
 adumbrata. Adumbrare ob id personam dicunt, apponere aliquē, qui
 simulachrū sit, & speciē pbeat alterius. vt idē in Verrē, Hic Aeschrio
 adumbratus in Herbitēfibus decumis, nouus instituitur publicanus.
 id est cuius nomen tegetet & obumbraret Pretoris redempturā : qui
 cum ipse reuera publicanus esset, nomine Aeschronis accommodato
 utebat. quod dicere possis ἀνταυτοῦ προβάλλειν ἐν τῇ μιᾷ ὥσπερ. Et adum-
 bratio σκιαγραφία, vt apud eūdem in perfecto Oratore, Nulla est enī
 vllō in genere laus oratoris, cuius in nostris orationib⁹ nō sit aliqua
 si nō perfectio, at conatus tamen atq; adumbratio, ἐμύπω ἀποτέλεσμα,
 ἐπιχέρισμα γὰρ δὲ καὶ ἀποσκίασμα. vt idem Greg. τό τ' ἀληθείας ἴνδαλμα καὶ
 ἀποσκίασμα. Quod vocabulum etiam vmbram obumbrationēq; signi-
 ficat, vt τὸ τ' ἡμεῖς ἀποσκίασμα, ὃ δὲ ἐμπιστῶν ἢ σιλήν, ἐκλείπει. Plato lib. ix.
 de Repub. ὃ δὲ δὲ παναλυσίης ὅστις ἢ τ' ἄλλων ἡδονῇ, πῶς τ' τοῦ φρονήματος, δὲ κα-
 θαρὰ. ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη τις, ὥς ἐγὼ δοκῶ μοι τ' σοφῶν ζωὴς ἀκηκοέναι. id est
 inanī stultorum est voluptas & imaginaria, & ludibrio non veritate
 constans. Idem in. ii. σκιαγραφίαν ἀρετῇ πρὶ γρηγορήον, adumbratam quidem
 virtutem prae se ferre oportet, vt videatur iusti qui non sunt. Et in Pha-
 done de inanī speciē virtutis, χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλοτρίοις ἀντι-
 ὁλως, μὴ σκιαγραφία ἂν ἢ ἢ τριαντὶ ἀρετῇ, καὶ τῷ ὅντι ἀνδραποδιστικῇ, καὶ δὲ ἐν ἡμέ-
 ραις ἐχῇ. Est autem σκιαγραφία ἢ μύπω κερματισμένη ζωγραφία, quæ vt
 diximus, ὑπογραφῆν dicitur & ὑποτύπωσις. **παρρηγογραφῆν** est πάρεργα γρά-
 φειν καὶ ζωγραφῆν. Sunt autem **πάρεργα**, quæ præter præcipuam & destina-
 tam imaginem ornatus gratia adduntur, vt flores, vt arbores & simi-
 lia, vt apud Plinium libro. xxxv. & **πάρεργον ἀνάλωμα**, quod **παρὰνάλωμα**,
 etiam vocatur, vt in præcedentibus dictum est, quæ præter impensam
 destinatam impendia fiunt. **πάρεργα** sunt etiam quæ dicendo tantum
 attingimus, vt Cicero in libro de Vniuersitate dixit. Aristotel. in pri-
 mo Ethicorū, ὅς μὴ πάρεργα τῶν ἔργων πλεονάζουσιν. Et in septimo Politic.
 ἐπεὶ δὲ οἱ πολιτικὴς θεωρίας καὶ θεωρίας τῶν ἔργων, ἀλλ' αὐτὸ πρὶ ἐκαστον αἰ-

ῥητόν, ἡμῶς δὲ τὰν τὴν προσημέδια νῦν τὴν σκέψιν. ἐκείνο μὲν γὰρ πάρεργον ἔν
 ἔστι, τὸ δὲ ἔργον φησὶ μεθόδῳ ταύτης. id est, illud enim accessio esse possit
 huius tractatus. hoc vero præcipua intetio tractatus huius, princepsq;
 actio. Inde illud apud Athenæum, τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς κρίνεται. δὲ δ' ἔρ
 γῆς πάρεργον ἐκπρόνυμεθα. Quib⁹ verbis significat cura præpostere institu
 ta. & illud qd̄dici solet, τὸ πάρεργον ἔργον γέγονε. vt apd̄ Strabonē lib. xiiii.
 de Ialysō Protogenis & Satyro loquēte, ἐξέπληκτον δ' ἐλὼ μάλλον δι' ἡδονῆς
 ἔσοφοι, κομίζοντες τὰς ὑδανθὰς καὶ ὑθύντες καταναγκρὺ ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γὰρ
 φῶν δι' ὑπερβολῆς καὶ ὠχλαγωγῶν. ὅθεν δὲ ὁ προσηγὼς τὸ ἔργον πάρεργον γέγονε,
 ἐδείκνυτο τὴν τὸν περὶ τῶν προσηγῶν, ἐπιτηδεύειν ἡδονῶντα δι' ἀλγίστου τὸν ὄντιν, Vi
 dens autem Protogenes perdicem columnæ infidentem, quæ πάρεργον
 erat Satyri tabulæ, admirationi esse magis apud imperitam plebem,
 q̄ ipsum Satyrum, quem propter parergum erat appictum, cum exo
 ratis ædituis admissus esset, perdicem e tabula deleuit. ὁχλαγωγῶν au
 tem vt superius diximus sic dixit, vt δὲ μαγωγῶν, hoc est plebem oble
 ctare & allicere. Quoniā vero πάρεργα operis minore cura fiunt, q̄ ip
 sum opus, ideo factum est, vt ὃν παρέρῳ τίθει, sit neglectim facere, ne
 glectui habere, καὶ ὃν παρέρῳ μέρει ἔχωρ. Paus. in Atticis, λυσίμαχον δὲ ὁ
 ὕστρον προσηγῶν μάχαις, καὶ τὴν ἄλωσιν τὸν παρέρῳ ἔκ ὃν παρέρῳ κρίνεται
 ὅτι, σωθέντο πρὸς τὸν δρομικαίῳ ἐρήνῳ. id est ὅτι ἀμελείας ἔχωρ. & παρέρ
 γως ἔχωρ, frigide aliquid agere, & languide exequi. Dinarch. καὶ φιλοκλ. παρέρως
 ὅτι ἀναμιμνησκομένους ὑμᾶς ὅτι Ἀθηναῖοι, δὲ μὴ παρέρως ἔχωρ πρὸς τὰς ὑπὲρ φησὶ
 βουλὰς γενησύναις ἀπαφάσεως. ἀχρόν γὰρ ἀπαπρὺν ὑμῶν μὲν ὅτι τὰς προσηγῶ
 τας. ἔρ παρέρῳ χώρῃ, accessionis loco & obiter suscipienda. Athenæus
 libro. xii. καὶ τὸν νομίζον τέλει ἔναι φησὶ ἰστορίας, τὰ δ' ἄλλα πάντα σχεδόν
 ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὴν παρέρῳ τίθει τὴν χώρῃ. παρέρῳ γὰρ τίθει, etiam est accessio
 loco habere & ducere. Plato in Euthyde. οὐ γὰρ ἐλ τὰν τὰ ὅτι Σώκρατες αὐτῶν
 δάξοντο, ἀλλὰ παρέρῳ αὐτῶν γὰρ τίθει. id est non nisi obiter ista, & acces
 sionis vice discimus. suntq; nobis iusti studii accessio & diuerticulum.
 Idem in secundo φησὶ πολιτείας, ὅτι γὰρ οἱ μὲν ἐθέλουν πρὸς τὸν πρῶτον
 τὸν γὰρ ὁλοκλήρως πρὸς τὴν, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πρῶτον, ὅτι πρὸς τὸν πρῶτον
 πολὺ μὴ ὃν παρέρῳ μέρει, non oscitanter non remisse. Idem alibi,
 μὴ αὐτὸ τὸν ἐκ παρέρῳ ἐπιτηδεύον, ἀλλὰ παρέρῳ γὰρ τίθει. id est vt occasio
 tulit & succisiuis horis. Greg. ἐς βασιλ. ἐπὶ τὴν τὰ πάρεργα ἢ ἀπὸ τῶν, ἢ
 πρὸς τὴν ἐτέροις πρὸς ὑμῶν καὶ παρέρῳ τίθει. id est opera succisiuis tēpo
 ribus & sine cura scripta. Idem de eodem Basilio loquens, qui complu
 reis episcopos creandos curauit in patria, cum antea pauci existentes
 inter se dissiderent, προσηγῶν γὰρ φησὶ ἐκκλησίας κρίνεται τὴν σάσιν, πλείους
 ἐπισκόποις τὴν παρέρῳ, καταπνευσάσας. Et paulopost, τὰν τῆς φησὶ ἐπι
 τοίας δέδοικα, μὴ καὶ αὐτὸς ἐκκλησίᾳ πάρεργον. ἢ ὅτι οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὴν ἀπὸ τῶν

ὁ δὲ πάντα γὰρ τὸ ἐνδρὸς δαυμάζωρ, ἐν τῷ ἐπαυρῇ ἐκ ἔχω, Vereor ne hac
 eius solertia & hoc cōmento sedandæ discordiæ, mihi episcopatus de-
 latus sit: nec enim alias mihi hic honor cessisset, vel hoc sacrū munus.
 Ponitur interdum loco aduerbii. Paul. in Corinth. **ἐπιπροσέτι** δὲ ἐντα
 ἐπὶ προίτῳ ἐγὼ πᾶσιν, καὶ οὕτως τὰ ὁμῶς μὴ πάρεργον διελίξαι. id est osci-
 tabunde & negligenter legit lib. vii. ὁ δὲ πᾶσιν dicūt pro obiter.
 Cicero ad Atticum, Nā ὁ δὲ πᾶσιν volo te hoc scire. id est vt interim
 a proposito digrediar, nolim te hoc ignorare quod sequitur. **συμφο-
 ραῖ** γράφειν dicuntur, qui notis & scribendi compendiis scribunt. & **συμφο-
 ραῖ** γράφοι οἱ ταχυγράφοι. Plut. in Catone, τῶν μόνον ὅν κατὰ ἐπι, διασώζειν αἰ-
 φασιν ἢ λόγον, κικέρων. ἢ ὑπὸ τῶν διαφείροντας ὁρῶντες ἢ γράφειν, σκμῆα προσ-
 δάξαντες ἐν μικροῖς καὶ βραχείσι τύποις πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δαύαμιν, ἔτα,
 ἄλλας ἀλλοχόσιν τῷ βελούτῳ ἀποράδῳ ἐμβαλόντες. ἔπα ἢ ἡσκούω ἔλ ἐκέντη
 τὸ οὖς καλῶσι συμφορηγράφους. **νυκτογραφεῖν**, lucubrare. & **νυκτογραφία**, lucu-
 bratio, & opus elucubratum. Idem in præceptis Politicis, κατὰ τὴν Δημο-
 κρίτην χάριν ὁ καιρὸς ἐδωκε πρὸς τὴν αἰτίαν ἔχοντα κλέπην, χλοάζοντα δὲ αὐτῷ τὰς
 νυκτογραφίας, οἶδα ὅτι λυπῶ λύχον καίω. **πολιτογραφεῖν** est ciuitate dona-
 re. Heraclitus ad Hermodorum scribens, **πολιτογραφῶν** ὑμῖν ἢ διῶν, ἐχ
 ἡρακλέα. Iosephus in secundo contra Apionem, **πολιτογραφῶν** διὰ τῶν
 σμᾶτων ζέων διῶν τὸν ἐπιτήδεον. id est sacra eius in ciuitatem plebiscito
 asciscere. & **πολιτογραφῆσαι** Polluci ἀς τὰς κλίτας ἐγγράφειν. ὁ λογη-
 φῶν est integras dictiones scribere. Plut. τὰ δὲ πρῶτα ἢ ὀνομάτων ἐχ ὅλο-
 γησιν, ἀλλὰ δὲ ἐπὶ γράμματος, ὡς τὸν τίττον, τ. μάρκον, κ. **τρωτογραφῶν**, vt
 τρωτολογῶ. Strabo in pri. verba referens Eratosthenis contra Home-
 ri poësim, καὶ ἐν τῇ δὲ πρὸς τὴν διασκέδῳ ὡς ἰσορίαν δέχεται, ἐκέντη ὡς
 τὸν καὶ ἄδῳ, καὶ ἐλπίς βόας, καὶ πρὸς διὰς ἐνίαι, καὶ μετέθι κυκλώπων, ἔλ λαισ-
 γόντων, ἔλ μορφῶν σκύνδης, ἔλ ἄλλα πᾶσι τῶντα τρωτογραφῶν, monstri-
 fica scribentis. **τρυπητογραφῶν**, librum falso nomine inscribere. vt si li-
 brum πρὶ κόσμῳ quispiā neget Aristotelis esse, καὶ τρυπητογραφῆσαι δι-
 cat. **ἠθογραφῶν** est mores scribendo exprimere. vt in vita Thucyd. le-
 gitur, Διὸς δὲ ἠθογραφῆσαι. τὰ δὲ τὸ δὲ καὶ πρὸς πρῶτον, ὁ πᾶσιν. &
 πρῶτον, **πρωίωρα**, frumenta quæ præmature ferenda sunt. ὁ πᾶσιν, quæ sero.
 Theophr. in octauo πρὶ φυτῶν, τὰ μὲν γὰρ ἀντὶν ὡς πρῶτον πρῶτον, ὁ πᾶσιν, &
 τὰ δὲ, δὲ, διὰ τὸ μὴ δαύαται φέρειν τὰς χαμῶνας. Idem, ὁ πᾶσιν δὲ τῶν
 ἀντὶ, ὅσα, διαφέρει τοῖς γένεσιν, διον πυρῶν ἔλ γένεσιν καὶ κριδῶν. **πρωίκαρπιν**
 dicuntur, & **πρωίκαρπα**, quæ præcoces fructus ferunt: & ὁ πᾶσιν, quæ
 seros. vt **δικαρηπῆν** quod πρὶ ἢ διαφείροντων dicitur. Idem, ὁ πᾶσιν ἀλλ' ἢ
 δὲν γὰρ ἀπὸ, ἢ **δικαρηπῶν** ὁμοιον γίνεταί τις δὲ ἀρχῆς. Idem, τὸ δὲ ἐπὶ
 ἢ διαφείροντων δένδρων, ὁμοιον εἶνα τρόπον ὅτι τῷ ἐπὶ τῷ πρῶτον γένεσιν
 ἐκέντη γὰρ δὲ κίσιντα ἔλ δὲ γένεσιν πᾶσιν ὅσα πρὸς κίσιν ἐκποῖσιν ὅτι.

ῥας. Idē omnia ἀπὸ τῶ κατὰς composita, vt ἀκαρπῆρ, γλυκαρπῆρ, ὑπερ τὰ ἀπὸ τῶ
καρπῆρ, καλλικαρπῆρ, γλυκυκαρπῆρ, πλοκαρπῆρ, καρποκῆρ, καρπολογῆρ. ἰπέρ κατὰς.
καρπῶα & ὑπερκαρπῶτα fructuosissima sunt Theophrasto, vt ὑπερτοκῶτα
fecundissima. Idem, ἐπεὶ ἄγε τίς ἀνάπαλιρ δ' ἄριστορ ἐς τ' ἡμῶρ ἐμβαῖλοι,
διαφορὰρ μὲν ἵνα κρίσῃ, καλλικαρπῆρ δὲ ἐχ' ἔξα. καὶ ἐμφυτεύας loquens, id est
commode fructum edere non poterit. Alibi, καλλικαρπῆ καὶ γλυκυκαρ
πῆ ἐκ μᾶλλον. καρπολογῶ, fructum lego. Idem in primo de Causis, διὰ καρπολογῆρ
δ' κατέχευρ πλὴν δόρυμότηα μᾶλλον μὴ ἀνασκαπτομένης γῆς, καὶ διὰ δ' μετεμίσιν
ἐν τοῖς ἄνω γίνεσθαι πλῆγῆρ κλωμύων ἢ καρπολογεμύων, vel fractis germini
bus, vel fructu destitūto. Idem in quinto de Causis, ἰχύνοντα δὲ καρ
πολογῆσαι ταῦτ' ἐκ ἄλογου, id est fructum ab eis decerpere, cum praeualē
tes sunt ramuli, non est absurdum. accusatiuo autem iungitur, vt
δασμολογῶ, ἀργυρολογῶ. Sic καρπολογῶ δ' καρπῶμαι, καρποῶ, καρποκῶ. & καρποκῶ
alia ἀπὸ τῶ γόνος καὶ τόκου. Idem, μανὸρ γὰρ καὶ δολιόδορ καὶ ὑγρόν εἶναι δὲ καρπογῶ
τ' καρποκῶσιν. Idem, εὐτενὸς ὡς εἴοικε πρὸς πλὴν καρποκῶν. Idem, ἐκένωρ τὲ δ'
τὰ μὲν ἰχύνοντα ἢ διορ πεπωμυῖα ἢ ἀνδρῆ καρπογονεῖ. Sic προσωτοκῆρ, ζωστο
κῆρ, ὠστοκῆρ, σκωλοκοκῆρ. hæc enim omnia & similia voce actiua enū
ciantur, in significatione actiua. Aristot. in tertio de generatione ani
mal. σχεδὸν γὰρ εἴοικε πάντα τῶτόρ ἵνα σκωλοκοκῆρ προσωτορ. δ' γὰρ ἀπλέστατορ
κῆμα, τοῦτόρ ἔστι. πρωῒβλαστῆρ, primo vere germinare. vnde πρωῒβλαστα, πρωῒβλαστῆρ
dicta, quæ mature germinant, & ὀφίβλαστα, & πρωῒβλαστῆ, vt πρωῒανδρῆ. πρωῒβλαστος
Theophrastus de Narcisso, ὀφίανδρῆς δὲ σφοδρῆς, καὶ ὀφίβλαστῆς, ἢ πρωῒ πρωῒβλαστῆς.
αὐτῆς, ὁ κατ' ἑαυτὴν λαμβάνει πλὴν ὥρων. ὀφίμαθῶ vt ὀφίμαθῆς. Lucian. καὶ τῶν ἐπὶ πρωῒανδρῆς
μετὰ σποντῶν ὀφίμαθῆς δὲ ἢ πρὸς πρὸς γῆς ἡλικίας παιδ' ἀνόμενῶ. ὀφίμαθῆς ὀφίμαθῆρ
opponitur παιδομαθῆς, ὁ ἐκ παιδὸς ἐπιπαιδῶν ἵνα τέχνῳ, vt inquit Plato παιδομαθῆς.
libro secundo γῆς κατὰς, πεπαιδῆς δὲ ἢ κατὰς ἵκανῶς ἐδ' ἂν εἰς γέννητο,
μὴ ἀντὶ τῶ ἐκ παιδὸς ὑπὸ παιδῶν, ἀλλὰ κατὰς γέννητο. Quare (inquit Fa
bius) qui in sua quicq; arte optime facit, παιδομαθῆς dicitur. Vnde ver
bum παιδομαθῆρ formari potest, vt ὀφίμαθῆρ. Ἀπὸ τῶ τέμνω. βραχυτορ τὰ ἀπὸ τῶ
μῆρ, καὶ μακροτομῆρ, μέρῃ ἐστὶ τῶ ἀμπελοποιεῖν apud eundem Theophrast. in
tertio de Causis. ὁρροτομῆρ in Parabolis Solomonis, ἵνα ὁρροτομῆς τὰς ὁρροτομῆρ.
ὁδὸς σε, vt dirigat vias tuas. διχοτομῆρ. Polyb. πλὴν προσωμύων διδῶν διχοτομῆρ.
διχοτομῆσαντες, ἀπὸ τῶ σκῆψι πρὸς ὁρροτῆ καὶ προσωμύων, τοῖς ἰππῆς ἀντίους αὐτοῖς,
ἐκατέρω τῶ προσωμύων καὶ προσωμύων. ὁρροτομῆρ est castrare. Alexand. in ὁρροτομῆρ.
pri. problematum, ὃ δὲ καὶ καὶ δ' ἐβάσκειν ὁρροτομῆσαν, ἢ ἐνδράσσαν, καὶ
ῥοτομῆσαν ἐστὶν ὁρροτομῆσαν. ὁρροτομῆρ est ablaqueare. Theophr. in tertio ὁρροτομῆρ.
de Causis, ὁρροτομῆται δὲ μετὰ τῇ φυτῶν, ἢ ὅταν νέα ἢ πᾶν ὡς ἀπὸ, ὅπως π
καὶ βάσκειν ὁρροτομῆται, καὶ πλὴν λαμβάνωσιν ἄσπετον. μάλιστα, δ' ὡς ὑπὸ καὶ αἰετῶν.
ὁρροτομία, etiā est herbarum lectio ad medicamēta. Et ὁρροτόμοι, me ὁρροτομία.
dicamentarii. Idem in nono καὶ φυτῶν, τῆς δὲ ὁρροτομῆς ἐκ ἐστὶ τοιαύτη διαφορὰ ὁρροτόμῶ.
Y v

ρα, πάλιν γὰρ ταῖς ὥραις, Idem, ἔλθει δὲ οἱ φαρμακοπώλαι, ὅτι ῥιζοτόμοι τὰ μὲν,
 ἴσως δικέως. τὰ δὲ ὅτι ἐπιτραγωδοῦντες λέγουσι. κελύουσι γὰρ τὰς μὲν κατ' ἀνέμου
 ἰσαμύνας τέμνουν, ὥσπερ ἐτέρους τέ ἕνας καὶ πλὴν θάψαν, ἀλεψαμύνας λίπαν. **Hip-**
pocrat. κρατύνει, καὶ δὲ ἡμῖν τοῖς πρὸς μάλιστα τὰς δρεναὶς καὶ ὑπὸ κλοφύτους ῥιζοτόμα
 βοτάνας. **Verum** ὑπὸ τραγωδοῦν in loco Theophrasti modo citato signifi-
 cat tragice aliquid narrare, hoc est cum amplificatione & commise-
 ratione. Sed ponitur pro admirationem ciere, vel ita narrare ut in
 admirationem euadere rem velimus. quod etiam ἐκτραγωδοῦν dicitur.
 Polybius de religionibus Romanorum loquens, quam θεοσιδαμοσίαν
 vocat, ἐπιτροπὴν γὰρ (inquit) ἐκτραγωδοῦται καὶ πρὸς ἑκάστην τοιοῦτον δὲ μέγας
 παρ' αὐτοῖς, ὅς περ τὰς κατ' ἰδίαν βίβας, ὅτι τὰ κοινὰ οὐ πόλει, ὥστε μὴ καταλιπεῖν
 ὑπερβολῶν. id est in admirationem & terrorem vertitur, & mirifice cō-
 memoratur ab iis qui ea tractauerunt quæ ad cultum & cērimonias
 deorum attinent. Idem τραγωδίαν vocat admirationem ac terrore reli-
 gionis iniectæ populo ab Auguribus & Pontificibus, ἔπειτα δὲ πᾶν πλὴν
 θός ἔστιν ἐλαφρόν καὶ πλὴν ἐπιθυμιῶν πρὸς ἀνθρώπων, ὁ γὰρ ἀλόγος, θυμὸς βιάει, λέγεται
 τοῖς ἀδύλοις φόβοις, ὅτι τῇ ριαντῇ τραγωδία τὰ πλὴν σωέχαρ. τραγωδίαν appel-
 lat auguralem disciplinam, & aruspicum responsa, quibus animi po-
 pulares & imperitorum, religione obstringebantur ac tenebantur.
 hoc est inani terrore, & vanitate terribili, quæ tragœdiæ vocabulo si-
 gnificantur. ἐκτραγωδοῦν, etiam est cum ingenti cōmiseratione nar-
 rare. **Grego.** τί ἂν πάντα ἐκτραγωδοῖεν τὰ ἡμέτερα, ἐκ ἀρκούων τοῦ λόγου ὡς
 πάθα; ἐκτραγωδοῦν etiam est augere, & amplificare. Idem Polybius,
 καὶ μὴν τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγεμονίων ἐκτραγωδοῦσαι καὶ συναυξήσαι καὶ παλιν ἀ-
 μαυρῶσαι καὶ ταπεινῶσαι δὲ σαρδηνίους ἔχει δυνάμει. Δειροτομῆν est popularis
Heracl. ἑρμοδῶς, καὶ δειροτομῆν καὶ ἀρκατομῆν πόλιν, καὶ γῆρας προση-
 ῖλοτομῆν. λακιστομῆν. ἱλοτομῆν, materiā cedere. **Ioseph** in primo contra **Apio-**
nem, ἀναβὰς δὲ εἰς τὴν λίβανον, ἐλοτόμισε πρὸς πλὴν τῶν ναῶν κατασθέντων. **πρωτο-**
μῆν etiam dicitur in primis putare. Et **πρωτόμῃ** ἀμπελῇ, quæ pri-
μα putatur. **Theophrast.** ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῶν ἀμπελῶν διαμετρεῖται, τὰς πε-
πρωτόμους, ὅτι τὰς ὀψιτόμους, καὶ τὰς βραχυτόμους, καὶ τὰς μακροτόμους. **Ut autem**
πρωτόμους ἀμπελῇ, sic **πρωτόκους** λαμῶν vel **πρωτόκους** πόα dicitur,
 quæ prima vel primum tondetur. **Aristotel.** in sexto de **hīstor. anima-**
lium, τῆς δὲ πόας τὴν μὲν καὶ τὴν πρὸς τὸν φόντον φάνη. **ῥυμοτομία** est viarum vico-
rum sectio, & metatio. & **ῥυμοτομῆν** verbum. **Diodor.** διαμετρεῖται δὲ τὸν
 τόπον, καὶ ῥυμοτομῆς ἐπιτοχῆς, ἀφ' αὐτοῦ προσηγορεύουσι ἀλιζάρθων. Idē, ἐν σο-
 χία οὐ ῥυμοτομίας κινήσεως διαπνεῖσθαι πλὴν πόλιν τοῖς ἐπιστοῖς ἀνέμοις. **Polyb.** de
 castris Romanis, τὰ δὲ καὶ μέγας ἐστὶν οὐ περὶ ῥυμοτομίας γὰρ αὐτῇ τῇ στρατιᾷ
καινοτομῆν. εἰς καὶ οὐ καὶ ἀλλὰ οἰκονομίας, πᾶσι πρὸς ἀπλοσίαν ἔχει πλὴν διάθεσιν. **καινοτομῆν**
 est res novas moliri, hoc est νεωτερίζειν, καὶ τὰ κατὰ τὴν κινήσιν, καὶ τοῖς γὰρ

τέλει, vel τοῖς κληιδουμένοις ὑπὸ τίθεσθαι. Aristotel. in quinto κληιδόν, καὶ ὅταν
ἐναλλάσσῃσι τὰ ἴδια, ζῶντες ἀσελγῶς, καινοβόμην ζητῶσι. Significat etiam inno-
uare quippiam, aut noui quid edere. Greg. de martyribus, καινο-
μῶντες τὸ θυσιασθῆναι διὰ τὴν χρίσιν μίμνησιν. Alibi καινοτομῆσαι naturam dixit
cum gigantes procreauit. Lucian. ἐν ἡλλάδα ἐκαινοτόμουσιν τὸν γρόνον. Et
καινοτομία, νεωπερισμός. Herod. φύσει περὶ φύσιν δ' ὁ σύρων ἐβνθ', ἐς καινοτομίαν τε καινοβόμια.
ἢ καδισκκόπων ὑπὸ τίθεσθαι. Dicitur & καινεργία & καινεργεῖν, designare, καινεργεῖν.
& nouas res edere, καὶ δ' καινοποιεῖν. Lucianus in Prometheo, ἢ δὲ φῆς καινεργία.
καὶ τὴν περὶ τὸ αὐτὸ τὴν νομὴν ἢ κρεῖον, καὶ τὰ πρὶ τὸς ἀνθρώπους καινεργεῖσθαι, καὶ
δ' ὡς κελυφέναι, ἰκανῶς καταγόμεσθαι μοι. Neωπερίζω etiam iisdem modis ac
cipitur. Aristotel. in quinto Ethic. ἀλλὰ μετέβαλον ἢ τάξιν πᾶσι φησι κληιδόν
ἐς διασείσθαι ἢ ἐπιχειρησάντων νεωπερίζειν. Alibi καινοποιεῖν dixit, & ὑπὸ τίθεσθαι.
vt in quinto Politic. καὶ Διονυσίου τοῦ ὑπερφύλου ἐπέτετο διὰ τὸ καταφρονεῖν.

Et νεωπερισμός. Plutarch. in Galba, ὧν οἱ μὲν, ἡγεῖσθαι πρὶ μὲν τινὰ κίνησιν νεωπερισμός
ἢ ἐρώμην καὶ φορὰν ἔξα πρὸς τὸ νεωπερισμόν. Aristotel. in secundo Politic. νεωπερο-
ποιὸν vocat rerum nouarum studiosum. ὅθεν νεωπεροποιῶ ῥῆμα, vt καινο- νεωπεροποιῶ.
ποιῶ. Neωχμῶσαι Herodotus dicere solet, quod verbum in libro Ari-
stot. πρὶ κόσμῳ legit. νεῶσαι vero & νεῶσαι, nouare terrā, veruactū aut νεῶσαι.
nouale facere. Greg. πρὶ διολογ. καὶ ἐνέωξεν αὐτοῖς διὰ νεώματα, ὥς τε νεῶσαι.
μὴ ἀσφῆν ἐπ' ἀκάνθαις, καὶ τὸ πρὸς ὅσον φησι γῆς ὠμαλίαν. Aristoph. ἐν νεοῦ
βόλῳ δ' ἐν ὧς τὸς ἀχρῶν. Thephrast. ἐν δὲ τῇς ἡμιβρόχοις ἐὰν ὑπενείσῃ, φαίνει
δαί φασι τριβόλον. Xenoph. νεοποιεῖν dixit veruactum facere, ἦν τε μοι φησι νεοποιεῖν.
τῶν τε πυλάων σιν, ἦν τε ἀσφῆν, ἦν τε νεοποιῶν. Νεατὸς ὡς ἀροτὸς, ἀμνητὸς, καὶ
τὰ ὅμοια, λέγεται. Idem, καὶ γὰρ νεατὸς, καὶ ἀρόθ', καὶ φυτεῖα, ὅτι νομή, ὑπαί-
θεια, ταῦτα πάντα ἔργα ἔστι. hoc est nouatio, & veruactum. q̄q̄ cum tem-
pus arandi significat, δευτεροῦς solet: cum segetes autem ipsas & ter-
ram aratam, βαρυτόνως effertur. Ἄροτος ἐνὶ βαρυτόνῳ, γὰρ ἔστιν ἡροτριάμην, Ἄροθ' καὶ
hoc est seges & terra subacta. Ἄροτος δευτερόν, sementis, hoc est tem-
pus, & ipsa actio ferendi. Hæc tamen confunduntur interdum in ex-
emplaribus: & mihi eorum ἐ numero esse videntur, quæ nos δι' ἡτολο-
γῶμεν, diximus supra. Theophrast. in principio septimī, ἐστὶ δὲ τρεῖς
ἄροτοι πάντων ἢ κληιδουμένων, ὧν ὁ ἕκαστος ἀσφῆσιν διασφῶντες ταῖς ὥραις. ἔστι μὲν
οὖν δ' ἡμερῶν. ἄλλ' οὐδὲ δ' ἡμερῶν. τρίτος δὲ ὁ μετὰ τὴν τριτὴν μετ' ἡλίου τροπᾶς, tri-
plex sementis. Idem, Δυσφύεσθαι δὲ τὸ σέλινοι. πασαρακοςαῖον γὰρ φασιν οἱ τὰ
σωτημώπερα λέγοντες, δὲ δὲ πέντε καὶ ὅσον κατὰ πάντας τὰς ἄροτας. ὑπὸ τῶν
ῥασι γὰρ ζῆτες ἐπὶ πᾶσι, id est superfeminant, vt ὑπὸ κνίσκῳ. Gregor. μόνον
μὴ καδιδόντι σοι ὅτι ἀμφοιμνοῦν κακῶς, ὑπὸ τῶν δ' ἐχθρῶν τὰ ζιζάνια. Vnde
ἐπίστωρα quædam vocantur ab eo circa principium eiusdem libri, vt ἐπίστωρα
τὸ τλῆον, θριδικήν, ἄλγος. Vt autem ἄροτος & τριτοτος, sic λοπκὸς dicitur
tempus illud anni cum cortices arborum turgescunt & exemptiles

- λοσιῶν καὶ
 λοπιῶν. **funt, vt est apud eundem in principio quinti** πρὶ φουτῶν, καὶ τὰ φουτὰ λο-
 σιῶντα dicuntur eo tempore καὶ λοσιῶντα. Idem in quinto de Causis,
 τῇ δὲ συκῇ καὶ νόσκημά τι συμβαίνει πρὶ τὰς ῥιζὰς ὅ καλεῖται λοσιῶν. ταῦτο δ' διορ-
 μάδιος ἔστι τῇ ῥιζῶν καὶ μικρὸν ἐπάνω, διὰ τὴν πελυσθρίαν, quasi glabra-
 tio. μαδῖῶν enim etiam glabrescere dicitur. Idem in quarto πρὶ φουτῶν,
 μαδῖζον. νοσφ δὲ συκῇ ὅταν ἐκμεβρία γένῃ. τὰ γὰρ πρὸς τὴν βίξαν ὡς πρὸς μαδῖζον, & ad ra-
 μαδῖσιῶν. dicem veluti glabrescit. μαδῖζον vero actiuū est, glabrum reddo, &
Volsella. vello. ὅθεν μαδῖσιῶν, quæ volsella latine dicitur quā, Aegineta τριχολαβί-
 τριχολαβίς. δα, καὶ τριχολαβίον vocat. Vtitur vocabulo latino Celsus ubi de cācro co-
 τριχολαβίον lis loquitur. Ἀπὸ τοῦ πωλῶ, φαρμακοπωλῶ, δονοπωλῶ, βιβλιοπωλῶ, θρῆμο-
 τὰ ἅρ' τοῦ πωλῶ. λαφυροπωλῶ ὁ φροσωλῶ, qui calida cibaria vendit. vnde Ther-
 πωλῶ. mopoliū apud Plautum. δονοπωλῶ sunt caupones. Aristotel. πρὶ
 θρῆμοπώλης. τῇ θραυμασίῳ ἀκροματῶν, καὶ ὅν τὰς αὐτῶν δὲ φασὶν δονοπωλὴν εἶναι τὴν μοῖ νύ-
 δονοπώλης. κατὰ μάλιστα, τῇ δὲ ἡμέρῳ δονοπωλῆν. λαφυροπωλῶ sunt, qui spolia & pre-
 ὅν δονοπωλῆν. dam vendunt. Plutarch. pro eorū qui vendit captiuos. λαφυροπωλῆν, au-
 λαφυροπώ- ctionari, & addicere, & sub hasta vendere. Athen. πρὶ ἀσώπων, κατὰ τῆς
 λης, λαφυ- χοντες τὸν ἀγρόν, διαρπάζοντες τὴν δικίαν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα. Δίο-
 ρωπώλης. dor. τοὺς δ' ἀρχμαλῶντες λαφυροπωλοῦντες, ἡθροιστὲς ἀργυρίῳ τάλαυτα πᾶσι πόσι.
 μονοπωλῶν. μονοπωλῆν dicuntur ἱί, qui soli quippiam vendunt, vt ἱί qui ius mo-
 nopolii impetrauerunt. Strabo ἀποδομύνας δὲ τοῦ τῆς ταυρίσκου, μονοπω-
 μονοπώλιον λῆν, ἐκβαλόντας τοὺς ἐργαζομένους. A quo fit μονοπωλῶν καὶ μονοπωλία, vt in
 μονοπωλία. quit Pollux. Aristotel. in primo Politicon, ἀμφότεροι γὰρ ἑαυτοῖς ἐτέχνα-
 σαν γενέσθαι μονοπωλίαν. Idem, ἔστι δὲ γρημαζικὸν ἑὰν ἡ δ' αὖτε ἑαυτοῖς μονοπω-
 ἄλλων πω- λίαν κατὰ σκευὰς. ἄλλων πωλῶν sunt fartores, & qui exta & intestina
 λαι. bubula & veruecina vendunt. vnde ἄλλων πωλῶν ῥῆμα apud Aristoph.
 ἰππιῶν. ὁ ἄλλων πώλης persona comica ita ait, τί μωγαὶ ἔχ' πλύνειν ἔχεις τὰς
 ἄλλας. κοιλίας, πωλῆν πε τὰς ἄλλαντας. hoc enim ἄλλας significat. ἐγένετο δὲ ἐκ κρεῶν καὶ
 τὰ ἅρ' τοῦ ἀλόχου μεμαγμύων ἄς φύσκειν ἐμβαλλομένων, τοτέστιν ἄς ἐν τῷ παχνί. Ἀπὸ
 σιτῆος. ἔσιτῆσθαι, ἀσιτῆν, μονοσιτῆν, συνασιτῆν, ἀρτοσιτῆν, ἀλχοσιτῆν. Ἀσιτῆν est ci-
 ἀσιτῆν. bo abstinere, & inedia vti, Galeno. μονοσιτῆν est semel in die vti ci-
 μονοσιτῆν. bo. Gal. πικροχόλος δὲ χαλεπώτερον ἀσιτίαν φέρει καὶ μονοσιτίαν τῇ ἄλλῳ.
 μονοσιτία. ἀλχοσιτῆν, pulte pro pane vesci. Xenoph. in sexto παιδείας, καὶ γὰρ
 ἀλχοσι- ὅς τις ἀλχοσιτῆν, ὕδατι μεμῖγμύων ἂν τὴν μάζαν ἐοίη. καὶ ὅς τις ἀρτοσιτῆν, ὕδα-
 τιν. ἔδεδομύων τὸν ἄρτον. Verba sunt consolantis milites in panis inopia.
 ἀρτοσιτῆν. συνασιτῆν est in contubernio esse, sodalitate vti. Demosth. πρὶ πρῶτης. λέων
 συνασιτῆν. τιμαγόρεα καπηγεῖ, συμπεπρωσθὲν τῆς αἰσῆς, ἔπει. Εὐβουλοῦ θάξηναι καὶ Σμικυ-
 θου συνασιτῆν. κόνων ὁ παλαιὸς ἐκφύει, ἀδφ' μάντα, συστρατηγίῳ. συνασιτῆν, ὅτι
 pro sodali dixit, vel contubernali. vtrunq; enim significat. vt apud
 Plato. in Sympo. καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῶν ἄς ποτίσθαι ἐγένετο, καὶ ὡς
 συνασιτῆν. σιτῆν ἐκεί. Et συνασιτῆν, sodalitas. Aristotel. in septimo Politic. ἔπει δ' ἔ-

ε' μὲν πάλιν τῶν περὶ τὴν ἐν συστίσι καὶ τῶν ἐν μὲν, τὰ δὲ τέχνη διελκίσθαι φύ-
 λακτείοις καὶ πύργοις ἢ τὸ πᾶν ὑπὸ καίτοις, ὅτι οὗτος ὡς αὐτὰ προκαλεῖται πρὸς σκηνὰς
 εἰς ἑνὴν τῶν συστίων ἐν τέττις. Idem, ἔπειτα δὲ τὸ πᾶν διελκίσθαι ἐν πόλει αἰς
 ἱερῶν, αἰς ἀρχοντας, πρὸς καὶ τῶν ἱερῶν συστίων, πρὸς πᾶν ἱερῶν διοδοκίμων
 ἔχει πᾶν τὰς. Xenoph. in Politia. Laced. συσκήνεια appellat. de Lycur-
 go loquens qui ἐδίδαξεν ἱνstituit, vel ἐδίδαξεν ut ibi legitur, παραλαβὼν
 τοῖσι τὸς Σπαρτιάτας ὡς οὗτοι τὸς ἄλλους ἔδιδωκε, οἱκοὶ σκηνῶντας, γνοὺς ἐν τοῖσι
 πᾶσι τοῖς ἑταίροις, αἰς εἰς φανδὸν δὲ γὰρ τὰ συσκήνεια. Athen. in secundo,
 φασὶ δὲ ἄνδρες καὶ ἄνδρα συσκήνεια ἐπιδιόμους τῇ Σπάρτῃ, καὶ σωεσιθέντα ἐν
 τοῖς ἐπιδιόμοις, ἔπειτα, ἀκόπως ἀνδραγαθῶν πάντων δι' ἀκακιδάμονοι. & qui ἐδίδα-
 ξαν, vel ἐδίδαξεν celebrabant, hoc est sodalitia exercentes, φησὶ τὴν vocaban-
 tur. Idem, ἀλλ' ἐπεὶ τὰ διδομένα, τῶν φησὶ τοῖς μετὰ εἰς δέκτον (ἄρτι γὰρ ὅτι
 καὶ κρείσσον) αἰκλὸν λέγουσι. ἀλλ' ἐπαίκελα μὲν λέγει ταῦτα, ὅντα διορ ἐπιχορηγί-
 ματα τῶν σωπεταγμένων τῶν φησὶ τοῖς ἀίκελα. ἐπιχορηγία, sic dicitur, ut ἐπὶ
 βλῆμα, ἐπιμετρησὶν, ἐπιβίβαρχημα, de quibus supra diximus, & significat co-
 rollarium legitimum & constitutum cibi. Possunt etiam ἐπιχορηγίατα,
 vocari ea quæ postremo loco præbentur sodalibus, ut τὰ ἐπιδιόμους,
 quæ ultimo loco eduntur, & quæ ὑπὸ διορισμῶν, καὶ ἐπιδόματα, καὶ ἐπὶ
 διορισμῶν dicuntur, ut inquit Athen. citans locum Herodoti in primo,
 σίτοις δὲ ὀλίγοις χρεόν, ἐπιφορῶν δὲ πολλοῖς, sunt τὰ ἐπιφορῶν μετὰ τὸ
 διορισμῶν. Alii dicunt ἐπιφορῶν εἶναι quæcunque post primum fercu-
 lorum missum apponuntur. εἰς γὰρ παλαιὸν περὶ ἀσπελθῶν τοῖς διατυμόνας, ἐπὶ
 τῷ ἑταίρῳ ἐκείνῳ αὐτὸς ἐκάστω μοῖρα ὑστέρῳ δὲ πολλὰ καὶ κικίλα ἐπεφέροντο. ἐπὶ
 διορισμῶν αὐτῶν & ἑταίματα & τρωγλία, bellaria dicebant, καὶ δούτερας
 τραπεζας, & ἐπιδιορῆματα. Ἀπὸ τῶν κρατῶ, ἱπποκρατῶ, ναυκρατῶ, θαλάσσης
 κρατῶ, & alia. Synes. ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ πᾶν ἄλλο ἐχουσι
 καὶ οἱ κλέμιοι, id est equestribus copiis obtinentur. Thucyd. ἱπποκρα-
 τεῖται pro equitatu vinci dixit. ὅθεν καθιπποκρατεῖν, εἰς καθιππομαχίαν, ut
 inquit Pollux. Sic ναυκρατῶ, navalī pugna vinco. Xenoph. in sexto
 ἐλλωλῶ, κατὰ θάλασσαν δὲ εἰς ἀσκήσιν αὐτοῖς διὰ εἰς ναυκρατεῖται, ideo quod
 inferiores erant navalibus copiis. θαλάσσης κρατῶ, & θαλάσσης κρατῶ, ma-
 ris imperium obtinens. Xenoph. in primo ἐλλωλῶ, ὅθεν ἀνδρῶν ἐλγῆ
 τῶν καλλικρατῶν, ὅθεν θαλάσσης κρατῶς πρὸς ἀσκήσιν τὰς ναῦς, καὶ ναυμαχία νηικηκῶς
 Idem, καὶ τότε ὁμολογίσειν θαλάσσης κρατῶν. Herodot. in tertio, πολυκράτης
 γὰρ ὅτι πρὸς τῶν ἡμῶν ἱδμῶν ἐλλωλῶν, ὅθεν θαλάσσης κρατῶν ἐπὶ νηϊκῶν. Δημο-
 κρατῶν vero passiva voce dicunt, pro viuo in Democratia, ut ἀρι-
 στοκρατῶν in optimatum statu & regimine. Plato, εἴτ' ἐκ δὲ οὗτο, ὅτι
 τῶν πόλεων αἱ μὲν, τριανδρῶν. αἱ δὲ, δημοκρατῶν. αἱ δὲ, ἀριστοκρατῶν. Sic γὰρ
 ναυκρατῶν, viuo sub imperio muliebri. Aristot. in secundo Politic.
 ἡ δὲ ἀναγκῶν ἐν τῇ τριανδρῇ ἡμῶν ἢ πᾶσι. ἄλλως καὶ τυχόντες γὰρ

ναυκοκρατοῦμενοι, καθάπερ τὰ πλοῖα τῶν στρατιωτῶν καὶ πλεμίκων γινώσκοντες ἐξω καλῶν.
Et infra, διὸ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ὑποῦναι, καὶ πλοῖα διακρίνεται ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἐπὶ
 οἷς ἀρχαὶ αὐτῶν καὶ τὴν διαφέρει γυναικας ἀρχαί, ἢ τὸς ἀρχοντας ὑπὸ τῶν γυναικῶν
 ἀρχαί; **Plutarch. in Marco Catone**, περὶ δὲ οἷς γυναικοκρατίας διαλεγόμενοι
 μὲν, πάντες ἅπερ ἀνθρώποι τῶν γυναικῶν, ἀρχουσιν, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν
 δὲ αἱ γυναῖκες. **Sic ὀλιγαρχοῦμενοι dicuntur, qui sub imperio paucorum**
degunt. Plato in septimo οἷς πολιτείας, τί οὖν ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεις
 σι πῶς οὖς ἐκ ὁρᾶς ἐνόντας; ὀχλοκρατεῖται etiam dicuntur, qui impetu ple-
 beio reguntur, non legitima democratia. **Quid sit autem ὀχλοκρατία,**
his verbis docet Polybius, περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν πολιτῶν loquens, καὶ με-
 ταβολῆς τῶν πολιτῶν ἐς ἀλλήλους, τῶν δὲ πλῆθους ὁρῶν μετὰ τῶν πρὸς
 σῶτα ἀδικίας, γεννᾷται δὲ δημοκρατία. **id est δημοκρατία.** ἐκ δὲ οἷς τὸν πάλιν ὑβριστερῶς καὶ
 χερσκρατία. **ἡγεμονία, ἀπὸ τῆς ὁμοίας** ὁμοίας ὀχλοκρατία. **Est etiam χερσκρατία vitium**
feditiosae politiae, quod exoritur à democratia corrupta licentia τῶν
 δημοκρατῶν, & plebis turbulentæ inescatorum, **id est** τῶν ἀεζόντων τὰ
 πλοῖα. **Idem**, ἐξ ὧν ὅταν ἀπαρτῶν δωροδόκους καὶ δωροφάγους κατασκηθίσωσι τὸς
 πλοῖους, τότε ἡδη πάλιν δὲ μετὰ οἷς δημοκρατίας καταλύεται, μετὰ δὲ εἰς βίαν καὶ χερ-
 σκρατίαν ἢ δημοκρατία. σωθεῖσιν μὲν οὖν γὰρ τὸ πλοῖον ἐπὶ τὰς ἀλλότριάς, τὰς
 ἐλπίδας ἔχοντες τὴν ἐπὶ τῆς πείρας, ὅταν λάβῃ πρὸς αὐτὴν μεγάλῃ φρονίᾳ καὶ πλο-
 μῶν, ἐκκλησίου μὲν οὖν δὲ διὰ πρὸς αὐτὴν τὴν πλοῖαν τῶν πλοῖων, τότε δὲ χερσκρατία ἀπὸ
 πλοῖα. **Αὐτονομοῦμαι** etiam voce passiva dicuntur, qui suis legibus vi-
 uunt, non subiecti alicuius legibus & imperio. **αὐτονομία** est bonis
 legibus vivere, & recte instituta politia regi. Cui opponitur **πνηρο-**
κρατία, hoc est prauo imperio gubernari. **Aristotel. in quarto Po-**
litic. **Δοκῆ** δὲ εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὴν μὴ δινομεῖσθαι πλοῖα ἀριστοκρατεῖσθαι πλοῖα,
 ἀλλὰ πνηροκρατεῖσθαι πλοῖα. ὁμοίως δὲ καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι πλοῖα μὴ δινομουμένῳ. ἐκ ἑστῆ
 τὰ ἀπὸ τῶν δινομίας δὲ οὐ κατὰ τοὺς νόμους, μὴ πείθεισθαι. **ἄπὸ τῶν δρομῶν**. ὁμοδρομῶ,
 ὁμοδρομῶ, ἰσοδρομῶ, διαυλοδρομῶ, ὁμοδρομῶ, δωλοδρομῶ, παλινδρομῶ. ὁμο-
 δρομῶ, **concurro, competo. Plutarch.** περὶ μουσικῆς, καθόλου μὲν οὖν ἀπὸ τῶν
 ὁμοδρομῶν δὲ τὴν πλοῖαν καὶ τὴν διάνοιαν ἐν τῇ κρίσει τῶν οἷς μουσικῆς με-
 ρῶν καὶ μὴ πρὸς αὐτὴν, ὅπως πρὸς αὐτὴν αἱ προπτεῖς φερόμεναι τῶν ἀδύνατων, μὴ ὑβρι-
 στερ, ὅπως πρὸς αὐτὴν βραδύται. **Idem**, περὶ αὐτῶν οὖν τῶν μετὰ τῶν ὁμοδρομῶν ἀδύνατων
 ὁμοδρομῶν ταῦτα. ὁμοδρομῶν, **rectis lineis currere. Xenoph.** ἐπὶ αὐτῶν δὲ καὶ τὴν
 ἐπερομῆν πλοῖα μὲν οὖν οἷς κυκλοπερῶν. ἡδῖον μὲν γὰρ ἔπας ἀναστρέφοιτο ὁ πλοῖον
 ἡδῖον πλοῖα ἐν τῶν διδοῖ. καὶ τότε ὁμοδρομῶν, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν πλοῖων ἀμα μετὰ τῶν ἀπὸ
 ὁμοδρομῶν, **veto ferente & obsecundante nauigare, hoc est φρουρῶν ἀπὸ**
 μὲν πυχάνην, ὅς ἐστις πλοῖα, κατὰ ἔρον φερεῖται, σωεπυρίζοντος ἀνέμου πλοῖα. **ut**
in illo exemplo, ὁ δὲ ἡδῖον ἀγίαλον περὶ πλοῖα, καὶ ἰδὼν τὸν ὁμοδρομῶν,
 ἔπας, ὡς μετὰ τὴν κατὰ δύναμι. ὁμοδρομῶν πλοῖα, ὅς ἐστις πλοῖα, & se-
 cundo vento ferentē. **Lucia.** ὁμοδρομῶν πλοῖα, ὅς ἐστις πλοῖα, & Theophr.

in secundo de Causis, ὅπως ἕξια πῆσις κατ' ἀνεμον γένη. Nauis etiā dī-
citur ἰσιδρομεῖν, quæ vento fertur & expansis velis. Hippocrat. Διὰ ἰσιδρομῆς
μαγ. ἐπὶ κτλ δαίμονα τῷ ὄντι ἰσιδρόμηνεν ἢ ναῦς, Quādo omnino prospere
navis velificata est. ὁ πλοδρομῶ, cursu sub armis exerceor. Paus. ὁ ὁ πλοδρο-
μοῦμαι ἀσκήσεις. Διαυλοδρομεῖν est cum ad calcem perueneris, rur-
sus ad carceres cursu redire. Aristotel. in secundo de gener. animal. Διαυλοδρο-
μοῦμαι de Partibus corporis loquens, συμβαίνει δ' ἐπὶ πάντων δ' πελνταῶν γινώμην.
μῦθον, πρῶτον ἀπλάττειν, δ' ἐπὶ πρῶτον, πελνταῶν ὥσπερ φησὶ φύσεως διαυλοδρομῆς,
καὶ ἀνελιγόμενης ἐπὶ τῷ ἀρχῇ ὅθεν ἦλθεν. Δίαυλος inquit Eustath. ὁ δία Δίαυλος.
πταμύλον ἐς διθύπτα χῆμα ὁπῶν δ' σάδιον, auctore Eustathio. Ἀυλὸς γάρ φησι, Ἀυλὸς
πάν δ' σενόν, ὅθεν καὶ ἐναυλοί, σενοὶ πταμοί, τοῖσιν δ' ἐκ καὶ οἱ αὐλώνες. Ἀυλὸς etiā
apud antiquos κρουῖς. & apud Homerū αὐλὸς vocatur saliens cruo-
ris, id est ὁ ἀκόντισμα, ἄμαρτος. vt Odysseæ secundo & vicesimo, Δέπας
δ' ἐδὲ ἐκπῆσε χερσὶ βλημύς, αὐλὸς δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν ἄμαρτος ἀνδρο-
μύοιο. Inde αὐλώνες, τὰ μεταξὺ τῶν φαράγων σενὰ ἐπὶ μῆκος φορόμενα. ὅθεν αὐλῶν.
Διαυλωνίζοντα πνόμενα εἶρη. Et Διαυλωνία, locorum angustiae & fauces, Διαυλωνία
in quibus cothurnices aliaq; aues illaqueantur, vt inquit idem Eu-
stath. Athenæus autem libro secundo ita inquit, ὁ γὰρ διαπνεόμενος
τόπος αὐλὴ λέγεται, καὶ αὐλὸς ὁ ὄργανον ᾧ διέρχεται ὁ πνεῦμα, καὶ πᾶν δ' διαπνε-
όμενον ἐς διθύπτα χῆμα, αὐλὸν καλεῖται, καὶ ἡ κρουῖς τῶν ἄμαρτος. καὶ Διαυλωνίζον Διαυλωνίζον
φασὶ δ' ἐκρόμενον ὅς ἐκ αὐτῶν πνεῦμα, χωρίον. Moris autem est Homero,
αὐλὴν τὰ τῆν ἐπὶ τῶν ὑπαθρίων τόπων. Inde αὐλίζεσθαι, stationem habere, στα-
bulari, & κοιμᾶσθαι. Aristotel. in nono de histor. animal. ἐπέχεται γὰρ ἐν ζῶ-
ντος αἵματι πάλιν τόπον. διόπερ οὐκ εἰς τοὺς ἄλλους πλυσίον αὐτῶν αὐλίζονται. Athen. libro
supradicto, Διὰ δ' μεγάλους ἔχον τοὺς πρὸ τῶν οἰκων ὑπαθρίων τόπος. ἢ δία δ' πρᾶν παραυλίζεσθαι
λίξεσθαι καὶ πρᾶκοιμᾶσθαι τοὺς διορυφούς τοὺς βασιλείας, id est ob id quod ex-
cubent ad regias principum. Ἐπαυλις est villa, quæ etiā ἀγροικία, Ἐπαυλις.
dicitur. Plutarch. de Pyratibus, καὶ τὰς ἐγγὺς φησὶ θαλάσσης ἐπαύλης ὀξέκοπτον.
Dicitur & ἐπαύλιον genere neutro. Aeschin. κτλ κτλ. ὁρᾷς ἐφ' ἡμῶν ὅς ἐπαύλιον.
ἀνδρες ἀμειψόμενοι, ὁξέκοπτον, τῶν δ' πεδίου ὑπὸ τῶν ἀμειψέων. καὶ κορμῆα,
ἐνφοδομημύα, καὶ ἐπ' αὐλίας. Ἐπαύλια vero pluraliter enunciatur, ἢ μετ' ἐπαύλια τὰ.
τὰ τῶν γάμων ἡμέρα, id est repotia, & ἡμέρα μεθόρτου quo die dona ab ami-
cis & necessariis mittebantur sponso & sponsæ. ἅα Acron septimum
diem esse dicit, quo nupta ad parentes redire solebat, quemadmo-
dum τὰ προαύλια pridie nuptiarum vocabatur. Ἐπαυλίζεσθαι in statuiis
esse, & in loco immorari. Thucydid. καὶ μάχη ἐγένετο, ἐν ᾗ οὐκ ἔλαστον ἔχον-
τες οἱ μιλυαῖοι ἐπ' ἐπικυλίσαντο, ἐπ' ἐπισθενσαν σφίσιν αὐτοῖς. Lucian. pro ἐπὶ
τῇ μάχῃ αὐλίζομαι, & datiuo iunxit, ἐκέντω μὲν οὖν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύ-
κτα ἐπ' ἐπικυλίσάμεθα, τῇ μάχῃ, in statuiis nos continuimus, extra vallum nō
egressi sumus. Plutarch. datiuo etiā, sed non eodem modo: sic enim

- scripsit in Antonio, ὅπως ἐπῆσαν αὐτοὺς ἢ νύκτι, καὶ ᾗ ὅσον Ῥωμαίων κατεφύοντοσαν, ὥστε καὶ νυκτὸς ἐπαυλί(α)δις ᾗ δὲ στρατοπέδῳ, προσδοκῶντες αὐτίκα μάλα σκηνὰς ἐρήμους, καὶ χημάτα διαρπάσσειν ἀπὸ διδρασκόντων, ita vt pernoctarent ad castra Romanorum. ἐπαυλῆν vero est accinere. Lucia. ἐπαυλῶν τῇ συνσίᾳ, hoc est προσβυλῶν. & ἐπαυλῆν τῇς κυκλίου χοροῖς. Licet autem λυλίζεσθαι voce passiva dicatur, tamē θυραυλῆν activa voce effertur, pro eo quod est in castris & stativis permanere, urbem non ingredi, nec sub tecto esse. Aristotel. in sexto Politic. καὶ πρὸς τὰς πελειμικὰς πράξεις μάλιθ' ἐπὶ τοὶ γεγυμνασμένοι καὶ χησίμοι τὰ σώματα, καὶ δαυάμνοι θυραυλῆν. Plutarch. in Anton. τοὺς πάρθας ὑπὸ σάμνῳ πάντα μάλλον, ἢ χαμῶνος ἔξω προσαλαμπύρει θυραυλικός. καὶ θυραυλῆν δαυάμνους. Inde θυραυλικὸν ἔργον dicitur, quod sub diuo fit. ἀντὶ τοῦ ὑπαίθριον. Philostr. in Epistol. εἰς δὲ δικταῶν ὑπάρχον πικρὰν, ἥς ἔργα θυραυλικά καὶ χαμαίκοιτῶν, καὶ ἡ πρὸς θάλασσαν ὁ χαμῶνα ἀντίταξις. Ἀγρῶν λῆν est rusticari, in villa degere, in vrbe non habitare. Aristotel. πρὸς δαυμασίῳν ἀκροσμ. τὰς δὲ χαλῶνας φασιν, ὅταν ἔχῃ φάτωσιν, ἐπειδίαν δ' ὀρίγανον. ἐὰν δὲ μὴ δῶται ἔνθ' ἡ ἀποθνήσκον. πρὸς δ' ἀπὸ ἀφ' ὅσον τὰς ἀγρῶν λῆν ἐστὶν ὁ ἀλκίος ὅστις ὅταν ἴδῃσιν αὐτῶν τοῦ πρὸς ἡσσαν, ἐκτίλλαν τὸ ὀρίγανον, id est multos autem rusticos. Plutarch. ὁ δὲ Νεμῶς ἐκλιπὼν τὰς ἐν ἅσῃ διατρίβας, ἀγρῶν λῆν τὰ πρὸς καὶ πλανᾶσθαι μόνῳ ἦτολε. Sicq; hoc verbum intelligendum apud Lucam in Evangelio natalis dominici, καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγρῶν λῶντες, καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς, Et pastores erant in villa eiusdem agri manentes, & vigilias obeunt noctu in gregem suum. Διαυλοδρόμοι igitur sunt, qui cursum circensem peragunt, id est δισάλιοι. Δόλιχῳ, etiam cursus fuit plenus, & maior (vt opinor) διάυλο. ὅθεν Δολιχόθεν γῆμα, cursum plenum implere, & cursus orbem peragere. Philo, Νέμῳ δὲ ὁ ἀΐδιος Νεῶς ἀωνίος, δ' ὀχυρώτατον ὁ βεβαυότατον ἔρρισμα τῆς ὅλων ὅστις. ἔτ' ἂν καὶ τὸ μέσῳ ἐπὶ τὰ πέγρατα, καὶ ἂν τὸ ἄκρῳ ἐπὶ τὰ μέγ' ταυθῆς, Δολιχόθεν τὸ ἐν φνσιος δρόμον ἀπὸ ἡπτορ, σωάτωρ πάντα, τὰ μέγ' καὶ σελίγῳ. Gaza de Senectute, Δόλιχον δὲ ὅσον ἵνα ἐκδραμῶν, ἐκ τὸ τέρας μακρὸς αὖ ἐπὶ τῇ βαλβίδα μετακαλῶν. Vbi Cicero, Quasi excurso spatio a calce ad carceres reuocari. Ἀπὸ τοῦ εὐλῶ, omnia actiue efferuntur. præter εὐλοῦμαι, ὁ εὐλοφρονῶμαι. φιλοῦμαι, δ' μεγαλοφρονῶ καὶ σεμνύνομαι. Lyf. φιλοῦμαι μὲν οὖν καὶ τοὺς φανερῶς ἡμαρτάνοντας σώζειν δύνανται. Lucian. φιλοῦμαι μὲν οὖν ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ, exultantes, gaudentes, & elati munificentia, & in ea sibi placentes. Isocrat. πρὸς ἑρηνικῆς, ἐπὶ δὲ τῇ ἐν τῇ πολιτείᾳ δικαιοσύνῃ, καὶ ταῖς ἀρεταῖς ταῖς αὐτῆς εὐλοῦμαι μὲν οὖν, in eo decus quærentes. Et in Panegyritidem, & in Euagora. φιλοῦμαι, δ' λαμπρύνωμαι, munifice & benigne in comune facio, & proluxe largior. Demosth. πρὸς Λεπτιν. εἰς ἔρημον πρὸς τὸ δῆμον τὸ εὐλοῦμαι μὲν οὖν, προσλέτω καὶ δίκην, ὅτι τοῖς ἀγαθὸν ἔπαινον ἐπὶ ὁλοῦν ἔσαι πλέον. φιλοῦμαι καὶ Διαφιλοῦμαι, cōtēdo & magno

studio conor quippiam efficere. Theophr. καίτοι γε διεφιλοζυμένη Ἄρπᾶλος
 ἐν τοῖς πρὶ βαβυλῶνα φυτόντων ῥησίν, ὅτι πρᾶγμα τὸ νόμιμον· ἀλλ' ὅδε ἐποίει πλέον.
 Idē in eodē quarto πρὶ φυτῶν, ἔρ' ἐκ γὰρ αὐτῶν ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος ἐφύτθισεν
 ἐν πρᾶδ' αὐτῶν, αἱ εἰσι νῦν ἐν τῷ γυμνασίῳ, φιλοζυμῶντες, ὅδε δ' αὖτ' αὐτῶν λαβεῖν μέγεθος.
 Plut. de Ciceronis oratione pro Murena loquens, φιλοτιμύμην ὅς τ' ἴ
 σίον ὑπεβάλλει δὲ κηρύσσοντα. φιλοτιμύμαι, ὅτι φιλονεκῶ καὶ ἀγωνίζομαι. Athen.
 ἔτι δὲ μάλλον πρὸς Νικοκλέα φιλοτιμύμην, ἐτύγχανον γὰρ ὑπερφιλοτίμως ἔχοντες
 πρὸς ἀλλήλους. καὶ αὐτοῦ ἀλλ' ἑκάτερος αὐτὸς ἴδιον καὶ ἑαυτοῦ μόνου κριθεῖν τὸν
 βίον. Isocrat. in Paneg. ταῦτα δὲ κριθεῖν ἐτόλμων, ὅτι ἔγωγε τῶν ῥημάτων κατὰ
 φρονεῖν, ὡς πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμύμην. Et φιλοτίμως ἔχω, ἀντὶ τῆς φιλονεκῶ, æmu
 lor. vt in loco Athenēi proxime citato. Philostr. ad Iuliam Augustā, ἔχω.
 οὐδὲ ὁ θεῶν ἐστὶ πλάττω τοῖς σοφισαῖς ἐβάσκησεν, καὶ σφόδρα ἐνίοις δοκεῖ τὸ
 ἄλλ' φιλοτίμως μοῦ πρὸς αὐτοὺς ἔχον, ἐπεὶ δὲ διεφοίτων θέλοντες μικρὰς τε καὶ μεγάρας
 πόλεις. Et φιλοτιμία, æmula virtus, æmulatio, & contentio animi ad
 certamen excitati, & contentiosa similtas, liuida q̄ æmulatio. vt Plut.
 de Pompeio, qui piratis fauebat, ἀνοσίῳ ἀνθρώπῳ τὸ νομα κίχας, ὅτι
 ἀπὸ τῶν αὐτῶν δόξαν ὑπὲρ φθόνου καὶ φιλοτιμίας ὅτι πρὸς μέγαλον. Et apud De
 mosth. erogatio publice facta, quæ etiā ἐπίδοσις dicitur. vt donatiū
 & congiariū, quæ λαμπραὶ ὑπὸ δόξης ὅτι μεγαλόφρονες dicitur ab Herodia
 no. ἐπιδόσις καὶ ἐπίδοσις etiā dicitur δὲ φιλοτιμῆσθαι, καὶ ἐλαμπρύνεσθαι, προίεσθαι
 καὶ ἐπιδιδόναι, λαμπρῶς ὅτι δαφνῶς ὑπὸ χροῦ. Ponitur & pro benigne ex
 hibere, & permittere, credereq̄ alicui. Herod. in quinto, τὰ περὶ ἄλλα ὅσα
 ἔχομεν, καὶ πρὸς τὰ δῖα περὶ τὸν δῖον ὅτι πρὸς τὸν δῖον, πάντα ὑμῖν πάρεσι. καὶ δὲ ὅτι
 δὲ πάντων μέγιστον, τὰς περὶ αὐτῶν μνηστῆρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδόσιν ὀφείλουμεν. ὑμῖν,
 ὡς πᾶσι μὲν μάστιγι τιμωμένοι πρὸς ἡμῶν. Significat etiam addere co
 rollarium & auctarium. Synes. ad episcopos, ἔδωκε ταῦτα, καὶ πῆραν αὐ
 τὸς περὶ ἐφ' ὧς, καὶ ἡμᾶς λήψεται δὲ δώσει, καὶ ἀλφειῶν, καὶ ἐπιδόσιν ὀφείλουμεν
 ταῖς ὑπεθέσει ὅτι ἀκκρῆξιν, documentum ipse dedit, nosq̄ cepimus. co
 rollarium etiam addidit his sceleribus ob quæ eiectus fuerat eccle
 sia, & abdicatus ex sede sacra, hoc est excommunicatus. Xenoph. in se
 cundo παρ' αὐτοῦ, ἡμῖν ὅτι πάντως ἔφη, ἐν τοῖς τε τῶν ὀλίγων ἀξίῳ γέλωτος ἐπιδό
 σιν. καὶ δὲ ὅτι ὅτι ῥῆσι σοι ὅτι ἀκκρῆξιν. ἔπερ γὰρ αὐτὸς ῥῆσι ἀνὴρ
 καὶ αὐτὸν, ὅδε μὲν οἷοις γε ὅδε ξένοις ἐκὼν εἶναι γέλωτα παρ' αὐτοῦ. Hic pro libe
 raliter & copiose fundes accepit Xenophon, ac si diceret prelarge no
 bis ridendi materiā prebebis. Sed attico schemate genitiuo iuxit pro
 accus. Sic Plato lib. secundo ὅτι ῥησίν, εὐωχίσον αὐτοῖς περὶ τὰ παρ' αὐτοῦ, ἐπι
 πίνοντες τὸ οἶνον ἐσιφανώμενοι, καὶ ὑμνοῦντες τὸν θεόν. Quē modū loquēdi lin
 gua vernacula admittit contra morē latine loquentiū. Dioscor. ἐμ
 φαῖνον μάλλον ὅτι σμύνης ἢ ὅτι χαλβάνης. Idē, μαλακὸν τῆς ὁσμῆς καὶ πρὸς φαῖνον σμύ
 νης, hoc est aliquid myrthē referēs olfactu. Est enim locutio nō plena,

Z

sed poscens aliquid subaudiri. & latissime patet. *Lyf.* ὑπὲρ τῆς Ἀριστοφάνους
 χρημάτων. καὶ οὐκ ἐθέλοντες πρὸς τὴν δόξαν ἥτις ἐστὶ μεγίστη τῆς ἀνθρώπου, μὴ ἔχειν τῆς Ἀρι-
 στοφάνους χρημάτων. hoc est, μὴδὲ ἐν ἔχῃ. *Greg.* Ἄνδρες Ἀρεθῶν πίνοντες, id est
Siculi. *Synes.* οἱ Ἀσκληπιάδαι τῆς ἰδρυμένης ὑδάτος χλιαρῆς διδόσιν ἀπὸ
 ἑοφῆν, *Medici* ægre vomētibus aliquid aquæ tepidæ porrigūt. Idē, τὴν
 οὐκ ἔστιν, καὶ ταῖς ἐπισολαῖς τῆς δακρύων ἐγγῆς; *Paul.* Ἐνταῦθα ἀκόντης Ἀδριανῶν,
 δύο μὲν ἐστὶ λίθου λουκῆ, δύο δὲ αἰγυπῆ. *Xenoph.* καυκῆ. Χρὴ δὲ εἶναι περὶ οὐρανῶν
 σμίλακος πεπλεγμένης, μὴ περιφλοίας, ἵνα μὴ σήπωνται, è smilace contortas
 vel contextas. *Aristot.* in octauo de historia animal. πάντων δὲ χαλεπώ-
 περὰ ἐστὶ τὰ δῆγματα τῶν ἰοβόλων, ἐὰν τύχη ἀλλήλων ἐδικδοκότα, διορ σκορπίου ἔχῃ.
 Et in nono, οἱ ἄνθρωποι τύποντες τοῖς εὐλοῖς τὰς ὄρνιθας λαμβάνουσι, καὶ τὴν θήρας
 μεταδιδόσιν τοῖς ἱέραις, ἵππῃσι δὲ τῶν ὀρνίθων, διὰ τὴν ὑπελαμβάνουσι. de Thracū mo-
 re loquens. hoc est auium particulam in sublime iactant. Idem in no-
 no de histor. animal. de nautilo pisce, ἔχει δὲ μετὰ τὴν πλεκτανῶν λέπος τὴν
 σύμφε, ὁμοιοῦς τοῖς σερπεντόν. τὴν μεταξὺ τῶν δακτύλων, ῥῶνται δὲ αὐτῶν ὅταν πνέ-
 μά τῃ, ἰσίου. ἀντὶ πελαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίσιν. *Qui locus mutilatus*
esse mihi videtur. quia παρακαθίσιν significat utrinque demittere, ut ex
iis liquet quæ de præpositione supra diximus: id autē nō conue-
nit cum gubernaculo. Deinde Plinius hunc locū vertens ita scripsit,
Supinus in summa æquorum peruenit, ita se paulatim subrigens, ut
emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facile nauig-
et. postea autē duo prima brachia retorquēs, membranā inter illa
mirę tenuitatis extēdit: qua velificante in auras, cæteris subremigans
brachiis, media cauda ut gubernaculo dirigit. Quæ verba ἡμεῖς ab
Aristotele sumpta esse intelligit, qui locū totū Aristotelis legit. Xe-
noph. καυκῆ. καὶ σκυλακῶν δὲ τὰς κούρας, ἐπανιέντα τὴν πόνον τὴν χιμῶνος, ἵνα ἔχῃ
 σοι πλὴν ἡσυχίαν, πρὸς τὴν ἑαυτῶν τὴν φύσιν γενναίαν, Admittere autē canes
 hyeme, laboris aliquantū remittentē, ut verno tēpore post quietē ge-
 nerosam cōstitutionē adipiscātur. Est autē σκυλακῶν τὰς κούρας, δὲ, ἐμπρο-
 σθεν σκυλακῶν. πλάνον σκυλάκων. & σκυλακῶν τὰ admissurā significat ut iquit Pollux,
 q̄ nutritionē catulorū. Sic autē σκυλακῶν, ut πωλῶν dicitur. & σκυ-
 λακῶν ut πωλῶν, quæ est armētū equorū, hoc est δὲ πλῆθος τῶν πωλῶν. ut θεα-
 πῶν, ἐταιρέα & similia. πωλῶν autē πόαλος ὡς ὢν, equus dicit. ὅθεν ἄρμα
 ἐξάπων. *Herodi lib. v.* τὸ δὲ ἄρμα ἦν ἐξάπων ἵππων λουγῶν, μεγίστων τὴν κατὰ
 ἀσπίλων. Quo verbo seiuges equi significātur. Inde Prouerbiū, κέντη πρὸς
 τὴν νύσων τὴν πῶλον. *Greg.* ἄς τὰ γενέθλια, ἀλλὰ τί τῶν ἡμῶν τάχ' ἂν ἔρη τις τῶν
 λῶν φιλοτέρων καὶ θρυστέρων. κέντη τὴν πῶλον πρὸς τὴν νύσων. τὰ τὴν ἑορτὴν ἡμῶν φιλο-
 τέρων. hoc est accede p̄pius ad ré, vel age, p̄gredere ad finē vsq̄. τεξάρι-
 ον αὐτ, vel per vnū p̄ τεξάριον, ut apud Xenoph. legit in. vi. παιδείας,
 sunt quadrigæ. & οκτάριον quasi octoiuges eq̄, σωκῶν δὲ τὴν δὲ εἰντὴν ἄρμα

παρακαθίσιν

σκυλακῶν

σκυλακῶν

ἐξάπων

τεξάριον

οκτάριον

[illegible]

commemoratur: ἔραμα, etiam dicitur ἀντὶ τῆς ἑρῶς. ὅθεν ἡρασμοῦ, & ἡράδην ἔραμα. itidem genitīuo constructum. Idem, Δικαίᾳρχος οὗ βασιλεὺς τῶν ἑλλήνων τῶς αὐτῶν φησὶν ἡράδης, ὥς ἐν ὅτῃ διατρέχει ὅλον κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνακλάσασθαι, καὶ τὴν διατρεῖν ὑποφωτισμένων μετὰ κρότος, πάλιν ἀνακλάσας ἐπέλυσεν. hoc est ἀνακλάσας, ad osculum pangendum reflexus. vt ἀνακάμπτω, ἀντὶ τῆς ἀνακάμψομαι, & alia, de quibus satis dictum est. Vt autem παιδραστῆς honeste dici potest, sic φιλόπαις inhoneste. Idem φιλόπαις δὲ ἦν ἐκμανῶς καὶ ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς. φιλοζωεῖν, idem quod φιλοφύχειν, hoc est vitæ parcere, & mortem metuere. Diodori δὲ οἱ θεβαῖοι τὸ φιλοφύχειν φησὶν φυχῆς διαφυλάττειν, τοσοῦτον ἀπέχον τῷ φιλοζωεῖν, ὥς ἐν ἀποσπασίσει συμπλέκεσθαι. φιλοζωα δένδρα Theophr. vocat, quæ viuaci tenore perdurant, quæ non facile enecantur, φιλοζωον δὲ ἐν τῷ καὶ δυσώλειον δένδρον, id est in tali solo confita arbor viuaciter hæret. φιλόζωος etiam est animantium cupidus. Xenoph. de opificio dei loquens in creandis hominibus, σοφὸς ὁ νόος δημιουργεῖ καὶ φιλοζῶος τεχνήματα ταῦτα εἰσκει. φιλογωργεῖν, καὶ φιλογέωργος. Idem, φιλογωργότατος Ἀθωαῖος. φιλογωργία. φιλογυμναστῆρ, & φιλογυμνασία de iis dicitur qui libenter exercentur. quod Plutar. de Laconibus dixit. Plato, ἄσπορ τὰς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυαοὶ καὶ μὴ ἐλπίς τῇ ὀψι, ὅμως φιλογυμναστοί. φιλοκροδεῖν dicuntur homines lucripetæ & quæstuarii. Xenoph. γενόμενοι ὕπνους οὐφθαλμοὺς πρὸς τὸ δὲ ἀπατᾶν, καὶ πρὸς τὸ δὲ πλεονεκτεῖν ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκροδεῖν. Et in primo ἀναβάσει, ἐπιδέκνυσθαι βολόμενοι πρὸς πᾶν τὸς κτεῖναι τούτους πλεονεκτήρας κτεῖν, τῶν ἐκ τῷ ἀδίκῃ φιλοκροδεῖν. Διχροκέρδεια, autem est vita turpiter quæstiuosa: cui πλεονεξία, cognatum est vitium. Demosth. διχροκέρδεια de corruptis Legatis a Pilippo dixit. πλεονεξία est plus habendi acquirendique cupiditas immodica, avaritiæque circumscribens, quæ sibi partem maiorem iusta præcidit. & vitium eius, qui in omni re præcipuum quippiam habere vult. Cui opponitur ὁμαλὴ δίατα, ciuili iustitiæ conseruatrici. Athen. lib. xii. οἱ δὲ νομοθετοὶ δμαλίζον βυλινθέντες τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ μηδὲνα πῶς κτεῖν τῶν τρυφῶν, ἀνακύνειν περὶ κτεῖν τῶν ἀρετῶν ἀδίκῃ. καὶ ἐγχατῶν νόμους πρὸς συναλλαγμάτων, καὶ τὸ ὅλῳ ὅτῃ ἐδόκει πρὸς πλὴν κλιτικῶν κοινωνίων ἀναγκάει εἶναι. καὶ δὴ καὶ πρὸς ἐδύτους, καὶ φησὶ λοιπὸν διαίτης, ὅπως ἢ ὁμαλῆς. πολεμουμένων οὐκ τῶν νομοθετῶν τῶν φησὶ πλεονεξίας γένε, πρῶτον μὲν ὅτι πλὴν δικαιοσύνης ἐπαινος ἡγεῖται. καὶ πᾶς ὡς καὶ κτεῖν ἐφθέγγετο, δικαιοσύνης τὸ χεῖρον πρόσωπον. καὶ πάλιν, τὸ χεῖρον ὅμμα τὸ δὲ δίκαιον. πλεονεκτεῖν est omnia superiora habere proprie, vt Cicero de Oratore locutus est. & πλεονεκτεῖν dicitur qui omnia habet inferiora, & qui vincitur ab aliquo exuperante, aut exuberante. quod ἐλαττωδὲς vocatur, & genitīuo iungitur. Philostr. πλεονεκτεῖσι τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί. Demosth. εἰ μοι οὐκ ᾗ ἀνδρες δικάσαι, ἐν τῷ ῥοδίῳ δικασκρίῳ διεκρινόμεθα, ἴσως ἂν ἐπλεονέκτουσθε τοὺς ἡμῶν σισιπηνήκοτες πρὸς αὐτὸς. οὐκ ἔστι δὲ Ἀθηναῖοι.

φιλοδοξῶ, gloriæ seruius, gloriæ cupidus sum. Cicero ad Atticum, Id fit Legatorum & Præfectorum diligentia, nam omnes φιλοδοξῶντες
φιλοδοξῶντες gloriæ meæ. Id quod alibi seruiunt gloriæ meæ dixerat. φιλοδοξῶντες
φιλοδοξῶντες dicuntur, qui medicamentorum usu gaudent, vel studio medici-
φιλοδοξῶντες ne dediti sunt. Legitur apud Dioscoridē. φιλοδοξῶντες, qui cognoscenda
φιλοδοξῶντες rerū cupidī sunt, qui inquirēdi studio flagrant, qui hīstorīæ studēt.
Greg. ἐπεὶ βασιλεὺς ἐστὶν ὁ πρῶτος τῶν πολιτῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ θάνατον
ἀντιμεταβαλόντες τὸν θάνατον. id est libēter hīstorīas citare, & cōmemorare. Strabo lib.
vltimo, οὗτοι δὲ ἐκφορῶντες τὸν πόλεμον διαφύγοντες δὲ τὸν πόλεμον ἐκφορῶντες
φιλοδοξῶντες, id est inquirēdarū rerū cupidus. de incremētis Nili loquēs.
ἰσορῶν enim significat ὁ δὲ ἐκφορῶντες, ὁ κατὰ μανθάνειν τόπος, ὁ τῶν ἀλλοῦς ἰσορῶν.
διδοῦναι διηγεσθαι, ut Strabo fecit. Significat etiā visere. Plut. in Lucul.
λέγει δὲ μὴτ' ἐς μέμνην ἀναβῆναι, μὴτ' ἄλλο τὸ ἐν Αἰγύπτῳ θαυμαζομένων ἰσορῶν.
Idē, ἀνέβαινον ἐς ἀναβῆναι ἐκ τῶν αὐτῶν πομπῆς, ἐκδομῶν ἰσορῶν τὴν πόλιν,
volēs urbē inspicere & cognoscere. Idē in Cice. ἵστε τὸς πατέρας τὸ παῖδων
ὑποφωτιστὴν ὅτι διδασκαλείας, ὅτι τὸν ἐκδομῶν ἰδοῦν τὸν κικέροννα, καὶ τὴν ὑμνησμένην αὐτῇ
πρὸς τὰς μαθητὰς ὑφ' ἑαυτῶν καὶ σὺν αὐτοῖς ἰσορῶν, id est oculis subiicere. Inde, καθ' ἰσο-
ρίαν ἰέναι, visendi gratia ire. Aristid. in Panath. τὸ δὲ ἄλλο, καὶ τὰν πόλιν
τὴν θέσιν τὴν χώρας ἐχέοντες, τὴν δὲ κατὰ πλοῦτον τὴν ἐμπόρων, καὶ καθ' ἰσορίαν ἢ ἡγεῖται ἐκ
αὐτῶν ἐκδομῶν, μετ' ὅσας τὸ ἱερόν καὶ τὴν γαλαξίαν γίνετ' ὁ ἑαυτῶν, ὁ ἑαυτῶν ἐπ' αὐτῶν. Si-
gnificat etiā memoriæ prodere. Theophr. in. iiii. τὸς δὲ καθ' ἑκάστην ἰσο-
ρίαν δὲ, id est sigillatim vitas cōmemorare, & prodere. τὰ ἰσορῶντα ἀ
Plut. sæpe dicūtur p rebus memoriæ proditis. φιλοκαλῶ, sum studio
φιλοκαλῶ sus elegātē, & pulchritudinis, & honestatis. Iosep. in. i. cōtra Apionē,
πάλαι δὲ πάντων πρὸς παιδοποιῶν φιλοκαλῶν, καὶ φιλοκαλῶν τὸν νόμον, id est
honestatē colimus circa educationem liberorū. Greg. φιλόκαλον vocat
pauonē caudā suā expādētē. φιλοκαλία etiā Socrati obiecta est, quasi
παιδοποιῶν. φιλοκαλῶ iungitur interdū cū accusatiuo, & significat ele-
gantia ascisco, vel comminiscor. Strabo lib. vlt. de Alexand. loquens,
τῶν δὲ βασιλέων ἑκάστος, ὡς τῶν κοινῶν ἀναθήμασι προσεπιτελέει τὸν κόσμον,
ἐπὶ καὶ οἰκιστὴν ἰδίᾳ πρὸς ἐκδομῶν πρὸς τῶν ὑποχέοντες, addebat ad elegantiam or-
natus vrbis. φιλοπραγματῶν dicūtur ἀ Plutarcho homo cupidus lite-
rarū. φιλοδοξῶν, litigiorū amās. & φιλόδικος, homo cōtrouersus. ut Cice.
Cōtrouersus
ro gētē Siculā natura cōtrouersam dicit & acutā. hoc est omnia ad
cōtrouersiā reuocatē. cū apud eundē p Murena, ius cōtrouersum sit δὲ
ἐκφορῶντες καὶ ἐκφορῶντες. Thucyd. ποιῶντες δὲ τὰς κρίσεις φιλοδικῶν δόκουντες
ἐκφορῶντες τὸν φιλοπραγματῶν εἶναι. ut Demosth. καὶ πολλοὶ δὲ τὸν περὶ τῶν δόκουντες
ἐκφορῶντες καὶ ἐκφορῶντες πάλιν τὸν φιλοπραγματῶν δόκουντες τὸν τὸν
Cōtra μισόδικος, ὁ ἀπραγμῶν καὶ φιλοπραγμῶν, q negocia faceffere aliis nō solet,
μισόδικος
sibiq exhiberi metuit & egre fert. φιλοκρινῶ, libēter diiudico, libens
φιλοκρινῶ

aliena æstimo, & de iis iudiciū facio. Lucia. μηδὲ ὁμοῦ καθίσταται φιλο-
 κρινῆν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπούμνα, ὅθεν καὶ ἀφ' οὗτο καὶ δὴ
 ἔστιν. **Idem, Απεγνωσμένον ὑπὸ τῆν ἱατρῶν, ἐκ ἐξ βασιλῶν ὁρώντων, ἐδ' ἀκριβῶς**
φιλοκρινούτων τὰς νόσους. Gregor. de baptismo, καὶ φιλοκρίνει μοι τὰς ἀξίας
ἢ σε καθαιρόντων. καὶ κρίνει τοὺς κριτὰς δ' ἡγεῖται ἐν ἱατρείᾳ. id est καὶ πλὴν πρᾶ-
μόνας τὰς ἀξίας. φιλοσοφῆν est studere, & commentari. Isocrat. καὶ ἐν
ἀνδρόσοφῳ, οἱ μὲν γὰρ τὰ γενεὰ τῆν ἡμετέραν ἀναζητοῦντες, ἢ βίον ἢ αὐτῆν κατέτι-
ταν. οἱ δὲ, καὶ τοὺς κριτὰς ἐφιλοσοφῶσιν. Et iungitur interdum accusatiuo.
Idem in Panegy. πῶς ἔστι σκοπεῖν καὶ φιλοσοφῆν τῶν ἢ λόγον, id est æsti-
mare & inquirere, in eoq; commentari. Aristotel. in septimo Ethico-
rum, πρὶ δὲ ἐν ἡδονῇ ἢ λύπῃ διεκρίσσει, τῶ πλὴν καὶ φιλοσοφῶντος ἔστι.
φιλοσόφημα ὅθεν φιλοσόφημα, ὃ σκέμμα, ὃ φρόνημα, ὃ μάθημα, ὃ ἡθικὸν φιλοσόφημα. **vnde**
Ἀφιλοσόφητος, ἡμαθίας, literarum & philosophiæ expers. Χίων κλεινῶν, οὐδὲ
ἂν φιλοσοφῶν καὶ παντάπασιν ἡμῶντες, καὶ ἐν οὐδὲ ἕνα τὰς ἐπαχθείας
ἐπαινεῖται. φιλοσοφῆν etiam est occupatum esse, & circa aliquid in-
tentum, quasi munere suo fungentem. Iosephus in primo contra A-
pionem, ὅτι μὲν καὶ Αἰγυπτίους ἢ βαβυλωνίους ἐν μακροτάτων ἀνθρώπων, πλὴν
καὶ τὰς ἀναρχαφὰς ὑπὸ μέλαινα οἱ ἱερεῖς ἦσαν ἐγκρατεῖς, καὶ καὶ ταύτας ἐφιλο-
σόφοντο, ἔαυτον μοι δοκῶ. Lyf. πρὸς τὴν ἐσαγγελίαν, Δὲ γὰρ ὁ βασιλεὺς, πάντας τοὺς
ἔχοντάς τ' δυσπύχημα τοῦτο, καὶ τὸ φιλοσοφῆν, ὅπως ὡς ἀλυπτότατα με-
ταχειροῦν ὃ συμβεβηκὸς πάσῃ, id est indagare, excogitare, & commi-
nisci. Significat etiam disputare, & tractare aliquid. Gregor, οἱ καὶ
ἐαυτοὶ καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσοφῆσιν. Idem, ταῦτα καὶ δεῖν πεφιλοσοφῆσιν
ταυτῶν. Plutarch. in Cæsare, καὶ τὸ ἡμερολογεῖν διὰ τοῖς φιλοσοφῶντες χα-
ριέντως. id est ratione mathematica eleganter explicata. φιλοσοφῆν ἢ
καρπεῖν. Gregor. de diuīs martyribus, & innocenter uiuentibus,
τὰς δὲ παρ' ἡμῖν ἔθνη μάλιστα μυριάδας, καὶ ταῦτα, καὶ πύτων ἐν θανάσιώπρᾳ
φιλοσοφῶσιν. Idem, καὶ τὸ κλεινὸν πῶς ἡμετέρας, καὶ καὶ τὴν τυχῆν
λόγῳ φιλοσοφῶν, id est à lectione libri de anima impetu philosophico
factus. vel vi philosophici dogmatis expressus. Significat etiam ma-
gno studio contendere. Isocrat. in Panegy. τίς γὰρ ἢ τῆν δυνάμειν,
ἢ τῆν λέγειν ὑπὸ ἀμύνων, ἢ πρὸς καὶ φιλοσοφῶν, ἐκδομένῃ καὶ ἐν ἑαυτῷ
φιλοσοφία αἰ, καὶ τῇ αὐτῇ μνήμῃ ἐξ ἅπαντα τῇ χρονον καὶ ἀλλοτρίαν; **φιλοσοφία** ἀντὶ ἐν
 λογίας sæpe ponitur ab eodem. **vt in Euagora, πρὶ μοι γὰρ ἄλλων**
καὶ τῶν καὶ τῶν λέγειν καὶ τῶν οἱ καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες. Et in Bu-
sy. in principio, τοῖς ἐκ φιλοσοφίας καὶ μαθημάτων ἐκτελεσθῶν. quia φιλοσοφῆν
παράδειγμα significat & φιλοποιεῖν. vt ἐν τῇ καὶ ἐρῆνῃ, καὶ γὰρ αὐτοὶ περὶ ἡμῶν
καὶ τῶν μελετᾶν καὶ φιλοσοφῆν ἢ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνδοῖσιν, ἀλλ' ὅπως
φιλομαθεῖν ἀρεσκοντάς ὑμῖν λόγους ἐρῶσιν. **Quod etiam φιλομαθεῖν dicitur. Strabo de**
schola Tarfensi, διαφέρει δὲ τῶν, ὅτι οἱ φιλομαθεῖντες ὑπὸ ἰσχυροῖς πᾶν

πρὸς τοὺς ξένοις ἂν ἐπιδοκίμασι διάλειψαι. φιλοτεχνῆναι est de arte differere. Athen. φιλοτεχνῆναι
 de Antiocho Epiphane, εὐρίσκειν ὃν τῆς χρυσοχοείας εὐρεσιλογῶν, ὃ φιλοτεχνῶν
 πρὸς τοὺς πρὸς τοὺς. Est autem εὐρεσιλογεῖν, quod Cicerō verba fundere vo- εὐρεσιλογεῖν
 cat, & Plautus funditare. Et εὐρεσιλόγος, verborum inanīs funditator, εὐρεσιλογία
 & loquacitate præditus. Plautus, Næ ille ecastor verba foenerato fun Fūdere &
 dicit. Alibi, En monstrum mulieris, tantula tanta verba funditat. ἀντι funditare
 τῷ ἀντιμολογεῖν, ἀντιμολογεῖν, προσλαλεῖν. vel ad verbum, ἰδίᾳ δὲ περὶ τοῦ γυναικός, verba.
 τολυμῶν γὰρ τολυμῶντα ἐπαυτλῶν, vel πολυχοεῖν. Synes. τῆ φιλοσοφ. προσχρότατος δὲ ἐπαυτλῶν
 ἐστὶ πρὸς τὸν νεῖς διαλέγεσθαι. οἷος ἂν ἐντύχῃς, οἷον ἐκχέσῃς ἑνὶ πρὸς τῆς ἀσυνλογίᾳ
 συνλογισμῶν. καὶ μὴ ἀπομύλων ἐπαυτλῶν, ἢ λόγων, & cum id homines non
 possunt, disputationes fundunt. Et ἐπὶ πάντων, aquæ infusio in eū qui
 lauat, Galeno. κατὰ τῶν etiam est perfundere. Idem in quartodeci- κατὰ τῶν
 mo, ἐλάττω γυναικὶ ἀπὸ ἀρχῆς τῆς διαπραξίας εἰς ἑξῆς κατὰ τῶν δὲ περὶ τοῦ μόριον,
 id est perfundo & foueo. καὶ τὰ κατὰ τῶν μύλων, appellantur fomenta.
 Dioscor. τὸ δὲ ἀφέψημα, ἀντὶ κατὰ τῶν μύλων, κατὰ γὰρ τὰ τὰ τῶν, Si ossa
 fracta eorum decocto foueantur, celerius solidantur. φιλοτεχνῶντες etiam φιλότεχνος
 dicuntur qui opificiis student & artibus atq; artificiiis excolēdis. Athen.
 ποικίλοι γὰρ ἵστανται πρὸς τοὺς τυράννοις ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων ἢ τυρῆκων. Plut.
 in Demetr. εὐφυὴς γὰρ ὢν καὶ θεωρητικὸς, εἰς εἰς καὶ αἰσθητικὸς, εἰς εἰς ἀπολαύσεως εἰς
 καὶ τὸ φιλότεχνον. Idem, καὶ μέγας ἢ μέσος ἢ μικρός, ἢ περὶ τοῦ καὶ φιλοτέχνου
 ἢ ἐργῶν ἢ τοῦ διανοίας καὶ φρονήματος συνικφορόντων. hoc est cum artifi-
 cio singulari & artis præstantia. de nauigiis & machinis ab eo excogi- φιλοτεχνία
 tatis loquens. Et φιλοτεχνία, varietas artificii & præstantia. vt illud qd
 de Gorgia legitur, ὃ δὲ πρὸς τὴν ἐξήγησιν καὶ λέξεως σχηματισμοῖς πρὸς τοὺς ἰσοτέτοις,
 καὶ τῆ φιλοτεχνίας διαφέρεται. Philo de mundo, προσφιλοτεχνῶντες δὲ ἑνὶ πρὸς
 αἰσθητικὸν ἢ παραμυθιζόντων τὸν κόσμον εἶναι, καὶ τοῖς πρὸς κατὰ σκοπὸν λόγῳ χρῶνται,
 Quidam autem eorum, qui mundum æternum esse censent, insup hac
 artificiosa & ambitiosa disputatione vtuntur. Greg. πρὸς τὸ ἀγνῶσθαι
 ματ. πολλὰ ἂν ἔχων ἐκ τῆς ζώων ἰσορίας ἐπεῖν, τὰ μὲν ἡμῶν γνώριμα, τὰ δὲ
 τῆς ὀλίγου, ὅσα περὶ τὰς τῶν ζώων γνῶσεις ἢ φνῶσις ἐφιλοτεχνῶνται. Hoc au-
 tem vocabulum ὅλος cum permultis aliis vocibus componitur, e quib-
 us etiam verba ducuntur aliquando. vt φιλόμυθος φιλομυθῆναι. hoc est li- φιλομυθῆναι
 benter fabulari, fabularum studiosum esse. φιλοπαιδῆναι, τὸ ἡδέως ἐρωτᾶν φιλοπαιδῆναι
 καὶ παυσιάνειναι ἐπὶ τοῖς μανθάνειν. φιλόκοος, discendi cupidus. Plato. φιλό- φιλόκοος
 μαθῶν δὲ καὶ φιλόκοος, disciplinarum studiosus. Sic dicitur vt ἀνήκοος, ἢ περὶ
 κοος, ἐπὶ ἀνήκοος, πρὸς ἀνήκοος. ἀνήκοος ὁ μὴ ἀκούων καὶ ἀνυπόμυνος περὶ τῶν, qui nō no ἀνήκοος
 uir, qui ignorat. λέγεται ἀνήκοος καὶ ὁ μὴ φροντίζων τῶν, qui audire & auscul-
 tare roganti vel monenti non vult, datiuo iunctum, vt non auscultans παρήκοος
 monenti latine. παρήκοος etiam ὁ ἀπειθήναι ὁ παρὰ τὸν. ἱππῆκοος, ὁ ὑπὸ ἱππῆκοος
 κῶν καὶ ὑπαγόμυνος. ἐπὶ ἀνήκοος τόπος, ex quo exaudiri vox potest. Lucian. ἀπὶ ἀνήκοος.

δίκαιον. ὁ μὲν, ὃς διὰ τὴν ἀρετὴν ἐκείνην. Xenophon μεγαλογνώμονα ἰν-
 terpretatur, ὅς ἐστι δυνάστης τὰ μεγάλα τῇ γνώμῃ διαπελάττειν. μεγαλοπράμων, μεγαλοπρά-
 magnarum rerum inceptor & susceptor. Plutarch. in Demetrio, ὅς ἐστι μὲν
 ἀεὶ βιαστότατος ὢν, καὶ μεγαλοπράγμων ἐστὶ βασιλεύων, καὶ οὗ τυχὰς γέγονεν, αἱ καὶ
 τὰς φύσας μετρίως ἐξέλασσε. μεγαλεπύβολος, ὃς τὸ πρὸς τὸ μέγαν ἐπύβου-
 ρος. ὁ ἐπικειχόμενος ἐξ ἐργασίας, qui quod suscepit quamlibet magnum, λαῶ.
 ad exitum persequitur: ut ex iis liquere potest, quæ supra πρὸς τὸ ἐπύβου-
 λος dicta sunt. μεγαλέμυρος, magnarum rerum negociator. ἔμυρος, μεγαλέμυ-
 ρος ὁ πρᾶγμα τούτου, ὅθεν λογέμυρος, sophistæ epitheton. φιλογύνης καὶ φι-
 λογύναιος, mulierosus. Diciturq; etiam φιλογύνης ad differentiam τῶν φι-
 λογύναιος καὶ φιλοφρονέων, apud Athenæum. Plato, ὅσοι μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν φιλογύνης,
 τὸ κοινὸν τῶν μᾶλλον ἐστὶν, ὃ δὲ τότε ἀνδρόγαυον ἐκαλεῖτο, φιλογύναιος ἐστὶν. καὶ πολλοὶ τῶν
 μοιχῶν ἐκ τούτου τὴν γυναικαὶ μοιχότῃα αἰσχρολογεῖται. Contrā φίλανδρος γυνή & μοιχότῃα αἰ-
 Platone dicitur in Sympoſ. víroſa & impudica. Dicitur etiam & φί-
 λανδρος γυνή quæ marítí amore tenetur. & φίλανδρία, amor marítí. quod
 Plutarch. de Penelope in víta Homeri díxit. φιλόπῳχος, qui mēte pau-
 per est. Greg. τὸν πάντῃσι καὶ ἀμφοτέρω καὶ τῶν φιλοπῳχῶν καὶ φιλάδελφον
 φιλόξενον. & qui pauperum subleuator est. φιλόμυρος, qui Homeri ἱου-
 díosus est. φιλοπλάτων, qui Platonís, Athen. de Cassandro Rege Ma-
 cedoniæ díxit. φιλοπενθής, qui luctu indulget. Plutarch. τῶν φιλοπενθῶν
 ἀνδρῶν φιλοπενθῆσαι ἐστὶν. φιλοτραγῆμων Athenæo, qui bellariorum ap-
 petens est. φιλορχήμων, saltator. φιλέοργος, qui dies festos amat. Greg.
 ἀλλὰ τί τούτων ἡμῶν; τάχ' ἐπὶ ἑστὶν ἡμεῖς τῶν ἀγῶν φιλοεργῶν καὶ διομοτέρων, κέντε-
 τὸν πᾶσι καὶ τῶν νόμων, τὰ φιλίᾳ ἐστὶν ἡμῶν φιλοσοφία. φιλόκοινος, commu-
 nítatis amans. ut φιλόκοινον ξῶλον ὁ ἀνδρῶν ποιεῖ. φιλόμωμος & φιλότονος, re-
 prehensor, cauillator Platonί. φιλοτάριχος Athenæo, qui falsamento
 rum auíduſ est quasi falsamentariús. φιλοσκώμμων ἰδὲν qui φιλό-
 σκώπῃς, ὁ φιλολόγιστος, ὁ χαλκαστικός, καὶ τῶν τωθασικός. καὶ φιλοσκωπῆς ῥήμα. φιλοτάριχος.
 Athen. lib. xiiii. οὐκ ἠπόρεα δὲ ἡμῶν τὸ συμπόσιον ἐστὶν τῶν φιλοσκωπῶντων. φιλοσκωπῆς.
 Idem, φιλοσκώπῃς μέλλων ὅτι τὸ δημῶς σφάττειν, ἐπεὶ ἐφ' ἡμέραν ὥσπερ τὸ
 κύνεον ἄλλοις ἀφαιρῶν. ἐπιτρεφάντος δὲ ἐκείνου, ἐσκώπευ. φιλάρχαιος, antiquariús. φιλάρχαιος.
 φιλαδύλαιος, fauens nomíní Athenienſi. φιλεγκλήμων, delator, quadru-
 plator. qui etiam συκαστής dictus est. φιλαίματος, sanguinariús, epíthe-
 tum Martís Libaní. φιλαδῆμων, cognitionís & sciētíæ cupidus, quæ
 φιλεπιστήμων, homínis est epítetum apud Strabonem in primo, τὸ
 τὸ δὲ αὐτό ἐστὶ καὶ τὸ πρῶτον φιλαδῆμονα, ὅταν δὲ προσῇ καὶ τὸ
 παρῶν, τένει τὸν ἡδονῶν, ἢ πρὸς τὸ μανθάνειν ἐλπίσιν. φιλεγκλήμων, qui lau-
 díbus delectatur. φιλαρχία, cupiditas imperandí. φίλαυτος, nímium
 de se méritus. ἡ φίλαυτία duplex. ἢ μὲν, ἐπαινεμένη. ἢ δὲ, τεγομένη. Arí-
 stotel. in nono Ethic. φιλαναλωτής, dispendiosus, sumptuosus. opponί
 φιλαναλωτής

vocat oculos excæcatos. Ἀμβλυώτης tamen in verbo fere dicitur. *Lu* Ἀμβλυώτης
cian. ὄντω καὶ γὰρ σοὶ Ἀμβλυώτης πρὸς δὲ φῶς, cæcutio, ὁ βαρύνωμαι τὰς ὀφθαλ-
 μούς. Ἀμβλυώτης *vt* τυφλώτης πρὸς δὲ ὁσός. *Plato* libro sexto de *Repu*. ὀφθαλ-
 μοὶ ἢ ὁ δὲ ἐγὼ, οἶδ' ὅτε ὅταν μὴ κέῃ ἐπὶ ἐκφύα ἕως αὐτὸς ἔπειθ' ὥρ' ἄρ' τὰς ῥόας τὸ ἡμῶν
 φῶς ἐπέχῃ, Ἀμβλυώτης τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν, caligant. *Herodia*.
 ὁ δὲ πλανήτης τυφλώτης τῇ ἐπιθυμίᾳ, δίδωσιν αὐτῷ τὸ γράμμα τῆς, excæcatus
 & nihil cernens. Ἀμβλωῶ etiam dicitur, δὲ Ἀμβλωῶτε καὶ Ἀμβλωώθηοντα, Ἀμβλωῶ *ἢ*
πρὸς. *Theophr*. in quarto, ἔνια δὲ ὁ ἐργάσαντα νοσῇ, καθάπερ ἡ ἄμπελος, ἡμῶν
 βλωῶται γὰρ δι' ὀφθαλμοὶ φθί πρῶτοτόμος. ἀντὶ τοῦ Ἀμβλωῶνται, τυφλωῶν. Ἀμ-
 βλωῶ alioquin & ἐξαμωῶ (qđ & Ἀμβλίσκηρ dicitur, *vt* ἀναλωῶ & ἀνα-
 λίσκηρ) significat abortum parere. *Plato* in *Theeteto*, ἡμῶν δὲ
 κατὰ φρονήσαντες ἢ αὐτοὶ ὑπὸ ἄλλῃ παθόντες, ἀπὸ λῶν πρῶταί τερον τοῦ δέοντος, ἀπὸ
 θύνης δὲ τὰ πλοῖα δὲ ἡμῶν βλωῶται διὰ πρὸς αὐτὴν σωσσίαν, ὁ τὰ ὑπὸ ἡμῶν
 τα, κακῶς τρέφοντες, ἀπώλεσαν. *Idem*, καὶ μὴν διδῶσαι γὰρ μαῖαι φαρμάκια,
 καὶ ἐπὶ δὲ βλωῶται ἐγέρῃ τε τὰς ὠδύνας, ὁ μαλθακώτερας ὥρ' ἄρ' βλωῶνται
 πρὸς, ὁ τίκτηρ δὲ δὴ τὰς δυσονόχους, καὶ ἐὰν νεορὸν ὅρ' ὁ δὲ Ἀμβλίσκηρ, Ἀμβλίσκηρ
 σιν. Ἀμβλωσις apud *Theophr*. morbus est, id est excæcatio oculorū in Ἀμβλωσις
 vitibus. quod vocabulum etiam ἐπὶ γυναικῶν dicitur Ἀμβλωσκισσῶν. Ἀμ-
 βλωῶν præter nota significata, tardare, et impetum frangere et retun-
 dere significat. *Plutarch*. in *Cæsare de Bruto*, τῶν μὲν δὲ αὐτοῦ ὁρμηθέν-
 τα πρὸς κατέλυσιν τῆς μοναρχίας, ἡμῶν βλωῶν αὐτοὶ καὶ ἄλλοις ἡμῶν καὶ χάριτες. *Et ali-*
bi sæpe itidē vsus est. *Ἀντωπῆν*, obtueri. *Dionys*. de cœlesti hierarch. *Ἀντωπῆν*
 ἔξῃς δὲ τὰς δὲ φθί θεογμεσίας ἐκπῆθσιν μὴ, καὶ μοι μὴ δὲ ἀτέλεις ὁ ἐπὶ τῶν θεῶν
 ἵπτω καὶ γὰρ ἔπε τὰς ἡλιουδύκτους ἀνταῖς ἀντωπῆν ἀκίνητοιο. κατῶν, *vt* ἡμῶν
 βλωῶν. in *Hippiat*. ὀφθαλμοὺς δὲ ἔχουσιν ὑπερδυνότας καὶ κατῶν. *Et ali-*
bi, κατῶν δὲ γίνεται καὶ λευπημύθ. id est capite in terram demisso,
 hoc est κατῶν βλεψ. *Vnde* κατῶν βλεψ. *Aristotel* in octauo de histor. ani-
 mal. de morbis equorum loquens, τότε νυμφίον κατέμεινον, ὃν ὁ συμβαίνει
 κατέχεσθαι ὅταν ἀντὶ ἕως, καὶ κατῶν βλεψ. ὅταν δὲ ἀναβῇ ἕως, τρῆχάρι. id est κατῶν
 βλεψ. *vt paulo post*, κατῶν δὲ ἀπὸ κατῶν λυτήσῃ κατῶν βλεψ. autem ἀπὸ τοῦ κατῶν βλεψ.
 βέλεμμαι παρὰ κημύς formatur. *vt* βέλεψ ἀπὸ τοῦ κλέψω, κέκλαμμαι. ὁ βέλεψ.
 κότρη ἀπὸ τοῦ τέτρημμαι, *vt* inquit *Eustath*. Est autem οἰκότρη, verna & οἰκότρη.
 seruus domi natus, ὁ ἀπὸ γονέων δὲ ἄλλῃ, *vt* alii dicunt, vel potius ὁ δικο-
 γής. in hoc διαφέρω τὸ δικογής. Dicitur & οἰκοτρίβης, & οἰκότρηβ. κα-
 τῶν βλεψ. autem etiam τὸ κατῶν βλεψ. dicitur, *vt* inquit *Eustath*. *Plutarch*. *Ἀν-*
τιγονορ δὲ τὸν βασιλέα πυνόμεινον πλὴν τοῦ ὑπὸ πλὴν πλὴν ὃν πρὸς ἀτάξια, μικρόν ἐπὶ κατῶν
 χόντα, καὶ κατῶν βλεψ. πρὸς ἀπῆρ, hoc est mœsto vultu & demisso cogi-
 tantem. *Et* κατῶν βλεψ. tristitia cū vultus demissione. *Et* κατῶν βλεψ. *Ἀρι-*
stotel. de equibus equientibus in sexto de histor. animal. Ἀ, μὲν οὖν
 ἵπποι, ὅταν ἀπὸ κέρωνται, ἀπὸ πᾶνται φθί ὁρμητὴ μᾶλλον, καὶ γίνονται κατῶν βλεψ.

Verum illud Aristotelis in loco supra citato, ὃν δὲ συμβαίνει κατέχειν αὐτὸν, κατέχομαι, ὅταν ἐκλῇ τις, videndum est quid significet. κατέχομαι, τὸ εἶδος αὐτοῦ. Plato in Ione, πάντες γὰρ οἱ περὶ τὴν ἐπὶ πικταί δι' ἀγαθοῖ, ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἐνδεεῖς ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλά λέγουσι πημάτων. Idem, οἱ δὲ πικται εἰδὲν ἄλλο ἢ ἐμμελεῖς εἶσι τὴν δωρ, κατεχόμενοι δὲ ὅτι ἐν ἑκάστῳ κατέχεται. Quid sit autem, ipse alibi his verbis docet, καὶ ὁ μὲν τὴν πικτήν δὲ ἄλλης μεσσης, ὁ δὲ δὲ ἄλλης δὲ κρηται· ὀνομάζονται δὲ αὐτὴ κατέχεται. δὲ δὲ δὲ πικταί σιόν, ἔχεται γάρ. Et paulo post, καὶ ἐνθεσάζουσιν οἱ μὲν δὲ ὀρφείας, οἱ δὲ ἐκ μέσσαις, οἱ δὲ πολλοὶ δὲ Ὀμήρου κατέχονται περὶ ἔχοντα. ὧρ σὺ δὲ ἴωρ ἕξ ἂν καὶ τέχνῃ δὲ Ὀμήρου. Et rursus, ἐπεὶ δ' αὖρ δὲ τότῳ τοῦ πικτω φθιγγεται τις μέλει, ὅπως ἐργασθῆται, καὶ ὁρμαίνεται σὺ δὲ ψυχῇ, καὶ διαφέρει ὁ δὲ λέγας. Ἐ γὰρ τέχνῃ ἐλπίς ἐστι πρὶς Ὀμήρου λέγας, ἀλλὰ θάνατος μοῖρα καὶ κατακλιθή. Xenoph. in Sympof. ἐπει-
τα τὴν ὀρώντων εἰδὲς ἐκ ἐπαρχίας τὴν ψυχῇ ὑπὲρ ἐκάνου· οἱ μὲν γὰρ σωπηγοτέρους ἐγίνοντο, οἱ δὲ καὶ ἐγκυματίζοντο πως· πάντες μὲν οὖν οἱ ἐκ θεῶν τοῦ κατεχόμενοι, δεξιόθεν τοῦ δοκοῦσιν ἂναι. Deinde subdit, οἱ δὲ ὑπὸ σφόδρον ἐρωτῶντες, τά τε ὅμματα φιλοφρονησέως ἔχουσι, καὶ τὴν φωνὴν προσώτερην προαύτῃ. Inde κα-
τοχή, huiusmodi affectio animi. Dionys. πρὶς φωτὸς καὶ καλῶ, καὶ ἐρωτῶντες, Διὸ καὶ παύλας ὁ μέγας ὡς κατοχὴ τοῦ θεοῦ ἐρωτῶντες γενομένους, Ὁ φησὶ ἐκκαλέσας αὐτοὺς δυνάμει μεταληφών, ἐνδεῶς σώματι, ζῷ ἐγὼ φησιν ἐκ ἐλπίς, ᾗ δὲ ὡς ἐμοὶ χρεῖος, ὥς ἀληθῆς ἐρασὶς καὶ δὲ ἐπισκευῶν. Inde κατόχιμοι dicti οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ ἐξε-
σηκούτες. vel ὑπὸ τὴν δαμόνων κρατύνουσι. hoc est fanatici, quos prisci θεοφορέμους vocabant, hoc est ἐνθεσίωντας. Plutarch. ἐκ θεῶν κάτοχος dixit, ἀντί τοῦ κατεχόμενος καὶ εἵθεός. Alibi κάτοχος τὸν μικμονικὸν vocavit, hoc est eorum quem apprehendit tenacem. Est etiam κατοχή, orbus veterno sus. Galen. lib. xiii. καρῶσαι γὰρ καὶ νερκῶσαι τὸ ἡγεμονικόν, ἐμφύχοντα δὲ λογιστὴν τὸν ὑπὲρ βδυσσασμένων ἐγκαταλοποιεῖν δὲ τὴν ἐναντίων παθῶν, ἐπιτηδεύειν καὶ θυμῶν προσήκει τὸ πάθος τοῦ λυπώμενος χυμῶ. ὅστις ἀνθ' ἑαυτοῦ τοῦ σθένος, καὶ ταφοράς βαδίσας ἐργάζεται, ἃς ὀνομάζονται ἐμπληξίας καὶ πάθος καὶ κατοχάς. In libro πρὶς ὄρων, κάτοχος εἶναι ἀναιδήσια τυχεῖς μετὰ πίστεως τοῦ παντός σώματος. Cuius tres species, ὑπνώδεις, ἐργασθῶντες, καὶ φρενιζόντες. Apud Paulū Aeginetam caput est πρὶς κατόχου ἡρώων ἐργασθῶντες κόματες. quod, ut ipse inquit, γίνεται καθόλου μὲν χολώδεις κατακραυῶντες χυμῶ. φρενιζόντες γὰρ οἱ ποιῶντες ἀγρυπνιαῖες. τοῦ δὲ ἂν φλεγματοδῶντες, κοματοδῶντες αὐτοὺς καταφέρονται. οἱ δὲ παλαιότεροι τοῦ γαλήνης κάτοχος ἔστω προσκηρόβολος. κατὰ δὲ καὶ κατέλυναν δὲ πάθος, οἱ νέοι. Verum ἀπὸ φησὶ κατακλιθή, qua dictione vsus est Plato loco su-
pra citato, fit κατακλιθή, ἀντί τῷ ἀλωτῶν. Aristotel. libro decimo Ethicorum, νῦν δὲ φαίνονται οἱ λόγοι προστρέψαι μὲν καὶ προσμεσσεῖν τὴν νέων τῶν ἐλευθερίων ἰσχύν, εἰδὲς περὶ ὁμηρίας, καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον, πρῶτον ἀν' ἀκακίαν καὶ ἐκ φησὶ ἀρετῶν δὲ πρῶτον ἀδυνατείαν πρὸς τὴν καλοκαγαλίαν προστρέψαι. Idem in secundo Politic. ἢ γὰρ πρὸς τὴν ἀρετήν ὁμιλίαν, ἢ πρὸς τὴν

γυναικῶν φανόντων κατὰ κῶχίμοι πάντες δὲ τοῖς τοῖς κατέχω etiam incumbo si-
 gnificat, & decumbo, & fido. hoc est ἐπιδράω, ἐπίσταμαι. Theophr. in pri-
 mo de Causis, ὅν μὲν ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ μὲν ῥόνω ἐστίν, ὅτε ἡγεῖσθαι συμβαίνει, ὅταν
 ἐκ μὲν βροχῆ κατὰ χῶσιν, ἢ ἄλλῃ ὡς ἰδιότης ἡ γῆ πρὸς τὸν αἶρα ὅτι γῆ. Et in sexto,
 καὶ γὰρ δὲ πρὸς πλῆθος ἴσιν λεγόμενον, ὡς ὅτε ἀν κατέχῃ, πρὸς τὸν τόπον δῶδν, Τηλικῶ
 τὸν ὅσον. ποιεῖ δὲ καὶ ἀντιπλῆθος, ἀλλὰ καὶ ἡ συμβεβηκός ἐφύνα γὰρ ὅτε ἀν ἐπιδράω, vbi
 cumq; enim infederit, pluvia statim sequitur. Hoc enim ἐφύνα significat, ἐφύνα.
 cat, quasi superpluere. Theophr. χεῖρισον δὲ αἶρ ἀπανδρῶσιν ἐφύνα, καθάπερ
 ἐλαία καὶ ἀμπέλφ. Similis est significatio in ἐπινίφω. Idē in quinto de Cau-
 sis, ὅσας δὲ γίνεται, ὅταν ἐπινίφῃ καὶ τὴν ἀπάνδρῶσιν, cū niue opprimitur de-
 florescens. In loco igitur Aristotelis supra dicto. συμβαίνει κατέχῃ, hoc est κα-
 ταφέρει καὶ οἰονεῖ κατὰ δὲ. Ἀπὸ τῶ βαίνω, ἀεροβατῶ, σκλωβατῶ, ὄνοβατῶ, τὰ ἀπὸ τῶ βαί-
 νω. Aristoph. νεφελ. ἀεροβατῶ, καὶ πρὸς φρονῶ τὸ ἥλιον. ἀντὶ τῶ ἐπιβαίνω τῶ
 ἀέρι, καὶ βέβηκα ἐν τῶ ἀέρι. σκλωβατῶ, peruulgo, traduco, omnium ocu-
 lis expono. Heraclitus ad Hermodorum, ὅν ἀφαιρέσει καὶ πλῆθος καὶ
 λαῖα διεί, ἀλλὰ καὶ μάλλον δίδωσι πονηροῖς, ἵπ ἐχόντες διὰ ὅν ἀμαρτάνοντες ἐλεγχθῆ-
 σονται, καὶ πρὸς αἰσάροντες σκλωβατῶσιν αὐτῶν πλῆθος μοχθηρίαν, & suam ipsi fla-
 gitiosam vitam infament & insigniāt. Qui enim in scenam prodeūt,
 omnibus notī sunt. Tractum ab antiquae comœdiæ licetia, quæ flagi-
 tia priuata sic traducebat. hoc est ἐθεάτη, ζῆν, πρὸς ἐργαζομένη. est autem verbū
 actiuum vt ὄνοβατῶ. Inter epistolas Alciphronis, Glycera ad Menan-
 drum comicum ita scribit, postq̃ expetitus & accersitus a Ptolemæo
 fuit, πάντα μετέωρα καὶ ὅτι βυλόμυα ἰδῆν μένωνδρον, καὶ ἀκῶσαι φιλαργύρων,
 καὶ ἐρώντων, ὅ δασιδυμόνων, καὶ πατέρων, καὶ υἱῶν, καὶ δραπεόντων, ὅ παντὶς ἐν σκηνῇ
 ὀνοβατῶν, & omnis personæ in proscœnium prodire in comœdia so-
 litæ. ὄνοβατῆν est asinos admittere. Xenoph. πρὸς ἵππων, ἅι δὲ ἀγλαῖαι ὄνοβατῆν.
 καὶ ἵππων ἐχ δμοίως ὑπομνήσθαι τὰς ὄντας ὡς ἀν κομῶσι. ὅ ἐνεκα καὶ ἀποκεί-
 ρασιν πρὸς πλῆθος ὀχέων τὰς ἵππους ἀπαντες οἱ ὄνοβατῶντες. Vt autē εὐλοπεχνῆν δι-
 cunt, cuius supra mentio facta est: ita κακοπεχνῆν, ὀμοπεχνῆν, χαροπεχνῆν,
 & si qua sunt similia. Hippocr. Διαμαγνῆν, ὅ μὲν ἰδιώτης ὀφείτῃ βασιλείας.
 ὅ δὲ πολιτὸς ὀφείτῃ τὸν χαροπεχνέοντα ὡς ἀκίνδυνον μακαρίζει. Et χαροπεχνία, ars
 quæ manus artificium poscit. Plato, μεσοικῆς ἐστὶ περὶ ἡμῶν μάθησις, καὶ ὅλως τῆ
 πρὸς χαροπεχνίαν ἐπιστημῶν. ματαιοπεχνῶ, vt ματαιοποιῶ. ματαιοπεχνία est inana
 nis & superuacua artis imitatio, quæ nihil nec boni nec mali affert, sed
 inanem tantum laborem. Qualis fuit eius, qui ciceris grana ex spatio
 satis longo in acum sine frustratione iaciendo infigebat. ματαιοποιία, ματαιοποιία
 à Plutarcho dicit de philosophis argutis & sophisticis. & ματαιοπονῆν.
 frustra conari & nihil proficere. κακοπεχνία, ad perniciem hominum
 inuenta est. Demosth. κατὰ σιφάν, κακοπεχνῶν δὲ φαίνεται πρὸς τὰς διαθήκας, κακοπεχνῶ.

ἡ δ' ἡμετέρα βαλβισσιντα ὑπὸ τῆς διατριτάριας ἰατρίας. hoc est τῆς τριτάτης
ἡμετέρας ἐπιτασσόντων. vt idem, ἢ μὴ πρῶτη τροφοία διὰ τὴν πρῶτην διατριτάριαν, αἱ δ'
ἄλλαι πρὸς μίαν. Est autē διατριτάρια ὁ διὰ τρίτης προγευσμός, tertio quoque die
repetens. Dicitur etiam λιμαγχονίῃ, quasi dicas angina inediae suffocare. λιμαγχονίῃ
care. Vnde de Mida legimus, ὁ δὲ τυχὼν φθί διχῆς, λιμαγχονίῃς ἀπέθανε.

Ἀπὸ τοῦ ὀλίγου. ὀλιγοπότης. Plut. in Apophth. ἐρωτώμενος δὲ διὰ τίνα ὀλιγοπότης
αἰτίαν ὀλιγοπότης οἱ σπαρτιάται, ἔφη, ἵνα μὴ ἄλλοι ὑπὲρ ἡμῶν βυλόντων. Aristotel.
in tertio de partibus, διὰ τὸ ὅτι πνέοντα σωματὶ ἐναι καὶ ὀλιγοπότης. loquēs
πρὸς τῆς ὠτοκόων περὶ πόδων. Et ὀλιγόπότης, parum bibens. Apud eundem
dem τὰ ὀλιγόπότης τοῖς διψήλοισι opponuntur. ὀλιγομαθής etiam vt πλυν-
μαθής. ὀλιγωνδρῆς opponitur τῷ δυνάμει. de quo ante diximus. Thucyd.
πολλοὶ γὰρ φθερομύλων ἐν τῇ ναυαγίᾳ τῆς σκαφῶν ἀπικοσμήσαν, οὓς ἐς
τὸ ναυαγίῳ ὀλιγωνδρῶν κατέταξαν. Plut. ἀνεπλήρωσε δὲ τὴν βυλὴν ὀλιγωνδρῶν,
ad paucos viros redactā. Sic ὀλιγωνθρωπία, vt ὀλιγωνδρία. Xenoph. ὀλι-
γωνθρωπία γὰρ ἐν τῷ ἄσφ γέρονι. ὀλιγυμῶς, q. nō multo sanguine abūdat. πία.

Et ὀλιγαμία. ὀλιγοχρῆς, vt πολυχρῆς. & ὀλιγόχρος ὁ ὀλιγόχρος. Theophr. ὀλιγαμία.
in.iiii. de Causis, διὸ ὅτι πυροὶ κριθῶν ὁπίσθιοι, καὶ ὀλιγοχρῆς, minus fertiles. ὀλιγοχρῆς.
Et in tertio de plantis, ἔισι δὲ ὁ δίκυνοι ἄνθρα σῆρι, οἱ πρὸς καὶ ἐκ φθι σικελίας ἐκο-
μίθησαν ἀπὸ Ἀχαιῶν. ὀλιγόχροι δὲ ὁ ὀλιγόχροι καὶ κῆφοι. Aristotel. in tertio de
gener. animal. ἐπεὶ οὗτοι ὁ δὲ τῆς πρῶτης φύσεως, ὁ δὲ τῆς ἀνέμας γίνεσθαι ἐκ πρῆτῶν
σεως, ὁ δὲ ὡσαύτως ὁ φύσις ἐπὶ ἀμφοτέρω πολυχρῆς. Et in quarto, ἢ δὲ φύσις ὁ δὲ
ναταὶ πολυχρῆς ὅπως, ὥστε ἐπαμφοτέρω. Inde πολύχρος, varius & multi-
plex, multifarius, numerosus, foecundus, copiose fundens. Theophr. in πολύχρος
primo, ὅλως δὲ πολύχρος τῆς φυτῆς καὶ ποικίλον, καὶ χαλεπὸν ἐπὶ καθόλου.

Aristotel. in secundo de partibus, τὰ δὲ πρὸς τῷ ἔξῃ αἰσθησιν ἔχοντα, πολυ-
μορφότερα ἔχῃ τὴν ἰδέαν, καὶ τῶν ἑτέρων ἑτέρων μάλλον καὶ πολυχρῆς. Simi-
liter πεντηκοντάχρος, καὶ ἑκατοντάχρος. Theophr. in octauo πρὸς φυτῶν, ἐν βαθυ-
λῶνι δὲ ἀπὸ καὶ ὡσαύτως πεταμένως ἐπικέρσσι μὴ δὲ, δὲ τῆς τὰ πρὸς αἰσθησιν, χρῆς
ἔτι γὰρ φνὶ τὸν κανλόν, ὁ δὲ μὴ, φυλλομανῆς. γίνεται δὲ μὴ καλῶς ἐργασα-
μένους πεντηκοντάχρος. τῶν δὲ ἐπιμελῶς ἑκατοντάχρος. ἐπικέρσσι & ἐπινέμεν signi-
ficant attondere & depascere segetes in foliosam materiā eluxuriātes. ἐπικέρσσι.

Plinius lib. duodeuicesimo, Sic quoque quinquagesimo cū fœnore mes-
ses reddit hilaritas soli, verū diligētioribus cū ceterisimo. οἶνοχορῆς, est οἶνοχορῆς
vinū fūdere cōiuiis & mīscere. qđ munus est eorū, q. a cyathis vocāt:
& accusatiō iūgit hoc verbū, vt actiuū. vt Odyss. tertio, οἶνον εὐνοιο-
χούνης. Athen. li. iiii. ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει ὅταν δωχυνῶν ἐν τῷ ἑξακλῆς ἰδῶν,
δὲ πνίξοντες τῇ καὶ καὶ θειάμεθοντες, οἶνοχορῆς μὴ οἶνομελι, τὰ δὲ ἐρώματα ἄρτοι
μεγάλοι. id est cōiuiis fundit cœnomeli. Ipsi etiā cōiuiε οἶνοχορῆς dicūt. οἶνοχορῆς.
Greg. de Ganymede loquēs & raptu ei, ἵμ ὡς ἡδίστα συμποσιάζοιμι δι θεοί,
τῶν Διὸς οἶνοχορῆς παῖδες. οἶνοχορῆς, miserabilia verba fundere, vt rei οἶνοχορῆς

Az íí

per quas fructuū nouorum eduntur & promuntur scaturigines nouo vere. quēadmodū & fructus nuptarū suo vere editur, cum lanugo & pubes erumpit & efflorescit. *νυμφαι* ob id dictæ αἱ νύμφες ἢ ἀμαδρυάδες ἢ ὀρεσιάδες ἢ λυμωιάδες. hæc dictæ sunt Liberi patris nutrices, vt inq̃t Athe-
 neus lib. xi. quia vīna diluta crescūt, Διότῃ ὀνομαδρύαι τὰς πηγὰς νύμφας
 ἢ θηλάας ἢ Διονύσας, ὅτι τὸ ὄνομα ἀνέσταν δὲ ὕδωρ κικραμύνομ· vel, vt inquit Theo-
 phr. ὅτι αἱ νύμφαι τῶ Διονύσας τροφοὶ κατ' ἐλπίδα. hoc est quia vītes aqua
 vberiores fiūt. Ἐν δὲ αἱ ἀμπελοὶ πμνόμεναι πλεῖστον δὲ ὕγρὸν χέουσι ἢ διακρύβουσι.
 προμνήστρια· προμνήστρια, vt dixi, ἢ νυμφαγωγὸς dicitur, quam Xenophon προμνηστρίδα
 προμνηστρίς· vocat. Lucian. in iudicio dearum, καὶ πρότερον ἐραδιῆς ὃ πάρι, πρὶν ἐμὲ πλὴν
 προμνῶμαι· προμνήστριαν ἢ νυμφαγωγὸν ἀμέταδ' τῆ κρίσεως. Verba sunt Veneris. Et προ-
 μνῶδ' ἔφημα, δὲ προξενεῖν ἢ μνησθῆναι. hoc est alicui stipulari, & pro alio am-
 bire, & ei cōciliare. Plut. in Lucul. προμνῶμι· αὐτῷ κίλικίαν. προμνῶδ' ἔ-
 etiam est pronubæ officio fūgi, & nuptiarū cōglutinatricis, id est συν-
 αρμοστικής· ἢ γάμου. Et ars ipsa προμνηστική dicitur, quasi cōciliatrix, ars cō-
 ciliandi & copulandi. Plato in Theæteto, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀδμόντην ἢ ἀπχνορ
 σωμαγωγὴν ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, ἢ δὲ προαγωγὴν ὀνόμα, φθύγασιν ἢ πλὴν προμνηστικῶν
 ἅπερ σωμαὶ ἔσονται αἱ μάταια, φοβέμεναι μὴ ἐς ἐκένιν τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην ἐμπίσωσιν.
 ἐπεὶ ταῦτα ὄντως μάταια περὶ προσήκει προμνήσασθαι ὁρθῶς. Idē, ἄρα οὖν ἢ τόδε αὐτῷ ἦδ' ἔ-
 σονται ὅτι ἢ προμνήστρια ἔσονται δι' ὅτ' αὐτοὶ, ὡς πάνσοφοι ἔσονται πρὶν ἢ γινῶναι, πρὶν ἢ γινῶναι
 ἀνδρὶ σωθῆσαν, ὡς ἀρίστες παῖδας τίκτεται; Paulopost translatiua significatio-
 ne vsus est. hoc est pro conciliare, σωμαίσαναι, προξενεῖν, ἐνίοτε δὲ (inquit) ὃ
 θεαίτητε, οἱ ἂν μοι μὴ δόξωσι πως ἐγκύμονες εἶναι, γινέσθαι ὅτι ἔσθ' ἐμὲ δέονται, πάν-
 ὁν μὲν ὡς προμνῶμαι. ἢ σὺν θεῷ ἐπείρ, πάν-
 ὁν ἰκανῶς τοπάξω. οἱ ἂν συγγενόμενοι ὄναι
 τῶν πολλῶν μὲν δὲ δὲ ἐδωκα προδίκω. πολλοὶ δὲ ἄλλοι σοφοὶς τε καὶ θεωρητοῖς ἀν-
 δράσι. Omnis aut illius dialogi oratio ita concepta est, vt ducta trās-
 latio sit a fœminis p̃gnantibus. perhibet enim se Socrates μαίας ὕμν ἢ
 μαιδυλικὸν ἄνδρα. Xenoph. ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας, μετὰ μὲν ἐλπιείας
 τὰς ἀθὰ διαγνέλλουσας, δεινὰς εἶναι σανάγην ἀνθρώπου εἰς ἐλπίαν, φθόρον μὲν δὲ ἐκ ὧν
 λήρ ἐπαυδῶν. τὸς γὰρ ἐξαπατηθέντας ἅμα μῖσθ' ἀλλήλους τε ἢ πλὴν προμνηστικῶν.
 προμνησθῶμαι· προμνησθῶμαι etiam ἀντὶ τῶ προμνῶμαι dicitur. Alciph. καὶ μετὰ θεῶν
 μα· λης ἢ κακίς· ἀπλημνὸς Σέξογυλίωνος, ὅς ταύτῃ αὐτῷ προμνησθῶν τὴν ἐρωμνίαν,
 ἐμοὶ δὲ προσκρῶναι κραυπαλῶ. id est q̃ ei hāc amicā cōciliauit. Lucia. πλὴν ἦγε
 ἀκῶν ἢ ἄλλως γαμήλιόν ἐστι τῇ ἀλυσθῆα δειφάνη ἐχούσῃ, προμνησθῶν μὲν τῇ Δετίωνι
 τὴν ἢ προξενίδος θυγατέρα. Qd̃ ideo dixit, q̃a Proxenides artē pictoris admī-
 νησθῶ & ratus q̃ nuptias Alexādrī p̃ixerat, generū sibi eū asciuit ultro. μνησθῶ
 μνησθῶμαι· etiam & μνησθῶμαι dicitur. sed ille qui alteri stipulatur, passiuā voce
 μνησθῶν proprie dicitur, vt quidam tradūt: quod confirmare nolim. Isocrat. ἐλκενέτω
 αὐτὸς μνησθῶναι κόρην πλὴν Διὸς καὶ Δήμητρός. id est
 vxorem poscere. Synes. νόμος· ἀνατένεται πρὸς ἃ ἢ χαλεπὰ τοῖς μνησθῶσι

πλὴν ὅτι ἐντοκῶς ἀρχῶν. Idem in epístola commendatitia, μνησθῆσορ αὐτῶν
 ἐλπίαν ἀνδρὲς λαχόντων ἄρχων ἐθνῶν. Idem, ἵνα τοῖς ἀρχαῖς τῶν στρατιωμάτων ἄδ-
 κα κέρδη μνησθῶσιν. vt sint interpretes & προσκινῶνται τῶν ἀδίκων κερδῶν, vt cō-
 parent, concilientq. Iulian. August. ἔμοι καὶ γράμμα παρὰ σοὶ μικρὸν ἀρκῶ
 μεγάλης ἡδονῆς πρόσφασιν μνησθῆσαι. Idem alibi, ἐπεὶ αὐτὸς ἡμῖν τῷ μέλει δὲ ἐν-
 δόσιμον μνησθῆς, καὶ οἷον ἔρμῃ ῥάβδῳ κινῆς. quem locum mox interpre-
 tabimur. Plutarch. voce πασίου vsus est in amatoriis narrationibus,
 πασιῶν πατήρ ἢ καλλιγόνος, κάλλος τε καὶ σωφροσύνη διαφύσσουσιν ταύτῃ ἐμνησθῶν
 τῶν παλαιῶν τριάκοντα ὀδοκιμώτατοι ἐν βοιωτίᾳ, huius proci erant. Idem in Ce-
 sare, μνησθῶμεν ἄρχων ἐκόντων, Affectans gratiam omnium, cupiens
 omnium emereri gratiam dominando. Idem, μνησθῶμεν αὐτῶν μοναρχί-
 ας, Dominationē sibi affectans. μνημαὶ eadem habet significatio μνημαὶ
 nes. Herodian. παιδείας καὶ αἰδίου μνημῶν, Glorię & famę eruditio-
 nis cupidī. Idem, ὅτι μὴ αὐτὸς ἐπὶ ἐπιβουλῇ μνησθῶν πλὴν ἀρχῶν, ἀλλὰ καλῶς
 καὶ βοηθῶν. Et rursus, ἐμνησθῶ τῶν παλαιῶν τῶν μοναρχίαν διαβάλλων τῶν
 ἀδελφῶν, affectabat. Plutarch. in Cicerone, πρὸς τὸν ἡγεμόνα ὅτι στρατῶν
 τῶν καὶ ἄλλων, δὴ ὅτι οὗτοι τῇ πατρίδι ἐλδοθῆσαν πρῶτον, ἀλλὰ μνησθῶν αὐτῶν ἐν
 λαμβρῶν διεσώπην. ἐνδόσιμον autem in loco supra citato significat in-
 uitamentum & fuscitabulū. quod vt melius intelligatur, sententia in-
 tegra citanda est, & periodos ipsa, ambitusq. sententię ascribendus.
 Sic igitur scribit ad Iamblichum, ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἡμῖν τῷ μέλει τὸ ἐνδόσι-
 μον μνησθῆς, καὶ οἷον ῥάβδῳ ἐρμῇ κινῆς καὶ διεγέρει καθύπερθε, φέρε σοὶ καὶ ἐπὶ δι-
 τῶν Διονύσῳ τῶν θιάσων κέρσων πρὸς πλὴν χορείαν, ἀνεπιφύρονται, ἔγωγε καὶ ἡμεῖς
 σὺν πλὴν καὶ δὲ ἐκός ἀντιχρήσωμεν. ὥσπερ οἱ τῶν χοροδιδασκάλων πρὸς δὲ ἀνάκλημα τῶν
 ῥυθμῶν συνομαρτωπῶν. ἐνδόσιμον est auspicatus rhythmī vel melodīę,
 & pręscriptum quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accine-
 re chorum oportebat. quo edito, quoniam chorus incitabatur ad cā-
 tum, ideo factū est, vt ἐνδόσιμον pro inuitamento, & occasione data po-
 natur. Hoc autē loco pro inuitamento & fiducia scribendī data po-
 situm est. Idem ἐκκινῶν, ταῦτά σοι προσπαίξομεν, ἀφ' ὧν αὐτὸς γράφει, δὲ ἐν-
 δόσιμον ἕως σε ὅτι παρρησίας λαμβάνοντες, fiduciam & incitamentum. Aristo-
 tel. in octauo Politicon, πρὸς δὲ μουσικῆς εἶναι μὲν τῶν λόγων καὶ πρὸς τὸν κα-
 λῶς δ' ἔχει καὶ νῦν ἀναλαμβάνοντας αὐτὰ προαγαγεῖν, ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γλῶσ-
 σῳ ὅς τις ἀνὴρ εἴη ἀρχαῖος καὶ πρὸς αὐτὸν, vt velut exordiū & pludiū fit, &
 prouocatio disputatiōis, quā qs dicēdo exeq. posset, cui de iis cēfendū
 esset. Synes. ἐντοπῶν vehementē tēpestatē describens, καὶ γὰρ δὲ ἐπὶ αἶχον
 αἰ τρικυμία, τῶν πελάγους καὶ πρὸς αὐτὸν σασιάζονται. γίνονται δὲ δὲ τοῖς, ὅταν μὴ
 τῶν λίαν πνέματι, καὶ τὰ παρ' αὐτῶν συναπαπασκονται κύματα. ἀλλ' ἰσχυρὸν ἔχον
 δὲ ἐνδόσιμον ὅτι κινήσεως, ὑπαντάξῃ τῇ τῶν πνέματι ἐπικρατία, καὶ ἀντιμέσῃ τοῖς
 ἐμολαῖς. Solet autē huiusmodi tēpestatas euenire, τρικυμία scilicet, de qua

- alibi dictū est, cū desinente vento nō itē p̄tinus cōfidūt fluctus suapte vi exagitatī ab imo maris, utiq; cum ipsum mare semel impetu a procella concepto, vndabundiq; adeo motus suscitabulo, cum vento praevalente conflictatur, decumbentiq; vehementius flatui contrario incubitu sese opponit. Ex eo genere verborū quæ significationem cū voce mutant, est verbum **μισθω**, quod loco significat, hoc est meritorīū facio. vt, **μισθω** τῇ οἰκίᾳ δέκα μνῶν. ἀντὶ τῆ ἐκμισθῶς ἢ ἀπμισθῶς. & **μισθω** δ' ἐργον ἀντὶ τοῦ ἐκδιδώμι, faciendum loco. Demosth. **μισθω** μισθῶν, ὅτε πρῶτον μὲν διακοσίους ἢ χιλίους περιήκατε σωτῆρας ὑμῶν. παρ' ὧν ἀσπαστόμυλοι τάλαντον, τάλαντον μισθῶσι τὰς ἑκασταχίας ἔρι. id est tantidem locant prebēdas naues & instruendas, quantum ab ipsis exigūt: ita fit, vt nihil de suo impēdāt. Idem, **ἐμισθωσι** πασίῳ τῇ ἑξάπρῳ τῷ τῷ, locauit conductori Pasioni certa mercede vtendam. **μισθῶμαι** vero conduco significat, vt πασίῳ τῇ ἑξάπρῳ πρὸς ἑορμαίων **ἐμισθῶμαι**. Et cōduco, id est πρίσμαι τὸ οἰκοδόμημα, id est vt redemptor cōduco faciendum, & ἐργλαβῶ, de quo satis dictū est. & conduco vectigalia, eo modo scilicet quo latine loquimur. Idem **μισθω** τιμοκρατ, πρὶ δὲ τῶν ὠνυμύων τὰ τέλη, ἢ τῶν ἐγνυμύων, ἢ τῶν ἐκλεγόντων, ἢ τῶν τὰ μισθώματα μισθωμύων, τὰς πρῶτας εἶναι τῆ πόλεως, redempturas faciētī. **Alibi**, ἢ ὁπώραν πρίσμαι, ἢ δέρος μισθοῖντο ἐκθίσσαι. Aeschin. **μισθω** τιμάσχε, ἑὰρ ὧνα ἐκμισθώσῃ ἐταρῶν πατήρ ἢ θῆς, ἢ ὧς τῶν κυρίων, **μισθω** τῇ ἐκμισθώσαντες καὶ τῇ μισθωμύων ἢ τὰ ἐπιτίμια ὁ νόμος περιήκα. **μισθοφορῶ**, ἀντὶ τῶν δωροδοκῶ ἢ χρηματίζομαι, **questum facio**, ἢ μισθὸν φέρομαι. Idem, **μισθοφορῶ** ὅν τῶν ἐξ ἐνικῶ κενῶς χώρας, ἢ στρατιωτικὰς χρηματίας, κλέπτω. **μισθοφορῶ**, ἀντὶ τῶν μισθὸν δίδωμι, **μισθὸν φέρω**, stipendia pendo militibus, & accusatiuo construitur. Phalar. τιμάνδρω, ὅς ἀπδομύων τῇ οἰκίᾳ ἢ τὰ χωρία, ἢ ἑλθοῖσι παρῶν ἐν ἀνδράδω, στρατῶν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, alis contra me exercitū. **μισθοφορεῖν** etiam dicuntur milites æra merentes. Thucyd. οὔτε μισθοφορεῖον ἄλλως ἢ τὸς στρατομύων, ἔτε μεθεκτέον τῶν πρῶτων πλείοσι ἢ πεντακισχίλοις κατὰ μισθοφορῶν, in stipendia militum exhaurio. Aeschin. πρὶ πρῶτος κατὰ τῶν μισθῶν γὰρ εἰς ἀρχὴν τῶν ἰσθμίων χρημάτων πλῆσαντες ἀφαιδῶν, κατελύνθησαν δὲ ἀπυρία χρημάτων ἐπὶ τῇ κατὰ μισθοφορῶν τὰ ὑπάρχοντα. **μισθοδοτῶ** τὸς τὸς στρατιώτας accusatiuo, vt **μισθοφορῶ**, apud Demosth. πρὶ τοῦ σιφάου, ὅς ἐ δωσαμύων τῇ ἐπὶ τῇ διοικήσεως κερήρονημύων, διὰ τὸς χρημάτων πλείους, ἢ μισθοδοτῶν τὸς ὁπλίτας, ἐκ τῇ ιδίᾳ ἐστίας ἔδωκε. & **μισθοδοτῶμαι**, mereo, mercedem fero. Synes. de sycophanta loquens, ἀξίων μισθοδοτῆδης παρ' ἀντὶ, ἢ μὴ τυχῶν. **μισθαργνία**, est opera questuaria, locatio operis sue. Demosth. φίλιαν ἢ ξέναν λέγω, **μισθαργνία** ταῦτα μεταθέμενός τὰ ὀνόματα. **μισθαργνίᾳ** dicitur & μισθὸν ἀργυρίῳ. Plato lib. pri. de Repub. φάμεν δέ γε τὸν μισθὸν ἀργυρίῳ, ὡφελῆδης τὸς δημογεγῶς. Et in Protag. σεαυτὸν ἀποφύνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτον μισθὸν τῶν ἀξιώσας ἀργυρίῳ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ φέ

ριδῖ. hoc enim αἰρομαι passiva voce significat, ut αἰρομαι κλέος ὅτι νικῶ.
 Et cum ἀναίρωμαι significat, hoc est suscipio. Demosth. λακεδαιμονίοις ὅ
 τότε πρῶτον ἐδόξετο ἀραδῖ πρὸς Ἀργεῖας πόλεμον. Et cum porto, gestoq; signi
 ficat. Plutarch. in Anton. τίς δὲ δούτερον ἦδ' ἡ μεμετρημένους φορὰν, καὶ μέλ
 λουσιν αἰρεῖσθαι, νεοικημένους Ἀντωνίου ἀγγελλῶναι. Et cum erigo tolloq;. Xenoph.
 ὁσφύς γε μὴν ὅσω ἂν βραχυτέρα ἢ καὶ πλατυτέρα, τοσῶτον ἔσται ὁ ἵππος τὰ
 πρὸδ' αἰρεται. Plutarch. Αἱ δὲ ἐν κλειπαύρῃς νῆες ὥφθησαν αἰετόμυλοι τὰ ἰσία
 εἰς ἀπόπλουον. Ἀγάλλω, τὸ ἡμῶν καὶ κοσμοῦ. Gregor. εἰς βασιλ. Ἄλλαι μὲν
 τῇ πόλει ὥλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσματος ἢ παλαίους ἢ νέους. τῇ δὲ, λόγῳ
 τὸ γινώρισμα, ornantur, insigniuntur. Alibi de vexillis Romanis loquens,
 ὅσα τε βασιλείῳ προσώπῳ ἀγάλλεται, καὶ πεπλημένους ὑφάσματος ἐν διαφόροις
 βαφαῖς. Ἀγάλλομαι, exulto, glorior, σεμναδομαι, χαίρω, καὶ μέγα φρονῶ.
 Xenoph. ἐπὶ τε τοῖς τῇν' εἰλῶν ἀγαθοῖς ἀγάλλῃ ἐχ' ἡτορ ἢ ἐπὶ τοῖς ἐαυτοῦ. Idem
 in Sympof. συ δεῖ φησὶ ὁ Νικηράτωρ ὅτι ἐρμούχους, ἐπὶ τίνι μάλισα ἀγάλλῃ; καὶ ὅτι,
 ἐπὶ εἰλῶν φησὶ ἀρετῇ καὶ δυνάμει. id est μέγα φρονεῖς; ut ibidem, συ δεῖ φησὶ ὁ
 καλλίας ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς; λάμπω neutrum est, sed λάμπωμαι illustror
 significat & illuminor. Gregor. πρὶς διολογίας, τί μοι φιλοσοφίᾳς πρὶς ἀσφα
 λῶν καὶ βροντῶν, ὅτι βροντῶν ἀπὸ γῆς σύ, ὅτι δὲ μικροῖς ἀνθρώποις ἐν εἰληθείᾳ λαμ
 πόμυλοι; Et εἰς τὰ ἡγεύεσθαι, de ordinibus coelestium mentium, ἅτε πρὶς διόρ
 θῆς, καὶ τὰ πρῶτα ἐκ θεῶν λαμπρόμυλοι. Xenoph. in. iii. ἀναβάσσει, ἐδόξετο αὐτῷ βρον
 τῆς ἡγεμονίας σκηπτοῦ πεσεῖν εἰς τὴν πατρίδα δικίαν, ὅτι ἐκ τούτων λάμπει τῶν πασῶν. de
 infomnio loquens. Aristoph. de empusa ἐν βατραχ. πυρὶ γὰρ λάμπεται
 ἅπαν τὸ πρόσωπον. καταλάμπω, illustro & illuminor. Gregorius πρὶς διολ.
 οὐκ οἶδα ἐὰν καὶ ταῖς ἀνωτέρας καὶ νοερὰς φύσεις τῶν ἐδωότερ, αἱ διὰ τὴν
 πλοῦσιον εἶναι θεῶν, καὶ ὅλα τῶν φωτὶ καταλάμπει, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖν, ἐὰν καὶ μὴ
 πάντῃ. ἀλλ' ἡμῶν γε πελώτερον καὶ ἐκτυπώτερον. Plut. τὰ δὲ φωτὰ πᾶσι κατέλαμ
 πε τῆς σενωπῆς, λαμπρόμυλοι καὶ δαδῶς ἰσώντων ἐπὶ ταῖς θύραις. τρανώδης καὶ καταλάμ
 πεος pro eodem dixit Gregor. τρανώσαι enim καὶ διατρανώσαι est planū
 facere, declarare, illustrare, & ἐκφάνειν. Idē alibi, οὐδὲ ἄλλα τυχὸν ἢ ταῦτα,
 ἢ, ἐὰν μὴ δυνάμει νῦν βασιλεύουσιν ὁ λόγος αὐτὸς ὑπερίσταν, ὥστε βασιλευσόμενα ὅ
 τρανωθῶσόμενα id est in futurū plane declaranda & manifeste demonsttran
 da, in cœlo scilicet. Idem εἰς ἄγορ. πνεῦμα, πάντα διδάχθησέως ἡμῶν, ἔφη ὅτι
 τὸ πνεῦμα τῶν ἐνδομήσαντων. τούτων ἐν εἶναι νομίζω, καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῶν
 τα τρανωμένων εἰς ὕψος, reuelatam, explanatam, declaratā. Inde ἀτράνωτον
 obscurū, nō planū factū. τρανὸς & τρανὴς ex eorum sunt numero, q̄ du
 plici voce dicuntur, clarus, planus, manifestus, perspicuus & disertus.
 Dionys. πρὶς φωτὸς, ὅταν δὲ ὁ νῆς διὰ τῇν' αἰσθητὴν ἀνακινῶνται ἀπὸ τῆς πρὸς τὰς
 θεωρητικὰς νοήσεως, ἡμῶν περὶ πάντως αἰσθῆναι ἐπιδοκίμαται τὴν αἰσθητικὴν διατρημύ
 σεις, δι. σαφέστεροι λόγοι, τὰ τρανέστα τῇν' ὁρατῇ. ὥς ὅταν ἀτράνωτα ἢ τὰ
 πρὸς ἀκρίβειαν ταῖς αἰσθητικαῖς, εἰς αὐτὰ τῶν πρὸς αἰσθητικὰ καλῶς διωκῶνται.

Aa iiii

- σονται. τραυῶς ὁρᾶν, perspicue videre. τρανώπερον, magis perspicuū &
 clarius Philo πρὶ κόσμου dixit. Sapientia decimo, καὶ γλώσσας νεπίων ἔθηκε
 τρανωλκός. τρανὰς, disertus fecit. τρανωλκός, explanator. Gregor. de spiritu sancto,
 καὶ ἀφωτισκόν πάντων καὶ τρανωλκόν. τιγῶ vero τὸ τυπῶ, pertundo,
 τιτράνω. perforo. quod etiam τιτράνω dicitur. Dioscor. Δολίζουσι δὲ ἀντὶ τοῖς ἐκ τοῦ
 δένδρου πρίσμασι, ἀπὸ ὑπὸ τῆς σκωλήκων ἀναδιτρεῖται. Theophr. in secundo,
 ἀμυγδαλῶν δὲ καὶ ἐκ πικρᾶς γίνεσθαι γλυκῆαν, ἐάν τις πρὶορῶν τὸ σέλαχθ, ὃ
 τιτράνας ὅσον παλαισιᾶν πανταχόθεν τὸ ἀπρῆξεν δάκρυον ἐπὶ ταυτὸ εἰς καταρῶ
 τειτράνω. Dicitur & τετράνω. Idem in quinto, ἐντίκτῃ γὰρ ὁ κρᾶσις καλὸς
 μὲν τὸς σκωλήκας, ὅταν ὑγρὰ καὶ κοιλὰς πρὶορᾶς. φθίγα δὲ τὰ περὶ ὁσμῶν
 οὐ καὶ πικρὰ καὶ σκληρὰ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τετῆναι καθάπερ τὸν πνεῦον.
 Et rursus in secundo, ἀμυγδαλῶν δὲ καὶ πάλαν ἐγκόφαντες σιδεραῶν, ὅταν
 τετῆμα ὃ πρὶορ πτράνωσιν, ἄλλον ἀντιβάλλουσι δένδρον. Est autem τράω ἄρχικον, ὅθεν τετῆ
 τετῆμα. Xenoph. εἰς πετρημλῶν πῖδον ἀντλῆν. ἀντὶ τοῦ πετρημλῶν. καὶ τέ
 τετῆμα. τετῆμα, terebra. Theophrast. in quinto, σφυρίον μὲν ὃ τετῆμα
 τετῆμα μὲν πρὶορται ἐκ κοτίνου. χῶνται δὲ καὶ πρὶορται. τετῆμα, id est teredo,
 τετῆμα. vel παρὰ τὸ τῶν ἔργων, vel παρὰ τὸ τέρω. Vnde τετῆμα dicitur verbum, te
 redine infestari & vermiculari. Dioscor. παλαιῶν δὲ τετῆμα. hoc
 τετῆμα. est σκωληκοῦται. vt Theophr. in quarto, κοινὰ δὲ νοσήματα, διορ σκωληκοῦται
 καὶ ἀσφοδελῆσθαι καὶ ὁ σφακισμός. Idem, ἔκιστα δὲ σκωληκοῦται τὰ δριμύτα
 καὶ ὁπώδη. τέρω, δὲ κατὰ τῶν καὶ δαμάζω, δαπανῶ, defatigo, cōficio, diue
 τετῆμα καὶ ἀπὸ
 τετῆμα. xo, exhaurio. Quod factum est ἀπὸ τοῦ τέρω, vt τέρω καὶ τετῆμα καὶ τετῆμα
 τετῆμα. πρὶορ μὲν, quæ idem significant. Plato πετρημλῶν dixit pro extenuato
 & emaciato, maceratoq. Plut. in Graccho, πρὸς ἑδὲ ἀπὸ τετῆμα ὃ τῶν
 τετῆμα. id est lassescens, fatiscens, & succumbens. Herodian. in secundo,
 μετὰ τὸ τῶν βασιλευσάντων Αἰγύπτου μυκρῶν ἐλεγχ, τόνδε τὰ περὶ ἀνοίξαι, καὶ τὸ
 πετρημλῶν ἐς τὸ ἐξαπὲρ κακῶ, ἀνθρῶ πρὸς ἔργα τε καὶ θυσίας, id est pyramidum
 structuris fatigatum vehementer & ad extremū miseriae exhaustū &
 confectum, remissione quieteq. subleuasse. Herodian. in tertio, ἀρχαῖον
 τῶν πᾶσιν ἐλλῶν, οἱ πρὸς ἀλλήλους σασιάζοντες ἀπὸ τῆς ἐξήκωσαν τῇ ἐλλάδα, exhaus
 runt vires Græciæ. Alciph. παλαιῶν καὶ τετῆμα μὲν δίκτυον. id est detri
 tum & vetustate consumptum. Greg. νόσφ τετῆμα μὲν, καὶ πρὸς ταῖς ἐχά
 ταις ἀναπνοαῖς ὡν. Herodian. καμάρις τε καὶ φροντίσι τετῆμα μὲν, cōfectus ex
 προλάμπω. tenuatus. προλάμπω, vndiq. illustro, splendore ac lumine circūfundo,
 collustro. Greg. de dei notione loquēs, πρὶν νοητῶν διὰ διδράσκῃ τῶν τῶν
 ἐλλάμματα. προλάμπω ἡμῶν δὲ ἡγεμονίῃ, ὅσα καὶ ὅτι ἀσφαπῆς. ἐλλάμματα verbū est theo
 logicum, significans diuinitus doceri & illuminari: tenebris em̄ igno
 rantie mens humana offusa, cernere veritatem rerū diuinārum neq. nisi
 diuinitus illuminet. quod paucis hominibus, beatifq. contigit: quales
 fuerūt discipuli Seruatoris, eorumq. sequaces. vt magnus Dionysius

qui libros illos scripsit, qui Dionysii Areopagitæ nomen præferunt: Διονύσιος ὁ
 siue Areopagita fuit, siue alius non minoris auctoritatis, cum discipulus fuerit Pauli Apostoli vna cum Hierotheo, vt ex verbis eius li-
 quet in libro πρὶς θεῶν ὀνομάτων. sic enim inquit, καὶ τῷ ὑπερφύῳ ὁ νοῦς
 ὅς ἐστι κοινὸς ἡμῶν καὶ τοῦ καθηγμένου ἐπὶ τῷ θεῷ φωτίζοντος χαρᾶν ὁ νοῦς
 λυεῖ τὰς διὰ τῶν φῶς τοῦ κόσμου, τὰς δὲ φησὶν ὑπερφυῶς ἐν τοῖς ἰσοῖς αὐτοῦ χάμματα
 σι. Sic igitur immortales diuinitus ἐλάμνεται, vt humanitus Philoso-
 phi παιδίζονται, καὶ τὰς ἐν σοφίᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃ πελοῦνται. Huiusq; modi di-
 uina doctrina & inspirata ἐλαμψις appellatur. De qua ipse Dionysius ἐλαμψις
 us in lib. de cœlesti hierarchia, ita inquit, ἡ τῶν ἀρχαγγέλων ἁγία τάξις ταῖς
 πρὸς ἀρχαγγέλους ἀρχαῖς κοινωναί, καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλους. Et infra, ὅτι καὶ ἐν τῇ
 φησὶν ὅτι τὰς τάξεις τὰς διασχητικὰς ἐλαμψις ἰσραηλινῶς διὰ τῶν πρῶτων δυνάμεων
 ὑπερφυῶς, καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτὰς ἀγαθοῦς ἀγγέλους, καὶ δι' ἀγγέλων ἡμῶν
 ἀναφανέσθαι πρὸς τὸν ἰσραὴλ ἐκαστὸν τῶν θεῶν ἐλαμνέμενων ἀναλογίαν. Et in tracta-
 tu de diuinis nominibus. cap. πρὶς τὸν φωτὸς, loquens πρὶς τῶν νοητῶν ὁ νοῦς
 ὅς ἐστι δυνάμεων καὶ ὁρῶν, hoc est de supernis ordinibus mentium bea-
 tarum, ita inquit, καὶ ὡς ἀσώματα καὶ ἄνθρωποι νοῦνται. καὶ ὡς νόες ὑπερφυῶς
 νοῦσι, καὶ τοῖς τῶν ὄντων δικαίως ἐλάμνεται λόγους, id est diuinitus causas re-
 rum percipiunt, & proprie comprehendunt illustratione intellectus
 omnium quæ sunt, causas & rationes. Sic enim construatur cum ac-
 cusatiuo, vt διδάσκει καὶ μνῆται καὶ πελάται. Ex his autem verbis illa
 verba translaticia intelligimus Gregorii πρὶς θεολογίαν, de ordinibus il-
 lis supernis loquentis, νοῦς ὁ δυνάμεις ἢ νόες, καθ' αὐτὰς φύσεις καὶ ἀκινήτους.
 ἀκινήτους πρὸς τὸ χεῖρον, ἢ δυσκινήτους. πρὸς τὸ πρῶτον αἶνον ἀπὸ χορηνοῦς. ἐκείθεν ἐλ-
 λαμνέμεν τὸν καθαρωτάτων ἐλαμψις. ἢ ἄλλῃ ἄλλῃ πρὸς ἀναλογίαν ἐν φύ-
 σεως. τοσοῦτον ὅτι καλῶ μορφολογίας καὶ τυπικολογίας, ὡς ἄλλα γίνεσθαι φῶτα, καὶ ἄλ-
 λους φωτίζον δυνάμει. Qui locus, & alii eiusdem auctoris fidem ma-
 gnā astruunt titulo librorum supradictorum. Quomodo autem il-
 la ἐλαμψις fiat in hominibus, docet Basilii de vita solitaria loquens,
 νοῦς μὲν ἢ μὴ σκεδαννόμενος ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ ὑπὸ τῇ αἰσθητικῇ ἐπὶ τὸν κόσμον
 διαχρόμενος, ἐπάνασσι μὲν πρὸς αὐτὸν. δι' αὐτὸν δὲ πρὸς τὸν πρὸς θεῷ ἐννοίαν ἀνα-
 βαίνει, καὶ κένον ὅτι κάλλος πρὸς ἀμύνομος καὶ ἐλαμψομένης, καὶ αὐτὸς τῇ φύ-
 σεως λήθην λαμβάνει. Gregor. de his loquens, ἐν ὅτι πρὸς ἁγίαν πνοήματα
 ita inquit, ὅσοι μὴ ξανθῶς μηδὲ πρῶτος ταῖς θεαῖς χαρᾶς ἐντυχόντες, ἀλλὰ δια-
 χόντες τὸ χάμμα καὶ εἶσω πρὸς ἀνάντων τὸ ἀπόθετον κάλλος ἰδέσθαι ἡζιῶμεν, καὶ ὅτι
 φωτισμὸς ἐν γνώσεως κατηγάσθαι. Quod dictum in hereticos valeat, qui De hereti-
 humana intelligentia freti, propriaq; sapientia solos se veritatem te-
 nere putant. Quos ubi blandiente fauore populari sensim callum per-
 tinacitè obducere cōtigat, deplorata iam arrogantia decreta sua astru-
 unt, vt diuinitus hausta: cum interim è lethe stygio obliuionem sui
 tia.

biberint. Fallit autem homines *δοξοσόφους* primo stulta de se persuasio, deinde eam excipit in sacrosanctis scriptis lubrica commentatio, iis quidem, qui vel illotis pedibus ad eam aggrediuntur, vel prauis cupiditatibus, vel errabundis sensibus implicata. Est enim scriptura sacrosancta ut rectis mentibus pabulum, sic prauis esca hamo latente traiecta. & ut inquit idem Gregorius de Arrianismo loquens, *ὅς ἐστι Ἀθανάσιος*. ἢ πρὸς πάντας ὁρῶντος τοῦ προσκυνήσαντος ἁγίου, imago aspectum circumferens ad omnem ingredientem: quales sæpe pinguntur imagines ancipitis obtutus, & sequacis quamcunque in partem te contuleris. & κοινὸς ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν κόθορνός, utriusque communis cothurnus, & qui dextro pede studium sacrae doctrinae concipiunt, & qui sinistro. ἢ *ἐπὶ πάντα ἀνεμὸν λίκμους*, ad omnem flatum ventilatio. Inde enim abripiuntur dogmatum auctoritates atque diuulentantur, ut aspirante plerumque sacro sancto spiritu (quod conciliis orthodoxis merito credimus euenisse.) sic interdum venena stygia afflante primæ noxæ auctore & patratore, ut in coitionibus contigit hominum impie peruicacium, & ut Plautino verbo utar, in damni conciliabulis, æternique dispendii. Similes autem sunt homines huiusmodi iis qui eiusdem ciuitatis municipes se dictitantes, & profitentes, tamen *αὐτονομῶντες*, & suis legibus, priuatique institutis ius sibi dici volunt: ipsique adeo aliis dicere (ut est conclamatae vecordiae improbitas) non verentur. Verum *ἐλλάμπει*, sic in compositione formatur, ut *ἐλλάπει*, *ἐλλαμπύει*, de quibus iam diximus. *ἐλλόγιμος*, *ἐλλοος*. *ἐλλοχῶ*, *ἐλλομύω*. *ἐλλοβος* καρπὸς, filiquatus, in folliculis conceptus. *λοβός* enim est filiqua. Theophr. de leguminibus loquens, καὶ τὰ μὲν μακρολόβα. τὰ δὲ, στερογυλόβα, καὶ ἀπὸ ἐρεβινθός. *λοβοί*, partes sunt aurium, quæprehenduntur cum admoneamus aliquem, ἀπὸ τῆς λαμβάνειν, hoc est ipsæ auriculæ. Fibrae etiam vitimarum *λόβοι* dicuntur. Plutarch. *οὐκ ἔντι γὰρ Δάφνης σέφανον ἔχωρ ὁ λόβος* ὠφειλή. Theophrast. in quarto, ὁ δὲ καρπὸς, ὃν καλεῖσιν ὕμιναι λιγυπῆιον σῦκον, διημερετικότες. Alibi, ὁ δὲ καρπὸς ἐλλοβός καὶ ἀπὸ τῆς χειροπόρου, filiquatus, ut leguminum. Et in octauo, ἢ γὰρ ἀνθιστε τῆς μὲν σαχυκῶν ἀθρόα, τῆς δὲ ἐλλοβῶν καὶ χειροπόρου πάντων ἐπὶ μέρ. *ἐλλοχῶ*, infidior, deliteo. Philo de tribus generibus ignis loquens, quæ sunt ἀνθραξ, φλόξ, αὐγὴ, Ἀνθραξ μὲν οὖν (inquit) ὅτι πῦρ ἐν γῶνι, ὃν τρόπον ἔξωθεν πνευματικῆς πεφώλον, καὶ καὶ ἐλλοχῶ δι' ὅλης ἄρχῃ πᾶσι πεταμύον. *lungitur* cum accusatiuo, & est actiuum cum significat infidior. Plato in Sympos. ὃ ἡράκλεις τοῦτι τὸ ἦρ, Σωκράτης ὅπως ἐλλοχῶν αὐτὸν μετὰ ταῦτα κατέκλινεν, ὥσπερ ἐπὶ αἰφνης ἀναφάνει, ὅπως ἐγὼ ὥμω ἡκιστά σε ἔσσει. Alciphro. in Epistol. Menandri, ὁ δὲ Νεῖλος ὅπως καὶ πᾶσι ὡς καλὸς, ἀλλ' ἀπὸ θεοῦ γινώσκεται, ὅτι ἐκ ἐστὶν προσελθὼν αὐτὸν ταῖς δὲ ναις ἐλλοχωμύοντες ποσὶν κακοῖς, id est in quo tot monstra infidiosa sunt.

λοχῶ etiam, à quo ἐλλοχῶ compositū est, accusatiuo constituitur. Plut. λοχῶ.
 ἥτις ἐκείνοις ἔφην λόφοις παύσασθαι πάρεθαι λοχῶσιν ὑμῶν. λοχῶμαι, insidiis pe- λοχῶμαι
 tor, & in insidiis locatus sum, hoc est λοχιζομαι, & conditus sum, &
 lateo. Phalaris Atheniensibus, de tauro æneo loquens, & Perilao, καὶ
 σφόδρα ἡμῖν ἐξ ἀέμα, τυραννικῶς κατεφάνη, καὶ κόσμος ἄξιον, & γὰρ πῶς ἔν ἂν
 τῷ λελοχημένῳ ἐπεδίδεατο μόρον, id est nondum scituū illud genus mor-
 tis intus latens ostenderat. ἅτῃ τῷ ὥρῳ, σκεθωρῶμαι passiva voce ef- τὰ ἀπὸ τῷ
 fertur, vt ante dictum est, & σκοπιωρῶμαι. cætera voce actiua, vt φρυγῶ.
 κτωρῶ, δυσωρῶ δὲ δυσφυλακτῶ, ἀρκυωρῶ. Aristophan. ἐν σφικτῖν, ἄνδρες δὲ πλὴν σκοπιωρῶ.
 διατάξάμενοι καὶ τὰς διοδῆς, σκοπιωροῦνται. ἀντὶ τῷ κατὰ πλοῦσι ἐπὶ ἀφυλάκτουσι. μαι.
 Xenoph. κυνηγῶν, ὅπως δὲ αἰσὶν αἱ ἔλαφοι ἔχοντα τὸν κυναγωγὸν τὰς κύνας ἐπὶ
 ἀκόντια, πρὸ ἡμέρας ἐλθούτα, τὰς μὲν κύνας δῆσαι ἄρθρον ἐκ τῆ ὕλης, ὅπως μὴ ἂν ἴδω-
 σι τὰς ἐλάφους, ὑλακτῶσιν. ἀντὶ δὲ σκοπιωρῶνται, id est ἐ specula contempla-
 ri, & obseruare ceruas cum hinnulis. σκοπῶ, vt ἀρκύω, qui δια- σκοπιωρῶ
 φέρει τὴν κυνηγέτην, hoc est a canum duce. Xenoph. μετὰ δὲ τῷ μὲν ἀρκύνῳ ἀρκύνω.
 ρον εἶναι ἐν φυλακῇ, ἀντὶ δὲ τὴν κυνηγέτην τὰς κύνας λαβόντα, εἶναι πρὸς τὴν ὑπα-
 τωνὴν τὴν κυνηγέτην. Aelianus de phalange infecto muscas captante, καὶ ἢ
 μὲν ἀρκυωρεῖ ἀτρεμῶ. πολυωρῶ, ἡντιοῦν τῷ ὀλιγωρῶ, ἀντὶ τῷ πάντῃ ὡς ἐφο- πολυωρῶ
 μαι καὶ κηδεμονικῶς ἔχω. Aesch. καὶ τιμοκρατ. ἔμοι ἐγένετο ἐν τῇ σωκράτει τί-
 μαρχῶ, καὶ καὶ τὴν γυναικί μου πλὴν πρὸς αὐτὸν, πλυωρῶ ἕως τῇ νῦν & διέλιπον, ad
 hunc vsq; diem curam habere eius non desin. Verba sunt testificantis,
 apud se semper fuisse domi τιμαρχῶν, ἐταυρώτω scilicet. φρυκτωρῶ, cu- φρυκτωρῶ
 stos specularius: excubitores in speculis orarum hoc vocabulo signi- φρυκτωρῶ
 ficantur. Thucyd. φρυκτωροὶ ἐσήμουν. Et φρυκτωρία, ἢ λυχναρία, καὶ πυρκαϊά.
 Greg. de baptismo, οἱ δὲ τῇ κυκλικῇ τῇ ἀσέρον περίοδῳ, ἐπὶ τῇ ἀνωθεν φρυκτω-
 ρίᾳ κόσμος ὅλον ἀνυγάζεσθαι, id est solis splendorem lumenq; est enim solis φρυκτωρία
 periphrasis. Cicero in Verr. act. vltima, Prædonum aduentum signi-
 ficabat ignis ἐ specula sublatum aut tumultum. Et φρυκτωρῶ, huiusmodi ἐ
 specula igniculum prænuncium excito, & igne sublato aduētum de-
 nuncio. Et φρυκτωρῶν, hoc modo significari. Thucyd. καὶ ἐν νύκτα,
 τοῖς πελοποννησίοις ἐφρυκτωρήθησαν ἐξήκοντα νῆες Ἀθηναίων προσαλέεσθαι ἀπὸ Δουκά-
 δος. Et paulopost, οἱ μὲν οὖν πελοποννησῖοι καὶ τὰς οἰκὰς ἐκομίζοντο παρὰ
 τὴν γῆν. Gregor. pro prælucere posuit, hoc est facem præferre, ἐν τῷ
 πρὸς διολογίας. ἐπὶ πόθῃ ἡλίου φρυκτωρεῖ πάσῃ τῇ οἰκονομίᾳ καὶ πάσῃς ὁψίσι, ὡς
 πρὸς χορῶν ἡνὸς κορυφαίᾳ. φρυκτωρῶν neutro genere est huiusmodi spe- φρυκτωρῶν
 cula: vel, vt dixi, πυρκαϊά καὶ λυχναρία, nauigantium directrix & hospita-
 lis, vt Pharos alexandrina. Herodia. ἀπακάσαι τις ἐν τῷ ἁγίῳ τῇ κατασκευῇ
 ἀσματος φρυκτωρῶν τῆς λιμέσιρ ἐπικέμναι, νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφαλῆς διασωγὰς
 χειραγωγῆ. φάσους δὲ αὐτὰ οἱ πᾶσι καλῶσιν. Hoc etiam πυρσὸν dicitur. Gre- πυρσὸν
 gor de prouidentia dei loquens, quæ Basilium ecclesiæ p̄posuit anti-

stitem, καὶ διὰ μιᾶς φηὶ κειμένω πόλει τῇ δικουμυλῇ πάσῃ περὶ τοῦτο. id est, Præluceo. φρυκτωρῶν, δαδουχῶν, facem præferens, prælucens, ut servus prælucēs Tranquillus in Augusto dixit, hoc est facem præferens. pro hoc Plutarch. græce scripsit ἀνέχων ὃ φῶς, κτείνουσι τὸν ἀνέχοντα δὲ φῶς πρὸ αὐτοῦ. hoc προφαίνω. est τὸν προφαίνοντα δὲ λόγῳ, ut ipse in Catone, τὸ δὲ δέσσαντες διὰ τοῦτο πομπῆον, ὑφίσταντο ἐνέδραν τοῖς Δομιτίω καταβαίνοντι ὄρεσι τοῖς ὑπὸ λαμπάδων εἰς τὸ πείδιον. καὶ περὶ τοῦτο μὲν ὁ προφαίνων ἐπιστὰς τοῖς Δομιτίω, πληγὰς καὶ πιστῶν ἀπέβαινε. Cum alias προφαίνω significet portendere, & significare aliquo prodigio. Idem, καὶ ἐπὶ τοῖς ἰσοῖς προφαίνοντι θεῶν μῦθον, ἰλασμοῦ καὶ χαριστικῶν θεομυθῶν. Demosth. καὶ τὰς μὲν ἄλλας θυσίας, τοῖς ἐφ' ἐκάστης μαντείας προφαινομυθίοις θεοῖς προσάψουσιν δι' ἡμῶν καὶ αἰῶν. id est iis diis quos nominatim oracula prædixerunt. Xenoph. Ἄνδρες, ὁ μὲν θεὸς προφαίνει καὶ ἀγαθὰ, ostentat nobis spem ingentium rerum. Significat etiam præferre, & speciem futuri præmonstrare, & quasi polliceri. Theophrast. in quarto, πρὸς δὲ τὰ πάντα προφαίνουσιν μὲν καὶ κατὰ τὸν αἶθρα, ὑπὸ δὲ πλὴν ἀπάντησιν τὰ καλὰ ἀποδύονται. Et in primo de Causis, προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἀγρία, καὶ κατὰ τὸν αἶθρα, τῶν δὲ ἐκ ἐκείνων πέτρεα. Præluce etiam præradiare significat. ut apud Plinium libro tricesimo secundo, Pulmone murino si confricetur lignum, ardere videtur, ut faculam ita præluceat, ὥς καὶ ἔτι δαδίον καὶ ἀλάμπερ, ὥς καὶ λαμπάδιον ὑπογράμψω. Eoq; modo Cicerō dixit, Ego meis maioribus virtute mea præluxi, vel potius, ἐφθλω δαδουχῶν ad illustrandum nomen familiare, atq; gētilicias imagines. Est enim etiam δαδουχῶν præluce, quod lucere facem, & allucere præsci dixerunt. Plautus in Curcul. Primum omnium lucebis huic novæ nuptæ facem. Et in Persa, Tace stultiloque, nescis quid instet boni: nequicq; tibi fortuna faculam lucrificam allucere volt, κερδαλέον δὲ δαδίον προφαίνειν ἐθέλει. Athen. ἐφάνησαν ἔρωτες καὶ πάνας, καὶ τριαῦτα καὶ ἑδωλὰ δαδουχοῦντα λαμπήν. Idem libro quarto de Antonio loquens triumviro, μετέβαινε δὲ ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πλὴν ἐκρότην, ἀπὸ τῶν περὶ λαμπάσι δαδουχουμένης τῆς ἀδωαίως πόλεως, id est φανερὰς, illustrata, illuminata facibus ē tectis fulgentibus. λυχνία. λυχνία, id dicitur & δαδουχία. Herodia. de Antonino Alexandriam ingrediente, δαδουχίαις τε καὶ ἀνθέων βολαῖς βασιλεία ἐτίμων. Et δαδουχῶν. Philostrat. in Epistol. ὃ κακοὶ δαδουχοὶ ἔρωτες, πρῶτον μὲν ἡμῶν τὸ κάλλος ἐπερὶ τοῦτο. ad oculos loquens quibus amor concipitur. δαδουργεῖν vero est faces conficere, & ex arbore faces eximere, quod etiam δαδοκοπεῖν dicitur, & accusatio iungitur, ἥ δὲ πόρην καὶ δαδοκοπευμένη σῶζεται. μέγα δὲ ταύτη καὶ ἐλπιόσης. ἅπαντα δὲ ταῦτα καὶ τὰλλα, μέγας ἔχοντα ὑπερβύς. διὸ καὶ τὰ ἐκ σκευῶν σῶζεται ἐξ ἧς. ἐπεὶ ἐπὶ πλὴν πόρην γὰρ ἐὰν δαδουργῶσι. Qui λυχνῶχος. locus mutilatus mihi visus est. λυχνῶχος autem πρὸς ἀπὸ τοῦτο ὁ λαμπήν καὶ φανός. λυχνόφορος etiam prælucens dicitur, lucernam præferens.

Atheni: ἐκέρυατε δαῦνοντος ἡλίου πάντας οἰκουμένους καὶ μετὰ λυχνόφορος μνηστὴρ φοιτᾷν
 λυχνόφορος, ἢ λυχνία, cadelabrū, vt inquit Athenæus libro decimoquinto.
 Et λυχνόφορος, vt κωδωνόφορος, quo Lucianus vsus est. πυρσόβηρ igitur est sub πυρσόβηρ.
 lato igniculo quippiam significare. quod etiam Διαπυρσόβηρ dicitur. Διαπυρσόβηρ.
 Plutarch. in Apophth. de Antigone loquens, πέμπτωρ δὲ Διμήτριον ἢ ὑδὸν
 μετὰ νεῶν πηλῶν καὶ δυνάμεων ἐλδοθροώσαντα τοὺς Ἑλλήνας, ἔλεγε πλὴν δόξαν ὥσπερ
 ἂν σκοπῆς φησὶ Ἑλλάδι· εἰς πλὴν οἰκουμένην πυρσόβηται, αἶεβεν gloriā sic ἐ
 Græcia in orbem terrarum elucere, vt ἐ specula ignes prænunciū cō
 spicue tolluntur. quod ipse in Demetrio ita dixit, τὰς δὲ Ἀθώνας ὥσπερ
 σκοπῶν τὴν οἰκουμένην ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσόβηται εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις,
 id est conspicua hominum gesta facere & illustrare. πυρσόβηρ, ὅτι πῦρ
 σόβηται, ignem excitare ad verbum denotat. πυρπλεῖν, igne vastare. Plu πυρπλεῖν.
 tarch. ἐπαμινώνδας ἠνάγκασε τοὺς Θηβαίους πυρπλεῖν τὴν Ἀκωνικὴν πεντακοσίους
 ἑνιαυτοῖς ἀδύνατον ἔχειν. Herodot. πυρπλεῖσθαι πλὴν Ἀθηναίων τοὺς βαρβάρους. Pha
 lar. Ἀντὶ μου ἀνδρῶν τριάκοντά ὥρ ἀσπίδας κατεπυρπλεῖσθε, πεντακοσίους δολίτας
 ἐπυρπλεῖσθε, combussistis. ἐλαύνω cum suis compositis actiua voce ἐλαύνω καὶ
 tantum profertur in actiua quidem significatione. Paus. in Laco. τὸ σαύθετα.
 γούρ γεῶν ἥδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν, fatum iam exagitabat, & exercebat
 Messenios. Significat etiam fatigo, καὶ κατακνήω, vt ἐλαύνει λοιμός πλὴν
 πόλιν. Sic Demosthenes sæpe utitur pro insequi, vexare, & insectari.
 ὅθεν ἰχθυοκατῆρ, & pro stimulo & incito. Herodia. ἰπὸ φησὶ ἐπιθυμίας ἐλαυν
 νόμῳ, percitus. Idem, τοιαῦτα δὴ πράττειν, ὑπό τε φησὶ σωείσεως ἢ ἔργων ἐλαυν
 νόμῳ, & stimulant eum conscientia scelerum. ὅθεν οἰσχυροκατῆρ. ἐλαύν
 νω, remigo, κωπυκατῆρ. Xenoph. εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, ἢ μὲν τοὺς ναύτας ἀνέ
 παυσιν. ἐλαύνω, agito currum. ὅθεν Ἀρματοκατῆρ, ὃ ἡνιοχόβηρ Polybio. &
 Ἀρμυλάτορες, ὃ δὲ Straboni, vt ἰπποκλάτορες. Lucian, ὃ ἦλπε μὴ ἐλάσσειν τήμωρον δ
 ζῶντος φησὶ, μὴ δὲ ἄνθρωπον, μὴ δὲ ἐς τρίτην ἡμέραν. ἐλαύνω, ὃ ἐσβάλλω, id est expe
 ditionem ago. Idem, ἐλάσσει ἐπὶ ἰνδὸς γυναικὶς στρατῶ. Paus. τῶτον ἰκετόβη
 στρατῶ μέζοντι ἐπὶ πλὴν Ἀιγιάλφω ἐλάσσαντα, ἡμωρεῖσθαι. ἐντὶ τῷ, τῇ Ἀιγιάλφῃ ἐπι
 στρατεύσαντα. ὅθεν ἐλασείω, expeditionem affecto, & apparo. Lucia. καὶ ἐλασείω.
 νῦν ἐλασείοντα ἐπὶ Λυδίων εἰσενεῖν, Et nunc moliri expeditionem videtur in
 Lydiā. ἐλαυνόμενος ἐπὶ σιδήρῃ καὶ χαλκῷ dicitur pro ducere, hoc est du
 ctile opus facere. ὅθεν χρυσόλατος καὶ σφυροκατῆρ. Et ἐλαυνόμενος τοῖχος, ducere
 re murum. λέγεται γὰρ ἀπλῶς ἐπὶ παντὸς ἐκτενομένου. ἐλαύνω, expello.
 ὅθεν ξενικατῆρ, externos eiciere, vt alienos abigere. Plutar. in octauo ξενικατῆρ.
 Sympo. πλὴν δὲ ἀνδρόνα ταῖς αὐταῖς τραγωδίαις ἐνοχον ἔσσαν ἐκ ἀπέρργου ὃ δὲ ξε
 νικατῆρ. de symbolo pythagorico loquens, quod erat, τὰς χειρὶ δόνας
 δικίαν μὴ δέχεσθαι. ἐλαύνειν, promouere, progredi, euadere. Chrysoft. πρὸς
 ἑμμελεῖς, de diuine euangelicæ, πρὸς ἄκρον ὁπρῆας ἐκκλῆσαι καὶ τρυφῆς. Plu
 tarch. in Catone, πόρρω πάντ' ἀπασιν ἡλικίας ἐκκλῆσαι, ætate iam proue

- ctissima. Alibi εἰς ἄκρον φησι παλαιάας ἐκκλησίαν dixit, pro eruditissimo. ut Plato in Gorg. ὅς ἐγώ σε διδάσκειν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πόλιν ἀπὸ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας. Herodia. Ἀντωνίνος μὲν οὖν ἕως ἐκδὼν ἔτος ἐλά(ας φησι) βασιλείας, ἔτι ἄμα τῇ μητρὶ κατέστρεψε, cum imperii annum sextum attigisset. ἐλάν αυtem non ἐλάων, sed ἐλάσαι significat. Aristoph. νεφέλ. ἀλλ' ὅτι ἐλάν δ' ἐς κόρυμνας ἐκ φησι δικίας, eiciam. Demosth. εἰ μὴ καὶ ἔθνος προσηλακίῃ, καὶ πολλοὺς ἀνδρῶν ἡμῶν ἄμα, ἐλάν. Xenoph. in primo παλαιάας, οἱ ἔμελλον ἀντὶ τὰς θηρίων ὅτι ἐλάν εἰς τὰ θύλατά τε καὶ ἐργασίαν. ἀντὶ τ' ὅτι ἐλάσαι. Et in primo ἀναβάσ. de falcatis curribus loquens, εἶχον δὲ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων ἕως πλάγιοι ἀπὸ ταμνύα, καὶ ὑπὸ τοῖς δόφοις ἕως γῆρ βλέποντα, ὡς διακόπτην ὅτῳ ὀνύχου. ἡ δὲ γνώμη ἥν ὡς ἐς τὰς τάξεις τῶν ἐκκλῶν ἐλόντων καὶ διακοτόντων. Sic enim legi debet. Alibi, εὐεργὴν ὀνύχως πρὸς ἐλόντας ἐπὶ τοὺς κλημῖσι. Tractum autem hoc videtur ex more Ionicorum, quale est illud Herodoti in primo libro, τῷ δὲ πρῶτῳ ἐμβαλόντι ἐπιταί, εἰ δὲ ἀπὸ σκιμῶν εἰδέναι. ἀντὶ τῷ ἀπὸ σκιμῶν, vel ἀπὸ σκιμῶν. ut alibi eodem libro, γνοὺς δὲ δὲ δίκης ἐς εὐνὸν πᾶν ἀνακρίμενον ἔτι κατίζων ἔτι ἡδὲ ἐνδον πρὸς πορρο προκατίζων ἐδίνεζε, ἔτ' ἐφ' ἡμῶν ἐλ, ne gauitq; ultra iudicaturum. Cui simile est illud Demosthenicum ὅν τῷ πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν ἀντὶ τῶν κλημῖσι τῷ τὰ τὰ αὐτὰ πεπρωμένους, καὶ τὰ παλαιάας ἴσως τὰς ἀπὸ ἀναβιβάται. ἀντὶ τῷ ἀναβιβάσεται, in iudicium, & in locum editum scandere faciet, ut sint conspicui coronæ populari. hoc est παρὰ σκίονται. Aeschin. etiam πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν μὲν πολλοῖς ἀσυνόπῃ, τοῖς δὲ πολλοῖς τὰς τυχὰς μέγιστα, τῶν ὑμῶν τὰ πλεῖστα καὶ καλῶς ἔχοντα ἐκ τῶν ἡμῶν ὁρᾶν, ἀναβιβάται, ἢ ἐπὶ τῶν ἐμῶν παρὰ καταθήκας, ἀπὸ οἰκοκαταλιπὼν, ἕως μακροδονίαν ἐπὶ τῶν ἀπὸ. Post hæc verba producit patrem, & fratres, quasi deprecatores. Andocid. τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι θεοσώμῃον ὑπὲρ ἐμῶν. Et Lyf. οὐκ ἔχω ὅς ἄνδρες δικασαὶ ἔξῃς θεοσώμῃους ὑπὲρ ἡμῶν ἀναβιβάσομαι. ἐλαύνει δὲ dicitur eques, pro equitare, & equus ἐλαύνει. Xenoph. in Hipparch. καὶ τυχία ὑπὸ αἵμα, καὶ ἐπ' ὅχθους ἀνάξει, καὶ ἀπ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι, ὅτι τὰ κατὰ τὴν τυχίαν ἐλαύνει ἀθισμῶν, ἔτοι δ' αὖ τοσοῦτο διαφέρειν ἀπ' ἡμετέρας ταῦτα, ὅσον πορ πῆλός πεζῶν. ἐλαύνει autem dicitur in acie incedere, equoq; vehi. Et προελάνειν sic de equitibus dicitur, ut προάγειν de peditibus. ἐλαύνω & arcesso & accuso significat. Heraclit. Hermodoro, ἐρμόδῳ ἐλαύνεται νόμους γράφων, ἡράκλειτος ἐλαύνει ἀσέβειας, Hermodorus in exiliū agitur ob id, quod leges Ephesiis scripsit: Heraclitus arcessitur impietatis. Sic em̄ latine dicitur. ut Cicero pro Flacco, Ut hunc hoc iudicio arcesseret. ἐλασις, vectatio, equitatio, quæ etiam ἐλασία, dicitur. Xenoph. in octavo παλαιάας, ὅπου δὲ ἡ τότε ὑπὸ κύρου κατασθένεισα, ἐλασις, ἔτι καὶ νῦν διαμύνει ἡ βασιλείας ἐλασις. Idem in Hipparch. ὅτι τινες δηλώσονται τῶν ἰππεῶν ἢ γῆν τὴν ἐλασίαν κτείναν. ἐλατὴς, expulso. ἐλάττης, expulso, ἢ δυνάστης, ἢ ἀποκτείναν. Inde ἐλατῆριον φῶμακον, ἢ καθαγισμῶν.

κδρ. Theophrast. in nono, πάντων δὲ ὅλων τῶν φαρμάκων πλεῖστον διαμύνει
 χρόνον τὸ ἐλαττέριον. Aristotel. in Probl. sect. prima, καὶ ὁ μὲν ἐλλείβετο πλὴν
 ἄνω κοιλίαν κοινῇ. ἢ δὲ σκαμμωνία τῇ κάτω. τὰ δὲ, ἄμφω, ὅσον ἐλαττέριον. Διελαιύειν, Διελαιύειν.
 decurrere in armis. Et Διελασία, decursio militaris, id est Ἀνδιππασία. Idē Διελασία.
 in Hipparch. ὅταν γαμῶν πρὸ τοῦ ἀκονίζου Διελαιύωσιν ἐν λυκείῳ, καλὸν ἑκατέ. Ἀνδιππασία
 ρας τὰς πέντε φυλάς ἐπὶ τῇ μετώπῃ ἐλαύνειν, ὡς ἐς μάχην, ἢ γαμῶν τῇ ἱππάρχῃ νῶν
 τῶν φυλάρχων. Idem, ἐπεὶ δὲ ἐφί ἐς τὰ χεῖρα Διελάσειας λήξωσι, πλὴν ἄλλω ἢ δὲ
 καλὸν χέειν ἐς τὰ ἰσθμὰ ἢ πρὸς ἡγὴ πρὸς δὲ Διελαιύειν, & aliam rursus decursio-
 nem composito gressu instaurare. Hoc enim χέειν significat. Plutar. σχέειν
 de Camillo, καὶ πυθόμενοι τὰ γινόμενα, τὸς ἄλλους ἐκέλθουσιν ἐν τῇ αἰχμῇ χέ-
 εῖν ἀπακολεῖται. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιγόμενοι διδύς ἐπρόβη. Athen. ἐπὶ
 ἄκρῳ ἐβάδιζε τρωῶν ἐν τῇ πόλει χέειν. Σχεδιάζω tamen, καὶ Ἀυτοχεδιάζω δὲ Σχεδιάζω ἢ
 ἀμελετήτως ἢ λέγω, ἢ γράφω, inconsiderate facio, & improvide. Gregor. Ἀυτοχεδιάζω
 τὸ λέγειν πρὸς τοὺς δὲ βάρβισμα, χεδιάζοντας καὶ μὴ προεπιστολίζοντας. ὥσπερ ἢ
 κεφαλὴ τῇ μόσχῃ ἢ χεδιάθειν τῷ ἱσραὴλ ἐς ὀνηδισμόν ἐφὶ σκληρότητος, id est qui
 inconsulte accipiunt purificam asperisionem. Et ἐς βασιλ. καὶ ἱνα, ἔσοπον
 ἢ χεδιάσαι τὸν βαθμόν. de providentia dei loquens, quæ Basilium ma-
 ture ad episcopatum promovit, non accelerato gradu, ut sepe fieri
 solet. Et περαχεδιάζω perperam & inconsulte interpretor. ut in primo παραχεδιά-
 ζω ἢ ἱσλ. ὅτω γὰρ τὸ σαυρόν καὶ τὸν κύκλον περαχεδιάσει. de aruspice loquens, 20.
 qui in extis apparentem crucem perperam interpretatus est, & arri-
 dentem sibi prædictionem statim pro vera certa quæ arripuit, re male
 perpenfa. Σχεδίασμα, opus ex tempore factum. Cicero ad Atticum, Σχεδίασμα
 Potest totum hoc esse σχεδίασμα. Σχεδιάζω etiam represento, id est
 ante diem facio. Idem Gregor. in eodem, Δωρεῖς βασιλικῆς ἡν ἡμέρα, ἔτῳ
 ἐτήσιον, εἴτε τιμωκαῦτα τῷ βασιλεῖ χεδιάθειν διὰ τῇ κακουργίᾳ, καὶ παρῆναι
 τὸ στρατιωτικὸν ἐδὲ βιμνησομνύς ὡς ἑκαστος ἀξίας ἔχεν ἢ τέχνης. Idem ἐς Ἀθανασ.
 ὀλίγα δὲ ἐκ τῶν τῶν ἐκείνους διεξιόντες, καὶ ὅσα χεδιάζει ἡμῖν ἢ μνήμη νῦν ὡς γω-
 ριμώπεια, id est quæ ex tempore memoria fundit, & representat, pro-
 mittere. Ἀυτοχεδιάζω etiam δὲ χεδιάζω dicitur. Isocrat. in Euag. εὐφυνέει Ἀυτοχεδιά-
 ζος ὡς πλὴν γνώμῃ, καὶ μάλιστα κατὰ τοῦ δαμάμεν, ὅμως δὲ ὥσπερ δὲ ὀλιγοῦν, 30.
 εἰ δὲ αυτοχεδιάζω πρὸς τῶν πραγμάτων. ἀλλ' ἐν τῷ ζῆτῃ καὶ φροντίζῃ καὶ βελόκεν
 τὸν πλεῖστον χρόνον διέτριβε. hoc est inconsulte agere, & consilium in re
 præsentī capere. Thucydid. φύσεως μὲν δαμάμεν, μελέτης δὲ βραχυπῆξ καὶ
 εἰ δὲ αὐτὸς αυτοχεδιάζω τὰ δέοντα, id est cum re præsentī deliberare: cū
 ita opus erat, consilium rerum expetendarum capere. Vnde Ἀυτοχεῖ Ἀυτοχεδιά-
 ζασμός, extemporalis dictio. id est, ἢ ἐκ τοῦ παρῆναι ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος σμῶδ-
 ος δημοκρατία ἢ λέξις. Et Ἀυτοχεδίαςικὴ appellatur illa facultas, cui γαυική Ἀυτοχεδιά-
 ὀπποῖται, quem Cicero stilum vocat. Alcida. πρὸς τῶν τοὺς γαυίχους λόγους σικῆ.
 γαυόντων, ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν ἐκ ἀποδοκιμάζων παντὶ τῇ γαυικῇ δυνάμει, γαυική.

- ἐλάχιστα φησὶ ἀντοχιδιάζοντες ἐγγύμνησθαι, καὶ τὰ δυνάσθαι λέγειν πλείστιν ἐπιμέλειαν διόμνησθαι ἔχοντα πρὸς τὸν λόγον. *Antochidiazar etiam est fingere, & comminisci, & dissuadere.* Athen. lib. decimotertio de Laio de loquens, ἀντοχιδιάζουσι οὖν οἱ λέγοντες ἀντιῶν ἐν κορίνθῳ πεδάσθαι πρὸς τοῦ κρανίου. Significat etiam propere, & illotis pedibus quippiam aggredi. Xenoph. in tertio ἀπρονικη. οὐχ ὅρας ὅτι χορὸν τῶν μου καὶ δεχόμενων ἐστὶ εἰς ὑπὸ χερσὶ ἀρχὴν μὴ ὑποτάσσουσι. ἢ δὲ στρατηγῶν οἱ πλείστοι ἀντοχιδιάζουσιν, ante tempus praefecturas adipiscuntur, & illotis manibus tractant. ἀντοχιδιάζου etiam suapte sponte facere, non mandato alterius & imperio. Idem in quinto ἐκλειπῶν, ὁ μὲν γὰρ ἀπρονικησάμενος εἰλεγειν ὅτι ἐμὸν βαλόντα τῇ λακεδαίμονι πεπραχώς εἰμι, δίκαιος εἰμι ἐμμεύσθαι. ἐὰν δὲ ἐλατῶν, ἀρχαίων εἶναι νόμιμον εἶναι τὰ τριαῦτα ἀντοχιδιάζουσι. Plato uti solet, pro temerario, & confidenti incepto animū appellere, & quippiā designare. ut in Euthyphro. Ἐπεὶ δὲ μετὰ μέλιτος ἀντοχιδιάζοντά φησι, ὅ καινοτομῶντα πρὸς τῶν θεῶν, εἰς αμαρτανήν. Et in Apolog. λέγει οὖν ἡμῖν τί δύνῃ, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς πρὸς τοὺς ἀντοχιδιάζουμένους, id est temere aliquid affirmemus. Temerarios enim vocamus, qui praepropere & rebus non perpenis inceptant. Διελαιῶν etiam ὅ διέλω significat, transfigo & traicio. Lucia. κλαίει ἀπὸ πένθους, ὅν σὺ δοξατίω διελάσας, μετὰ δὲ διπνῶντα, ἐφόνοντο. Idem, διελαιώμεται δὲ καὶ ὁ ἀρσένους ἐς τὸν βαβύνα διαμπαξέσθαι ὑπὸ πλὴν πυγῶν. Plutarch. πομπήν δὲ αὐτὸν ἐκ χειρὸς διελάσας ἀνέβη. Διελαυῶν, cum copiis & exercitu perrumpo, & transeo per medium, copias & exercitum duco. Gregor. in secundo κτλ. ἐστὶν. ὅτι γὰρ διελῶν διόν τε ἐν διέπιδρομῇ ἀθρόας, ἢ πλοιοκρία πρὸς ἡμᾶς, εἴτε διελαύει, καὶ τοῦ ναυτικῶς μάχισα. hoc est copias per fluviū nauibus transuehere, qui urbem interluebat. Sic dicitur, ut διεκπίπῃν, διεξάγειν, διεξίεναι. Plutarch. ὁ δὲ μηριδάτης διακοσίου ἱππεῦσι διέκοψε καὶ διεξίλασε τοὺς Ῥωμαίους. Significat etiam post victoriam fugientes hostes prosequor, & victis insto. Idem, ὁ δὲ καθ' αὐτὸ ἐτρέφετο καὶ διεξίλασε. ἐπελαύνω. λαύνω, infesto incursu in aliquē feror. Et προσελαύνω, aduehor. Xenoph. Hipparch. τὸ πρὸ ἀντιμετώπου προσελαύνειν ἀλλήλους, παρὸν, τὸ πρὸ διελάσαντας τὸν ἱπποδρομον ἀντίσας πάλιν εἶναι ἀλλήλοις σιμνόν, καὶ εἰς ἀπὸ σάλπιγγος αὐτὸ δόξασον ἐπελαύνειν, καλὸν. σάπτας δὲ ἦδη, ὅ τριτὸν αὖ ἀπὸ φησὶ σάλπιγγος, τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν, καὶ διελάσαντας εἰς κατάλυσιν, ἐπὶ φάλαγγος ἅπαντας κατὰ σάπτας, ὥσπερ εἰώθατε, πρὸς πλὴν βαλὼν προσελαύνειν. de exercitatione & decursione equestri loquens. Idem in primo παιδείας, ὅτι δὲ διέπλοισι μάχης προσίλασε τοῦ ἵππου, equo aduectus est. Et in quarto, ἔπειτα δὲ προσίλασαν οἱ ἱεράνιοι ἵππους αἰοντες καὶ ἀχμαλώτους, πρῶτον αὐτῶν ἐπαυθάνειν. προσελαύνω, ante signa aduehor. Idem, ὅταν μάλιστα εἴω τῶν δουλοφειδῶν ἐλαύνετε, μάλα χεῖριμον καὶ ἐν πρὸς μίαν ὅ ἐν ἐλπίδι προσελαύνειν φησὶ φυλὴς ἐκάστης τῶν ὑπὸ πρὸς τῶν ἑνῶν. παρελαύνω, ob equito, inuehor, irruo in hostes. Idem in Hipparch. τὸ δὲ εἶναι τὸς φρο

ἐφάνη(α)ρ λάθρα ἢ μηχαναῖς χαθέντων ἢ φραγμάτων. id est, per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis, vel deductis & demissis.

Significat etiam sisto, inhibeo. Aristoph. νεφελ. Ἰθιναν καλύψα, ὅ χα(α)ς σὺν φροντίδα λεπῶν, ἢ μικρῶν πρὸς φρόνη τὰ πράγματα. ἀντὶ τοῦ σῴζεσθαι, καὶ καταπαύεσθαι, sistens & continens apud te. ac si diceret, animaduerte diligenter, & toto pectore ad hoc incumbere. σχάζειν etiam secare venā, aut scarificare cutem significat. Galen. lib. xiii. Methodi, ἀναγκαζόμεθα τριγασσῶν ἐνίοτε κνησῶν αἵματος, ἢ οὐ φλέβα τέμνοντες, ἢ ἀρχάζοντες τὰ μὴ περνωτότα κῶλα. ^{ἀρχάζειν} χαρδὲς μὲν γὰρ κακῶς ἐχέουσιν, τὰ σκέλη, & reliqua. Et lib. xiiii. μετὰ πεισθῆος δὲ τὴ φλογώσεως ἢ περνωτότος μορίσ, καταπλάττειν αὐτὸ πρὶν πελιδνὸν γενέσθαι δὲ ἑμὲς λυσιτελεῖν. εἰ δὲ καὶ πελιδνὸν γενέσθαι φθάσῃν, ἀρχάζοντα καταπλάττειν. Aliquando p eodem χαζερ dicit hoc est scarificare, cuius exemplum in verbo καταπλάττειν ascripsimus. Aristotel. lib. secundo historiae, de aorta vena loquens, ἢ δὲ πάλιν ἐπὶ πνεύματι διὰ τοῦ μαχαλῆος εἰς τὸν βραχίονα δεξιὸν, συμβάλλει ταῖς ἐτέρας φλεβῇ ἢ τῇ ἐν τῇ καμπύλῳ. διὸ ἀρχάζοντων ἢ λαβῶν ταύτην, ἀφύσσονται τὰ ὕδατα πόνω πρὶν ὅτι ἡπαρ. id est hanc venā secantibus. σχᾶρ etiam ἀντὶ σχᾶρ τοῦ χαζερ dicitur, quo Hippocrates utitur. Aristoph. in iam dicta comœdia, ὁ πῶν γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κατ' ἐκ ἐχωρ ἀμελῆς, ἢ δ' ἄρ' ἐφυσᾷ ἂν ἐξαίφνης διαλακί(α)ς, πρὸς αὐτῷ τῷ φθαλμῷ με προσετίλινε. ἐχωρ ἀντὶ τοῦ χαζερ dixit. hoc est ἐχίζω, non scarificavi, non pertudis id quod fit cū intestina farcta coquuntur, ne disrumpantur. Et χαῖρ, & χαλᾶρ, deducere, demittere, relaxare. σχᾶς, & χαλᾶς, apud Hippocratem, ut inquit Paulus Aegineta. προσετίλινε αὐτὸν significat, oculos liquido stercore pfudit. τιλᾶρ em est stercus elidere. Idē, ἐχαρνεῖσιν, ἢ τὸ ἴδιον ἢ τὸ μακρὸν μοῖ συχνοῦ ^{τιλᾶρ} δὲ λάρκος ἐντίλινε ὥστε σπῆια. μακρὸν, cinis est carbonū. δὲ λάρκος οὗ δὲ λάρκος ^{ἐντίλινε} ἔχεν μοῖ συχνοῦ μέλαν. ut solet sepia atrametū eiaculari, id est δὲ μέλαν ἐπαυέναι, ταρατῆρ δ' ὕδατος ἐκτομῆ. In Hippiatr. legimus de eqs profluuiο alui laborantibus, ὁ νόμα(α)ρ δὲ ἔχει δὲ πάθος ἰππολόγου ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος ^{τιλᾶρ} τιλᾶρ γὰρ, καὶ ἐκλυσις αὐτῷ γίνε(α) ἀπὸ τούτου. Aristot. πρὶ κόσμου, ὥστε ἀμέλα δὲ σῶσιμ οἱ μεγαλώτεροι διὰ μῖα δὲ ὄργανα χασκρίας πρὸς καὶ πικρίας ἐν ὀργῇ ἀπὸ λουῖτες. ὁμοίως δὲ καὶ δι νουροσάσαι μίαν μίαν ἐν τῷ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, πρὸς αὐτῷ καὶ ^{σχασκρία} σχασκρία ^{ἐντίλινε} νείω(α), ὅ χεῖρας ζῶν, ὅ μὲν ὅ οφθαλμόν. Vbi μεγαλώτεροι dictio mēdosa est, fortasse p μεγαλόρχει, vel μεγαλόπχνοι. σχασκρίαν αὐτ appellat vel funē, vel trocheā, vel aliud quo organū ducit, hoc est quo intētū laxat, vel erectū demittit. σχασκρίον etiam vel pugio, vel scalpellus est veterinariū ad prūdēdū atq; trāsuedū. In Hippiatr. Δδ' ὁ πόρπακας μυρκίνους ἐπιζῶναι τῷ τόπῳ πρὸς εὐρύσαι ἀντιόρπας, ἐν τῷ ὄντι τῷ χασκρίῳ. Alibi, καὶ κατακινεῖν τὴν εὐρύαν τῷ χασκρίῳ. νουροσάσαι αὐτ sūt circulatorū genus, & p̄stigiatorū, q̄ imaginū motus & lusiūculas fidiculis moliant, ita ut & saltare & osculari iuicē sigilla ipsa & amplecti videant. Apud Xenoph.

elati spiritus, ὁ πεφρονηματισμὸς. vt in. v. Politic. ἔστι δὲ πρὸς σωτηρίαν τὴν
 ραννίδος δ', τὰς ὑπερέχοντες κολῶμεν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀνέλκωμεν. ἀντὶ τῶν γεννά-
 δας. **Qui etiam** λιματίας dicuntur, hoc est μεγαλόφρονες. Aristoph. βαῖαχ. λιματίας.
 ἐπὶ δὲ λιματίας καὶ ἀνδρείος ἔ. vel λιμαζῶς verbū ἀντὶ τῆς ἐπαύσεως καὶ βρενθύν. vtroq;
 enim modo legitur. Sic ὀιματίας, δὲ ἐπὶ ἡμιλύος, superbus & insolens. λιμαζῶς.
 Est enim ὀιμα, elatio, & arrogantia, καὶ τῷ φ. Plutarch. in Plat. quæ
 stionibus, καὶ γὰρ ὡσαύτως ἐκ τύχης τότε φορὰν γενέσθαι σωθέντων σοφιστῶν ἐν τῇ ἐλ-
 λάδι, καὶ τούτοις οἱ νέοι πάλιν πλουσίους ἀργυρίων, οὐκ ἐλάττω ἐπληροῦντο καὶ δαξοσοφίας,
 καὶ λόγων ῥήδων. Inde illa sententia ex Laertio, τὰς μὲν κενὰς ἀσκούς δ' ἐπὶ
 μα δ' ἵσκει, τὴν δὲ ἀνοήτους δ' ὀιμα. Et οἰκισ, ἢ ἐπαρσις, & elatio apud Dio-
 nys. apud Platonem pro opinione accipitur. vt in Phedone, ἀλλ' ἀνάγκη
 καὶ σοὶ εἰς ξένου, ἄλλα δόξαι, ἀντὶς μέντοι καὶ οἰσισ, δ' ἀρμονίαν εἶναι σωθεῖν πρᾶγμα.
Alibi, ἐκείνῳ μὲν πρὶν φησὶ αὐτῷ διήσεως πλὴν τῆς ἀντιδρᾶζόντων οἰσισ συγχω-
 ρεῖται ἀληθὴ εἶναι. Legimus & in quodam parænetico, ἢ μὲν γὰρ σώσεις τῆς
 ἀγνοίας, τῇ ἐκ φησὶ διήσεως ἐγερσὺν πρὸς τὴν ἐκκόπῃ, id est excitatā ex stul-
 ta & arrogantī existimatione suā. Et rursus, ἐκ καθαρότης διήσεως, καὶ ἐπισή-
 μως πλήρης τυγχάνει αἰσῇ συν. Sic μαλακίας, ὁ μαλακός. vnde μαλακίαν εἶμα, μαλακίας.
 vt λιμαζῶς, de eo dictum qui mollis est, & laborat mollitie. Xenoph. μαλακίαν.
 καυχητικῶς, ὁ δὲ παγετός, τὰ ἴχνη ἀφανίζουσα ἐπιπλέσας, καὶ αὐτὴς μαλακίᾳ τὰς
 εἶνας ἐκ δυνάμει ἀδυνάτου, infirmitate narium laborantes, & mollitudine.

τολμκτίας, ὁ τολμηρός, ἀπὸ κωλύσεως τamen τολμκτίας. τολμᾶν autem non
 tantum audere significat, sed etiam sustinere, hoc est quippiam graue
 in animum inducere, & sibi imperare. Quintil. Sed non sustineo con-
 sciū esse mihī dissimulātī. Lucan. in septimo, Sustinuit votis etiam
 tum credere dignos Cœlicolas, id est potuit. Celsus in tertio, Et qui
 ample valetudinarios nutriunt, quia singulis summa cura consulere
 non sustinent, ad communia ista confugiunt. Seneca, Non sustineo
 eum deferere, cui dedi vitam. Dinarch. καὶ Δημοσθένος καὶ Δημοκρίτων καὶ ἰκε-
 τόνωντων δοῦναι τὰ ῥήματα, εἰς πλὴν φησὶ πόλεως σωτηρίαν, ἐκ ἐτόλμκσι δὲ μισθῶ-
 τας καὶ ἀιχροκορδίας, ἀπὸ πολλῶν ῥημάτων ὧν ἔχει δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι.
 id est sustinuit repudiare preces supplicantium, nec dare quod postu-
 labant. Isocrat. τίς γὰρ ἰκετόντων τολμκς ἢ τὴν ἡπείρου αὐτῶν, ἢ τὰς ὑπὲρ ἐτέροις ὄντας,
 πρὸς αὐτῶν τοὺς μέγας δυνάμεις ἔχοντας. Ponitur & pro κατεργῶ καὶ ὑπερλύω.
 vt in ultimo Odysseæ, ἀλλ' ἐπεισίνε κακοῖσι καὶ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ βολῆσι. Αὐτὰρ δ'
 τίς μὲν ἐτόλμα, ἐνὶ μεγάροισιν εἶοισιν βαλὼν ἡμῶν καὶ ἐνὶ αἰσίοις, πετλίοις δυ-
 μῶν. **Contrā** ἀνέχομαι, id est ὑπερλύω & κατεργῶ, ἀντὶ τοῦ ῥήματος ponit-
 tur. Iosep. in secundo contra Apionem, οἱ γὰρ πιστεύοντες ἐπισκοπεῖν θεῶν
 τὴν εἰσὶν ὁδόν, εἰδὲν ἀνέχοντα ὁρᾶμαστῆρ. ὑπερλύω etiam ipsum sic acci-
 pitur sæpissime. vt apud Demosth. ὑπὲρ τοῦ σιφάντος, τίς γὰρ ἐκ ἀνδρῶν
 τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων φησὶ ἀρετῇ, οἱ καὶ πλὴν χύσαν καὶ πλὴν πόλιν ἐκλ-
 Bb iiii

- πλάσματις
 πλάσματῶς
 δικῶς
 πλάσμα.
 ἀπλάσως
 ἀνυλῆρ.
 ἐκτροπίας.
 τροπίας.
 κυματίας.
 γματίας.
 ῥήματα.
 στρέμμα.
 ἐκχύμωσις.
 ἐκχύμωμα.
 ἐννοχίας.
 οκλυδρίας.
 ἐξωμίας.
 ἐρυθρίας καὶ
 ὠχρίας.
 ἀνθρακίας.
- πῶς ὑπέμειναν, εἰς τὰς τριήρας ἐμβάντες, id est animum inducere potuerunt. Lingua vernacula dicitur, animū vel cor habere potuerūt, & ut Itali loquūtur, satis fuit animi. πλάσματις λόγος, ὁ πεπλάσμενός, cōmētītius, qui etiā πλάσματῶς dicitur. Aristot. in. xii. μετὰ τὰ φυσ. ὅτι μὴ τὸν πῶς ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἀδυνάτου εἶναι, καὶ ἅμα, πλάσματις δὲ λόγος, ἔστι μὴ καὶ ἐν τοῖς διαπραγμασίαις, ὅτι ἅμα διὰ τὸ εἶναι ἀδυνάτου. Quibus verbis significat cōmentitū esse quod quidam aiebant, ἐν τοῖς αἰσθητοῖς εἶναι τὰ μαθηματικά. πλάσμα, cōmentum & simulatio, hoc est χημαλισμός. πλάσμα etiam verbū erat theatricum, & artis tībicinum. Theophr. in quarto de tībici loquens, quæ ex calamo fiebant, γίνεσθαι δὲ φασὶ τριήκοντα χημισμοὺς καὶ κατανύσσειας βραχέας δὲ αἰσθητοῦ καὶ καταπλάσματα τὰς γλώττας ἔχειν. τὸ δὲ ἀναγκαιότερον τοῖς μετὰ πλάσματος ἀνυλῆσι. Et ἀπλάσως ἀνυλῆρ, δὲ ἄνθρωπος πλάσματος. Ibidem, τὸ δὲ τὸ μὴ ὄντως εἶναι πρὸς ἀντιλήψιν μὴ, ἡνίκά τις πλάσσει, ὑπὸ ἀρεκτῆρος. πλάσμα, etiam speciem significat. Gregor. προσιόντες αὐτῷ μετὰ ἐλκεῖς πλάσματος, amicorum specie. ἐκτροπίας δὲ ὄντος, ὁ παρὰ τὰς παρὰ, vappa. Alciphro. ἐκτροπίας δὲ ἡμῶν καὶ ὁρίων πόνου. hoc est ἐκπερσυσμῶν καὶ ὁρίων, qui etiam τροπίας dicitur. τροπίας ἵππου Aristoteli est, qui domi nutritus est, non in armento. Aristotel. in octavo de histor. animalium, οἱ δὲ τροπία ἵπποι πλάσσει ἀφ᾽ ἑαυτῶν κάμνουν. Dicuntur autem τροπία ad differentiam τῶν φοβεράων, id est gregalium, & armentitiorum. κυματίας, γματίας ἡρώδης ab Herodoto dicitur vndabundus, ὁ κυματῶν. ἐκχυματίας, qui ruptis laborat, id est τοῖς ῥήμασι. Dioscor. ὁ φιλεῖ ἰχθυόεντες, τρομάδες, ῥήματις Galen. ἡ δὲ διαίρεσις φησὶ ἐν σπλάχνῳ καὶ ὅσῳ, ὅσο μάστις κατὰ γμα. κατὰ δὲ τὰς νοσήδους ἵνας, πλάσμα. καὶ τὸν μῦθον, ἔλκεται καὶ ῥήμα. ῥήμα, ut alii dicunt, ἀγέσθαι ῥήμα, ὅτι ἀρεκτῆρος, ἡ φλεβός. στρέμμα. στρέμμα, δὲ ἀρεκτῆρος πλάσσει. Aegineta autem, τὰ ῥήματα μὴ (inquit) σὺν ἐκχυμῶσι γίνεσθαι πάντως. ὅτι δὲ πλάσμα γίνεται διασπασμῶν ὡς ἐν ὕμῳ. Est autem ἐκχύμωσις καὶ ἐκχύμωμα, sanguis collectus in loco confuso. ἐννοχίας idem quod ὀνυχῶν. Aristotel. in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ. οὐδὲ ὁμοίως εἶναι φάσιν ἀδυνάτου εἶναι γένεσθαι παῖδας καὶ ἀνδρά, ὀνυχίαν. Et in secundo de generatione animalium, τοὺς δὲ μὴ γενεῶν, ἀλλὰ ὀνυχίας διαπλάσσει ὄντας. In Problem. utroq; eodem loco usus est, quasi differrent, ὅτι συμβαίνει καὶ τοῖς ὀνυχίοις καὶ ὀνυχίαις. οκλυδρίας, effceminatus, ὁ ἐκπερσυσμῶν. Herodotus enim utroq; pro eodem dixit. Lucian. οὐδὲ οἱ οκλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός. ὅθεν οκλυδριώδης. Greg. πάσης οκλυδριώδους φύσεως ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ὅτι ἀρεκτῆρος ἐν δὲ κατὰ τὸν πῶς ὑπέμειναν. ἐξωμίας, exertus. ἐρυθρίας, ruber, rubicundus, Aristotel. ut ὠχρίας, pallidus. sic enim scripsit in Prædicamentis, ὅτι γὰρ ὁ ἐρυθρίων διὰ τὸ ἀχύνεσθαι, λέγεται ἐρυθρίας, ὅτι ὠχρίων διὰ τὸ φοβεῖσθαι, ὠχρίας. ἀλλὰ μάλιστα τὸ περὶ τὴν εἶναι τὴν πλάσσει λέγονται, πρὸς τὴν δὲ. ἀνθρακίας, ater ut carbonarius, titiona

rii faciem habens. Lucian. de Empedocle, Ἀνδρακίας τις ἰδὲν, ἢ ἀποδῆ
 πλέως, ἢ κατωπὴ μύθος. μετωπίας, fronto. ὁ θυμέτωπος inquit Poll.
 Sic ὀξυωπίας, ὁ ὀξυωπός. φρυαγματίας de equo proprie dicitur, vt φρύφρυαγματίας
 αἶμα λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῷ ἀλογίῳ ἐπαυρομύω. Plutarch. in Anton.
 πρὸς τὸν βίον αὐτῶν κομωδὴ καὶ φρυαγματίαν ὄντα, καὶ κενὸν γαστρίμαχος μετόρ.
 Translatio est ab equorum ferocia. καυχηματίας, gloriosus & ἰακαυχηματίας
 ctator. μιζίας, ὁ μινύων. ταραξίας, ὁ παραχώδης. ἐκκόπτω, excindo, ἐκκόπτω
 penitus extirpo, prorsus abrogo. ἐξέκοψε τὴν φρεσίν, ἢ κατέσκαψε τὴν φρεσίν.
 Galen. in. x. Methodi, ἀράγει τὸν πυρετόν ὅτι μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα φρ.
 εἰτίας, ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκοπτεῖν ἀμελοῦντα τὸν πυρετόν. περικόπτω, circuncido, resec-
 co, dimutilo. Inde τῷ ἐρμῶν περικοπή, apud Andocidem πρὸς μυσκρίων.
 & Alcibiades delatus ob eam causam fuit, quasi τὸν ἐρμῶν περικόψας.
 Et περικομμα, quod circuncisum est. Vnde priuatim appellant περικομμα
 κόμματα ea quæ coci auferunt ex carnibus, & circuncidunt. Apud
 Athenæum genus est edulii, libro quarto, εἴτα δ' ἔς τὸ κοινὸν ζωμὸς καὶ
 περικομμα. περικόπτω, etiam opes imminuo, vt ὑπὸ κόπτω, imperium cir-
 cuncido, spolio. cū accus. & genitiuo. Plutarc. in Lucul. loquens de Tί-
 grane, ἔχωρ δ' ὡς αὐτὸν ἢ πάρεσθε περὶ τοῦ κόπῃ φρὶ Ἀσίας, ἢ πόλεως ἐλλωίδας ἔς μη-
 δίαν ἀνακομίζῃ, id est spoliat, & imminuit. Idem in Ant. καὶ σὶ τὸν διένει-
 με ταῖς πόλεσι πρᾶξις αὐτῶν ἀδελφῶν, καὶ περικομυμῶντος χρημάτων, ἀνδραπό-
 δων, ζυγίων. Et in Cæsare, Ἀδριανὸν δὲ περικοπήσμενον τὸν σόλον, ἢ ἀναγκά-
 σθαι διὰ τοῦτο ἐπὶ τῷ τὸν κίνδυνον. Demosthen. τί οὖν ὅτι τοιοῦτο; τὸ πρῶτον
 ὁ δὲ βέλεται, καὶ καθ' ἓνα ἕκαστον ἐπὶ τοῖς περικοπήσιν καὶ λωποδυσίῃ τῷ ἐλλεί-
 νων, id est singulorum opes accidere, ciuitatesq; spoliare. vt Liuius,
 Accisæ à Camillo Volscorum res. Virgil. Accisis coget dapibus
 consumere mensas. Accido etiam περιτρώω, κατὰναλίσκω, ὑχῶ, & ἀπο-
 κναίω græce dicitur. Demosthen. autem pro eo usus est quod resecare
 vngues & circuncidere alas dicitur lingua vulgi. ἐξονυχίζω, Græci δὲ
 cūt, & ὀνυχίζω, quod quidem ad vngues pertinet. vnde ὀνυχισμὸς ἔσ-
 δα ab Aegineta & Dioscor. dicuntur, quarū vnguís, id est τὸ λυκόν, exē-
 ptus est. Et Ἀπνυχίζω, ἢ Ἀπνυχίσματα, vnguiū putamina. Inde illᾷ sym-
 bolum Pythag. Ἀπνυχίσματα μὴ ἐπαρῆν. ὀνυχίζαν αὐτῆ, & ἐξονυχίζαν δι-
 cunt τὸ λεπτολογεῖν ὃ ἀκριβολεγεῖν. Athen. lib. tertio, καὶ ὁ καύσλητος ὀργι-
 σθῆς, γάστρων ἔφη καὶ κοιλιόδαμον ἀνθρώποι, ὅθεν ἄλλο σὺ διδάσκει; ὁ λόγος διεφοδικοῦς
 ἐπεῖν, ἐχ' ἰσορίας μνησθῆναι, ὅτι ὅτι λόγους χάριτος ἀπαρξάσθαι περὶ ἀλλὰ τὸ λό-
 γον ἅπαντα πρὸ ταῦτά κατεγρίβης ζητῆν, κῆται δὲ κῆται, ἔρηται δὲ ἔρηται. ὅτι
 ὀνυχίζει περὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα τῇ σωδιαλεπτομύῳ, τὰς ἀκάνθας σανάτων, id
 est cauillāter & sophistice versas quicquid à quoq; dicitur, & in vnā
 quodq; verbum à differente prolaturum inquiris cauilloso subtilitate.
 οἷαδ' ad disputationē reuocas, & velut ad vnguē vis omnia esse exacta

- inter loquendum, ut ne scrupulus quidem ullus maneat. hoc est, καὶ δι' ὄνυχος ἀπαντα τὸν λόγον βασανίζεις. δι' ὄνυχος δ' ἀκριβοῦς dicūt, quod Latini ad vnguem exigere vocant. Plutarch. πρὶ τῶν ὑγιγνῶν πρᾶγμαμάτων, ἢ μὲν οὖν ἀκριβὲς σφόδρα, ὅτι δι' ὄνυχος λεγομένην δίαιτα, δ' σῶμα, κομιδῇ τοφοδεῖς πρὶ χεῖται, καὶ σφαλορὸν, ἀνφρὶ δὲ φρὶ ψυχῆς δ' γαῦρον κολᾷ. σῶμα, τοφοδεῖς vocat per metaphoram. τοφοδεῖς enim est meticolosus, ad omnem strepitum expaulescens. πρικοπὴ etiam aliud significat ἢ παρῳαίρεσιν, ut apud Polybium de elatione funerum apud Romanos loquentem, ταύτας δὲ τὰς ἐκόντας ἐπὶ τῶν δικέων μεταλλάξαι ἡς ὑλῆφαντες, ἀγασσιν ἐς τὴν ἐκφοράν πρὶ θέντες ὡς ὁμοιόταται εἶναι δοκῶσι κατὰ πρὸς μέγεθος, καὶ τὴν ἄλλω παρῳαί κοπῶν. Hic πρικοπὴ significat, nisi fallor, τὰ πέρατα τοῦ σώματος, hoc est lineamenta, ὅτι τὰ σώματα πρὶ γραφῶν. Ponitur & ἀντὶ τῶν ὑπαρχόντων, pro facultatibus, & bonis hominis. συγκόπῃς, concidere, id est pulsare, contundere. ut, Pugnis concisus adorat, apud Iuvenalē. συγκόπῃς δ' est animo linqui. Galen. οἱ γὰρ καὶ θείας συγκόπῃς, repente linquuntur animo. Idem, ἐνιοὶ δὲ πασθέντες, ὅτι μετὰ νοτίδος ὑπὸ φρὶ δόλως συγκοπέντες, ἀπέθανον. Et συγκοπὴ, similis est deliquio. Idem, οὐ συγκοπᾷς ἔτι γε χυμοὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλὴς μύας ληψυχίας. Et συγκοπῃς, quæ huiuscemodii deliquia inducunt. Idem, ἢ μὲν οὖν τριάντη διάθεσις δόλως τὸ ἐξ ὅτι συγκοπῃς. Alibi παροξυσμὸς συγκοπῃς dixit. Hic affectus accidit febriculantibus multis ex causis, ut inquit Aegineta.
- Addēdū autē supradictis, q̄ multa verba in præsentī actiua voce effertur, quæ in futuro vocē passivā sortiūtur apud Atticos, quorū hic aliqua enumerabo. διμῶζω διμῶξομαι facit, & ponitur ἀντὶ τῶν δίκων δίκωμι, penas luo, & pro mulctor. Xenoph. in. ii. ἐλλωιζ, de morte Theramenis loquens, λέγει δ' ὅτι ἐν γῆμα, ὅτι τὸ αὐτῶς, ὡς ἔπην ὁ Σάτυρος ὅτι διμῶξαι, ἢ μὴ σιωπήσῃς, ἐπὶ ἑρῶ, ἀν δὲ σιωπῶ, ἢ ἄρα ἔφη διμῶξομαι; num igitur si taceam, pœnas non pendam? Demosth. itidem διμῶξομαι dixit. βαδίζω etiam licet sit neutrum in βαδίζομαι exit. Demosthen. καὶ ἀριστογαστῆρ πῶς δ' ἐς δ' μητρὶν βαδισθεῖ, ἀν δὲ βυλινθεῖ. Gregor. τῆς μεγάλης τῆς Χριστοῦ κληρονομίας ἔργα παυσόμεν, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν βαδισμῶν. τῶ etiam γήσεται facit. Συγχωρῶ συγχωρήσομαι. sic em̄ Demosth. dixit, & Plato in Philebo, & in Epistol. Et ἄρ' ἔστιν ἐπιδάξω ἀνδράσομαι. ἐπαινῶ fere semper ἐπαινέσομαι facit. Gregor. ἀρετῇ δὲ ἐπαινῶν, θεὸς ἐπαινέσομαι. Ἀπαντῶ, ἀπαντήσομαι. Xenoph. ἀπαντῶμι τοῖς πλεῖστοις ἀκῶν etiam ἀκῶσομαι. Et ὑπακῶ ὑπακῶσομαι. Idem ἀπακῶσομαι, ἀντὶ τῶ ἀποδόσω dixit. Et διώξομαι, persequar. ἀνατρέφομαι, evertam. Διαμαρτάνω, διαμαρτήσομαι. ἁμαρτάνω, ἁμαρτήσομαι. Idem, ἐβλίσας δὲ οἶδ' ὅτι τὰ μέγιστα, ἐγὼ δὲ συγχωρήσομαι. ἐγκωμιάσομαι. Plato in Sympos. ἡνίκα ἡμῖν ὁμολόγηται ὅτι τὰ μέγιστα ἐγκωμιάσας τὸ ἔργον. Idem, πρὸς ἡμῖν γὰρ ὡς εἰκν, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τὸν

ἔργα ἐγκωμιάζων δόξα, ἔχ' ὅπως ἐγκωμιάσεται. *Isochr.* πρὸς φιλιπ. ὃν μέλλω
 σοι λόγῳ πέμπερ' ἐκ ἐπίδ' ξερ' ποικισόμην' ἔδ' ἐγκωμιασόμεν' τὰς πολέμους
 τὰς διὰ σὺ γέγον' ἔργα. *Θέω* θύσομαι. *Xenoph.* ταχὺ μετασθῆσον. ἅττι τ' δ' ἰώ-
 ζουσι. *Facit etiam* θύσομαι ἀθηκῶς, *vt* πλῆσομαι πλῆσομαι. *Thucyd.* in
tertio, καὶ ὁ μὲν ταῦτα δράσας, ἔμελλεν ἀποπλῆσθαι. *Paul.* in *Lacon.* ὅπως
 ἀναπλῆσονται ἐς τροίαν, καὶ δίκας δυνήσονται πρὸς Ἀλεξάνδρου λαβῆναι. φθύνω φθύ-
 νομαι καὶ φθύνωμαι. *vtroq;* enim *Demosth.* vñs est. τίκω τέξομαι καὶ
 τέξω. γινώσομαι ἀναγνώσομαι, λήθομαι, βήσομαι, ὄτομαι, *semper voce passi-*
ua. *Verū huiusmodi* μέλλοντες *sæpe passivè etiam accipiuntur, vt* ἐπαί-
 νήσομαι ἀντὶ τοῦ ἐπαυκνήσομαι, *vt* ἐλπίσομαι ἀντὶ τοῦ ἐλπιθήσομαι. *Antiph.*
 ἴσως ἐὰ δ' οἴκ' ἑλπίσῃ, μάλλον ἐλπιθήσομαι ἢ τῷ φίλῳ. κατασῆσομαι ἀντὶ τοῦ
 κατασθῆσομαι. *Lyf.* πάντων γὰρ ἂν ἀβλήσεται. ἡνοίμην, ἐφυγὰς ἀδίκως κα-
 τασῆσομαι. ἀνασῆσομαι, ἀντὶ τοῦ ἀνασῆσθαι. *Xenoph.* ὅταν μέλλῃτε τὰς νυκτὸς
 νῆας φυλακὰς κατὰσῆσθε. ἄλῶσομαι, αἰρεθήσομαι, καὶ ἐλεγχθήσομαι. *Antiph.*
 σαφὲς ἂν ἦ δὲ ἄλῶσόμεν' αὐτῶν. ἀντὶ τοῦ αἰρήσω. *Idem*, αὐτὸς δοκῆς φονεῖ
 εἶναι, ἀνοσίως ἄλῶσομαι, *id est damnabor.* *Aeschines*, δικαίως δ' ἔπειτα ἄλῶσε
 τὴν γαφρὴν ὁ κτησιφῶρ. *id est* ἐλεγχθήσε, κατακριθήσε. ὀρέτομαι τραφήσομαι,
 περᾶτομαι. *Lucian.* πρῶτα μὲν θρέψῃ ἡλικίᾳ, *educabere.* διακονήσομαι ἢ
 διαβιβασόμενος *passivè dixit Xenoph.* ὀνήσομαι ἀντὶ τ' ὠφελήσομαι, *Synes.*
ἔασομαι, finar. *Thucyd.* πῶς δ' ἂν ἄνδρες γενοίεν καὶ διαλάττοιεν, καὶ προσέειπε μελ-
 ῖτ' ἔασομεν, ἄξιον ἂν δ' ὦμεν. *Idē*, ἔρ' ὅτι μὲν πῶς βραχέα ἡδίστα, μεγάλα ζή-
 μῶσεται. ἀντὶ τοῦ βλαβήσεται, ζημιωθήσεται. *Plut.* οὐδὲν γὰρ ἀνέβηεν φησὶ ὁ πολὺς
 καὶ φάλαγγ' ἄλλ' αὖ σωτηρίεσθαι πάντα, καὶ καταβῆσθαι τῆς ἑναντίας. ἀντὶ
 τῆς σωτηρίεσθαι καὶ καταβῆσθαι. *Aristot.* ἀλλ' ὁ δὲ ξάμεν' τῆς δέοις δὲ
 δάξομαι, *id est* ἀδιδάξομαι, διδάσθαι. *στῆσομαι, ἐσθῆσομαι.* *Isochr.* πρὶς ῥή-
 γας, καὶ τότε μὲν ὑμῶν, καὶ δ' ὑμῶν τ' πόλιν ἐσθῆσομαι. *qđ etiā* ἐσθῆσο-
 μαὶ *dici potest.* ἐπιβελήσομαι ἐπιβελήσεται, ἐπιβελήσομαι. *Xenoph.*
in quinto παιδείας, ἀκλονοῦν ἐπαδῶν σὺ ἀπὸ λήθης, ἐπιβελήσομεθα, καὶ οἶκ' ὅλ-
 ῳ. μέλλοντες autem δούπεροι μέσοι *raro leguntur. vt* πιδῶμαι ἀντὶ τοῦ μέλλοντες
 πιδῶμαι. *Aristoph.* ὃ πᾶν πιδῶ. φησὶ οὖν, πιδῶμαι δ' ἔτά σοι. *Sic* πιδῶμαι δούπεροι.
factum ἀπὸ τοῦ ἐπισον. *Contrā passivè* μέλλοντες ἀντὶ τῆς μέσων *ponun-*
tur. *Isochr.* in *Archid.* ἐπὶ δὲ τῷ φοβηθήσομεθα τὰς κινδύνους, ἐπὶ τῶν ταρα-
 χὰς κατὰσῆσομεν ἡμᾶς αὐτοὺς. ἀντὶ τοῦ φοβηθήσομεθα. μεταμελήσεται ἀντὶ τ' με-
 ταμελήσει. *Xenoph.* in *secundo* ἀπομνημὸν δαῶν δὲ καὶ τὴν ὀργὴν καλύειν ἐς τὸ κῶν.
 μεταμελησόμενον προίεναι, ἀπὸ τοῦ μεταμελῆ ἀπροσέπως *dixit, vt* βαδίσμεν' a
 verbo neutro formatum est.

Verum enimvero, quando iam satis multa de verbis differuimus,
ad alias voces transeundum est. imprimisq; καὶ δὲ, *enarrandum, quod* καὶ δὲ,
adhuc distulimus. Est autem καὶ δὲ, *interdum affirmantis & annuen-*
tis, & significat, etiam. *Xenoph.* καὶ δὲ δίδως μοι ὃ πάπτε ταῦτα; καὶ δὲ
 Bb v

φάναι, ἐγὼ σοὶ ὧ παῖ, τὸν Ἀστυάγῳ, etiam inquit Astyages, o puer ego tibi dono. Sicq; dicitur ὃν τῇ κατὰφάσει νῆ δία, vt ὃν τῇ ἀποφάσει μὰ δία.

Seruit etiam interrogationi quæ vim habet ironiæ. Demosth. πρὶ σε φάναι, εἴτα ἐγὼ θεωρηκὼς ὃν τοσούτοις καὶ τοιούτοις πλὴν πόλιν ὑπερὶ τῶν τῆς ἄλλοις συμφερόντων ἐδέχασαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπερὶ αὐτῶν τρόπον ἵνα ὅτι συμβεβηκὼς ἔσκη, τί ἐμεῖλλον κελάρην; ἢ τί συμβεβλῦσεν αὐτῇ κρίει; μνησικακήσῃ νῆ δία, πρὸς τὴν βαλομένην σῶζειν καὶ προφάσεις ζητῆναι, ὅς ἅπαντα προνοομένα, συμφέροντα; Ita ego, qui vidissem ciuitatem in tot talibusq; libentem fecisse, vt pro aliorum commodis certamina periculaq; susciperet: quid tum ipsam hortari, quid auctor ipsi esse debui, vt faceret, cū pro ea quodam modo iniretur consultatio? Scilicet censere debui, vt iis ad animum reuocatis quæ secus in se admissa esse meminerat, offenso animo cum illis ageret qui tum salutis suæ subsidium ab ea postulabāt: velamentaq; causificādo quæreret, quibus omnia commoda speciose proderemus? Sequitur enim, καὶ τις ἔκ αὐτῶν ἀπέκτινέ με δικάως; & reliqua. At quis merito non interemisset? Idem πρὸς Λεπτιν. ἢρ δὲ τατό τις ἔρωτᾷ, τί πρὸς θεῶν ἐρῶμεν; ὅτι νῆ δία ἥσαν ἄντες τῶν ἐνερμυλίων πλὴν ἀτέλῃαν ἀνάξιοι; Quod si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? q; nō nulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerāt, indigni eo beneficio erāt? Qua voce ostendit turpem futuram respōsionem. vel, nempe quod nonnulli: sed ita, vt pronuntiatiōne adiūuetur. Subdit enim statim, εἰς οὗ ἔστι πρὸς ταῦτα, & cætera. Cicero de Natura Deorum, Quarum tandem voluptatum? nempe ad corpus pertinentium: nullam enim aliam nouistis. Et in Philip. Legiones abducis a Bruto, quas? nempe illas quas ille ab Antonii scelere auertit. Est em̃ vtrobique interrogatio, respōsi fiduciam præcedens. Tacitus lib. xi. At cum Senonibus pugnauimus. scilicet Volsci & Equi nunq; nobis aduersam aciem instruxere? Iuuenal. Scilicet expectas? vt tradat mater honestos, Aut alios mores q; quos habet? Est etiā hæc vox νῆ δία, accommodata athypophoris, ita vt respōsioni congruat. vt idē πρὶ σε φάναι, καὶ φησιν, ἀλλὰ εἰ καὶ κεφάλαιον καλόν, τὸ μηδεμίαν γαστρίν φυγεῖν. νῆ δὲ ὅτι δαμόνγε. ἀλλὰ τί μᾶλλον ὁ πολλακίς ἢ φυγῶν, μηδέποτε δὲ ἐλεγχθῆς ἀδικῶν, ὃν ἐγκλήματι γίγνοιτ' ἔρ δὲ τοιοῦτο δικάως; At em̃ inqt, pulchrū illud Cephalī, hoc est pulchra illa laus Cephalī, causam nunq; dixisse. & quidē etiā fortunatū. & πρὶ πρὸς αὐτὸν. ὅντω τίνων ἀρετῶν ἢ πολλῶν ἢ πάντων καθ' ὑμῶν πεπεσσομένης, πρὶ ὧν λέγῃ, τί δὲ ἔρ ἔστι τις πρὶ Δημοσθένους, ὃς ἔπρεσβευρ κατηγορεῖ; νῆ δία, ἔπειτα βόλομαι γὰρ εἰ μὴ, παρ' ὅλῳ πλὴν πρεσβείαν ὑπὸ σοῦ τιαντα ἐπιβεβλῦται, quid autem de Demosthene dicere quisq; digne poterit, qui legationis sociū accusare nō vereatur? prorsus quidem ipse, seu velim, seu nolim. qui prope per totam illam legationem insidiis huiuscemodī a te petitus. vel

Nempe.

Scilicet.

fic, accuso ego vero siue velim siue nolim, qui in ea legatione perpe-
 tuis a te insidiis petitus sim. Accipitur & aliter. ut apud eundem, ἀλλ'
 ὁμως ἐρεῖ, καὶ νῆ δ' ἐκόςως γι, Veruntamen dicturus & quidem merito
 est. vel, & merito utiq;. Seruit etiam confessioni, quæ tamen secū af-
 fert causam facti. ut idem πρὶ τῆς ἐν κερξονήσῳ vsus est, ὁυκοῦν ἡμῶν μὴ
 μὴ δ' αὐαμλῶν ἀναπλεῖσαι, ἐκεί δὲ μηδεμιάς ὑπὸ χόσῃς ἐτοίμας βοηθείας, ἔδερ
 αὐτὸς ἀπλωλέναι καλὸν σφ. νῆ δ' ἰα, κακοδαίμονες γὰρ ἀνθρώποι, καὶ ὑποβάλλου-
 σιν ἀνοίαι; πάντες ἀλλ' ὁμως αὐτὸς δ' αὖ σὺς εἶναι, συμφέρει γὰρ τῇ πόλει. (Qui
 sermo vim quandam interrogationis obtinet) ita nihil causæ est quin
 ipsi perituri sint. Sane quidem nihil. Quippe homines insaniunt, sum-
 maq; sunt dementia præditi. prorsus quidem illi: sed tamen reipubli-
 cæ interest, incolumes eos seruari. vel sic, 'quid nī perituri sint homi-
 nes summa insania præditi: hoc est. πῶς γὰρ οὐ. Νῆ δ' ἰα etiam cum ἀλλ' Νῆ δ' ἰα, ἀλλὰ
 λὰ iunctum ἀνδυποφορικόν, est, ut at & atenim latine. quod Livi-
 us pe- At enim,
 ne ad verbum, at hercule dicit. Idem Demosth. Νῆ δ' ἰα ἀλλ' ὅπως ἐτυχε At hercule
 ταῦτα τὰ γράμματα ἔσκη. At enim ipsæ literæ obscuro quodam loco,
 temereq; positæ sunt. Hoc enim significat ὅπως ἐτυχε, quod statim do-
 cebimus. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλης ἔσκη ἰδῶς φη
 ἐκροπόλειως ταῦτοι, πρὸς πλὴν ἀθωῶν ἔσκη, Immo vero cum tota arx ipsa
 sacra sit, propter Minervam collocatæ sunt. Alibi addita γὰρ particula,
 quæ ipsa interrogationibus conuenit. ut πρὶ τῆς ἀπαρξ. Νῆ δ' ἰα οἱ νέοι γὰρ ἡμῶν
 δ' ἐκείνων ἐσονται τ' ἀγῶνα βελτίους, ἐκ οὗ καὶ διὰ τὸνδε οἱ πολιτὸν μὲν οἱ, δ' ὅρ
 τὰ μέγιστα κινδυνεύει τῇ πόλει, At enim iuvenes nostri ob illud iudicium
 illamq; animaduersionem, ad frugem morum meliorem redigentur.
 atqui & ab hoc quoq; magistratus emendabuntur, quorum sub ma-
 nu reipub. summa periclitatur. Et πρὶ τῶ σιφάνου, Νῆ δ' ἰα ἀλλ' ἀδίκως ἤρξα-
 ἔτα πρὸς ὅτε με ἐσθῆν οἱ λογισαί, διὰ τὶ ἐ κατηγόρας; At ego inique magi-
 stratu functus sum, ita ne vero cum tu adesses eo tempore cum ego
 apud rationales rationem gesti magistratus reposcebar, tu me eo no-
 mine non postulasti? Ponitur & sine ἀλλὰ. Isæus ὑπὲρ τῶ κλέου πύξου,
 ἴσως γὰρ ἢ νῆ δ' ἰα, πάρεργον καὶ φάλλον πρὶ ἐ πλὴν ἐκμαρτυρίαν πρὸς τῶ πν-
 ρετὶδ' φασὶ ποιήσασθαι ἔτοι, ὥστε ἔδερ θ' αὐμασὸν ὀλιγοκινῶναι ἢ ἐ πρῶγμα, καὶ
 πῶς; At fortasse nihil ad rem pertinebat, & aspernandum erat, de quo
 testificationes esse factas isti dictitant, quo tandem modo? Cicero in
 Verrem, At enim ita commissæ sunt ab isto, ut non cognita sint ab o-
 mnibus. hominem esse arbitror neminem, quin, & reliqua. Livi-
 us, At enim pauci quidem sunt, sed ingētes corporibus animisq;, effigies im-
 mo umbræ hominum. Græci in huiusmodi anthypophoris ascribe-
 re solent interrogationis notam, quo facilius intelligatur. Cicero rur-
 sus in Catone, At caret epulis exstructisq; mensis, caret ergo vinolen-

ὅπως ἐτυχί· tia & cruditate. Verū ὅπως ἐτυχί, vt dixi, significat temere & sine iudicio. frequens est enim vsus huius verbī apud auctores. Demosth. καὶ περὶ τῆς ἀτυχίας νομοθεσίῃ ὅταν τις βέλῃ. καὶ ὅρ ἄρ τύχη πρόπορ, prout fortuna tulerit, prout euenerit. Idem περὶ τῆς σιφάνου, καὶ ὅτῃ ἔστι πρὸς γένεσιν ἐμῶν, πολλὰ δ' ἐγγίγνται τὰ αὐτὰ δι' ἢν ἕκαστον τύχοι πρόσφασι, ταῦθ' ὑπὲρ τ' ἐχθρῶν ἀπὸ τῆς βαβυλωνίου. id est multa enim huiusmodi variis ex occasionibus fiebant. Idem in eadem, οὐδὲ γὰρ ὅρ ἐτυχί ἦν, ἀλλ' οἷος δ' ἡμῶν καὶ ταρᾶται, Neq; vero vnus erat quorūlibet hominū, sed ex eorum numero, quos populus deuouere solet, dirisq; execrationibus prosequi. Athen. lib. xii. ὁ κλαδίας δὲ αὐτῆς δίφρους ἔφθον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζουσιν ὡς ἐτυχί, Sellas autem illis complicatiles pueri ferebant, ne sedere quolibet loco cogerentur & vili sella. Plutarch. de Cicerone, οἷος ἐτυχί προσκράωρ ἕνεκα τῶν γυλοῖς, Temere vnumquēq; ac sine delectu laceffens & offendens, risus excitandi gratia. Lys. ἕκαστος δ' ἡμῶν ἔστιν αἰσθητός, ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον. ὁ δὲ πρὸς κερῆιον. ὁ δὲ, ὅπῃ ἄρ τύχη, alius ad alium locum, vt cuiq; contingit. Hinc discerni non potest, vtrum personali, an impersonali verbo vsus sit. vtroq; enim modo effertur. Impersonale est illud Aristotelis, οὐ γὰρ δὴ ὁ ἔτυχί δὲ ἕκαστος γίγνεται ἀέσματι, ἀλλὰ τόδε ἐκ τῆς δὲ ἀέματος τὸ τυχεῖν ἐκ τοῦτο ἀέσματι, nec enim quiduis ex vno quoq; semine oritur, nec quodlibet ex tali. Personale illud eiusdem, τίς τις δὲ ἐκ ἀθρόα, ἀλλὰ διαλέπυσιν ἡμέρας ὁπότῃς ἄρ τύχῃσι. Quod etiam dici poterat ὁπότῃς ἄρ τύχῃ ἡμέρας διαλέπυντες, hoc est diebus quotlibet interpositis, & quotquot res ipsa tulerit. Idem, ἔστι δὲ τῶν θνητῶν τὰ μὲν ἀπὸ πολέμου, ἀπὸ πόλεως, τὰ δὲ ὡς ἀνδρῶν ὅταν τύχῃσι, cum casus aut occasio venerit. Plutarch. οἱ δὲ σασιόσαντες ἀντιώρυσαν αἷς ἕκαστος ἐτυχί, qua quisq; viam nactus est, vel qua cuiq; opportunum fuit. Plato lib. septimo de Repub. ὅταν γὰρ ἡς μὴ ἐπισκῆται πάντα τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ἰδὲ τῆς καὶ πόλεις, λαμβάνουσι χωλοῖς π καὶ νόστοις χρωμένωι πρὸς ὁ ἔρ τύχῃσι τῶν τῶν, οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ, ἄρχουσιν, imprudentes vtuntur & mancorum opera & spuriorum ad quālibet rem quæ forte vsu venerit. Hoc enim λαμβάνουσι significat compendio loquendi, vt alibi perstrinximus. Idem in Gorgia, οἷος δὲ ὅτῃ ἔνικα ὅν ἡμῖν τοιάδε τίς δόξα μὴ προσδυμῆσθαι εἰς τὴν ἀκρίβειαν φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ διαβιβᾶσθαι περικλυμένην ἀπὸ πολλοῖς, ὅπως μὴ πέρα τῶν δέοντος σοφώτεροι γυρόμενοι, λήσεται διαφθαρέντες, imprudentes pereatis. Athen. οἱ δὲ ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἐν κατ' ἡμέραν ἀδελφονομίᾳ ἔλαδιν ὑπερβυκνίᾳ, non animaduertit se in corpulentiam immodicam euadere. Xenoph. pleno sermone locutus est hoc modo, ὅμοιαι δ' ἔφη πάντ' καὶ λευκέναι πολλὰ σταυρὶν ἐπιστάμενοι, Existimo autem te multa admodum huius artis scire, quæ tu te ignorare putes. Idem Aristotel. in primo τῶν μετὰ τὰ φυσ. ἀλλ' οἱ δὲ ἔπαρον προαῖτις, λαμβάνουσιν ὅτῃς αἰσθητικῆς πλὴν τῶν ἐγὰρ φύσιν.

ὅτῃς ἐτυχί.

λαμβάνουσι.

ἀλλὰ δὴ.

Sed enim.

ἀλλὰ.

At.

Cicero ple
raq; græca
in latinam
linguam
translulit.

utiq; eodem mecum crimine irretitos ultimo supplicio condemnauerunt, & reos peregerunt. Plato in secundo de Repub. ἀλλὰ γὰρ φήσιν τις ἔξάλιον λαοθάνατον κακὸν ὄντα; ἐπεὶ γὰρ ἄλλο ἐστὶν φήσομεν διπτεῖς τῶν μεγάλων· ἀλλ' ὅμως ἐὰν μελλομεν δολαιμονίαν, & cetera. Et notā habet interrogatio- nis, ut ἀλλὰ δὴ, quo ibidem pro eodem utitur, ἀλλὰ δὴ διὸς ἔτι λαοθάνατον, ἔτι βιάσθαι δυνάσται; ἐκοῦν ἐὰν μοι μή ἴσιν, ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνδρωπύων μέ- λει, ἢ μὲν ἐμελντέον τῷ λαοθάνατον. Et in decimo, ἀλλὰ δὴ ἐὰν δημοσία, ἰδίᾳ ἔσιν ἡγεμῶν παιδείας αὐτῶν λέγεται ὁ μικρὸς ἡγεμόν. Et rursus ibi- dem eodem modo. Accipitur etiam ἀλλὰ γὰρ simpliciter pro sed em̄, ut apud Demosthenem πρὶ σεφάνου, ἀλλὰ γὰρ παρὰς ὅτι πλὴν πενίαν αἰδέσασθαι· ἂν ἔσ, πρὸς αὐτὰ τὰ τρόποις οὗ βασιζομαι κατηγορήματα, Verum enimvero, cū hęc mihi prætermittenda esse censeam, quorum paupertas tua depre- cari crimen quorundam opinione posset, ad propria iam crimina mē- tis tuæ, morumq; tuorum veniam. Sic Isocrat. in plataico pro at vero usus est. Greg. ἀλλ' ἔτι γὰρ ἐμελλε ταῦτα οἴσθαι δὲ φθόνου, Sed enim futurū erat ut non diu hęc esse fineret inuidia. hoc est, inuidiæ parens. Cice- ro pro Cœlio, Sed enim hic facta illius viri mentio vocem meam fle- tu debilitauit. ἀλλὰ etiam sola per se hypophoricam vim habet, ut apud Latinos. Lucian. ἀλλὰ κακῶς γὰρ ζῆς φῆς ἄσιν γὰρ αὐτοῖς, At improbi quidam (inquis) sunt inter eos. Alibi, ἀλλ' ἐχέτω ἴσως φήσας, At oportuit inquis. Cicero in Catone, At non est voluptatum tanta quasi ti- tillatio in senibus, ἀλλ' ἐκ ἐστὶ ἡδονῶν ποσὶ τῷ διορ γάργαλ, ut vertit Gaza. Ipsum autem ἀλλὰ interrogationibus congruit. Demosth. πρὶ σεφάνου, τί γὰρ καὶ βελόμφοι μεπεμπίοθ' ἂν αὐτοῖς γὰρ τὸ τῷ καίρῳ, ἐπεὶ πλὴν ἐρῶν; ἀλλ' ὑπερχεῖ ἀπασιν· ἀλλ' ἐπὶ τῷ πόλεμῳ; ἀλλ' αὐτοῖς πρὶ ἐρῶν; ἐβελόμφοι. Hic ἀλλὰ vicissim percuntationi & responsioni seruit, Quā- tandem ob causam eos euocaretis? ad pacem? at pax iā erat omnibus. an ad bellum potius? at ipsi de pace in consilium iam ibatis. Cicero ut pleraq; Græcorum (id quod hisce Commentariis magna ex parte ostendere conamur) sic hoc ad verbum expressit in Verrem: atq; ita expressit, honestiora sæpe ut reddiderit atq; explicatiora, Cognitorē ascribit Sthenio. quem? cognatum aliquem aut propinquū? nō. Ther- mitanum aliquem honestum hominem, ac nobilem? ne id quidem. at Siculum, in quo aliquis splendor dignitasq; esset? minime. Idem in fine tertiæ in eundem, At mores commodi? quis contumacior? quis inhumanior? quis superbior? at hęc sine cuiusq; malo? quis acer- bior? quis crudelior? Alibi, Tanta ne amentia præditus fuisti, ut in re tam clara tabulas publicas corrumpere auderes? at quemadmo- dum corrupisti? nonne ita, ut omnibus nobis tacentibus ipsæ ta- bulæ condemnare te possent? Lyf. Διὰ τὴν γὰρ αὐτὴν καὶ τύχοιμι τοῦδε τῶν ἡμῶν.

πούτρου οὗ δὲ ἐμὲ ἔξ ἁγῶνα πώποτε κατασῶς ἀπώλεισι πλὴν ἔσιον. ἀλλ' ἔξ ἁγῶ-
 νος ἀποδύξην. ἀλλ' οὗ κλυτὰ τεύχεα ἐμὶ καὶ θρασύν, καὶ εὐλαπτομένην; ἀλλ' ἔξ ἁγῶ-
 νος ἀποδύξην. τὸ βίον πρὸς τὰ τιαντά τυγχάνω χροῦμαι. ἀλλ' οὗ λίαν ὑβριστεῖς
 καὶ βίαν; ἔξ ἁγῶνος φρίσσει. ἐμὴ βόλοιτο καὶ τὸ τοῦ φέροντος τοῖς ἄλλοις ὁμοίως.
Hic ἀλλὰ priore loco positum in quolibet membro vim habet τὸ πρὸ
 τούτου καὶ τὸ ἔρα. Posteriori autem loco cum interrogationem excipit, si-
 gnificat atqui & profecto. Sic Demosth. πρὶ πρῶτης. ἔαρ μὲν οὖν κατὰ
 τοῦ ἔξ ὑμῶν ἐστὶν. ἀλλὰ δὲ ἀποτυχάνει, σκήπτρον καὶ προφάσεις ἔρει; ἀλλ' ἔξ δίκαιον. Sin
 ei conatus non successerit, hæc atq; illa causabitur; atqui id iniquum
 est. at id iure fieri non potest. Cicero pro lege Manil. Quid vero tā in-
 auditum, q̄ equitem Romanum triumphare; at eam quoq; rem popu-
 lus Romanus non modo vidit, sed etiam studio omni visendam puta-
 vit. Idem Demosth. alibi, εἴτα τὸς δὲ ὑμᾶς φέροντας, ἐπὶ σοὶ ἀφαιρῶμαι
 τὰ δοθέντα, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; ἀλλ' ἀγρόν ἔρ ἔκ, certe id turpe est. In-
 terdum ἀλλὰ καὶ δία, pro ἀλλὰ καὶ ἴσως, vel pro καὶ δὲ ἀλλὰ dicitur. vt πρὶ
 πρῶτης. ἀλλὰ καὶ δία ἐκ τούτων ὅτι χρόνος τὸς ὅρους ἔλαβον, καὶ τὰ ἀλλὰ δὲ προσέκειν
 ἐποίησαν; καὶ γὰρ ἐστὶν, at enim fortasse. Idem πρὸς λεπίιν. ἀλλὰ καὶ δία ἐκείνο
 ἔρ ἴσως ἔστι. πρὸς ταῦτα, οὗ δὲ δία τὸ ἑαδῶς ἐξ ἀπατάσθαι τὸν δῆμον, δία τὸ ἐξ ἑ-
 κὲ τὸν νόμον, Sed scilicet hoc dicturus est. vel, at fortasse ad hæc ipse ob-
 iecturus est. ἀλλ' οὖν significat idem quod latine at certe, hoc est sal-
 tem. quod etiam ἀλλὰ solum dicitur. Aristotel. καὶ ἐμὴ πᾶσι δυνάτον,
 ἀλλὰ καὶ ἡ φιλας. Additur & καὶ interdum. vt sit ἀλλὰ καὶ, & ἀλλ' οὖν καὶ. Greg.
 καὶ ἐμὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς καὶ, at certe exiliter. Galen. ad Glauco. ἐμὴ δὲ
 ἐμὴ δὲ δὲ πρὶ πλὴν ἡμέραν πλὴν πρῶτον, ἀλλὰ τῇ δυνάτει καὶ παρὰ τὸν ἐξ ὁρῶν
 πλὴν ἰδέαν τὸ πρῶτον. Cicero pro Cluentio, Non timuisse si minus vim
 deorum hominumq; famam, at illam ipsam noctem, facesq; illas nu-
 ptiales. Idem in Verrem, Ne tum quidem te potuit, si non pietas, at sa-
 lutis tuæ ratio ad officium sanitatēq; reducere. Alibi, certe, dixit: in Fi-
 nibus, Res enim fortasse veræ, certe graues non ita tractabuntur vt
 debent, τὰ γὰρ πράγματα ἴσως μὲν ἀληθῆ, ἐμὴ μὴ, ἀλλὰ σιμνά καὶ. vel, ἴσως
 καὶ πράγματων τὰ ἀληθῆ, σιμνά γὰρ, ἐκ ἀξίως διαληφθήσεται. ἀλλ' οὖν etiam
 ἐντὶ τὸ ὅμως accipitur. vel ἀλλ' ὅμως potius. vt Demosth. πρὶ παραπρ.
 Διδάσκων δὲ ὁ πατήρ γράμματα, ὥς ἐγὼ ἴσως πρὸς βουτέων ἀκῶ, πρὸς τῶ τὸ
 ἴσως τὸ ἰατρῶ, ὅπως ἰδύατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ καὶ ἔστι, vt poterat quidem
 sed tamen in hac vrbe vivebat. ac si diceret, ὅπως μὲν ἰδύατο, ὅμως δὲ οὖν
 ἐν ταύτῃ ἔστι. Cicero, at certe, eodem modo vsus est: sed interpositis
 aliis verbis inter at & certe, vt adderet gratiam. vt pro Marcello, Itaq;
 illam tuam præclarissimam vocem inuitus audiui, satis te diu vel na-
 turæ vixisse vel gloriæ. satis, si ita vis, fortasse naturæ, addo etiā si pla-
 cet gloriæ. at id quod maximum est, patriæ certe parum. προσοίω δὲ

ἀλλὰ καὶ δία

ἀλλ' οὖν.
ἀλλὰ

At.

Certè.

ἀλλ' οὖν.

At certè.

- ἔρ ἐν ἕτω δοκεῖ σοὶ καὶ διδοῖα. τῇ δὲ πατρίδι τὸ μέγιστον, ὀλίγον γὰρ. *vel*, ὅμως
 ὅμως μὲντοι. μὲντοι ὃ δὲ μέγιστον, τῇ πατρίδι γὰρ ὀλίγον. *Dicitur & ἀλλ' ὅμως. & ὅμως. &*
 ὅμως ἂν οὖν. οὖν. *Demosthen.* in eadem, ὅμως ἂν οὖν ἔτι καὶ τόδε ἀκούσατε. ἀλλὰ μὴ
 ἀλλὰ μὴ. *interrogatiuum est, pro nunquid igitur. sed nunquid. idem quod*
 ἄρα μὴ. *Xenoph.* in quarto ἀρμυνημον. ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς γινέσθαι βολόμηνθ'
 ἔφη; ἔκωσιν ἔγωγ' ἔφη. ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμῆς ἔφη γινέσθαι ἀγαθός; ἔδε
 γεωμέτρης ἔφη. ἀλλὰ μὴ ἀστρολόγος; ἀλλὰ μὴ ῥατφός; *Cum autem non est*
interrogatiuum, significat non autem. Demosthen. καὶ σιφάνου. πάντων γὰρ
 παρὰ τὸν (ἐκ ὁρᾶς) γέγονε τὰ ἥν' ἐλλώων πρᾶγματα ἐν ταῖς τὸ ῥήμα, ἀλλ'
 ἀλλ' ἐκ τῆς διελέχθαι ἐγώ, ἢ δὲ πρὸς πλὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δὲ πρὸς πρᾶγμα. *Dici-*
tur & ἀλλ' ἐ, & ἀλλ' ἐχί. ἀλλ' ἐχί σὺ τοῖς τῷ, ἐκ ἂν ἔξαρθ' ἡύοιο. *An non*
tu talis? certe quidem tute ipse non negabis. Gregor. pro nō etiam,
 ἀλλ' ἐκ ὃ μακάριος ἐκείνους, *Non item sic fecit beatus ille vir. Alibi pro*
 non autem, ut ἀλλὰ μὴ, *vel non potius. Idem,* τίς γὰρ ἐγγυητής εἴ μὴ μὴ
 πλὴν θρασυτέρων τὸ τέλει, ἀλλ' ἐκ ὁφείλοντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ὑποδέχεται, &
 ἀλλὰ. *non potius. ἀλλὰ interdū sed etiam significat. Isocrat.* in *Areopag.*
 οἱ περὶ τὰς θυσίας ἔχοντες, ἐκ ὅπως ὑπερώων τὸς καταδείκτοντας πρᾶτοντας, ἀλλ'
 ὑπολαμβάνοντες αὐτῶν αὐτοῖς εἶναι πλὴν ἥν' ἡλιθίως ἀρῶν, ἐπὶ μὲν τῶν
 δέμας, non solum non despiciabantur, sed etiam. *Demosth.* οὐχ ὅπως χάρι
 ριν ἔχας αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας αὐτῶν καὶ τῶν κλητῶν, *Non modo gratiam*
non habes, sed etiam. hoc est ἀλλὰ καὶ. vel ἀλλὰ δὲ καὶ. ut Gorgias ὑπερ
 παλαμίδος, ἀλλὰ σοὶ μὲν ἐκ ἡρῶν μόνον μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ὑποδομάστρας
 εὐρεῖν. *Sic sed latine, pro sed etiā ponitur Græcorum imitatione. Cice-*
ro pro Milone, Obliti estis nō modo inimicorum Milonis sermones,
sed nonnullorum imperitorum. Et in Pison. Age, senatus odit te, quod
tu facere iure concedis: afflictorem & proditorem non modo digni-
tatis atq; auctoritatis, sed omnino ordinis, ac nominis sui. quomodo
 ἀλλὰ δὲ καὶ. *alibi sæpe vsus est. ἀλλὰ δὲ καὶ pro atq; etiā & quinimmo ponitur.*
Liban. οὐτοὶ διὰ τὴν δικαίαν τέχνην ἄδικον ἔχον ἀπιέναι, ὅπως ἂν βέλωνται. ἀλλὰ
 δὲ καὶ πρὸς κλημίδας. *Ponitur & pro verum esto, quod ita concedentis*
est, ut negare plane videatur. Gorgias in oratione supradicta, ἀλλὰ δὲ
καὶ τὸν γινέσθαι καὶ πρὸς ἡρόδωτον. ἔδε δὲ & reliqua, Sed fac ita hoc esse
factum, & si nunq; factum est. Sic Cicero in Vatiniū, Sed nihil sit fa-
 ἀλλὰ τοῖς. *ctum mea causa. omnia illa senatusconsult. Reipu. causa esse facta fa-*
teamur. quid ergo, & reliqua. id est verum esto. ἀλλὰ τοῖς pro atqui, &
atuero. Plato lib. vi. de Repub. ἀλλὰ τοῖς ἢ δ' οἱ, ἐπεὶ τὰ ἐλάττω ἂν διαπραγμα-
τος ἀπαλλάττοιο, At vero, inquit ille, qui ita pfunctus fuerit vita, maximū
 ἀλλὰ μὲν. *quid peregerit & confecerit. Galen. in pri. Methodi, ἔσω, σιωπᾶς, ἐκ τῆς*
εὐρεῖς αὐτὰ μεθόδου λογικῆς, ἀλλὰ τοῖς καὶ κριτήριον γένηται λόγων τὸ ἀληθείας ἐχέοντε πρᾶ-
 ἀλλὰ μὲν. *χέον, atqui oportebat. certe oportebat. ἀλλὰ μὲν etiam pro atqui &*

atruero dicunt. & congruit in assumptione. Lucian. *ἔτι γὰρ ἐστὶ βωμοί, ἐστὶ
 καὶ θεοί. ἀλλὰ μὲν ἐστὶ βωμοί, ἐστὶν ἄρα καὶ θεοί.* Sicq; Demosth. usus est. *ἀλλὰ
 μὲν* etiā significat enimvero in principio orationis apud eundē. *ἀλλὰ ἀλλὰ μὲν
 μὲν* ἔδε, neq; vero, & sed neq;. Xenoph. *ἀλλὰ μὲν ἔδε ἢ γυναικῶν γ.* Sic Ga-
 za ex Cicerone, *ἀλλὰ μὲν ἔδε πόθοις γ.* Sed ne desideratio quidē. *ἀλλὰ
 μὲν* etiā atruero significat in consequentia orationis. Plato lib. secun-
 do *τῷ πρῶτῳ. ἀλλὰ μὲν οἶμαι καὶ ἢ τὸ δῆλον, ὅς ἐστιν ὁ δὲ ἄνθρωπος καὶ ἄλλοι
 ται, atruero etiā illud notum est. Servit etiā percunctationi, ut ἐκκοῦν.*
 Idem in Gorg. *ἀλλὰ μὲν ἢ ἔμπροσθεν λέγειν γὰρ πρὶς δυνάμει, Gorg. ναί. σω. ἐκκοῦν
 καὶ ὅτι λέγειν, καὶ φρονεῖν; ἀλλ' ἢ interrogatiū est.* Plato in Gorg. in prin-
 cipio, *ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον, κατόπις ἐορτῆς ἡκομένου, καὶ ὑστερήμενου;* Sed nūquid, qđ
 dici solet, transacto die festo venimus? *ἀλλ' ἢ* etiā interrogatiue in-
 terdum ponitur. Demosth. *ἀλλ' ἢ ἐν τῷ τῷ δὲ θεῷ ἔπειτα;* Immo vero nō
 ne statim dicerent? *ἀλλοὺ* identidē apud Platonem legit̃ pro utrū, &
 nunquid. interdum cum ἢ particula, interdū fine ea, ut in Apolog. *καὶ
 μοι δαίμων ὃ μέλει ἐπεὶ, ἀλλοὺ ἢ καὶ πλείους καὶ ὅπως οὗ βέλτεροι οἱ νεώτεροι ἐσονται;*
ἔγωγε. Et in Critone, *τί φημι πρὸς ταῦτα ὃ κρίτω, ἀλλοὺ ἢ ὁμολογῶμεν; κρι-
 ανάμεν ὃ σὺ κράτιστος, nūquid fateri necesse est; vel, quid aliud q̃ fateamur?*
 Et in Phædo. *ἀλλ' ἔπωμεν. ἔγχεσθαι δὲ τὸ θάνατον εἶναι; ἄρα μὴ ἀλλοὺ ἔφη ὁ Σιμ-
 μίας, ἢ πῶς φησὶ ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἀπαλλαγῶν;* Hic *ἀλλοὺ* nomē est signifi-
 cationē suā retinēs, hoc est aliud q̃. ut infra, *ἀλλὰ μὴ ἀλλοὺ ἢ ἢ τὸ θάνατον;*
 Et rursus, *φέρει δὲ ἢ δὲ, ἀλλοὺ ἢ ἡμῶν ἀντιπρῶτον, ἢ τὸ μὲν σῶμα ὅτι, δὲ ψυχῆς; ἔδε
 ἀλλο ἔφη.* Idem lib. primo πολυτέρων, *ἀλλοὺ* fine ἢ pro ἄρα posuit, *ἐπεὶ δὲ
 ὁμολογήσωμεν, ἀλλοὺ οὖν ἢ ἂν ἐγώ, ἔδε ἢ ἰατρὸς ἔδε καὶ ἄλλοι ἰατροί, τὸ ὅτι ἰατρὸς συμ-
 φέρον σκοπεῖ ἔδε ἐπιτάττει, ἀλλὰ ὅτι κάμνοντι; nunquid igitur ne medicus qui-
 dem qua medicus est.* Et in secundo, *φέρει δὲ ἢ ἢ ἐγώ, πῶς ἢ πόλις ἀρεῖται
 ἐπὶ τοσαύτῳ πρῶτον, ἀλλοὺ, γενομένη μὲν εἰς, ὃ δὲ, δικοδόμου, ἀλλὰ δὲ ὡς ὑφάν-
 τῃ, ἢ καὶ σκυρτόμου ἀντίστοιχον προσηγορίαν, ἢ ἢ ἄλλοι τῷ πρὶ τὸ σῶμα πρῶτον
 πάντων.* Idem, πρῶτον ἢ οὖν σκεψόμεθα τίνα τρόπον διακρίνονται οἱ ἔτι πρῶτον
 σκεψόμενοι. ἀλλοὺ, ἢ σίτον τε ποικίλους καὶ οἶνον καὶ ἰμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ
 δικοδομῶντες οἱ δίκαιοι. In Euthyd. utrūq; in eadem sententiā posuit, *καὶ ὃ
 εὐδύνηται τὰ μὴ ὄντα ἐφ' ἡμῶν, ἢ ἢ ἐστὶν; ἢ ἢ ἔστιν. ἀλλοὺ οὖν ἔδαμῶς τά γε μὴ
 ὄντα, ὄντα ὅτιν δαμῶ.* Xenoph. in secundo ἀναβασ. *ἢ δὲ καὶ καὶ μανέντες σέ κα
 τακτέμεν, ἀλλοὺ ἢ τὸν ἀδελφόν κατακτέμεν, πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον
 ἐφ' ἡμῶν ἀγωνιζόμεθα.* *ἀλλ' ὅτι ex ἀλλὰ & ὅτι compositum est.* Synes. *ὃ
 δὲ πρὸ πόδας ἐποίησεν τὸν κίνδυνον, ἔχ' ἔτ' ἄλλοι ἢ, ἀλλ' ὅτι παρὰ ἰσίοις ἢ νῆας ἐφ' ἡ-
 μῶν, non aliud erat, nisi quòd, vel q̃ quòd. Quoniam autem usus coniu-
 ctionum apud Græcos & numerosus, & varius est, & negocia multa
 exhibet legentibus, operæ precium esse duxi, q̃ plurimas potero latine
 interpretari, scriptorumq; auctoritatibus cōprobare q̃ dicā in quo cū*

Cc

ὅτι κληροδοτᾷ. Θάλασσε ἀπλῶς ἀκροφινάμην, ἕξιοι πρὸς δέσσειν δ' νοτὰ πάντ' εἶναι κτλ. δίδωται νοσήματα. τὰ γὰρ ἀπλᾶ καὶ πρῶτα, καὶ διορ σοιχεῖα. τρίτον γὰρ δὲ αὐτῶν ἄλλο γινώσκειται ὡς λόγῳ σαφὲς, ἐπιτεπλεγμένον δὲ ἀμφοῖν. quod perinde est, ac si diceret, Adderet igitur Thessalus, dūtaxat simplicia & prima. vel, simplicia quidem certe. Idem in decimo pro saltem, μίας μὲν γὰρ εἰς σώματι διάδεσσεως ἔσκε, καὶ καὶ μὴ ὡς λόγῳ, τῇ πέραι γὰρ εὐρεῖν ἀντι εἰ χαλεπότερον ἔστι πλὴν ἰατρῶν. Lucian. aliter usus, εἰνοι γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλῶν οἶονται, aliqui etiam. quin & nonnulli. Idem, εἰσας γὰρ κακῆνα προσθήσασιν, videris deniq. Demosth. παρὰ μοῦ γὰρ ἐκείνοις μέσων ὅστις δὲ τοῦ μέλλοντος φοβῶν ὅτι παρ᾽ αὐτοῖς χάρις. παρὰ δ' ὑμῖν δ' ἂν λάβῃ τις, ἔχον ὑπὲρ τὸν γὰρ ἄλλον χρόνον, alio tempore quoq. vel, & quidem alio tempore. hoc est, καὶ δὴ τὸν ἄλλον χρόνον. Sic Cicerō ad Atticum, quidem particula usus est, Omneis suos quibus irascitur crebrius, tamen charos habet. me quidem se ipso chariorem. Et in Lælio, Vt monere & moneri propriū est veræ amicitiae, & quidem alterum libere facere, alterum patienter accipere, καὶ τῶν γὰρ ἑτοῖον παρ᾽ ἐκείνους δέσσειν. vel καὶ ἑτοῖον δὴ τῶν. vel καὶ μοῦ δὴ καὶ ἑτοῖον. τοι autem particula cū γε additur, vt paulo ante dictum est ex Xenophonte. Plato libro octauo τῶν πολιτῶν. καὶ τὰ λόγῳ γένοιτο ἔφη ἂν γίγνοιτο ἢ περὶ καὶ ἢ κρίσις, ratione vero. vel, atqui ratione. Et expletiva interdum est particula. Xenoph. ἀλλ' ἐχθροὶ γένοιτο ἀμφοτέρω γίγνεται, Atq. utriq. sunt inimici. Synes. ἐγὼ γένοιτο τὰ μὲν ἄλλα ἄλλω ἐμὶ, ego vero. Quod & γὰρ frequentius dicitur. Aristoph. βλέπε γένοιτο μαυικόν καὶ καὶ τραγικόν. Xenophon pro certe quidem identidē utitur cuius exempla citauimus. Sic Lucianus usus est, τὰς γένοιτο πλάσσειν αὐτῶν εὐροὶ τίς ἂν μετὰ ξύλας προΐοντα. hoc est vt cūq. Componitur etiam τοι, vel additur cum aliis permultis vocibus, vt ἔγωγε, πάντες, γάρτοι, δέοι, & alia, ornatus tantum gratia, & explementi orationis. In τοι γάρτοι etiam geminatur. Interponitur etiam sine compositione. vt Chrysost. πρὶ ἰσχυρῶν. Διὰ τοι τοῦτο, proinde, itaq. Xenoph. in Oecon. ὅτι τοι ἡμῖν δὲ καὶ οἱκοῦ ἀνδρὲς εἶναι ὅπως κτῆσις. Synes. σὺ δὲ μηδέποτε πλεονεχέας, καὶ δὲ καὶ δέοι, ἀλλὰ μήτοι φθίνοντες γε μὴνός, quod si quando oportebit, vide ne sub finem mēsis. Idem in principio cuiusdam epistolæ, ὅμοιοι. τί δὲ ὅμοιοι, θνητὰ πεπνυμένα. ὁ τρίτος καὶ λοιπὸς οἰχεται τῶν ὑέων. Xenoph. ἀλλὰ σωφρόνων τοὶ ὅτι καὶ ἀνδρὲς καὶ γυναικὲς ἔγωγε ποιεῖν. ἀντὶ τοῦ σωφρόνων γε. vel σωφρόνων δὴ. πάντες etiam dicitur, sed frequentius πάντες. quia τό τε πάντες, pe ἄργον ὅτι. Demosth. οὐ πάντες ἐνὶ νόστον τέτθ, non magnopere. Et κτλ. πάντες, νεαίρας, ἢ μοῦ γὰρ εἰς εἰς τριῶν ταλάντων πάντες ἦν, non ferme erat. Vt πάντες. Greg. τί οὐ, θεός τοι πνεῦμα; πάντες. Cōcedētis est cū affirmatione. πάντες Xenoph. πάντες. Ibidē pro eodē, καὶ μέλα, hoc est sane quidem. prorsus id πάντες μοῦ qdem. Alibi πάντες καὶ οὐ. Plato in Euthyphr. ἔξ ἔχ ἔγωγε. πάντες. Idem, οὐ.

ἔκρουεν ἡμῶν ἡμῶν γινώσκοντων. ἀλλ' ἐπὶ ἄριστον ἡμῶν, ὅτι τὰ πλεονάζοντα πυχάνει
 κατωρθώσας. **Omne autem virtutis genus nemo ad summum absoluit,**
nemo inquam eorum, quos hodie novimus, vel certe nullus eorum. Sic
 Plato libro decimo τῆς πολιτ. παρώνδαν μὲν γὰρ ἰταλία καὶ σικελία, καὶ
 ἡμεῖς Σόλωνας, σὲ δὲ τίς ἔξει ἀνὰ ἀπείρ; ἐκ δὲ μὲν ἔφη ὁ γλάνκωρ. ἔκρουεν λέγεται γὰρ
 ἐπὶ τῷ ἀντὶ ὁμηρίδου. **Verba sunt Homerū interrogantis, te autē quis**
unquā legislatorem esse nomine dignum perhibere iure poterit? nō ar-
bitror inquit Glaucō. minime quidē certe id dicitur ab ipsis Home-
ridis. Homeridas appellat Plato Homerī imitatores, eiusq; dogmata
sequētes. Synes. ἐμὸς πῖς, τῆς αὐτοφύεις ὁμηρίδας ἐνόμιζεν, καὶ ἐθέλων τῷ δόγματι
 2, **Hos ego tum Homeridas natiuos esse existimaui, qui mortē horre-** ὁμηρίδας
rent in mari summerforū, & in opínionem Homericam transiui. Quae
 verba iocabunde scripsit Synesius, tempestatem describēs quā ipse in
 mari perpeffus erat. ὁμηρίδας vero est ῥαψωδός, ut inquit Athen. lib. ὁμηρίδας
 xiiii. ὅτι δὲ ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψωδοὶ καὶ ὁμηρίσαι, Ἀριστοκλῆς ἔπερ ἐν τῷ περὶ χορῶν.
 τὸς δὲ τῶν ὁμηρίδων ὀνομαζομένων, πρῶτον αἰς τὰ θεάτρα πρὸς ἡγήγασεν Δαμνίτριος ὁ φά-
 λαρεὺς. ὁμηρίζω autem significat ῥαψωδῶ. καθομηρίζω. **Homerícis versi-** ὁμηρίζω καὶ
bus celebroy vel describo. Greg. ἐς βασιλ. ὁ δὲ ἡδὴ περὶ αὐτίκα τῷ ἡγεμονίῳ, καθομηρίζω
 (καὶ) γὰρ ἡμῶν ἀρχίνους ἐκαὶ ἡς ἀλλοτρίων προθυμίας πλεονάζει, ἵνα πλείους αὐτὸν κα-
 θομηρίσω, ἔφητε κλονέων τῷ λόγῳ τὸς ἡγεμόνας ἐκέναντες. **Ὅκουω etiam interro-** ὅκουω
gatiūū est. Xenoph. ὅκουω ἔλεγον ἐγὼ σὺ πάλλω, ὅτι καὶ ταύτη ἐν ἡγεμονιάτῃ
 ἡ γεωργικὴ τέχνη; nonne? Lucian. τέτκερ ἐκέναντες; ἐκ τίνος; ἔκουω ἐλελθε ἡμῶν
 ἀνδρόγατος; ὦρ; **Sed in hoc posteriore ἔκουω mihī legendū videt** πρὸς ὅσον
 μὲν. **Accipitur & pro nō igitur, quasi ἔχει οὐκ, geminata negatione.**
Demosth. περὶ πρῶτος. ὅκουω ἐπὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν πρὸς αὐτῶν πλὴν πόλεως ἐρῶντων, ἐ-
 πὶ αὐτῶν λεκτέον, ἐπὶ γὰρ ἐπὶ αὐτῶν, neutiq; igitur, minime vero. ὅκουω
 etiam in responsione, ἀντι ἔκ ἐκ ponitur. Plato, ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βάλαι
 ἡγεμόνα; ἔκουω ἔγωγε ἔφη. **Ὅκ etiam ut ὅκουω interdum πνευματικῶς λαμ-** ὅκ
βάσεται. Lucian. ὅκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἐκ ἀμελείουσι τίμωντες ἀνδρὸς ἀγαθῶν οἱ θεοί;
Demosthenes pro Ctesiph. τί ἔρ οἶοσθε λέγειν τὸς ἀσιβῆς τέτρεσι. ἐκ ὡς
 ἐξεδόθησαν; ἐκ ὡς ἀπηνάθησαν; Idem, τί δὲ δίκαιον ἦν τῶν ὑπὲρ ἡμῶν
 παραμύθους δέσσειν τὸν κτησιφῶντα ὄνομα. ὅκ δὲ τὸν δῆμον ἐώρα ὑπερμέλυνον;
 ἐκ ὅτι τὸς ὁμομημονότας δίκασας; nonne quòd, an non? **Quod perinde va-**
let ac si ἔξ ἐκ dixisset. ut idem περὶ παραπρ. τίνας οὐκ ὀλίγους ὑπολαμ- ἔξ ἐκ
 βάσειν ὀλίγους τὸν φίλιππον; ἔξ ἐκ πολέμου κρᾶτος καὶ νίκης; **Gregorius,**
ἔξ ἐκ πεχνίτης; Nonne hoc opifex ipse fecit? ἔξ οὐκ, vtrum, & ἀράγε. & ἔξ οὐκ.
ἔξ, quod etiam ἡ πρὸς ὁμομημονότως dicitur. Plato in Timæo, ἔξ οὐκ μὲν ἀράγε
 μνησθε ὅσα ὑμῖν, καὶ περὶ ὧν, ἐπέταξα, ἐπεῖν; **vtrum igitur. & itidem**
apud eum sæpissime. Xenophon in primo ἀπομνημονευμάτων, ἀράγε
 γὰρ ἐκ πάντων ἀνδρῶν ἡγεμόνα πλὴν ἐκράτουν ἀρετῆς εἶναι κερπίδα,

- ἄρα ἥτις
ἄρα οὐ.
ἄρα.
nonne. ἄρα ἥτις, *utrum tandem*. Synes. ἄρα ἥτις πλὴν ἰσθάν σὺ κεφαλὴν πρὸς
πύξομαι; ἄρα οὐ πρὸς ἐντονον significat itaq; in principio sententiæ. *Pla*
to libro quinto de Repub. ἄρα οὐ ἐκ τοῦδε τὸ ποῖόνδε γίγνεται. ἄρα enim
ἀντὶ τοῦ δὴ accipitur, *ut*, ἐνθ' ἄρα διρίζοντο καρκομόωντες Ἀχαιοί, hoc est ἐνθά.
δὴ. *Ponitur &* ἀντὶ τοῦ πε. *Greg.* ἀρ' ἄρα δυνάμεται, *Si forte possint. De*
mosth. εἰ τις ἄρα δὲ ἀνάξιος. *Idem*, ἀρ' ἄρα ταῦτα λίσσασιν. *Est etiam* πρὸς ἀπλ.
ρωμαζικόν. *Idem*, καὶ δὴ καὶ τοῦ ἀκῶ σε λέγειν, ὥς ἄρα τῆς σε γεγαυμένοι προ-
τόρον ἐκ ἐπεξήλθον. *Xenoph.* ὡς ζῆν καὶ πάντες θεοί, οἷος ἄρα ἐχομὴν ἐταίρους,
quales tandem. *Alibí*, ἢ ἐπεὶ ἄρα διοίσασιν ἡμῶν. *Idem*, ὁ πόσις ἄρα δ' αἶψ'
τοῦ παλίου γινώσκαι. *Alibí* πότερον ἄρα, *ut* πότερος ποτε. *Significat &* *utiq;*
& *nempe.* *Lucian.* ἔλλωες ἄρα ἐφ' ὑμῖν ὡς ξένοι. *ac si diceret*, ἐκοῦν ἔλλωες
ὑμῖν. *Conuenit &* in collectionibus argumentorum. *Synes.* καὶ νῦν ἐκ
ὑπαίτιον ὡς ἀκῶς κακῶς, ἀτυχῆς ἄρα, ἀλλ' ἐκ ἀδίκῃς. *Dicitur &* ἄρα γι. *Idem*,
καὶ ἄρα γι ἵππου τις πριάμενος, μὴ ἐπίσαιτ', *&* *reliqua*, *Si quis igitur. vel ita*,
si quis equum emerit. *Alibí*, οὐκ ἄρα γι ἢ γῆ, *ita ne terra quidem. vel, ni*
mirum ne terra quidem. ἄρα μὴ significat nunquid & *utrum*, qđ in
consequentia sermonis ἁλλὰ μὴ dicitur, ἄρα μὴ ἵατρὸς ἐφ' ἡμῶν, καὶ ὁ δὲ θύομαι;
μὰ δ' ἐκ ἐωγε. ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βέλτ' ἡμεῖς; γεωμονικὸν γὰρ ἀνδρὸς καὶ
τοῦτο δὴ. ἔκωσ' ἔγωγ' ἐφ' ἡμῶν. ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιδυμῆς ἐφ' ἡμεῖς; ἐ
γεωμέτρης ἐφ' ἡμῶν. *Idem* etiam πρὸς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ.
Lucian. μὴ πρὸς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ.
Idem, μὴ οὐκ ἐπείρα ἵατ.
συνίημι γὰρ ὅτι τοῦτο τὸ ἀσχετὸν ὅτι ἀρ' ὁκνήσας ἀπῆν. ἢ ἐν πλὴν ἐμὲ, ἐκ ἄλλω
νὰ ὡς τὸν. *de Ixíone loquens.* μὴ μὴ autem est nonne. *Plato* libro pri-
mo de Repub. ἐὰρ δὲ ἐν ἐν ἐγγένει ἀδικία, μὴ μὴ ἀπλ. πλὴν ἀπλ. δυνά-
μις; nonne perdet? *Et libro sexto*, τί δὲ, οἱ πλὴν ἡδονῶν ἀγαθῶν ὀριζόμενοι, μὴ
μὴ ἐλάττωσιν πλάτης ἐμπλοῖς ἢ ἐτέρων. ἢ οὐ. *Et in Phædon.* μὴ μὴ δοκῇ
ἐνδύως λέγεσθαι. *Est autem* μὴ μὴ idem quod μὴ οὐ μὴ ἢ κρᾶσις. *μὴ*
etiam nunquid significat & *an.* *Plut.* καὶ πρὸς ἡμῶν ἡρώτησε μὴ βαρὺς
ἐστὶ. *Lucian.* τί οὐκ ἐν πλὴν ἀπλ. ταῦτα πρὸς ἡμῶν, μὴ ὁκνήσας ἡμῶν ὑπὸ
κρίτας ὑπέλπιε; *Vnde* ἁλλὰ μὴ, *de quo supra dictum.* *Xenoph.* ἁλλὰ γὰρ
ἐφ' ἡμῶν, μὴ κατὰ κωλύω ὡς ἰσχύμας ἀπιέναι ἢ δὴ βολόμενοι; μὰ δ' ἐφ' ὡς
κρᾶσις, *nunquid ego te moror? hoc est, vereor ne te remorer.* *Inde* μὴ
μὴ ἡτις. *Idem*, *nunquid?* *Lucian.* μὴ ἡτις ἁλλὰ τὸ γινώσκει; *μὴ ἡτις* non tam percun-
ctantis est, qđ addubitantis, & *addubitanter decernentis.* *Theophr.* ἁλλὰ
μὴ ἡτις ἐστὶ τὸ αἶμα, ἀλλὰ ἐστὶ πρὸς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ. ὡς ἀπλ.
sed supradicta. *Idem*, ἁλλὰ ὅτι λέγουσιν οἱ πολλοί, διὰ τί τὸ κρᾶσις ἀπλ. ὡς ἀπλ.
γίγνεται, μὴ ἡτις ἄγαν ὀκνήσας, *Nam quod aiunt quæretes, cur legumen, quod*
in cornu inciderit, coctū durū sit, haud scio an stultū sit. *Ἀτέραμνα* ὡς
Ἀτέραμνα. ἀτέραμνα ὡς ἀπλ. dicuntur, τὰ μὴ ἐφόμνα διὰ σκληρότητα. *Inde* Ἀτέραμνα ὡς ἀπλ.

ὁ ἀπηνής, & inexorabilis, καὶ σκληρός. Cui τράμων opponitur. Plut. in septi τράμων.
 mo Sympof. ὁ λεγόμενος κρασβολός, ἢ ἀτράμωνος ζήτησις ἀπὸ πρῆξις. ἔχ' ὅστις
 ἐκ. δ' ἄλλοι γὰρ ἢ, ὅτι τῶν ἀτράμων τὰ προσωπίοντα τοῖς τῶν βοῶν κέραςιν, ἀτρά-
 μονα τὸν καρτὴν ἐκφύει νομίζοντες, ὅτι τὸν ἀνθάδην καὶ σκληρόν ἀνθρώπον, ἐκ με-
 ταφορᾶς κρασβολόν καὶ ἀτράμονα προσωγόρουσι. Dicitur autem πρὶ ὁσίων.
 ut dictum est. Theophr. in octauo, τὸ δὲ τέρας καὶ ἀτέρας λέγεται ἐπὶ
 ὁσίων μόνον. Idem, τότ' ἂν γὰρ ζῆνός ἐστιν οἱ ἀπὸ φέρονσι τέρας, καὶ ἄλλοι πάλιν
 ἀτέρας. Aristoph. σφίγην, ἀπράμων ἀνὴρ· ἀντὶ τὸ σκληρός. Ἀτέρας μὲν ὕδωρ
 pro cruda aqua Aristotel. dixit in quarto de generatione animalium,
 διὸ καὶ ἀτέρας μὲν ὕδατα καὶ ψυχρὰ τὰ μὲν ἀπηνέα πρὶν, τὰ δὲ, θυμολογία. Theophr.
 in quarto de Causis, τὸ μὲν γὰρ ἀσπίδου καὶ τῆς ἑτα ταχέως ἀλλοιοῦμενον,
 τέρας. τὸ δὲ ἀσπίδου καὶ ἀναλλοίωτον ἢ βραδείως ἀλλοιοῦμενον, ἀτέρας. Idem,
 καὶ τῶν ἀτράμων ὅτι τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀτράμων τράματα γίνεσθαι. ὅτι δ' ἐκ τῶν
 τράμων ἀτράματα. Athen. lib. xiii. cum indicatio iunxit μήτε, μήτε μήποτε.
 π. δὲ δὴ γράφειν ἀντὶ τοῦ ἀνθάδος ἀνθρώπου, ὅτι γὰρ εὐρίσκομεν παρὰ ἑστῶν ἀνθρώπων ἀνα-
 γκαμνύμεν ἐταῖραν, fortasse pro anthea antea scribendum est. Idem de
 Naide scorto, μνημονόμα δ' αὐτῆς καὶ λευκοφάνης ὅν γυμνάδιον. μήτε δὲ καὶ τῶ
 πλάττω, ὅν ὃ λέγει, ἐρᾷ δὲ λαίς ὅτι διὰ σε φιλονεικῶ; γράψωμαι ναίς καὶ ὅτι λαίς; ac ne-
 scio, an in Pluto, cum dicit, ἐρᾷ δὲ & reliqua, scribendum sit Naïs
 non Laïs. Sic Aristotel. cum indicatio in decimo Ethic. in principio,
 μήτε δὲ ὅτι καλῶς τὸν λέγεται. Synes. μήτε δὲ τὸν καὶ πρὸς ἐκείνας αὐτῶν τὰς
 ἀρετὰς σωματικῶν, fortasse autem. Rursus Aristotel. per subiunctiuū in eo-
 dem decimo, ὅτι λόγος, καὶ ἢ διδασκῶ, μήτε ὅτι ὅτι ἄπασιν ἰχθύς, ἀλλὰ δὲ πρὸς
 διαγράψαι τοῖς ἡμέτεροις πλὴν ψυχῶν πρὸς δὲ, καλῶ χαίρειν. haud scio an oporteat.
 Plut. καὶ μήτε τοῦδε ἐκώρ ἢ ὁ πρὶ ἡμᾶς ἀνὴρ, ἔρ' παρὰ ἐν ἡμέραις καὶ νύκτα πρῶν,
 atq; haud scio, an huius sit imago. Aliquando μήτε est ἀπαρχὴν ἀκόν,
 vel ἀκόν. Greg. μήτε ῥοσόν ἀμελίσσασθαι ἢ ἀρετῇ ἢ τῷ φιλικῷ καθήκοντι.
 Absit, ut eousq; negligamus, aut virtutē, aut officiū amici. μήτε etiam μήτε ἀντὶ τῷ
 pro μήτε aliquando ponitur. Aristotel. in quarto Politic. μήτε γὰρ ἐν τῶν μήποτε.
 ἀδωάτων ἢ πᾶσιν ἔστιν εἶναι καλῶν πλὴν φύσιν δ' ἄλλω, nescio enim an impossi-
 bile sit. μήτε etiam nunq; significat. Demosth. καὶ ὅτι μήτε εὐροὶ δὲ
 κατ' ἐμὲ μὴδὲν ἐλπίσθαι. hoc est ὅτι μήτε εὐροὶ. Plato in Crito. παρὶς τοῖς ἐσθλῶν
 οὐδὲ ποῖός τε ἐπιτιμᾶν, διὸν ὅτι εἶναι μὴποτε εὐρήσω. ἀντὶ τῷ ὅτι εὐροὶ. Licet em̄ τὸ μὴ, ὅτι δὲ
 κυρίως τὸ μὴ ἀπαρχὴν ἀκόν sit, & τὸ δὲ ἀκόν, tamen δὲ μὴ πολλὰκις ἀντὶ
 τοῦ λαμβάνεται, non item contrā. Demosth. ἐπεὶ δὲ με μὴ πείθειν, Cū mi-
 hi non persuaderent. Demosth. τίνος ἔνεκα ἀταμάλιστα μὴ ζῆναι ἀλλὰ πάν-
 τες ἦσαν ἀνέστη, τῶν αὐτῶν ἡξίωσεν ἡμᾶς τε καὶ αὐτῶν. μὴ ζῆναι ἀντὶ τῷ δὲ ζῆναι δι-
 ctum est. Idem, σκοπεῖται δὲ μὴ τὸν, ἀ μὴ εἰς ἀκρότην καὶ τάλαντον ἔδωκεν, ἀλλὰ τὸ
 προσδυμῖαν. καὶ δὲ αὐτὸν ἐπαγγελάμενον ποιεῖν, καὶ τὸν καὶ ὅτι οἱ, æstimate ve-
 ro non hoc, Idq; quod dicimus, valet in compositis ab utroq; . ut em̄

мјрѣ

μη κυρίως ἀπαγορευτικὸν καὶ δικητικόν. Sic mīhi καὶ μῆτιρ, μὴ γτ, & reliqua. **Contrā**, ἔτοι, ἔγχε, ἔ δῆτα, ἀρνητικὰ. **Verum** τὰ ἀπαγορευτικὰ ἀντὶ τῶν ἀρνητικῶν πᾶσιν λαμβάνεται. ὅκ ἐὰν δὲ ἀνάπαλιρ τὰ ἀρνητικὰ ἀντὶ ἀπαγορευτικῶν. **Synel.** Ἀλλὰ μῆτιρ γτ ἐὰν διὰ πῶρον λάβωμι, μὴ ὃ σῶπες, μὴ ὃ ἐλευθέρει, **Quod utinā hoc mīhi nunq̄ experiri cōtingat**, abfit vt mīhi hoc eueniāt o seruator, ne inquā eueniāt o liberator deus. **Deprecātis est & abominantis.** μῆτοι pro εὖ. **Xenoph.** διπλῶς ἡμῖν δίκαιοι καὶ πλεὺς δωχίαν πρὸς ἑχθρ. μὰ δὲ ἑφ, μῆ

Министры

posita. μήτις γε etiam nequaquam, saltem significat, & certe quidē nequaquam. Plato libro tertio de Repub. πολλὴ δὲ ἔτι τόπων μάλλον ὁμῆς δαισόμεθα, μήτις. διὰς γε κτεῖν ὁδὺρομύθευ, καὶ λέγοντας ὅ μοι δεῖται. καὶ δ' οὖν διὰς, μήτις τὸν γε μέγιστον τῶν διῶν παλῦσαι ἔτις ἀνομοιωῇ μιμηθεὶς, quòd si deos hoc modo lamentantes factururus est, ne saltem deorum maximum sustineat, & reliqua. Aristotel. in quinto Politic. εἰς δ' ἄρα διὰ δὲ κτεῖναι μέγαν, μήτις

ΌΤΟΙ

τό γε ἴδιον ὁρᾶσθαι. Ὅντι *etiam pro nequaquam*. Plato, ὅντι κακῶς σοι κέσεται
ὅτι ἂν ἡμᾶς ὀδύνηται. Aristoph. ἰπποτίσιρ, ὅντι μὰ πλὴν δέμης καταπείσει
ἐξ τάλας τὰ κλέφας ἀδυνατώ. Idem θεφελ. ὅντι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν ὅ
τις θεὸς ἡμῶν καταπείσει, *nequaquam certe impune feres, minime vero impu-*
ne me illuseris (fit ἅπ' τῶν περὶ τὸν δῶρον διλογῶν). *non gratis ludibrio*
me habueris, paria tecum faciam. Idem ἐν σφίξει, ὅντι καταπείσει μὰ τὸ
ἀπόλλω τὸν δῶρον, *non frustra id feceris, foenerato rependetur.* Herodo-
tus in Polymnia, ἄρα σὺ δὴ κενὸν ἄρ' ὁ ἀποσώδωρ ἐξέξει στρατόν. ἐπὶ
πλὴν ἐκείνῃ, ὡς δὴ κινδύνηται αὐτῇ, ἀλλ' ἔτι ἐς τὸ μετέπειτα, ἔτι ἐς τὸ παρὸν
τίκα νῦν καταπείσει ἀποτρέπων τὸ πρῶτον ἡρώδου. *Dicitur etiam ὅντι, ut*

καταργοίξεν
Θα.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

MN2.

мы 2 дн.

ΜΗ2 γε

МНЗУЕ ДН.

μήτοιγ.

2025.02.04

ΜΗ ΟΥ ΓΕ.

ἦν οὐκ ἔστιν ἡ γὰρ σοὶ συγχωρήσασθαι. Sic *μηδὲ* δὲ Plato in Politico dixit, *μηδὲ* ὅτι
 ἴσμεν γὰρ ὅτι χιλίων ἀνδρῶν ἄνθρωποι πεπαισμένοι πρὸς τοὺς ἐν τοῖς ἄλλοις ἔλ-
 λουσιν, ἐπὶ ᾧ γένοιτό τοι, *μηδὲ* δὲ βασιλεὺς γὰρ. Legitur & *μηδὲ* apud Demo-
 sthen. quod etiam interrogativum est, ut *ἐπὶ*. Gregor. *μηδὲ* τοῦτο μὴ οὐ
 πω γὰρ ἔλλωκε, id est nunquid huiusmodi. Ut *μηδὲ*, num quis? Lu-
 cian. *μηδὲ* ὅτι τὰ γινώσκουσιν, *μηδὲ* ὅτι τὰ ἴσμεν, οὐκ ὅτι, etiam. ut *μηδὲ*
 ὅτι, pro non solum, & non solum non. Theophrast. οὐκ ὅτι ἀνέφου ἔν, ἀλλὰ
 καὶ ὕψους ἐξέρας καὶ καλῶς ἐκρίνοι, id est non modo. Athen. οὐκ ὅτι ἡμῶν ἡν-
 πρὸς βλάβειν, ἀλλὰ ἐπὶ ἀλλήλους, non solum non, id est ἐχ' ὅπως, quod etiam
 ipsum utrumque significat. οὐκ ὅτι etiam nō quod, cum indicatio iun-
 ctum. οὐκ ὅτι καὶ τούτοις ἐλαττόν ἔστιν ἡνέγκαστο, Nō q̄ hac in parte alii ces-
 serit cuiq̄. Et οὐκ ὅτι *μηδὲ*, non quīn. Lucian. οὐκ ὅτι *μηδὲ* καλὸν εἶναι οἱ
 μὴ, non quīn honestum esse censeam. οὐ γὰρ ὅπως Demosth. *μηδὲ* *μηδὲ*
 δὲ, non enim hoc modo. neq̄ enim tantummodo, οὐ γὰρ ὅπως *μηδὲ* ὅ-
 σωμα ὑβρίζουσι τινὲς ἐν ταύταις ἡμέραις ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ δίκῃ καὶ φη-
 ρα ἡν ἐλόντων γιγνόμενα, ἡν ἐαλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς τῇ γούν εορτῇ
 ἀπεδῶκατε εἶναι. οὐκ ὅπως etiam ἐχ' ἴνα significat apud eundem. οὐκ
 ὅπως διορκίῃ προνοίαν κρίσεται. Dicitur & οὐκ ὅς, ἀντι ἑ ἐχ' ὅπως. Athen. *μηδὲ*
 bro vndecimo, παρμυλίδῃ μὲν γὰρ καὶ ἐλδοῖν ἐς λόγους ἢ τὰ πλάτωνος σω-
 κράτους μέγας ἢ ἡλικία συγχωρεῖ, ἐχ' ὅς καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ἑ ἀκρόσας λόγους, nedum.
 Dicitur & οὐκ ὅσον. Aristid. in Panath. καὶ μὴν αὐτὸ τοῦτο πρὸς τὸν, ἐπὶ πάν-
 τας τοὺς ἐν χρεῖα βοηθείας καταφύγουσιν ἐπὶ πλὴν πόλιν, ὥσπερ ἐκ δυοῖν τριῶν ὥς
 ἐλθόντες, μέγας καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ προσέχοντος οὐκ ὅσον λαμβά-
 νει, magnum id est indicium huius civitatis præstantiæ, inde iam ab
 initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse. οὐκ ὅσον eandem habet
 significationem. Polyb. μέγας μὲν γὰρ φάλαγξ ἐν τοῖς ὑπὸ πρῶτοις αὐτῇ
 τόποις, ἐχ' ὅσον ὠφελεῖν δαύματ' ἂν τοῖς ἐλλείψει, ἀλλὰ ἐπὶ αὐτῶν σῶζεν. Phalar. οὐκ
 ὅσον ἀνθρώπων τινὲς περὶ αὐτὸν πλὴν τυραννίδος ἐξέστησαν καταδέσθαι, ἀλλὰ ἐπὶ θεῶν ὡς
 ἀνθρώπων. Utrobique non solum significat. *μηδὲ* ὅτι ut dixi non solum
 significat. ut apud Aristidem, *μηδὲ* ὅτι ἡν ἰδία μετασάτων, ἀλλὰ ἐπὶ ἡν κοί-
 νῃ. Cui apud Platonem respondet ἀλλὰ pro sed etiam, *μηδὲ* ὅτι ἰδιώτῃ τινι
 νῇ, ἀλλὰ ἢ μέγαν βασιλέα. Et *μηδὲ* γὰρ ὅτι apud Galenum, pro non solum
 enim. ὅτι *μηδὲ* vero significat nisi. Gregor. in pri. *μηδὲ* ἰσχυρὰ καὶ ἐπὶ ἐάν-
 τῃ ἀδρόν, ἡλεγε. τοῖς ἐλέγχτοις δὲ ἐξ ἐξουσίας, ὅτι *μηδὲ* καὶ μάλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑπε-
 ρεῖς ἡγνόησεν, nisi quod non intellexerat hoc facto se diffidentiam suam
 prodere. Aristid. ἐν π. ταῖς ὑπὸ σοφῶν ταῖς ἐλλωπικαῖς, καὶ ὅσαι πυκναὶ τοῖς ὑ-
 πάρχοις ἦσαν, ἐπὶ ἡν ὅτι *μηδὲ* ἀθλῶν, ὥς ταυτὴν ὅν ἀπὸ πλὴν ἀθλῶν πόλιν, ἐπὶ
 ἐλλασά. Plato, ὥς μὴ μὴ ἰατρικῆς δέσας ὅτι *μηδὲ* ἀνάγκη, Nisi ad violēta vulne-
 ra & alia quæ extrinsecus illata necesse est à medico curari. Interdū
 tamen aliter accipitur, & in propria significatione, pro q̄ non. Idem

enim ut praeualeat proposito nostro fortuna. Demosthen. pro Ctesiphonte, *μη γάρ γε dixit, εἰ γὰρ ταῦτα προῖτο ἀκονίτι πρὶ δὲ δλένα, κίνδυνον οὐ τιν' οὐδ' ἔχ' ὑπέμεναν οἱ προγόνοι, τίς ἔχει κατέπιπτεν ἂν σε, μή γὰρ τ' πόλιν γε μή δ' παρ' ὑπὸς ἐμῶν.* Quod παρ' ὑπόνοιαι dictum est. Est enim figurata locutio, cū aliud dicitur q̄ audiens expectabat. ut illud est Aristophanis in Pluto, *πισότατον ἐγὼ μοι σε καὶ κλεπίσασιν.* Sic Demosth. verbum acerbum, quod recta ferebatur in Athenienses, ipse in aduersarium detorsit. Quis inquit non despuisset in caput tuum, absit enim, ut id vel in ciuitatem, vel in me ominari mihi contingat. Simile est illud Synesii, *ἔισομαι γὰρ σὺν θεῷ δ' μηκέτι προελθεῖν προαίτρω πλὴν ἀχρημοσύνην ὑμῶν, μή γὰρ ἔσθ' ἔσθ' ἐκκλησίας, ne dicam ecclesiae, vel absit enim ut dicam ecclesiae.* Idem, *λίαν γάρ ἔστι τὸν ἀνδρὸς ἀπατωμένον, μή ἀπατῶντός γε ἔσθ' ἔσθ'.* οὐ γὰρ δὲ, etiam, οὐ γὰρ δὲ ut *μη γὰρ δὲ* dicitur. Xenoph. *ἔχοις ἂν ἔφη ὧ νεανία, ἀπαῖρ ἡμῖν, ὅτ' ἐνεκα, ἐπεθύμῃς ἱπποαρχεῖν. εἰ δ' ὅτι τὸ πρῶτον τῶν ἱππέων ἐλαίωσεν.* Absit enim, ut existimem hac de causa te hoc cupere, ut ante alios equo prouehare. Cui similis est illa locutio, *ἐκ ὠγαθέ.* Lucian. *μη δυνάμην ἡμᾶς ὑπεκρίτας ὑπέλινφεν, ἐκ ὠγαθέ,* absit quæso ut ita interpretere, ut ita existimes. Plato οὐ γὰρ ἀντὶ eodem modo dixit in Sympos. *Διὰ ταῦτα δὲ ὅμαι πάντα λόγον κοινοῦτες ἀνατίθετε ὡς ἔρωτι, καὶ φατε αὐτὸν τοῖς τὸν περὶ αὐτοῦ, ὅσων αὐτίον, ὅπως ἂν φάνηται ὡς καλλίστῃ καὶ ἁγίστῃ δηλονότι τοῖς μὴ γινώσκουσιν, εἰ γὰρ ἂν περ τοῖς γε ἐδόξεν, neq; enim peritis vtiq;, & expertis talem videri vultis.* οὐ μὲν οὐ μὲν δὲ, δὲ etiam est neganti accommodatum. Xenoph. *ἄλλῃ δ' αὖ ἐπείρετο ἀντὶ τὸν, ἢ καὶ τῶν πόνων πλέον ἔχεν μασθῶδες, μὰ δὲ ἔφη εἰ μὲν δὲ, minime vero inquit.* Cicero in quarto Tuscul. Nisi forte temporis causa nobis assentiebare. Attic. minime vero. Idem in Sympos. *ἢ καὶ σοὶ ἔφη ἀποδιδόσθαι ὅτι ἂν λάβωσι, μὰ δ' ἔφη εἰ μὲν δὲ.* Deinde sequitur pro eodem, *τί δὲ οὐ μὲν δὲ ἀντὶ τῷ ἀργυρίῳ χάριτας, εἰ μὰ δ' ἔφη, εἰ δὲ τὸν.* In quinto παιδείας utrunq; οὐ μὰ δ' ἔφη iunxit ornatus causa, *ἐν τῇ τῷ καπνοδόσας με πόνον τινὸς ἀπράντα, ἢ κινδύνον τινὸς φασάμενον, εἰ μὰ δ' ἔφη, εἰ μὲν δὲ.* Quod si concedere velis, & fateri, μέντοι erit accommodatum: quemadmodum vero & sane assentietis sunt. Idē, *ἢ ὅτι ἐμὲ οὐδ' ἔφη ἢ γὰρ δὲ δέσσει ταῦτα περὶ δέσσει μὲν τοῖς ἐφ' ἡμῶν ἐγώ, μέντοι ἐνδομ μὲν φρ, te vero inq; oportebit.* Cicero in quinto Tuscul. Quid igitur Vero. tur contra Brutum me dicturum putas? Attic. tu vero ut videtur, nā praeferre non est meum. Idem, Sed quæro, utrum aliquid actum superioribus diebus, an nihil arbitremur. Attic. actum vero, & aliquantum quidem, *πεπαισθημένον μὲν σοι, καὶ εἰ δ' ἔφη τυχόν γε.* Terēt. Heu laudas qui heros fallunt. M. in loco ego vero, *ὡς πρὸς θεῶν, ἀποδέχῃ σύ γε τῶν τῶν δὲ ἀπάτας φενακίζόντων, ὅς περ μὲν τοῖς ἔγωγε.* Interdum ornatus causa magis, q̄ significationis ponitur, vel explendæ orationis gratia. Idem in Sympos. *καὶ ἀνέχεσθαι μὲν τοῖς ὅσοις ἐλεγχόμενοι. ἢ δ' ἔφη ὁ Σωκράτης ἀνέχεσθαι*

Sane.

μη μύτοι.

Verum.

μέντοι παρ

μέντοι γα.

Vero.

Aut vero.

Ego vero.

Et vero.

οὐ μύτοι· ἐπεὶ καὶ οἱ πάντες λείπον· διὰ τὸ ἄλλοις μὲν παραγομένῳ δὲ μέλλοι, ἐαυτοῖς
 δὲ μὴ προσεῖν· ὅ ἐπιόρ, Et patere tu quidem ὁ σοφίστα te conuinci. patia-
 tur vero ipse quidem inquit Socrates. vel potius in secundo loco, pa-
 tiatur sane. Cicero in Finibus, Cum mihi nihil sane præter sedulita-
 tem probarent. Idem, Post enim Chrysippum non sane est disputa-
 tum, μετὰ γὰρ τοῦ χρύσιππου ἔστι πάντῃ διέλεκται. vel ἀπικώττορ, ἐστὶν ἡ μᾶλλον δὲ
 λέχθη. μέντοι etiam aduersatiua est coniunctio, vt verū. Idem Xenoph.
 τῶν μύτοι ἐδῶκε, ἐστὶν μᾶλλον ἐπίσταμαι ὅπως δὲ γεωργεῖν. Aristotel. in tertio
 Politic. ὁμοίως δὲ ἐστὶ ἡ ζῆσις οἰκονομίας, καὶ μύτοι τοσούτῳ ἀκρίβει ἐν ὧς κοι-
 νωνεῖν, non tamen. Idem, ὅτι καὶ ὁ μύτος ἐν τέκτωρ, ὁ δὲ γεωργός, ὁ δὲ ἀλλοτρίῳ τοῖς
 τοῖς, καὶ ὁ πλοῦτος· ἔστι μύτοι, καὶ μύτοι καὶ κτηνὴν ἄλλῃ μὴ ἐστὶν, ἢ τῶν τοῖς, διὸν
 ἀλλὰ γὰρ ἢ συμμαχίας, ἐστὶ ὅτι πόλις. Cicero pro Murena, Ea sunt omnia
 non à natura, verum à magistro, ἀπὸ καθηγεμόνῳ μύτοι. Quintilia. Mi-
 nora quidem illa, verum operi quod instituímus, necessaria. Plato in
 Gorgia, ἀληθὲς ἄρα οἱ ἐμπροσθεν λόγοι ἦσαν, οὐδὲ ἐδέοντο, ἡμεῖς ἴσμεν ἀγαθὸν ἀνδρα,
 γιγνόμενα, τὰ περὶ τὴν τῆς πόλεως. οὐδὲ ἐμολόγησε τῶν γενῶν ἐδέοντο, τῶν μύτοι
 ἐμπροσθεν. ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ τοῖς ἐμπροσθεν γιγνόμενα ζῆσις, id est verum maiorum
 quosdam fuisse. Demosthen. ταῦτα, ἄρα μὲν χάριτες καὶ ἐπαινοὶ κρίνων, πρὸς
 ἡμῶν μύτοι τῶν ἐμαυτῶν περὶ μύτων. Lucian. μέντοι dixit, ἐγὼ μύτοι γὰρ καὶ
 τῶν κολακδομύτων τοῖς κολακασίας δὲ λωπιδόχους ὑπέλαβον. μέντοι etiam ἀντὶ τοῦ
 αὐθις, id est viceversa & rursus ponitur. Aristoph. παρὶ γένεσιν αὐτῶν μύτων,
 καὶ μύτοι καὶ δὲ ἐπὶ λέγει. Qzq̄ & pro etiam intelligi potest. vt Cicero de
 Vniuersitate, Nihil porro igni vacuum videri potest, nec vero tan-
 gi, quod careat solido. Idem in Finibus, Quòd quia nullo modo sine
 amicitia firmam & perpetuam iucunditatem vitæ tenere possumus,
 nec vero ipsam amicitiam tueri, nisi æque amicos & nos ipsos diliga-
 mus, iccirco hoc ipsum, & cætera. Et de Natura Deorum, Ipse vero
 aer, qui natura maxime frigidus, minime est expers caloris: ille vero
 & multo calore admixtus. Et aut vero, pro aut etiam. Idem in quinta
 in Verr. Quem tibi hominem inuitis diis immortalibus, aut vero deū
 tantis religionibus eorum violatis auxilio futurum putas? τίνα σοι ἢ
 ἀνθρώπων ἀκόντων τῶν θεῶν τῶν ἀθανάτων, ἢ τίνα διὰ τῶν θεῶν, vel τίνα αὐ, vel τίνα
 παρ. μύτοι etiam sic accipitur in Symposio Xenophontis, οὐδὲν γὰρ
 ἀρκίζοντες ἀεὶ ὁμνύοντες, καλὸν με φάτε εἶναι, καὶ γὰρ μύτοι πιστεύω, καλὸς γὰρ καὶ
 ἀγαθὸς ἀνδρας ὑμᾶς νομίζω. ἀντὶ τοῦ καὶ δὴ καὶ ἐγώ. Idem Cicero ad Quintum
 fratrem, Cum enim te desidero, fratrem solum desidero: ego vero
 suauitate fratrem, ætate prope æqualem, obsequio filium, consilio pa-
 rentem. Primum autem membrum interrogatiue legendum est, ἐγὼ
 διὰ αὐτὸς μύτος, καὶ ἐγὼ μύτοι. vtrunq; etiam iunxit Græcorum more,
 qui πρὸς ἐλκοντα multa in oratione ponunt ornatus causa, vt in his ver-

bis, Id quod Attico ostendisti, & vero etiam mihi, καὶ μὲν δὴ καὶ ἐμοί γε. Alibi sine etiam, ad eundem Quintum, Tibi & fuit hoc semper facili-
 limum, & vero esse debuit. Illud autem, quo idem in principio senten-
 tiæ uti solet, Atque hæc quidem, simile est illi μὲν δὴ Græcorum de quo
 supra dictum est. ut in Partitionibus, Atque hi sunt ferè quasi quidam Atque i pri-
 habitus animi sic affecti, ut sint singuli inter se proprio virtutis ge-
 nere distincti. Et inferius, Atque hi quidem virtutum, vitiorum autem
 sunt genera contraria. Et de Oratore, Ac video hanc primam ingres-
 sionem meam non ex oratoris disputationibus ductam. Et rursus, Atque
 interea tamen dum hæc, quæ dispersa sunt, coguntur, licet carpentem
 vndique, & cætera. Gregor. τὸ πρὸ μὲν δὴ τοῦτο. Aristoph. Pluto in princi-
 pio, καὶ ταῦτα μὲν δὴ, ταῦτα. Quæ locutio est attica pro eo quod est, atque
 hæc quidē sunt huiusmodi, vel ita se habent. Plato in Sympos. καὶ καὶ ταῦτα,
 ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, διορ δὲ αὐτὸ δὲ ἔρεξε καὶ ἔτλη καρπὸς ἀνὴρ, ἐκείνῳ τὸ ἐπὶ στρατείᾳ μὲν δὴ ταῦτα
 αἰσ, ἀξιορ ἀκῶσαι, atque hæc quidem huiusmodi sunt. Clausula est supe-
 rioris sermonis, & transitus ad alium. Dicitur & aliter. ut idem ad
 Dionysium scribens, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Sed de his hæcenus. μέν
 ποι etiam respondet τοῦ μὲν. Aristotel. λέγουσι δὲ ἄνθρωποι τοὺς κηφύνας κηρία μὲν
 πλάττην καὶ αὐτὸς καὶ ὅτι αὐτὸς σμίναι, μελιτοῦργον μὲν τοὺς ἑδερ. ἀντὶ τοῦ μελι-
 τοῦργον δὲ. Quod & verum & cæterum dicitur. Liviū, Quod imperiū Ceterum.
 crudele, ceterum prope necessarium in tali euentu cognitum est. Sa-
 lustius, Aliam rem aggreditur non eadem asperitate, cæterum haud
 secus difficilem, ἐτέρῳ δὲ ἐγγίγναι πράγματι, ὅτι αὐτὴ μὲν τραχύτης, ἀτὰρ ὅτι ἡ
 πορ δυσχερὲς, vel, ὅτι ἡ πορ μὲν χαλεπὴ. Galen. τὰς γὰρ ὕλας ἐκ τῆς αἰσθη-
 τικῆς, ἀτὰρ ὅτι ἡ πορ ἡ πορ καὶ ἐκ τῆς ἐσθῆτος ληπτέον. Plato in Minoe, ὅτι μὲν γὰρ ὁ ζωὴς
 σοφιστὴς, καὶ ἡ τέχνη αὐτὴ παγκαλὴς ὄσιν, πολλὰ καὶ ἡ αἰσθητικὴ δὴ τοῦ καὶ ἐν ταῦτα.
 Cæterum interdum τὰλλα significat. Cicero ad Quintum fratrem, Ego
 me in Cumano & Pompeiano, præter quod sine te, cæterum com-
 mode oblectabam. id est alioqui, ἐγὼ μὲν ἐν τοῦ κυμαίνω τοῦ ἐμῶ, ὅτι ὅσοι
 ὅτι αὐτὸν σὺ τὰλλα συνισμύζον. vel, τὰλλα δυσχερὲς διορ. vel, ἀτὰρ ἐνθυμορῶν διορ
 τέλω. μέντ' ἂν ex μὲν τοὺς καὶ ἂν componitur. Demosth. pro Ctesiphon-
 te, ἡμεῖς δὲ οὐ τριταγωνισαί, ὅτι τίνος φρόνημα, λαβόντα, ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα. ἔδρα;
 ὅτι τούτων ἀνάξια ἐροῦντες; δικαίως μὲν τ' ἂν ἀπέθανον, atqui si hoc commis-
 sem, iure ab ipsis morte affectus fuisset. Et πρὶς πρὸς. ἐπεὶ δὲ ἀκούσῃ
 τοὺς λέγοντας, διδοκιμοῦντας ἐν ὑμῖν, τί καὶ πρὸς ἐκείνους; καὶ ἀναλίσκω. ὅτι ὅτι ἐλάττω;
 καὶ πάντας θρασύτας βολήσας, δύο ἢ τρεῖς ἐξόν; μαινοίτο μὲν τ' ἂν, at furore id
 agitari esset. Idem, μεγάλῳ μὲν τ' ἂν ἀρχὴν, μᾶλλον ὃ τέχνῳ ἢ εὐρηκῶς. ἂν
 τί τοι, σὺ τίνῳ μεγάλῳ τέχνῳ ἢ εὐρηκῶς. Id enim etiam τοίνω significat, si
 cum ἂν ponatur. ut ἐν τοῦ πρὸς ἀπὸ τίνων. ἡμῶν τίνων ἐστὶ ἂν εἰς ἐδερ ὅτι ἰδία.
 τινὶ δοῖν, τὸν τ' ἀφείλοισι πάλιν, ἀλλ' ἐστὶ ἐπιχρησάμεν ἂν, Atqui nullus est omnino

cero hæc eum commisisse, qua tandem venia dignus erit? Id Cícero per at expressit in Verr. actione vltima, At quemadmodum ipse sese induit priore actione: id est, quomodo sese indicauit ipse & prodidit? **καίτοι** ἥτοις αὐτοῖς τῷ ὅτι πρὸς βέλῃ καὶ αὐτὸ ἐν τῇ προτροπῇ; **Isocrat.** καὶ τοῖς πᾶσι ἂν τις ἀφ' ἐσθροῦ ἐπιδ' ἔξαρ, ἢ διὰ πύτων ἢ πρὸς ἀγμάτων πλάσσει τὰς μοναρχίας ἀξίας ἔχει; at quonam modo clarius. Interdum pro **quā** ponitur aduersatiua coniunctione. **Demosth.** καίτοι τὸ γὰρ αἰσχροῦ ὁμοίως, **Quā** turpe itidem est. **Isocrat.** πρὸς φίλοις. Ἄπορ' ἐγὼ γινώσκω, διαλεχθῶμαι σοι προελόμην, ἢ πρὸς χάριν ἐκλεξάμην. καίτοι πρὸ πολλοῦ πρὸς φίλοις ἄρ' σοι κεχαρισμένως ἔπειν, ἀλλ' ἔτι ἐπὶ πῶς πλὴν δ' αὖτις ἐχον, tametsi imprimis hoc optarem, magni omnino id penem a te gratia ex oratione mea inrie. **Galen.** ad **Glauc.** οὐδὲ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ ὑπόθεσιν ὑγρόν. καίτοι πρὸς τὸν ὅτι καὶ παρὰ φύσιν, ἀλύτως ἀνέχει ἀθρόον κένωσιν. **Gaza** ex **Cicerone**, καίτοι ὅτι τοῖς παμάρθοις, **Quā** o dii boni. ubi **quā** non aduersatiua est particula, sed figurata. vt. **Quā** o si solitæ quicquid virtutis adesset, apud **Virgil.** **Lucia.** τοιγαροῦν ἦ καὶ ταῦτα σε νοθεύουσιν. καίτοι σὺ γὰρ ἔτι σοφὸς ὢν, ἔτι δὲν δεινὸν ἦν παρ' ἐμὲ λόγῳ. καίτοι etiam, & quidem latine dicitur. **Cicero** in secunda **Philip.** Quid non est dictum a me moderate? quid non amice? & quidem cuius temperantiae fuit de **M. Antonio** dicentem, abstinere maledicto? καίτοι πᾶσι δὲ καὶ ἐγκρατέσσιν. Idem de **Natura Deorum**, Et quidem mirari satis non possum, unde ad istas opiniones vester ille princeps venerit. καίτοι μὴ vel καὶ μὴ δὲ καὶ ἢ καθ' ἑαυτὸν ὑμῶν ὑποφῶς ἀγαμαι. καίτοι πᾶσι ἂν τις ἀξίως ἢ ἡμῶν θ' αὐμάσσει ἢ ὑμῶν ἐξ. **Plutarch.** in **Cæsare**, καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέσφραγεν εἰς τὸ δῆμον, Et quidem sermonem quendam disseminarunt ad vulgus. **Demosth.** καίτοι καὶ τὰ ἄλλα ἂν πάντα. Dicitur & καίτοι γὰρ. **Galen.** καίτοι οὐδὲ ἢ πάντες ἴδουσι, **Quā** ne hoc quidem omnes noverunt. **Grego.** καίτοι θορόμενος ἦν ὅλῳ ὡς ἐπὶ γινώσκῃ χρεῖς πέτρῃ, & tamen aliis feruidior. Idem, τότε τοίνυν ἢ φαυλῶς ἐγὼ τῷ ἀνδρὶ ἐκαστῇ θ' ἰδὼ, γινώσκῃ, καίτοι ἢ ἦν δὲ πεφυκότων πρὸς ταῦτα εἰς ὧν, **quā**. καίτοι etiam interdum collectiuum est, vt τοίνυν & τοιγαροῦν. proinde, itaq. **Isocrat.** πρὸς τὰς ἐξουσίας, καίτοι τί γὰρ νόμιζαν πρὸς τὸ ἢ μεγίστων ἐπαίνων ἀξίον; ἢ μὲν ἢ ἦν βελτίων ὅτι πόλεις στραθούμην, ἐριστῶν ἀξιόδοι, πρὸς δὲ τὸς κρατίστους ἦν ἐλπίδων ἀντιστρατηγῶν, ὅτι πᾶσι τοῖς κινδύνοις αὐτὸ φαίνεται πρὸς γινώσκῃ; **Vsus est** & alibi eodem modo nō semel: καὶ autem geminatur in illo **Plutarchi** supradicto, καίτοι καὶ λόγον τινὰ δ' αὖτις. Id quod sæpe fit attico more. vt in καίτοι μὴ δὲ καίτοι. Idem **Isocrat.** in **Busyr.** καίτοι μὴ δὲ καίτοι ὅτι πρὸς πλὴν καίτοι μὴ δὲ φρόνησιν ἐπιμελείας ἐκόντως ἂν τις ἐκείνον αἶνον εἶναι νομίσει. **Pauf.** in **Laco.** καίτοι ἢ πρὸς σέων ὁ θεός, καίτοι τινες καίτοι ἀπλῶν ἦν στρατῶν κεκρυμμένων. **Lucian.** καίτοι δὴτα ὅτι μέγιστον καίτοι αὐτὸς ταλαντοῦμαι πλὴν γινώσκῃ, **Etenim** ego quoque ancipiti mente sum. **Plato.** καίτοι δὲ καίτοι σὺ ἢ δέως

Et quidē.

καίτοι.

καίτοι γὰρ.

καὶ geminatum.

καίτοι μὴ δὲ.

ἂν πυθοίμην ὅτι σοὶ φαίνεται τοῦτο, *equidem etiam. Demosthen.* παρὶ παρὰ τῆς
 καλῶς αὐτοῦ δ' ἐκείνου λέγει. καὶ ὁ πανοικίως τοῦτο ὡς οὐδὲν ὅτι ἐκείνου, atq;
 adeo iuuenili iactantia pollicente. Et paulo inferius, ὡς ὁ παρὶς ἐκείνου
 μα, ὁ διὰ τὸ μαίνοντο, κατὰ κλίματι πλὴν ἀνθρώπων, ἢ δὴ καὶ ἄλλων ἐκείνου, Vt au-
 tem res iam procedere cœpit, & illi incallescere, accumbere iubet mu-
 lierem, atq; adeo canere. *Lucian.* καὶ γὰρ ἂν καὶ τῶν τοῦτο ἐφασκεν. Idem, καὶ
 καὶ πάλιν ἡ δὴ καὶ κατὰ σὺν ἔγωγε, τέτρωμαι. *Simile est,* καὶ μὴν καὶ, pro quinetiam. &
 καὶ ἔγωγε ὁ αὐτός. καὶ enim πάλιν παρὰ ἁπλοῦς vt alibi dictum est. *Gre-*
gor. ὅτι ἢ φανερὸς ἐστὶν ὁ λόγος ἐκβάλλει τὸ ὑπὸ φθι τοῦτο, τί γὰρ καὶ λέγει.
 Idem, πρὶν δὲ τῶν ἄλλων τί γὰρ ὁ λέγει. *Synes.* ἢ τῶν ὡς ὅτι καὶ γὰρ. *Galen.*
 in pri. *Methodi,* τί γὰρ δὲ ὁ παρὶς ἐκείνου, οὐκ ἔστιν ὅτι τὸ σὺν ἡμῶν ὑγίαι, διότι
 μέσος αὐτῶν ἐστὶ τί. Vt eni negatio sæpe abūdat, vt mox videbimus,
 ita etiam affirmatio, vt in illo supra citato, καὶ δὴτα καὶ αὐτός, quod De-
 mosthen. sine geminatione dixit, καὶ δὴτα θαυμάζω πῶς ἐκ λογίζῃ πρὶς σὺν
 αὐτόν, *equidem miror inquit. Synes.* καὶ δὴτα διαλέξομαι πρὸς σὺν. *Xenoph.*
 πολὺν δὲ λόγον ἔχοντων ἡμῶν, πρὶ αὐτῶν ἡμῶν, καὶ δὴτα ἡμῶν. *Athen. ex Phyl-*
larcho, πρὸς τὸν πρὸς τὸν δὴτα ἡμῶν βασιλεύσαντα, πάντων σεμνότερα ἢ
 δαυαῶν. καὶ παιδείας ἢ ἡμῶν καὶ ἄλλων, καὶ αὐτῶν ἐπιμεληθέντα. *Synes.* καὶ ἢ ἡμῶν
 λέγειν ἀληθές, ἀλλὰ τοῦτο ἦσαν οἱ τὰ πάλιν φάσκειν. Verum πρὶ ἢ πρὸς τὸν
 πρὸς satis supra dictum est. καὶ etiam interdum æque & perinde si-
 gnificat, vt atq; latine. *Pauf. in Atticis,* ἢ δὴ τὴν βαλὼν τὴν φωνήν, καὶ τὰ
 τὰ ἐπὶ τὴν ἡμῶν καὶ ἡμῶν, perinde atq; cithara pulsata resonat.
Greg. πάσης τυχῶν παρὰ αὐτῶν δεξιότητος ἢ ὁ παρὶς ὁ ἡμῶν, æque atq;
 liberorum charissimus. *Synes.* οἱ καὶ ἢ ὁ καὶ τὴν ἀνατολίαν ἐπὶ τὴν ἡμῶν, In hono-
 re cum priuatim habui perinde vt infantes. *Aristotel. in secundo Po-*
litic. οἱ καὶ τὴν πρὸς τὴν ἡμῶν, εἴτε καὶ φθορὰς τινὸς ἐσώθησαν,
 ὁμοίως ἔστιν καὶ τὴν πυχόντας ἢ τὴν ἀνοήτους, ὡς αὐτῶν λέγει καὶ τὴν πρὸς τὴν
 vt stultos fuisse. *Theophrast. in quarto,* τὸ δὲ ὁμοίως τὸ ὅτι καὶ τὸ βέλους,
Simile est aspectu fœno græco. Aristotel. καὶ γὰρ τὸ βέλους, διὰ τὸ ὅτι ὁμοίως
 διακρίνεται πλὴν ἔστιν ὁ ὅτι ὑγίαινον, οὐκ ὁμοίως φαίνεται τὰ καὶ πλὴν αὐτοῦ, eo quod
 non eodem sint habitu, atq; cum valebant. Significat etiam idem
 quod q̄, vt ac, & atq; latine. *Aristotel. in primo Politicon,* ἔστι δὲ ἡμῶν ἢ
 γνησιακή καὶ ὁ πλὴν ὁ καὶ φύσις. Alia est quaestuaría atq; diuitiæ oeco-
 nomicæ, & familiares copiæ, quæ ἐκ cultura & pastione, & similibus
 proueniunt, & ad alimentum familiæ comparantur. Idem alibi, ὅτι
 εἶναι ἔστι καὶ κατὰ τὸν ἡμῶν. *Cicero in secundo de Oratore,* Ingeniosi
 enim videtur vim verbi in aliud ac cæteri accipiant, posse dicere.
 καὶ præterea pro etiam ponitur, vt & latine. *Plato. οὐκοῦν αὐτῶν ἀφαι-*
ρετήμα. ἄλλοι καὶ γὰρ ὁ γυναιξί, ὡς δὲ ἐπὶ τῶν εἶναι, καὶ ὅτι ἀνδράσι, etiam mu-
lieribus. Idem in Gorg. ἄλλοι μὴν ἢ γνησιακή λέγει γὰρ καὶ καὶ δαυαῶν, *Gorg.*

και. Σω. διανοῶ πρὶ ὧν πρὶ λέγει καὶ φρονεῖ, Gorg. πῶς δ' οὐ, atqui quos docet di-
 cere, utiq; & sapere. interrogatiueq; legēdum. Aristot. in pri. de anima,
 ἔτι δ' ἐὰν φύσις κινῆται, καὶ ἐν βίᾳ κινηθῇ. καὶ ἐὰν βίᾳ, καὶ φύσις, ἴα ἢ natura mouetur,
 & vi quoq; mouebitur: quod si vi, etiā natura. Demosth. οὐ δ' ἐὰν φύσιν
 ἔχοντες εἰς τὰ κοινὰ πηλίκαις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματα ὅτι φαῦλα, ideo res ipsę de-
 spicabiles sunt & nihili. Interdum fallere potest huiuscemodi signi-
 ficatio, ut in illo Aristot. εἰσὶ δὲ τὴν ἀρχὴν οἱ γλαφυρότατοι καὶ λαγυρότατοι,
 καὶ περὶ κινῆται, araneorū autē ἴι, q elegātissima facie sunt, & corpore stri-
 gōtissimo, etiā maxime artifices. Cicero hoc modo nō vsus est, ut opi- Et p etiā.
 nor. Alii tamē vsi sunt. Quintil. in. x. Sed nō quī maxime imitādus est,
 & solus imitādus est. Idē in. v. Si portoriū Rhodiis locare honestū est,
 & Hermocreōti cōducere. Quo etiā modo hęc particula, quoq; acci- Quoq;
 pitur. Idē in pri. Corrumpi mores in scholis putāt, nā & corrūpuntur
 interim, sed domi quoq; Idē, Recte loquēdi asper quoq; exactor. Liui-
 us in. x. belli punici, Quod si in secūdis rebus bonā mentē quoq; do-
 narēt dii, nō ea solum quę euenissent, sed etiā ea quę euenire possent,
 reputaremus. καὶ δὲ interdum significat continuo & protinus, hoc καὶ δὲ
 est ideo Demosth. πρὶ τὴν σφάνδαλον καὶ γόντα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ ποικίλα ὀνομάζων
 ἐμὲ. ὡς ἐὰν προσέτος ἔσται τὰ προσόνθ' ἐαυτῶν, πρὶ ἄλλων, καὶ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχοντα,
 quasi vero si quis de altero dicere occupasset, quę sibi inesse vitia nos-
 set, cōtinuo ita futurū esset, ut alteri inessent ipsa. Est autē ἀπικισμός, ἀντὶ
 τῆς καὶ δὲ ὁμοῦς τῶν οὕτως ἔχοντων. Idē πρὸς ἀπὸ πρὶν, καὶ μὴ τὴν ἀρχὴν ὅτι πάντας
 ἀνθρώπους ἰδὲν καὶ ἀκρίβειαν, τὰς μὲν συμφροδὰς αἰς δὲ ὑμᾶς ἐχθροὺς οἱ ἀνδρες εἶσι, πάντα
 τὴν χρόνον κυρίας αὐτῆς γενημένης. τὰς δὲ δωρεὰς αἰς ἀντὶ τῶν ἑλασθον, καὶ δὲ λευμέ-
 νας, protinus reuocatas & abrogatas. Greg. εἰς βασιλ. ἐν τῇ δὲ δύο τὴν ἀρχὴν
 ὑπάρχοντων αὐτῶν, καὶ ταῦτα οἰκεία τῶν ἐκείνων βίᾳ, ἀπὸ αὐτῶν καὶ δὲ τρέφομαι
 cōtinuo ad eū me cōuertā. Aristid. in Panath. ἀλλ' ἵνα μὴ πηλὴν τὰ λε-
 γων πέρβω τὴν καὶ τὴν γένωμαι, πρὶ αὐτῶν δὲ μέσον, καὶ δὲ πρὸς αὐτὰ τὰ κύρια τοῦ λόγου
 τρέφομαι, ἰαῖα veniam ad ea quę propria sunt orationis. Plato in Phæd.
 σχεδὸν δ' ἔχω δ' ἀπὸ ἀνακρίσσω σε λέγειν. Σω. μιδαμὲν οἶνω αἰπῆς. Φαι. ἔκ, ἀλλὰ καὶ δὲ
 λέγω, immo vero iamīa dicā. ecce iā dico. Virg. vsus est atq; particula
 in eo sensu, in pri. Georg. Atq; illū in p̄ceps pronō rapit alueus amni.
 ut recte sensit Gell. lib. x. Δὲ autem interdum etiā significat, ex quo Δὲ
 καὶ δὲ καὶ ortum est. Galen. ad Glauc. σφαλλομένους δὲ πηλίκαις ὁρᾶς ἐτὶ τῶν
 πυχόντας μόνον, ἀλλὰ δὲ καὶ τοὺς ἀρίστους ἰατρῶν. Aristot. in. x. Ethic. τῶ μὲν γὰρ
 ἐλθόντι δὲ ἴσται χημάτων πρὸς τὸ πρᾶγμα τὰ ἐλθόντεια, καὶ τῶ δὲ δικαίῳ δὲ εἰς τὰς ἀν-
 ταποδόσεις, & iusto vero. hoc est & iusto quoq;. Interdū pene ē cōtrario
 est πρὶν ἀφ' ἑκείνου, ut cum significat duntaxat. ut in λέγω δὲ. Et demum. Xe-
 noph. ἡς δ' ἔκαστα τῶν βέλτεσθαι πρὸς αὐτὸ, τῶ δὲ περὶ μὲν λέγειν, ea demum.
 Idē, ἐν ταῦθα δὲ θεῶν μὲν οἶμαι πρὸς αὐτὸν συμμάχων, cum demum. Idē, ἀλλ' αὐτῶν

Dd

ἔσι δὲ λέγοντα τόδε δὲ λέγειν, ὡς διὰ μὲν πάντα, καὶ μετὰ θεῶν τῆς καὶ καὶ καὶ τῶν
 θρόνων διακυβεσθῶσι ξύμπαντα, ἡμῶν τε καὶ τῶν συγχωρεσθῶσι τούτοις δὲ ἔπει-
 θαί, τέχνῳ, humanius tamen est hoc quoque tertium concedere. Sicq[ue]
 Gaza vsus est in libro de Senect. vertendo: quippe qui μὲν cum ὁμοῦ
 iunxit, ὁμοῦ μὲν ταῦτα πάντα καὶ δι' ἡδῶν δὲ ἔσονται, καὶ δι' ἐπιστημῶν μάθῃσιν πᾶσι
 φύσει γίνεσθαι ἡδύ. Vbi Cicero, Quae tamen omnia dulciora fiunt. Inde fit
 καὶ μὲν & γε μὴν. Plato in Politico, οὐκ ἔσ' ἀντεπεῖν παρ' ἄγε νῦν ἔρη. καὶ καὶ μὴν.
 μὲν καὶ πρὸς ἐκείνα ἐστὶ ἀντιθέσις, atqui. Idem paulo post, καὶ μὲν ἐφαυλόνη, καὶ
 ἐν κινήσει τις τοῖσιν ἢ λόγον ἀντ' ἀταβάλῃ, & quidem. γε μὴν pro vero apud
 Xenophontem identidem. οὐ μὲν ἀλλὰ cum negationis specie prefe-
 rat, tamen affirmationis vim habet. Demosth. πρὸς Περικλέα. οὐ μὲν ἀλλ' ἔγωγε
 γε δὲ μοι προσήκει ἀμφοτέρω ὑμῖν ὑποδείξαι, enímvero, at vero. Idem, οὐ μὲν
 ἀλλ' ἐλπίζω ἐπιδείξαι ἑαυτῷ γίγμεν πλὴν δίκῃ ἔσσω. Polyb. οὐ μὲν ἀλλ' ἔσω τόπῳ
 εὐρυδίῳ τοῖσιν, verum esto. hoc est, sed fit sane: quod non concedentis
 est. ut Cicero in Verr. actio vltima, Verum esto, sit tibi illud liberum
 omne tempus, quod cum imperio fuisti. etiam ne priuatus: etiam ne
 reus: etiā ne pene dānatus hostium duces priuata in domo retinuisti:
 ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ἔσσω γινέσθω σοὶ ἀνετορ ἄπαρ ὁ καὶ ἐκείνῳ ὅμ' οὐκ ἀντοκράτωρ ἡδύ.
 ἔραγε καὶ ἰδιωτῶν δὴ, ἔρα καὶ κρινόμενος γε: οὐ μὲν ἀλλὰ iterdū p[er] tmesin pro-
 fertur, ut apud Platonem in Parmen. οὐ μὲν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἀκὼν
 κοίνοι καὶ τῶν ἄλλων. ἀντὶ τ' ἐ μὲν ἀλλὰ αὐτός γε. Quod si ἐκ τῶ ἐ μὲν ἀλλὰ, tu tol-
 las ἀλλὰ, iam erit negatio. Demosth. κατὰ Μερσίαν, οὐ μὲν ἔνταυθ' ἔσκηκε δ' ἔπειτα
 μά. ἐδ' ἀφ' ἧς μοι δοκῶ τ' μετὰ ταῦτα. ῥοσάντῳ ἀφρονίῳ ἔπος περὶ ἧς κατὰ
 ῥῶν, Nec vero hactenus negociū procedit, nec tamē hic res infistit, sed
 porro progreditur. Idem, οὐ μὲν καλῶν γε ἐδὲν καμὲ διὰ βραχίονων ἐπιμελῶν
 θύω, tāctsi nihil me vetat. οὐτε μὲν etiā & οὐδὲ μὴν eādē significationē
 habet. hoc est ἐ μὲν τοι. neq[ue] vero, nec tamen, nec vero Cicero dicere so-
 let. Et οὐ μὲν ἐστὶ. & ἐ μὲν ἀλλ' ἐστὶ. Galen. in pri. ad Glauc. ἐδίδην ἢ τὸν καὶ
 ἐπὶ τοῖς κόποις πυρέξαντας, ὅθεν ἐχέῃ καὶ ἀλγῶν, ἐ μὲν οὐτε τὸν σερνωθέντας, οὐτε τὸν ἐπὶ
 βαρβῶσι πυρέξαντας. ἀλλὰ τὸν ἐ μὲν ἀλλ' ἐ μὲν οὐτε τὸν σερνωθέντας, οὐτε τὸν ἐπὶ
 etiā aduersatiuum est in loco, ut in ὁμοῦ μὲν. Aristot. in pri. ἢ μετὰ τὰ
 φουσ. ἐμπεδοκλῆς δὲ ἐπὶ πλείον μὲν τὸν καὶ ἢ τοῖς αἰτίοις, ἐ μὲν οὐτε ἰκανῶς, οὐτ' ἐν
 τῶν ἐνρίσκα δὲ ὁμολογῶ μὲν, veruntamen non. οὐ μὲν πῶ, haud dum ta-
 men significat. Demosth. οὐ μὲν πῶ τοιοῦτον βέλεσθαι λέγειν. οὐ μὲν ἀλλὰ γε
 etiā ut ἐ μὲν ἀλλὰ dicitur. Alicarnass. de Isocrate loquens in orationi-
 bus forensibus, ἐν ᾧ τῇ σωθέσει τ' ὀνομάτωρ δὲ λέγον ἐκφύο καὶ διπρεπὲς ἔχωρ ἔλατ-
 τω καὶ ἢ ἐν ἄλλοις λόγοις, ἐ μὲν ἀλλ' ἔχων γε. οὐ μὲν τοι ἀλλὰ etiā ἀντὶ τ' ἐ μὲν ἀλλ'
 καὶ. Plato in Sympot. οὐ μὲν τοι ἀλλὰ καὶ σωκράτης γε ἐνταῦθα ἡδὴ ἀνθρώπῳ ὅρ' ἐκεί-
 νου ἡκούε, καὶ μοι ὁμολόγη κατὰ τῶν καὶ ἐκείνῳ δὲ κατὰ. Idem in Phedo. καὶ
 ἢ δὲ ἔφη ὁ σωκράτης οὕτω γ' εἶναι ἄλογοι, ἐ μὲν τοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχον ἔνα λόγον.

Dd ii

Locutio
animad-
uertēda.

Nimirū.

Scilicet.

Δε ἀπὶ τῆς

est, τὸ δὲ & τὸ δὲ. Idem, Quod me rogas ut in bonam partem id accipiam, ego vero in optimam. Plato in Protag. ὅ δὲ πρὸς πλείονος ἢ σώματος ἡγή, πλὴν ψυχῶν. καὶ οὐδὲν ὅτι πάντες ὅτι τὰ σώματα ἢ κακῶς πρᾶττον χρῆσθαι ἢ πρηνεῖς αὐτῶν γενόμενοι, πρὸς δὲ τὸ τὸ εἶναι τὸ πατρὶς εἶναι τὸ ἀδελφῶν ἐπικουρῶσιν, εἶπε ἡμῶν τῶν εἰσάγων ἐδενί, ἅτ' ἐπιτηρεστέον, ἅτε καὶ εἰ τὸ ἀποκομιδῆς τῆς τῶν ξένων τῆς ψυχῶν, Quod vero tu antiquius ducis corpore animū, in quocumque omnia tua possunt vel bene, vel secus cedere, prout probum vel prauum esse euenit: de hoc vero tute nec cum patre, nec cum fratre quicquam comunicasti. Hūc loquendi modum etiam apud eundem in Gorgia adnotauī, ἔλεγον δὲ περὶ τοῦ εἶναι ὁποῖον αὐτὸν μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἀλλ' ἐμπαρσία, ἢ δὲ ἰατρικὴ. λέγων ὅτι ἢ μὲν, τὸ τὸ εἶναι, εἰ θοραπεία καὶ τῆς φρονίᾳ ἐσκεπτο, ὅτι τῆς αἰτίας ὧν πρᾶτται, καὶ λόγον ἔχον τῶν ἐκείνων δόξαι, ἢ ἰατρικὴ, ἢ δὲ ἐτέρας, τῆς ἐφ' ὧν ὅτι τὰ λοιπὰ. Vtrobique enim λέγω δὲ vel διαλαδὴν subaudiendū. hoc modo, ὅτι πρὸς πλείονος ἢ σώματος ἡγή, λέγω δὲ πλὴν ψυχῶν, vel πλὴν ψυχῶν δὴ περὶ, & λέγω ὅτι ἢ ἰατρικὴ. Apud Ciceronem ut permulta trallatitia, ita hoc quoque inuenimus. ut pro Sextio, Nesciebā inter sapientissimos homines hanc cōtentionē fuisse, ut alii dicerēt animos hominū sensusque morte restringi. alii autē tū maxime mētes sapientū ac fortium virorum, cū ē corpore excessissent, sentire ac vigere. Quorū alterū fugiendū nō esse, carere sensu. alterū etiā optadū, meliorem esse sensu. Venuste enim reticuit scilicet. cū dicere posset clarius, carere sensu scilicet, vel carere inquā sensu. Et p. Mur. Quē nō pudebat facere idē quod tu, habere eruditissimū hominē cuius oratiōe asperior nō est factus? hoc est, habere scilicet eruditissimū hominem. Et p. Sylla. Ut quā causa ceteros ad facinus impulit, cupiditas retinēde possessionis, ea initio nō fuerit prēdiis diminutis. Et de red. suo ad pop. Sed hoc inter me, atque illū interest, quod ille, qua re plurimū potuit, ea ipsa re inimicos suos ultus est, armis: ego qua cōsueui, utar pietate. Interdū plena locutione vsus est. ut pro Mur. Itaque nō modo beneficii collocandi spē, sed etiā illud, quod aliquādiu fuit, scilicet cōsulere, perdidisti. Qui locus mēde suspectus est, & variē in exemplaribus legit. Ipse enim Cicero scilicet in hoc significato libēter uti nō solet, elegātiusque est nimirū quo vsus est pro Roscio Amer. Opinor enim (inquit) esse in lege, quā ad diē pscriptiōes vēditionesque fiāt, nimirū Calēd. Iunias. ἐν τῇ καὶ νέων δὴ περὶ vel καλέντας Ἰουνίας δὴ πρᾶτται. In Catilinā tñ hoc eodē scilicet nō abstinuit, Quibus hoc prēcipiendū vnū scilicet, & idē quod reliquis omnibus, ut desperēt id quod conātur, se cōsequi posse. Et ad Q. fratrem, Tu quēadmodū scribis (quod etiā si nō scriberes, facere te sciebā) tñ facies: scilicet ut mea mandata digeras, persequare, conficias. Δε etiā ἀπὶ τοῦ δὲ ponitur cū significat ἔτι. Demosthen. εἰ μὴ τοῖς ξήτοις ὅτι οἱ οἱ οἱ οἱ λεγόντων ἐγὼ ὅτι ἡμῶν δὲ ὁρᾶτε, ἀναμείβεσθαι καὶ ὅτι ἡμῶν περὶ λουπηρότατος, εἰ καὶ ἂν εἴην εἰς τὸ ἐγὼ. Thucydides. Διχαίων γὰρ αὐτοῖς καὶ πρᾶττον δὲ ἅμα, πλὴν τιμῶν τὰ νῦν δὲ δοθέντα. Ari-

Plotel. in decimo Ethic. ἥτις τὸ θεῖον ἔργον μακαριότητα διαφέρεισθαι θεωρητικὴν εἶναι. καὶ τὴν ἀνθρωπίνων δὲ ἢ ταύτης συγγενεσάτην, διδασμονικωτάτην, & humanarum vero actionum. hoc est, & humanarum etiam. Isocrat. in supradicta significatione usus est cum inquit, ἀλλὰ δὲ ἀγαθὸν φέρει ὑμῖν, καὶ πολλὰς τὴν συμμάχων ἐκδίδωκε, ταῦτα δὲ καὶ χάριον μύθεα, hæc vero, ea inq̃, ea certe. Δίπτε, Δίπτε, utiq̃, & nimirum significat. Demosth. πρὶς τοῦ πρῶτου. ὅπως δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀνθρώποις, ὁ δίκαιον δίκην φέρει τὸν ἄνθρωπον, μήτ' ἐκ πολλὰ καὶ διὰ τὰ συμβεβηκότα ἐστὶ τῇ πόλει, μηδὲν δὲ ἀιχίνης αἰδέσθαι τῶν, ἅς ἔστιν ἐλθεῖν τῇ δόλῳ, μήτ' εἰς τὴν δόλῳ πεπτακταὶ δὲ ἄλλον ἄνθρωπον, τὸν ὅσον τῶν. Idem in eodem, πολλὰς ἔφη τὴν βορρυσωτάς εἶναι, ὁλίγας δὲ τοὺς στρατομέλεις ὅταν δέη (μέμνησθε γὰρ δίκην) αὐτὸς ὡς ὁ δίκαιος θαυμάσιος ὢν στρατιώτης ὁ Ζεὺς, meministis enim utiq̃, vel profecto. Est etiam ἀπρηκτόν. Plutarch. de Phocione, ἐπεὶ δὲ λέγων κατὰ γνώμην πρὸς τὸν δῆμον, ὁδοκίμα, καὶ πάντας ὁμαλῶς ἐώρα τὸν λόγον ἀπεδεχομένους, ἐπὶ στραφὲς πρὸς τοὺς ὁλίγους, ἔπειθ' ἐδίδωκε κακόντι λέγων ἑμαυτὸν λέλειπτα, nempe μάου δίκην. Ium quoddam verbum imprudenti mihi excidit. Usus est eodem modo & in Cicerone, οὐδέποτε καὶ βατίνῳ λαπνῶσαι παρ' ἐμοὶ βόλεται; nunquid, ἄρατι. Dicitur & Δίπτεσθαι, pro utiq̃ & nimirum, ut δίκην. Galen. in Δίπτεσθαι secundo Methodi, τί γὰρ εἶσαι νόσος αἰετὸν ἢ τὸ συμπῶμα τῶν, ἐδὲν δίκην.

Ad etiam, ut dixi, est παραπληρωματικόν, & pro δὲ sæpe ponitur. Plato libro primo πολιτείας, ἂν μὲν τίνων ἢνδ' ἐγὼ ἀντακατατάξαντες λέγωμεν αὐτῶν λόγον παράλογον, ὅτι αὐτὰς ἔχοντες δὲ δίκαιον εἶναι, ὅτι αὐτὴς ἔστι & cætera. ὅσα, αὐ, ἀντὶ τῶν ὅσα δὲ dixit. Et in Timæo, δοκεῖν οἱ εἶπε τάδε ἄλλα σοφώτατον γεγενῆσθαι Ζόλωνα, καὶ καὶ τῶν τῶν αὐτῶν πάντων ἐλθόντων. αὐτὶ τῶν καὶ τῶν τῶν δὲ, vel καὶ δὲ καὶ καὶ τῶν. Idem, καὶ περὶ τῶν δέπτε πάντες ἴσμεν ἐδὲν δὲ ἰδὲν πῶς ὄντα ὡς λέγομεν. καὶ δὲ ἐρμολόγηται αὐτὸς περὶ φύσεως καὶ τῶν πρὸς ἅπαντα εἶναι ταῦτα ἰκανῶς, καὶ τῶν μαρτυρούντων, πισθιτέον. καὶ αὐτὸ pro eodem posuit, hoc est ἀντὶ τῶν δὲ μεταβαλλόν, quod est autem, & vero, vel porro. Demosth. καὶ μάστις, οὐδὲ γὰρ αὐτὸς εἰς ἐπὶ ἑαυτῶν, ὡς ἐγενήμενος πῶς τὸ ἐδὲν ἐκ τῶν τῶν δὲ, ὅτι λόγος τὸ πρῶτον ἐγὼ νῦν αἶρω. Aristid. ἀντὶ ὅτι αὐτὸ καὶ πρὸς τῇ πόλει καὶ ἐτίμωσιν ἐκείνων τῶν δὲ τῶν ἀμαλῶς. hoc est ἀντὶ ὅτι δὲ, vel pro quibus vicissim. Hoc enim etiam αὐτὸ significat, & rursus, hoc est vice versa, & e contrario. Demosth. οὐδὲ ἐστὶν ἐδὲν τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν τῶν πᾶσι οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν περὶ κακίας. ἡμῖν δὲ αὐτὸ καὶ τῶν. Iungitur etiam cum ἀντις quasi ἐκ πολλὰ καὶ, vel ut παραπληρωματικόν. ut καὶ παρὰ τῶν. καὶ τῶν ἐπὶ αὐτῶν αὐτὸς πεπτακτόν, ὅτι πρὸς τὸ ψήφισμα, πεπτακτοτάτων, προσήμην τῇ βαλῇ. Aristides, τοιοῦτοι μοι πρὸς τῶν δόντας θεοὺς γενόμενοι, ἔγω δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς ἄλλοις δμῶν ἀνθρώποις, rursusq̃, vel aliisq̃ etiam. Αμέλει etiam at Αμέλει qui significat, & certe. Demosthen. Αμέλει ἔφη ἔτ' ὅτι πασι, εἰν βάλῃ ἀναγκάσας αὐτοὺς ταῦτα ποιεῖν, atqui & nimirum. Plato in Phædo. τοὺς δὲ γὰρ ἀδικίας περὶ καὶ πρᾶνιδας καὶ ἀπραγὰς προπετιμῆκοντας, ἅς τὰ τῶν

Dd iiii

λύκωντε καὶ ἰσάκων καὶ ἰκτίνων γένε, ἢ πρὶ ἄρ ἄλλοι φαμὲν τὰς ριαντάς ἵεναι ψυχὰς;
 ἀμέλεια ἔφη δὲ κέβηκε ἄς τὰ τοιαῦτα. **certe, vel scilicet, vel prorsus. Ponitur &**
pro etenim, & pro ἑπομένῳ. Lucian. ἡγεῖν γὰρ τὴν πλάττω κατὰ φρονεῖν διδάξαντα,
 πρῶτον ἐαυτὸν πρὸς ἑαυτὸν ὑπελόπετον λυμμάτωρ. ἀμέλεια καὶ πρῶτον τὰ ταῦτα διέτρεπε. **Ga-**
len. ἀμέλεια καὶ οἱ ἀθλοῦντες ἔτι πρὸς ἑαυτὸν ἄπαντες. ἔπειτα **autem vt aliā non pau-**
cæ particulæ interrogationi seruit, vt nempe apud nos. Plato lib. de
cómo τῷ κριτ. μίμνησκον ὅλως ἔχοις ἄρ μοι ἀπεῖν, ὅτι πρὶ ὅσιν; οὐδὲ γάρτοι αὐτὸς
 πᾶν εὐνοῶ τί βόλει; εἶναι. ἢ πρὸς ἄρ ἐγὼ εὐνοήσω; οὐδὲν γὰρ ἢ δὲ ἐγὼ ἄτοπον. ἔπειτα
 πλάττω οὐδὲν πρὸς ἑαυτὸν βλεπόντων, ἀμβλύπετον ὁρῶντες πρὸς ἑαυτὸν ἄτοπον. **Vtrum igitur**
ego intelligam, cum tu non percipias? Alibi pro nonne, an non. in
Gorg. ἢ πρὸς ἡγε ἀποθνήσκων ἀδίκως, ἰλεανός τε καὶ ἀθλιός ὅστις. Σω. ἢ πρὸς ἡ δὲ ἀποκτείνω
 νὺς ὡς πῶλε, καὶ ἢ πρὸς ἡ δὲ δικάζω ἀποθνήσκων. Πω. πῶς δὲ τὰ ὡς Σώκρατες; **Demosth.**
καὶ τμοκρ. εἰ τοίνυν ἰκετόθεν δὲκ. ἔξισιν, ἢ πρὸς νόμον γὰρ ἐπίταγμα ἔχοντα ἀσφείδεις;
 ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. **Antiph.** ὅπως δὲ καὶ τῷ λόγῳ τιμωρίαν ἡξίου λαμβάνειν, ἢ πρὸς τὸν
 ἔργον πρὸς ἀδόντα τὴν πόλιν ὑπερῆρον τοῖς κλεμίοις, ἢ μεγάλως ἄρ ζημίας ἐπόλασαν;
Qui autem dignum esse censuerunt, vt in eum animaduertenter qui
verbo tantum peccauerat: eum qui re ipsa urbem in hostium potesta-
tem tradiderat, non iidem ipsi grauibz poenis mulctarent? ἢ πρὸς ἡ,
utrum non dixit. Idem, ἢ πρὸς ταχέως ἄρ ἡνέχτο ἄς ἐκείνων τῷ ἀνδρῶν τοῦτον
ἔργον, ἀλλ' οὐκ ἄρ κατέλαβον τὴν κατὰ κράτος τὴν αὐτῶν ἀριστέαν; Vtrum perfer-
re eorum quispiam huiuscemodí facinus potuisset, & non potius, &
cætera. Est autem compositum ex ἢ & πρὸς. Lucian. ἢ οὐ πρὶ, ecquando
 autem. **Frequentius tamen ἢ δεύτην pro utrum legitur. ἢ πρὸς etiam si-**
gnificat nimirum. Plato in Phædo. βαβαὶ ὡς συμμία ἢ πρὸς χαλεπῶς ἄρ τὸς
 ἄλλους ἀνθρώπους πᾶσαι μὲν, ὡς ἢ συμφορὰ ἢ γὰρ μὲν πλὴν πρὸς τὴν τύχην, ὅτι γὰρ μὲν δὲ
 ὑμᾶς δαδᾶμαι πᾶσιν. **Et in Político, ἢ πρὸς ἡ φησὶ ὑφανταῖς γὰρ λόγον, αὐτοὶ ταύτης**
 ἔνεκα θεοὶ δὲ πρὸς ἄρ ἐθελοῦσι ναὺν ἔχωρ. **Significat etiam ἢ πρὸς, & ἢ πρὸς, mul-**
to magis. Demosth. καὶ ἡγεμονατ. εἰ τοίνυν τῷ ἀφύχων καὶ μὲν μετὰ χόντων
 τῶν φρονεῖν, ἢ δὲ ἐν ἐοδ' ὅσοις τοιαῦτα ἔχωρ αἰτίαν ἔχον ἀντίτρε, ἢ πρὸς τὸν γὰρ ἀδικαῖντα μὲν
 ἢ δὲ ἐν τῇ τύχῃ, δίδω δὲ ἀδικαῖντα, ἀλλ' ἀνθρώποις ὄντα, καὶ μετὰ ληφότα τῇ τύχῃ φησὶ
 αὐτοὶ ἡμῖν φύσει ὡς ἀνόσιον καὶ δανόν ἄνθρωπον λόγῳ καὶ φήμῳ πρὸς ἐκδοτὴν ἐπὶ αἰτίᾳ
 ριαντῇ. **Quòd si vel lapidem vel fustem, vel quidvis aliud inanimatum**
quod cædis causam præbuisse dicatur, scelestum est causa à domino
indicta damnare atq; auferre, profecto longe scelestius est hominem
insontem quidem illum, si casus ita tulerit: sed tamen (vt sontem
nunc esse faciamus) hominem, eandem forte nobiscum humanitatis
conditionem sortitum, sine iudicio atq; indefensum temere ob hu-
iuscemodí causam dedititium facere? Idem inferius, εἰ πρὸς τῷ ἀνδροφύ-
 νων ἡ δὲ κερμυλῶν τῶν αὐτῶν πρὸς ἡ γίνε, ὅπως λόγῳ καὶ κρείσσει τῶν ἄλλων πρὸς τῷ
 ὑσφον αἰτίων, ἢ πρὸς πρὶ γὰρ τῶν ἐαλοκότ. ὡς μὲν ἐγνωσμένῳ πότερον δέδρακεν ἢ οὐ,

πάντα οὕτως ὡς ἐκδοτέον τῆς ἐγκαλῆσαι πρὸ δίκης (Hic nimirum, utique, & profecto significat, hoc est ὅτι οὕτως) & longe utique grauissimum est de homine nec damnato nec conuicto, huiusmodi legem ferre. Quae significatio proxime ad superiorem accedit, hoc sensu, Si enim tanto pere cautum est de manifestis cædis atque etiam damnatis, ut pro futuris criminibus iudicio legitime constituto causæ dictione non careant, profecto causa est hæc quæ amborem per quæ iniquum esse censeatur, id de hominibus integræ famæ sancire, ut indicta causa accusatoribus nunquam dediti tradantur ad supplicium. *Lyf.* καὶ τοὶ ἐν ἀγῶνι ἀπέθανον, ἢ περὶ ἀγῶντος γε δικαίως ἀποθανέται. Dicitur etiam ἢ περὶ fine γε, & subiungitur ὅτι ὅπερ. *Isocrat.* πρὶ ἀνδρῶν. ὅπερ γὰρ ὁ ἀκκοῦς μολὼν πάμπαν φλαγγίον, ἐς ὅπερ ἢ ἢ περὶ ἀγῶνα με τιλικῶς κατέσπεν, ἢ περὶ σφόδρ' ἀνδρῶν καλῶς πεπονθότες ἐπὶ φῶντι ἀνδρῶν κλυτὰ ἔμψυ λαμβάνειν. *Et* πρὶ ἐξέλεως, ὅπερ γὰρ ἀνδρῶν καὶ καλῶς πεπονθότες, ὁ μὲν ἰδιώτης, ὁ δὲ φυγάς, οἰκίσαι πόλιν οἱοί τε γέγονασιν, ἢ περὶ βυλινέντες ἡμῶς πολλὰς ἀντόπας τούτους διωκόμενοι καταχρῶν. ὅπερ enim & ὁπλῖνα pro ὅπερ quandoquidem ponuntur, ut latine quando. *Demosthen.* ἢ περὶ μολὼν, ἀλλ' ὁπλῖνα λαμῶν ὁπλῖνα καὶ περικκῶς ἀκατηγόρῳ, καὶ ὑβρεῖ περικκῶς φαίνεται, τὸς νόμους ἢ δὲ σκοπεῖν. ἢ περὶ etiam multo minus significat. *Plutarchus in Politic. præceptis*, οὐτοῖναι εἰς τούτων ἐπιμελετέον ὅτι πρὸς ἑαυτῶν, ἢ περὶ τὸν βίον καὶ τὸ ἢ περὶ ἀμελετέον, ὅπως ἢ τῶ φύσι καὶ ἀνδρῶν καὶ διαβολῆς ἀπάσης. *Apud eundem in eodem* ὅτι ὅπερ subiungitur ἢ περὶ eodem significato, hoc est ἀντὶ τῶ πολλῶν ἐλαττω. ὅπερ τοῖναι ἀνδρῶν τὰλλα διαμασίῃ ὅτι συνεπίωνι μικρὸν ἔγωγε διανοήσασθαι πρὸς ἀνδρῶν ὑποψίας ἢ περὶ δόξαν, ἢ περὶ κολῶν ἀνδρῶν ἀξίωμα σωάρχοντος, ἢ περὶ πρῶτον ἐχέσας διολομῶν ἐπικράτων, ἢ πάντα συνάγει βίῳ ἀναδίδας ἅμα καὶ πρὸς ἀνδρῶν, ὅτι ἀνδρῶν ἐς ἐαυτὸν, ἐκείνους δὲ ἀφαιρέσει, ἐπικρῶν ἀνφωκῶ καὶ μέγιστον, Multo minus utique is videri potest vir bonus & modestus, qui collegæ maiestatem imminuere conatur, aut eius actiones a munificentia manantes obrectare, aut omnia in se munia auertere. *Athen. libro vndecimo*, ἀδύνατον δὲ καὶ φαῖδρον ἢ περὶ σωκράτην εἶναι, ἢ περὶ γε ὅτι ἐρωμῶν ἀντὶ γεγονέναι. *Fieri non potest ut Phædrus Socratis ætate fuerit. multo minus, & cetera. vel, nedum ut amasius. Iulian.* *Iamblichus*, ἐξελὼν μὲν ἡμᾶς ὅτι γράμματα πρὸς μὲν ὅτι ἀλκιμῶν, γινώσκων ἐαυτῶν, καὶ μὴ πρὸς ἀνδρῶν ἀκοῶν ὅσοις καταναρσῶν, ὅτι καὶ ὁφθέντι μόνον ἀνδρῶν ἀβλήτου δυσχερῆς, ἢ περὶ πρὸς πάνσοφον ἀρμονίαν κινουμένη πρὸς τὸ ἴσον ἐλθῆναι, nedum scienti concentum doctissimum. vel ἀντὶ τῶ χολῆ, quod idem significat. *Aristotel in secundo* ἢ περὶ μετὰ τὰ φυσ. συμβαίνει δὲ ἀ μὲν τις μὴ δύναται *σχολῆ* εἶναι τινὰ εἶσαν, τὸ ἐν ὅτι τὸ ὄν, μὲν ἢ περὶ ὅτι εἶσαν εἶναι ἢ περὶ καὶ ὅτι μὴ εἶναι. ταῦτα γὰρ ὅτι καθόλου μάλιστα πάντων. ἀ δὲ μὴ ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ, μὴ δὲ αὐτὸ ὄν, χολῆ ὅτι εἶσαν τὸ ἐν εἰς πρὸς τὰ λεγόμενα καθ' ἑκάστα, multo minus. *Idem*, εἰ δὲ μὴ τούτων, χολῆ ἢ περὶ ὅτι εἶσαν τὰ γὰρ πρὸς τὰ εἶσαν. id est multo minus, & nullate

Dd v

nus. Andocid. πρὶ τῆς μυστηρίου, utrūq; iunxit, velut ἐκ πρὸς ἀλλήλους, ὅπως τοίνυν αὐτοῖς τριάκοντα ὥμνουν μὴ μνησικακήσαν τοῖς μεγίστοις κακῶν αἰτίοις, ἀδικοῖσι δὲ ἢ πρὸς ὁλοῦν. θαύμας, ἢ πρὸς ὁλοῦν τῆς γε ἄλλων περὶ τῆς ἐνὶ κρείσσει μνησικακίᾳ. σχολῇ etia ocio se significat. Idem alibi, ὅτι γε ὁλοῦν πρὶ τῆς ἀσαγελομελῶν σκοπῶνται. ἢ πρὸς πρὸς ὁλοῦν, idem significat quod ἢ πρὸς. Plato in Phædo. τότε αὖ ἐκός ἐστις ἀς τοῦτο πάλιν ἀποκινῆσθαι περὶ τὸν καὶ ἡμῶν γὰρ ἢ πρὸς μελῶν ἢ σφικῶν ἢ μνησικακῶν. Et in Phædro, αἰὲν δὲ οὗτοι ἀκῆκοι, ἢ πρὸς ὁλοῦν ὅτι καλῶς, ἢ ἀνασφικῶν τῶν σοφῶν, καὶ συγγραφέων ὁλοῦν. Sic enim dicitur ἢ πρὸς pro vel, ut ἢ πρὸς πρὸς τὸν καὶ ἢ, ut ἢ πρὸς τῶν ἢ πρὸς. Ponitur & pro ἢ, id est quod. Idem in.iii. de Legibus, ὅτι δὲ θεός ἡμῶν πάντων χρημάτων μέτρον ἔσται ἢ μάλα, ὅτι πάλιν μάλα ὁλοῦν ἢ πρὸς τῶν φασιν ἀνδρῶν, ac multo magis quā quisque homo, quod quidā dicunt. hoc est πρωταγόρας, ut Aristot. in. ix. τὸ μετὰ τὰ φυσ. πρωταγόρας δὲ ἀνθρώπων φησι πάντων ἔσται μέτρον, ὡς δὲ αὐτὸς τὸ ἐπισήμιον ἀπὸ τῶν, ἢ τὸ ἀποδιδόναι. Idē, καὶ τὸ ἐπισήμιον μέτρον τῶν πραγμάτων λέγομεν, καὶ τὸ ἀποδιδόναι διὰ τὸ αὐτὸ, ὅτι γνωρίζομεν ἢ αὐτοῖς, ἐπὶ αὐτοῖς μετρώμεν ἢ μάλα ἢ μετρώμεν. Idē in decimo, παραπλίσιοις δὲ τοῖς ἐρμηνεύσις ὅτι καὶ δὲ λεχθέντες ὑπὸ τοῦ πρωταγόρου καὶ γὰρ ἐκείνῳ ἔφη πάντων ἔσται χρημάτων μέτρον τὸ ἀνδρῶν. δὲ ἄλλο λέγων ἢ τὸ δοκοῦν ἐκάστω. ἢ γὰρ etiam interrogationi conuenit. Plato libro secundo de Repub. οὕτως δὲ πάλιν ἀς μίαν οἰκισίαν ἀγέρας τε κοινῶς τε καὶ βοηθῶς, ταύτην τὴν συνοικίαν ἐκείνην μετὰ πόλιν ὀνομα, ἢ γὰρ; πάντων μὲν οὖν. nonne. Et ibidem rursus, καὶ δὲ καὶ τῆς ἄλλων διακόνων περὶ τῆς ἐσαφόντων καὶ δὲ ἀφόντων ἐκαστα, εἴποι δὲ ἐσὶν ἡμῶν περὶ, ἢ γὰρ; ναὶ. Idem in Gorg. μέγιστον τῶν κακῶν πυγχανα ὅτι τὸ ἀδικεῖν. πῶς ἢ γὰρ; τὸ τοῦ μέγιστον; ὅτι τὸ ἀδικεῖν αὐτὸς μετρώμεν; Σω. ἡμισυ γὰρ. Lucian. ἐνδεχεται μὲν ἢ καὶ καὶ καὶ τὴν πύχλω ἐνὰ ἀλιδεῖν. ἢ γὰρ; εἰς; ναὶ. Alibi pro eodem dixit ἢ τὸ φῆς. γὰρ enim interrogationi seruit. Aesch. ἐν γὰρ ἔρ κώμῳ ἀπεσπῆσαι; ad Demosthenem loquēs. tu ne, ut talis cum sis, vel pagum vnum ad defectionem perlicere posses? Aristoph. Pluto, τὸ γὰρ ἀνέλεον τῶν κακῶν ἡμῶν, ὡς ὅτι πάντ' ἐστ' ἀγαθὸν ὑμῶν διὰ τὴν πῶν πῶν, (oratio est interrupta prae indignatione) Ita ne vero vos contradicere ut audeatis? ut Virg. Mene incepto delistere victam? ἢ γὰρ; ἢ πρὸς alioqui significat, vel, nam si, ut, ἢ γὰρ; ἢ πρὸς ἀπὸ τῶν νῦν ὑσατα λαβήσασθαι. Chrysost. πρὶ πρὸς οἰκίας in secundo, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὅτι φανερώς προσέειπεν τὰ ῥήματα, ἢ γὰρ; ἢ πρὸς ὑπὸ τῶν ἀποδιδόναι αὐτὸν ἔσται ἐχθρόν, ἐφύγον, alioqui si existimassent. nam si ipsi existimassent. Plato in Euthyd. ὅτι γὰρ δὲ ἡμῶν ἀμαρτάνοι γὰρ ἂν ποτέ τις σοφία. ἀλλ' ἀνάγκη ὁρῶς πρὸς τῶν καὶ πυγχανεῖν. ἢ γὰρ; ἢ πρὸς ἂν ἐκ ἐξ σοφία ἔσται. ἢ etiam per se alioqui significat cum est ὁξύτονον, vel ἐπὶ. Idem in Phædro, κατὰ τὸ καὶ ἔσται, πάλιν ἢ ἀνδρῶν πρὸς τυχὴν φύσει τε διεῖται τὰ ὄντα, ἢ ἐκ ἂν ἡλθεν ἀς τὸ αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀταμίμνησικακῶν δὲ ἐκ τῆς ἐκείνης ἐξάδιον πᾶσι. Isæus ὑπὲρ τοῦ κλήρου πύχης, ἢ δὲ τὸν γὰρ ἂν ἔσται, τὰς μοῖς ὑπὸ τῆς πατηγῶν ἐκδοδῆσας καὶ συνοικεῖσας ἀνδράσι γὰρ ναῖκας, & reliqua. Demosth. πρὸς ποικίλον, ἢ δὲ τὸν γὰρ ἂν ἔσται ἢ καὶ μοῖς τὸν γὰρ ἢ τὸν

τῶ πατρὶος αὐτοῦ νομιζομένων πατέρων, οἱ περὶ τῶν γονέων ἰχθυοσὶ νόμοι. καὶ δὲ τῶν
 αὐτῶν ἀσβιαζομένων ἀκονταὶ πρὶς αὐτῶν, ἀκυροὶ γροῦσονται, nam vel, & enim. Lyf.
 ἐν τῇ περὶ Σίμωνος ἀπλογίᾳ, Ἀλλὰ δὴλον ὅτι καὶ οἱ τῶν νόμων ὡς δᾶδε δέντες, ἐκ
 αὐτῶν μαχιστάμυλοι, ἐπὶ τῶν ἀλλήλων κατεάξαντες τὰς κεφαλὰς, ἐπὶ τῶν. ἡξίωσαν τὴν
 πατρὶος φουγὴν πρὶς αὐτῶν, ἢ περὶ τῶν ἐξήλασαν. ἀλλ' ὅσοι ἐπιβόλῃσαντες ἀπὸ
 κτενῶν ἡξίωσαν. Aristoph. Pluto, οὐκ ἂν φθάνοιεν τῶν πρᾶτον. ἢ τί γ'
 ἂν ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀνταπῆν ἔτι, Nam quid causæ dicere poteritis, quin
 eo decidatis. ἢ οὐ, idē quod ἢ γρ. utroq; enim Plato in. ii. de Repu. vsus ἢ οὐδ'
 est. ἢ δ' οὐκ αἱ σοὶ; ἔμοιγε. Idē in Gorg. καὶ ἐν τῇ περὶ λόγους ἐλέγῳ, ὅτι ἢ ῥη-
 τορικὴ περὶ λόγους ἐστὶ τὸ δίκαιον καὶ ἀδίκον, ἢ οὐ, ναί. Idē, ἐξήκοντα ταῦτα ἢ 8; Hic de
 vsu negationū aliquid nobis scribendū. Sunt autē αἱ ἀποφάσεις ὡς οἱ πε-
 ρὶ ἀποφά-
 ρισται περὶ τῶν ἀπλογῶν. Homerus, οὐ μὰ ῥ' ἀπόλλωνά Διὶ φίλον. Demosth.
 σίων.
 Ἀλλ' ὅτι ἐστὶν ὅπως ἡμάς περὶ ἀνδρῶν ἀδυνατοί, ὅ μὰ τῶν ἐν μαρτυρίᾳ περὶ ἀκινδυνόσαν-
 τας. Est enī negationis repetitio, nec similis est loquēdi ratio in ναί μὰ.
 ἢ μὰ per se negat. Aristoph. ἢ τὴν περὶ τῶν ἀπλογῶν. Συκ. μὰ δ' ἴα, ne
 quaq;. ναί μὰ affirmat, ut in pri. Iliad. ναί μὰ τόδε σκῆπτρον. ἀντι τὴν νῆ τῶν
 δ' σκῆπτρον. Synes. ναί μὰ πλὴν οὐδὲν ὅ καὶ σεβασμίαν κεφαλὴν. Xenoph. in
 Naί μὰ.
 Oecon. τί ἂν ἔφη ἢ γυνὴ δυνάμειν συμπερᾶσαι; τίς δὲ ἢ ἐμὴ δυνάμεις; ἀλλ' ἐν σοὶ
 πάντα ὅσιν. ἐμὸν γρ' ἔργον ἢ μή τις εἶναι καὶ σωφροσύνη. ναί μὰ δ' ἴα ἐφ' ὃ γὰρ
 καὶ γρ' ἐμοὶ δ' πατήρ. Quo in sermone μὰ πλεονάζει. Isæus, εἴτα ἐπὶ τὰν πλὴν
 ἐν πλὴν μαρτυρίαν ἐστὶν ἀληθὴς, ἐκ ἂν ἀπαντὰς τῶν οἰκείων τῶν αὐτοῦ πατρὸς
 λαὸν ἐκτενῶς ἡξίωσαν; ναί μὰ δ' ἴα ὡς ἐγὼ γε ὡμῶς, ἐγὼ ἢν ἀληθὴς τὸ πρᾶγμα, cer-
 te ita opinor fecisset, si res vera fuisset. ναὶ autē quod concedentis
 Naί?
 est, ut sunt ita & etiam latine, interdum servit anthypophoris, ut νῆ δ' ἴα
 Naί ἀλλὰ.
 Demosth. περὶ σεφάνου, ναί φησιν, ἀλλὰ τὸ τῶ κεφαλῶν καλόν, δ' μηδεμίαν γρ' αὐ-
 τῶν φυγῆναι. νῆ δ' ἴα δ' ἴα μόνον γε, at enim inquit. Et περὶ πανταίνετον, ναί φησιν,
 ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις ἀδικῇ τι περὶ τὰ μέταλλα, καὶ τῶν αὐτῶν ἐπὶ δίκαι, ὅρῳ γ'
 δ' πανταίνετ. Aeschin. καὶ κτησιφ. ναί, ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει περὶ τῶν διδόντων,
 λέγων, At enim inquit confestim, quod contra hoc commentus est.
 Ponitur & pro nempe vel utiq;. Gregor. πότμον δὲ πλεονάζει δ' αὖ πᾶ-
 σας, ἢ τὰς μὲν, τὰς δ' οὐ, ὡς εἶναι κενὰς ναί πᾶσας. Interdum etiam apud Latī-
 nos negationes vacantes reperiuntur, Gregorum imitatione, ut apud
 Liviū, Ad ea munera data a diis, & ipse addiderat multa belli deco-
 ra, facundiamq; in foro: ut nemo non lingua, non manu promptior in
 ciuitate haberetur. Tres negationes pro vna posuit Liviū, ἥτε μὴ ἄλλ. Negatio
 λθ' ἢν ἀπάντων μηδὲ, μήτε τῇ γλώττῃ, μήτε τῇ δεξιᾷ προχερότερον ἐνομιζέ-
 ρ. Cicero contra, duas pro tribus in libris de Orator. Si est aliter, ir-
 ridet: neq; enim oratorem tantummodo, sed hominem non putant.
 Galen. ad Glaucō. οὐδὲ γρ' ὅτι τὸ ἐν τοῖς ὑδέρους ὑγρόν, καίτοι περὶ τὸν οὐ καὶ
 παρὰ φύσιν, ἀλύτως ἀνέχεται πλὴν ἀδρόαν κένωσιν. Aristotel. in nono de histo-

ria animalium de apibus loquens, τὸ δὲ λαμβανόμενον ἐξ ἑαδίων ὅτι
 ἰδὲν, ἐδὲ πλὴν ἐργασίαν ὄντα προῖον προῖται, ἐκ δὲ πῶς, necdum vidit quisq̃
 quonam modo opificium suum conficiant. Hic altera abundat. Cice-
 ro pro lege Manilia, Erat enim metus iniectus iis nationibus, quas
 nunq̃ populus Romanus neq̃ laceffendas bello, neq̃ tentandas pu-
 tauit, ἐδέχθη ἐκ ἐγνήτων. Et pro Cornelio, Versatus sum in intima fa-
 miliaritate hominis potentissimi in maximis nostris malis atq̃ discor-
 diis. neminem vnq̃ alterius rationis atq̃ partis, non re, non verbo, non
 vultu deniq̃ offendit. In his locutionibus Cicero Græcos non dubie
 imitari voluit. Duæ negatiōes geminatae affirmāt interdū, vt apud
 Latinos. Aristoph. οὐ μὲν οὖν ἐδὲν ὅπως ἐκ ἐχτέ-
 με τὰ χρίματα. Idem νικηλ. ἢ δὲ μὴ δέλι, ἐκτεδ' ὅπως ἐκ δ' ἐλῶ κ' φη δίκας,
 Quod si discere nolit, nullo pacto fiet, vt eum nō abdicem, nullo mo-
 do non eiiciam domo. id est omnino eiiciam & abdicabo. Gregor. οὐκ
 ἐστὶν ὅτι μὴ μέρες τῷ σώματι μινυμλύνῃ τῇ αἰκία φη ὑβρεως, nulla non in
 parte corporis. Idem, καὶ τῷ μὴ ἐστὶν ὅτι μὴ ἡν καλῶς μέντοι. τῷ δὲ
 μέγα καὶ ἐ τῷ μέσῳ πυγχανοιρ, & aliquibus quidē nihil non honestorū
 inest. Demosth. πρὶ πρῶτος. μὴ οὐκ οὐ καὶ λακεδαμονίους καὶ φωκέας δ' ἐκπᾶ-
 τκοι φίλιπποι, δ' ἐ τῷ δὲ ἡμᾶς ἐτ' δ' ἐκπᾶτκοι, μὴ δ' ὅτι δ' ἐκπᾶτκοι. Non igitur
 hic pœnas ideo non pēdeat imposturæ in perniciem vestram ad-
 missæ, quod & Lacedæmoniis, & Phocēsis Philippus imposuit: neq̃
 enim id æquum est. Idem, κελόσαντο δ' ἐκένε λέγαν, καὶ ἡ καὶ νεανιδισα-
 μένους πιδῶν ἐς ἐδὲν ὅτι ἐ πιδῶν, ἐπ' ἐν φασίρ, ὅτι & cætera, Iubente autem
 illo dicere, atq̃ huiusmodi aliquid iactabunde iuueniliq̃ ferocia polli-
 cente nihil nō se facturum. Hoc enim significat νεανιδισαῖς voce passiva
 prolutum. & præterea temere & confidenter aliquid audere. vt Idem
 κ' ἐ μὴ δ' ἐ, προσδ' ἀφ' ἐρας τῶν τ' ἐς κριτὰς ἐφ' ἀγῶνι ἡν ἀνδρῶν, δ' οὐ ταῦτα,
 δ' ἀφ' ἐ κεφάλαια ἐφ' ἀπασὶ τῷ ἐαυτῷ νεανιδισμῶν ἐπέθικαν. ἐμὲ μὴ ὑβρίσιν
 ἐς τὸ σῶμα, τῇ φυλῇ δὲ κρατῶν ἡ ἀγῶνα αὐτῶν ἐτ' τῷ μὴ νικῶσαι κατέσκη,
 hæc duo facinora flagitiosis audacibusq̃ factis addidit. Alibi aliter
 in eadem, νῦν δὲ τῷ δὲ μὴ δ' ἐκ ἐκρίσιν, ἐν ᾧ ἡ δ' ἡμῶν ἐτίμωσιν ἐν, ἐδ' ἐν
 ἐδ' ἐκ ἐκρίσιν ἐδ' ἐν. id est, nec strenua liberalitate in Rempub. vsus est.
 id est, non obtulit se χορηγίσοντα, vt ego feci. Greg. καὶ τὶ γὰρ ἐ πάχων,
 τὶ δ' ἐκ ἐκρίσιν δ' ἐν νεανιδισμῶν. id est petulanter agūt. Plutarch. de Ci-
 cerone, λέγεται δὲ νεανιδισμῶν ἐπ' ἐν, ὅτι ἀγωνίζονται τῷ κικέρωνα τῷ Σκαῖ-
 ρων καὶ κἀτλῶν ἐν δ' ἐκρίσιν ἀποδ' ἐξαι. id est gloriabundus. Idem ἀντὶ τῷ
 ἀνδρίσιν vsus est, μακρὰ χαίρει φράσας τῷ ἐν τῇ ἐκρίσιν νεανιδισμῶν. id est
 valere iubēs ea quæ præclare & ingenuè in Senatu dixerat & strenue.
 Inde νεανιδισμῶν, δ' ἀνδρισμῶν, audax facinus, iactantia, & egregiū stre-
 numq̃ factum. νεανιδισμῶν etiam pro audaci, & pro strenui spiritus ho-

νεανιδισμῶν.

νεανιδισμῶν.

νεανιδισμῶν.

Digitized by Google

γοις ἀνδράσι, ἀλλὰ μὴ τῇ μορφῇ μὴ ἔχει πρὸς βῆτα ἄντα διαφρόντων, quo minus
 sint pecora, hoc est ἐπὶ τοῖς μὴ ἔχει ἔναι. Herod. in tertio, προῖανδρ' οὐ
 ἑδμήϊαν μηχανὴν ἔφη ἔναι μὴ δ' οὐ ἐκείνου ὑποθέσθαι τί, ἐλπιάρειτε ἰσορέωμ, At ve-
 ro inquit Periadē, fieri omnino nequit, quin Procles tibi & fratri ali-
 quid exhortationis dederit aduersum me. instabatq; percunctando. Lu-
 cian. ἰκαρομυλῖππος, τὸν γὰρ ἔτρουσθ' ὀφθαλμοῖς ἑδμήϊα μηχανὴ μὴ ἔκ ἀμβλύτης οὐδεμιά μιν
 ῥον δεδορκέναι, φησὶ μοῖδ' οὐτ' αὖτε χάρον, nullo pacto fieri potest, qn al-
 ter oculus obtusius viderit. Latine dicitur nihil causæ est. Et τις μηχανή, τις μηχανή
 quid causæ est. Galen. τις μηχανή τ' ἐπ' αὐτῇ τι μὴ γυνοῖσθαι ἄβρδον. ubi vni-
 ca est negatio. quid causæ est, hoc est, qui fieri potest. Plato in secundo
 de Repub. ἐκ δὲ πάντων τῶν ἀρημύων τις μηχανή δ' εὐκράτες, δικαιοσύνην δ'
 μὲν εἰδέναι, id est, quis est qui iustitiam honorī habere velit. quid cau-
 sæ est cur quis velit. Cicero pro domo sua, Hoc signum cum in curiā
 Curius transtulisset, collegium vestrum consuluit, nunquid causæ esse
 videretur, quin id signum curiamq; concordia dicaret? id est num ve-
 tarēt ipsi. Plautus in Amphī. Num quid causæ dicis, quin te hoc mul-
 ctem matrimonio? Alc. Si deliqui, nulla causa est. id est nō recuso. Idē haud dico
 in Mil. Si prehendero posthac, arcebo testib'. Mil. causam haud dico. Causæ ni-
 id est non recuso. Cicero pro Quintio, Cum in altera re causæ nihil es-
 set, quin secus iudicaret ipse de se, ὁπότε ἑδμήϊα μηχανή ἔν μὴ ἔχει αὐτὸν κα-
 κῶς πρὶ αὐτοῦ γινώσκει. Plaut. Nunquid causificaris? Et in Aulul. Ego quia Causificari
 sum tangere ausus, haud causificor quin ego eam habeam potissimū.

Iungitur etiam μὴ δ' cum participio, quando quin, vel nisi significat. μὴ ἔχει.
 Lucian. οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἴλω λέγων, μὴ ἔχει πρὸς τὸν αὐτὸς φανερὸς δ' οὐδ' ἐμὴ,
 nisi prius. Demosth. οἰοεῖν. οὐδ' ἂν εἰς δ' ἀνδρες ἀδελφοὶ ταν' τ' ἡβῶ
 λιθῶ, μὴ δ' σωφροδῶς αὐτῶν συνοφροσύνη. Quod Cicero ut nō dicere solet. ut Vt nō pro
 in Finibus, Fieri inquā Triari nullo pacto potest, ut nō dicas quid nō quin.
 probes eius a quo dissentias. Idem, Ruere illa non possunt, ut hæc non
 eodem labefactata metu concidant, & γὰρ ἀνέκδοτα ἀναγρᾶται, μὴ ἔχει καὶ
 τῶτων ἂν τοῖς αὐτοῖς φόβῳ κατεξέμμελῶντε καὶ συμπίσόντων. Inuenitur etiam
 hæc particula cum indicatio pro nequaquā apud Aristotel. in secundo
 Politic. μὴ γὰρ ἐ μάλιστα πῶς πρὸς αὐτὸν αὐτὸς ἔχει οὐλίαν ἕκαστος, ἀλλ' ὅτι τὸ
 φυσικόν. τὸ δ' οὐλαυτον εἶναι ψέγεται δικαίως, minime vero temerariū est qd
 accidit, ut sibi sit unusquisq; cōmēdatus. habet enim causam a natura.
 Ponitur & pro non etiam cum infinitiuo addita καὶ coniūctione. Plato
 τῆς Διωνῆος οἰκείας, τὸ δ' ἐδμήϊα ῥάδιον, καὶ κακὰ δ' ῥάδιον τὰς ἀλλῶν, μὴ δ' καὶ
 πάχων αὐτῶν καὶ ἑτέρων. Quod etiam per alteram tantū negationem dici
 potest, abundat enim hic alterutra. ut apud eundē Dionysio scribētē
 de dogmatibus suis, μεγίστη δ' φυλακὴ δ' μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. δ' γὰρ ὅτι
 τὰ γράφειν μὴ ἔκ ἐκπείσθαι, διὰ ταν'τα ἔδεν πώποτε ἐγὼ πρὶ τῶτων γέγραφα. Qd

ὅτι μὴ

si hanc particulam inuertas ita, ut sit & μὴ, subiunctiuum fere poscit, eodem significato. hoc est nequaquā. Lucía. θεῖον, & δὲ μὴ γὰρ ἡ δίκαιον δὲ καλοσύνης ταύτης συμπαρέσσης, Confide, haud quāquā enim iniustum fieri potest, cum iustitia addit. Quo in loco & δὲ nō plus significat q̄ 2. hoc est, θεῖον, & γάρτοι γγύοιτ' ἂν 2 ἡ δίκαιον δὲ καλοσύνης γε παρέρσσης. Plato libro quarto de Repub. ἀλλ' οὐ γὰρ ἡ δὲ γλῶσσαν, ἀκριβῶς μὲν ποτὶ ἐκ τριῶν μεθόδων, οἷμαι νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρῶμεθα, & μήτε λάβωμεν. Idem in Phædro, ὅτι ἔως ἂν τὸ σῶμα ἐχωμεν, καὶ συμπεφυμένῃ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ σώματος κακῶς, & μήτε κτησώμεθα ἰκανῶς & ἐπιθυμῶμεν. φασὶν δὲ ποτὶ εἶναι τὸ ἀληθές, Quoad (inquit) animus corpore solutus fuerit, nunquā id quod querimus, assequemur. quod nos perhibemus esse verū inuentionem atq̄ perceptionem. Greg. θεὸν ὃ 2 πρὸς τὴ φύσιν καὶ τὴ ἐστίαν, & τις εὐχὴ ἀνθρώπων, & μὴ εὐχὴ, nec post hac inuenerit. Iūgitur & cum indicatiuo. Aesch. καὶ κτησιφῶντι. τὸς μὲν γὰρ πρὸς & μήτε βελτίους πρὸς, τὸς δὲ χρεῖστας εἰς πλὴν ἐχάτην ἀθυμίαν ἐμβαλεῖ.

Negatio i
terdū deef
se videtur.

Synel. cum optatiuo, ὅτι γὰρ μήτε καλῶς τε τοῦ πεφυκότος, & δὲ μὴ σβέσσει τὸ σπινθῆρα & θάψω φῶς. Vbi negatio & δὲ πρὸς, pro & δὲ μὴ. Negatio contra interdum desiderari videtur. ut apud Demosth. πρὸς πρῶτος. τοσούτων πόνων καὶ τριῶν ὄντων ὅτι ἀνδρες δίκασαι, ὧν ἀδικῶν ἡμᾶς διέλιπε, & ὧν οἱς τὶ κακὸν & ἐνι, πρὸς ἐν & δὲ ὁλοῦν τούτων ἀπλογοῖται, & δὲ ἐξ δίκαιον, & δὲ ἀπλῶς ἀπλογοῖται & δὲ μίαν. Dicit enim plenius poterat, πρὸς & δὲ ὁλοῦν. ut apud eundē alibi, πρὸς ὧν & δὲ ἐνα κίνδυνον ὁλοῦν & ὑπέμειναν οἱ πρόγονοι, Quarum rerum gratia nullum non certamen maiores nostri susceperunt.

ὅτι δὲ ὁλοῦν.

Desiderari etiā negatio videtur apud Ciceronem interdum, ut nos in Pandectas olim adnotauimus. Vt autem & δὲ ἐπιστολῶν ἀντι & δὲ δicitur, ut supra ostendimus, & planum fit in proximo exemplo: sic etiam ὅτι δὲ ἐπιστολῶν, & μὴ δὲ ἐπιστολῶν. Idem, Δίκην δὲ & ὁλοῦν αὐτοὶ δώσουσι, pro nam non dabunt ullam omnino. Idem, ὅτι δὲ ὁλοῦν ὑγιὲς ἀπαγγέλλοντες, nihil quicquā verū renunciantes atq̄ sinceri. ut in illo iam dicto loco, πρὸς ἐν & δὲ ὁλοῦν τούτων ἀπλογοῖται. Aristotel. in secundo Politic. τῶν γὰρ ἀποφύναμιδων τί πρὸς πολιτείας, ἐνιοὶ δὲ κοινῶν ἡσαν πρῶτον πολιτικῶν ὅτι δὲ ὀντινωτοῦ.

ὅτι δὲ ἐπιστολῶν

μὴ δὲ ἐπιστολῶν

μὴ δὲ ἂν εἰς

ὅτι δὲ ἂν εἰς

Dicunt etiam ὅτι δὲ ἂν εἰς per tmesim, & μὴ δὲ ἂν εἰς, & μὴ δὲ ἂν εἰς pro ὅτι δὲ ἂν, & μὴ δὲ ἂν, & ὅτι δὲ ἂν. Demosth. πρὸς ἀπὸ. ἡμῶν ζήτω ὅτι δὲ ἂν εἰς ὅτι δὲ ὧν ἰδία ἀνι δόκη, τὰ δὲ ἀφείλοιο πάλιν. Alibi, ὅτι δὲ ἂν εἰς ἐκείνου δὲ ἂν εἰς λόγῳ. Plato libro primo de Repub. τυχὴς ὅτι δὲ τὸ ἐργον, ὃ ἀλλὰ & ὅτι δὲ τῶν ὅτι δὲ ἂν ἐν πρῶταις; Est ne aliquod opus animi, quod nullo alio agere possis? Dicunt etiam sæpe ὅτι δὲ εἰς soluta dictione, & ὅτι δὲ ἐν pro & δὲ ἂν.

ὅτι δὲ εἰς, & δὲ

ἐν.

ὅτι δὲ ἂν τὶ

τῶν ὅτι δὲ.

τῶν ὅτι δὲ ἂν ἐν πρῶταις; Est ne aliquod opus animi, quod nullo alio agere possis? Dicunt etiam sæpe ὅτι δὲ εἰς soluta dictione, & ὅτι δὲ ἐν pro & δὲ ἂν. τὶ τῶν ὅτι δὲ. Greg. Διὸ καὶ πᾶσαν πλὴν κάτω γινώσκιν ὅτι δὲ ὑπὲρ τὰ ἐσοπῆρα τίθειται, non plus esse censet q̄ specula. Aristotel. in tertio Ethic. καὶ τοὶ πρὸς ὅσα μὴ ἐφ' ἡμῖν ὅτι δὲ μὴ ἐκείνα, ὅτι δὲ πρὸς ἐπιτετα, ὧς ὅτι δὲ πρὸς ἐργον ὅτι δὲ πρὸς.

οὐδὲν αὐτῷ ἀποδοῦναι ἢ ἐλπίμ, cum minime ad rem pertineat. cum non sit
 operæpretium. Cicero in Tuscul. Sed nihil te interpellabo, continentē
 orationem audire malo. Idem, Demosthenes nihil Lyfiε subtilitate ce-
 dit, nihil lenitate Aeschini & splendore verborum. οὐδὲν μᾶλλον ἰδέ
 Attici ἀντι τ' ἐδάμωσιν dicunt. vel potius pro nihilo magis. Xenoph. τὸ
 τὸς μὲν καὶ ἐγὼ οὐδὲν ὅτι ἐκατέρωθεν καὶ ἐδὲν μᾶλλον τ' ἀρδαινότωρ γίγνομαι. Idē,
 Πωλοδαμῶν με καλῶς δὲ Σώκρῳ, ἐ μὲ δὲ ἐδὲν μᾶλλον ἢ καὶ ἡγεγυγὺς ὠνόμωον
 ἐκ παλαιοῦ κατασκευάζει, non hercle magis q̄. Et rursus, τὸ δὲ ἐδὲν
 μᾶλλον ἐπιστάμην γράμματα. Plato in primo de Repub. οὐ καὶ ἐάντ' ἐδὲ
 λυ ἀκριβῶς διορίζω ὡς ὑπὲρ, ἐδὲν μᾶλλον ἐάν τις κερδῶν ἡγεῖται γίγνηται
 οὐδὲ τὸ
 συμφορῶν αὐτῶν πολλῶν ὅτι τῇ θαλάτῃ, ἐνταῦθα καλῶς μᾶλλον αὐτῶν ἰατρικῶν. ἐ δὲ
 ταῖς ἐφκ. Hic pro ἐδάμωσιν ponitur. Notādū etiam, q̄ ἔ in clausulis acutū
 tur, & in repetitione. ut apud Demosth. καὶ τὸς καὶ. ὅτι τὸς καὶ τὸς
 ἀναγνώμην, ὅτι οὐ καὶ ὑμῖν δὲ καλῶς, ἐ καὶ ἀνθρώπων ἔτι, οὐ καὶ τὰ πρῶτα
 ταῖς ἀπλῶς ἀφῆκε. Postremo q̄ diximus καὶ ἀπλοῦς καὶ τὸς καὶ ἀφῆκε,
 id adeo verum est, ut etiam interdum redundare videantur. Cuius di-
 cti duo testimonia ex Isocrate auctore purissimo, atq; in phrasi incul-
 pato, subiiciā. prius est ex Panegyri. quod his verbis legitur, οὐδὲν ἔστι
 τῶν ποιοῦντων ἐκ ἀξίως ἐμὲ μὴ πᾶσι, ἔτι καὶ οὐδὲν τῶν ἀλλῶν διαφέρω, ἔτι
 τὰς ὑπερβολὰς καὶ οὐδὲν, Nulla est enī huiusmodi nota, qua nō ego dignū
 sim mulctari atq; affici, si cum ego cæteris non præstē in dicendo, vīq;
 adeo ingētia polliceri sustinuerim. Tres enim negationes pro duabus
 positæ sunt. quod ne mendosum esse putetur, facit alter locus eiusdē
 in Areopagi. ὅτι μὲν καὶ οὐδὲν ἀποδοῦναι, καὶ οὐ καλῶς διαπραγματεύομαι,
 καὶ καὶ οὐδὲν ἀποδοῦναι ὁδοκίμωσαι, καὶ ἐκόντων τῶν ἐλλείπων τῇ ἡγεμονίᾳ ἔλα-
 βον. ὅτι δὲ τῶν καὶ οὐδὲν ἀποδοῦναι, ὅτι πᾶσι μισοῦντες, καὶ καλῶς διὰ πα-
 θόντες, καὶ οὐδὲν ἀπὸ τοῦ πᾶσι τῶν ἐλάττω συμφορῶν καὶ οὐδὲν, proxime ab-
 fuerunt ab extremis calamitatis exemplis. id est parum abfuit, quin in
 summas calamitates inciderent. καὶ ἀντι τ', καὶ οὐδὲν ἔλαττον καὶ οὐδὲν. Di-
 citur & per δὲ, & ἀπὸ δὲ, de quibus supra diximus. Si autem inde tol-
 las μὲν, sensus erit perfectus: nec tamen ideo ut superfluum circūducendū
 est, cū sit ἰδιωματικόν. In ἐδάμωσιν ἐδάμωσιν etiam negatio altera ex super-
 fluo addita esse videtur. Philo καὶ κόσμῳ, ἀποδοῦναι μὲν ἐδάμωσιν κατὰ
 λαμβανόμενα, nullo prorsus pacto pcepta. ac si dicas nusq̄, nulloq; mo-
 do sensu cōprehensa. Philoponus Aristotel. interpres inter ὑπερβολὰς hāc
 ponit, ἐκ τ' ἐδάμωσιν ἐδάμωσιν ὅτι καὶ οὐδὲν γίγνηται, Dionys. ἄλλως τε πᾶσι ἢ ὅτι καὶ
 καὶ. ἐ μὲν καὶ ἐδάμωσιν ἐδάμωσιν ὅτι, ἐ καὶ οὐδὲν καὶ οὐδὲν, & reliqua. καὶ οὐδὲν αὐτ
 ἐπαφροδυνικόν etiam esse potest. οὐδὲν καὶ ἐδάμωσιν tantūmodo ἀφῆκε. His
 opponitur πάντῃ πάντως. ut apud Polyb. πάντῃ πάντως ἀποδοῦναι, qđ nos
 quoquo versus decimus. Aristot. in pri. Ethic. καὶ τὰς τύχας οἷσι μάλιστα
 τῶν

Ec

significātes. Quo vitio tñ Demosthenes nō caruit, nec Plato ille diuī
 nus, qui in Euthydemo ita scribit, ἐγὼ δὲ θαυμάσας τὸν λόγον, πῶς ἐφίλω ὃ
 Διονυσόδωρε λέγας. & γάρτοι ἄλλὰ τῶτόν γε ἢ λόγον πᾶσι δὴ καὶ πᾶσι ἀκηκοῦσι, ὅν γάρ ποί
 ἔα θαυμάζω, καὶ γὰρ οἱ ἀμφὶ πρωταγόραν σφόδρα ἐχθρὸν αὐτῷ. (In hoc enim
 sermone, & & ἄλλὰ πῶς ἐλέγετο) et enim (inquit) hoc verbum cū ego
 sæpe, de multisq; audiam, semper admirari solitus sum. Sic enim Pla
 to dixit & γάρτοι ἄλλὰ, vt omnes dicunt & μὲν ἄλλὰ. Et ipse cū Xenophō
 te, & μὲν τοὶ ἄλλὰ pro enīmuero, & verū enīmuero. Et apud Herodotū
 etiam & aliquando reperitur παλαιόθεν. vt in his verbis, ἀποφικνύμετες τῇ
 τοῦ λόγου ὁδῷ μαῶλον Διολεῖσι μετέωρον ἐν ἰλιάδῃ. ὡς, ἢ & καὶ σελήνῃ, καὶ
 τοῖς ἄλλοις ὅσοι ἐκκλῶν σικωπεύουσιν μενελάω τὰς ἐλένης ἀρπαγὰς. ὅν γὰρ in ὅν γὰρ
 terdum est interrogatiuum pro nonne, & an nō. Plato libro sexto de
 Repub. ὅν γὰρ ταύτ' ἐστὶ μέγιστον, ἀλλ' ἐν τῷ μέγιστον; an non hæc maxima
 sunt. an est potius aliud adhuc maius? Lucian. ὅν & ἐχθρὸν γέροντα ἄνδρα,
 καὶ μηκέτι χρίσασθαι τοῦ παλαιοῦ δυνάμην, ἀπελθὼν τῷ βίῳ παραχωρήσαν
 τὰ τοῖς νέοις; Indignantis est. quasi, quid malum? Idem, ὅν γὰρ
 ἄρτι φοβησώμεθα. Vt enim supra vidimus, γὰρ interdum inter
 rogatiuum est. geminatur etiam & γὰρ in oratione, vel potius ἐπαλλή
 λως ponitur. Aesch. πρὶ ἐνὶ πρῶτος. καὶ τίς αὐτὸν ἔπει πῶς τ' ἀχμολογῶντα,
 ἢ μεθυσθῆναι ὥς σὺ φῆς ἢ νύκτωρ; & γὰρ ἔπει τῷ ἄρτι ὥς ἐλαδερ, & γὰρ ἡγοῦ
 ρ. Et inferius, οὐκ ἀγαθὸς πλὴν φίλων ἢ προσποιήσω, ἐκλωτῆς εἶναι ἐν ἰλι
 κίας τῷ μετὰ κίον, & γὰρ δὴ τῇ γε ἀλκιμείᾳ. & γὰρ προσδέχεται δίκαιον ἔως πο
 νηρίαν. Plato in Apolog. τί περ οὖν οὗτος λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶ
 ναι. & γὰρ δίκην φέρειται, & γὰρ δέμιος αὐτῷ. Et in Sympof. χαίρω δὴ, & &
 εἶτι ἐγκωμιάζω τῶν τῶν τῶν, & γὰρ ἔπει δυνάμην. Et in Phædo. ἢ δὲ ὅδε
 ἀπλῆ, & π μίαν φαίνεται μοι εἶναι, & δὲ γὰρ ἔπει ἡγεμόνων ἐδὲ. & δὲ γὰρ ἄνθρωπος ὡς δια
 μέρτοι. Herodotus in pri. ὅν γὰρ μὴ ἀπόσκηται, & γὰρ οἱ δέμιος εἶναι. Hoc
 Cicero imitari voluit in primo de Oratore, Neq; enim hæc ita dico, ἐπαλλήλως
 vt ars aliquid limare non possit, neq; enim quæ bona sunt, meliora d'no λέγειν
 fieri posse doctrina. Ipse etiam non veritus est, in aliis dictionibus id
 facere. vt in prætura vrbana, Nūc mihi temporis eius, quod mihi ad
 dicendum datur, quoniam in animo est causam omnem exponere, ha
 benda ratio est. ἐπαλλήλως mihi geminauit. Et in secundo de Oratore,
 Nam si tu mihi quis eruditum hominem adduxeris, quis acré & acu
 tum in cogitando, quis ad pronunciandum expeditum: si erit idem in
 consuetudine ciuitatis, in exemplis, in institutis, ac voluntatibus ciuiū
 suorum hospes, non multum ei loci proderunt illi, ex quibus argumē
 ta promuntur. si geminauit altero versu. Demosth. μὴ γὰρ οἷομαι αὐτὸν
 ὑπὲρ ὧν ἤενται μὴ λαβεῖν, ὑπὲρ τῶν ὑμῖν λυτῶν ἐδιδίχαμ. hic alterum
 ὑπὲρ vacat quo ad sensum attinet, etiam si concinnam orationem

Ee ii

reddat. Theophr. in tertio πρὶ φύτῳ, καὶ προσμιφρὲς τρώειν ἀνὰ τὸν ὄψιν, τὰς κεφαλὰς alterum καὶ abundat. Xenoph. in Oecon. si geminauit: cuius exemplum secutus est Cicerō, οἱ μὲν δ' ἄρ' ἐν ἐπὶ πῶρ ἐλθόντες, καὶ μὴ ὄντες παρ' ἐμοί, ἐὰν ἄλλοις ἡγεσάμενοι ὁπόθεν σοὶ ἐκ λαβῆς, ἐκ ἄρ' ἐμέμεψαι μοι.

Idem in sexto ἐλλωπικῶν, ἐνταῦθα γνόντες οἱ μαυλῆες, ὥς ἐν μὴ ἀποκρύσσονται αὐτὰς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακονδύσσονται, ὑποστρέφαντες δὲ μόσας ἐχώρησαν τοῖς ἐπὶ καμύλοις, ὧς & ὅτι idem significant: quare altera vacat. Hic modus frequentior est in ἀν. coniunctione apud Atticos. Plato libro quarto de Legibus, σκοπὲς μὲν οὖν ἡμῖν εἴτε εἰ δὲ σοχάξειται βέλαι δὲ αὐτῶν, καὶ διορ καὶ τοῖς βέλαισι ἐφείσας τὰ πρὶ ἄρ' λεγόμενα, ὁρδοτάτ' ἄρ' φέροιτο. alterū ἄρ' abundat. Idem in Politico, de rege optimo loquens, ἐπεὶ γυρόμενον γ' ἄρ' διορ λέγομεν, ἀγαπᾶσθαι τε ἄρ', οἰκίῃ διακυβερνῶντα, διδαιμόνως ὁρῶν ἀκριβῶς μόρον πολιτείαν, Quippe si talis existeret quispiam monarchus, qualem ipse si dicimus, amari eum utique posse, civitatemque habitare, simul rempu. beate & recte atque ordine usquequaque constituere. Demosth. πρὸς Ἀφοβορ, εἰ δὲ τὸ πρῶτον ἄρ' ἐλέγξει Ζητήν, ἐζητήσας ἀν. με τὸν παῖδα, τὸν γε φοντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum δωνηκόρ, alterum est πρᾶπληρωμαζικόν.

ut apud Aristotel. in decimo Ethicorum, μάλα δ' ἀν. τὸν δυνάσθαι δόξαι ἄρ' ἐκ τῶν ἐρημύων νομοθετικῶς γυρόμεν. Et apud Aristoph. σφίγιν, ἐγὼ γὰρ εἰ δ' ἄρ' ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τῶ βίος λάβοιμ' ἄρ' εἰ με νῦν ἀπείρεται. Et in Pluto, ὅτι ἄρ' φθάνοιτο τὸν πρᾶπτον. καὶ γ' ἄρ' ἐχοί τις ἄρ' δίκασον ἀν. ταπεινὸν. Usus autem eius & significatio varia sunt. quare hic exempla citabo, ex quibus huius studii tyrones labore non modico levabuntur. id quod in multis aliis praestitisse me existimo. Iuuenibus enim ista maxima ex parte scribuntur. Synes. πρὸς ἀδελφῶν, de homicidio loquens cuius auctor non manifestus erat, ἐγὼ δὲ καὶ τῶ ἀδελφῶ τῶ πρᾶγματ' ὄντος, οἱ μὲν δὲ ἅπαντας ἐξῆς ἀποτροπιάζειται. τὸν μὲν ὅτι τοῦτο δὲ ἐστίν, ὥς ἐν καὶ μὴ πεποικηρ, ἀλλ' ἐποίησιν ἄρ', καὶ τοῖς αὐτῶ τρώοις πρᾶπσαν αἰτίαν εἰδέναι. τὸν δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι σωπλάσαντες ἄρ', καὶ πρὸς ἀντὶ τὸ ἐγγράμμα, Ego vero tametsi re non comperta, auersandos tamen omnes ex quo censeo: hunc ideo, quod etsi facinus non admisit, est tamen eiusmodi ingenio, ut fecisse credi possit, crimenque ut in moribus eius hæreat: hos, id est delatores & criminantes, quod etsi crimen non confinxerunt, idonei tamen sunt, qui confinxisse existimentur. conuenit enim eorum moribus ut falsam suscepisse criminationem credantur. Apud Isocratem vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi, in Panegyri. τοσαύτων ἐπρήσαντο παρὰ τὸν ὅσον ἄρ' οἱ αὐτῶν χώρας πορεύμενοι, Tam enixe contenderunt, tam accurate praesto fuerunt, quam facere potuissent, si suum agrum populates vidissent. Affert enim particula haec copediū orationi. Plato in Philebo, Δόξαν μὲν ἐγὼ γὰρ συγχωροίην, τὰ δ' εἶσα ταῦτα.

ἀν. δωνηκόρ

ἀν. πρᾶπληρωμαζικόν.

ἐκ ἄρ, non etiam non item concederem. Aristotel. in quarto τὰ μετὰ τὰ φυσικά, ὅς ἐστι κρηται τὸν Ἀτλαντα ποιεῖσι τὸν ἔρως ἐχέει, ὅς συμπίσόντ' ἄρ ἐπὶ πλὴν γλῶ, ὥστε τὴν φυσιολόγων τινὲς φασιν. id est tanquam alioqui collapsus ex in terram caelo. Est enim figura attica. accusatiuus pro genitiuo, ut alibi dictum est. Aesch. τί τιμάσχε, ἀπ' σωφροσύνης πρὸς τὸν ἥξεται, ὅς ὅπως πλάσει δικοσμία δέξεται, ἴαντ' ἄριστα τὴ πόλιν διοικισομένη. Idem Aristot. τὸν δὲ τὸ γρόν καὶ τὸ συνέχειν λέγει, ὅς συνέχει ἔχεν, ὅς διαχωριζέντ' ἂν τί τὴν ἄντ' ὁρμῶν ἑκασον, quod nisi foret, suapte quæque nutu separata essent & dissipata. Per præteritumque sæpe loquuntur de futuro, ut in his ipsis exemplis. quod nisi si ita fit, suapte quoque nutu utique omnia dissipatum iri. ut Demosth. τί μὴ δὲ, τίς γὰρ ἐκ οὐδὲν ὑμῶν, τὸ μὲν πολεῖται ταῦτα γίνεσθαι, τὸ μὴ κολάσθαι τὸς δὲ διαμαρτάνοντας αὐτὸν ὄντων δὲ μηδὲνα ὑβρίζον τλοίτην, τὸς δὲ κίλιν τὸν ἐκ λαφιδέντα ἢν προσέκει δειδόντα, μόνον αὐτίον ἂν ἡρώμενον, ne autem in posterum quisque huiusmodi petulantia uti ausit quis non videt, hoc præstaturum, si ut quisque conuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita poenam legitimam luerit. De futuro enim loquens participio præteriti temporis usus est. Idem, ἐπὶ ταῦτ' ἀκούσαι καὶ σωθεῖν οἱ βάρβαροι, ἐκ ἂν ὅπως δημοσία πάντας προξένους αὐτῶν ὑμᾶς κηρύσσειν; κηρύσσειν ἔν, ἐντὶ τῇ ποιήσει δὲ dixit. Plato in Gorg. memorabiliter usus est, ἐγὼ δὲ τίνων ἐμὴ; καὶ ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων, ἔτι μὴ ἀλκιδὲς λέγοιμι. ἡδέως δ' ἂν ἐλεγχάντων ἔτις τί μὴ ἀλκιδὲς λέγῃ, ἐκ ἀνδρείων μὴ τ' ἂν ἐλεγχθέντων ἢ ἐλεγχάντων. hoc est, ἐ μὴν καὶ ἀνδρείων ἐλεγχθέντων. Rursus Demosth. οὕτω τίνων ἔτος ὅσον ἀσπὶς καὶ ἀνθρώπων καὶ μισθός, καὶ πᾶν ἂν ὑποσᾶς ἐπὶ καὶ πρᾶξαι, & qui omnia & dicere & facere sustineat. hoc est ὑποσκόμω. Et rursus, μὴ τίνων ἔτος ἀνδρείων ἀδωαῖοι, τῶτοις ἔτος χρυσάμυλοις ἂν ὑμῖν, ἄλλως πως ἔχει ὑμεῖς, Noli te ergo aliter erga eos affici: qui si liceret illis, ita de vobis statueret. Latini sic loqui quodammodo videtur, cum per futurum subiunctiuum efferunt quod dicunt, quod ipsum a præterito formatur. Cicero pro Caelio, Quare si quem etiam horum minorum aliquid offendit, iam ista deferuerit: iam ætas omnia, iam dies mitigarit, ἀ δὲ ἡς τῶτων τινὲς τὴν ἐλαττόνων ἀπαρέσκηται, καὶ δὲ τῶτων ἔτος ἐκ ἐς μακρὰν ἀφῆτ' ἂν. ἢ δὲ πᾶν τα τὸ φθὶ ἐλικίαντ' ἂν καὶ χροῖον πρᾶναι. Conuenit etiam interrogationibus cum particula γάρ. Aeschin. κατὰ κτησιφῶντ. σὺ γὰρ ἂν κώμῳ ἀποσῆσαι; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς δικίαν ὑποκίνω; πρὸς οἰκίαν; tu ut vicum unum ad defectionem traheres? Terentius, Sineres vero tu illum tuum facere hæc? Dem. sinerem illum? σὺ γὰρ ἂν ἐκείνον τὸν σὸν πρὸς τὸν ταυτὶ πρᾶναι. Dem. πρὸς τὸν ἂν ἐγὼ; Cicero in Finibus, Verba tu fingas? & ea dicas quæ non sentias? aut etiam ut vestitum sic sententiam habeas, aliam forensem, aliam domesticam? σὺ γὰρ ἂν λόγος πλάττων διαπλοῖς; Cum autem sine γὰρ poni

Ecce iii

tur, non habet eandem vehementiam. ut illud Demosth. πρὶ σιφάν, τί
 πρὶν ἂν, ἢ τί οἰοθεὶ λείπεται τὰς ἀσικεῖς ἀνδρώπας τὰς τούτοις; quid dicturos fu-
 se existimatis? aut quid facturos? Et illud, ὅπερ δὲ ὑμεῖς καλῶς προνοή-
 πες, καὶ κατὰ τὰς κοινὰς πράξεις, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα πάντα ἄμενον ἐκείνων
 πράττει, τὸ χάρις ἂν ᾗ ὑμετέρων αὐτῶν ἐδῶν δολιχοῦς, ἐκείνα δὲ ὡς κοινὰ
 πε. Gregorius, τὰν τὴν δὲ ὅλῃ ποτὲ δόσας πλὴν μονῶν, ἔχουσιν ἂν ἐπὶ ἂν; Et
 præcedit autem, & sequitur verbum ad quod refertur. Idem, καί πο-
 τίς ἔτι ᾗ κοινῶν ἔξω λογισμῶν, ὅσις ἂν ταῦτα συμφορᾶς; Iungitur eti-
 am cum indicatio, cum de præterito loquuntur. Antiph. κατὰ δὲ δὲ
 κράτες, τίς δὲ ἢ ἔτι ᾗ μισόδοκῳ τότε, ἢ μισοδωκῶν, ὅσις ἐδωκέναι ἂν
 ἀτακτοῦ ἐαυτὸν ὑπομῆναι ἰδὲν, ἢ νῦν ἢ μὲν ἢ τὰ καὶ τὸ γιγνόμενον πᾶσι
 μὲν, προσεγγέλλει; id est qui potuisset. Poterat hoc & per optativum enun-
 ciari, sed ita ut loqui videretur in re præsentí, ὅσις δὲ δωκέναι ἂν, qui tum
 posset. Isocrat. in Areopag. ὅπερ ἔδωκεν ἂν ἐπράξαν, ἢ μὴ πολλὴ πλὴν φρίσσει δὲ
 νεγκαν. Per infinitivum autem tria tempora significantur & per parti-
 cipium. Demosth. ἡμεῖς δὲ οἱ μετὰ μὲν πολλὰ καὶ κατὰ δίκαια ἂν ἐκείνοις ἐκεί-
 τως πρὶ ὧν ἡγεμονίῃς ἐς ὑμᾶς, ἢ μόνον ἢ μετὰ κακοῦς, ἢ καὶ καὶ ὡς
 ζοντες ἐφαίνεσθαι, qui succensere poteratis. Idem, ἄρα γε μικρὰ βουδίσασ-
 τες πένεσιν ὑμῶν δοκῶν, ἢ μικρὰ ἀναλώσειν ἂν, τὸ μὴ τὰ δίκαια, ποιεῖν, ἐθέ-
 λειν οἱ πολλοί; vel diuites modicas pecunias in id impendere voluís-
 se. vel modica pecunia emptum voluisse, ne iustam collationem præ-
 stare cogerentur? Quod etiam per futurum dici potest, ἀναλώσειν ἂν, licet
 sit rarius. ut Plato libro septimo de Republica, κινδυνώσας γὰρ καὶ καὶ
 ἔτι ἂν ὁροφῇ ποικίλματα, διώκοντες ἀνακνύων, μετὰ δὲ καὶ, ἐργάζεσθαι ἂν
 ἔνι νοῖσαν, ἀλλ' ἔκ. ὁμμασιν διωξάν. νοῖσαν ἂν & διωξάν ἂν simul iunxit.
 Quod eo pertinet quod alibi diximus de coniunctionibus, quæ non
 semper eosdem casus, nec modos, nec tempora poscunt. Greg. ἐς βα-
 σιλ. ἂν δὲ ἐδωκέναι ἂν ἐπὶ ὁμοῖα πρὶν πρὸς δόξαν, ἔτι ἔξω τῶ σκοπῷ βαλεῖν τὸν
 λόγον, ταῦτ' ἐπαυρίσομαι. Quod nisi fallor ipse propter verbum ὁμοῖα fa-
 ctum est, quod futurum frequenter poscit. Synes. tamen εὐνοῖαν scri-
 bens sine coniunctione, μόνον (inquit) ἀμάρτανον ὀδυνῶν ἦν, ὡς ἀντί-
 κα πρὸς ἀγῶν τὸς δαίμονας. Thucyd. καὶ ἂν μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦσαν, βα-
 βαίότατοι ἂν ἡμῖν ἦσαν μηδὲν νεωτερίζειν. ubi tamen δ ἂν referri potest ad
 ἦσαν. Antiph. πρὶ χοροῦ, ἐλπίζων ἔτι ἂν ἄριστα πράξαν. Id fit plerumq; in
 verbis quæ futurum poscunt, ut νομίζω, ἡγῶμαι, φημί, ἐλπίζω, προσδο-
 κῶ, & similibus. Isocrat. in Busyr. ἐνόμιζε γὰρ τὸς μὲν τῶν δολι-
 γῶντας, τυχόν ἂν καὶ ᾗ μαζόνων καταφρονήσαν. Idem in eodem, ἡγῶμαι
 ἢ καὶ μηδὲν αὐτῶν διὰ ταῦτα πλεον γίγνοιτο παρὰ ᾗ δὲ δόξαι, ἀλλὰ παρὰ γε τῶ
 ἀνδρώποισι ἐκ τῶν μάλισ' ἂν ὀδοκίμηση. Et πρὶ ἐρῶν, ἢν δὲ ἀκρόσας
 με προσέχοντες τὸν νοῦν, οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι πολλὰ ἔχοντα

[illegible]

Ee üü

thodí, ἐπίσκηψεν δ' ἀκριβὲς ἄν σοι γένεσθαι, διελομμένην τὴν ὅλυν σκέψιν ἐς τῆς τῶν σκοπῶν. ὅ δὲ ἔρ' ἀοριστολογικῶς plerūq; cū subiunctiuo cōstruitur. vt ὅδ' ἔρ' λέγεις, ὅσω ἔρ' διαφέρεις. Interdum autem & optatiuo: sed tum demū, cū res præterita narratur. Aphthonius in vita Thucyd. de Antiphonte, ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ ὁ βασιλεὺς, ὅδ' ἔρ' συμβαλεῖται γένεσθαι, ἄριστα, ἐκείνῳ ἀπὸ πᾶσιν ἐς τὰς δίκας. Demosth. in secundo καὶ ἐλπίσιν, ἐκείνῳ δ' ἔτῳ καὶ ἐλμωροῦντο οὗς ἔρ' αἰδοῖντο δωροδοκαῖν. Idem καὶ τῶν σιφάνων, ἐπ' τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πωλὶκα λαμπρὸς ἐνίχ' ἔρ' ἀπὸ 2 καὶ τῶν δέοι, cū oportet, vel oportebat. Quod etiam in ἔρ' & ἔρ' ἀντὶ τῶν ἡρ' obseruatum in uenimus. ὅς τῶν προσημύων ὅς σιωδίσμων τῆς ῥήμασι. Idem καὶ σιφάνων, ὅ δὲ φυλάτῃν ἐμὲ καὶ τῆσιν ἐκείνῳ, ὅπως μὴ πρὸς ἑσώματι μὴ δ' ἑξαπατήσω. δ' ἴδον καὶ γόνα καὶ σοφιστῶν, καὶ τὰ πᾶντα ὀνομάζω, ὡς ἔρ' πρὸς τὸν 2 ἔρ' τὰ προ- σόνθ' αὐτῶν, ἢ δ' αὐτῶν ἔτῳ ἔχοντα. (Sic enim per optatiuum in omnibus libris legít, & manu scriptis & typographis) quasi vero si qs prior occupasset alteri obicere, & cetera. Plato in secundo de Legibus, ἔλαττον δὲ κακὸν ἔρ' ὡς ὀλίγιστον ὁ θεὸς τῶν χρόνων ἐπιζῶν. Isæus ὑπὲρ τῶν ἀπολλοδώρων κλίβαν, καὶ δ' ἐκείνῳ ὅπως ἄν τι πάθει πρὸς τὸν, ἐγγράφωσι μετὰ τὸ λυσιτελεῖν γράμματ' ὅν ὁρᾶσθαι ἀπὸ τῶν. Cōstruitur & καὶ eodem modo cum optatiuo, etiam si tanq̃ de presentī sermo sit. Idem in eodem, καὶ τῶν δὲ ἐδ' ὅς τῶν ἐκείνῳ, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τῶν ἀντὶ τῶν ἐναι μετὰ, καὶ ὅδ' ἔρ' τῶν μὴ οὐ 2 ὅκω, καὶ ἐκείνῳ. Hic non magis de præterito loquitur, q̃ de presentī. Quomodo & Plato in secundo de Repu. de cane loquēs, ὅρ' δ' ἔρ' γινώσκοντες ἴδ' ἀσάρετα, καὶ μὴ πᾶν ὅδ' ἔρ' ἀγαθὸν πεπόνθει. Cū autem μετὰ σφοδρῶς τότε ab aliquibus scribitur καὶ, hoc est cum significat atq; adeo, vel etiam, tunc & optatiuo & indicatiuo iūgitur. Aristoph. καὶ προσκαταθέλω ὅς ὡς δ' ὁμόσας τῶν βολων. Demosth. καὶ πρὸς ἐκείνῳ δὲ ἀπὸ καὶ δ' ἢ τρία ἴσως ῥήματα, ἃ καὶ ἐχθὲς ἐκείνῳ ἀντιρῶν καὶ ἀπὸ δ' ὡς. Idem in eadem, ταῦτα κατηγόρῳ, ταῦτα μέμνημι, ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ καὶ ἴσως καὶ μὴ πᾶν πεπραγμένας ἀνθρώπων, καὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς ὅς, καὶ ἐπ' ἡμῶν καὶ σιφάνων ἐκείνῳ. Hæc sunt quæ accuso, quæ vos in memoriam vestram reuocate. nam pacem æquam iustamq; ego laudarem, eiusq; auctores probos viros atq; integros corona donandos censuissem. Cū autem significat καὶ ἐάν, quod si, vel fin, vel et si, subiunctiuū poscit. Idem in eadem, καὶ ἀναγκασιῶς περὶ σωτηρίῃ, ἀπεπείσθησιν ὁδὸς, καὶ 2 ἔρ' ἀντὶ ἴδ' λαλοῦντα ἐμοί. Idem, ἔσι δ' ὅνκ' ἀδελφὸν τῶν ὅδ' ἀπὸ τῶν, καὶ 2 ἔρ' ὑπὲρ τῶν νόμων λέγει, δίκαιοι μὲν οὐδὲν ἐστὶ καὶ αὐτῶν, seu Leptines, seu quis alius. Idem, ἔσι δὲ νόμῳ ἀρχαῖον, ἐάν 2 ὑποχρόμῳς 2 τὸν δ' ἔμωρ' ἑξαπατήσῃ, κρίνεις. καὶ ἀλλῶ, δ' ἀνάτω ζήμιον, & si conuincatur. καὶ ἐάν 2 indicatiuo iūgitur. Demosthenes περὶ παραπρ. καὶ ἐάν τὰ πάντα, πάντα, ὅδ' ἔρ' καὶ μὴ πρὸς τῶν, τὸ, δ' ἐκείνῳ καὶ πρὸς τῶν, καὶ

λογ. εισομὰ, ὅσω ἄρ' πλεονάκεις εἰσῆς ἐς ἐμὲ, ingressus fueris, adieris. ἔπατα δὲ
 ἴπποισι τοῖς ἐμοῖς χρῆσθαι, καὶ ἄλλοις ὁπόσοις ἄρ' βέλῃ, volueris. καὶ ὅταν ἄπιες, ἔχωρ
 ἄπ' οὗτος ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς, abibis cum iis quoscunque habere volueris. Quod
 aut fit ἐπιδοκίμων δ' παρὰ τὴν ἐκείνου, ex subiectis exemplis apparebit. De
 mosth. ἡμεῖς δὲ δὴ ἐχομεν ὅτε ἐπιλαβοίμεθα, καὶ ὅτε κρατοῖμεν, ἕως ὅτε κομι
 σάμεθα, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν. Gregor. ἀγὼν ὃ ἀμφοτέροις ἐχ' ὅς τις αὐτὸς δ' πρωτοφον
 ἔχοι, ἀλλ' ὅπως ὅθ' ἐτέρῳ τὸν πρῶτον φονεῖ, καὶ ὅθ' ἀλλήλων διδοκίμων ἴδιον ἐπιζέμε
 θαι. Xenoph. κύριος δὲ πάντων τ' ἡλικίῳ διαφέρει φαίνεται, ὅς τις δ' ταχὺ μαυθά
 ναι ἀλείοι, ad intelligendum quæ factu aut dictu opportuna erant. Idē,
 τιμὴν ἔχων προσάγει τὸν δευτέρου ἀσυνάγῃ, καὶ ἀπὸ τῆς οὐκ ἔχοντος αὐτοῦ
 δοκοῖν εἶναι προσάγει. Quib' verbis significat fuisse admissionalē Astya
 gi. Athen. de Gorg. καὶ ἐπεὶ ὡς αὐτὸν ἔρετο. τίνι διαίτῃ χρῶμεθα; τοσοῦτον χρὸ
 νος γίνεσθαι, ὅθ' ἂν πῶποτε εἴπῃ ἔδοντες ἕνεκα πρᾶξας, tamdiu vixisset. Xenoph.
 ἐπικυμᾷται δὲ τὰς ἀγαθὰς φύσεις ἐκ τῆς ταχύτης μαυθάνειν διὰ προσέχοντα, καὶ μνημο
 νεύειν ὅθ' ἂν μάθωσι. Et in quarto ἀπὸ μνημ. προέτρεπε δὲ μάλιστα, καὶ ὑγιᾶς ἐπιμε
 λῆσθαι τοὺς σωόντας, πρὸς τὴν εἰδ' ὅτι μαυθάνοντες ὅθ' ἂν εἴδωσι, καὶ αὐτοὶ ἕνα
 πρὸς ἐχόντα. Proinde τὴν δὴ ἐκείνου, τὰ μὲν μετὰ τὸν ἀπὸ δυνάμεως, σημασίαν ἔχει
 σι τὸ μέλλοντος. vt Plato in Sympo. ζητῇ δὴ διμῶν καὶ ἑρὸς πρὸς τὸν δ' καλὸν
 ἐν ᾧ ἂν γεννίῃται, in quo generare possit, vel poterit. τὴν δὲ δίχα τὸν ἀπὸ, τὰ
 μὲν λαμβάνειν ἂντι παρελυσθέντων, vt in iam dictis exemplis. τὰ δὲ κα
 ρίως λαμβάνεται, hoc est δυνάμει, ἕξωθεν νοσημένῃ τ' αἰε. Gregor. μὴ σὺ γε τοσοῦτον
 κριτὰ τύχοις, Absit vt in huiusmodi iudicem incidas. Synes. εὐεχὸς φη
 συνομίας ἀμοιβῶν πρὸς τὸν δῖον. Demosth. πρὸς σιφάντα, καὶ κακὸν κακῶς σὲ μά
 λιστα μὲν οἱ θεοὶ, ἔπειτα δὲ ἔστι πάντες ἀπαλῆστον. Idem, ὅθ' οἱ καὶ τῶν σοφῶν οἱ θεοὶ
 τρέφονται ἐν κεφαλῇ. Interdum additur εἶθι. Plato in Phædro circa prin
 cipium, ὅθ' ἂν γεννᾷται, εἶθι γράφειν ὡς χρὴ πένοντα μᾶλλον ἢ πλουσίον, καὶ πρὸς βυτῶν
 νεωτέρῳ, vtinam scriberet pauperi magis q̄ diuiti indulgendum. Con
 struitur etiam cum indicatio. Lucia. καὶ εἶθι γε καὶ ἐκείνους ἐς κόρον ἢν πείρ
 οῖν, vtinam licuisset. Plutarch. in Bruto, τῷ μὲν γὰρ ἀνδριανῶν τὸν προσπαρ
 οῦτον βρῆτο ἐπὶ τῷ φρονίῳ, εἶθι νῦν ἔστι βρῆτο, καὶ ὥφειλε γὰρ βρῆτο. Gregor. κατ' ἐν
 νομ. εἶθι μὲν ὡς πᾶσι τὴν γλῶσσαν ὁρῶσιν ἔχουσι, ὅθ' ἂν ἰδῶν τὸν λόγον ὁρῶν
 εἰς τοὺς καὶ δοκιμωτέροις, ἔπειτα τοὺς καὶ πρὸς τὰς πρᾶξεις ἡκολούτῳ μικρὸν οὖν. vt εἶθ'
 ἔχεται apud Synes. Iliad. pri. εἶθ' ὅφειλε πρὸς τὴν ἐκείνου ἀδελφότητος καὶ ἀπὸ τῆς
 ἑαυτοῦ. Cum significatione optationis etiam personæ secundæ indica
 tionem habet. Quare ἐκ τῆς ἀλλοῦ dictum esse negant, ὅθ' ἂν διακρίσιν τὸν
 προσώπου πρὸς τὴν οὐσίαν. Synes. ἰωάννη, καὶ νῦν ἂν ἐχ' ὑπομῆναι ὅθ' ἂν ἀκρίβως ἀπὸ
 χῆς μὲν ἄρα, ἀλλ' ὅθ' ἂν ἀδικῇ. ὡς ὥφειλε μὴ δὲ ἀτυχῇ. Verba sunt optantis,
 hoc sensu, Quod si tibi insonti hoc crimen fama falsa obiecit, certe
 fortunæ magis culpa, quàm tua male audis. sed vtinam, vt in hoc
 obici tibi culpa non potest, ita ne infortunium quidem. Quibus vere

bis latenter significat, non temere enatam esse eam famam. Interdū autem ὥς additur, interdum non additur. vt apud Demosthen. πρὶ σφαίνω, ὅ γὰρ ἐκείνος σωθῆναι καὶ κατορθῶσαι μάλιστα διέφραεν, ἔτι καὶ παθόντων ἂν μὴ πρὶ ὥφελον, ὅτι ὑπὲρ πάντων λυπῆς πλῆστον μετέχει. Alibi, ἐπαδὴ δὲ ἂν μὴ πρὶ ὥφελι σωθῆναι, πτωικαὐτὰ σοι καὶ μέγα καὶ λαμπρὸς, Vbi quid accidit incommode & importune, qualesq; non accidisse omnes boni optarent. **Hoc** latine dici solet, nollem factum. vt Cicero in Verrem, Impru- **Nollem factum.** dens huc incidī iudices. nollem dixisse. ὥς μὴ πρὶ ὥφελον. Terent. No- uī ego vestra hæc, nollem factum, iusiurādum dabitur. Plato lib. quar- to de Repub. ὁρᾷ οὖν καὶ προθυμῶς καὶ δεινῶς, ἐὰν πως πρότερον ἐμὲ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς. ἐὰν γὰρ ὥφελον ἔφη. ἀλλὰ μάλλον ἐμὲ μοι ἐπιδείξῃς καὶ καὶ τὰ δεκνύμενα, δι- ναμῶς καθορᾶς, πάντῃ μετρίως χρῆσθαι. ἐὰν δὲ ὥφελον pro εἶθι ὥφελον dixit. ὥφελον per ὁ μικρὸν nec personarum, nec numerorum distinctionem signifi- cat. Greg. καὶ ἰσλ. κατὰ μὲν εἰς τὴν ἀδύτων τῆς πολλοῦς καὶ φοβερῶν, ὥς ὀφελόν- γε καὶ τῇ εἰς ὧς φέρουσιν, qui utinam etiam ad inferos descendisset. vel viam ad inferos ferentem ingressus esset. Idem de apīs mellificio lo- quens, εἰς πλὴν κυριακῶν, ἢ δὲ μέλι τῶν ἀποθήκων συνάπτεται, καὶ γεωργεῖται ἐξονίζοντα καὶ γλυκῶν καὶ ἀνίστορας, ὥς ὀφελόνγε, καὶ ἡμεῖς ὁ Χρῆς μελισσῶν, καὶ τοῖς το λαβόντες σοφίας καὶ φιλοπνίας ἐπόδισμα. Verum vt ad mentionē opta- tiui redeam, addam præterea quæ sequuntur, vt plenius constructio eius percipiatur ex vsu Atticorum, quorum ē numero est Xenophon, qui in secundo παιδείας ita scribit, διὸ δὲ ἱνδοὶ ἀσελθόντες ἐλεξαν ὅτι πέμψαν σφᾶς δὲ ἱνδῶν βασιλεὺς, καὶ κελύσσαν ἐρωτᾷν, ὅτι ὅτε πύλεμα εἰν-μῆδοις τε καὶ ἡσυν- πρὶ δυνάμει. ρίφ. Optatius est pro indicatiuo. Idem, ἐναγχεῖ οὖν πρὶ σε μέμνημαι ἀκῶς, ὥς δὲ Ἀρμυλῶ καταφρονοῖ σε νῦν, ὅτι ἀκῶς τοῖς καλεμένοις προσιόντας ἐφ' ἡ- μᾶς, καὶ ἔτε στρατόνμα, πέμψοντε δασμὸν ὅρ' ἔδ' ἀπάγοι. ἀντὶ τῷ καταφρονεῖ, vel καταφρόνισι, καὶ ἐπέμψαι καὶ ἀπ' ἀγᾶγε. Plato in Protag. ἔλεγε γὰρ ὅτι ὁ ζωὴς τῇ δὲ καλοσύνῃ καὶ τῇ ἀδ' ἀπέμψαι τῆς ἀνδρωρίας. ἀντὶ τῇ ἐπέμψαι. Rursus Xenoph. in quarto παιδείας, ἐννοκέντες τε οἷά τε πάχυσιν ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας, καὶ ὅτι νῦν π- θναῖν μεν ὁ ἄρχων ἀντὶ τῆς ἡττημένους δὲ εἶναι, φόβος δὲ καλὸς εἰν εἰν τῇ στρατόνμα, ταῦτα ὁδομυθίοις ἐδοξάν, & cætera. Non de præterito, sed de præsentī loquens. Sic Cicero pro Cluentio, Habetur de integro quæstio, nulla vis tormentorum prætermittitur. Furere crudelis & importuna mul- **Modus im- mutat apd latinos, & apd grecos** lier, nequaquā sibi vt sperasset ea, quæ cogitasset procedere. id est quæ cogitauerat, & sperauerat. Idem in Pisonem, Sextum Clodium, qui nunq̄ antea prætextatus fuisset, prætextatū volitare passus est. Idem ibidem, Nondum dico quæ feceris, sed quæ fieri passus sis. Et rursus, Huius te cupiditati obsequi dixisti, sicut ego fecissem in collega meo. id est feceram. Et pro Sextio, Neq; huic tāτᾶ multitudinī, quā ea mea memoria nunq̄ vllō in iudicio fuerit, deero. pro fuit. Et pro L.

Per indica
tiuū Gre
ci multa
dicūt quæ
latini per
cōiūctiuū.

ὅν κ' οὐδ' ὅτι φῶ. Idē πρὶ θεολογίας, οὐδ' αὖ δ' λόγῳ ἐχέει ὁ ἐρμῆς, quo incubat,
 & in quo affirmetur. Idem, ὅν κ' ἔχω ὅπως ἐμάντων ἐπίχων τῷ διηγήματι.
 ἀεὶ γὰρ ὁ πρὸς ἀναγκαῖον φαίνεται, vbi supersedeam. Plato in Protagora,
 τὸν ἐπίστασθαι δ' ἀσμά, ἢ πᾶρ σοι διεξέλθω; Plutarch. in Apophth. de Cice-
 rone loquens, πομπῆς δὲ καὶ καὶ διασάντων ἐφ' ἡμῶν, γινώσκω ὅν φύτω, μὴ γι-
 νώσκω πρὸς ὅν φύτω. Hic nec dubitatio est plane nec interrogatio, sed
 ē subaudiri videtur. quod etiam per optatiuum dici potest, γινώσκω
 πρὸς ὅν φύτω. hoc est, πρὸς ὅν εὖ φύτωι, vel πρὸς ὅν φύτωι εὖ. Demosthen.
 φέρε δ' ἢ πρὸ ἐσιάσεως ἢ τῇ ἐκείνου ἐπισημασμένη. exhortantis est seipsum, melius est
 vt dicam. Qui modi per subiunctiui loquedi apud Latinos crebri
 sunt. Cicero, Age iam de ipso psephismate dixerō. Demosth. εἴτα ὑπὸ
 ὧν ἐκείνου ὥστε δ' αὖ ἀποθήσκων ἢ νικῶν, ταῦθ' ἡμεῖς ἀφαιρώμεθα ἢ ὑὸν αὐτῶν, hu-
 ius filio abstulerimus. Sic Cicero pro Plancio ἀποθυράκτως dixit, Sed
 mediūssidius multo citius meam salutem pro te obiecerō, ἢ Gnei
 Plancii salutem tradiderō contentioni tuæ. Idem Philip. decimater-
 tia, Neq; istinc si cupias, possis te explicare. recesseris: omnes in-
 sequentur. manseris: hærebis. Et in Prætura Urbana, Emerferit etiam
 ex peculatus iudicio: meditetur de ducibus hostium quæ accepta pe-
 cunia liberauit. Et infra, Ex hoc quoq; euaseris: proficiscar eò quò
 iam vocat populus Romanus. de iure enim libertatis suum putat
 esse iudiciū. Iūgitur autem ἂν δωκεῖται ἢ πρὸς ἀναγκαῖον cum ὅπως,
 & cum ὧ, & optatiui subiunctiuoq; conuenit. Gregor. σωτηρέσθαι,
 ἀντιτρέχοντες, ὅπως ἂν δ' ἀγαθὸν προλάβωμεν ἀπονηρόμενοι. Idem, καὶ πρὸς ἐν τῷ
 μόνον ἰδῶν, ὅπως ἂν μόνον χαρίσασθαι τοῖς κατεργασμένοι αὐτὸν ἀξίως δαίμοσι. de Iu-
 liano loquens. id est quonam pacto gratificaretur. Xenoph. in Oeco-
 nomico, ἐκείνο δ' ἐμοὶ δοκῶ πρὸς ἂν ἰδέως μανθάνειν. ὅπως ἂν ἐν βελούμῳ γὰρ ἐρ-
 γασθῶμεν, πλάσας κριθὰς καὶ πλάσας πυρὸς λαμβάνοιμι. Alibi cum subiun-
 ctiuo in κωμητικῷ, ἵνα δ' αὐτῶν μηδὲν ἀντέχῃ, πηγνύει δ' τὰς χαλίδας ὑπὸ
 ὅπως ἂν ἐπαυρόμεθα ἔχωσι τὸ σῶτονον, ἀντὶ τῷ ἵνα. Idem, χοιριζέτω δ' ὑφ' ἡμῶν
 ὅπως ἂν μὴ ὑπὸ πηδῇ. Hoc idem ἢ ἂν significat. Idem, ἢ ἂν ἡκιστα δ' ἀπαρ-
 τῶτο ὁ ἵππον ἢ πῶλον ὠνέμεθα, id est ἵνα. Alibi pro quonam modo,
 καὶ δ' ἡ γὰρ ὧς ἂν ὁρρότατα ἐκατέρω ἡδύτο. Idem, ὅ ποτε γινώσκω οἱ ἵπποι
 εἰσὶν οἷος δ' αὖ, ὧς ἂν ἄριστοι αὐτοὶ οἱ ἵπποι γένοιτο, τῷ διηγήσασθαι. Gregor. ἢ
 ἂν φησὶ σοφίας βᾶδ' ἢ ἀγνοῖ. id est ἵνα μὴ. Idem, ἢ ἂν μὴ βλάβῃ τῇ γι-
 γασμυλίοις. Ponuntur etiam ambæ coniunctiones sine ἂν διακρημα-
 τικῶς ὁ ἀνθυράκτως & aliter. vt est illud Luciani, ὅπως δ' ἐιδῶ μάλα ὅπως
 εἰς ὁρῶς τις ὅσον πῶ ὅτιν; quo modo autem scire potero potissimum
 qualinam sit ille facies: hoc est ὡς. Gregor. ὅν κ' ἔχω δ' ὅπως ἐμάντων ἐπί-
 χων τῷ διηγήματι. Idem, τοῖς δ' ἡπαρώταις ἡμῖν ἢ δ' πρὸς ἄνθρωπον ὁ δ' ἔν-
 θρον ἀνεπρόκην, ἔκ ἔχουσιν ὅπως διαθώμεθα τὴν ὄντως ἢ τὴν ἐκ ὄντων εἰσκα-

ἀποθυρά-
 κτως apud
 Latinos.

ὅπως ἂν

ἢ ἂν

ὅπως

μισομεδία. Indicatiuum coniunctiuo subdidit, nisi sit menda. sic Synes.
 τρωίλας, ὅπως οὐ μὴ μόνον τὰς ὀφείας ἐπιβάλης, ἀλλὰ καὶ τὸν νόον πάνυ σφόδρα
 προσέξας τις χάμματος. Quod fit ideo, quod utriq; temporis modoc; cō-
 gruit ὅπως. Thucyd. ὅπως ὁ ἡμῖν ἐστὶ σύμμαχος ὅστις, μὴ πλεῖστον γένηται. Ve-
 rum hoc Synesii πρὸς ἡγεμονικόν ἐστὶ, hoc est praeipientis, aut denūcian-
 tis, aut exhortantis. non etiam illud Gregorii supradictum. Plato li-
 bro primo de Repub. εἰπέ τί φης εἶναι τὸ δίκαιον, καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς ὅτι τὸ
 δέον ὅστις. μηδ' ὅτι τὸ ὠφέλιμον, sed caue ac vide ne. Demosthen. πρὸς πρῶτον
 τραχέως δ' ὑμῶν ἐπὶ τῷ μηδὲ προσδοκᾷ χρόνῳ, καὶ ὅπως γε ὧς ἀνδρείας ἀδυνάτου
 ἐφύω, ἂν ἡ τῶν γίγνηται, τούτους ἐπαυέσεισθε, καὶ ὑμῖς τε, καὶ σιφανώσετε. ἐμὲ δὲ
 μὴ. καὶ μάλιστα καὶ ἡν ὑμῶν τῶν, ὅπως τούτοις ἐργασίησθε, ἐγὼ δὲ ἀφίσταμαι, Cum au-
 tem vos ægre aspereq; hoc tulissetis, quod dixissem me ne ea quidem
 sperare: at facite inquam ὁ ἰσθ' Ἀθηναῖοι, ut siquid horū fiat quod
 vobis promittitur, ut istos & collaudetis, & honoribus afficiatis, &
 coronis donetis: in me autem nihil horum conferatis. At vero siquid
 in contrarium cesserit, videte etiam, ut istis succenseatis, nō mihī qui
 rem totam ad me nihil pertinere contestatus sum. Idem, ὅπως ποίνω
 τὰ πρὸς τὴν πολέμῳ μηδὲν ἐρεῖς, Nihil igitur de rebus bellicis dixeris, quæ
 minime ad rem quæ agitur, attinet. Dionysius cum subiunctiuo con-
 struxit, ἀλλ' ὅπως μὴ λάθω μὲν εἰσπύε, Sed videndum nobis, ne per impru-
 dentiam erremus. Est autem ἑλπίς ἀπὸ τῆς ἰσθ' . subauditur enim σκοπε, vel
 ὅρα, vel aliud simile verbū: quæ fit in principio, in medio, & in fine ora-
 tionis. ut patet in eo schemate, quod ἀναταπόμενον dicitur: cuius exem-
 plum apud Ciceronem inuenitur, ut scripsimus olim in Annotationi-
 bus in Pandectas. Plena autem locutione Plato usus est in Gorg. his
 verbis scribens, ἀλλὰ ὅλας εἰδὲς παρεκκλίθετε ἀλλήλους ὅπως μὴ πέρα τῶν δεινῶν
 σοφώτεροι γινόμενοι, λήσῃτε διαφθαρέντες. Paulo post sine verbo dixit, ἔστι ταῦ-
 τα ἢ οὐ; καὶ ὅπως μὴ ἐλώσῃ ὑμᾶς αἰχμωόμενον, & vide ne tenearis hic
 prae verecundia. Hoc schema imitatus est Terentius in Adelphis, Ne
 nimium modo bonæ tuæ istæ nos rationes initio, & tuus iste animus
 æquus subuertant. Verum de modis orationis defectuosæ mox dicā,
 quæ sentio, & comperi. Idem Terent. in Heautont. pleno sermone
 usus est. At vide, ut satis modo contemplata sis. id est, caue ne non sa-
 tis. Alibi, Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæsitum scelus.
 Sed cum est sermo de præterito, sic ut superiora Græce dici non
 potest. Sic vero potest per præteritum indicatiui, ὅρα δὲ μὴ λέλθας σπ-
 αυστὴν ἐχ' ἰκανῶς θεωρήσας. Lucia. Ἀριθμῶσω αὐτῶν ἀνορέας τὸ χυσιόν μίτι με-
 πρῶν δ' ἐλάθει. Demosth. πρὸς παραπρ. καὶ τὸ, χρόνον γεγενησθαι μετὰ τῷ πρὸς βίαν
 πλὴν, δέδοικα μὴ τίνα λήθω ἢ σιωπῆσαι ἢ ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεριέχειν, ne in
 vobis obliuionem rerum induxerit. Idem, τὴν δὲ ἀγνῶν δέδοικα μὲν ὧ

ἑλπίς ἀπὸ
 τῆς ἰσθ'

Vide ut.

mi cū pre-
 terito in-
 dicatiui.

ἀνδρες Ἀθηναῖοι, δέδοικα μὴ λελίσταί μιν ὥστε οὐ δυνάμεσθαι ἐπὶ τοῦτο ἄγονται, Enímuero pacem ístam vereor ò vírī Athenienses, vereor inquā, ne parí dispendío colamus, atq; íí solent quí æs alienum dissoluunt versura multiplíci. Plato, ὅρα μή τις ὧς κέρως καὶ σὲ μὴ τῶτων ἐτάραξεν ὧν ὅδε ἔπει. Idem in Theæteto, εἴ ἂν ἔχα ὧς Σώκρατες, ἀλλ' ὅρα μὴ παίζων ἔλαιο γέ, sed víde vt serio dixerit. id est, ne non serio. Philostrat. Δέδοικα, μὴ εἰδὲ βουχίαν ἡγάγην, ἀλλ' ὧς ὡχλα καθόδον. Lúius ita orationem ad extremum finíuit, vt diceret, Aetolos se suaq; omnia fidei populi Romani permitttere. Id Consul ubi audiuit, etiam atq; etiam videte (ínquit) Aetolí, vt ita permittatis, ἀθρήτε δὴ ἐπιφκῶς μὴ ὑπο λελίστατε προῶντες. Cice ro ad verbum reddidit locutionem Græcam in quinto de Finibus, Et ille ridens, age age ínquit (satis enim scíte me nostri sermonis princípíum esse voluísti.) exponamus adolescenti siqua forte possumus. dat enim íd nobis solitudo. Sed ne dum huic obsequor, vobis molestus sim. mihí inquam quí te ídípsum rogauí; ἄγε δὴ ἔφη, καὶ γάρ τοι κομψῶς πως τοτ' ἡβελήης σύγῃ, πλὴν ἀρχῶν εἶναι με τοδε τοῦ ἡμετέρος λόγου. ἄγε οὖν θ' ἐκρησώμεθα τοῖς μετακίω εἰς πῃ ἄρα δίοιτ' ἔμεν. ἀλλ' ὅπως ὑμῖν μὴ ὧς χλίσω τῶ τω χαριζόμεν. **vel**, ἀλλ' ὅπως μὴ λίσσομαι τούτῳ μὲν παθαρχῶν, ὑμῖν δὲ πρὸς γῶν χλῶν. ἐμοὶ γὰρ ἔφω, πῶς γὰρ εἴν; ὧς γέ σέ τοτ' αὐτὸ ἡπσάμεν. **vel**, ὧς δὴ σὺ τοτ' τῶ χλῶν δεδεκμῖ. ὅπως μὴ **pro** μὴ **cum** optatiuo Xenophon iunxit, εἰ ὅπως μὴ μὴ φοβόμην, ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράχητε. Sic ἂν μὴ. Synes. ἔγω μὲν καὶ ἡγ μὴ. σὺ κήδομαι, καὶ τοδε σὺ μοι, ὧς μὴ ἀδικοῖς. τῶδε, ὧς μὴ ἀδικοῖτο. **vt** ὧς ἄρ, & ὅπως ἄρ, **vt** supra vidimus. ἵνα etiam **cum** præterito indicatiui con- ἵνα. struitur, ubi de præterito sermo est, siue sit πρῶτα ἰκός, siue ἀόριστος, siue παρακείμενος. Xenoph. in primo παιδείας circa finem, ἵνα ὧς τοῖς σφόδρα φόβῳ αὐτοὺς εἰαυτὸν ἐμπόπῳ ἐνέδν, **vt** sese in retia indueret. Lucian. εἰ γάρ τοι ἔφη τῇ πνοῇ τῇ ἴαν τε καὶ ῥόδῳ χαίρουσιν, ὅτ' τῇ ῥινὶ μάλιστα ἄρ' ἐχθρὸν αὐτοὺς σέφεται, ἵν' ὧς πλάσσοι ἀνέσσωρ φθὶ ἡδονῆς. Dinarch. ἡ δὲ Δημοσθ. ἵνα τότε δόντ' δίκην τοῦ θηρίου τῶ τῶ, καὶ τῇ μωρίᾳ μὲν ἐκείνῃ τὰ χεῖματα φανερῶν γυνομένην, καὶ τὴν πρὸς οὐβείας πρὸς οὐβείας ἐλὶ λελιγμένης ἡν' ἔβας πρὸς δέδωκέν, ἀπὸ κλάγμεθα, τῶ τῶ τῶ δημαγωγῶ, liberati essemus. **ἐφ' ᾧ** varíe construitur **cum** in- **ἐφ' ᾧ** finitíuo, præsentí, & præterito. **vt** **ἐφ' ᾧ** μεμνῆσθαι. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς, καὶ ἐνί **ἐφ' ᾧ** κα. το. quod etiam **ἐφ' ᾧ** dicítur πλεονάζοντ' τοῦ τε more Ionico. Iones **ἐπ' ᾧ** enim **ἐπ' ᾧ** dicunt. Demosth. ἡ δὲ Διονυσόδωρος, συγγραφήν διαβέβηκεν γράψα- **ἐφ' ᾧ** μιν **ἐφ' ᾧ** καταπλῆν πλὴν ναυῶ εἰς τὸ ἡμέτερον ἐμπόριον, εἰ δὲ μὴ, ἀρτίνεν δὲ **ἐφ' ᾧ** πλάσια, τὰ χεῖματα. Alibi in eadem per præteritum, ἔλεγον ὅτ' βόλονται **ἐφ' ᾧ** δυνάσθαι ἐπὶ τῇ νηὶ, **ἐφ' ᾧ** πλεῖν εἰς Ἀργυπτον. καὶ θ' ἐλὶ γνῆς εἰς ῥόδον. Aristoph. **ἐφ' ᾧ** ἐκείσε μὲν ἔπει μ' ἐλθῆν' ἐτι. Xenoph. ἀρεδείπτε **ἐφ' ᾧ** συγγραφε- **ἐφ' ᾧ** νόμους. Apud Paus. quodam loco legítur **ἐφ' ᾧ** βουθήσαν in futuro. Ali- **ἐφ' ᾧ** bí per subiunctivum, in Lacon. τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ μακρότατον ἀνέχουσιν, **ἐφ' ᾧ**

- ἔποιετο δ' Ἀντίγονος ἐρήνῳ, ἔφωτε σελίσιν ἐπαγάγῃ φρουρὰν ἐς τὸ μουσεῖον, fortasse mendose pro ἐπαγαγῇ. Construitur & cum futuro indicatiui, quod genus satis est frequens. Thucyd. libro sexto, οἱ μὴ ἀπάραντες ἄς πλὴν βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμειλοχωρήσαντες παρὲδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς θετῆαλοις δούλῳ καθ' ὁμολογίαν, ἔφωτε ὅτι ὁρῶσιν αὐτοὺς ἐκ τοῦ φώρος, ὅτι ἀπὸ τῶν ὀσίων. Aristotel. in nono Ethicorum, καὶ χεῖματα πρὸς τοὺς ἀνὲς ἐφωτε πάλαι λήγονται οἱ φίλοι. Thucyd. ἔφωτε τοὺς ἀνδρας κομιοῦνται. Iungitur & cum praeterito indicatiui. Synesius τρωίλῳ, καὶ τὸν ἥλιον διδὼν ἐπὶ τοῖς ἀνδραποδοῖς, ἔφωτε γόνυάδων ἐχράσαντο. ἀντὶ τοῦ ἐχράσαντο, Et qui in tenebris carceris victus erat, in lucem extractus est pactis conditionibus: quare gennadium detulit. vel, ita ut gennadium deferret. Dicitur & ἔφ' ὅτῳ. Lucian. ἔφ' ὅτῳ σωθῆναι τοῖς νέοις. Demosthen. ἐμὲ μηδὲν ἔχῃς ἔφ' ὅτῳ τῶν κρίσεων, Causae nihil est cur in me hoc committas. Quae constructio eleganter implicita. ut πρὸς λειψίνῳ, ταῦτα ποίνω αὐτοῖς ποιῶν, ἵνα διορκῶν, καὶ τὸς προγονοὺς ἀργίῃσιν ἐὰν μὴ ἴσῃ ποιῶν, & irascimini si quis maiores vestros ita fecisse neget. Inde οὐ φημί, pro dico non, hoc est nego. Athen. καὶ κελύσαντες καλῶν, ἐκ ἐφικσαν ἐδέναι ὅτις πεπρόσθηται. Lys. ταῦτα ἐκῆνοι ἀδρόμῳ, ἐκ ἐφικσαν ἐπιτρέψαι πλὴν ἐρήνῳ κρίσας. hoc est ἐφικσαν μὴ ἐπιτρέψαι. Aristotel. in septimo Ethicorum, ἀπρίσας δ' ἀνδρες πῶς ὑπελαβάνων ὁρῶντες, ἀκρατοῦνται ἴσῃ. ὑπελάβων ἢ οὐκ ἔφασι δύνανται εἶναι. Sic Cicero nego, pro dico non solitus est dicere. ut pro Cluentio, Nego rem esse ullam in quenq̃ illorum obiectam, quae Fidiculanio obiecta non sit. Idem in eadem, Et iam querimur saepe hominibus nostris non satis magnos in hac ciuitate esse fructus: nego vq̃ vnq̃ fuisse maiores. Similis est vsus negationis ὅτι μὴ προσποιῶμαι, quod significat simulo non, hoc est dissimulo. Aeschin. καὶ προσποιῶμαι δὲ μὴ προσποιῶμαι ὅτι μᾶλλον ἀκέραια, μηδὲ ὅτις ἐκῆνοι ἐθέλει ἀκέραια, quod si verba haec vestra Demosthenes audire se dissimulet. Thucyd. δὲ δὲ πρὸς ἐκῆνοι μὴ προσποιῶνται. ὅπως δ' ὅτις ἐκῆνοι μόνον σὺμμαχόν ὅτις, μὴ πλείονος γίνονται, oportet autem et si iniuria nos affecerunt, dissimulare. Demosthen. πρὸς τῶν ὅτις κερρόνιστος, ἐκῆνοι ποίνω βολόμεν ἡμῖς μὴ προσποιῶνται πλεονῶν αὐτῶν ἡμῖν, ἀνοήτως τὰ τῶν πάντων ὅτις ἐκῆνοι ὄντων ἀνδρώπων, ἐκῆνοι ὅτις ἐλέγχοι. Simile est οὐκ ἔφω, pro indignum censeo. Idem, ἡμῖς δὲ ὅτις ὅτις σφατῶνται συνεκάλει, ἐκῆνοι ὅτις μὴ δὲνα ὅτις ὅτις ὅτις ἔχον. Verba sunt ducis milites confirmantis. Addemus & infra alterum exemplum. Est etiam ἀναστροφὴ quaedam verborum elegans, cum dicunt, ἐπεὶ δὲ τάχιστα, pro eo quod nos dicimus, simul atq̃, & simul ut. Et ὅτις δὲ τάχιστα. Aeschin. καὶ παρὰ τῶν ὅτις δὲ τάχιστα ἡγομένῳ ὅτις μακεδονίαν, συνετάξαμεν ἡμῖς αὐτοὺς τὸς πρὸς τῶν πρῶτος λέγειν. Demosthen. ἐπεὶ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τῶν ἀργυρίων. Rursus, δίκῳ ἀναγκάσθῃ αὐτῷ λαχῶν ἐπεὶ δὲ τάχιστα ὅτις ὅτις ἐγένετο. Sic

Aristotel. ὅταν πρῶτον εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἕμβρυον, Cū primum foetus in utero conuersus fuerit. Xenoph. in tertio ἐλλωιζῶν, οὗτοι ἐπὶ δὴ τότε ἤδοντο τὸ πρῶτον, ἀπεχώρισαν. Demosthen. etiam orationem implicite construere solet, De impli-
ad venustatem sermonis conciliandam. vt πρὸς Λεπτιν. καί τι ἂν ἴδωρ ἄτε- cita ora-
λεων ἔχει ταυτὸ καὶ λειψυργίῳ, τὸ τοιοῦτον μαθὼν προσέγραψαι. Hic implicitum est tionis stru-
μαθὼν cum duabus dictionibus, quæ natura coherent hoc modo, τὸ κτῆ-
μαθὼν ἔτι προσέγραψαι. Idē, Ἄν τις ἀμύνων τὴν πόλιν τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δόξας
δωρεὰς ὡς ἂν Ἀγνοοῦν καὶ Ἀριστογέτονι, si quis tuendi popularis status cau-
sa mortem obierit. Et καὶ μεδίον, ἐν γὰρ μηδὲν ἔστιν, ἐφ' ᾧ τῷ πεπραγμένῳ ὁ
δικαίῳ ὡς ἐκπελάται φανήσεται, Nullum est enim eorū quæ ab eo per-
petrata sunt, ob quod vnum non dignus esse ipse morte videatur.
Et rursus, τὰς ἄλλας ἀξιοῖς οὐκ οὐ βόλα σκοπεῖν. Ἐκ αὐτῶν σκοπεῖς, οὐκ μὴ λυπῶντες
τοὺς ἄλλους κτῶν, non etiam animaduertis ipse, quid te vitare oporteat, ne
aliis molestus sis. Et iterum, οὐκ ἔστι ἐφ' ᾧ τῷ πεπραγμένῳ μόνος ἐγὼ ἡδύ-
κημαι. id est ἔκ ἐστι τῷ πεπραγμένῳ ἕτερον ἐφ' ᾧ. Idem, εἰ τοὺς ἄλλους ῥαδίως κρι-
νῶ, ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ᾧ τῷ τῷ κρίσει. ἐν τῇ τῷ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ᾧ ἐμὲ τῷ κρίσει.
Rursus πρὸς Λεπτιν. εἴ τι ἔκ ἀρχαῖς μεθ' ᾧ ἄνδρες Ἀθιναῖοι, τοὺς τῷ τοιοῦτον παῖ-
δας, ἐκ μηδεμίας κρισιμῶν τῶν τῷ μηδὲν μνῆσιν, ἀφαιρέμενοι φανέμεθα, πλὴν
δωρεὰν, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; recta enim structura erat, ἔκ ἀρχαῖς με-
θ' ᾧ, ἐκ τῶν παῖδας τῷ τοιοῦτον ἄνδρες ἀφαιρέμενοι φανέμεθα πλὴν δωρεὰν.
Aristoteles in quarto Politicorum de tyrannide loquens, Διότι
ἀκρίσιος ἔστιν, ἔστι γὰρ ἐκὼν ὑπερβύει τὸ ἐλευθέρῳ, πλὴν τοιοῦτον ἀρχὴν, ne-
mo enim liber volens perfert huiusmodi principatum. Idem in. v.
de tyrannis loquens, Διό καὶ τῶν ὑπὸ ἀκρίσι. κλεμνῶν ὡς βλαβερῶν πρὸς
πλὴν ἀρχὴν. ὁ μόνος διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἀρχεῖσθαι δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν
πιστοῦς καὶ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι, id ideo, quod indignum cen-
seant se dominico imperio parere. hoc est διὰ τὸ ἀξιοῦν ἀρχεῖσθαι μὴ
δεσποτικῶς. Pausan. in Corinth. καὶ ἀνάγκης καὶ βίας ἔστιν ἱερὸν. εἰσέναι
δὲ εἰς αὐτὸ οὐ νομίζουσιν. id est νομίζουσιν ἔκ εἰσέναι, in quo ingredi non
licet instituto patrio. Simile est cum dicunt οὐδὲν δέομαι, pro no-
lo. vt Isocrat. in Areopag. Demosthen. κατὰ Διονυσιοδωρῆ, ἀλλ' ἔτι μὴ
ἀνδραγαθῶν εἰ, μᾶλλον δὲ ἀναίχωνται, ὥς ἐκ τοῦ συγγραφεῖς δόξαν ἡμῶν δι-
πλάσια, τὰ χρίματα, ἔκ οἷα λαβὴν ἔστι τοὺς τόκους τῶν γιγνομένων ἀποδοῦναι. id est οὐκ οἰομαι
οἷον εἶναι ἔκ ἀποδοῦναι τόκους ἔστι τοὺς γιγνομένους. hoc est, cui vsuras quidem
ciuiles censet te reddere oportere. Aristot. in quarto φυσικῶς ἀκροάσει,
εἴτε δὲ λέγειν εἶναι τὰ γιγνομένα τῷ πρᾶγμα κύκλον, τὸ λέγειν ἔστι τὸ χεῖν εἶναι ἕνα
κύκλον. ἐν τῇ τῷ, λέγειν ἔστι δὲ, εἶναι τινὰ τῷ χεῖν κύκλον. Interdum in huiusmo- Schema
di sermone structura non tam dici potest perplexa, q̄ constructio va- adnotādū
riata, cum nomen à suo verbo ad aliud transfertur. vt Demosthen.
ὥρων γὰρ ἡμεῖς δὲ, ἐκνοφωρῶμεθα ὑπὸ τῶν. id est ὥρων δὲ, ἡμεῖς. Ee
Ff ii

rurfus, καὶ αὐθιγὰς τῶν οὗτοι ἀσὶ βίαιοι καὶ ἀσελγῆς ἀνδρωπύ. Plato libro quinto de Repub. γνώσεταί τὸν ἡσίοδον, οὗ τῷ ὄντι ἦν σοφός, λέων, πλέων εἶναι πως ἡμῶν πάντος. id est, γινώσκειται οὗ ἡσίοδος. Et in Gorg. ποῖος τὸς λέωνος λόγος ὁ γοργίας; ἄρα οἱ δηλοῦσι τὴν κάμνοντας ὡς ἐν διατώμενοι ὑγιαίνουσιν; vtrum eos dicis, qui docent quam victus ratione ægroti conualescere possint? Hunc etiam loquendi modum imitati sunt Latini. Cæsar, Non hostem vereri, sed rem frumentariam: vt commodè superportari posset, timere dicebant, ὅτι τὴν κλεμίναν φοβεῖσθαι, ἀλλὰ δὲ τὴν σιτοκρυψίας μὴ ἐσυγκομιζέσθαι δυνάμει, δεδιέναι ἔφασαν. Terent. in Eunuch, Virginem quam amabat, eam cōfeci vt potiretur sine molestia. Idem in eodem, Scin' me in quibus sum gaudiis? scis Pamphilam meam inuentam ciuem? Vtitur & Plautus sæpius. à quo nō multum ab est illud Ciceronis pro Milone, Plebem & infimam multitudinem, quæ Publio Clodio duce fortunis vestris imminēbat, eam quo tutior esset vestra vita, se fecisse commemorat: vt non modo virtute flecteret, sed etiam tribus suis patrimoniis deliniret. Sed illud pro Plancio omnino simile, Neque vero, quo te liberet aliqua culpa, quam tu vereris ne à te suscepta videatur: sed vt te ad cursum istum tenendum, quem à prima ætate suscepisti, cohortentur. Subiiciam & alia exempla structuræ perplexe compositz: quæ mihi ediscenda videntur iis qui Græce scribere re in animum induxerint. Plato, ὃ δ' ἐν προσάτησιν οἱ ἀρχοντες, δίκασον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις κριτῶν, ταῦτ' ἐχ' ὁμολογῆται. Demosth. ταῦτα μὲν ὅτι, ἀτὰρ τὸς νόμος διώκομεν ὡς ἐκ ἐπιτόμης. Idem, ἐρώτησον τετυσὶ τῇ ὁπότες τυχῶν ἀν' ἐλοιθ' ἔκαστος αὐτῶν; id est, ὁπότες τὴν τυχῶν. Aristotel. in quarto φυσικῆς ἀκροάσεως, ἔστι δ' ὡς ὁ ἀγῶν τὸ πᾶν μετὰ φοβήσεως, ὅτι τὸς ἀγῶν ἀμετακίνητος ἀντὶ τ' ὡς δ' ἐστὶν ὁ ἀγῶν. Thucyd. νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντὶ πᾶν δ' ἐστὶν, ἐλεγερον κριτῶν ἀντὶ τ' πρὸς τὰ μὲν. Xenoph. ἴθι δὲ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸ πᾶν δοκῆς ἐπαινον ἐκινῆσθαι μᾶλλον ἐς ὑποφροσύνην; Aristot. in quinto segmēto. Probl. Διὰ τὴν πλάω δόκει ἢ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ ἀδύοτες βαδίζωμεν πόσιν ἕως, ἢ ὅταν ἀδύοτες, id est, ὅταν βαδίζωμεν μὴ ἀδύοτες. Plut. in Demetr. εἴτα ἐκ ἀν' ἀπῆρ' ἢ Σέλευκος, ἐπιδόκους ἐρασίστες τῷ ἐμῷ πατρὶ ἐλάττω ὡρ, ἢ γάμον; δὲ γὰρ ἀν' οὐ φανεί, τὸ πατὴρ ὡρ ἐκινῆσθαι, ἀ στυγερῶς ἀντιόχῳ ἐπεθύμησε. ἀντὶ τ' ἀπῆρ' δὲ τὸ Σέλευκος, ὃ ἐρασίστες, τῷ ἐμῷ πατρὶ ἐλάττω ὡρ, ἐκ ἀν' ἐπιδόκους ἢ γάμον; Plato libro sexto de Repub. μὴ πρὸς Διὸς ἡδ' ὅς ὃς ὡς σῶκρας ὁ γλαύκων, ὡς ὁ ἐπὶ τέλει ὢν ἀφ' ἑσθ' ἑ. Et in Phæd. Ἀλλ' οὐδ' ἐφ' ἀλέγει ὁ Σωκράτης ὃ κέβη. Idem, ἐπὶ δὲ μὴ ταύτη γε ἐφ' ἀλέγει ὃ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι καὶ τὰ λοιπὰ. Xenoph. in Sympof. Ἀλλὰ μὰ δ' ἐφ' ἐκ ἐπὶ τὸς μέγα φρονῶ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ μὲν. ἐπὶ τῇ δ' ἀπὸ τῶν ἀφροσύνη. ἀντὶ τῷ, ἀλλὰ μὲν ἐπὶ τῷ. Aeschin. ἀδύοτων τῇ βουλῇ, ἀλλὰ ὅτι σφραῖς ἐλόμην τὴν μικρὸν φρόνιον ἄμμορ, καὶ ταῦτα πρὸς μὲν χωρία ποσῶν ταλάντων δυοῖν, ὅσων ἐκὸς ἦν τὸν φιλίππου μὲν πρὸς τὸν, ἔτα.

Alia exē
pla stru
cturæ im
plicitæ.

te suscepisti, cohortentur. Subiiciam & alia exempla structuræ perplexe compositz: quæ mihi ediscenda videntur iis qui Græce scribere re in animum induxerint. Plato, ὃ δ' ἐν προσάτησιν οἱ ἀρχοντες, δίκασον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις κριτῶν, ταῦτ' ἐχ' ὁμολογῆται. Demosth. ταῦτα μὲν ὅτι, ἀτὰρ τὸς νόμος διώκομεν ὡς ἐκ ἐπιτόμης. Idem, ἐρώτησον τετυσὶ τῇ ὁπότες τυχῶν ἀν' ἐλοιθ' ἔκαστος αὐτῶν; id est, ὁπότες τὴν τυχῶν. Aristotel. in quarto φυσικῆς ἀκροάσεως, ἔστι δ' ὡς ὁ ἀγῶν τὸ πᾶν μετὰ φοβήσεως, ὅτι τὸς ἀγῶν ἀμετακίνητος ἀντὶ τ' ὡς δ' ἐστὶν ὁ ἀγῶν. Thucyd. νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντὶ πᾶν δ' ἐστὶν, ἐλεγερον κριτῶν ἀντὶ τ' πρὸς τὰ μὲν. Xenoph. ἴθι δὲ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸ πᾶν δοκῆς ἐπαινον ἐκινῆσθαι μᾶλλον ἐς ὑποφροσύνην; Aristot. in quinto segmēto. Probl. Διὰ τὴν πλάω δόκει ἢ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ ἀδύοτες βαδίζωμεν πόσιν ἕως, ἢ ὅταν ἀδύοτες, id est, ὅταν βαδίζωμεν μὴ ἀδύοτες. Plut. in Demetr. εἴτα ἐκ ἀν' ἀπῆρ' ἢ Σέλευκος, ἐπιδόκους ἐρασίστες τῷ ἐμῷ πατρὶ ἐλάττω ὡρ, ἢ γάμον; δὲ γὰρ ἀν' οὐ φανεί, τὸ πατὴρ ὡρ ἐκινῆσθαι, ἀ στυγερῶς ἀντιόχῳ ἐπεθύμησε. ἀντὶ τ' ἀπῆρ' δὲ τὸ Σέλευκος, ὃ ἐρασίστες, τῷ ἐμῷ πατρὶ ἐλάττω ὡρ, ἐκ ἀν' ἐπιδόκους ἢ γάμον; Plato libro sexto de Repub. μὴ πρὸς Διὸς ἡδ' ὅς ὃς ὡς σῶκρας ὁ γλαύκων, ὡς ὁ ἐπὶ τέλει ὢν ἀφ' ἑσθ' ἑ. Et in Phæd. Ἀλλ' οὐδ' ἐφ' ἀλέγει ὁ Σωκράτης ὃ κέβη. Idem, ἐπὶ δὲ μὴ ταύτη γε ἐφ' ἀλέγει ὃ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι καὶ τὰ λοιπὰ. Xenoph. in Sympof. Ἀλλὰ μὰ δ' ἐφ' ἐκ ἐπὶ τὸς μέγα φρονῶ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ μὲν. ἐπὶ τῇ δ' ἀπὸ τῶν ἀφροσύνη. ἀντὶ τῷ, ἀλλὰ μὲν ἐπὶ τῷ. Aeschin. ἀδύοτων τῇ βουλῇ, ἀλλὰ ὅτι σφραῖς ἐλόμην τὴν μικρὸν φρόνιον ἄμμορ, καὶ ταῦτα πρὸς μὲν χωρία ποσῶν ταλάντων δυοῖν, ὅσων ἐκὸς ἦν τὸν φιλίππου μὲν πρὸς τὸν, ἔτα.

Ἀλεξάνδρου μισθωτὸν ὕψος γενόμενον, καὶ φωνεῖας προσδόντα, καὶ πλεονάζοντων ἐλλείπων
 ἐλθόντων μακροδόσι, καὶ πλεονάζοντων ἐλλείπων. Quæ verba sunt ironice dicta. Cícero
 hæc sæpe, feliciterq; emulatus est. ut in tertio de Orat. Ex ingenti Oratio
 quodam oratorem immensoq; campo in exiguum sane gyrum cum implicita
 pellitis. Idem ibidem, Paulum sitiens istarum artium de quibus loquor, apud lati-
 gustauit, Quæstor in Asia cum essem. Idem, O magnam inquit artem Brutus, nos.
 si quidem istis, cum summi essent oratores, alteri altera defuit. Alibi,
 Veni (inquit Athenas Democritus) neq; me ibi quisq; agnouit. Et
 pro Cœlio, Habuit enim ille permulta maximarum non expressa si-
 gna, sed adumbrata virtutum. Et in Philipp. Tamen mihi videmini
 optima mente potestatem nobis de tota repub. fecisse dicendi. Idem
 alibi, Eoq; magis, si plus adipiscare re explicata boni, q̄ addubitata
 mali. Et in Pison. Nihil scitote esse libidiniosius: nihil nequius. id est
 scitote nihil esse. Et pro Marcello, Parietes mediussidius C. Cæsar, ut
 mihi videtur, huius curiæ, tibi gratias agere gestiunt. Et pro Roscio
 Amerino, Omnia Chrysogonum quæ vellent, esse facturum polliceretur.
 Et ad equites Ro. Sed qd ego plura de illorum aut in me maledictis,
 aut in vos scelerate loquar factis? Et in Frumet. Quid, aut quantum præ-
 terea est, quod aut liberum possit habere ille orator ac dominus in po-
 testate: suorum fructuum, aut in ipsis fructibus solutum? Et ad Atticum, Tu
 vellem ego & cupere adestes. Et in secundo de Orat. Noli inquit mi-
 rari Africanus. Quod sumptum ex dialogis Plat. ut illud, Veni inquit
 Athenas Democritus. Cæf. in Epistol. Mea sponte facere constitueram, ut
 q̄ lenissimum me præberem, & Pöpeium dare operam ut recõciliarem. Thucyd.
 in pri. μή δ' ἄλλοι νομίσκῃ τῇ γὰρ αὐτῇ ἢ ὁμοῖον ἔχον. καὶ δὲ ἡσυχίαν ὅσω ἄμεινον
 ὄψιν ἔργασαι. Idem in tertio, πάντων δὲ θανάτων ἐν βέλτοις ἐμὴν μὲν καθίσταται πάντων πέρι
 ὧν ἂν δόξῃ πέρι. Plato in quarto de Legibus, ἡσυχίαν δὲ ἐν συμπαθείᾳ δυνά-
 μεις δ' αὐτὸς πέρι λόγῳ, id est ὁ αὐτὸς λόγῳ καὶ συμπαθείᾳ δυνάμει. Et lib. pri-
 mo de Repub. τί δὲ πάντων καὶ τῶν ἄλλων, δὲ ὅτι; Sic Dinarch. καὶ τῶν
 λοκλέων, ἅπαντων Ἀθηνάων ἐναντίον, καὶ τῶν δημοκράτων φάσκων. Aristot. in sexto
 Politic. καὶ τότε μὴ πέρα προβαίνειν. Et in octauo τῶν μετὰ τὰ φυσ. ἀρχῶν γὰρ
 τὸ ἐννεκά. τὸ τέλει δ' ἐννεκά. ἢ γένεσις. Paus. τὸ δὲ τῶν βιβλίων ἀρχαῖς πέ-
 ρω, ὅτιν Ἀθηνᾶς ἰσθῶν. Idem, Διέπικτοι δὲ ὁ Δαναὸς ἐδνῶν ἀνδρῶν δώσων, ἢ ἂν
 ἐκαστὸν κατὰ κάλλος ἀείσκηται. Plutarch. in Sympol. πάσης ἀνδρῶν πρᾶξι
 ματείας. Gregor. ἔσο δὲ ὑψιλὸς σὺ, καὶ ὑψιλῶν πέρα, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν
 φέλας ἐβύλα. Cícero in prætura urbana, Cum dicat me, si multa di-
 xissem, subleuaturum fuisse eum, quem contra dicerem. Et pro Murena, Quem cõ-
 Te aduocato illū ipsum, quem contra veneris causā cadere. Et in Fru tra.
 mēt. Nā focii putadi sūt, quos inter res cõmunicata est. Et ad Octa. Quos iter

uium, Tibi dedit fasces Senatus, ut cum auctoritate defensorem haberet: non ut imperio se aduersum armaret. Et in secundo Rhetor. Negare oportebit de vita eius, & moribus quæri: sed de eo crimine quo de arguatur. Paul. ῥωμαίων ἐπιπροσώπων. ἔφ' ᾧ etiā accipitur pro ἐπὶ τῷ. Ari-
 stot. καὶ οἱ περὶ δικαιοσύνης δὴ τοῦ πρῶτου ἢ τῶν σκευῶν, ὅτι ἐφ' ᾧ μὲν ἡ θύλακα ἐπὶ βατέρας αἰετὸς ἄρ' ἔγωγε ἐπὶ πᾶσι. Significat etiam quamobrem. Paul. ἔς ὃ μέγα μὲν ὁ ἄμυν-
 θάουτος ἐπαυσε σφᾶς τὴν νόσον, ἐφ' ᾧ περὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς βίας τῷ Ἀναξαγόρα ὅτι ἴσον
 ἔχουσιν. Dicitur & ἐφ' οὗ. Cuius significatio ex Synesii loco intelligi-
 tur, ubi τῷ ἀδελφῷ scribens ita inquit, καὶ ἐφ' οὗ ἂν σεκοῦντο ὅτι ἐπὶ τῷ
 ἡμᾶς ἐτίμησας, καὶ ἐφ' οὗ δὲ ἔτι περὶ γράφων τιμᾶς, δι' ἡμετέρας σεαυτῶν, καὶ ἐπὶ τῷ
 σὺς, Etenim in eo quod cum Secundo munifice egisti, nos honore tute
 prosecutus es: & ex eo quod ita scribens honorem ei habere institui-
 sti, nos tibi deuinxisti. vel pro eo, quod munificus in eum fuisti. ut Ci-
 cero in Catilinam, Nam debeo sperare omnes deos, pro eo ac mereor
 relatueros esse gratiam, ἐφ' οὗ ὅτι καὶ πρῶτον ἐφθάσας. ὑπὸ τῶν ἀντιπαρασώζων. vel,
 ὑπὸ τῶν ἀπάντων ἀξία ἀνταρλίφου. Quæ particula interdum in aduerbiū
 tranfit, vel cōiunctionis loco ponitur. ut quare, quāobrem, propterea
 & similia in latino sermone. Cui vocī similes sunt ἀνθ' ὧν, δι' ὧν, ἀφ' ὧν,
 δι' ὧν. & ἐν οὗ. Demosth. πρὶ τῶν σεφάνων, οὐκοῦν ἡμῶν μὲν ἐν θυσιῶν ἡμῶν τόποι. οὐ
 βαῖοι αἱ ἐν τῷ δὲ ἡμᾶς σισώδῃ νομίζου. καὶ πρὸς τὰς τοῖς βοκιδέας δεήσασθαι
 δοκῶσιν, ἀφ' ὧν ἐπρᾶτορ ἔστι, ἀντὶς βοκιδέων ἐτέροις, δι' ὧν ἐπαθόντες μοι, Proinde
 de nos tum in sacrificiis eramus toti atq; in supplicationibus. The-
 bani autem in eo, ut sese à vobis seruatos ducerent, & agnoscerent.
 Adeoque res in contrarium circumactæ sunt, ut qui ex istorum rebus
 gestis eò redacti erant, alieni ut præsidii egentes esse viderentur, iidē
 ipsi ut alii suppetias ultro mitterent: ex quo utiq; auscultare consiliis
 meis coepistis. Est enim ἀφ' ὧν ἐπρᾶτορ ἔστι, idem quod διὰ τὰ τῶν περὶ
 παραμύθων. Et δι' ὧν ἐπαθόντες μοι, ὅτι, τῶν ἐνεκα, ὧν τυγχάνετε μοι πεπρωμέ-
 νοι. Soluuntur autem interdum per temesim, elegantiusq; efferuntur.
 Idem, καὶ ἐδέκνυσαν ὡς ὄντο, ἐκ μὲν ὧν αὐτοὶ σωτηρίας εὗρον, τὰ ἐκ οὗ Ἀθηναῖοι βο-
 σκήματα καὶ ἀνδράποδα, καὶ τὰλλα ἀγαθὰ ἐς πλὴν βοιωτίαν ἤγοντα. ἐκ δὲ ὧν ἡμᾶς
 ἐξείρ' ἐφασαν, τὰ ἐν τῇ βοιωτίᾳ διασπαρυσθέντα, ὑπὸ τῶν πλεόνων. Herodotus. ἐκ γὰρ
 ὧν αὐτοὶ διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς ἐμοιβαίαν ὄνομα ἐκόπως ἡλπιον. Etenim, ut ipse
 eram erga vos animo benecupiente, ita par erat ut à vobis quoq; vi-
 ces expectarem beneuolentiæ. Thucydides. οὐκ ἐν ὧν ἀν' ἀντιζητοῦντες βλά-
 πτόμενοι αὐτοὶ, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐν ὧν ἀν' ἰσχυρὴ μάχῃ ἢ τῇ ἀνοίᾳ ἐκείνων
 πρὸς γένεσθαι, Neq; vobis iccirco audientes dicto sunt, quod vos ab ipsis
 læsi veniam illis datis: sed ideo quod viribus illis, non etiam q; bene-
 uolentiā præstatis. Idem de Eubœa ab Atheniensibus seruata loquēs,
 licet eius ciues male meriti de Atheniensibus essent, πολλὰ δ' ἐν τῶν

ἐφ' ᾧ.

ἐφ' οὗ.

ἀφ' ὧν καὶ
 δι' ὧν.

ἐκ μὲν ὧν.

καλλίον, ὃ κατασάντες κύριοι καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν πόλεων, ἀποδοῦναι ταῦτα
δικαίως αὐτοῖς τοῖς ὀλιγαρχικοῖς ἐς ὑμᾶς, μηδὲν ὧν ἠδίκηθητε, ὧν δὲ ὑπολόγησάμενοι, nullam iniurię acceptę rationem habentes iis in re-
bus administrandis, quę fidei vestrę erant creditę. Hic enim illa
vox ὧν δὲ vim suam naturalem retinet, hoc est ὧν τῶν τοῖς, ὧν δὲ. Quod
ideo dixit: quia Chalcidenses pręfidia Atheniensium in arces suas ad-
miserant, sese in fidem eorum permittentes. κατασάντες autem κύριοι
recti sunt casus ante infinitium positi pro accusatiuis. de cuius con-
structione alibi dicendum, si quidem ordo scribendi aut occasio ita
tulerit. Idem, καίτοι ὅτω τὰ τῶν ἐλλώων ἀρχήματα ἐνδοκίμῃν ἀπέκατο,
ἀπλωλέναι μάλλον ἔτος ὅτι δίκαιον, ἢ κατηγορεῖν ἑτέρας. καὶ ὅτω σωκενδόχασιν
δι αὐτοὺς καὶ τοῖς ὅτι πόλεως ἐχθροῖς ἐκ ἐν τῶν ὀνομαζόμενων τῶν πατρι-
δικῶν τοῖς ὅτι ὧν ζῆς, καὶ πρὸς καὶ πολιτῶν, καὶ πάλιν ἐκ πολιτῶν, Atqui cu-
ius ita cōstituta ratio erat, ut in rerum aduersarum euentu, quę Gre-
cis impendebant, spem ipse repositam haberet sui nominis illustran-
di, is certe indignus est, qui alios accuset: dignus vero, qui supplicio
afficiatur & exitio. Et cuius commoda ita comparata fuerunt, ut in
eosdem ipsa temporis articulos cum commodis eorum competerent
qui hostes sunt ciuitatis, vix est utiq; ille, ut amicus & bene cupiens
sit patrię. At huiusmodi te esse, ex vitę institutis, ex tuis factis, ex iis
deniq; planum ipse facis quę in magistratibus cum sis, agis: & vero
ex iis, quę cum agenda sint non agis. Hunc loquendi modum, ut opi-
nor, Cicero reddere latine voluit libro tertio Epistolarum cū ad Ap-
pium scribens, ita inquit, Equidē pro eo quanti te facio, quicquid fe-
ceris approbabo. quod Gręce dici potest, ἐκ τῆς ὧν ἔγωγε πρὸς σὺ φρονῶν δια-
πλῶ, ἐκ ἑοῦ ὅπως ἐκ ἀπὸ ἀπεξομῶν τῶν ὧν σὺ πεπραγμένῶν, vel, καὶ γάρτοι καὶ
ἔγωγε ὅτι ὧν ὑμᾶς αὐτοῖς σε πλάσσει ἔωθα. potest & ad verbum hoc modo, ἐξ
ὅσων τιμῶμαι σε ἔγωγε. potest & hoc modo, ἐξ ὧν γὰρ αὐτὸς ὧν πρὸς αὐτὸς τί-
δεμαι τὰ κατὰ σε. & ἐξ ὧν πρὸς πρὸς πρὸς σὺ, ὅτι δὴ ποτε πεποιηκὼς ἔσῃ,
πάντως πρὸς σωαίνεσθαι. Idem in quarto de Finibus, Omnia quę secū-
dum naturam sunt, æstimatione aliqua esse digna, eaq; pro eo quan-
tum in quocq; sit ponderis, æstimanda. πάντα γὰρ τὰ κατὰ φύσιν, τι-
μῆς τινὸς εἶναι ἄξια. ἐκ τε ὧν παντὶ ζῶντι τῶν τῶν βάρους πλείον μέρει, τι-
μῆς εἶναι αὐτὰ. Et in secundo de Oratore de Annibale loquens, Cū
Ephesum (inquit) venisset exul: pro eoq; quod eius nomen erat ma-
gna apud omnes gloria, inuitatus est ab hostibus, & reliqua. πρὸς ὅσον
ὃ ὄνομα αὐτοῦ ὧν πᾶσιν ἠδουκίμα. Idem in tertio Tuscul, Sic perpeffio ce-
terorum facit, ut quę acciderint, multo minora videantur, q̄ quanta
sint æstimated. Liuius, Præda inde maiore q̄ quanta belli fama fuerat,
reuecta. Sic Demosthen. καὶ Ἀφόβῃ, ἔλαττον τέσσαρσι μναῖς κατ' ὅντων
Ff iiii

Pro eo
quanti te
facio.

Pro eo
quantum.

Minora q̄
quanta sūt
æstimated.

- Ἄνθ' ὧν** ἢ ὅσοι προσῆκε λογιζόμενοι. Ἄνθ' ὧν etiam pro eo quod, & propterea quod, & iccirco quod significat. Isocrat in Helene de Hercule loquens, νομίζωμ' ὁφείλην ἔτιον ἢ ἔξωμ' μνηστὴς ἀρσένειαι τῇν ἡν τῶ περίθ' προσεταγμένωμ', ἀνθ' ὧν ἐκείνῳ αὐτῷ σωκεν δ' αὖθις. Lucian. Ἀπὸ τοῦ ἀνθ' ὧν σε διηγεσθαι μισάμην, Solue portorium vel naulum. Gregor. aliter, ποίσα πιδες ἀντὶ πυχ' νολόμην, καὶ χρεῖαν ἔχει ἀνθ' ὧν νῦν ὀνομάζον. Sic ἡμεῖς ὧν interdum pro iccirco ponitur, & vim suam naturalem non retinet, quia iam duæ dictiones esse desunt. Idem Isocrat. in Panegyri. τὴν δ' ἡμετέραν πόλιν ἰκανὴν νομίζοντες εἶναι μόνον ἀπὸ τῆς χάρις. ὑπὲρ ὧν δ' πατήρ αὐτῶν πάντας διοργάνησε, Hercu-
Ἄνθ' ὧν. les scilicet. hoc est ἀνθ' ὧν. Ad cuius vocis differentiam genitivus ἀνθ' ὧν
Ἄνθ' ὧν. ὧν sæpe legitur non circūflexus. ut apud Gregor. & apud Theophr. in sexto de Causis, εἶνα δὲ τῇν ἀνδρείωμ' ὅτι ἀρσένειαι ἢ παλαιοὶ ἐλθόντες ἀσ-
Ἄνθ' ὧν. σμότηρας. Alibi aliter. ut in tertio περὶ φυτῶν, ἀμειβόμενοι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀν-
Ἄνθ' ὧν. δεινότητος. Ἄνθ' ὧν etiam, ut ἐφ' ὧν, ἀντὶ τῆς ἀνθ' ὧν dicunt. nisi quod vo-
Ἄνθ' ὧν. cem habet singularem. Demosthen. ὅτι ἐγὼ μὰ τῶν θεῶν δὴ διδῶ ἀνθ' ὧν, quamobrem, & cur. Gregor. οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὧν, Nescio qua de causa. Lyf. νῦν δὲ πρὸς τῇν φθιγόντων καὶ παλαιότητος, ἡ τις ἢ αὐτὸς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὧν
Ἄνθ' ὧν. ὧν ῥαυτὰ ἐτόλμουν εἰς αὐτὴν ὅτι ἀμαρτάνει. ἔχθρα ἀνθ' ὧν sic dicitur Gre-
Causa est ce, ut causa est quamobrem, latine. quod Græcorum imitatione in-
quāobré. ualuit. Cicero in prætura verba. Negotium dat illis nequissimis comi-
quāobré. tibus, ut videant & inuestigent, & quæ virgo sit aut mulier digna, quamobrem Lampfaci diutius commoretur. Et ut Græci dicunt, ἀνθ' ὧν, & ἀνθ' ὧν pro eodem interdum: sic Latini quas ob res, & quamobrem ipse Cicero dixit. ut in frumenta. Quas ob res quid agis Hor-
quāobré. tensi? Cōsul es designatus, & cetera. hoc est, quare, proinde. Hic ad-
quāobré. dam quod apud Atticos, ὅσοι ἀντὶ τῆς αἰτίας, καὶ ὅπόσοι similiter dicitur. De-
quāobré. mosthen. πάντα μὲν ὅτι δὲ τὰ δυνάμει φηκτέον, μέγιστα δὲ τὰ πρὸς. Plato. χρυσόν τε καὶ
quāobré. ἄργυρον, καὶ πάντα δ' ὅτι μεταλλάσσεται. id est, ἄτινα. Lucian. καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ
quāobré. λέγω, ὅτι τὰς ἀνθρώπων πάθους κατ' αὐτῶν καὶ κατ' ἀλλήλων ἐργάζονται. Gregor.
quāobré. πλὴν ἔγωγε συγγνώμην τοῖς κατὰ ἄνοιαν κατακολουθεῖσιν. τί δ' ἂν ἔπει τις πρὸς τῇ ἄλ-
quāobré. λων, ὅσοι φθιγγίδια μεταποιῶνται, sed quid de iis dicas, qui solertiam
quāobré. sibi vendicant? Dicitur & singulari numero. Idem, ἐλίσσεται νέφθ' χα-
quāobré. λάζης πλὴν, πᾶσιν ὡς τῇσαν ἐκκλησίαν ὅσω ἐπέλαβε, id est ἡνέκα, vel quate-
quāobré. nus occupavit. Idem, μετέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς ὅσοι δροῖδοι, eos qui recta
quāobré. religione præditi erant. Alibi, ὅσοι ἐλδοσοφοὶ καὶ ἐλδοῖοι. Plautus, O
quāobré. mibi quantum est hominum optimorum optime, in tempore adue-
quāobré. nis. Inde πάντες ὅσοι, pro unusquisque, pro πάντες οἰζύνες. Aristotel. πάντες
quāobré. ὅσοι θιολόγοι. ut πάντα, μὲν ὅτι in loco Demosthenis supra dicto. In singu-
quāobré. lari vero dicitur πᾶσι ὅτις, ut πᾶσι ὅτις, de quibus alibi scripsimus. τὸς etiam
quāobré. ποῖός τις ἀόριστον iungitur cum καὶ & fit ποῖός τις interrogativum, ἀντὶ τῶ ποῖός τις

[illegible]**Ff v**

μῆτι τὴ παιδοτριβῶν Διοῦμον λέγει· ἐπεὶ ἐκείνοτε ἐλάττω μοι· Δρο. ἔκ, ἀλλ' ὁ καὶ
 παιδοτριβεῖν· κίσα φιλοσόφων ἐκλόμενον, Ἀριστίνετον. παιδοτριβεῖν, instituere & forma-
 re, exercere significat. Synes. de matre Laïdis meretrice iam emerita,
 καὶ πρὸς τὴν τέχνην· ἥς ἐπὶ τὴν πλὴν ἐργασίαν ὑπὸ χαλαρὰ τῇ ῥυτίδι κατέλυσε,
 τὰς ὧν ἡλικία παιδοτριβεῖ, καὶ τοῖς ξένοις ἀνδραβίσησι. Plutarch. ὧν τῶν ἐκ πρὸς
 στυγερῶν. ὁ δὲ παιδοτριβὼν νέον ὧν πρᾶγμασι κομποῖς καὶ δημοσίοις ἀγῶσι· καὶ
 πρᾶσιν ἀγῶν τῇ πατρίδι μύθων τε ῥητῆς ἐμμελεῖν, πρὸς τὰς ἐργων, ἔκ ὧν μικρῶ
 μέρεα φιλολογίας δὲ φανερὰ χρῆσιμός ἐστιν. ἀπὸ τῶ παιδαγωγῶν. Idem in Ci-
 cerone, Ἐργασι δὲ καὶ ἐργασίᾳ ἐγκαλῶν ὡς μέζονα καὶ βαρυτέραν πεπαιδευμένην
 καὶ πρᾶσιν ἀγῶν ὧν ὑπὸ αὐτὸν καταλυθῆσκει· id est educanti & promouenti, πε-
 παιδαγωγῶν. De Octavio Cæsare loquens, quē ipse augebat, senatusq;
 Quī pro consultis ornabat, & ad potentiam euehebat, pro ποῖός τις à Cícero-
 qualis. ne quī dicit. vt pro Plancio, Quī homo? quī ciuīs? Et de Diuinatione,
 Quicūq; Xenophon Socraticus, quī vir & quātus? Et quicūq;, pro qualiscūq;
 qualiscūq; Idem in tertio de Orato. Nos autem quicūq; in dicēdo sumus (quo-
 niā esse aliquo in numero vobis videmur) certe tamen ab huius mul-
 tum genere distamus. Plinius lib. xxxi. Sed quicūq; sal acopis addi-
 tur, hoc est tam natiuus q̄ factitiuus, & omnis generis. Idem Cícero in
 Orat. Et ē poeticis numeris quis eorum sit, aut quī. καὶ ἡνὲν ἑυδμῶν δὲ
 ποῖ' ἄτῃα· ἡνὲν ποιητῶν, τρεῖς ποιεῖ τῶν ἐν ἡ ποῖός τις ποῖ' ἄτῃα etiam ἐν τῇ ποῖα,
 dicunt, quasi ποῖα ἄτῃα· sunt enim additamenta plus ornatus q̄ significa-
 tionis afferentia orationi, vt quis tandem, quisnam latine, qualis tan-
 dem. Xenoph. πάντως δὲ ἀναμνησκόμεθα τὰ ποῖ' ἄτῃα ἐργα τῶν ἡνὲν ἀγα-
 θῶν ἐστὶν αὐτῶν. Plato, ποῖ' ἄτῃα οὐκ ἐκός ἡνὲν τῶν ποιητῶν. Idem, ποῖ' ἄτῃα φῶ-
 ρον ἡνὲν νοήματα τε καὶ δόξας, qualia tandē. Dicitur & ποῖα δὲ. Hero-
 dian. καὶ τὰ διειρημένα ἐξηγούμεν, τῶν ἐφ' οἷας δὲ αὐτῶν κατερχόμενται, ἐλθόν-
 τας ἀφ' ἑαυτῶν. Et ποῖα δὲ ποιεῖ. Demosth. πόσοι δὲ ποιεῖ, quot tādē. vt lati-
 ne quis tandem, vel qualis, & qualisnam tandem. Et vt ποῖός τις δι-
 cunt interrogatiue, sic ὁ ποῖός τις ἐνταποδοτικῶς καὶ ἀναφορικῶς. & ὁ ποῖός
 τις & ὁ ποῖός τις, & ὁ ποῖός τις relatiue. Plato in Phædo. ἐνδούτω δὲ ὡς ἂν
 καὶ ἐν τῇ ποῖα· ἡνὲν, ὁ ποῖός τις ἐν καὶ μεμελετηκῶς πύχων ὧν τῶν βίβ. Sic
 Aristotel. in quinto Ethic. πόσος ἄτῃα δὲ ὑποδείγματα dixit, quotnam calcei.
 Dicitur & infra τῇ ποῖα. Hæc autē quæ ἐνταποδοτικῶς dicuntur, &
 relatiua, interdum pro interrogatiuis posita inueniuntur. Galen. in pri.
 ad Glaucon. ἐν δὲ μάλα μοι ὡς δὴόν τε κατὰ τὴν πρῶτην ἡμέραν διαγνω-
 σέον. οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετός. Idem, μὴ ποῖόν τι καὶ ἰδέαν ἐστὶν ὁ νόσος, σκό-
 πῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ καλίκον. Demosth. χρὴ δὲ ὅταν τιδῆσθαι τῶν νόμων, ὁ ποῖός τις
 νέος ἐστὶ σκοπεῖν. Idem, ὅν γὰρ ὅστις ὁ πάχων ὥστε δὲν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
 ὁ ποῖός τις ἐστὶν ὁ ποῖός τις ἐστὶν ὁ ποῖός τις est qualiscūq; vt ὁ ποῖός τις, quātus-
 cūq;. Lyf. νομίζων ὁ ποῖός τις ἐστὶν ἐλθόντων ἀνδρῶν, ποῖός τις. Sic Xenoph.

Digitized by Google

ἐγὼ, ὅτι ἔστιν ἄλλο ἐλάνω ἢ ἐχθρὰ διακρίνα, ἢ ὅτι πλὴν μὲν, κατὰ μαθῶν, πλὴν δὲ
 ἀγνοῆσαι, quo pacto, qua ratione, ea inquā ratione. Significat etiā par-
 tim. Theophr. in octauo πρὶ φύτῳ, τὰν τῇ μὲν οὖν πᾶσι διαφέρει, πᾶσι δὲ ὁμοίως
 ἔχει. quod etiā τῇ μὲν, τῇ δὲ dicitur. Apud poetas autem ἀντὶ τῆ ποῖ, id est
 quo ponitur & qua. vt πᾶσι βίβω, τί δ' ἐρεῖα, τί μοι δέοις ἐκ ἐπιδόκῃ. Et
 πᾶσι ἐγκλινόμενοι, ἀντὶ τοῦ πως. Plato in Politico, ἀλλ' ἐμὴν διμαί γε ζῶντων
 ἰδῶν, ἔστι τὰν τῇ πᾶσι φανήσθαι τὴν διαφορῶντως ἀμεισβητούτας φησὶ πολιτικῆς
 ἀντὶ τοῦ ὅπως. Vt autem πᾶσι ἀντὶ τοῦ πως, & ὅπῃ ἀντὶ τῆ ὅπως, sic ἢ ἀν-
 τὶ τοῦ ὅπως ponitur. Plato libro secundo de Repub. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα-
 σὶ δὲ πρὶ ὧν ἐρωτῶμεν μηδαμῶς ἀποκρίσθαι ἢ σοὶ δοκῇ διεξιῶν, tuo arbitratu dis-
 ferens. sic vt tibi visum fuerit. Qua dictione Xenophon sepe vsus est.
 Gaza ex Cicerone, ἢ μάλιστα δυνατὸν, ᾧ maxime possumus. Vertit & apud
 Aristotelem idētidem pro qua. hoc est, vt & quatenus positum est. vt,
 δυνάμεις λέγεται ἢ μὲν ἀρχὴ κινήσεως, ἢ μεταβολῆς ὧν ἐτέρω, ἢ ἢ ἑτέρω. in alio, vel
 qua est aliud. hoc est vt est aliud, & eo respectu. vt in octauo Ethic. ὅτι
 διὰ τὴν χρίσιν μοι ἐλπίδες, διὰ τὴν ἀντιθέσιν ἀγαθῶν ἐργασίῃς οἱ δὲ ἡδονῶν, διὰ τὴν ἀν-
 τίσιν ἡδονῶν καὶ ἐχθρῶν ὁ ἐλπίσιν ὁ δὲ ἐλπίσιν. Idem, ἀλλ' ἢ ἰατρικὴ δυνά-
 μεις ἔχει ὑπάρχουσι ἀντὶ τῆ ἰατρικῆς, ἀλλ' ἢ ἢ ἰατρικῆς. Significat
 etiā ex quo, quocirca. Idem in pri. Politic. ἢ καὶ φανερὸν ὅτι δὲ πρὶ ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι
 τῇ γὰρ ὡς ἀλφειῶς ὀνομαζομένη πόλιν. id est quapropter planum fit. τὸ ἢ etiā
 respōdet ὅτι ταύτης. & significat simul eatenus quatenus & pro ea qua.
 Aristotel. ἢ πρὶ ἢ τοῦ ἕως, ταύτης καὶ ἢ φησὶ γονεὺς γίνονται ἀποκρίσεις. Ponit & pro
 eo quo, vt quidem Gaza vsus est. nam quod Cicero de Senectute scrip-
 sit, Atq; eius extrema ætas hoc beatior, quo auctoritatis habebat
 plus, laboris minus: ipse his verbis vertit, ταύτης τοῦ μέσσης μακαριώτερον, ἢ
 ἀξίωμα ἢ μὲν ἕως. χροῖον δ' ἔχει ἐλάττω. Idem, τί γὰρ ἀποπώτερον τοῦ, ταύτης πλείονος
 ζητῆται ἐφόδια, ἢ ἐλάττω ὁδὸς καταλείπεται. vbi Cicero quo vitæ restat mi-
 nus, eo plus viaticum quærere. ταύτης etiā hoc pacto significat. Plato
 in Timæo, ἀλλά πως ἡμῖς πολὺν χρόνον τῇ προσυχόντως καὶ ἐκὶ ταύτης πᾶ-
 ρα λέγομεν. id est hoc quodam modo sermone vtīmur. Idem in Timæo
 circa principium, ταύτης καὶ ταῦτα ἐλέγχοι. Hæc etiā sic dicta sunt, vt
 tu inquis. Et rursus, ἐλέγχοι καὶ ταῦτα ταύτης. Gregor. in primo καὶ ἢ ἢ
 ταῦτα ἢ δὲ ταύτης. ταύτης etiā ἀντὶ τῆ ἰσχυροῦς ponitur. ταύτης πᾶσι ζῶν-
 τῶν ἡμῶν τὸ ἔρμηνον καὶ δίχα φησὶ χρίσας. Herodian. ταύτης δὲ ἀλβίνου καὶ φρ-
 ῶν μέρων ἐφρατῆρ ἐαυτῶν, itaq;. ταύτης πᾶσι Greg. dixit, ἀντὶ τῆ ἑνικῆς τότε, διὰ
 τῆς, itaq;. Dicitur & ταῦτά πᾶσι à Galeno. & ταῦτά ἄρα à Synesio ex
 Aristoph. qui dixit, ταῦτά ἄρα ἀκρόστατα ἢ ψυχῆς μὲν τὸ φθέρειν ἀντὶ τῆς, πεποτίται.
 Proinde Gaza, ταῦτά ἄρα καὶ συμβαίνει ὅτι ἀντὶ τῆς πάλαι ἀπεφηνάμεν, Ex
 quo illud efficitur, inquit Cicero. Dicitur & ταῦτα, δὲ. Aristoteles in

1. *Chlorophyll a* (Chl *a*)

References

- πάντα καθ' ὑπερφύλην τινός. ὃ δὲν τόδε τι. τόδε τι *appellat, quod per se est ali-*
 τὸν καὶ τὸν *quid. hoc est ἑσίου.* Ponunt etiam τὴν ἀντὶ τόνδε, ὃ τὸ ἀντὶ τῶν. *Lys.* ὑπερ
 τὸ ὃ δ. *ἡν ἄριστο. χρημ.* Νῦν δὲ πρέπου ὅδε καὶ ὑμᾶς ἀκῶσαι μὲ καὶ μοι κάλα τὸν καὶ τὸν.
Verba sunt iubentis testes in mediū prodire. hoc est τόνδε καὶ τόνδε, hūc &
illum. Demosth. καὶ τὸν σιφάνου, ἐπαδὴ δὲ πελοπίδης τις ἀντὶ ἡν, ἀκολυθῶν ἐπὶ τῷ
 ῥήματι διεξίει, ἐπὶ τῷ καὶ ἐπὶ τῷ ἀνθρακῶς ἔρσι, ἐκ ἄρ ἀπείδανε. *Greg.* καὶ τὸν ἐπὶ
 πᾶν, πῶς καὶ τὴν τῶν. *Plato in Euthyde.* πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ δι
 ὁ δ᾿ αἶνα καὶ *λόγῳ ὑμῶν ἔχουσιν, ὃν δὲ περὶ καὶ τῶν μεγαλοπρεπείων.* ὁ δ᾿ αἶνα καὶ ὁ δ᾿ αἶνα. *etia*
 ὁ δ᾿ αἶνα. *pro hic & ille. Demosth.* καὶ τὸν καὶ τὸν. τὸν φιλίππου δὲ ἐπὶ τῷ ταῦτ' ἐς τὸν αἰχμ
 μαλώτους ἡξίωσεν ἀναλίσκων ἐγὼ, ἔπε κατὰ πᾶν τὴν τῶν ἔχει καλῶς, ἔτ' ἀπ᾿ ἐν ὅτ'
 ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δ᾿ αἶνα καὶ ὁ δ᾿ αἶνα, ἔπε φυγῆν δὲ ἀνάλωμα, ὡμολόγησε μὲν δὴ, διέκρυσε
 δὲ ἐς τὰ παναθηναῖα φήσας ἀπαμύνασθαι, *Postq̄ autē ego suadere cœpi Phil*
ippo, vt ea quæ sub xeniorum nomine ipse in istos largiebatur, in re
dimendis captiuīs consumeret: nec contrā ille quippiām honeste dīce,
re poterat, nec vero illud causari & respōdere, at hic & ille iam habēt
nec vllo iam pacto vitare eam impensam: tum demum spondit ille
quidem, sed rem in panathenæa reiecit quo tempore se missurum ait.
Et πρὸς ἀπ᾿ αὐτῶν. καὶ δὲ ποιήσας δὲ λέγας κακῶς τὸν πελοπίδην ὅτι δὲ δῆλον
μεμφόμενον, καὶ τὸν δ᾿ αἶνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων. huic succensens, illum indignū
esse dictitans. Et in pri. contra Philip. ἡ καὶ δῆλον μὲν τῷ, ὃ τὸν δ᾿ αἶνα ἀντιτάσσ
 τὸ δ᾿ αἶνα. *dicatur & τὸ δ᾿ αἶνα. Philostr. de empusa.* τὸ δ᾿ αἶνα ἡμῶν
 μὲν καὶ δ᾿ αἶνα εἶναι, *Nunc in hanc, illamq̄ rursus speciem transformata.*
 ὁ δ᾿ αἶνα. *Lucian.* τὸ δ᾿ αἶνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει ἡν ἐπιστάτω. ὁ δ᾿ αἶνα est idē quod
 relatiuum, hoc est ὅδε. *Quod etiam ὅδε & ὁ εἶναι dicitur. & ὅδε. Greg.*
 καὶ δὲ τὸν φάσκων ὁ δ᾿ αἶνα φάσκων, *quod dici solet. Plato in Gorg.* αἰ
 καὶ ὅδε δ᾿ αἶνα εἶναι καὶ ἐπιστάτω ἡν δικάζων τὸν μέλλοντα ὁρῶν ῥητορικῶς ἔσει
 ὁ δ᾿ αἶνα. *dicatur. ὁ εἶναι τὸν γὰρ ἐφ' ὃν πᾶσι δὲ αἰχμῶν ὁμολογήσας. Idem in Politico,* τὸ δὲ
 δ᾿ αἶνα. *δ᾿ αἶνα καὶ πάντων ὑπερτέρων λογῶν. ὃν δὲ τῶν καὶ μωροτέρων τῶν καὶ τῶν*
 ὁ δ᾿ αἶνα. *καὶ τῶν ἀμεινοτέρων τῶν βασιλέων, κατὰ φανῆς ἡμῶν εἶναι. ὁ δ᾿ αἶνα ποτε, καὶ*
 ὁ δ᾿ αἶνα. *δ᾿ αἶνα, ἀντὶ τῶν αἰτιῶν. Aristotel. in nono Ethicorum,* ὅπερ γὰρ διδάσκει ὁ
 δ᾿ αἶνα. *δ᾿ αἶνα, τιμῆσαι τὸν μαθόντα ἐκείνου ὅσον δοκῇ ἄξιον ἐπιστάτω, cum quiduis*
 τὸ δ᾿ αἶνα. *doceret. id est, ὅδε δ᾿ αἶνα. Idem in eodem, ὃν γὰρ ἐπὶ ὁμολογῶν τὸ αὐτὸ ἐκ*
 τὸ δ᾿ αἶνα. *τῶν ὁμολογῶν ὁ δ᾿ αἶνα, ἀλλὰ δὲ ὃν τῶν αὐτῶν. τὸ δ᾿ αἶνα interdum partim signi*
 τὸ δ᾿ αἶνα. *ficat. cui respondet τὸ δ᾿ αἶνα. Basil. γρηγορίου, ἐγὼ δὲ ἀντιτάσσ μοι ἐπιστάτω*
 γρηγορίου πάλαι σὲ βόλευσαι ἡμῶν σωτηρίῳ, προσδέντω δὲ ὅδε καὶ σοὶ αὐτὸ τὸν
 δ᾿ αἶνα. *δ᾿ αἶνα, ὃ δ᾿ αἶνα καὶ δ᾿ αἶνα δὲ πᾶσι δ᾿ αἶνα, ἀπ᾿ αὐτῶν, ὃν καὶ τῶν*
 πᾶσι δ᾿ αἶνα. *δ᾿ αἶνα καὶ ὃν ἀχολογῶν πᾶσι δ᾿ αἶνα, ἐπιστάτω ἐκ ἡμῶν, partim*
quod sæpe expectando deceptum pīgebat scribere, partim q̄ negociis
distraheret, expectare literas non potui. Gregor. ἐς βασιλ. ἐγὼ δὲ ὃν
 ἀντιτάσσ δ᾿ αἶνα καὶ δ᾿ αἶνα (ἐπὶ τῶν τῶν τῶν) ὃ δ᾿ αἶνα πᾶσι

δοῖται παρ' ἐκείνου πείθονται ἀφ' αὐτοῦ καὶ ἐκείνου. Dicitur & τὸ μὴ, τὸ δέ, τὸ μοι
 pro eodem. & iungitur etiam obliquis casibus. Gregor. πρὶ διολογίας, τὸ δέ
 καὶ ὡσαύτ' ἐν χορῷ συμπλακομένων ἐλλήνων καὶ διῖστων, δ' μοι, θιλίας νό-
 μος, τὸ δέ, ἀταξίας. Id quod ideo fit, quia adverbialiter construitur. τὸ τὸ μοι
 μοι etiam & τὸ δέ, partim significant, & cum, & tum, & simul gemi τὸ δέ
 natum. Demosth. ἐν τῷ περὶ Λεπτιν. τὸ μὴ τὴν θάλασσαν τὴν μετ' ἐκείνου
 τῶν, πῶς ἐκ ἀδικήσεως, ἐὰν ἀφέλαιε τὴν ἀτέλειαν. τὸ δέ Ἀρχέβιον καὶ Ἀρακλέδην
 οἱ Βυζάντιον παραδόντες, & reliqua. id est simul enim Thasios. simul Ar-
 chebion iniuria afficietis. Andocid. πρὶ μυσηρίων, εἰ οὐκ ἐμὲ κατακτείνου-
 σι, ὅρατε καὶ ἐκ ἐμοὶ μάστιγα τῇ πολλῇ προσήκα λόγον λαῶναι τῇ γενη-
 μύων, ἀλλὰ πολλοῖς ἑτέροις μάλλον. τὸ μὴ οἱς ὑμεῖς ἐναντία μαχεσάμενοι
 διηλλάγητε, καὶ ὅρατε ὡμόσαστε. τὸ δέ τὴν φθιγοντας κατεγγάγετε, τὸ δέ οὐκ
 τίμας ὄντας ἐπιτίμας ἐποιήσατε. Sic Cícero de Natura Deorum, Quia tū
 occultantur, tum rursus aperiuntur: tum abeunt, tum redeunt: tū an-
 tecedunt, tum autem subsequuntur. Demosth. πρὶ παραπρ. ποῖο γὰρ
 στρατηγὸς ἄλλον, ποῖο δέ φωνεῖας ἀπόλωλε; τίς δέ Δορίσκου, τίς δέ Κερσοβλέπην, ἀναλαμβάνο
 τίς δέ ἱδὼν ὅρα, τίς δέ πνύλας; Plutarch. in Demetr. μεγάλα, μὴ κατὰ τοῦ
 πρὸς, μεγάλα, δέ σφαλορόμυθοι, πλάσσω δέ ἐπικρατῶντες, πλάσσω δέ ἀποβάλλον-
 τες, ἀπὸ προσδοκίης δέ πρῶτον, ἀνελπίτως δέ πάλιν ἀναφέροντες. Servit autem
 præcipue repetitis interrogationibus cum indignatione. ut idem De-
 mosth. locutus est ἐν τῷ περὶ σιφάνος, εἴτα λέγας ὡς ἐδὲν ὁμοίως ἐμὲ ἐκείνοις
 ἐγώ, οὐ δέ ὁμοῖοι Λιγίνης, ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἀλλὰ δέ τις τῇ νῦν ζητόρων; ἐγὼ
 γὰρ ἐδένα φημι. Hoc Cícero per autē eleganter expressit, pro Cluē-
 tio, Quod autem tempus veneni dandi illo die? in illa frequentia? per
 quem porro datum? unde sumptum? Quæ deinde interceptio populi?
 cur non de integro autem datum? Terent. in Eunuch. Ego non tan-
 gam meam? Chr. Tuam autem furcifer? Et in Adelph. Ego ne autem
 debacchatus sum in te? In repetita autem interrogatione interdum
 διφθοροῦται. Gregor. πρὶ διολογίας, κατὰ τίς δέ τῇ κινεμένων ἐσσι καὶ Δαί-
 φροσύμων. τίς δαί τὸ πάλιν κινουῖ, τίς δαί τὸ πάλιν κινουῖ. καὶ ἐκείνο τίς, καὶ πάλ-
 λιν ἐκείνο. καὶ τὸ πάλιν ἀπὸ τῶν πῶς δέ ἐκ ἐν τόπῳ πάντως ἔχει φρόνιμον. In-
 ferius in eadem, ἀλλὰ τίς δ' κινῶν αὐτὴν ἀπὸ ἀρχῆς, τίς δαί τὸ ἀπὸ κινουῖ καὶ
 πρὶάρον ἐσῶτα, λόγῳ καὶ μὴ κινεμένων. Ἄρα, autem de quo dicere cœpe-
 ramus, cum multis adiectivis coniungitur. nō enim ποτ' ἄρα tantum
 & ποτ' ἄρα. sed etiam πολλὰ ἄρα, dicunt. & ἀλλὰ ἄρα, & ἐν γὰρ ἄρα, &
 ἐπεὶ ἄρα, & ποταμὸς ἄρα. cuius exempla sunt apud Aristotelem præcipue
 & Platonem. Xenoph. ὅτι ἐκ οἷς ἐγὼ γινώσκω τὴν προσήκα μάλλον ἀλλὰ ἄρα,
 ἀσκηθῶν, ἢ τὰ πολυμικρά. Thucyd. καὶ ἔλθον ἀπὸ τῶν καὶ ἀλλὰ ἄρα. Plato,
 τῶν δέ κακῶν ἀλλὰ ἄρα δὲ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλὰ δ' ἐν τῷ δὲ. Aristotel. ὅτι ἐκ
 μὴ οὐκ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν τὰ μαθηματικὰ ἐπεὶ ἄρα, διαλέγουσι τὰ αἰσθητὰ, ἐπεὶ ἄρα.

Tum sepe
repetitum

ὁ δέ πρὸς
ἀναλαμβάνο

Autem.

Ἄρα.

Ἄλλ' ἄρα.

- ἐκ ἑσῶν μία ἀριθμῶς καὶ ἑστὶ ὅσια. Plato in tertio πολιτ. τὰ μὲν δὲ πρὶ θεῶν, τοιαῦτ' ἄτα, ὥς εἰσὶν, ἀκυστέον διδόντες ἐκ παίδων. Aristotel. in secundo ἡμῶν μετὰ τὰ φυσ. Διαπορίσσειν ἄνδρες διὰ τί καὶ δὲ ζῆτεῖν ἀλλ' ἄτα πρὸς τὰ ἀόδικα καὶ τὰ μετὰ ταῦν, διορίσσειν τίς μὲν εἶδεν. ἐπεὶ δὲ τὰ μὲν μαθηματικὰ ἡμῶν δὲ τὰ ἄλλα πολ' ἄτα. λω μὲν ὅτι διαφέρει. ὅθεν δὲ πολλὰ ἄτα ὁμοειδῆ εἶναι, ὅθεν διαφέρει. Ponitur & per se ἀντὶ τοῦ ὅτι. Plato, καὶ ἐκτείναντες ἑαυτὸν ἔλεγεν ἄτα προσκεκυφώς, ad aurem se admouens quædam ei dixit. Quare subiungitur etiam substantiuis nominibus. Idem, οὕτω νέος ὄντας ἐς δέματ' ἄτα κομισέον, καὶ ἐς ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον. Seruit & interrogationibus cum est aspiratū. Demosth. ὅθεν προσβόλων λιγυρὴς ὕψος ἔλθων, πῶς καὶ ἄτα ποτὲ διελέχθη, & cetera. Ut enim supradictum est, relatiua interdum ἀντὶ ἡμῶν παρὰ τὸν τίθηται. Plato in secundo de Repub. ἀλλ' ἔτι ὅτι αὖ καὶ ταῦτα ἐρωτῶν ἡμᾶς, αὐτὰ ἄτα ὅτι, καὶ τίς οἱ μῦθοι, τίνας ἀν' φάσμα, Idem de Legibus scribens, utroq; simul usus est, ταξάμενοι δὲ ταῦτα ἄτα ὅτι καὶ ὁποῖ' ἄτα, ἀπέφηναν ὅτι τίς ἰσοῖς.
- ἐπεὶ ἡμῶν ἐκ Venio iam eo quo paulo ante constitui, ut scribam de locutionibus compendiosis, & aliquibus verbis defectis, quo modo venustior sermo fit. Dicunt enim ἐκ νέας, ubi ἡλικίας subaudimus. καὶ ἐκ νέας, καὶ ἐκ παιων, καὶ ἐκ γων, καὶ ἐκ χυλογίας φησὶ δὲ, ut latine a puero. & ἐκ μεφρακίας. Synes. ἀρετὴ ἐκ νέας ἀσκή. ἐπεὶ ὁλοθίας εἶναι, ubi λάπτει γαστριμύς. Idem, οὕτω ἐπὶ τῷ ὁλοθίας δέχεται τὰς καταπραμάς. ἐκ νέας καὶ Polyb. de castris Romanorum, τινάσσει δὲ τὰς τῶν σκηνῶν ἐπὶ μίαν ὁλοθίαν, ὅμοια. ἥτις ὅτι πρὸς ἀλλήλους τῇ τοῦ πηγαῶντος προκειμένης παλιν. Est etiam ὁλοθία ἢ ὁλοθία πρὸς ὁλοθίαν ὁλοθία, ut in superioribus dictum est. Dicunt etiam πρὸς ὁλοθίαν, rectis lineis, ad rectam lineam, & ad rectum angulum. subintelligitur enim γαστριμύς, & interdum γωνία. Aristotel. in Probl. sectio. xvi. πρὸς ὁλοθίαν ὁλοθία ὁλοθία αὐτῶν ἀφάλλεται, διὰ τὸ πλὴν μὲν καὶ τὸ πρὸς ὁλοθίαν τὰ φρόνιμα. Idem, διὰ τί ὁ μὲν κνλινδρὸς ὁλοθίαν, ἐς ὁλοθίαν φέρεται, ὁ γαστριμύς φησὶ ὁλοθίας τῶν ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις; Cur cylindrus protrusus describit rectas lineas? Polybius, διχοτομήσαντες πλὴν προσκεκυφέντες ὁλοθίαν, ἀπὸ τῶν τῶν σημείων πρὸς ὁλοθίαν τῇ γαστριμύς, τῶν ἰσχυρῶν ἀντίστροφους πρὸς ἀλλήλους, rectis ad lineam angulis equites inter se oppositos collocant. Synes. οὕτω ἐμ βαλῶμεν διεξιόν, ὅτι ἀπὸ φησὶ αὐτῶν σιτησόμεθα. hoc est ἀπὸ φησὶ αὐτῶν τραπέζης. Idem, ἄρα τῶν ἐκ φυκοῦ τῶν ἀρχομύνης ὥσας, δέλης ὁλοθίας ὅθεν κατ' ἐφύρην κόλ' πρὸς προσέχοντες, soluētes diluculo. Subauditur enim δέλης, ut apud eundem alibi, ἀφύρην ἐκ βενιδίης πρὸς δέλης ὥσας, μόλις ὑπὲρ μισθῶν ἡμῶν τὸν φάριον πρὸς ἀλλήλους. Demosth. ἡγεῖσθαι δὲ τοῦ διαφωτίζεσθαι δέλης ὁλοθίας, ὥς περὶ σωφρονιστικὰ τῶν ὀνομα. ἐκάλει, τὸ σκότ' ὅτι εἶναι. Est autem δέλης ὅτι δὲ καὶ ὅθεν ἢ ἔλκε καὶ ἢ αὐγὴ. Julian. ἔδυσσε δέλης, ἔτ' ὅρ' οὐ βαδίζ', ὅθεν ἔωσα. Interdum δέλης ponitur pro tempore pomeridiano, quando iam vergit sol ad occasum. Aristotel. in Probl. sectio. xxvi. διὰ τί ὁ ἥλιος

Gg

- Synes. ἑταῖροι ἐκ παλαιῶν γεγονότες. Paus. in Corinth. ἀργαῖοι δὲ ἅπτε ἰσχυροῦν καὶ τὸ αὐτόνομον ἐγαπῶντες ἐκ παλαιότητας, τὰ φησὶ θύσας τῇ βασιλείᾳ
 Διὰ πλείονων ἐς ἐλάχισον προσήγαγον. Simile est διὰ πλείονων ποιήσασθαι μνήμην, ὅτι διὰ
 καὶ ὁμοίαν βραχιόνων Polybio, ut latine, multis & paucis. Demosth. βύλομαι δὲ διὰ
 διὰ πολλῶν καὶ βραχείων μνησθαι τῇ πεπραγμένων αὐτοῦ. Sic διὰ πολλῶν, & διὰ μακρῶν δι-
 μακρῶν. citur. Arrian. καὶ τὰς μακίδοντας ἰδέως τὸν κισιὸν ἰδόντας, διὰ διὰ μακρῶν ἐφθίν-
 τα, ut longo interuallo visam. Lucian. Δόξαν μοι διὰ πολλῶν προσεπαῖν, Cū
 mihī visum est longo interuallo salutare. Thucyd. ὁ κῆ δὲ τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ
 μαρὰ ταχίστως, καὶ ταύτας διὰ πολλῶν, longa inter se intercapedine distātes.
 Galen. Ἄνθρ δὲ τὴν ἐπίδοσιν διὰ πλείονος. id est rarius solvere quod obli-
 gatum est. Dicitur & διὰ χρόνου. Lys. ὑπὲρ βραχυτέρας φόνου, ἢ δὲ τὸ μὲν
 πρῶτον ἀπιέναι ἐκ ἡδεῖας, ὥς ἂν ἀσπλύνῃ με ἑωρακῆς, ἡκοντα δὲ διὰ χρόνου. ἐπαθὴ
 δὲ ἐγὼ ὠργισθῆναι, ὅτι ἐκέλευον αὐτὴν ἀπιέναι, ἵνα σύ γε ἐφῇ παρῶν ὥντα ἴδω
 δίσκω, ut qui longo interuallo domum rediissem. Herodo. χρόνος addi-
 dit, εἰδὼς διὰ πολλῶν χρόνου ἐπιφαίνεσθαι. Aristoph. εἴκοις διὰ πολλῶν χρόνου ὁ
 ἑωρακέναι, id est longo interuallo te vidisse. Sequitur enim, ποῖς χρόνος τα-
 λάνταθ' ὅς παρ' ἐμοὶ χρεὶς ἦν. Thucyd. νῆες διὰ χρόνου κατελευθερωσάμεναι, καὶ εἶναι ἐν
 γασσῇ. Διὰ βίης significat per totam vitam. Plut. Δικτάτωρ μὲν αὐτὸν ἀπὲρ
 δεξῶν διὰ βίης. Aristotel. in tertio Politic. de regibus Lacedæmoniorum,
 ἐν ᾧ οὐκ ἔστι βασιλείας, στρατηγία διὰ βίης. ἐκ παντὸς cū dicunt, subaudi-
 dum τρόπον. Alicarnas. de Isocrate, ὁ γὰρ αὐτὸς ἐστὶ ἐκ παντὸς διώκει τὴν ἀν-
 πᾶν. Idem, καὶ τοῖς αὐτοῖς τύποις τῇ χρημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν, καὶ
 τὸ διώκειν ἐκ παντὸς τὴν ἀντιμίαν, omni ope, omni pacto. Isocr. τρόπον addi-
 dit, εἰδὼς τὰς ἐτέρας τοῖς τοῖς καιροῖς ἐκ παντὸς τρόπον τὰ σφέτερά αὐτῶν διο-
 νεύειν, omni ratione res suas afflictas erigētes. Xenoph. in tertio ἀνα-
 βασ. ὁ πόσοι μὲν μάχονται, ἔτι ἐκ παντὸς τρόπον ἐν τοῖς πλεμίοις, ἔτι κακῶς τε καὶ
 μέγιστον παντὸς αἰσχυρῶς ὥς ἐπιπολὺν ἀποδνησκουσι. μέγιστον παντὸς eadem ratione dictū est,
 τίνος καὶ πᾶς. pro eo quod est sine præfinitione temporis. ut διὰ παντὸς. μέγιστον τίνος.
 quousq, ut latine. Gregorius, μέγιστον τίνος ἐπὶ ἀμφοτέραις χωλῶναι ταῖς
 ἰγνύαις. Quod etiam μέγιστον πᾶς dicitur. Idem μέγιστον πᾶς τὰ ἐνύπνια. Idem
 μέγιστον πρὸς. autem significat quod ἄχρι. μέγιστον πρὸς significat usq, ad. Aristoteles
 in sexto τῇ μετὰ τὰ φυσ. τὰ δὲ ἄλλα, τῶν ἐχόμενα φασὶ γράμματα καὶ
 μέγιστον πρὸς. ἐπιπίπτα, μέγιστον πρὸς τὴν τὴν ἔρως ὅσῃ καὶ τὰ αἰσθητὰ. μέγιστον πρὸς, διῶ.
 Idem in sexto de historia animalium, καὶ τὸ μέγιστον πρὸς διαπλά-
 μέγιστον ὥς. Idem μέγιστον ὥς ταῦτα, pro hæctenus dixit. quod & μέγιστον τὸ δὲ dici-
 ται. Plato in Sympol. ὅς ἂν μέγιστον ὥς ταῦτα, πρὸς τὰ ἐρωτῶντα παιδαγωγῶ-
 δῃ. μέγιστον ὅς ἂν, quoad. Athenæus, μέγιστον ὅς ἂν ὑπολαβὼν τὸ ἔλεος καὶ
 πένθος. Aristoteles μέγιστον ὅς ἂν dixit. Alibi, μέγιστον ὅς ἂν εἰς ἓ.
 Quousque fit vnus. μέγιστον πρὸς. Synesius, ἀπενδύς μέγιστον πρὸς δια-
 γνόμενός, Nuper in luctu primum esse cœpit. μέγιστον ὥς idem

quod δια βίη, Quoad quis viuet. Phalar. Δημοτέλει, ὅντω Δημοτέλει
 ἀνθρώπων ἢ ἢ γῆρας, συμφορώτερον ὅρῳ δὲ μὴ γῆρας. τὸ πρῶτον δὲ, τὸ μένει
 μέχρι ζωῆς ἰδιώτῳ. μέχρις ἄρ' etiam dicitur, & ἄχρ' ἄρ', dum & ᾧδι. Et μέχρις ἄρ'
 ἄχρ' πῶς, ὡς μέχρι πῶς. ἀντὶ τοῦ ἕως πότε, & ante infinitivum verbi. Lucian. ἄχρ' ἄχρ' ἄρ'.
 πῶς ἢ ἐρυθρῶν, ita ut erubescerem. ἄχρ' ἔ, & μέχρι ἔ Plut. sepe, & cū indicatīo. Lucian. ἄχρ' ἄρ' ἄρ'.
 per dum, ᾧδι. Plut. in Pomp. ἄχρ' ἔ κατέλθον ἐπὶ τῷ θάλατταν. Alibi, ἄχρ' ἄρ' ἄρ'.
 ἔκον, quoad venerunt. Sic ἔως. Ἀλλὰ ἡμῖν γε τοῖς ἀνθρώποις ἔπω καθαρὸς, ἔως ἔως
 ἀναπλόηται ἔ, ᾧδι. Alibi, ἔως πρὶν. Sic Aristotel. ἔως ἔξ. Et cū sub
 iunctīo, καταγλῶνται δὲ ὅμως πρὸς τὸ παρῶν, ἔως ἢ χηρότης τοῦ θεοῦ κρύψῃ, in
 terim dum occultatur. Et indicatīo, ἔως ἐμπνῆτε καὶ δαύα, Quoad
 spirat & potest. Et ἔως ἄρ'. Synes. Δύο ἔξῃς ἐπιμάνωντες ἡμέρας, ἔως ἀφύγῃς ἔως ἄν.
 τὸ πέλαγος, dum pelagus deserviret. de preterito loquens. Greg. ὅν γὰρ
 πρὶ οὐνομάτωρ θυρομαχιστομῶν, ἔως ἄρ' πρὸς τὴν αὐτὴν ἐννοίαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσι
 Demosth. de preterito per optatīvum locutus est, ut ratio poscit, ἔως
 ὅτε κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν. Plato lib. x. τῶν πλιτ. ἢ ἐμὴ ἐπαθὼν παρὰ
 σφίσιρ οἶκοι εἶναι, αὐτοὶ ἄρ' ἐπαυδαγώγῳ ὅπῃ ἦσαν, ἔως ἰκανῶς παιδείας μεταλλάξοιεν.
 Sic autē dicitur ἔως ἄρ' γίγνται, ὡς πρὶν ἄν γίγνῃ, & πρὶν γίγνῃ. Plato in Phæd. πρὶ
 do. ἔνορκον ἄν τρικισαίμῳ ὥσπερ Ἀργεῖοι μὴ πρὸς τὸν κομήσαν, πρὶν ἄν νικήσω ἀναμα
 χόμῳ τὸν Σιμμίαν καὶ κέρως λόγον, anteq̃ vincere, vel vicissem. Synes. καὶ
 φθάσει διαφθαρέντα πρὶν ἂν τὴ φύσιν ἐπαιέλῃ. Sic Greg. πρὶν ἐπιστῇ. Et cū optatī
 uo de preterito. Paus. τῶν δ' ἐδότα ὡς ἂν ζῆς ἡρπακῶς Ἀιγινῶν θυγατέρα ἄσω
 πῶς, μὴ πρὸς τὸν φάναι ζητῶντι μὴνυσαν, πρὶν ἢ οἱ καὶ ἐν Ἀκροκορίνῳ γῆοιτο ἔδωκε δόν
 τος δὲ ἄσωπῶς, μὴνυσαν. Dicitur etiam πρὶν & πρὶν ἢ. Antiph. ὅν πρὸς τὸν ἀπῆλθον πρὶν ἢ
 πρὶν ἢ ὡς λιμῶς ἔπον ἀπέκταναν. Et cum optatīo de preterito. Idem,
 ἀπαγορευόντων τῶν εἰλῶν τῶν ἐμῶν μὴ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα πρὶν ἄν ἐγὼ ἔλθοιμι
 Iungitur etiam eodem sensu cum indicatīo. Demosthenes πρὸς Λε
 πτῖν. πρὶν πῶς λεπτῖν μὴ πρὸς τὸν ἔσθῃναι τὸν αὐτὸν νόμον. πρὶν τὸν παλαιὸν
 τοῦτον ἔλυσεν γρατὰ μὴ, anteq̃ abrogaret. Sic latine anteq̃ & priusq̃ Priusq̃
 construuntur. Livius, Nec oderunt bellum priusq̃ intulerunt. Cicero Ante q̃
 pro Sextio cum subiunctīo, Non aggrediar ad illa, priusq̃ docuero
 quibus iniitiis, & cætera. Quo modo sæpius vititur. Idem pro Raby
 rio, cum indicatīo, Sed tu causam suscepisti antiquiorē memoria tua:
 quæ causa ante mortua est, q̃ tu natus es. Et pro Murena, Ante q̃ pro
 Murena dicere instituo, pro me ipso pauca dicam. Est enim defe
 ctuosa locutio τῷ ἀξίαν ἀνταποδοῦναι ἢ ἀνδραβῆν. Lucian. ἀλλ' ὅρα δὲ μί
 νως αἰ δικάως κολαδῆσομαι. καὶ καὶ πάντῃ. ἔπε ἀποτίνεν τῷ ἀξίαν δίκαιον. hoc
 est τιμῶν τῷ ἀξίαν καὶ τιμωρίαν. Aristoteles in nono Ethicorum pro mer
 cede, & ἀντὶ τῆς ἀμοιβῆς. utroq̃ etiam pro eodē vititur, τῷ ἀμοιβῶν τε κινέτορ
 καὶ τῷ προαίρεσι, ἀντὶ γὰρ τῶ εἰς καὶ εἰς ἀρετῆς. ἔτω δ' εἰσὶ καὶ τοῖς εἰσοσό
 Gg ii

- φοις κοινωνήσασιν. ἔ γὰρ πρὸς χρημάτων ἡ ἀξία μετρεῖται, nec enim digna met
ces philosophiæ pecuniâ rependitur. τιμὴ τ' ἰσοζύρου ἐκ ἂν γένοιτο. ὅσον
γὰρ ἔστω ὠφελήδην, ἢ ἀπὸ ὅτου πλὴν ἡδονῶν εἴλετ' ἂν, ποσὸν ἀνελαιβὼν ἔξω πλὴν
παρὰ τούτου ἔξω. Ex quo factum ut ἀξίαν τῇ ὥϊωρ cum dicunt, πλὴν ὧ
μὴν intelligamus. ut Aesch. ἢ τιμάρχου, καὶ γὰρ ὅδε φησὶ ἀξίας ἑκαστοῦ τῇ
κτιμμάτων ἀπειδίδου. Sic διὰ τρίτης, tertio die apud Galen. sæpe. Et, πλὴν
πρῶτον, prima potione, & à principio. Idem in pri. ad Glaucon. λεξαμένη
νὸς δὲ πέπεται, λεπτὸν καὶ ὑδαρὴ καὶ δλίγον πλὴν πρῶτον δίδοναι. Idem, ἐκείνου
ἐκ λυκὸν δίδοναι πλὴν πρῶτον, μιγνύτα φαίνου. Aristotel. in septimo Po
litic. περὶ οὗ πλὴν πρῶτον συμφέρα ποιῶνται πλὴν ἐπιμέλειαν τριάντων. id est κατ'
τὴν ταχίστην ἀρχὴν, & à prima ætate puerorum. Et τὴν ταχίστην, primo quoque tem
pore, ἢ primum. Demosth. περὶ σεφάνου, καὶ τὸς ὄρκους λαβόντες πρὸς αὐτῶν, καὶ
τὴν ἄλλω. δοῦναι πλὴν ταχίστην ἐπὶ ταῖς ὁμολογημέναις συνθήκαις. τὴν ἄλλω autem si
gnificat μάλιστα, ματαίως, καὶ ἄλλως. Idem, εἴτα τὴν ἄλλω ἐνταῦθα φησὶ λέγει. Pla
to in Politic. ἀλλὰ μὴν τούτο γὰρ ἐκ ἀντιόρου. καὶ οὐκοῦν δὴ κατὰ γὰρ πλὴν ἐμὴν, cer
te quidem mea opinione non remittendum. Et in Philebo, τὰς δὲ ψαλ
δῆς ἡδονὰς ἔτι κατὰ ἄλλον τρόπον ἐν ἡμῖν πολλὰς καὶ πλεονέκειας ἐνέσονται καὶ ἐγγί
γνωμέναις λεκτέροις. πρὸς γὰρ δὲ καὶ γὰρ γὰρ ἐσι. καὶ ἄλλ' ὅτι πρῶταρχεῖ ἐκ κατὰ γὰρ
πλὴν ἐμὴν, mea quidem sententia. ut alibi, κατὰ ἐμὴν δόξαν. ἀλλὰ μὴν διὰ γὰρ
ἐν τῇ ἐαυτοῦ, γὰρ καὶ δυνάμεις καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ἐαυτοῦ, δὴ καὶ ὅσον ἀγαθὰ ὄντα. ἐν τῇ ἐαυτοῦ, in
patria sua. Simile apud Aeschinē ἢ τιμάρχου, εἰς πλὴν νῦν ἐ δὲ ἐλπίον, in
hodiernum diem. Simile est τὸ ἐμὸν apud Platonem in Timæo, καὶ
τὸ μὴ ἐμὸν ἐστὶν θανάτου, ἀλλὰ πλὴν αὐτῶν δόξαν ἔλπιον, καὶ περὶ τῇ πάλαι
γεγονότων, καὶ τῇ νῦν ὄντων ποιητῶν. Et quidem quod ad me pertinet ni
hil mirum est hoc me efficere non posse. id est τὸ ἐμὸν μέγιστον. Synes. καὶ
γὰρ τὸ γ' ἐμὸν εἶωδ' ἂν χαίρειν αὐτόν. Cum dicunt etiā παραστὰς pro agro
spartano, subintelligimus χώραν. Plutarch. in Apophth. ἀρκευθίδας πύρ
ρην πλὴν στρατείαν ἐπὶ φησὶ παραστὰς ἔχοντες, ἐπὶ μέγιστον πρὸς αὐτὸν παραστὰς.
Athen. ἢ δὲ πανορμίτης τ' σικελίας πᾶσα κῆπ' προσαγορεύεται. id est ager
panormitanus. Sic πικλῆς, picenus, Plut. Et μεγαρικῆς, ager megaren
sis. Idem, καταλυπὼν δυνάμει ἐν τῇ μεγαρικῇ. Xenoph. ὁ μὲν δὴ τὸ λοιπὸν τῆς
Ἑλλήσων στρατείας ἀμύλων, ἢ γὰρ καὶ ἑκατομ. πλὴν βιθωνίδας. ἢ δὲ δρηνί φησὶ μεγαρίδου,
τὸ βοιωτῶν ὅσον ὁμοῦ. Greg. ἐς βασιλ. καὶ δι' ἐμπορίαν πρὸς αὐτὸν, ἐκ τῆς περιχώρα
ς μόνον, ἀλλ' ἢ καὶ καὶ ὑπὲρ τῆς. Xenoph. ἐν τῇ π. πολεμίας καὶ ἐν τῇ εἰ
ρή. In hostico & in pacato latine dicitur. Sic ἐώα pro orientis regio
ne. Idem ἐς Ἀθανασ. κατὰ ἔχοντα ἢ Ἀργυρίον. λήζει δὲ Συρίαν τῇ κατὰ τὴν ἀστυνείαν,
ἐπιλαμβάνει δὲ καὶ τὴν Συρίας ὅσον ἐδυνάτω. Utitur & Aristotel. ἐν τῇ κόσμῳ.
τὰ μὲν. τὰ μὲν, res meæ, mea ratio. Synes. ἄνθρωποι πίνω ὡς ἔχοντα τὰ μὲν. τὸ ἡμέτερον,
τὸ ἡμέτερον. dicunt nos. Galen. lib. ix. Therapeu. τὰς ἢ οὗ πλεονέκειας τ' ἰατρῶν, ἐστὶν θανάτου
ἀμειλίαν τὰς ἡδονὰς, δόξαν οὖν μάλιστα ἢ ἀληθείαν ἀποδέσσει. τὸ δὲ ἡμέτερον ἔχον

Gg íí

externa philosophia referri potest ad verę philosophiæ studiū aut sua-
uius, aut magis admirandum ab hominibus salutaris doctrinæ studio-
sis. cum alioqui multa ab eodem auctore seligi possunt ad piarū vir-
tutum cultum, amoremq; alēdum: nec vero ad veritatis inuestigatio-
nem confectandam, ab ullo antiquorū cieri, & informari perinde ani-
mus potest, ut mea est opinio. unde tamen priscarum literarum erudi-
tio auocare & auertere vulgo existimatur, culpa utiq; nostra, qui sco-
pum huius instituti non eundem cū diuino illo philosopho intuemur,
atq; etiā cum iis nostrarum partium philosophis, qui encyclopædiā
olim seruire orthodoxiæ docuerunt. Est etiā attica βραχυλογία, cum
dicunt μεγάλης προσπίνου καὶ κωδωνίζου. & γλυκὺν pro vino dulci dicunt. μεγάλης καὶ
Aristotel. Διὰ τί ὁ γλυκύς ἢ ὁ ἀκράτος ἢ ὁ κυκλῶν μεταξὺ πινόμενων ἐν τοῖς πό- θωνίζου καὶ
τει, νίφευ ποιεῖσι, καὶ διὰ τί ἡ πόρ μεθύσκον; οἱ ταῖς μεγάλης κωδωνίζουμοι. Est προσπίνου.
aut κωδωνισμός, liberalior potio & plenior. Idē sect. sexta Probl. ὁ λιγισ- κωδωνίζου καὶ
τία δὲ ἢ κωδωνισμός δέρεται. τὸ γὰρ, ὅπως, τὸ δὲ μάλλον. ὁ γὰρ ποτὸς θέρεται, διὰ τὴν ἐκ- κωδωνισμὸς δὲ
ρότητα. Athen. lib. xi. τὸ μὲν γὰρ κωδωνίζου διὰ ζῶντων ἐκφύων, ἀρκεῖ μοι ποιεῖν ζῶν-
τα, ἢ σώματος κάθαρσιν ἢ φρενὶ ψυχῆς ἄνεσιν. Idem, πρὶ δὲ τὸ κωδωνίζου, καὶ ὅτι χρῆ-
σιμός ἐστι διὰ χρόνα ὁ κωδωνισμός, μνησθέντες ὁ Ἀθηνῶν φησι. Quare κωδωνίζου
interdum ἀντὶ τὸ μεθύσκου ponitur. Αἰκροδώρας autem dicuntur, qui ἀκροδώρας
leuiter appoti sunt, qualiq; pectore tenuis vino imbuti. Aristot. in Pro-
bl. sect. tertia, Διὰ τί ἐκ δι' σφόδρα μεθύοντες πρὸνθουσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροδώρας μέλι-
σα. Idem, οἱ δὲ ἀκροδώρας κείνους μὲν διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθύειν, καὶ οὐκ ἀ-
δία τὸ μὴ νίφειν. Plut. in tertio Sympot. τῶν δὲ ἀκροδώρας ἢ διάφοια μόνον πε-
τάραται. τὸ δὲ σῶμα ταῖς διανοήσεσιν ἐνυπνιεῖται, μάλιστα βεβαπτισμένον. Xe-
noph. ἐπὶ γαμῶν ἐτάκτω ἀντὶ τὸ ἐξάτακτα, πῶς μὲν σωτῆρας πᾶσι πρὸς τὰς
φλάντας ἐκ ἡμέρας. λέγει ἐνταύθα dictio ὁδῶν. Isocr. in Paragr. πρῶτον γὰρ πῶς
δύναται ἐκ ἀμελείας καὶ ἀλλ' ἐπὶ ῥητοῖς ἐπετρέψαμεν, ὥστε ὁδῶν ἀποπορῆσαι ἐπὶ ῥητοῖς.
σερῆ τ' Νικόμαχος εἰλερ διατηρῶν, ἀλλὰ πολὺ μάλλον ἐπὶ τῇ πραγματικῇ ὁμο-
λογικῇ, καὶ τῇ διατηρῶν διαφέρει. (Hic deest substantiū ἐκλήμασι, vel aliud)
Iam primum vos animaduertere hoc oportet, qd arbitriū pepigimus
super re non ambigua, sed plana certa. Aristotel. in. viii. Ethic. ἔοικε δὲ
καδᾶν τὸ δίκαιόν ἐστι δικαίον, τὸ μὲν ἄγρονον, τὸ δὲ κατὰ νόμον, καὶ φησὶ ἡ δὲ χρῆ-
σιμος εὐλίας ἢ μὲν ἰδική, ἢ δὲ νομική εἶναι. Et paulopost, ἔστι δὲ ἡ νομική μὲν,
ἐπὶ ῥητοῖς, ἢ μὲν πᾶσι παν ἀγοραία, ἐκ χρεῶς ἐς χάρα. ἢ δὲ, ἐλθιδρωτέρη, ἐς
χρόνον. καθ' ὁμολογίαν δὲ τί ἐντὶ τίνεσσι, Legalis amicitia est certis legibus
contracta, partimq; plane circūforanea, de manu in manū, partim libe-
ralior, in diem prestita fide, cū eo, ut pacto constitutatur quid pro quo
prestādū sit. Quare ἐπὶ ῥητοῖς nō tātū certis cōditionib⁹ legibusq; signi-
ficat: sed etiā nō gratuito. Idē, ἢ δὲ ἰδική ἐκ ἐπὶ ῥητοῖς, ἀλλ' ὥς εἰλω δωρεῖται.
ἢ ὁ δὲ δῖον ἄλλο, ubi subaudiendum δὲ πᾶσι, ἢ ὁδῶν. at moralis legibus

G g iiii

καὶ χαλιπρὸν (δια δὲ τὰ θαλάττης) συμβαίνει, λιμὴν δὲ ἡμᾶς ὑποδείξει, **vt sunt res maritimæ discriminis plenæ.** Gregor. καὶ ἄλλω δὲ ἄλλης ἀμείβουρ χώρων (δια τὰ τῶν φυγάδων) τέλει ἐπὶ κακῷ ἢ κοινῷ τῇ Ἀλεξανδρείῃ καὶ Ἀλαμβάει. Lucian. ἀλλ' οἱ πάντες ἀνθρώποι ἀπερόκαλοι ἔσιν, ἀνέχουσι καπλῶν ἴσως. **Sed vt sunt homines inepti & insolētes.** δῖος ἀντὶ τοῦ ἐπιμῶ, & pronus. Aristotel. in quarto Ethic. πρὸς μεγαλοφύχῃ loquens, καὶ πρὸς μικρὸν ἥκιστα δλοφυρλῆκος ἢ δεικνῶς, καὶ δὲ κεκπῶς μάλλον τὰ καλὰ καὶ ἀκαρῶς, τῶν καρπίμων καὶ ὠφελίμων. Synes. ἐνοπίῳ, καὶ δὲ στρατιώτῃ γυνάδει δὲ εἴφῳ ἀσασάμνῳ, ἠπάλλοι τ' ἀνθρώπων πλὴν κεφαλῶν ἀρκότων, ἀ μὴ ἀνέλιθοιτο τοῦ σκάφους. ὁ δὲ ἀντὶ τόδε, μακαβαῖος δῖος ἦρ ἐγκαρτεῖσθαι τῷ δόγματι, **sustinuit pertinaciter hæere in proposito cum mortis contemptu.** vel, Δωατὶς ἦρ. Demosth. καὶ μεδίς, τὸ μὲν πρῶτον οἷός τε ἦρ παῖσαι πλὴν δῖαιτων ἀπεδιδιμημύλῳ πρῆσαι. Plato in sexto τῶν πολιτ. εἰ δὲ ἄρ καὶ ὁ τῶν ἡμετέρων ἐταίρος θεόγῃ χαλῖνός δὲ καὶ ταῦτα. Verba sunt Theramenis, qui κόδορος dictus est. Synes. εἰ δὲ καὶ νέος καὶ εἶναι ὁ βέκτες ἀνὴρ, δῖος τὸς ἐχθρῶς κακῶσαι, καὶ ὄνῃσαι τοὺς φίλους, **paratus, promptus, strenuus.** Xenoph. in secundo ἀρμυνημ. ὅν γ' ἦρ δῖος ἐπὶ παντὶς κερδαίνειν, ἀλλὰ ἐπιλόχους. Demosthen. πρὸς Λεωχάρ. τὸ μὲν πρῶτον ἡγουμένη τε τῷ γεννημύλῳ, καὶ δῖος ἦρ ἐπεξείναι τῷ Λεωκάρῃ. παρόντων δὲ τῶν δικαίων, & cætera, cupiebat, ἐπαρδῶς. Idem πρὸς κάλλιπ. δῖος οὖν εἰμὶ καὶ οἷός τε ἐγὼ τὰ φίλῳ ἀντὶς ἀξιοῦν λαμβάνειν. Dicitur & δῖος τε εἰμὶ. Isocrat. τὸν γὰρ πρῶτον ἀνδράδα ἀντὶς πρῶτον δὲ μάλλον τῶν ἄλλων πολιτῶν δῖός τ' εἰσι. Et Demosth. τὸ μὲν πρῶτον οἷός τε ἦρ παῖσαι, & reliqua vt supra. Interdum οἷός ἀντὶ τοῦ ὁμοίος dicitur. Xenoph. οὐχ ὅρας ὅτι ἡδίων ὅτι χαριζόμενον οἶσσι ἀνθρώπων, ἢ ἀπεχθόμενον ὠφελῶς. Idem, ἡμεῖς δὲ ἐγνωμὴν τοῖς οἷος τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπῶς πολιτεῖαν εἶναι δημοκρατίαν. Verba sunt vnus ex triginta tyrannis. Significat etiam δῖον, δωατὸν, id est possibile. Gorg. pro Palamede, ἀλλὰ σοι δὲ ἦρ δῖος μόνον μάστιγας, ἀλλὰ καὶ τῶν δωατῶν εὐρεῖν. ἐμοὶ δὲ δῖος περὶ εὐρεῖν τῶν ἀνδράων. Plato in Gorg. τὸς δὲ ψυχῆς τῶν ὧν ὁ ἀνδρῶν, πυχῆς ὅν δὲ ἀναπείθουσι, καὶ μεταπίπθην ἄνω καὶ κάτω. οἷον etiam ἀντὶ τοῦ καλῶν τίθεται. vt apud Demosthen. καὶ μεδίς, ἀνάγνωθι δὲ αὐτόν μοι λαβὼν τὸν φῶν ὕβριος νόμον. εἰ δὲν γὰρ δῖον ἀκέρῃ αὐτῷ ἢ νόμῳ, nihil enim vetat. Gregor. οὐδὲν δὲ οὐδὲν δῖον καὶ ἡδυσμάς δὲ προσδεῖναι τῷ λόγῳ μικρὸν ἀφῆγμα, nihil vetat, quo minus addamus. Aristoph. ἀλλ' εἰ δὲν δῖον ἐς ἀκέρῃ τῶν ἐπῶν. Potest etiam significare melius, βέλτερον. vt nihil melius q̄ verba legis audire. Plato in Gorg. circa principium, οὐδὲν δῖον δ', αὐτὸ ἐρωτᾷν ὁ δῶκεται. καὶ γ' αὐτὸ ἐν τῷ ἦν τὸ ἐπιτάξας. Sunt & alii permulti modi sermonis defectuosi. Eys. καὶ τόγῃ ἐπ' ἐκάνθῃ εἶναι, ἐσώθης, Et quantum in eo fuit, seruatus es. id τόγῃ ἐπ' est καὶ τόγῃ κατ' αὐτὸ, ὁ τόγῃ ἐς αὐτὸ ἦκον μέρος. vt Synes. τόγῃ ἐπ' ἡμῖν, Quantum exάκθῃ tum-quidem in nobis fuit. Aristotel. in primo de gener. animal. ἀνὸ καὶ

λαβῆν. **Interdum** ἐφ' ὧ καὶ ἐπὶ τοῦ. **vt alibi dictum est.** **Interdum** τὸ ἐλπίς τὸ λαβῆν
 πῖκαρ. **vt Greg.** Διδώσονται δὲ οἱ ἐπιδομοὶ ὅσοι ἐνδέχεται, τὸ μὴ δοκῆν εἶναι
 πῖκαρ ὡς, μὴ δὲ ἐπιδομοὶ τὸ δοκῆν. **Idem,** ὀλίγα τῶν ἐγκυκλίων ἐλπο
 σοφίᾳς, τὸ μὴ δοκῆν παντάπασιν τῶν τοιούτων ἀπέχεσθαι. **hoc est** εἶναι τὸ μὴ
 δοκῆν. **Xenoph. in primo παιδείας,** οἱ γὰρ τῶν βασιλέων δινοχόοι, ἐπὶ δ' αὖ ἐν
 δίδρασι πλὴν ἐλάττω, ἀρυσάντες ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ κυσίου, εἰς πλὴν ἀριστέων χεῖρα ἐγγράμ
 μοι καὶ ἀρροφῶσι. τὸ δ' ἐφ' ὧ φάρμακα ἐγγράμμοι, μὴ λυσίτελας αὐτοῖς. **Interdum sine**
particula antecedente ponuntur. **Xenoph. in Oeconom.** οὐκοῦν ἢ γυνή
 σοι σωθήναι καὶ σωθῆναι; καὶ μάστιγας ἐφ' ὧ ἐχόμενα, καὶ ἐπαρομύνη πρὸς
 τῶν διδρασι γινέσθαι οἷον δ' εἶ. **& quidem vota pro se faciens, vt proba euade**
ret. id est ὥς εἶναι οἷον δ' εἶ. **vt alibi dixit Aristotel.** ἢ μὴ οὐ μυσμῆκων
 ἐργασία πᾶσιν ὅσιν ὑπὸ πᾶσι ἰδῆν, omnibus conspicua est. **Plato,** σχεδὸν γὰρ
 δέκα ἐπεί πρὸ τοῦ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφίκετο Δαίης πρὸς ἑκὼν ἄνωρ σόλορ, πέμ
 ψαντ. **Δαρξεία διαζήσθαι ἐπὶ τῇ Ἀθηνῶν καὶ ἐρετρίᾳς θύσανδρα τοῦ διστάμνον**
ἀγαγῆν, δάνατορ αὐτῷ προσώπῳ μὴ πρᾶξαι ταῦτα, mittente ad hoc eum Da
rio, verbisq; conceptis mandata dante, vt Eretrieneses cum Athenien
sibus in seruitutem redactos ad se duceret, mortis illi necessitate in
ducta nī mandata perficeret. **Plenus autem sermo erat,** ἐφ' ὧ θύσανδρα
 διστάμνον ἄρα, ἢ ἐφ' ὧ ἀγαγῆν. **Aeschin.** καὶ κτερισθ. ὁ δὲ ἀναπληρῶς ἐν τῇ ἐκ
 κλησίᾳ διώμνυτο πλὴν Ἀθηνῶν, ἢ ὡς εἰκοι παρ' ἑαυτοῦ ἐργάζεσθαι, καὶ ἐντετιορ
 κῆρ Δημοσθένε, ἢ μὴ ἂν εἰς ἐρετρίαν γὰρ πρὸς Φίλιππον ἐργάζεσθαι ἀπάξῃ εἰς
 τὸ δεσμοτιζομένῳ ὑπὸ λαβόμενος τῶν τριχῶν. **Iste autem in concionem profi**
liens Mineruam deierauit (quam credo ipsam Phidias ideo fecit, vt
in ipsa Demosthenes quæstuosas calumnias cum periuriis factitaret)
si quis extitisset, qui pacem cum Philippo faciendam censeret, haud
dubie illum se capillo comprehensum in carcerem coniecturum. vel
vt Latini loquebantur, obtorto collo tracturum in carcerem. ἐν δὲ πᾶσι
 βῆν ἀντὶ τῆς ὥς ἐν ἐργολαβίᾳ ἐν αὐτῇ. ἢ μὴν **autem** τὸ ὄντως **significat: sed ap**
ponitur fere iuriurando. **Demosthen.** καὶ καὶ παῖδων ὡμνυς ἢ μὴν ἀπό
 λωλέναι Φίλιππον ἂν βύλαθε, affirmabas iureiurando. **Plato in Apolog.**
 καὶ νῆ τ' αὐτῶν ὡς ἀνδρες Ἀθηνῶν, δ' εἶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς τὰ λυγρὰ λέγειν, ἢ μὴν ἐγὼ ἐπα
 ρόν τ' ἐρετρίαν. **Conuenit & post interiectionem, & exclamationem. Idē**
in Euthyde. ὡς αὐτῶν ἐφ' ὧ ἐγὼ, ἢ μὴν καὶ τὸ πρὸς τὸν γὰρ ὑμῶν ἐφάνη καλὸν τὸ ἐρε
 τρία. **Conuenit & sponsonibus & expromissionibus.** **Demosth.** καὶ
 τιμοκρατ. ἐξῆναι αὐτῷ ἐγγυτὰς καταστῆσαι τὸ δολήματος, ἢ μὴν ἐκτίσας. **Cum**
futuro autem coniunxit, quia in futurum expromissio confertur.
Idem alibi, εἶναι καταστῆσαι τὸς ἐγγυτὰς ἢ μὴν ἐκτίσας, ἀφ' ἑαυτοῦ, **Licere & li**
berum abire, si spōsōres dedisset, qui soluturum repromitteret. **Itaq;**
quod Cicero in Bruto dixit, Non me hercule repromittere istuc qui
dem ausus sum, amplius eo nomine neminem cuius petitiō sit, petitiu

- tum. καὶ μὰ δὴ· ἐκ ἑωγὲ τὸν ἐγγυῶν πτόλμικα, ἢ μὲν εἰδέναι ἐκ ἐτι ἐγκλίσειν
 ἐνεπιόρκειν, τὸτ' ἐνεκεν αὐτῶ, ἔγωγε δὲ ἐγκλημὰ ὄσι. *Ενεπιόρκειν autem, & ἐνεργολαβεῖν ver-*
 ἐνεργολαβεῖν *ba sunt implicitam habentia loci certi rei; significationem cum ipsa*
 & similia. *actione vel passione. vt συναπιδύω, συναπιδυμῶ, ἐνδράζομαι, δυνδοκίμω, & simi-*
 ἀνδωχῶν. *lia. Et quidem huiusmodi interdum significatio non primore attētio-*
ne se promit legentibus. Synes. τὸ δὲ ἐνδωχῶναι τῆς δι' ἃς ἰδίκησιν, ἀπ-
 χρίμασιν, ἔπε σῶμασι, βαρυθυμότερον ἢ ἰδίκημυόν καθίςκει, *Conuiuīis autem*
indulgere, iisq; pecuniis ea comparare, quæ quis per iniuriam abstu-
lit: atq; in eo corpore, quod iniuriam intulit, grauiorem iniuriam effi-
cit. Significare volens hominem post rapinam conuiuīis indulgentē,
fructumq; illatę iniurię percipientem, nec ante mortem poenas de-
diffe. quod perq; graue est æstīmatu homini iniuriam perpeffo. Inter-
dum hæc verba pro simplicibus ponuntur, licet vberiore signifi-
cationem habeant. Thucyd. in secundo, ἐν οἷς ἐνδιδάμονται πὶ ὁ βίος, κῆ ἐν
πλοπῆσαι ξυμετρῆσθαι. Xenoph. de Lycurgo, τῶ πάθει τῆς νόμοις μάλισ-
τως ἐνεργάσθαι τῇ πόλει. Synes. ἐμὲ δὲ ἡ μεταξὺ λέγει ἐπιχρησῶντος, ἀναδείκνυται
χρηματίζον ἐκ μέσων τῶ πλοπῆσαι, ἐνδίδεται δὲ εἰς κοινὸν αὐτῶ πᾶσιν ἀναγνωθῆναι.
 ἐνδιδόκιμψ *Demosth. πρὶ σεφάνῃ aliter, καίτοι ὅτ' τὰ τῶ ἐλλώων ἐνδιδόκιμψ ἀπένετο ἀπ-*
 ἐνδυνχεῖν. *λαλέειν μάλλον ἔτος ὄσι δίκαιοι, ἢ κατπορεῖν ἑτέροι. ἀντὶ τῶ, ὥς ἐνδιδόκιμψ ἐν*
 ἀπυχίμασι. *Greg. ταῖς τιάνταις ἐνδιδόκιμψ ὑπετίσσειν. Aristid. καὶ ἐν πρῶ-*
 χρίμα καὶ *χρίμα τῶ ἀντιπῶ ἐνδυνχεῖν τῶς ἐλλοισι πόλεως, ἀναγερθεῖσθαι, ἐλπίς εἰς πλὴν χρίμα*
 ἑπιμνημόνευσαν. *id est quæ aliquando se Græcis dedit vtendam, ita vt*
in ea feliciter agerent & viuerent. Paus. in Atticis, ἢ ἀριστῶν ἀδυνάμει,
ἢ κτηνιδάτης περισβολῆς ἐς τὰς πόλεις τὰς ἐλλωίδας ἐχρήσθαι. hoc est ἐς τὴν περισβολῆν.
 τί τ' ἄλλο ἢ *vel πρὸς δ'. compendiosa est locutio. Xenoph. in secundo ἀπμνημονομα-*
 πορ, ἑὰρ οὐκ ἐμὲ ταῦτα πρῶτον, ἐκείνῳ μνηστὴρ βελτίων γίνεσθαι; τί γὰρ ἄλλο ἔφη
 ὁ Σωκράτης, ἢ κηδυνόσθαι ὑπὸ δ' ἄλλῃ, σὺ μοι, χρίμας πὶ καὶ ἐλλωίδας ἔχου,
 ἐκείνῳ δὲ φαῦλῳ. *Cui similis est illa locutio Celsi, Itaq; tum nihil nisi*
continendus est æger. Liuius, Et illa nocte nihil præterq; vigilatum
est. Quintilianus, Nihil aliud q; renuet. Aristoph. πλεῖστον, τὸ γὰρ ἀνδύ-
 γαρ πλεῖστον ὑμᾶς. ὥς δ' πάντ' ἐς ἀγαθὸν ὑμῶν διὰ πλὴν πρῶτον; *vbi subintelligen-*
 dum *τίς ἀνάχοιτο. vel, πῶς ἐκ ἀπ' ἡμετέρας ἄξιον. vel, πῶς ἐκ ἀναδείας μετόρη.*
 σχῆμα καὶ *Vt est illud Virgil. Me ne incepto desistere victam? & Ciceronis in*
 τῶς ἐλλωίδας *Catilin. Quid quid est, quod loquar? te vt vlla res frangat? tu vnq; te*
corrigas? Et Philip. septima, Fauetas tu hosti? literas tibi ille mittat?
tu eas lætus proferas? recites? describendas etiam des? Xenoph. in se-
cundo παιδείας, ἐνταῦθα δὲ ἐκείνῳ πᾶν ἀναθῆς δῆλος ἐγένετο, ὅτι ἐπε πρὸς ἐαν-
 τὸν, ἐν τῇ τύχῃ, ὅτι ἐμὲ νῦν κληθέντα δεινὸν τυχεῖν; καὶ ἐγὼ ἔφη, ἀλλὰ μὲ φρονέεις, *se-*
 cumq; ipse, *infortunatum me, qui huc ad conuiuīum vocatus sim.*
 τῆς τύχης *cumq; ipse, infortunatum me, qui huc ad conuiuīum vocatus sim.*
 χητλιασικὸν *ἐντὶ τῶ ὅτι τῇ τύχῃ. φεῖν τῇ τύχῃ. Aristoph. ὅτι τῇ, ἐν τῇ λεπτότατ' ἢ φρεσίν;*

Gregor. πρὶ θεολογίας, τί γάρ ἦν ὑπερλήψῃ δὲ θεῶν, ἔπειθ' ὅλως ταῖς λογικαῖς πρὸς θεοῖς
 ἐφόδοις; πότερον σῶμα, καὶ πῶς δ' ἄπερσον, καὶ ἀόριστον, καὶ ἀχρημάτιστον, καὶ ἀναφές, καὶ
 ἀόρατον, ἢ καὶ ταῦτα σώματα; φησὶ δὲ ἡ σοφία. δὲ γὰρ αὐτῇ φύσει σωμάτων. ἢ σῶμα.
 μὴ, ἔχει, ταῦτα δὲ; φησὶ παχύτης. ἵνα, μηδὲν πλέον ἡμῶν ἔχει τὸ θεῶν, Vtrum
 etiam hæc corpora sunt? o licentiam hominum, quasi vero hæc sit
 natura corporum. Vtrum autem, deus corpus non est, sed hæc supra
 dicta potius? o crassos homines. Si enim ita esset, quid deus nobis
 præstaret. Et sequitur, πῶς γὰρ σπῆρ ἐκ πρὸς ἀπὸν, ἢ πῶς φέρεται δὲ ἐκ σοι
 χείρ συγκρίθαι. Quare locum inuersum esse censeo. sicq; potius esse Loc⁹ Gre
 legendum, ἢ σῶμα μου, ταῦτα δὲ, ἔχει, vt conueniat cum sequentibus. Pla gorii aní
 to libro sexto de Repub. καὶ ὁ γλαύκων μύλα γελώω, Ἄλλοι ἐφκ, δαμονίας maduertē
 ὑπερβολῆς. σὺ γὰρ ἐφκ αἰδέσθαι, ἀναγκάζων τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα πρὶ αὐτῷ, λέγειν. ἀντί dus.
 τῷ δὲ δαμονίας ὑπερβολῆς. vel, ὡς Ἄλλοι δαμονίας ὑπερβολῆς, quo modo posu- ὡ Ἄλλον
 tum, circumflectitur, illud autem acuitur. vt apud Demosthen. κατὰ δαμονίας
 μεδίς, καίτοι πλὴν τοιάντῳ τριπλάσιον ὡς πρὸς θεῶν, πότερον πελώνιον καὶ πεντηκόν
 τῳ, καὶ λεπτασίαν, καὶ στρατίας ἀποδράσιν ἀρμότῃ καλεῖν, ἢ φιλοζωμίαν. Gregor. ὡς πρὸς θεῶν
 τί οὖν εἶδα πρὸς ὡς πρὸς φησὶ τριάδ' αὐτοῦ. Xenoph. in persona Therame
 nis, Ἀρχαλφὶ δὲ κόθορνον με, ὡς ἀμφοτέροις παρῶν μιν ἀρμότῃ. ὅς τις δὲ μηδετέροις
 ἀρεσκὴ τῶν ὡς πρὸς τῶν θεῶν, τί ἦν καὶ καλέσαι χρῆ. ὡς autem δεύτονον non
 modo χειλασικόν est, vt ὡς φησὶ ἐμῆς ἀθλιότητος, ὡς τύχης. sed etiam θαυμασι
 κόν. Gregor. in supradicta oratione, τίς ὁ δεσμός τῶν ὡς ἐν νεφέλαις. καὶ
 δ' μου, ἵσας ἐπὶ τῶν νεφελῶν. ὡς τῷ θαύματος. λόγῳ κραταρμένῳ ἡμῶν πλὴν εἴσων. ὡς θαύματος
 δὲ ἐκχείρ ἐπὶ προσώπων πάσης φησὶ γῆς. Vbi oratio est defectiua. subiecit
 enim accusatiuum genitiuo. ὁ τοῦ θαύματος, naturam fluxam ver
 bo dei cohiberi. Sic Cicero pro Roscio Amerino, O dii immortales,
 rem miseram & calamitosam. ὡς πρὸς θεῶν φησὶ συμφορᾶς. Iungitur & recto.
 Julian. Libanio, ὡς λόγῳ, ὡς φρένι, ὡς σώσει, ὡς ἐπιχειρήματα, ὡς ἀρμονία, ὡς σω- ὡ λόγῳ ὡς φρε
 θήκη (Verba sunt admirantis orationem Libanii) μακάριος ἔστι λέγειν νῆς καὶ τὰ
 ἔγω, μᾶλλον δὲ φρονεῖν ἔγω δυνάμει. Alibi, ὡς πρὸς ἐπὶ δα, σισσωμνός ἐγώ. In
 terdum sine casu, cum habet πᾶσι. Gregor, ὡς πῶς ἀδακρυτὶ πλὴν τῶν
 ἐνέγκω μνήμῳ. Idem, ὡς τίς ἰσχυρίας ὁδύρεται πλὴν ἡμετέρων συγκυσιῶν. Virgil.
 O cohibete iras, ictum iam foedus. Idem, O quæ iam satis ima dehi- O
 scat Terra mihi? Cicero in prætura urbana, O dii immortales, incredi
 bilem auaritiâ, singularemq; audaciâ: nauem tu de classe populi
 Romani ausus es vendere? Et ad Atticum libro primo, iam vero ὁ
 dii boni rem perditam, noctes certarum mulierum pro mercedis
 cumulo fuerunt, καὶ μὴ δὲ ὡς πρὸς τῶν θεῶν. vel, καὶ μὴ δὲ ὡς θεοὶ πανάγα
 ροι, φησὶ ἀπωλείας τῶν πραγμάτων καὶ συμφορᾶς, καὶ νυκτορῖναι δὲ δμιλίας ἔμ
 τῶν τινῶν γυναικῶν, ἀντὶ τοῦ μισθῶν ὑπερβολῆς ἐγγύοντο. Idem ad eundem
 sine interiectione, Me miserum, cur non ades. Idem alibi, Veni inquit

Athenas Democritus, neq; me ibi quisq; agnouit. Constantem hominem & grauem, qui gloriatur à gloria se abfuisse. Terent. Scitum hercle hominem. hic homines prorsus ex stultis insanos facit. Cicero pro Milone, Miseros interdum ciues optime de repub. meritos. Et pro Coelio, Virtutem eorum, diligentiamq; cognoscite. in balneis delituerunt, testes egregios. deinde temere, profluerunt, homines grauitate praeditos. Idem nominatio iunxit, O magna vis veritatis. Cum autē inuocationi seruit deorum, in vocatio tantum poni solet. vt ò Iupiter. ò dii immortales. nō etiā accusatio, quo modo nec apud Græcos. Demosth. πρὸς Αἰπίιν. τὸ μὲν ὅτι ἐν τοῖς ὕμνοις ὑπάρχον καλὸν ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἄφρονες, τὰς Δωρεὰς ἅς ὁ δῆμος ἔδωκε, κυρίας εἶναι, δίκαιον ὡς γὰρ καὶ θεοί. Idē. κατὰ Ἀριστοφάνη. Εἴτ' ὁ δ' ἀνὴρ ὡς γὰρ καὶ θεοί, καὶ φανερῶς πᾶσι νομοῖν, & cætera. Latini autem accusatio & recto vtuntur, vbi Græci genitio & recto, vt ex supradictis liquet. φεῦ idem pene significat, sed genitio iungitur. Greg. φεῦ φησὶ ὡς τεύθεν ἦν ἡ ἀσεβὴς ἀλμύρας. Idem, φεῦ φησὶ ἀδινείας. Xenoph. φεῦ ἔ' ἀνδρὸς. de homine loquens indigna nece perempto. ὅμοι & recto & genitio iungitur. Aristoph. ὅ μοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλλωλα, δαίμων. Idem in Pluto utrūq; casum iunxit, ὅμοι τάλας, ὅμοι πλακοῦνται τῷ τῷ περὶ ἀδὶ πεπεμμένους. Et rursus, ὅμοι δὲ κωλῆς ἦν ἐγὼ κατ' ἡδίστον. Et rursus, ὅμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμμένους. Lucian. ὅμοι ἡν κτημάτων, ὅμοι ἡν ἀγρῶν. Ponitur & sine casu. Synes. in principio epistolæ, ὅμοι, τί δ' ὅμοι θνητῶν πεπόνθαμεν, heī mihi. heu me miserum. Inde ὀμῶζω ξῆμα, quod significat pœnas pēdo, supplicio afficior, me pœnitet facti. Xenoph. in secundo ἐλλωϊν, de morte Theramenis loquens, λέγεται δὲ καὶ ἐν ξῆμα καὶ τῷ αὐτῷ. ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος, ὅτι ὀμῶξεν ἅ μὴ σιωπήσεν, ἐπείρετο, ἂν δὲ σιωπῶ, ἔκ ἄρα ἔφη ὀμῶξομαι; Sic apud Aristoph. ὀμῶξεν, hoc est nō impune feres. Inter Epistolas Diogenis vna extat cuius est initium, Διογένης τοῖς καλυμμένοις Ἑλλήσιν ὀμῶξεν. quod male precantis est, ἀντί τῷ ἡμωξῶς, vt ex sequentibus apparet. Proh etiam cum inuocationi dei seruit, vocatio non accusatio iungitur. Cicero in secūda Antoniana de nece Cæsaris loquens, Quæ enim res (proh sancte Iupiter) non modo in hac vrbe, sed in omnibus terris est gesta maior? τοῦ γὰρ ἡ πρῶτα ὡς ζεῦ καὶ θεοί, ἔκ δ' ὅτι ἡ δ' ἡ πλεον λέγειν πῶς γε γινόμενον. Plautus, Proh fidī Thebanī ciues. Verba sunt vapulantis, & fidem implorantis hominum. Virgil. Proh Iupiter ibit Hic ait, & nostris illuserit aduena regnis. vbi excandescens est. Alibi admirantis eodē modo constructū. In pœnulo, Proh supreme Iupiter, herus meus hic quidē est. Iungitur & accusatio cū significat implorationē. vt Cicero in Lelio, Nā quis est (proh deorū atq; hominū fidē) qui velit vt neq; diligat, neq; à quoq; diligatur circumfluere diuitiis. Liui⁹, Proh vestrā fi-

φεῦ.

ὅμοι.

ὀμῶζω.

Proh.

de ciues clamitās, arx ab hostibus capta est. Xenoph. in. iii. πάλαιάς, καὶ μηδὲν αὐτῶν
 οὐδ' Ἀρμύνης ἀπάγας τῶν περὶ γυναικῶν, καὶ τῶν παλαιάς, μηδὲν αὐτῶν καταβάς. id est καταβάς
 μηδὲν ὑπὲρ τῶν περὶ γυναικῶν. Cuius similia exempla in verbo κατατίθημι ad τὰ ὅμοια,
 notauimus. Aristot. in secundo Oeconom. ἐκείνοις δὲ ὑπάρχοντι οἷς τὰ παλαιά,
 λαῖ, ἐκείνοισιν τῇ πόλει πρὸς αὐτῶν τῶν ἰδιωτῶν ἢ οἷον τὴν περὶ γυναικῶν, certo pre-
 cio cōstituto. vt ὠνέμαι, & similia. Lyf. νῦν δ' ὅπως ἡ πόλις δικάσει, ὥστε ἐκ τῶν
 ὧν ἐπὶ κλέπτουσιν ὀργίζεσθαι. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν. Simile vt ὧν ἐπαθεν ὀργὴν ἔχε. Idē ὧν ἐπαθεν
 ἡ πόλις φιλωνος, καθέστηκε δὲ τι ἔθος δίκαιον πᾶσι ἀνθρώποις, ὅτι αὐτῶν ἀδικημάτων ὀργὴν ἔχε, καὶ
 μάστιγα ὀργίζεσθαι τῶν μάστιγα δυνάμει μὴ ἀδικεῖν. id est pro iisdem male-
 ficiis maxime succensere iis quos minime peccandi necessitas impu-
 lit. Idem ὑπὲρ καλλίς ἰσοουσίας, ἀ τῷ τῷ ὁ θεὸς ἐκ ἐπὶ σωτηρίας ὑπονοεῖ δίδωσιν,
 ἀλλὰ τιμωρὸς μὲν ὅτι γενημένων ἀδικημάτων, περὶ τῶν αὐτῶν πάλαι δέδωκεν αὐτῷ
 ἡμῖν χάρις ὅτι ἂν βόλῃ. Thucyd. πρόχρημα γὰρ ἦν ἐμύνεσθαι ὧν ἐπαθόν, δικού-
 τας τῶν βασιλείας χάρις. Idem, Ἀμύνει οὐ καὶ τῷ ὅτι ἡ ἑλλήνων νόμος ὑπὲρ τῶν
 πρὸς ἀδελφέντων. ἡμῖν ἄνομα παθεῖσιν ἀνταποδοτέα χάριν δικάσαι ὧν πρόσθυμοι γενημέ-
 θα. ἀντὶ τοῦ ὧν πρόσθυμοι. Isæus πρὶ τῆς κλειῶς, ὀργισθεὶς δὲ τῶν κλειῶν
 μοι, πάλιν εἰς τῶν ὑποδαίμων Διοκλῆα καλέσαι τοὺς ἀρχοντας προσέταξε. Synes. ὅντως
 ἐαλώμεν τὴν πάσας. ἀντὶ τοῦ ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ πάσας. Polyb. καὶ διὰ τὸ ἐμύνει ὅτι ὅτι
 ὅτι πρὸς ἀδελφέντων, τὰ ἐπιτήδεια ἔχουσιν, ἐκ ἐδέλφον κακουργαῖς κινδυνεύειν. id est
 ἀπὸ τῶν ὧν ὠνέμενοι. Isocrat. in Paragra : ἐβουλόμην. δ' ἂν ὑμῶν ὁμοίως ἡμεῖς γι-
 γνώσκοντες αὐτὸν, ἢ αὐτῷ μὴ τὴν ἀπλοσύτην συγχέοι, ἀλλὰ τῇ ὑπεροχῇ ἐφθονεῖται.
 Demosth. πρὶ τῇ μεγαλοπρᾶ. προσήκει δὲ τῷ πάλαι χάρις αὐτοῦ ἔχειν ὧν ἐσώ-
 θησαν ὑφ' ἡμῶν εἰς τοὺς ἐχάτους ἐλθόντες κινδυνεύει, ὧν ἀδικεῖν κωλύονται νῦν ὀργίζε-
 σθαι. ἀντὶ τοῦ ὧν κωλύονται ἀδικεῖν. Est etiam illa locutio Atticorum
 compendiosa, cum obliquis casibus antecedentibus, oratio recto casu
 clauditur. vt apud Gregorium εἰς τὰ γενέθλια, τίλῃ ἰχυροτέρως δέχεται φαρ-
 μάκον ἐπὶ δαυνοτέροις πῶς ἀρρώστιας, ἀλλοφρονίας, μοιχείας, ὑποκρίσεως, ἀνδρο-
 μανίας, δ' πάντων ἔχοντες τῇ καλῇ, καὶ πρὸς τὸν, ἐβουλόμην, & quod omniū
 malorum primum & extremum est, idololatria. ἀντὶ τῆς, καὶ ὁ ὅτι ὅτι ἔχον-
 τιν. Idem, Ἰωάννης βαπτίζων, πρόσθετος ἰσχυρῶς, ἀγάσων τυχόντων καὶ τὸν βαπτισ-
 τὸν δὲ πρόσθετον, πάντα τὰ πάλαι ἁδᾶν, ἢ ὑποκρίσιν, ἢ ὑδᾶν, Ioannes bapti-
 zat, accedit Iesus, fortasse vt etiam ipsum Ioannem sanctiorem red-
 dat. certe quidem id, quod conspicuum est, omnem vetustum Adam,
 vt aqua obruat. Idem εἰς ἅγιον βάπτισμα, ἢ θηρίον ἡρπασεν, ἢ νόσος ἀπέλευσεν, ἢ
 τῆς παρὰ δαμάσκειν δ' φαυλότατον, ἢ πότῃ πλεονάσκει, & quod aspernabile di-
 ctu est, mica aberrans sustulit. Et εἰς Ἀδανᾶν. ἢ χάρις δυνάμει, ἢ κολακεία
 ἀδικημάτων, ἢ ἀγνοία κλαπέντας δ' μετρίωτατον. Synes. ὅτι διατρίβων καὶ λήθῃ
 καὶ πέμψας ὑποκρίσιν, δ' ὑποκρίσιν ἡμεῖς ἀπὸ τῶν ἐργῶν ἀπογίμων, id quod mi-
 hi preciosissimum est omnium, quæ ex Thracia importantur. Aristot.
 tel. in quinto de historia animalium, κῆρ δὲ ἐλκύνοντα καὶ μίαν, ἢ ἄνα ἢ

σχῆμα ἀπὸ
 νόμ.

μὲν πρὸς τὸν Στρατωνικὸν, τὸτο δὲ πρὸς τὴν χρημάτων. Hoc etiam per preposi- Per me.
 tionem per enunciatur. Liviū, Quietum deinde fore videbatur reli-
 quum estatis tempus, fuissetq; per Poenū hostem, sed & cetera. id est
 τὸ πρὸς τὴν παρὶ λυνίβαν. Ovidius, Ipse quidē per me hospes tutusq; fuisses.
 Plautus, Per hanc curam quieto tibi licet esse, φησὶ δὲ τὴν ὑπὸ μιᾶς χάρις χάρις.
 εἶναι σοὶ εἴς τὴν ἀμειβῆ. Greg. ἔσω δὲ ἡμῶν χάρις ὅτις ὁ πατήρ, Verū quā-
 do ita vobis placet, per me quidem sit pater quædam substantia. Plau-
 tus. At tu ægrota si vis per me quidem ætatem. Herodia. ἔγωγε οὐδὲν
 αὐτῷ διὰ σωφροσύνης ἐπινέειν, ἀλλ' ὅσον ὀφειλόμενος χάρις, καὶ τὴν ὀφειλόμενον
 το, attamen quod ad generis nobilitatem attinet, longe à patritiis ab-
 erat. Hoc idem ἔνεκα significat. Xenoph. in tertio παιδείας, καὶ ἡμῶν ἔνεκα.
 λάβω μὲν παρ' αὐτῶν, ἀφρονωτέροις χρῆσόμεθα, ἢ δὲ μὴ λάβω μὲν, εἰσόμεθα ὅτι ἐδεμίαν
 αὐτῷ χάρις ὀφειλόμενον, ἀλλ' ὅτις ἐστὶν ἡμῶν ἔνεκα πρὸς τὴν ἡμέτερον συμφέρον
 πάντα τίθεται, sed quātū ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra
 constituere. Demosth. πρὸς Λεπτιν. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ πάντι χρῆσός ἐστιν, ὡς ἡμεῖς γε ἔνεκα.
 ἔσω, βελτίω δὲ φησὶ πόλεις ὅτις ἡμεῖς, Neq; enim si vir bonus est (sit enim sa-
 ne per me) ideo melior est ipsa ciuitate. Dicitur & per διὰ prepo- διὰ.
 sitionem. Idē παρὶ σεφάνος, ἔπειτα διὰ γε ὑμᾶς αὐτὸν πάλαι ἀνὰ πλάττει, Nam δι' ἡμέτε-
 quantum in vobis fuit, iamdiu periissetis. Isocrat. καὶ λοχίτης, ὡς ἔστιν διὰ
 τὸν φθόνον ἀγένητον ἐστίν. ἀλλὰ κατὰ μὲν τὸν μέρθ' ἀπαντα τὰ προσήμωτα,
 πέπρακται, quantum in eo fuit, & per ipsum. Terentius, à se dixit. Nar-
 rat vt virgo integra etiam tum fiet à se, πρὸς αὐτὸν. διὰ enim ἀπικῶς in
 hac significatione cum accusatiuo cōstrui solet. Demosth. πρὸς σεφάν. καὶ
 διὰ τοῦ πρὸς τὸν, καὶ τὸς ἀνθιστάμενους τοῖς ἡμετέροις βασιλέσσι, ὑμᾶς ἐστὶ
 σῶσαι. ἀντὶ τὸ διὰ τὴν πρὸς. Inde illud Hesiodi in Ergis in principio, ὅτι
 διαβροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφ' αὐτοῦ τε παρὶ καὶ πρὸς ἡμῶν ἐστὶ significat officiū no- πρὸς ἡμῶν ἐστὶ
 stri est, nobis decorum est. Isocrates in Plataico, καὶ δὲ οὐ μὲν ὑμῶν τὴν
 σωματίων τὴν ἡμετέρων δέδοκται φροντίδα, ἀλλὰ τὴν γε χάρις ἔστι πρὸς ὑμῶν ἐστὶ
 ἀναχέειν περὶ πρὸς ἡμῶν. Inde πρὸς τὸν ὅτις μοι, conuenit mihi, consenta- πρὸς τὸν ὅτις
 neus est. Plato in Phædro, τὸν οὐκ ἔγωγε τῶν καλῶν πρὸς τὸν ὅτις ἐκλέγεται
 ἕκαστος, quisq; ex moribus suis deligit. Et in quarto de Legibus, πρὸς
 μὲν τὰ λακωνικὰ τὸν ὅτις ὡς ἐξέειπε, τὰ βραχύνει καὶ προζυγᾷ. Synes. καὶ γὰρ τὸν ἄν-
 δρα τὰτε ἄλλα ἐπαινεῖ. πάντι γὰρ μοι πρὸς τὸν ὅτις. Aristoph. βαρβαρὸς δὲ μετα-
 στέφει δὲ πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶ καὶ φνσὶ ἀνδραμῶν. μάχομαι πρὸς ἑνα, pugno
 cum aliquo, id est contra. vt apud Demosth. saepe. Isocrat. in Helene,
 πρὸς μὲν γὰρ ἐκείνους μετ' ἀλλήλων ἐμαχέσωντο. πρὸς δὲ ταύτας πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἐστὶ πρὸς ἀρετῶν
 λέμωσαν. de diis loquens. Theophr. de balsamo, πολλὰ δὲ τὸ μὲν ἀρετῶν
 τὸν, δὲ πρὸς ἀρετῶν. δὲ δὲ ἄλλο καὶ λόγον φησὶ μίξως, rependi cum his tanto
 argenti. πρὸς αὐτὸν αὐτῶς, sibi conuenienter. Aristotel. in septimo Politic.
 ἀντὶ δὲ πρὸς αὐτὸν εἶναι τὴν δέσιν ἀντιπρὸς δὲ κατὰ τὴν χάριν, πρὸς τὴν ἀρετῶν.

Hh

πρὸς δὲ πρὸς
 οἷον. **πρὸς**. Ipsius autē vrbis sitū cōmodū esse ciuibus optare oportet vt eue-
 niat, quatuorq; rerū rationē habere. **πρὸς δὲ προσῆκον** significat prout
 cuiq; cōsentaneū est & cōueniēs. **Isocr.** i. Areop. τῆς ἡ, ταυτ' ἀπασιν ἀπαι-
 μύσκει. τ' ἡ, πρὸς δὲ προσῆκον) ἐκάστος id est κατ' ἐξῆς ἐκασ) ζυμώσκει, vt ibidē dixit,
 vel καὶ δὲ προσῆκον, ἢ πρὸς ἡμᾶς ἐλθίᾳ, est amicitia q̄ inter nos intercedit.
 Idē πρὸς Διμήν. Ἀπείσαλκά σοι τόνδε τ' λόγον, δῶρον, πεμψέτω) ἢ τ' πρὸς ἡμᾶς φιλίας.
 Idē in Paragr. μετὰ τῆς πρὸς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀντικῆ συμβόλαια, κινεῖται. Cōue-
 nit hęc particula permutationib⁹, & cōpensationib⁹. Idq; cōuenit cū
 eo, qd̄ iā diximus, πρὸς ἀγρόριον πωλεῖται. **Aristot.** in. iii. Ethic. de militibus
 æra merentibus. ἔτοιμοι γὰρ εἶπαι πρὸς τοὺς κινδυνεύει, καὶ τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρ-
 δει κατὰ δόξαν. Idem in quarto, μεγαλοψύχῃ δὲ καὶ πρὸς ἄλλου μὴ δυνάσασθαι
 ζῆν, ἀλλ' ἢ πρὸς εἰλον, δολικῶν γούρ. διὰ καὶ πάντες δι' κολακείας θηζυκοί. Et in primo
 Politic. πολλὰ γὰρ εἶθην τῶν βαρβάρων αὐτὰ τὰ χρίσματα πρὸς ἄλλα καταλλάττονται.
 ἐπὶ πλείον δ' εἶθ' ἐν. οἷον πρὸς σίτην διδόντες καὶ λαμβάνοντες. **Significat etiā pro-**
pter. **Aristid.** in Panath. ἦν δὲ ἀπασῶν ὑπὸ κλειροτάτῳ ἀρχῶν ἐνπλαμβάνω, καὶ
 πρὸς ἦν ἡκιστ' αὖ ἀμαρτῆν ἀπαντὰ κατιστάμεν) τὸν λόγον, ταύτην καὶ δὴ κρίσας
 μαι, & cuius gratia si omnem orationem instituerō, minime me fal-
 sum iri dūco. **πρὸς χάριν**, ἀπὸ τοῦ χαρίτω) ἔνθα. **vt**, πρὸς χάριν δικάζω.
Isocrat. πρὸς Νικοκλῆα de tyrannis loquens, οἱ δὲ σωόντες αὐτοῖς, πρὸς χά-
 ριν δμολῶσιν, ad emerendam eorum gratiam. **Sic** πρὸς χάριν ἀπαῖρ, ὡς τῶν
 πρὸς ἀρίστης. **Sic** Plutarchus, πρὸς ἡδονῶν ἀρχῶν καὶ χαριζόμεν), de ambi-
 tioso magistratu. **Aristotel.** οἱ δ' ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς πρὸς ἐπί-
 ρεαν καὶ χάριν ἀώδασιν πρὸς ἄλλων, id est odio vel gratia ducti. **Demo-**
sthen. πρὸς ἐχθρὸν dixit, inimico animo. **πρὸς ὀργῶν**, iracunde. **πρὸς ἐπος**,
πρὸς λόγον, ad rem quæ agitur. vt apud Platonem, τὸ τοῦ πρὸς ἐπὶ) & εἰμ πρὸς
 ἐπὶ) idem quod πρὸς λόγον. **Plato** in Philebo, ἀλλὰ δὴ τὸ τοῦ μόν' ἐλ καὶ
 ἀσυνῆκτος ὑποσχετόμεθα εἰν πρὸς λόγοντι ἢ, si ad rem pertinere videatur. Vel
 πρὸς λόγον) potius. vt in Gorg. τὸ τοῦ αὐτῆς, ὑποσχετόμεθα εἰν ἢ ἡμῖν πρὸς
 λόγον ἢ. **vt** πρὸς τρόπον. **πρὸς ἑαυτὸν**, secum ipse, & solus. **Plato** in Phē-
 do. ὁ οὖν Σωκράτης συχρὲν χρόνον ἐπιχρῶν καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἢ σκετὰ μὲν), & φαν-
 λον πρᾶγμα ἐφ' ᾧ κέβητι ζητῆς. **Quod etiam** ἐφ' ἑαυτῷ dicitur. & καθ' ἑαυτὸν.
Synef. τῶν ἀδελφῶν, ἢ γούρ κατὰ χάριν εἴσα μὲν ἐπ' ἑμαυτῷ φιλοσοφού-
 τα, ἢ δὲ μετὰ ταῦτα κρίνειν, καὶ διαγράφει ἡμᾶς τῷ χορῶ τῶν ἰσίων ἑαυτῶ
 χάριν δὲ ὑπολάβει. **Aristotel.** in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ'. ἔλ καθ' αὐτὸ
 λέγεται, ὅτε μόνον ὑπάρχει καὶ ἢ μόνον. διὸ δὲ κερχερισμῶν καθ' αὐτὸ. Idem in
 nono Ethicorum, ἄπο τῶν δ' ἴσως καὶ τὸν μονώτῳ πρὸς τὸν μακάριον. εἰδὲς
 γούρ ἐλοῖτ' ἄρ κατὰ αὐτὸν πάντ' ἐχρῶς τὸ πρὸς ἐμὲ, est quod ad me pertinet.
Demosth. οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ. **Alibi**, ἵσι εἰδὲ ὁ λόγος) τῶν κατὰ ταῦτα πρὸς
 χθόντων, πρὸς ἐμὲ. id est, à me nō est eius ratio reposcēda. **πρὸς etiā cōtē-**
tionī, id est cōparationi seruit. **Plato** in Timæo, τῶν ἢ αὐτὸ νόμος σκοπῇ πρὸς

[illegible]

Hh ii

hoc Atticum schema præpositiones reticere. Isocrat. πρὶ ἐξήνης, εἰς
 Αἰγυπτον μὲν διὰκόσιαι πλῆθυσαι τριήρεις, αὐτοῖς πλεονασμοῖς διεφθάρησαν,
 cum ipsis militibus & remigibus. Aristid. ἴσως δὲ δεινὰ ἀφανισθέντας
 τρόπῳ ὃν τίνα ἐκείνῳ λόγῳ, ἀπελθόντες δὲ ἀνδρῶν ἰσοῖς αὐτοῖς καὶ ὁπλοῖς καὶ
 νόμοις. Demosthen. πρὶ τῆς πρὸς τὰς πόλεις ἀποστολῆς δὲ ἰσότητος προσδοκούντας ὑπὸ τῆς
 ἡγεμονίας αὐτοῖς ὁπλοῖς ἐλαβεῖν ὁ κρίσιμος. Xenoph. καὶ ἀναδικασάμενοι τὰς
 ταῦτε ἔργα αὐτοῖς ἀνδράσι. Plutarch. in Demetr. ὁ δὲ ὑπὸ πεισῶν & προσδοκίᾳ
 διομνύει καὶ φοβήσας ἐλάβεν αὐτῷ στρατηγὸς δὲ στρατόπεδον. Aristotel. ἡ δὲ
 κρίνεται τὸν ἄτλαντα κρίσει τὸν ἐραυτὸν ἔχειν. ὡς συμπεσόντι ἄρ ἐπὶ τὸν γῆν,
 alioquin utiq; ruiturum. ἀντὶ τῷ, ὡς συμπεσόντι ἄρ ὅλως. vel, ὡς εἰμὴ
 ἔρ τῷ, συμπεσόντι ἄρ. Idem, τῶν δὲ τὸν τρόπῳ καὶ δὲ σωεχὸν λέγεται,
 δὲ σωεχὸν ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντι ἄν, κατὰ τὸν αὐτὸν ὁρμῶν ἐκασον, tanquam
 nisi hoc foret, vnum quodq; suo pte impetu ad dissolutionem tende-
 ret. Plutarch. πρὶ μουσικῆς, κατὰ τὸν μὲν οὖν ἐπὶ τῷ, ὁμοδοξαῖν δὲ τὸν
 αὐτοῖς καὶ τὸν διάνοιαν ὅν τῇ κρίσει τῆς φωνῆς μουσικῆς μέρους. Sic dicitur
 vt σωελόντι δὲ φράσαι Demosthen. dixit. & σωελόντα φάσαι, vt supra di-
 ctum. Simile est schema, cum per ἐπὶ loquimur. vt ἐπὶ ἐπὶ. &
 ἐπὶ ἄρα. Theophrastus πρὶ φυτῶν in secundo, τὸν δὲ ἀμεινον & φασί-
 λειν ἢ ὑπερβολῆς ἢ ὅλως ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν βότρυ, ἀλλ' ἐπὶ, ὅταν ἀρμε-
 λωνδῇ, quod si quando id faciendum sit, tum certe demum cum ni-
 gra iam vna fuerit. Et in sexto de Causis, ὅλως μὲν γὰρ ἢ ἐπὶ ἢ βραχὺ τὴν
 πᾶντων ὅσιν ὅν τοῖς ἄλλοις ζώοις. τὸ τὴν δυνάμιν αὐτοῖς χάριν, ἀλλ' ἐπὶ, κατὰ
 συμβεβηκός, ὅν ἢ τῶν τοιαύτων, quod si quoddam est animal huiusmodi
 appetens, id per accidens est, non per se. Aristotel. in secundo Politic.
 χρῆσιμῳ δὲ ἔσται φωνῇ θρασυπνῶν πρὸς ἐπὶ τῆς ἐγκυκλίου, ἀλλ' ἐπὶ πρὸς τὸν πό-
 λιν, βλαβερότατα δὲ πρὸς ταῦτα ἢ τῆς λακωνικῆς ἔσται. Hic ἀλλ' ἐπὶ idem
 significat quod. ἀμεινον, nisi forte. vel, ἀλλ' ἢ. Et in quinto Ethicorum,
 οὐδὲν γὰρ παρὰ τὸν αὐτὸν πάχῃ βλαβερῶς, ὡς ἐκ ἀδικημάτων διὰ τὴν τῶν. ἀλλ' ἐπὶ,
 βλάπτειται μόνον, quod si quid patitur, damno fortasse non etiam iniu-
 ria afficitur. Sunt autem ἐγκύκλια in exemplo superiore ea, quæ ple-
 runq; versantur in vita & usu domestico. Latine dici possunt obuia,
 translatitia, triuialia, quotidiana. vt in primo Politic. ἐκ τῶν λαμβάνων
 τὴν μισθὸν ἐκ τῆς διακονίας τὰς ἐγκύκλιας διακονήματα τοῦ παῖδος. εἰν δὲ ἄρ ἐπὶ τῶν
 τοιαύτων μάστιγι, διορ ὁπορευμένη, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα, γένε φωνῇ διακονίας. εἰς γὰρ
 ἔργα, ἐτέρων τὰ μὲν ἐν ἡμέραις, τὰ δὲ ἀναγκαστικά, καὶ κατὰ τὸν παροίμιαν δὲ
 αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν. ὁπορευτικῶν in ordinem ministeriorum officiorumq; ser-
 uilium non coegit. hoc est, ὅν τοῖς ἐγκυκλίαις ἐκ ἐνέταξις. Idem in secun-
 do, εἰ δὲ τῆς διακονίας τῶν ἐγκυκλίων, ad vulgares operas & obuias. Et in se-
 cundo Oecon. τῆς δὲ ἡλικίας οἰκονομίας κατὰ τὴν μὲν πρὸς τὸν πόλιν, ἢ ἀπὸ τῆς ἰδίας

ἀνδρῶν ὁπλοῖς
 ἀνδράς ἐλα-
 βον καὶ τὰ
 ὁμοια.

ὡς συμπε-
 σόντι, καὶ τὰ
 ὁμοια.

κατὰ τὸν μὲν
 οὖν ἀπὸ τῆς.

ἀλλ' ἐπὶ τῶν.

ἐγκύκλια.

Digitized by Google

Aristid. καὶ μαρτυροῦν γε δύοιρ τοῖρ καλίστοιρ, ἀνδράσιν καὶ θειασθεωπιάσιν· ἃ δὲ
 βέλει, λέγω δικαιοσύνης ἀντὶ θειασθεωπίας· εἶδε μὲν, **si minus significat**, & **ἢ δὲ μὴ.**
alioqui. **Demosth.** πρὶ πρῶτος. ὁ μὲν τίνων ὑπὲρ ἡμῶν γράσας μὴ ἄγαρ ἐν τῷ
 πλείω πρὸς εὐλιπτορ ὕψα, εἶδε μὴ, θανάτῳ ζημιῶσθαι, ἀπόλωλε, καὶ ὑβρίσαι. **Hoc**
loco εἶδε μὴ **significat**, εἶδε μὴ πεθαρχίσει, **quod si non pareat. quod mox**
etiam docebimus. **Aliter apud Gregorium** ἡ δὲ ὀνομασίαν, πάσας οὐδ' ὁδο-
 τέον ἢ θνάσας ἡ δὲ τῶν τῶν· εἰ μὲν δὴ ὅτι ἀντὶ πάσας· εἶδε μὴ, ὅτι πλείους· εἶδε μὴ,
 θνάσας. **Hoc loco si minus significat, educ tecum omnes tuos, si minus q̄** **Si minus:**
plurimos. Et ad Atticum, **Si hortos inspexeris, dederis mihi quod ad**
te scribam. si minus, scribā tamen aliquid. **Alibi pro si non. pro Cluē-**
tio, Nō timuisse si minus vim deorum, hominūq̄ famā, at illā ipsam
noctem, facesq̄ illas nuptiales: ἢ δὲ ἀν' ἐκείνην ἔχει supradictę parti-
 culę significationē. **vt Iliad. pri.** Δημοβόρῳ βασιλῆϊ, ἐπεὶ ἐβδανόισιν ἀ-
 νάσας, ἢ δὲ ἀν' Ἀχαιοὺ τῶν ὑστατῶν λωδίσσας, **Nam nisi nihili hominib⁹ impera-**
res, nūc ultimum improbo tibi esse cōtigisset. **Chrysost.** in secūdo πρὶ
 πρῶτος, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰ φανερῶς προσέθηκε τὰ γήματα, ἢ γὰρ ἀν' ἐκείνων τινος ἀντὶ
 εἶναι ἐχθρῶν, ἐφυγον. **Alioqui si his verbis dixisset, statim suspicantes eū**
esse inimicum, ab eo se auertissent. **Plato in Euthyde,** οὐ δὲ δὴ πᾶς ἀμαρ-
 τάνοι γὰρ ἄρ' ἡ τέλει σοφία, ἀλλ' ἀνάγκη δευτέρως πρῶτον καὶ τυγχάνειν. ἢ γὰρ ἄρ' ἐκ ἐπὶ
 σοφία ἐκ, **alioqui non esset sapientia.** **Cui simile est apud Herodotum**
illud in pri. ὅτι πᾶσι καμβύσιω σὲ δὲ θεοὶ ἐκτρέψον· εἰ γὰρ ἀν' κοπεῖς εἰς τὸν τύχης ἀπὸ οὐδ' ἄρ'
 κόν, **nam ni ita esset, nunq̄ ad tantum fastigium euafisses.** **Antiph.** in
Tetralogia, Ἀπιστευόμενοι δὲ καὶ ἡ δὲ ἄλλωρ δέλωρ ἐν ταῖς μαρτυρίαις, εἰ γὰρ ἄρ'
 ἐβασανίζομεν ἀντὶς, πῶς δίκαιον τῶν μαρτυροῦν πισθίσαντας διαφθεῖραι μὲν
 τὰς ἐτιὰ per se aliquando eam significationem implet. **Aristot.** in. vi. γὰρ ἀντὶ τῶν
 ἡ δὲ μετὰ τὰ φυσ. ἅμα δὲ δέλωρ καὶ ὅτι ἐπὶ εἶσιν αὐτοῖς οἷας ἄνεις φασιν, ἐκ ἐπὶ δὲ εἰ δὲ μὴ.
 ὑπεκείμων ἔσται. ταύτας γὰρ ἔσται ἀναγκαῖον εἶναι μὴ καὶ ὑπεκείμων δὲ, ἐσονται
 γὰρ ἡ δὲ μέθην, **nec tamen de subiecto dictæ, alioquin erunt partici-**
patione substantiæ & communione. **Idem in eodem,** οὐκ λόγῳ γὰρ, εἴτε
 γόνῳ, εἴτε γενέσει διόντε τὰ πᾶσι φθὶ ἔσται πρῶτος, ἐσται γὰρ χωριστὰ, **alioqui**
erunt separata. **Galen.** in secundo ad Glaucō. præsenti verbī vñs est,
 non futuro, **vt Aristotel.** de deligandis enim partibus corporis lo-
 quens ad sistendum sanguinis profluuium, & de obligando vulnere
 ex quo sanguis ultra modū profluit, ita inquit, καὶ γὰρ δὴ ἢ ὅσοι ἐπὶ τῶν
 μασσῶν αἱμορραγῶσι, ὡς ἄντως ἄνω μὲν ἐπὶ τοῖς κάτω· κάτω δὲ ἐπὶ τοῖς ἄνω τὰ δεσμά
 πρὶ βλάψιν· ἐξουσίαν δὲ εἰς τὸ ἀναρῶν γήματα τῶν μέσων, μὴ μὲν πᾶν σφόδρα, τὰ
 νόμῳ δὲ ἐν τῷ δὲ ἢ πρῶτον, εἰδὲ ἢ ἡ δὲ καὶ τὰ γόνῳ ἢ πρῶτον, **alioqui non mi-**
nus vexatur pars fauciata, & laborat ab obligatione sursum versus tē
dēte, q̄ si deorsū vergeret. **Plenus aut sermo qualis fit, ex ipso Aristot.**
planū fit, qui lib. viii. tract. supradicti ita scribit, Διότι ὡς ἂν διδῶσκαλοι

Hh iiii

ἐπιτύχω τοῦτο, σὺν θεῷ δὲ ἐρείδω, βαρύνω. Aristoph. οἶμα γὰρ οἶμα, σὺν θεῷ δ' ἐμὲ σὺν θεῷ ἐρεί-
 ρισε. Τάντις ἀπαλλάξαι σὲ ἐνὶ οφθαλμῶν. Latini dicūt deū benignitate, & ὁω.
 diis bene iuvantibus. Dicit & θεῶν σωθελόντων. Xenoph. in Hipparch. ὅων σωθελόν-
 των ταῦτα ἡ πάντα θεῶν σωθελόντων γένοιτ' ἔρ. diis approbantibus latine dici λόγῳ.
 tur. Idem, κελύω περὶ αὐτοῦ σὺν θεοῖς ἀρχαῖς παντὸς ἔργου. id est deū pace impe σὺν θεοῖς.
 trata, diis exoratis. & de preterito & presenti, ἰθαίνοντά σε γὰρ ὡς ἐπίτρε-
 πολὺ σὺν θεοῖς ὁρῶμεν. Terent. in Adelphis, Est diis gratia, cū hec ita fiunt
 vt volo. Alibi, Est diis gratia vnde hec fiant. Herodot. σὺν θεῷ ἐρημύοι σὺν θεῷ ἐρη-
 dixit. quod diuino instinctu dictum est, τῷ δὲ κροίσῳ ἐστὶν ἐπὶ ἐνὶ πυρῆς, μύον.
 ἀσπιδεῖ, καὶ τῷ ἐν κακῷ ἐόντι ποσὺν, ὅ τ' ὁ Σόλων, ὡς δὲ ἐν σὺν θεῷ ἐρημύοι, τὸ
 μιν εἶνα ἢ ζώντων ὄλβιοι. Aristotel. in. vii. Ethic. ἔλ' ὅ ἐχρη τὴν ἐπιστήμην, ἄλλον
 γόηρ ἢ νῦν ῥηθέντων ὑπάρχοντι τοῖς ἀνθρώποις. Idem, Διὰ τὴν δεινότητα διαφέρουσι
 φρονήτως ἢ ἐρημύοι ἔσοι ἢ τῶν πρώτων λόγους. Interdū additur ἢ. vt idē
 in quarto ἢ μετὰ τὰ φυσ. σχεδόν ἢ ἢ ὅσοις λέγοιτ' ἔρ δὲ πῶς. Sic πλάσι
 ἢ ἀρετῶν, ἢ ὀλίγοι ἢ ἀρετῶν, ἢ ὀλίγοι δὲ πολλοί. Idem in quarto Politic. τὸ
 δὲ ἐν ὀλίγοι ἢ ἀρετῶν ὥσπερ, ὀλιγαρχία. Simile est illud Theophrasti, τὸ δὲ
 ζῆλον ἢ δεινὸν πρὸς ἀπείσοις πυνόμενον τὴν γόαν τῶν λατίνων. Sunt & modi lo-
 quendi Peripatetici, quibus obscuritatē afferūt ea quæ subaudiuntur, ἢ παλαιά.
 quales multi sunt apud Aristotelem & Theophrastum. vt in octauo
 Ethicorū, ὅνδ' ἢ τοῖς ἀρίστοις ἢ σοφωτάτοις ἀξιόσπερ εἶναι φίλοι δι' ἀρετῆς ἄξιοι.
 ἀκριβῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐκ ἐστὶν ὁρισμὸς ἕως τίνος, οἱ φίλοι, πολλοὶ γὰρ ἐφαρ-
 μύων ἔλ' μύα, πολλοὶ δὲ χωριζέντες οἱοντο θεῶν, ἐκ ἔλ', Exacte igitur statuere,
 quousq; amicitia tenorem suum seruet, nemo potest. quippe cū mul-
 ta ab altero abstuleris, adhuc amicitia manebit. Rursus cum permul-
 tum alter alteri præstabit, vt deus hominī, amicitia iam non erit. Idem
 in eodem, μέγα δὲ πρὸς φίλων καὶ δὲ σὺν ἑοφορῇ, ἢ καὶ ἡλικίαν, ἢ λῆξ γὰρ ἡλικία,
 ὅ οἱ σωτηρίας ἐταῖροι, δ' ὅ οἱ ἀδελφικὴ τῇ ἐταιρικῇ ὁμοιοῦται, Cōfert autem mul-
 tum ad amicitiam conciliandam, & educationis cōmunitas, & ætatis
 competentia. Aequalis enim æqualem consecretur & cōsuetudo ami-
 cos facit. Quare fraterna amicitia similis est sodalitiæ. Idem in princí-
 pio decimī Ethic. οἱ ἀμύλοισι βέλτερον εἶναι πρὸς τὸ βίον ἡμῶν ἀποφαίνειν τὴν ἐδου-
 τήν φαύλων, ἢ ἀμύλοισι. id est ostendere voluptatē in malis esse, vel è nu-
 mero malorum esse. Idem, εὖ καὶ δὲ ἑτοῖς γὰρ ὁ λόγος ἢ ἀγαθῶν ἐν τῷ ἀποφαίνειν.
 Idem in quinto Politic. circa principium, Δῆμος μὲν γὰρ ἐγγύς ἐκ τοῦ ἴσου
 ὁμοῦ ὄντας, οἷον ἀπλῶς ἴσους εἶναι. ὀλιγαρχία δὲ ἐκ τῶν ἀνίστων ἐν ὄντας, ὅλως εἶναι
 ἀνίστους ὑπελαμβάνει. κατ' ἐστὶν γὰρ ἀνίστοι ὄντες, ἀπλῶς ἀνίστοι ὑπελαμβάνουσιν
 εἶναι, Status enim popularis inde enatus est in ciuitatibus, quod q vno
 quolibet equales erant, censebant se equales omnino esse. Oligarchia
 ex eo nata, quod qui vnico alios præstabant, dignum esse censuerunt,
 vt omnibus præstarent. & quia facultatibus superiores erāt, existima-

Hh v

uerunt se omnibus superiores esse. id est ἄνθρωποι καθ' ὅσον, & καθ' ἐν τῷ ἄνθρωπῳ
 ut ipse alibi, ὅτι εἰς κατὰ τὴν ἴσιν ὥσιν, ὅλως ἴσοι νομίζουσιν εἶναι. Idem in eodē,
 ὁμολογῶντες δὲ τὸ ἀπλῶς εἶναι δίκαιον, κατ' ἀξίαν διαφέρουν. id est κατ' ἀξίαν
 δίκαιον διαφέρουν. Idē in septimo de bonis animi, & externis loquēs,
 hoc est τῶν καλῶν, καὶ τῶν χρησίων ita scribit, πᾶν δὲ τὸ χρησιμὸν ὅσιν, ὥν τὶ
 ὑπερβολῶν ἢ βλάπτειν ἀναγκαῖον, ἢ μηδὲν ὀφελῶς εἶναι ἀνδρὶ τῷ ἐχέουσιν. A singu-
 lari ad plurale transit. quare aliquid subaudiendum hoc modo, πᾶν δὲ
 τὸ χρησιμὸν ὅσιν ἐκ τούτων, ὥν τὶ ὑπερβολῶν, Omne autē utile ex eorum est nu-
 mero, quorum exuperantia noxia est. Et infra, ὅλως δὲ δῆλον ὡς ἀκολουθεῖν
 φύσει πλὴν διαδέσσειν πλὴν ἀρίστῳ ἐκάστου πράγματι πρὸς ἀλλήλα, κατὰ τὴν ὑπερ-
 χλὴν ἢ ὑπὸ ἄλλῃ διατάσσιν ὥν φανερὸν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις τὰντας ἀντὶ τῆς ὑπερ-
 χλὴς τὴν διατάσσειν ἢ ὑπὸ ἄλλῃ ταῦτα ὥν φανερὸν εἶναι τὰς δὲ τὰς διαδέσεις. Que ver-
 ba ita verti possunt, Omnino autē planū est, quod cuiusque rei affectio ad
 alterius comparata, consecutionem habet proportionē respondentem
 ad differentiam quam habent res ipsę mutuo composita, quarū affe-
 ctiones esse dicimus. Quare si animus & corpore & facultatibus lon-
 ge magis cēsetur, siue res per se, siue pro vſu, quem nobis prębet æsti-
 mes, necessario sequitur, ut cuiusque supradictorum affectio q̄ optima,
 rebus ipsis proportionē respondeat, ὥς τ' εἴπῃ ὅστις ἢ ψυχῇ ἢ τῇ κτήσει, καὶ
 τοῦ σώματος ἡμιότιον, καὶ ἀπλῶς καὶ ἡμῖν, ἀνάγκη καὶ πλὴν διαδέσειν πλὴν ἀρίστῳ
 ἐκάστου ἀνάλογον τούτων εἶναι. Quod autem sequitur ex primo Politic. sche-
 ma est atticum, de quo alibi diximus, ἀνδρίας γὰρ εἰς χρημάτα πρὸς εἶναι, ἀλλὰ
 διάφορος. εἰ δὲ στρατηγικὴ καὶ ἰατρικὴ, ἀλλὰ φιλία, φιλικὴ δὲ, ὑγίαινα. οἱ δὲ πόδας
 πρὸς τὸ χρηματικὰς, ὥς τοιοῦτο τέλος ὅρ, πρὸς δὲ τὸ τέλος ἀπαντα δέον ἀπαντᾶν. ac-
 cusatiui sunt pro genitiuiis. Illa autem peripatetica est locutio Theo-
 phrastī in secundo de Causis, τῷ μὲν γὰρ ἡλίου πρὸς ἀδιδόμῳ ταχὺ φαίνεται
 ταισκήσας ὁφθαλμῶν δὲ καὶ μετρίως ἐσπλάμποντι, σὺν τε πλὴν δικαίαν ὑπερότητα, καὶ
 περιπαίνει, & sole mediocriter interlucente. Est etiam similis superiorib⁹
 locutio eiusdem in quinto de Causis, εἰ δὲ τοῖς γὰρ φύσιν πῶς εἰσιν, αἰὰ
 γὰρ γίνονται πλὴν ἀντὶ καὶ περὶ μὲν ὥρων. hoc est, κατὰ πλὴν ἀντὶ. Demosth.
 ἀλλ' ἢ οἱ ἐξήνης γεγονύας τέτταρας μῆνας ὅλως ἐσώζοντο οἱ φωνεῖς τὸς ὑσφροῖς
 Quo modo Latini etiam vtuntur sæpissime. Græci etiam accusatiuiis
 vtuntur non significantibus temporis spatii. Demosth. πρὶ σφεάντος, ἀντὶ
 δὲ τοῖς, τὸς λησὰς ἡμᾶς φέρει καὶ ἄγαρ ἐκ τῆς εὐθείας, ὅν ἐπὶ πλὴν ἀπὸ τῆς
 εἶναι πάντα τὸ πόλεμον, toto tempore belli. Idem, ἢ οὐκ ἀπνοητοῦ τῶς ἄλ-
 λους ὥρων συμβαίνον, τὰν πλὴν ἢ οἱ ἐπαρύνουσι εἶποι. Lyf. ὅς τέθηκε τὰντα εἶσα ἐκ.
 Hoc triennio mortuus est. Andocid. τίς γὰρ κίνδυνος μέγας τοῖς ἀνθρώποις, ἢ
 χαμῶντος ὥρων πλὴν τῆς θάλατταν; Dicunt & per genitiuiū, ut Latini per abla-
 tiuum. Iseus, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνου ἐπὶ καὶ δέκα ἐτῶν ἀθλῶναι ἐκ ἀφίκετο. Idem, καὶ
 ταῦτα οὐκ ἐπιστρεφόμενος τὸν Νικοστράτην ἐνδεκα ἐτῶν ἀθλῶναι. Greg. καὶ γὰρ τὸ ἐπαι-
 νοῦν πρὸς ἐμὲ τὸ νόμον, ὥς μελετᾶν ἡμέρας καὶ νυκτὸς διακελεύει, καὶ ἐσπέραις καὶ πρὶ τῷ

μεσομυθρίαξ Xenoph. ἐῖ οὐκ ἀρχοίμεθα ἐφ' ἧ γῆρ' αὐτοῦ χαμῶν; Idem, ἀλλὰ
τω θέρεος σοὶ δοκέει. **Aristotel. in Probl.** διὰ τί αὐτῆς μάλλον φύχεται γίνεσθαι, ἢ ἐπὶ
νεφέλων ὄντων. Sic δὴδίας, sereno & tranquillo. **Herodian.** ἡρόες ἀρχὴ ἐκά-
στου ἔταξε ὠρισμένης ἡμέρας μετρίῃ διωρ' πεμπλὺν πλῆσι βωμαῖσι. **Aristotel. per ac-**
cusatiuum, διὰ τί τὸν μόνον χαμῶνα, πρὸς ἂν ὅτι εἰς πανόματα, καὶ. δὲ δὲ δὲ
ἐφ' ἡ δάλης καὶ ἂν δὲ συσπῶν. **Dicunt etiam** ὁ μέγιστος, καὶ ὅτι μεγέθει ὁμοιορ,
& similia. **Theophr. in quarto,** ἐστὶ δὲ τῇ ὕλει μορφῇ καὶ ὁ φύλλον ἤ λ', πλατύ-
περον. τὸ δὲ, σενώπερον. Idem, τὸ ὅμοιορ λ' τῇ ὀψι καὶ δὲ βόκρυας. **Deest etiam** ὁμοίων ὀψι
præpositio in illa locutione, ποιῆν λίθος λευκός, è lapide albo facere . ἢ δὲ καὶ ὀψι.
πρὸς τῆς λ' παλοίοις γίνεται συκαμίνας, μελίαντες πελάτας, πλατάνας. Idem, Ἀπορίας
μὲν οὐκ ἀριστοι τῶν πυκνοτάτων ξύλων, διορ' δευδορ'. Et rursus, σφυρίον μόνον καὶ περὶ
τριον ἄριστα μὲν γίνεται κοτίνας. χλῶνται δὲ καὶ περὶ ποσειδώνος. **Interdum addit præ-**
positionem. vt, ἑγχροτάτη δὲ μελία καὶ δεύκη. καὶ γὰρ τὰ κληνάγια ἐνδεύονται ἐκ τῶν
των. Et rursus, ὅτι δὲ κατὰ τὴν συνείσαν καὶ φοινίκην τὰς τριήρας ἐκ κέρους ἀριστοι.
Δυσὶν διάπερος etiam est indigens suppletione locutio. **Isocr.** πρὸς φιλιπ. Δυσὶν θάττερος
ἀπὸ γὰρ μηδὲρ πρόσπερος πρὸς τῆρ. περὶ ἂν λάβη τις τὰς ἐκλήνας, δυσὶν διάπερος, ἢ σωα-
γωνιστομένους, ἢ παλαιὸν ὄντοια ἔχοντας τοῖς προσηγομένοις. **Synes.** μή αὐτὰ μεγάλα,
ἵνα δυσὶν διάπερος, ἢ πυργάνων λυπηρ', ἢ μή πυργάνων λυπηρ'. **Vtrobique aliquid**
supplendum, cum tamen nihil plus significet hæc duo verba ἢ id est
vel . Theophr. in secundo de Causis, ταῦτα δὲ διαμύνει δυσὶν θάττερος, ἢ δὲ
ἐκαστὸν αὐτῶν τε καὶ τῶν προσφερόμενων, ἢ διὰ χρηστότητα. ac si diceret, τὸ δὲ καὶ
ἢ διὰ δυσὶν διάπερος. In superioribus autem aliud quippiam subaudien-
dum . **Aristotel. in quarto** τῶν μετατὰ φυσικά, μεγέθη δὲ δὲ μόνον ἐφ' ἑμ
σωαχίης, μὲν. τὸ δὲ ἐπὶ δύο, πλατάνας, δὲ ἐπὶ τρία, βάτος. vbi μέγιστον subaudi-
mus. Idem in eodem καὶ ποιεῖ loquens, ἵνα ὅτι ἀριθμοὶ ποιοὶ ζυνε, διορ' δὲ
συνδιεποι, καὶ μὴ μόνον ἐφ' ἑμ ἐντελεστάλλ' ὥρ' μίμημα, δὲ ἐπιπεδορ; καὶ τὸ εὑρετόν.
ἔπειτα δὲ ἐστὶν οἱ ποσάκις ποσοί, ἢ ποσάκις ποσοί ποσάκις. Sic enim legi de-
bet . hoc est non solum qui lineæ similes sunt, sed etiam quæ superfi-
ciem efficiūt & corpus: quales sunt qui vel per se vel per alios multi-
plicantur, vt denarius per se ipsum, vel per quinarium . Cubici vero
sunt, qui corporis instar habēt: vt quaternarius per quaternarium du-
ctus quater, quatuor & sexaginta parit. ποσός vt alibi dixim⁹, & ποιοὶ
acuuntur, cum ab interrogationis significatione recedunt. vnde ποσάκις ποσάκις
καὶ ποσός ποσάκις dicitur numerus quoties quotus quoties, vel numero
se numeratus numero. Quotus est enim etiā latine ποσός accētum
habens in secunda syllaba. qua dictione iurisperiti vtuntur pro certa Quotus &
parte rei, quotam ipsi partem vocātes. Vnde Cicero quotenos forma quotus.
uit ad Atticum, Nescio quotenorum iugerum. Estq; quoteni formatū Quotenī.
vt centeni. Quotus autem vt plerūq; vtimur, est ποσός, cui respondet ποσός.
τρίτης τίσεως & deiniceps alia. vnde ποσότης de quo ante dictū est, &

naq; supradictis, taliaq; adeo cuiusmodi par erat eos facere q ex eiusce
modi orti essent, ea quoq; fuerunt quæ in bello contra Darium gesto
contraq; Xerxem fecerunt. ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ ἐκείνῃ ἢ πρῶτον τὰς βιότων ἐκγόνοισιν.

Ἀδελφός.

German⁹
Locus Ci
ceronis.

Ἀδελφός autem similis & congruens dicitur: quod Cicero latine sic
extulit in Partitionibus, Memoria literaturæ germana quodam mo
do & in dissimili genere similis. Et in Acade. Erat Antiochus, si ppaui
ca mutauisset, germanissimus Stoicis. Sicq; in oratione in Pisonem le
gi debet, Illud vero germanum cōsiliis Catilinæ & Lentulī, quod me
domo mea expulisti. Plato in Phædro, καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τόπων ἀδελφά, ἢ

ἀδελφῶν ἐπιδυνμῶν ὀνόματα φησὶ καὶ δυνάσυνθες ἢ προσήκει καλεῖσθαι πρόσκλον.
Et rursus, τί δ' ἄλλον ὁρῶμεν λόγον ἀδελφόν, γνήσιον, ὅθεν τὸ πᾶν γίγνεται; Idem

Isocr. πρὶ ἐρήνης, εἰ ἡμεῖς ἐξίμεν μηδεμίαν ἀνάγκην ἔσθαι, ὅπως πυρρὰν ἔχον
τες, id est ἐκ τῆς χωρίων ἢ τόπων ὅπως ἔχοντες. Idem in Archid. θαυμάζω δὲ ὅσους

θαυμάζω.

τρίτων μὲν ἡγεῖσθαι καὶ στρατιῶν ἄρχοντες ἐξῆσιν ἡμᾶς, ὑπὲρ ὧν μὴ καλῶς βου
λυσάμενοι, πολλὰς ἐν συμφοραῖς καὶ μεγάλας πλὴν πόλιν περιβαλομένους. ἀντὶ τῆς

θαυμάζω τούτων ὅσοι, eos qui. Est enim ὅσοι ἀντὶ τοῦ οἰ, ἀπὸ τοῦ. θαυμάζω etiam
ἐπὶ κατ' ἡγερίας genitīuo iungitur, ἀντὶ τῆς ἐκ ἀποδέχομαι. qui modus est in
lingua vernacula eodem casu. Idem, θαυμάζω δ' ἔγωγε τὸν τοῦ πόλεως

δυνασθέντων, ἐκ προσήκειν αὐτοῖς ἡγεῖν μέγα φρονεῖν. Xenoph. ἡμῶν μὲντοι ἔφα
νταυμάζω, ἀμὴ βουδῆσιν ὑμῖν αὐτοῖς. Iungitur etiam genitīuo & accusatī
uo, vt apud Demosth. πρὶ σιφάνης, καὶ μετὰ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μηδὲς πλὴν ὑπερβο
λῶν θαυμάζω. Quam constructionem etiam in verbo ἄγαμαι seruant. Iulian.

ἄγαμαι.

Aug. ἔγωγε δὲ ἐκ τῆς Δαίδαλον τὴ τέχνης ἐπαυνῶ, τὴ γνώμης ἐκ ἄγαμαι. μόνος γὰρ καὶ
ῥῶ λυσίμῳ τοῦ παιδὸς ὑπέμεναι πλὴν σωτηρίαν ποιεῖσθαι. Xenoph. in Sympol.
μηδὲ πλὴν ἔσαν ἔφαν ὅς τινες αἶσαν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἄγαμαι, καὶ οὐκ οὐκ χαρίζομαι καὶ

λίαν παιδὸς αὐτοῦ. Iungitur autē cum accusatīuo rē significāte nō per
sonā. Idem, ἀλλὰ γὰρ ἔγωγε ἡγάμην πλὴν πλὴν φύσιν. Alibi, ἄγαμαι σε τὴ ἀπό
κρισιν. Quæ propria est cōstructio verbi ἀποδέχομαι vt alibi diximus: idq;
in ἀνέχομαι verbo itidem obseruatur. Synes. τῶ ἀδελφῷ, καὶ μισόφρονος

ἀνέχομαι.

ὅπως ὀδυνήσασθαι μὲν, ἀνέξομαι δὲ δικιδίων καὶ πρῶτάων, λατρυγίαν τὰν πλὴν ἐκ καὶ
βαρύνει ἐκπιμπλᾶς ὅθεν θεῶν. Idem, ἀνέξω γὰρ πρὸς μικρόν ὑπερβαρύνει. Quæ
verba sunt excusantis quasi barbariem sermonis. Isocr. accusatīuo iū
xit ὅπως πρὶ ἐρήνης, καὶ τῶ μὲν προσέχοντες τὸ νοῦν ὁρῶν. τὸ δὲ ἐκ τῆς φωνῆς ἀπο
χομνύει. Xenoph. τὴν καὶ θέλει ἀνέχειν. Herodian. ὁ μερῶν καὶ ἑλπίς ἐκεί
νων. Significat etiam tolerare, & διαρκεῖν, id est durare. Aristotel. in octa
uo de historia, δυνάται δ' ἢ κάμναι ἀπὸ ἀνέχειν καὶ τέτταρας ἡμέρας. Si
gnificat etiam tolerare vt ὑπερμύει. Iosephus, οἱ δὲ ποιεῖσθαι ἐπισκοπὴν θεῶν τὰς

ἐκ τῆς βίης, ἐκ τῆς ἀνέχοντος ὅπως αμαρτῆν. Idem Isocr. in eodem Archidam. ὅταν
ὁρῶμεν ὑμᾶς αὐτοὺς ὅπως ἐκνοχότας τὰς συμφορας, ὅπως ἐκείνους ἀλλοι πώποτε. Hic
ἡντοκαυ subaudiendum. Aesch. κατὰ τιμάρχην, ex verbis legis, ἐὰν δὲ ἐκ τῆς

ταύτα λέγει, δοκιμασίαν φησὶν πεπαρηλάτω τῷ Ἀθιωτάω ὁ βασιλευμενός τις ἐστίν. id est eorum quivis qui lege non prohibentur. Idem, ἐκ δὲ ὁ κρινόμενος κα ταμματαυμενός ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ βίαι, ἀξιόσους μὴ εἶναι γινώσκοντες, ἀλλ' ἐκ τῶν μαρτυρῶν κρίνεται, ἀνὴρ δὲ νόμος, si postulabit se non ex his quae omni- bus nota sunt & manifesta. ἀντὶ τῶν, ἐκ ἐκ τούτων δὲ γινώσκοντες. Et τῶν πρὸς αὐτῶν. ἐκ δὲ ἐπιτελεσθέντων δυνάμει βασιλεύοντες τὰ ἐκ βασιλέων ἀδικήματα, παρ' ὧν μὲν βασιλεῖς, ἐκ ἀπαρτίτης χάριτος, οὗτος ἀδικήσας, ἀδικήσας. ἀντὶ τῶν ἐκ ἀπαρτίτης χάριτος πρὸς τούτων οὗτος βασιλεῖς. Plato in Protag. ἐκ οὗτοι σοὶ δοκῶν ἐμυλῶν τις ἀρετὴ ἐδόξεν, ἐμὲ ἡγήσα- σθαι ἢ ὁμοῦ ἀνέγνω καὶ ἡλικίας φανερὸν ἡρώδης, ἐπεὶ Greg. τῶν θεολογίας, ἵνα ἐκ τῶν φησὶ ἀναγέστας ὧν ἐκ ἐστίν, ἡλ' ὅτι δὲ θέσταις πρὸς αὐτοῦ τὸ νόμιμον. id est ex sublatione atq; inficiatione eius quod non est, & positione eius quod est, comprehendatur. Quod schema inde natum est, quod Græci relati- vum id est τὸ ὑπερτακτικὸν ἄρθρον non accommodant verbo sequenti, sed an- tecedenti potius. vt εἰργαζομαι τις ἔχον μοι ὑπάρχει. Inde illa quæ in anteriori- bus citavimus, ex quibus illud est Demosthenis, καὶ περιεστῆκε τὸ βασιλεύοντος δυνάμει δοκῶντι, ὧν ἐπὶ αὐτῶν ἔστι, ἀντιπρὸς βασιλεῖν ἑτέροις, ὧν ἐπὶ ἐδοκίμη μοι. Greg. οὗτοι τῶν ἑαυτῶν κακοῖς βασιλεύουσιν, ὧν ἄλλοις ἐπικρατέωσι. Synes. ἀλλ' ἡ πρὸς σοὶ δυνάμεις ἀρκεῖ πρὸς ὑπὲρ ἐκείνου πυχάνη δυνάμει. id est πρὸς τῶν ἑαυτοῦ τῶν Illud Gregorii, καὶ ταύτην λαβόμενος ὧν περιλαμβάνομαι καὶ ὧν περιλαμβάνο- μαι πλὴν ἀντιπρὸς, sic intelligi debet, ἀντὶ ὧν περιλαμβάνομαι καὶ ὧν περιλαμβάνομαι. vt, ὧν ἐπαθεν ὁ γυνὴ ἔχει. de quo schemate suprâ dictū est. Herodian. τὸ γὰρ πρὸς ὑμῶν καὶ συμβέσμιον διελκώκεται δὲ ὧν ἀνακατέπει. ἐφ' οὗ οὗτοι κατὰ πλὴν ἑκάμην ἐτόλμυσαν. id est δὲ τῶν οὗτοι ἀνακατέπει. Sed Attici gaudēt vsu pluralis numeri pro singulari, vt alibi dixim⁹, vt τὰ πρὸς ἑαυτῶν, τὰ πρὸς πατρὸς & similia. Plato libro septimo de Rep. οὐ μὲν τὸ δὲ ἀφ' ἐκείνου, καὶ μὴ μάλα γὰρ ἔστιν ὁλοῦ ὧν ἐγὼ ὑπεπύχηνκα, nequaquā hercle in- quit, nisi pauci eorum quidem, quibuscum verba feci. ἀντὶ τῶν τῶν οὗτοι ἐγὼ ὑπεπύχηνκα. Demosth. πολλοὶ γὰρ βαλόντες ἀνδρὸς δὲ ἐφ' οὗτοι ἀντὶς δὲ πεποικίκεν ἀξιοῦν ὑμῶν, καὶ ἐφ' οὗτοι ἐπερὶ ποιήσαντες ἐμυλῶσαν, φθονῶν. Et ἡλ' ἐμυλῶν, καὶ σφόδ- ρα ἑαυτῶν οὗτοι δὲ ἐμυλῶν ἐφ' οὗτοι ἐμυλῶν μοι σφωδρῶς, & magno studio cōten- dit populus ob iniuriā quā mihi sciebat esse illatam. Idem, ἀλλὰ χα- ρίς ὧν ὑβρίδιω, καὶ ὅτι νίκης προσεπαύετο, πρὸς τὸν quod iniuria affect⁹ sum, vel præterq̃ quod multis modis iniuriā passus sum. Multa exē- pla huiuscemodi schematis adnotanda ideo esse duxi, quod in eo co- pioſa est elegantię materia & multiplex, quæ ex pauculis vix exemplis innotescere satis potest. Hoc etiam animaduertendum, quod nullū est verbum apud Græcos, nec neutrum, nec passivum, quod nō accusati- vum interdum admittat alicuius actionis significativum. Demosth. ἐξελέγξω δὲ πρὸς τὸν οὗτοι ἀντὶς ὑβρίδιω. ἐπεὶ ὅσα ὑμῶν ἐμυλῶν. Idem, ἐκ μὲν ἄλλας τάξεις ὡς ἡμέτερας ἐμυλῶν τὸ τούτων ἐμυλῶν ἰδιώτῃ ὄντα. Et rursus, ἐκ δὲ χορηγῶν ὄν-

videbitur, velim des literas nomine meo. hoc est quibus tibi videbitur dandas esse. Et de Octavio loquens, Sed tamen alendus est, & ut nihil aliud, ab Antonio seiungendus. καὶ ἐν μνησὶ ἄλλο, ἀπὸ τοῦ Ἀντωνίου τοῦ ἀντιπαύου. Cæsar, Ad hæc quæ visum est Cæsar respondit. Liviū. Ad hæc p̄sidia disponderet, quibus locis videretur. deest esse disponēda. Plato in Gorg. Ἐπεὶ καὶ ἐμπροσθεν δίκια τὸτ' ἔστι τῶν ὁπῶν, ἢν ἡνα ἄν σοι δοκῇ, ἢ τὰ γὰρ Ἀθηναίων πωρεῖα ἢ τῆς ἰσχύος, ἢ τὰ πολλὰ πάντα. id est ἢν ἡνα ἄν σοι δοκῇ ἐμπροσθεν εἶναι. Idem, Ἐὰρ γὰρ ἄρα δέξῃ μοι ἡνα τὸτ' ὦν ἡ ἀνθρώπων ὅρ' οὐ δέξῃ, αὐτίκα μάλα δ' ἄρ' περὶ αὐτοῦ, περὶ ἑταῖρου ἔστω. ὅρ' ἄρ' δέξῃ, morietur is quemcunq; visū fuerit. Cicero in frument. simillime locutus est, Consulibus Senatus permisit, ut vini & olei decumas, quas ante te vēdere in Sicilia Quæstores consueffent, Romæ venderent, legemq; his rebus quam ipsis vi- Videret. deretur, ediceret. Et pro Rabyrio, Fit senatusconsultum, ut C. Marius, L. Valerius Consules adhiberent Tribunos plebis, & Prætores quos eis videretur. Liviū. Eam ut legiōnem primo quoq; tempore in Sardiniam transmittendam curaret, mitteretq; cum imperio quem ipsi videretur, qui rem gereret quoad Minutius conualuisset. Xenoph. ἐκάλει δὲ ὡς τὰ πολλὰ τῶν ταξιαρχῶν οὗς καὶ ὁ αὐτὸς δοκοῖν εἶναι. deest verbum καλεῖται. Plautus, Id ne estis auctores mihi: deest ut faciam, vel ut suscipiā. Demosth. τί τῶν ἀπάντων οὐ χρίσιν; αἱ, deest πρὸς vel κατὰ. Sic Terent. Scin quid ego te volebam? Idem, Id quidem adveniēs stomachabar modo, id est ob id. Simile est, Ego domi ero, si quid me voles. Liviū. Vix equidem ausim affirmare quod quidam auctores sunt, duo milia hostiū caesos. Demosth. τῶν ἢ γὰρ εἰς πόλεμον ἢ πρὸς σωτηρίαν οἱ πόλεως ἐσφορῶν, ὁρῶν ἢ δικάως ἐδίδετο ἀπλῆς ἐκ τῶν παλαιῶν νόμων, ἢ δὲ οὗς ἔτ' ἔχοντες τὸς ἀπὸ Ἀρμόδίου ἢ Ἀριστογέρωνος, ne ii quidem ipsi quos ipse scripsit, genus ducētes ab Harmodio. Quare legendum apud Ciceronē in Salustiiū, Nūquid quos protulit Scipiones & reliqua. Liviū. Quem ceperant exules montem herbidas aquosusq; est. Plautus, Hunc chlamydatum quē vides, ei mars iratus est. Cicero in Verr. actione tertia, M. Petiliū, quē habet in consilio, iubet operā dare quod rei priuatę iudex esset. id est amandat à consilio, & iubet abire ad iudicandam causam priuatā. erat enim fortasse datus recuperator. Simile in eodē, Siculi hoc iure sunt, quod ciuis cum ciue agat domi, certet suis legibus: de eo quod ciuis cū ciue agat. id est eo iure Siculi regunt & tenentur, ut si ciuis ambigat cū ciue in ciuitate, legib; ut ficulis disceptet. Eo em loquēdi cōpēdio in legibus scribendis & in edictis utebatur. Sed hæc & similia hodie nō satis animaduertimus. Quare prisca elegantia in defuetudinem abiit. hac in parte, & in eo quod ad forenses locutiones attinet. Id autem græce sic dici potest, αἱ δὲ Σικελοὶ τῶν δὲ δικάων γῶν. ὅτε αὖν πολίτης ἐκείνης ἐγκαλεῖται τῶν πλὴν, τὸτ' οὐδ' αὖν ἀντινόμους ἀμεισβετέτω. Idem, Quod

Siculus cū Siculo non eiusdē ciuitatis, de eo Prætor iudices ex P. Rutilii decreto sortiat. Hic plena est locutio. Rursus cōpendiaria quæ sequitur, Quod priuatus à populo petit, aut populus a priuato, Senat⁹ ex aliqua ciuitate qui iudicet datur, cū alternę ciuitates reiectæ sunt. qđ ciuis Romanus a Siculo petit, Siculus iudex dat. Idē, Quod ciuis cū ciue ageret, eū iudicem, quē cōmodū erat, præconē, aruspice, medicum suū dabat. id est, quē dari cōmodū erat sibi & appositū. Idē, Huic ciuitati cum. lx. M. modū imperauisset, pro tritico nūmos abstulit, quāti erat in Sicilia triticum. Idē, Ille implorare deū atq; hominū fidē, ut cū consilio cognosceret. deest orans vel obtestans vel postulās. Et pro Milone, Hęc tu mecū sepe his absentibus. sed iisdē presentibus, hęc ego tecū Milo. agam supple vel loquar. Et pro Ligario, Errauit, lapsus est, nō putauit. si vnq; post hac. Idē in Finibus, Sed ad hęc nisi molestū est, habeo quæ velim. Idē, Morte qui affecti sunt, in eadem causa sunt, qua anteq; nati. Idem, Semper alit aliquid tum vi sua atq; natura qđ tranquillet animos: tū spe nihil earum rerum defuturum, quas natura deprauata desiderat. Sic Gręci ἐλπίς ἐλευθερίας. Isocr. in Helene, πείσας ἔδωσαν ἀλλήλοις ἢ μὴ βοηθήσειν ἃ ἕξ ἀπερσοίμιν τὴν ἀβυσθόεντα λαβὴν ἀντιῶν. Quib⁹ simile est Philip. quinta, Quod autem iter eius Romam? quæ festinatio: Et pro Cluentio, Iam vero quod iter eius Romam fuisse putatis? Brutus ad Ciceron. Scripsi ad eum, ut mihi Heracleam occurreret. hoc est ut Heracleā iret, illicq; mihi occurreret. Cicer. in frumentar. Statuit iste, ut arator, quo vellet Decumanus, vadimonium promitteret. Idem, Ut vadimonium decumano, quocunq; is vellet, promitteretur. Et rursus, Promittunt Herbitenses vadimonium Syracusas. Et ad Q. fratrem, Te enim puto sæpe habere qui nunquid Romā velis, quærant. Et ad Atticum, Nobis iter est in Asiam, maxime Cyzicum. Idem libro octauo, Sunt ista quidem, quæ disputantur difficillima: iter ad superum, & nauigatio infero: discessus Arpinum, ne hunc fugisse: māfio Formiis, ne obtulisse nos gratulationi videamur. Alibi, Quare velim cures, ut permutetur Athenas, quod sit in annum sumptum ei. id est ut Romę permutet, Athenas perferendum. Quæ omnia similia sunt Gręcis. Xenoph. in pri. ἐλλωικ. καὶ ὁ κοιρατάτης ἐν παραιεῖ ἐλαδίῃ ἀπὸ θράς, καὶ ἀποισώθῃ εἰς Δικέλαον. Greg. καὶ σῶμυ ἐν πάσῃ τῇ πηχώρα, εἰς τὸ ὄρεθ ἀπὸ σῶμυ. Cuius simile illud Ciceronis pro Cælio, Cum ex amplissimo genere in familiam clarissimam nupsisses, cur tibi Cælius tam coniunctus fuit? Idem Cicero pro lege Manil. Verūtamen illis Imperatoribus laus est tribuenda, quod egerunt: venia danda, qđ reliquerunt. id est ob id qđ egerūt, & ob id qđ reliquerūt. Plaut. Eia haud vestrū est iracundos esse qđ dixi ioco. id est, ob id quod dixi. Cicero de

Aruspicum respōsis. Sed quid ego id admiror, qui Pessinuntē ipsum sedem domiciliumq; matris deorum vastaris: id est, Sed quid mirum id à te factum, qui Pessinuntē &c. Idem, Quam deniq; tam eminentibus canibus Scyllā poetę fingere potuerūt, tamq; ieiunis, q̄ quibus istū videtis Gellius, Clodius, Titius, rostra ipsa mādentem: id est, q̄ sunt isti canes Gellii & cetera. Idem, Magnus Dicearchi liber est, nescire futura melius esse, q̄ scire. Desunt hæc verba, in quo disputat aut docet, aut quid simile. Terent. in Heautont. Quid istud: quę res te sollicitat autem: Chr. rogitas: viden tu ancillas: aurum: vestem: quam ego cum vna ancillula hic reliqui. vnde esse ea censes: Cicero pro Planc. Nec si à populo præteritus est: quem non oportuit, iccirco condēnandus est, qui præteritus non est. id est quem præteriri non oportuit, *ὅτι δὴ ἂν ἀπεδοκίμασθαι ὃν ἐκ ἑσθ.* vt illud Platoniciū supra citatum, *πονηρὸν ἔστι ὃν ἀνδρῶν.* Et Philip. decima, Tantam ne patientiam dii boni: tantam moderationem, tantam in iniuria tranquillitatem & modestiam: qui cum Prætor urbanus esset, vrbe caruit, ius non dixit, cum omne ius populi Romani recuperasset. de Bruto loquens. id est, tantam ne modestiā in eo homine fuisse: Thucyd. libro secundo in oratione funebri, *Διότι καὶ τὰς τῶνδε νῦν τρεῖς ὅσοι πάρις, ἐκ δλοφύρομαι μᾶλλον, ἢ παμνησίσομαι. ἐν παντὶ ὅπως γὰρ συμφορᾶς ἐπίσαντο τραφέντες. τὸ δὲ δυνάμεις οὐκ ἐν ἀπεπιστάτοις λάχωνται, ὥσπερ οἶδε μοι νῦν, πλοῦσι, ὑμῶς δὲ λυπηροί,* eorum autem felix est cōditio, quicūq; honestissimam sortiti fuerint: vel vt illi nunc, mortē: vel vt nos ipsi, moerorem. *ἀντὶ τοῦ δὲ δυνάμεις ἐκείνων οὐκ ἐν.* Cicero in Finibus, Atqui inquā aut Epicurus, quid sit voluptas, aut omnes mortales qui ubiq; sunt nesciūt. Idem, Tum ille, finē (inquit) interrogādī si videt: quod quidē ego principio ita me malle dixeram. Hoc autē & quę se Cicer. ora-
quuntur, non tam *ἐλαφτῆρὰ* sunt, q̄ dialogicę venustatis, in quibus nec *τίο i dialo*
Platonī nec Xenophontī Cicero cessit mea quidē sentētia. Idē, Cū ego *gis venu*
dicerem (inquit) eū nihil fecisse sua causa: omniaq; reipublicę. tu con- *stissima.*
tra, nihil nisi sua. Idē, Surrexit statim Cato. deinde prima illa q̄ in con-
gressu solemus. quid tu inquit, huc: à nulla em̄ credo. Idē, Sed quęro
nōne tibi faciendum idem sit reliquarū rerū discrimē omne tollentis:
Siquidē (inquit) tollerē, sed relinquo. Idē, Quę cum dixisset, finē ille:
ego aut, ne tu inquā Cato. Idē, Illa ipsa quę tu breuiter Regē, Dicta-
torem, diuitem, solū esse sapientē: a te quidē apte ac rotūde. quippe ha-
bes à rhetorib⁹. Illorum vero ista ipsa q̄ exilia. Et qđ supra citauim⁹,
Sed ne dum huic obsequor, vobis molestus sim. Idem, Mihi (inquā) q̄
te ipsum rogauī: Idem, Sed nunc quod agimus: de illis cum volem⁹:
Idem, Ille vero Polycrates, si insipiens (quod certe, quia tyrānus) nūq̄
beatus. Idem, Sed anteq̄ dere: pauca de me. Liuius, Līteris Romam

missis in officio Fúdanos esse. Venio ad alterius generis locutiones, de quo genere exempla Græcorū superius citauimus. Quale est illud Platonis in secundo de Rep. ταῦτα δὲ καὶ τὰ βέλτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνῃ. Cicero in Philip. secunda, Nescio quid conturbatus mihi esse videris. Et Philip. secunda, Sūt ceteri pares, qui id pugnāt: id agūt, vt cōtra remp. restituti esse videātur. Idem ad Q. fratrem, Angor mi suauissime frater, angor nullam esse remp. nulla iudicia. Et ad Atticū, Vnū omnia posse dirumpūtur ii qui me posse aliquid doluerunt. Idē, Ego autem non videbar vllō modo facilius moturus, q̄ si id quod eū horrarer, conuenire eius sapiētię dicerem. Idē ad eundē, Nunq̄ mihi postea placuit, nec aliud in alio peccare destitit. Sic Terent. Cedo quēuis arbitrum: te plura in hac re peccare ostendam. Idem Cicero lib. xv. ad eundem Attic. Amariore me senectus facit. Stomachor omnia, sed mihi quidem βελίωται. Plato in Apolog. καὶ ὅπως λέγω μὴ δορυβῆτε ἐμὸν ἀνδρῆς. Idem in eadem, νῦν δὲ δὴ καὶ αὐτοὶ, οἳ οὐ κατήγετο τὰλλα πάντα ὅπως ἀναγκαῖως κατηγοροῦντες, τὸτό γε ἔχουσι τοὶ ἐγγύοντες ἀπαναχωτῆσαι, πῶς ἀκούοντες, ὡς ἐγὼ πρὸς ἑνα ἢ ἐπὶ πλείονος μισθῶν ἢ ἡττοῦμαι. Vt in aliis mihi obijciendis impudentissime egerint, in hoc tamen frontem perfricare non potuerunt. vel eo vsq̄ impudentiam suam perducere non sustinuerūt. Isocr. πρὸς Ἀθήνας, ὅ καὶ δικαίως ἂν ἦεν ὑμῖν ἐπιλαμῖσθαι. Quintil. lib. xi. Equidem plerūq̄ & ad singulas clausulas sententiarum video assurgentes sibi, & nonnullos subinde aliquid etiam spatiātes. quod an deceat, ipsi viderint. Terent. in Andria, Et nunc id operam do. Cicero in pri. de Orat. Cætera inquit assentior Crasso. sed illa duo Crasse vereor. vt tibi possum concedere. Alibi, Quorum ego illi facile alterum assentiebar. Idē pro domo sua. Quid enim vos vxor mea misera violarat, quam vexauistis, raptauistis, omni crudelitate lacerastis? Idem in Mario, Vtrūq̄ letor, & sine dolore corporis te fuisse, & animo valuisse. Aristotel. in octauo Politic. ἐπανέσθαι δ' ἂν ἦεν καὶ τὰς ἀκαταστασίας. Idem, διὰ ἐπιλαμῖσθαι καὶ τὸ πρὸς σωφροσύνην καὶ πρὸς τὴν μουσικὴν ἀγωγήν. Percēseamus & alia schemata a Græcis trāslatitia. Cicero de Simonide, Nō enim solum poeta suauis, verum etiam cætera doctus sapiensq̄ traditur. Xenoph. πάντα μὲν ἄρα σοφὸν ἔχοντα καὶ ἀνθρώπων ἔναι. καὶ δὲ ἐδῆτ' ἐφ' ἧς ἄρα ἐπιστάτης ἦεν, καὶ σοφός ἔστι. Athen. ἐν τῷ πάντ' ἄριστος καὶ μουσικωτάτος βασιλεὺς Ἀδριανός. Aristot. ἔστι δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἰσχυρόν τ' οὖν, τὸν δὲ τράχην ἀδινεῖς ὅταν πιωθῇ. Lyf. Νῦν δὲ πρὸς τὸ φονγόντων καὶ πανθάνων, ἡ δὲ ἔν ἑαυτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες, ἀνδ' ὅτε τὰς ταῖς ἐτόλμωσαν ἐς αὐτὴν ὁρμασθέντες. ἀνδ' ὅτε ἀντὶ τοῦ δι' ἡν dixit. Cef. Multę res eum hortabantur, quare eam rem sibi cogitandam suscipiendamq̄ putaret. Terēt. Vbi ea causa, quamobrem hæc faciunt, erit adēpta, desinent. Idē, Multę causę sunt quamobrem cupio abducere. Cic. in Verr.

Lí íí

Postremū Hermolao. pater postremum strinxerat ferrum, percussurus haud du
aduerbiū. hic nī inhibitus esset a rege. id est ad postremū. Idē, Darius Artabazū
 vltimum illum visurus amplectitur. Liuius, His legatis quę præsena
 tis disceptatiōis essent, libera mandata de summa rerum Senatus cō
 stituit. Hoc sic dici Græce potest, τὰς τοῖς πρέσβεσιν, τὰ μὲν ἐν τῷ πρῶτῳ

χρῆμα βραβεύειν, αὐτοκράτορα πλὴν θύσσειαν ἢ συγκλητῶν ἀπέδιδε. vel κατέσκη.

Sic Demosth. vt supra dictum est, ἐν τῷ πρῶτῳ ἀπείρου. ἔστι δὲ τῶν ἑταίρων μὴ
 ἐκῆσαι, λόγον δὲ ἔχον. αἱ δὲ αὖτε ἀκριβῶς διέτασσιν, ἐν δὲ οὐ φωνάζει. Potest

& illud Liuiianum ita dici, ἐπὶ τούτοις τοῖς πρέσβεσιν ἢ βυλὶ τὰ ἐν τῷ πρῶτῳ

χρῆμα κατέσκη, βραβεύειν ἐκ τῶν δοξόντων αὐτοῖς. & ἐπὶ τούτοις τοῖς πρέσβεσιν τὰ

ἐν διαδικασίᾳ ἢ βυλὶ ἐκίσει, ἢ ἐν τῷ πρῶτῳ. id est ὥς βραβεύειν, vel δια

Minus ac

minus.

Magis ac

magis.

ἢ ἐν τῷ πρῶτῳ. Quod autem dicimus minus atq; minus, illi κτλ μᾶ

κρόν ἢ ἴσον dicunt. & ἑλάττω ἐκ προσσυνωγῆς. καὶ ἐπὶ ἑλάττω ἐφεξῆς. vt magis atq;

magis, ἐπιπλεον ἐφεξῆς. ἢ κατὰ μικρὸν ἐπιπλεον. Demosth. πρὶ σφαγῆς, τί τῶν

ἀπάντων σὺ χρῆσιμος εἶ; τίς ἢ τοῖς ἀπύροις, ἢ τοῖς ἀπόροις βοήθησεν χρημάτων πρὸς

σοῦ; ἀμείν. ἀλλ' ὦταν, ἀ μὴδὲν τῷ πτωχῷ, ὅτι οὐ γὰρ καὶ προσθυμία. πῶς, πότε. ὅς τις δὲ πάντων

ἀδικώτατος, ὃς ἀπέδωκεν ἑδὲν ἐδ' ὅτι πάντας, & reliqua. Inde autem ductū vī

detur illud Ciceronianum quod supra citauimus, Sed quid ego hæc

admiror? qui accepta & cætera. Idem Cicero, Laudat Epicurus tenuē

victū. philosophi id quidē: sed si Socrates aut Antisthenes diceret, nō

is q; voluptatē finē bonorū esse dixerit, ἐπαινεῖ ὁ Ἐπίκουρος δὲ λιτὸν. ἢ καὶ ἐν

μείζον διαίτης. φιλοσόφος ποτὶ γὰρ ἀλλήλων εἰς τοὺς ἢ Σωκράτῃ ἢ Ἀντισθένην ἔκρινεν. ἐκ

ἐκ δὲ αἱ δὲ φήσας τὸ τέλος εἶναι τὸ ἡγεῖσθαι, ἢ δυνάμει. Liuius, At em̄ cū Philippo Ar

Vicē tuā

doleo vel

irascor.

giui senserūt. remittimus hoc tibi, ne vicē nostrā irascaris, τὸτό σοι κα

ταχαρίζομαι, ἵνα μὴ τὸ ἡμῶν μέρος ὀργισθῇς. Cicero in pretura urbana, Nos si

alienā vicē pro nostra doleremus, vestigium istius in foro nō esset re

lictū, ἡμεῖς δὲ εἰ τῶν ἀλλοτρίων ὑπερβαλόντες ὁμοίως καὶ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων, ἐκ ἐδ' ὅπως

ἴχνοισι ἑδὲν τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπερέπτε. Rursus Liuius, Clamor vndiq; ab

Vicē suā

sollicitis vicem

Imperatoris militibus

sublatus est,

in primo.

Eoq; melioribus

vsuras viris, q; annixu

ctus est.

officio fun

ctus est. rus pro se q; sit, vt cū suā vicē functus officio sit, parentum etiā pa

trierq; expleat desiderū, τοσούτω δὲ χρηστέρον αὐτὰς τοῖς ἀνδράσι χρῆσαι μὲν αὐτῶν

ἢ τὸτό τῶν παρ' ὅσων πᾶσι τῶν πτωχῶν διακινῶν μὲν αὐτῶν, ὅπως μὴδὲν ἐλλείπωμεν τὸ αὐτῶν μέρος ἕκαστος

συνεῖν συμφορῇ καθίκοντος, ἢ πὲρ γενέωμεν ἐκπληρῶσαι πότον, καὶ τὸ πᾶσι δὲ οἷον εἶναι. Habent

hoc Græci, vt verbis neutris quis absolutis pro passiuis vtant, eādēq;

cōstructionē eis tribuāt. Demosth. κτλ μείζον, ἐπὶ δὲ τῷ πρῶτῳ πρὸς τὰ δίκαια

ἢ τὸ τὸ δίκαιον, καὶ τὸς νόμους μὲν αὐτῶν ἐδίδεκε τῶν ἀπείρων ἢ τὸτό, τῶν καὶ ταυτικῶν

ἐδὲν ἀπείρων συμφορῶν πρὸς πλείωνας ἢ τὸτό. Et κτλ ὁνήτορος, ὃς δὲ δικάως καὶ προσ

σκήν τὰ κόντως εἶτ' ὁφείλει τὰν πλὴν ὑπὲρ μὲν πλὴν δίκαιον. αὐτῶν τὸ δίκαιον καὶ κατὰ νόμον.

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

Idem,

ἐφ' οἷς

δικάως

ἂν

ἀποθνή

σκῃ

ἢ τῶν

δικάων.

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

Idem, ἐφ' οἷς δικάως ἂν ἀποθνήσκῃ ἢ τῶν δικάων. Lyfias, ἵνα δὲ ἀπὸ τῶν

ἄλλοι ὅτε τὰς πενήσιν βόλομαι ὑμῖν τὰ ὀνόματα ἀναγνώσκειν. **de indice lo-**
quens. Paul. μάσιςιον μὲν δὲ πλοῦτήσαντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διδάσκειν. Idē,
 μαρδονίς ὑπὸ ἀνδρός ἀπαρτάς πεσόντος. **Xenoph.** in quarto παύσιος, ἑκῆ-
 νος δὲ τέθνηκεν ὑπὸ ὑμῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν, **interfectus est.** Adnotāda eiusdē lo-
 cutio in secundo ἀρμυμονόμοι καὶ τῇ ὑσφραΐα οἱ δὲ νηρόμυλοι ἀπὸ λθοῖ ἐς τὸ ἄστυ
 μάλα, συχνὲς τῶν σκεθοφόρων ἀπὸ τῶν ἐκ ἐνυλῆς ἀπαβαλόντες, **desideratis mul-**
tis calonibus, quos hostes Phylæ existentes eruptione interceperunt.
Hunc loquendi modum inexpertum Cicero relinquere noluit, licet a
 lingua latina multum abhorrere videatur. sic enim inquit in pri. Acad.
 Partem autem mundi esse omnia quæ insunt in eo, quæ natura sentien-
 te teneantur, in qua ratio perfecta insit: quæ sit eadem sempiterna. ni-
 hil enim esse valentius à quo intereat, ὅνδερ γὰρ εἶναι πάντας ῥωμαλέωτερον
 ὑπὸ δὲ ἀπὸ τῶν, hoc est διαφθαρίσει. vel ὑπὸ δὲ τῆς διαφθάρουσι ἀπὸ. **Cógerā huc**
& alia, tum eiusdem generis, tū non absimilia, quæ lectores comonefa-
 cient alia atq; alia apud eundem auctorem aliosq; adnotandi. Idem in
 Catil. Sed si omnibus rebus omīssis quibus nos suppeditamur, eget il-
 le Senatu, Equitib; Romanis, urbe, erario, vectigalibus. si his rebus
 omīssis causas ipsas quæ inter se confligunt, contendere velimus: ex eo
 ipso q̄ valde illi iaceant, intelligere possumus. **Suppeditare est abū-**
dare, aut non deesse. Idē de Orat. Cui si vita suppeditauisset, Consul fa-
 ctus esset. Quintil. Licet satis exēplorū ex lectiōe suppeditet. id est sup-
 petat. **Liuius,** Manubiæ vix in fundamēta fanī suppeditauere. Is vero
 cui omīa suppeditat, dicitur ἀπὸ τῶν & χορηγῶν. **Plut.** παρὰ τὸν δὲ καὶ τῶν
 πρὸς καλῶν πομπῶν ἐκ πρὸς καὶ τῶν θαλάσσης χορηγῶν. **Antiph.** πρὸς τὸ χορο-
 τῶν, ὅπως ἄριστος χορηγῶν οἱ παῖδες, καὶ μάλιστα οὗ δεικνύει διὰ τῆς ἐμῆς ἀρχολίας. **Ari-**
totel. in pri. Ethic. τί οὖν καλὸν λέγειν ἀνδράμονα ἢ καὶ ἀρετὴν πλάσσειν ὅς γὰρ
 καὶ τῶν πλείων ἀγαθῶν κεχορηγῶν ἢ τυχόντα χρόνον. **Et in decimo,** καὶ τῶν
 χρόνῳ δὲ ἴσως τῶν ἀνδράμονων ἀφαιρῶν καλῶς, ὅπως μετρίως τῶν ἐκ τῶν κεχορηγῶν
 ἔσται, καὶ τῶν χρόνῳ τῶν ἀνδράμονων. **Hoc Cicero latine suppeditari dixit.** **Λχορῶν**
γῶν vero sunt ἀπὸ τῶν. Idem in pri. ἀδύνατον γὰρ ἢ ἔσθ' ἵσθ' ἵσθ' τὰ καλὰ πρὸς
 τῶν ἀχορήγων ὄντα. **Paul.** ad Coloss. secundo, ἐξ δὲ πάντων τὸ σῶμα διὰ τὸ ἀφῶν
 καὶ σωματισμῶν ἐπιχορηγῶν καὶ συμβιβασμῶν, αὐτὰ πλὴν ἀνέστη. **Quod**
sic ad verbū verti potest. vnde totum corpus iūcturis & artubus abū-
 de suppeditatum atq; coagmentatum, crescit dei incremento. καὶ ὁ ἐπὶ
 χορηγίας ταύτης meminit idem Apostolus cap. quarto ad Ephesios: sed
 utrobique ex more suo obscure. ἐπιχορηγῶν dicit suppeditatiōis corolla-
 riū, de quo alibi dixim; vel ad iustā legitimāq; suppeditationē addita-
 mētū. **Suppeditare etiā est verbū actiū,** & significat χορηγῶν καὶ ἐπὶ καὶ
 hoc est, nō maligne prębere necessaria. **Quod etiam** συναναλίσκειν dicit. **synanaliskein**
Xenoph. in. ii. ἀρμυμονόμοι de vero amico loquēs, καὶ ἄντι ἀνα δὲ πρὸς

Interire ab
 aliquo.

Suppeditari
 is dicitur cui
 suppetunt q̄
 opus sunt.
 Suppeditare

χορηγῶν.

Λχορῶν γῶν.

synanaliskein

σαι δέ, σωτηρίαν ἔχοντες τὴν φόβον τῆς ἀρχῆς, συμβιβάζω. τὰ μὲν συνωλύσκων, τὰ δὲ συμβιβάζω. συμπεσάτων. Συμβιβάζω autem conciliare significat, & ad amicitiam foedusq; adducere. Thucyd. συμβίβασε δὲ καὶ τὴν περὶ ἱκκῶν τοῖς Ἀθηναίοις.

Significat etiam accommodare, & ad coheretiam adducere. Greg. in pri. κτλ. ἱερ. Ἀλλὰ ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ ἐς ἐν ἄγων τὰ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος. hoc est συμβαίνον ἀποφαίνων, ex variis prophetarum oraculis canticum vnum componens & coagmentans. Act. Apost. ca. ix. καὶ συνέχευε τὰς ἰουδαίας τὰς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι ἐπὶ τῷ Ἰσὺ ὁ χριστός. Significare videtur ex collatione sacrorum vaticiniorum docens & probans. Et cap. sextodecimo, ὅς τις δὲ ὄραμα ἔσται, διδόντες ἐκκρίνασθαι ὅτι ἐλθόντες ἐς τὴν μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκείμεται ἡμῶς ὁ κύριος διαπορεύσασθαι αὐτῶν. Existimo significare, ex insomnio Pauli atq; iis quæ nobis acciderāt, coniciētes. hoc est συμβάλλοντες. Verū verbo suppedita

Plaudí.

ri simile est verbum plaudí, quo idem Cicero ad Atticum usus est lib. xiii. Populum vero (inquit) præclarum, quod propter malum vicinū ne victoria quidem plauditur. id est plausu excipitur, ὅτι διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι μόνον κακὸν ἐστὶν ἢ νίκην κροτῆται. Plutarch. τὰντα προκαλέμενος ἐν τῷ δέμῳ κροτῶν ὑπὲρ καίσαρος, ἐκροτῆται λαμπρῶς, οἱ δὲ καὶ σιφάντες ἐπὶ αὐτὸν ὥσπερ ἐκλυτῶν

κροταλίζω.

ἀνθοβολοῦντες ἠΐμασαν. Dicitur & κροταλίζεσθαι. Athen. lib. x. Ἀλέξανδρος γὰρ αὐτίκας πρὶς πρὶν δόξαι, καὶ πῶν πρὶν πινεῖ τῷ πρώτῳ καὶ ὅς λαβὼν, καὶ πρὶς λαὸν ἡμῶν τὴν βασιλείαν, ἔπειτα, ὡς ὑπὸ πάντων κροταλιζοῦνται. Idem alibi, ταῦτα ἐπὶ πῶν δὲ καὶ αὐτοῖς, ἐπὶ μὴ ἐκροταλίζον, ἐθυμώθη. Idem Cicero in tertio de Oratore, Natura nulla est (ut mihi quidem videtur) quæ non habeat in suo genere res complures dissimiles, quæ tamen simili laude dignentur, ὅμως δὲ ἐπαίνῳ ἵσχυροῖς ἐξισμύναται. Lōge tamen audacius est, vel animosius potius, quod in oratione pro M. Marcello scripsit, Bellicæ tuæ laudes celebrabuntur illæ quidem: neq; solum nostris, sed pene omnium gentium literis atq; linguis. neq; vlla ætas de tuis laudibus conticescet.

Dignari

ἐξισμύναται.

Sed tamen eiusmodi res nescio quo modo etiam cum leguntur, obstrepi clamore militum videntur & tubarum sono. at vero cum aliquid clementer & cetera, ἀλλ' ὅμως τὰ παῦτα, τῶν πραγμάτων, ἐκ οὗτο ὅπως, μεταξὺ δὲ ἀναγνωσκόμενα, ὑπόπτε ἢ ὀπλιτῶν ἀλαλάγματ' ἡχοῦσθαι δοκῶν, καὶ ὑπὸ τῷ φθέγματ' αὐτῶν τῶν σαπυγῶν. Idē pro Cælio, Magnū crimen vel in Legatis infidiandis, vel in servis ad hospitem necandum solicitandis, ἐν τῷ τῶν πρὸς βασιλέα ἐπιβεβλησθαι, vel ἐνδεῖναι. Demosth. ἐπὶ

Obstrepi
passivum.

Infidiādis

legatis pas

sive.

βεβλησθαι ὑπὸ φίλιππου ἐν ἑλλάδι. Horat. Ego cur acquirere pauca Si possum, inuideor? διὰ τὴν φθονεῖσθαι καὶ βασκαίνεσθαι. Enimvero lingua græca cū cetera aut pleraq; vberior latīna, ad sensusq; animi exprimēdos & felicior & significatior eē nō obscure cognoscitur: tū vero in verbis passiva voce significatioeq; formādis lōge liberaliore est na

tura atq; beatiore. Piguít etiá Romanos Cicerone supiores Romani sermonis pomceria proferre, inflexionesq; verború nouare in vulgus inauditas, ac publico vsui industria sua accómodare. ideo fortasse, q; primore conatu latina vocabula verbaq; è Græcis ducentes sequi nō viderétur. M. vero Tullius nō tā sermonis latini naturā negasse dicēdi copiā Romanis, q̄ inertē quāndā verecundiā, secordemq; existimauit, quippe vir ingenio prestanti omniūq; artium capaci preditus, cū Græcorum scripta perdidicisset, ignauū esse censuit in illa maiorū simplicitate acquiescere, pudorūq; indulgentē, externarū disciplinarū ornamentis domesticā fraudare eloquētiā. Itaq; Romam è Græcia reuersus, statim studiosissime fecit, vt ex Græcorū copiis, quas i patriā princeps aduexerat, quasq; in numero habebat, faciūdiē & forēsis & cōsiliariē vires, opes, auctoritatē instrueret & exornaret. ob qđ eximiorū spiritū facinus, latine linguæ eloquētiēq; Romanę parētis appellatione à Plinio secūdo salutatus est. Id quod qui accurate cōsiderarit & perpēderit, is utiq; nō cuiuslibet esse arbitrabitur, stilū Ciceronianū probe nosse: de eoq; scriptore iudiciū facere, qui cū Græcorū principibus tā felici, q̄ strenua emulatione certauerit. tāetsi multi ideo id se facere posse cōfidūt, quod verba Ciceronis auctoritate probata & recepta, velut in numero habeāt. Quorū magnā partē videas & stomacheris. *ἐλαφροδίκας ἐαυτοὺς ἀντὶ θεᾶς περισπούς*, vt est in prouerbio. Ego vero hactenus ea de re cēlere nō vereretur sentētiā rogatus: M. Tulliū in sermonis probitate, in elegatiē germanitate, in elocutionis vi atq; ornatu, primas & secūdas laudis partes apud nostros tertiasq; tulisse, omniū doctorū iudicio qui quidē iniqui homini nō fuerint. Omneis enim quorū extāt opera in omni genere dicēdi longo interuallo superauit. Cæterū vix decimū quēq; scriptorū eius lectorē studiosumq; idoneū esse puto iudicē, à quo is auctor dicēdi facultatibus censeat, qui de semetipso huiuscemodi elogiū cōsignatū reliquerit in libro de Oratore perfecto, Nulla est enim (inquit) vllō in genere laus oratoris, cuius in nostris orationibus nō sit aliqua si nō pfectio, at conatus tamē atq; adumbratio. quod eius dictū ad omneis partes elocutionis pertinet. Quare qui modestia preditus erit, is se magis Ciceronis admiratorē, q̄ imitatorē profitebit. Neq; vero qui dicēdi vim naturāq; estimarit, ex Ciceronis vnus lectione inspectorē & Aristarchū ager vnus cuiusq; scribentiū orationis ac dictionis: quod nihil est aliud, q̄ finitorē se latine faciūdiē, circūscriptorēq; finii designare, nullis adhuc terminis cōstitutorū. Nos aut in hisce Cōmētariis libēter id fecimus, vt copiā linguæ Latine, quāta est illa cunq; ex Græcorū diuitiis cātatissimis partē optimā manasse ostēderemus. A quibus nisi ipsis

Cicero pā
rēs linguę
Latine.

lingue Romanę proceres luculētas facere versuras instituissent, exēplūq; similia audēdi posteris prodidissent, vocū utiq; & figurarū egēte nūc sermonē latinū inopēq; haberemus. Ipse Cicero in Bruto suo hęc loquētē Atticū induxit, Quo em̄ vno vicebamur à victa Grēcīa, id aut ereptū illis est, aut certe nobis cū illis cōmunicatum. Nec vero versuras modo à Grēcīs M. Tull. fecit, sed etiā quę mutuatos esse maiores suos ipse nouerat, quęq; idē ipse tanq̄ vtēda rogauerat, abiurare posteritatē suā docuit, pro suisq; tueri & possidere. Ita em̄ Grēcīs per multis dictionibus vsus est, quasi aut plane Latinis, aut certe cōmunibus: etiā (quod fortasse mireris) in orationibus in librisq; oratoriis.

Vocabu- Cuiusmodi sunt syngrapha, chirographū, xythus, acroama, diploma,
la Græca bibliotheca, hypodidascalus, peristroma, emblema, exhedra, collybus,
apud Cice physiologia, dica, gaza, regia, gynæceum, pseudothryum, apologus,
ronem analogia, ephemeris, apotheca, & monogrammi dū, troica tempora
pro Troianis. Et in Verrē, Lestica octophoro vehebat, in qua pulu-
nus erat perlucidus. Et in. ii. ad Quintū Fratrem, Memini em̄ cū homi-
nē portare ad Baias Neapolī octophoro antiana, macherophoris cē-
tū sequētibus, miros risus nos edere. Cū alioqui in epistolis sentētiās
integras sepe græce enūciat. Et Cēsar in. iii. de bello Gallico Ehip-
piatos equites dixerit. At nuper quosdā vidimus aut audiuius ab-
surda religione obstringere iuuenū mētes, qui huiuscemodī vocabu-
la quasi absōna & indecora in oratione Latina vitanda esse docerēt.
quiq; circūloqui, & interdū dicēda prætermittere mallent, q̄ græce
quicq; proloqui. Quod si Ciceronis exēplo magis q̄ noua religione
duci velimus, antitheta & isocola quis iā vereatur dicere, etiā si con-
traposita, & equalibus æqualia relata Cicero dixit, ne Grēcīs cede-
re Latini viderent? Assimilia fortasse malis q̄ paromœa dicere. & quę
sunt eiusmodi vt nostra perinde fieri nolint. Seuerioribus tamē non
nullis vtimur, virisq; iā illis (vt ita dicā) cēsoriis vix audeas cōtradi-
cere, qui orationē omnē respuūt vt putidā, quæ Tullianā phrasim pla-
ne nō redoleat. Quod eorū esse demū creditur odorari atq; persentire
scere, quibus contigit ipsis in ludis lautioribus literas bonas discere,
peregreq; erudiri: id quod mihi cū aliis nō paucis cōmodis in litera-
rū bonarū studio pernegatū est, vt si cuiq; aliū. Qua de re tamē meā vt
sentētiā nō dissimulē, eos ego iudico in hoc istituto felicissimos siquī
sunt ipsi hodie, quib; Ciceronis succū & sanguinē, nedū colorē inanē
imitari aut simulare, speciēq; fallacē præferre & ostētare cōtigīt. Sed
vt eiusmodi vnū fortasse aut alterū iure admireris, ita ineptulos
quosdā rideas cū Fabio Quintiliano, qui cū Ciceronis structurā ver-
borūq; delectū, æmulari sibi visi sunt, cōtinuo sese inter Tullianos opī

nione stulta ascribunt, alios in ordinem sententiarum sua cogentes, tanquam minorum gentium scriptores, & velut latinos ascriptitios: qui aduersa Minerva ad literarum studium incubuerint, quasi in Tullianorum officina non perpolitum, nequicquam ad palmam spem aspiraret aut secundae aut tertiae. Quod si ea mente Cicero studium eloquentiae suscepisset, si in ea sententia fuisset, ut unius sese Demosthenis simulachrum effingere omni opere cōtenderet, in cuius admiratione permultus erat, potiusquam ut consilio cum natura deliberato, ipse à singulis vniuersisque eligeret, quod sensibus suis consentire, & à stomacho non abhorre intelligeret: quonam tandem modo vim ipse Demosthenis, copiam Platonis, iucunditatem Isocratis effinxisset: quod Quintilianus scripsit: Qui cum in phrasi dictionisque contextu parum similis sit Demostheni, nisi quatenus constructionis eius ambitus, sententiarumque circumscriptiones prologas libere imitatus est: natura, nisi fallor, id factum est magis, quam iudicio & proposito. Meminisseque nos oportet sententiarum eius ipsius in pri. Offic. Hec (inquit) cōtemplantes expendere oportebit quid quisque habeat sui, eademque moderari: nec velle experiri quam se aliena deceat. Id enim maxime quicquid decet, quod est suum cuiusque maxime. Et in tertio de Orat. Vna fingendi est ars: in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus. qui omnes inter se dissimiles fuerunt, sed ita tamen ut neminem sui velis esse dissimilem. Vna est ars ratioque picturae, dissimillimique tamen inter se Zeufis, Aglaophon, Apelles. neque eorum quisque est cui quicquam in arte sua deesse videatur. Et si hoc in his quasi mutis artibus est mirandum, & tamen verum, quanto admirabilius in oratione atque in lingua: quae cum in iisdem sententiis verbisque versetur, summas habet dissimilitudines. non sic ut alii vituperandi sint: sed ut ii quos constet esse laudandos, in dispari tamen genere laudentur. haecenus ille. Non igitur qui maxime, etiam unus imitandus est, contraque nonnulli existimant, eorum, ut dicitur, auditores aut sectatores, qui celsuram stili non ita pridem gesserunt, atque etiam ut fama est dictaturam. e quorum comitatu quasi ex Isocratis schola, scriptores adeo emuncti exire politicique dictabantur, ut ceteros omnes mucosos vulgus esse censeret, dictionisque impure, qui eius officinae notam stigmatem non pro se ferret. Quae possessio (si vera sunt quae ferunt, nec ut plerumque fama, sic hoc vane circutulit) literarum elegantium studium seruire morosae religioni coegit, quaeque superstitione magis quam sanctitate constat. Nam quid tum morosius, tum magis obnoxium, tum nomini Latino calamitosius esse potest, quam Ciceronis scripta quae nec integra, nec omnia, nec emendata adhuc asseruata sunt, non modo loquendi scribendique normam, quam quis ipse animis admittendum censerem, sed etiam orbitam esse clausulamque dicere & defendere. Idque adeo, ut cui quodpiam verbum, quaedamve loquendi formula exciderit, quam (si auctoritatem

qualisq; legē sermonis ille poscat. Tueri exēplo nequeat, qualisq; Tul-
 liano patrocínio, illicet ordine emūctorū, cādida classe scriptorū mo-
 uēdus sit & expūgēdus. Hic nō dicā id quod Fabius lib. xii. scripsit,
 Ciceronis admirator & patronus ut si quis vnq; maxime, Ciceronē
 ab hominibus suae etatis multis nominibus acerbē reprehēsum esse.
 Neq; em̄ eorū sum qui Asinianis magis q̄ Tullianis fauēt. Mittam q̄
 Ciceronis ipse Tullius Bruto probare suo Oratorē suū nō potuit illi ipsi nūcu-
 Orator à patū, ut ipsemet auctor est ad Atticū his verbis scribēs, Hoc etiā (in
 Bruto nō quīt) malis oratoribus cōtigīt. Quid tu in Bruto putas & ingenioso
 pbat⁹ est, & erudit⁹: de quo etiā experti sumus. nuper in edictū scripsērā roga-
 tu tuo. meū mihi placebat: illi suū. Quin etiā cū eius precib⁹ pene ad-
 ductus scripsissem ad eū de optimo genere dicēdi, nō modo mihi, sed
 etiā tibi scripsit, sibi illud quod mihi placeret nō probari. Cur aut Plī-
 nius alter & Quintilianus dissimiles Ciceronis fuerint, cū eius scripto-
 rū studiosissimos fuisse eos notū sit: ex eo intelligi potest defendiq;
 qđ idē lib. ii. de Orat. scribit, Quid em̄ (inquit) causae cēsetis esse cur
 ætates extulerint singulę singula prope genera dicēdi? quod non tā
 facile in nostris oratoribus possumus iudicare: quia scripta ex quibus
 iudiciū fieri possit, nō tā multa sane reliquerūt, q̄ in Græcis. ex quorū
 scriptis cuiusq; ætatis quę dicēdi ratio volūtasq; fuerit, intelligi po-
 test. Idē de Visellio Varrone loquēs in Bruto, Is cū post curulē inqt
 ædilitatē iudex quæstionis esset, est mortuus. in quo fateor vulgi iu-
 diciū à meo dissensisse: nā populo nō erat satis vēdibilis præceps quę-
 dā: & cū iccirco obscura quia peracuta, tū rapida & celeritate citata
 oratio. Sed neq; verbis aptiorē aliū dixerim, neq; sententiis crebriorē.
 Plato in Protagora Laconicū genus dicēdi admirari videtur, de phi-
 losophia Lacedæmoniorū loquēs: cuius ego verba ascribā ut lectori-
 bus fidē faciāt. & quoniā tyronibus hæc scribo, ea latine cōuertā, *ἐν τῇ*
ἐθελύξει Λακεδαιμονίων τῷ φαυλοτάτῳ συγγενείῳ, τὰ μὲν πάλαι ἐν τοῖς λόγοις εὐρίσκει
αὐτὸ φαῦλόν· ὅνα φανόμηνον. ἐπεὶ αὖ οὐκ ἔστιν ἡν λειομύων, ὅτι βάλει ῥήμα ἄξιον
λόγου, βραχὺ δὲ σωφισταμυμνόν, ὥσπερ δαιμόνιος ἀκοντιστής. ὥστε φαίνεται ὅτι προσδιαλεγό-
μενον παλὸς μὲν ἐλαττώ, Σί em̄ cuiuspiā visū sit cū despiciabilissimo quoq;
 Lacedæmoniorum cōgredi, in sermone plerūq; inueniet eū huiusmodi
 ut despiciabilis esse videat. mox ille qui nihili homo ex sermone suo vi-
 debatur, qualibet in parte sermocinationis occasionē nactus, iniiciet
 aliquod verbū memorabile, breue atq; cōtortū sciti more iaculatoris:
 ita ut qui cū eo differit, nihilo doctior puero appareat. *τὸ οὖν ἐν τῇ*
τῷ αὖ ἐστὶν οἱ καταννοήσας· καὶ τὰ παλαιά, ὅτε δὲ Λακωνίζῃ, καὶ μαλ' ὅτι φιλοσοφῇ
ἢ φιλοσοφῇ, ἀδ' ὅπως ὅτι τὰ αὐτὰ οἰόντ' εἶναι ῥήματα φθιγγέῃ, πλείους πεπαίδε-
μενός δ' ἐν ἐνθ' ὧπα. τὰ περὶ ἢ καὶ ὁ μιλῆσιος, καὶ Σόλ' ὁ ἡμέτερος. Ex quo loco

πρὶ τ' λακων-
 νίζου.

Platonis (quē Cicerō deū suū vocabat) existimo illa verba Ciceronē ipsum trāstulisse, quę extāt ī Oratore supradictō. Neq; em̄ Demosthenes fulmina tātopere vibrasse diceretur, nisi numeris cōtorta ferrent. ob quę tamē Cicerō ab obrectatorib⁹ magnopere exagitatus fuit. vt Quintil. inquit ī nono. Enimvero quī Ciceronianę imitationis anxia affectatione ducūtur, īī quasi Athletę quidā eloquētię certa lege lectionis quasi pabulo faciūdiā suā alūt. vt olim athletę cāpestres ea quę ἀναγκοφαγία dicitur, lacertos suos alebāt & saginabāt. ex qua ἀναγκοφαγία. lectione nōnulli exangues tādē euadūt & ieiunī, nō propter Tullianā lectionē, quę copīa prędita est ipsa inexuperabili, atq; etiā affluentiā: sed ab institutī religionē exucci, quę ī superstitionē deniq; verte re solet, nisi modus obseruationi adhibeatur. Sic aut̄ hac ætate Tullianorū appellatio gratiosa apud multos, professioq; ipsa palmaris esse cœpit sola cōmendatione nominis, vt fuit olim ætateq; Ciceronis eorū quī Atticī nūcupabātur. Cuius appellationis fulgor, aut inanis species potius, sepe ob oculos Ciceronī obiecta, ad obscurādū glorię eius splēdorē, ab inimicis eius inuidiose iactata est, sermoneq; celebra ta. Pręcipue vero (īngt Fabius lib. vlt.) M. Tull. presserūt quī videri Atticorū imitatores cōcupiebāt. Hęc manus quasi quibusdam sacris iniatiata, vt alienigenā & virū supersticiosum deuinctūq; illis legibus insequeretur. hoc est Ciceronē vt Asiaticū insectabatur & redūdātē exultātēq;. Ipse Cicerō ī Bruto, Atticos (īngit Caluus) imitari vo lo. quos nec est em̄ vnū genus. Nā quid est tā dissimile q̄ Demosthe nes & Lyfias? q̄ idē & Hyperides? q̄ omniū horū Aeschines? quē igi tur imitaris? Si aliquē: ceteri ergo attice nō dicebāt. si omneis: q̄ pos tes? cum sint ipsi dissimillimi inter se. His verbis vt opinor refelli illi possunt, quī se Tullianis solis delectari dictitāt. Neq; em̄ idē esse pos test stilus, ne assimilis quidē omniū, quī se ad imitationē Ciceronis cōtulerūt. Est aut̄ Tullianorū professionis ea vel persuasionis fiducia, vel industrię iactatio, vel nescio quid appellare debeā, vt velut īī quos Gręci ἀργυραμοιβῆς vocāt, nomismata adulterina aut suberata, aut in ferioris indicaturę, aut ieiunę estimationis, tinnitu aut coticula depre hēdant: Sic īstī eloquētię lautioris institores, Tullianas voces, quas solas latinas esse cēsant, aut certe germanę notę, Latioq; puro oriū das, auditu internoscāt cū quippiā recitatur, aut tractatu & regusta tu cū ī mediū exit. Ex quo fit quī ex eorū placitis iura petere nō re cusant, vt ī laqueos idētīdē incidāt inertis hęsitatię. illis utiq; simi les de quibus Aristot. ī principio secūdi τὰ μετὰ τὰ φυσ. loquēs, ita scri bit, ἢ ἢ ἀπὸ τῶν, τὰ ὑπὲρ τῶν ἀπλοῦς περὶ τοῦ δεξιμῆς. ἀδυνάτου γὰρ ἀμφοτέρωθεν πρὸς τὸν ἑνὸς ἢ τοῦ ἀντιθέτου. Atq; haud

scio, an nō absurde dicere possimus, sic se habere eā superstitionē orationis ad liberā ingenuāq; eloquētiā, vt ἡ σοφιστικὴ πρὸς τὴν σοφίαν ἔχει. Nō quin ego huiusmodi (vt ita dicā) ἱεροκατασκευαίων tolerabiliore esse censeā, si alterutra suscipienda sit, q̄ licentiā securā erudito indecorā, atq; indignā literarū bonarū professiōe. Nihil em̄ minus aut probē aut velim q̄ vt in ἀντρομιχίῳ (vt ita dicā) erūpāt latine loquēdi ritus & instituta, vsu doctissimorū hominū, prudētūq; cōsensu haud dubie moderanda & astringēda. Sed vt religionē probo, sic superstitionē explodēdā ē schola elegatiē esse cēseo. iā cū alia atq; alia etas, vt dictū est, aliud aliudq; dicēdi genus postulet: vt Quintil. lib. quarto docet de narratione loquēs. Hodie si mihi quippiā scribendū sit ad religionē nostrā pertinēs, & cuius argumentū res diuinas cōplexurū sit: an ego ex lectione Ciceronis, quasiq; ē sylua sanctioris latinitatē materiē cōparare debeā, ex qua efficiendū opus sit quod pietatī dedicādū est? aut nū à Cicerone verba loquēdiq; formā mutuādā habeā, antiquitatis ritū vtq; resipientē, ad ea indicādā & describēda quæ antiqua illa secula nunq̄ suspicata sunt? Qua de re & cōtrouersa certē & impedita, vt dicā quod sentio: haecenus ab antiquis versuras faciēdas esse iādiu arbitratus sum, nec me eius esse nunc sententiæ poenitet, vt quoad eius fieri potest, materiē priscā probāq; in vsum p̄sentē cōformemus, auitaq; supellectilē & obsoletā apte & cōuenienter tēpori nostro recōcinemus. Cōceptis aut̄ ab antiquitate formulis in rebus diuinis hodie vtī, cū piaculare, tū indecorū esse censeo: tū vt Cicero sese interpretatur, ineptū. non aliter atq; si in sacris olim Cereris interpretādis aut cōmemorādis, ē Floralib⁹ verba quīspīā aut ē Priapeis mutuares. An vero amicitie cultū citra aras coarctabimus præcepto antiquissimo: eloquētiæ partē impiā hodie & pudendā, qua profana: qua sacra expatiari errareq; sinemus? Et si moratā cū dignitate hominis docti grauiusq; orationē esse oportet, vt oratorū principes existimarūt: cur non etiā ac multo magis pietatis redolētē, recteq; religiōis? Quid igit̄, dicat aliq; eloquētiā literarūq; omnino elegatiā, vt veritati ac sapiētiē doctrinēq; diuinitus proditē aduersam & profanā, ab aris atq; adytis arcēdā esse cēses: nec vltra pronaum admittēdā: hoc deus diuīq; prohibeāt, vt cū ignoratiē patronis literarū ipse cultor atq; cupidissimus censeā, diffidiū inter doctos sapientesq; naturā peperisse. nisi vero aurū argēto includi, aut argētū auro splendescere natura ipsa vetuit: aut ita moribus cōparatū est, aut sacrorū deniq; ritibus institutū in delubris exornādis. Ipse em̄ cōditē etiā & sepultē vetustatis interdū monumenta scrutāda esse duxerim, potius q̄ ad res huius etatis cōmemorandastū sacras tū p̄fanas, barbariē vtēdā accōmodemus, literatīq; pu-

Ἡ κατ' ἀνθρώπου
πισμὸς
καμψύς.

tere innocēter in rē suā nouerint. ἀμὲν δὲ (inquīt Greg. ἐν τοῖς ἐπὶ τὰς ἐκ-
 νέλαια) τοῖς λόγοις δὲ προσκαυόμενοι, καὶ οὐδέ τι ἐν τοῖς λόγοις ἐνφύσιον ἐπὶ τοῖς
 διανομαῖς αὐτῶν, Si em̄ vsq̄ sermonis faculrate exultādū est, orationiq; in-
 dulgendū: tū demū profecto in eo cōtēdendū est maxime, cū ipsū dei
 verbū, quā causam & fontē omnis sermonis esse constat, dicēdo cele-
 brandū est. Id porro quonā pacto cōmode à nobis fieri possit, dicēdi
 magister M. Tull. Cicero nos docebit. partim exemplo, si in eius scri-
 ptis trāsserēdi verborū artē industrie attēderimus. partim praecepto,
 qui in Oratore suo profecto quodā loco ita scripserit, Neq; enim esse
 possunt rebus ignotis nota nomina. sed cū verba aut suauitatis aut
 inopiā causa trāsserre soleamus, in omnibus hoc sit artibus, vt cū id
 appellādū sit quod propter rerū ignorationē ipsarū nō habuerit an-
 tea nomē, necessitas cogat aut nouū facere verbū, aut à simili mutua-
 ri. Idē in secundo dialogo de Oratore, Vt eā materiā omnibus locis
 descriptā, instructam, ornatamq; haberēt, rebus dico & sentētiis. hae-
 vi vt sua verba pariāt, quae semper ornata mihi quidē videri solent, si
 eiusmodi sunt vt ea res ipsa peperisse videatur. Ipsius autē Ciceronis
 tēpore noua verba q̄ inuidiosa fuerint, ex eo intelligimus, quod cum
 De nouis verba aut minus vsitata, aut duriuscula profert, nō sine aliqua prae-
 vocabulis tione id facit, vt in secūdo de Oratore, Hæc oratiō maxime cōmēdat
 reos. reos autē appello nō eos modo, qui arguūtur, sed omnes quorū
 de re disceptatur. Sic enim olim loquebantur. Et post aliquot char-
 tas, Reos autē appello quorū res est. Et de Natura deorum libro pri-
 mo, Sunt enim rebus nouis noua ponenda nomina, vt Epicurus ipse
 prolepsim appellauit, quā antea nemo eo verbo nominarat, siue prae-
 notionem vt ante dixi, siue anticipationem. Quintilianus lib. viii. Nā
 cū sint verborū alia vt dicit Cicero, natura, id est quae significata sunt
 primo sensu: alia reperta, quae ex iis facta sunt, vt iam nobis ponere
 aliqua (quod illi rudes homines primi fecerūt) fas non sit: at deriuas-
 re, flectere, coniungere, quod natis postea concessum est, quādo desit
 licere. Et siquid periculosius finxisse videbimur, quibusdam remediis
 prēmuniēdū est. vt ita dicā, si licet dicere, quodāmodo, permittite mi-
 hi sic. quod idem etiā in iis quae licentius translata erūt proderit, quae
 non tuto dici possunt, in quo non falli iudiciū nostrum sollicitudine
 ipsa manifestum erit. Idem, Multa ex græco formata noua, ac pluri-
 ma à Flauio Sergioq; : quorum dura quædam admodum videntur,
 vt ens & essentia: quae cur tātopere aspernemur, nihil video, nisi quod
 iniqui iudices aduersus nos sumus. ideoq; paupertate sermonis labora-
 mus. Quædā tamen perdurāt. nam quae vetera nunc sunt, fuerunt olim
 noua. Idem, Piraticam quoq; vt musicam & fabricam dici adhuc

Quomo-
do olim
ignotis
noīa ho-
die impo-
nenda.
De nouis
vocabulis

dubitabant mei praeceptores. Fauorē, & urbanū, Cicero noua credit. Cicero in Acade. Sed subiectam (inquit) putant omnibus sine vlla specie, atq; carentē omni illa qualitate (faciamus enim tractādo vſitatius hoc verbū & tritius) materiā quandā, ex qua omnia expressa atq; effecta sint. Sic i lib. de Vniuersitate ex Platonis Tímeo. Vix eñ audeo dicere medietates quas Græci μεσότητες appellāt: sed quasi ita dixerim, ita intelligatur, erit enim planius. Quo ex loco apparet eos fuisse deceptos, qui sesquialterū & sesquitercium, & alia deinceps latina esse negauerūt. Sesquialteris autē (inquit) interuallis, & sesquiterciis, & sesquioclaus sumptis ex iis copulationibus, & primis interuallis, sesquioclaus interuallo sesquitercia omnia explebat. Plato, ἡμισιῶν δὲ διασάσεων καὶ ὡκτρίτων καὶ ἐκγδοῶν γενομένων, ἐκ τεσσάρων ἡμισιῶν ὧν ταῖς προόδων διασάσει τὸ πρὶν ἐκγδοῶν διαστήματι τὰ ἐπὶ τριτα πάντα εὐνοῦ πληροῦτο. Qui locus Ciceronis nisi extitisset ad hanc ætatem, verba illa latinæ linguæ perierant, eorum quidē sententiā qui nihil vt latinū admittūt quod apud eū auctore nō legatur. præsertim cum Gellius immemor illius libri Ciceronis illa verba nō probauerit. Hermogenes ἐπιθεολογὸν rephēdit in Hyperide, vt verbū sordidū atq; oratore indīgnū. At eo & Plato & Aristot. vſi sunt, vt nos ante docuimus. Ex quo apparet verborū reprehēsores aliquādo esse ipsos ob id rephēdēdos. Idē Cice. lib. i. de Nat. Deorū. At ista siue beatitas siue beatitudo dicēda sunt: vtrūq; eñ omnino durū, sed vſu molliēda nobis verba sunt. Et in Topicis, Tertia autē (inquit) quæstio (quīs molestū sit nomen hoc) iuridicialis vocet. Neq; vero ipse Cicero tā religioſus aut in verbis legēdis fuit, aut in omni dictionis parte, q̄ isti nos esse volūt quibus i illa classe emūctorū sacramēto rogatos esse cōtigīt. Qui & admirabilitatē dixerit & innumerabilitatē, & pyramidata corpuscula & angulata, & rotūdare, trāquillare, exāclare, anticipare, expectorare, & profapiā, & decussare, & alia permulta, quorū similia ab aliquibus trīuialis esse monetē putātur & sordidē. Quare mihi de literis illi maligne mereri præpostereq; vidētur, qui linguæ Romanæ pomœria anxie & cupide faciūt vt cōtrahāt & circūcidāt immodica religione artīsq; calūniatrice: quæ Marcus ipse Tull. eorum prope dixerim deus, protulit magno studio: ob idq; rerū nouarū inuidiā atq; etiā crimē neglexit & pertulit. nec vero pomœria protulit modo linguæ latinæ Cicero, sed exemplū rationēq; reliquit studiosis sui, nō inertibus. Itaq; in primo de Oratore, Postea mihi placuit (inquit) eoq; sum vſus adoleſcēs, vt summorū oratorū Græcas oratiōes explicarē. quibus lectis hoc assequebar, vt cū ea quæ legerā græce, latine redderem, nō solū optimis verbis vterer, & tamen vſitatis, sed etiam exprimerē quædā

Sesquiter
tius sesqui
quartus
& alia.

Kk

verba imitādo quę noua nostris essent, dūmodo essent idonea. Licuit
 em̄ semperq; licebit, vt inquit Oratius, Signatum præsente nota pro-
 ducere nomē, & reliqua. Iā vero ipse Cicero ad Atticū lib. xii. scribens
 de libris suis philosophicis: de lingua (inquit) latina securi es animi
 dices, qui talia cōscribas: ἀπόγραφα sunt, minori labore fiunt. verba ta-
 men affero quibus abundo. ἀπόγραφα vocauit libros de Finibus, de Of-
 ficiis, & Tusculanis, & de Natura Deorū, & alios similes, veluti vo-
 lumina quędā descripta magis q̄ a se cōscripta, quasiq; exēpla Gręco-
 rū voluminū. in quibus tamē vertēdis operā ipse pręstitit & oleū, hoc
 est latinorū verborū delectū & inuētiōē. Ex quo necesse fuit nō sem-
 per sui esse simile vsquequaq; ab iis em̄ auctoribus, quos ipse para-
 phrastice cōuertebat, scribēdi quoq; formulas interdū accipiebat, &
 quidē ego difficillimū esse puto, modū & formā rationēq; Tullianę di-
 ctionis penitus aīo p̄cipere memoriaq; cōplecti. Fuit em̄ ingenio fce-
 cūdissimo, aīo mire liberali & magnifico. Habuit vnde copīā sumeret
 academica scripta atq; oratoria. Ex quibus cū abūde helluāterq; hau-
 fisset, vt eius verbo vtar. cū ei etiā natura suapte copia felici ac beata
 profuse suppeditaret alia atq; alia: quē in eo tandē fuisse modū elo-
 quētię, q̄ multifariā variū arbitrari debemus? At nos ipsi hodie hoies
 vix quincūciales, de eloquētię finib⁹, si superis placet, id est de M. Tul-
 liū dicēdi facultate audemus pronūciare. de illa etiā cohorte scripto-
 rū Marco Tullio suppariū, ita cēsere, atq; etiā veluti iure nostro iudiciū
 firmare, vt vnicuiq; scriptori modū laudis meritę magna fiducia
 impertiamus. quasi vero illud iudiciū nō maius sit cognitiōe cuiusq;. videlicet illi Ciceroni si nō p̄ximis: tñ secūdi, quorūq; patres aut auī
 Ciceronē meminissent, q̄ oīa eius scripta eadēq; incorrupta i manib⁹
 haberent, qui eruditiōis antiquę vestigia in foro adhuc Rom. cerne-
 rēt, ac per manus traditā linguę Rom. puritatē accepissent, de elo-
 quētia Rom. certius iudiciū facere, deq; Cicerone ipso nō potuerūt,
 aut cū Cicer. vim dicēdi tātopere ipsi admirarent, tū prępostero p̄po-
 sito infeliciq; fuerūt, vt sciētes prudētēq; deteriora sequerent, cū opti-
 ma haberēt in manibus. Quis em̄ nō videt eos cū genus dictiōis mu-
 tarēt, ætatis suę iudiciis atq; volūtatibus, aliquātulū etiā fortasse in-
 geniis suis seruuisse? Adde quod neq; M. Tull. vnus omnia vidit: neq;
 quā inexhaustā dicēdi copīā animo cōceperat, in monumētis suis con-
 signatā reliquit: nec quatenus cōsignata est ab eo, ad etatē nostrā ipsa
 asseruata est. Neq; vero cū eā copīā ex Græcia in Italiā importauit,
 cōmercium inde abstulit, vt idē aut simile quod ipse ausus esset, po-
 steris nō liceret, qui quidē eodem animū studiūq; intēdissent. quo-
 circa nōnulli quoq; eorum postea, singulari doctrinę pręrogatiua id

meruerunt, ab eorum ut auctoritate verba quoque non pauca, loquendi formulæ ius sumerent. Age iam permittamus nobis M. Tulliū, vnum extra aleam (ut dicitur) iudiciorum positum, paulisper in controuersiam reuocare, quasi venia à Prætoris exposcita. non quod de hominis auctoritate addubitandum putemus: verum ut animi (ut dicitur) causa ostendamus quæ parum conueniat inter auctores maximos de ratione dicendi probatissima. Dionysius Alicarnas. de Lyfia loquens, ἑτέραν δὲ ἀρετὴν εὐρίσκω πρὸς ἑτέρῃ, ἢ πολλοὶ μὲν ἐξήλωσαν τῇ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων, ἐδάς δὲ ἐπεδείξατο. τίς δὲ ὄντι αὐτῆς; ἢ διὰ τῆς κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ὅν μέσφ' ἀμεινύων ὀνομάτων ἐκφέρουσα ὁ νοῦς μιν, ἢ κίς αὐτῶν ἡ εὐροί τ' ὁπωπιῇ φράσαι χρησάμενον. καὶ ἐκ ἐπὶ τούτῳ μόνον, ἀλλ' οὐ καὶ πρὸς τὰ καὶ σημανὰ καὶ μεγάλα, φαίνεσθαι τὰ πράγματα καὶ, τοῖς κοινοτάτοις χρώμεσθαι ὀνόμασιν. Alicarnasseus eo nomine mire commendat Lyfiam, quod tropis abstineat, & simpliciter res indicet, nec tamen eo modo rerum magnitudinem imminuat. adeo ut circumforanea veste & triuiali cultu ornamentum rebus afferat & personis. Huic sententiæ è diametro opposita illa Ciceronis esse videtur in Oratore perfecto, Sed iam forma restat (inquit) & dicendi character qui dicitur. qui qualis debeat esse, ex iis quæ supradicta sunt intelligi potest. nam & singulorum verborum lumina attigimus, quibus sic abundabit orator, ut verbum ex ore nullum nisi aut elegans aut graue exeat. Ex omni genere frequentissime translationes erunt, quod ex propter similitudinem transferunt animos & referunt ac mouent huc & illuc. Qui motus cogitationis celeriter agitated, per se ipse delectat: & reliqua ex collocatione verborum, quæ sumuntur quasi lumina, magnum afferunt orationi ornamentum. Idem in tertio de Oratore, de translationibus multa dixit, ut magnum splendorem orationi afferentibus, cum hoc etiā quod suppleant inopiam. Fabius de tropis loquens, Incipiamus igitur (inquit) ab eo qui cum frequentissimus est, tum longe pulcherrimus: translationem dico quæ metaphora græce dicitur. Idem in duodecimo, de florido dicendi genere loquens, Mediis hic & translationibus crebrior, & figuris erit iucundior, egressionibus amœnus, Translationibus autem exemplum insigne satis est apud Ciceronē in oratione pro domo sua, his verbis, Quid tandem? si tu quæ in illis reipub. tenebris, cæcisque nubibus & procellis, cum Senatum à gubernaculis deiecisses, populum è nauī exturbasses, ipse archipirata cum grege predonum impurissimo & cæt. Et pro Sylla, Quo facilius vento aliquo in optimum quæque excitato, posset in malis reipub. portum malorum suorum aliquem inuenire. Et pro Rabyrio, Nec illius animi mentem præstringit splendor sui nominis, nec mentis quasi luminibus officit

De translationibus.

altitudo fortunæ & gloriæ. Trāſlationes etiā inſignes, & interdum
 παραινέσεις apud Demosthenem inueniuntur, quo nomīne ab
 Aeschīne exagītatus fuit vt ſuprà diximus in mentione verbi ἐμπε-
 λυγῆν, nec minus frequentes & grandiloquæ apud Platonem Demo-
 sthenis & Ciceronis magiſtrum & ſuppeditatorem copiæ, cuiq; ipſe
 Cicero acceptam illam referre non grauatus eſt. Rurſus Cicero in
 Oratore de Thraſymacho & Gorgia loquēs. Horū vterq; (inquit)
 Iſocratē ætate præcurrit: vt eos ille moderatione, non inuentione
 vicerit. Eſt enim vt in tranſſerendis tranquīllior, ſic in ipſis numeris
 ſedatior. Idem, Nam neminem in eo genere ſciētius verſatum Iſocra-
 te confitēdum eſt. Et in Bruto de eodem. Magnus orator & perfectus
 magiſter, q̄q̄ forenſi luce caruerit, intraq; parietes aluit illam gloriā,
 quam nemo meo quidē iudicio eſt poſtea cōſecutus. De hoc loquens
 Alicarnaſ. ita ſcribit, κατὰ δὲ πλὴν λαμπρότητα τῇ ὑπερίστωρ, καὶ δ' εὐλόσοφον
 ἐν προαίρεσιν, πολλὸν διαφέρειν αὐτὸν Λυσίῳ ἢ Γόργῳ, ἢ Πλάτωνα
 ἔργῳ. ἐὰν δὲ τὰ λυσιῶς ἐπείν, καὶ τῇ ἄλλων ἀπάντων ῥητόρων, ὅσοι εὐλοσοφῶς ἔ-
 μαθήματα τὸτε προέειπον. Haſtenus cum Cicerone conuenit. quod ſe-
 quitur diſcrepat, τῆς μὲντοι ἀρωγῆς ἢ προόδου δ' κύκλιον, καὶ ἢ ἐν λείῳ δ' μῆρας
 κινῶντες ἐκ ἐδοκίμαζον. δυνάμει γὰρ ἢ διάνοια πλεονέκειν ἐν λείῳ, καὶ το
 πομψὲς λέπεται δ' ἀλυσίον. Et infra, καὶ ἐδ' γένεθ' μέφομαι τῇ χημάτων, πλε-
 λοὶ γὰρ αὐτοῖς ἐχρήσαντο καὶ συγγραφῆς καὶ ῥήτορις, ἀτίσαι βουλόμενοι πλὴν λέ-
 ξιν. ἀλλὰ τὸν πλεονασμὸν. τῷ γὰρ μὴ ἐν καιρῷ γινώσκειν μὴ ἐν ᾧ ἔρα, προσίσα-
 θοί φημι ταῖς ἀκοαῖς. Quintilianus in decimo, In compositione (in-
 quit) adeo diligens, vt cura eius reprehendatur. Idem Alicarnaſ. τῇ
 πλὴν ἀρετῇ ἀποφαινομαι παρὶ τὸν ἄνδρα, πλὴν ἀφάνειν. ἐ μόνον πλὴν ἐν τοῖς ὀνό-
 μασι, ἀλλὰ καὶ πλὴν ἐν τοῖς πράγμασι. ἐστὶ γὰρ τις ἐπὶ πραγμάτων σαφήνεια,
 ἐ πολλοῖς γνωρίζεται. περμαίρομαι δὲ, ὅτι ἐν μὲν οὐκ ἐκείνῃ λείῳ καὶ
 Δημοσθένει, οἱ δεινότατοι πράγματα, ἐξ ὧν ἐγγύοντο, πολλὰ δυνάμει ἀν-
 ἔμιν καὶ ἀσαφῆ, καὶ δεινὰ, ἐξηκτω. ἢ δὲ Λυσίῳ λείῳ ἀπασά ἀν-
 καὶ σαφῆ. Idem, ἥ δὲ τὰ λυσιῶς ἔχα, δ' καὶ παλαιότερον ἐπὶ δαυμαζό-
 μιθ' οὐκ ἐκείνῃ τένωμα, δαυμονιώτατ' τῇ συγγραφῇ, ἐν δὲ τῷ
 πρὸτατα καὶ ἐν ταῖς δημηγορίαις ποικτικῇ κατασκευῇ χρησάμενος, ἐν πολλοῖς
 τοῖς ἐκείνῃ πλὴν ἐγγινώσκοντες ἐς ὅγκον ἅμα καὶ κόσμον ὀνομάτων ἀνδρεί-
 ζον. Thucydideſ appellat δαυμονιώτατον τὸν συγγραφῇ, quod perin-
 de eſt ac ſi diceret diuinum & admirandum, atq; ingenio præ-
 ſtantiffimo animoq; præditum, quæ in elocutione eius eminent.
 At Cicero in Oratore perfecto, Thucydides autem (inquit) res
 geſtas & bella narrat & prælia, grauiter ſane & probe: ſed
 nihil ab eo tranſſerri poteſt ad forenſem uſum & publicum. Ipſæ
 illæ conciones ita multas habent obſcuras abditaſq; ſententias,

vix ut intelligatur: quod est in oratione civili vitium vel maximum. Quis porro unquam Graecorum rhetorum à Thucydide quicquam duxit? At laudatus est ab omnibus. Fateor. sed ita ut rerum explicator prudens, seuerus, grauis: non ut in iudiciis versaretur, sed ut in historiis bella narraret. itaque nunquam est numeratus orator. Hoc Ciceronis elogium multum discrepat ab Alicarnassei: ne cum Quintiliani quidem conuenit sententia, qui lib. x. ita scribit, Historiam multi scripsere preclare. Et paulo inferius, Delfus & breuis, & semper instans sibi Thucydides: dulcis & candidus & effusus Herodotus. ille concitatus, hic remissis affectibus melior: ille concionibus, hic sermonibus: ille vi, hic voluptate. Rursus Cicero in Oratore, Itaque & Herodotus, & eadem superiorque aetas numero caruit: nisi si quando temere ac fortuito. At Hermogenes Sophista ita scribit in Rhetoricis, ἐν τοίνυν τοῖς καθ' ἰσορίαν πανηγυρικοῖς πανηγυρικώτατός ἐστιν ὁ Ἡρόδοτος. Et paulo post, κατὰ μὲν οὖν ἐπιμέλειαν ἢ δ' ἡλὺν τὴν κόσμον δ' συναμφοτέρω ἢ τὴν ἰδιονύμῳ ἢ δ' μέγεθος. διὰ δ' πολλοῖσι τῶν ἑυθυμῶν αὐτῶν κατὰ τὰς σωθῆκαις ἢ τὰς βλάβης δακτυλικοῖς τε ἐισὶ ἢ ἀναπαιστικοῖς, ἀπονειφτικοῖς τε ἢ ὅλως σιμυνοῖ. De Thucydide autem loquens ferme idem sentit cum Cicerone. Mihi vero videtur Cicero omnia dicendi genera in libris suis tetrasse & miscuisse: plerumque vero naturae suae indulgisse, ne bona ingenii corruperet. quod qui facit, etiam alioqui multum sibi negotii exhibet, cum ea quae illaborata fluunt inhibens, aquam, ut est in proverbio, sepe herere cogat, ut aliorum flectat, qualisque aduerso flumine nauigare, quam secundis ipse malit vndis. Nulla est enim inquit laus oratoris, cuius in nostris orationibus non sit aliqua si non perfectio, & cetera. ut antedictum. Probasse eum autem Isocratis pigmeta, dictionisque lenocinia, praecipue fide facit imitatio: cuiusmodi est illa per lege Manilia, Qui saepius cum hoste conflixit, quam quisquam cum inimico certauit. plura bella gessit, quam ceteri legerunt. plures prouincias consecit, quam ceteri concupiuerunt. Cuius adulescentia ad scientiam rei militaris non alienis preceptis, sed suis imperiis: non offensionibus belli, sed victoriis: non stipendiis sed triumphis est tradita. Alibi in eadem, Quid tam nouum quam adulescentulum, priuatum, exercitum difficili reipublicae tempore conficere? confecit. huic praesse: etiam praefuit. re optime ductu suo gerere? gessit. Et quod magis mireremur, in Miloniana hoc genere non abstinuit: in qua omnia erant sollicita, & a festiuitate sermonis isocolisque & antithetis dissentanea, ut obiceret quisquam possit eorum qui Ciceroni obrectauerunt. Sic autem scripsit, Est ergo haec non scripta, sed nata lex. quam non didicimus, accepimus, legimus: verum etiam ex natura ipsa arripimus, hausimus, expressimus. ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus. Ipse Cicerone in Oratore de numerosa concinnitate orationis loquens, In huius inquit concinnitatis consuetudine Gorgias fuisse principem accepimus: quo de genere illa nostra sunt

Kk iii

in Milon. Est enim iudices hec non scripta, sed nata lex. In inuestiua autem oratione Cicero verbis Thucydideis atrocique dictione mihi interdum videtur uti, ut in Anton. secunda, in Pisonē & similibus. Qualis est illa pro Sextio, Exierunt malis omnibus atque execrationibus duo Vulturii paludati, quibus utinam ipsis evenissent ea quae tum homines precabantur. Quam scribendi varietatem, & ingenii copia, & animi vehementia in odiis exercendis effecit. Reprehensiones vero scriptorum suorum nomine obtrectionesque multifariam eum protulisse, praeter ea quae supra diximus, etiam ipse his verbis significat in secundo Tuscul. Quod non sumus ignari (inquit) multos studiose contra esse dicturos: quod vitare nullo modo possumus, nisi nihil omnino scriberemus. Etenim si orationes quas nos multitudinis iudicio probari volebamus (popularis est enim illa facultas, & effectus eloquentiae est audientium approbatio) Sed si reperiebant nonnulli qui nihil laudaret nisi quod se imitari posse consideret: quique sperandi sibi eundem bene dicendi finem proponeret: et cum obrueretur copia sententiarum, atque verborum ieiunitate & fame se malle, quam vbertate & copia diceret. unde erat exortum genus Atticorum, iis ipsis qui id sequi se profitebatur ignotum, qui iam conticuere pene ab ipso foro irrisi, quid futurum putamus, cum adiutore populo quo utebamur antea, nunc minime nos uti posse videamus? His verbis significat existimarique vult, iis se molestissimis usum esse obtreccionibus, qui copiose ipsius & splendide invidia eloquentiae vrebatur &angebatur, qua praese ac praem multis praeditum ipsum Ciceronem esse cernebat, ad quam se posse accedere omnino diffidebat. Hoc genus hominum fere *ελαφροῦτας* videmus. quo nihil est *ελαπτομένης*, magisque expositum omnium offensioni. Illa vero quam torrens dicitur eloquentia, quoniam modo tenore suum seruare atque impetum potest, si sociam sibi & comitem tantam loquendi religionem assumat: de qua loquens Fabius, ita inquit, At ille qui saxa deuoluat, & pontem indignetur, & ripas sibi faciat, multus & torrens, iudicem vel nitentem contra feret, cogetque ire quam rapit. Eius eloquentiae meminit Cice. in. ii. Fin. in principio. Quanta autem opinio Ciceronis de M. Bruto fuerit in iudicio literarum latineque orationis, ex eo intelligimus, quod Oratorem ei suum quasi doctrinae oratoriae iudicium suum in dicendi facultate specimen, dicendum ei duxit, cum libro de claris Oratoribus quod etiam ab eodem Bruto nomen accepit. At in lib. superiore cum de Herodoto & Thucydide prius locutus esset, ita scripsit, Horum etati successit Isocrates, quod praeter ceteros eiusdem generis laudatus semper a nobis, nonnumquam Brute leniter & erudite repugnate te. Sed credas mihi fortasse, si quid in eo laudem, cognoueris. Nam cum concisus ei Thrasymachus minutis numeris videretur, & Gorgias: quod tamen primi traduntur arte quadam verba iunxisse: Thucy-

Cicero reprehensus a multis.

Torrens eloquentia.

dides autem præfractior, nec satis, ut dicam, rotundus. primus instituit dilatare verbis, & mollioribus numeris explere sententias. Et inferius, Itaque ut ego cum à nostro Catone laudabar, vel reprehendi me à ceteris facile patiebar: sic Isocrates videtur testimonio Platonis aliorum iudicia debere contemnere. Est enim ut scis quasi in extrema pagina Phædri is ipsis verbis loquens Socrates, Adolescens etiam nunc o Phædre, Isocrates est: sed quid de illo augurer libet dicere. Quid tandem inquit ille? maiore mihi ingenio videtur esse, quam ut cum orationibus Lyfiae comparatur. Præterea ad virtutem maior indoles: ut minime mirum futurum sit, si cum ætate processerit: aut in hoc orationum genere cui nunc studet, tantum quantum pueris reliquis præstet omnibus qui usque orationes attigerunt: aut si contentus his non fuerit, diuino aliquo animi motu maiora concupiscat. inest enim natura philosophia in huius viri mente quædam. Verba Platonis hæc sunt, ὁ μὲν τοι μαντιόμομαι κατ' αὐτῶν, λέγειν ἐθέλω. καὶ τὸ πῶτον δὴ; Σω. Δοκῶ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τὰς πρὶς Λυσίου εἶναι λόγους, τὰ δὲ φησὶ φύσεως. ἔτι δὲ εἶθ' ἐπεὶ γενικωτέρῳ κεκράδης. ὥστε εἴθ' ἂν γένοιτο θαυμαστὸν προΐστας φησὶ ἡλικίας, εἰ πρὶς αὐτὸς περὶ λόγους οἷος οὖν ἐπιχειρήσας, πολλοὶ ἢ παίδων διενέγκοι τῶν πόρτε ἀπαμύμων λόγων. ἔτι δὲ εἰ αὐτῷ μὴ ἀπορήσει ταῦτα, ἐπὶ μέζω δὲ τις αὐτὸν ἄγοι ὅς μ' ἴσσοι. φησὶ γὰρ ὅτι εἴ τις ἐκείνῳ εἰσαγγέλλῃ τῇ τ' ἀνδρός διανοίᾳ. Quibus verbis astypulatur eius ipsius Isocratis testimonium ὃν ᾧ πρὸς φίλιν. & plenius ὃν ᾧ πρὶς ἀντιδόσκου. Dissensisse Brutum à Cicerone de optimo genere dicendi, præter ea quæ iam commemoravi, ex epistola quoque Ciceronis apparet ad Atticum lib. xv. sic enim scribit, Brutus ad me misit orationem suam habitam in concione capitolina: petiuitque à me ut eam ne ambiciose corrigerem antequam ederet. Est autem oratio scripta elegantissime sententiis & verbis, ut nihil possit ultra. ego tamen si illam causam habuissem, scripsissem ardentius. Et infra, Quo enim in genere Brutus noster esse vult, & iudicium habet de optimo genere dicendi: ita consecutus est in ea oratione, ut elegantius esse nihil possit. Sed ego solus alius sum sæpe. hoc recte siue non recte, tu tamen velim orationem legas, certiorumque me facias quid iudices ipse: quæquam vereor ne cognomine tuo lapsus, ὑπεραῖκός τις in iudicando. Sed si recordabere Δημοσθένους fulmina, tum intelliges posse & ἀῖκῶς totam grauissime dici. Verum enimvero cum Demosthenis orationem ut Thucydidis Alicarnas. dixerit, sæpe obscuram esse coniecturæque difficilis, mirum videri possit, quod Cice. ea de causa Thucydidis lectionem non probauerit: quod vitium dicat esse obscuritatem maximum in oratione civili. Longe autem densiorem esse obscurioremque Demosthenem Cicerone tum in Philippicis, tum alibi, hodie iudicare possumus, qui utrunque au-

Elogium
Platonis
de Isocra-
te.

Brutus de
optimoge-
nere dicen-
di dissen-
sit à Cice-
rone.

ctorem in manibus habeamus. De quo ipse Cícero ad Brutum ita in
 Elogium quít, Demosthenes cuius nuper inter imágenes tuas ac tuorum, quòd
 Cíceronis eum credo amares, cum ad te in Tusculanum venissem, imaginem
 de Demo ex gre vidi: nihil Lyfi subtilitate cedit, nihil argutiis & acumine Hy
 sthene. peridi, nihil lenitate Aeschini & splendore verborum. Idem in Bruto,
 Nam plane perfectum, & in quo nihil admodum desit, Demosthenem
 facile dixeris. Et rursus in Oratore, Hoc nec grauior extitit quisq̃, nec
 callidior, nec temperatior. Itaq̃ nobis monedi sunt ii quorum sermo
 imperitus increbuit: qui aut dici se desiderant Atticos, aut ipsi Atti
 ce volunt dicere, vt mirentur hunc maxime, quo Athenas quidē ipsas
 magis credo fuisse Atticas. Quid enim sit Atticum discant, eloquen
 tiamq̃ ipsius viribus, non imbecillitate sua metiantur. nūc enim tan
 tum quisq̃ laudat quantum se posse sperat imitari. Et inferius, Semper
 oratorū eloquentiæ moderatrix fuit auditorū prudentia. Omnes em̃
 qui probari volunt, voluntatem eorū qui audiunt intuetur, ad eamq̃
 & ad eorum arbitrium & nutum totos se fingunt & accommodāt.
 His verbis Cíceronis doceri possumus, cur etas Quintiliani & Plī
 nī genus dictionis tullianæ immutauerint. nec ab omnibus eiusdē
 rei scriptoribus eundē modū orationis exigendū. Nā cū est (inquit
 idē Tullius) oratio mollis & tenera, & ita flexibilis, vt sequatur quo
 cunq̃ torqueas: tū & naturæ variæ & volūtates, multū inter se diuer
 sæ varia effecerunt genera dicendi. Flumen aliū verborum volubili
 tasq̃ cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. distin
 cta alios & interpuncta interualla, moræ, respiracionesq̃ delectant.
 Quid potest esse tam diuersum? tamen est in utroq̃ aliquid excel
 lens. Idem in secundo de Oratore, Tantum est flumen optimorum
 grauissimorumq̃ verborum. Verum cum Marcus Tullius tantopere
 Demosthenem admiratus sit in omni genere omniq̃ parte orationis,
 fulmina etiam eius suo testimonio flagrantiora reddiderit atq̃ fulgē
 tiora, simul in inuentione ac dispositione q̃ simillimus ei esse concu
 piuerit & affectarit, atq̃ etiam vt opinor, proxime eum assecutus sit:
 ecquis est qui dubitet in elocutione quoq̃ & phrasi euestigio eun
 dem secuturum fuisse ipsum, nisi ingenio suo & naturæ indulgēdum
 esse censuisset, quam perinde felicem & vberē nactus erat? Hermoga
 de Demosthene cū Alicarnasseo non idem pronūciat, sed satis diuer
 sum. de oratione enim loquens, quam ipse ciuilem vocat ita inquit,
 ἄριστός τε ἡ καλὴ λόγῳ δὲ δημοθενικός. ὁ τε αὖ δημοθενικός λόγος ἡ καλὴ, ἀρι
 στή. φημι τοίνυν δεῖν εὖ τοῦ τοιούτου λόγου πλεονάζειν μὴν δὲ πλὴν ἀφάνεια καὶ ποῦτα
 τύπη, καὶ ἡ ἀληθινὴ τε ἡ ἀληθῆ. ἀφάνεια & δυσκακασία plane opposita sunt
 & ἀσάφεια. Ex quo intelligimus quāta sit varietas iudiciorū. Discamus

igitur potius & cōtendamus Marcī Tullīi naturā, animum & doctrinam eximiam percipere & admirari, quantumq; latina facundia acceptum ipsi referre debeat, existimare & perpēdere, ut inde pręcipue animum quisq; suum & alat & instituat: nō etiā ut Minervā imitā & repugnantem, effingere se & componere tanq; ad speculum, sic ad Ciceronis exemplaria cogat: quo nihil est molestius, atq; interdum etiā rancidius ac putidius. Neq; in vnam tātū speciem ornatus conformata, specimen sui pręclarum & mirabile prębere solet eloquētiā: nec in omne theatrum, omniq; seculo, eodem semper cultu ornatuq; prodit. sed ne eodem quidem tempore, tanq; sub omni persona, ita ab omni natura proficisci eadē facie, vno vultu, iisdēq; gestibus cōfigurata vnq; voluit, eadēq; veste circūdata & exornata. Adde quod in bello cōmunē martē esse dixerūt prisci: ita in certamine dicēdi fortasse cōmunis est Minerva. nec qui in plerisq; etiā in omnibus & semper superior euadit. Erit porro lingua latina in dies lōge copiosior, si ex Tullīi instituto latine loquēdi facultatem nos metiamur ipsi, q; si ē libris eius qui nūc extant eandē circūscribamus. Neq; vero iudicādū est ac statuendū, tractam feliciter fusamq; æquabiliter orationem, qualis est Tulliana in libris pręcipue philosophicis, & sæpe in oratoriis (in quibus veluti secūdo flumine, ac leni aura obsecūdante potius, q; ardore animi quasi vento vehemēti rapiente vehitur eloquētiā) omnium esse pręstantissimā in omni genere eloquētię: cum exemplo Demosthenis oratorū principis, ipsiusq; Tullīi elogio propemodū cōsecrati, nō modo pressam orationē subobscoreq; alstrictā, sed etiā cōtortā interdūq; salebrosam conuenire videamus ardētius agēti & petoranti. Quo de genere Alicarnasseus, iudex (ut mihi videt) & equus & feuerus, frugalitatis & simplicitatis amās, ita scripsit de Lysia attico loquēs, cuius oratione atticī nominis admiratores & sequaces, veluti norma quādam formulāq; utebantur. Iam vero (inquit ille) facultatem vnam inuenio apud Lysiam sane admirabilem, cuius Theophrastus principem fuisse ait auctorem Thrasimachū. ego vero Lysiam fuisse censeo. Et paulū infrā, Quę tandem igitur est illa facultas quā huiusmodi esse perhibeo? dictionis genus sentētiās contorquēs rotūdeq; eloquens, propria magnopere atq; necessaria forēsi orationi, omniq; adeo certamini nō fictitio. Hęc Lysię virtutem cum pauci imitati sint, Demosthenes etiā exuperauit. Hoc tantū interest: q; non ut Lysias frugaliter & ut fert simplicitas, vsus est, verum affectare atq; amarulenter. Cicerō ipse in Oratore, de hīstoria loquēs, Interponūtur etiā cōciones & hortationes. sed in iis tracta quādam & fluens expetitur: nō hęc eloquentia cōtorta, & acris oratio. Quum autem nihil difficilius sit, q; de

Iconici pī-
ctores.

differentia orationis, deq; genere dicendi optimo iudicare, eò ta-
men venimus, an stultitiæ an ignorantia, an nescio quid debeam po-
tissimum vocare, ut ex summaria lectione & tumultuaria vnūquenq;
scriptorem sua vel palma donemus, vel ignominia notemus. a cuneis
ipsi (ut ita dicam) in orchestram impudenter transeunt, quasi nō iā
spectatores, sed agonothetæ facti: ita interdum homines expendentes,
ut in singulas vncias iudicii, sescūcias studii, atq; etiā odii fortasse ad-
ponderemus, ut parcissime loquar. Et cum pauci Ciceronem perlege-
rint, lōge pauciores intellexerint, nullus est tamen qui Tullianā phra-
sim ut percognitā, non in ore tertio quoq; verbo habeat. Adde q; *ἡμεῖς*
ῥοδῖνες nonnulli agere non dubitant, deq; Græcorū scriptoribus ma-
gna fiducia & tanq̃ pro potestate pronunciare, qui non plane rudimē-
ta linguę gręcę nouerunt: impudentia utiq; auctoritatem apud im-
peritos colligentes & emerentes, cum tamen inter maximos auctores
antiquitatiscq; iudices cōtrouersa iudicia fuerint, ut ex iā dictis liquido
patet. Enimvero picturam esse aiūt veluti orationem mutam: cōtraq;
orationē quasi picturā quandā vocalem. ego vero Themistocli assen-
tior, qui orationem picturam textilem esse dixit, vel texturā picturæ
varietate distinctam & visendam. quæ ita demum intexta intus ar-
gumenta oculis mentis exponit & indicat, si ipsa expansa commodè
explicataq; fuerit. Pictores autem laudatissimi fuerunt, non qui homi-
num effigies comptas tantū & pexas, ac munditia vestis nitētes effin-
xisse dicunt: sed qui eo amplius viuaces virilesq; maxime, simulq; ad
viua liniāmēta eorum hominum ductas, quorū ipsę similitudinē præ-
ferunt. Iconicos illos Græci appellauerunt. Quibus si ipsis hoc quoq;
addideris, morata ut sit eorum imitatio quā *ἰκονοµία* vocāt, iā nihil (ut
opinor) deesse videbitur: nisi ut proportionē membrorū, totiusq; cor-
poris concinnitatem a se demensam, pigmentis distinguere tum inten-
sis cum opus est, tū remissis nouerint atq; mediocribus, iisdēq; in eū
pertinacibus, non, quod quidam faciunt, ut pręsentī quidē illi iucūdi-
tate sed fugaci delectent, nec solem ipsa diu nec etatē perlatura. Neq;
enim ut quāq; vel tabulam pictam, vel stragulā vestem aut cupidī li-
centur homines aut parum perspicaces, ita eiusmodi est illa protinus
quę in fano Saturni dicanda sit: dignūq; ideo illud peristroma existi-
mandū, in quo memorię cōsecrandę argumēta detexerentur. Nā quo-
tus est eorū quisq; tandem qui ad nundinas ventitant, oculisq; perlu-
strāt tabernas inslitorū, qui tum materiā, tum opus internoscere indi-
caturāq; didicerit rerum expositarū: qui notas exploratrices teneat,
queis germanę & probę merces a subdolis ac mangonio pręlitis, aut
lenocinio prętextis discriminātur: Et quidem cum eò iam incurię ho-

minū emaciū, fraudisq; artificū & negociatorū ventū esse videamus, nihil fere quod hęc etas ediderit rerum omnis generis ac mercium, dignum sit quod cum mercibus antiqui opificiū probatq; componatur: tum vero id in bibliopoliis cōspicuum est etatis nostrę vitium. Quare pleraq; eorū quę velut in tumultu vel in naufragio scribimus, breui utiq; interlitura sunt cōtēptus & obliuio. idq; culpa utiq; nostra vitioq; futurum est: qui gratiam impresens aucupemur a quolibet nobis equali, aut memorię nostrę, tanq̃ luculentū studiorum prēmium condignumq; prēcium operę, nec a posteris memoriā perpetuam clarāq; opperiri sustineamus. cum prisci fuerit instituti ac propositi, Saturni gratiā emereri ac sperare potius, q̃ Mercurii pręsentis atq; nundinatoris. Athen. lib. viii. *Dipnosophist.* φιλόσοφος δὲ ἢ τὸ πάντῃ διχύλος, οὐ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀδίκως κατὰ τὴν φύσιν τοῖς θεοφραστος ἐν τῷ περὶ ἡθόνων ἐρικλες, ἔφη χρόνῳ τὰς τραγῳδίας ἀναλθεῖναι, ἀδίκως οὐ κομιᾶται τῇ προσήκοντι τιμῇ. Quid vero M. Tullii scripta censemus: num protinus q̃ edita sunt, eadem fuisse admiratione excepta, atq; seculis fuerunt proximis & sequētib; cū deinceps maiorem maioremq; inuidiā exolescente consecuta sunt: Contrā q̃ vñ nobis (vt conuicio) iisq; posthac venturū est, quorū monumēta simul vt austerā iam & tepidā fuerint, homines rectius seueriusq; cum industria nostra doctrinaq; estimabunt. at hęc museo adhuc gustu feruēteq; vanum habent ad vulgus fallaxq; experimentum. Cum eo quoq; quod etiā hominū non imperitorum odiā studiāq; nedum ignorantū iudiciis rectis obstrepūt. At vero si hoc iuris in re literariā aliquādo constituat, atq; inter homines huius instituti cōsortes id cōueniat, vt quasi ingenuę glorię petitores, in candida & pura: non in versicolore aut pulla, se petere, fidem facere lectoribus debeant: nec in operum pręfatione (vt assolet) iusiurandum concipiant in verba solennia impudenter peierantibus, dolum malū abesse, abfuturumq; esse. verum ita texturam operum ordiantur & pertextāt, figurisq; & coloribus vestiant, vt qui maxime inclarescere ingenio et industria concupierit, is maxime periclitari opinione vereatur. Hoc iure inquam si stare bonarum literarū cultores & professores ita in animū induxerint, vt illi eo more iudicare insistant, hi sibi ius dici eodem non recusent, grauius certe omnino atq; amplius res literariā constituetur, maioreq; cū dignitate. Cum enim viri studiosi lautam & elegātem dictionem esse oporteat, impēsēq; operę in literarum cultu testem atq; indicem, etiā doctrinā in medium vt proferat necesse est, & moratā egregie, & auctoris commendatricem: alioquin operā luisse magis q̃ nauauisse videbitur in officina morum, quam encyclopēdiam vocant. tam maxime autem huiusmodi esse orationem viri docti oportet: q̃ id maxime

& scriptoris persona poscit, & operis suscepti titulus præ se ferre videtur ac polliceri. Neque enim dici meretur eloquentia, quæ non & animatum sermonem & personatum habeat cum iis quæ iam dicta sunt. Postremo hoc addam pro clausula huius a proposito digressionis, quod & eleganter & apposite M. Tullius in Oratore suo dixit, Nam nec latius neque copiosius de magnis variisque rebus sine philosophia potest quisque dicere. Siquidem etiam in Phædro Platonis hoc Periclem præstitisse cæteris dicit oratoribus Socrates, quod is Anaxagoræ physici fuerit auditor. a quo cæset eum cum alia præclara quedam & magnifica didicisset, vberem & fecundum fuisse, gnarumque (quod est eloquentiæ maximum) quibus oratoris modis quæque animorum partes pellerentur. Quod idem de Demosthene existimari potest, cuius ex epistolis intelligere licet quæ frequens fuerit Platonis auditor. Verba Platonis hæc sunt, πάσαι ὅσαι μεγάλα τῶν πυχῶν, προσδόντες ἀδολείας καὶ μεταβολογίας φύσεως περί· τὸ γὰρ ὑπεκλόσεω τωτο καὶ δὲ πάντῃ πελασιγενῶν, εἰοικὲν ὅτι περὶ τῶν αἰσίων, οἷον καὶ ποσειδῶντος πρὸς δὲ διφύας εἶναι ἐκτίθετο. προσωρεώμεν γὰρ ὁμοίᾳ τῶν ὄντων ἄναξαγόρας, μεταβολογίας ἐμπλησθε, καὶ ἐπὶ φύσιν νότον καὶ ἀνοίας ἀποκρίνεται. ὅν δὲ περὶ τῶν καλῶν λόγων ἐκτίθετο ἄναξαγόρας, ὅτι τῶν εἰληκνῶν ἐπὶ τῶν τῶν λόγων τέχνην δὲ πρόσφορον αὐτῇ. & reliqua quæ prosequitur ipse longius. Demosthenes autem ad Heracleodorum ita scribit de Platone, ὁ γὰρ οὗ δόξης ἐπιτοχὰς ἔσται, καὶ παρὰ τῶν ἀπειρέσιων καὶ ταῦτα φησὶ ἀπὸ φησὶ πλάτωνος διατηρήσας, ἢ πρὸς ὅσιν οὐδεὶς ἐλπίσας τῶν καὶ πλεονεκτικμάτων καὶ τῶν πρὸς τὰ πάντα σοφισμάτων ἔξω· τὸ βελτίον δὲ καὶ τὸ δικαιοτάτον πάντῃ ἐνέκα διηγετασμένῃ. ἥς μὲν τὰς διδασκαλίας μεταχόντων, μὴ ἐχὼν ἀφαιρέσας, καὶ πρὸς ἅπαντας ἀγαθῶς εἶναι, ἐχὼσιον ἡγάμα. Hæc enim de te testificari, hæc prædicare solitus sum, ex eo animum tuum moresque iudicās: quod cum gloria comparata doctrinam amplexus esses, & præsertim a Platonis schola quesitam: quæ quidē est ipsa eiusmodi, ut & procul ab omni iniquitate absit quæstuosaque versutia, omnibusque in rebus, quæ optimum sit & equissimum, id ipsa magnopere inquirat & consecretur. cuiusmodi doctrinæ cui participem esse contigit, illi utique non & veritatem colere ac neminem fallere nefas esse censeo, neque omnibus cum hominibus ita agere, ut nunquam non vir bonus sit. Quo in loco διηγετασμένῃ ἀντὶ τοῦ διηγετασμένη dixit attica licentia. Addam & illud ex libro quarto Legum, ubi ἀθλιώτος ζένος ita inquit, τῶ κληνία κρητὶ προσδιαλεγόμενον, τὴν πόλιν ἅπαντες ἡμῶν ἔλλωκε ὑπελαμβάνουσιν ὡς οὐολόγος τέ δέστι καὶ κληνολόγος· λαμβανόμενα δὲ καὶ κρηνίαν, τὴν καὶ βραχυλόγος, τὴν δὲ κληνίαν μάλλον ἢ κληνολογίαν ἀσκησάν· σκοπεῖ δὲ μὴ δόξαν ὑμῶν πρὸς ἀχάμα καὶ σμικρὰ καὶ ἀλέγαν, μέγα περὶ σμικρὰ πρὸς ἀμάτος παμμήκη λόγον ἀνακαθαίρομεν, itaque vereor ne opinionem vobis præbeam tanquam multa dicere soleam de re parva. quippe qui nunc de ebrietate quæ res est contemnenda, longam orationē per-

sequar. Est enim ἀνακαταδείξαι ἀντὶ τοῦ διεξιέναι, de quo suprà diximus. Ceterum ex hoc loco intelligimus, Atheniensium olim orationem πολυλόγον fuisse, Lacedæmoniorum βραχυλόγον, Cretenesium πολύνουν hoc est sententiosam. Moris est etiam Græcorum, omnibus verbis seu tráfiti uis, seu absolutis, seu passivis nomina substantiua ab eisde deducta accusatiuo casu subiicere. vt, Ἀδικῶ σὶ ἀδικίᾳ ὃ μέγαλιν. ἔργον σου ἔργον, σφοδρόν. Ἀπεψῆς μαι ἀπεψῆσαν καταφρονήσιν. Ἀμελῶμαι ὑπὸ σοῦ ἀμείλῃσιν ἀφίλοπρεπῶ. Demosth. πρὶ σεφάνου, εἴτα κενὰς χάριζῃ χάριτας τυποσὶ ἐμὲ συνοφωτῶν. κενὰς χάρις Idem πρὸς Ἀπῆν. φέρε δὲ καὶ τὰς ὀντορίας ἀς ἀναπαυομένης ἀνάς ὀντορίας εἶποι ἐν χάριτας καὶ φήσας, ἀς δέου ὑμῶν γυρομένης δάξω. Sic alibi, παραγχαφῶν πρὸς γράφειν. τὰ ὅμοια. Lysias, καὶ γὰρ πολλοὶ ὅς ἐκάνης φησὶ βολῶν πλὴν ἑμετέρων βολῶν ἐπὶ τῶν τριά παραγχαφῶν κοῦτα, ἐβόλῃσιν. Aeschin. ἀλλ' ὥσπερ ὑμῶν ἐκασθ' ἀχαιῶν πλὴν τῶν λιπὲρ πρὸς γράφειν καὶ ἢ ἢ ἐν ἐτάχῃ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔτω καὶ νῦν ἀχαιῶν πλὴν τῶν ἐκλυπῶν καὶ τὰ ὅμοια, ἢ ἢ τῶν ἐτάχῃ ἐν τῷ νόμῳ. Greg. τίς δὲ ἐκ ἂν ἰλλπιστῇ ἐκ φησὶ πείσας ἢ ἐπὶ βολῶν βολῶν, δικάζοντος κρίσας, id est cui enim non erat verisimile eum recon- λῶσαν. ciliatum iri cum eo qui tandem ipsi fidem habuisset. Plutarch. in Cæsare de Iubæ filio, μακαριωτάτῳ ἄλλος ἄλλωσιν. Cicero in secundo de Legibus, Video orationem eius de legibus peroratam esse vno æstiuo die. Cælius ad Ciceronem, Postridie Hortensius in theatrum introiit, puto vt suum gaudium gauderemus. Sallust. Quæ negotia multo magis Gaudium q̄ proelium male pugnatum terrebant, ἢ μάχῃ καὶ ὡς μεμαχημένη. Ipse gaudere. Cicero pro Murena, Ex omnibus pugnis acerrima mihi videtur illa quæ cum rege commissæ est, & summa cōtentione pugnata. Sic di. Pugna pūcta in te dicere, in Philippica secunda: & statuam statuere in Verrem gnata. action. quinta. Illa etiam quæ sequuntur a Græcis translata sunt. Idem in Epistol. Nos in castra properabamus quæ aberant bidui. Et rursus, Primum iter diuini. deinde ab Antonio & cæteris quatrīdui. Idem ad Quintum fratrem de aquæ ductu loquens. Præsertim cum tu neq̄ per Locustæ neq̄ per Varronis velles ducere. Idē, Ad Telluris Per locum quidem etiam statuam tuam locauī. Et pro Cluentio, Sicut in statuīs ste & Var inauratis quas posuit ad Iturne, quibus subscripsit reges a se in gratia ronis duce tiam esse reductos. Et Philippica sexta, In foro Lucii Antonii statu re. am videmus sicut illam Q. Trebellii, qui Hernicos deuicit ante Statua an Castoris. Terentius in Adelphis, Vbi ad Dianæ veneris, ito dextram. te Castoris Xenophon, εἰς ὅθεν διδασκάλου πάποτε φοιτήσαντα, vt ἐν ἁδῶ & ἑμὶν hia. Aristoteles πρὶ θανμασίῳ ἀκυσμάτων, ἐν τῇ θαλάσῃ τῇ ἔξω ἡρακλέους σκλῶν, φασὶν ὑπὸ καρχηδονίων τῶσιν ἐνεδύσθαι ἐρήμιον, ἔχουσαν ὕλην καὶ πᾶν Abeffe bi τοδαπλὴν καὶ ποταμὸς πλωτὸς, ἀπέχουσαν δὲ πλεόνων ἡμερῶν. Sic di. duī. xit vt aberant bidui. Cicero pro Plancio accusatiuo addidit vt esset ἀπέχον πλε plena locutio, Qui cum abessent aliquot dierum viam, in Macedonia ὅσον ἡμερῶν.

Pergo ire. doniam ad Planciumq; perrexí. Quo in loco perrexí pro me cōtuli dí-
xit. Alibí ire infinitivum addidit, in Acad. Itaq; cōfestim ad eū ire per-
reximus. Livi⁹, Triginta navíū classe ire obuiā hosti pergit. Quod sumi-
le est illi Demosth. πρὶ σεφά. διὰ τὸς ἐκράτησε φίλιπποῦ ὅχι δὲ οὐδὲς ἐπιπλεῖ.
Græci etiam dicunt πνῆ θυμὸν, καὶ ἀπὸ τῆς πνῆ θυμὸς. ὅτι πνῆ θυμὸς καὶ δι-
πνῆ θυμὸν καὶ πνῆ θυμὸν. Vnde illud Ciceronis in Catilinam Inuectiva secun-
da, Tandem aliquando Quirites L. Catilinam furentem audacia, sce-
lus anhelantem, patriæ pestem nefarie molientem, ex urbe vel eiecimus
velemus. Sic apud Homerum, μέγα πνέοντες Ἀχαιοί. In oratione de
reditu suo, A parētibus id quod necesse erat, paruius sum procreatus:
a vobis natus sum Consularis, ὑφ' ὑμῶν γέγονα ὑπαζικός vel ἐγγυόμιλος. Idem
Philip. decima, Exercitus qui in Syriam ducebatur bipartito: alter eū
a quo ducebatur reliquit in Thessalia, seseq; ad Brutum cōtulit: alte-
rum in Macedonia Gn. Domitius adolescens summa virtute & con-
stantia, ab legato Syriaco abduxit. Lego exercitus qui ducebatur, nu-
mero plurali, pro exercituum autem. Est enim schema atticum cum re-
ctus pro genitivo ponitur. Demosth. καὶ νῦν, ἀλλὰ μόνοι τῶν βοιωτῶν, οἱ δὲ
ἡμίσεις αὐτῶν, μετὰ Λακεδαιμονίων σωμαπόλωντο. οἱ δὲ λοιποὶ ἐμβάντες, καὶ τὰ λοιπὰ
Aristotel. in tertio de histor. animal. Αἱ δὲ ἡπρωτοὶ καὶ βοῖς αἱ μεγάλα, βδάλ-
λιται ἐκασκὲν ἀμφοτέρω. Id est τῶν δὲ. Idem in nono, ἀπόλλυται δὲ διὰ τὰ ἄλλα
συμπύματα, καὶ ὅταν οἱ ἡγεμόνες πολλοὶ γυμνοῖται, ἐκασκὲν αὐτῶν μέγας ἀπαγὰ-
γη. Et in Probl. sect. xxxiii. de respiratione loquēs, ἔλκομεν οὖν τὸ πνεῦμα
πάλιν. ἔτα ἀνοίξαντες τὸ σῶμα τῶν πόρτες, πάλιν γίνεται τὸ πῦρ. καὶ πάλιν ἐλθοῦν-
τες ἐκπέμπομεν. ἀντὶ τοῦ ἔτ' ἀνοίξαντων. Paus. in Atticis, ἀποκρίνομεν δὲ οἱ
παῖδες ἰκέται, πρῶτον τότε πελοποννήσιοι ποιεῖσι πόλεμον πρὸς Ἀθιναίους, θεοῦ
σφῆς ὅκ' ἐκδόντ' αἰθρῶν ἐνυδατοῖ. ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνομεν δὲ. Xenoph. in sexto
ἐλληνικῶν, ἀπογεγάμενοι δ' ἐν ταῖς ὁμομοκίαις πόλεσι καὶ δι' οὐρανοῦ, προσελθόν-
τες πάλιν τῇ ὑδραὶ δι' πρῆστες αὐτῶν, ἐκελθόντες μεταγέρουσι ἐπὶ οὐρανοῦ βοιωτῶν
ὁμομοκίαις. Id est ἀπογεγάμενοι δὲ. Cicero in Philipp. quarta, Hodierno
enim die Quirites, ne mediocrē rē arbitremini, fundamēta iacta sunt
Hodiern⁹ reliquarū actionum. Sic dixit hodierno die pro hodie, vt Græci dicūt
dies ἢ τῆμερον πλὴν τῆμερον ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ σήμερον καὶ τῆμερον. Dinarch. καὶ ἡ τῆμερον ἡμέ-
ρον ἡμέρα. καὶ ἡμετέρα τῶν πολλῶν ἀσφάλειαν τῇ πόλει κατέσκηψε. Demosth. πρὶ
ῥοδίων, καὶ μέχρι τοῦ τῆμερον ἡμέρας δ' ἔγρονι πόλεμος διὰ τὰνθ' ἡμῖν. Vel in
cípío snie. principio sententiæ positum pro nam indignationi interdum serviēs,
etiam à Græcis tractum videtur, qui ἢ eodem ferme modo vtuntur:
vt ex his liquere potest, quæ supra diximus cum de hac particula ἢ lo-
queremur. Quare miror quid Quintilianus his verbis in nono intelli-
gí voluerit cap. de figuris. Alia (inquit) commendatio vetustatis, cu-
ius amator vnice Virgilius fuit, Vel cum se pauidum contra mea iura

gia fingit Artificis scelus, & reliqua: q̄ scripta sunt in vndecimo Aen. quasi scilicet simile sit illi, Progeniem sed enim Troiano. & cæt. cum tamen Cicero non semel vsus sit in eo sensu: à quo vt opinor Virgil. sumpsit potius q̄ ab antiquitate obsoleta retulit. Cicero pro Flacco, Vel quod est in eodem decreto scriptum, homines clarissimos ciuitatis hoc Pretore circūuentos: cur ii non in iudicio adsunt? ac si diceret, quid impudentius q̄ hoc dicere. Et rursus, Vel qđ ait Luceius L. Flaccus sibi dare cupisse vt fide se abduceret, sestertiū vicies: & eum accusas avaritiæ quem dicis vicies voluisse perdere? Gellius lib. ix. cap. xii. Vel illud quale est. quod idem Plinius in decimo libro Democritum scripsisse asseuerat & cæt. Terent. in Andr. Vel hoc quis non credat qui te norit abs te esse ortum? Plato, ἢ πῶς λέγεις ὅτι φοβία τὰ πιαυτά; Cicero pro Mil. Cuius tu inimicissimum multo crudelius punitus es, q̄ Punitus. erat humanitatis meę postulare. Et in secūdo Rhetor. Tū leges quoq̄ & iudicia demonstranda sunt: per quæ potuerit id peccatum qđ spōte sua reus punitus sit moribus & iudicio vindicari. Quintilianus in loco supradicto, Fiunt & in verbis figure, vt fabricatus est gladium, & inimicos punitus est. Quod mirum minus est: quod in natura verborum est & quę facimus, patēdi modo sæpe dicere: vt arbitror, suspicor. & contrā faciendū, quæ patimur: vt vapulo. Ideoq̄ frequens permutatio est. Hactenus ille. Hęc ex Græcorum imitatione nata sunt: apud quos ἐπιμυλῶν τὸ ῥόπαλον dicitur. ἀντὶ τῶ ἐπιμυλῶς, καὶ καταμυλῶ τὸν πύγωνα, καὶ διαμυλῶ & alia quæ suprà adnotauimus. Simile est illud eiusdem in Pisonem, Vt scriba ad cæsarīū qui eas retulit, perscriptis rationibus, secum ipse sinistra manu caput perfricans, commurmuratus sit, ratio quidem hercle apparet: argentum decoctum cœhet, hoc est ὀίχεται, commurmurat⁹ sit pro commurmurauerit dixit. Et ad Atticū libro. xiiii. De Petulciano nomine quod mihi suppeditat⁹ Suppeditates, gratissimum est: & simile tuorum omnium. Tranq. in Aug. Neq̄ crebrius aut perfidiosius rebellantes grauiore vnq̄ mulctatus est pœ Mulctat⁹ na, q̄ vt captiuos sub lege venundaret ne in vicina regione seruirent. est pro ἐτίσι Cicero in præfatione posterioris Rhetoricorū, Tunc Crotoniatę publico de consilio virgines locum in vnū conduxerunt: & pictorī quas vellet eligendi potestatem dederunt: hoc est coegerunt, quia Græci Cōducere σωήγαγον dicitur. Idem in eodem, Ac veteres quidem scriptores huius artis vsq̄ ab principe illo atq̄ inuentore Tisia repetito, vnum in locū conduxit Aristoteles. id est congregauit. Idem pro Cluentio, Aggreddiar ad crimen cum illa deprecatione iudices: sic vt me audiat: quasi hoc tempore hæc causa primum dicatur. deprecationem pro postulatione dixit: non pro recusatione & amolitione. vt in tertio de Orato.

κατά τὸ φασὶν ὃ κρῖται. Aristotel. πάλιν ἐὰν χῆρ' ἢ χῆρα. γλῶσσ. Cicero, Nī πάλιν ἐὰν
 si vero si quis est qui Catilinæ similes, cum Catilina sentire nō putat:
 Tacitus, Nisi si cupido dominandī cunctis affectibus flagrantior est.

Assentire autem & assentiri apud Ciceronem, reuerrere & reuerti, Assentire
 impertire & impertiri, remunerare & remunerari, similia sunt illis, & assentire
 quæ a Græcis vtrāq; voce dicuntur: qualia sunt διακωνεῖν καὶ διακωνᾶσθαι, ἱεῖν & ἱεῖσθαι,
 ἐπαυροῦσθαι ἐπαυροῦσθαι, ἀνασπείφειν ἀνασπείφεισθαι, & alia quæ superius enu-
 merata sunt. Idem de reditu suo ad Senatum, Quibus aut officiis be-
 neficia Titī Annii remunerabo? Idem ad Appium, Quonam te remu- Remune-
 nerer potissimum genere? Et ad Atticum, Tu si tibi eadem causa est: ro & rem.
 me remunerere sane velim. Est etiam elucubrare & elucubrari eadē ra Elucubro
 tione ab eo dictum ad eundem lib. septimo, Quin etiam eam epistolā & eluc.
 quam eram elucubratus, ad te non dedi. Nihil enim intactum reliquit
 Cicero, quo minus lingua latina cedere græcæ videretur. Idem in ter-
 tio de Orat. de actione loquens, Huic primas dedisse Demosthenes Primæ, se
 dicitur, cum rogaretur quid in dicendo esset primum. huic secundas, cū de ter-
 tiis Et in Oratore perfecto, Primas enim sequentem, honestū
 est in secundis tertiusq; consistere, τὰ γάρ τινι πρῶτα δίδοντάς, καλὸν ὅστιν ἐν τὰ πρῶτα
 τῶν δούλων καὶ τριτάτοις διτεταχέναι. Plato in Philebo, καὶ κατὰ τὸν καὶ δούλων
 τὸν λόγον ἔτι ἂν τῶν πρῶτων, ἔτι ἂν τῶν δούλων ἡδονῇ μὲν ἀλκιδῶς ἂν λέ-
 γοιτο. ποσὶ τῶν δ' ὅτι τῶν τριτάτων, ἃ ἂν τῶν ἐμῶν καὶ δ' αὖ πῶς ὅτι. Quid illud in
 secundo de Diuin. nonne plane græcum est? Qui cum ad eum retulisset
 Circūiectus
 esset inquit ostentum, quod anguis domi vectem circūiectus fuisset: tum
 Circūiectus
 esset inquit ostentum, si anguem vectis circūplicasset, ἐσαγγέλωντο γὰρ
 ἑνὸς τραπεζῶντος ἡ, ὡς ἄρα οἱ οἱ τὸν μοχλὸν ἐν δούλῳ ἐφάπαξ περιβαλὼν. τῆ
 νικαλτα μὲν ἐφ' ἡ, τῆς αὖ τῶν ἐφ' ἡ, τῶν ὅτι οἱ μοχλὸς περιβαλὼν. hoc est cir-
 cumplexus esset, ut ipse alibi dixit. Sic περικαμῶ cum accusatio iun-
 gitur, οἷδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀδένειαν περικαμῶ, inquit Greg. ἐς τὰ ἐπιφάνια. προσωπίον
 Synes. Theophilo, ἐγὼ δὲ πλὴν διασπασμένην ἀεὶ διασπασμένην ἐπ' ἐν δούλῳ
 κακία γὰρ ὅτι, ἀρετῆς προσωπίον περικαμῶ. Simile est διηρημένῳ πλὴν πῶς
 ῶν καὶ διηρημένῳ. Basil. καὶ πάντα ἐσμὸν ἡδονῆς διηρημένῳ ἄγει. Lucian. δού-
 τῳ δ' ἀνχμῶν ὃ τῶν πῶν διηρημένῳ. Cicero Philip. vndecima, Quasi ve-
 ro non vnum idemq; bellum sit cōtra hoc iugū impiorū nefariū. ima-
 ginem Antonii crudelitatis in Dolobella cernitis. Iugum dixit cū su- Iugū
 pra dixisset, Ecce tergemīnū in scelere par. quia Græci τῶν γὰρ vtrūq;
 dicunt. τῶν γὰρ enim μίδια. Plut. dixit bigas meritorias & redas. & τῶν
 τῶν αὐλῶν Theophrastus in quarto, ὅτι τῶν γὰρ καλαμῶ dictus. Idem
 ad Atticum libro decimotertio, Purgat Cæsarem de interitu Mar-
 celli in quem ne si infidiis quidem ille interfectus esset, caderet vlla
 suspicio. nunc vero cum de Magio constet, nonne furor eius omnem

- αἰτίαν ὑπὲρ causam sustinet : αἰτίαν αὖ ὑπὲρχοι ; quod etiam αἰτίαν ἔχει dicitur. hoc
 χρεῖσται est suspectum esse , & crimine premi . In eadem epistola, Pisonem si
 Causam poteris conuenias. vides q̄ maturum sit . sed tamen quod commodo
 sustinere. tuo fiat . Hoc simile est illis Græcorum compediariis quæ supra ad
 Qd̄ cōmo notata sunt : hoc enim significat , & si tempestiuum est vt aggredia
 do tuo fiat ris rem agendam , tum demum tamen fieri volo quum commodum
 tibi erit . δεῖς ὡς ὠραῖον τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ὅπως ἐν δέοντι ἐντὸς τοῦ και
 τὰ σε. vel, ἀλλ' ὅπως ἐς δέον σοι ἢ ἐντὸς τοῦ χρόνου. Idem in Verr. actio
 ne prima, Primum M. Metellum amicissimum : deinde Hortensium
 Nō solū. Consulem: non solum, sed etiam Q. Metellum: qui q̄ isti sit amicus at
 tendite. non solum, pro neq̄ solum hunc posuit, Græcorum more, qui
 οὐ μόνον δὲ. τοῦ δ' ἐ μόνον sic vtuntur. Gregorius in secundo πρὸς Ἰβ., καὶ τὸτο ἔρ' αἰ τὰ
 ἕως ἄρτι καὶ τὸν πατέρα, ἐργάζεσθαι καὶ τὸν υἱόν. δ' μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ πᾶς
 ἔρ' πεποιήκειν οικονομίαν τε καὶ σωτηρίαν. Idem, καὶ τὸν ἕκοντα τὸν λέγον
 ὑποδεχόμενοι. δ' μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ κρατούμεν, καὶ τῶν ἄλλων προσφαινοντες.
 Ab orato Idem in Bruto, Hoc etiam autem magis probabatur, quod erat ab
 ribus in fo oratoribus quædam in foro solitudo . id est quod quidem ad orato
 ro solitudo res pertinet . Gregorius in primo συλλέγει. ἅπαντα δὲ ἔργα ἀπὸ πάντων ἁ
 λῶν, ἐχθρῶν καὶ τῶν ἄλλων παιδείας μαθημάτων. Idem ad Atticum li
 bro sexto, Deniq̄ coacturum dixi me . homines non modo non re
 A me sol' cufare, sed etiam dicere se à me soluere. Quod enim Prætori dare cō
 uere. sueffent, quoniam ego non acceperam : se a me quodam modo dare,
 a me pro de mea pecunia dixit . Plautus, Da sodes a te: post reddi
 παρ' ἐμῶ. dero tibi . Me. Immo cedo abs te. Lucianus, οὐτ' παρ' ἐμῶ ἐκκαί
 κα. τάλαντα, μῖας ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδίδικας γὰρ καὶ ἐδέστω δὲ
 ἀποδιδόντες, καὶ γὰρ ἐλευσάμενοι. Idem Cicero, Plato è Titanum genere sta
 tuit eos, qui vt illi cælestibus, sic hi aduersantur magistratibus.
 hic ad proximum retulit, ille ad remotius, vt plerunq̄ fit . quomo
 do apud Græcos. δ' μὲν ad adiunctum, δ' δὲ ad remotum refertur
 nūc ad p' sæpius. Alibi aliter pro Roscio Comædo, Quid est quod negligē
 ximū, nūc ter scribamus aduersaria? quid est quod diligenter conficiamus ta
 ad remoti bulas? qua de causa? quia hæc sunt menstrua, illæ sunt æternæ. Sic
 us referūt Aristoteles in quarto Ethicorum, ἴσθαι δ' ἂν δεῖ καὶ ἐκ τῶν κομφοδίων τῶν
 παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν. τῶν μὲν γὰρ ἢ γελοίων ἢ ἀσχετολογίαν, τοῖς δὲ μάλ
 λον ἢ ὑπόνοιαν. διαφέρει δὲ ἢ μικρὸν ταῦτα πρὸς ἀσχετοσύνην. Aristotel. ὑπό
 νοιαν nouæ comædiæ tribuit, & sic τῶν δὲ ad proximum retulit: sicq̄
 Græci aliqñ vtunt'. Vfus est & varie Quintilianus. Cicero in Philip.
 In æs inci Quæ ille in æs incidit: in quo populī iussa ppetuasq̄ leges esse voluit.
 dere. Idem, Immunitates in æs accepta pecunia iubebat incidī. Demosth.

in tertia κατὰ φιλιπ. γράμματα, ἣν προγόνου ἣν ἡμετέρου δακτύλου ἀκτὴς εἰς σίλιν
 τοι κατέδινε, εἰς σίλιν χαλκῷ γράψαντες εἰς ἀκρόπολιν. εἰς autem ἀντὶ τοῦ χαλκῷ γρά
 φεῑ saepe ponitur. ut εἰς τὸ πῆδον, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρόντι. quod dicitur tā de
 tempore quo loquimur, q̄ de alio instanti. Andocid. κατὰ Ἀλκιβιάδην, εἰς τὸ πῆδον
 παρὶ μοῦ γαῶν τῶντων ἐκ τοῦ δὲ δὲ μακρότερον λέγειν πάντως. εἰδὲν γὰρ πολλοὺς
 εἰς τὸ πῆδον πείσομεν. Demosth. τῆς εἰς τὸ πῆδον ἡμῶς συχαζόμενοι. Quod la
 tine impersens ob id dicitur. εἰς τὸ πῆδον. Plato dixit in pri. de Le
 gibus. In praesentia etiam τὸ νῦν significat. ut Cicero in Verr. actione
 vlti. Quid ergo iste testis nobilissimus linquetur? in praesentia in
 quit Cleomenes, quoniam ita necesse est: postea aliquid videbimus, ne
 iste nobis obstare possit. Alibi ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρόντι. quod Cato
 impersentiarum dixit & Tacitus & Vlpianus. Cicero in tert. Verr. So
 pater cum hoc illi improuisum accidisset, commotus est sane: neq; in
 praesentia Timarchidi quid responderet habuit. ἐν τῷ παρόντι etiam
 Graeci dicunt. Thucyd. καὶ γὰρ ἂν ὑπὲρ ἐκείνου πολλὰ ἀδυνατήσῃς ἐν τῷ πῆδον
 & κακῶς πάσχει. ut, εἰς δέον & ἐν δέοντι. Plut. τότε δὲ ὑπάρχοντος τῆς συγκαταστάσεως εἰς δέον, ἐν
 εἰς δέον ἢ παρὰ σκοπὸν. id est opportuna fuit, opportune accidit. Demosth. δέοντι.
 περὶ δὲ τῆς ἀπορίας εἰς δέον ὑμῶν γινώσκωντες δέξω. Synes. de deo, καὶ πῶς
 κακοῖς ἐν δέοντι γινώσκονται. Demosth. καὶ πῶς ὑμετέρων ἀγνοίαν ἐν δέοντι συμ
 βασιλεύοντες ἂν ἢ βασιλεύοντες. id est importune accidisse. Simile est εἰς καλόν, pro
 commodē & auspiciato. Xenoph. in Sympol. εἰς καλόν ὑμῶν σωματικῶν.
 εἰς αὐτὸν μέλλω ἀντιόλκον. Inde εἰς τὰ μάλιστα, εἰς τὰ πρῶτα. ut ἐν τοῖς μάλιστα, εἰ
 τὰ ἔχοντα, summe. Xenoph. in libro supradicto, τῶντων καὶ δαυμάτω, καὶ εἰς
 τὰ ἔχοντα μάλιστα σοφῶν ἡγεῖμαι. Demosth. εἰς τὰ μάλιστα πολλοί, summe δι
 υῖτες. ἢ καλῶ etiam dicunt. Xenoph. οὐκ ἐν καλῶ ἔφη αὐτοῖς ὁρμήσει, ἀλλ
 ἀλλοιῶν, οἱ μὲν οὐκ αὐτοῖς ἐν καλῶ εἶναι νομίσαντες πρὸς τὴν ὁπλίταις ἰππο
 μαχίᾳ, ἐξέτασαν, ἐπεχόρουν, incommodum esse existimantes. ἐν ὅρῃ εἶναι
 ἐν, significat offendisse aliquem, eiq; inuisum esse. Greg. ἢ ἢ ἐκ πλάτος
 ἐν ὅρῃ τοῖς Ἀρεθούσις, id est Iā diu ipsi Arethusi infensi erant. Inter
 dum genitiuius iungitur cū datiuo. ut apud Xenoph. in sexto ἐλλυμῶν,
 τῶν δὲ κέρκων καὶ εἶναι ἐν καλῶ μὲν τῶ κορινθιακῶ κόλπῳ καὶ ἣν πόλιν ἐν καλῶ τῶ
 αὐτῷ ἐπὶ τῶν καδύκων. ἐν καλῶ δὲ τῶ πῶν λακωνικῶν χώρων ἐλάττω. ἐν
 καλῶ δὲ ἐν ἀντιπείρῳ ἡπείρῳ, id est commodissime ad traiectum in cō
 tinentem. Idem in quarto ἀπομνημονόμ. τῶν δὲ ἐν πείρῳ διετέον; οὐ δὲ
 ἐφ, πρὸς πῶν δικαιοσύνης, id est πείρῳ. & ἐν τῇ δικαιοσύνῃ. Cicero etiam
 in praepositionem tum ablatiuo, tum accusatiuo construere solet, qui
 mos fuit antiquorum ut Gellius docuit libro primo. Inde in Philip. tio.
 secunda, In huius me consilii societatem, tanq̄ in equū Troianū inclu
 di cū principibus nō recuso. Et ad Attic. lib. tertio, Sic enim cōstitue
 i dialogos

- In dotē eē bam, neminem includere in dialogos eorum qui viuerent. Sic in do-
tem esse, & doti esse Iulianus Iuriconsul. in tractatu de iure dotium
pro eodem dixit, cap. Quemadmodum. Idem Cicero de lege Agraria,
In publicū Aliquando tandem lex in publicum proponitur. Sic in tabulas per
proponi scribere idem dixit: & in Paradox. Et ea sentio quæ non sane proban-
& similia. tur in vulgus. Idem, Sed tamen hoc euenit vt in vulgus insipientium
In vulgus opinio valeat honestatis. Sicq; potius dicitur q̄ per ablatiuum. Et in
valere. secundo de Oratore de exordio loquens, Est id quidem in totam ora-
tionem confundendum: nec minime in extremam. Sic in mentem es-
In potesta se, & in potestatem, quæ Gellius adnotauit. Et pro Cluentio, Neque
tem esse. nūc quicq; agitur iudices, nisi vt equester ordo in huiusce legis peri-
culum includatur. Et in poster. Rhetor. Quidam iudicatus est paren-
tem occidisse: & statim quo fugiendi potestas non esset, lignæ solæ
In pedes in pedes indutæ sunt. Inde illa locutio, καθίσταμαι ἐς θύρας, & alia de
indutæ. quibus diximus in mentione eius verbi. Dicitur hoc & per ἐπι. Hero-
dian. libro primo, ποικιλάμυνος π. ἀντὶρ ἐπὶ θύρας, ἐπεβόλῃ τῇ ἀρχῇ. De
καθίστασθαι. mosth. ὃν ὅθι πρὶ παραπρεσβ. καὶν πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ πλὴν κεφαλῶν, περιτο-
ἐπὶ θύρας. σῆς, καὶ ἐμοὶ λοιδορεῖ. Inde illa locutio ἐπὶ πλὴν ἐσίαν καθίζεσθαι, pro ad-
πρῶτον. aram stare propter ius asyliæ. Thucyd. ὁ δὲ φησὶ γυναικὸς ἐκέλευε γρό-
ἐπὶ τῇ ἐσίαν. μωθ, διδάσκειται ὡς ἀνδρὶ τὸν παῖδα σφῶρ λαβὼν καθίζεσθαι ἐπὶ πλὴν ἐσίαν.
καθίζεσθαι. ἐς δυσχερίαν λοιδορεῖν ἡνὰ καὶ ἡνὶ, significat ob ignobilitatem irridere
ἐς δυσχερίαν. vel mordere. Plutarch. ἐς δυσχερίαν ἀντὶ λοιδορήμεθ. Quo modo lo-
λοιδορεῖσθαι. quendi sæpe vtuntur, & Demosthenes vsus est. ἐς ἀθανάσιον καὶ ἐς βασι-
ἐς βασιλῆον. λεον λέγειν, significat in laudem Athanasii scribere: vt ex Gregorio
καὶ ἐς ἀθᾶ. Nazanzeno intelligimus. ἐς ἐτιὰ significat vsq; Paus. καὶ ἐς ἐμὲ ἵσαν
νάσιον. δικοι, Et ad ætatem vsq; meam erant domus. Significat etiam apud.
ἐς ἐμὲ. Idem, Διαβεβλημένῃ ἐς τὰς μακεδόνας, Apud Macedonas infamis, &
ἐς μακεδόν. infamia laborans. Xenoph. τὴν λέαν ἄπασαν κατέβητο ἐς τὰς ἐπιθυμίας
ναρ. ἀσυγείτονας ὄντας. Idem ἐς ἅπαντας γνῶριμος, In vulgus notum. ἐς circa
citer, vt ad latine. Thucyd. ἐς ἄνδρας διακοσίους καὶ ἑκοσι μύρια.
Alibi, ἐς ἄνδρας ὀκτακοσίους. Vtuntur & hoc modo. Paus. καὶ τὰ μὲν
ἐς μέδουσιν, ἔκ ἐμὲ πρὸς δυνάμει ἐν τοῖς ἀθηναίοις συμβῆναι, Et ea quidem
quæ ad Medusæ historiam pertinent. Idem, καὶ τὰ μὲν ἐς τοὺς μέδουσιν
ἐς δυνάμει. τοῦτα ἐπιδεικνύμεν ὄντα. ἐς δυνάμει etiam dicunt, pro eo quod est, q̄
ἐς ὑπερβολῇ. potuit maxime. ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἐς ὑπερβολῇ, pro summe. Lucian. καὶ
ἐκίλυ ὡς ἐς ὑπερβολῇ, καὶ ἀπὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον. Cicero in Verr. act.
tertia, Faciunt homines quos in summa nequitia non solum libido &
voluptas, sed etiam nequitiae fama delectat: vt multis in locis notas
Facio in ac vestigia scelerum suorum relinqui velint. Idem ad Atticum lib. iiii.
orat. vacās Sed non faciam vt animū tuū angam querelis, aut meis vulnerib; se-

Li Ⅲ

cundo de partibus animal. Δεῖ δὲ λαβεῖν, ὡς μεγάλῃ πλεονάζοντι μικρόν, ὁμοίως συμβαίνειν τὰ ῥήματα ὡς ἂν πλὴν ἢ ὑπὸν γένεσιν. Sic Xenoph. ἡ δὲ σιωπὴν ἀπὸν, Vt autem breuiter dicam. Sed de his suprà memini me dicere. Fit etiam hoc in iis quæ διέσωσε ἐπιρρήματα, dicuntur. vt, ἀποστατέον μοι τὸ πρῶμα, καὶ ἀποστατέον ἐμὲ. Sic χρῆσθαι ἐμοὶ καὶ ἐμὲ, & similia. Videlicet τὸ χρῆσθαι significat ἄξιόν ἐστι χρῆσθαι. & ἀποδοτέον, ἄξιον ἀποδοτέον ἐμὲ. διδόναι καὶ ἰνυτέον, ἄξιον ἰέναι. & itidem alia. Cum igitur illud ἄξιον cū datiuo construunt, χρῆσθαι ἐμοὶ dicere possunt, ἀντὶ τοῦ ἄξιόν ἐστι μοι χρῆσθαι. Quòd si ad verbum aduerbialiter positum constructionem referant, χρῆσθαι ἐμὲ dicent: quod sic resoluitur, ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ χρῆσθαι τοῦ πρῶμα, & ex natura infinitiui qui accusatiui ante se poscit. Aristot. in Oecon. ἐπισκεπτόν οὖν τὰ μὲν αὐτῶν. τὰ δὲ πλὴν γυναικα, ὡς ἑκατέροις διατρέχεται τὰ δὲ οἰκονομία. Et in primo πρὶ ζώων γενεῶν. πρὶ δὲ τῶν ὅλων ζώων λακτέον καὶ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον καθ' ἑκάστον αὐτῶν, ἐκ τῶν ἀρεμνίων σωέροντας, Dicendum est nobis sigillatim ab iis quæ iam explicata sunt sermonem connectentibus. vel vt Cicero locutus est, sigillatim dicere oportet, ab iis quæ iam dicta sunt, quæ dicenda sunt connectentes. Sepe etiam additur verbum substantiuum vt sermo plenus sit. Galenus libro decimo Methodi, ἀρχὴ τὸν πυρετόν ἐστι μόνον ἰατέον, ἐμειλῶντα οὖν αἰτία, ἢ πλὴν αἰτίας ἐκκοπτόν ἔστιν φροντίζοντα τοῦ πυρετοῦ. Demosthen. τῶν πραγμάτων ἐμὲν ἐκείνων ἀνελκτέον ἐστίν. Idem, οὐδὲν ἔμ τὸν παῖδα, ὑπὲρ τούτων βασιανίσον. Idem, ἐστὶ γὰρ πάντα ἐμὲ τὸ νόμος ἐμὲν ἀποστάσει ὡς καὶ ἡμεῖς, ἔχον. Xenoph. participio pro verbo vsus est ἀπὸν, ἐπεὶ δὲ ἔγω μὲν ἐστὶν ὄν. Dicunt & pluraliter πρὸντὰ ἐναι, ἀντὶ τοῦ πορὸντῶν, attico more vt suprà dictum est. Loquuntur & per nomina, vt Aristotel. πρὶ ζώων γένεσιν, ἢ δὲ τοῦ λεγομένου ἀνελκτέον φύσις ἢ πρὸντῶν πάλιν λακτέα τίς ἐστι. Demosth. ἀνελκτέον καὶ ἐκ ἐκτέον ὁ ποῖτον νόμος κνυτέον γένεσιν καὶ. Est autem ea infinitiui natura vt non modo accusatiuum, sed etiam ante se nomina tiuum poscat apud Græcos vel in contextu orationis existentem, vel subauditum. De accusatiuo notum est: vt apud Demosthenem, τοσούτων κνυτέον καὶ ἐπαινον παρὰ πάντων γένεσιν, ὡς τὸν φίλινπον παρὰ ἡμῶν. De recto exemplum est apud Xenoph. de Socrate, ἐλ δὲ πρὸς τὸ τῶν μετρίων δίδου πεπαλαιωμένον ἔτως, ὡς πάλιν μικρὰ κνυτέον, πάντα ξαδίως ἔχον ἀρεμνία, Vsq̄ adeo modicis egere edoctus, vt cum valde pauca possideret, facile tamen quæ ad victum satis essent, sibi ipse sufficeret atq̄ suppedicaret. Idem, ἐὰν οὖν ἐκνυτέον μὲν βελτίων γίγνηται, τί γὰρ ἄλλο ἔστιν ὁ σωκράτης, ἢ κινδυνώσας ἐπιδοῖν, οὐ γὰρ χρῆσθαι καὶ ἐλάδελφος αἶσα, ἐκνυτός δὲ φαῦλός τε καὶ ἐκ ἀξίος διδύχσιος. Demosth. πρὶ εἰφάν, τί οὖν ἐστὶν ἄν, οὐ τοσούτων ὑπὸντῶν ῥώμῃ καὶ τόλμῃ, ὡς πάλιν πρὸν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔστι λέγω ταῦτα. Et rursus, ἐστὶ γὰρ ἡμεῖς πεπαλαιωμένον φίλινπον πάλιν ὅσα συμφύρα τῇ πόλει. Et πρὶ

De infiniti
ui natura
& cōstru
ctiōne.

Rectus an
te infiniti
uum.

παραπρ. ἀλλ' ὑπὲρ ὧν ὑμεῖς πρὸς τούτων εἶθε δίκην λαμβάνετε, ἐκείνος ὁδολογῶν
 τὰ πλὴν αἰτίαν, καὶ φησιν αὐτὸς αἰτίῳ γηγησέσθαι. Cui ferme simile est illud
 in Tuscul. Platonem ferunt ut Pythagoreos cognosceret, in Italiam
 venisse, & didicisse Pythagorea omnia. primumq; de animorum eter-
 nitate non solum sensisse idem quod Pythagoras, sed rationem etiam
 attulisse. id est idem quod Pythagoram. licet sic intelligi possit, idem
 quod Pythagoras sensit. Idem Demosth. utroq; casu in eadem senten-
 tia usus est κατὰ μέδ' οἰς, καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ αὐτὸ δέλοισι σκοπεῖν καὶ ζητῆναι,
 ὅταν ποτ' αἰσὶν ὑμῶν εἰ δὲ δικάζοντες ἰχυροὶ καὶ κύριοι, ἔτι ὅτ' μετ' ὅπλων ἔ-
 ναι σωπεταγμένοι μόνον ἦν ἄλλων πολλῶν, εὐροῖτ' αὖ, ἔτι ὅτ' τὰ σώματα,
 ἄριστα ἔχον καὶ μάλιστα ἰχύναν τὸς δικάζοντας, ἔτι ὅτ' πλὴν ἡλικίας εἶναι νεώτατοι.
Hic vel αὐτοὶ subaudiendum, ut sit αὐτοὶ εἶναι σωπεταγμένοι, & αὐτοὶ ἔ-
 ναι νεώτατοι. vel ab accusatio præcedente infinitivum, ad rectū trans-
 iit ex natura verbi substantiivi. quale est illud Ciceronis ad Q. fratrem
 lib. tertio, Multa sunt quæ ego nescire malo, q̄ cum aliquo periculo
 fieri certior. Similius tamen græco illud Lucani, Tutumq; putavit
 iam bonus esse socer. In illo Ciceronis pro Quintio, Ne ut par qui-
 dem sit postulat, inferiorem esse patitur: subauditur accusativus sese,
 ut sit sese patitur esse inferiorem. ut in illo Cæsaris, Tenuē sectamini
 prædam quibus licet esse fortunatissimos. id est quibus esse ipsos li-
 cet fortunatiss. Cum autem idem Demosthen. dicit, ἰδυράλλοις δὲ καὶ
 αὐτοκύνδοις συγχωρῶμεν εἶναι τῆς ὑμῶν βίης τέτα. & Andocid. ὅτι προσέ-
 κα ἀγαθοὶς ἀνδράσι εἶναι. Fit hoc ex natura verbi προσέκα. sicq; ἀγαθοὶς ἐπὶ
 τῷ οἷς trahitur, ut antecedentia relatiua trahunt ad sese, ut χρῶμαι οἷς
 ἔχω βελίοις. Demosthen. ἀλλὰ μὲν οἷας ἡμεῖς φωνὰς ὁ φίλιππος, ἐκ τῶν ἐπι-
 σολῶν τῶν ἐκείνους μαθήσεισθαι ὧν εἰς πελοπόννησον ἐπιμή. Cui simile est illud Antecedēs
 Cæsaris in secundo de bello ciuili, Portus omnes timens quos tene trahit ad
 se ab aduersariis arbitrabatur, ad eum locum quæ appellatur Pharsa se relatiuū
 lia applicuit. Plin. Angustix unde procedit, isthmus appellatur. Li- casum &
 uius, Ne appellarent consilium, quæ vis ac necessitas appellanda es-
 genus.
 set. Sed apud Græcos hæc figura longe latius patet. Demosthenes,
 εἰπε πάντων τῶν πεπεταγμένων ἐκσάντα, ὧν ἀπὸ γαλι, ὧν ὑπὲρ χιτῶν, ὧν πα-
 φνάκις πλὴν πόλιν, φωκίῳ κατεγορήσαν. Id quod ideo fit, quod Græci o-
 mnibus verbis transitionem quandam tribuunt. A quo more est illud,
 de quo & similibus alibi dictum est, καὶ πρὸς τὰς ἐνὶ βοηθείας δέσσει-
 σθαι δειμνίους ἐφ' ὧν ἐπιστατοὶ ἔσονται, αὐτοὶς βοηθείᾳ ἐτέρῃς δὲ ὧν ἐπαδινέ-
 μοι. Herodianus, τὸ γὰρ πρὸς ὑμῶν καὶ σιβάσμιον δεδιώκατε δι' ὧν
 ἀγανακτεῖτε ἐφ' οἷς οἱ κατὰ ῥώμην ἐτόλμησαν, Fidem enim vestram pie-
 tatemq; declarauistis, querelis vestris indignabundis, ob ea a vo-
 bis editis quæ Romanienſis exercitus ausus est, Plato in septimo de

ceto in prætura urbana, Hic istius scelerata locatione nefarioq; la-
trocinio fortunis omnibus spoliatus, venit in iudiciũ: si nihil aliud, Si nihil
saltem vt eum cuius opera ipse multos annos est in sordibus, paulo aliud saltẽ
tamen obsoletius vestitum videret. Hoc sumptum esse à Græcis ex
iis quæ supra diximus de compendariis locutionibus, liquere potest.

ἐν μὲν ἄλλοι, ἀλλὰ τωτόν γε ἐξ ἑνὸς μὲν οὐδὲν ἔστι, δὲ ὅρ. vel, ὅπως τὸν αὐχὺν
μικρότερον πως ἡμετέρου ὅφεται, δὲ ὅρ συχνὰ ἢ ἢ ἐπὶ αὐχμῶν αὐτὸς διαπελά.

Luciani: Ἀλλὰ δὴ ὥσπερ ἐν τάχα τὸν δίκην, τάπε ἄλλα, καὶ ὅτι τὸν ἀκρότερον ἐνέ-
πνευσε. Xenoph. in Sympoſ. ὁ δὲ καλῶς, ἢ τῇ ἥρῳ ἔφη, τάπε ἄλλα ἡλῶ σὲ

τοῦ πλάτος καὶ ὅτι ἔπε ἡ πόλις σοι ὑπὸ τῆς ἡμέρας, ὡς δὲ ἄλλω ῥηταί. ἔπε δὲ ἀνθρώποι ἢ τὰπε ἄλλα
μὴ δυνάσθης ὀργίζονται. Illa etiã antiquorum locutio qua Cicerò non

abstinuit, à Græcis manasse videtur: vt integer animi, & nimius ani-
mi, & impotens & similia. vt in poster. Rhetoric. Hoc autem ipsũ

genus erit eo firmius, si eo ipso in genere quo arguetur, integer ani-
mi fuisse demonstrabitur. vt si cum auaritiæ causa fecisse arguatur,

minime omni in vita pecuniæ cupidus fuisse doceatur. Liuius, Man-
lius nimius animi, cũ alios principes sperneret, & cætera. Alibi, Im-

potens lætitiæ. Impotens amoris, Tacitus, ἀκρατὴς ἔρωτος. nimius ani-
mi, ὁ ἀμέτρως τοῦ θυμοῦ διακείμενος, ὁ ὑπεράγων ἔχωρ τοῦ φρονήματος. impo-

tens lætitiæ, ὁ ἀκρατὴς ἔχωρ φιλίας χαρᾶς. Sic suspensus animi, & abiectior
animi idem Liuius, ὁ καταβεβλημένως ἔχωρ φιλίας γνώμης, ὁ καταβεβλημένως

τὸν δianoian. Quintilian. Si quis tam cæcus animi est. Sic pendeo Pendeo
animi, animo, & animum, vt inquit Diomedes. Cicerò libro quarto

Tuscul. Exanimatusq; pendet animi. Cæl. Ciceronί, Ego quidem ve-
hementer animi pendeo. Liuius, Tot populos inter spem metumq;

suspensos animi habetis. Idem, Multos sibi mœstiores & abiectiores
animi viſos. Terent. in Phorm. Cum spe pendeat animi, decipiam.

Idem, Cum mihi pauco, tum me Antipho excruciat animi. Et itidem
in Adelphis, Discrucior animi. Similia sunt, arrectus animum

& animi, fœlix huius rei & hac re, & diues agrorum & agris, eodem
auctore Diomede. Inde illud Plauti in Epidico, Desipiebam mentis

cum illas scriptas mittebam tibi. Alibi pendere cum ablatiuo iunxit rei & hac
Cicerò, vt de lege Agraria, Nolo suspensam & incertam plebem Ro re,

manam obscura spe, & cæca expectatione pēdere. Discrucior animo,
κολάζομαι ἢ θυμῷ. Discrucior animi tale videri potest, quale illud Paus.

περιέχεται δὲ τῷ ὅπαιον λίθου λίθου. de quo genere supra dictũ est. Xenoph.

in primo ἀναβασ. γένετι προσήκων βασιλεῖ, ἢ τὰ πλείμια λεγόμενα ἐν τοῖς ἀρί-
στοις πρῶτον ἐπιβεβληκὲς κέρως. Huic simile est illud Ciceronis de reditu suo

ad populũ, Aut itineribus necessariis, aut magnam partem tectis ac Magnam
tenebris continebantur. Demosth. πρὸς ἀπὸ τῆς καὶ πρὸ φασὶς δικάσια ἢ τῇ partē, &c.

- ἢ παρὰ τὸν ἀντιπαύοντα, ἢ ὅπως ἀναξίως, δὲ ἢ ὅπως ἔστιν ἡμῶν δόξα, καλὸν οὐκ ἔχει τὴν δόξαν. **Cui simile est illud eiusdem Ciceronis, Quos commodum fuit vocavit.** χίον μάτηρ δὲ, ταχὺ δὲ οὐκ ἔστιν διασωθῆς, ἐγὼν αὐτὸς πρὸς ἐπιβλεῖναι χρόνον, ὅρ ἄρ μοι καλῶς ἔχει δόξα, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐκπέμψαι πρὸς βυλόν. **Liuius, Mitteretq̃ cum imperio quem ipsi videretur, qui rem gereret quoad Minutius conualuisset. Demosthen.** πρὸς ἰδίᾳς καθόδου, ὁμοίως τοῖς ἀλλὰ ὁ δύνων ἡμῶς εὐρίσκει τὸ πλεονεξία τὸ ἡμετέρῳ τοῖς μάστιγι, ὁμοίως, ἵνα μηδὲν μάστιγι ἐπιφθονοῦ γράψω. **Plinius in Epistolis, Magna in homine varietas. amat, Vt qui ve** ut qui verissime: dolet, ut qui impatientissime: laudat, ut qui benignissime. **Xenoph.** πάλιν δὲ πρὸς τὰς ὡς ἐδύατο τάχιστα, ὡς πλὴν τέλει, τοῖς μεθ' ὧς ἐδύατο ὁπλίτας ἀνέπανσε, τοῖς δὲ ἱππέας ἐπέμψαι ὡς πλὴν καυτήν. **Idē, ἐξώπλισε τὴν στρατὸν τάχιστα.** ὡς ἐδύατο κάλλιστά τε καὶ ἄριστά. **Demosthen.** καὶ χρώμεθα ἀλλήλοις ὡς δίοτε τε μάστιγι. **Cicero, Hæc, ut breuissime dici potuere, sic à me dicta sunt.** ὅσον πλεονεξία **Idem Xenoph.** ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεονεξία δέκα πρὸς ἐδύατο, quam **tum plurimum quis vnq̃ dedit. Celsus, Cib⁹ dandus & frequentior, & quantus plenissimus potest concoqui. Cicero in Epistolis, Grat** tum igitur mihi feceris, si huic commendationi meæ tantum tribue- **ris, quantum cui plurimum.** τὸν ὅντα τὸν ὅντα ἐτιὰ significat ὅτι fieri po- **test maxime. Aristotel. in octauo τῶν μετὰ τὰ φυσ.** ἔοικε δὲ ὁ λέγων, εἶναι **ἐ τὸ δὲ, ἀλλ' ἐκάνινον.** εἶον δὲ κινῶν, ἐξ ὅλου, ἀλλὰ ἐξ ὅλου. **Idem, ἢ δὲ ὡς πρὸς** τῶν, ὡς μὴ κατ' ἄλλο λέγεται ἐκάνινον, τὸ πρὸς ὅλου ὅλου. **ἐκάνινον appellat, ὅ δὲ** ἐκάνινον περικλυόν, ut ὅλου δὲ ἐκ ὅλου. **Sic mihi videtur Cicero lentulita** tes & appietates in Epistolis dixisse & syllaturire, pro eo quod est **proscripturire: quæ voces sunt fictitiæ ut inquit Quintili. in quo ge** nere ferme nihil non licet Græcis. **Athen. lib. xiii. ὁ δὲ μέγας ἀλέξανδρος** ἐθαίδα ἔχει μεθ' ἑαυτὸν τὴν Ἀθηναίων ἐταῖραν, πρὸς ἧς φησὶ κλέταρχος ὡς αὐτῆς γε- **νομένης τῇ ἐμπεριστασίᾳ τὰ ὅντα πρὸς τὴν βασιλέα. Huic locutioni germana** est illa Ciceronis, **Hæc est enim vetus & socratica ratio contra alte** rius opinionem differendi. **Vt enim ille ὡς αὐτῆς γενομένης dixit, ἀντὶ τῶ** ὡς αὐτῆς ἐγένετο, ita hic differendi pro differere dixit. **Sic Plinius lib. xxxi. de aqua loquens, Est etiam vitium nō foetidæ modo, verum omnino** quicq̃ resipientis, iucundum sit illud licet gratumq̃. **Idem, Mala sunt** signa vrinæ bullantis & crassæ. **Liuius, Proxima oratio fuit omnia** permittentis arbitrio Romanorum. id est, omnia se permittere dein- **de dixit arbitrio Rom. Alibi, Prima eius oratio fuit excusantis. Quin-** til. in quinto, **Illud est vitium nimium solliciti, & circa omnia momen** ta luctantis. id est nimium esse sollicitum, & circa omnia momēta lu- **ctari. Xenoph in septimo ἐλλωπίζω, ἐπὶ τὰ ἡγεῖα ἀρχιδάμος, ἢ διαβάς ὅπως ἐδόκει** ἔχει κώλυμα, ἐπεὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀντιπαύουσιν. ὅντα δὲ ὡς οὐκ πνέοντες, οἱ πνέοντες **κίπτε τὸς λακεδαίμονες, οἱ τῶν παντὶ πλεονεξίας, ἐκ ἐδέξαντο τὸς πρὸς ἡ** ἀρχιδάμω

μοι, ἀλλ' ἐγκλίνουσι. Hic repetitio multiplex sine coniunctionibus. qualis apud Ciceronem in Orat. Non enim omnis fortuna, non omnis honos, non omnis auctoritas, non omnis ætas: nec vero locus, aut tēpus, aut auditor omnis eodem aut verborum genere tractandus est aut sententiā. Quo de genere Plut. meminit in Plato. quæst. Græci, περικταί μοι ἔρ, ἀντὶ τ' ὑπ' ἐμοῦ, καὶ πέπρακται, καὶ λάλει, & similia dicere solent: quod Cicero imitari volens, sic scripsit in Finibus, Explicatū à nobis non modo quid nobis probaretur, sed etiam quid à singulis diceretur. Alibi, Et si mihi nullo modo probantur. Quintil. in pri. Nam receptas historias, aut certe claris oratoribus memoratas exposuisse satis est, τῶς ἐλλογίμοις ἀπληροπονησάμενος. Plato τῶς Δίῳ δικαίως, καὶ ἢ ἐπὶ λοιπῶν βίῳ ζῆν ἡθέλεισι διαφρόντως τῶν πρὸς ἱταλιωτῶν τε καὶ σικελιωτῶν, ἀρετῶν καὶ πλεονος ἡδονῆς τ' τε ἄλλας εὐφῆς ἡγαπηκῶς, Et reliquum vitæ postea vivere instituit præstantius aliis. Xenoph. in Oecon. καὶ πλὴν ἔργων ἐφ' ἃ ἐγὼ ὦ ἰχθυόμασθε, ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα καί εἰσι. Sic Aristot. de nidis aviū loquens, ἐπιτηδεύω τῶς εὐφορίας. Hoc sic dictum est, ut conuenienter naturæ vivere à Cicerone. Idem Xenoph. καὶ πῶς ἐφ' ἃ ἐγὼ διέταξας αὐτῆς, τί δὲ ἂν μὴ τ' ter naturæ δικίας πλὴν δυνάμιν ἔδοξε μοι ὑποδείξαι αὐτῆς; Idem, τί δὲ ἂν μὴ ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ἐπιμενέουσι. Quid aliud tandem nisi se accuraturum pollicebatur? Cicero τί δὲ ἂν μὴ in Tuscul. Nam quid aliud agimus cū ab omni negotio seuocamus? Quid aliud animum, nisi animum ad seipsum vocamus? Hic nihil deest. Quare ille agim' nisi illud Liviū similius, Itaq; illa nocte nihil aliud præterq; vigilatum est. hoc est nihil aliud actum nisi vigilatum est. Idem, Classis ad insulam Nihil aliud se recepit, nihil aliud q; depopulato hostium agro. Celsus, Itaq; nihil aliud q; &c. nisi cōtinēdus est æger. Cicero rursus pleno sermone usus, Ego quoq; Nihil nisi hoc tempore nihil aliud agerem, nisi eum qui accusatus esset defendere si &c. rem. Vbi prius verbum deesse potest, hoc modo, Ego quoq; hoc tempore nihil aliud nisi eum, & cæt. Sic Plut. εὐφῆς ἔτοι καὶ δημογλώσσος ἐπαίδειον, καὶ μηδὲν ἄλλο, φωνῆς ἐλλωιδίος σωιέντας. Et Lucian. ἡμεῖς δὲ ἡ συνείδησις ἀποπέσει, καὶ ἄλλο, καὶ θεαταὶ μόνον τῶν γεγονέντων πρὸς κολλήματι. Idem, καὶ δὲ τί πρὸς τῶν Διο. τί δὲ ἄλλο ἢ ἐγὼ λαβῶ; Thucyd. in tertio, ἡμεῖς δὲ ἐκ κενεῖτε ἡμᾶς, καὶ χάρις τὴν πλάττειν, καὶ βαίειν καί ποτε, τί ἄλλο ἢ ἐν πλεμῖα τε καὶ πρὸς τοῖς ἀνδένταις, καὶ τῶν τῶν ὑμετέρων καὶ ξυγγενῶν ἀτιμῶν γενομένων ὡς καὶ ἰχθυοὶ καταλάττει; Græci ἢ παραταλινὸν φησὶ ὁριστικῶς, vel aliud tempus σὺν τῷ ἐκ σὺνδῆσιν iungūt, de præterito loquentes: tumq; vim habet optatiui, vel optatiui certe loco ponitur, cum ἂν λαμβάνει additur. Gregor. ἐν μετ' οὗτο ἐμὲνα μὲν ὅτι ἡμῶν, ἐλθόντων δὲ ὅτι ἐν ἡμῶν. Hic non παραταλινῶς sed ὁριστικῶς usus est, quod idem est. Demosthen. ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμείνηται τῶν αὐτῶν, καὶ πρὸς ἡμῶν γέγραφε. Hic ὑποσυντακτικῶς usus est σὺν τῷ παραταλινῶς, sed qui vim habet τῶ παραταλινῶς. Sic Quintil. in quinto, Sed mihi naturam intuenti nemo

- non vir spadone formosior erit. neq; tā auersa vnq̄ videbitur ab opere suo prouidentia, vt debilitas inter optima inuenta sit. nec id ferro speciosum fieri putabo, quod si nasceretur monstrum erat, ὅτι ἀεὶ νεοτέρως, τέρας δὲν ἦν. Idem in sexto, Si pulsaffes, defendi non poteris, vulnerasti, ἀλλὰ μὲν γὰρ μόνον ἐτυγασ, δὲ καὶ ἔφυγε τὸν σωθεῖσά. vel, ἐδίδες ἄν σοι σωσάμεν ἡδυνάμεν. Idem in octauo, Quod si iccirco fieret vt semper optimis vterentur, abominanda tamen hæc infelicitas erat. id est fuisset. Terent. in Andria, Scelus quemnam hic laudat? Da. omnis res est iam in vado. id est scelestus: neutrum cum masculino iunxit, ad sensum respiciens, nō ad vocem. Idem, Vbi illic est scelus qui me perdidit? Hoc à Græcis sumptum. Dinarch. καὶ Δημοσθ. ἐκείνοι ἦσαν ἐκείνοι ὧς Ἀθιναῖοι, ἄλλοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν καὶ τῶ δῆμου. μὰ δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα κατέλκον. οἱ περὶ τῆς πόλεως. Demosthen. πρὶς τὴν φάνη, ὅτι οὐ ζώοντες μὲν ὧς κινῶντες κολακίῳ παρρησιάζονται, περὶ τῶν δὲ καὶ αὐτῶν καὶ παροτρύνοντες. Idem, καὶ ταῦτ' ἐλέγχετο ἡ μίαντα καὶ ἀναμείβεται κεφαλὴ, δὲ ἐλκυσμένη τῇ προδοτικῇ παρὰ Ἀριστάρχου. Quod ab Homero sumptum. vt, ἡλθε δὲ ἐπὶ ψυχὴν ὀμβραία Τηλεφύχου Σκυπῖον ἔχωρ. Plutarch. in Demetr. ἦγε δὲ περὶ τοῦ μὲν ἐπὶ ἀκισμυρίων πλείους, ἰπποῖς δὲ μυρία. τῶν ὧν αὐτῶν ἐχόντων περὶ τοῦ μὲν ἑξακισμυρίας καὶ περὶ ἀκισμυρίων, ἰπποῖς δὲ περὶ τακοσίους ὧν ἐκείνους πλείονους, equites autem quingentis plures q̄ ille. hoc est πεντακοσίους πλείονους. Huius schema simile est apud Latinos frequentissimū. Cicero in Verr. Iurarent se curaturos ne minus dimidium ad illum perueniret. id est ne minus dimidio. Et in Philip. Ne exercitum propius urbem millia passuum ducenta admoueret. Lilius, Capta amplius duo millia hominum, minus duo millia circa muros caesa. Var. Agrum enim minus dena Mil. reddere, villam plus vicena. Cato, Ne plus quatrinduum in sole fueris. Qua in locutione q̄ vel quid simile subaudiendum. vt in illa Ciceronis aliquid deesse videtur. sic enim scribit ad Lentulum, Iccirco naues onerarias quarum minor nulla erat duum Mil. amphorarū, contractas in Lycia, à classe obsideri. Lilius, Paulo plus xx. millium alius exercitus fuit. hoc est paulo plus numero. xx. mil. Plus satis. vel q̄. xx. mill. Sic plus satis Cicero ad Atticū lib. xxi. dixit, pro plusq̄ satis, Habes in Hostiensis pusillum loci, ad hanc rem tamen plus etiam satis. Lilius, Ad incerta fortunæ regio more venenum erat. Idē, Primis tenebris tranquillo peruectus Chalcidem, qua infrequentissima urbis sunt, turrim scalis capit. Alibi, In immensum altitudinis deiecit. Sic Paus. ἐπὶ μέγιστον δόξεν ἐλθόντων πάντων ὧν καθάρσθαι. Idem, ἐπὶ μέγα γὰρ δαυάμειος προσελθόντες. Idem, ἐλθόντες ἐπὶ μέγα ἀπεχθόμενοι. Plutarch. συνέλαβεν δὲ ἡνιᾶτο μὲν ὄργῳ εἰς ὅσον δόξεν πρόσσι καὶ δαυάμειος. Apud Latinos autem non legi hanc quam subiiciam locutionem. Gregor. eīτ' ἐνέει

παύσοι ὅτε βυλομύοις ἦν, illuserunt arbitratu suo. Xenoph. in quarto ὅτε ἐβλό-
 ῖσθαι, τί οὖν ἐφί, ἔ-παιθάνη ἔ-καὶ ἐκάνω βυλομύω ταῦτ' ὅτι; Quin igitur μύοις ἦν
 tur sciscitaris an hæc illi conditio placeat? Idem in quinto, ἦν δὲ ἔ-βλ' ὅτι ἦν βυ-
 λησιλάω ἀχθομύω ταῦτα, Hæc non inuito nec dolente Agesilao fiebāt. λομύω μοι
 Idem in quarto παιδείας, ἡμῶς δὲ ἔκ' ὑπὸ νομοῶντες φησὶ δὲ ὅτι, ἡρωτικῶς ἔ-ἐξί-
 οισι. ἀλλ' ὑπὸ ἐκάνω κελυθῶντες ὅτι ἐνέαι, ὅτε ὑμῶν μὴ ἀχθομύω ἔκ' ὅτε μὴ ἀ-
 strum ire non grauaretur. Plato in Phædo. ὅτι δὲ ἀπελίσσεται ἐπαιέλ-
 δωμύ, ἔ-σοι ἡδομύω ὅτι. Idem alibi, ἀλλ' ὅτι ἔ-σοι βυλομύω ἔκ' ἔ-λέγω. An-
 tiph. ἔκ' ὑμῶν ἡδομύοις ἦ, Si hoc vobis gratum est. Quemadmodum
 apud Græcos non memini esse similem huic locutionem, id ætatis
 homo, & id temporis. Cicero libro quinto Tuscul. in principio, Ma-
 ximeque quod is locus ab omni turba id temporis vacuus esset, κατ'
 ἐκάνω τῷ καιρῷ. Liviū, Admonitus ab amicis ut se purgaret quod id
 temporis venisset. Cicero in Verrem, Hominem id ætatis minime liti-
 giosum quæ tumultuosissime aggrediuntur, ἀνθρώπων κατ' ἐκάνω φησὶ ἡλικίας
 γηρονόα, ὡς δορυβωδῆσάτα ἐπιχρήσσει. vel, ἀνθρώπων ἔκ' τῷ φησὶ ἡλικίας ἡκοντὶ ὑπὸ
 φύονται. Plaut. Quid ætatis tibi videor? πελίκῃ σοι εἶναι δοκῶ; vel πόσος
 πλὴν ἡλικίαν. Tacitus, Romanorū nemo id auctoritatis aderat, ut pro-
 missa eius magni penderentur, ἔκ' τῷ δεινῶματὸς ἡκων. Cicero in secun-
 do de Orat. Per mihi scitum videtur C. Mummium quiduis tempo-
 ris hominem esse, ἀνθρώπων ἔκ' τῷ εἶναι. vel, ἀνθρώπων εἶναι ἐπὶ πᾶρ ἔ-καὶ
 ῥῶ ὑπὸ βάλοντα. vel κατ' οἷον δὲ ἡλικίαν καιρῶν χρίσιμον. Simile est id genus, pro
 eius generis. Cicero ad Atticū lib. decimotertio, Scis me antea ora-
 tiones aut aliquid id genus solitum scribere, ut Varronem nusquam pos-
 sem intexere. Quod genus, pro cuius generis. Idem in Rhetoricis,
 Historia est res gesta, ab nostræ ætatis memoria remota, quod ge-
 nus est, Appius indixit Carthaginensibus bellum. Sic omne genus,
 pro omnis generis. In quoad eius facere possum, eius παρέλκει, ut in
 ἐκάνω εἶναι, & in aliis de quibus diximus. Cicero ad Crassum, Ut quo-
 ad eius fieri possit, præsentis tuæ desiderium meo labore minuatur,
 ὡς ὑπὸ δέχεται μάλιστα. Liviū, Sed ut eos prohiberet quoad eius sine bel-
 lo posset, Prætori mandavit. ὅτι etiam πρὸς ἄλλα apud Græcos. Demo-
 sthen. πρὸς παρὰ τῶν. ἀκέρῃ δὲ καὶ ἡμῶν εὐδοείων ἐφί πεταραγμύω καὶ λεγόντων,
 ὅτι ἔ-λελύσθαι ἡμῶς ἀνδρῶν πρὸς ἑσβας, ἐφ' οἷς περὶ κῶν πλὴν ἐρήνω πρὸς φίλιππο.
 Idem, ἡς δὲ ἀκέρῃ ἔκ' ἡδέλετε, ἡσυχίαν ἔχον, τὸς τὸν διαμαρτυράμεν, ὅτι
 ταῦτα, ἔκ' οἷον, ὅτι κοινωνῶ. Nisi ὅτι abundaret, dixisset ὅτι ταῦτα ὅτι
 ἡδον, ὅτι ἐκοινωνῶ. Sic alibi, ὅτι γὰρ ἔκ' καλῶς ἀπῆρ, ὅτι ἀλλ' ἔκ' ἔ-
 σιν ὅ δὲ εἶνα καὶ ὁ δῆνα, Neque enim honestum erat dicere, at vero ille &
 ille munera iam à nobis habent. Idem, ἔλεγε τίνων τότε πρὸς τοὺς δικασ-
 τὰς, ὅτι ἀπολογίσσεται δὲ ἀκροαθῆναι ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ κατηγορεῖσθαι ἡμῶν ἐμοὶ πε-

Id tēporis
Id ætatis.

Quid æta-
tis. &c.

Id auctori-
tatis.

Quiduis
temporis
homo.

Id genus
pro eius
generis.

Quod ge-
nus. &c.

Quoad ei
facere pos-
sum.

Quoad
ei posset.

ὅτι πρὸς ἄλλα

ὡς ἡγεμον. πραγματών. ἤε etiam pro ὅτι itidem ἡγεμον, vt ἡτλ μείων, ὅς δ' τ' ὅς
 ἐπιπλάγμαι ἡγεμον ἐλτογοποιία, ἐνδολοί ἡσων ἀχθόμυλοι. Illud enim ἐπιπλά-
 γμαι dicitur in persona Mediæ, ἀντὶ τῷ ὅτι ἐφύδατο λείων διελύγτο μοι
 Δημοσθένος, necum decidit Demosthenes, καὶ ἐπιπλάγλω τῷ κινδυνῷ.
 ἡθοποιία Est enim ἡθοποιία, & imitatio loquentis, vt paulopost, καὶ ταῦτα
 πάντα ἐποία διλονόη, ἔδεν ἄλλο ἡδ' ἀκνύμυλῳ, ἢ ὅτι ἔδεν ἐγὼ πείρηδα ὑπὸ
 φηλ χαρτοποιίας. ἔδεν δ' ἐδοικα, ἔδεν φοβέμαι τὸν μέλλοντα ἀγῶνα, nec populi
 præiudicium, nec iudicium iudicum formido ego Medias. Thucyd.
 ἔι μὲν γὰρ ἀμαθίαν κατηύωτο, ὃ μὴ πᾶσι, ἀξιωτέρῳ ἢ ἀδικώτερος
 ἀπεχώρα. Alicarnass. de Areopagitico Isocratis, ὃν μάλιστα παντάπασί
 γε πλὴν ἰσοκράτους ἀπαγλὴν ἐκβέβηκεν. ἀκαρῆ δ' ἡνα διασώζει πλὴν φηλ κατα-
 ποιητικώτερα σκόνδ' καὶ σεμνολογίας ἐκάνης ἡδυμύματα, καὶ ποιητικώτερα μᾶλλον ἄλλῳ
 μᾶλλον ἢ ἀ-
 λυθινώτερα. Cautior q̄ prius hic habitus fuit. Cicero pro Milone, Non timeo iudices ne
 Cautior q̄ prius hic habitus fuit. Cicero pro Milone, Non timeo iudices ne
 proptior. odio inimicitiarum mearum inflammatus, libentius hæc in illum
 euomere videar q̄ verius. Iustinus de Alcibiade, Certant secum A-
 thenienses vtrum contumeliosius eum expulerint, an reuocauerint
 honoratius. Illud autem Latini imitari eadem loquendi forma non
 possunt, ἄριστα, ἑαυτῶ τὸς διελέχθ'· cuiusmodi est illud Demosthen.
 pro Ctesiph. ὃν γὰρ λίθοις ἐτέχευσα πλὴν πόλιν ἔδεν πλίνθοις ἐγὼ. ἔδεν ἐπὶ τῷ
 τοις μέγιστον ἡν ἑαυτῶ φρονῶ, Neq̄ ex hoc maxime cenferi me velim in-
 ter ea quæ ego in publicum contuli. neq̄ hoc nomine maxime cenferi
 me de Repub. meritum volo, vt quidem sunt reliquæ meæ actio-
 nes: neq̄ eo nomine imprimis mihi placeo. Plutarch. ἄντ' ἑαυτῶ κρᾶ-
 ἔς ὃν ἡν μόνον μαχῆρ, Seipsum vincēs in singulari certamine, id est in
 eo genere maxime pollens. in ea pugna se ipso longe melior. Illud
 autem plane apud vtrosq̄ simile, quale est Isocratis in Busyr. ἐλάττω
 νομίς πλὴν ἀρχὴν ἢ ἡτλ πλὴν ἑαυτῶ φύσιν εἶναι, inferiorem q̄ pro suo in-
 genio atq̄ animo. Aristotel. in tertio Politicorum, ἀλλ' ἐκ ἐξ τῶτο ῥᾶ-
 διορ πισυνσάι. χαλεπὴν γὰρ, καὶ μάλλον ἀρετῇ ἢ κατ' ἐνδραπέτιαν φύσιν. Illud
 autem modo tantum verbī dissimile, cuiusmodi est id Synefianum
 quod sequitur, καὶ διώξωτες κατὰ κράτος, ὡς ἐγνωσαν κρᾶτ' ὄντας ἢ ἄλλῳ
 ἢ ἄλλῳ, ἐκείλοσαν ἀγέλας ἢ μῆρ, postq̄ intellexerunt validiores esse q̄ vt a se
 vincerentur, vel vinci possent. Vel potius idem modus est, sed supplē-
 dum verbum δαυαδ' vel aliud simile. Attici etiam superlatiuo inter-
 dum pro comparatiuo vtuntur, cuius apud Latinos exemplum non
 inuenitur. Aristotel. in quarto de generatione animal. ὅς ὁ αὖ ἡν ῥᾶ-
 ωρ πλεῖστον προσίεται ἀνέμα ἢ ὡς ἐνός ζῶος ἀρχὴν, ἐκ ἡν δέχεται ἐκ τῆς ἐρ-
 γινόμεναι πᾶσης. idest ποσὶ πλεῖστον. Idem, Διὸ καὶ κινητικώτατά ἔστι κινέμενα.

τὰ ἀγρία τῶν θύλων. id est κινηκώπερα. Plato libro nono de Repub. οὐκοῦν
 ἐν δὲ τὰ δικάσια ποιεῖν λέγων λυσιτελεῖν, φάναι δὲ ταῦτα πρᾶττον καὶ ταῦτα λέ-
 γων, ὅτι τὸ τοῦ ἀνδρὸς ὅς ἐστις ἀνδρῶν ἐστὶ ἐγκρατὺς αὐτοῦ. id est longe po-
 tentior. ut illud κινηκώπερα, longe mobilia. Illa autē locutio, Ma- Maior pto
 ior pratoria cognitione summa est, apud Quintil. & exceptione ma- ria cogni-
 ior, quam Laurentius improbare videtur, à græcis sumpta, apud tione sum-
 quos est vñtata. Plutarch. in Anton. ἐντυχὼν δὲ πρᾶσιν λόγῳ κρείττονι, ma est.
 μάλιστ' αὖτ' ὅπως δὲ πλεονεχέτω. Isocrat. προσηγορίαι χρημάτων εἶναι λόγῳ κρείτ-
 κρείττονες. Aristotel. in quinto Politic. ὅς ἐστι φύσιν ποτε φύσιν φάνηται, καὶ πρᾶσιν.
 κρείττονες ἐστὶν αὐτῶν. ὅς ἐστι φύσιν ποτε φύσιν φάνηται, καὶ πρᾶσιν.
 ἀνδρῶν ἀδύνατον. κρείττονες ἐστὶν αὐτῶν vocat, quos doctrina emendare non
 potest, quasi validiores & superiores doctrina. Thucyd. φιλόπολις π. &
 χρημάτων κρείττονες. Idem, γενόμενον γὰρ κρείττονος λόγῳ δὲ αὐτῶν ἐν νόμῳ, τὰτε ἄλ-
 λα χαλεπωτέρως ἢ ἡττῶν ἐν νόμῳ φάνηται. de peste inaudi-
 te sententiā loquens. Gregor. in primo ἡττῶν. τί τὸ τοῦ θεοῦ βασιλείῳ
 καὶ ἐλπίσιν ὅτι. τίνα, ταύτην ἐβελύσω βελών. προσηγορίαι γὰρ ὅς ἐστι καὶ
 ἐκείνῳ μέμψασθαι, καὶ ἐπὶ πολὺν κρείττονος, γινώσκω δὲ ἡμετέρας μέμψας μετὰ θεῶ
 πεταγμένον, etiam si maiorem & superiorem esse scio q̄ ut à nobis re-
 prehendi debeat. hoc est iam inter beatos adoptatum. Idem de Basi-
 lio, κρείττονος ἀπὸ τῶν ὁ ἀνὴρ. λόγῳ σιγῶντος, παρὸς ἰχθυόσας. Herodot. in λόγῳ σιγῶ-
 vñt. τὸτ' ὅτ' ἡ κακὴ ἐχόμενον, ὥστε πρᾶττον πρὸς ἐν ψυχῇ, πρὸς π. τοῦ θανάτου π. πρᾶ-
 σόμενον. ἡ δὲ π. καὶ λυσιτελεῖν ἐργάζετο μέγιστον λόγῳ. Athen. Ἀπάντων κατὰ μέγιστον λόγῳ
 φρονῶν Σωκράτης, τὸ ἀλκιμιάδης κάλλος ἦτον ὅσον. Herodot. καὶ πάντα μὲν ἐκ ἐργον.
 θύμων πρᾶττον, ὅτι π. ἦτον ὅσον. Latius tamen patet vsus comparatiui ἡττων ἐξωπας
 apud Græcos q̄ apud nostros. Aristotel. in sexto Ethic. ὅς ἐστι πρᾶσιν καὶ ἡττων ὅσον.
 χῆρ' αὖτ' ἐμπέσω καὶ πρᾶσιν καὶ φρονίμων ταῖς ἀναπράξεσιν φάσιν καὶ De com-
 πόσει, ἐχ' ἡττων αὖτ' ἐμπέσω, Itaq̄ assentiri oportet sententiis & opi- paratiuo.
 nionibus seniorum, expertorum & prudentium, non minus q̄ demon-
 strationibus. id est ἡττων καὶ ἀποδείξεσιν. Idem in nono, ἐπὶ δὲ κάλλιον δὲ ποιῆν
 εἰλε δένειν, αὖτ' ὅτ' ἐμπέσω καὶ πρᾶσιν καὶ φρονίμων ταῖς ἀναπράξεσιν φάσιν καὶ
 cos q̄ alienos beneficio afficere. Quo modo sermonis latinis vocibus
 absurde diceretur. Idem in decimo, εὐλογοῦν δὲ τῶν ἐμὸν, αὖτ' ὅτ' ἐμπέσω καὶ πρᾶσιν
 ἡττων πλὴν ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν, Atqui rationi consentaneum est, scientium vitam
 suaviorem q̄ indagantium esse. Idem in secundo Politic. de Platonis
 politia loquens, τινὸς μὲν π. μία, μᾶλλον δικία μὲν ἐκ πόλεως, ἀνδρῶν δὲ πρᾶ-
 δικίας ἐστὶν. μᾶλλον γὰρ μία πλὴν δικίαν ἐστὶν πόλιν φάνηται. καὶ τὸν ἕνα. ἐστὶν δὲ
 κίας, potius enim diceret vnam esse domum q̄ ciuitatem, vnumq̄ esse
 hominem q̄ domum vnam, in qua ciuitate nihil nō esset commune:
 id quod Plato in Repub. sua instituit. Et in primo ἡττων τὰ φύσιν. ἀλλ'
 ὅμως τόγ' ἀδύνατον καὶ δὲ ἐπὶ τῇ, τῇ τέχνῃ, ἡττων πρᾶσιν καὶ φρονίμων ταῖς ἀναπράξεσιν φάσιν καὶ

φωτέρη τῆς πρῆτης ἢ ἑμπαίων ὑπολαμβάνομεν. id est scire & intelligere
 arti inesse & competere magis censemus q̄ experientiae. Et in Probl.
 secti. duodeuicesima, Διὰ τί τοῖς πρῶτοις μαθηταῖς χαίρουσι οἱ ἀνθρώποι μάλλον ἢ
 ἐνθυμημάτων, exemplis magis gaudent homines q̄ sententiis argumē-
 tisq̄ oratoriis. Secundum quem modum loquēdi dictum est illud ab
 Horatio in Arte, Vt qui conducti plorant in funere, dicunt Et faciūt
 prope plura ex animo dolentibus. Per superlatiuum autem & Græci
 & Latini hoc modo loquendi vtuntur. Demosthen. de reditu suo ad
 Athenienses, ἔπ' ἐστὶ γὰρ ἡν πεπταγμένον ἐδιδρακτότα με εὐρήσκει. ἀλλὰ καὶ ὅ-
 νομα ἔσθ' ὡς πλείονα ἔσθ' ὑμετέρῳ πότι μάλιθ' ὁμοίως, ἢ αὐτὸν ἐπὶ φθορὸν ἡσάτω. καὶ
 πλείονα πεπταγματὸν ἡν νυνὶ ζώντων, ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ μέγιστα ὑπάρχοντά
 μοι ἡν κατ' ἑμάντων σύμβολα δινοίαις πρὸς ὑμᾶς, & qui plurima ē re vestra.
 egerim omnium huius ætatis, vel omnium qui nunc viuunt. In
 numeralibus etiam Græcos nostri secuti sunt: dicūt enim δυοῖν δέοντα
 ἑκατὸν ἔτη, vt Plinius vndecentenis pedibus dixit lib. xxxvi. cap. octauo.
 Alibi vndequadragenum pedum. Et Cicero pro Milone, Vndequinē
 quagesima die totam ad imperium populi Rom. Siciliam adiunxit.
 Liuius, Duodequadragesimo ferme anno ex quo regnare cœperat.
 Demosth. δυοῖν δέοντα, ἑκοσὶ ἔτη ἔξ' ὧν ἔμμεν τὰ πατρώα. Idem κτλ. ἀφ' ὧν
 ἔσθ' ἑσφορὰς δὲ ἀσπληνοχίναι λογίζονται, δυοῖν δέκα ἑκοσι μῖνες. Idem, πεντή-
 κοντα μῖνας ἀπὸς ἑλαβεῖς ἔμμεν. Xenoph. δυοῖν δέοντα ἑκοσι ναυσὶ. Præpo-
 nunt etiam inferiorem numerum plerunq̄ supra viginti: & viceuerſa
 supra centum, vt Latini solent facere, si quidem addatur copulati-
 ua: vt Laurentius docuit in tertio. Athen. ἑκατὸν γὰρ καὶ παραμένοντά
 ἔσθ' ἡν τῶν τέσσαρσι. de libris Damasceni loquens. Idem, ἢ τῇ πρώτῃ
 πρὸς τῶν ἑκοσι, primo & viceſimo libro. Idem, ἢ τῇ τρίτῃ καὶ ἑκατοσὶ.
 Alibi, ἢ τῇ ἑκατοσὶ δέκατῃ, tricesimosecundo vel altero libro. Et, ἢ τῇ
 ἑκατοσὶ ὡσάτις. Alibi, ἢ ἑκτῇ καὶ ἑκατοσὶ ἡν ἰσορίων. Xenoph. πέντε καὶ ἑκοσι
 διὰ γένον ἔτη. Demosthen. πέντε καὶ ἑκοσι δραχμῶν. Xenoph. ἑξ καὶ ὀγδοί-
 κοντα ὅντες. Idem, ἢ δὲ δλυμπιάς ἔστι καὶ ὡνενκοσὶ. Dinarch. τέσσαρα γὰρ τὰ
 λαοτὰ ἔσθ' ἐξήκοντα ἢ ἐν ἑνὶ μιλίᾳ. Cicero in Catone, Vno & octogesimo
 anno. quod Gaza πρῶτον καὶ ὀγδοηκοσὶ ἐκλόπισιν ἔτη dixit. Alibi, Quar-
 to & nonagesimo anno. Gaza, πέντε καὶ ὡνενκοσὶ. At vbi Cicero cen-
 tum & septem compleuit annos: ipse, ἑπτά καὶ ἑκατὸν ἔτη διητέλει, vertit.
 hoc tamen non est perpetuum. Aesch. πρὶ πρῶτος ἔτη δὲ ἡδὲ βεβίωκεν ὡνεν-
 κοντα καὶ τέσσαρα. Sic Tranquill. in August. Obiit in cubiculo eodem
 quo pater Octavius septuagesimo & sexto ætatis anno, dieb⁹ quin-
 & triginta minus. Idē in Nerone, Obiit trigesimo & secundo ætatis
 anno. Contrā in Galba, Obiit tertio & septuagesimo ætatis anno. Et
 in Tyberio, Octauo & septuagesimo. Rursus in Othone, Tricesimo &

πρὸς ἢ ὡνεν-
 κοντα.

De nume-
 ralibus.

δυοῖν δέον-
 τα ἑκατὸν.

δυοῖν δέον-
 τα ἑκοσὶ.

octauo ætatis anno, nonagesimo & quinto imperii die. Varro etiam octoginta & vna non semel dixit. & Cicero pro Cluentio, triginta & duo dixit. Demosth. πρὶ συμμοριῶν, ἑκατὸν ἢ ἑκοσι dixit. Idem in pri. κτὶ Λαφόβω, μαχάροπιδες μὲν ἑξάκοντα ἢ δύο ἢ τρεῖς. vt Aeschines dixit. Idem, τὸ ποτὶναι ὃ μὲν ἐκ ἀθρόον ἐλάφθη, χερσὶν ἄσιν ἐβλομήκοντα μναὶ ἢ ἐπὶ ἢ πρόσσος, ἢ ἄρ' ἢ ἀνδραπόδων. Idem, τὴν μὲν τίνων τροφῶν ἀπ' ἢ ἐβλομήκοντα ἢ ἐπὶ μνῶν λογισέον. Ante centenarium etiam minorem numerum posuit, vt in his verbis, λαβῆν γὰρ ἐκ ἢ ἡμῶν ὁμολογῶσιν, ἕως μὲν ὀκτώ καὶ ἑκατὸν μναῖς, ὀκτὸς καὶ δύο τάλαντα. Ante millenarium etiam minor numerus inuenitur. Idem πρὶ συμμοριῶν, καὶ τί ποτ' ὅτι πρὸς διακοσίαις καὶ χιλίαις καμῖλαις, ὡς βασιλεὺς τὰ χρύματα ἄγαν φασὶν εἶναι. Idem, ἐχόντων δὲ ἡμῶν οὕτω καὶ πρὸς ἡμιόλιον, τοὺς διακοσίας καὶ χιλίας ἀναπαυλῶσαι φημι χρῆναι. Herodo. de Xerxis exercitu loquens, σύμπαντες δὲ τῶ στρατῷ περὶ ἐβλομήκοντα ἢ ἑκατὸν μυριάδες. ἢ δὲ τριῶν ἀριθμῶν μὲν ἐγγύς ἐπὶ ἢ διηκόσια καὶ χίλια. Alibi aliter, καὶ δὴ τότε ἐκ ἢ νῶν καὶ τῶ περὶ πλεονέκτου σωζόμενον γίνεται, διηκόσια π. μυριάδες ἢ τριῶν καὶ μία. Idem, ἐκ μὲν νῶν τετάρτῳ ἢ νῶν ἀνδρες περὶ χίλιοι καὶ δυσμύριοι γίνονται. Et paulopost, γίνονται ἀνδρῶν αἱ πᾶσαι μάχιμοι μυριάδες διηκόσια καὶ ἑξήκοντα καὶ τέσσαρες. Athen. libro quarto. de Alexandro magno loquens, καὶ ἀνελίσκετο ἄρ' ὃ δ' αἶπνον τάλαντα περὶ κόσια. γίνεται δὲ ταῦτα ἰταλικῶς νομίσματος ὅν μυριάσι διακοσίαις παρὰ ἑκατὸν αὐταὶ δὲ ἄρ' μυρία πεντακοσίαις μριζόμεναι ἐκάστω ἀνδρὶ, γίνονται ἀνὰ ἑκατὸν ἐξήκοντα ἰταλικῶς νομίσματος. Plato in Timæo, ἀριθμὸς πρὸς ἀριθμὸν ἐχθρῶν τοὺς ὄντες, εἴς ἢ πεντήκοντα ἢ διακοσίαν, πρὸς ἑῖα ἢ παρὰ ἑκατὸν ἢ διακόσια. Plut. aliter, ὁ νόμος δὲ καὶ τὰ μὲν πάντα γεγονῶς ἐπὶ πεντήκοντα ἢ εἴς. Aristotel. in. ii. Oecon. ἄντες τάξας ἑξάκοντα καὶ δύο δραχμάς τῶ σίτῃ θυλῶν. Et in. ii. de hist. animal. κύα δὲ ἐξήκοντα, ἢ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Xenoph. etiam varie vsus est in primo ἐλλινικῶ, στρατεύσαντες ἑκοσι καὶ ἑκατὸν ἑήρησι. Idem, ἀνδρῶν καὶ ἑκοσίων ἐτῶν ὅλ' ἡμέρας πρὸς ἡμιόλιον. Idem in eodem, Διόνειον ναυσιγῶν ἑκατὸν ἢ ἐβλομήκοντα. Rursus, ἐκείνῳ βοκιδῶν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα. Plutarch. de virtutibus mulierum, ὁ μὲν ὡς ἐνιοι μυθολογῶσιν ἀπὸ τῆς ἐπὶ καὶ ἐβλομήκοντα καὶ ἑπτακοσίας πρὸς τοὺς ἐπὶ χιλίοις. Plato etiam varie in quarto de Legibus, γὰρ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν ἐτῶν ἢ ὡς ἑξάκοντα, μέχρις ἐτῶν πέντε καὶ ἑξάκοντα. Et Paulo inferius, μή γὰρ δὲ ἐπὶ τριάκοντα γεγονῶς ἢ πέντε, ἡμιόλιον. Synes. nouo modo, σταδίων ἑκατὸν πρὸς τοὺς ἑξάκοντα. Idem alibi conueniētius, νομίσματα ἐπὶ ἢ πεντήκοντα πρὸς τοὺς ἑκατὸν. At vero infra numerum vicensarium Latini etiam varie vtuntur. Cicero pro lege Agraria, iubet creari decem viros per tribus septemdecē. quo modo etiam Cæsar locutus est, pro decem & septem. Alibi tamen septemdecim legitur in Verrem. Idem pro Roscio, Decē & tres fundos reliquit. Et pro Cluent. In consilium erant ituri iudices tri-

Mm

ginta & duo .sententiis decem & sex absolutio confici poterat. **Cel-**
sus libro septimo, Ex virilibus fistulis maxima decem & quinque est di-
gitorum: media, duodecim. Græci numerum inferiorem hoc modo
præponunt. Demosth. τρίτη ἐπὶ δεκάτῃ τῷ σκιῆροφοριῶν ἡ κομῆ. Alibi,
ἐλαφροβολιῶν ὡς ἂν ἐπὶ δέκα. Præponunt etiam alias inferiorem infra
vicenarium. τίσας αὖ μὲν γὰρ ἢ δέκα ἐπὶ ἐνέμψαν αἱ ἀπονδαί, Thucydid.
inquirit. Et alibi, πέμπτῃ ἢ δεκάτῃ ἔτε. Synes. ἑννεακαδεκάτῃ. Idem δυοκαί-
δεκα ἀντὶ τῆς δώδεκα dixit, ναυτῶν ὄντων δυοκαίδεκα τῶν πάντων. Demosthen.

ὀκτώκαδὲ σωβὼν γὰρ μοι ὀκτώκαδεκέτῃ γῆμαι. **Diodor.** ὀκτώκαδεκαπῆχες δοκοί. Δωδε-
κέτης καέτης, & τρισκαδεκαέτης, **Lyfias.** πεντακαδεκῆς ναῦς à **Plut.** dicta est in
πεντακαδέ **Demetrio.** πεντακονταέτης à **Platone,** τὸ ἀπὸ τῆς γυναικὸς τῆς πόλεως, μέχρι πεν-
τήκοντος. καὶ πεντήκονταέτης. quod verbum ὅφ' ἐν legendum est, vt ἀκοῦαίς, πασσα-
πεντακαπεν- κονταίς γυνὴ in quinto τῶν πολιτῶν, γυναικὶ μὲν ἢν δ' ἐγὼ, ἀρξαμένη ἀπὸ ἀκοῦ-
τηκονταέτης. ἐπὶ δὲ μέχρι πασσακονταετίδος τίντων τῆς πόλεως. In masculino autem etiam
ἐπὶ ἀκαίκοις πεντήκοντος τῆς dicit. Idē in **Timæo,** τὴν δ' ἐκ τῶν τῶν πρώτης διαπλασίου. ἐβδό-
καλάσι μὲν δὲ ἐπὶ ἀκαίκοις διαπλασίου. Idē lib. nono τῶν πολιτῶν, δυοκαὶ ἐάν τις μετα-

στέρας, ἀλκιμάς ἡδονῆς τὴν βασιλείαν τῶν τυράννων ἀφαισινότα. λέγει, ὅσοι ἀφίσταν-
ται ἑννεακαίκοσι καὶ πεντακονταπλασίαις, ἡδίστοι ἀπὸ τῶν ζῶντων εὐρίσκει παλαιάσει τῇ πλ-
απλασιώσει, septingenties vicies nouies, vel nouies & vicies supra se-
ptingenties. **Theophrast.** in septimo, ἀλλὰ δὲ μὲν, ἑννεακαταῶν φέται,
γυναῖς δὲ ἀκοῦαίς, γυναικὸς δὲ δεκάτῃς. Idem in eodem, σημαῖον δὲ λέγουσι,
τρίμηχοι νῆες οἱ μὲν ἀδελφαὶ ὧν τῇ βοιωτίᾳ τρίμηχοίνα μολύε ἀναλίσκοντι, ἀδελφὰς δὲ ὅταν
πενθμηχοί- ἔλθωσι, πενθμηχοίνα ξαδίως, In **Boeotia** quidem sesquichœnicem vix ab-
νῆς. sumunt: at cum **Athenas** venerunt, facile duas chœnices & semissem.

τρίμηχοι πόδες) Sic τρίμηχοίς, sesquipes. **Xenoph.** ἦδη ἂν αἱ βόδων ἐλάττω. πρὸς αὐτὰς
ὅς μὰ δὲ ἐφ' ἡμῶν τριμήχοις. **Tacitus** Græcorum imitatione dixit, **Pri-**
Vnaetvi- manifestis vnaetvicefimanorum principibus, aquilam abstulere.
cesimanī. Alibi, Sextadecimanos duodevicefimanosq; læuum cornu cōpleffe.
Sextadeci Et rursus alibi, Abduxit Alexandria duoetvicefimanos tertianosq;
manī. Inde illud duoetvicefimo anno mortuus ex annalibus **Fabii**, cuius
Duoetvi- meminuit **Gellius** libro quinto. **Plinius** libro secundo, Quantas enim
cesimus. dimetiens habeat septimas, tantas habere circulum duoetvicefimas
tanq̃ plane à perpendicularo mensura cœli constet. Græci etiam dicūt,
ἐξῆλθον ἡδὲ ἐπὶ τρίτον. vt **Demosthenes,** ἐξῆλθον ἐπὶ τὰς τρίτους αἱ πάντα
κτλ. quod Latini dicunt annum abhinc tertium. Idem, ἔχοντες δὲ μὲν
ὅπως ὡς λέγω, κατέπλυνον δεῦρο τρίτην ἔτος ἑτὸς καὶ παρμύλων. **Cicero** ad
Atticum lib. viii. Cum ille quintū iam diem **Brundisii** esset. Idem in
prætu. vrba. **Quæstor** **Caio Papyrio** **Cōsulī** fuisti abhinc annos qua-
tuordecim. **Plato** in. ii. de Leg. de **Aegypto** loquēs, σκοπὸν δ' εὐρίσκει αὐτόν
θι τὰ μυριάσιον ἔς γε γερσαμίλων καὶ πενταμύλων. ἔχ' ὡς ἔπος ἀπὸ τῆς, μυριάσιον, ἀλλ' ὅπως, τῇ

τὴν δεκάμηνην κηλὴν ὅντι καλλίονα ὅντι ἀρχίω. τὴν αὐτὴν δὲ τέχνην ἀπεργασμένην.
 id est quæ reuera ante annorum decem Mill. picta erant aut sculpta.
 vel quæ abhinc. X. Mil. annorum picta sunt. Plaut. Plus iam sum libe-
 ra quinquennium. Idem, Hoc factum est ferme abhinc quinquennium.
 Cicero in secundo de Divinat. Demosthenes qui abhinc annos prope
 cccc. fuit, iam tum ἐπιπύριον Pythiam dicebat. Lys. ἔδοξε δέ μοι ὡς ἂν
 ἀρεῖς τὸ πρόσωπον ἐπιμυθεῖσθαι, ἥ ἀδελφὸς πεθονῶται ὅντων τριάκονθ' ἡμέρας, fra-
 tre post dies vix. xxx. mortuo. Isæus, ὁ μὲν γὰρ πύργοις πλέω ἢ εἰκοσιν ἐπὶ
 πελοπόννησον ἦδ' ἐκ. Cicero de Offic. At vero Aratus iure laudatur, qui cū
 eius ciuitas quinquaginta annos à tyrannīs teneretur, profectus Ar-
 gis Sicyona, vrbe est potitus. Dicunt etiam Græci hoc aliter. vt Sy-
 nes. τὸν μὲν ἔτος ἦδ' ἐπὶ τριῶν ἐξήκοντα πλὴν διαλλὰ γλῶ, iam triennium est ex
 quo. Demosthen. ὅντων δ' ἐπὶ ὅσον ἐπὶ τὰ ἀφ' ὧν μὲν πλεον καταλέλυκα, μέ-
 τρια δ' ἔχων, τότε περὶ ναυτικοῖς ἐργάζομαι. Idem ἡ δὲ μάστιξ, ἥδ' ἐκ τῇ κρίσει
 ἐκείνῃ διαγεγονότα ἐπὶ ὀκτώ, iam octo annos hæc lis protracta est. Est ἐν
 διαγίνεσθαι, durare, permanere, perennare. Plato in Apolog. ἃς ὅτι δέ με
 τράδ' ἐπὶ διαγυρεύω ἐπὶ ἐπιστατοῦ τὰ δὴ μόσια; id est tandiu vitam producere
 potuisse. Plutarch. τότε δὲ τῷ λόγῳ πεισθόμενος καὶ γυμνασίου καὶ ἡμῶν,
 πλεον καὶ ἡμίλια ἐπὶ διαγέγονε. Alibi, ἔτῳ διακοσίῳ διαγεγονότῳ, ducentis an-
 nis interlapsis. Sic autem διαγίνεσθαι vt διαβιοῦν dicitur, hoc est vitam
 producere. Synes. in fine epistolæ cuiusdam, ἐξέσωμένῳ καὶ ὁ δαίμων
 διαβιώσας διέφυγε κατὰ γυμνασίῳ. Idem, ἐνδυμῶν διαβιώσας, φιλοσοφίαν ἀδολώτατα, με-
 τίστημι. Διαγίνομαι etiam τὸ διὰ τέλους κατὰ τὸν, pertolero & tolero vitā.
 Plutarch. in Demetr. ἂν τότε τῶν περὶ διακοσίῳ χυσιῶν ἐλπίζοντες ἄρτι θαλάσ-
 σος διαγινήσεται. id est vitam tolerare posse, quoad per loca sylue-
 stria Tauri montis euassent. Διαγίνομαι, euado. Synes. καὶ λέος ὑφ' ὧν
 μετὰ ἐκ ἐλαττοῦ, καὶ καὶ διαγυνοίμεθα ἐκ κλύδωνος, ὅπως ἔχοντας ἐν νυκτὶ πελάγῳ
 τῇ γῇ, etiam si superstites tēpestati euaderemus. Græci pro masculī
 no & fœminino, neutro eleganter vtūtur. Plato in primo de Repub.
 οὕτως ὡς Σώκρατες, ἰχυροτέρου καὶ ἐλδονδριώτερου καὶ θεωρητικώτερον ἀδικία δι-
 καλοσύνης ὅστις. Idem, οὐδ' οἶμαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλέωτερον. Synes. τὰς
 πινυκίας γὰρ φασιν ἐπὶ ἀδὰρ τέκωσιν, ὡς ἀγάλασιν ἐναπνίζῃ τῆς βρέφισιν,
 ἀγαμύνας τὸν καλῶς. ὅπως ὅστις ἢ φύσις ἐλπίτεκνον. Gregor. μέγα πρὸς θείαν καὶ ἀ-
 γυγία, καὶ τὸ μετ' ἀγγέλων πελάχθαι. Idem, ἐμοὶ δὲ θαυμασιώτατον ἢ σὺντομος φθι-
 σωπείας ὁδός, ἢ ἔσται πρὸς θρανὸν ἀνάβασις. Xenoph. ἂν χαλεπὸν δὲ βίῳ ἀδύνη-
 σιν ἔστι. Iungitur in hoc schemate plurale cum singulari. Idem Hip-
 parch. Χρῆσιμον δ' αἰς τῶν καὶ αἰ φθονέειν. Habet autem hic modus em-
 phasim. Synes. τοῖσιν γὰρ οἱ πολῖται πρὸς ἅπαν διπλοῦν. Theophrast. σο-
 λοικοφανῶς vsus est libro tertio de Causis, ἀλλὰ κρυφώτατον καὶ ἀσινέστατον
 πάντων ὅτι μιλία ἐξ ὧν καὶ γὰρ δὲ πλὴν ἰριζα, καὶ τρυφῆς ἐλαφρῶς δίδεται, ἐταχὺ γὰρ

Mm ii

γράφουσιν. ὥστε μὴ πλὴν χρόνον ἐνοχλῆν. Plato in Apolog. de numine suo priuato loquēs, ita vsus esse videri potest, τότε δὲ αἰὲν ἔστιν ἡ ὑμῖν ἐμὴ πολλὰ λίκις ἀκνέουσα πολλὰ χεῖρ λέγοντος, ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαμόνοιο γίγνεται φωνή, quod mihi vox quædam priuatum est numen. Et infra, ἐμοὶ δὲ πατόντι ἐκ παιδὸς ἀρετὰ μύθοιο, φωνή τις γιγνομένη. ἢ ὅταν γένηται, ἀεὶ ἐποτρύνει τὸν ὅτι ἀρ μέλλω πράττειν. Quintil. libro vndecimo hac figura vsus est his verbis, Tutissimum ergo poenitentię confessio, & satisfactio culpæ, perducendusq; omnimodo iudex ad iræ pudorem. ἀσφαλίστατον οὖν ἐστὶν ἐμὴ ταυρίας ὁμολογία. Simile illud Virgil. Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres. Imitatus est etiā libro tertio Quintil. illud σαύοις

Nō suffi- δὲ ἐμαυτῷ μὴ προσποιεῖσθαι, de quo supra diximus. Sed non sustineo esse
neo esse conscius mihi dissimulantī. id est omnino dissimulationem animus
cōsci⁹ & c. meus ferre nequit. Hellenismum etiā illum æmulari mihi visus
ἐστὶν ὅτι πρὸς Ἀρίστιππον, hoc est Aristippus. & οἱ ἀμφὶ Σωκράτη. Lu-
ciani. de elysiis loquens, οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ Ἀρίστιππον πρὸς ἐπικυρόν τὰ πρῶτα
σιππον καὶ οἱ ἀμφὶ Σωκράτη παρέστησαν ἐφέροντο. Ipse Quintil. libro secundo, Deinde adiiciunt illas
verborum cauillationes, Nihil quod ex arte fiat, ante artem fuisse.
atqui dixisse homines pro se, & in alios semper doctores artis sero
iam & circa Tisiam & Coraca primum repertos: orationem autem
ante artem fuisse. τῶν δὲ τέχνης διδασκάλους δέχεται, καὶ τοὺς πρὸς τίσiam καὶ
κόρακα πρῶτον εὐφημῶν. Id ita intellexisse Quintilianū ex loco libri ter-
tii liquet, vbi sic scripsit, Artium autē scriptores antiquissimi Corax
& Tisias Siculi: quos infecutus est vir eiusdē insulæ Gorgias. Aristo-
tel. in quarto de partibus animal. οὐκ ὁρθῶς δ' εἰκόασιν οἱ πρὸς ἀναξαγόραν ὑπε-
λαβάνειν, ὡς αἰτίαν ἔσσαν τῷ δέξασθαι νοσημάτων. Herod. in Terpsich. ἐκ τῆς αὐτοῦ
γεγονότας. ὅτι οἱ ἀμφὶ κόρακα καὶ μέλαινον, αἱ πρότερον ἐπὶ κλυδίας ἐόντες, ἐγέρσαντο Ἀθη-
ναίων βασιλῆες. Plutarch. in Demetr. ἐν δὲ ἰσθμῷ κοινῶς συνεδρία γυρομένη, ἔγε-
μάν ἀντιποδῶν ἐπὶ ἐλλείλει, ὡς πρότερον οἱ πρὸς φίλιππον καὶ ἀλέξανδρου. Vsus
est Homerus Iliados tertio, οἱ δ' ἀμφὶ πείραμον καὶ πάνδορον ἦδ' οὐμοῖον
ἦσαν. Dicitur & per obliquos casus. Synes. ὅτι ἀδελφῶν, μαδίτω δὲ ἀντὶ
πρὸς τῶν ἀμφὶ τὸν ἐταῖρον παῦλον καὶ Διονύσιον, οὗς περισβολτὰς ἔρπονται παρὰ
δάνομα. Quoniam vero sub voce plurali singulos significat hic
sermo, ideo singularis numeri verbo iungi potest figurate, quo
modo Herodo. primo libro vsus est his verbis, καὶ οἱ ἀμφὶ πείρα-

δὲ ἀμφὶ πείρατον, ὡς ὁμοκλήτως ἐκ μαρκαδῶν, ἔσσαν ἐπὶ τῷ ἔσσαν ἐπὶ τῷ στωϊόντι.
σίγατον ἀπικνέεται ἐπὶ παλινίδος ἀδωαῖας ἰσθμῶν, καὶ ἀντὶ ἔσσαν τὰ ὅπλα. Ali-
quando tamen pro homine & comitatu eius vel sodalitate ac-
cipitur, vt apud Plutarch. in eodem Demetr. ἀναξάνειντων δὲ τῶν οὐ
μοῖ πᾶσι, τὰς ἀσπίδας παραχρῆμα, δέμναι πρὸ τῶν ποδῶν, ἀνταρῶν
σταν, καὶ βοῶντες ἐκείλουν ἀποβαίνειν τὸν ἀμμήτριον, στωῖρα, καὶ ὁμοκλήτως

ἐκταγροβόλους. οἱ δὲ πρὸς τὸν Φαλκρία, πάντες μὲν ὄντο δέχοντες τὸν κραυγῶντα. ὁ
 μὲν δὲ πρὸς τὸν Διομήδην ἀπέειπεν. Plato in Sympoſ. circa finem de Iſo-
 crate loquens, δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ ἡ τὸν πρὸς Λυσίαν εἶναι λόγος, τὰ φησὶ φέ-
 στωρ, Mihi ille videtur præſtantiore ingenio prædītus, q̄ vt eius ora-
 tiones Lyſiæ orationibus exequuntur. vel q̄ orationes Lyſiæ auctoris
 ingenium fuiſſe oſtendant. hoc eſt ἢ ἡ τὸν πρὸς Λυσίαν, deest enim ar-
 tīculus atticō more ſuppreſſus. Idem Quintil. lib. ſeptimo, Illi vero
 (inquit) quibus propoſitū quidē melius, ſed cura in proximo eſt,
 hæc velut innatantia videbunt, excuſatum eſſe ruſticum qui non in- **Innatate.**
 terfuert iudicio, nihil collaturus patri, & cætera. Innatantia pro ma-
 niſteſtis & in promptu poſitis dixit Græcorum more qui ὑπὸ κλάζοντα, **ἐπικλάζοντα**
 dicūt. **ἐπιπόλαια** enim ab ipſis dicūtur, quæ non intus latent, ſed per **ἐπιπόλαια**
 ſumma apparent. Ariſtot. in tertio Politic. ἢ τὸ ὑπὸ πόλαιον φεῖν, φανε-
 ρόν δ' ἐπὶ τῇ ἀλλοτρῴῃ ὡς ἡμῶν καὶ δυνάμεων. Quod etiam **ἐπικλήεις** εἶναι dic- **ἐπικλήεις**
 tur. Idem in nono de hiſtor. animal ἢ μὲν οὖν τῇ μνημόνων ἐργασία, τῶν **εἶναι**
 σὺν ἑστὶν ὑπὸ κλάζοντα, ἢ δὲ μίαν ἀφ' ἑαυτῶν πάντες βαδίζουσι. hoc eſt conſpicua
 eſt omnibus & maniſteſta. **ἐπικλάζοντα** etiam eadem ratione dicuntur
 qui ex obſcuro emergunt, & ex ignotis nobiles & illuſtres euadunt.
 Demoſthen. εἰς τὸν ἡλίπ. τρίτῳ, καίτοι πάντ' ὅτ' ἐξ ἡμετέρας καὶ τῆς λα-
 κεδαιμονίῳς εἰς τῆς θριάκοντ' ἐκείνοισ ἐπεί, καὶ τῆς ἡμετέροισ πρὸς γόνου εἰς τῆς ἐξ-
 δομῆκοντα, ἐλάττωσιν ὅσ' ἀνδρες Ἀθηνῶνται ὅς δ' ἡλίπ. εἰς τῆς θριάκοντα εἰς ὅλοισ ἐ-
 πείσιν εἰς ὑπὸ κλάζοντα, ἢ δὲ μίαν ἀφ' ἑαυτῶν πάντες βαδίζουσι. Idē Quintil. in quarto,
 Interdum vero fallendus eſt iudex, & variis artibus ſubeundus. Dixi- **Subire iu**
 mus ſupra ὑπὸ κλάζοντα obrepere & fallere ſignificare, quod hic Quintil. **dicem.**
 imitatus eſt. Idem in vndecimo, Vigilande noctes, & fuligo lucubra-
 tionum bibenda, & in ſudata veſte durandum. Quæ verba idem au-
 ctor ex Græcorum imitatione extulit, qui verbis neutris dant etiam
 vocem paſſiuam & ſignificationem, ὑπόμνημα dicentes & **υπόμνημα** vt in-
 fra videbimus. Sic inſclamare pro ὑπόμνημα. Idem lib. quarto ex oratio- **Inclamaſe**
 ne Cælii, Excitare Antonium conabantur: nomen inſclamabāt: fruſtra
 cervicibus tollebant. Cice. in poſter. Rhetoric. Cum ante lucem ſurre-
 xiſſet, comitem ſuum inſclamauit. Vnde inſclamitor apud Plautū pro **Inclami**
 increpitor, inſclamitor quaſi ſeruus. Idē Quintil. in octauo de noe- **tare.**
 mate loquēs, Eras. dignus vt integram manum haberes: ſic enim au- **Audire:**
 ditur, vt depugnare. id eſt ſic enim intelligitur. hoc eſt, ὑπὸ κλάζοντα. **ἀκλάζοντα**
 Gal. in decimo Methodi, Διὰ τὸν οὖν ὅταν εἴπω πρὸς τῆς ἐπὶ στήθι πυρετῆς
 ἢ ſυμφέρειν ἢ μὴ ſυμφέρειν τόδε, καὶ τὸς ἐπὶ φλεγμοναῖς ἀκλάζοντα σιγῇ πρὸς λαμ-
 βανόμενος εἰς τὸν κοινῶν γῆρας φησὶ σκεπτόμενος. Idem in eodem, Ἀπλοῦ δὲ ὅταν
 εἴπω, ῥόδιον ἢ ῥόδιον τῇ τριῶν ἀκλάζοντα σιγῇ, id eſt intelligere & inter-
 Mm iiii

pretari. Bene & male audire etiā ἀκρόν δὲ καὶ κακῶς ab illis dicitur. Plato Dionys. οἱ δὲ ὑποκρίσασθαι πᾶν κριθίσιν ὅπως ἂν ἔς τὸν ἑπταχ γόνον δὲ ἀκούσι, vt celebretur eorū memoria. Thucyd. Ἀμφὶν ἡκούον. Dicitur etiam ἀκρόν pro vocari. Gregor. ἄς Ἀβραάμ. καθό καὶ Ἀβραάμ ἢ ἱσάαχ ἢ ἱακώβ ἀκρόν διός, δὲ διός, Vnde deus, Abraham deus & deus Isaac vocatur. Idem de Seruatore, ζαμαρέτης ἀκρόν καὶ δαυμονῶν. Audio etiam significat obtempero & ausculto alicui, vtraq; lingua. Demosthen. πρὸς Λεπτιν. de Conone, παρ' ὑμῶν ἐστὶ ἐνζυνοῦ ἀφορμὴν λαβὼν, κατ' ἐναντιόχουσι λακιδαιμόνους καὶ πρὸς τοὺς τοῖς ἄλλοις ὑπὸ τὰ πόντας, εἰδισιν ἀκρόν ὑμῶν, ὅτις ἀρμόσας δι' ἡλίαςον ἔσαν πρὸς ἐκ τῶν νήσων, id est dicto audientes esse assuefecit. προῖ γοργῶν σε ἔσαν ἀπορόν. vlti ultimum te saluto. χίωρ πλάτωνι, in fine epistolæ, προῖ γοργῶν σε ἔσαν ἀπορόν. vlti ultimum vale. πάθομαι. verba sunt ad tyrannicidium se accingentis cum summo discrimine. Curtius, Darius Artabaxum ultimum illum visurus amplectitur. Liviū lib. pri. Vltimū domos visuri. Quod & postremum dicitur. Lucia. τὸ ἔσαν πρὸς πόντας. Conspirare etiam pro coniurare & vnanimiter quippiā aggredi, συμπτῆν ab illis dicitur. Herodī. ὅτι πᾶς δὲ τῶν Ῥωμαίων δὴ μὲν ἐν ὅσποις εἰν, ἱταλία πᾶσι συμπτῆν ἔκοι. Idem, Ἀντιπόντι δὲ σοι ὅτι μὴ συμπτῆσονται τίμωρον ἡμῶν, τέλει ὑποκρίσται. verba sunt Gordianum cogentium ad imperium suscipiendum. Dicitur etiam συμφυσῶν, à iugo boum significatione tracta. Plato lib. quarto de Legibus, τὸ δὲ ἐν παντοδατῶν ἐς ταυτὶ σωτηρίους γήους, ὑπακούσαι μὴ τινων νόμων καὶ τῶν τῶν ἀν ἐνελίσσει μᾶλλον. δὲ συμπτῆσαι, καὶ καθάπερ ἱππέων ζεύχῳ καθ' ἓνα ἔς ταυτὸ, ὅτι λεγόμενον, συμφυσῆσαι, γόνον πᾶσι, ἢ παγγέλειαν. Liviū, De functa morbis corpora salubriora esse cœpere. salubriora pro sanioribus dixit, quia ὑγιανός Græce vtrunq; significatum habet. Δουσοπιδός. πιδός ἐπιστήμη καὶ δόξα, dicitur ἐ βαβαία. quia δουσοπιδός βαφί ἐ δουσέκπλωτ τῶ λέγεται. Plato libro quarto τῶν πολιτ. καὶ ὅ μὲν ἂν τὸ τῶ τῶ πρὸς βαφί, δουσοπιδόν γίγνεται δὲ βαφί, καὶ ἢ πλύνσις οὐτ' ἄλλ' ὑμμάτων, οὐτ' μετὰ ῥυμμάτων δύνεται δὲ ἐντῶν ἀνδρῶν ἀφαιρέσθαι. Idem, ὅπως ἡμῶν ὁτιμάλισα, πυνε νόμους πεποιθέντες δέξοιντο ὥσπερ βαφί, ἵνα δουσοπιδός ἀντῶν ἢ δόξα γίγνεται πρὸ δύνων καὶ πρὸ τῶ ὥλων, id est vt opinione pertinaci perimbuantur. Plutarch. πρὸ τῶ, ὅτι μάλισα δὲ πυνε ἐγμῶσι, de Platone loquens qui ad Dionysium se contulit, ἀλλ' εὖρι Διονύσιον ὥσπερ βιβλίον παλίτκον, ἵδν μολυσμῶν ἀνάπλων, καὶ πυν βαφί ἐκ ἀνέντα, ὅτι τυραννίδος, ἐν πᾶσι γόνον δουσοπιδόν ἔσαν καὶ δουσέκπλωτον. Existimo Ciceronem cum hoc verbum latine exprimere cuperet, in secundo de Oratore dixisse, Quare ego tibi iam oratorem sic institutam si potero, vt quid efficere possit ante perspiciam. Sit enim mihi tinctus literis: audierit aliquid: legerit: ista ipsa præcepta acceperit. ἐχέτω γὰρ τῶν γραμμάτων δουσοπιδόν παίδευσιν. ἔσω δὲ ἔτῳ δουσοπιδόν μᾶλλον τῶν γραμμάτων

μεμασθικώς. Et in Bruto de Cornelia Gracchorū matre, Ergo illam pa-
 tris elegantia tinctam vidimus, & filias eius Mutias ambas. Et rur-
 sus in eodem secundo, Horum alterum quod totum arte intinctum
 videtur, tamen si artem requirit: tamen prudentiæ est mediocris, quid
 sit dicendum videre. Quintil. de narratione loquens, Quæ verba in lo-
 cis impetu feruntur, & circūiectæ orationis copia latent: hic expressa,
 & ut vult Zeno, sensu tincta esse debent. hoc est bene & plene im-
 buta, δὲ σοποιῶς νοίμασι κεχρωσμένῃα. At vero ἐπικεχρωσμένῳ is dicitur, ἐπικεχρω-
 σμένῳ qui per summa coloratus est, non intus infectus & alte imbutus, καὶ
 δὲ ὅλῳ κατακεχρωσμένῳ, qui tinctus à Cicerone dicitur. Plato τοῖς Δίῳνος
 δικασταῖς, οἱ δὲ ἔτιωες μὴ μὴ φιλόσοφοι, δόξαι δὲ ὑπὸ κεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώμα-
 τα ὑπὸ τῇ ἐλπίδι ὑπὸ κεκαυμένοι, ἰδόντες ὅτι πᾶσι μαθηματὰ ἔστι, καὶ ὁ πόντος ἡλίκοις, οὐκ
 ἐν ὑπὸ πόντῳ δυνάτοι γίνονται. Græci ζητεῖν & ἐπιζητεῖν & ἀναζητεῖν dicunt
 pro desiderio rei amissæ teneri, vel præteritæ vel absentis, vel eam
 poscere. Cice. de Senect. Deindē illo bono cum adsit, gaudeas: cum
 absit, ne requiras. nisi forte adolescentēs, pueritiā: paululum ætate
 progressi, adolescentiam requirere debent. Gaza ἐπιζητεῖν vertit non
 semel. Plutarch. in Galba, φοβέσθαι δὲ ἐφί, καὶ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητῆσθαι. Ci-
 cero pro Archia etiam querere dixit & desiderare ut Græci ἐπιζητεῖν
 dicunt. Hic tu tabulas desideras Heracliensium publicas, quas Ita-
 lico bello incenso tabulario periisse scimus omnes. est ridiculum ad
 ea quæ habemus nihil dicere: querere quæ habere non possumus. id
 est requirere: ut infra, Censui nostros requiris scilicet. Lucia. ἀλλὰ μὴ
 νοῦ καὶ φαιδρὸς ἴσθι, ὅτι μὴδὲ ἐπιποθεῖς τὰ κάτω. verba sunt Iouis ad Gany-
 medē. Gaza, ὅτι δὲ ὑπὸ ἐπιποθεῖς νουίσκες ἰχθῶν, ἐδέντι μάλλον ἢ νουίσκες ὡς ἐλ-
 φωντος ἐποθεῖν. ἔστι δὲ πρὸς τὰ μὴ παρόντα ἀναζητεῖν, καὶ πρὸς ὁμοίως. ἐξ ἧν δὲ καὶ
 ἔρω, ἐπὶ παρόντων πᾶσι ἀπόντων. Qd̄ Latini sales dicunt sermonis lepo-
 rem & urbanitatem, à Græcis etiam traslatitium esse videtur, ex Plu-
 tarcho in quinto Symposiacon, κινδυνεύει γὰρ (inquit ille) οἱ ἄλλοι τῶν
 ἄλλων ὅτι οὐκ ἔστιν εὖ καὶ ἡδυσμα. διὸ καὶ χάριτας εἶναι προσεγγροβύσσιν αὐτοῖς, ὅτι
 οἱ τρυφῶντες τὸ ἀναγκαῖον ἰδὲν ποιῶσιν. Non memini tamen legisse in hac
 significatione, sed pro conuictu & communione & sodalitatē ne-
 cessitudine. Aeschin. πρὶ παραπλῆξιν ἐντυῖν γὰρ κατόψεσθαι ἀνδρῶν φθό-
 ρον ἐπὶ βόλοντα, καὶ τοιαύτας ὑπὸ βολὰς κατ' ἀνδρῶν συνάπτω καὶ συμπέ-
 σθωρ, ἃς ἐδὲ κατὰ τῶν ἰχθῶν τῆς ἐκὼν ποιῶσιν. τοὺς γὰρ οἱ πύλλωες ἄλλας
 καὶ πύλλω δὴμοσίαν τρέφουσιν, καὶ πύλλω δὲ φησὶ ποιῶσιν ἐκ ἐν ἐπιχωρίοις
 (ἐρῶσται γὰρ) ἐδὲ ἡγεμῶν ἡμῶν. id est legationis societatem & sodalitiū
 publicum, quale est eorum qui simul legationem obetunt, magni
 pendere oportere inquit ille, qui nec ciuis noster, nec indigena est.
 Aristoteles in octauo Ethicorum de amicitia stabili loquens,

Mm iiii

καὶ ἂν τὴν προμήθειαν γινέσκῃ ἐπὶ ἀδύναμι ἀλλήλων, πρὶν τὰς λεγομένων ἄλλας συναλλαγὰς
 σαι. id est ante diutius contractā exercitāmq; sodalitatem. Gregor. lib.
 πρὶν κερδοῦν
 βλέπειν
 Lucretius, Asper, acerba tuens, immani corpore serpens: Ari-
 stoph. Ἰσως ἐριννύς ὅστις ἐκ τραγῳδίας. βλέπει γέτοι μανικόν ἔκ καὶ τραγῳδικόν. Idē
 acerba tuens. ὃν σφικτὴν, ὃ μῖαρος ἔτ' ὅ, ὡς δὲ καὶ κλέπτην βλέπει. ἀντὶ τῷ κλεπτικόν. Cicero
 ad Atticum libro vndecimo, Nihil vnq; simile natū puto. cui siqua
 Res nata, re consulere aliquid possum, cupio à te admoneri. Res nata dicitur
 quæ accidit: & hoc verbo significat πρᾶγμα, νεωστὶ συμβεβηκός. de re
 enim repentina dicitur, vt inquit Donatus in Adelphis. Idem Cicero
 ad eundem, Tum tibi placuit vt mitterem ad filium. inde est natum
 vt ad Publium. Sermo est à Græcis translatus. Xenoph. in quinto
 ἐλλωϊκῷ, ὃ ἄνδρες Λακιδαιμόνιοι οἰόμεθα λαμβάνειν ὑμᾶς πρᾶγμα φούρνον ὃν τῇ
 ἐλλάδι. id est rem quæ nuper accidit. Liuius lib. quarto ab Vrbe con-
 dita, Et cum hostes tantum non accerfierint, exercitus conscribi ad-
 uersus hostes non patiantur. vt Terent. Solum non montes auri pol-
 licens. Sic μόνον ἔκ καὶ ὅσον ἔκ ὅσον ἔκω, pro ferme. Lucian. σφαγὰς τινος
 ἐτραγῳδία ἢ τυράντου, μόνον ἐκ αὐτοῦ γινώσκοντες λέγωμεν. ὅσον ἔκ Isocrates dixit.
 Dionys. de eccl. Hierar. τό τε φιλὶ ψυχῆς οἰκτιρῖον ὃν παντὶ σωτηρία φιλὶ
 ὅσον ἔκω καταπιστῆς ἡμῶν θείας, ὃν αἰσάτωρ παίδων καὶ φθοροποιῶν, μολυσ-
 σμῶν ἡλυθέρωσι. ὅσον ὅσω, ἀντὶ τῇ χείρῳ dixit, quod etiam ὅσω per se signi-
 ficat. Paul. ὅσον περὶ αἰσῶς ἀποβῆναι λέγουσιν. id est circiter. ὅσω ἔκ ὅσω
 ὅπρῳ. Lucian. σὺ δὲ ὅσον ἐλέπω πενηξομύῳ εἰκοσι. Idem, ὅσον ἐλέπω
 κατὰ ποσὸν ἐμῶν. Dicitur & ὅσον ἐκ ἡδὴ pro eodē, hoc est iamiam.
 Xenoph. in sexto ἐλλωϊκῷ, καὶ γὰρ ἐλέγετο ὅτι ἰακράτης ὅσω ἐκ ἡδὴ πρᾶγμα.
 Idem, ὃ δὲ μνάσιππος ὅρων ταῦτα, ὃν ὁμοίως ὅσον ἐκ ἡδὴ ἔχει πλὴν πόλιν. Quæ-
 dam autem translata insolentius inueniuntur. vt apud Tacitum lib.
 tertio de Plancina loquentem, Atq; ipsa donec mediæ Pisoni spes, so-
 ciam se cuiuscunq; fortunæ: & si ita ferret, comitem exitiū promitte-
 bat. Sic impersonaliter ferret dixit, vt Græci, à ἔτω πύχοι dicunt. Idem
 lib. quarto, Memoriz Drusi eadem quæ in Germanicum decernuntur
 plerisq; additis, vt ferme amat posterior adulatio. amat pro solet di-
 cit, more Græcorū. Plato lib. vi. ἡ πόλις ὅπως ἔσται πρᾶγμα ὃν γὰρ ἄλλοι
 σωφρόνιστον, δὲ ἰσχυρὸν ἐς τὸ ἐπιχρῶσιον ἐλάττω κατὰ φύσιν ἵεναι, tandē degenerare
 solet. Greg. διὰ ἐλάττω γυνέως ὃν τοῖς τοῖς. Idem, ἐλάττω ἢ μάλιστα ἢ πόλιν αὐτῇ
 ὃν τοῖς τοῖς ἔτω διασκηδύζοντες. Ponitur & impersonaliter. Plut. ἂν δὲ ἐν
 λαῖ πρὶν τῇ πρᾶγμα πλὴν λόγον ἔχει ἀνθρώπων, Vt solitū est homines de
 huiusmodi rebus loqui. de Pompeii clade loquēs. Idē Tacitus lib. xii.
 Aufus
 aciem. Prædæ passim actæ, nō aufus aciem hostibus, ἔκ παρρησίας μάχην ἢ ὄναι
 τῶν, vel πρᾶγμα. Iūgitur enim θαρσύνω & θαρσύνω cū accusatiō, pro nō ve-

reor, ire contra audeo. quod Virg. ire contra dixit, Ibo animis contra,
 vel magnum prestat Achillem. Synes. *Δάκνυνσι τῇ χερὶ τόπας ὑπόπτος οὐς*
ἰδὲ θαρσύνουσι, quos audacter pertransire oportebat. Plato in Phædro, *Εἰδὲ*
τὸ ὅτι ἔως ἔχει, εἰδὲνὶ προσήκει θάνατον θαρσύνουσι, μὴ ἔκ ἀνοήτως θάρρειν, ὅς ἐρ μὴ ἔχει *Θάρρειν*
ἀποδείξει ὅτι ὅτι ψυχὴ παντάπασιν ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεστον, Nulli cōsentaneum
 est mortem non stulte contemnere, qui demonstrare nequeat animam
 esse immortalem. Demosth. in tertio Olynth. *ἰπύρχον ὁ λαὸς οἱ δὲ αὐτῶν*
ἀνα κεκτημένους, καὶ δεικνύει ὅτι τὰ πράγματα, ὅτι φίλιππος ἐθάρρει τὸν πόλεμον, ὅτι ὅτι
φίλιππος, id est neq. aggredi audebat. Dicitur & pro eodem *Ἀπελμῶ*. *Ἀπελμῶ*
 Greg. *ἐς Ἀθῶνασ. πρῶτος καὶ μόνος, ἢ κομίδ' σὺ δὲ λίγος ἀπελμῶ πλὴν ἀλήθειαν,*
σαφῶς ὅτι οἱ ὁ διαβρίδων τῶν τριῶν μίαν διότι καὶ ἐσίαν ἐγγράφως ὁμολο
γίσας. Inde *Ἀπελμῶ* dicitur ausum. Sic etiā latine animi magni-
 tudinem dicunt pro magnanimitate, & æquitatem animi pro equani-
 mitate, vt illi *ἄριστον πάρος* soluta compositione, & *ὁ μὴ ῥ' μάστιγα, & πλεον* *πλεον ἔχων*
ἔχων τὸ πλεονεκτεῖν, & νομιζόντως ἀντὶ τ' νομιζόντως apud Isocr. & *νοῦν ἔχων ἀν'* *νομιζόντως*
τὶ τὸ νομιζόντως, qbus similis est *ὡμὴ λυσίς ἀντὶ ὡμὴ λυσίς*, id est *κρίθινον ἄλδρον* *νομιζόντως*.
 vt inquit Gale. Plin. lib. xxv. cap. 50. Veratrum (inquit) album ē dul- *ὡμὴ λυσίς*
 ci datur, vt Græci *ἐκ γλυκέου* ex passo. vt Dioscor. *μετὰ γλυκέου*, de cro- *ὡμὴ λυσίς*
 co loquens. & alibi sepe. Cice. pro Cecinna, Verū tamen est turpissimū *γλυκὺς, dulce*
 illud, tantæ stultitiæ prudentissimos homines condemnari, vt vos iu- *ce.*
 dicetis huius rei atq. actionis in mentem maioribus nostris non venis *Venit mi-*
 se. Sic dictum est vt græce, *μέλι μοι τότ' ἢ πρὶ τότ'.* Demosth. *καὶ με* *hí in mētē*
μέλι κεν αὐτῷ πρὶ τότων ἀπάντων ἀκριβῶς. Plato in Cratyl. *μεμέλι κέ π' μοι μέλα μοι τὸ*
πρὶ αὐτῶν. Dicitur & per rectum. Lucian. *τῷ βαγῶν δὲ ἔτ' ὅρα ὡς φασὶ μέ* *τ' αὐ*
λα. Simile est constructio verbi *προσέκειν*. Plato lib. vii. *τῶν πολυτ. καὶ*
μυθῶν καὶ ἑναι τῶν & μόνον γεωργίᾳ εἰδὲ ναυγίᾳ προσέκειν, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ *προσέκειν μοι*
ὅχι ἔπ'. Quæ locutionis ratio eadem est cum illa qua Attici idētidem *τότ' αὐ*
 vtuntur vt superius diximus: dicentes, *πίνω τὸ οἶνον, & similia.* Galen. ad
 Glaucon. *οἶνον δὲ μάλιστα ἢ τῶν ἀγρυπνήσασιν ἀδυνάτως δίδόναι συμφέρει.* Cui si-
 mile est *ἀρχαῖν* & *ἑματ'.* apud eūdem. Illud vero eiusdem Ciceronis
 in secundo de Orat. Sed eorum partim in pompa, partim in acie illu-
 stres esse voluerūt. Et alibi, Sed causarum quæ sunt a communi quæ-
 stione seiunctæ, partim in iudiciis versari, partim in deliberationibus.
 Et Terentii in prolog. Hecyre, Partim sum earū exactus, partim steti. *Partim.*
 Similitudinē habent cum eo quod Græci dicunt, *ἄλις δρυός.* Sed enun- *ἄλις δρυός.*
 ciari possunt hoc modo, *τὸ μὲν αὐτῶν, δίκανικόν ἐστι, τὸ δὲ βαλάνικόν. &*
τὸ μὲν δ' ἐπέσειον αὐτῶν. τὸ δὲ, ἔσκη. Gellius huius vocis meminīt lib. ix.
 antiquisq. in vsu fuissē dicit. *ἄλις ἑμῆς καὶ ἄλις δρυός* prouerbialiter di-
 citur. Cicer. ad Atticum libro secundo, Dices fortasse dignitatis *ἄλις*
 tanq. *δρυός.* salutis si mē amas consule. Ac si diceret, haecenus dignitati

Mm v

& exiſtimationi colligendæ ſeruiiſti. tempus nunc poſcit vt ſaluti cō
 ſulas. ſatietas enim etiā gloriæ eſſe poteſt. Sic apud noſtros ſatis glan
 diſ dici poteſt. Cicer. de amicitia, Satis ſuperq; eſſe ſibi ſuarum cuiq;
 rerum, alienis implicari moleſtum eſſe. Alibi, Satis teſtium eſt à me
 datum. Plautus in Mil. Tibi diuitiarum affatim eſt. Tranq. Abunde
 gloriæ adeptus. Illa autem ſuperiora τὸ μὲν, καὶ τὸ δε. καὶ τοῦτο μὲν, τὸ
 δε. τὰ μὲν, καὶ τὰ δε, aduerbialiter poſita eſſe ex eo iudicare poſſumus,
 quòd etiā obliquis caſibus ſubiiciuntur, vt apud Greg. πρὶ διωλο
 τὰ μὲν, τὰ δε. γίας, ἡρώρ ποικίλης καὶ μετρίης, οὐτάκτως ἐπιγινωσκύν τὲ καὶ ἀπγινωσκύν, ὡ
 ὡς ὅτι ἡ χορὴ συμπελομενίων ἐκκλινάει καὶ διασπένδεται, τὸ μὲν, ἐκκλινάει, τὸ
 δε, διασπένδεται, Tempeſtatum anni conditor ac partitor, ſtatis vicibus ſuc
 cedentium inuicem atq; decedentium, & tanq̃ in choro orbem ductū
 tantium, viciffimq; eundem dirimentium: partim amicitia lege, par
 tim ordinis ratī & equabilitatis. Cui non admodum abſimilis eſt illa
 locutio Cicer. in quinto de Finibus, Habetis ſermonem bene longū
 hominis vtinam non impudentis illud quidem certe, non nimis vere
 cundī. Plutarch. in Demetr. ἐκφύει δε τὰ μὲν, ἡδονὴ διδύκει ἀπλῶς ἐαυτὸν
 τὰ δε, ἀνδρῶν, ὅχλῳ ἥπτον ἢ δανὸς ὅτι ταῖς τῶν πολέμων πρᾶσιν αἰετῶν. Quintil. in
 ſecundo de mangonibus loquens, Qui colorem (inquit) fuco, & ve
 rum robur inanifagina mentiuntur. Lactan. Nec verī nomē accipere.
 quod veritatem fuco mentitur. id eſt fallaci ſpecie ſimulat. Greg. καὶ
 ἐοικὼς μαλακισθῶμεν, μὴ χερμάτων σοφίμασσι τῶν οὐρανίων τὸ φυσικὸν κάλος. Vt
 illi ἐπιφύομαι pro ἐπιχερῶ & inuado, ſic nos adior dicimus. Gregor.
 καὶ μοι τίς ἐπιφύειδω πάλιν τῶν λογομάχων. Plut. in ſexto Sympoſ. ὅτι οὐ
 ἀκόρετος λόγος λεχθέντι ἐκφαίνεται, τῶν μὲν, ἐπιφύομεν τῶν δόγματι, τῶν δὲ
 ὑπὸ δικαίωντων. Cicer. pro Deiot. Vt enim omittamus cuius tāti ſcleris
 fuerit, in conſpectu deorum penatium necare hoſpitem: cuius tantæ
 importunitatis, oīm gētū atq; oīs memoriæ clariffimū lumē extiguer
 re. Cuꝝ tāτε ferociae &c. more Græcorū dixit, qui πόσος ἡνὸς ἄγας dicūt.
 vt πόσος ἡνὸς, quod ſupra docuimus: ſed inuerſo ordine verborum Ci
 cero locutus eſt, ac ſi diceret, cuius quantiq;. Vt illi περιſκοπεῖν, οὐ
 περιſκοπεῖν. δεῖ δὲ τοὺς περιſκοπεῖν. Quintil. Modeſte tamen, & circūſpecto iudicio
 de tantis viris pronūciandum. περιſκοπεῖν vero eſt circūſpicere. &
 περιſκοπεῖν. Cicero pro Sylla, Circūſpicite pauliſper mētibus veſtris
 hoſce ipſos homines qui huic affines ſcleri fuerunt. Circūſpectare
 eſt περιſκοπεῖν καὶ διαπεριſκοπεῖν. & περιſκοπεῖν. vt Iſocrat. in Euag. ἀποβάς γὰρ
 εἰς πλὴν νόσον, ἐχὼς ἡγίαστο χροῖον ἐχυσὸν καταλαβὼν, περιſκοπεῖν ἃ ἔστιν αὐτῷ τῶν
 πολλῶν βουθίστασι. ἀλλ' ὁ δὲ ὡς ὡς εἶχε, διελὼν τὴν τάχως πυλίδαν, περιſκο
 πεῖν πρὸς τὸ βασιλεῖον, id eſt circūſpectare & in eo ſpem habere. vt Li

uius, Circumspectantes defectionis tempus aduentus Cōsulis oppref-
 fit. Plutarch. in Pomp. παρσάτων ἐπὶ θάπρα, καὶ τὸ πῶς ἰππείων ἀναμύνων παρσάτων ἐ-
 ἔργον. hoc est τῶς κακείσι πρὸς βλέπων. Idem, Διαπαρσάτων πρὸς ἄλλοι ἀλλοτε Διαπαρσά-
 τῶν ἡγμένων. Idem in Anton. pro identidem respectare, οὐκ ὄντα τ' εἶναι ταῦτα.
 τὸ λογισμῶν. ἀλλ' ἐν τῷ φαρμάκῳ ἡνὶν ἢ γκίτας παρσάτωντα πρὸς ἐκένω. de
 Cleopatra loquens quam absens Antonius semper animo versabat &
 requirebat. Cicero in quinto de Finibus, Itaq; inertissimos homines vi-
 demus, cum non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circu-
 los aliquos aut semicirculos confectari. Circulos appellat cœtus ho-
 minum in orbem collectorum, & inter se fabulantium. Semicirculos,
 sessiones colloquentium capitq; conferentium. Idem in Bru. Videt
 oscitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunq; etiam circu-
 lantem, mittentem ad horas, quæsitorem vt dimittat rogantem: intel-
 ligit oratorem in ea causa non adesse. Circulantem dixit pro in circu-
 lo caput conferentem, quod indicium est auditoris oratori nō auscul-
 tantis, nec animum orationi aduertentis. Id græce κυκλᾶσθαι vocatur, κυκλᾶσθαι.
 Cicero ex Xenophonte transtulit vt opinor: qui in sexto παρσάτων ita
 scribit, παρσάτων πὲρ οἱ πολλοὶ ἐ πάντων ἐφαίνονται, ἐκυκλοῦντό π, καὶ μετὰ τῶν
 πάντων. ἀλλήλους ἐρωτῶντων καὶ διαλεγόμενων. Seneca circulari de circulari
 tore dixit. Significat etiam circunuenire & in medio cōcludere. Idem
 in eodem sexto, ἀβόλεται γὰρ οὗτοι παρσάτων ἐπαρσάτωντα τὸ σὺ σφάτθιμος
 πρὸς, ὡς τῷ πρὸς κυκλωσόμενον. καὶ ὁ κύκλος ἔστιν, ἀλλ' ὅτι ἐν ἀδελφῶν
 κυκλᾶσθαι κυκλωσάμεν. at videant illi ne circunuenientes circunuenian-
 tur. & κύκλωσις est cum extensis cornibus acies aduersa in medio in-
 tercipitur. Idem in quarto ἐλλωπίζω, σφαγισάμενοι οἱ ἀκνιδάμενοι τῇ
 ἄρσενος, ἦτοι ἐπὶ τῶν ὄντων, τὸ ἐπὶ τῶν ἐπικαμψαντῶν ἐς κύκλωσιν. Di-
 citur & voce actiua κυκλαῖν. Gregorius in secundo σκλιτ. σφραγισάμενοι κυκλαῖν
 κυκλώσαντες πλὴν ἰσχυράτων, λόγους πὲρ ἀσθενῶν καὶ βλασφημίας κατὰ π τῶν
 βασιλείων, καὶ ἀντὶ τῶν διττῶν ἀποσφίγγαντες. Herodian. & Plutarchus voce
 passiua vsi sunt, κυκλᾶσθαι γὰρ ἀντὶ τῶν οἰκδᾶν καὶ ἡ μεγαλουργίας, ἀντὶ τῶν
 αἰφνης ἐπιφάνει πρὸς ὁρμήων κύκλω. de Sertorio loquens. κυκλᾶν est ver-
 sare. καὶ ἀνακυκλᾶν, εἰς σφίγγαν ἐπὶ τῷ καὶ ἀναλογίζεσθαι. Lucian. ὅν μιν ἐστὶν
 εἰς δὴ καταφρόντων πρᾶγμα ἀνακυκλᾶν. id est vt idem ait, ἐπὶ σωνοίας ἡνὶν
 φροντίζων. Plutarch. τὸς ἀντὶς ἀνακυκλᾶν λόγους. hoc est eundem sermonē
 repetens & iterans. Gregor. πάλιν καὶ πολλὰς ἀνακυκλᾶν ἡμῖν τὸ ἄρσενος
 φον, iterum nobis obuiis & repetis. Et ἀνακυκλᾶν. reuolui. Plutarch.
 in Anton. καὶ πολλὰς ἄνω ἀντὶς ὁρμήων καὶ ἐρῶντων, ἀνακυκλᾶν τῶν παρσάτων
 ἐς τὴν σωνοίαν βίον. hoc est ἐς τὸν ἀντὶς βίον πρὸς ἡμῖν. Aristoteles in pri-
 mo Ethicorum de Solone loquens, διὰ τὸ μὴ βεβαιῶσαι τὸς ζῶντας ἀδελφῶν
 μονίαν διὰ τὰς μεταβολὰς. καὶ διὰ τὸ μόνιμόν ἡ πλὴν ἀδελφῶν ἡμετέων

καὶ μὴ ἀμῶς διμετάβολον. τὰς δὲ τύχας ποικίλεις ἀνακυκλῆσθαι καὶ τὰς
 Εἰσκυκλῆναι. αὐτὰς, id est versari, mutari, & reuolui. Εἰσκυκλῆναι, aduoluere, intrude-
 re, impellere: quare & pro inferre ponitur. Aristoph. σφεῖς, καὶ τὸν Διὸς
 νύσσοι ἀπράγῃ ἡμῖν πρᾶγματα, δαίμων τις εἰσκυκλῆναι εἰς τὴν οἰκίαν. ἀντὶ τοῦ
 ἐπὶ σκυκλῆναι ἐσώμεναι. Vnde fit ἐπασκυκλῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐπασφῆρσαι, aduoluere, adtexere,
 adnectere. Gregorius in primo ἐκλιπύτ. τὰς ταῦτα, ἐπασκυκλῆσθαι τοῖς βασι-
 λεύσιν, ὅτι διολογίας ἀκροαταῖς. ἅτ' ἐπινοήσθαι τῶν ὀλιγοψύχων, καὶ τῶν
 τῶν ματα, id est attexant. Basilius Diodoro, de dialogis Platonis loquens,
 ὅπως δὲ τὰ ἄριστα πρὸς ὅσους, ἐπασάγει τοῖς διαλόγοις, ὅτι μὴ οὐκ ἐκείνους ἐνέκει
 ἡν πρᾶγματων κέχρηται τοῖς. προσδιαλεγόμενοις. ἔπειτα δὲ ἐκ τῆν προσώπων
 ἐπασκυκλῆ ταῖς ὑποθέσεσι, nihil autem amplius ex personarum introdu-
 ctione adtexit atque addit argumētis dialogorū. Cicerō in tertio de
 Finibus, cum dixit de Marco Catone, Erat enim ut nosti in eo inex-
 hausta quædam audivitas legendi, nec satiari poterat. more Græcorum
 οὐ φθονίσω. dixit, quæ exhauriri non potest ἀνεξάντητος, ἀνήνυτος. οὐ φθονίσω Græ-
 cī dicunt, καὶ φθονίῳ ἔδιδες, pro eo quod est non tibi negabo quod postu-
 las. Iulian. Aug. γνωρίζω, εἰ δὲ καὶ κατὰ ἡμῶν τὸ κατὰ σὲ ἐλπίξαι δέη, φθονί-
 ον ἔδιδες. πάντως περὶ καὶ παρὰ τῆν ἐπὶ οἴκῳ εἶναι καὶ χρυσόν, ὃ μῶς περὶ λέοντα,
 τοῦ μισθῶ σώσας, ἀρκουῶτως δέκνυνται, libens id præstabo. Lucian. πρὸς ὅτι ἐν
 λοσοθείας μὴ φθονίσας καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι. χρυσόν. ἀλλ' ἔδιδες φθονίῳ, ego vero li-
 βens id dicam. Philo, φθονίῳ δὲ ἔδιδες ἀναδιδάσκων, Docere hoc nō gra-
 uabimur. Plato in Timæo, φθονίῳ ἔδιδες ὃ πόλιν, ἀλλὰ σὺ τὴν εἶκα ἐξω καὶ
 φθονεῖν. ὅτι πόλιν ἡμῶν. Idem in primo τὸ πολιτ. id est ciuitatatum, καὶ μὴ φθο-
 νίσας καὶ γλάνκων τόνδε διδάξαι καὶ τὰς ἄλλας, noli hoc negare. Xeno-
 phon in Sympot. καὶ πάντες ἦροντο ἐκ καὶ σέοσι διδάσκει αὐτὰς. ὃ δὲ ἔπειτα
 ὅτι φθονίσας. Construitur cum datiuo & genitiuo. Demosth. καὶ ὅτι μὴ
 ἐργασίας ὅτι τραπέζης ἐφθονίσας. τὴν δὲ γυναικα, ἔδωκε. Dicitur & φθονίῳ
 σὺ τὸν, quem modum latini imitati sunt. Xenoph. καὶ ἐγὼ ἐφκ τὸν
 ἐφθονίσας, ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν ὕμν ποιῆν αὐτὸν, μᾶλλον δαυμάζων ἢ ἐμῇ,
 hoc ægre tuli, hoc ei succensui, nec libenti animo concessi. Polybius
 de captiuis ad Cannas, παρκαλοῦντο μὴ φθονίσαι τοῖς ἐαλωκόσι τὴν σω-
 τηρίαν, ne concedere grauarentur. Virg. Si te Carthaginis arces Phœ-
 nissam, Libycæque aspectus detinet vrbis: Quæ τὰδὲ Αἰφονία Teucros
 Quæ inui-
 dia est. confidere terra Inuidia est: id cur negas Teucris. cur vetas Teucros.
 quid est quod non finis Teucros Italiā petere? διὰ τὴν φθονεῖς; Inde
 illud Ciceronis de Diuinatione, Sed soli sumus: licet verum inquire-
 re sine inuidia. φθονεῖσθαι etiam dicunt quod Latini inuidia flagrare
 Inuidia. & inuidiosum esse. est enim inuidia odium publicum & fama calamī-
 tosa ut Cicero vocat: & sensus publicus de aliquo ob finistram opi-
 nionem. Isocrat. in Busyr. καὶ μάλιστα καὶ τὸν δῖον ὅτι ἐν λοσοθείας

ἐπικίρως διακαρμυλῆς, καὶ φθονομυλῆς διὰ τὰς τριτάτας τῶν λόγων, ἐν μάλλινον ἀν-
 πῶν μισήσαντι. Cicero in Catil. Qzq̄ si quis est inuidiæ metus, non est
 vehementior seueritatis atq; fortitudinis inuidia, q̄ nequitiae atq; iner-
 tiae pertimescenda. Et de lege Agraria, Hic ager Syllanus tantam ha-
 bet inuidiam, vt fortis Tribunipletis stridorem vnum ferre nō possit.
 Idem pro Cluen. de iudicio Iuniano, Perinde atq; ego non ab initio
 huius defensionis dixerim inuidiosum illud fuisse iudicium. id est in- Inuidiosus
 uidia flagrasse, quasi corruptum & nummarium. Terēt. in Eunucho,
 Addebat, ἐπὶ πρῶτονibus vnde eam emerat, se audisse abreptā ἐ Sunio.
 Iustinus, Tantum in vno viro fuisse momenti: vt vnde stetit, eo se Vnde pro
 victoria inclinaret. Sic Aristoteles in principio quartī ἢ μετὰ τὰ φυσ. α quo.
 Ἀρχὴ ἢ μὲν λέγεται ὅθεν ἀνὰ τὸ πρῶτον κινῆται πρῶτον, ὅθεν τὸ μέγιστον
 καὶ ὁδὸς. ἢ δὲ ὅθεν πρῶτον γίνεται συνπαρχόντων, ὅθεν ὡς πολλοὶ τῶν ὁπῶν. καὶ οἱ
 κῆρας διμελῆ. ὅθεν ἀντὶ τὸ ὅτι, εἰ dixit. ex quo primum in re ipsa
 existente fit, vt ἐ fundamento domus. Idem, ἢ δὲ, ὅθεν γίνεται πρῶτον μὴ ὅθεν ἀντὶ τῶν
 συνπαρχόντων. καὶ ὅθεν πρῶτον ἢ κίνησις πεφύκει ἀρχεῖσθαι. καὶ ἢ μεταβολῇ, ὅθεν
 τὸ τέκνον ἐκ τῶ πατρὸς καὶ τῆ μητρὸς, Aliud principium dicitur id ex quo
 minime in re existente res ipsa oritur & producitur. vt filius ex patre.
 neq; enim pater est in filio nec mater. πέπαιεν τὴν ὁργάν Græci dicunt πέπαιεν τὴν
 ἀντὶ τὸ πρῶτον, & mollire. quod & καταπέπαιεν dicitur, hoc est καταδρα-
 πῶν, καὶ καταπρῶτον. quo verbo Aristoteles in Ethicis vsus est. ὁργάν.
 Homerus de Meleagro Iliad. ix. τῇ ὅτι πρὸς κατέλακτο χόλον θυμολαγία πείσ-
 σων, ἐξ ἀρίων μητρὸς κεχολωμῆ. ἀντὶ τὸ πρὸς γοῶν καὶ πρῶτον, vel κατα-
 δαπῶν, vel μαλακῶν, καὶ οἷον ἀναμάτῶν. Et in quarto, ὅν μὲν ἐλὼ ἀχιλῆος
 οὐδὲ πᾶς ἡνὸς μοιο μάργατα, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμολαγία πείσσει. Cí-
 cer. ad Q. fratrem, Sed me à Vatinio ita obseruari scio, vt eius ista odia Cōcoque-
 non sorbeam solum, sed etiam concoquam. Quod ideo factum quia re.
 cibus in stomacho dum digeritur, mollitur & consumitur. hoc etiam
 πεπᾶναι dicitur. Plutarch. in πρῶτον. ἀπὸ τῆ οὐ καὶ γόντων δὲ πάντα, πεπᾶναι.
 πεπᾶναι ἐπὶ τῷ, ἐγγύς τῇ συμφορᾷ, καλῶς ἔχον ὑπέλαβον, & reliqua. Xe-
 noph. in quarto πᾶσι, καὶ ἢ ὅτι οὐκ ἄντι σαφῶς διὰ ὅτι ὑπὸ τῶν ἀγα-
 θῶν πεπᾶναισιν, καὶ σὺν τῷ φόβῳ λίγοντι ἀπᾶσι, concoquetur, cōsume-
 tur, & abibit bonorum accessione & pauoris decessione. Et πέπαιεν πέπαιεν.
 σιν, concoctio, excoctio. Theophr. ἅπαντα γὰρ τὰ γλυκεῖα βραχυτέρως
 ποιεῖ τὰς πεπᾶσας. Significat etiam subigere. Plato libro secundo τῶν
 πολιτ. ὁρῶνται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλγιστα, ποιήσαντες ἐκ δὲ τῶν πυρῶν
 ἄλγιστα. τὰ μὲν, πέπαιεν, τὰ δὲ, μάργατα. Liuius libro quarto, Vt quæ Se-
 natorem cōcoquere ciuitas vix posset, Regem ferret. Translatio est à
 fastidio stomachi. id est quæ Senatorem iniquo animo ferebat & gra-
 uabatur. πρὸς πέπαιεν autē est inuoluere, cōtegere, occulere. Aristoph. πρὸς πέπαιεν.

Idem Plato alibi ἀφελιμορ πίνσιν dixit. vt Aristotel. χρησίμω πινδάν in octauo Ethic. & alibi χρησιμους ἔπιμῳ etiam utroq; genere enunciat. Lucian. Δύο κύλικας ἐποίησε ἔχωρ. Ἀδρόσιμῳ ἡμέρα, ἢ τῇ ἐπιφανίῳ & Greg. vocatur. Adde οὗ τῇ ἄρ μορ τὰ μοῖ ἐν ῥηλικὰ ὄσι, τὰ δὲ παθνικὰ. ἐν ῥηλικὰ ἢ ἀφελιμῳ actiuum est, ὁ ἀφελειν ἐμπῶρ. καταπανσιμῳ, ὁ καταπανῶν ἄρ μορ. καὶ πανῶν πῶν. Ἀνύσιμῳ, conducibilis & adiuuans. Plato in quarto de Legibus, τὸ δὲ κάλλιστον καὶ ἀνυσίμωτατον πρὸς τὸν βίον τὸν δουδαίμονα. Ἀπλῶσιμῳ καὶ καταλήσιμῳ etiam ad absolutionem & deprehensionem damnationemq; conducens & incitans. Antiph. εἰ δὲ ἕρ κοινὸν μὲν πλὴν πρᾶξιν, κοινὸν μὲν πλὴν ἀτυχίαν αὐτῇ ἡγέμεναι ἔναι, μηδὲν ἀπλῶσιμον μᾶλλον ἢ καταλήσιμον ἐκ τῇ λογιμῶν γνώσκῃ αὐτῇ ὄντα, ὅ ὅτως ἀπλῶν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιον ὄσι. τὸν γὰρ δίκαιον καταλαμβάνειν μὴ σαφὲς διδάσκοντα. Ἀνέσιμους, ἐξαιρέσιμους, ἁλώσιμους passiuē accipiuntur vt αἰρέσιμον τέχνης Xenoph. παραδόσιμος etiam passiuē, vt διαδόσιμος. Polybius, γνώσιμος δὲ τῶς πολλοῖς ὅ παρδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνωσκουσιν ἢ ἢ ὁ ὁφθαλμοσάντων πλὴν πατρίδα γίνεται δόξα. ἐρέσιμος καὶ ναυπηγῆσιμος ὕλη, materia ad regendum apta & fabricandis nauibus idonea. βιώσιμος & actiuē & βιώσιμῳ. passiuē accipitur. βιώσιμος ὁ ἀδενῶν dicitur, qui victurus videt & euasurus. καὶ βιώσιμον βρέφος, vitalis infans. & βιώσιμος βίος. Synes. πρὸς ὅνε τιμωρίας ἐγώ, καὶ νομισαὶ ἔκ εἶναι βιώσιμον ὅπως ἡνέες ἰδῶται μέγας ἔχουσι χεῖρας τῇ νόμων. Sic Herod. οὐκ ἔν ἢν βιώσιμα ἀνδρώποισι, Viuere nō possent homines, vel nollent. De iis quē in os purum vt κνῆρις aut in sorē definunt, exempla subiicienda. ἐκδῶσις ἔχουσα Plato in Protag. Idem ἐκδῶσις συλλαβὰς dixit in Politico. οὐρανίους δυνάμεις Greg. ἡ ἡλ. παρασκαλὺς πλεμιστρία Plutarch. ἐβόαιος δόκησις Thucyd. Αἰδῶσις χάρις Herod. τέλειος ὕνεργας Aristot. in septimo Ethicorum, οὐδὲμία γὰρ ὕνεργας τέλειος ἐμπροσθεν. ὅσας χώρας ὁμοῦσος ager Aristid. Ἀγίος καὶ πατρίδος θυσίας Isocrat. in Helene. Ἀυλῶσις δύρα καὶ ἄυλῶσις ἔσοδος, ἐξείφης πλὴν ἄυλῶσις δύρα Ἀυλῶσις δύρα ἰόφον πρᾶξις, ὅς κωμῶσι καὶ ἄυλῶσις φωνὴν ἀκθῶν inquit Plato in Sympos. id est ianuam vestibularem & atriensem. Lyf. ταῦτα διακονοῦντες ἰόφον, ἐκένων ἐπὶ τῇ ἄυλῶσι δύρα πλὴν φυλακῶν ποισμῶν, per posticum euasum illi custodias in atrio collocassent. Theophr. τορνεῖσθαι δὲ δὲ, αὐτὸ καὶ κύλικας διηκλέας. Greg. in βασιλ. ὁ πρὶ πλὴν ὁ πλορητικῶν καὶ βασιλῶν ἰσχυρικῶν. ἡρακλῆτας δόξας Aristotel. in primo ἢ μετὰ τὰ φυσ. dixit. εἰόφον πλυνδρία Theophr. μάταιος ἢ ἀπὸ δὲ Demosth. Plato in Phædro, τῶν πλεταὶ πλεμῶσι. Idem, ἀεθμῶν τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Plato in octauo τῇ πολιτ. ἃς ἐχ ὅτως νῆς ὦν, μεταβάλλει ἐκ τῶ ἀναγκαίους ἐπιθυμίας τρεφομῶν, ἃς πλὴν τῇ μὴ ἀναγκαίους ἡδονῶν ἐλδοθῶσι; Idem, τῇ δὲ διμαί μετὰ ταῦτα, ὁ ποῖτος, ἢ μὴ μᾶλλον ἄρ ἀναγκαίους ἢ μὴ ἀναγκαίους ἡδονῶν ἀναλίσκων χεῖματα καὶ πόνοις. Apud eundem in sexto χρόνιος ὁ πρῶτος legi-

tur. Theophrast. τὸν δὲ φοινίκων ἰδίῳ ἢ φυτά. ἰδίῳ ἐστὶν Plato. Theophr. in tertio, κρεῖττα μὲν γὰρ ἀπὸ δίδωσι πρὶ τῆς πᾶς θήνης, ἢ πρῶτον αὐτῶν, ὡς πρῶτον ἢ ὅτι. Aristoteles in tertio Politic. nunc πατρίως ἀρχαῖς nunc πατρίως dicit. Xenoph. γυναικὰς διπλοῦς πᾶσι καὶ ἰδίῳ καὶ ἐλθόντες. Σιβάσμι. Ἡμεῖς Herodian. augusta maiestas & imperium. Aristotel. in quinto πολιτικ. εἰς τὰς κυρίας πολιτείας ὁρίζονται. Ἀγορεύῃ διατριβῇ Synes. ἐπὶ ἡμέραν, id est solennis Gregor. Idem, σχέδιον τῶν φιλῶν dixit, & ἰσχυρίων πρᾶξι. Ἄνθ' ἀρχῇ Plutarch. παραπλήσιον ῥῆμα Polyb. alibi παραπλήσια. Greg. χρεὶς δὲ ὄντως σφαῖρα καὶ σωτήριον. Herodian. ὁρῆσαι χρεὶς σωτήριον. θαυμάσιον αὐτῶν Lucian. & καίριον πλεον. Herodian. ἡμῶν βασιλεία καὶ πρᾶξι. quia foeminiū in α exit nō in η. Theophrast. de lactuca sylvestri, φυλλοὶ δ' ἔχου βραχύνειον φησὶ ἡμεῖς. Plato in nono τῶν πολιτ. ἄρ' οὐκ ἐκ ἀνάγκης καὶ ἰδοναῖς ξυμῆναι μεμιγμένους λυπαίς, ἐδῶλοις φησὶ ἐλκύνει ἡδοναῖς καὶ ἐσκιαγραφημένους, ὥς φησὶ παρ' ἀλλήλων δέσσεις ἀπαρανομήτους, ὥς σφοδρῶς ἐκατέρως φαίνεται. Sic apud Galen. λαμβάνεται saepe legitur, Ἀιμορραγία πλεονάζει ἐπιπύση. Eurypid. in Hecuba, οὐκ ἔστιν ἔτι σφῶν ἀνδρῶν φόνος. Inveniuntur & eorum quae nec in ος putum nec in ρος exeunt aliqua hoc modo usurpata, ut apud Herodian. χαυνὸς ἐστὶν. apud Theophr. γὰρ χαυνός. Quae dictio praeter notam significationem etiam stulte & absurde liberalem atque etiam inepte magnificum vel magnificentiae cupidum ostentatoremque ineptum significat, quod vitium est eorum qui sese modulis suis non metiuntur. De quo Aristotel. in quarto Ethic. ita inquit, ὁ δὲ μικρῶν ἄξιος, καὶ τῶν μεγάλων ἐξῆς τῶν, σῶφρων, μεγαλόθυρος δ' οὐκ. Et infra, ὁ δὲ μεγάλων ἀντὶ τοῦ ἄξιον, ἀνάξιος ὢν, χαυνός. ὁ δὲ μεζόνων ἢ ἄξιος, ὃ πᾶς χαυνός. Idem alibi in eodem, οἱ δὲ χαυνοὶ ἡλίθιοι, καὶ αὐτῶν ἀγνοῦντες, καὶ ταῦτ' ἐπιφανῶς. ὥς γὰρ ἄξιοι ὄντες τοῖς ἐντίμοις ἐπιχερῶσιν, ἔτα, ὁρῶντες ἐλκύνονται, καὶ ἐδῶν κοσμοῦνται, καὶ ἡμέτεροι, καὶ τοῖς τοῖς, καὶ βέλονται τὰ ἀπὸ τῶν φανερὰ εἶναι αὐτῶν. καὶ λέγουσι πρὶ αὐτῶν ὡς ἡμιδυσόμοιοι. Plato τοῖς Δίῳ δεικνύει, de philosophia sua loquens (quam a se occultam, vel ita proditam fuisse dicit, ut paucis utilis fuerit atque ad doctrinam reconditam intelligentiam tractabilis, hominibus scilicet ingenio acriori ac iudicio praeditis) ita inquit, τῶν δὲ δὴ ἄλλων τῶν μὲν, καταφρονήσεως ἐκ ὁρῶντες ἐμπλήσσειν αὐτῶν ἑδῶν ἐμμελῶς. τῶν δὲ, ὑπὸ καὶ χαυνῶς ἐλπίδος, ὥς συμπαῖα μεμαδηνότας. χαυνός etiam est friatilis, id est ὀδοντῆς, ὀδονταῖος, κρεατῆς, ταχυρῶς. Plutarch. γὰρ ὑπὸ χαυνότητος ὀδοντῆς. χαυνὸς δὲ autem opponitur τῷ πεπρωμένῳ. & χαυνὸς δὲ τὸ χαυνὸς διακρίνεται, stulte de se ipso persuaderi. magnifice simul & absurde de se sentire. Synes. κατὰ ἀνδρονίκον, οὐ γὰρ ῥαδίως ἂν χαυνὸς νομιμῶνται, καὶ λαμπρὸν ἂν λογισαῖν πρὶ ἑμαυτοῦ. ἐξίτηλος etiam communis generis interdum inveniuntur. Isocrat. πρὸς φίλους. ὥς περ μὴ ἐπὶ καὶ ὁρῶντες

χαυνός.

χαυνὸς δὲ.

ἐξίτηλος.

λυε̃ ἔνα̃ τὰς συμφορὰς τὰς δι' ἐκείνον ἢ πώλειον ἢ. τὰς πόλεις γιγνόμε-
 νας. ita ut ne nunc quidem exoleuerint. Est enim θιζιτκλθ̃ ὁ ἀμυδρὸς ἢ
 δύσγνωσθ̃ καὶ ἀδυνάτος, & fugiens hoc est exolefcens ἢ διεξῆκτως, in ob-
 scurum abiens. Significat etiam ἐδόκιμος, adulterinum, non germa-
 num nec syncerum. Xenoph. ἐπερωμίω σι θιζαπατῆρ, δεκνύς ἀργύριον καὶ
 ὄρμυς ὑποεὐλως καὶ πορφυρίδας θιζιτκλας φαίλω ἀλκιδίως ἔνα̃. Plutarch. in
 Cæsi, ὁρμύλοι τὰς θιζ ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων πλὴν δώσμων θιζιτκλας γε-
 νέσθαι, euanidam abire. fit enim ἀπὸ τῶ θιζιέναι. Significat etiam meta-
 phorice inertem & socordem, desidem & ignauum, & ut ita dicā vap-
 pam ut Horatius vocat. hoc est διεφθαρμένον καὶ θιζιενότα. Dioscor.
 πρὶ φθι συλλογῆς ἢ φαρμάκων loquens in præfatione, πρὸ πάντων ὃ φρον-
 τίζειν φθι ἀπερίεως καὶ συλλογῆς ἐκάστω κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ τὴν προσήκον-
 ταν γὰρ διὰ τούτων ἢ ὥσπερ ἢ θιζιτκλα, γίνεται τὰ φάρμακα, Adeo enim
 in colligendis & reponendis tempus interest, ut inde vel strenuā vim
 vel inertem accipiant. Mirum illud magis Thucydidis in tertio videri
 possit, ταύτη γὰρ δυσισβολάτατ' ἢ δοκίμους. Cuiusmodi alterum exem-
 plum non memini, si emendate legitur. Hic addā dictum Plutarchi in
 Homero, συνέστις γὰρ ἢ (inquit) τῆς παλαμοῖς χεῖρ' αἰετὶς ἀροενικοῖς ἀν-
 τὶ τῇ δολιχῇ, ὥς κρέττοι καὶ δυνάτωτέροις, ὥς κλυτὸς ἵπποδάμεια, καὶ ὅ-
 λως ἔστιν. ἐκ ἀμέτρου μύθοις ἐκ ἀλόγως, ἀλλ' ὅταν δέη χεῖρ' αἰετὶς ὀνόματι ἐπι-
 θέτω ὥστε ὅλη τὴν σῶματ' πρὶ ἢ ὅστις ὁ λόγος. ἐκείνο μὲν γὰρ ἔστι πρὶ
 τὸ σῶμα, ὁ μὲν μέγας καλὸς ἢ καλὴ, καὶ τὰ τὰ αὐτὰ ἐκτὸς αἰετὶς, διον ἐνδοξόν, δι-
 πυλὴς. Quæ verba si emendata sunt, quod non puto, sed locū esse mu-
 tilatum potius censeo post verbum πρὶ ἢ λόγος, κλυτὸς ἵπποδάμεια, li-
 centia poetica magis q̃ more prisco dictum est. Deinde hæc verba le-
 guntur apud Plutarch. continuo post supradicta, καθολικῶς γὰρ πάν-
 τα τὰ σώματα κοινὰ ἔστιν ἐκατέρωθεν ἡμῶν. quæ parum cohærent cum præ-
 cedentibus. Ipse etiam in amatoris narrationibus ita scripsit, ὅτι δὲ καὶ
 ταλαβόντες ἐρίμους τὰς κόπας, βιάζονται. Est enim τὸ ἔρκμον ἐκτὸς τῶ σῶματ'
 ἢ κορῶν. Composita igitur omnia sunt communis generis, ut ἑξοφά-
 γος, ζωοφάγος. ut Aristotel. in tertio de partibus, καὶ γὰρ αὐτὴ ἑξοφάγος
 πρὶ τῶ σώματος τῶν ὀνομάτων

Ἀρχηγὸς ἰτίδὲμ κοινὸν ἔστι. ut, διὰ τὸ ἀρχηγὸς φάσκει, δύο ἔνα̃ τὴν με-
 γάλιν καὶ πλὴν ἀορτίων. Sic Διόσκοριδὲς δόξα, ut supra dictum. Sic Διο-
 μιτργὸς καὶ κακῆργος. Plato, τὰς τῶν μεγάλων δημιουργῶν τέχνας. Et in Gorg.
 οὐκ ἄρα ἑμπορικὴ μὲν παρὰ τὴν ἑκὶνουργίαν. ut latine artifex. Ibidem κακῆρ-
 γον τέχνην dixit. Ἐπακτὸς ἰδὲμ in octavo de Repub. ἔως ἂν καθήρη σὺ
 φροσύνης, μαλίας δὲ παλῶσιν ἐπακτῶ. Vtūtur etiam Attici voce foemini-
 na in compositis. Theophr. in secundo, παρὶ δὲ καὶ αὐτομάτῳ ἔνα̃ γινέσθαι
 ἢ τῶν πρὸ τῶν μεταβολῶν. Idem in tertio, ἵσπερ ἀνομοίω ἔνα̃ πλὴν ὅτιν σφοδρί-
 νος καὶ χλωρῶ. Xenoph. in quarto ἐλλυμῶν, ὡς δὲ τὸ τῶ ἐλλυμῶν, φυγὴ ἢ

Nn

οὐκ ἄλλωρ θύλακία γίνεται. Idem, πλείοντις πρὸς τὰς ἐπιδαλακίδιας πόλεις. Idem
 in septimo aliter, Ἀσραπὰς καὶ βροτὰς λέγουσι αἰσῖς ἐντὶ φανῆαι. Plato
 lib. iiii. de Legibus, τὸ δὲ πρὶ ἀνφύ. ἄλλοι δὲ βαλόμενοι μᾶλλον ἐπὶ πρῶτῳ, πόπρσορ
 ἐπιδαλακίδιας ἔσαι τίς ἡ χάρσαία. Et paulo post, ἡμὲν γὰρ ἐπιδαλακίδια π
 ἔμελλεν εἶναι καὶ διλιμνῶ, & reliqua. Strabo lib. vlti. de Aegypto loquēs,
 καὶ δὲ ὑπὸ φθι λίμνης ἅπασα καὶ ὁδοῖς κατατέμνεται ἑπικλάταις καὶ ἀσματικ
 λάταις, οὗσι δὲ πλατυτάταις. Aristotel. in septi. de histor. animal. vt Theo
 phr. dixit, ἔως ἀν ἀντομάτη θύλακίη διλιβορμύνη. Παμπλάση γὰρ Herodian. di
 xit. Idem in septimo, οὐδὲν γὰρ προσδοκῶντας τῶς στρατιώταις, ἔχοντας τὰς χί
 ρας ἑπικαδαμνῶντας ταῖς ἐφεστίσι, παλαιοὶ πλαγίως κατακαρδίαις, ξίφεσι δὲ ἐπ
 φέροντο. Plato in Timæo, κατὰ δὲ τὰν φύσιν ἀφῆρα διπλασίαν ταύτης. πλὴν δ
 ἀν τρίτῳ ἑμολίαν καὶ φθι δυνάμεις. τριπλασίαν δὲ φθι πρῶτης. Idem, πλὴν
 δὲ ἐκτῷ φθι πρῶτης ὀκταπλασίαν. ἑβδόμῳ δὲ ἑπτακακοσάπλασίαν φθι πρῶ
 τής. ἑπαγωγὴς, ἑπαγωγὴς, προσπαγωγὴς, & alia utroq; genere sub eadē vo
 ce dicuntur. Gorg. in encomio Helenæ, αἱ γὰρ ἐνδοὶ διὰ λόγων ἰδού
 ναι, ἐπαγωγὴ μοῖ φθι ἰδούνης, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται. Ἀργὸς etiam
 communis generis est. Aristotel. in secundo Oeconom. Ἀβυθῖνοι δὲ διὰ
 σαύισμαρ φθι χώρας ἀργῶ ἡρομύνης, ἐκκρίσαντες τὴν βυθόμηνον τῆς γαῖας
 γοῖς δυνάμειν ὡς ἐργάζονται. Isocrat. in Panegyri. καὶ τῆς διωγνῶσι πλὴν
 φθισι, ἀργὸν εἶναι πλὴν διατριβῶν. Idem Aristotel. aliter in nono Ethic. διὰ
 τροφοῦς δὲ καὶ μεταφέρων φαίνεται ἄν ἀντὶν ἀργὸν εἶναι πλὴν ἐλίου. τροφοῦς utroq; genere
 καὶ τὸ τροφον. dicitur. Plato in Politico, πῶς οὖν ὁ λόγος ἡμῶν ὁρῶνται φανῆται καὶ ἀ
 κέραια δὲ πρὶ τῷ βασιλείῳ, ὅταν ἀντὶν νομῆα καὶ τροφοὶ ἀγέλης ἀνδρωπῶ
 νης φῶμεν. Vnde σαύτροφο & ἀποτροφο dicitur, & nentro genere τρο
 φῶν. Idem in eodem, ὀνομάσαντες ἀντὶ ζύμπαν ἡμῶν εἶναι τροφον. Cicero in
 Cato. Et si quis mihi deus largiatur vt ex hac ætate repuerescam, &
 Decursū in cunis vagiam, valde recusem : nec vero velim quasi decurso spatio
 spatium & ad carceres a calce reuocari. Idem de Orator. Vt omnes eas causas di
 pcursum. ligentes oratores & memores, percursas animo, & prope decantatas
 habere debeant. Decursum & percursum sic passiuè dixit vt Græci so
 lent. Xenoph. in Oecon. ἡκῆνο μλύτοι ἔφλω δὲ ἰχόμαχι καὶ ἀπλίπης δὲ ἡμῶν
 ἀργότατα ἐπιδιδράμνεται τῷ λόγῳ. In verbis tamen passiuè voce forman
 dis longe liberalior est lingua græca q̄ latīna. quorum quædā vere
 cunde simul & nauiter Cicero imitatus, exemplum posteritati prodī
 dit similia audendi, dūtaxat ubi latini sermonis natura non repugnat
 qua de re pauca iā supra diximus. Græca aut̄ hic adnotabimus quæ in
 κροτῶμα. μέτῃ venerint. κροτᾶσθαι dicitur plausu excipi. Plut. τὰν τὰ προσκαλόμενος
 δὲ κροτῶν ὑπὲρ καὶ ἄλλος, ἐκροτᾶτο λαμπρῶς. δὲ ὃ καὶ σιφάνης ἐπὶ ἀντὶ ὡς πρὸς ἀβλυγίαν ἐκρο
 κροταλίζω. σολαῶντες καὶ ἄλλοι. Athen. κροταλίζω dicit, καὶ ὡς λαβὼν δὲ πρῶτος, καὶ πρῶτος
 ἡμῶν τὴν βασιλείαν, ἄλλοι, ὡς ὑπὲρ πάντων κροταλίζω. Alciph. in Epist. ἡ

ἐν κροτάλει δ' διάτρον. Existimo tamen κροτάλειον magis significare rī
 su effuso excipere q̄ plausu prosequi, motus auctoritate Eustathii qui
 ait, κροτάλειον ἐπὶ γέλωτι λέγεσθαι. ὁ μὲν γὰρ (inquit) γράσαντο πολύτρον
 πρὸ δυνάεα, τὸν δὲ ὕστρον σκαπτικῶς πρὸς δυνάεα, ἐγχαίρει πλυνκροτον, ὅτι δὲ κακὸν
 τρεχέον καὶ μὴ ἀπλάυνε δοκῇ δὲ ἢ τοιαύτη λέξις ἐρεῖσθαι ἀπὸ τοῦ κωμικῶς κροτάλειον,
 ὅθεν καὶ δ' κροτάλειον ἐπὶ γέλωτι. ὅθεν δὲ κωμικῶς κροτάλειον, ἴσον δυνάται τὸ πρὸς
 τριμμά, καὶ ἢ παμπάλιν. haecenus Eustath. Aristoph. νεφέλ. λέγειν γλῆσσι τριμ
 μά, κρόταλον, παμπάλιν. τριμμά ἀπὸ τοῦ τριμμύλου ἐν λόγοις. unde παρ' ἑστ
 μά, de quo alibi dictum. κρόταλος δὲ ὁ ὀύγλωπι καὶ ὀύσομος. ἢ μεταφορὰ
 ἐκ τοῦ κροτάλειον. τὰ δὲ λέγειν λίθους συγκρούει ἀνθρώπων αὐτῶν. κρόταλον δὲ κυρίως
 ὁ χιζόμυλος κάλαμος καὶ κατὰ σκαθισμὸν ἐπίτηδες ὥστε ἡχίον εἶναι αὐτὸν
 νοῦν ταῖς χροσὶ, καθάπερ κρότον ἀπὸ πάλιν. παμπάλιν δὲ κυρίως τὸ λεπτομερές ἄλδιον.
 παμπάλινμα inquit Suid. ὁ παμπάλιν καὶ παμπόσι
 ὅθεν σὺν ἀσχινοῖα. Hoc vocabulum in conuicio fuisse ex Aeschini orā
 tione πρὸς Πιστῆν. intelligimus his verbis scribentis, ὅτι μὲν οὖν ἦν ὁ κέρ
 κωφ, καὶ τὸ καλὸν παμπάλινμα, καὶ δ' παλινβολον, καὶ τὰ τοιαύτα ἑήματα, δι
 ὅθεν πρὸς τὸν νότον δὲ δι' ἐκ τῶν τῶν λαβῶν τ' ὡς κακοκρίσας, μεμασθῆκα. κρό
 ταλον ἰgitur appellabāt hominem loquacem, & in foro obstrepētem,
 verba immodice fundentem, & voce exaudibili. Quod genus signifi
 care voluit Iuuenalis cum inquit in sexta, Nec caudidicus nec prece lo
 quatur, Altera nec mulier. verborū tāta cadit vis, Tot pariter pelues
 & tintinnabula dicas Pulsari. κακὸν τρεχέον ab Eustathio pro improbo
 dictum est, & improbe versuto, ad fallendumq; solerti. Est em̄ ἐν τρεχέον
 diligens & acer. Herod. lib. v. ἀλλὰ τὰς ἐπιβόλας πᾶσας ἀπὸ τρεχέον καὶ
 ἐκώλυεν ἢ κοινὴ μάμμη ἀμφοτέρων μάμμη, γυνή καὶ ἄλλως ἐν τρεχέον, καὶ τῇ βασιλείᾳ
 αὐτῇ παμπάλιν ἐστὶν ἐν δυνάτει, ὥστε ἐν τρεχέον γυναικὸς ἐκείνης ἀδελφῇ ἡτο
 μύνη. ὅθεν οὖν αὐτῶν ἐλάνθανε τὸν ὅτι τὸ ἀντιπρὸς βασιλομύλων. Dioscor. lib.
 vlti. Διότι δὲ ὅπως ἐπὶ καὶ πάλιν ἐν τῶν ποικίλων ἐν τρεχέον. ἢ ὅτι ἐν
 τρεχέον αὐτοῖς, τὸ καὶ ἐν ταῦτα, ἢ τέχνη πρὸς τρεχέον ὅτι ἐν τρεχέον, πάλιν σωτηρίαν. ἐν
 τρεχέον autem est ἐφαρμόζον, conuenire, quadrare & cohærere. Iliad. vn
 deicesimo, παρὶν δ' ἐο αὐτῶν ἐν ἐν πρὸς δ' ἡσυχίᾳ, ἐν δὲ ἐφαρμόσει καὶ
 ἐν τρεχέον ἀγλαὰ δῶρα, Seipsum autem Achilles sub armis suis probabat,
 considerabatq; an membris suis arma accommodata essent, corporiq;
 sederent. Ex quo fit vt pro inhærere insidereq; accipiatur. Dioscor. lib.
 pri. πρὸς κύφωσιν loquens, Δολεῖται δὲ μίση προκομμάματος κοκομύλων, ἢ δὲ
 ἐπὶ ματὸς ὑπαλφόμενος, σμυτρίμυλον ἐς τὸ βαρυσανμίσσην λιθαργίον ἢ μολύ
 βδίνην. δηλοῖ δὲ ταῦτα, τό, τε ἐν τρεχέον κοκορτῶσαι, καὶ δ' πάλιν ὁσμὴν ἐπὶ
 ματῶν πυγῶν, quod puluerulento quopiam adhærente deprehendi
 tur. Idem libro quinto πρὸς μολύβδου κοκομύλων loquens, ἀναφθίνον δὲ τὸ
 μολύβδου, κίνα σιδῆρος, ἄρξιν δὲ ἀπὸ τρεχέον πάλιν, ὅτι μολύβδου ἐν τρεχέον ἀκακῶς

μουλιβδωδης. Lucian. in eo dialogo qui ἔρωτες ἰνσcρίβιται, πῶς οὐ φροντιστῶς
 ἢ ὁ δικαιουσύνης, τῶν τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ πλείους ἀνδράσι συγκληροῦν ἐλάχασιν τέ-
 ξιν, ὅς τ' αἱ ἔρωτες ἐντρέχῃ. τὸ δ' ἐν παλαιῇ καὶ ἄλλοις, ὁρυτάτας ὁρμάς παθῶν ἐγέρει; id est
 nullus amor incessit, & cupiditas eorum animis insidet & adherescit.

Ἀχαρισεῖν significat ingratum esse immemoremq; beneficii. Ἀχαρι-
 σῆδ' αὐτὲ δicitur qui ea iniuria afficitur, cui animus beneficii memor
 negatur. Cornutus, ὁ γὰρ ἀχαρισθεὶς ὁ κνηρότης γίνεται πρὸς τὸ ὀβριγνέειν.

Ἀχαρισεῖν etiā opponitur τῷ χαρίζεσθαι. Plato in Sympo. οὕτω καὶ ἐν ἀν-
 τὶς τῶν σώμασι, τῶν μὲν ἀγαθοῖς ἐκαστὸς τῶν σώματος καὶ ὑγιαστοῖς καλῶς χαρίζε-
 σθαι καὶ δὲ τῶν κακοῖς καὶ νοσώδεσιν, ἀσχεδόν τε καὶ δὲ ἀχαρισεῖν ἐν μέλλοι τῶν
 τεχνικῶς εἶναι, si officio medici fungī velit, non obsequi oportet. Est enim
 χαρίζεσθαι obsequi & beneficium gratiamq; cōferre. Demosth. ὅτι τῶν
 τῶν μὲν ἑδῆς εἴσεται τὸν ἑαυτοῦ κεχαρισμένον, Quia nemo istorum scire po-
 terit, quis sibi beneficium gratiamq; contulerit eum absoluendo. cal-
 culi enim iudicium occulte ferebantur. χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ, ani-
 mo suo indulgere. Antiph. ἢ π' ἀπείρα φησὶ μέθης ἐπαίρει τῷ θυμῷ χαρίζεσθαι.

χαρίζεσθαι ἔρωτα, indulgere amorī. Plut. de Cef. & Pompeio, ἢν δ' ἐν τῷ
 παίδων καὶ θριάμβων ἔρωτα βυλομύτης χαρίζεσθαι. καὶ δὲ τῶν τε καὶ c. κεχαρισμένον
 autem dicitur gratus, id est iucundus placitus & acceptus. Lyl. τοῖς θεοῖς

καρτεντίζεσθαι. κεχαρισμένον πρὸς. Et κεχαρισμένως ἄρχαν Isocrat. καρτεντίζεσθαι est iocari, &
 facete cauillari: & lepida urbanitate uti. Plato lib. iiii. de Repub. καὶ ἐν
 τῷ μάλλον καρτεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψόλομνον, ὥς οἱ γε σφόδριλοι ὅλοι ἰσῶσι
 π' ἅμα καὶ κινῶνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτοῦ πείσαντες ὁ κείνην πεφύρωται. Et κα-
 ρισμὸς, lepos & venustas sermonis Alicarnasseo in vita Isocr.

ἀγνωμονεῖν. ἀγνωμονεῖν etiam ἀχαρισεῖν καὶ ἀγνωμονεῖν, ἀχαρισεῖν. ἀγνωμονεῖν etiam
 inique & improbe agere. Plut. in Camil. τῶν καλῶν ἀγνωμονοῦντων πρὸς
 τὸν σαδμόν. Quī autem huiuscemodī iniuria afficitur, is ἀγνωμονεῖσθαι di-
 citur. hoc est indigna & iniqua pati. Idem de Anton. ἰχυρὰ μετάνοια, ὅ

ἐν τρυφῇ. πρὸς αὐτὸς ὁμομολόγησις τῶν ἀγνωμονοκέντων. ἐν τρυφῇ est illudere & ludifi-
 cari quasiq; per lasciviā eludere & ludibrio habere, & dativo cōstruit.

Lucian. τοιαῦτα ἐν τρυφῇ, μάλλον δὲ ἐν βριζῇ. τῶν ἀπρῶτον οἱ παλαιοί. quod

ἐν τρυφῇ. qui patitur, ἐν τρυφῇ dicitur. Plut. πολλὰ ἐπαρώμην κακὰ τῶν πρῶτον
 ἐν τρυφῇ εἶσι καὶ βαρβάρων, καὶ διδάξασιν αὐτὸς ὑβρίζειν. id est iis qui primū
 à barbaris passi sunt ludibrio & contēptui se haberi. Sic de Pomp. ni-
 mium Demetrio liberto indulgente, θυμῷ ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλοις τῶτον τὸν
 ἀκμήθειον ἦτον ἐπίφθονον ἐποίησεν αὐτὸς ὁ πομπῇ, ἐν τρυφῇ ὑπὸ αὐτῷ καὶ
 μὴ δυσκολαίων. id est cōtemptui & ludibrio habitus a liberto, nec egre-
 ferens. Alciph. in Epist. Δοκῇ δέ μοι μάλλον ὑπὸ τῶν πετυφῶν, καὶ ὑπὸ τρυ-
 φῇ ἢ μὴ. λοιπὸν οὐκ ἀπκλέειν. Verba sunt meretricis zelotypia affecta, &
 se ab amatore cōtēptā indignāte, ob alterius amicæ blāditiās. ἐν τρυφῇ

ὡς πρᾶγμα ἑστὶν ἡ ἀπορία, ἡ ἀπορία, ἡ ἀπορία. Greg. Δότω μοι μικρὸν ἐξ ὑπερ-
 φᾶν ὡς δικημάριον, Permittite mihi paulū adhuc expatiari licenterq; eua-
 garī in huius rei cōmemoratione, à qua diuelli nequeo: & ut eius ver-
 bis utar, ἀφ' ἧς ἀπαχθῆναι ἔσθ' ἰον. Quæ autem sic redundanter & im-
 modice scribuntur vel narrantur, ut cum supra modum scriptores stī-
 lo indulgent, ὑπερφυθίντα vocantur. Herodian. Ἐξ δὲ ἡκιστα αὐτῶν ὁ Σέβ-
 ρος βασιλικώτερον ὑπερφυθίντα ὡς καί τις ὀνόμαζεν. id est licentius, inso-
 lentius, fastuosius Cæsaris appellationem vsurpantem. Greg. τοῖς ἐν
 ἀσθεσίαις ὑπερφυθίνον δόγμασι καὶ πρᾶγμασιν. id est in iis debacchabantur,
 immodicāq; licentiā utebantur. Quicquid enim præter modum agi-
 mus, ὑπερφυθίν τῷ γρῆce dicimur. Idem, μετὰ δὲ ὡς δεινῶς σέβης, σέβ-
 ης, ἔσοφης, τῷ τοις ὑπερφυθίν καὶ ὑπὲρ πλὴν χάριτος, cum tu illis affluas & perq̃
 copiosus sis. Cicer. in Philip. secunda id genus ἀπεροκαλίας καὶ ὑπερφυθ-
 ματοῦ his verbis significauit, Cōchyliatis Gneī Pompeii peristroma-
 tis seruorum in cellis lectos stratos videres, ἅδεις ἂν ὑπερφυθίντας τοῖς
 πομπῆς πρὸς τῶν πομπῶν τοῖς ἀλυσίνοις, καὶ τὰς σωματὰς τῶν ἐπεστωμύνας ὡς
 τοῖς τῶν δ' ἄλλων δικίσοις. vel, ἅδεις ἂν ὑπερφυθίντας ὡς τοῖς τῶν δ' ἄλλων δικίσοις
 τὰ πομπῆς πρὸς τῶν πομπῶν τὰ κογχυλιωτά. A qua significatione non longis-
 sime abest ὅ κατὰ φύσιν, quod genitiuo iungitur. Idem Greg. πρὸς δεινὸν κατὰ φύσιν
 γίαις, ἵνα ἡ καὶ αὐτὴ κατὰ φύσιν τῷ λόγῳ, διὲ πλὴν τῶν ὑπερφυθίν, ὡς κατὰ φύσιν. id est,
 ut ipse quoq; eluxuriante stilo utar de deo loquens eiusq; gloria & de-
 litiis. Significat etiā deridere & ludificari per lasciuiam ac delitias. πολυμύθως
 Idem, Ἀπὸ τοῦ φάσιν μόχθον κατὰ φύσιν τῶν ἐν μέλει τῶν δουλείας. πολυμύθως
 etiā is dicitur, qui bello vexatur & inuaditur. Demosth. πρὸς εὐφάναν,
 καὶ διημαρτηκότας ὡς ἡλπίσαν, ἡ γὰρ πλὴν ἐξήντων ἀσμενοί, καὶ αὐτοὶ τῶν ὁρῶν ἵνα ἐκ
 πολλῶν πολυμύθων. πολυμύθως vero ὁ ἐκ ἐχθρῶν προαχθὲς, καὶ πολυμύθως
 ἵνα ἡ γὰρ πλὴν, id est hostili animo esse cœpit, & inimico. At vero πολυμύθως
 λυμύθως est ὁ πολυμύθως βιασθὲς καὶ βλαβὲς. Συμμάχῳ σοι significat ἐμ-
 μί σοι σύμμαχῳ. Συμμάχῳ σοι δὲ ἐγὼ, τὸ συμμάχῳ ἔχω τὸ τῶν, ὅτι συμ-
 μάχῳ αὐτοῖς χρώμαι. Lucian. πρὸς τὸ μὴ ῥαδίως πισθεύαν διαβολῇ, ἐπεδ' ἂν τῶν
 νῦν ὑπὸ πάντων συμμάχῳ πρὸς ἀνέσσωσι, κατὰ κράτος αἰετῶν ὄντων, ὅτι ὡς
 δυσχερὲς ἢ νίκη. λάμπα μοι ἢ λαμπὰς. λάμπε δὲ ὡς πυρὶ. de quo supra δι-
 ximus. ἐπιτυγχάνω τὸ κατὰ φύσιν, assequor quod petieram & tētaueram. ἐπιτυγχάνω
 cui opponitur ἀτυγχάνω, ut in illo Phalerei dicto, ὁ γὰρ βρῶ μὴ ἐπιτυ-
 χῶν, εἴρεν ὑπὸν. ὁ δὲ ἀτυγχῶν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα. Synes. καὶ γὰρ ἐφ' ὅτι τέ-
 δραπῆται καλῶς, καὶ ἐναγωγῆς ἐκ ἀπέτυχεν ἀξίας ἐν φύσει, id est non ca-
 ruit sed nactus est. Idem, ἀποτυγχάνετω σε μηδὲν ἔπρον, ἢ ἐπὶ παμπόνηρος τε
 ἢ καὶ παμπόνηρων ἐδ' ἔτο πρᾶγμα, id est inexorabilem te ei præbeto. ἐπιτυγχάνω
 ἐπιτυγχάνω μὲν πρᾶγμα dicitur ὅ κατὰ φύσιν, & qđ successit & ex ani-
 μῳ.

Na iii

dicuntur beneficia ipsa vltro collata. περισβολω, legationem obeo. τὰ
περισβολυμένα, ipsa negocia in legatione transacta. Sic παλαίω, luctor. τὰ παλαιώ-
ματα, luctus conatus & labores & quę inter luctandū fiunt. Gre-
gor. ἵνα μὴ ταυτὸ πάθωμι τοῖς ἀπιδροτέροις ἢ ἀθλητῇ, οὐ πλὴν ἰχθὺν ἐν τῇ ἐκῇ
παλαιωμυίοις κενώσω περὶ ἡτῆς ἐν τοῖς καιρίοις ἐνρίσκον. τὰ ἐκῇ παλαιώματα vo-
cat inaneis conatū athletarū & irritos ipetus, vt cū aerē inani brachio
rū iactatiōe euerberāt. ἰδρωδὶ ῥόμυλον Galen. ἀντὶ τῆ νοδζόμυλος, sudore
pfusus. Sic Διαπνεύματος q exhalationib⁹ exhaustit & soluit, apud eū ῥόμυλον η
dē. ῥέματος, q pluuiā pfundit. Greg. τὴ νη πόκος ἡναλλὰξ ὑόμυλός τε νη ἄερος
χαραδίαμυλοντα. Plut. de prodigiis loquēs, ἔσθι δὲ καὶ σαγόνισι ἡματιος ἢ πό-
λες. Theophr. ἐν δὲ τῇ ὑόμυλῃ φησι λιβύνης ἄλλα τε πλέα φύεσθαι καὶ φοίνικας
μεγάλους. Xenoph. καὶ τῇ ὑσδαίᾳ οἶδε νιφόμυλοι ἀπῆλθοι. Virg. Ventos per-
pessus & imbres dixit. Theophr. ἐοῶς δὲ γίνεται, ὅταν ἡ ἀμπειλος ἐπινιφθῇ
κατὰ πλὴν ἀπάνθισι. Ἀσελγαίνεν est petulanter & improbe agere, & per
petulantiam quēpiam pulsare vel cōiiciari. Ἀσελγαίνεσθαι vero est hu-
iuscemodī iniuriā, vel contumeliā pati, quod etiam ἡνασελγαίνεσθαι τὰ ἡσελγυμέ-
vocalur. & contumelię ipsę τὰ ἡνασελγαίνόμενα, καὶ τὰ ἡνσελγυμένα καὶ
ἡσελγυμένα, dicuntur. Demosth. καὶ μὲν οὖν ἐς ἡμῖν καὶ τὴν φυλὴν
ταῖς ἡσελγυμένα, καὶ πρὶ τῇ ἰσοτιμῇ τὰς περὶ αὐτῶν, τὰς δὲ ἔστιν. In cuius ora-
tionis argumento Libanius vel alius interpres ita inquit, εἰσφέροντες
δὲ ἡμῖν καὶ τὸν ὄνομα, λέγουσι δὲ πλὴν ἀσελγαίνον ἡνασθῆναι ἐπὶ φησι αὐ-
τοῖς φησὶ. φαμὲν δὲ ἡμῖν οὖν ἀσελγῆς λέγεται ὁ μὴ μετέχωρ μίτι δικαιοσάνης
μὴ ἀρετῇ. nomenq; hoc ab vrbe Selge dictum inquit in qua viri erāt
omnes probi. Idem Demosthenes πρὸς πανταίνετ. Ἀντὶ δὲ τῷ ταῦτα,
ὡς φησὶ λέγω πρὸς ἡμῖν, ἔτερον ἡμεῖς ἔχωρ πρὸς ἡμῖν, ἀξίως αὐτοῖς βασανίζω τὸν ἄνθρω-
πον, καὶ ἐπιλαβόμεν ἔλκε, καὶ ἡνελυπερ ὑμῖν ἀσελγῆς, nihilq; improbi-
tatis sibi reliquum fecit. Aristotel. in quinto Politic. ἡ μὲν οὖν δῆμος
κατὰ μάλιστα μεταβάλλουσι διὰ πλὴν τῇ δῆμαγωγῶν ἀσελγαίνον. τὰ μὲν, ἰδία
συκοφαντῶντες τὴν τὰς ἐσίας ἐχονταῖς. τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλὴν τῷ ἐπείγοντες. Iso-
crat. πρὶ ἐξέλεως, τίς γὰρ ὑπέμεινε πλὴν ἀσελγαίνον τῇ πατρίδι τῇ ἡμετέροις;
εἰ σωζόμεντες ἐκ πάσης φησι ἐλπίδι τὴν ἀρετῆτος, καὶ πασῶν τῇ πονη-
ρίᾳ μετέχοντες, ἀπαχθάνοντο τῇς ἡμετέρας. Et πρὶ ζήλως. λοιδοροῦσι δὲ λίαν ἐ-
σελγῶς καὶ θρασείας καὶ τὸν ἄλλον βίον τῷ πατρίδι. ἀσελγαίνον ab Aeschine op-
ponitur μετρίᾳ καὶ σωφροσύνῃ. Ἀσελγαίνειν Cyrillus pro libidinari di-
xit. & ἀσελγῆς obscenū vocalur. Aeschin. κατὰ τιμᾶρχου, pro obscē-
nitate & stuprorum flagitiosa consuetudine accepit, ὅριζομαι δὲ εἶναι τὸ
μὲν ἐξῆρ τῇ καλῶν καὶ σωφρόνων, ἐλαυνδρῶν πάθος καὶ δυνάμειον τῷ
χῆς. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀρετῆς μωδῆς, ὑβρις καὶ ἀπαίδειτος ἀνδρὸς εἶναι
ἐνδεῖται. id est stupri vero consuetudinem habere cū catamito precio cō-
ducto, hominis est petulantis. Deinde sequitur, καὶ τὸ μὲν ἀδιαφθόρος ἐξῆρ

ὁ αἰ φημι καλὸν εἶναι τὸ εἰ παρὰ δέοντα μὴ δῶ, περὶ τῆς αἰσχρότης. **Secundum**
 hoc ἀσέλγεια est interdum improbitas & contumelia per lasciviā &
Lasciviā. libidinem illata. Lasciviā sic accipitur ab Arriano iuriconsulto in
 cap. Omne delictum, in tract. de re militari, Per vinū autem aut lasciviam
 lapsis capitalis poena remittenda est. παρρησία autem est contumelia
 vel iniuria vel petulantia in ebrietate admissa. ipsaq; contumelia
 ἐμπεπρωμένη & probra sic petulanter admissa πεπαρωμένη καὶ ἐμπεπαρωμένη, vocā
 ρηνία & πε tur. & homo ἐμπεπαρωμένηθ dicitur qui iniuriam passus est. Lucian.
 πεπρωμένηθ. ἰκανὰ σοι πεπαρωμένηθ πρὸς ἡμᾶς. & πεπρωμένηθ γυνή Demosth. super conui
 Ἀκολασαίνην uium contumeliam passa. Ἀκολασαίνην autem proprie opponitur τῇ
 Ἀκολασία. σωφρονεῖν. & Ἀκολασία σωφροσύνη, quæ etiā proteruitatem significat. Pro
 Proteruus teruus enim vt opinor proprie est ἀκόλαςθ, qui circa libidines sibi tē
 & proter perare non potest. Cicero pro Cælio, De corruptelis, de adulteriis, de
 uitas. proteruitate, de sumptibus immensa oratio est. Idem, Si vidua libere,
 proterua petulanter, diues effuse, libidinosa meretricio more viueret.
 Terent. in Heauton. I tu hinc quo dignus es: q̄ pene tua me perdidit
 proteruitas. id est tua libido coram amica gestiens. Sic apud Horat.
 Intererit satyris paulum pudibunda proteruis. licet Acron aliter in
 telligat. sicq; fere apud antiquos vsitatum inuenitur. Quod aut pro
 teruitas pro improbitate aut dicti aut facti a quibusdā accipitur, exi
 stimo a Græcis esse tractum, ex similitudine τῇ ἀσελγείας, quo modo &
 lasciviæ significationem. Plut. in Demetr. ὅτι χρυσίδι καὶ λαμῆα ἢ Δημοῦ
 ταῖς πόρνοις ἐκείναις συνακολασαίνοι, proterue & libidinose viueret, & in ο
 Ἀκολασαίνην mnī lasciviā versaretur. Plato lib. viii. τῇν πολιτ. παραμελοῦντες δὲ ἢ ἀκολα
 σαίνειν θὰ ἀγρυπνῶντες ἄνθρωποι, πένκτας ἡνάγκασαν γῆρας. Athen. lib. xii. de
 Dionysio tyranno loquēs, τοιγαροῦν μετ' ἐκ πολλῶν χρόνων δι' ὑβριδέντης, γυναι
 κας ἢ τέκνα ἐκείνους λαβόντες ὑπεχέριον, ἐπὶ τῇ δόξῃ σίσσασαί τε, συνακολασαίνοισι
 ἐστὶν ἡμεῖς, id est stupro & libidine contaminarunt. πεπρωμένηθ plenius significat
 καταθροῦν θὸν ὅτι πεπρωμένως, quo sepe utitur Aesch. ἡ τιμάρχου. καταθροῦν θὸν μαρτυρεῖται,
 μαρτυρεῖται. ἡ τιμάρχου. καταθροῦν θὸν μαρτυρεῖται, ἡ τιμάρχου. καταθροῦν θὸν μαρτυρεῖται,
 παρανομῶντας. παρανομῶντας, inique & contra ius violari, vel iure suo priuari. Idē,
 Διὶ φάσκειν πόσων ἢ περὶ παρανομῶντας. Ἐγκαλῶ σοι τὰ. Ἐγκαλῶμαι δὲ ὑφ' ἑτέρου.
 Ἀμαρτάνει. Ἀμαρτάνει τὸ μὴ κατορθύνειν, vt ἀπτυγχάνει, & peccat latine. vt Cice. ad
 Atticū, Nō meo vitio fuit: à te enī est peccatū, vt me ista epistola ni
 hil consoletur. πλημμελῶς ἄς τὸν θεόν. πλημμελῶς δὲ ὁ θεός, qui peccato of
 fenditur. Demosth. ὅπως μὴ πρὸς τὸν θεόν ἢ τὸν ἀσέβων λαοφρονῶν τὸν θεόν πλημ
 μελῶντο. & τὰ πλημμελεῖντά, piacula dicuntur. quod ideo fit, quia
 vt diximus omnibus fere verbis addunt interdum accusatiuum, vt
 ἐγκαλῶ σοι τὰ. quare τὰ ἐγκλημένα, dicuntur τὰ ἐγκλήματα. & τὰ πε
 πλημμελεῖντά, τὰ πλημμελήματα, hoc est quæ in deū impie admissa sunt.

Συγχωρῶ σοι τὸν, hoc tibi indulgeo, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτοῆς, καὶ καταχαρίζομαι. & συγχωρῶμαι ἐγὼ τὸν, cum vt mihi permittatur impetro. Idem, σωτηρῶ συγχωρῶμαι
 ἑστὴν δ' ὁμῶς πλὴν ἐκδημίου, Impetrauit tamen vt liceret ei peregrinari. Sic
 Greg. Ἀμαρτωλὸς ἐβδόμηκοντάκις ἐπὶ τὰ συγχωρῶμαι. id est toties venia
 diuinitus donatus. σωτηρῶ δ' ὁ κρινόμενος ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας, patrocínio de σωτηρῶμαι
 fenditur. Idem, τὸ γὰρ βόλεως βασιλέως, ἀρχαφός ἐστι νόμος, ὅθεν κατὰ σωτηρῶ
 ἑστὴν δ' ὁμῶς πλὴν ἐκδημίου, ministro, seruo. ἱππεύω δὲ ἐπὶ ἐπὶ ἱππεύωμαι
 οὐ. Et ὁ νοσοῦμαι ἐγὼ ὑπὲρ τῆς νοσήσεως, mihi ministrat minister à cyathis. καὶ ὁ νοσοῦμαι
 ἐπὶ τοῖς τοῖς Διὸς νοσοῦμαι παλαιόκοις. Et μισθοδοτοῦμαι ὑπὲρ στρατιῶν, vel ὑπὲρ τῆς ἐκ
 μισθοδοτίας. Synes. Ἀξιόθι μισθοδοτοῦμαι ὑπὲρ αὐτῶν ὅτι μὴ πτωχὸν, de sycophāta lo
 quēs. ἐπιθυμῶ τούτου. ἐπιθυμῶμαι δὲ ἐπὶ πτωχῶν. Xenoph. εἰς τὸν περὶ ἀντι
 πελοπιδῶν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ πτωχῶν ἀντιπελοπιδῶν, καὶ ἀντιπελοπιδῶν
 οὐα ὅτι σωτηρίας. παρὶς ἐπὶ ἡμῶν γὰρ ὑπὲρ ὅτι ἀτλαντικῆς διαλάσεως Aristotel. in
 quit ὅτι ὅτι κόσμος, siue quispiam alius auctor est. vt ἁμαρτῶ ἑστὴν δ' ὁμῶς πλὴν ἐκδημίου.
 Et καταρξέομαι ἰδρῶν, perfundor. Lucia. τὸν ἰδρῶν κατὰρξέομαι. τὸν ἰδρῶν, καταρξέομαι
 φθιγγέας βαλόμενος, ὅθεν ἐπιπύρ. Sic etiā ἐπιρξέας dici potest fluuius in
 quem riuus vel alter fluuius influīt, q̄q̄ ἐπιρξέας etiā dicitur id quo
 humor infunditur & manat. Aristot. in Probl. διὰ τὸ ὅτι πρὸς κατὰρξέας τὰ
 μὲν, πρὸς τὰς τὰς πρὸς πλὴν ἴσως ἔχει, ὅτιον σίκνοι. τὰ δὲ, πρὸς τὰς ἀκροῦς τῶν ἄνω, ὅτιον αἱ
 βόλαιοι. ἢ τὰ μὲν, ὅθεν ταύτη ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς, διὰ τὸ ἐπιρξέας ἡμῶν πλὴν ἴσως ἀπὸ τῆς
 ὅθεν ἔχει φύσα ὅθεν, quia humidæ sint & succosæ circa radicem. Idem ali
 bí, τὸ δὲ ὅθεν ὅθεν συνκῆς ἀπὸ ἐπιρξέας, ὅθεν ἀναλισκομένης τῆς ὑγρῆς τῆς συνκῆς. Inde ἐπιρξέας
 ὅθεν dicitur qui influīt, hoc est aduentitiū: & is etiā in quem influīt
 humor & infunditur. Plato in Timæo, καὶ τὰς ὅθεν ἀδυνατῶν τῆς πρὸς τὸν
 ὅθεν ἐνὶ σώματι ἐπὶ τῶν σῶμα. καὶ ἀπὸ τῶν. quod Cice. in corpore in
 fluente & effluente vertit. hoc est quod augetur & decrescit. influēs
 id appellans, cui accedit alimentum & augmentum: effluens, vnde
 alimentum effluīt & decedit. Idem in sexto de Repub. de oculo lo
 quens, οὐκοῦν καὶ πλὴν δυνάμει ἢ ἔχει ἐκ τῶν ἡλίου ταμινομένων, ὅθεν ἐπὶ
 ὅθεν κέκται. id est videndi vim à sole infusam habet & aduentitiā.
 Galen. in altero ad Glauc. ἐπὶ τῆς ὅθεν μορίων τῶν σώματος, τὰ μὲν, ἐπὶ τῶν
 τῶν διοικῆται δυνάμει. τὰ δὲ, καὶ συμφορῶν. Sic Alexand. διὰ τὸ αἱ μὲν
 φρστικοὶ δυνάμει, σύμφυτοι. αἱ δὲ ψυχικοὶ, ἐπὶ τῶν. hoc est ὅθεν ὅθεν & adue
 titiæ. κατὰρξέας etiā τὸν dicitur in quem humor influīt, id est in
 riuus. Basil. Gregorio, ὅθεν γὰρ ὅθεν ὑπὲρ τῶν, ὅθεν ὅθεν ὅθεν κατὰρξέας
 σιν ὅθεν κατὰρξέας κατὰρξέας. Inde autem factum puto vt affluere si
 gnificet plenum & copiosum esse & abundare. Cice. in Finibus, Qui
 miser esset si in flagitiosa vita afflueret voluptatibus, ἀπὸ τῶν ὅθεν ὅθεν
 ὅθεν, vel ὅθεν ὅθεν, καὶ ὅθεν ὅθεν. Idem in Lælio, Ditiōr enim esse
 videtur & affluentior vera amicitia. κατὰρξέας sic dicitur vt ὅθεν
 Na ♡

συγχωρῶμαι

σωτηρῶμαι

ἱππεύωμαι

ὁ νοσοῦμαι

ἐπιθυμῶμαι

ἐπιρξέας

καταρξέας

ἐπιρξέας

ἐπιρξέας

ἐπιρξέας

ἀπὸ τῶν

Influere &

effluere.

κατὰρξέας

Affluere.

Na ♡

λόβομαι, δεσπόζομαι, κυριόβομαι, & similia. Isocrat. οὐδ' αὖς ἔτι γ' ἀνιμὸς ὄξυς,
 οἷος ἔβλησεν μετὰ τῆς ταύτης φησὶ στρατῶν, ὅτι ἀθωαίως π. καὶ λακισαμονίως
 στρατηγῶν. **καταστρατῶν γῶμαι.** Ponitur & pro κατὰ στρατηγῶν, id est arte imperatoria &
 stratagemate vincor. Gregor. de Iuliano in Perfide intercepto, cum
 ab initio prospere res gessisset, εἰπὼν λατῶν διὰ τὴν φησὶ τῶν τάχος, ἔτι
 ὅτι παρ' αὐτῶν ἔτι στρατηγῶν, καὶ ἡ μὲν μικρὸν ὑπαγόμηναι ἄς τὸ μὲν ποιεῖν λέ-
 γεται γὰρ ἀμφοτέρω. id est arte bellica deceptus victusq. Plutarch.
 de Pompe. in Thessalia statua habente, ἐν αἰτίαις ἦν καὶ κατὰ βοήθειαν, ὡς
 ἔκαθεν, κατὰ στρατῶν, ἀλλὰ πῶς πατρίδα, καὶ βουλῶν, Criminabantur
 autem eum, tanq̃ bello ducendo patriam potius & Senatum, q̃ Cae-
 sare m vincere in potestatemq. suam redigere meditaretur. **ἀπελθῶμαι,**
καλιπαίνωμαι. minis terreor. Xenoph. in Sympo. πισὸς δὲ τῇ πόλει γένεσθαι. ὅτι ἐλ-
 θὲ ἀπελθῶμαι, ἀλλ' ἦδη ἀπελθῶ ἄλλοις. **καλιπαίνωμαι,** infensis animis acer-
 bisq. verbis accipior. Ἐλεῖται οὖν ἡμᾶς καὶ μᾶλλον ἐκείνους ἐπὶ τοῖς ὑπὸ ἡμῶν ὅτι
 δεινῶν, ἢ καλιπαίνω. **ἱππαρχεῖν** ut στρατηγεῖν regi ab hipparcho.
 Aristotel. in tertio Politic. τὰν πῶν γὰρ εἶναι λόγῳ πῶν καὶ πῶν ἀρχῶν,
 ἦρ δ' ἦ ἀρχοντα ἀρχόμενοι μαθητῶν, οἷον ἱππαρχεῖν ἱππαρχοῦντα, στρατηγεῖν στρατη-
 γοῦντα, καὶ ταξιαρχεῖν, καὶ λοχαρχεῖν. **Quædam in tertia tantum**
persona dicuntur, ut apud Demosthen. καὶ εἰσὶν αἱ, ἐξέταστον καὶ πρὸς Ἀλλὰ
 τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβίωκα. **Cicero impersonaliter dixit ad Atticum scri-**
bens, Quare stomachor omnia. Sed mihi βεβίωκα. viderint iuvenes.
sed mihi vita peracta est. Sic σισσωφρόνη. Aeschin. καὶ τιμάρχο, εἰδὼν δὲ
 ὅτι αὐτὸν ἐπὶ φησὶ αἰτίαις ὄντα, ταύτης δ' ἐβέλετο καὶ ὅτι σισσωφρονέμεν καὶ τῶν
 βίῳ χάριν ἀπὸ ληφέναι νομίζω, & vitæ temperanter actæ gratiam accepis-
 se mihi videor. **ἀμεισβητῶμαι,** controuersiam patior. Demosthen.
 πρὸς Ἀπατόρ. ὅτι ἔβ μόνον ἀμεισβητῶν, ἀλλὰ ὅτι ἀποφασίζω αὐτῶν, ὅτι ἦτον τὴν
 ἀπόφασιν ἐπιτίθετο. **Ἀλογεῖν,** rationem non habere καὶ εἰς ἀφρονέειν. **Ἀλο-**
γεῖται dicitur is cuius ratio non habetur, qui neglectim transmittitur
 & preteritur. Apud Alciph. Lamia Demetrio ita scribit, καὶ ἰλογομένη
 σιωπῶ, καὶ ὁλομένη διαφύγει καὶ αὐτῇ, Et neglecta à te interq. amicas pre-
 terita taceo, apud me ipsam vota faciens ut videre tantum te liceat.
ἰδομένη Idem κατὰ σπασμὸν χάριτας dixit, dona cum suspirio data, ὅτι ἐστὶν ὅτι
 μυζήνοισιν πατρῶν ἐμοὶ κτημάτων, ἔδ' ὅτι τοῖς ἀργυρίοις ἐμοὶ μέταλλον, ἀλλὰ
 μισθωμάτων, καὶ αἱ δ' ὕσυχες αὐτῇ καὶ κατὰ σπασμὸν καὶ ἀποκρίτων ἐρασῶν χάριτες,
Mihi nullum est hærediolum autum in agro Myrrhinusio, nec me-
tallum in argentifodinis: sed capturæ tantum obueniunt, munuscu-
laq. stultorum amatorum cum suspiriis data. Verba sunt meretricis
ad amatorem qui pro muneribus lametabiles epistolas missitabat.
Simile est illud Ciceronis, Enitere, elabora, vel potius eblandire. id est
Ebladitū. blanditiis impetra. Liviū, Neq. enim omnia emebat aut ebladiēba

tur, sed vim flagitiis adhibebat. Et pro Plancio, Illud debes putare, comitiis praesertim aedilitiis studium esse populi, non iudicium. eblā dita illa, nō enucleata suffragia. Simile est constupratum iudicium Cōstupra apud eundem ad Atticum libro primo, de iudicio Clodiano loquen- tū iudiciū tem, Afflicta respub. empto constupratoq; iudicio. De quo alibi eodē libro, Iam vero ò dii boni rem perditam, etiā noctes certarum mu- lierum atq; adulescentulorum nobilium introductiones, nonnullis iu- dicibus pro mercedis cumulo fuerunt. Constupratum iudicium di- xit διαμμεμασποθυμύων, καταμμεμοιχθυμύων. τάλω, citharam pulso. τάλωμαι. τάλωμαι. Et κιθαρίζομαι, ἀκροῶμαι κιθαρίζοντες. Et κιθαρίζομαι. Ἀνυλῶμαι, τῷ ἀνυλῶντος ἀκῶ. vt inquit Eustath. Athen. libro octauo, τάλως Ἀνυλῶμαι. κακὸς Στρατόνικος ἐσὼν ἥτις ἐπιδέκνυτ' αὐτῷ πλὴν τέχνῳ παρὰ τὸν πότον. οὐσης δὲ λαμπρῆς καὶ φιλοτίμης φιλίᾳ δοχῆς, παλλομένη Στρατόνικος, ἐκ ἔχων δ' ὅτ' οὐ δια- λέξῃ ἐτέρῳ, συγκάτεθλα, δ' ἡγήριον καὶ ἥτικον μέγιστον. Xenoph. οἱ δὲ μῦθοι καὶ ἐπινον καὶ δωχαῶντο καὶ ἡλυῶντο, καὶ πάσης ὑπὸ δουμίας ἐπιμπλάντο. Aristotel. in Probl. Διὰ τί οἱ θνητοὶ ἀνυλῶν, id est recreari solent tibiae cantu. ἄσμα etiam ἀνυλῶντος dicitur καὶ κιθαρίζομενον ad differentiam τῇν ἀδομένην ab eodem Aristot. Dicitur & pro eodem κατανυλῶμαι. Lucian. σὺ δὲ καὶ κατανυλῶμαι. καὶ τῷ τῆς κατὰνυλῶντος, Tu vero sedes, & tibiae modulis oblectaris. Et de tauro Phalaridis, ἡ βοὴ δὲ διὰ τῇν ἀνυλῶν μέλῃ σοι ἀκροάσῃ, ὥς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεισθαι μετὰ κατὰνυλῶντος. Idem, ἐκώμαζε γὰρ διὰ φιλίᾳ ἀγορῆς καὶ φιλοτίμου ἔχων καὶ κατὰνυλῶντος, cantoribus comitatus. κατὰνυλῶ etiam occino significat & cantu obstrepo. Herodo. in Polymnia, τέ- λος δὲ ἐντομάτις ἡκύντες καὶ κατὰνυλῶντες γόνισι τῷ ἀνέμῳ δι' ἡμέρας, τῇσι νηκίσι θύοντες, ἐπαύσαν περὶ τῇ ἡμέρῃ, tempestatem sedauerunt. κατὰνυλῶ pro incā- tare posuit, & carminibus afficere, mulcereq; tempestatem. Sic κα- ταξέκτορος δὲ σε, vi eloquentiae demulceo & afficio. Idem, ἔσε καὶ σε ὡς ἀ- νάχαξαι ἐν τῷ παρὸν ἀρεστοαγίτῳ πρὸς καὶ ἐπὶ τὸν φιλίᾳ βαλῆς με νόμον ἀκούει, τῷ σιωπῇ κέλευε ἢ αἰδοῖ κατὰξέκτορος ἀνυλῶντος. id est, si te senseris elo- quentiae torrente rapī, aut dulcedine ita affici, vt iam liberum & inte- roboμαι. grum iudicium non habeas. Sic Plutarch. in loco supra citato, μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατὰνυλῶντος καὶ κατὰνυλῶντος, tybiis citharisq; persona κατὰνυλῶ bat & oblectabatur. Idem Lucian. ταύτη τῇ τέχνῃ χρωόμενος δὲ Διόνυσος, τυφ- μῶν καὶ ἀνυλῶν καὶ ἐνυλῶν ἐχερῶντο. καὶ φῶλον ἔπα μάχιστον πρὸς αὐτοῖς θιάσοις κα- τὰνυλῶντος. id est saltationibus demulfit, & ita demitigauit, vt parere ei κατὰνυλῶ non recusarent. Significationem habet actiuam. Gregor. genitiuo cō- στρουxit, τήφους καὶ παύσης πλὴν ὅτ' οὐ κατὰνυλῶντος τῷ τῷ μετὰνυλῶντος, κατὰνυλῶ χεῖσθαι τῇν θεατῶν παντοίῃς τῷ ἀνδραγαθῷ λυγίσμασι. id est spectatores mul- tiplicibus atq; effoeminatis flexibus inter saltandū oblectare & affi- cere. Et de tyrannis hostibus ecclesiae, ἀκκλησίαις ἐπιστρατόνικος, καὶ θυσίας καὶ

litias facio, id est *θυπτομαι*. morosiuscule & metricio fastidio amato-
 rem reiicio. fastidiosè me indulgeo. Athen. libro decimotertio, *ἢ ἁ-
 μια δ' ἢ ἀνλητρίς ἢ σφόδρα ἠδ' ὧς ἔχρη φησὶ κνισθῶναι τε τὴν Δημήτριον ἀποδοκιμα-
 ζόντες δὲ πάντα καὶ πάνυ κατεγγλιδώσκει* *θεὸς βασιλεῖ, νάξδ' οὐρ ἕνα δ' ἐνέβουσεν ἐνεγκνέ-*
 & reliqua. Huiuscemodi multa sunt, quæ Latini imitari nō potue-
 runt. vt κατασιωπῶσι, & κατασιγαζω, silentium indico. de quibus vt opi-
 nor alibi diximus. καταγλωτίζω. Aristoph. *ἰππεῦσι, σὺ πίνων τὴν πόλιν πε-* καταγλωτίζω
πίνκας ὥς ἐνυὶ ὑπὸ σὺ μονωτάτ' οὐ κατεγλωτῖσιν ὡς σιωπᾶν. id est loquacita-
 te tua personantem plenamq; tacere, & verbositate tua attonitam &
 perturbatam. Et *ἔχαρνεῦ*. de Cleone, *ἔισελκύνθης γάρ μ' ἐς τὸ βαλδύτῃσι, δ' ἐ-
 βαλλεῖς, καὶ τὸν κατεγλωτίζε μὲν.* genitiuo & accusatiuo iunxit, in me debila-
 terauit. Greg. *ἐς Ἀθῶνας.* ἢ ὅτι ἡμαρτὶ τὰ ἡμέτερα καὶ καλῶς ἔχεν. ἡνίκα δ' ἢ
πρὶν τὸν πόλεμον κατεγλωτῖσιν ὡς ἐν πλοῖον, καὶ ἐν πλοῖον, καὶ ἐν πλοῖον, καὶ ἐν πλοῖον
θεῖας ἀνυλίας. τὸ κατεγλωτῖσιν ὡς appellat disputationem verba exornata
 fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres con-
 sectantem. καταγλωτίζω etiam significat *πρὶν ἀλάλμα*, obtundentem lo-
 quacitatem, & lasciuius suauium, quale ex ipso vocabulo intelli-
 gitur. *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*, & similia de quibus ante diximus,
 eiusdem generis sunt. id est quæ latine dici non possunt. & τὰ τῶν
ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω. Quædam
 Latini as-
 sequi non
 potuerunt.
ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω.
 In hoc sese vincens in hoc lōge sese melior. *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 etiam latine dici non potest vno verbo. Plut. *καὶ βασιλέων γυναικες*
ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω.
 indecore eum adibant sese scilicet illi venditantes, & ad nutum eius
 expositæ. Demosth. *καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 τὸν πόλεμον ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω. *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 id est quidā eo ingenio præ-
 diti sunt, vt cupide suam operam diuitibus venditent, sese aduocatos
 & fautores illis adiungāt, testimonioq; suo illos adiuuent. Inde *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 pro i in malam rem. Aristoph. *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*. Alibi, *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 I hinc in malam rem fugitiue, etiam nunc
 credidisti te ignorari? Nunc vulgi sermo in huiuscemodi indigna-
 tione, ablegare solet homines ad orci satellitiū. Aristoph. *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 Non à me protinus in malam rem abibis? Aristid. in
 Panath. *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 ὅς ἐστιν ὁ πόλεμος, ὅς ἐστιν ὁ πόλεμος, ὅς ἐστιν ὁ πόλεμος, ὅς ἐστιν ὁ πόλεμος.
 id est misere & calamitose vagabundos & er-
 rantes per Græciā. *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 cie mea accedo. Alciph. *ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω, ἐνδιδάσκω*.
 Consueuit

Quædam
 Latini as-
 sequi non
 potuerunt.
 ἐνδιδάσκω.

ἐνδιδάσκω
 καὶ

ἐνδιδάσκω
 καὶ

τάτις. Plut. Antonii verba referēs in extrema desperatione, καὶ πρὸς θεῷ
 πονοῦν, ὡς λέγει, τὰς δικέτας ἐκέλευεν ὑπεργραῖν, καὶ προθυμότητι δόωσιν αὐτῷ. ἄλλοι δὲ
 ἐκ τούτου κρίνουσιν ἄνθρωπον, ὃν λαοβόταις ἑτέροις ὑπεκρίθουσιν, αὐτὸς δὲ καὶ σκελετὸς

ὁ δὲ στελετοῦσθαι καὶ πνομῶν, βοῶν νεφελῶν καὶ σκέλλω etiam δ' ἐξηραίνω. Εἰ
ἀπεσκαλῶς, tabidus, aridus Luciano. dicitur enim de homine emia-

Ἀπισκληκός, tabidus, aridus Luciano. dicitur enim de homine emaciato, ὁ σῶμα, ἀπισκληκός. ἐισκωμάω, ἐπιλεγῶς ἐσέρχομαι. Ex ἐσικώμασ

Significat etiam ἐπὶ κακῷ ἀσίσχομαι. Athen. lib. sexto, συνυθύνους γαῶν ἔ
 πυνυκὸ ἰοῦν ὑπὲρ τῆν φωνικῶν τυράντων, ἐπὶ ἐλαμπε πρὸς τοῖς ἔλλυσσιν ὁ χρυσός. ἀσίσχῳ

πῦρ καὶ ἰσὺς ἐκ τῆς φωκικῆς τῶν ἁγίων, ἐπέλαμψε πρὸς τοὺς ἑλλήσιν ὁ χυρσὺς ἀσπὼς
 μασο δὲ καὶ ὁ ἄργυρος ὅς ἐστιν ἐκ τοῦ μεγίστου ἀλλεῖανδρου τῶς ἐκ τοῦ Ἀσίου ἐκ τοῦ ἁγίου

ἡλομύς, ὅντιος ἀνέταλιν ὁ H I N D A R O N I S T I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I T S I S P O L I

impudenter in supellectilem irrepfit. Plinius lib. xxxiii. Pariterque inquit luxuria nata est, & Carthago sublata, & ἡ πόλις κατεργασμένη καὶ καταστροφή

ἐπιβίβει, ἐπισκευάσας ἡ τρυφή τε καὶ ἡ ἀκολασία. vel, ἅμα, γὰρ ἀφανισθεὶς τῇ καρ-
 τικῇ ἐν τῇ ἐπιβίβει ἐπισκευάσας. vel ἐπιβίβει, quod significat, impudens

ter se & velut temulenter intulit. Plato libro sexto de Repub. ὁ νομῶν
ἐν πῶτῳ παρὰ θυμῷ, καὶ ἀπολαύσας περὶ φιλοσοφίᾳ πάλιν ἀπὸ τοῦ δισυμφορῆ, ἐνέστη καὶ

τίσις αἰῶνι, τὰς ἐξωθεν ἔμν' προσέχον ἐπὶ σκευαμακότας, λοιδοροῦμεν ὡς περ αὐτοὶ καὶ οἱ
 ἀποδιδυμίζοντες de philosophis loquēs maledicis & oburgatoris

bus, qui falso philosophiā profitentes, impudēter se in nationē philo-

[illegible]

gratia receperant. Sic Atheniense verbis voluptatis loquens, *μὴ δὴ δὴ καὶ σωφροσύνη καὶ ἐγκράτεια ἐπισημασθῇ*, id est inter virtutes sese intulimus et idcirco nominatim adnotamus, bene quod in hisce vocaturum est

intulerunt, eoque nomine dignatę sunt, quod invidiose prolatum est
sub persona voluptatibus patrocinantis. χιλιον ἑκατομ. etiā pro mille

equitibus dicunt, quali millenarii equitatum. Et *μουσιων ιππων, οτι μου*
πισε ιππες. quod genus loquedi non est apud latinos. Xenoph.in.iiii.

νο ὡς μάλισα, ad mille equitum conferebā. μυρίον πλῆθος τῶ μυριάδα signi

ficat, q̄ magnā & velut innumera multitudine. Plato lib. leptimo de
Repub. συνερίξιμναι ἢ μυρία βέλυσον ὅτι αὖτε ἑκά, η̄ γινώσκει ἐκάσα. Ἐν μυ

ῥίω πένθ, in permagno luctu Plut. μυριάδων etiā 8< χιλιάδων quasi mil-
 lefimā, deciesq; millesimā dicūt, vt nos millenariū dicimus, ἐντὶ τῇ χίλ

ἄλλος νόμος, Xenoph. μιν, νίπαι δ' ἄας, τὸ τὸς δ' δι' μυριάσιν· οἱ ἑταῖροι δὲ ἑκατὸν πάντα χη.

Ἀποσκληκῶς

Εισκωμάζω

ΕΠΙΣΚΟΠΙΕΣ

Հան

Ἰππὸς χίλιος

καὶ μυρία.

ΜΥΡΙΟΣΗ ΜΟΛ

μυθιστόν.

Χιλιοσά ηρώ

χιλιονες:

σαι, αὐματῶσι, in quibus formādis Latini parū liberales fuerūt, dāno-
 seq̃ verecūdi. στοιχεῖσαι est elemēta tradere, atq; hominē rudimentis στοιχεῖω
 instituire. Greg. enarrās illud ἀρχὴ σοφίας φόβος κυρίου, οὐ δὲ ἀπὸ θεωρίας ἀρ-
 ξαμύνει, ἀλλὰ φόβου καὶ καταλίγαν (θεωρία δὲ ἀχαλίνωτος) ἀλλὰ φόβου σοιχευμύνει
 καὶ καθαιρομύνει ἀπὸ ἁμαρτίας. Dionys. de Hierotheo praeceptore suo lo-
 quēs, ἐν ᾧ τις ἢ τὸ ὀλίγον διδάσκει, καὶ ἡμᾶς τὸ μετὰ πᾶν λόγον ἢ θεῖον ἐκ τῆς ἐκεί-
 νου λογίων στοιχευθέντας, τὴν κληρονομίαν αὐτῶν καὶ θεωρίαν καὶ ἐκφρασίαν αὐτοῖς ὑφαρ-
 πάζοντες. Et στοιχεύσεις. Idem, τὸ κλητὸν καθηγεμόνος ἡμῶν ἰσθύνει τὰς θεολο-
 γικὰς στοιχεύσεις ὑπὸ φωνῆς συναγαγόντος. Ἀναστοιχεύσεις autē est corporū re-
 solutio in principia & elemēta. Alex. in Probl. διὰ τί οἱ Αἰθίοπες πυρεξάν-
 νει ὡς ἐπιπυρεξάνει ἀπόλλωνται. ὅτι σφόδρα πυρρὰν θέρμότητα καὶ ἐκρήσονται, καὶ
 ὥσπερ ἀναστοιχεύσεις αὐτοῖς γίνεται. καὶ ὁ ὀλίγον ἐν αὐτοῖς ὑγρόν ἐκδιδάσκων ὡς
 φθορόμην, λύνει τὴν λοιπὴν στοιχεῶν ἐργάζει. βαρβαρῶσαι καὶ ἐκβαρβαρῶσαι,
 barbarū reddere & efficere. Isocr. in Euag. τίς πε πόλιν διέβαρβαρῶσι, καὶ
 τίς νῦν ὅλην τὴν βασιλὴν κατεδάσσει. Athen. ἐπειδὴ τὰ θεάτρια ἐκβεβαρβαρῶνται.
 ἐξομματῶσαι, oculis orbare. Aristoph. Pluto. ἐξομματῶν καὶ λιλάμπτων ἐξομματῶ-
 κόρας. quod comico ioco dictum est. alioqui si simpliciter intelliga-
 tur, significabit ἐπιπταμύνως ὁρᾶ. Pro hoc latine exoculare dicitur. vt Exoculare
 Plaut. Vos adeo ubi ego innuero, caput ei exoculassitis. λιμνῶσαι, in
 paludē vel lacū abire & exudare, vel in paludē redundare. Theophr.
 in quinto de Causis, τότε μὲν γὰρ ἐν ἐκκρότοι τοῦ ὕδατος καὶ καὶ λιμνῶσαι
 τὴν περὶ τὰς ἀχλὺς ὁ ἀπὸ ἡμῶν. Eandē pene significationem habet παραδρῶσαι, παραδρῶσαι.
 quod est palude occupari, apud Herodo. in Euterpe, οἱ καὶ πταμοὶ ὕδα-
 τος συμμισγομένη καὶ ἐν πταμοῖς, ὅτε ὑσμίνης περὶ χώρης καὶ κατὰ δρῶν καὶ
 ἔξισι μεγάλοι. ἐνυλῶσαι καὶ ἐκνυλῶσαι, lignum fieri, in lignum mutari. Idē
 περὶ φνιδῶν, πύλον μὲν γίνεσθαι ὅτε ἵναι καὶ ὑγρῶν, καὶ ἔνα ἔρκεος. ἐνυλῶται δὲ σκληρῶν
 νόμῳ. οἷον ἐν τοῖς φοινίξιν καὶ νάξιν, καὶ ἐν ἄλλο ἐκνυλῶται. Simile est λυθῶ-
 σαι, pro quibus Latina lingua verba multa format in sco exeuntia, vt
 durefco, arefco, σκληρύνομαι, ξηραίνομαι. rarefco, μαρῶμαι, ἀραιῶμαι. Gal. τίς
 μοι πνικνῶσι ἰᾶσαι καὶ τοῖς ἀραιῶσι, τίς δὲ πνικνῶσι τοῖς χέσι. Theophrast. in
 pono, ἀμαρῶσαι δὲ τὴν ῥιζὴν τὰς δυνάμεις μαρῶσαι καὶ κενῶσαι. παρῶσαι,
 concallescere in speciem pumicis vel tofi, & coalescere. Dioscorid. καὶ
 τὰ ἀπώρωτα παρῶσι ὅσα. id est coalescere facit & consolidari. quod &
 συμπαρῶσαι dicitur. ὅτε ἀπώρωτα κατάγματα apud Aeginetā ἐν ταῖς
 καταγμάτων παρῶσι. Dioscor. καὶ δὲ ἀφέτημα δὲ τὴν φύλλον καταπλάσσειν,
 κατάγμα τάχιον παρῶσι. Et quod in aliis συμφύεσθαι dicitur, in ossibus πα-
 ρῶσαι vocatur. Gal. ὅτε καὶ κατάγματα διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πῶρος τὴν κόλ-
 λην ἔχει. Ponitur & pro obdurare. vt Ioan. xii. τὸν φλῶκεν αὐτὸν τὸν
 φθαλμῶν, καὶ πεπῶκεν αὐτὸν τὴν καρδίαν. id est in modum tofi cōcallescere
 fecit. παρῶσαι enim durities est in artubus. Idem Dioscor. λυγρὰ καὶ τὸν παρῶσαι.
 Οο

πρὶ τὰ ἄλλα πῶς. Aristot. in quarto de animal. auctor est sanguinem
 putridum in pus verti, pure autem concallescere πῶρον consilistere, ἐκ
 τοῦ πῶρος γίνεται. τυλῶσθαι etiam callescere, ὅθεν πετυλωμέναι ξαγᾶ
 Δις Dioscoridi. Xenoph. ὁ μὲν γὰρ χαλινὸς ἔργον ταῖς γνάθοις ὀνοχλῶν τυλοῖ
 τὸ σῶμα, ὥστε ἀνοιδήκην εἶναι, καὶ τύλωμα δ' ἀποσκήρωμα. Sunt & alia pere
 multa eiusdem formæ & significationis. στομῶσαι πλὴν μάχαιραν, est
 exacuere aciem, quasi os gladii concinnare & firmare & obdurare.
 quod nisi fieret, inutilis gladius esset. Greg. ἐς ἄγιον βάπτισμα. ἕως θερμῶς δ'
 σιδήρεος, ὅθεν τυχερὸν σωμαθῆται, καὶ πρὸς μεσση καὶ διακότῃ τὸν πόρον, Dum
 candens est ferrum in aquam frigidam immergatur & roboretur,
 ne quid intercīdat quod desiderium interpellat. de baptismo q̄ primū
 poscēdo loquēs. Idē κτλ. de vexationib⁹ martyrū loquēs, καὶ τὸ δυνά
 μωρ πῶσαντες τὰς τυχεὰς ἐς θύσεσθαι, καὶ ὥστε σιδήρεον θερμὸν ὑδατι, τοῖς κινδύ
 νοις σωμαθῶσαντες, id est obdurantes & confirmantes. Inde natum vt σωμα
 σαι ἀντὶ τῶ σκληρώου accipiatur & roborare. Plutarch. λέγεται δὲ τὰ παιδία
 ἐκ τούτου μάλλον σωμαθῶσαι καὶ κραταυρεῖσθαι. στόμα φηὶ πρὸς ἀτάξιον dicitur frōs
 exercitus instructi & compositi ad prælium. quia est velut acies ferrī
 perrumpens & aperiens id in quod impellitur. quare Latine ideo aci
 es appellatur. Xenoph. in tertio ἀναβασ. κελθε δὲ οἱ συμπεμψαὶ ἀπὸ τῶ σό
 ματος ἀνδράς· μακρὰν γὰρ ἢ ἀπὸ φηὶ ἔραγιάς λαβῆναι. Idem, πυνέπεισθαι δ' ἐκέλευσεν
 αὐτοὺς καὶ τὰς τριακοσίας ὁ παρὶσσοφθῶν, ὥς αὐτοὺς ἔχει τῶν ὠλλέκτων ἐπὶ τοῦ σόμα
 τος τὸ πλαισίον. Sic intelligendum Iliad. vnde uicēs. οὐδ' ἔθ' θυμῷ τέρπερ,
 πρὶν πλέμειν σόμα δ' ὕμνωι αἰματόεντι. Vt enim docet Aelianus, frōs, acies,
 os, & iugū, phalangis ordines primī dicuntur, vnde cornua duo pro
 mouent. quare σωμαθῶσαι significat infestā acie obuertere, infesto agmī
 ne exercitū firmare. Plut. in Anto. ἐκ τούτου μάθωρ ὁ ἀντώνιος ὁ πρὶν ἐλθὲν, καὶ
 τοῖς ἀκουσάσιν καὶ σφενδονήταις δ' μόνον πλὴν ξυστάων, ἀλλὰ καὶ τὰς πλοῖας ἐκασ
 τῆς σωμαθῶσας, ὧν πλαισίον τὸ ξυστὸν ἦγε. Quibus verbis significat agminis
 incedētis quatuor frontes fecisse, ad arcēdū impetū equitatus Partho
 rū. Inde ἀμεισομῶ φάλαγξ Aeliano, & ἀντισομῶ quæ eo differunt. ἢ ἢ
 ἢ ἀντισομος, ὅς τις ἀκρῶν ἔχει τὰς μάχας. ἢ δ' ἀμεισομος, ἐκ πλοῖων. anceps pu
 gna à Liviō dicit. & Curtius ancipitē acie vocat quæ à frōte & à ter
 go imminet simul. πλαισίον est. πλινθίου, & lateris forma. Aristoph. βα
 ρύχεις, καὶ πλαισία σύμπηκτα πλινθόσυσσι γε. vbi interpretes πλαισίον ξύλον esse
 πρὸς ἄνω dixit, qđ haud scio an sit falsum. Est em̄ proprie πλαισίον ὅταν
 ἐκ πλάτων πλοῖων γένηται ἢ πρὸς ἀτάξιον, ἐκ ὧν πρὸς ἄνω, ἀλλ' ἐπὶ προμήνῃ χέμας, ita vt
 lōgitudo longe superet altitudinē, vt auctor est Aelianus. itaq; Xeno
 phon in tertio ἀναβασ. καὶ τριακῶν (inqt) εἵπετ ἀεροβολιζόμενος· ἐνθα δ' ὁ
 ἑλλήεις ἔγνωσαν ὅτι πλαισίον ἰσόπλοον ποικρὰ τάξις ἔκ πολέμων ἐκπλυνῶν.
 Aristoph. νεφέλ. Διδάσκει καὶ κόλαζει, καὶ μέμνησ' ὅπως δὲ μοι σωμαθῶσαι

αὐτῶν, ἐπὶ μὲν δατὰ οἶον δικιδίοις, πλὴν δ' ἐτέρων αὐτῶν γνάθων σόμωσιν. οἶον ἐς τὰ
 μέζω πρᾶγματα. *metaphora est ἀπὸ τῆς μαχαίρης. vel ab equis fortasse*
 qui ἐτερόγναθοι δīcūtur, & ἄδικον πλὴν γνάθων ἔχοντες, vt est apud Xenoph. *στόμωμα,*
 πρὶ ἱππικῆς. *στόμωμα* est robur aciei. Plutarch. in Flaminio, φιλιππῶ γὰρ
 ἦν στόμωμα. πρὸς μαχλὺ ἀρχῶν. Idem, λαβὼν αὐτὸς ὥσπερ στόμωμα, τριχί-
 λης γυρομύτης. Ponitur & inter medicamenta à Dioscor. in quinto, vt *στόμιον.*
 squama æris. *στόμιον* est ea pars freni quæ equus contumax com-
 mordet, vt est apud Xenoph. id est ὃ ἀπὸ ἐλάτῃ, & quod cōmanducat cū
 frenatus est. Adnotāda etiā cōstructionis figuratæ exēpla quædā *Figure cō-*
 duximus ex auctoribus vtriusq; linguæ, per quæ animaduersa doceri *structiōis.*
 poterūt, si quī iuniorū ad scribēdū animum studiumq; appellere insti-
 tuerint. Aristot. in pri. de gener. animal. σπέρμα, δὲ ὁ καρπὸς διαφέρει τοῦ
 ὕδρως καὶ πρὸς ὅσον. Idē in eodē, ἔοικε δὲ πλὴν μορφῶν γυνὴ ὁ παῖς. Similis est
 forma mulieris & pueri. ἀντὶ τῆς εἰκότασι. Idē in. v. Ethic. τί δὲ διαφέρει ἡ ἀρετὴ
 τῇ ὁ δὲ δικαιοσύνη ἀντὶ τῆς ὁ δὲ ἄλλος ἐκ. τῆς εἰρημύτων. Idē in secundo de generat. πρὶ
 δὲ ἑκάστων τῶν ἐμβρύων οἱ ὑμνῶν καὶ δ' χορίον ἐστίν. Cicero pro Rabyr. Nā cū exi-
 sterēt nōnullæ sed perpaucæ tamē sententiæ, quæ cēserēt vt Tribunī, vt
 Præfectī, vt comites omnes magistratuū hac lege tenerētur: vos, vos
 inquā ipsi & Senatus frequēs restitit. Et in Sallust. Quī mīhi dies, si
 cum omni reliqua vita cōferatur, animo quidē meo superet: cum vnī-
 uersi vos po. q. Romanus frequēs aduētū meo gratulat⁹ est. Līuius,
 Ad mille hominū, cum iis Sépronio Blēso Questore amīssō, classis à
 littoribus hostium plenis trepide soluta, in Siciliā cursum tenuit. hoc
 est ad mille hominū amīssis. vt alibi, Ad mille & ducētos cæsis. Isocr.
 in Euag. τιλαμῶν ὁ μὲν ἄλλος ὁ τῆς περὶ ἐλθόντων, πλεῖστος δ' ἀχιλλεύς, pro ἐγεννηθῆ-
 σαν. Cice. de Vniuersitate, Nox igit⁹ & dies ad hūc modū & ob has ge-
 nerata causas, vnū circuitū orbis efficit. Xenoph. in Oecon. ἐπεὶ μοι εἰ-
 γνῶμαι, ἄρα ἡδὴ κατενόησας τίνος κατ' ἐνέκα, ἐγὼ περὶ εἰλαβον, καὶ οἱ σοὶ γούνης ἔδωκάν
 σε ἐμοί. ὅτε μὲν ἂν ἐκ ἀρχῆς ἦν μετ' ὅτε ἄλλω ἐκαθόλου μοι ἐν, οἷός ἐστι καὶ σοὶ καταφα-
 νὲς τὸ ἐστὶν. existimo em̄ te hoc probe nosse, quod nec tibi alius deerat
 vir, cū quo noctu iaceres, nec mīhi vxor alia. ἐκαθόλου quæ est pri-
 ma persona ad se retulit, ὅτε ἄλλω ad vxorē. hoc est ὅτε ἀνδρὸς ἄλλω. Quæ
 figuræ à cōpendio sermonis natæ sunt. Cice. in Catil. Quæ cedes p hos
 annos sine illo facta est? quod nefariū stuprū nō per illū? Et in Philip.
 septi. Quo ore ille vos poterit, quib⁹ illū vicissim vos oculis intueri?
 Et in Verr. ult. Plenū forū & basilicas istorū hominū videmus. Et ad
 Attic. Si statuerimus nobis inter nos nostra siue incōmoda siue vitia
 siue iniurias esse tolerādas. Et in Piso. Te non esse tā fortē respōdit q̄
 Torquatus i Cōsulatu fuisset aut ego. Et p Cælio, Huic hominī ego
 & pauci deos propitios, plerisq; aut iratos putabūt. Theophr. in. ii. de

Causis, Διὸ καὶ τὰς ῥέας πυκνάς φυτὸνσι καὶ τὰς μυρσίνες, ἵνα συσκειπάζωσιν ἄλλα
λα καὶ προσολῶν ἔχωσι καὶ ἴσως. ἄλλα neutrū cū masculīno & foemī. plurā-
lis numeri cōiūxit. Alibi masculīno & foemī. singularis numeri. in.iiii.
de Caus. εἰς ἄλλο δ' ὅλως δι' ἰσὰν γῆρας τὰ ἰχυρότερα καὶ αὐρμάτων, ὅιον δ' αὐτοὶ καὶ
κριθὴ. μόνα γὰρ δι' αἰσίου, sola hec em̄ in loliū degenerāt. Synes. Δίμω δ' δὲ
καὶ φιλοσοφία τί πρὸς ἄλλα; Liuius, Tēpus & ratio administrādī bellī lī-
bera Prētori pmissa sūt. Idē, Magna res in prīcipio statim bellī Chal-
cis & Eurīpus adēpta regi forēt. Idē, Formiis portā murūq; de cælo
tacta nūciabatur. Alibi cū pluralibus cōiūxit, lā ludī Latīneq; instau-
rata erāt. Sallust. duob⁹ foemininis neutrū, Nox & prēda hostē remo-
rata sunt. Alibi, Ira & ægritudo permixta sunt. Celsus, Non difficillī
ma curatio est si imperata sunt corpori, sitis, quies, inedia. Sic Aristot.
in. ix. καὶ μετὰ τὰ φυσ. πρῶτα γὰρ δ' ἀνθρωπὸν φησι πάντων εἶναι μέτρον. ὡσαύτῃ δ' ἡ
ἐπισήμονα ἑαυτῶν καὶ τὴν αἰσθάνομενον. τὴν δ' ὅλῃ ἔχουσιν, δ' αἰσθάνομεν, δ' ἐπισήμονα,
ἃ φανερὸν εἶναι μετὰ καὶ ὑπερκείμενον. Idē in Probl. mascul. & foeminino, ὅτι
δὲ χυμὸς καὶ κρᾶσις καὶ χολῆς πνευματικὰ ἐστίν. Et rursus, Διὸ δὲ ἐστὶ τὴν φύσιν ὁμοία,
ὅτι οἶνος καὶ κρᾶσις. Idē alibi, τὸν λόγον καὶ τὴν δόξαν φάσκω καὶ ἐναντίων εἶναι ἀκρίβη-
κά. Liuius, Tuā & adolescētīā & perpetuā felicitatē, ferociora vtrāq; q̄
quietis cōfiliis. opus est, metuo. vbi vtrāq; pro vtrūq; Græcorū more
posuit. Greg. εἰς τὰ γενέθλια, Νῶς καὶ οὗτοι καὶ αἰσθάνομεν ὑπὸς ἀπ' ἀλλήλων διακρί-
θῆντα, καὶ ἰδίων ὅρων ἐντοὺς εἰσάμεσθαι. Thucyd. duob⁹ masculinis pluralis nu-
meri dedit relatiuū neutri generis in pri. τοσάδε ἐπέλθον καλέμεν καὶ διὰ
χρίσθαι πρῶτα μάλιστα καὶ καὶ καλέμεν καὶ καλέμεν, ἀλλ' ἔρχεται πρὸς τὴν βάρβαρον
αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν σφετέρην ἐνυμμάχων πωτρίζοντας. Idē Liuius, Latīū Capuāq;
agro mulctatī. ad intellectū retulit. hoc est Latīni & Cāpani. Est &
aliud genus figurę, quale illd Aristot. in. ii. de gener. animal. Διὰ καὶ οὗ
καὶ φλεβὸς καὶ ἐν ἐκάστοις πόρῳ διακρίνεται καὶ ἔσθῃ, καθάπερ ἐν τοῖς ἀμοῖς καραμίοις ὅ
ὑδὼρ, γίνετ' ὁ σάρκης, καὶ ταύταις ἀνάλογον, ὅτι ψυχρὸς σιωισάμεναι. Idē in Probl. sect.
vnde uicē. Διὰ τὴν δι' ἐνθμοὶ καὶ τὰ μέλη φωνὴ ἔσθῃ, ὅπως εἰσιν. Xenoph. i Oecon.
de hoc vocabulo χρέματα loquēs, quod ἔστι καὶ χρεῖμα καὶ χρεῖμα εἶναι. καὶ ὁ φε-
λοῦντα, dictū esse docet, ita subdit, καὶ ἄρα ἡ ἱππον πριάμενος, καὶ ἐπίσας αὐ-
τῷ χρῆμα, ἀλλὰ κατὰ πῖπτον ἀπ' αὐτῶ κατὰ λαμβάνη, καὶ χρέματα αὐτῷ ὅτι ἱππο-
quibus respōdet Socrat. ἐκ. ἅπερ τὰ χρέματα ὅτιν ἀγαθόν, καὶ ἄρα ἡ γὰρ ἀνθρώπων
ὅτι χρέματα, ὅσις ἔτω ἐργάζετ' αὐτῶν, ὥστε χρεῖμα ἔργαζόμενον. verba sunt per
διάλογον dicta, Critobuli & Socratis. Thucyd. in secundo, παράδειγμα. καὶ
αὐτῶ καὶ ὅπως ἔσθῃ, καὶ μιμηταὶ ἐτίμης, Paul. εἴπερ δ' ἂν αὐτοὶ τὸ δρακίον μοῖρα
καὶ μεγάλη. Cice. in Pison. Exposui breuiter Consulātū meū, aude nunc
furia de tuo dicere. cuius fuit incitium ludī Cōpitalitiū, tū primū facti
post C. Mariū Consulem. Plini. Angustię vnde procedit, isthmus ap-
pellatur. Alterius est generis illud quod sequit' Ciceronis in frumē-
ta. Aproniū veneriosq; seruos (quod isto Prētore fuit nouū genus pu-

blicanorum) procuratores istius questus & ministros rapinarum dico fuisse. Liuius, Sinuessæ natum ambiguo inter marem & foeminā sexu infantē, quos androgynos vulgus (vt pleraq; faciliore ad duplicāda verba græco sermone) appellat. - Nūc immutatæ in eadē sententiā cōstructionis exēpla recēsebo. Greg. in pri. *σηλητον. και ησθιναι εστιν ζωτικον εδω, τιμηθησομεν ως εκασος αξιας εχει η τάξις. εστιν ζωτικον αντι του ζωτιωτας* dixit, quare *τιμηθησομεν* subiicit. Xenoph. in secūdo *ελωιη, εισιόντας δ' αυτους οχλόν ηδουχετο ηλυν, φοβημενοι μη απρακτοι ηκοιεν.* Liuius, Tunc enī uero omnis ætas currere obuī: primus quisq; oculis auribusq; haurire tantum gaudium cupientes. Idē, Magonem fugientem equitatus omnis, & quod veterum peditum erat, secuti: decima die in Gaditanā prouinciā ad Asdrubalē peruenerunt. Celtiberi nouus miles in proximas dilapsi syluas, inde domos diffugerunt. Sic Synes. *το εδελφω, εντευθεν ηχθυωμενοι, ζωμεν ημεραν εβδόμεν ηδη. δι ηλυν ηλυν, μυρινας τε ηλη καραβας διμεγας αιρουπες. τα δε μαρμακια, κωβιοις δυτυχεις ηλινος.* hoc est, *οι ε μαρμακισκοι.* Theophrast. in secundo de Causis, *αλλ' οταν μεν εστι νοησαι, διυγραινουν και αδιενεσσαι γινονται. φοβειωρ δ' εσων, ηχυραι τε και εκπεττα μαλλον. απε ε ηλ γη διακορε εσως, αυτα τε ξωισωτα ε ηλαπληφωτα, δι ηλ κφορ θρμον. a genitiuo ad accusatiuū transiit, vt atticismo vteretur. αντι ε αυτ η ξωισωτωρ.* Sic Aristot. in. iiii. de hist. animal. quod alibi dixim⁹, *ης εκ ομοιως φνσφ ε διαλεκτε εσως και φν φωνες, αλλ' ηδεχομεν οπλαττεισαι.* Idē in secundo *ηλ μετ τα φνσ. σωτηγης δε τδτω εστι ε διατησσαι ποτερον δυ ναμα εστι τα σοιχεα, η ην επερον ηροτηρ.* Idem in quinto histor. *τοις μλν οω εν θρωπις επισημαίνα κατ τα πλν ε φωνες μεταβολω, και ηλ αιδωιν ε μονον μεγε σε, αλλα και εδω.* Idē in duodecimo *ηλ μετ τα φνσ. Δνο γας εστιν ε ης εν εηδωη σωκραται δικαίως, τυνε ε επακλινες λογως, και ε οριξεωη καθόλ. pro recto accusatiuum reddidit. quod etiam Cicero pro Cluentio fecit. in his verbis, Sequitur id quod illi iudiciū appellant: maiores autē nostri nunq iudiciū nominauerūt, neq; perinde vt rem iudicatam obseruauerunt, animaduersionem atq; auctoritatem censoriam. animaduersionē atq; auctoritatem accusatiuos pro duobus rectis reddidit. Idē Aristot. in quarto de generat. *ετα οω η ζωωρ δια πλν ερημύλω αττω ολγισορ προεισ απέρμα η ες ενος ζωω αρχω, εκ ηδωχετ εκ ταύτης ερ γινεωη πα σης. αλλα ποσάυτα τοις μεγεθιστη ερισαι τοις ηκνυμύλοις. εκ ταύτης retulit ad ηλως απορμαλινος de qua ante meminerat. hoc est εκ τδτω απέρματ. Εε ολγισον ετηκωες αντι του ηλω ολγισον ερηται, vt alibi diximus. In secūdo de Partibus numerum singularem pro plurali posuit, ης φανερών οα ε κρη ναι δυοιρ πότφορ θρμόπορ, εκ απλοω. ωδι μεν γη τόδε εσαι θρμότφορ, ωδι δε δάπορ. ενια δε ηλ τοιούτωρ εδ εστιν απλω ε απειρ οτι θρμόρ η μη θρμόρ. αντι του θρμά η μη θρμά.* Xenoph. in primo *επομνημ. κατ αλν**

Immutata
cōstructio
in eadem
sententiā.

τὸς νόμους εἰάν τις φωνῶς γήνται κλείπων ἢ λωπιδυτῶν, ἢ βαλανζοταμῶν, ἢ ἱεροσυν-
 λῶν, τῶν τοις θάνατός ὄσιν ἢ ζημία. ἀντί τῶν. Plato in. ii. de Leg. φησὶ δὲ εἰς νέον
 ἅπαν, ὡς ἔπος ἐπείν, τῶς π σώμασι καὶ ταῖς φωναῖς ἡσυχίαν ἄγειν εἰς διόαδῶν. κινῶ-
 ὦν δὲ δὲ ζητεῖν καὶ φθιγγῶν, τὰ μὲν, ἀλλόμηναι ὁ σκιζῶντα, διορ δὲ γὰρ μὲν μεθ-
 ἰδονῶς, καὶ προσπαύζοντα. τὰ δὲ φθιγγόμενα πρὸς φωνὰς. Pluralibus usus est
 pro singularibus, propter adiectivum ἅπαν, quod collectivum est plu-
 rium. Sic Liviū, Aetoli pars sopiti, affecta labore ac vigiliis corpora
 ex somno moliebantur. pars vigilantes, ad hunc strepitum pugnan-
 tium currunt. Quia pars Aetolorum, multitudinem significat, plura-
 lis numeri verba subdidit: cum alioqui Liviū atticam figuram imita-
 tus sit, de qua alibi dictum est, Aetoli pro aetolorum dicens. ut alibi,
 Multitudo pars procurrit in vias, pars in aedium vestibulis stat, pars
 ex tectis fenestrisq; prospectat. Idem, Hæ literæ Consules raptim cō-
 secto delectu, maturius q̄ constituerant, exire in provinciās coegerūt;
 ea mente, ut uterq; Consulū hostem in suam provinciā contine-
 rent, neq; conferre in vnum vires paterentur. Tacitus, Classicus cor-
 ruptissimum quēq; ē de cētis pergere ad obsessos iubet, veniam osten-
 tates si præsentiā sequeretur. Liviū, Ex captivorum numero. cccxlviii.
 delecti, nobilissimus quisq; qui Romam mitterentur. Contrā Cicero
 in officiis, Ut pictores & ii qui signa fabricantur, & vero etiam poe-
 tæ, suum quisq; opus à vulgo considerari vult: ut si quid reprehensum
 sit à pluribus, id corrigatur. Quia quisq; sine superlativo singulos si-
 gnificat. Xenoph. in Hierone, τὸ μὲν γὰρ διδάσκαρ ἃ δὲ βέλτεα, καὶ τὸν
 κάλλιστα ταῦτα ἐργαζόμενον ἐπαινεῖν καὶ ἡμῶν, αὐτὴ μὲν ἐπαμέλεια διὰ χαρίτων γί-
 νεται. δὲ τὸν ὁδεῶς ὁ πρῶτοντα λοιδορεῖν καὶ ἀναγκάζειν, καὶ ζημιοῦν, καὶ κολά-
 ζειν, ταῦτα δὲ ἀνάγκη δι' ἀπεχθείας μάλλον γίγναι. In priore membro genus
 mutauit, in posteriore numerum. Cicero Philip. decima, Hanc tibi cō-
 suetudinem plerisq; in rebus bonos obrectandi si quis detraxerit:
 qui tibi velit obrectare nō relinquetur. Ab accusatio ad dativū trā-
 sit. Idem pro Marcel. Verum animum vincere, iracundiam cohibere,
 victoriā temperare, aduersarium, nobilitate ingenio virtute præstā-
 tem, non modo extollere iacentem, sed etiam amplificare eius pristinā
 dignitatem: hæc qui faciat, non ego eum summis viris compa-
 ro, sed simillimum deo iudico. Mutauit constructionis totā formā.
 Idem de provinciis consularibus, Nā ut C. Iulius omnibus à Sena-
 tu novis rebus ornatus, per manus hanc provinciā tradat ei cui minime
 vos velit: per quē ordinē ipse amplissimā gloriā sit cōsecutus,
 adduci ad suspiciandū nullo modo possum. per quē ordinē dixit cum
 per vos dixisset, nō ad verba, sed ad sēsū relatiuū accommodās. Liviū,
 Messene desciverat à concilio Achaico, cuius bellī & causas & ora-

dine si expromere velim, immemor sum propositi. Cuius belli dixit, pro cuius defectiois bellique inde secuti. Constructio aut & forma orationis coepte mutatur interdum post parenthesim, vel post multarum rerum enumerationem. ut apud Xenoph. in. iiii. παλαιάς, ἐννοούμεναι δὲ διὰ τὴν πάχυσιν ὑπὲρ τῆς λαοσυρίων, καὶ οὗ τῶν περὶ αὐτῶν καὶ ὁ ἀρχὼν αὐτῶν, καὶ τῶν μὲν οὖν δὲ εἰς, φόβος δὲ πλὴν αὐτῶν ἐν τῇ στρατομαχίᾳ, οἱ τε σύμμαχοι αὐτῶν ὡς ἀθύμως ἔχουσιν, ταῦτα ὑπομνηστικῶς εἰσέειν καὶ ὡς νῦν καλὸν αὐτῶν ἐκτελεῖναι, & reliqua. Tale est illud Ciceronis superius, Hec qui faciat, non ego & reliqua. Idem in eodem, τῶν οὖν ὑπὸ δὲ ἐμὸς βασιλεὺς ἔστι, καλέσας τὴν τὸν βασιλέως, πατρὸς δὲ τῶν νῦν, ὡς δώσοντες τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ παιδί, ἐγὼ καὶ ἀπεπεμφάμεν μεγάλα φρονῶν, οὗ δὲ οὐδὲν τὴν βασιλέως θυγατρὸς ὁμοίῳ τῇ ἐμῇ ὑπὸ γαμέτιον. ὁ δὲ νῦν βασιλεὺς ἐπὶ θύρῃ αὐτῇ παρακαλέσας, καὶ ἀνὰ αὐτῶν θυρῶν ἀναστὰς, ὡς πλὴν κρείσσων αὐτῶν ἰππικῶν ἡγεμὼν εἶναι, δὲ καὶ ὡς εὖ οὖν σιωπῶν θύρα. φωνῆς δὲ ἄρκετο δῶκοντες ἀμφοτέρω, ὁ καὶ ἀρχὼν ἔτῃ ἀκοντίζας ἡμαρτηρ, ὡς μάλιστα ὥφελον. ὁ δὲ ἐμὸς παῖς βαλὼν ὅθεν δέον, καταβάλλει τὴν ἄρκτον. Hic & forma inchoate orationis immutatur post digressionem & parenthesim: & rectus pro genitio ponitur more Attico. ὁ δὲ νῦν βασιλεὺς, pro τῷ δὲ νῦν βασιλέως. Huiusmodi hyperbaton est apud Ciceronem in Hypbatō quarto Tuscul. ubi questionis cuiusdam explicationem his verbis oritur, Quando & aliis locis de virtute diximus, & sæpe dicendum erit (plerasque enim quaestiones, quæ ad vitam moresque pertinent, à virtutis fonte ducunt) quando igitur virtus est affectio animi constans conveniensque, laudabiles efficiens eos in quibus est: & ipsa per se sua sponte, separata etiam utilitate laudabilis. ex ea proficiunt honeste voluntates, sententiæ, actiones, omnisque recta ratio. Huius igitur virtutis contraria est vitiositas. Et in quinto, Similem ne putas C. Lælii Consulatum unum fuisse, & eum quidem cum repulsa: (& si cum sapiens & bonus vir qualis ille fuit, suffragiis preteritur: non populus à bono Consule potius, quam ille à vano populo repulsam fert?) Sed tamen utrum malles te si potestas esset, semel ut Lælium Consulem esse: an ut Cinnum quater? Idem in secundo longe audacius constructionem immutavit his verbis, Etenim si orationes quas nos multitudinis iudicio probari volebamus (popularis est enim illa facultas, & effectus eloquentiæ est audientium approbatio) Sed si reperiebantur nonnulli qui nihil laudarent nisi quod se imitari posse considerent, quique sperandi sibi eundem benedicendi finem proponerent: quid futurum putamus cum adiutore populo quo utebamur antea, nunc minime nos uti posse videamus? Interdum post prelongam parenthesim, nulla fit verborum repetitio, ut apud eundem de provinciis consularibus, Ergo ille cumulus dierum hominis est dignitati tributus: in quo ego (quo Consule referente primum decem dierum est supplicatio decreta Gn. Pompeio, Mithridate interfecto, confecto quoque Mithridatico bello

lo: & cuius sententia primum duplicata est supplicatio Cōsularis (mi hi enim estis assensu) cum eiusdem Pompeii literis recitatis, confectis omnibus maritimis terrestribusq; bellis supplicationem dierum. xii. decreuistis) sum Gn. Pompeii virtutem & animi magnitudinē admiratus. Sæpius tñ Cicero repetere solet, quasiq; memoriā inchoate orationis renouare. vt ad Bru. scribens, Caue enim existimes Brute, (q̄q non est necesse ea me ad te quæ tibi nota sunt scribere. sed tamen tantam laudum excellentiā non queo silentio præterire) caue putes probitate, constantia, cura, studio reipub. quicq̄ esse simile. Plato lib. iiii. de Legibus, τινώσχωρ δ κρόνος ἄρα καθάπερ ἡμεῖς διελκλινδὰ μὲν, ὡς ἀνθρώποις φύσις ἐδεμία ικανὴ τὰ ἀνθρώπινα διοικῆσαι αὐτοκράτωρ, πάντα μὴ ὅχ ὕβριώς τε καὶ ἀδικίας μετέδωκε, τὰ δ' οὖν διανοσμελὺς, ἐπὶ βασιλείας τε καὶ ἀρχοντας ταῖς πόλεσιν ἡμῶν. ὅκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἡλὺς θεοτέρους καὶ ἀμάνους, δαίμονας. Aristotel. in. iii. de hist. animal. τῶν δ' ἐχόντων ὄνυχας (ἐχὺ δ' ὄνυχας ἅπαντα ὅκ περ δακτύλους, δακτύλους δὲ ὅκ πόδας, πλὴν ἐλέφας, ὅκ δὲ καὶ δακτύλους ἀχίς τε καὶ ἡρέμα διμεθωμλῶν, καὶ ὄνυχας ὅλως ὅκ ἔχου) ἡν δ' ἐχόντων τὰ μὲν ἐσὶν διθυόονυχας, & cetera. Est etiam immutatio casus insignis apud Dinarchū καὶ Δημοσθεν. & solæcismi similitudinem præferens his verbis, εἰ δὲ ῥήτωρ ἢ στρατηγός, οἱ τὶ καὶ αὐτῶν προσδοκωμλῶν ἀπόφασις ἔπαισι βολόμνοι ἡμεῖς, σωκρεῖς, & προσεκτέον ἡμῖν ὅκ τὸ τῶν λόγων. ἀδύτας ὅκ ἐκ πάντων τῶν γίνεσθαι σωκρεῖς καὶ τῶν ἀγέλης κατέπλου καὶ πλὴν ἄφαισι. ἀδύτας ἀντὶ τοῦ ἀδύτου dixit: quia huiusmodi θελικά ἐπιρρήματα & datium & accusatiū admittit, vt alibi diximus: & tanq̄ ἡμᾶς dixisset, ἀδύτας subiunxit, quod est σολοικοφανές. Libanius Basilio, καὶ πλὴν ἡφορ δεξαμλῶν πλὴν σὺν, ἐπὶ βαδίζου μετὰ σοβαρὸς βαδίσματος, διὰ τὸ ἀλαζῶν τὸν πᾶντας πρὸς φρονῶν. ἀντὶ τοῦ ὡσὺν τὸν ἀλαζῶν. sed βαδίζα verbum subaudiendum reliquit, διὰ τὸ ἀλαζῶν βαδίζα. Cic. Platonem ferunt didicisse Pythagorea omnia, primūq; de animorum eternitate idem sensisse quod Pythagoras. Est etiam σολοικοφανές apud Demosth. ὅν τῳ πρὸς σιφάντε, in his verbis, οὐκ ἔστιν ὅκ τὶ ἦται (καὶ τὰν τῆ γαυριᾶς, ἐφ' ἣ σένον σὲ ὅκ κατάρπε προσῆκει) ὅν ἐδὲν ἡν πᾶς ἡμοὶ γεγονῶν εὐρίστη τῆ πόλεως. ὅκ τῳ δὲ λογιζοδι. a secunda persona singularis numeri ad secundam pluralis transit. Sed illa verba ἀ τὰν τῆ & reliqua, per apostrophen a persona iudicium ad Aeschinē dicta sunt per parēthesim. Est etiam apud eundem parenthesis, sed πρὸς ἡλκυσσα, καὶ ἑρωτικὴ huiusmodi, in eadem oratione, Ἀγαθὴ δὲ (ὅκ ὅρῃς) τῆς συμβεβῶικως, ὅκ ἡμῖς ὅκ φάνηκε κατηγορεῖς, Egregiam vero tute credo fortunam adeptus, meā fortunam vt calamitosam accusas. vel, bona tū ipse scilicet fortuna vitam hæcenus egisti, qui meam vt despiciādam exprobes. Quæ dā tñ summi oratores è vulgi sermone in scripta sua politissima transferenda esse duxerunt, quæ quidem popularia esse vellent, quorum per-

σολοικοφανές
νός.

ὅν δὲ ὅρῃς.

multa inter παλαιά recēsuim⁹. Tale est quoad eius fieri potest, apud Latinos: & impresentiarum, quo & Tacitus & Vlpianus vsi sunt post M. Catonem. Idem Demosth. in eadem, πάντ' γὰρ παρὰ τῶν (ἐκ ὧν) γέγονε τὰ τῶν ἐλλώων πράγματα, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἀλλὰ μὴ τῷ διελέχθῃ ἐγὼ. Xenoph. in. ii. ἐπικύβη. ὁ γὰρ μὴ ὄκνε εἶναι, ἀλλ' ἐγγράφει τὸν ἄνδρα κατὰ πρᾶξιν, καὶ ταχὺ σοὶ ὑπακούσεται. ἐκ ὧν: ὑποθέμενος ὅτι καὶ ἐλθόντες, viden vt liberalis est & ingenuus. Lingua vernacula hoc verbū identidē usurpat in ironia. Idem in quarto ἀναβασ. καὶ ἔ. π. μύθῳ αὐτῷ, σκεπτικῶς μοι δοκεῖ εἶναι ὅπως ἀσφαλές αὐτῷ μύθῳ. ἔ. π. δὴ δοκεῖ ἐπείναι, ὅπως ἀσφαλές αὐτῷ ἐπὶ μύθῳ, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτιμῶν ἐξομῶν. & modum & tempus variavit. Fiunt & σολοικοφανῆ, cum & casus & genera relatiuorum trahuntur per an- Casus & tecedentia. Plutarch. in Demetr. ἔχαιρε δὲ ἐκ δις ἑξῶν, ἀλλ' οἷς ἀπ' ὧν genera re- ἑμῶν, vt latine cum ad nomen subsequens trahuntur. Liuius, Ne appel- latiuorum larent consiliū quæ vis ac necessitas appellanda esset. Sic Cicero, σολοικοφανῆ Quibus igitur gradibus Romulus ascendit in cœlum? iis ne quæ isti appellant bona? Plato in Philebo, λόγοι μὲν ἄσπερ ἐν ἐκάστοις ἡμῶν, ἀπὸ ἐλπί- δας δνομάζομεν. Theophr. in tertio, φησὶ τῶν καὶ ἄλλοις, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐν τῷ ὄντι ὅσον ὁρκεῖται, ἐστὶ δὲ ἐλίκον ῥόα, καὶ τὸ φύλλον ἔχει ῥοδάς, id est τικλινδὸν ἐλίκον καὶ ῥόα. Et in secundo, ἔπερον δὲ ἔ. γ. ῥόα ἐν κύπελλῳ, ὃ καὶ φύλλον πλατύτερον ἔχει, καὶ τὸ κατὰ μέγεθος καὶ ἡλικίαν ῥόα, τῷ χίματι δὲ προσμίκτος, πρὸ φωνίκαυ loquens. Idē in. iiii. σπέρσει δὲ καὶ δὲ καλὸν μὲν ὄρνιθον, τῶν δὲ ὁμοίων τῇ ζῳῇ. καὶ πρὸς τῷ δὲ ὄρνιθι, id est τῶν δὲ ὁμοίων. Idē in eodē, τὰ δὲ μέγιστα καὶ ἐστὶν ὁ πᾶσι πᾶσι δὲ ἐλίκον δὲ δάκτυλῳ δὲ μέγας τὸ χερδὲς ἀντὶ τοῦ ἐλίκου δὲ δάκτυλος, vt ipse alibi, μέγας δὲ ὅλῳ δὲ ὄγκῳ ἐλίκον μύθῳ. Aristot. in. iiii. de generat. aial. τῶν δὲ μεγάλων καὶ τὰ ἐμβρυα μέγιστα καὶ λέγον ὅτι. δὴ καὶ τὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμβρυον, ἡλικίαν μόχθῳ ὅτι. Idem in quinto de eodem elephan- te loquens, τὸ δὲ ἐμβρυον γίνεται ὅσον μόχθῳ δὴ μὲν ἢ τριμύθῳ. Et in no- no, τὸ δὲ μέγιστον ὅσον ἀλκυονίδος. In quinto autem Ethic. alia ratione di- xit, ἄλλοι ποίνων πόσαι κλίνει ἴσον δικία, ὅτι πῶς. hoc est ἴσον ἀντάλλαγμα, vel eo modo quo dicitur, καλὸν ἐλευθερωπία. de quo genere ante dictū est. Theophr. de ficu indica, κατὰ δὲ ἔχει σφόδρα μικρὸν, ἐλίκον ἐρέβινθος. & casum & genus retulit ad anteceds. Est enim accus. masculini. Plato lib. quinto τῶν πολιτ. καὶ τὸ δὲ ἀναμνησθῆναι ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες δικαιοσύνην δὴ ὅτι καὶ ἀδικία, δὴ ὅτι ἡκομῶν. Idem, εἰς εὐρωμῆν δὴ ὅτι δικαιοσύνη. vt Synes. τοῖς γὰρ οἱ πολλοί. Aristot. cum discrepantia numeri, ἂν δὲ ἴναι σφῶν καὶ γῶν. Est etiam σολοικοφανὲς ἀπὸ τῶν δυνάμεων. Isocrat. παναθῶναϊκῶς, ὅτι πρὸς μὲν τὸν ἐπιστρατεύσαντα, καὶ βουλευθέντα τὸ μὲν πόλεως τότε πᾶσι πᾶσι ἀνελθόν, τῶν δὲ ἄλλων ἐλλώων κατὰ δόξαν αὐτῶν, πρὸς μὲν τῶν & reliqua. Ibidem aliter, εἰ γὰρ ἂν φῶν τὰ πόλεως ταῦτα πᾶσι ἀγαθῶν αἰτίας γηγῆσθαι τοῖς ἐλλώων, ἐκ ὧν ἐκ ἐλλώων δόξαν εἰ λέγειν τῶν ἀδύσ.

De vfu
dualis nu-
meri.

Ludi me-
galeſia.

πρὶ τῆς τότε γεγραμμένης. Plato libro tertio de Legibus, πάντα δὲ πάντα, τῶ τῶ τέχνη διὸς ἔδωκε πρῆξαι τῆς ἀνθρώπου. Xenoph. καὶ μίαν ἄμφω τῶ τῶ τῶ ἡμέρᾳ, λογιζόμεναι. Miscetur & pluralis numerus cum duali. In pri. ἀπομνημ. de Critia & Alcibiade, ἐγὼ δ' ἂν μὲν ἐκάνω πλὴν πόλιν τι καὶ πόρ ἐκαστάτω, δὲ ἀπολογίσομαι. Et paulo inferius, ἐγγυέδω μου γαίῃ δὲ τῶ ἀνδρὶ τῶ φύσας φιλοζωμιάτω πάντων ἀθλῶν. Βυλομύω πε πάντα δι' ἐαυτῆς πρῆξιδα, καὶ πάντων ὀνομαστοτάτω γυμνάζει, ἡδύσασαν δὲ Σωκράτη. ἐν τὶ τῶ ἡδύσας. Idem, διδῶ δὲ κακάνω σωφροναῶν ἐπὶ Σωκράτη σωφίστω, δὲ φοβυμύω μὴ ζημιόιντο ἢ παίοιντο, ἀλλ' οἰομύω τότε κρᾶζον εἶναι τὸ πρῆξι. Ζημιόιντο καὶ παίοιντο pluralia dualibus immiscuit: pro ζημιόιδω ἢ παίοιδω. Idem, νῦν μου γαίῃ ὅπως ἐφ' ἐκ διακρίσας, ὡσαύτ' ἂν τῶ χῆρι ἂν ὁ διδῶ ἐπὶ τῶ συλλαμβάνειν ἀλλήλους ἐποίκον, ἀφειμύω τῶ τῶ, τῶ τῶ πρὸς τὸ διακρίσας ἀλλήλους. ἢ ἂν τῶ πόδε διὰ μοίρας περικυμύω πρὸς τὸ συντρέχειν ἀλλήλων, ἀμειμύωσαν τῶ τῶ ἐμπερίσσειν ἀλλήλους. Est etiam soliloquio in huiusmodi sermone, qualis est Platonis in Phædro, οὕτως δὲ κρᾶζω ἐπὶ ἰομύω. ἐκὼν ἐρασὶς παιδικὰ ἀνέξεται. ἡ γὰρ δὲ καὶ ὑπερίσσορ ἀπὸ ἀπῆχεται. παιδικὰ ἐν τὶ ἐρωμύω dixit, utiq; ad significationem referens non ad vocem constructionem. Paulo post variavit, ἐξ ὧν πᾶσα ἀνάγκη ἐρασὶς παιδικῶν μὴ φθονῆρ ἐσίαν κακηνμύω, ἀπολυμύω δὲ χαίρειν. ἐλ τῶν ἄγαμω, ἀπαιδα, ἔσσορ ὀμπλῆσσορ γῶνω παιδικὰ ἐρασὶς ὀξυαίτ' ἂν γυμνάζει. Cui non abſimile est schema, ludi Megaleſia, & ludi Floralia, quæ locutio fuit frequens apud priscos auctore Fabio his verbis, Quædam tamen & faciem soletissimi habent, & dici vitiosa non possunt, ut tragœdia Thyestes, & ludi Floralia ac Megaleſia: quæ hæc sequenti tempore interciderunt, nūq; aliter a veteribus dicta. Ab hac figura manavit illud, Cetauro inuehitur magna. & apud Terent. in Eunucho sua, quod adnotavit Servius. Et ut Græci interdū dicunt, λεισοφάνης ἱππεῦσιν, ut Athenæus quod dā loco, μένανδρ' (inquit) ἐαυτὸν ἡμωρεμύω, sic Latini sine adiectione præpositionis, ut Nonius aliquando citat. Plin. li. xxiii. Apud Menandrum (inquit) synaristῶσιν vel potius συναρισῶσιν, hoc edunt. de semine myrti loquēs. Huiusmodi etiā verba lingua latina reddere nō pōt vno verbo, qualia sūt πεπρῆξαι, ὀξίζαι, πεφρυγῆξαι, τῶ τῶ τῶ, χρυσίζαι, δὲ innumera alia. Dioscor. χρυσίζαι, auri specie pferre dixit. Herod. γῶν χρυσίζαι, καμυλάς ὑπέστω. id est arena auri colore micās. Idē Dioscor. de opobalsamo, ἐστὶ ὃ τῶ καλὸς. δὲ πρὸς φαντὶ τῶ δὲ μῆ, ὅπως, μὴ πρὸς φαντὶ, ἀκορε non redolens, ad acorem non vergens. Idem lib. v. πρὶ ἰσ σκώληκ' ἀπῆσας ἐπὶ ἀνδράκωρ διαπύσσω, κίνα ἔως ἂν μεταβάλλῃ καὶ ὑπεροδίσῃ τῶ γῶν. Idem πρὶ σίμμω, στίμμι δὲ κρᾶζον ὅτι τὸ σιλπνόνταρ καὶ λαμπερίζαι cīcīdelē modo fulgens. Et de refina lentiscī, Διαφέρει δὲ αὐτῆς ἡ λαμπερίζαι, τῶ τῶ τῶ καὶ ὁμοία, τῶ λαμνότην. Λαμπερίζαι δὲ τῶ λαμνός est, ἢ

emendate apud Athenæum legitur in nono, ὃν Ἀριστοτέλης φησὶν ὡς αἱ
 πρὸς τοὺς γιγνομένων τῶν νεοτῶν, οἱ λαμυρίζοντες γὰρ διαμασχοσάμενοι, ἐμπήντο
 σὺν αὐτοῖς διοικῆσαι τὸ σόμα, διὰ τὸ τὸν πρὸς αὐτοὺς πρὸς τὴν τροφὴν
 φῶς. λαμυρὸς, καὶ αὐτὸς ὅστις λαμυρὰ πηγὴ πρὸς οὐκ ἐπίσημῃ ἢ καθαρῇ καὶ λαμπρῇ. λαμυρὸς.

καὶ λαμυρὸς, elegans & facundus. Idem Athenæus, λαμυρώπτερον ἔστιν ὃ τῶν
 μῶν σκ, Nihil te lepidius atq; elegantius. Xenoph. in Sympoſ. ἐπὶ δὲ λα
 μυρώπτερον λέγω, μὴ διαμαρτύνει. ὅπερ γὰρ οἷον σαπείρει, καὶ ὁ αὐτὸς σύννοικος ἐμοὶ
 ἔρως κεντρῖται. Verba sunt Socratis. Si facundius vel copiosius loquor.

παρὰγωνίζαν est in angulos definere. Theophr. φύλλα τὰ μὲν πρὸς μὲν παρὰγωνίζαν
 κείσθαι ὡς τὰ οἱ μὲν λέγει. τὰ δὲ εἰς ὅζον προήκοντα, καὶ παρὰγωνίζοντα. ἐλ
 λωρίζαν, κρητίζαν, λακωνίζαν, οὐλοπιρίζαν, & similia notiora sunt q̄ vt dici de
 beant. ξενίζω significat τὰ ξένα φρονεῖν ἢ φθιγγόμεναι. hoc est τὸ ξένῃ χεῖρμα ξενίζαν
 φωνῇ, ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι. Lucian. in persona Pythagoræ, ἀλλ' ἐώρων ὅτι
 αἱ μὲν τὰ σωτήρια καὶ ταῦτα ποῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥμισυ ἐπιπλάσσομαι τὸς
 ἀνδρῶν πρὸς τὸ διανέμα. ὅσω δ' ἐν ξενίζοιμι, καὶ νότιον ὅμιλον αὐτοῖς ἐσθλα, id
 est quo magis noua & peregrina inauditaq; instituerem. In Act. Apo
 stol. cap. xvi. ξενίζοντα γὰρ ἡμεῖς ἐσφάρας εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. Iungitur etiam
 accus. ξενίζει τοῖς λόγοις ἡμῶν. ἀντὶ τοῦ ξένα ἡμεῖς φθιγγόμεθα. hoc est
 quasi peregrina fercula nobis apponit. est enim ξενίζαν ἡμεῖς, τὸ ἐσθλα. &
 ξενίζω opponitur ὡς ἐσθλα. Alexand. in Probl. διὰ τί τὰ βρέφη γυναικέν
 τα πρὸς αὐτὰ κλάει; διότι πλὴν αἰδοῦσιν καὶ πλὴν φύσιν ξενίζομεν ἡμεῖς. ἔπειτα γὰρ
 νύκτων σωματῶν καὶ ἀπαλῶν οἱ μήτρας, εἰς ἅσαν ψυχὴν ἔχουσιν. hoc est pere
 grinam & lucis adhuc insolentem. ξενίζονται etiam est τὰ ξένα, δέχεσθαι
 καὶ λαμβάνειν. Xenoph. τότε μὲν δὴ ξενιδοῦντες οἱ στρατῶται, ἐκοιμῶντο. Su
 pra dixerat, κύριον μὲν καὶ τῇ στρατῶν παρὰ ξένῃ ἐπιμύειν. Plutarch. in De
 metr. γράφα γὰρ δέχεσθαι ἀμύητριον ὁσάκις ἐν πρὸς ἡμέρας τοῖς ἀμύητριον
 Διονύσου ξενισμοῖς, vt xenii deorum exciperentur. vt deorum lautia ip
 si decerneretur. In Hippiatr. οὐ γὰρ δὲ τὰς κυβέτας ποικιλίας τῶν νομῶν
 τῶν ὑδάτων ξενίζαν. ἀμβλίσκοντες γὰρ ἐπὶ τοῖς τοῖς ξενισμοῖς. id est pabu
 li nouitate & aquæ potu insuetæ afficiuntur & abortus pariunt. ξενίζαν
 οὐ καὶ ἐπιξενίζονται τὸ ξένον ὄντα εἰς ἄλλω πόλιν ἐλθεῖν. Isocrat. τοῖς ἰάσονος
 πατρὶν, ἐγὼ δὲ εἰκα μὲν ἰάσονος ξενίας ἡδέως ἐν ἀμύητριον ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ γὰρ
 ἐμπήντισαί με πρὸς μάλισα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ μὴ πρὸς ἐπι
 ξενίζονται τοῖς τοῖς ξενισμοῖς. id est peregre agere, peregrinari. Significat etiā
 hospitio coniungi & hospitio suscipi. Xenoph. in septimo ἀναβάσ. ἐν
 ταύθῃ δὲ ξενίζονται ξενόφωρ παρὰ ἑλλάδι τῇ γογγύλῃ μητρὶ. Idem, καὶ ταύτῃ τῇ
 ἡμέρᾳ ἀμύητριον βίτῳ καὶ ἅμα ἐκκλίσκοντες χεῖρμα τὰ ὁσόντες ὡς στρατῶν, καὶ ξενόφωρ
 ὡς ξενόφωρ. Aristotel. in septimo Politic. τὸ γὰρ ἐπιξενίζονται ἡμεῖς ἐν ἄλλοις
 πεδραμμένους νόμοις, ἀσύμφορον εἶναι φασὶ πρὸς πλὴν ὁνομασίαν. de maritimis ci
 uitatibus loquens, id est hospitio coniungi & hospitalkter excipi. De

Digitized by Google

ἔσθ' ἀναλαβὴν ἐαυτῇ ἡδυνῆσθαι. ὥς ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, hoc est ἀμέλῃ, etenim, nā. Lu-
 cian. πλὴν ἔχειταί γε· καὶ ἔκ ἐκ τῆς πρὸς ὄντων ὑπὸ ἰατρῶν θρασυθυλῶσαι δυνάμει. ὥς ἔγε ἐπεὶ
 ἄλλ' οὐ τίς ὑπόχρηται, ἢ τις ἀπαλλάξαι, μίσηται τότε ὡς ἀδικουῦντά με, quod si quis eam
 curauerit, licet iā ut me oderis. Idē, ὥς νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ πλείως ἢ δὴ ἐκβεβῆκα
 χαλμύον, Nam nūc quidē te miseror, ut bacchari cœpisti. Cui nō abfi-
 mile illud videtur Cicer. in Orat. Ut nō iam sine causa Demosth. tri-
 bueret primas & secundas & tertias actioni. Plin. lib. xxi. Ut non sit
 mirari satis naturę providentiā. Est em̄ illatiua ex precedētibus cōiū-
 ctio. Plato i Phædro, βάλῃ οὖν ὅν τῷ λυσίῳ λόγῳ ὅρ φέρει, ἰδὲν ἂν ὅρ φάμεν ἅπε-
 ρόν τε καὶ ἐντεχνον εἶναι· φασὶ πάντων γε μάλιστα. ὥς νῦν γε φίλως πως λέγομεν, ἔκ ἐχον-
 τος ἰκανὰ πρὸς ἀγάματα, etenim vnde nūc quodā modo differimus. Et in
 Euthyde. οὐκ ἔρ φθάνοις ἀκῶν· ὥς ἔκ ἐκ ἐχοντὸς γε ἀπὲρ ὅλ' εἰ προσέχοι νοῦν ἀν-
 τὶς, quandoquidem excusare non queo. Sic illud intelligo Demosth.
 πρὸς Λεπτιν. οὐδὲ γὰρ ἐὰν πάντες ὅσοι, ὥς ἐμῶν ἐνεκα ἔσω, βελτίων ὅτι τὸ πόλεως εἰ-
 ῆται, nā esto quidem ille per me. ὥς pro dūtaxat secundū. Aristot. in
 decimo Ethic. πρὶς ὅτι θεωρητικὸς loquēs, καὶ δ' αὐταρχίᾳ δὲ καὶ ἀσολατικῶν, καὶ
 ἀγρυπνίᾳ, ὡς ἀνθρώπων, καὶ ἄλλ' ἄλλα τῷ μακαρίῳ ἀπνεύμεν, καὶ ταύτων πλὴν ἐνέργειαν
 φαίνει ὄντα. id est dūtaxat ut est humanus captus, & pro humana con-
 ditione, ut sunt humana. Cice. At hī quidē ut Athenienses secula nu-
 merantur, adolescētes debent videri. Idē in eodē, Deniq; hūc proximo
 seculo Themistocles insecutus est, ut apud nos perantiquus, ut apud
 Athenienses nō ita sane vetustus, ὥς γε καὶ ἡμῶν, ἀρχαίος. ὥς pro tanq̄
 utiq; Aristid. ἔν τε ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῇ δὲ ἔν ἡμῶν ὅλ' μὴ ἀθλῶν· ὥς ταύτ' ὅρ ἀπὲρ τῇ
 ἀθλοῦ πόλιν καὶ τῇ ἐλλάδῃ. Aesch. καὶ τί τιμῶν καὶ τί προσέταξεν δ' ἑθελ' ἢ νό-
 μοι. καὶ ὅλ' κελθε τὸς φυλέτας βοηθοῦντας τῇ νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ, ὥς ἐκ
 βοηθῶν πρὸς μεταμειψόμεθα ἐπὶ τὸς ἔτω βελιωκότας, εἰ βελθόντες ἡμῶν δυνάμει
 μέντες πρὶς τῇ ἀσθενείᾳ πρὸς πρᾶγμα τῶν. vbi est ἀπὲρ ὅλ' ἡμῶν. Illud Xenoph. in
 pri. παιδείας, ἀλλ' ἡμῶν ἰσχυρὸν ἐπὶ τὸς πλεονεξίας, ὡς ἐγὼ ἀφ' ὧν ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν,
 ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμῶν ἀπνεύμεν. significat, siquidem nobiscū cōmit-
 tantur. duntaxat si certare nobiscū institerint. Sic Lucia. τυφλὸς δ' ἀν-
 κὴς ἐκείνους ὡς πρὸς ἐμὲ, si prę me æstimet. si mecū cōparetur. ὥς circiter.
 Demosth. καὶ μετ' αὐτῇ γὰρ ὡς εἰδόντα βασιλῆα. Accipitur & aliis mo-
 dis non paucis. Aristot. in quinto de gener. animal. πλὴν μὲν πόρρωθεν καὶ
 αἰσθησῶν ἀκρίβειαν, ἡκιστα ὡς ἀπὲρ ἀνθρώπος ἔχει, ὡς καὶ μέγιστον τῶν ζώων. Idē in
 octavo de histor. de sue loquens, τάχιστα δὲ ἐπιστρίψαι εἰς παχύτητα ὡς καὶ
 μέγιστον, id est κατὰ γε λόγον τοῦ μεγέθους, pro portione magnitudinis. ὥς
 cum accentu acuto significat ὅπως. Idem in sexto Ethic. οὐκ οὐδὲ ἐκείνῃ
 πρὸς δόξα, ἀλλ' ὁρθότης ὅτι βελῶν καὶ δ' ὁφείλοισιν, εἰ δ' εἴ, καὶ ὡς, εἰ ὅτε, & vbi &
 quomodo & quando. Inde ἔστιν ὡς, pro quodāmodo, quadamtenus. Idē
 in. vi. τῇ μετὰ τὰ φυσ. εἰ οὖν ἔστιν εἰς αὐτὴν ὡς ἔστιν, καὶ ἐκ τούτων, ὅτι μὲν

Pr í

αὐτοῖσι, ἐκ ἐξισμῶν ἐλαττωθῆναι ὡς ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς ἰσοκυκλότατοι. Δὲ & ἡ σέριον
 pteritū poscūt. Idē, δὲ τῶν μὴ μνησθέντων καὶ τὰ τῶν δόξων. Et in pri. Philip.
 δὲ γὰρ ἐκείνο τὸ πρὶν τῇ γνώμῃ πρᾶξι. Aesch. πάντας ἐμαντὸν ἔσσαν τῶν
 θεῶν. ἡ δὲ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων τῶν μετὰ τὸν ὄρακλον, Oraculo sciscitātī sunt quos
 nam supplicio eos homines punire oporteret. Iungitur & cum presen
 ti. Demosth. δὲ τῶν ὑμᾶς ταῦτα ἐνθυμωμένων, καὶ βοηθείας παραμυθίας ἐξισμῶν
 γὰρ ἀπάντων. Alibi utroq; tempore vsus est in eadē sententiā, καὶ μάλισ
 ταν εἰλοντο μετ' ἡμῶν τὸ πρᾶξαι τὰς ἀποφασίμους, καὶ δὲ δέοι, πᾶσι, καὶ χωρὶς ἡμῶν ἀκιν
 δύνως σισσῶναι. Cum res autem in futurum confertur, futuro ut La
 tini utitur, nisi ἂν δυνάμει addatur. Isocrat. in Helene, πῶς ἐδοσαν ἀλλή
 λους ἡμῶν βοηθήσειν καὶ ἡ ἀποφασίμους ἡ ἀξιοθῆναι λαβεῖν ἀντιῶν. Xenoph. πῶς δὲ δέω
 σιν ἀντιῶν ἡ μὴ ἐπὶ ἐμπειρίᾳ καὶ ἀντιῶν, καὶ πῶς ἡ ἀποφασίμους ἀντιῶν. Isus;
 ἡ μὴ cum presentī iunxit, quia de presentī loquebatur, ἐπιθέσθαι πῶς
 καὶ τῶν ἰσθῶν ἡ μὴ δὲ ἀπὸ ἀντιῶν. Demosth. οἷον ὅτι ἐγὼ καὶ τοῖς ἀντιῶν
 ἀλλὰ καὶ τῶν μετὰ τὸν ὄρακλον πᾶσι, καὶ τῶν ἀποφασίμους ἐσθῶν, καὶ τὸ πᾶσι
 μετὰ τὸν ὄρακλον ὑπάρχειν ἀπὸ τῶν. Idem, οἷον ὅτι ἐγὼ καὶ τοῖς ἀντιῶν
 μετὰ καὶ φανερὸν ὅτι. Idem, παραμυθίας ἐγὼ ὑπὲρ ὅτι. Idem, καὶ ἐπὶ
 τῶν ἀποφασίμους καὶ τῶν ἀποφασίμους, ὡς πρῶτον καὶ λακιδαιμονίᾳ, ἔτα
 πικρῶν κατηγορίᾳ. Et rursus, ἀπὸ τῶν ἀντιῶν. Andoc. ἔφη γὰρ ἡμᾶς σὺν
 διελθόντες οἱ τὸ ἀντιῶν δώσαν. Idem, ὡς πρῶτον καὶ μνησθέντων. Plato in Apo
 log. πεπεσμένῳ δὲ ἐγὼ μετὰ τὸν ὄρακλον, πολλὰ δέω ἐμαυτὸν γὰρ ἀδικήσαν, καὶ κατ'
 ἐμαυτὸν ἐρεῖν ἀντιῶν ὡς ἀπὸ τῶν κακῶν, καὶ ἀποφασίμους τῶν ἀντιῶν. Idem in
 quinto de Repub. συγχρῶν τῶν ἀποφασίμους καὶ τῶν ἀποφασίμους ἡμῶν δέωσαν ὡς ἀντιῶν
 τῶν ἀρχόντων ἐπὶ ἀποφασίμους καὶ ἀποφασίμους, Prope est ut opus futurū sit uti mul
 to mendacio. Et in Politic, ἀλλ' ἡμῶν δὲ καὶ γὰρ ἐνυπνίου ἰδὼν, εἶπον ταύτην πᾶ
 φανήσασθαι τῶν διαφρονόντων ἐμὲ σκεπτόμενους καὶ πολλὰ καὶ, hac ratione utiq; ap
 parituros. Xenoph. παραπονεμένοι πρᾶξαι καὶ, Simulās se aliquid moliturū.
 Demosth. καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πρᾶξαι τῶν ἀντιῶν, id est quae in precationibus
 vestris optatis à diis. Cōtrā ὁ λόγος cum preterito. ut in procemio τῶ
 πρὶ τῶ σφάντος, εὐχομαι ὑπάρξαι. &, ὁ λόγος πρᾶξαι. &, ὁ λόγος τοῖς ἀντιῶν. Isocr. εὐχομαι τῶ
 πρὶ τῶν ἀντιῶν. Sic δέω καὶ ἐν τῶ καὶ ἐπὶ τῶν. Idem in eodem, ἐπὶ τῶν καὶ τῶν ἀντιῶν.
 καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν. Demosth. ἐπὶ τῶν καὶ τῶν ἀντιῶν
 σὺν τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν. Aesch. πρὶ τῶν ἀντιῶν. in principio, Δέω καὶ ὑμῶν
 καὶ ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν. Isocr. ὅσοι φυγόντες ἐξήκοντα
 καπλῶν. Idem, καπλῶν, ἀλλ' ὅτι παραμυθίας πᾶσι πᾶσι ἐπὶ τῶν. Idem, ὅσοι ἐπὶ
 θυμῷ πρὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀντιῶν τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν. Alibi p presens δέω
 λαθεῖν ἐπὶ τῶν dixit. καὶ τῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν
 βέβαιος cum futuro Thucyd. iunxit in tertio, καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν
 ἀπαντες, βέβαιος ἀπὸ τῶν ὑμῶν καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν, id est magis confideremus.
 Graecus etiam sermo preter alia πλεονεκτικώτατος, eo latino superior est,

ἢ τῷ, ὅτι πᾶς ὁ ἀρ ἢ ἀγαθόν ὄν, Affirmatio enim boni quod bonum
 sit: si quidem bonum est in vniuersum dictum, eadē est cū propositio-
 ne quæ ita concipitur. vt quicquid bonū sit, id opinetur esse bonū: &
 hoc ipsum idem est atq; si dicas, omne quicquid bonum sit, id bonum
 esse. Quæ verba enarrans Magentinus, ἰστέον inquit, ὅτι τὸ ἀρθρον εἰνικόν
 ἰσοδυναμεῖ τῷ προσδιορισμῷ τῷ καθόλου. ὁ γὰρ καθόλου προσδιορισμός ἢ ἰδιὸν ὄν
 ἢ κοινόν. τῷ οὖν τὸ εἰν σημαίνει, ἰσοδυναμεῖ εἰν ἀρθρον τῷ προσδιορισμῷ. προσεθί-
 καμεν δὲ εἰνικόν, ἐπιθεῖν δὲ εἰνικόν δι' ὅ σημαίνει, ἢ τὸ πλῆθυσιν δὲ καθόλου σημαίνει.
 ἢ γὰρ ἢ ὁ Δημοδοτένης φησιν, διχόμοθα τῆς θεοῦ, καὶ προσέθηκε εἰν πᾶσι ἢ πᾶσαι. λέ-
 γομεν πάλιν ὅτι οἱ Ἀθωαῖοι ἐμφρονες, ἐχ' ὅτι πάντες οἱ Ἀθωαῖοι ἐμφρονες. Quid sit
 προσδιορισμός, in præcedentibus dictū est. Plato in Philebo, τὴν τὴν ἀγαθὴν
 μοῖραν πότμον ἀνάγκη τέλειον ἢ μὴ τέλειον εἶναι; πρωτ. πάντων δὴ πᾶς τελιώτατον δὲ
 Σώκρατες. Σω. τί δὲ ἰκανὸν τέλειον; πρωτ. πῶς γὰρ οὐ, καὶ πάντων γε εἰς τὸ διαφέ-
 ρειν τῷ ὄντων. Σω. τὸ δὲ γε μὴν ὡς οἶμαι καὶ αὐτὸ ἀναγκασιότατον εἶναι λέγειν, ὡς πᾶν
 εἰ γινώσκον αὐτὸ, διχόμοθα καὶ ἐλπίται, βυλόμηνον εἶναι καὶ καὶ αὐτὸ κτήσασι, ἢ τῷ
 ἄλλων εἰδὲν φροντίζον πάλιν τὴν ἀπελευθερώσων ἅμα ἀγαθοῖς. hic & summū bonū
 significat & τὸ ἀντάγαθον. Idem Aristot. in tertio τῷ μετὰ τὰ φυσ. ταυτὴν
 γὰρ εἰς ἀνθρώπου, καὶ εἰς ἀνθρώπου, καὶ ἀνθρώπου, καὶ εἰς ἐπὶ τὸν διανοῦν τὴν λέγειν
 ἐπαναδ' ἐπὶ τὸν μὴν τὸ ὄντι δὲ ἀνθρώπου, καὶ ἀνθρώπου, καὶ εἰς ἀνθρώπου. διὸλον δὲ ὅτι εἰ
 πρὶν. εἰ ἐπὶ γενέσει, εἰ ἐπὶ φθορᾷ, δμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ἐνδὲ. ὡς φησὶν ὅτι εἰ
 προσέθετο ὅτι τῷ τῷ τῷ τῷ διανοῦν, καὶ εἰδὲν ἐπεὶ τὸ ἐν τῷ τῷ ὄν. Hic ὁ ἀνθρώπου &
 ἀνθρώπου sine articulo non differunt, quod pugnare videtur cū iis quæ
 dixit Magentinus & Bessarion. Quare intelligimus articulum singula-
 larem non semper idem pollere quod propositio vniuersim comple-
 ctens predicamentum suum. hoc est καθόλου προσδιορίζου τὸ κατηγορούμενον
 Idem in Probl. διὰ τὸ μόνον τὴν ἄλλων ζώων ἀνθρώπου γίνεται ἰσχυρόφωνον. hic ἀν-
 θρώπου pro formali homine posuit, hoc est pro ea specie animalis quæ ra-
 tionalis est & mortalis. Idem, διὰ τὸ δὲ μᾶλλον ἀνθρώπου πολλὰς φωνὰς
 ἀείκωσιν. Alibi addidit articulum, διὰ τὸ δὲ ἀνθρώπου καὶ πᾶν ἐκ ἐχθ. Ali-
 bi, διὰ τὸ δὲ ἀνθρώπου μόνον ἴχα λόντων, Cur homo solum animalium
 vitiliginem contrahit. Idem segmen. x. per plurale locutus est sine ar-
 ticulo, διὰ τὸ ὄρνιθες καὶ ἀνθρώποι, καὶ τῷ ζώων τὰ ἀνδρῶα σκληρότατα,
 Cur in genere auium & hominum cæterorumq; omnino animalium
 duriora sunt ea quæ magis strennua sunt. Sed neq; id perpetuum
 est quod Gaza καὶ τῷ πᾶσι dixit. Plato in Philebo, σμικρὰ ἄνα,
 πίνων ἐμπροσθεν εἰς διολογισμῶμα. πρ. τὰ πᾶσι; πᾶν τὰ ἀγαθὴν μοῖραν
 πότμον ἀνάγκη τέλειον ἢ μὴ τέλειον εἶναι. Quædam igitur parua pri-
 mum nobis constituenda. Protarch. cuiusmodi illa? Et in quarto
 πᾶσι τῷ πολιτ. ἔτερα, δὲ ὡς οἶκε τοῖς φύλαξι ἐνέγκωμεν δὲ παντὶ τῷ
 πᾶσι φύλακτιον, ὅπως μήποτε αὐτὸς λίσσας εἰς πᾶν πόλιν παραδῶτα.

Pp iiii

Οἱ ἡμίσεος καὶ
τὰ ἡμίσεα

φίλων Δαρειῶν ὄνομα, τῆς συνκαποσκιάσεως τῶν βασιλείων. Xenoph. in Oecon.
 Δὲ δ' ἂν ἐπαδ' αὖ ταῦτα ἐστὶν ἐχθρὸν ἐπὶ δ' ἐστὶν ὁρμῇ τῶν σωσόντων ταῦτα, oportet
 esse qui ea seruet. καὶ τῶ ἐργαστομύτ' τὰ τῶν ἐργῶν ἐργα δ' ὁμολύα δ' ἐστι. Et in se-
 cundo παιδείας, ἢ δ' ἐς τὰ ὅρα φέρει, ὅτα αὐτὰ δ' ἢ σὲ ἐργον μελένα τῶν πρὸς σε
 ἐχθρομύτων ἐπιδείναι, νόμιζε δ' ὡς πρὸς ἐν δ' ἴκα ἐμᾶς μὲν τὸς ὑπὸ ἐκτίσονται ἐστὶν δ' ὅς
 σὲ δ' ἢ ἐπὶ ταῖς ἐργασίαι. sic existima, quasi nos indagatores simus. vel
 nos esse vestigatores. Plut. de iudicio Clodiano, ὅμως δ' ἐπὶ πλείονες ἐδοξάν
 οἱ ἀπλόντες ἡγεῖσθαι. Plato, καὶ ἂν αὖ προθυμοῖτ' ἂν μάλλον δ' ἐγκωμιαζόμενοι ἢ δ'
 ἐγκωμιάζων. Aristot. in secundo Oecon. εἴτα δ' ἐπαγωγῇ ἐδωκαν τὸ ἐδομύτων
 τὰς ἐργῶν, Deinde exportationem permiserunt primo cuiq; volenti,
 precio constituto. Thucyd. καὶ τῶν ἄλλων ἐκείλων ἐκείλων τὸ ἐκείλων ἐπέ-
 δα. Strabo, οὐκ ἐλάναι δ' ἐφασκόντων ὅς ἂν ἐν καὶ ἄρ, ὅτι π. βασιλείου πρὸς αὐτὸν,
 ἔδωκε τὸς πρὸς ἀπέμψοντες, qui deducerent eos. Dinarch. ὅς τις γρ' ἀγγέλιον πρὸς
 πλείονος ἐπὶ πρὸς ἡμᾶς πείσας αἰρεῖται, ὅς τις ἀπὸ δ' ὅς καὶ αὐτὸν μενεχίαν, ἂν ἐχθρὸν
 ἐκείλων, si emptorem inueniat. Et quod latine dicimus nisi rogatū
 vel accersitum, græce sic reddi potest, ἐπιμψα τὸς πρὸς ἀκαλίσαντας τὸς
 μετὰ ἐπιμψοντες. & mitte rogatum vasa vtenda, πέμψον χερσομύτων τὰ
 σκεύη. vel, χρῆται πέμψον τὰ σκεύη. vt Plut. Διὸ πέμψων ἐκείλων τὸ ἀντώνιον, misit
 qui accerseret. Idem, ἐπιμψα δ' ἐπὶ ἀντώνιος ἀντὶ καλῶν ἐκείλων. Vtuntur
 etiam cum superlatiuis ita vt vacare videatur. Lucia. τίς ἐστὶς ἐστὶν ὁ πρὸς
 ἰσὺς; φιλιώδης κολάκων ἀπάντων ὁ βολερυώτατος. Synes. ἐλέγχο δ' ὁ μέγιστος αὐ-
 τὸς ἂν αὖ τῶν πρὸς ἀνάντων ἡμᾶς κινδύνων. Lucian. de iudicio dearum, κείλων σὲ
 δ' ἐπὶ δ' ἐκείλων τὰς ἐκείλων αὐτῶν ἢ καλίσκ. Idem, ἐγὼ δ' ἐπὶ ἀπασάντων ἢ καλίσκ
 ἐδοξα. Interdum non ociosus est articulus cum abundare videatur. vt
 apud Xenoph. in Oecon. τί δ' ἂν ἐγὼ σοὶ ἐφκ ἢ γυνὴ δ' ὡς αὐτῶν συμπεράσαι, τίς
 δ' ἢ ἐμὴ δ' ὡς αὐτῶν; ἀλλ' ἐν σοὶ πάντα ἐστὶν, ἐμὸν δ' ἐργον ἐφκσεν, ἢ μήτης ἂν αὖ ἢ σὺ
 φρονῶν. καὶ μὰ δ' ἐφκ ἐγὼ, ὡς γυνὴ. καὶ δ' ἐμὸν ὁ πατήρ, vt fungar officio pa-
 tris. vt ἢ μήτης ἂν αὖ, vt matrem me exhibeam. Interdū sæpe repetitū effi-
 cit phrasim venustiorē. Lucia. in pri. Dialog. καὶ δ' νῦν πένης, δ' δ' αὖτος, δ'
 ἐκείλων δ' αὖτος ἢ πρὸς ἀγένης ὅς τις τέχνης, μετ' ὀλίγον ἄπασι χιλῶς καὶ ἐπὶ φθοῖ
 ἐστὶν. Rursus Atticorū est articulū suppressere. Theophr. in quinto,
 τὰ δ' ἄλλα τέμνει, ὅτε μὲν μετὰ πυρομύτων. ὅτε δ' μετὰ τρυγῶν καὶ ἀρκτηῶν.
 Aristot. in. vi. de hist. λαγνίσαν δ' ἢ τῶν ἐκείλων ἢ τὸ ἀγγέλιον ἢ μετ' ἂν
 θρωπὸν ἐστὶν. Idē in Probl. sect. xxxiii. Διὰ τὸ λύνει πάντ' ἢ παρμῶν. Quod etiā fit
 ante participiū, Διὰ τὸ ἢ πρὸς μεθόντων τὰς μεγάλας κωδωνιζόμενοι. vbi δ' de
 est. Et sect. x. Διὰ τὸ γίνεσθαι ἐλάττων ἢ ἢ φωνὴ δ' ἐκείλων, δ' ὡς αὐτῶν ἢ χαρὰς
 ἐστὶν, id est rerū exemptarū vel hominū. Plato παρὸς δ' ἢ αὐτὸς λεγομύτων.
 Xenoph. καὶ γὰρ χορὸς δ' ἢ ἀνθρώπων συγκείλων ἐστὶν. Et in sexto ἐκείλων
 κῶν, σχεδὸν πάντες οἱ πάντ' ἀκοντισταὶ ἂν αὖ ὡς ἐπὶ πλείονος ἀνέξ ὑπερ-
 ἐχεν τῶν ἡμετέρων δ' ὡς αὐτῶν. id est τὸ πλείονος. Plato in Phædo. ὅς

πρὶ τ' ἢ ἢ
 θρονῶ ἐκείλων
 φωνῶ.

Ἐξ ὧν αὖτε τῇ νύκτι τῇ ἐλπινομένην λόγον ἐπεμύοις δι' ἡμέραν.

Digitized by Google

Digitized by Google

καὶ οἱ μὲν δὲ καὶ πλὴν προνοίαν νεανικωτέρας τε φησὶ ὁρμῆς μετὰ πάλιν ἔσσαν, καὶ προσπεπνυ-
 θύτα ὡς συγγράμματι ἀπαλλάττονται, ἄλλον τινὰ τῶν ἡγευμένων καὶ μετρίων ὅσον ἐξέ-
 πω ἀντιπρομήσει, σάει πωλύτομον τε τῶν ἔργων, καὶ ἑκάστα λαμβάνειν ὑπὲρ ἐμὲ ἐκτελέσειν,
 ὡς ἦν ἀπεφρονόρη. ἐστὶ γάρ τι ἀμιλλὰς δὲ ἡγετολαβημύων, καὶ οἷον προσείδω τὴν διὰ
 ἐξομύων, ἕνα καὶ πλάτος. ἐγὼ μὲν δὲ κατ' ἐμὲ, μᾶλλον δὲ πλὴν μᾶλλον ἢ κατ' ἐμὲ
 ἀπεφρονάμην, τῶν κατὰ μύων τὸν τεύθειν ἐπὶ θείᾳ ὑπελάδομαι. ἡγούμαι ὅτι πάντες ἐκα-
 σομαι τῶν ἐπὶ ὧν αὐτῶν ἀγῶνι ἀνταρθεμύων περὶ ὧν ὡσαντῶς πρὸς ἀεὶ μύων, δὲ ἐπὶ
 βῆλον εἰς αὐτὸ μέτρον οὕτω σωπλήρως εἰς δὲ μέσοις, ὡς δὲ ἡμέτερον δὲ τόπων πρὸς
 δοκιμαίᾳ. ἡγούμαι δὲ καὶ ἐμοὶ τῶν δὲ ἑρῶν ἐπιζήσαντα, ἵνα ὅτι τόδε φησὶ ἄγαν φιλοφρονίας
 ἀπαλάσσω τῶν ἄλλοις σωπλόμῳ τὴν πρᾶγματος ἐπιδόσκει. τῶν γὰρ γὰρ τῶν φρόν-
 τισμα αὐτῶν ἐπ' ἐμαυτῶν πυγῶν πεφρονόμῳ. καὶ τῶν ἄλλων δὲ τῶν προλαβόντας
 μόχθους ἐδίδεσσαν σωπρόμῳ. ἰόλω ἐπιπλήρως σώβει μοί, ὡς ὅρα μοναστῆ ὄντι. δὲ μοί
 ἐπὶ κισέρας τῶν δικάζοντες ἀκόπως ἄρ' πρὸς ἀκούσας, καὶ συγνημωστικωτέρας τῶν
 μέλλω ὑπὲρ ἐμὲ ὑπελάδομαι. πῶς γὰρ ἂν ἀναμαρτήτως τοῦτο ἡγήσασαι, τίνα ἔσ-
 σοι κατὰ φύσιν ἐκ ἐκείνου ὅτι πρὸς ὧν αὐτῶν ἰδαντες ἔνα ὡσαντῶν ἐκείνου δὲ ὁ μὲν
 ἔσται ἐκείνου, καὶ παιδείας τὴν γησιᾶς ἀπότροφῶν, καὶ ὑπὲρ δὲ συγνημῶν τῶν πε-
 συσκετομύων καὶ τῶν ἐπανορθωσομύων. ἀμέλας τῶν σοφῶν τὰ πιαῦτα καὶ δεινῶν πλὴν
 ὁμιλίαν, ἢ ἰδέα τῶν βίῃ ἀφίρηται μετέλλα γὰρ φήσας τις ἄρ', ἀσφαλὲς ἢ δὲ τῶν πρὸς
 πῆλιν, καὶ πεφυλαγμύων διακεμύων, τὴν ἀνταρθεμύων αὐτῶν (τὸ δὲ βέβαιον ἔνα
 κακομάθας) ἀνταρθεμύων ἐκ μέλας σωπενωκότα, εἰς τῶν ἀκρομύων αὐτόν τε ἡγεμένην,
 καὶ ἐκ μύων ἔχον. καὶ νῆ δὲ ἰα ῥάθυμῳ γὰρ αὐτῶν, ὅτι πρὸς βαςῶν τῶν βίῃ ἐπιπρόσθεον.
 ἐλχὼ δὲ δὲ ἡγεμένην καὶ ἡγεμένην ὡς διενώκῃ μύων, καὶ ἡγεμένην μοι προστυχόντων τῶν ἀπα-
 πτῶν, ἡγεμένην δὲ καὶ διοτῶν τῶν φιλοδόξων τινὶ, ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀγῶνις ἐπιταπρόντων
 καὶ πρὸς ἡγεμένην πρὸς μακροῦ. τῶν ὡς οὗν τοῦς ἐυεπιδείας καὶ χαίρειν τὸν τεύθειν μετὰ φησὶ
 ἀπαοίνας ἡγεμένην ἐάσας μοι δοκῶ. ἡγεμένην τῶν ἐπικράτων μύων τῶν κλέους λαχῶν, τῶν ἀνταρ-
 πίνων δὲ φρονήματος ἀνταρθεμύων κυριότης, πᾶσι δὲ τῶν ἡγευμένων ἀνταρθεμύων
 καὶ πρὸς τῶν ἀπαοίνας προσσηκῶνται. ἐμὲ μύων τῶν κυρίας αὐτῶν ὅσον ἐκ ἡγεμένην ὑπελάδομαι
 τὰ ἢ τῶν φιλοτιμίας πρὸς ἀμύων, ἢ δὲ πρὸς τῶν νεανικῶν συμμαρταίᾳ ἐλάττω μετὰ τῶν
 λυκίας αὐτῶν. ὡσαντῶν ὡς παραλελυμύων τῶν ἀνταρθεμύων τῶν ἀνταρθεμύων, καὶ ἄλλων εἰς τῶν ὑπερῶν ἐν-
 ρημύων ἐκόντων ἡγεμένην ὄντων τῶν πρὸς τῶν ἡγευμένων ἐκόντων, ὡς ἡγεμένην φησὶ σκηνῶν, δὲ
 δὲ πῶς ἀπαρτίζονται πάντες φωνῶν πλὴν τέχνῳ χασάμῳ. ὡς γὰρ ἂν ἀρεσκοίμην
 ὅσοι τῶν λαμπαδερμύων φασὶ τῶν ὑπερῶν παραχωρῶσιν ἡγεμένην ἀπαρτίζοντες. δὲ
 δοκιμαίᾳ νεοί, ὅτι πρὸς τῶν φιλολογίᾳ ἐξωμύων δὲ ἀμύων. ὡς τῶν τῶν παρτίων ἀν-
 γῶν μύων ἔνα ὡσαντῶν ὅτι ἀκοςτῶν ἐπὶ τῶν χιλίοις καὶ πεντακοσίοις.

Ex chalcographia Iod. Badii Ascens. mense
 Septembri. Anno M. D. XXIX.

11

12
12
12
12
12
12

1
12
12

AR

15
15
2
34
34
24
10

15

1
17
4
3
28

